Giới thiệu

Giữa đêm Thượng Nguyên đăng hội tuyết rơi lất phất, kinh thành hoa lệ chìm trong ánh đèn rực rỡ và hơi người ấm áp, một luồng chính khí hưng thịnh khiến yêu ma quỷ quái phải kinh hoàng tháo chạy.

Nhưng trong cái đêm hội hè tưởng chừng yên bình ấy, những bi kịch tàn khốc nhất lại đang âm thầm diễn ra, gieo mầm cho một cuộc báo thù đẫm máu được khởi nguồn từ một lời giao ước giữa hai sinh mệnh đang trên bờ vực của cái chết.

Nhân vật chính của chúng ta, Quý Thiền, vốn là đích trưởng nữ của Tấn Dương Hầu phủ, một tiểu thư khuê các sống trong nhung lụa.

Nhưng số phận nàng đã hoàn toàn thay đổi chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.

Một âm mưu thâm độc được dàn dựng bởi người mẹ kế, Tiết Thị, đã vu cho mẫu thân quá cố của nàng tội danh thông gian, và Quý Thiền, từ một tiểu thư cao quý, bỗng chốc trở thành bằng chứng sống cho sự "không trong sạch" đó, bị chính cha ruột tàn nhẫn đuổi ra khỏi gia môn.

Trong đêm sinh thần của phụ thân, với một tia hy vọng mong manh rằng ông sẽ vì tình xưa nghĩa cũ với mẹ nàng mà lật lại vụ án, Quý Thiền đã tìm về Hầu phủ.

Nhưng thứ nàng nhìn thấy chỉ là một gia đình bốn người hạnh phúc viên mãn – phụ thân nàng, Tiết Thị, và một đôi trai gái do Tiết Thị mang đến.

Khoảnh khắc Quý Thiền nhận ra dung mạo của hai đứa trẻ kia giống hệt phụ thân mình, nàng đã sụp đổ hoàn toàn.

Nàng cuối cùng cũng hiểu ra, mẹ con nàng chẳng qua chỉ là nạn nhân của một cuộc ngoại tình kéo dài và một âm mưu chiếm đoạt được tính toán từ nhiều năm trước.

Trái tim tan nát, nàng lẳng lặng rời đi, nhưng bi kịch vẫn chưa dừng lại.

Trên con đường vắng vẻ trở về, một mũi tên oan nghiệt từ phía sau đã xuyên thẳng qua tim, kết liễu sinh mệnh ngắn ngủi và đầy đau khổ của nàng.

Kẻ ra tay, chính là người nhà họ Tiết.

Cùng lúc đó, trong một con hẻm tối tăm khác của kinh thành, một sinh mệnh khác cũng đang hấp hối.

Đó là A Triền, một hồ yêu tám đuôi xinh đẹp nhưng đang trọng thương, toàn bộ tám chiếc đuôi đã bị chặt đứt.

Nàng trốn chạy vạn dặm đến kinh thành để "thảo phong" – một nghi thức cầu xin con người ban phước lành để hóa thành người, nhưng đã thất bại và chỉ còn chờ chết.

Chính tại con hẻm định mệnh này, hai linh hồn sắp tàn lụi đã gặp nhau.

Quý Thiền, trong hơi thở cuối cùng, với nỗi uất hận không cam lòng để mẹ mình mang tiếng xấu, đã đưa ra một lời đề nghị táo bạo: nàng tình nguyện hiến dâng thân xác của mình cho A Triền.

Đổi lại, A Triền phải sống tiếp dưới cái tên Quý Thiền và hoàn thành tâm nguyện báo thù cho mẹ con nàng.

A Triền đã đồng ý.

Một cuộc "đoạt xá" kinh thiên động địa diễn ra, linh hồn mạnh mẽ của hồ yêu dung nhập vào thân xác con người, chữa lành vết thương

chí mạng nhưng cũng để lại một cơ thể vô cùng yếu ớt.

Sự kiện này đã gây ra dị tượng sấm vang giữa trời tuyết, kinh động đến Minh Kính Ti – tổ chức chuyên trấn áp yêu ma của triều đình.

Và thế là, một Quý Thiền hoàn toàn mới được tái sinh.

Nàng không còn là tiểu thư ngây thơ yếu đuối, mà là A Triền, một hồ yêu mang trong mình ký ức và nỗi hận của con người, bắt đầu hành trình báo thù đầy chông gai.

Thử thách đầu tiên của nàng chính là đối mặt với Bạch Hưu Mệnh, Trấn Phủ Sứ của Minh Kính Ti.

Bạch Hưu Mệnh là một nhân vật phi phàm, tuổi trẻ tài cao, dung mạo tuấn mỹ nhưng tâm tư sâu thẳm, đa nghi và sắc bén.

Hắn đã tìm thấy "Quý Thiền" bên cạnh xác của một con hồ yêu và lập tức nghi ngờ.

Trong cuộc thẩm vấn căng thẳng tại Trấn Ngục đáng sợ của Minh Kính Ti, A Triền đã vận dụng toàn bộ trí thông minh và sự lanh lợi của mình, bịa ra một câu chuyện rằng nàng sống sót là nhờ ăn yêu đan của con hồ yêu tự nguyện hiến tặng.

Dù sơ hở đầy rẫy, nhưng sự bình tĩnh và can đảm của nàng đã khiến Bạch Hưu Mệnh tạm thời không tìm ra kẽ hở, buộc phải thả nàng ra.

Trở về cuộc sống thường nhật, A Triền bắt đầu từng bước thích nghi với thân phận con người và lên kế hoạch báo thù.

Nàng gặp lại người dì ruột, Tiểu Lâm Thị, một người phụ nữ thực dụng nhưng cũng là người thân duy nhất còn quan tâm đến nàng.

Mối quan hệ này đã kéo A Triền vào vòng xoáy ân oán của Triệu

gia, đồng thời cho nàng cơ hội tiếp cận lại kẻ thù là nhà họ Tiết.

Trong một cuộc chạm trán tại lễ hội Hoa Triêu, A Triền đã không ngần ngại mượn danh Bạch Hưu Mệnh để uy hiếp Tiết Thị, cho thấy sự chuyển biến rõ rệt từ một nạn nhân thụ động thành một người chơi chủ động trong ván cờ này.

Câu chuyện tiếp tục mở ra những âm mưu mới khi bi kịch của gia đình người dì diễn ra, phơi bày thêm những góc khuất đen tối của lòng người.

A Triền, bằng kiến thức của một yêu tộc, đã giúp Minh Kính Ti trong vụ án "Tuyết Châm Xà", qua đó thiết lập một mối quan hệ hợp tác mong manh nhưng đầy toan tính với Bạch Hưu Mệnh.

Câu chuyện mở ra với một bối cảnh đầy rẫy hiểm nguy và cạm bẫy.

A Triền, trong thân xác của Quý Thiền, vừa phải che giấu thân phận thật, vừa phải đối mặt với sự suy yếu bí ẩn của cơ thể, vừa phải từng bước vạch trần âm mưu của nhà họ Tiết và Tấn Dương Hầu.

Bên cạnh đó, mối quan hệ phức tạp, vừa đối đầu vừa hợp tác giữa nàng và Bạch Hưu Mệnh hứa hẹn sẽ là một trong những điểm nhấn đặc sắc nhất, nơi trí tuệ, mưu lược và cả tình cảm sẽ được thử thách đến tột cùng.

Hành trình báo thù chỉ mới bắt đầu, và mỗi bước đi của nàng đều tựa như đang khiêu vũ trên lưỡi dao.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 1

Hội đèn lồng Thượng Nguyên, trời đổ tuyết nhẹ, mười ba con phố Thiên Nhai đối diện cổng Chu Tước đèn đuốc sáng trưng.

Nếu có người đứng trên Thông Thiên Tháp trong hoàng thành nhìn xuống, sẽ thấy được khí thế nhân gian hưng thịnh hòa cùng ánh đèn rực rỡ, kết nối thành một đồ đằng phức tạp chiếu rọi cả bầu trời, chấn nhiếp cửu châu.

Dưới ánh hào quang của đồ đằng, yêu ma quỷ quái ẩn nấp trong bóng tối đang tứ tán tháo chạy.

Có những quỷ quái liều mạng muốn trốn khỏi thành, cũng có những kẻ thà mất mạng cũng phải xông vào.

Cổng thành vốn nên đóng vào đầu giờ Tuất lúc này vẫn mở toang.

Lính gác thành từng người thất thần nhìn về phía mười ba con phố Thiên Nhai, trong lòng tính toán sau khi tan ca có kịp cùng người nhà đi hội đèn lồng không.

Đúng lúc họ đang lơ đãng, một bóng đen chợt lóe qua.

Chín chiếc đèn lồng rồng treo trên cổng thành chợt nhấp nháy, khi sáng trở lại, nơi ánh đèn chiếu tới đã không còn nửa bóng người.

Chỉ có ở góc tối của cổng thành là còn lưu lại vài giọt máu sẫm màu.

Cùng lúc đó, một thiếu nữ mặc áo váy trắng đơn bạc đứng lẻ loi bên cổng hông phủ Tấn Dương Hầu.

Những hạt tuyết li ti từ trên trời rơi xuống, vương trên hàng mi nàng một lớp mỏng, che đi vẻ hoang mang bất an trong mắt.

Người gác cổng rời đi khoảng nửa khắc mới vội vã quay lại, sau lưng còn có một vị phu nhân trung niên mặt mày nghiêm nghị.

Vị phu nhân đó khi nhìn thấy Quý Thiền, mày bất giác nhíu lại, bước lên phía trước, giọng điệu vô cùng lạnh lùng: "Đại cô nương, sao cô lại đến đây?" "Tiền mụ mụ, hôm nay là sinh thần của phụ thân, con muốn..." Nàng chưa nói hết lời đã bị Tiền mụ mụ cắt ngang, trong giọng nói của đối phương mang theo sự thiếu kiên nhẫn rõ rệt: "Đại cô nương, cô biết rõ hôm nay là sinh thần của Hầu gia, tại sao còn đến quấy rầy?

Chẳng lẽ muốn phá hỏng yến tiệc sinh thần của Hầu gia sao?" Quý Thiền sững người, nhẹ giọng nói: "Con chỉ muốn gặp phụ thân một lần, nói với người vài câu." "Không cần đâu, cô nương vẫn nên nhớ kỹ thân phận của mình, cô và phủ Hầu gia chúng ta chẳng có nửa phần quan hệ, Hầu gia tuyệt đối sẽ không gặp cô đâu." Bà ta nói xong liền định rời đi, đúng lúc này lại có một nha hoàn mặt tròn đi tới từ phía đối diện.

Quý Thiền nhớ nha hoàn này, là nha hoàn thân cận do kế phu nhân Tiết Thị mang đến, hình như tên là Xuân Hòa.

Xuân Hòa đi đến trước mặt hai người, đánh giá Quý Thiền vài lần rồi mới quay đầu hỏi Tiền mụ mụ: "Tiền mụ mụ đang làm gì vậy?" Tiền mụ mụ tươi cười giải thích: "Còn không phải là Đại cô nương sao, cứ nhất quyết đòi gặp Hầu gia, bây giờ Hầu gia đâu có rảnh mà gặp cô ta." "Thì ra là vậy." Xuân Hòa liếc nhìn Quý Thiền rồi mới lên tiếng, "Hôm nay Hầu gia quả thật rất bận, nhưng ta có thể đưa cô nương vào phủ trước rồi báo sau.

Nếu Hầu gia không muốn gặp, cô nương đành phải đứng xa nhìn một cái, dập đầu một lạy, như vậy cũng coi như trọn vẹn tình phụ nữ bao năm của Hầu gia và cô nương, thế có được không?" Quý Thiền

cắn cắn môi dưới, lại không cảm thấy đau.

Nàng nghe thấy chính mình trả lời: "Được." Xuân Hòa mỉm cười, lúc quay người đi, giọng điệu đột nhiên có phần nghiêm khắc nói với Tiền mụ mụ: "Đại cô nương trong phủ này là cô nương nhà chúng ta, chứ không phải người nào khác, sau này Tiền mụ mụ vẫn nên cẩn thận một chút." "Vâng, vâng, xem cái đầu óc của lão nô này, quả thật không dùng được rồi." Tiền mụ mụ luôn miệng cúi đầu cười làm lành, không dám nói thêm.

Quý Thiền im lặng nhìn cảnh này, nàng đến giờ vẫn không hiểu, sao mình lại rơi vào hoàn cảnh này?

Mười mấy ngày trước, nàng vẫn là đích trưởng nữ của Tấn Dương Hầu, vậy mà trong chớp mắt, đã có một người tự xưng là nha hoàn thân cận của mẫu thân nàng mười tám năm trước đến cửa, nói nàng không phải huyết mạch của Hầu gia, mà là con hoang do Tiên Hầu phu nhân năm xưa tư thông với người khác sinh ra.

Phụ thân nàng ban đầu không tin, chỉ sai người đuổi nha hoàn đó đi.

Mãi cho đến khi Tiết Thị lên tiếng khuyên nhủ, bảo người nhất định phải tra ra chân tướng, để tránh làm ô uế danh tiết của Tiên phu nhân.

Bọn họ trước tiên tìm người chứng thực thân phận của nha hoàn kia, lại theo chỉ dẫn của nha hoàn đó tìm được bà mụ đỡ đẻ cho mẫu thân nàng.

Bà mụ đó một mực khẳng định nàng sinh non, nhưng lại không có tướng mạo của trẻ sinh non.

Chỉ bằng vài câu vu khống của những kẻ không rõ lai lịch này, sắc mặt phụ thân nàng lập tức thay đổi.

Lại không hề nghĩ tới, mẫu thân sinh nàng bị sinh non, chẳng qua là vì biết tin người ra trận bị tập kích, kinh sợ mà ra.

Sau đó nữa, không biết họ sắp đặt thế nào lại tìm được mấy người hầu từng phục vụ trong phủ khi nhà ngoại tổ phụ chưa sa sút.

Những người đó thề thốt chắc nịch rằng đã từng thấy mẫu thân nàng trước khi kết hôn lén lút gặp gỡ đàn ông bên ngoài.

Những người này cứ như đang diễn kịch, ngươi hát xong ta lên sàn, mỗi người một câu, dễ dàng hủy hoại sạch sẽ danh tiếng khi còn sống của mẫu thân nàng.

Mà nàng, con gái của Hầu phủ, liền trở thành chứng cứ cho sự bất trung của mẫu thân đối với Hầu gia.

Năm ngày trước, nàng bị đuổi khỏi Hầu phủ.

Trước khi đi, Tiết Thị đứng trên cao nhìn xuống nói với nàng, phụ thân nàng nể tình nuôi dưỡng bao năm, không muốn tiếp tục truy cứu, mong nàng nhất định phải ghi nhớ ân đức của Hầu phủ.

Quý Thiền dù thế nào cũng không thể thay mẫu thân nhận lấy tội danh lớn như vậy.

Nàng nghĩ hôm nay là sinh thần của phụ thân, nhiều năm trước đây đều là mẫu thân cùng người đón sinh thần, có lẽ hôm nay người sẽ nhớ đến tình nghĩa với mẫu thân mà điều tra lại chuyện này.

Xuân Hòa đưa nàng đến một hành lang trong hoa viên chờ, rồi đi thẳng đến nơi đèn đuốc sáng rực trong vườn.

Quý Thiền nhìn ánh đèn xa xa, chợt nhớ lại năm ngoái, trong vườn cũng treo đầy hoa đăng, mẫu thân vì nàng nài nỉ mà cùng nàng giải đố đèn.

Mới qua một năm, cả nhà ngoại tổ bị lưu đày, mẫu thân bệnh nặng

qua đời, còn nàng thì phải đứng trong Hầu phủ chờ người khác thông báo.

Chỉ do dự một lát, Quý Thiền liền cất bước đi về phía ánh đèn.

Càng đến gần, tiếng cười đùa của các cô gái càng rõ hơn.

Quý Thiền đi đến bên hòn non bộ thì dừng bước.

Nàng thấy phụ thân đang cùng Tiết Thị và đôi nam nữ mà Tiết Thị mang đến giải đố đèn ở cách đó không xa.

Tiết Chiêu cầm một chiếc hoa đăng trong tay, đứng bên trái phụ thân nàng.

Còn Tiết Huỳnh thì đứng bên phải, thậm chí còn thân mật khoác tay phụ thân nàng.

Bốn người đứng trước hoa đăng nói nói cười cười, Tiết Huỳnh gọi từng tiếng "phụ thân", cứ như một gia đình thật sự.

Một gia đình?

Tim Quý Thiền chợt nhói lên, nàng nhìn chằm chằm vào Tiết Chiêu và Tiết Huỳnh đang đứng bên cạnh phụ thân.

Trước đây nàng và đôi nam nữ của Tiết Thị ít khi gặp mặt, nên chưa bao giờ để ý, bây giờ lại đột nhiên phát hiện, gương mặt nhìn nghiêng của hai người này lại giống phụ thân đến thế!

Đặc biệt là Tiết Chiêu.

Mà Tiết Thị có thể cho phép Tiết Huỳnh thân mật với phụ thân nàng như vậy, ngoài việc họ là cha con ruột, còn có lời giải thích nào khác sao?

Nàng cuối cùng cũng biết vì sao mẫu thân qua đời chưa đầy ba tháng, Tiết Thị đã có thể vào cửa, còn có thể mang theo đôi nam nữ của mình cùng gả vào Hầu phủ.

Có lẽ, nàng cũng nên hiểu vì sao mình lại có kết cục như thế này rồi.

Nàng thậm chí bắt đầu nghi ngờ, sau khi cả nhà ngoại tổ phụ bị lưu đày, mẫu thân đột nhiên bệnh nặng không qua khỏi, có thật là bị bệnh không?

Chương 2

Quý Thiền cảm thấy cơ thể ngày càng lạnh.

Nàng phát hiện, có lẽ mình chưa bao giờ thực sự hiểu phụ thân.

Hồi nhỏ, nàng tìm phụ thân chơi cùng, phụ thân luôn nói bận.

Hóa ra không phải không có thời gian, chỉ là người con gái ông yêu thương không phải là mình.

Quý Thiền không nhìn nữa, lặng lẽ rời đi theo lối cũ.

Những lời đã ấp ủ trong lòng từ lâu khi đến đây cũng tan biến cả.

Còn có gì để nói nữa chứ, những tội danh đổ lên đầu mẫu thân, biết đâu chính là do phụ thân một tay bịa đặt vì Tiết Thị.

Sau khi Quý Thiền rời đi khoảng một khắc, Xuân Hòa mới đến hành lang tìm người, nhưng phát hiện người đã không còn tung tích.

Nàng ta đến phòng gác cổng hỏi một câu, mới biết Quý Thiền đã đi từ lâu.

Nàng ta khẽ báo tin cho Tiết Thị đang ngồi trong đình đá xem con gái giải đố đèn.

Ánh mắt Tiết Thị khẽ động, thấp giọng nói vài câu với con trai cả Tiết Chiêu bên cạnh, Tiết Chiêu liền đứng dậy rời đi.

Quý Thiền bước ra khỏi phủ Tấn Dương Hầu, quay đầu nhìn cánh cửa lớn màu son đỏ đóng chặt của Hầu phủ, cuối cùng cũng buông thõng đôi vai.

Nàng tự hỏi, cho dù đoán ra được những cái gọi là chân tướng thì có ích gì?

Nàng có thể làm gì?

Ngoại tổ phụ và cữu cữu có thể làm chủ cho nàng đều đã bị lưu đày, mẫu thân không còn nữa, nàng chỉ còn lại một mình.

Cho dù nàng đem chân tướng nói cho người ở Thượng Kinh này, liệu có ai tin không?

Không ai tin, nàng thậm chí còn không có bằng chứng.

Tuyết đêm nay càng rơi càng lớn.

Quý Thiền như cái xác không hồn đi xuyên qua đám đông náo nhiệt.

Vì mặc đơn bạc, tay chân nàng đều đã cóng lại, nhưng nàng dường như không hề hay biết, cứ đi về phía phường Xương Bình.

Sau khi bị đuổi khỏi Hầu phủ, nàng sống trong một cửa hàng nhỏ ở phường Xương Bình, cửa hàng đó là do mẫu thân tặng nàng năm ngoái.

Khi rời khỏi Hầu phủ, đồ của mẫu thân, bọn họ không cho nàng mang đi một món nào.

Nếu không phải cửa hàng đó đã qua quan phủ, chính thức thuộc về tên nàng, thì bây giờ có lẽ nàng ngay cả nơi trú thân cũng không có.

Phường Xương Bình cách Hầu phủ hơn nửa canh giờ đi bộ, may mà hôm nay là Tết Thượng Nguyên, không có lệnh giới nghiêm.

Quý Thiền đi ngang qua con phố Thiên Nhai đèn đuốc sáng trưng, người đông như nêm, lại đi qua phường Vĩnh Bình, cuối cùng dần dần không còn nghe thấy tiếng người ồn ào, chỉ có thể nghe thấy tiếng đế giày đạp trên tuyết lạo xạo.

Chẳng biết từ lúc nào, tuyết trắng đã phủ kín mặt đất, một con đường dài chỉ còn lại dấu chân của nàng.

Càng đi về phía phường Xương Bình, đèn đuốc càng thưa thớt,

may mà đêm nay có tuyết, soi sáng con đường dưới chân.

Chỉ cần đi qua phường An Bình nữa là có thể thấy phường Xương Bình.

Quý Thiền dừng bước nghỉ một chút, đưa hai tay lên miệng hà hơi, làm ấm những ngón tay đã lạnh đến gần như mất cảm giác.

Nghỉ ngơi một lát, nàng lại tiếp tục đi về phía phường Xương Bình.

Khi đi qua một con hẻm nhỏ, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng thở nặng nề, âm thanh đó không xa nàng, dường như ở ngay trong hẻm, giống như tiếng thở dốc của dã thú.

Thế nhưng chưa kịp nghĩ kỹ, một tiếng gào thét chói tai xé tan màn đêm.

Trong một trạch viện không xa nàng đột nhiên phát ra âm thanh đáng sợ, ngay sau đó mấy bóng người bay vọt lên trời, ánh đao lóe lên.

Quý Thiền nghe có người hô: "Con sát quỷ đó chạy về phía đông rồi." Phía đông của trạch viện đó chính là vị trí của Quý Thiền lúc này.

Nàng lòng hoảng loạn, còn chưa biết phải làm sao, đã cảm nhận được một luồng gió tanh thổi tới từ sau gáy.

Theo sau đó là mấy mũi tên như sao băng, một trong số đó, khi nàng hoàn toàn chưa kịp phản ứng, đã xuyên thẳng từ sau tim qua ngực nàng.

Giây tiếp theo, sát quỷ liền đổi hướng, chạy về phía nam.

Những người đuổi theo con quỷ quái đó ở xa cũng chuyển hướng đuổi theo.

Lúc ngã xuống đất, Quý Thiền lờ mờ thấy một bóng người cầm cung dừng lại trên mái nhà một lát, dường như đang nhìn về phía

nàng.

Nàng nghe có người nói: "Tiết đại nhân, con quỷ vật đó dường như đã chạy thoát..." Bóng người đó chớp mắt đã biến mất.

Quý Thiền nằm sấp trên đất, cơn đau dữ dội khiến người ta gần như sụp đổ làm nàng gần như tuyệt vọng.

Họ Tiết...

Hóa ra bọn họ căn bản không muốn nàng sống, nhưng nàng không muốn chết.

Tay nàng ra sức cào xuống đất, cơ thể từng chút một nhích về phía trước.

Đầu óc Quý Thiền trống rỗng, nàng không biết mình làm vậy có ý nghĩa gì, nàng không muốn từ bỏ.

Nàng không biết mình đã bò bao lâu, cơn đau dường như đang tan đi, nhưng nàng đã yếu đến mức không thể tiếp tục thở nữa.

Mãi cho đến khi cơ thể bị bóng tối trong hẻm bao trùm, nàng khó khăn ngẩng đầu lên, đối diện với một đôi đồng tử màu máu của thú.

Dưới ánh nhìn của đôi đồng tử đó, sức lực của Quý Thiền cạn kiệt, mặt nàng áp trên đất, giọng nói gần như không thể nghe thấy: "Ngươi...

định ăn ta sao?" Trong bóng tối vẫn chỉ có tiếng thở dốc nặng nề, đôi đồng tử đáng sợ đó cũng không hề thay đổi. "Vậy thì đến ăn ta đi, còn hơn là cứ thế chết ở đây..." Nàng đứt quãng lẩm bẩm, "Ta chỉ hơi sợ đau." Trong sự im lặng đến nghẹt thở, nàng đột nhiên nghe thấy một giọng nữ mềm mại quyến rũ: "Ta không ăn thịt người." Âm thanh không nghi ngờ gì đến từ chủ nhân của đôi đồng tử ẩn trong bóng tối. "Ngươi, ngươi là yêu?" Chỉ có yêu trong truyền thuyết mới biết nói tiếng người, mới có thể biến thành người. "Phải." "Sao, sao ngươi lại

đến Thượng Kinh?

Bị người ta phát hiện, ngươi sẽ chết đó." Quý Thiền co quắp trên đất, nỗi sợ hãi khi cận kề cái chết dường như đã vơi đi rất nhiều cùng với sự xuất hiện của con yêu quái này bên cạnh nàng. "Ta đến để thảo phong." Quý Thiền lờ mờ nhớ ra, trong những truyện truyền kỳ chí quái mình từng đọc, yêu quái thảo phong với con người thành công thì có thể biến thành hình dạng con người. "Thì ra ngươi muốn biến thành người, ngươi có thể... thảo phong với ta." "Tại sao, ta là yêu, ngươi không sợ sao?" Giọng nói hay đó mang theo sự nghi hoặc.

Đôi mắt Quý Thiền vô thần nhìn những bông tuyết đang bay lượn trước mắt: "Yêu có gì đáng sợ." Thứ đáng sợ nhất là người, là lòng người.

Giọng nói trong bóng tối ngừng lại một chút, đột nhiên hỏi: "Ta có giống người không?" "Giống, ngươi còn giống người hơn cả bọn họ." Nói xong câu này, Quý Thiền đã dùng hết tất cả sức lực.

Thế nhưng trong bóng tối, không có gì xảy ra.

Nàng nghe thấy chủ nhân của giọng nói đó thở dài một tiếng: "Tiếc thật, tám đuôi của ta đã bị chặt đứt hết, không có cách nào biến thành người được nữa." Chuyện thảo phong vốn không thể nói ra miệng, nàng ta nói với cô gái sắp chết trước mắt này, cũng chỉ là muốn tìm một người để nói chuyện trước khi chết mà thôi.

Thảo phong đối với nàng ta mà nói, chỉ là một chấp niệm. "Sao... lại thế?" Trong lòng Quý Thiền nảy sinh một nỗi không cam lòng không rõ nguyên do.

Nàng không làm được gì cả, ngay cả việc muốn giúp người khác trước khi chết cũng thất bại. "Ta cũng sắp chết rồi." Giọng nói đó vang lên.

Nàng ta chạy trốn vạn dặm đến Thượng Kinh của Đại Việt, nơi này căn bản không có cách nào cho nàng ta sống sót.

Nàng ta xông vào thành, vẫn chỉ có thể chờ chết, chỉ không ngờ trước khi chết lại có một con người bầu bạn.

Trong bóng tối mà Quý Thiền không thể nhìn thấy, một con hồ yêu không có đuôi, toàn thân đầy những vết thương sâu đến thấy xương đang yên lặng nằm sấp trên đất.

Thân thể nàng ta đã rách nát không chịu nổi, không thể gắng gượng được nữa.

Tuyết rơi trên người nàng ta, rất nhanh đã bị máu chảy ra thấm đỏ. "Có thể cùng chết ở đây, có lẽ đây chính là duyên phận mà loài người các ngươi nói." Quý Thiền dường như bị ảnh hưởng bởi niềm vui nhỏ bé trong lời nói của nàng ta, bất giác nhếch khóe môi.

Phải rồi, có người bầu bạn cùng chết, cũng xem như là duyên phận. "Tại sao, ngươi lại bị chặt đứt cả tám đuôi?" "Vì nhẹ dạ tin người không nên tin, còn ngươi?" "Có lẽ là phụ thân ta, không muốn ta sống sót." Một người một yêu lại một lần nữa im lặng.

Bị người mình tin tưởng phản bội, bị người thân nhất phản bội, nghe ra đều rất đáng thương.

Chỉ nói một câu ngắn ngủi, Quý Thiền liền hộc ra một ngụm máu, nàng dần dần không còn nhìn thấy tuyết trước mắt nữa.

Nàng biết mình sắp chết rồi, nhưng trong lòng vẫn không cam tâm, không cam tâm cứ thế dễ dàng chết đi, không cam tâm mình không làm được gì cả.

Nàng đột nhiên lại nhớ đến cuốn truyện truyền kỳ chí quái mình từng đọc: "Ta nghe nói, nghe nói quỷ quái có thể đoạt xá con người, từ đó sống trong thân thể của đối phương, có thật không?" "Là thật,

nhưng rất khó, chuyện ác như vậy thiên đạo không dung." "Nếu, nếu là tự nguyện thì sao?" Giọng Quý Thiền đột nhiên gấp gáp, "Nếu ta đưa thân thể của ta cho ngươi, ngươi có thể sống sót không?" "...Có lẽ." Rất lâu sau, giọng nói mới vang lên.

Quý Thiền cong môi cười: "Được, ta để lại thân xác này cho ngươi.

Sau khi ta chết, ngươi thay ta sống tiếp đi." "Tại sao?" Trong giọng nói là sự khó hiểu đậm đặc. "Ngươi đã nói, chúng ta có duyên.

Chúng ta không thể đều chết ở đây, phải có một người sống sót, ta hy vọng, người đó là ngươi.

Nếu, nếu ngươi có thể sống sót, có thể giúp ta và nương ta báo thù không?" "...Được." Nếu nàng ta thật sự đoạt xá con người trước mắt, có lẽ thật sự như đối phương nói, có thể sống sót.

Nàng ta là hồ ly tám đuôi bẩm sinh, thần hồn mạnh mẽ, sau khi tiến vào thân thể yếu ớt của con người, sức mạnh còn sót lại có thể chữa lành thân xác của đối phương.

Nàng ta cũng không biết, sau khi đồng ý với đối phương, tương lai mình sẽ phải đối mặt với điều gì.

Nhưng nếu có thể sống, ai lại muốn chết chứ?

Nghe thấy câu trả lời của nàng ta, Quý Thiền muốn cười, nhưng mặt nàng đã cứng đờ.

Nàng nói: "Ta tên Quý Thiền, Quý trong bốn mùa, Thiền trong thuyền quyên, cái tên này là do nương ta đặt, ta rất thích, sau này cho ngươi mượn dùng." "Được, đợi ta báo thù cho ngươi xong, sẽ trả lại tên cho ngươi." "Cảm ơn... còn ngươi, ngươi tên gì?" "Ta tên A Triền, Triền trong triền miên, ta không có họ." "A Triền..." Quý Thiền nhẹ nhàng gọi một tiếng, sau đó, không còn tiếng động nữa.

Trong khoảnh khắc cuối cùng sinh khí trên người Quý Thiền tan biến, đôi đồng tử thú trong bóng tối đột nhiên ảm đạm, một luồng thanh quang dường như thoát ra từ thân thể tàn tạ của hồ yêu, xông vào cơ thể Quý Thiền.

Trên trời bỗng vang lên một tiếng sấm rền, sau đó tiếng sấm không dứt.

Như A Triền đã nói, đoạt xá là trái với thiên lý, đặc biệt là ở Thượng Kinh, nơi nhân đạo hưng thịnh, muốn lấy thân yêu làm người, thiên đạo không dung.

Nếu không phải Quý Thiền tự nguyện giao thân thể cho nàng ta, có lẽ trong khoảnh khắc đoạt xá, nàng ta đã chết dưới thiên lôi.

Sau khi tiến vào cơ thể Quý Thiền, cảm giác suy yếu và cơn đau dữ dội lập tức xâm chiếm ý thức của nàng ta.

Chương 3

Bên tai tiếng sấm rền vang không dứt, như thể có thể xé nát hồn phách nàng ta bất cứ lúc nào.

Nhưng cuối cùng, tiếng sấm đó cũng chỉ vang trên trời, không hề giáng xuống.

Hoàng thành, đỉnh Thông Thiên Tháp, những người của Ti Thiên Giám đang quan sát thiên tượng, bói toán vận may năm nay cho hoàng triều Đại Việt, nghe thấy tiếng sấm thì sắc mặt lập tức đại biến.

Giám chính lập tức đưa bàn Giám Thiên trong tay cho Giám thừa đang hoảng loạn bên cạnh, phân phó: "Mau đưa bàn Giám Thiên đến cho Chỉ huy sứ Minh Kính Ti, nói với ngài ấy có đại yêu vào thành, gây động thiên tượng." "Vâng, đại nhân." Vị Giám thừa đó hai tay nâng bàn Giám Thiên vội vã rời đi.

Minh Kính Ti do chính tay hoàng đế khai quốc Đại Việt sáng lập, do huynh trưởng đồng bào của ngài là Minh Vương thống lĩnh.

Hoàng triều Đại Việt lập quốc ngàn năm, Minh Kính Ti đời đời tương truyền, các Ti chủ đều xuất thân từ hoàng thất, phong hiệu Minh Vương.

Vị Giám thừa đó loạng choạng đến nha môn Minh Kính Ti, báo danh xong liền chỉ đích danh muốn gặp Chỉ huy sứ, lại nghe thị vệ gác cửa do dự nói: "Đêm nay trong hoàng thành thánh nhân đại yến quần thần, Chỉ huy sứ đã đi dự yến rồi." Lòng Giám thừa lập tức lạnh đi một nửa.

Đại yêu trong miệng Giám chính, tu vi e là ít nhất cũng Tứ cảnh.

Tu sĩ trong thiên hạ lấy Ngũ cảnh làm tôn, Ti chủ của Minh Kính

Ti là Minh Vương chính là Ngũ cảnh.

Chỉ huy sứ bây giờ là Tứ cảnh đỉnh phong, Minh Vương không có ở đây, chỉ có ngài ấy đi là ổn thỏa nhất.

Đêm nay là ngày vương triều khí vận hội tụ, nếu động tĩnh quá lớn kinh động đến thánh nhân, e là không ai có kết cục tốt đẹp. "Vậy phải làm sao đây, ngoài Chỉ huy sứ ra, còn có vị đại nhân nào ở đây không?" Thị vệ gác cửa đáp: "Trấn phủ sử đại nhân vẫn còn ở nha môn." "Vị Trấn phủ sử nào?" Minh Kính Ti có bốn vị Trấn phủ sử, trấn áp quỷ quyệt chi loạn ở các nơi trong cửu châu, tu vi mỗi người đều không tầm thường, nếu có một vị ở đây cũng miễn cưỡng có thể được. "Bạch Hưu Mệnh, Bạch đại nhân." Hễ nghe là vị Trấn phủ sử này, lòng Giám thừa hoàn toàn yên tâm, vội vàng nói: "Bạch đại nhân lại ở đây sao, phiền ngài lập tức thông báo." Thấy thị vệ gác cửa vội vã rời đi, Giám thừa trong lòng nghi hoặc, đêm nay cung yến Thượng Nguyên, sao vị Bạch đại nhân này lại không cùng Minh Vương đi dự yến?

Họ Bạch là hoàng tính, vị Bạch đại nhân trẻ tuổi đã ở vị trí Trấn phủ sử này tự nhiên cũng xuất thân từ tông thất, thậm chí có lời đồn rằng ngài được Minh Vương phủ nuôi lớn, tương lai rất có khả năng sẽ kế thừa tước vị Minh Vương.

Năm năm trước Bạch Hưu Mệnh đột ngột được bổ nhiệm chức Trấn phủ sử, ban đầu còn có nhiều người không phục, sau này ngài ở bên bờ sông Vị Thủy một đao chém giết con hắc long Tứ cảnh gây loạn, những tiếng nói đó mới cuối cùng biến mất.

Vị Bạch đại nhân này trước đây vẫn luôn trấn thủ U Châu, bây giờ tính ra, cũng đến lúc luân phiên rồi.

Những ý nghĩ này nhanh chóng lướt qua trong đầu Giám thừa, không để ông ta đợi lâu, thị vệ gác cửa đó đã quay lại: "Đại nhân mời

ngài theo tôi." Anh ta dẫn Giám thừa đi về phía chính đường nha môn Minh Kính Ti.

Chưa đợi họ đến gần, một bóng người đã chậm rãi bước ra khỏi chính đường nha môn.

Người này trông quá trẻ tuổi và dung mạo tuấn mỹ dị thường, một đôi mắt hoa đào khi nhìn người khác bẩm sinh đã mang theo vài phần dịu dàng, rất dễ khiến người ta lầm tưởng ngài là một người tính tình rất tốt.

Ngài đội kim quan, khoác áo choàng lớn màu đen, bên dưới là quan bào màu đỏ thẫm, khi di chuyển chỉ có thể thấy được một vạt áo.

Giám thừa không dám nhìn nhiều, thấy Bạch Hưu Mệnh ra ngoài liền lập tức cúi người hành lễ: "Bạch đại nhân, hạ quan là Giám thừa của Ti Thiên Giám, phụng mệnh Giám chính đến thông báo, có đại yêu vào thành, gây động thiên tượng." "Vị trí." Giám thừa hai tay dâng lên bàn Giám Thiên: "Đây là Giám chính bảo hạ quan đưa cho đại nhân." Bạch Hưu Mệnh đưa tay nhận lấy chiếc bàn Giám Thiên trông có vẻ cũ kỹ, khớp ngón trỏ gõ vào thân bàn bằng gỗ phát ra một tiếng kêu nhẹ.

Ngài cúi mắt nhìn bàn Giám Thiên, trên đó có ba cây kim chỉ màu đen, trắng, đỏ.

Cây kim màu đỏ đã di chuyển, hướng chỉ có lẽ chính là vị trí của đại yêu vào thành. "Tập hợp người." Bạch Hưu Mệnh lên tiếng.

Xung quanh lập tức có mấy người đáp: "Vâng." Vị Giám thừa đó bị dọa giật mình, nhìn trái nhìn phải, cũng không thấy người nói chuyện ở đâu.

Chưa đầy một lát, đã có mấy chục Minh Kính Ti vệ sẵn sàng xuất phát.

Bạch Hưu Mệnh cưỡi con ngựa Long Huyết do thuộc hạ dắt đến, còn phân phó người hộ tống Giám thừa về. 1.

Ngựa Long Huyết của Minh Kính Ti phi nước đại qua phố Thiên Nhai, bá tánh xung quanh đồng loạt né đường, cũng không ai dám bám theo xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Với tốc độ của ngựa Long Huyết, chỉ phi chưa đầy một khắc đã tìm được nơi đại yêu dừng lại.

Mười mấy con ngựa dừng ở phường An Bình, mọi người xuống ngựa, lặng lẽ lẻn vào phường.

Bạch Hưu Mệnh thì cất bước đi về phía vị trí mà kim chỉ hướng tới.

Con hẻm tối om không thể cản được ánh mắt của tu sĩ.

Chỉ một cái liếc mắt, Bạch Hưu Mệnh đã nhìn rõ cảnh tượng trong hẻm.

Một người một yêu ngã cùng một chỗ, con yêu đó khí tức đã hoàn toàn không còn, ngược lại người co quắp bên cạnh nó, dường như còn sống.

Bên cạnh tay người đó, có một mũi tên dính máu.

Sau khi thần hồn vá lại trái tim vỡ nát, cơ thể vẫn còn suy yếu, A Triền đã không còn sức lực thừa.

Loài người yếu ớt hơn nàng tưởng tượng, đặc biệt là người thường không thể tu luyện như Quý Thiền.

Bây giờ nàng không dậy nổi, chỉ có thể rúc vào bên cạnh thân thể ban đầu của mình để sưởi ấm.

Đột nhiên, nàng nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn, có người đến.

A Triền mở mắt, hàng mi khẽ run.

Trong tuyết rơi lả tả, một đôi giày da màu đen xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Chưa kịp lên tiếng, một thanh đao chưa ra khỏi vỏ đã kề vào cổ nàng.

Vảy trên vỏ đao chưa được mài nhẵn hoàn toàn vừa chạm vào nàng, đã rạch một vệt máu bên cổ. "Tên?" Giọng nói trên đỉnh đầu ôn hòa trầm thấp, nếu thanh đao đó không kề vào cổ nàng, A Triền sẽ nghĩ đây là một người đàn ông dịu dàng. "A...

Quý Thiền." "Tại sao cô lại xuất hiện ở đây?" "Nhà ta ở phường Xương Bình, ta chỉ đi ngang qua đây trên đường về nhà." Ký ức của Quý Thiền sau khi đoạt xá đã trực tiếp rót vào đầu A Triền.

Đó là cuộc đời ngắn ngủi hoàn chỉnh của một người khác, cũng là mấu chốt để nàng có thể thay Quý Thiền sống tiếp.

A Triền rất nhanh đã nắm bắt được ký ức của đêm nay để đối phó với người trước mặt. "Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?" Cảm giác nằm trên đất bị người ta ép hỏi không dễ chịu chút nào, nhưng người đàn ông bên cạnh căn bản không có ý định dời đao đi, nàng chỉ có thể tiếp tục duy trì tư thế này, thuận theo trả lời câu hỏi của hắn. "Trên đường về, ta gặp phải người đang bắt quỷ gần đây, lúc con quỷ đó xông về phía ta, một mũi tên bay tới... làm ta bị thương." Vết thương đã lành, vốn dĩ nàng không nên nói những lời thừa thãi này, nhưng bộ áo trắng này quá nổi bật, trên ngực còn có một mảng máu lớn, muốn lừa gạt qua cũng không được.

Ánh mắt của Bạch Hưu Mệnh theo lời nói của nàng di chuyển xuống dưới, dừng ở vị trí trái tim nàng, sau đó lại nhìn sang mũi tên bên cạnh.

Là đồ của quan phủ, xem kiểu dáng dường như đến từ Hình bộ. "Nói tiếp." "Ta bò vào trong hẻm, thì thấy nó." "Cô đã nói chuyện với

nó?" "Ta tưởng mình sắp chết, lại tưởng nó sẽ ăn thịt ta, nên nói một câu, ai ngờ nó trả lời ta." "Nói gì?" "Nó nói nó không ăn thịt người, còn hỏi tên ta, rồi không còn tiếng động nữa." Trên đỉnh đầu vang lên một tiếng cười khẩy.

Thanh đao luôn uy hiếp tính mạng nàng cuối cùng cũng dời đi.

Người đàn ông đang đứng nửa ngồi xổm trước mặt nàng, áo choàng lớn màu đen rũ xuống đất, dính đầy tuyết.

A Triền tranh thủ nghĩ, trông hắn thật ấm áp.

Trước đây nàng chưa bao giờ cảm thấy lạnh, bộ lông của nàng không chỉ đẹp mà còn rất giữ ấm, bây giờ nàng lại lạnh đến run rẩy.

Làm người thật không dễ dàng. "Gan không nhỏ, dám lừa cả bản quan." Câu nói mang theo một tia cười này vừa vang lên bên tai nàng, một bàn tay như gọng kìm đã siết lấy cổ nàng, ép nàng phải ngẩng mặt lên.

A Triền không thể không đối mặt với hắn.

Trước mắt là một khuôn mặt tuấn mỹ phi thường, như thể được ông trời điêu khắc tỉ mỉ.

Trong số những yêu và người mà nàng quen biết, ít nhất cũng xếp vào top ba.

Nàng là người kén chọn nhất, luôn thích người đẹp, cũng vì vậy mà chịu không ít thiệt thòi.

Người trước mắt này, e là cũng không dễ chọc.

Người đàn ông có một đôi mắt dịu dàng, khi cúi mắt nhìn nàng, trong mắt phảng phất có ánh sáng lưu luyến lướt qua.

Thế nhưng động tác trên tay hắn lại không hề nhẹ chút nào, chỉ trong chốc lát, A Triền đã thấy mắt tối sầm, gần như không thở nổi.

Nàng ra sức cào tay đối phương muốn thoát ra, nhưng căn bản không thể lay động hắn mảy may.

Bạch Hưu Mệnh cứ thế nhìn nàng, cho đến khi lực giãy giụa của nàng yếu đi, mới nới lỏng tay một chút, lại lên tiếng: "Bản quan hỏi lại lần nữa, nó đã nói gì với cô?" "Nó thảo phong với ta, nhưng thất bại rồi.

Nó còn nói nó là một con hồ ly tám đuôi." "Hồ ly tám đuôi?" Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh lóe lên, đột nhiên lên tiếng, "Phong Dương." "Thuộc hạ có mặt." Một người đàn ông tên Phong Dương không biết từ đâu xuất hiện, nửa quỳ trên đất, cúi đầu chờ chủ tử phân phó. "Cho người qua đây nghiệm thi." "Vâng." Rất nhanh đã có hai người đến vây quanh nguyên thân của A Triền kiểm tra.

Chỉ trong chốc lát, hai người đó kiểm tra xong, liền cúi đầu đứng sang một bên. "Thế nào?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Khởi bẩm đại nhân, con yêu này đúng là một con hồ ly tám đuôi, tuổi tác không lớn, vết thương trên người sâu đến tận xương, dường như bị người ta cố ý giết.

Chúng thuộc hạ không tìm thấy yêu đan trong cơ thể nó." Bạch Hưu Mệnh dường như không hứng thú với kết quả kiểm tra của họ, chỉ hỏi một câu: "Chết hẳn chưa?" "Chết hẳn rồi." "Khiêng về Minh Kính Ti." "Vâng." "Cái này..." Hắn đứng dậy, nhận lấy chiếc khăn tay từ Phong Dương đưa tới lau tay, "Cũng mang về." Dứt lời, chiếc khăn tay rơi xuống đất. "Vâng." A Triền bị đưa đến Minh Kính Ti, chính xác hơn là, nàng bị đưa vào Trấn ngục dưới lòng đất của Minh Kính Ti.

Nàng từng nghe nói về Trấn ngục, nghe đồn nơi này giam giữ rất nhiều đại yêu, đây là một nơi mà kể chuyện cho yêu tộc con nít nghe có thể dọa chúng khóc thét.

Trong ký ức của Quý Thiền, cũng có rất nhiều người nói, vào Trấn ngục của Minh Kính Ti, không có mấy người có thể sống sót ra ngoài.

Lối vào Trấn ngục có Minh Kính Ti vệ mặc giáp đen ngày đêm canh gác.

Trên hai cánh cửa sắt đen kịt, hình dáng của Bệ Ngạn, con thứ chín của rồng, lờ mờ hiện ra.

Khi Minh Kính Ti vệ dẫn A Triền đến gần, Bệ Ngạn trên cửa càng rõ hơn, đôi mắt đó còn di chuyển chậm rãi theo bước chân của nàng, cho đến khi cánh cửa sắt lớn mở ra, A Triền bị người ta đẩy vào trong.

Bước vào cửa lớn Trấn ngục, A Triền thầm nghĩ, người đàn ông đó quả nhiên đang nghi ngờ nàng.

Người đời đều biết Bệ Ngạn có thể phân biệt thị phi, xử án hình ngục, lại không biết đôi mắt chân long của nó còn có thể nhìn thấu thân thể và hồn phách của một người có hợp nhau hay không.

Nếu đêm nay nàng cưỡng ép đoạt xá Quý Thiền, e là cho dù may mắn thoát khỏi sự trừng phạt của thiên đạo, cũng không thoát khỏi người đàn ông đó.

Nhưng cho dù nàng qua được ải này, hôm nay thật sự có thể sống sót bước ra ngoài sao?

Minh Kính Ti vệ không đưa nàng đến phòng giam, mà dẫn nàng đi qua một hành lang sâu hun hút tối tăm, cuối hành lang là một gian phòng đá có ánh lửa.

Sau khi bước vào, A Triền mới phát hiện, đây là một gian phòng tra tấn.

Ánh lửa đỏ mà nàng vừa thấy, đến từ đống than đang cháy, trên đó

còn đặt những thanh sắt nung lớn nhỏ khác nhau.

Minh Kính Ti vệ nhanh chóng và lặng lẽ treo A Triền lên giá sắt ở góc phòng, dùng xích sắt khóa chặt tứ chi và cổ nàng lại, sau đó lại lặng lẽ rời đi.

Trong phòng tra tấn, chỉ còn lại một mình A Triền.

Sự việc phát triển đến mức này, A Triền mới đột nhiên ý thức được, rốt cuộc mình đã phạm phải sai lầm gì.

Một cô gái từ nhỏ được nuôi dưỡng trong Hầu phủ, gặp phải chuyện đáng sợ như vậy, không nên bình tĩnh đến thế.

Chương 4

Khi nàng trả lời câu hỏi của người đàn ông đó một cách rành mạch rõ ràng, đã rơi vào bẫy của đối phương.

Nàng trong lòng hối hận, nhưng cũng vô ích.

Nếu hôm nay nàng không thể cho người đàn ông đó một lời giải thích hợp lý, e là họ thà giết nhầm, cũng sẽ không bỏ sót nàng.

Trong khi A Triền còn đang lo lắng cho tính mạng của mình, Bạch Hưu Mệnh đang ngồi trong nội đường nha môn nghe Phong Dương báo cáo. "Đại nhân, thân phận của Quý Thiền đã tra ra rồi." "Nói." Lúc này Bạch Hưu Mệnh đã cởi áo choàng, một thân quan bào màu đỏ son thêu hình long ngư bằng chỉ vàng càng làm nổi bật vóc dáng cao ráo của ngài. "Quý Thiền vốn là đích trưởng nữ của Tấn Dương Hầu Quý Hằng, nhưng không lâu trước đã bị trục xuất khỏi gia tộc, nghe nói là Tấn Dương Hầu đột nhiên phát hiện, Quý Thiền này không phải con gái ruột của ông ta." "Đột nhiên phát hiện?" Bạch Hưu Mệnh nhếch khóe môi, dường như cảm thấy câu nói này có chút buồn cười. "Thuộc hạ cảm thấy, hành động này của Tấn Dương Hầu có lẽ liên quan đến gia tộc Lâm thị đã bị giáng chức, vị Tiên Tấn Dương Hầu phu nhân chính là con gái của nhà họ Lâm." "Ừm, còn gì nữa không?" Bạch Hưu Mệnh nâng chén trà, nhấp một ngụm. "Còn nữa là người làm Quý Thiền bị thương đêm nay, hẳn là Hình bộ Viên ngoại lang Tiết Minh Đường.

Chị gái của Tiết Minh Đường này không lâu trước đã gả cho Tấn Dương Hầu, còn mang theo một đôi nam nữ." "Chỉ có vậy?" Phong Dương gật đầu: "Chỉ có vậy." Còn về phân tích của hắn, chắc hẳn đại nhân cũng không cần nghe.

Chút chuyện dơ bẩn của phủ Tấn Dương Hầu, sao có thể giấu được đại nhân của họ. "Quý Thiền là người như thế nào?" Phong Dương ngẩn người, cố gắng nhớ lại thông tin mình điều tra được, cuối cùng chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: "Đại gia khuê tú." Bạch Hưu Mệnh cười lạnh một tiếng: "Một đại gia khuê tú thật hay." Phong Dương cũng ý thức được sự bất thường của Quý Thiền trước đó, nhưng không dám nói nhiều. "Con hồ yêu đó thì sao?" "Thi thể của hồ yêu đã được đưa đi kiểm tra, không phát hiện hồn phách của nó còn sót lại, có thể đã tan biến rồi." "Tan biến?

Yêu tộc xưa nay âm hiểm xảo trá, có cơ hội sống sót, nó sẽ cam tâm chờ chết sao?" "Nhưng Quý Thiền đó đã đi qua dưới mắt Bệ Ngạn, không có bất kỳ dị thường nào." Bạch Hưu Mệnh đứng dậy đi ra ngoài: "Bản quan cũng tò mò về điểm này." Bị treo trên giá sắt không hề dễ chịu, đặc biệt là cơ thể của A Triền còn vô cùng yếu ớt.

Ban đầu nàng còn nghĩ là do đoạt xá, hồn phách và thân thể không tương thích gây ra, chỉ cần thích ứng một thời gian là được.

Nhưng qua lâu như vậy, vẫn không có một chút dấu hiệu hồi phục nào.

Nàng trong lòng lờ mờ đoán ra, cảm giác yếu ớt này có lẽ không phải đến từ thần hồn không hợp.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài.

Không lâu sau, một bóng người cao ráo đã xuất hiện bên ngoài phòng tra tấn.

A Triền trơ mắt nhìn người đó bước vào.

Lần này, hắn không mang theo bội đao, nhưng trong gian phòng đá này, có những thứ còn nguy hiểm hơn đao.

Dường như biết nàng đang nghĩ gì, Bạch Hưu Mệnh dừng lại

trước một chiếc bàn, từ trong đống dụng cụ tra tấn trên đó, chọn ra một cây roi.

Hắn cầm cây roi đó, thong thả đi đến trước mặt A Triền. "Tên." Đây là lần thứ hai Bạch Hưu Mệnh hỏi tên nàng. "Quý Thiền." "Quý Thiền?" Giọng hắn trầm thấp, khi đọc hai chữ này, phảng phất như đang thì thầm tên của người tình, mang theo sự dịu dàng đến nghẹt thở. "Tên rất hay, nhưng, cô thật sự là Quý Thiền sao?" "Đại nhân nghĩ ta không phải sao?" A Triền khiêu khích nhìn Bạch Hưu Mệnh.

Cây roi thô ráp nhẹ nhàng lướt trên má nàng, cảm xúc của Bạch Hưu Mệnh không hề gợn sóng, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào A Triền: "Con gái của Tấn Dương Hầu, không phải là người gan lớn." "Nếu đại nhân đã từng chết một lần, e là sẽ không nghĩ như vậy nữa.

Gan của ta, còn lớn hơn đại nhân tưởng tượng nhiều." "Ồ?

Lớn đến mức nào?" A Triền cười: "Đại nhân không phải muốn biết nội đan của con hồ ly đó đi đâu rồi sao, ta biết." "Cô biết?" "Đại nhân lại gần đây, ta nói cho ngài biết." Bạch Hưu Mệnh đến gần A Triền, hai người gần đến mức hơi thở gần như quyện vào nhau, trong mắt hắn là đôi mắt dịu dàng đa tình của nàng.

A Triền nhẹ nhàng thở ra: "Bị ta ăn rồi." Giây tiếp theo, nàng hét thảm lên.

Bạch Hưu Mệnh đứng cách đó mấy bước, cây roi trong tay để lại một vệt máu dài trên người A Triền.

Cây roi đó sau khi quất ra, những ngạnh ngược trên đó đều bung ra, có thể cào rách da thịt, vô cùng độc ác.

A Triền đau đến toàn thân run rẩy, nhưng vẫn giữ được lý trí khiêu khích hắn: "Ngài đánh ta cũng vô dụng, chính là bị ta ăn rồi." "Người ăn nội đan của yêu sẽ chết." "Chỉ cần yêu tự nguyện thì sẽ

không." A Triền thở hổn hển, "Nó không muốn sống nữa, nên đã tự nguyện đưa nội đan cho ta.

Nếu không phải ăn nội đan của nó, mũi tên kia đã sớm lấy mạng ta rồi." Nghe có vẻ là một lời giải thích rất hợp lý. "Tự nguyện?

Các ngươi bèo nước gặp nhau, nó dựa vào đâu mà tự nguyện đưa nội đan cho ngươi?" "Có lẽ là cảm thấy chúng ta đồng bệnh tương liên, nó nói nội đan của nó đã bị hủy đi phần lớn, vốn cũng không sống được bao lâu, nhưng lại có thể dùng để cứu ta một mạng." Bạch Hưu Mệnh mỉm cười nhìn A Triền, đợi nàng nói xong mới chậm rãi lên tiếng: "Bản quan vẫn là lần đầu nghe nói có yêu quái thiện tâm đến vậy, lại trùng hợp bị ngươi gặp được." Vừa nói, hắn vừa thong thả đi vòng quanh giá sắt, roi da rũ xuống đất, phát ra tiếng ma sát khe khẽ.

A Triền có thể cảm giác được hắn đã đến sau lưng mình, nghĩ đến cơn đau vừa rồi có thể sẽ lại ập xuống, thân thể bất giác run lên, nhưng vẫn cắn răng nói: "Có lẽ là do ta vận khí tốt." "Vào Minh Kính Ti của ta rồi, thì chứng tỏ vận khí của ngươi... không tốt lắm." Giọng nói vừa dứt, tiếng vải trắng bị xé toạc vang lên, chiếc áo ngắn bị mũi tên xuyên qua trước đó bị xé ra một đường lớn hơn, kéo theo cả áo lót bên trong.

Mặc dù trong phòng tra tấn có đốt lửa than, nhưng một luồng khí lạnh vẫn luồn vào trong áo, thân thể A Triền lập tức căng cứng.

Bạch Hưu Mệnh nhìn tấm lưng trắng nõn mịn màng được bọc trong chiếc áo rách, khẽ nheo mắt, quả nhiên không để lại chút sẹo nào. "Bây giờ nói xem, tại sao Quý Thiền mà bản quan điều tra được và ngươi, lại không giống một người?" Chiếc roi da có ngạnh sắt nhẹ nhàng lướt qua sống lưng nàng, "Bản quan không thích người nói dối hết lần này đến lần khác, hiểu chưa?" A Triền hít một hơi, khóe môi giật giật: "Không dám lừa gạt đại nhân, sau khi ăn nội đan của nó, ta

đã có được một phần ký ức của nó, có lẽ chính vì dung hợp những ký ức này nên mới khiến ta thay đổi." "Vậy sao?" Bạch Hưu Mệnh đi tới trước mặt nàng, "Nhưng bản quan lại thấy, hồ yêu đoạt xá thân người, hòng lừa gạt bản quan, cách nói này nghe ra có vẻ hợp lý hơn." "Đại nhân cho rằng ta mới là hồ yêu?" A Triền cười thảm một tiếng, hốc mắt ửng đỏ. "Ngươi không phải sao?" "Đại nhân thật giống phụ thân ta, tìm mọi cách đổ nước bẩn lên người ta.

Nếu thật sự muốn ta chết, cần gì phải tìm lý do?" Nàng vừa nói, nước mắt đã như chuỗi ngọc đứt dây rơi xuống lã chã, những giọt lệ theo chiếc cằm nhọn của nàng nhỏ xuống người, nhưng nàng chỉ gắt gao nhìn chằm chằm Bạch Hưu Mệnh. "Dù sao thì cho dù có sống sót ra khỏi đây, ta có thể sống thêm mấy ngày nữa cũng chưa chắc.

Mẹ ta chết rồi, ta chỉ mong được chết cùng mẹ, ta nghĩ, không bằng chết trong tay đại nhân, còn có người thay ta nhặt xác." Bạch Hưu Mệnh ánh mắt trầm trầm nhìn nữ tử trước mặt luôn miệng cầu chết, đột nhiên nhớ lại rất nhiều năm trước, cũng có người cầu xin hắn giết nàng.

Rõ ràng không muốn chết, nhưng lại chỉ có thể cầu xin hắn cho mình cái chết.

Ký ức quá khứ khiến Bạch Hưu Mệnh thoáng thất thần, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường.

Hắn thầm nghĩ, người trước mắt và người trong ký ức của hắn vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Có thể thấy, nàng đang dùng mọi cách để sống sót, cho nên mới có thể khóc đến độ... quyến rũ như vậy.

Đầu ngón tay hắn khẽ động, cuối cùng cũng lên tiếng: "Người đâu." "Đại nhân." Hai ngục tốt xuất hiện bên ngoài phòng tra tấn. "Nhốt nàng ta lại." "Vâng." Sau khi được người ta tháo xuống khỏi giá

sắt, A Triền chân mềm nhũn liền ngã ngồi xuống đất, một roi vừa rồi gần như đã lấy đi nửa cái mạng của nàng.

Nhưng dù sao thì, mạng cũng đã giữ được.

Hai ngục tốt mỗi người giữ một cánh tay nàng, đưa nàng vào một gian lao tối om, rồi nhanh chóng khóa cửa lao rời đi.

Trong phòng giam không có gì cả, ngay cả một cọng rơm lót trong những phòng giam thông thường cũng không có, A Triền liền co người lại ngay trên mặt đất, chịu đựng cơn đau trên người và sự lạnh lẽo của nền đất.

Nàng quá yếu, căn bản không rảnh quan tâm đến chuyện khác, tự nhiên cũng không biết, từ lúc nàng bị nhốt vào phòng giam, Bạch Hưu Mệnh đã đứng bên ngoài nhìn nàng.

Hắn xoa xoa chiếc nhẫn trên tay, trong lòng vẫn chưa xua tan hết nghi ngờ về Quý Thiền.

Đứng một lúc, hắn nhỏ giọng dặn dò mấy câu với ngục tốt đang đứng chờ bên cạnh rồi mới xoay người rời đi.

Ra khỏi Trấn ngục, Bạch Hưu Mệnh đi về phía Tàng thư lâu ở góc tây bắc của nha môn Minh Kính Ti, hắn tìm thấy một lão giả tóc tai bạc trắng, cầm bút cũng run rẩy trong một phòng sách nhỏ ở tầng cao nhất.

Lão giả kia thấy Bạch Hưu Mệnh tới, liền đặt bút xuống định đứng dậy, nhưng bị hắn lên tiếng ngăn lại. "Không cần đa lễ." Lão giả ngồi lại ghế, nhưng vẫn mở miệng nói một câu: "Người trấn thủ tiền nhiệm của Tàng thư các, Chiêm Nghi, ra mắt Trấn phủ sử đại nhân, không biết đại nhân có việc gì cần tra cứu?" Bạch Hưu Mệnh không nói lời thừa, trực tiếp hỏi: "Người nuốt yêu đan có thể sống được không?" Chiêm Nghi suy nghĩ một lát mới nói: "Về lý thuyết là không

thể, sức mạnh của yêu tộc và nhân tộc chênh lệch rất lớn, rất khó tương dung." "Rất khó tức là có khả năng?" Bạch Hưu Mệnh nắm được một tia không chắc chắn trong lời nói của ông ta. "Đại nhân minh giám, tiên tổ nhà ta từng ghi chép trong thủ trát, nói rằng nếu yêu tộc cam tâm tình nguyện moi yêu đan ra tặng cho người phàm, người phàm nuốt vào có thể kéo dài mạng sống, chỉ là ta sống hơn trăm năm nay, chưa từng tận mắt thấy qua." "Ngươi thấy, những gì ghi chép trong thủ trát của tiên tổ ngươi, là thật sao?" "Tiên tổ lưu lại thủ trát gia truyền, hẳn là đã tận mắt chứng kiến.

Lúc ta còn trẻ, từng tìm kiếm những câu chuyện kỳ quái ở các nơi, trong đó không thiếu những tình tiết yêu quái đem yêu đan trao cho người mình yêu, xem ra cũng không hoàn toàn là bịa đặt." Thấy Bạch Hưu Mệnh nhíu mày, Chiêm Nghi không nhanh không chậm nói tiếp: "Ta trước đây cũng từng nghiên cứu qua mấy viên yêu đan, bên trong đó ngoài yêu lực cuồng bạo ra, quả thực có ẩn chứa sinh mệnh lực khổng lồ.

Nếu có thể xua tan yêu lực trong yêu đan, phần còn lại chính là thuốc kéo dài tuổi thọ tốt nhất thế gian này." "Ngươi đã thử?" Bạch Hưu Mệnh bị ông ta nói đến có chút hứng thú.

Chiêm Nghi cười ha hả một tiếng: "Ta chưa thử, nhưng đã có người thử giúp ta trước rồi." Ông ta nheo mắt hồi tưởng một lúc mới nói: "Đó là chuyện của tiền triều, ở vùng Thông Châu xuất hiện một giáo phái gọi là Yêu Thần giáo, đi theo con đường dùng yêu đan để thành thần.

Những giáo chúng đó đem yêu đan chôn vào trong cơ thể, những người sống sót đều bị yêu hóa, gây ra không ít phiền phức cho triều đình." "Sau đó thì sao?

Tiên hoàng phái người tiêu diệt Yêu Thần giáo?" "Không có." Nói

đến đây, Chiêm Nghi không nhịn được cười, "Chưa đợi tiên hoàng phái binh, giáo chủ của Yêu Thần giáo này đã chết rồi." "Chết thế nào?" "Vị giáo chủ này nghe nói yêu đan của huyền quy có thể kéo dài mạng sống ngàn năm, liền săn giết một con huyền quy Tam cảnh, còn từng nói với giáo chúng, rằng hắn đã thành công xua tan yêu lực trong yêu đan, tương lai giáo chúng Yêu Thần giáo đều có thể trường sinh.

Sau đó hắn trước mặt mọi người nuốt viên yêu đan đó, kết quả một cường giả Tứ cảnh trực tiếp nổ tan thành tro bụi, còn làm nổ chết toàn bộ tầng lớp cấp cao của Yêu Thần giáo." "Yêu lực chưa được thanh trừ sạch sẽ?" "Ta thấy không phải, vị giáo chủ đó đã đến Tứ cảnh, không đến mức không phân biệt được.

Ta vẫn luôn cho rằng, yêu đan giống như một cơ quan quan trọng của yêu tộc, bên trong ẩn chứa sức mạnh và sinh mệnh lực của chúng, có lẽ còn có cả ý thức của bản thân chúng.

Nếu chúng không muốn bị người khác nuốt chửng, đương nhiên sẽ phản kháng." Bạch Hưu Mệnh khẽ gật đầu, cũng không biết có chấp nhận cách nói này hay không. "Giả như có người may mắn nuốt yêu đan mà không chết, tính cách của người đó có thể xảy ra biến hóa không?" "Nếu dựa theo suy nghĩ của ta, trong yêu đan còn ẩn chứa những thứ khác ngoài sức mạnh và sinh mệnh lực, việc bị ảnh hưởng là chắc chắn.

Chỉ tiếc là, đây đều là phỏng đoán, không có bằng chứng thực tế." "Yêu tộc nếu đoạt xá nhân tộc, nhất định sẽ giáng xuống thiên lôi sao?" "Đó là tất nhiên, không có ngoại lệ." Chiêm Nghi trả lời vô cùng chắc chắn.

Bạch Hưu Mệnh đứng dậy: "Hôm nay đa tạ Chiêm tiên sinh giải đáp." "Đại nhân đi thong thả." Bạch Hưu Mệnh rời khỏi Tàng thư lâu, trong đầu suy nghĩ về chuyện hôm nay.

Đêm nay trên bầu trời Thượng Kinh có sấm sét cuồn cuộn, rõ ràng là có yêu quái định làm chuyện đoạt xá, nhưng sấm sét không giáng xuống, có nghĩa là đã không thành công.

Bất kể viên yêu đan trong miệng Quý Thiền là do hồ yêu thấy nàng đáng thương mà cho, hay là muốn tu bổ thân xác của nàng trước rồi mới đoạt xá, thì cuối cùng người được lợi vẫn là nàng.

Quả thật như nàng nói, vận khí của nàng không tồi.

Kể từ đêm đó, A Triền không còn gặp lại Bạch Hưu Mệnh.

Nàng bị giam trong lao suốt, vết thương trên người gây sốt, ngục tốt gọi đại phu đến chẩn trị cho nàng.

Sau đó, ngục tốt kia nghe đại phu nói nàng thể trạng yếu, không chịu nổi cái lạnh ở đây, còn ném cho nàng một chiếc chăn bông mỏng.

Đại phu liên tiếp ba ngày đến khám cho nàng, để lại thuốc viên rồi đi, cũng không nói nhiều.

A Triền trong lòng có chút cảm kích vị đại phu này, nếu không phải ông ta lên tiếng, thân thể này của mình, chưa chắc đã chịu đựng được đến lúc ra ngoài.

Nàng lại không biết, vị đại phu đó vừa ra khỏi Trấn ngục liền đi thẳng đến nội đường của Minh Kính Ti. "Thế nào rồi?" Bạch Hưu Mệnh đang cúi đầu phê duyệt công văn, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên đã mở miệng hỏi.

Vị đại phu kia đứng ở cửa, cung kính trả lời: "Bẩm Trấn phủ sử, vị cô nương đó căn cốt cực kém, kinh mạch trong cơ thể trì trệ tắc nghẽn, không có yêu khí lưu chuyển, cũng không có dấu hiệu yêu hóa.

Thân thể nàng vô cùng suy yếu, còn không bằng người bình thường." "Biết rồi, lui đi." Lại ba ngày trôi qua kể từ khi đại phu khám bệnh, nếu là người khác, ở trong Trấn ngục sáu ngày, e rằng đã tuyệt

vọng rồi.

Nhưng tính nhẫn nại của A Triền trước nay rất tốt, nếu không cũng không đến mức có thể đợi được cơ hội dưới thiên la địa võng, thành công trốn đến Thượng Kinh.

Lần này, nàng vẫn rất kiên nhẫn chờ đợi.

Ngày thứ bảy, nàng đợi được người thuộc hạ bên cạnh nam nhân kia, tên là Phong Dương.

Phong Dương ra lệnh cho ngục tốt mở cửa lao, thả nàng ra ngoài.

A Triền ở trong lao bảy ngày nay, ngoài dáng vẻ có chút nhếch nhác ra, cũng không quá tiều tụy.

Ngược lại là Phong Dương, chỉ nhìn nàng một cái đã vội vàng né tránh ánh mắt, gọi người lấy một chiếc áo choàng đen ném cho nàng.

Mấy ngày nay A Triền toàn khoác chăn, suýt quên mất bộ quần áo này của mình đã rách, nữ tử nhân loại hẳn là rất để ý chuyện này.

Nàng buộc chặt áo choàng, lại chỉnh lại tóc tai rồi mới cảm ơn Phong Dương: "Đa tạ đại nhân quan tâm." "Không cần tạ ta, đều là Trấn phủ sử đại nhân của chúng ta dặn dò cả, đi thôi." Hắn đưa A Triền ra khỏi Trấn ngục, lại tiễn ra khỏi cổng lớn Minh Kính Ti.

Cứ thế thả nàng đi sao?

Chương 5

A Triền vẫn còn có chút không thể tin được.

Nàng đứng bên ngoài nha môn Minh Kính Ti một lúc, xác nhận không có ai gọi nàng quay lại, mới phân biệt phương hướng, đi về phía phường Xương Bình.

Cứ đi một đoạn lại nghỉ một đoạn, nàng đi mất trọn một canh giờ mới cuối cùng nhìn thấy nơi Quý Thiền trút hơi thở cuối cùng, gian tiệm nhỏ đã đóng cửa kia.

Chỉ là cách tiệm không xa lại có một chiếc xe ngựa, trên xe không có ký hiệu, chắc không phải của phủ Tấn Dương hầu, vậy là của ai?

Nàng đang lục tìm trong ký ức thì thấy một lão phụ từ trên xe ngựa bước xuống, lão phụ kia cười hiền hòa đi thẳng về phía nàng. "Là Thiền cô nương phải không, phu nhân nghe nói cô bị Minh Kính Ti đưa về điều tra, lo lắng mấy ngày nay, cứ sai lão nô ở đây chờ cô nương." A Triền cuối cùng cũng nhớ ra người trước mắt là ai, là Tôn mụ mụ hầu hạ bên cạnh di mẫu Tiểu Lâm thị của nàng.

Tiểu Lâm thị là thứ nữ của nhà họ Lâm, vẫn luôn không hòa thuận với mẹ của Quý Thiền, nhưng những năm nay vẫn có qua lại.

Quý Thiền trước đây từng nghe trộm các ma ma nói chuyện, nghe nói Tiểu Lâm thị thời trẻ mến mộ Tấn Dương hầu, người lúc đó là chuẩn tỷ phu của mình, vì chuyện này còn gây ra không ít chuyện, nhưng rất nhanh bà ta đã bị gả cho Triệu Minh, một tiến sĩ nhị bảng năm đó.

Các ma ma đều cảm thấy, lý do bà ta vẫn còn mặt dày qua lại với hầu phủ là vì vẫn chưa từ bỏ ý định với Hầu gia.

Tiểu Lâm thị sau này sống không tệ, có đủ cả con trai con gái, phu quân cũng hết mực nghe lời bà ta.

Phu quân của bà ta năm đó dựa vào quan hệ của nhà họ Lâm mà ở lại Thượng Kinh, nay đã lên đến chức Tả thiêm đô ngự sử của Đô sát viện, quan đến Tứ phẩm.

Quý Thiền cũng chỉ vào dịp lễ tết mới gặp vị di mẫu này một lần, ngay cả nói chuyện cũng không được mấy câu, quan hệ rất xa cách, không ngờ sau khi bị đuổi khỏi hầu phủ, vị di mẫu này vẫn còn muốn qua lại với nàng.

Nghe Tôn mụ mụ nói vậy, A Triền đáp: "Làm di mẫu lo lắng rồi, bây giờ đã không sao rồi ạ." "Cô nương không sao là tốt rồi." Tôn mụ mụ vỗ vỗ ngực, như thể trút được gánh nặng.

Đó là bị Minh Kính Ti bắt đi, có thể sống sót trở về đã là không tệ rồi.

Đồng thời lại có chút kinh ngạc, luôn cảm thấy giọng điệu nói chuyện của vị cô nương này dường như có chút khác so với trước đây, nghe có vẻ thuận tai hơn.

A Triền mỉm cười, dịu dàng hỏi: "Tôn mụ mụ đợi lâu như vậy chắc cũng mệt rồi, hay là vào trong nhà nghỉ ngơi một lát?" Nàng lấy chìa khóa trong túi ra định mở cửa, Tôn mụ mụ liền từ chối: "Lão nô không nghỉ nữa, chỉ thay phu nhân nhắn một câu, phu nhân nói lâu rồi không gặp cô nương, muốn mời cô qua nói chuyện, không biết ngày mai cô nương có rảnh không?" "Nếu là di mẫu mời, tự nhiên là có thời gian ạ." "Vậy thì tốt, cô nương cứ về nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai lão nô sẽ lại đến đón cô." Nói xong những lời chủ nhân dặn dò, Tôn mụ mụ cũng không ở lại lâu, trở lại xe ngựa, rất nhanh phu xe đã đánh ngựa rời đi.

A Triền đứng bên cửa nhìn xe ngựa đi xa mới quay người mở cửa,

không ngoài dự đoán, một lớp bụi bay thẳng vào mặt, lại còn lạnh đến mức không đứng nổi.

Nguyên bản đây là một tiệm tạp hóa, chia làm hai tầng, sau khi thu hồi lại, các kệ hàng cũng đã dọn đi, tầng một trống không, ngay cả một chiếc ghế cũng không có.

Nàng đóng cửa lại rồi lên lầu hai, trên lầu cũng lạnh y như vậy, nhưng lại có nhiều đồ hơn dưới lầu một chút.

Một chiếc giường ván gỗ đơn sơ, chăn mền bên trên được gấp gọn gàng.

Bên tường có một chiếc tủ gỗ, bên trong đựng quần áo thân mật và một bộ đồ đông mới, trong góc tủ có một hộp gỗ, bên trong có một ít bạc vụn, khoảng mười lạng.

Chậu than được đặt dưới gầm giường, bên trong chất đầy tro than và than chưa cháy hết.

Có chậu than, tối nay cuối cùng cũng không phải bị lạnh cóng đến không ngủ được.

A Triền xoay người xuống lầu ra sân sau, tiệm này tuy vị trí không tốt, nhưng lại có một ưu điểm là sân sau có một cái giếng, còn xây thêm một phòng chứa đồ, một phòng bếp và một nhà xí.

Nếu không phải vì có thêm cái giếng này, giá của tiệm này cao hơn nhiều so với các tiệm bên cạnh, cũng không đến nỗi vẫn chưa bán được, may mắn như vậy, nàng mới có chỗ ở.

Trong phòng chứa đồ có than và bốn gánh củi đã mua từ trước, trong phòng bếp có cả gạo và bột mì, không cần phải ra ngoài mua nữa.

Thân thể không khỏe, A Triền thật sự không muốn động đậy, nhưng nàng đã bị giam trong lao bảy ngày, nhất định phải tắm rửa

sạch sẽ, bèn đốt một nồi nước nóng trong phòng bếp, đóng cửa lại, dựa vào hơi nóng của bếp lò mà nhanh chóng tắm qua.

Khi dùng nước nóng trong thùng gỗ lau người, A Triền cẩn thận tránh vết roi trên người, vì ở trong lao đại phu đã cho thuốc mỡ để nàng bôi cầm máu, mấy ngày nay vết roi đã kết vảy sắp lành rồi.

Khi khăn vải lau đến eo, A Triền bất ngờ phát hiện, dưới làn nước nóng, trên eo lại nổi lên một vòng chỉ đen mảnh.

Vòng chỉ đó như thể bẩm sinh đã mọc ở đó, nhưng trong ký ức của Quý Thiền, lúc nàng tắm rửa trên người rõ ràng không có dấu vết này.

Tiếp đó nàng phát hiện hai đầu gối và khuỷu tay của mình cũng nổi lên những sợi chỉ đen tương tự, những dấu vết này rõ ràng là mới xuất hiện trên người nàng trong mấy ngày gần đây.

Có lẽ... nàng sờ sờ cổ, nếu tứ chi đều có, thì chỗ này cũng nên có một dấu vết.

Có phải vì mấy dấu vết này mà thân thể nàng mới yếu như vậy không?

A Triền không thể chắc chắn.

Nhưng chúng rõ ràng có liên quan đến việc đoạt xá trước đó, tiếc là nàng hoàn toàn không có manh mối, cũng không biết cách giải quyết, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

May là sau khi nàng lau xong người, những dấu vết đó liền mờ đi.

Buổi tối trong phòng đốt than, cuối cùng cũng ấm hơn một chút, A Triền miễn cưỡng được một giấc ngủ ngon.

Chỉ là đến cuối giờ Dần đã bị lạnh tỉnh, than trong chậu đã cháy hết, bụng còn đói kêu ùng ục.

Nàng cuộn chăn nằm trên giường không nhúc nhích, cả người toát ra một vẻ không còn gì luyến tiếc cuộc sống, làm người thật là thảm quá, một ngày phải ăn ba bữa, còn dễ bị chết cóng, càng nghĩ càng tuyệt vọng.

Ý thức và bản năng giằng co, cuối cùng ý thức kiên cường của nàng đã chiến thắng bản năng đói khát, mãi đến đầu giờ Tỵ, khi Tôn mụ mụ đến đón nàng, nàng mới ăn được mấy miếng bánh hạt dẻ trên xe ngựa để lấp đầy cơn đói.

Tôn mụ mụ nhìn A Triền với tư thế tao nhã ăn hết cả một đĩa bánh hạt dẻ, trong lòng thầm than thở, thật đáng tiếc, một nữ nhi hầu phủ đường đường, nay lại rơi vào cảnh này, xem ra ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn.

Đợi A Triền ăn xong, lại uống một tách trà nóng, xe ngựa đã dừng ở cổng Triệu phủ.

Tôn mụ mụ dẫn nàng vào nội viện, đi qua một hành lang dài, liền đến bên ngoài chính phòng.

Có lẽ là đến không đúng lúc lắm, vừa vào sân, A Triền đã nghe thấy giọng nói chói tai của nữ tử trong phòng: "Làm kế thất thì sao chứ, con chính là muốn gả cho chàng!" Nghe giọng nói này, hẳn là vị biểu muội mà nàng chỉ gặp qua mấy lần lúc nhỏ, Triệu Văn Nguyệt.

Triệu Văn Nguyệt rõ ràng đang tranh cãi với mẫu thân về hôn sự của mình, chỉ là không biết nàng ta rốt cuộc muốn gả cho ai, con gái của Tả thiêm đô ngự sử lại bằng lòng đi làm vợ kế cho người ta?

Tôn mụ mụ rõ ràng cũng không ngờ đến cảnh tượng này, vẻ mặt nhất thời có chút khó xử, nhưng thấy A Triền tỏ ra như không nghe thấy gì, mới cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Bà ta đi nhanh mấy bước, tiến lên đẩy cửa chính phòng, vén rèm

lên lớn tiếng nói: "Phu nhân, lão nô đã đón Thiền cô nương đến rồi." Giọng nói của Tôn mụ mụ đã cắt ngang cuộc cãi vã của hai mẹ con, Tiểu Lâm thị hít sâu mấy hơi mới lên tiếng: "Vào đi." A Triền bước vào chính phòng, một luồng hơi ấm phả vào mặt, ngay sau đó lọt vào tầm mắt nàng là di mẫu Tiểu Lâm thị đang dựa trên giường La Hán, Tiểu Lâm thị không khác nhiều so với trong ký ức của nàng, chỉ là bụng đã nhô cao, lại đang mang thai.

Con gái của Tiểu Lâm thị, Triệu Văn Nguyệt, vừa cãi nhau với mẹ xong, lúc này đang đứng một bên, thấy A Triền bước vào, ánh mắt nhìn nàng lại mang theo vài phần địch ý.

A Triền không khỏi có chút nghi hoặc, nàng dường như không có giao thiệp gì với vị biểu muội này, địch ý của đối phương từ đâu mà đến? "A Triền bái kiến di mẫu." A Triền tiến lên hành lễ với Tiểu Lâm thị.

Cách xưng hô của nàng không gây ra nghi ngờ cho Tiểu Lâm thị, dù sao hai chữ này phát âm tương tự, lúc Lâm thị chưa qua đời, có khi cũng gọi con gái là A Thiền. "Lại đây ngồi đi." Gọi cháu gái một tiếng, Tiểu Lâm thị lại không kiên nhẫn đuổi con gái, "Được rồi, con cũng đừng ở đây chọc tức ta nữa, về đi." Triệu Văn Nguyệt dường như cảm thấy cuộc cãi vã vừa rồi với mẹ chưa đã, vẫn không chịu bỏ qua, lại còn chỉ vào A Triền chất vấn: "Mẹ có phải vì nàng ta nên mới không muốn con gả cho Tiết lang không?" Tiết lang?

Họ này khiến A Triền đảo mắt một vòng, là Tiết nào?

Tiểu Lâm thị lập tức sa sầm mặt, hung hăng đập xuống bàn trà, hận hận nói: "Có thể làm chính thê, con lại cứ muốn đi làm kế thất cho người ta, con mới gặp Tiết Minh Đường kia mấy lần mà đã mê muội đến vậy." Tiết Minh Đường, cái tên này A Triền đương nhiên biết, là em trai ruột của Tiết thị.

Đêm Thượng nguyên đó, câu nói "Tiết đại nhân" gần như đã khắc sâu trong đầu Quý Thiền.

Thật là, trùng hợp quá.

Là một người mẹ, Tiểu Lâm thị tự cho rằng mình luôn suy nghĩ cho con gái, nhưng Triệu Văn Nguyệt lại không nghĩ vậy, trong mắt nàng, mẹ chính là kẻ ác chia uyên rẽ thúy.

Hơn nữa nàng sớm đã biết, mẹ không muốn nàng gả cho Tiết lang có tiền đồ rộng lớn là vì chị gái của Tiết lang đã gả cho dượng làm kế thất, mẹ lại vì chút chuyện nhỏ này mà cản trở nhân duyên của nàng!

Triệu Văn Nguyệt không muốn la hét ầm ĩ để A Triền xem náo nhiệt, nhưng cũng không muốn dễ dàng bỏ qua cho mẹ mình, lời nói ra vô cùng cay độc: "Mẹ không cần phải nói đạo lý như vậy, con biết mẹ một lòng hướng về nhà họ Lâm, nhưng chuyện di mẫu tư thông với người khác giờ cả Thượng Kinh ai cũng biết, mọi người đều rất tò mò không biết cha ruột của vị biểu tỷ này là ai đâu.

Lỗi không phải ở dượng, chị gái của Tiết lang cũng không có lỗi, mẹ không cần phải đem ân oán của nhà họ Lâm các người áp đặt lên người con gái." Nghe con gái nói những lời này, dù là Tiểu Lâm thị cũng bị tức đến hoa mắt chóng mặt, bà ta chỉ vào Triệu Văn Nguyệt còn chưa kịp nói gì đã cảm thấy bụng đau từng cơn, dọa cho nha hoàn bên cạnh vội vàng vây lại, Tôn mụ mụ cũng chạy ra ngoài tìm đại phu.

Triệu Văn Nguyệt dường như cuối cùng cũng ý thức được mình đã gây họa, lại nhân lúc chính phòng đang hỗn loạn mà lén lút bỏ đi.

Đại phu rất nhanh đã đến, kê cho Tiểu Lâm thị thuốc an thai, dặn bà ta an tâm dưỡng thai, không được tức giận nữa.

Tiễn đại phu đi, Tôn mụ mụ không nhịn được khuyên: "Phu nhân, người bây giờ đang mang song thai, khó khăn lắm mới mang thai tiểu

thiếu gia, người hãy bớt nóng giận, đừng cãi nhau với nhị cô nương nữa." Tiểu Lâm thị hừ lạnh một tiếng: "Là ta cãi nhau với nó sao, nó rõ ràng là muốn chọc tức chết ta.

Còn cả lão gia nữa, không biết là lên cơn gì, lại cũng cảm thấy Tiết Minh Đường kia không tệ, con gái ta sao có thể tùy tiện gả cho một tiểu quan lục phẩm.

Nó cho dù không thể gả vào nhà công hầu, cũng không thể gả đi như vậy." Tôn mụ mụ thở dài, phu nhân bao nhiêu năm rồi vẫn tính khí này, khuyên thế nào cũng không nghe.

Tiểu Lâm thị tuy miệng lưỡi không tha người, nhưng cơn tức cũng tan nhanh, bụng không đau nữa, lúc này mới nhớ đến A Triền bị bỏ quên một bên. "Nghe nói con gặp yêu họa vào đêm Thượng nguyên, bây giờ đã không sao rồi chứ?" A Triền ngồi trên ghế, trả lời: "Đã không sao rồi ạ, đại nhân của Minh Kính Ti tra rõ không liên quan đến con liền thả con ra rồi ạ." "Vậy thì tốt, mẹ con mất rồi, bây giờ ở Thượng Kinh này con chỉ có ta là người thân duy nhất, đừng có liên lụy đến ta đấy." A Triền mỉm cười, nàng còn có thể nói gì nữa đây?

Nói vị di mẫu này của mình thẳng tính sao? "Con bây giờ cũng mười tám rồi phải không, đều tại mẹ con cứ khăng khăng giữ con lại, ngay cả hôn sự cũng không sắp xếp, bây giờ thì hay rồi, muốn tìm một gia đình tốt cũng không dễ." A Triền cụp mắt, nhẹ giọng nói: "A Triền muốn để tang mẹ ba năm, không có lòng dạ nào gả chồng." "Không gả chồng sao được!" Tiểu Lâm thị như thể nghe thấy chuyện gì kinh thiên động địa, khuyên nhủ hết lời, "Với dung mạo của con, nếu vận khí tốt, phủ vương hầu cũng vào được, cho dù làm thiếp cũng còn hơn chịu khổ ở bên ngoài.

Nếu để tang ba năm, đến lúc đó còn nhà nào chịu nhận con." Mặc dù bà ta không muốn thừa nhận, nhưng dung mạo của đứa con gái của

chị cả quả thực kiều diễm, mấy hôm trước bị Minh Kính Ti dày vò một phen mà cũng không tổn hại đến nhan sắc, lại còn có thêm mấy phần yếu đuối khiến người ta thương xót.

Năm đó chị cả thắng được bà ta chẳng phải cũng nhờ vào một khuôn mặt sao, bà ta là người hiểu rõ nhất tâm tư của đám đàn ông đó, nếu để cho đám vương công quý tộc kia nhìn thấy Quý Thiền, e rằng sẽ có không ít người động lòng.

Tiểu Lâm thị trước nay không che giấu tham vọng muốn bám víu quyền quý của mình, nếu không phải con gái trông quá giống phu quân, dung mạo thực sự có phần bình thường, bà ta đã sớm trải đường cho con gái rồi.

Bây giờ con gái một lòng một dạ nhắm vào Tiết Minh Đường kia, người bà ta có thể trông cậy cũng chỉ còn lại đứa cháu gái này.

Tiểu Lâm thị tự cho rằng mình đã suy nghĩ rất nhiều cho đứa cháu gái này, đây rõ ràng là một mối làm ăn đôi bên cùng có lợi, nhưng A Triền lại không hề bị thuyết phục chút nào.

Nghe Tiểu Lâm thị vẽ ra một viễn cảnh tương lai tốt đẹp, A Triền mới nói: "Đa tạ ý tốt của di mẫu, chỉ là năm xưa mẹ đã nhiều lần dặn dò A Triền, chỉ có thể gả làm chính thê, tuyệt đối không được tự cam sa ngã." Tiểu Lâm thị lập tức sa sầm mặt, không vui hừ lạnh một tiếng: "Thật là không biết điều, với thân phận hiện tại của con, ngay cả nhà thư sinh người ta cũng chê con, còn nghĩ đến chuyện làm chính thê?

Đều tại mẹ con, dạy dỗ con thành ra một khúc gỗ." Tiểu Lâm thị bắt đầu lải nhải trách móc Lâm thị, dường như muốn nói hết ra những bất mãn trong lòng bao năm nay.

A Triền chỉ ngồi bên cạnh yên lặng lắng nghe, không phản bác cũng không hùa theo.

Đúng lúc này bên ngoài có nha hoàn thông báo: "Phu nhân, đại công tử đến rồi." Tiểu Lâm thị nghe con trai đến, trên mặt cũng không lộ ra vẻ vui mừng, còn nhíu mày: "Nó không ở thư viện đọc sách, sao lại đến chỗ ta?" Thực sự không thể trách bà ta lạnh nhạt với con trai, trước Tết bà ta phát hiện con trai cả mấy ngày liền không về nhà, tra hỏi tiểu tư thân cận của con trai mới biết, đứa con trai mà mình hết lòng kỳ vọng, lại bị người ta xúi giục đến sòng bạc.

Khi bà ta tìm đến, con trai đã nợ sòng bạc hơn một ngàn lạng bạc, nợ cờ bạc đó còn là bà ta sai nha hoàn về phủ lấy tiền mới trả xong, nếu không ngay cả người cũng không dắt về được.

Về nhà bà ta đem chuyện này nói với phu quân, phu quân đánh con trai một trận tàn nhẫn, còn nói nếu còn tiếp tục đi đánh bạc, sẽ đuổi nó ra khỏi nhà.

Tiểu Lâm thị cũng tức điên lên, chỉ bênh vực mấy câu, kết quả bị con trai đẩy một cái, suýt nữa ngã.

Vì chuyện này, bà ta bây giờ nhìn con trai cả vô cùng không vừa mắt.

Triệu Văn Thanh từ bên ngoài đi vào nghe thấy lời của mẫu thân, cười nói: "Con nghe nói mẫu thân gần đây đột nhiên thích ăn đồ tươi sống, trên đường đến thư viện thấy có hàng bán cá tươi, liền mua hết cá của người ta rồi quay về phủ." Quả thực như con trai cả nói, ba tháng đầu thai kỳ bà ta nghén rất nặng, ăn gì nôn nấy, chịu không ít khổ sở.

Bây giờ bụng đã sáu tháng, lại đặc biệt thích mùi tanh của cá.

Tiếc là tháng này, cá tươi thực sự hiếm có, ăn không đã.

Biết con trai quan tâm đến mình, Tiểu Lâm thị mới giãn mày, trách yêu: "Chẳng trách người dính đầy mùi tanh cá, con cũng có lòng đấy."

Nói rồi bà ta nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng nhô lên: "Em trai con đây, chắc là đứa thích ăn cá.

Không giống con, lúc mang thai con mẹ chỉ thích ăn đồ ngọt." "Con không thích đồ ngọt đâu." Triệu Văn Thanh lầm bầm một tiếng, quay đầu chú ý đến Quý Thiền mặc áo váy màu trắng, mày mắt thanh tú đứng một bên, trong mắt dâng lên một tia kinh ngạc, "Vị cô nương này là..." "Cô nương gì, đó là Quý biểu muội nhà di mẫu con." "Ồ, ra là biểu muội, trước đây sao không thấy biểu muội đến nhà chơi?" Triệu Văn Thanh ánh mắt nóng rực nhìn A Triền. "Được rồi, chuyện của biểu muội con thì con đừng hỏi nhiều nữa." 2.

Tiểu Lâm thị không muốn con trai tiếp xúc quá nhiều với Quý Thiền, nếu con trai để mắt đến cháu gái, chẳng lẽ còn muốn thân càng thêm thân?

Bà ta vạn vạn không thể đồng ý cho Quý Thiền hiện tại vào cửa nhà họ Triệu của bà ta được.

Triệu Văn Thanh lại nhìn A Triền thêm hai cái nữa mới lưu luyến thu hồi ánh mắt.

Tiểu Lâm thị thấy vậy liền lạnh mặt: "Giờ này con cũng nên quay về thư viện đi, kẻo bị tiên sinh mách với cha con đấy." "Vâng, con biết rồi ạ." "Còn nữa, cha con nói tư chất của con vốn đã không tốt, con phải nỗ lực hơn người khác mới được.

Chương 6

Nếu còn để ta biết con ở bên ngoài gây chuyện, ta sẽ để cha con đưa con về quê." Triệu Văn Thanh cúi đầu, ủ rũ đáp một câu: "Con không dám." Đợi hắn quay người đi, A Triền thấy rõ sự tức giận trong mắt vị biểu ca này.

Triệu Văn Thanh đi rồi, sự chú ý của Tiểu Lâm thị lại quay về trên người A Triền, bà ta dường như đã quyết tâm muốn A Triền gả chồng, từ mọi phương diện giảng giải cho nàng lợi ích của việc gả chồng, còn lấy chính mình làm ví dụ.

Tiểu Lâm thị vẫn luôn cảm thấy, ngoài một đôi trai gái không đủ tiến bộ, cuộc sống sau này của mình vô cùng tốt đẹp, phu quân đối với bà ta trăm nghe nghìn thuận, trong nhà cũng không có thông phòng thị thiếp nào, còn tốt hơn gấp trăm lần chị cả ngay cả chồng nuôi ngoại thất cũng không biết.

A Triền nghe Tiểu Lâm thị khoe khoang xong, phối hợp khen mấy câu.

Kết quả lại nghe bà ta nói: "Con xem con kìa, cái gì cũng không biết, ngay cả một nghề mưu sinh cũng không có, còn nghĩ đến chuyện để tang mẹ ba năm, e là chưa qua một tháng con đã chết đói rồi." A Triền hồi tưởng lại, Quý Thiền quả thực không có tay nghề gì để kiếm sống, dù sao cũng không ai ngờ sẽ có ngày nàng cần đến.

Về phần A Triền, nếu nói tay nghề, nàng quả thực có một thứ.

Thực ra cũng không phải cố ý học, chỉ là năm đó xa cách mẹ, nàng chỉ lấy đi một cuốn sách trên bàn của mẹ, là một cuốn sách về chế hương.

Sau này nàng nhớ mẹ, liền đọc sách, lâu ngày liền thuộc lòng. "Di

mẫu lo xa rồi, A Triền đã học qua chế hương, cũng có thể dùng để duy trì sinh kế." "Con biết chế hương, trước đây sao không nghe mẹ con nói?" Tiểu Lâm thị vẻ mặt không tin. "Chỉ là lúc rảnh rỗi học để giết thời gian, mẹ cũng không biết." "Nói thì ai mà không nói được, có nuôi sống được mình không, còn phải xem bản lĩnh của con.

Nếu con cảm thấy mình có năng lực, vậy ngày mai làm một loại hương an thần đến đây, ta thử trước." A Triền dịu dàng từ chối: "Di mẫu bây giờ đang mang thai, tốt nhất không nên tiếp xúc với hương liệu." Nàng có thể làm ra loại hương phù hợp với phụ nữ mang thai, nhưng lòng người khó lường, nếu Tiểu Lâm thị thật sự xảy ra chuyện, có người đổ tội cho nàng thì không hay, nàng không muốn tự rước phiền phức. "Vậy thì làm một loại hương xua đuổi muỗi." A Triền bật cười: "Di mẫu, mùa này còn chưa có muỗi đâu ạ." Tiểu Lâm thị có chút không kiên nhẫn: "Bảo con làm một loại hương mà con cứ từ chối mãi, thực ra con đang lừa ta phải không?" A Triền bất đắc dĩ, nàng rất ít khi gặp người tự cho mình là trung tâm, lại còn nóng tính như Tiểu Lâm thị, "Nếu di mẫu đã muốn, vậy ngày mai A Triền sẽ điều chế một loại hương xua côn trùng cho di mẫu xem." "Được, ta ở nhà chờ." Nói xong, Tiểu Lâm thị ngáp một cái, Tôn mụ mụ vội vàng tiến lên đỡ bà ta nằm xuống.

A Triền thấy vậy cũng đứng dậy cáo từ.

Tiểu Lâm thị xua xua tay, trước khi đắp chăn còn dặn Tôn mụ mụ một lát nữa tiễn A Triền ra ngoài.

A Triền ra khỏi chính phòng, đợi ở bên ngoài một lúc, Tôn mụ mụ liền tươi cười đi ra.

Tôn mụ mụ tiễn A Triền ra khỏi cổng lớn Triệu phủ, thấy hai bên không có ai, mới từ trong tay áo lấy ra hai tờ ngân phiếu nhét cho A Triền.

A Triền cầm hai tờ ngân phiếu một trăm lạng, nhất thời có chút ngạc nhiên: "Tôn mụ mụ đây là có ý gì?" Tôn mụ mụ cười nói: "Đây là phu nhân sai lão nô chuẩn bị, phu nhân nói, kẻo cô nương lại nghĩ bà ấy làm di mẫu mà không thương con, bảo con cầm tiền đi mua thêm mấy bộ quần áo, còn lại dùng để mua hương liệu, nếu tay nghề của cô nương thật sự tốt, sau này còn có chỗ tốt." A Triền không do dự nhiều mà nhận tiền, lại nói: "Vậy phiền Tôn mụ mụ thay con đa tạ di mẫu, ngày mai con sẽ lại đến thăm." "Được, cô nương đi thong thả." A Triền đi được một con phố, trong lòng vẫn nghĩ về Tiểu Lâm thị.

Vị di mẫu này thật đúng là một người khó hình dung, nói bà ta là người tốt, thì bàn tính của bà ta đã sắp chạm vào mặt người ta rồi, cũng không hề che giấu sự thực dụng và ích kỷ của mình.

Nhưng nói bà ta xấu, cả Thượng Kinh thành, có quan hệ với nhà họ Lâm ngoại tổ của Quý Thiền, thực ra cũng không chỉ có một thứ nữ này, vậy mà chỉ có bà ta hỏi thăm tung tích của Quý Thiền, còn cho nàng tiền.

Có lẽ Tiểu Lâm thị cho nàng tiền mua hương liệu, chỉ là muốn sau này nàng có thêm một "điểm bán", nhưng lúc con người sa cơ lỡ vận, vẫn còn có người quan tâm, sẵn lòng giúp một tay, đã là rất hiếm có rồi.

Không giống như nàng, từ Bắc Hoang đến Thượng Kinh, bao nhiêu ngày trôi qua, không có ai quan tâm đến sống chết của nàng.

A Triền đứng trên con phố người qua lại, bỗng cảm thấy rất cô độc.

Người đi đường bên cạnh, hoặc là mặt mày tươi cười, hoặc là bước chân vội vã, sau một ngày bận rộn, đều có nhà để về.

Còn nàng, không có nhà.

Mãi cho đến khi vô ý bị người ta va phải một cái, A Triền mới thoát ra khỏi cảm xúc trầm uất đó.

Sinh mệnh của con người ngắn ngủi như vậy, nàng có rất nhiều việc phải làm, đâu còn thời gian nghĩ đến những người và quá khứ đã không còn liên quan đến mình.

Yêu quái có thể lãng phí thời gian, nhưng con người chỉ có thể nhìn về phía trước.

Trước mắt, nàng phải đi đổi một ít tiền, rồi đến chợ Tây mua những loại hương liệu thường dùng, tuy rằng các phương hương trong cuốn sách kia đa phần không phải dành cho người thường, nhưng những phương hương thông thường nàng vẫn biết một ít.

A Triền trước tiên đến tiền trang đổi hai mươi lạng bạc vụn, còn có bốn tờ ngân phiếu hai mươi lạng.

Nhà bình thường hai mươi lạng bạc, đủ tiêu rất lâu rồi.

A Triền dạo một vòng ở chợ Tây, mua một đống hương liệu thường thấy, cũng không dùng đến năm lạng bạc.

Ngược lại lúc rời đi, nàng ở một sạp bán đồ gỗ điêu khắc nhìn thấy một khúc gỗ đen chưa được điêu khắc.

Nghe chủ quán nói, đó là một đoạn cây liễu năm mươi năm, chặt xuống không lâu liền biến thành màu đen, chất gỗ của cây liễu bình thường, nhưng màu này hiếm thấy, nếu nàng muốn mua ít nhất phải một lạng bạc.

A Triền do dự một chút vẫn mua đoạn gỗ đó, âm liễu mọc ở nơi cực âm, bây giờ không dùng đến, sau này nói không chừng sẽ dùng được.

Lão bản không có dịch vụ giao hàng tận nơi, A Triền đành phải tìm người trong chợ khuân gỗ của nàng về.

Người khuân vác nói khúc gỗ nặng, phường Xương Bình lại xa, phải kéo xe đẩy, đòi nàng mười văn tiền.

A Triền chê đắt, đang cùng đối phương trả giá, một đám vệ sĩ Minh Kính Ti đột nhiên xông vào chợ Tây.

Nhìn đám vệ sĩ Minh Kính Ti mặc quan phục đen, bên hông đeo đao, khí thế hung hăng, đâu còn ai dám buôn bán nữa, ai nấy đều chỉ ước có thể lập tức đóng cửa nghỉ bán.

A Triền vừa mới quay người một cái, người khuân vác đã lẩn vào trong đám đông, cũng không biết là đi xem náo nhiệt hay là nhân cơ hội muốn rời khỏi đây.

Chợ Tây vì sự xuất hiện của vệ sĩ Minh Kính Ti mà đã có chút hỗn loạn, A Triền tay vẫn còn nắm chặt sợi dây thừng buộc khúc gỗ, nghĩ bụng dù sao mình cũng không đi được, chi bằng ở lại đây xem náo nhiệt một lúc.

Người có cùng suy nghĩ với nàng không ít, tuy mọi người đều rất kiêng dè Minh Kính Ti, nhưng tâm tư hóng chuyện lại không thể đè nén được.

Đám vệ sĩ Minh Kính Ti đi về hướng gần sạp hàng hương liệu mà A Triền vừa mua đồ, mấy vị chủ sạp ở hàng đó có lẽ đã bị dọa sợ, đều đứng im không nhúc nhích.

Chỉ nghe người dẫn đầu hét lớn một tiếng: "Bắt người." Các vệ sĩ Minh Kính Ti ùa lên, xông thẳng đến sạp ngọc thạch bên cạnh sạp hương liệu.

Ông chủ mập bán ngọc thạch bị đè xuống, đầu quay trái quay phải mấy lần, rồi "oa" một tiếng khóc rống lên.

Vừa khóc vừa la: "Đại nhân, tôi bị oan mà..." Vị chủ sạp này không biết từ đâu tới, nói chuyện giọng rất lạ, tiếng kêu oan cũng

quanh co khúc khuỷu, vô cùng hài hước. "Câm miệng." Thủ lĩnh dẫn đội ngữ khí không tốt quát lên.

Lúc này A Triền mới chú ý, người dẫn đội lại là Phong Dương.

Hai người phía sau Phong Dương đi đến trước sạp hàng, một người trong đó nhặt một miếng ngọc bội đưa cho người kia, người kia chỉ mới cầm lấy, miếng ngọc bội đã vỡ thành bột.

Hai người nhìn nhau, đang định cầm một khối nguyên thạch to bằng nắm tay, đã được mài vỏ lên thì ông chủ vừa mới im miệng lại gào lên. "Đại nhân, có gì từ từ nói, đống ngọc thạch này là toàn bộ gia sản của tôi đó, đều bị bóp nát cả rồi, tôi thà chết còn hơn." Hai người kiểm tra ngọc chẳng thèm quan tâm đến sống chết của ông chủ, cũng bẻ gãy khối nguyên thạch kia.

Họ đưa khối nguyên thạch đã bẻ gãy cho Phong Dương, Phong Dương liếc nhìn rồi ném cho ông chủ: "Nhìn đi, đây là toàn bộ gia sản của ngươi, chỉ có lớp vỏ bên ngoài là ngọc, bên trong còn không bằng đá." Ông chủ ôm khối nguyên thạch của mình nhìn nửa ngày, sụt sịt mũi: "Không thể nào, tất cả ngọc thạch trên sạp của tôi đều đã được kiểm tra qua, sao có thể biến thành thế này?" "Sạp hàng này chỉ có một mình ngươi trông coi?" "Còn có một người làm công." "Tên gì?" "Tên Khương Tam, mọi người đều gọi vậy." "Hắn đâu?" Ông chủ nhìn trái nhìn phải, có chút nghi hoặc: "Vừa nãy hắn còn ở đây mà." Phong Dương nhíu mày nhìn quanh một vòng, bất ngờ thấy A Triền đang xem náo nhiệt ở ngoài đám đông, ánh mắt cũng không dừng lại lâu.

Hắn suy nghĩ một chút, cất cao giọng, âm thanh mang theo sức xuyên thấu, truyền vào tai mỗi người: "Ai có thể giúp bản quan tìm được Khương Tam của sạp ngọc thạch, bản quan thưởng mười lạng bạc." Lời vừa dứt, cách đó không xa có người hét lớn: "Ở kia, hắn định chạy!" Mọi người nhìn về phía âm thanh, đó là một thiếu niên

gầy cao, tay đang chỉ về hướng cửa bắc chợ Tây.

Tốc độ của Khương Tam không chậm, trong nháy mắt đã sắp chạy ra khỏi cửa bắc. "Bắt người." Phong Dương ra lệnh một câu, một nửa số vệ sĩ Minh Kính Ti sau lưng hắn đã chân như nổi gió, lao thẳng ra ngoài.

Nhưng chưa đợi họ đuổi kịp Khương Tam, cửa bắc đột nhiên xuất hiện một đám người, người dẫn đầu một cước đá Khương Tam đang định chạy ra ngoài văng ngược trở lại.

Khương Tam bị đá bay xa hơn chục mét, thân thể co giật một cái rồi không còn động tĩnh.

Phong Dương bước nhanh về phía Khương Tam, đến bên cạnh hắn, nửa quỳ xuống kiểm tra mạch đập ở cổ, mạch đã ngừng, người chết rồi.

Hắn đứng dậy, sắc mặt không tốt nhìn về phía Tiết Minh Đường đang dẫn theo mấy tên nha lại Hình bộ đi tới.

Tiết Minh Đường dường như không cảm nhận được địch ý của Phong Dương, ánh mắt lướt qua lệnh bài treo bên hông Phong Dương, chắp tay hành lễ: "Tại hạ là Viên ngoại lang Hình bộ Tiết Minh Đường, vừa rồi nhất thời tình thế cấp bách ra tay hơi nặng, mong vị Thiên hộ đại nhân đây đừng trách tội." "Các người đến đây làm gì?" Phong Dương lạnh lùng hỏi.

Sắc mặt Tiết Minh Đường thản nhiên: "Để điều tra một vụ án quỷ giết người, vừa hay có manh mối chỉ đến chợ Tây nên tiện đến điều tra một phen." Phong Dương không hỏi thêm nữa, hiện tại hắn không có chứng cứ chứng minh chuyện này liên quan đến Tiết Minh Đường, nhưng hắn đến thật quá trùng hợp. "Đem thi thể của Khương Tam về." Phong Dương phân phó.

Bốn người bước ra không biết từ đâu lấy ra hai sợi dây thừng trông như đã được tẩm máu, hai người một cặp tiến lên định trói thi thể, nhưng đầu của thi thể đột nhiên ngẩng lên.

Ngay lúc mọi người đang hét lên, một luồng sáng trắng từ trong thi thể lao ra, nhắm thẳng vào đám đông. 3.

A Triền sợ bị xô ngã nên luôn đứng ngoài đám đông, nhưng như vậy dường như lại càng dễ thấy hơn.

Luồng sáng trắng đó vốn nhắm về phía nàng, nhưng không biết vì sao, giữa đường đột nhiên đổi hướng, dường như cố ý tránh nàng, xuyên qua đám đông rồi biến mất.

Sau khi đổi thân thể, thị lực của A Triền không còn tốt như trước, cũng không nhìn rõ luồng sáng trắng bay ra kia rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng mà... nàng cúi đầu nhìn khúc gỗ liễu bên chân, lại nhìn thi thể đang nằm trên đất, trong lòng đã có suy đoán.

Đột nhiên nàng cảm nhận được một luồng ánh mắt khiến người ta vô cùng khó chịu, quay đầu nhìn lại, phát hiện Tiết Minh Đường đang nhìn mình.

Tin tức Quý Thiền chưa chết, Tiết Minh Đường hôm qua mới biết.

Hắn không biết đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến một người rõ ràng bị một mũi tên xuyên tim lại có thể sống sót, nhưng hắn đã muốn một người chết, thì người đó không có lý nào lại sống được.

A Triền cảm nhận được ác ý của Tiết Minh Đường đối với mình, trong lòng càng thêm rõ ràng, Tiết Minh Đường giết nàng một lần không thành, sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Đối đầu với Tiết Minh Đường, nàng không có bất kỳ phần thắng nào, nhưng nàng vẫn chưa muốn chết.

A Triền dời ánh mắt đi, cuối cùng dừng lại trên người Phong Dương. "Phong đại nhân." Giọng nàng không lớn, nhưng Phong Dương lại nhạy bén bắt được.

Phong Dương quay người, có chút nghi hoặc nhìn về phía A Triền.

A Triền cười với hắn: "Ta có vài lời muốn nói với Phong đại nhân." Phong Dương nhíu mày, không biết Quý Thiền muốn làm gì, nhưng thấy dáng vẻ quang minh chính đại của nàng, vẫn bước qua.

Những người khác còn muốn nghe, nhưng đã bị vệ sĩ Minh Kính Ti xông tới xua đi hết. "Có lời gì, cứ nói thẳng đi." "Ta đoán đại nhân chắc hẳn không có manh mối gì về thứ vừa rồi?" "Chẳng lẽ ngươi có?" Phong Dương vốn định nói "liên quan gì đến ngươi", nhưng thấy đối phương có dáng vẻ như một cơn gió cũng có thể thổi ngã, lời đến miệng vẫn đổi cách nói khác.

A Triền khẽ gật đầu: "Ta không biết đại nhân đang tra án gì, nhưng ta quả thực có vài suy nghĩ về thứ vừa rồi, Phong đại nhân cứ nghe thử xem sao?" Ánh mắt Phong Dương nhìn A Triền mang theo sự dò xét, lệnh thả Quý Thiền là do chính Trấn phủ sử đích thân hạ, điều đó cũng chứng tỏ Quý Thiền không có vấn đề gì.

Nhưng rốt cuộc vì sao nàng lại thay đổi lớn như vậy chỉ sau một đêm, Trấn phủ sử lại không nói cho hắn biết.

Hơi do dự một chút, Phong Dương mới nói: "Ngươi nói đi." "Tương truyền sau khi long tộc chết đi sẽ dẫn tới một loài hắc xà sống ở nơi cực âm.

Loài rắn này chỉ dài chừng một tấc, thích nhất là tủy sống của long tộc, sau khi ăn xong chúng sẽ lột da đen biến thành rắn trắng, thuộc tính cũng từ cực âm chuyển thành chí dương.

Loài rắn này được xem là dị chủng của trời đất, không mang yêu

khí, không phải ngọc đẹp thì không ở." Phong Dương càng nghe sắc mặt càng nghiêm túc, mỗi chi tiết đều khớp với manh mối hắn tra được.

Vụ án hắn đang điều tra là vụ trộm cắp trong cấm khố mấy tháng trước, tuy các quan viên liên quan người bị chém đầu thì đã chém, người bị lưu đày thì đã lưu đày, ví như cả nhà ông ngoại của Quý Thiền, nhưng kẻ hoặc thứ đã lẻn vào cấm khố vẫn chưa bị tra ra.

Cấm khố có nhiều lớp phòng ngự, còn có cả bẫy nhắm vào yêu ma quỷ quái, vậy mà thứ đó vào trong lại hoàn toàn không kích hoạt bẫy, lúc họ điều tra cuối cùng, chỉ phát hiện mấy viên bảo ngọc trong cấm khố có dấu hiệu bất thường.

Đã gần nửa năm, cuối cùng họ cũng lần theo dấu vết ngọc thạch tra ra được một chút manh mối, kết quả người còn chưa bắt được, đã bị Tiết Minh Đường một cước đá chết, thứ bám trên người kẻ đó cũng chạy mất tăm.

Họ điều tra lâu như vậy, còn không bằng mấy câu nói của Quý Thiền. "Quý cô nương làm sao biết được những chuyện này?" Phong Dương vẫn không nhịn được hỏi.

Khóe môi A Triền cong lên, nhìn đối phương với ngữ khí thần bí: "Đây là bí mật giữa ta và Trấn phủ sử của các người, nếu ngài thật sự tò mò, có thể đi hỏi ngài ấy." "...Ta sẽ hỏi." Hắn đương nhiên sẽ không tin lời nói một phía của Quý Thiền.

Nghe xong lời của A Triền, Phong Dương đang định đi thì lại bị nàng gọi lại. "Phong đại nhân." "Còn có chuyện gì?" Phong Dương quay người, che giấu đi một tia cảm xúc không tự nhiên trên mặt.

Chương 7

4.

Không biết vì sao, người này vừa gọi hắn, hắn liền cảm thấy toàn thân không thoải mái.

A Triền khẽ cúi mắt, dường như có chút e thẹn: "Phong đại nhân có thể phái người giúp ta khiêng khúc gỗ này về nhà không?

Ngài cũng biết, ta thân thể yếu ớt, lại mang theo những thứ này, thật sự đi không nổi nữa." Phong Dương nhất thời có vẻ mặt cạn lời, biểu cảm và lời nói của Quý Thiền thật sự không hề đồng bộ chút nào. "Chuyện này..." Thấy hắn do dự, A Triền lại nói: "Đại nhân chi bằng nhân cơ hội này nhận biết cửa nhà ta, nếu ta lừa gạt đại nhân, ngài có thể tùy thời dẫn người bắt ta về Minh Kính Ti." Phong Dương bị thuyết phục, hắn nghĩ, nếu manh mối Quý Thiền cung cấp là thật, coi như đã giúp một việc lớn, phái người giúp nàng mang chút đồ về nhà, quả thực quá dễ dàng.

Hắn gọi hai thuộc hạ tới, bảo họ giúp Quý Thiền mang đồ đã mua về nhà, ánh mắt hai thuộc hạ đó nhìn hắn vô cùng kỳ quái.

Hắn cũng không có cách nào giải thích, chỉ có thể lạnh mặt dẫn người rời đi.

Phong Dương đi rồi, nhưng lại để lại hai Bách hộ của Minh Kính Ti bên cạnh Quý Thiền, thấy cảnh này, sát ý dâng lên trong lòng Tiết Minh Đường bị mạnh mẽ đè nén xuống.

Trước khi xác định rõ mối quan hệ giữa Quý Thiền và Minh Kính Ti, hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ.

A Triền không nhìn Tiết Minh Đường nữa, người này tạm thời

chắc sẽ không đến làm phiền nàng, còn chuyện sau này... thì để sau này tính.

Có hai người giúp mang đồ, A Triền không khách sáo lại đi dạo một vòng chợ Tây.

Dẫn theo vệ sĩ Minh Kính Ti, ngay cả mua đồ cũng được giảm nửa giá, A Triền nhất thời kích động, thậm chí còn khuân về một bộ chăn nệm.

Hai vệ sĩ Minh Kính Ti kia cần mẫn giúp nàng mang tất cả đồ về nhà, ngay cả một bát nước cũng không uống đã vội vã rời đi.

A Triền tiễn hai người ra cửa, lúc quay người, thấy ông chủ hiệu sách bên cạnh xách hai gói giấy dầu vui vẻ đi vào tiệm.

Thấy A Triền, ông ta còn nhiệt tình chào hỏi: "Quý cô nương." "Từ lão bản mua được món gì ngon vậy?" A Triền cười đáp.

A Triền và Từ lão bản chỉ mới gặp nhau sáng nay, nhưng Quý Thiền thì lại có ấn tượng khá sâu sắc với ông ta.

Lúc nàng mới đến ở đây, Từ lão bản thấy nàng một thân một mình, trông cái gì cũng không biết, sợ nàng xảy ra chuyện gì, đã dẫn nàng đi mua không ít vật dụng cần thiết cho cuộc sống.

Gạo, bột, than và củi trong nhà đều là Từ lão bản dẫn Quý Thiền đi mua.

Lúc đó Quý Thiền đưa cho ông một lạng bạc làm quà cảm ơn nhưng ông không chịu nhận, cuối cùng mời ông ăn bánh bao thịt cừu của bà Hoàng bán trên phố mới coi như vui vẻ cả làng.

Từ đó A Triền biết, vị Từ lão bản này người rất tốt, lại còn là một người sành ăn. "Lão Hồ đã dựng sạp ở đầu phố bán gà hun khói, tay nghề gà hun khói của ông ấy là nhất tuyệt, đây này, hôm nay ta may mắn, giành được hai con." Ông ta vừa nói, vừa giơ gói giấy dầu trong

tay lên.

Tuy đứng xa, nhưng mùi thơm của thịt gà vẫn bay vào mũi A Triền, nàng quay người đóng cửa, nói với Từ lão bản: "Từ lão bản trông cửa giúp ta, ta cũng đi mua." "Mau đi, mau đi." Nhìn A Triền xách váy chạy nhanh về phía đầu phố, Từ lão bản nói với người làm công đi ra: "Quý cô nương trông có vẻ vui vẻ hơn trước nhiều." Cậu bé làm công cũng ló đầu ra nhìn một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Vừa rồi tiễn Quý cô nương về là hai vệ sĩ Minh Kính Ti, trông hung dữ lắm, không biết Quý cô nương có thân phận gì?" A Triền nào biết Từ lão bản và cậu bé làm công đang tò mò chuyện gì, lúc nàng đến đầu phố, trước sạp của lão Hồ đã tụ tập không ít người.

Có người chê gà hun khói quá đắt, nhưng cũng không chịu đi.

Có người thì dứt khoát mua một bát mì chay ở sạp bên cạnh, vừa ăn vừa ngửi mùi gà hun khói, ăn cũng rất ngon lành.

A Triền xếp hàng đợi gần một canh giờ, cuối cùng cũng mua được nửa con gà hun khói.

Gà hun khói của lão Hồ ngửi quả thực rất thơm, nhưng cũng quá đắt, nửa con gà tốn mất của nàng ba mươi đồng tiền.

A Triền lần đầu tiên nảy sinh xúc động mãnh liệt muốn kiếm tiền, là một con hồ yêu, ít nhất nàng cũng phải ăn nổi thịt gà chứ.

Do lão Hồ nói, gà hun khói để nguội ăn sẽ có hương vị hơn, A Triền cũng không vội ăn, ngày mai nàng còn phải đến Triệu phủ, hôm nay phải làm xong túi thơm.

Hương liệu của nàng đều đặt trên chiếc bàn mới mua hôm nay, còn có một vài dụng cụ.

Nàng tiến lên sắp xếp đồ đạc, lấy ra từng loại hương liệu cần dùng hôm nay.

Hương liệu có thể làm thành nhang cây, nhang vòng, hương hoàn... rất nhiều dạng khác nhau, túi thơm xem như là loại có độ khó bắt đầu thấp nhất.

Nhưng học về hương, khó nhất vẫn là phối chế phương hương, may mà tiểu Lâm thị chỉ cần một loại hương đuổi côn trùng, hương liệu để phối chế cũng thông thường, phối hợp lại cũng dễ.

A Triền lấy lá ngải, bạc hà, vỏ quýt khô... bảy loại hương liệu lần lượt xay thành bột, phối hợp theo tỉ lệ bằng nhau, cho vào túi vải bông, rồi đặt vào túi thơm nàng mua bên ngoài.

Mấy loại hương liệu này đều dùng để đuổi muỗi, mùi hơi nồng một chút, sau khi phối hợp lại, tuy mùi đậm nhưng không hắc, chắc là đại đa số mọi người đều có thể chấp nhận được.

Túi thơm làm xong, A Triền nhìn sắc trời, bất tri bất giác đã qua giờ Thân, trời bên ngoài đã tối, còn nổi gió.

Lúc này nàng mới cảm thấy đói, trước đó đã mua nửa con gà hun khói, buổi tối nướng thêm vài cái bánh bột là có thể ăn cơm rồi.

A Triền nghĩ thì dễ, đáng tiếc đã đánh giá sai tay nghề của mình.

Nướng bánh phải nhào bột, bột nhão thì thêm nước, nước nhiều lại thêm bột.

Đợi đến khi nàng nhào xong bột, khối bột nhỏ vốn dự tính đủ cho một người ăn hai bữa đã biến thành khối bột lớn ít nhất có thể ăn hai ngày.

Không sao, nàng tự an ủi, ngày mai có thể ăn mì sợi tự làm.

Đợi đến khi nàng bưng sáu cái bánh nướng to bằng mặt người ra khỏi phòng bếp, đã là nửa canh giờ sau.

Nàng thắp đèn dầu, đặt bánh nướng và gà hun khói đã xé nhỏ cạnh

nhau trên bàn, mùi thơm của thịt gà tỏa ra, A Triền còn chưa kịp đưa tay, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa. "Ai đó?" Nàng đi đến cửa, nhưng không tháo then cài. "Mở cửa." Người ngoài cửa vừa không báo tên, cũng không nói thân phận, thái độ vô cùng không thân thiện, nhưng giọng nói của hắn A Triền lại nhận ra.

Tháo then cài, A Triền mở cửa, ngoài cửa đứng chính là vị đại nhân Trấn phủ sử của Minh Kính Ti mấy ngày không gặp.

Ban ngày nàng có nghĩ qua những lời mình nói có thể sẽ dẫn vị đại nhân này tới, chỉ là không ngờ hắn một chút lễ nghi cũng không giữ, lại chọn lúc này đến nhà nàng. "Đại nhân mời vào." A Triền sau khi thầm oán trong lòng, vẫn cung kính mời người vào.

Bạch Hưu Mệnh bước qua ngạch cửa vào căn phòng trống trải, ánh mắt lướt một vòng, cuối cùng dừng lại trên hai chiếc đĩa trên bàn.

Thấy đối phương nhìn chằm chằm bữa tối của mình, A Triền không mấy tình nguyện hỏi: "Đại nhân có phải chưa dùng bữa tối, có muốn ăn cùng không?" Bạch Hưu Mệnh nhìn những chiếc bánh trong đĩa cái to cái nhỏ, cái dày cái mỏng, còn có một mặt bị cháy, mặt không biểu cảm dời mắt đi.

Xem ra là không ăn rồi, A Triền thầm nghĩ, sau đó đem chiếc ghế duy nhất trong phòng lại: "Đại nhân mời ngồi." Bạch Hưu Mệnh không ngồi, chỉ dùng ánh mắt dò xét nhìn nàng một lát, mới lên tiếng: "Thông tin về Tuyết Châm Xà, là ngươi nói cho Phong Dương?" A Triền thừa nhận rất thẳng thắn: "Là ta nói, trong ký ức của ta vừa hay có sự tồn tại của loài dị xà này, liền nói cho Phong đại nhân." "Phong Dương rất cảm kích ngươi." "Có thể giúp được Phong đại nhân là tốt rồi." A Triền khiêm tốn nói.

Nào ngờ giây tiếp theo, giọng điệu đối phương thay đổi, âm trầm hỏi: "Ngươi là vì giúp hắn sao?" A Triền muốn trả lời là phải, nhưng

vì đã từng chịu thiệt trong tay người này, bài học thực sự quá đau đớn, nên nàng chọn cách im lặng.

Tim đèn trên bàn dầu cháy phát ra tiếng lách tách, ánh sáng mờ ảo chiếu lên người Bạch Hưu Mệnh, cái bóng của hắn như một con hung thú chực chờ ăn thịt người, nhe nanh múa vuốt.

A Triền không nói, hắn cũng im lặng, dường như vẫn luôn chờ đợi câu trả lời của nàng.

Bất đắc dĩ, A Triền đành phải thừa nhận: "Ta giúp Phong đại nhân, là muốn dùng thân phận của ngài ấy giúp ta ngăn chặn Tiết Minh Đường.

Đại nhân chắc cũng biết, hắn muốn giết ta, hiện tại vẫn chưa từ bỏ ý định." Bạch Hưu Mệnh lại hỏi: "Vì sao ngươi xuất hiện ở chợ Tây?" "Mua hương liệu." Nàng chỉ vào khúc gỗ đặt ở góc tường, trên đó chất đống hương liệu và túi thơm nàng đã làm xong, giải thích: "Ta trước đây từng học điều hương, nghĩ rằng có thể dùng để mưu sinh, liền đến đó mua một ít hương liệu về, ai ngờ lại vừa hay gặp Minh Kính Ti bắt người." "Trùng hợp vậy sao?" Giọng điệu này, rõ ràng là không tin lời nàng.

A Triền cuối cùng cũng phản ứng lại, người này chuyên môn đến một chuyến là để nghi ngờ nàng có liên quan đến con dị xà kia.

Nàng rất bất đắc dĩ, tính khí của người đàn ông trước mắt nàng đã sớm được chứng kiến, căn bản là dầu muối không vào, hắn chỉ tin vào phán đoán của chính mình.

Thay vì giảng đạo lý với hắn, chi bằng dùng cách khác. "Đúng là rất trùng hợp, nhưng ta giúp Phong đại nhân, thực ra còn có một nguyên nhân khác." Đôi mắt lấp lánh của A Triền nhìn vào Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh nghiêng đầu nhìn nàng, tựa như đang chờ nghe nàng ngụy biện. "Ta đoán, Phong đại nhân chắc chắn sẽ đem chuyện hôm nay xảy ra nói cho đại nhân, đại nhân có thể sẽ đến tìm ta." "Sau đó?" "Sau đó ta liền có cơ hội lấy lòng đại nhân a." "Lấy lòng ta?" Bạch Hưu Mệnh cảm thấy có chút hoang đường, "Ngươi định dùng cái gì để lấy lòng ta?" Hai người nhìn nhau, ánh mắt Bạch Hưu Mệnh sâu thẳm, dường như có thể nhìn thấu tận đáy lòng A Triền.

Nàng tránh ánh mắt của đối phương, trong lúc cấp bách liền chỉ vào chiếc bàn, ngữ khí có chút không chắc chắn: "Cái kia?" Thành ý ba mươi đồng, đã rất đủ rồi.

Gà hun khói thơm như vậy, nếu dùng để lấy lòng hắn, nửa con là đủ, nhưng Bạch Hưu Mệnh lại nhìn về phía đĩa bánh.

Hắn rơi vào trầm mặc.

Trong thành Thượng Kinh này người muốn lấy lòng hắn nhiều không đếm xuể, có người dùng trân cầm dị thú, có người dùng vàng bạc châu báu, tuyệt sắc mỹ nhân cũng không hiếm.

Hắn vẫn là lần đầu tiên thấy cách lấy lòng độc đáo như vậy, định dùng tài nấu nướng tệ hại để chinh phục hắn. "...Bánh của ngươi vẫn nên giữ lại tự mình ăn đi." "A?" A Triền ngơ ngác.

Bạch Hưu Mệnh lại không để ý đến nàng, tiếp tục nói: "Gần đây không được rời khỏi Thượng Kinh, có nhu cầu sẽ tìm ngươi phối hợp điều tra." "Đại nhân yên tâm." Rời khỏi Thượng Kinh nàng còn có thể đi đâu? "Nếu để ta phát hiện ngươi có liên quan đến vụ án này..." Bạch Hưu Mệnh nói từng chữ, "Cả nhà ông ngoại ngươi, sẽ không chỉ đơn giản là bị lưu đày, bản quan không ngại bắt họ về, thẩm vấn lại một lần nữa." A Triền trong lòng kinh hãi, Quý Thiền chỉ biết nhà ngoại gặp đại họa, trong một đêm đã bị lưu đày, chứ không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Nghe ý của Bạch Hưu Mệnh, lại có liên quan đến vụ án này.

Dính dáng đến dị xà, e là vụ án này không đơn giản.

Hơn nữa, từ lúc nhà ngoại Quý Thiền bị lưu đày đến nay đã lâu như vậy, vụ án lại vẫn còn đang điều tra. "Đại nhân nói đùa rồi, ta thật sự chỉ đi ngang qua thôi." "Tốt nhất là vậy." Bạch Hưu Mệnh nói xong liền định rời đi, mới đi được mấy bước, tay vừa chạm vào cửa, đã nghe thấy giọng nói mềm mại phía sau: "Gặp mặt lần thứ hai rồi, ta vẫn chưa biết tên của đại nhân." Bạch Hưu Mệnh: "Ngươi không cần biết." 5. "Vậy đại nhân họ gì, chắc hẳn ta có thể được biết chứ?" A Triền kiên trì hỏi. "..." "Chẳng lẽ ta ngay cả họ của đại nhân cũng không xứng biết sao?" Giọng nói còn mang theo tiếng nức nở không rõ ràng.

Điệu bộ giả tạo, Bạch Hưu Mệnh thầm đánh giá, trước khi bước qua ngạch cửa, vẫn nói ra một chữ: "Bạch." Đóng cửa lại, A Triền thở phào một hơi, cuối cùng cũng tiễn được ôn thần đi.

Họ Bạch cái gì chứ, lòng dạ đen tối như vậy.

Giúp người khác, dù không báo đáp thì ít nhất cũng ghi nhớ lòng tốt của người ta, đến lượt người này thì lại trực tiếp nghi ngờ lên đầu nàng.

Bạch Hưu Mệnh bước vào màn đêm sâu thẳm, gió lạnh thổi tung vạt áo bào của hắn.

Đi được không xa, Phong Dương chờ ở bên ngoài mới tiến lên: "Đại nhân, người giám sát Triệu gia và Tiết gia đã được sắp xếp ổn thỏa." "Phái thêm hai người theo dõi nàng ta, xem Lâm gia rốt cuộc có liên lạc với nàng ta không." "Vâng." Sự làm phiền của Bạch Hưu Mệnh không hề làm giảm đi sự mong đợi của A Triền đối với bữa tối, tuy bánh nàng nướng vị quả thực không ra sao, còn có chút mùi khét, nhưng gà hun khói thì thật sự rất ngon.

Đêm xuống, A Triền cuộn mình trong chiếc chăn bông mềm mại dày dặn mới mua, trước khi ngủ còn đang hồi tưởng lại hương vị của gà hun khói.

Cùng lúc đó, tại chính phòng của Triệu phủ.

Nha hoàn hầu hạ xong tiểu Lâm thị tắm rửa, liền cung kính lui ra, Triệu Minh là nam chủ nhân đang ngồi trước bàn đọc thư. "Tướng công xem gì vậy?" Tiểu Lâm thị vịn eo đi về phía Triệu Minh.

Triệu Minh tiện tay đặt lá thư lên bàn, đứng dậy đỡ tiểu Lâm thị, miệng còn nói: "Nàng tháng lớn rồi, cẩn thận một chút." "Nhớ rồi, chàng cả ngày đều lải nhải." Miệng tuy oán giận, nhưng nụ cười trên mặt lại không che giấu được.

Cả Thượng Kinh này, tìm được một người đàn ông chu đáo hơn phu quân của nàng cũng không dễ.

Triệu Minh đỡ tiểu Lâm thị ngồi xuống bên bàn, tiểu Lâm thị liếc nhìn lá thư đang mở, trên đó viết hai chữ "Triệu Lãng", nhưng nàng chỉ nhận ra được chữ "Triệu" trên đó.

Nàng là thứ nữ, di nương từng được sủng ái mấy năm, thời niên thiếu di nương đã cầu xin phụ thân, nàng được gửi đến chỗ đích tỷ cùng nhau khai tâm.

Nữ tiên sinh đó luôn khen đích tỷ, lại nói tâm tư của nàng căn bản không đặt vào việc học, chỉ nghe giảng được hai tháng, nhận biết được mấy chữ, nàng liền cầu xin di nương không đi học nữa, nhận ra được chữ "Triệu" này là vì đó là họ của phu quân nàng. "Phu quân còn chưa nói đây là thư của ai?" Tiểu Lâm thị hỏi.

Chương 8

"Thư của cha mẹ ở quê gửi, hỏi thăm sức khỏe của nàng thế nào rồi." Triệu Minh liếc nhìn phong thư, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa. "Ồ." Tiểu Lâm thị lạnh nhạt đáp một tiếng, không còn hứng thú hỏi thêm.

Quan hệ của nàng với cha mẹ chồng không tốt, tướng công của nàng mọi bề đều ôn nhu chu đáo, dung mạo tuy bình thường nhưng rất có tài hoa, cũng biết thương yêu nàng.

Chỉ có chuyện mẹ chồng nàng năm đó làm, khiến nàng ghi hận đến tận bây giờ.

Ban đầu nàng mềm lòng, nghe lời tướng công, sau khi sinh con đã đón cha mẹ chồng đến Thượng Kinh sống cùng.

Lúc đầu còn tốt, sau này nàng sinh hai đứa con xong thân thể bị tổn hại, qua hai năm bụng vẫn không có động tĩnh, mẹ chồng nàng lại ngấm ngầm bị người ta xúi giục, muốn nạp thiếp cho tướng công nàng.

Chuyện đó cũng thôi đi, họ lại hoàn toàn không thông báo cho nàng là chủ mẫu một câu, đã đưa người về nhà.

Tiểu Lâm thị sao có thể nhịn được chuyện này, ngay tại chỗ cãi nhau một trận lớn với cha mẹ chồng, đuổi cả họ lẫn người mà họ gọi là biểu muội của phu quân ra ngoài.

Triệu Minh về nhà cãi nhau với nàng một trận, tiểu Lâm thị tức giận về thẳng nhà mẹ đẻ.

Chỉ qua mấy ngày, tướng công nàng liền đến nhà đón nàng về, còn xin lỗi nàng, nói lúc đó nóng giận mất khôn, không tìm hiểu đầu đuôi

sự việc đã cãi nhau với nàng.

Nghe nói, chàng đã nhờ người đưa cha mẹ về quê, người phụ nữ họ tìm đến cũng đã bị đuổi đi, sự việc mới thôi.

Sau này tiểu Lâm thị cũng gặp lại người phụ nữ đó ở kinh thành hai lần, lúc đó đối phương đã có thai, nhận ra tiểu Lâm thị còn đến chào hỏi, tiểu Lâm thị không thèm để ý mà đi thẳng.

Từ đó về sau, tiểu Lâm thị đối với chuyện của cha mẹ chồng cũng lười quan tâm, lễ tết gửi về quê đều do quản gia lo liệu, nàng rất ít khi hỏi đến.

Triệu Minh đã quen với sự lạnh nhạt của tiểu Lâm thị đối với cha mẹ mình, không nói gì, chỉ gấp lá thư lại cất kỹ.

Tiểu Lâm thị lại oán giận với hắn về con gái: "Cũng không biết tên Tiết Minh Đường đó rốt cuộc tốt ở chỗ nào, câu mất hồn con bé ngốc Văn Nguyệt nhà mình, chàng là cha mà không có gì muốn nói sao?" Triệu Minh đến sau lưng tiểu Lâm thị, xoa bóp vai cho nàng, vừa ôn hòa nói: "Minh Đường là người rất có chí tiến thủ, lại được cấp trên coi trọng, chẳng bao lâu nữa, tiền đồ không thể lường được." Tiểu Lâm thị lại không hề tin vào những lời này, hừ lạnh một tiếng: "Chẳng bao lâu nữa là khi nào, chẳng lẽ con gái ta gả qua đó đợi hắn mười mấy năm sau mới thăng quan chắc, với lại hắn còn là quan phu, nghe đã thấy xui xẻo rồi." Triệu Minh khẽ ho một tiếng, lại nói: "Không đến nỗi lâu như vậy, Tấn Dương hầu cũng rất coi trọng Minh Đường, nếu hắn có thể lập công ở Hình bộ, thăng quan không cần lo." Tiểu Lâm thị lườm hắn một cái: "Tên Tiết Minh Đường đó là em vợ của Tấn Dương hầu, chàng còn là em rể của hắn nữa, có từng thấy hắn nâng đỡ chàng không?

Vậy mà chàng còn hăm hở xáp lại." 6.

Triệu Minh bị nàng nói đến mức có chút mất mặt, chỉ có thể khô

khan giải thích: "Ta biết phu nhân một lòng vì Văn Nguyệt, nhưng những mối hôn sự nàng xem cho nó trước đây, gia đình nhà trai tuy hiển hách, nhưng bản thân lại không có bao nhiêu bản lĩnh, có người ngay cả tú tài cũng chưa thi đỗ, hơn nữa đa số đều là công tử ăn chơi." "Phu quân trước đây không phải vừa nói với thiếp, cây to bóng mát hay sao, thiếp chọn đều là đích tử được sủng ái trong nhà, nếu thật sự muốn ra làm quan, cũng không nhất thiết chỉ có con đường khoa cử.

Họ trước khi cưới thì hoang đường, sau khi cưới sẽ biết kiềm chế." Vợ chồng hai người vì hôn sự của con gái mà mỗi người một ý, không ai thuyết phục được ai, gần cuối giờ Hợi, tiểu Lâm thị cuối cùng cũng ngáp dài đi ngủ.

Nàng tâm trạng không tốt, cũng không cho Triệu Minh lên giường ngủ, đuổi hắn ra gian ngoài. 7.

Triệu Minh đã quen với sự ngang ngạnh của vợ, ôm chăn ra chiếc giường nhỏ ở gian ngoài ngủ.

Sau khi nến trong phòng được thổi tắt, tiểu Lâm thị mơ màng ngủ thiếp đi, nửa đêm nàng mơ hồ cảm thấy bụng cứ giật giật không thoải mái, nghĩ rằng có phải là con đang đạp mình không, cộng thêm thực sự quá buồn ngủ, nên không để ý.

Nhưng trong lúc mơ màng, nàng lại như nghe thấy tiếng trẻ con khóc, âm thanh này vô cùng chói tai, làm nàng kinh hãi ngồi bật dậy. 8.

Mở mắt ra, trong phòng một mảnh tĩnh lặng, nàng đang nghĩ mình có phải đang nằm mơ không, thì tiếng khóc đó lại xuất hiện.

Lần này, nàng nghe rõ hơn, âm thanh như từ ngoài cửa sổ vọng vào, nghe lâu lại cảm thấy âm thanh đó thê lương và chói tai, hoàn toàn không giống tiếng của trẻ sơ sinh.

Nàng trong lòng kinh hãi, lại nghĩ đến tướng công đang ở gian

ngoài, liền mò mẫm đi hài xuống giường, vừa đi ra gian ngoài vừa gọi: "Tướng công, tướng công?" Gian ngoài yên tĩnh như không có người.

Đợi nàng khó khăn lắm mới mò đến cửa, còn chưa bước ra, đã nghe thấy cửa sổ "loảng xoảng" một tiếng mở ra, tiếng trẻ con khóc càng ngày càng rõ.

Tiểu Lâm thị chỉ cảm thấy da đầu tê dại, bị kinh hãi, bụng cũng theo đó mà đau lên, nàng một tay ôm bụng một tay vịn khung cửa, thân thể từ từ trượt xuống ngồi bệt trên đất.

Đúng lúc này, gian ngoài có ánh nến sáng lên.

Triệu Minh tóc xõa, mặc trung y, bưng giá nến vội vã chạy tới.

Thấy vợ ngồi trên đất, vội vàng gọi nha hoàn gác đêm bên ngoài, bảo nàng đi mời đại phu, còn mình thì tiến lên đỡ tiểu Lâm thị.

Tiểu Lâm thị thấy tướng công sắc mặt bình thường đỡ mình lên giường, như thể hoàn toàn không nghe thấy tiếng trẻ con khóc, không khỏi nắm chặt cổ tay hắn: "Tướng công, chàng không nghe thấy sao?" "Nghe thấy gì?" Triệu Minh không hiểu hỏi. "Tiếng trẻ con khóc, ngay ngoài cửa sổ." Nàng chỉ vào ô cửa sổ đang mở, "Ngay ở đó, vừa rồi cửa sổ đột nhiên tự mở ra." Triệu Minh sau khi đỡ nàng về giường, đi về phía ô cửa sổ, thậm chí còn thò đầu ra ngoài nhìn một cái, chẳng thấy gì cả.

Hắn thuận tay đóng cửa sổ lại, đi về bên cạnh tiểu Lâm thị, an ủi: "Bên ngoài không có gì cả, cửa sổ chắc là buổi tối không cài kỹ, bị gió thổi mở ra." "Nhưng thiếp vẫn nghe thấy tiếng trẻ con khóc, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Từ lúc tướng công xuất hiện, tiếng khóc trẻ con dường như đã nhỏ đi rất nhiều.

Triệu Minh nhìn tiểu Lâm thị hoang mang bất an, mở miệng nói:

"Người đọc sách chúng ta có câu, bình sinh không làm chuyện trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa.

Phu nhân nếu chưa từng làm sai chuyện gì, thì có gì phải sợ?" Tiểu Lâm thị đập vào tay hắn một cái: "Chàng làm sao biết con quỷ đó đã nghe qua câu này." Lúc nói chuyện với tướng công, tiếng khóc đó đã biến mất.

Nhìn tướng công có sắc mặt ôn hòa dưới ánh nến, nàng không khỏi nghi ngờ mình vừa rồi có phải đã nghe nhầm không?

Đêm đó, vì phu nhân thức dậy bị dọa sợ, động thai khí, người hầu trong phủ bận rộn cả đêm.

Mãi đến khi trời sắp sáng, Triệu Minh phải đi thượng triều, tiểu Lâm thị mới tạm ngủ được.

A Triền không biết chuyện xảy ra ở Triệu phủ buổi tối, nàng nghĩ đến cuộc hẹn hôm qua, thấy thời gian cũng gần đến liền mang theo túi thơm đến Triệu gia.

Người gác cổng không dám tự ý cho nàng vào, chỉ giúp nàng truyền lời.

Không lâu sau, Tôn ma ma vội vã chạy ra, Tôn ma ma ngày thường ăn mặc rất chỉnh tề lúc này trông có vẻ tùy tiện, ngay cả tóc cũng chưa búi gọn gàng.

Thấy A Triền, vẻ sầu muộn trên mặt Tôn ma ma vơi đi mấy phần: "Hôm nay làm phiền Thiền cô nương đi một chuyến, thật không may, tối qua phu nhân bị động thai khí, hiện vẫn đang nghỉ ngơi, thật sự không thể gặp người được." "Dì bị động thai khí?

Xảy ra chuyện gì vậy, ban ngày đại phu không phải nói chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là được sao?" A Triền nghi hoặc hỏi.

Nàng không nghĩ đây là lý do tiểu Lâm thị từ chối gặp mình, với

tính cách của vị dì đó, không muốn gặp thì căn bản không cần tìm cớ.

Tôn ma ma thở dài: "Ai nói không phải chứ, tối qua phu nhân nói nghe thấy tiếng trẻ con khóc, nhưng đại nhân và nha hoàn gác đêm đều nói không nghe thấy.

Cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, hiện tại đại nhân đã đi làm, phu nhân vẫn còn đang hôn mê, lão nô cũng không biết phải làm sao." A Triền suy nghĩ một lát, mới nói: "Nếu chỉ nghe thấy tiếng trẻ con khóc, có lẽ không phải là trẻ con.

Ta từng đọc một số truyện truyền kỳ chí quái, trong sách nói, có một số loài côn trùng hoặc tinh quái đã có linh tính, đều có thể phát ra âm thanh tương tự tiếng trẻ con khóc, nếu dì muốn tra, không ngại tra theo hướng này." Mắt Tôn ma ma sáng lên, liên tục gật đầu: "Vẫn là cô nương kiến thức rộng rãi, lão nô sẽ cho người đi tra." A Triền lại đưa túi thơm trong tay cho Tôn ma ma: "Hương trong túi thơm này là ta vừa phối hôm qua, dùng để đuổi muỗi côn trùng, cũng không dùng hương liệu quý giá gì, tiện tặng cho Tôn ma ma.

Tôn ma ma nhớ kỹ đừng đặt túi thơm bên cạnh dì, ngửi hương liệu lâu không tốt cho sức khỏe của dì." "Cô nương yên tâm, lão nô nhớ rồi.

Cô nương cứ về nhà an tâm chờ đợi, mấy ngày nữa phu nhân khỏe lại, lão nô sẽ lại đến đón ngài." "Được, phiền Tôn ma ma chăm sóc dì nhiều hơn." Không gặp được tiểu Lâm thị, mục đích hôm nay đến của A Triền cũng coi như đã đạt được.

Sau khi cáo biệt Tôn ma ma, nàng men theo tường rào của Triệu phủ đi về phía con hẻm sau.

Đi đến không xa cửa sau của Triệu phủ, nàng lại gặp vị biểu ca của Triệu gia.

Vị biểu ca này tay cầm một cái giỏ cá, bên trong dường như có cá sống, vẫn còn đang động đậy.

Nhưng mùi tanh của cá hơi nồng, cách xa mười mấy mét vẫn có thể ngửi thấy.

Triệu Văn Thanh không hề nhìn thấy A Triền, y xách theo giỏ cá vội vã tiến vào Triệu phủ, cửa sau vừa đóng lại, mùi tanh của cá vẫn còn vương vấn mãi không tan.

A Triền cũng không để chuyện này trong lòng, chỉ là sau khi về nhà, nàng luôn cảm thấy trên người vương vấn một mùi tanh khó ngửi, nàng nhịn đi nhịn lại, cuối cùng vẫn phải vào bếp đun nước, tắm rửa sạch sẽ rồi giặt quần áo.

Có lẽ là do khe cửa phòng bếp quá lớn, gió lạnh lùa vào nên ngày hôm sau nàng liền bị sốt.

May mà nhờ trận sốt lần trước, nàng đã biết người bệnh thì phải đi khám thầy thuốc, đặc biệt là với cơ thể yếu ớt như của nàng, rất dễ mất mạng.

Nàng gắng gượng đứng dậy, đến y quán ở con phố bên cạnh để bốc thuốc.

Vị đại phu bắt mạch cho nàng còn nói, cơ thể nàng suy yếu, cần phải bồi bổ cẩn thận, ngày thường cũng phải chú ý nhiều hơn.

A Triền cảm ơn đại phu, xoa xoa cổ tay, chỉ cần vệt đen trên đó vẫn còn, không giải quyết được phiền phức này thì cơ thể của nàng có lẽ sẽ không thể khỏe lại được.

Bệnh đến thì nhanh mà đi lại chậm.

Ban đầu nàng uống thuốc hai ngày thấy đỡ hơn, sau đó liền không uống đúng giờ nữa, ai ngờ bệnh tình lại tái phát.

Nếm đủ bài học, A Triền không dám tự ý dừng thuốc nữa, lại uống thêm mấy ngày thuốc nữa mới hoàn toàn bình phục.

Đợi đến khi cơ thể nàng hoàn toàn khỏe lại thì đã bước sang tháng hai.

Mấy ngày nay, Tôn mụ mụ không đến, A Triền cũng không biết sức khỏe của Tiểu Lâm thị rốt cuộc ra sao rồi.

Ngày mồng mười tháng hai, trời quang mây tạnh.

A Triền mặc dày hơn một chút, đốt ngải cứu trong phòng, xông khoảng một khắc thì cả phòng đều là khói, lúc này mới mở hết cửa sổ ra cho thoáng.

Kết quả vừa đẩy cửa sổ ra, liền nhìn thấy xe ngựa của Triệu phủ ở dưới lầu.

Nàng vội xuống tầng một, vừa hay nghe thấy tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra, Tôn mụ mụ đang đứng bên ngoài, bị mùi ngải cứu nồng nặc trên người nàng làm cho lùi lại một bước.

A Triền cười tủm tỉm nhìn bộ y phục mà Tôn mụ mụ đang bưng trên tay, nhẹ nhàng hỏi: "Tôn mụ mụ hôm nay đến đây, có phải dì đã khỏe lại rồi không?" "Đúng vậy." Tôn mụ mụ gật đầu, nhưng giọng điệu lại có chút do dự, "Phu nhân uống thuốc an thai mấy ngày cuối cùng cũng đỡ rồi, chỉ là dạo này khẩu vị tốt quá mức." "Đây không phải là chuyện tốt sao?" Chẳng phải người ta đều nói ăn được là phúc ư. "Là chuyện tốt." Tôn mụ mụ nặn ra một nụ cười, nhưng giữa hai hàng lông mày vẫn luôn có một nỗi ưu tư.

A Triền trong lòng tò mò nhưng không hỏi thêm.

Tôn mụ mụ chỉ thoáng thất thần một chút, rồi lại tập trung sự chú ý vào A Triền, bà đưa bộ y phục trên tay cho A Triền, nói: "Hai ngày nữa là đến Hoa Triêu Tiết, phu nhân muốn đến Hoa Thần Miếu cầu

phúc, đây là bộ y phục mới đặc biệt chọn cho cô nương." Bộ y phục này có phần thân trên màu trắng, cổ áo và cổ tay áo đều thêu hoa đào màu hồng, còn váy lại là màu trắng hồng chuyển sắc, vạt váy cũng thêu cành hoa, vô cùng tinh xảo.

Bất luận là vải vóc hay tay nghề đều hơn hẳn bộ A Triền đang mặc rất nhiều, tự nhiên cũng đắt hơn rất nhiều.

A Triền không từ chối, nàng nhận lấy bộ y phục rồi hào phóng nói: "Nhờ Tôn mụ mụ thay ta cảm ơn dì." Nàng nhận lấy y phục mới phát hiện, bên dưới còn có một hộp gỗ, hộp gỗ đó cũng được đặt vào tay A Triền.

Tôn mụ mụ cười giải thích: "Đây là một bộ trang sức cài đầu mới làm, cùng mấy đôi khuyên tai, còn có mấy đóa hoa nhung, cũng là phu nhân đặc biệt chọn cho cô nương.

Ngày kia, cô nương đừng quên đeo nhé." "Đã là tấm lòng của dì, A Triền xin nhận vậy." Đồ thì nàng nhận, còn mục đích của Tiểu Lâm thị có đạt được hay không thì phải xem tâm trạng của nàng đã.

A Triền rất mong chờ Hoa Triêu Tiết, hay nói đúng hơn, nàng thích những nơi náo nhiệt.

Sáng sớm ngày mười hai tháng hai, nàng thay y phục mới, búi một kiểu tóc đơn giản, chọn một chiếc trâm hoa đào và một chiếc trâm hoa nhung màu hồng, ngay cả khuyên tai cũng có hình dạng cánh hoa đào.

Cả một hộp trang sức hoa đào lấp lánh thế này, xem ra Tiểu Lâm thị rất muốn tìm cho nàng vài đóa hoa đào quý giá.

Nàng vừa sửa soạn xong, Tôn mụ mụ đã đến.

Tôn mụ mụ nhìn thấy A Triền mở cửa, thầm hít một hơi, trong lòng nghĩ quả nhiên phu nhân có mắt nhìn tinh tường, vị biểu cô nương này chỉ cần trang điểm sơ qua một chút, ngay cả bà cũng không

rời mắt được, huống chi là người khác, thật sự là kiều diễm động lòng người.

A Triền và Tôn mụ mụ cùng ngồi xe ngựa về Triệu phủ, họ phải đợi Tiểu Lâm thị và Triệu Văn Nguyệt cùng xuất phát đến Hoa Thần Miếu.

Trong chính phòng, Tiểu Lâm thị đã dậy được một lúc, lúc A Triền đến bà ta đang dùng bữa sáng.

Còn chưa vào phòng, A Triền lại ngửi thấy một mùi tanh, nàng thực sự không thể thích nổi mùi này, bước chân cũng chậm lại, không nhịn được nhỏ giọng hỏi Tôn mụ mụ: "Buổi sáng dì cũng ăn cá sao?" Nhắc đến chuyện này, vẻ lo lắng trên mặt Tôn mụ mụ hiện rõ: "Còn không phải sao, gần đây phu nhân cũng không biết làm sao, bữa nào cũng phải ăn cá, một bữa có thể ăn hết cả một con.

Hôm qua phòng bếp không làm, đầu bếp còn bị phu nhân mắng cho một trận, suýt nữa bị đuổi khỏi phủ." A Triền cảm thấy có chút không ổn, lại hỏi: "Mỗi ngày ba con cá tươi, bây giờ cá tươi không dễ mua đâu nhỉ?" "Cá tươi quả thật không dễ mua, đều là đại công tử tìm người bán cá quen biết mua rồi gửi đến phủ." "Vào mùa này mà biểu ca lại có thể mua được nhiều cá tươi như vậy, thật không dễ dàng." "Ai nói không phải chứ, đại công tử dạo này rất hiếu thuận, phu nhân cũng vui vẻ hơn nhiều." Tôn mụ mụ phụ họa.

Thấy không hỏi ra được gì, A Triền đổi chủ đề: "Hôm đó dì nghe thấy tiếng khóc, Tôn mụ mụ có cho người đi điều tra không?" "Đã cho người tra cả rồi, nhưng cũng không tra ra được gì, may mà sau hôm đó phu nhân không còn nghe thấy âm thanh gì nữa." A Triền gật gật đầu.

Thật ra chuyện này, loại trừ khả năng ma quỷ quấy phá, thì khả năng lớn nhất là do con người.

Dù sao nếu không có thâm thù đại hận, ma quỷ cũng không rảnh

rỗi đến thế.

Chỉ là nàng là người ngoài, không tiện nói thẳng.

Chương 9

Nữ chủ nhân trong phủ này chỉ có một mình Tiểu Lâm thị, những người còn lại là tướng công và một đôi con ruột của bà ta, nếu thật sự có người giở trò, cũng không tìm được đối tượng để nghi ngờ.

Tôn mụ mụ không nhận ra sự thay đổi trong biểu cảm của A Triền, lại nói: "Túi thơm lần trước cô nương làm phu nhân đã xem rồi, bà ấy rất thích mùi hương của túi thơm, còn nói đến mùa hè, nhờ cô nương làm thêm mấy cái nữa, chỉ là có hơi chê phần thêu bên ngoài không đủ tinh xảo." A Triền có chút lúng túng, không dám nói túi thơm là do mình mua ở bên ngoài. "Đúng rồi, không biết cô nương có thể pha chế được hương liệu xua đuổi chuột bọ không?" "Tôn mụ mụ cần thứ này làm gì?

Có phải trong phủ có chuột không?" A Triền nghi hoặc hỏi.

Tôn mụ mụ không biết nghĩ đến chuyện gì, nhíu mày: "Mấy hôm trước đầu bếp nói với ta, gần đây mỗi sáng, bên ngoài nhà bếp đều tụ tập rất nhiều côn trùng bay, chuột trong phủ cũng nhiều lên không ít." "Có phải là do xử lý nguyên liệu gì đó trong nhà bếp mà không dọn dẹp sạch sẽ, thu hút chuột bọ đến không?" "Ta cũng nghĩ vậy, nhưng bà đầu bếp họ Vương đó không chịu thừa nhận." Tôn mụ mụ khẽ hừ một tiếng, "Còn không phải là thấy phu nhân có thai, không có thời gian quản các người, nên ai nấy đều không ra thể thống gì." "Không dùng thuốc đuổi chuột bọ sao?" "Sao lại không dùng chứ, đều là bột thuốc vẫn hay dùng trước đây, nhưng lần này lại chẳng có chút hiệu quả nào, lũ chuột kia nghênh ngang chạy khắp nhà bếp." A Triền suy nghĩ một lát rồi nói: "Hương liệu bình thường hiệu quả xua đuổi chuột bọ chỉ ở mức trung bình, xông hương sẽ có hiệu quả tốt hơn, nhưng sau khi xông thì nhà bếp khó tránh khỏi lưu lại mùi, trong một

hai ngày không thể vào được." "Cái này… e là không được, cô nương có thể nghĩ thêm cách khác được không?" Trong phủ bọn họ không có chủ tử nào khác, nên cũng không có bếp nhỏ, toàn bộ việc ăn uống của cả phủ đều dựa vào bếp lớn cả.

A Triền cũng không từ chối: "Được, để ta về nghĩ thêm phương thuốc khác." Phương thuốc bình thường không được, nàng có thể dùng một số phương thuốc đặc biệt, chỉ là dược liệu không dễ tìm lắm.

Nhưng ai bảo Tiểu Lâm thị trước nay luôn ra tay hào phóng chứ, nàng đương nhiên phải đáp ứng yêu cầu của đối phương.

Tôn mụ mụ nghe vậy mừng rỡ ra mặt: "Vậy thì làm phiền cô nương rồi." Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào chính phòng, a hoàn đang đứng bên cạnh bàn gỡ xương cá bị đuổi sang một bên, Tiểu Lâm thị dường như không thấy ai mà bưng đĩa cá lên, đã ăn được nửa con, ngay cả khi họ vào cũng không ngẩng đầu.

Con cá đó cũng không quá lớn, khoảng một cân, nhưng dù có thích đến mấy cũng không đến mức một ngày ba bữa đều ăn như vậy.

Giống như A Triền, dù rất thích ăn gà, cũng sẽ không ngày nào cũng ăn, thỉnh thoảng cũng sẽ ăn vài miếng rau, huống hồ Tiểu Lâm thị còn là thai phụ.

Nhưng ngay cả Tôn mụ mụ đã hầu hạ Tiểu Lâm thị nhiều năm cũng không dám nói, A Triền đương nhiên cũng không nhiều lời.

Đợi Tiểu Lâm thị ăn hết cả con cá, bà ta mới đặt đũa xuống, vẻ mặt vô cùng mãn nguyện.

A Triền cẩn thận quan sát Tiểu Lâm thị, phát hiện mấy ngày nay bà ta dường như mập lên, nhưng sắc mặt lại không tốt bằng lần đầu gặp, dưới mắt còn có quầng thâm.

Lúc bà ta đứng dậy, A Triền chú ý thấy, bụng của bà ta hình như cũng lớn hơn mấy ngày trước. "Ngồi đi." Tiểu Lâm thị chỉ vào chiếc ghế bên cạnh bàn bảo A Triền ngồi xuống, sau đó dặn dò Tôn mụ mụ, "Đi xem Văn Nguyệt sửa soạn xong chưa, bảo nó nhanh lên một chút." Còn chưa đợi Tôn mụ mụ đi ra ngoài, giọng của Triệu Văn Nguyệt đã vang lên: "Con đã sửa soạn xong từ lâu rồi, rõ ràng là nương chậm nhất." Triệu Văn Nguyệt đi vào chính phòng, phát hiện A Triền cũng ở đây, trên đầu còn cài chiếc trâm hoa nhung mà nàng ta thích, ánh mắt lập tức trở nên không thiện cảm.

Nhưng rất nhanh nàng ta lại nhớ đến lời mẹ mình nói hôm qua, tìm cho Quý Thiền một mối hôn sự tốt sẽ có lợi cho gia đình, nàng ta liền nhẫn nhịn.

Dù sao Quý Thiền cũng chỉ có thể đắc ý nhất thời, dù có trang điểm quyến rũ đến đâu cũng chỉ xứng làm thiếp cho người ta.

Sau khi Triệu Văn Nguyệt đến, Tiểu Lâm thị được Tôn mụ mụ dìu ra khỏi viện.

Hai cỗ xe ngựa chậm rãi rời khỏi Triệu phủ, hướng về phía Vĩnh Định Môn ở phía tây.

Vì là Hoa Triêu Tiết nên trên đường đến Vĩnh Định Môn xe ngựa đặc biệt đông, họ phải mất một canh rưỡi mới xếp hàng ra khỏi cổng thành được.

Xe ngựa đi đi dừng dừng, lại qua nửa canh giờ nữa, cuối cùng cũng đến Vĩnh Sơn.

Hoa Thần Miếu được xây ở lưng chừng núi, mọi người phải xuống xe đi bộ lên núi, may mà núi không dốc, đi chậm cũng không quá mệt.

Lúc này trên những cái cây hai bên đường núi đã treo rất nhiều dải

giấy ngũ sắc, gió thổi qua như thể cả cây nở đầy hoa.

Tiểu Lâm thị cũng chuẩn bị tiên giấy ngũ sắc cho A Triền và Triệu Văn Nguyệt, A Triền tìm một cành cây thấp treo lên, quay đầu lại thì thấy một phu nhân trung niên xinh đẹp đi lên từ phía sau, nhìn kỹ lại, không phải Tiết Thị thì là ai.

Một đôi nam nữ con của Tiết Thị đều đi theo sau bà ta, em trai bà ta là Tiết Minh Đường cũng ở đó.

Khi A Triền nhìn về phía Tiết Thị, bà ta cũng vừa hay nhìn sang.

Ánh mắt A Triền không hề né tránh, còn cười với bà ta một cái, ngược lại là Tiết Thị, dường như bị nàng dọa cho giật mình, lùi lại một bước, được Tiết Minh Đường đỡ lấy.

Tiểu Lâm thị cũng nhìn thấy người nhà họ Tiết, sắc mặt không nóng không lạnh, cũng không nhường đường cho họ.

Tuy bà ta ghét người chị đã mất của mình, nhưng cũng không thể có sắc mặt tốt với kẻ đã cướp đi vị trí của chị mình.

Ngược lại là Triệu Văn Nguyệt, vừa treo xong tiên giấy ngũ sắc, quay người lại đã thấy Tiết Minh Đường, trên mặt lập tức nở nụ cười. "Tiết công tử, Tiết phu nhân, thật trùng hợp, lại có thể gặp mọi người ở đây." Triệu Văn Nguyệt nhìn thấy Tiết Minh Đường, lập tức quên mất mẹ mình.

Tiết Thị mỉm cười với Triệu Văn Nguyệt: "Triệu cô nương đi cùng với chị em sao, ra ngoài chơi mà sao lại trang điểm mộc mạc thế này?" Người chị em trong miệng bà ta, tự nhiên là chỉ A Triền đang đứng bên cạnh.

Triệu Văn Nguyệt nghe thấy lời này, ánh mắt nhìn A Triền như có độc, đồng thời cũng oán trách mẹ mình trong lòng, oán bà chỉ biết chăm sóc cho Quý Thiền mà không chịu lo liệu cho con gái ruột của

mình, hại nàng ta mất mặt trước mặt chị gái của Tiết Minh Đường.

A Triền cuối cùng cũng hiểu tại sao Quý Thiền lại rơi vào tình cảnh này, Tiết Thị này mở miệng ra là khiêu khích, lại còn không một chút động tĩnh, xem ra ban đầu cũng dùng cách này để đối phó với Quý Thiền.

Trước tiên từng chút một gặm nhấm tình cảm của Tấn Dương hầu đối với Quý Thiền, đuổi nàng ra khỏi nhà, sau đó để nàng biến mất.

Lòng người khó lường, câu nói này, A Triền sớm đã hiểu rõ.

Triệu Văn Nguyệt không nhìn ra bộ mặt thật của Tiết Thị, không có nghĩa là Tiểu Lâm thị cũng không nhìn ra.

Bà ta hừ lạnh một tiếng: "Không bằng Tiết phu nhân, Tấn Dương hầu không có ở đây, mà vẫn trang điểm diêm dúa như vậy, cũng không biết là đến để hẹn hò với đứa con hoang nào?" A Triền bật cười thành tiếng, thấy có người nhìn sang, liền giơ tay áo lên che đi, nhưng cũng không che giấu được vẻ hả hê của mình.

Dù Tiết Thị trước nay luôn nhẫn nhịn, cũng bị lời này của Tiểu Lâm thị làm cho tức đến trắng mặt.

Một đôi nam nữ con của Tiết Thị trừng mắt nhìn Tiểu Lâm thị và Quý Thiền, dường như muốn nói gì đó, nhưng bị bà ta giơ tay ngăn lại.

Tiết Thị liếc nhìn bụng của Tiểu Lâm thị, lạnh lùng nói: "Triệu phu nhân vẫn nên tích chút khẩu đức cho đứa con chưa ra đời của mình đi." "Ta không làm chuyện trái với lương tâm, không cần tích đức, xem ra Tiết phu nhân ngày ngày ở nhà cầu thần bái Phật nhỉ?" Nói xong, Tiểu Lâm thị trừng mắt với con gái: "Văn Nguyệt, A Triền, còn không mau đi theo." "Nương~" Triệu Văn Nguyệt khó xử, nhưng

thấy ngoài hai nhà bọn họ ra, bên cạnh còn có những người khác chỉ trỏ xem náo nhiệt, nàng ta cảm thấy mặt nóng ran, vội vàng đi theo mẹ lên núi.

A Triền lại không cảm thấy có gì mất mặt, cái miệng này của Tiểu Lâm thị, khi đối diện với người mình ghét, thật khiến người ta vui vẻ.

Tiết Thị thấy A Triền và những người khác tiếp tục đi về phía trước, nhưng bà ta không có ý định đi theo, chỉ lạnh lùng nhìn bóng lưng uyển chuyển của A Triền.

Bà ta vừa mới phát hiện ra, ánh mắt của không ít công tử trẻ tuổi xung quanh đều đổ dồn vào Quý Thiền.

Trước đây ở Hầu phủ sao không phát hiện ra, Quý Thiền này lại là một kẻ thu hút người khác như vậy.

Còn có Tiểu Lâm thị, lúc Lâm thị còn sống cũng không thấy có qua lại gì với bà ta, chết rồi, bà ta ngược lại lại quan tâm đến con gái của Lâm thị. "Nương, bọn họ thật quá đáng, đợi về nhà nhất định phải nói cho cha biết." Tiết Oánh nhìn Tiết Thị đang im lặng, đau lòng nói. "Được rồi, chuyện nhỏ này không cần nói với cha con." Tướng công vốn đã không yên lòng về chuyện đuổi Quý Thiền đi, bà ta đương nhiên không muốn có người nhắc đến Quý Thiền bên tai ông ấy.

Bị mẹ mắng xong, Tiết Oánh quay sang kéo tay áo Tiết Minh Đường: "Cậu, vậy cậu giúp nương dạy dỗ bọn họ đi." Tiết Chiêu đứng bên cạnh lên tiếng ngăn cản: "Được rồi Oánh Oánh, đừng làm phiền cậu." Tiết Minh Đường xoa đầu Tiết Oánh: "Được, cậu giúp Oánh Oánh của chúng ta dạy dỗ bọn họ." "Minh Đường." Tiết Thị nhìn em trai, không phải y nói sau lưng Quý Thiền nghi ngờ có người của Minh Kính Ti sao, sao còn dám ra tay? "Chị yên tâm, em đã có sắp xếp." Rất nhanh, đoàn người của A Triền đã đến trước Hoa Thần Miếu, một ngôi miếu không lớn lắm, rất nhiều cô nương trẻ tuổi đang

xếp hàng chờ dâng hương.

Ngoài cửa miếu còn có những sạp hàng bán hoa mai, một cành hoa giá hai văn tiền, lúc mọi người dâng hương, phải ném cành hoa vào một đôi bình ngọc trước tượng Hoa Thần nương nương, ai ném trúng, năm nay sẽ nhận được sự phù hộ của Hoa Thần nương nương.

Tiểu Lâm thị đi lên có chút mệt, ngồi nghỉ trên một tảng đá bên cạnh, bảo Tôn mụ mụ đi mua hai cành hoa cho con gái và cháu gái, để hai người họ đi xếp hàng dâng hương cho Hoa Thần nương nương.

A Triền nhận hoa rồi đi ra sau đám đông xếp hàng, còn Triệu Văn Nguyệt lại thẳng tay ném cành hoa xuống đất, còn hung hăng giẫm lên một cái.

Hai mẹ con lại vì chuyện của nhà họ Tiết lúc nãy mà cãi nhau.

Triệu Văn Nguyệt chỉ trích Tiểu Lâm thị không nên vô lễ với người nhà họ Tiết như vậy, Tiểu Lâm thị mắng Triệu Văn Nguyệt ngu ngốc, hai người cãi nhau đến cuối cùng, Triệu Văn Nguyệt tức giận phất tay áo bỏ đi.

Tôn mụ mụ vội vàng bảo a hoàn đi đuổi theo, còn mình thì ở lại an ủi Tiểu Lâm thị.

A Triền theo đám đông từ từ tiến vào Hoa Thần Miếu, trước tiên dâng hương, sau đó ném cành hoa, đáng tiếc sức tay nàng không đủ, cành hoa kẹt ở miệng bình, không vào được.

Cô gái xếp hàng sau A Triền còn tiếc nuối kêu lên một tiếng.

Đợi A Triền ra ngoài, phát hiện Triệu Văn Nguyệt vẫn chưa quay lại, không khỏi có chút kinh ngạc.

Nàng đi đến bên cạnh Tôn mụ mụ, nhỏ giọng hỏi: "Tôn mụ mụ, Văn Nguyệt vẫn chưa về sao?" Tôn mụ mụ lại nói: "Một a hoàn của nhị cô nương vừa mới quay lại, nói cô ấy đang chọn trâm ngọc ở một

sạp hàng khác, chắc là muốn mua để xin lỗi phu nhân." Hai người đang nói về Triệu Văn Nguyệt thì nàng ta đã quay lại.

Cũng không biết là do mua được đồ nên tâm trạng tốt, hay là tự mình nghĩ thông suốt, lúc này Triệu Văn Nguyệt mặt mày tươi cười, trong tay còn cầm một cây trâm bạch ngọc.

Điều khiến A Triền kinh ngạc là chất ngọc của cây trâm đó lại không tồi.

Ở một nơi như thế này mà có thể mua được ngọc tốt, A Triền rất nghi ngờ nàng ta có phải bị lừa hay không.

Tiểu Lâm thị có lẽ cũng lo lắng điều này, hỏi ra mới biết, ông chủ sạp hàng đó lại chỉ lấy của nàng ta năm lạng bạc.

Thấy Tiểu Lâm thị còn hỏi mãi không thôi, Triệu Văn Nguyệt có chút không kiên nhẫn: "Ôi chao, nương đừng hỏi nữa, ông chủ nói có duyên với con mới chịu bán cây trâm này cho con, con cài lên cho người nhé." Trâm ngọc được điêu khắc hoa văn mây cuộn, thực ra không hợp lắm với Tiểu Lâm thị đang đeo những chiếc trâm vàng nạm đá quý lộng lẫy, nhưng Tiểu Lâm thị lại không ngừng dùng tay sờ vào cây trâm, rõ ràng bà rất thích món quà của con gái.

Có lẽ bà cảm thấy con gái đã hiểu chuyện, biết mua quà dỗ dành mình, không cần biết tặng gì bà cũng vui.

Tâm trạng của Triệu Văn Nguyệt tốt lên, trên mặt Tiểu Lâm thị liền có nụ cười.

Bà đặc biệt đi chọn cho con gái một cành hoa, bảo nàng ta đi dâng hương cho Hoa Thần nương nương, lần này Triệu Văn Nguyệt cuối cùng cũng nghe lời.

Thấy A Triền đang đứng bên cạnh nhìn hau háu, Tiểu Lâm thị vẫy tay gọi nàng lại, đợi nàng đến gần, liền dúi hai thỏi bạc cho A Triền:

"Đừng đứng đây nữa, đi dạo xung quanh đi, xem có thích gì thì mua về." Hôm nay bà đưa A Triền đến đây, chủ yếu là để lộ diện, những người có ý, đến lúc đó tự nhiên sẽ tìm người hỏi thăm.

A Triền nhận bạc của Tiểu Lâm thị, ngoan ngoãn đi.

Nàng khá hứng thú với cây trâm ngọc mà Triệu Văn Nguyệt mua, liền đi tìm theo vị trí mà a hoàn nói, nhưng ở đó căn bản không có sạp hàng bán trâm ngọc nào.

Nàng thấy lạ, liền hỏi ông chủ bán hoa nhung bên cạnh. "Ông chủ, người bán trâm ngọc ở đây lúc nãy đâu rồi?" Ông chủ không ngẩng đầu lên đáp: "Ồ, ông ta à, đã dọn hàng rồi, chỉ đến bày một lúc thôi." "Trâm ngọc trên sạp đó bán chạy lắm sao?" "Không có đâu, chỉ bán được một cây, ông lão đó còn lải nhải với cô nương mua trâm nửa ngày, cũng không biết nói gì, dỗ cho cô nương đó vui vẻ ra mặt, trực tiếp móc ra năm lạng bạc, ta thấy tám phần là bị lừa rồi." A Triền trầm ngâm, luôn cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ quặc, người đó sao lại giống như nhắm vào Triệu Văn Nguyệt vậy?

Hỏi thêm về tung tích của ông chủ sạp hàng, đối phương cũng không biết, nàng đành phải bỏ cuộc.

Nàng lại dạo một vòng qua các sạp hàng, thấy có người bán bánh bách hoa, liền cũng mua một ít, trên đường về, lại thấy có người bán hạt dẻ rang đường, cũng mua một túi.

Chỉ là không may, trên đường về tìm Tiểu Lâm thị, nàng lại gặp phải Tiết Thị.

Lần này, bên cạnh Tiết Thị chỉ có một a hoàn, không có ai khác đi cùng.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, hai người nhìn thấy đối phương, không ai nhượng bộ.

Ngược lại là a hoàn của Tiết Thị đứng ra, không khách khí nói: "Cô nương đã cản đường Hầu phu nhân của chúng ta, còn không mau tránh ra." Hầu phu nhân, cách xưng hô này nếu để Quý Thiền nghe thấy, nhất định sẽ rất đau lòng, A Triền không nhịn được nghĩ, Tiết Thị thật sự hiểu rõ Quý Thiền, biết chỗ nào đau thì chọc vào chỗ đó.

Đáng tiếc, cô nương yếu lòng đó đã chết rồi. "Trùng hợp quá, ta đang có chuyện muốn nói với Hầu phu nhân." Tiết Thị nhìn A Triền trước mặt không hề tỏ ra sợ sệt, ngay cả nụ cười trên môi cũng không tắt, khẽ nheo mắt lại.

Bà ta nhìn trái nhìn phải, thấy dưới gốc cây bên cạnh không có ai, liền đi trước qua đó, A Triền cũng đi theo. "Có chuyện gì, nói đi." "Của hồi môn của mẹ ta vẫn còn ở Hầu phủ, hy vọng Hầu phu nhân khi nào rảnh rỗi, cho người gửi đến cho ta." A Triền nói thẳng, tìm Tiết Thị để đòi lại của hồi môn của Lâm thị.

Tiết Thị khinh miệt hừ một tiếng: "Ngươi lấy thân phận gì để yêu cầu ta?

Mẹ ngươi thông gian với người khác, bà ta sớm đã bị Hầu phủ xóa tên, của hồi môn của bà ta cũng thuộc về Hầu phủ." "Vậy sao, vậy thì ta đành phải đi gõ trống Đăng Văn rồi.

Để ta nghĩ xem, nên kiện tội gì đây?

Cứ kiện Tấn Dương hầu coi thường pháp luật, vọng tưởng dùng con hoang để sung làm đích tử, kế thừa Hầu phủ." A Triền vừa nói vừa cười, ghé vào tai Tiết Thị thì thầm, "Con trai của ngươi không những không thể làm Thế tử Hầu phủ, sau này e là ngay cả cửa cũng không ra được.

Còn con gái của ngươi, ngươi đoán xem nó có vì xấu hổ mà tự vẫn không?" A Triền biết, việc kế thừa tước vị của Đại Việt, anh chết em kế, đích tử kế thừa, thứ tử kế thừa, thậm chí là huyết thân họ hàng

cũng có thể kế thừa, nhưng con hoang thì không nằm trong số đó. "Ngươi dám!" Tiết Thị nổi giận. "Ta đương nhiên dám." Lời của A Triền như kim châm vào lòng Tiết Thị, "Ngươi khiến ta không sống yên, vậy thì ta đành phải khiến tất cả mọi người đều không có ngày lành để sống.

Ngươi nói mẹ ta thông gian với người khác, nhưng các ngươi lại không tìm được gian phu.

Ta nói ngươi và Tấn Dương hầu gian díu, một đôi nam nữ con của ngươi chính là chứng cứ." Tiết Thị bấm chặt vào lòng bàn tay, cuối cùng cũng tìm lại được lý trí.

Bà ta hừ lạnh một tiếng: "Tự cho là đúng, ngươi nghĩ sẽ có người tin ngươi sao?

Chương 10

Cho dù có người tin, họ cũng không dám lên tiếng giúp ngươi." A Triền chớp chớp mắt, hàng mi dày như chiếc quạt khẽ rung động, lời nói ra suýt nữa làm cho Minh Kính Ti vệ đang trốn trên cây sợ đến rơi xuống.

Nàng nói: "Người khác không dám giúp ta, nhưng Bạch đại nhân thì lại không nỡ không giúp ta đâu." Ánh mắt Tiết Thị lập tức thay đổi, nhớ lại lời em trai nói với mình trước đó.

Quý Thiền không biết làm sao lại có quan hệ với Minh Kính Ti, trước đó y nói là Thiên hộ Phong Dương của Minh Kính Ti, nhưng đến miệng Quý Thiền, lại biến thành Trấn phủ sử Bạch Hưu Mệnh?

Hơn nữa, trong lời nói, toàn là sự mập mờ. 9. "Quý Thiền, ngươi đừng vì chút của hồi môn đó mà hồ đồ lôi kéo những người ngươi không thể đắc tội." "Không bằng Hầu phu nhân, ta và Bạch đại nhân, nhiều nhất chỉ có thể coi là đã có thân mật da thịt.

Không giống Hầu phu nhân, còn sinh cho Hầu gia hai đứa con nữa." A Triền thầm nghĩ, nữ tử nhân loại bị nam tử chạm vào một cái đã coi như có thân mật da thịt, nàng bị nam nhân kia quất một roi, da tróc thịt bong, cũng coi như là chạm vào rồi, sao lại không gọi là thân mật da thịt chứ?

Hắn không cho mình lợi dụng Phong Dương, vậy thì lợi dụng danh tiếng của hắn vậy, dù sao Tiết Thị cũng không dám đi hỏi hắn.

Đáng tiếc không hỏi được tên hắn, nếu không còn có thể chân thực hơn một chút.

Thấy A Triền càng nói càng vô lý, Minh Kính Ti vệ đang trốn trên cây không nhịn được lau mồ hôi trên trán.

Mấy ngày giám thị trước đó, hắn còn cảm thấy vị Quý cô nương này tính tình ôn nhu, không ngờ lại ngang ngược như vậy, hơn nữa còn không đi đường chính.

Theo quy định, hắn phải ghi chép lại những gì Quý Thiền nói và làm hàng ngày, rồi giao nộp lên trên.

Hắn không dám tưởng tượng, bản ghi chép hôm nay được gửi đến tay Trấn phủ sử đại nhân, biểu cảm của đại nhân sẽ đáng sợ đến mức nào. "Quý Thiền, sao ngươi có thể không biết xấu hổ như vậy!" Tiết Thị tức giận nói. "Tiết phu nhân năm đó làm ngoại thất cho Hầu gia, chẳng phải cũng dựa vào sự không biết xấu hổ sao.

Chỉ là mắt nhìn của ngươi không tốt lắm, đợi bao nhiêu năm, đợi đến khi tuổi già sắc suy mới vào được Hầu phủ.

Ai biết được hai năm nữa, có người nào thay thế ngươi không." Luận về công lực chọc tức người khác, A Triền không hề thua kém bất kỳ ai. "Ngươi…" Tiết Thị cảm thấy trước mắt tối sầm, trước đây sao không phát hiện ra Quý Thiền khó đối phó như vậy.

Sớm biết như vậy, ban đầu nên giết chết nàng ta trong nội trạch rồi!

Bây giờ thả người ra ngoài, lại dám ở trước mặt bà ta ngang ngược như vậy.

A Triền quay người, những cánh hoa được viền bằng chỉ vàng trên vạt váy lấp lánh dưới ánh mặt trời, giọng nói của nàng nhẹ nhàng: "Tiết phu nhân, đừng để ta đợi quá lâu nhé." Đợi A Triền đi được một lúc, a hoàn bị đuổi sang một bên mới cẩn thận tiến lên đỡ lấy Tiết Thị.

Nàng ta lo lắng hỏi: "Phu nhân, người không sao chứ?" Tiết Thị nghiến chặt răng, nói từng chữ một: "Không sao, chúng ta về thôi." "Vâng." A Triền xách theo đồ ăn đã mua đi về, còn về việc có thể đòi

lại được của hồi môn của Lâm thị hay không, lần này chắc chắn là không được rồi, loại người như Tiết Thị, không thấy thỏ thì không thả chim ưng, có lẽ bà ta đã tin lời của mình, nhưng trước khi có chứng cứ, lợi ích đã vào tay tuyệt đối sẽ không buông ra.

Khi nào có thể lấy được của hồi môn, phải xem duyên phận của nàng và Bạch đại nhân khi nào đến.

Sau khi trở về, A Triền chia bánh bách hoa đã mua cho Tiểu Lâm thị và Tôn mụ mụ, hai người cười nhận lấy, Tiểu Lâm thị chỉ ăn một miếng liền kêu lên một tiếng rồi ôm bụng. "Dì, sao vậy?" A Triền bị dọa cho giật mình, vội vàng chạy tới hỏi. "Không sao." Tiểu Lâm thị xua tay, đưa chiếc bánh bách hoa trong tay cho Tôn mụ mụ, "Cũng không biết sao nữa, gần đây đứa bé này đặc biệt quậy phá, cách một lúc lại đạp ta hai cái." A Triền thấy bụng bà ta thỉnh thoảng lại nổi lên một cục, không nhịn được nhíu mày: "Dì gần đây có đi khám thầy thuốc không, thầy thuốc nói sao?" "Không cần khám thầy thuốc, ta đã sinh hai đứa rồi, còn có thể không biết là chuyện gì sao." Tiểu Lâm thị không để ý nói. "Hai đứa nào?" Triệu Văn Nguyệt vừa dâng hương xong, từ trong Hoa Thần Miếu đi ra, thấy bánh ngọt trong tay A Triền và túi hạt dẻ rang đường trong lòng, có chút khinh thường bĩu môi. "Không có gì, con và A Triền có muốn đi chơi thêm một lúc không?" Tiểu Lâm thị ôn hòa hỏi. "Không chơi, con muốn về nhà." Triệu Văn Nguyệt đi đến bên cạnh Tiểu Lâm thị, khoác tay bà, nhẹ nhàng lắc lư, như đang làm nũng. "Được, đều nghe con." Trên đường xuống núi, có mấy vị phu nhân đến bắt chuyện với Tiểu Lâm thị, thái độ của Tiểu Lâm thị có chút lạnh nhạt, chỉ nói qua loa vài câu đã đuổi người đi.

Đợi họ đi xa rồi, Tiểu Lâm thị mới nói với A Triền: "Mấy nhà này đều là quan ngũ phẩm trở xuống, có lẽ trong nhà con cháu không nhiều, muốn chiếm hời, thật là nghĩ hay quá." Những người đến hỏi, đều là đã hỏi thăm về thân phận của Quý Thiền.

Bọn họ một mặt coi thường danh tiếng của Quý Thiền, mặt khác lại cảm thấy dù sao cũng được Hầu phủ nuôi dưỡng với thân phận đích nữ bao nhiêu năm, nạp vào phủ cũng không phải là không được. "Ngũ phẩm trở xuống thì sao, nói không chừng người ta cầu tiến thì sao." Triệu Văn Nguyệt không nhịn được lẩm bẩm một câu. "Con chính là bị cái đầu cứng nhắc của cha con dạy hư rồi, phụ nữ đương nhiên phải gả vào nhà cao.

Chẳng lẽ con còn hy vọng sau khi mình gả qua đó thì hắn sẽ thăng quan phát tài sao?

Đó là mơ mộng hão huyền, chuyện tốt như vậy, dựa vào đâu mà đến lượt con." "Vậy lúc đầu người gả cho cha con, ông ấy cũng chỉ là một tiến sĩ thôi mà." Triệu Văn Nguyệt không phục, phản bác lại. "Nếu không phải nhà ngoại tổ của con…" Tiểu Lâm thị ngập ngừng, "Con nghĩ trên đời này có mấy người đàn ông tốt như cha con sao." Bà ta chọc vào trán Triệu Văn Nguyệt, tuy giọng điệu không tốt, nhưng cũng không còn cãi nhau vì chủ đề này như trước nữa.

Hai mẹ con họ dìu nhau, được các a hoàn vây quanh đi phía trước, A Triền và Tôn mụ mụ đi theo sau.

Đoàn người trở về thành thì đã quá giờ ngọ, tuy đã ăn hạt dẻ rang đường và bánh bách hoa suốt đường, nhưng không ăn cơm, vẫn cảm thấy bụng trống rỗng.

Chưa kể đến mùi thức ăn thơm lừng từ các tửu lầu hai bên đường, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Tiểu Lâm thị gọi xe ngựa dừng lại, xe ngựa phía sau cũng dừng theo.

Tôn mụ mụ vội vàng xuống xe, đến bên xe ngựa của Tiểu Lâm thị hỏi: "Phu nhân, có chuyện gì sao?" "Không sao, đi cả một chặng đường rồi, mọi người cũng đói rồi, bữa trưa hôm nay ăn ở Tri Vị Lâu

đi." Bà ta chỉ vào một tửu lầu bên đường nói.

Tri Vị Lâu ở Thượng Kinh cũng được coi là một tửu lầu có tiếng, thấy xe ngựa vừa dừng lại, tiểu nhị đã cười tươi chào đón, một bên sắp xếp người trông coi xe ngựa, một bên dẫn họ vào trong.

Tiểu Lâm thị không phải là một chủ nhân hà khắc, bà cho mấy a hoàn và phu xe đến bàn khác ăn, để Tôn mụ mụ ở lại ngồi cùng họ.

Bà gọi sáu món ăn, trong đó có hai món cá, một món canh cá và một món cá chiên.

Bốn món còn lại, nghe Tôn mụ mụ nói, đều là món Triệu Văn Nguyệt thích.

A Triền ngoài gà ra thì không có sở thích đặc biệt với món ăn nào, tay nghề của đầu bếp Tri Vị Lâu không tồi, món nào nàng cũng thấy ngon.

Triệu Văn Nguyệt dường như cũng khá hài lòng, nhưng Tiểu Lâm thị sau khi uống một ngụm canh cá, lại trực tiếp nôn ra. "Phu nhân, sao vậy?" Tôn mụ mụ vội vàng lấy khăn tay ra lau miệng cho bà. "Đây là canh cá gì vậy, sao không có chút mùi vị nào cả?" Tiểu Lâm thị không vui gọi tiểu nhị đến, tiểu nhị lại gọi chưởng quỹ, cuối cùng chưởng quỹ xin lỗi rồi bưng canh đi, nói sẽ đổi cho họ một bát khác.

Kết quả bát thứ hai được mang lên, bà ta vẫn nói không có mùi vị.

Triệu Văn Nguyệt tò mò múc một bát canh cá màu trắng sữa, uống một ngụm, nghi hoặc nhìn Tiểu Lâm thị: "Không phải rất ngon sao, sao nương lại nói không có mùi vị?" Nghe lời của Triệu Văn Nguyệt, A Triền và Tôn mụ mụ cũng đều múc một thìa canh nếm thử, đúng như Triệu Văn Nguyệt nói, canh cá rất ngon và đậm đà. "Có lẽ cá ở đây nấu quá thanh đạm, không hợp khẩu vị của phu nhân, hay là đợi về phủ rồi để đầu bếp làm cá cho phu nhân ăn vậy." Tôn mụ mụ an

ủi.

Bà nghĩ đến những con cá Tiểu Lâm thị ăn trước đây, đều được nấu đậm đà, vì cá có mùi tanh nồng, nấu như vậy sẽ át được mùi, phu nhân rất thích ăn, bây giờ loại canh nhạt nhẽo này, cũng không trách được bà nói không có mùi vị. "Thôi được." Đợi món cá chiên vàng giòn được mang lên, Tiểu Lâm thị cũng chỉ gắp một miếng thịt cá nếm thử rồi không động đũa nữa, rõ ràng mùi vị của món này vẫn không làm bà hài lòng. 10.

Có lẽ vì buổi trưa không được ăn cá, Tiểu Lâm thị cứ buồn bực không vui suốt.

Dùng xong bữa trưa, bà bảo xe ngựa đưa A Triền về Xương Bình Phường trước.

Đến nơi, A Triền xuống xe ngựa, thấy Tiểu Lâm thị vén rèm lên, liền bước tới.

Sắc mặt Tiểu Lâm thị không được tốt lắm, nhưng giọng nói với A Triền vẫn ôn hòa: "Trước đó nghe Tôn mụ mụ nói con bị cảm lạnh mấy ngày, sau khi về phải chú ý giữ gìn sức khỏe nhé." "A Triền biết rồi, cũng xin dì bảo trọng thân thể." "Được rồi, mệt cả nửa ngày rồi, mau về nghỉ ngơi đi, hôm khác ta bảo Tôn mụ mụ đến đón con qua phủ chơi." Tiểu Lâm thị nói xong liền hạ rèm xe, xe ngựa của Triệu phủ từ từ rời đi.

A Triền cứ ngỡ, đó chỉ là một lời tạm biệt rất bình thường.

Cho đến một ngày mấy hôm sau, vừa qua giờ Dậu, trời bên ngoài đã tối sầm, A Triền đang ở nhà nghiên cứu phương thuốc xua đuổi chuột bọ, đang nghĩ xem nên đi đâu tìm hương liệu chính thì Minh Kính Ti vệ đột nhiên tìm đến cửa.

Người dẫn đầu là một khuôn mặt xa lạ, thân hình cao lớn, ánh mắt

hung dữ, bên hông đeo yêu bài Thiên hộ.

Người đó gõ cửa có chút không kiên nhẫn, đợi A Triền rút chốt cửa ra, y liền đẩy mạnh cửa, từ trên cao nhìn xuống A Triền: "Ngươi là Quý Thiền?" "Là ta, đại nhân tìm ta có chuyện gì?" A Triền không hiểu, nàng lại gây ra chuyện gì sao?

Gần đây dường như không đắc tội với Minh Kính Ti. "Lâm Tiểu Xảo có quen không?" "A?" A Triền cố gắng lục lọi trong đầu, cái tên này chưa từng nghe qua.

Người đó nhíu mày lặp lại một lần nữa: "Lâm Tiểu Xảo, phu nhân của Tả thiêm Đô ngự sử Triệu Minh, ngươi không quen?" A Triền lúc này mới phản ứng lại, vội nói: "Quen, là dì của ta, bà ấy làm sao rồi?" "Bà ta chết rồi.

Những người từng tiếp xúc với bà ta, đều cần phải bị thẩm vấn." "Là phải đến Minh Kính Ti thẩm vấn sao?" Giang Khai bất ngờ nhướng mày, cô nương này nghe thấy danh hiệu của Minh Kính Ti mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy sao? "Không cần, đến Triệu phủ, đại nhân của chúng ta đang ở đó." A Triền đi theo một đám Minh Kính Ti vệ ra khỏi cửa nhà mà vẫn chưa kịp phản ứng, Tiểu Lâm thị, chết rồi?

Nàng có một cảm giác không chân thực mãnh liệt, rõ ràng mấy ngày trước, họ còn cùng nhau đi chơi Hoa Triêu Tiết, sao nói chết là chết được chứ?

Minh Kính Ti đã nhúng tay vào, xem ra cái chết của Tiểu Lâm thị chắc chắn có điều bất thường, chỉ là không biết, rốt cuộc là ai đã hại bà?

A Triền theo Minh Kính Ti vệ đến Triệu phủ, lúc này cổng lớn Triệu phủ mở toang, người gác cổng không biết đã đi đâu, đôi đèn lồng đỏ treo trước cửa cũng không được thắp sáng, đi vào trong một đoạn, không gặp một a hoàn tiểu tư nào.

Mãi cho đến khi đi vào chính viện, đèn đuốc sáng trưng, gần như tất cả chủ tớ nhà họ Triệu đều ở đây.

Đứng trong sân là người dượng mà A Triền mấy lần trước không có cơ hội gặp, Triệu Minh, và hai anh em nhà họ Triệu.

Triệu Minh có dung mạo bình thường, một đôi nam nữ con cái đều có nét giống ông ta. 11.

Trên người ông ta có một khí chất nho nhã của người đọc sách, so với hai đứa con đang co rúm bên cạnh, vẻ mặt trầm ổn bình tĩnh hơn nhiều.

Tôn mụ mụ và mấy a hoàn thân cận của Tiểu Lâm thị cũng ở đó, trên tay và trên người Tôn mụ mụ dường như dính rất nhiều máu, mắt cũng sưng húp.

Ngoài người nhà họ Triệu ra, những người còn lại đều là người của Minh Kính Ti.

A Triền được đưa đến đây, Triệu Minh liếc mắt đã nhìn thấy, nhưng không tiến lên nói chuyện, tất cả mọi người đều đang kiên nhẫn chờ đợi.

Đợi khoảng chưa đến nửa khắc, mấy người từ trong chính phòng đi ra, giày của họ giẫm lên bậc thềm, in ra từng dấu chân máu.

Người dẫn đầu có thân hình cao ráo, mặc một bộ quan bào màu đỏ thẫm, bên hông đeo đao, tay trái đặt trên chuôi đao, chính là Bạch Hưu Mệnh.

Hai người đi sau Bạch Hưu Mệnh khiêng một cái vại lớn, miệng vại đã được bịt kín, còn dán giấy niêm phong, trên giấy niêm phong còn đóng dấu quan ấn.

Bên trong không biết đựng thứ gì, dường như là vật sống, đang không ngừng đập vào thành vại.

Giang Khai thấy Bạch Hưu Mệnh, bèn sải bước tiến lên hành lễ: "Đại nhân, Quý Thiền đã được đưa tới." Vị Giang Thiên hộ này giọng sang sảng, gần như ép tất cả mọi người phải đổ dồn ánh mắt về phía này.

A Triền đành phải tiến lên vài bước, khom người hành lễ: "Quý Thiền ra mắt đại nhân." Bạch Hưu Mệnh nhìn A Triền đang cúi đầu rũ mắt, ngón tay bất giác xoa nhẹ chuôi đao.

Hắn nhớ đến cuốn sổ mà thuộc hạ trình lên vào ngày thứ hai sau Hoa Triêu tiết, nội dung bên trong có thể nói là vô cùng đặc sắc.

Thấy Bạch Hưu Mệnh cứ nhìn chằm chằm Quý Thiền mà không nói lời nào, những người còn lại đều lo lắng thấp thỏm, không biết vị Trấn phủ sử đại nhân này rốt cuộc không hài lòng ở điểm nào.

May mà hôm nay người đi cùng Bạch Hưu Mệnh là Giang Khai, một kẻ không biết nhìn sắc mặt người khác.

Gã cảm thấy không khí có chút không tự nhiên, không nhịn được lại gọi một tiếng: "Trấn phủ sử đại nhân?" Bạch Hưu Mệnh liếc gã một cái, cuối cùng cũng lên tiếng: "Tách người ra đưa đi hỏi chuyện." "Vâng." Giang Khai chỉ huy thuộc hạ lần lượt đưa người nhà họ Triệu đến các sương phòng bỏ trống bên cạnh để hỏi chuyện, còn lại mấy vị chủ tử của Triệu gia thì do gã tự mình phụ trách.

Ban đầu gã định đưa cả A Triền đi cùng, nhưng lại bị Bạch Hưu Mệnh ngăn lại. "Để cô ta ở lại." "A?

Vâng." Giang Thiên hộ xoay người tiếp tục làm việc.

Chương 11

Trong chính viện, một đám người ra ra vào vào nhưng vẫn bận rộn có trật tự, vị Thiên hộ trông có vẻ thô lỗ kia thực tế lại rất có năng lực.

Bị giữ lại một mình, A Triền không hề hoảng loạn, dù sao cảnh tượng thế này nàng cũng đã trải qua một lần rồi. "Theo ta." Bạch Hưu Mệnh xoay người, lại định đưa nàng vào chính phòng.

A Triền do dự một chút rồi cũng nhấc váy đi theo.

Chỉ vừa đến cửa, nàng đã bị mùi máu tanh nồng nặc và mùi tanh của cá đậm đặc trộn lẫn trong đó xộc vào mũi đến mức phải đưa tay che miệng.

Dưới đất đâu đâu cũng là máu, không hiểu sao mãi vẫn không đông lại, A Triền nhìn vũng máu đỏ rực trước mắt mà không biết nên đặt chân vào đâu.

Nàng cuối cùng cũng không nhịn được hỏi: "Đại nhân, dì của ta rốt cuộc đã chết như thế nào, tại sao lại có nhiều máu như vậy?" "Tự vẫn." "Cái, cái gì?" A Triền tưởng mình nghe nhầm.

Bạch Hưu Mệnh thản nhiên đáp: "Bà ta dùng dao găm mổ bụng mình, chết vì mất máu quá nhiều." "Sao có thể chứ, tại sao bà ấy lại làm vậy?" "Câu hỏi hay, đây chính là điều bản quan muốn hỏi ngươi." Bạch Hưu Mệnh nhìn A Triền, "Ngươi thấy, trong tình huống nào bà ta sẽ làm như vậy?" "Ta không biết." "Nghĩ không ra thì tối nay cứ ở lại đây mà nghĩ." Giọng điệu của Bạch Hưu Mệnh thật ôn hòa.

A Triền cảm thấy hôm nay hắn cứ như đang cố ý gây khó dễ, nàng phải nghiêm túc đối phó một chút, kẻo lại thật sự chọc giận người này.

Nhưng với tính cách của tiểu Lâm thị, dù có thật sự gặp phải chuyện gì cũng không thể nào chọn cách tự vẫn được.

A Triền chợt nhớ đến cái vại lớn lúc nãy nhìn thấy: "Đại nhân có thể cho ta biết, trong vại đó đựng gì không?" "Thứ trong bụng bà ta." "Thứ?" Giọng A Triền cao lên mấy phần.

Bạch Hưu Mệnh cười khẽ: "Trí nhớ của ngươi tốt như vậy, hẳn là biết đến Di phụ ngư?" A Triền quả thực có biết, đó là khi nàng còn chưa xuống núi, nghe trưởng lão trong tộc kể chuyện, họ từng nhắc đến thứ này.

Hình dáng của Di phụ ngư gần như giống hệt cá bình thường, ngay cả ngư dân có kinh nghiệm cũng rất khó phân biệt.

Tuy gọi là cá, nhưng nó lại là quỷ quái được thai nghén từ một luồng oán khí không tan của những phụ nữ mang thai chết oan.

Chúng không chủ động tấn công người, mức độ nguy hại rất nhỏ.

Ý nghĩa tồn tại của chúng là để tạo ra nhiều đồng loại hơn.

Thậm chí trong nhiều sách chí quái của nhân loại cũng có ghi lại, có nữ tử sau khi bắt cá ngoài đồng về ăn, về nhà liền có thai, đợi đến mười tháng mang thai, sinh ra lại là vật yêu dị.

Ăn...

A Triền trong lòng kinh hãi, ngẩng mắt nhìn Bạch Hưu Mệnh, lại phát hiện ánh mắt của người này từ đầu đến cuối đều đặt trên mặt nàng, hắn vẫn luôn quan sát nàng.

Sao người này lại cứng đầu cứng cổ thế nhỉ?

A Triền thầm phỉ báng trong lòng, quyết định ra tay trước. "Đại nhân có phải mỗi khi gặp vụ án nào cũng đều nghi ngờ ta trước tiên không?" Bạch Hưu Mệnh dời mắt: "Bản quan có nói gì đâu." A Triền

cong môi: "Ồ, có lẽ đại nhân không biết, mắt của ngài biết nói chuyện đó." Bị một tiểu nữ tử trêu chọc bằng lời, Bạch Hưu Mệnh lại chẳng hề nao núng, chỉ nói: "Vậy ngươi có thể từ trong mắt bản quan nhìn ra được, tiếp theo bản quan sẽ hỏi ngươi điều gì không?" A Triển rũ mắt thở dài một tiếng, vẫn nói ra: "Những ngày qua ta đến Triệu phủ, thường nghe người ta nói biểu ca dạo này rất hiếu thuận, dì muốn ăn cá tươi, huynh ấy liền đặc biệt mua cá sống từ bên ngoài về cho dì ăn, một ngày ba bữa, không thiếu bữa nào." Kể từ khi ăn phải Di phụ ngư, đã định sẵn dì sẽ mất đi đứa con của mình, nhưng tại sao Triệu Văn Thanh lại làm như vậy? "Có phải vì dì biết được mình mang không phải là thai người, nhất thời không chịu nổi không?" A Triển ngập ngừng nói.

Nhưng rất nhanh nàng lại phủ định suy đoán này, nếu Di phụ ngư là do Triệu Văn Thanh cố ý đưa tới, hắn hẳn sẽ không chủ động bại lộ, cũng sẽ không cho dì biết tin này, vậy dì sao có thể vì thế mà tự vẫn?

Dường như không hợp lý. "Hỏi đứa con ngoan của bà ta là biết." Bạch Hưu Mệnh nói vậy, nhưng chân lại không hề nhúc nhích.

A Triển trong lòng đã hiểu: "Những chuyện này, đại nhân hẳn đã sớm có suy đoán rồi đúng không?" Chuyện Triệu Văn Thanh tặng cá hoàn toàn không che đậy, người có lòng rất dễ dàng biết được.

Minh Kính Ti đã điều tra nhiều vụ án như vậy, không thể nào cần một người ngoài như nàng nhắc nhở, vậy thì chắc chắn còn có điều băn khoăn. "Đại nhân tìm ta, hẳn không chỉ muốn nghe ta nói chuyện của biểu ca chứ?" Nàng thăm dò hỏi. "Nói về những người khác trong Triệu gia đi, ấn tượng của ngươi về họ thế nào?" A Triển suy nghĩ một lát: "Nói về biểu muội trước đi, đại nhân chắc cũng biết rồi, dượng hình như muốn gả biểu muội cho Tiết Minh Đường, biểu muội cũng rất có cảm tình với hắn, còn từng tuyên bố ngoài hắn ra sẽ không

lấy ai, nhưng dì không đồng ý, hai người thường xuyên tranh cãi vì chuyện này.

Lần trước đến miếu Hoa Thần, chúng ta gặp huynh muội Tiết thị, cùng với một đôi nhi nữ của Tiết thị.

Dì đã xảy ra tranh cãi với người nhà họ Tiết, cảnh tượng rất khó coi.

Biểu muội vì chuyện này lại cãi nhau với dì một trận, nhưng sau đó muội ấy mua một cây trâm ngọc dỗ dành dì vui lại." Bạch Hưu Mệnh nghe nàng thuật lại chi tiết như vậy, không khỏi nhướng mày: "Ngươi đang ám chỉ với bản quan, huynh muội nhà họ Tiết rất đáng nghi." A Triền tỏ vẻ oan ức: "Đại nhân hiểu lầm ta rồi, ta chỉ có vài thắc mắc thôi.

Tiết đại nhân giết ta, rốt cuộc là vì ta cản đường tỷ tỷ của hắn, hay là vì ta mang huyết mạch của Lâm gia?

Bây giờ dì đã chết, dường như Lâm gia ngoài những người bị lưu đày ra, chỉ còn lại một mình ta.

Nếu không phải gặp được đại nhân, đêm đó ta nói không chừng cũng không sống nổi." Dù nàng có ý định cáo trạng, nhưng thắc mắc này cũng không phải là bịa đặt vô cớ.

Đầu tiên là mẹ của Quý Thiền chết, sau đó là Quý Thiền, bây giờ lại đến lượt tiểu Lâm thị.

Tuy nàng không biết mối liên hệ trong đó, nhưng cũng quá trùng hợp rồi.

Nàng không khỏi nghi ngờ, những người Lâm gia bị lưu đày kia, còn lại mấy người còn sống?

Bạch Hưu Mệnh hừ cười: "Ngươi sống sót được đâu phải vì gặp bản quan." "Đại nhân nói đùa rồi, nếu không có ngài, mạng này của ta

làm sao giữ được." "Cho nên?" "Cho nên, đại nhân thật sự không đi điều tra Tiết Minh Đường sao?

Hắn quá đáng nghi rồi." Từ ám chỉ đến khích bác, rồi lại đổ tội, một loạt chiêu này của A Triền khiến Bạch Hưu Mệnh được một phen mở rộng tầm mắt.

Cuối cùng nàng còn nói: "Ta chỉ nói thật thôi, đại nhân đừng hiểu lầm." "Bản quan không hiểu lầm, chỉ cảm thấy ngươi có lẽ không cần lo lắng hắn sẽ đến giết ngươi." A Triền khó hiểu nhìn hắn.

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Bạch Hưu Mệnh khẽ nheo lại: "Lúc ngươi nói với Tiết thị rằng quan hệ với bản quan không tầm thường, thì nên lo lắng bản quan có lấy mạng ngươi trước không thì hơn." A Triền: "..." A Triền ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: "Đại nhân, chúng ta vẫn nên quay lại chủ đề chính đi." Bạch Hưu Mệnh vẫn nhìn nàng chằm chằm với ánh mắt sâu thẳm.

A Triền tránh ánh mắt của hắn, cứng rắn nói: "Thật ra hôm đó trên núi còn xảy ra một chuyện, khiến ta cảm thấy có chút kỳ lạ." Câu nói này cuối cùng cũng dời được sự chú ý của Bạch Hưu Mệnh khỏi người nàng.

Bị hắn nhìn chằm chằm, mồ hôi lạnh trên người A Triền túa cả ra.

Ai mà ngờ được, người này lại cho người giám sát nàng!

May mà trông hắn có vẻ không để tâm lắm đến việc danh tiếng bị nàng "làm ô uế".

Nếu thật sự để tâm, e rằng vào ngày thứ hai sau Hoa Triêu tiết đã bắt nàng về Minh Kính Ti lột gân rút xương rồi. "Nói." "Là cây trâm ngọc mà biểu muội mua cho dì, đại nhân có thể cho người đi hỏi Tôn ma ma và nha hoàn thân cận của dì, họ đều biết chuyện này." Nói xong câu này, A Triền rất nhanh lại ý thức được người này đã cử người

theo dõi nàng, chắc chắn biết hết mọi chuyện.

Nhưng người giám sát chỉ báo cáo lại những gì nàng đã làm, chưa chắc đã nhận ra được suy nghĩ của nàng, điều này lại cho nàng không gian để phát huy. "Trâm ngọc có vấn đề gì?" "Thật ra ta cũng không nhìn ra có vấn đề gì, chỉ cảm thấy chất ngọc của cây trâm đó rất tốt, nhưng biểu muội lại chỉ tốn năm lạng bạc, thật sự là quá rẻ.

Sau đó dì bảo ta đi dạo, ta liền đi tìm sạp hàng bán trâm ngọc đó, nhưng không tìm thấy.

Lão bản bán hoa nhung gần đó nói với ta, người kia chỉ bán cho biểu muội một cây trâm ngọc, lại nói với muội ấy vài câu rồi dọn sạp, điều này khiến ta cảm thấy có chút kỳ lạ." Bạch Hưu Mệnh nhìn A Triền với vẻ mặt có chút lo lắng, không biết là nàng thật sự sợ, hay là giả vờ cho hắn xem.

Bỏ qua những điểm đáng ngờ trên người Quý Thiền, sau vài lần tiếp xúc, ấn tượng của Bạch Hưu Mệnh về nàng thực ra vẫn luôn ở mức trên trung bình.

Thông minh, gan dạ, biết co biết duỗi, lại rất biết chừng mực.

Tiếc là những ưu điểm như vậy chưa bao giờ thể hiện trên người Quý Thiền trước kia.

Hắn dời ánh mắt đang nhìn A Triền đi, mở lời: "Nói thêm về Triệu Minh đi, ngươi thấy hắn thế nào?" A Triền nghĩ một lúc: "Mấy lần đến Triệu gia này, ta chưa từng gặp dượng, nhưng trong lời của dì, dượng là người chồng tốt nhất thế gian này." "Nói thế nào?" A Triền cười nói: "Đối với nữ tử mà nói, một người đàn ông không bao giờ trêu hoa ghẹo nguyệt, trong nhà không có thông phòng thị thiếp, chỉ một lòng một dạ với vợ, đã vượt qua rất nhiều người rồi.

Huống hồ, dượng vẫn luôn rất cầu tiến, quan chức không cao,

nhưng cũng đủ để dì hài lòng.

Ta còn nghe Tôn ma ma nhắc qua, hai người thành thân bao nhiêu năm nay, dù có cãi nhau cũng đều do dì bắt đầu, mỗi lần đều là ông ấy dỗ dành dì." "Chỉ bấy nhiêu đã có thể chứng minh Triệu Minh là một người đàn ông tốt rồi sao?" "Chẳng lẽ không phải sao?" Ánh mắt A Triền khẽ động, "Đại nhân có biết gì không?" Bạch Hưu Mệnh không giải đáp thắc mắc cho A Triền, chỉ thản nhiên nói: "Bản quan chưa bao giờ hứng thú với chuyện nhà người khác." "Vậy khi nào đại nhân mới hứng thú?" "Khi cần thiết." A Triền cũng không thất vọng, nhưng trong lòng lại thêm vài phần xem xét đối với vị dượng kia.

Nàng luôn cảm thấy, lời nói vừa rồi của người đàn ông này không phải là tùy tiện nói ra.

Nhưng điều tra án dù sao cũng là chuyện của Minh Kính Ti, dù có vấn đề, họ cũng sẽ điều tra, bây giờ nàng chỉ có thể chờ một kết quả.

A Triền nhanh chóng dời sự chú ý trở lại, nói với Bạch Hưu Mệnh: "Đại nhân còn muốn biết gì nữa không?" "Không còn, ngươi nói rất chi tiết." "Có thể hỏi đại nhân một câu không?" A Triền hỏi. "Nói nghe xem." "Lát nữa các vị có mang di thể của dì đi không?" "Liên quan đến quỷ quái, thi thể của bà ta cần phải đưa về Minh Kính Ti trước, xác nhận sẽ không xảy ra dị biến." "Vậy ta có thể nhìn dì một chút không?" Bạch Hưu Mệnh có chút bất ngờ, nhưng không từ chối, chỉ nhắc nhở: "Dáng vẻ của người chết không đẹp lắm đâu." A Triền thái độ rất kiên quyết: "Ta muốn nhìn bà ấy." "Được." Bạch Hưu Mệnh dẫn nàng đi vào trong, A Triền theo sau hắn, cố gắng tránh những vũng máu lớn trên đất.

Tiểu Lâm thị chết trong phòng ngủ của mình, máu bên trong ít hơn một chút, xem ra, bà ta dường như đã mổ bụng ở gian ngoài, sau đó lại tự mình chạy vào gian trong.

A Triền đi vào liền thấy thi thể của tiểu Lâm thị được đặt ngay ngắn trên đất, trước đó dường như có người đã kiểm tra thi thể, sau khi kiểm tra xong đã đắp một tấm vải trắng, trên vải trắng vẽ đầy bùa lục màu đỏ.

Nàng tiến lên vén một góc vải trắng lên, khuôn mặt không chút huyết sắc của tiểu Lâm thị xuất hiện trong tầm mắt, vẻ mặt đó vô cùng kinh hoàng, mắt mở trừng trừng, như thể trước khi chết đã nhìn thấy thứ gì đó rất đáng sợ.

A Triền từ từ ngồi xổm xuống bên cạnh tiểu Lâm thị, bên tai dường như vẫn còn văng vẳng những lời nói có phần cay nghiệt của đối phương lúc mới gặp.

Hóa ra con người lại yếu ớt đến vậy, dễ dàng chết đi như thế.

Bạch Hưu Mệnh đứng cách A Triền không xa phía sau, nhìn nàng ngồi xổm bên thi thể hồi lâu không động, nói một câu: "Nén bi thương." A Triền nghe thấy giọng hắn mới hoàn hồn, nhưng không quay đầu lại. "Đại nhân thấy ta đau buồn ở đâu vậy?

Ta và dì không thân thiết, bà ấy còn muốn trang điểm cho ta thật đẹp, gả vào nhà quyền quý làm thiếp, để mưu cầu nhiều lợi ích hơn cho Triệu gia." Bạch Hưu Mệnh không đáp lời, chỉ im lặng nghe nàng nói. "Nhưng... khi người ta rơi vào đường cùng, nếu có một người chịu kéo mình một tay, cho dù người đó không lương thiện đến thế, cũng nên được coi là người tốt nhỉ?

Tiếc là cứ thế mà chết đi." A Triền đắp lại tấm vải trắng đã vén lên, từ từ đứng dậy.

Nàng xoay người, hơi ngẩng đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh: "Đại nhân sẽ nhanh chóng điều tra ra chân tướng chứ?" Dù cho chân tướng, có lẽ cũng chẳng thể an ủi được người chết oan.

Bạch Hưu Mệnh không trả lời nàng, chỉ nhàn nhạt nói một câu "Đi thôi", rồi cất bước rời đi trước.

A Triền đi được vài bước lại dừng lại, nghiêng đầu nhìn tiểu Lâm thị đang nằm yên ở đó.

Giờ đây nàng cũng đã có thân thể của con người, một ngày nào đó cũng sẽ chết đi như vậy sao?

Dù không chết vì tai bay vạ gió, dù được chết già tại nhà, một đời người cũng chỉ có vài chục năm ngắn ngủi.

Nàng dường như đột nhiên hiểu ra, tại sao luôn có người vọng tưởng cầu trường sinh, nàng cũng không muốn chết sớm như vậy.

A Triền chần chừ một lúc ở phía sau mới bước ra ngoài.

Việc Minh Kính Ti vệ tra hỏi người của Triệu phủ vẫn chưa kết thúc, nàng đành phải tiếp tục chờ ở bên ngoài.

Chờ hơn nửa canh giờ, A Triền cảm thấy toàn thân sắp bị gió lạnh thổi thấu, nàng không khỏi nghĩ, tối nay nếu có thể về sớm, phải nấu chút canh thuốc trừ hàn, nếu không sáng mai chắc chắn lại phát sốt.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi có chút ghen tị nhìn người đàn ông đang đứng dưới mái hiên, thỉnh thoảng nghe thuộc hạ báo cáo, quan bào trên người hắn mỏng manh như vậy mà hắn dường như không hề lạnh chút nào.

Có tu vi trong người thật tốt, tiếc là thân thể này của nàng đã vô duyên với tu luyện rồi.

Qua thêm khoảng nửa khắc nữa, những người bị đưa đi lục tục quay lại sân, nhìn qua một lượt, sắc mặt ai cũng không được tốt cho lắm, có lẽ là lần đầu tiên trong đời bị Minh Kính Ti vệ đưa đi hỏi chuyện, sợ đến phát khiếp.

Người cuối cùng được đưa về là người nhà họ Triệu.

Sắc mặt Triệu Minh vẫn như thường, nhưng vẻ mặt căng thẳng, dường như đang cố nén giận.

Triệu Văn Nguyệt trông có vẻ rất bất mãn với Minh Kính Ti vệ đang đẩy mình, nhưng lại không dám nói.

Còn Triệu Văn Thanh, là bị Giang Thiên hộ xách cổ lôi về.

Hắn là người thảm hại nhất trong số tất cả, sau khi vào sân, bị Giang Khai ném mạnh xuống đất.

Lúc này Triệu Văn Thanh như một đống bùn nhão ngồi bệt dưới đất, sắc mặt tái nhợt, hai hàm răng còn va vào nhau lập cập. "Đại nhân, đã hỏi ra rồi, Triệu Văn Thanh thừa nhận cá là do hắn mua." Giang Khai tiến lên hành lễ.

Chương 12

Bạch Hưu Mệnh chậm rãi bước tới, Triệu Văn Thanh run rẩy muốn lùi lại phía sau, nhưng cơ thể lại không nghe lời, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: "Ta không biết, không biết mẹ sẽ chết, người đó nói sẽ không chết người, thật đó." Bạch Hưu Mệnh đứng cách hắn vài bước, nhìn Triệu Văn Thanh từ trên cao xuống, mở miệng hỏi: "Người đó là ai?" Triệu Văn Thanh như rơi vào trạng thái mơ màng, hoàn toàn không trả lời.

Bạch Hưu Mệnh liếc nhìn Giang Khai.

Giang Thiên hộ tiến lên một bước giẫm lên tay Triệu Văn Thanh, cơn đau dữ dội khiến hắn hét lên một tiếng, người cũng lập tức tỉnh táo lại.

Giang Khai chẳng quan tâm cha của Triệu Văn Thanh cũng đang ở đây, cúi người túm lấy cổ áo đối phương, vẻ mặt hung tợn: "Đại nhân của chúng ta hỏi chuyện, phải thành thật trả lời, nếu dám nói dối thì chặt một tay của ngươi, nghe hiểu chưa?" "Hiểu, hiểu rồi." Triệu Văn Thanh điên cuồng gật đầu. "Vậy còn không mau trả lời!" Giang Khai giận dữ quát. "Là người ở sòng bạc, ta, ta quen một con bạc ở sòng bạc, hắn nói thôn họ có cá sống, ăn rồi...

ăn rồi..." "Ăn rồi thế nào?" "Ăn rồi thì cái thai trong bụng sẽ, sẽ biến thành quái vật." Lời này là điều A Triền không ngờ tới, Triệu Văn Thanh cho tiểu Lâm thị ăn Di phụ ngư, lại là không muốn bà ta sinh ra đứa bé kia. "Ngươi không muốn mẹ ngươi sinh con, tại sao?

Đệ đệ của ngươi hắn sẽ không cản trở ngươi." Nghe đến hai từ "đệ đệ", dường như đã kích động đến Triệu Văn Thanh, giọng hắn đột nhiên cao lên: "Chẳng qua chỉ là một thai nhi chưa ra đời mà thôi, tính

là đệ đệ gì chứ.

Từ khi mang thai cái tiểu tạp chủng đó, bà ta liền trăm ngàn lần không vừa ý ta, ta chẳng qua chỉ đi cờ bạc vài lần, liền cắt tiền của ta, ta ngay cả đi ăn cơm với bạn học cũng bị người ta chế nhạo, bà ta còn nói với cha ta là ta không cầu tiến, còn muốn đưa ta về quê, không thi đỗ cử nhân thì không cho ta về kinh.

Ha ha, bà ta chẳng phải là thấy ta không thi đỗ công danh, vô dụng rồi, nên mới muốn sinh một đứa nhỏ để thay thế ta sao." Triệu Văn Thanh gào thét như trút giận, nhưng trong số những người có mặt, không ai đồng tình với hắn.

Ngay cả em gái ruột của hắn là Triệu Văn Nguyệt cũng nhìn hắn với vẻ không thể tin nổi, Triệu Minh thì càng tức giận đến mức như sắp xông lên đánh chết đứa con trai ruột của mình.

Đem sai lầm mình phạm phải đổ hết lên người một đứa trẻ chưa ra đời, lúc đầu thật sự chẳng thà đưa hắn về quê, không bao giờ cho quay lại nữa. "Cho nên ngươi muốn đứa bé đó không thể sinh ra?" "Đúng, ta từng nghĩ đến việc hạ độc bà ta, nhưng quá dễ bị phát hiện.

Sau này có lần ta lén đến sòng bạc ngầm, gặp được người kia, nghe hắn nói trong thôn họ có người ăn nhầm loại cá quái đó, sinh ra toàn là quái thai, ta liền cho hắn mượn mười lạng bạc, bảo hắn mỗi ngày đưa cá cho ta." "Ngươi làm thế nào để mẹ ngươi muốn ăn cá?" Bạch Hưu Mệnh lại hỏi. "Đem xương cá đó nghiền thành bột cho người uống, sẽ đặc biệt muốn ăn cá, cách này ta cũng là nghe người kia nói." "Sau đó thì sao, ngươi còn làm gì nữa?" Triệu Văn Thanh có chút mờ mịt: "Không, không có sau đó, ta chỉ mỗi ngày đưa cá đến nhà bếp cho mẹ ta ăn, ta không làm gì khác nữa." "Vậy tại sao bà ta lại mổ bụng mình?" "Ta không biết." Nói rồi, Triệu Văn Thanh quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu với Bạch Hưu Mệnh, "Đại nhân,

ngài tin ta đi, ta thật sự không muốn hại chết mẹ ta, ta đã xác nhận đi xác nhận lại với người kia rồi, loại cá đó ăn vào sẽ không chết người, ta chỉ không muốn thai nhi đó được sinh ra thôi, ta sao có thể giết mẹ mình chứ." Chưa đợi Bạch Hưu Mệnh mở lời, Triệu Minh đã giận dữ quát một tiếng, tiến lên một cước đá văng Triệu Văn Thanh đang dập đầu qua một bên: "Một lũ hồ ngôn, đến lúc này rồi mà ngươi còn dám nói dối!" "Con không có, con thật sự không có mà cha, con không hại chết mẹ." Triệu Văn Thanh ôm lấy đùi Triệu Minh, vừa phản bác vừa khóc lóc thảm thiết.

Là người ngoài cuộc, A Triền nhìn màn kịch hoang đường này, nhất thời không biết nên nói gì.

Có lẽ Triệu Văn Thanh thật sự như hắn nói, không muốn hại chết tiểu Lâm thị, chỉ là không muốn đứa bé kia ra đời.

Nhưng có thể không chút do dự cho mẹ ruột mình ăn quỷ quái, chỉ để phá bỏ em trai ruột của mình, dù hắn có nhân tính, cũng không còn nhiều.

Thấy hai cha con ầm ĩ thành một đoàn, Bạch Hưu Mệnh nhấc cằm, lên tiếng ra lệnh: "Tách họ ra." Thuộc hạ lập tức tiến lên giữ Triệu Minh lại, cũng xách Triệu Văn Thanh bị Triệu Minh đánh đến bầm dập mặt mày lên.

Triệu Văn Thanh dường như vẫn không muốn đứng dậy, định tiếp tục dập đầu với Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh nhìn hắn, thản nhiên nói: "Bản quan tin ngươi không muốn mẹ ngươi chết, vậy tại sao bà ta lại chết?

Ngươi có nói với bà ta những lời không nên nói không?" "Không có, ta không nói gì cả, thời gian này ta vẫn luôn ở sòng bạc, cá đều được đưa thẳng đến nhà bếp, hoàn toàn không gặp mẹ ta." Bạch Hưu Mệnh nhìn về phía Giang Khai.

Giang Khai tiến lên thấp giọng nói: "Đại nhân, thuộc hạ đã cử người đi điều tra sòng bạc ngầm mà hắn nói, người đã được đưa về rồi, người bán cá cho hắn cũng đã đi bắt rồi ạ." "Ừm." Bạch Hưu Mệnh phất tay, Triệu Văn Thanh bị lôi sang một bên.

Sau đó Bạch Hưu Mệnh nhìn về phía Triệu Văn Nguyệt đang vỗ lưng cho Triệu Minh. "Triệu Văn Nguyệt." Khoảnh khắc tên mình được gọi, Triệu Văn Nguyệt giật nảy mình, như thể một chậu nước đá dội lên đầu. "Đại, đại nhân." Triệu Văn Nguyệt run rẩy xoay người, đầu cúi gằm, hoàn toàn không dám đối mặt với Bạch Hưu Mệnh.

Dường như cảm nhận được sự sợ hãi của con gái, Triệu Minh nắm chặt tay nàng, dường như đã cho nàng không ít sự an ủi. "Nghe nói ngươi đã mua một cây trâm ngọc cho mẹ ngươi ở Vĩnh Sơn?" Triệu Văn Nguyệt theo bản năng phủ nhận: "Con không có." Thấy Giang Khai bước về phía mình, Triệu Văn Nguyệt lập tức phản ứng lại, gần như hét lên: "Không không, không phải, con đã đưa cây trâm cho mẹ con, sau đó thì không biết nữa, đó chỉ là một cây trâm bình thường mua ở vỉa hè thôi!" "Chỉ là một cây trâm bình thường thôi sao?

Người bán trâm cho ngươi đã nói gì với ngươi?" "Không nói gì cả." "Thật sao, nhưng có người thấy ngươi và lão bản sạp hàng đã nói chuyện rất lâu." "Con không có." Thấy nàng cứng miệng, Bạch Hưu Mệnh cũng không hỏi tiếp, chỉ ra lệnh: "Giang Khai, ngày mai ta muốn gặp người bán trâm đó." "Đại nhân yên tâm, trước khi trời sáng, nhất định sẽ tìm được người." Giang Khai vừa dứt lời, liền thấy sắc mặt Triệu Văn Nguyệt lập tức tái nhợt.

Nàng mấp máy môi, dường như muốn nói gì đó, nhưng tay lại bị siết chặt một cái.

Nàng liếc nhìn cha mình bên cạnh, cuối cùng im bặt không nói gì.

Hành động của hai cha con không quá rõ ràng, nhưng chỉ cần ai đang nhìn họ thì gần như đều phát hiện ra những hành động nhỏ đó.

Bạch Hưu Mệnh đã thấy, A Triền cũng vậy.

Vẻ mặt đó của Triệu Văn Nguyệt gần như là nói cho mọi người biết, cây trâm ngọc nàng tặng cho tiểu Lâm thị quả thực có vấn đề, và nàng biết rõ điều này. "Triệu đại nhân." Bạch Hưu Mệnh lạnh lùng lên tiếng, "Nếu ngài còn dám cản trở bản quan hỏi chuyện, bản quan đành phải đưa ngài vào Trấn ngục ở vài ngày vậy." Sắc mặt Triệu Minh thay đổi, vội nói: "Bạch đại nhân thứ tội, hạ quan chỉ là quá thương con gái." "Đưa Triệu đại nhân ra ngoài, chăm sóc cho tốt." "Vâng." Triệu Minh còn muốn nói gì đó, nhưng đã bị hai Minh Kính Ti vệ bịt miệng trực tiếp đưa đi, chỉ còn lại Triệu Văn Nguyệt đang kinh hãi, lần này, nàng không còn ai để dựa dẫm nữa.

Bạch Hưu Mệnh tiến lên hai bước: "Triệu Văn Nguyệt, bản quan chỉ cho ngươi một cơ hội, bây giờ nói, hay là đợi người bị bắt về rồi cùng hắn chết chung, ngươi chọn một." Triệu Văn Nguyệt chưa từng trải qua cảnh tượng như vậy, thấy cả cha cũng bị đưa đi, họ lại còn uy hiếp nàng sẽ phải chết, nào còn dám che giấu nữa.

Nàng run rẩy mở miệng: "Người đó nói, cây trâm đó được điêu khắc từ dược ngọc được khai thác ở phía bắc Bắc Hoang, chỉ cần đeo lên, tính tình của người đó sẽ từ từ thay đổi, con chỉ muốn mẹ đồng ý hôn sự của con và Tiết lang thôi!" "Chỉ có vậy?" Bạch Hưu Mệnh dường như có chút không hài lòng. "Còn, còn nữa, ông ta nói, nói sau khi đeo trâm, ban đầu có thể sẽ sinh ra ảo giác, hoặc là đau đầu, nhưng đều không nghiêm trọng lắm, chỉ cần tháo ra là được." "Vậy bà ta có tháo ra không?" Triệu Văn Nguyệt không nói nữa.

Mẹ nàng rất thích cây trâm ngọc mà nàng tặng, mấy ngày nay vẫn luôn cài trên đầu, chưa từng tháo ra.

Nhưng mà, nhưng mà mẹ nàng trông vẫn rất bình thường, không có bất kỳ dấu hiệu khác lạ nào, nàng tưởng lão bản kia chỉ đang nói quá lên thôi.

Án hỏi đến đây, chân tướng dường như đã sắp lộ rõ.

Tiểu Lâm thị ăn phải Di phụ ngư do con trai tặng, lại đeo cây trâm ngọc do con gái tặng, một ngày nào đó, có thể là đã sinh ra ảo giác đáng sợ, cũng có thể là đã xảy ra biến hóa không rõ nào đó, bà ta trong cơn kinh hoàng và suy sụp đã tự mổ bụng mình rồi chết đi.

A Triền không nhìn cặp huynh muội nhà họ Triệu đang không ngừng kể lể sự vô tội của mình nữa.

Nếu không phải thi thể của tiểu Lâm thị vẫn còn đặt trong chính phòng, nàng gần như đã tưởng đây là một vở hài kịch.

Trên đời này, sao lại có chuyện nực cười đến thế?

Con ruột, lần lượt ra tay với mẹ của mình, rốt cuộc họ hận bà đến mức nào?

Tôn ma ma đang được người dìu đỡ bỗng lao ra, đôi mắt vằn tia máu đầy đau khổ, bà ta nắm chặt cánh tay Triệu Văn Nguyệt gào thét: "Các người sao có thể đối xử với phu nhân như vậy, sao có thể đối xử với bà ấy như vậy!" Triệu Văn Nguyệt ra sức muốn giằng ra khỏi sự kìm kẹp của Tôn ma ma, vừa suy sụp hét lên: "Ta chỉ muốn gả cho Tiết lang thì có gì sai, nếu không phải mẹ cứ không đồng ý, ta cũng sẽ không nghĩ ra cách này.

Ta không muốn mẹ ta chết, đó đều là tai nạn." Tôn ma ma cuối cùng cũng không nhịn được nữa, tát một cái vào mặt Triệu Văn Nguyệt, căm hận trừng mắt nhìn đứa con gái mà phu nhân đã cưng chiều từ nhỏ đến lớn: "Phu nhân năm xưa, sao lại sinh ra một thứ như ngươi." "Mụ già nhà ngươi, sao ngươi dám đánh ta, đều là ngươi xúi

giục mẹ ta, nếu không phải vậy, mẹ ta cũng sẽ không chết." Triệu Văn Nguyệt đến lúc này vẫn muốn đổ cái chết của tiểu Lâm thị lên đầu người khác, nàng hoàn toàn không cảm thấy mình có lỗi.

Vở kịch nhà họ Triệu, diễn đến cuối cùng chỉ còn lại một mớ hỗn độn. "Đưa người đi." Sau khi Bạch Hưu Mệnh ra lệnh, Minh Kính Ti vệ tiến lên tách mọi người ra, mấy nha hoàn thân cận của tiểu Lâm thị dìu Tôn ma ma, còn huynh muội Triệu Văn Thanh và Triệu Văn Nguyệt thì bị áp giải ra ngoài.

Thiếu cặp huynh muội này, trong sân lập tức yên tĩnh hơn không ít.

Bạch Hưu Mệnh quay sang Tôn ma ma, hỏi bà: "Bà là người đầu tiên phát hiện thi thể phu nhân của bà, có thấy cây trâm ngọc không?" Tôn ma ma cố gắng nhớ lại cảnh tượng lúc đó, lúc ấy phu nhân toàn thân là máu, còn có con quái vật vẫn còn sống kia.

Bà nhớ, lúc đó phu nhân có đeo trâm ngọc.

Tôn ma ma trả lời rất chắc chắn: "Có đeo, tôi nhớ phu nhân có đeo.

Phu nhân rất thích cây trâm ngọc đó, ngoài lúc ngủ ra, bình thường đều đeo." Nghĩ đến việc phu nhân có thể chết chính vì cây trâm ngọc này, Tôn ma ma lại khóc không thành tiếng.

Lời của Tôn ma ma khiến A Triền nhíu mày, lúc nãy nàng vào xem, trên đầu tiểu Lâm thị không hề có trâm ngọc.

Trâm ngọc còn có thể tự mình chạy đi sao?

Nàng đột nhiên nhớ đến cuộc gặp gỡ ở Tây thị lần trước, nếu trong trâm ngọc giấu một con Tuyết châm xà, nói không chừng thật sự sẽ tự mình chạy mất.

Lúc này, một Minh Kính Ti vệ cũng đến báo cáo: "Đại nhân, trong ngoài phòng đã lật tung lên rồi, không tìm thấy trâm ngọc." Bạch Hưu Mệnh "Ừm" một tiếng, quay đầu nói với Giang Khai: "Mời Triệu đại

nhân trở lại." Thế là Triệu Minh lại được mời về chính viện. "Bạch đại nhân còn có gì căn dặn không?" Triệu Minh căng mặt hỏi lạnh lùng, dù ông ta đối ngoại luôn là người hiền lành, nhưng với tư cách là người nhà nạn nhân, hôm nay lại bị giày vò thảm hại như vậy, cũng khó mà nén được lửa giận trong lòng. "Vụ án Tôn phu nhân bị hại vẫn đang trong quá trình điều tra, trước khi có kết quả điều tra, xin Triệu đại nhân hãy quản thúc tốt người trong phủ." Bạch Hưu Mệnh dường như hoàn toàn không nhận ra thái độ không thân thiện của đối phương, thản nhiên nói. "Chuyện này không cần Bạch đại nhân nhắc nhở." "Còn về một đôi nhi nữ của Triệu đại nhân, đều có liên quan đến vụ án này, cần phải đưa về Minh Kính Ti để hỏi chuyện." 12.

Triệu Minh trầm giọng nói: "Biết rồi, bản quan sẽ theo dõi sát sao vụ án này, mong Bạch đại nhân sớm ngày điều tra rõ ràng, nhất định đừng làm oan người tốt." Điều tra đến đây coi như tạm thời kết thúc, nhưng vụ án vẫn chưa sáng tỏ.

Dù sao trâm ngọc cũng không tìm thấy, rốt cuộc là ai đã mượn tay Triệu Văn Nguyệt để đưa cây trâm đến tay tiểu Lâm thị, đối phương mang tâm tư gì, A Triền không có chút manh mối nào.

Minh Kính Ti vệ có trật tự rút lui, Triệu Minh cuối cùng cũng nhìn thấy A Triền đang định rời đi.

Ông ta bước tới nói chuyện với A Triền, vẻ bi thương giữa hai hàng lông mày vẫn chưa tan: "Ngươi là A Thiền phải không?

Mấy ngày nay dì của ngươi luôn nhắc đến ngươi với ta." A Triền dừng bước, tiến lên hành lễ: "Ra mắt dượng, xin dượng nén bi thương." Triệu Minh nhìn bóng lưng của Bạch Hưu Mệnh đang được một đám thuộc hạ vây quanh, nặng nề thở dài một hơi: "Gia môn bất hạnh, đều tại ta đã nuôi ra một súc sinh bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu, liên lụy dì ngươi phải chết thảm." A Triền trong lòng có chút

kỳ lạ, vị dượng này dường như cho rằng con trai Triệu Văn Thanh mới là thủ phạm chính, còn con gái Triệu Văn Nguyệt là người vô tội.

Lời ông ta nói với Bạch đại nhân vừa rồi cũng đang nhấn mạnh điểm này.

Nhưng đứng ở góc độ người ngoài cuộc mà xem, thứ thật sự dẫn đến cái chết của tiểu Lâm thị phải là cây trâm ngọc mà Triệu Văn Nguyệt tặng mới đúng, nếu không Tôn ma ma cũng sẽ không bị kích động đến mức động tay với tiểu chủ tử của mình.

Nhưng tại sao thái độ của dượng lại khác với người khác?

A Triền đè nén nghi hoặc trong lòng, mở miệng nói: "Đây không phải là lỗi của dượng, xin đừng tự trách mình." Triệu Minh lắc đầu, vẻ mặt vẫn uể oải.

A Triền nhìn sắc trời, bây giờ chắc chắn đã qua giờ giới nghiêm, nhưng nàng không thích hợp ở lại Triệu phủ, bèn mở miệng cáo từ: "Dượng thứ lỗi, trời đã không còn sớm, ta nên cáo từ rồi." Triệu Minh cũng không tiện giữ A Triền lại, đành gật đầu: "Ta cho gia đinh đưa ngươi về." A Triền từ chối: "Không cần đâu ạ, chắc các đại nhân của Minh Kính Ti vẫn chưa đi xa, ta vừa hay có thể đi cùng họ." Dù Minh Kính Ti và phường Xương Bình không cùng đường, nhưng điều đó không quan trọng. "Cũng được." Triệu Minh nghẹn ngào một chút, "Đợi đến ngày dì ngươi xuất tấn, ta sẽ cho người báo cho ngươi biết." "Đa tạ dượng thông cảm, vậy A Triền xin cáo từ trước." "Đi đi." Triệu Minh đợi đến khi bóng dáng A Triền khuất hẳn mới thu hồi ánh mắt.

Ông ta quét mắt nhìn những người trong chính viện, lên tiếng: "Phong tỏa chính viện lại, những người còn lại đều về nghỉ ngơi đi." Nói xong, không ở lại chính viện lâu, ông ta cất bước đi về phía thư phòng.

A Triền đi nhanh ra ngoài phủ, quả nhiên ở cổng Triệu phủ, đã đuổi kịp đám người Minh Kính Ti còn chưa rời đi.

Bạch Hưu Mệnh đang đứng bên cạnh một con ngựa cao to, dường như đang chuẩn bị lên ngựa.

A Triền vòng qua đám đông đi tới, dừng lại sau lưng hắn, nhẹ giọng hỏi: "Không biết đại nhân có tiện đường đưa tiểu nữ tử về nhà không?" Các Minh Kính Ti vệ xung quanh nghe thấy lời nàng, đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn A Triền.

Các tiểu thư khuê các trong kinh thành tỏ tình với đại nhân của họ không phải là ít, nhưng không có ai to gan như vậy. "Không tiện." Bạch Hưu Mệnh chân đạp bàn đạp, dứt khoát nhảy lên ngựa, từ chối không chút lưu tình. "Nhưng mà, bây giờ đã giới nghiêm rồi, đại nhân cử người đưa ta đến, giờ lại định bỏ mặc ta sao?" A Triền ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt sáng long lanh trong đêm tối mờ ảo long lanh ánh nước.

Bạch Hưu Mệnh không khỏi nghĩ, nàng dường như lúc nào cũng sẵn sàng để khóc một trận.

Dáng vẻ đáng thương của A Triền khiến Giang Khai bên cạnh không nhịn được mở lời: "Đại nhân, hay là thuộc hạ đưa cô ấy về trước?" Người là do gã đưa tới, lại do gã đưa về cũng không có vấn đề gì chứ?

Dù sao với tốc độ của Long huyết mã, rất nhanh là đến nơi.

Bạch Hưu Mệnh ánh mắt lạnh lùng quét qua, Giang Khai lập tức ngậm miệng.

A Triền thất vọng cúi đầu: "Nếu đại nhân thật sự không tiện, vậy tiểu nữ tử đành phải tự mình đi bộ về vậy." Nàng chậm rãi xoay người, "tách" một tiếng, có giọt nước rơi xuống đất.

Bàn tay Bạch Hưu Mệnh đang nắm dây cương lỏng ra rồi lại siết chặt, cuối cùng ra lệnh cho Giang Khai: "Ngươi dẫn người đi trước." "Vâng." Dù họ đều rất tò mò, nhưng ai lại không muốn sống chứ, dám xem náo nhiệt của Trấn phủ sử đại nhân, nhận được mệnh lệnh liền nhanh chóng chỉnh đội rời đi.

Bạch Hưu Mệnh xuống ngựa, hỏi A Triền đang nói là tự mình rời đi nhưng nửa ngày trời chưa đi được một bước: "Biết cưỡi ngựa không?" A Triền lập tức xoay người: "Học qua rồi, nhưng không dám phi ngựa." "Lên ngựa." A Triền bước tới, nhưng vì con Long huyết mã này quá cao lớn, nàng trèo mãi mà vẫn không lên được lưng ngựa.

Long huyết mã khịt mũi một tiếng, như thể đang chế nhạo nàng.

Thấy A Triền nửa người treo trên ngựa vẫn kiên trì thử, Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng đại phát từ bi đưa tay đỡ eo nàng một cái, đẩy người lên lưng ngựa.

A Triền lên ngựa rồi, Bạch Hưu Mệnh không cưỡi chung với nàng mà dắt ngựa đi bên dưới.

Tiếng vó ngựa lộc cộc rất dồn dập, tốc độ của Long huyết mã không chậm, nhưng Bạch Hưu Mệnh dắt ngựa vẫn thong dong như đi dạo.

Sau khi ra khỏi phạm vi của Triệu phủ, trên đường không còn thấy ai nữa, trên đường đi một đoạn rất xa mới thấy một chiếc đèn lồng chiếu sáng, xung quanh ngoài tiếng vó ngựa ra chỉ có tiếng gió.

Chương 13

Long huyết mã đi một lúc lâu, A Triền mới thăm dò mở lời: "Đại nhân?" "Chuyện gì?" Nàng hỏi: "Nếu lời nói của huynh muội nhà họ Triệu tối nay đều là thật, họ sẽ bị trừng phạt như thế nào?" "Lợi dụng quỷ quái hại người, hình phạt của Triệu Văn Thanh ít nhất là năm năm." "Vậy còn Triệu Văn Nguyệt, chẳng phải cô ta cũng vậy sao?" "Cô ta phải đợi sau khi lão bản sạp hàng bị bắt mới có thể định tội, nếu là bị dẫn dụ lợi dụng, tội danh sẽ nhẹ hơn nhiều." "Nếu không tìm được lão bản sạp hàng thì sao?" A Triền dừng một chút rồi nói tiếp, "Nếu ngay cả trâm ngọc cũng không tìm thấy, có phải cô ta sẽ không bị trừng phạt gì không?" Nếu Minh Kính Ti không tìm thấy chứng cứ, Triệu Văn Nguyệt có thể lật lọng bất cứ lúc nào.

Nàng có thể không nghĩ đến điểm này, nhưng Triệu Minh chắc chắn có thể. "Có khả năng." A Triền đột nhiên hiểu ra thái độ khác thường của Triệu Minh.

Triệu Văn Thanh phải thụ án năm năm, coi như đời người đã hỏng, hắn đã trở thành con tốt thí của Triệu gia.

Nhưng Triệu Văn Nguyệt vẫn còn giá trị, cho nên Triệu Minh mới có lời nói như vậy. "Ta tưởng dượng sẽ vì cái chết của dì mà trút giận lên cả hai đứa con, nhưng kết quả dường như không giống như ta nghĩ.

Cảm giác mà dượng mang lại cho ta, cũng hoàn toàn khác với những gì dì nói." A Triền khẽ nói.

Lúc này mà vẫn có thể dùng quan hệ lợi hại để phân biệt đối xử với một đôi nhi nữ, nàng không khỏi bắt đầu nghi ngờ, người đàn ông tốt trong mắt tiểu Lâm thị, rốt cuộc là thật hay là một lời nói dối được

bịa đặt ra?

Khóe môi Bạch Hưu Mệnh nhếch lên: "Ngươi lại nhìn thấu đáo hơn dì của ngươi đấy." Lời nói này của hắn không nghi ngờ gì đã chứng thực suy đoán của A Triền, tình cảm sâu đậm của Triệu Minh đối với tiểu Lâm thị, không phải là chân thành như vẻ bề ngoài. "Có lẽ là vì thấy quá nhiều kẻ bạc tình, nên ta cũng chẳng muốn tin trên đời này còn có người đàn ông nào tốt thật lòng thật dạ nữa." Giọng A Triền mang theo vẻ giễu cợt.

Cũng không biết tiểu Lâm thị là may mắn hay bất hạnh, ít nhất là vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi chết, lời nói dối cũng chưa từng bị vạch trần.

Bạch Hưu Mệnh quay đầu: "Ngươi từng bị người lừa gạt?" A Triền trong lòng kinh hãi, nặn ra một nụ cười: "Đại nhân nói đùa rồi, ta chỉ nhớ đến...

Tấn Dương hầu mà thôi.

Trước khi mẹ ta qua đời, ông ta chẳng phải cũng thâm tình như dượng sao." Ngay khi A Triền nghĩ đối phương sẽ nói gì đó, Bạch Hưu Mệnh lên tiếng: "Đến rồi." Quả nhiên đã đến phường Xương Bình, nhưng vì không có đèn lồng chiếu sáng, A Triền suýt chút nữa đã không nhận ra cửa nhà mình.

Nàng nắm chặt dây cương, từ từ trượt xuống khỏi lưng ngựa, sau khi đứng vững liền phúc thân với Bạch Hưu Mệnh: "Đa tạ đại nhân đêm nay đã đưa ta về nhà." Bạch Hưu Mệnh qua loa "Ừm" một tiếng, rồi nhảy lên ngựa.

Hắn quay đầu ngựa định rời đi, lại nghe thấy giọng của A Triền: "Đêm nay là lần thứ ba ta và đại nhân gặp mặt rồi." Bạch Hưu Mệnh đã đoán được nàng sắp nói gì, hắn ngạc nhiên vì chính mình lại có đủ kiên nhẫn để đợi nghe nàng nói tiếp. "Ta thật sự không thể biết tên

của đại nhân sao?" Nàng tha thiết nhìn hắn. "Tên của bản quan không phải là bí mật, ngươi có thể tìm người hỏi." "Nhưng ta muốn nghe chính miệng đại nhân nói cho ta biết." "Yêu cầu của ngươi cũng không ít đâu." A Triền chớp chớp mắt, cố chấp ngẩng đầu nhìn hắn.

Trong bóng tối, nàng chỉ có thể nhìn thấy đường nét của hắn.

Nhưng mỗi một biểu cảm nhỏ của nàng đều được in rõ trong mắt Bạch Hưu Mệnh.

Vì không nhận được câu trả lời, khóe môi nàng hạ xuống, môi hơi bĩu ra. "...

Bạch Hưu Mệnh." Tiếng vó ngựa vang lên, gần như át đi giọng nói của hắn.

Gặp lại Tôn ma ma đã là đầu tháng ba.

Cành liễu nảy mầm, hoa hạnh điểm đầy đầu cành, ngay cả ngọn gió cũng mang theo một chút hơi thở mùa xuân.

Tôn ma ma lại già đi rất nhiều, không chỉ gầy đến hai má hóp lại mà tóc cũng đã bạc quá nửa. "Lâu rồi không gặp, cô nương vẫn ổn chứ?" Hôm nay, Tôn ma ma không ngồi xe ngựa của Triệu phủ tới mà là đi bộ tới. "Mọi thứ đều ổn, Tôn ma ma mau vào trong nghỉ ngơi đi." A Triền mời Tôn ma ma vào nhà.

Tôn ma ma đứng ngoài nhà lắc đầu: "Ta không vào đâu, hôm nay đến đây là muốn báo cho cô nương biết, di thể của phu nhân đã được đưa về phủ rồi, ngày mai trong phủ sẽ lập linh đường, ngày kia đưa tang." A Triền hiểu rõ, đã qua hơn mười ngày, vụ án chắc cũng đã kết thúc, chỉ là không biết... kết quả cuối cùng là gì? "Được, ta sẽ đến." A Triền đáp.

Ngày thứ hai, A Triền đã dậy từ rất sớm.

Nàng thay một bộ váy áo màu trắng trơn, lại từ trong hộp gỗ chọn

một cây trâm hoa nhung màu trắng, ngón tay thon dài của nàng lướt qua những món trang sức bằng vàng vẫn còn lấp lánh bên trong, khẽ thở dài một tiếng.

Cuối giờ Thìn, A Triền đến ngoài cổng Triệu phủ, đèn lồng ở cổng Triệu phủ đều đã đổi thành màu trắng, trên đèn lồng có hai chữ "Điện" thật to.

Người hầu của Triệu phủ thấy A Triền, tiến lên hành lễ rồi dẫn đường cho nàng.

Vừa bước vào linh đường, A Triền đã thấy chiếc quan tài màu đen đặt ở chính giữa, nắp quan tài đã đóng, Tiểu Lâm thị đang nằm bên trong.

Trên bàn cúng phía trước, đặt bài vị của Tiểu Lâm thị và các vật phẩm cúng tế.

Nhìn thấy Triệu Văn Nguyệt mặc đồ tang trong linh đường, A Triền lại không hề kinh ngạc, giống như nàng đã đoán, Minh Kính Ti có lẽ đã không tìm được chứng cứ xác thực, Triệu Văn Nguyệt đã được thả về.

Nhưng điều khiến A Triền thực sự bất ngờ là, trong linh đường này ngoài Triệu Văn Nguyệt ra, lại còn có một bé trai trông chỉ khoảng bảy tám tuổi, trên người cũng mặc đồ tang.

Không chỉ vậy, bé trai đó còn quỳ trước cả Triệu Văn Nguyệt, dường như đã thay thế vị trí trưởng tử của Triệu Văn Thanh.

Chỉ có con cái mới mặc đại tang cho cha mẹ, Tiểu Lâm thị có thêm một người con trai từ khi nào?

A Triền lặng lẽ bước vào linh đường, thắp cho Tiểu Lâm thị ba nén hương, sau đó hiếu tử hiếu nữ đáp lễ.

Nàng nhận lễ của hai người xong mới lên tiếng nói với Triệu Văn

Nguyệt: "Biểu muội nén bi thương." Triệu Văn Nguyệt nghe thấy giọng nói của nàng mới ngẩng đầu lên, thấy là A Triền, hận ý trong mắt gần như muốn phun ra: "Là ngươi, ngươi cái đồ tiện nhân này!" Nàng ta bị giam ở Minh Kính Ti tròn mười ngày, trong Trấn ngục không thấy ánh mặt trời, vừa âm u lạnh lẽo vừa đáng sợ.

Ngày đêm bên tai nàng ta đều là tiếng kêu la thảm thiết, căn bản không thể nhắm mắt.

May mà chủ quán bán trâm cho nàng ta chết bất đắc kỳ tử, Minh Kính Ti không thể nhân cơ hội gán tội danh lên người nàng ta, phụ thân nghĩ cách rồi lại tìm người giúp đỡ mới cuối cùng khiến họ thả nàng ta ra.

Sau khi ra ngoài, nàng ta nghe phụ thân nói, Tôn ma ma và nha hoàn thân cận của mẫu thân căn bản không hề nhắc đến chuyện ngọc trâm, chuyện này rõ ràng là do Quý Thiền nói cho người của Minh Kính Ti.

Nếu không phải nàng ta, mình sao có thể chịu nhiều khổ sở như vậy!

Triệu Văn Nguyệt vừa định đứng dậy, lại bị cậu bé bên cạnh nhanh tay lẹ mắt nắm lấy ống tay áo, cậu bé ngẩng đầu, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng không có sự ngây thơ không biết gì của trẻ con.

Cậu ta nói với Triệu Văn Nguyệt: "Đây là linh đường của mẫu thân, tỷ tỷ đang để tang, tốt nhất là không nên hành động thiếu suy nghĩ, kẻo mạo phạm đến mẫu thân." Triệu Văn Nguyệt hất tay cậu bé ra, lạnh lùng nói: "Ngươi là cái thá gì, thật sự cho rằng phụ thân đồng ý để ngươi thay ca ca ta chịu tang thì ngươi có thể được nhận làm con thừa tự dưới danh nghĩa của mẫu thân ta sao, nằm mơ đi!" Giọng cậu bé trong trẻo: "Tỷ tỷ lo nhiều rồi, Văn Kỳ không hề nghĩ như vậy." Nhưng lời của cậu bé ít nhất cũng khuyên được Triệu Văn Nguyệt,

khiến nàng ta không làm ra hành động nào quá khích nữa.

Cậu bé đó thấy A Triền vẫn im lặng, như thể bị dọa sợ, còn lên tiếng an ủi nàng: "Xin biểu tỷ lượng thứ, tỷ tỷ chỉ vì quá đau lòng trước cái tang của mẫu thân, không hề cố ý nhắm vào biểu tỷ." Vừa đến đã gọi mình là biểu tỷ, lời nói cử chỉ tỏ ra như thể là chủ nhân của ngôi nhà này, A Triền thầm nghĩ, mấy ngày nay Triệu gia dường như lại có biến động không nhỏ. "Ngươi là?" A Triền hỏi với giọng nghi hoặc. "Ta tên là Triệu Văn Kỳ, là họ hàng xa của Triệu gia, sau khi cha mẹ đều mất thì được ông bà nội nhận nuôi, nghe tin phu nhân đột ngột qua đời mới theo ông bà nội đến kinh thành." Triệu Văn Kỳ nói năng rành mạch tự giới thiệu, thuận tiện cũng nói rõ lai lịch của mình. "Ra là vậy, ra mắt Văn Kỳ biểu đệ." A Triền hành lễ với đối phương.

Triệu Văn Kỳ thấy A Triền phản ứng như vậy, thầm thở phào nhẹ nhõm, lại nói: "Hôm nay khách đến viếng có hơi đông, nếu có tiếp đãi không chu đáo, xin biểu tỷ thứ tội." "Biểu đệ khách sáo rồi." Triệu Văn Kỳ nói xong, gọi người hầu đang đợi bên ngoài, dặn người đưa A Triền đến sảnh phụ nghỉ ngơi.

So với Triệu Văn Nguyệt, cậu ta trông hiểu chuyện hơn nhiều.

A Triền không tiếp tục ở lại linh đường, đi theo người hầu ra ngoài.

Trong tình huống bình thường, khách đến viếng sẽ không được chủ nhà giữ lại lâu, nhưng A Triền được xem là họ hàng của Triệu gia, nên mới được giữ lại.

Lúc này trong sảnh phụ chỉ có bốn năm người, xem dáng vẻ quen thuộc của họ với nhau, hẳn đều là họ hàng của Triệu gia.

Dù sao thì người thân của Tiểu Lâm thị, ngoài A Triền ra, giờ đều đang trên đường đi đày.

Ngồi ở ghế chủ vị trong sảnh phụ là một lão phu nhân tóc đã bạc nửa, lão phu nhân tuy mặc đồ sang trọng nhưng cử chỉ hành vi có phần thô tục, hẳn là mẫu thân của Triệu Minh, mẹ chồng của Tiểu Lâm thị.

Triệu lão thái thái thấy A Triền bước vào, ngừng nói chuyện với người họ hàng bên cạnh, quay đầu nhìn nàng, hỏi: "Ngươi là con nhà ai, sao trước đây chưa từng gặp?" A Triền cúi người hành lễ với đối phương: "Kính chào lão phu nhân, con tên Quý Thiền, là cháu gái ngoại của dì." "Hóa ra là ngươi à." Triệu lão thái thái chắc đã nghe ai đó kể một vài chuyện về Quý Thiền, ánh mắt nhìn nàng mang theo vài phần khinh miệt.

Nhưng bà ta không nói gì nhiều, chỉ hỏi một câu rồi dời mắt đi.

Sự yêu ghét của Triệu lão thái thái thể hiện rất rõ ràng, bà ta không để ý đến A Triền, những người họ hàng khác của Triệu gia tự nhiên cũng sẽ không để ý đến nàng.

A Triền một mình ngồi trong góc, ăn hai miếng bánh điểm tâm rồi ngồi yên lặng, nghe mọi người xung quanh nói chuyện, cũng khá tự tại.

Khoảng một canh giờ rưỡi sau, nam chủ nhân Triệu Minh vẫn chưa thấy bóng dáng đâu đã cùng Triệu Văn Kỳ và Triệu Văn Nguyệt đi tới.

Triệu Minh bước vào sảnh phụ, trước tiên thỉnh an mẫu thân đang ngồi ở ghế chủ vị, sau đó lại hành lễ với các họ hàng khác.

Triệu Văn Nguyệt theo sau ông ta thái độ qua loa, ngay cả khi hành lễ với bà nội ruột, sắc mặt cũng rất lạnh nhạt, vẻ mặt Triệu lão thái thái cũng không tốt lắm, dường như cũng không mấy ưa cô cháu gái này.

Ngược lại, khi thấy Triệu Văn Kỳ, trên mặt lão thái thái lập tức nở nụ cười như hoa, vội vàng vẫy tay với cậu ta: "Văn Kỳ mau đến đây với bà nội." Triệu Văn Kỳ đến bên cạnh Triệu lão thái thái, gọi một tiếng: "Bà nội." "Ai, cháu ngoan của ta." Vừa nói, bà ta vừa xót xa xoa đầu gối cậu, "Quỳ lâu như vậy, chân có đau không?" "Bà nội yên tâm, không đau ạ." Triệu Văn Kỳ an ủi Triệu lão thái thái. "Sao lại không đau, thương cho con một đứa trẻ còn nhỏ, lại phải quỳ lâu như vậy, cũng không phải mẹ ruột của con." "Đây là việc Văn Kỳ nên làm ạ." Nếu là một đứa trẻ bảy tám tuổi bình thường, nghe lời của người lớn, không chừng đã thuận theo mà nói tiếp, thế mà Triệu Văn Kỳ này lại tỏ ra hiểu chuyện như vậy, khiến cho họ hàng Triệu gia trong sảnh phụ đều rất kinh ngạc.

Có người tò mò hỏi: "Cô mẫu, đứa trẻ này là con nhà ai vậy?" 13.

Triệu lão thái thái vội kéo Triệu Văn Kỳ ra trước mặt, giới thiệu với mọi người có mặt: "Đây là cháu trai ta Văn Kỳ, từ nhỏ đã thông minh lại hiếu thuận, luôn bầu bạn bên cạnh hai vợ chồng già chúng ta." Những người họ hàng này nhìn nhau, họ đều biết, Triệu Minh và Tiểu Lâm thị chỉ có một trai một gái, nay con cái cũng đã lớn, sao Triệu lão thái thái lại có thêm một cháu trai nhỏ?

Triệu lão thái thái còn chưa nhận ra lời nói của mình có gì không ổn, Triệu Văn Kỳ bên cạnh đã mở lời, cậu ta nói một cách đường hoàng: "Kính chào các vị trưởng bối, Văn Kỳ là do bà nội nhận nuôi ạ." Nói xong, cậu ta khẽ giật vạt áo của Triệu lão thái thái.

Triệu lão thái thái lúc này mới phản ứng lại, vội vàng nói đỡ: "Đúng vậy, đứa trẻ này vận khí không tốt, vừa sinh ra không lâu đã không có mẹ chăm sóc, ta nghĩ dù sao cũng là cùng tông tộc, nó lại đáng thương, nên nhận nuôi nó trong nhà." 14. "Ra là vậy, thảo nào đứa trẻ này sinh ra thông minh như vậy, chắc chắn là hưởng được văn khí của nhà các người." Có người họ hàng lập tức lên tiếng. 15.

Triệu lão thái thái cười ha hả: "Ai nói không phải chứ, văn khí của con trai ta đều bị đứa trẻ này hưởng hết rồi." Bà ta vừa nói vừa xoa đầu Triệu Văn Kỳ.

Triệu Văn Kỳ chỉ mỉm cười đứng bên cạnh, mặc cho tất cả họ hàng đánh giá mình, trông rất thản nhiên.

Một đứa trẻ mới vài tuổi, có thể làm được đến mức này, đã đủ khiến người ta kinh ngạc rồi.

Người họ hàng đó lại hỏi: "Chị dâu lần này đến Thượng Kinh chắc sẽ không đi nữa chứ ạ?" Triệu lão thái thái gật đầu: "Không đi nữa, cháu trai ta cũng không còn nhỏ, cũng nên đi học rồi, vừa hay ở lại bên cạnh cha nó học hành cho tốt, vài năm nữa, với sự thông minh của nó, chắc chắn có thể thi đỗ công danh." "Chẳng lẽ đứa trẻ Văn Kỳ này đã được nhận làm con thừa tự của cháu trai cả rồi sao?" Người đó lại hỏi. "Đúng vậy, con trai ta là kẻ si tình, cứ một lòng một dạ với con dâu ta, mà con dâu ta lại không phải là người có thể sinh nở, nay trong nhà xảy ra chuyện, ngay cả người nối dõi hương hỏa cũng không có, đành phải cho đứa trẻ này làm con thừa tự." Triệu lão thái thái nói như vậy, các họ hàng khác đều gật đầu đồng tình.

Họ đều nghe nói Triệu gia xảy ra chuyện, tuy không dò hỏi kỹ càng, nhưng ít nhiều cũng nghe được vài lời đồn đại.

Nghe nói cái chết của Tiểu Lâm thị có liên quan đến con trai cả của bà ta, hiện người đã bị giam giữ rồi.

Hôm nay họ đến viếng, con trai cả của Triệu gia ngay cả mặt cũng không lộ, xem ra lời đồn tám phần là thật.

Triệu gia mất đi con trai trưởng, nhưng vẫn phải có người kế thừa gia nghiệp, bây giờ chẳng phải đã có sẵn một người rồi sao. 16.

Đương nhiên, không tránh khỏi có người sẽ thầm nghĩ, Triệu

Minh tuổi không lớn, nếu con trai cả đã hỏng, tại sao không tục huyền sinh thêm một đứa nữa?

Nhưng không ai ngốc đến mức hỏi câu đó trong hoàn cảnh này.

A Triền lặng lẽ nhìn Triệu Văn Kỳ bên cạnh Triệu lão thái thái, đứa trẻ trông có vẻ bình tĩnh, nhưng sự đắc ý trong mắt lại không che giấu được.

Tại sao lại phải vội vàng nhận đứa trẻ này làm con thừa tự?

Vì con trai trưởng không ra gì?

Vì gia nghiệp không có người kế thừa?

Ánh mắt A Triền dời từ mặt Triệu Văn Kỳ sang mặt Triệu Minh, trong ánh mắt ông ta nhìn Triệu Văn Kỳ, tràn đầy sự tự hào, giống như đang chiêm ngưỡng kiệt tác của đời mình.

Có lẽ là vì, Triệu Văn Kỳ trước mắt này, người được cho là được ông bà Triệu thấy đáng thương nên mới nhận nuôi, vốn dĩ chính là con ruột của Triệu Minh.

Chương 14

Màn kịch như thế này, A Triền đã quá quen thuộc rồi.

Năm xưa Tấn Dương hầu cưới Tiết thị, lúc dắt theo đôi nam nữ của bà ta giới thiệu với mọi người, cũng giống như Triệu Minh hôm nay.

Dưới đáy mắt có một sự kiêu hãnh cố gắng kìm nén, có lẽ là cảm thấy con trai ruột của mình xuất sắc trăm bề.

Tiếc là Quý Thiền lúc đó không hiểu được.

A Triền ngồi đây hôm nay, lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Điều khác biệt là, Tấn Dương hầu không hề kiêng dè mà trực tiếp đưa người về nhà, bất kể người ngoài nói gì, với thân phận địa vị của ông ta, đủ để dẹp yên những lời đồn đại đó.

Còn Triệu Minh, ông ta là Ngự sử.

Nếu bản thân phẩm hạnh không đoan chính, bị người ta nắm được thóp, e rằng ngay cả chức quan cũng không giữ được, cho nên mới có màn kịch này.

Lời nói hôm nay của Triệu lão thái thái, e là đã nghĩ sẵn từ lâu, muốn nhân cơ hội này xác định thân phận của Triệu Văn Kỳ.

Tại tang lễ của Tiểu Lâm thị, vội vàng nhận cho bà một người con trai, người khác còn phải khen Triệu đại nhân một câu tình sâu nghĩa nặng với người vợ đã khuất.

Điều khiến A Triền bất ngờ là, Triệu Văn Nguyệt lại không nhân cơ hội phá đám.

Nàng không cho rằng với tính cách của Triệu Văn Nguyệt lại có

thể chu đáo với cha mình như vậy, chắc là đã nhận được đủ lợi ích, khiến nàng ta đồng ý việc nhận con thừa tự lần này.

Yếu tố bất ổn duy nhất trong phủ đã được giải quyết, chuyện Triệu Văn Kỳ làm con thừa tự lại được thông qua giữa các họ hàng, e là khó mà thay đổi được nữa.

A Triền nhìn Triệu Văn Kỳ đang được mọi người khen ngợi, thần thái rạng rỡ, lại nghĩ đến Tiểu Lâm thị mười mấy ngày trước, ôm bụng với vẻ mặt đầy mong đợi, thầm nghĩ, con người quả nhiên bạc tình. 17.

Nàng cứ nhìn Triệu Văn Kỳ chằm chằm, chú ý thấy cậu ta thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía mình, dường như đang nhìn ai đó.

A Triền nhìn sang trái phải, trong số rất nhiều họ hàng của Triệu gia, nàng thấy một phu nhân trẻ tuổi khoảng ba mươi.

Vị phu nhân đó ăn mặc giản dị, nhưng trang điểm lại rất tỉ mỉ.

Bộ trang sức ngọc mà bà ta đeo, trông cũng rất có giá trị.

Vị trí của phu nhân này không xa A Triền, mỗi khi Triệu Văn Kỳ nhìn qua, vị phu nhân đó lại mỉm cười với cậu ta, dường như là đang an ủi. "Trong nhà đã chuẩn bị tiệc rượu, mời các vị dời bước." Đợi cho sự tò mò của các họ hàng được thỏa mãn, Triệu Minh mới dặn người hầu dẫn mọi người vào bàn.

A Triền cố ý ngồi bên cạnh vị phu nhân trẻ đó, không hề bắt chuyện với đối phương, nhưng từ lời nói của những người cùng bàn, đã biết được thân phận của đối phương.

Vị phu nhân này họ Tô, là họ hàng xa của Triệu lão thái thái.

Nghe nói bà ta sớm đã gả cho một thương nhân ở nơi khác, đến nơi khác sống chưa được hai năm, chồng liền gặp tai nạn qua đời, chỉ còn lại một mình bà ta, đành phải quay về Thượng Kinh kiếm sống.

Một góa phụ trẻ đẹp, lại có nhiều tiền bạc bên người, cũng khó trách vừa lên bàn, đã có người thăm dò hỏi bà ta có ý định tái giá không, có thể giới thiệu cho bà ta vài người.

Tô phu nhân uyển chuyển nhưng kiên quyết từ chối ý tốt của đối phương.

Ăn tiệc xong, mọi người từng nhóm hai ba người cáo từ, chỉ đợi ngày mai Tiểu Lâm thị đưa tang sẽ lại đến.

A Triền ở lại sau cùng, Tô phu nhân cũng không vội rời đi.

Cho đến khi Triệu lão thái thái ăn xong, được con cháu cùng dìu ra, Tô phu nhân mới cuối cùng đứng dậy đi về phía họ.

Triệu lão thái thái thấy Tô phu nhân, trên mặt lập tức nở nụ cười: "Đây không phải là A Diêu sao, đến phủ mà cũng không nói với ta một tiếng, chẳng lẽ xa cách với ta rồi?" Tô phu nhân vội cười giải thích: "Dì nói gì vậy, đây không phải là đến gặp dì rồi sao." Triệu lão thái thái nắm tay Tô phu nhân: "Đến là tốt rồi, ta sẽ cho người đi dọn dẹp sân viện, A Diêu lần này nhất định phải ở lại phủ vài ngày, cũng để nói chuyện với ta nhiều hơn." "Chuyện này..." Tô phu nhân có vẻ hơi khó xử.

Triệu Minh đứng bên cạnh Triệu lão thái thái lúc này mới mở lời: "Mẫu thân gần đây sức khỏe không tốt, nếu biểu muội tiện, xin hãy ở lại phủ bầu bạn với mẫu thân." "Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh." Tô phu nhân liếc nhìn Triệu Minh, rồi nhanh chóng dời mắt đi.

Triệu Văn Kỳ nghe Tô phu nhân sẽ ở lại, vẻ mặt phấn khích khó che giấu, cứ quanh quẩn bên cạnh bà ta, Tô phu nhân đưa tay xoa má cậu, ánh mắt dịu dàng.

Cảnh tượng này trong mắt người khác thì hết sức bình thường, nhưng đối với A Triền, lại trở thành chiếc chìa khóa giải đáp mọi nghi

vấn.

Mấy người nhà họ Triệu cùng Tô phu nhân dìu nhau rời đi, Triệu Văn Kỳ nhảy nhót bên cạnh, cuối cùng cũng có sự ngây thơ hồn nhiên của một đứa trẻ.

Cảnh tượng như vậy, trông ấm áp và hài hòa, phảng phất như họ mới là một gia đình.

Họ dường như đều đã quên mất, người đang nằm trong quan tài ở linh đường mới là nữ chủ nhân ban đầu của tòa phủ đệ này.

Đêm xuống, trong linh đường.

Trên bàn cúng, nến trắng to bằng cánh tay đang cháy, soi sáng cả linh đường.

Triệu Văn Nguyệt quỳ trên đệm mềm, vẻ mặt có chút bực bội.

Bây giờ đã là giờ Hợi, Triệu Văn Kỳ sớm đã bị Triệu lão thái thái đưa đi, nói là còn nhỏ phải ngủ sớm, còn nàng ta lại phải ở lại linh đường thức đêm.

Triệu Văn Nguyệt không muốn ở đây, cứ nghĩ đến trong quan tài đặt thi thể của mẹ mình, nàng ta lại cảm thấy toàn thân không thoải mái, luôn cảm thấy mẹ mình đang nhìn mình.

Chịu đựng thêm nửa khắc nữa, ngoài linh đường đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, Triệu Văn Nguyệt sợ đến mức mặt biến sắc.

Đợi người đi vào, nhìn rõ người đến nàng ta mới thở phào nhẹ nhõm: "Cha, sao cha lại đến?" Triệu Minh bước lên dìu Triệu Văn Nguyệt từ đệm mềm dậy, ôn tồn nói với nàng ta: "Con cũng đã mệt cả ngày rồi, tối nay nghỉ ngơi cho tốt, ta ở đây canh giữ cho mẹ con." "Cảm ơn cha." Triệu Văn Nguyệt vội vàng đứng dậy, do chân bị đè hơi tê, lúc đứng lên loạng choạng một chút. "Chậm thôi." Triệu Minh

dùng chút sức trên tay, đỡ người dậy, vừa dặn dò, "Con cũng là đại cô nương rồi, đợi qua ba tháng này, Tiết gia sẽ đến dạm hỏi, phải chững chạc hơn." "Con biết rồi, vẫn là cha đối với con tốt nhất." Lời nói là vậy, Triệu Văn Nguyệt cũng nghĩ như thế.

Chỉ có cha nàng ta thương nàng ta, biết nàng ta muốn gì.

Không giống mẹ, nói là vì tốt cho nàng ta, chẳng phải cũng là vì chính bà ta.

Tuy nàng ta không thích Triệu lão thái thái lắm, nhưng lão thái thái đó có một câu nói không sai, mẹ nàng ta chính là một người ích kỷ.

Nay trong phủ không có mẹ nàng ta, cũng yên tĩnh hơn nhiều, ít nhất không có ai quản đông quản tây nữa.

Nhìn con gái đi rồi, Triệu Minh cúi người nhặt một chồng giấy tiền, đến bên chậu lửa ngồi xuống, từng tờ từng tờ ném vào trong.

Giấy tiền trong ngọn lửa biến thành màu đen, cuối cùng hóa thành tro.

Ngọn lửa nhảy múa trong chậu lửa chiếu lên khuôn mặt Triệu Minh, lúc tỏ lúc mờ. "Xảo Nương, năm đó có thể cưới được nàng, ta rất vui, cũng từng nghĩ sẽ đối tốt với nàng cả đời, cho dù nàng là vì danh tiếng bị hủy hoại, không thể không gả cho ta." Giọng Triệu Minh rất thấp, kể lại sự thật mà Tiểu Lâm thị chưa từng biết. "Nhưng nàng cậy vào gia thế, coi thường cha mẹ ta, không nể mặt ta cũng phải đuổi họ đi.

Nàng không muốn sinh thêm cho ta một người con trai, lại không chịu cho ta nạp thiếp, những điều này ta đều chiều theo nàng.

Nàng vạn lần không nên hại chết đứa con chưa ra đời của ta và biểu muội, ta chưa từng nghĩ sẽ nạp biểu muội vào phủ, đứa trẻ đó chỉ là một tai nạn, nàng lại không dung thứ được, lén lút ta ép biểu

muội phá thai, đứa trẻ đó đã được sáu tháng rồi, là một bé trai." "Những năm nay, nàng chưa từng nhắc đến một câu trước mặt ta, ta cũng giả vờ như không có gì xảy ra.

Đêm hôm đó, nàng nghe thấy tiếng trẻ con khóc bị dọa thành bộ dạng kia, có phải là vì đã làm chuyện trái với lương tâm, chột dạ rồi không?" Triệu Minh như đang chất vấn Tiểu Lâm thị, nhưng Tiểu Lâm thị bây giờ đã không thể trả lời được nữa.

Ngọn lửa trên nến chợt lóe lên một cái. "May mà trời có mắt, biểu muội lại sinh cho ta một đứa con, ta đặt tên cho nó là Văn Kỳ, đứa trẻ đó từ nhỏ đã thông minh lại cần mẫn.

So với Văn Thanh bị nàng nuôi thành phế vật, mạnh hơn không biết bao nhiêu." Nói đến đây, Triệu Minh cười một tiếng: "Đứa trẻ Văn Thanh đó, không có chỗ nào giống ta, lại chiếm danh phận đích tử, con trai của Triệu Minh ta, sao có thể là một phế vật như vậy?

Để Văn Kỳ có thể danh chính ngôn thuận ở lại trong phủ, ắt phải có người hy sinh, nàng hẳn là có thể hiểu cho ta, phải không?" "Nhưng nàng yên tâm, cho dù nàng chết rồi, nàng mãi mãi vẫn là nguyên phối phu nhân của ta, đứa trẻ Văn Kỳ đó cũng phải gọi nàng một tiếng mẹ." Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng động nhỏ, Triệu Minh quay đầu nhìn ra cửa, trầm giọng hỏi: "Ai?

Ra đây." "Biểu ca, là em." Bóng dáng của Tô Diêu xuất hiện ngoài linh đường.

Nàng ta khoác một chiếc áo choàng trắng, nhưng không che được vạt váy màu đỏ hồng bên dưới.

Triệu Minh có chút bất ngờ, ông ta đứng dậy đi tới, không hề né tránh mà nắm lấy tay Tô Diêu: "Trời lạnh như vậy, sao em lại đến?" "Em không yên tâm về anh." Nàng ta lại nhìn bài vị trên linh đường, "Tiện thể, đến thắp cho tỷ tỷ một nén hương." "Sao lại gọi là tỷ tỷ

rồi?" Triệu Minh dắt tay nàng ta vào linh đường, hai người trước mặt người khác ngay cả ánh mắt cũng không từng giao nhau, sau lưng người khác lại thân mật hơn vợ chồng bình thường. "Sau này Kỳ nhi phải ghi danh dưới tên bà ấy, theo lý em nên gọi là tỷ tỷ." Nàng ta nói, rồi lại thở dài một tiếng, tựa như có chút buồn bã, "Nếu như đứa con đầu tiên của chúng ta còn sống, chắc cũng sẽ thông minh như Kỳ nhi." "Đều đã qua rồi." Triệu Minh dịu dàng an ủi.

Tô Diêu thực sự bước lên thắp ba nén hương, nhưng còn chưa cắm vào lư hương, đã bị Triệu Minh lấy đi ném vào chậu lửa. "Đừng thắp hương nữa, bà ta không đáng để em gọi một tiếng tỷ tỷ." Tô Diêu thở dài một tiếng: "Tuy bà ta đã hại chết đứa con đầu tiên của chúng ta, nhưng nay chung quy cũng là Kỳ nhi đã chiếm vị trí của con bà ta, cũng coi như là nhân quả tuần hoàn." 18. "Chỉ là chịu thiệt thòi cho em, tạm thời không thể để người khác biết quan hệ của em và Kỳ nhi." Triệu Minh thương tiếc nói với Tô Diêu.

Tô Diêu mỉm cười: "Biểu ca nói gì vậy, chỉ cần anh và Kỳ nhi tốt, những thứ khác đều không quan trọng.

Em không quan tâm đến danh phận, chỉ cần như trước đây, có thể thường xuyên gặp anh là đủ rồi." Triệu Minh ôm lấy nàng ta, Tô Diêu tựa đầu vào vai ông ta.

Khi họ đang thủ thỉ tâm tình, Tôn ma ma đứng ngay ngoài cửa, bịt miệng, nhìn chằm chằm vào hai người đang ôm nhau.

Bà vốn không yên tâm về Triệu Văn Nguyệt, lo nàng ta không tận tâm, làm đứt hương hỏa của phu nhân đêm nay, định đến xem một chút, lại không ngờ nghe được những lời này.

Nhìn hai người đang ôm ấp nhau trong linh đường của phu nhân, Tôn ma ma từ từ lùi lại, bà nằm mơ cũng không ngờ, lão gia từng đối với phu nhân trăm chiều thuận theo... lại là một kẻ phụ bạc như vậy.

Do bên ngoài trời quá tối, Tôn ma ma nhất thời không để ý, vấp phải một viên sỏi, viên sỏi bay ra không biết va vào đâu, phát ra một tiếng "đông".

Triệu Minh lập tức buông Tô Diêu ra, quát lớn: "Ai đó?" Vừa nói, vừa đi ra ngoài.

Đúng lúc này, đột nhiên một cơn gió thổi tới, cánh cửa "rầm" một tiếng đóng lại, suýt nữa va vào mặt Triệu Minh.

Nhân lúc này, Tôn ma ma vội vàng rời đi.

Triệu Minh đá cửa ra, ngoài cửa không có ai.

Tô Diêu cũng bước lên, nhìn ra ngoài, nói: "Chắc là gió thổi vào thứ gì đó." Hơi do dự một chút, nàng ta lại nói: "Biểu ca, em nghe nói người chết oan dễ làm gia trạch bất an, cơn gió vừa rồi đến thật kỳ lạ, anh nói có phải là...?" Nói rồi, nàng ta liếc nhìn quan tài đặt trong linh đường. "Đừng lo." Triệu Minh an ủi, "Anh đã cho người mời Tịnh Vân đạo trưởng của Bình Nam quan, sáng mai ông ấy sẽ đến." "Tịnh Vân đạo trưởng?

Mời ông ấy đến để làm pháp sự siêu độ cho tỷ tỷ sao?" "Không phải." Triệu Minh nhìn ngọn nến đang nhảy múa không ngừng trong linh đường, giọng nói rất lạnh, "Vị đại sư đó giỏi nhất là phong hồn, chỉ cần phong hồn phách vào trong quan tài, sau này sẽ không cần lo có quỷ quái ra ngoài tác oai tác quái nữa." Cho dù Lâm Tiểu Xảo sau khi chết thật sự biến thành quỷ, ông ta cũng sẽ không cho nàng ta có một chút khả năng phản kháng nào.

Tô Diêu nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vẫn là biểu ca nghĩ chu đáo." Triệu Minh cười cười: "Sau này Kỳ nhi sẽ sống trong phủ, đợi vài năm nữa, em cũng sẽ dọn vào, anh đương nhiên phải dọn dẹp mọi trở ngại cho hai mẹ con." Canh năm, rạng đông chưa tới, trời vẫn còn tối tăm, tiếng trống trên Thông Thiên tháp vang khắp các nơi ở

Thượng Kinh, lệnh giới nghiêm kết thúc.

Cho đến khi tiếng trống cuối cùng rơi xuống, A Triền mới không tình nguyện mở đôi mắt còn ngái ngủ.

Hôm nay là ngày đưa tang của Tiểu Lâm thị, nên sớm không nên muộn, nàng cần phải đến Triệu phủ càng sớm càng tốt.

Mặc xong y phục, A Triền đẩy cửa sổ ra một khe, gió lạnh lập tức ùa vào, nàng rùng mình một cái, đóng cửa sổ lại.

Thời tiết hôm nay không tốt lắm, lại thích hợp để tiễn người đã khuất.

A Triền đi trên đường phố của phường Xương Bình, các cửa hàng hai bên đường vẫn chưa mở cửa, nhưng đầu phố mơ hồ nghe thấy tiếng người, đó là gánh hàng bán hoành thánh, nghe nói hoành thánh thịt của nhà họ rất ngon.

Hôm nay A Triền hiếm khi dậy sớm, cuối cùng cũng gặp được một lần, tiếc là trước khi ra ngoài nàng đã ăn một cái bánh hấp với nước nóng, trong miệng không có vị gì, nhưng thực sự đã no, chỉ có thể tiếc nuối đợi lần sau.

Khi A Triền đến Triệu phủ, trời vẫn chưa sáng hẳn, nhưng trong phủ dường như đã tụ tập không ít người, nghe tiếng, rất náo nhiệt.

Nàng bước vào sân, thấy người nhà họ Triệu đều đã có mặt, họ vẻ mặt nghiêm trọng nhìn về phía linh đường.

Không lâu sau, mấy người đàn ông vạm vỡ khiêng quan tài từ trong linh đường ra, còn có người khiêng cả bàn cúng ra, trên đó vẫn đặt linh vị của Tiểu Lâm thị.

A Triền trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, không phải nói đến giờ mới được di quan sao, họ đang làm gì vậy?

Chẳng mấy chốc, trong linh đường lại có mấy vị đạo sĩ đi ra.

Chương 15

Vị đạo sĩ dẫn đầu râu tóc đều bạc trắng nhưng dung mạo không già, mặc pháp y màu đỏ, tay cầm pháp linh, bảy vị đạo sĩ theo sau ông ta mỗi người bưng một hộp gỗ màu đen, họ dường như đang chuẩn bị làm pháp sự.

Thấy đạo sĩ đi ra, Triệu Minh đi tới, thái độ rất kính cẩn: "Lần này lại phải làm phiền Tịnh Vân đạo trưởng." Tịnh Vân mỉm cười: "Triệu đại nhân cứ yên tâm." Sau khi chào hỏi Triệu Minh, Tịnh Vân quay người đến trước bàn cúng, bảy vị đạo sĩ lần lượt tiến lên, đặt hộp gỗ màu đen trong tay lên bàn cúng.

Tịnh Vân lắc pháp linh, gió xung quanh đột nhiên ngừng lại, cây cối trong sân lại xào xạc lay động.

Mà quan tài đặt trong sân, nắp quan tài đột nhiên nảy lên một cái.

Dường như có thứ gì đó, muốn từ trong quan tài xông ra.

Người nhà họ Triệu có mặt, Triệu Văn Kỳ nhỏ tuổi trốn sau lưng Triệu lão thái thái, Triệu Văn Nguyệt sợ đến mức không ngừng la hét, lùi lại mấy bước.

Chỉ có Triệu Minh còn tương đối bình tĩnh, nhưng sắc mặt cũng có chút không tốt.

Tiếng pháp linh dừng lại, Tịnh Vân lão đạo vẻ mặt khó xử nhìn Triệu Minh, mở lời: "Triệu đại nhân, tôn phu nhân chết oan, oán khí quanh thân không tan, hồn phách đã có dấu hiệu chuyển hóa thành lệ quỷ, cần phải quyết đoán sớm." "Chuyện này...

đạo trưởng có cách nào không?" Tịnh Vân đạo trưởng vuốt râu, mở lời: "Có hai cách, một là, khi Triệu phu nhân hóa thành lệ quỷ, do

lão đạo ta ra tay đánh tan hồn phách của bà ấy, nhưng như vậy, hồn phách của tôn phu nhân sẽ không vào được U Minh." "Cách thứ hai thì sao?" "Phong hồn phách của bà ấy cùng với Vãng Sinh phù mà đạo quan ta đã cung phụng nhiều năm vào trong quan tài, từ từ tiêu ma oán khí của bà ấy, nhưng e rằng phải mất cả trăm năm thời gian oán khí trong hồn phách của tôn phu nhân mới có thể tan đi, đến lúc đó cần người nhà họ Triệu mở lại quan tài, để hồn phách của Triệu phu nhân đi U Minh vãng sinh." Triệu Minh lộ vẻ do dự, dường như cảm thấy cả hai lựa chọn này đều không tốt.

Nhưng chưa đợi ông ta quyết định, Triệu Văn Nguyệt đã hét lên: "Chọn cái thứ hai, cha, chúng ta chọn cái thứ hai." "Nhưng như vậy, hồn phách của mẹ con sẽ bị phong trong quan tài cả trăm năm." Vẻ mặt của Triệu Minh như có chút không nỡ. "Thế cũng tốt hơn là bà ta biến thành lệ quỷ đến hại cả nhà chúng ta." "Văn Nguyệt nói đúng, con dâu cũng sẽ không muốn biến thành lệ quỷ hại người đâu." Triệu lão thái thái vội vàng hùa theo.

Ngay khi Triệu Minh cũng sắp đồng ý, một bóng người đột nhiên lao đến quan tài, bà ta ôm lấy quan tài khóc lớn: "Các người không thể đối xử với phu nhân như vậy!" Lại là Tôn ma ma.

Tôn ma ma dường như cả đêm không chợp mắt, đáy mắt đỏ hoe, quầng mắt thâm đen. "Mau có người kéo bà ta ra, đừng làm phiền đạo trưởng làm phép." Triệu Văn Nguyệt thấy Tôn ma ma, lập tức mặt mày không thiện cảm, gọi gia đinh đến lôi Tôn ma ma đi.

Sức của Tôn ma ma sao có thể địch lại hai gia đinh khỏe mạnh, rất nhanh đã bị người ta lôi ra khỏi quan tài.

Khi đi ngang qua A Triền, Tôn ma ma khóc lớn: "Cô nương, cầu xin cô nói giúp phu nhân một câu." Cho đến khi giọng của Tôn ma ma không còn nghe thấy nữa, A Triền mới quay sang người nhà họ Triệu,

nàng đi về phía Triệu Minh: "Dượng, hai cách này nghe quá đáng sợ, có lẽ còn có cách khác để nghĩ.

Dượng cũng không muốn dì đã vất vả nửa đời cho Triệu gia, cuối cùng lại có kết cục thê thảm như vậy chứ?" Triệu Minh trầm ngâm chưa mở lời, Triệu Văn Nguyệt lại hùng hổ nói: "Quý Thiền, chuyện nhà chúng ta không đến lượt ngươi xen vào." A Triền sắc mặt bình thản, nàng nhìn Triệu Văn Nguyệt, từng chữ một nói: "Người nằm trong quan tài, là dì của ta, là mẹ ruột của ngươi." Triệu Văn Nguyệt dường như bị ánh mắt của A Triền làm cho kinh ngạc, nhất thời không nói nên lời. 19.

Lúc này, Triệu Văn Kỳ luôn trốn sau lưng Triệu lão thái thái lại mở lời, cậu ta nói: "Con tin phu nhân lúc sinh thời tâm địa thiện lương, sau khi chết cũng không muốn hại người, nhưng nếu bà ấy thật sự hóa thành lệ quỷ thì sao?" Lúc biểu tỷ chỉ trích phụ thân và tỷ tỷ, xin hãy nghĩ đến ông bà nội, phụ thân và tỷ tỷ, còn có đầy tớ cả phủ, người sống mới là quan trọng nhất." Thật là một lời khiển trách đứng trên lập trường của nhân tính.

Tuổi còn nhỏ, miệng lưỡi đã lanh lợi như vậy, cũng khó trách người nhà họ Triệu yêu thương cậu ta như châu báu.

Lời của cậu ta nói xong, những người trong sân vốn đang do dự, lại cũng lộ vẻ đồng tình.

Chẳng qua là hy sinh một Tiểu Lâm thị có thể biến thành lệ quỷ hại người bất cứ lúc nào mà thôi, người đã chết rồi, hà tất phải quan tâm nhiều như vậy, đương nhiên là những người sống như họ mới quan trọng.

Lời của Triệu Văn Kỳ trực tiếp đóng lại vấn đề này, Triệu Minh xoa đầu Triệu Văn Kỳ, cười áy náy với A Triền: "Đứa trẻ này không biết lựa lời, nhưng..." Ông ta lại thở dài, quay đầu nói với Tịnh Vân

đạo trưởng: "Cứ làm theo lời Văn Nguyệt nói đi." Vị Tịnh Vân đạo trưởng đó gật đầu đồng ý, tiếp tục pháp sự chưa hoàn thành.

A Triền lạnh lùng nhìn Tịnh Vân đạo trưởng dùng máu tam sinh điểm lên bảy hộp gỗ màu đen, hộp gỗ mở ra, bên trong đặt bảy chiếc đinh quan tài, trên đinh quan tài khắc những phù văn phức tạp và sâu sắc.

Bảy chiếc đinh quan tài đó, cuối cùng đều bị đóng vào nắp quan tài.

Mỗi khi đóng vào một chiếc, trong quan tài lại phát ra một tiếng hét chói tai, cho đến chiếc cuối cùng, không còn một chút tiếng động nào nữa. 20.

Đợi Tịnh Vân đạo trưởng đặt pháp linh xuống, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, phảng phất như vừa trải qua một trận đại kiếp sinh tử.

Lại không ai nghĩ đến, tại sao vị Tịnh Vân đạo trưởng này lại chuẩn bị sẵn bảy chiếc đinh quan tài. "Đến giờ, di quan." Trời không biết từ lúc nào đã sáng, làm xong pháp sự, cũng đã đến giờ đưa tang.

Quan tài của Tiểu Lâm thị được khiêng ra ngoài, người nhà họ Triệu đi phía trước, mấy vị đạo trưởng đi theo sau, tiếp theo là người hầu của Triệu phủ, đều nói là đi tiễn phu nhân một đoạn đường.

Trong nháy mắt, sân đã trở nên trống trải.

Đội ngũ đưa tang của Triệu gia ra khỏi Triệu phủ, rầm rộ đi về phía cửa thành, A Triền không đi theo.

Nàng bước ra khỏi cổng lớn của Triệu gia, ngoài cổng tụ tập rất nhiều người xem náo nhiệt, nàng nghe họ bàn tán xôn xao.

Có người nói: "Tính tình của Triệu phu nhân đó không tốt lắm, nghe nói là bị con trai ruột hại chết, chết thảm lắm." Có người đáp:

"Chỉ là tiếc cho Triệu đại nhân, nghe nói tình cảm với phu nhân rất sâu đậm." "Còn không phải sao, trước đây thường thấy Triệu đại nhân mua đồ ăn vặt cho phu nhân, nay người đã không còn nữa." Nghe mọi người nói chuyện phiếm, A Triền rời khỏi đám đông, đi về nhà.

Nàng còn chưa đi được bao xa, đột nhiên nghe có người gọi sau lưng: "Cô nương." A Triền quay đầu lại, là Tôn ma ma.

Tôn ma ma vừa rồi còn lôi thôi lếch thếch, dường như đã chỉnh trang lại một chút, trên người còn đeo một cái túi vải. "Tôn ma ma đây là..." Tôn ma ma cúi mắt: "Phu nhân sớm đã trả lại khế ước bán thân cho ta, nay bà ấy không còn nữa, ta cũng không thể tiếp tục ở lại phủ được." Vừa rồi, quản gia tìm đến bà, bảo bà lập tức rời khỏi Triệu phủ.

Vừa hay, bà cũng không định ở lại nữa.

Cả phủ đó, lòng dạ đều đen tối. "Nếu vậy, Tôn ma ma hay là đến chỗ ta nghỉ ngơi trước đi." Tôn ma ma gật đầu: "Cũng được, ta cũng có vài lời muốn nói với cô nương." Hai người đi về nhà A Triền, bước vào cửa hàng trông có vẻ hơi trống trải, Tôn ma ma không lên lầu hai nghỉ ngơi, mà cùng A Triền ngồi trước bàn.

A Triền trước khi ra ngoài vừa đun nước nóng uống, bây giờ cũng chỉ có thể cho Tôn ma ma uống nước lọc. 21.

Tôn ma ma bưng tách trà bốc hơi nóng, vẻ mặt vốn căng thẳng dường như đã thả lỏng hơn một chút.

Bà uống một ngụm nước nóng, làm ẩm cổ họng, mới mở lời: "Cô nương, sau hôm nay, ta sẽ rời khỏi Thượng Kinh." A Triền cũng không ngạc nhiên, những chuyện xảy ra trong Triệu phủ, người nhà họ Triệu đặc biệt là Triệu Văn Nguyệt, e là không dung được Tôn ma ma. "Bà định đi đâu?" 22. "Lẽ ra nên về quê từ sớm rồi, nhưng trong lòng cứ mãi không nỡ xa phu nhân, cứ lần lữa mãi, trước đây phu

nhân còn bảo ta ở lại dưỡng lão, ai ngờ lại đột nhiên xảy ra biến cố như vậy." Tôn ma ma nói rồi, nước mắt lại tuôn rơi.

A Triền không lên tiếng an ủi, chỉ lặng lẽ đợi tiếng khóc của bà dần dần ngớt đi, mới hỏi: "Tiền lộ phí của bà có đủ không, nếu không đủ thì chỗ ta..." Tôn ma ma lắc đầu, không để A Triền nói tiếp. "Phu nhân đã thưởng cho ta không ít tiền bạc, tiền lộ phí về nhà hoàn toàn đủ, những ngày sau này cũng không cần lo lắng.

Ta đến tìm cô nương, thực ra là có chuyện muốn nói.

Ta vô dụng, cho dù biết rồi, cũng không thể làm gì cho phu nhân, nhưng ít nhất ta phải nói chuyện này cho cô nương biết, cô là người thân duy nhất của phu nhân rồi." Tôn ma ma vẻ mặt trịnh trọng, A Triền cũng nghiêm túc nói: "Tôn ma ma xin cứ nói." "Lão gia...

Triệu Minh và Tô phu nhân có gian tình, sinh ra Triệu Văn Kỳ kia.

Chuyện này, ta đoán lão thái gia và lão phu nhân chắc đều biết." Thấy sắc mặt A Triền không hề thay đổi, Tôn ma ma cười khổ một tiếng: "Cô nương biết từ khi nào?" "Hôm qua trong lòng đã có suy đoán." A Triền hỏi lại, "Còn Tôn ma ma thì sao?" Tôn ma ma nghĩ lại chuyện hôm qua, hốc mắt lại đỏ lên: "Đêm qua ta đến linh đường, tình cờ thấy lão...

Triệu Minh cũng ở đó, ông ta nói chuyện với quan tài của phu nhân, một lúc sau người phụ nữ đó cũng đến.

Họ không biết xấu hổ, thậm chí còn ôm nhau trước quan tài của phu nhân." A Triền nhíu mày: "Bà đã nghe thấy gì?" Mặt Tôn ma ma trắng bệch, ánh mắt bất giác có vài phần kinh hoàng: "Ta nghe ông ta nói, đại công tử là một phế vật, ông ta không thể để một phế vật kế thừa gia nghiệp, để Triệu Văn Kỳ có thể danh chính ngôn thuận ở lại phủ, ắt phải có người hy sinh." "Còn gì nữa không?" Giọng A Triền dần lạnh đi.

Hy sinh ai chứ?

Triệu Văn Thanh hay là Tiểu Lâm thị, hay là cả hai. "Người phụ nữ đó nói thắp hương cho phu nhân, Triệu Minh lại nói phu nhân không xứng, còn nói phu nhân đã hại chết con của họ." Tôn ma ma nói, trong mắt vẻ phẫn nộ càng nặng hơn, "Đừng nói là phu nhân chúng ta căn bản không biết đứa trẻ nào, nếu thật sự biết, e là sớm đã hòa ly với Triệu Minh rồi, đâu còn có ngày hôm nay!" "Ngoài những chuyện này, thực ra còn có một chuyện..." Tôn ma ma có chút do dự, cũng không biết có nên nói hay không. "Bà cứ nói đi." Vẻ trầm tĩnh của A Triền dường như đã an ủi Tôn ma ma, bà bình tĩnh lại một chút, mới tiếp tục nói: "Hôm qua động tĩnh lúc ta rời đi có hơi lớn, suýt nữa bị phát hiện.

Nhưng cánh cửa linh đường lại đột nhiên đóng lại, cản ông ta một chút, ta đoán có phải là phu nhân... vẫn chưa đi?

Triệu Minh đó, có phải đã phát hiện ra, nên mới tìm yêu đạo đến làm phép không?" "Không phải không có khả năng." A Triền bây giờ chỉ là người bình thường, không dễ dàng nhìn thấy quỷ hồn, nhưng thủ đoạn của lão đạo hôm nay, cũng không giống như là giả.

Xem ra, hồn phách của Tiểu Lâm thị hẳn là vẫn còn, nhưng có biến thành lệ quỷ hay không thì không nói chắc được.

Tôn ma ma nghẹn ngào nói: "Cô nương, phu nhân chúng ta mệnh thật khổ.

Sống bị người ta lừa dối, đến chết cũng không được yên.

Lẽ ra ta không nên đến tìm cô nương, nhưng ta sợ không nói cho cô nương nghe, một ngày nào đó ta già rồi, chết rồi, sẽ không còn ai nhớ đến nỗi khổ mà phu nhân đã phải chịu." A Triền nói với giọng nghiêm túc: "Những lời hôm nay của Tôn ma ma, A Triền đều đã ghi nhớ." Tôn ma ma mắt ngấn lệ: "Là lão nô có lỗi với phu nhân, biết rõ

sự thật, lại không làm được gì." "Tôn ma ma, kẻ ác sẽ có ác báo." "Nhưng báo ứng bao giờ mới đến đây?" Bà lẩm bẩm một mình.

Bà đã nghe được sự thật, nhưng không có chứng cứ, cũng không có ai tin.

Triệu Minh quá giỏi ngụy trang, đợi vài năm nữa, không còn ai nhớ đến phu nhân nữa, ông ta có thể cưới người phụ nữ đó về nhà, từ đó thay thế vị trí của phu nhân.

Con trai của họ, còn có thể kế thừa Triệu gia.

Phần đời còn lại của bà, có thể đợi được báo ứng của Triệu gia không?

Câu trả lời này không ai có thể cho bà.

Tôn ma ma rời đi, tiễn người đi xong, A Triền đóng chặt cửa, trong căn phòng tối tăm, nàng ngồi bên bàn, nhìn cốc nước lọc đã nguội lạnh.

Nàng không phải Quý Thiền, Tiểu Lâm thị cũng không phải người thân của nàng.

Nhưng lúc này, trong lòng A Triền lại dấy lên một ngọn lửa vô danh.

Triệu gia, khinh người quá đáng.

Sau giờ ngọ, A Triền khóa cửa rồi đi đến chợ Tây.

Hàng hóa ở chợ Tây đến từ khắp nơi, vô cùng đầy đủ, nhưng thứ nàng cần lại rất khó mua đủ ở đây.

Nàng tìm đến một tiệm treo biển hiệu chữ "Săn", tiệm không lớn, bên trong không có hàng hóa, chỉ có một lão già mặc áo bào xám đang lười biếng ngồi sau quầy.

Thấy một cô nương trẻ trung xinh đẹp bước vào, lão già nhướng

mí mắt: "Cô nương có phải đã đi nhầm chỗ không?" "Ta muốn tìm vài thứ." A Triền nói thẳng.

Nghe lời nàng, lão già kia ngồi thẳng dậy: "Cô nương muốn tìm gì?" "Rêu đất nước đen trên ba mươi năm, đất trắng trên mộ cổ trăm năm, phải là loại mới lấy, còn có một đoạn thân cây hòe ruột rỗng ít nhất năm mươi năm." Lão già cầm bút ghi lại rất nhanh, A Triền vừa nói xong, lão đã viết xong hai tờ giấy. "Ba món này giá trị không cao, nhưng tìm kiếm hơi phiền phức một chút, giá năm mươi lạng bạc, đặt cọc mười lăm lạng, cô nương có thể chấp nhận không?" "Được." A Triền lấy ra hai nén bạc đẩy cho lão già.

Lão già kia cân bạc, sau đó lấy ra con dấu vuông đóng lên hai tờ giấy, tiếp đó lại lấy từ dưới quầy ra một tấm thẻ gỗ dài bằng ngón tay cái, trên thẻ gỗ khắc một chữ "Săn".

Lão đẩy một tờ giấy đã đóng dấu và tấm thẻ gỗ cho A Triền, nói với nàng: "Đây là tín vật của tiệm Săn chúng ta, ba ngày sau, cô nương cầm số bạc còn lại và tín vật này đến đây lấy đồ." A Triền cất giấy và thẻ gỗ đi, khẽ gật đầu với lão già rồi quay người rời khỏi tiệm.

Tiệm Săn được xem là một tổ chức khá chính quy, chịu sự giám sát của quan phủ, nếu không cũng sẽ không quang minh chính đại mở tiệm ở chợ Tây.

Bọn họ sẽ dựa theo yêu cầu của khách hàng để tìm kiếm một số thứ đặc biệt, tuy giá cả không rẻ nhưng hàng hóa không hề giả mạo.

Nếu hàng có vấn đề, hoặc người trong tiệm bỏ trốn, A Triền cầm tín vật của tiệm Săn này đến quan phủ tố cáo cũng sẽ được thụ lý.

Sau khi A Triền đi, lão già giũ giũ tờ giấy ghi ba món hàng, gọi vào phía sau một tiếng: "Cẩu Tử, có việc rồi." Không lâu sau, tấm rèm vải treo ở cửa sau được vén lên, một gã đàn ông to lớn cao chừng hai mét cúi người bước vào. "Cha, lần này là việc gì?" Lão già đưa tờ giấy

cho gã: "Việc nhỏ, trong tiệm vừa hay có sẵn rêu đất, đất mộ có thể đến Nghĩa Huyền tìm, bên đó có không ít mộ cổ trăm năm, đi về một ngày là đủ." Cẩu Tử gật đầu: "Lát nữa để Nhị Cẩu đi, còn cây hòe ruột rỗng thì sao?" "Cây hòe à, phải vào Hắc Sơn một chuyến, ở đó có một rừng hòe, nhưng nơi đó không sạch sẽ, phải đi ban ngày, con tự mình đi một chuyến." "Con biết rồi." Cẩu Tử sảng khoái đáp, sau đó có chút tò mò hỏi: "Cha, ba thứ này dùng để làm gì?" Lão già lắc đầu: "Đều là những thứ âm khí thịnh, trước đây chưa từng thấy cách phối hợp này." Có thể làm chưởng quỹ ở tiệm Săn, kiến thức tự nhiên không nông cạn, lão có thể từ những thứ khách hàng yêu cầu mà suy đoán ra khách muốn làm gì.

Nhưng ba món khách vừa rồi yêu cầu, ngoài rêu đất thường thấy, hai món còn lại chưa từng có ai cần đến.

A Triền ra khỏi tiệm, cũng không quay về phủ ngay.

Nàng lại vòng đến sạp bán đồ sắt, mua một cái búa và một cái đục, sau đó chuyển sang sạp hương liệu, mua một cái cối và ống nén hương.

Cuối cùng, nàng đến sạp ngọc khí trước đây từng bị Minh Kính Ti khám xét.

Vị Bàn lão bản khiến người ta khó quên kia lúc này đang ở sạp giới thiệu một bộ ấm trà ngọc cho khách, vị khách đó dường như rất hài lòng, sảng khoái trả ngân phiếu, Bàn lão bản nhanh nhẹn đặt bộ trà vào hộp gấm dâng cho khách.

Chương 16

Mặt mày tươi cười tiễn khách đi, Bàn lão bản quay người liền thấy A Triền đã đứng đây nhìn một lúc. "Cô nương muốn mua ngọc khí?" A Triền suy nghĩ một chút xem nên nói thế nào để không tỏ ra đường đột, cuối cùng vẫn quyết định nói thẳng. "Hôm sạp của lão bản xảy ra chuyện, ta cũng tình cờ có mặt." Bàn lão bản sững sờ, nhưng cũng không biến sắc, nghe nàng nói tiếp. "Ta muốn hỏi lão bản, những món ngọc có vấn đề trên sạp của ông còn không?" "Vẫn còn, nhưng chỉ cần hơi dùng sức là thành bột, e là không dùng được nữa." Bàn lão bản cũng thật thà, không phải là ông không muốn vứt đi, nhưng vứt hết thì lại thấy tiếc.

Đống ngọc phế liệu đó gộp lại, đủ để chứa gần nửa cái túi, thật sự nghĩ đến là thấy đau lòng. "Không giấu lão bản, gần đây ta làm hương hoàn vừa hay cần bột ngọc, nên mới muốn đến mua một ít." "Vậy à…" Bàn lão bản trầm ngâm một lát, "Nếu cô nương có thể lấy hết, đưa ta mười lạng bạc là được." Ông không thiếu mười lạng bạc, nhưng một đống đồ vô dụng có thể bán được giá này, miễn cưỡng cũng khiến ông thấy thoải mái trong lòng. "Được, ta lấy hết." A Triền đáp.

Lão bản bảo A Triền đợi một lát, để tiểu nhị đi lấy cái túi đựng ngọc phế liệu đến.

Đợi đồ được mang đến, A Triền mở túi ra, tùy ý lật xem, ngọc phế liệu bên trong quả thực đều là những thứ đã bị Tuyết Châm Xà bò qua.

Nàng phủi phủi bột ngọc dính trên tay, buộc chặt miệng túi, từ trong túi tay áo lấy ra một nén bạc mười lạng đưa cho lão bản.

Lần này những thứ A Triền mua đối với nàng thật sự có chút nặng, đáng tiếc không có ai xách giúp, nàng đành phải đi một đoạn nghỉ một đoạn, đi hơn một canh giờ mới về đến nhà.

Về đến nhà, nàng tiện tay đặt cái túi đựng ngọc sau cửa.

Thật ra nàng không lừa lão bản kia, bột ngọc này ngoài dùng làm hương, quả thực không có công dụng nào khác.

Những miếng ngọc này nhiễm khí tức của Tuyết Châm Xà, đối với việc xua đuổi rắn rết chuột bọ thông thường hiệu quả rất tốt, nếu không phải Tiểu Lâm Thị đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, A Triền vốn đã sớm đi mua chúng về.

Đương nhiên, bột ngọc chỉ là tiện tay mua, hôm nay đi chợ Tây, ngoài việc nhờ người đi tìm ba loại dược liệu kia, chính là để mua công cụ.

Nàng lấy ra búa và đục, lại đem khúc gỗ liễu âm mà mình đã mua ở chợ Tây trước đó ra.

A Triền trước đây chỉ thấy người khác làm đồ thủ công, tự mình bắt tay vào lại là một cảm giác khác.

Nàng muốn đục gỗ liễu thành hình cái bát, lại xem nhẹ độ cứng của khúc gỗ này, từ lúc trời sáng rõ, đục mãi cho đến khi trăng lặn về tây, cuối cùng cũng hoàn thành.

Lúc đặt cái đục xuống, tay nàng đã nổi cả mụn nước máu.

A Triền không hề để ý đến tay mình, nàng nhìn sắc trời, đem khúc gỗ liễu đã được khoét một cái lõm ra sân sau.

Ngày thứ hai, khúc gỗ liễu chỉ hơi ẩm một chút, đợi đến ba ngày sau, trong cái lõm được đục ra của khúc gỗ, lại chứa đầy nước.

Vừa hay đã đến ba ngày, A Triền từ chợ Tây lấy về những thứ

mình đã mua, lại đem khúc gỗ liễu vào trong nhà.

Đợi đến khi mặt trời lặn, nàng đóng chặt cửa sổ, trong phòng chỉ thắp một ngọn đèn dầu.

Nàng lấy ra ba loại dược liệu đã tốn năm mươi lạng bạc mới có được.

Khúc gỗ hòe rỗng ruột lấy phần rỗng ở giữa, bên trong gỗ ngả màu đen, còn có từng cục u sần màu đen.

A Triền gõ từng cục u đó xuống, dùng cối xay thành bột, để sang một bên.

Sau đó lại nghiền nát rêu đất nước đen, cùng với bột u cây hòe đổ vào trong lõm gỗ liễu âm.

A Triền bắt tay vào việc, trộn hai loại bột với nước trong lõm, giống như nhào bột, vo chúng thành một khối, cuối cùng rắc lên lớp đất trắng trên mộ đã được rây mịn để kết dính.

Nàng chia khối bột đã nhào thành tám phần, lần lượt cho vào ống nén hương, nén ra từng cây hương nén.

Ban đầu, tay A Triền run, hương nén ra đều có hình gợn sóng, sau này mới dần dần quen tay.

Số dược liệu trong tay nàng chỉ làm được chưa đến một trăm cây hương nén, số hương này cần phải phơi trong bóng râm ba ngày mới thành.

Ba ngày sau, A Triền thu được thành phẩm là chín mươi hai cây hương nén, số còn lại đều bị gãy.

Nàng chia hương thành hai phần, cất vào trong hộp gỗ.

Một phần trong đó, đựng bốn mươi chín cây hương nén, phần còn lại được cất đi.

Đêm đó vào giờ Tý, A Triền vốn thường ngày đã ngủ sớm lại ăn mặc chỉnh tề đi xuống lầu, nàng đến bên bàn gỗ, trên bàn chỉ đặt hộp gỗ đựng hương nén và một cái bát đầy gạo, dưới bát đè một tờ giấy vàng viết tên và sinh thần bát tự của Tiểu Lâm Thị.

Đó là trước khi Tôn ma ma rời đi, A Triền đã xin bà.

Nàng ngồi trên ghế gỗ, từ trong hộp lấy ra một cây hương, dùng mồi lửa đốt lên, sau đó cắm vào trong bát.

Đêm đó, nàng cứ ngồi bên bàn, tổng cộng đốt bảy nén hương, mãi đến canh năm, nén hương cuối cùng mới cháy hết.

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng, không có gì xảy ra cả.

A Triền cũng không để tâm, đậy nắp hộp lại, lên lầu hai ngủ bù.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba… đến ngày thứ sáu vẫn như vậy.

Mấy ngày nay, mỗi đêm giờ Tý A Triền đều đúng giờ xuống lầu đốt hương, liên tục thức suốt bảy đêm, hôm nay, hương trong hộp gỗ chỉ còn lại bảy nén cuối cùng.

Nàng đốt một nén hương, liền ngồi trên ghế gỗ, một tay chống cằm, nhìn chằm chằm vào điểm sáng đỏ trên nén hương.

Không biết từ lúc nào, căn phòng vốn tối đen như mực đột nhiên sáng lên.

Căn phòng không hề thay đổi, hương trong bát vẫn đang cháy, nhưng người ngồi trên ghế lại không phải là người, mà là một con hồ ly toàn thân trắng như tuyết.

Đó là dáng vẻ của A Triền trước khi đoạt xá.

Trên người hồ ly buộc sáu sợi xích màu đen, xích nối vào hư không, không tìm thấy điểm cuối.

A Triền muốn động tay một chút, con hồ ly kia liền động móng

trước, nàng mơ hồ nhận ra, có lẽ mình đang nội thị.

Tương truyền, trong cơ thể người có nội cảnh, người thường không thể nhìn thấy được.

Hôm nay, không biết vì sao nàng lại có thể tiến vào đây?

Chưa đợi A Triền hiểu rõ nguyên do, một bóng đen bị sương khói bao phủ bỗng dưng xuất hiện. "Ta, sao, lại, ở, đây?" Giọng nói đứt quãng, nhưng lại rất quen thuộc, là giọng của Tiểu Lâm Thị.

Liên tục đốt Hương Dẫn Hồn bảy ngày, cuối cùng nàng cũng đã cưỡng ép dẫn được hồn phách bị phong ấn của Tiểu Lâm Thị đến đây. "Đây là, đâu?

Ngươi, là ai?" Tiểu Lâm Thị vẫn còn ý thức, nàng vẫn nhớ mình bị đóng đinh trong quan tài, lúc cây đinh đóng xuống, thân thể nàng đau đớn khó nhịn như bị lửa đốt.

Nỗi đau khổ đó dày vò nàng mãi, cho đến một ngày, nàng ngửi thấy một mùi hương mát lạnh, mùi hương đó xoa dịu nỗi đau bỏng rát trên người, khiến ý thức hỗn loạn của nàng dần dần tỉnh táo.

Sau đó, nàng xuất hiện ở nơi xa lạ này, trước mắt còn có một con hồ ly trắng. "Ngươi không cần biết ta là ai, ngươi còn nhớ, mình đã chết như thế nào không?" Con hồ ly ngồi trên ghế như người, đột nhiên lên tiếng nói.

Tiểu Lâm Thị cố gắng hồi tưởng, nàng nhớ, khoảng thời gian đó, nàng cứ mơ mơ màng màng, cả đêm không thể ngủ yên, còn sinh ra ảo giác đáng sợ.

Nàng thấy trong bụng mình mang không phải là con, mà là một con cá quái dị, con cá đó muốn mổ bụng nàng ra.

Nàng quá sợ hãi, đầu óc dường như hoàn toàn không thể suy nghĩ, không biết từ đâu mò được một con dao găm, tự mình mổ bụng.

Sau đó… Tiểu Lâm Thị ôm đầu, hét lên ám ảnh.

Nàng nhớ ra rồi, nàng đã chết. 23.

Sau khi chết hồn phách của nàng vẫn luôn không rời khỏi thể xác, nàng nghe thấy Triệu Minh nói, hắn và người phụ nữ khác đã sinh một đứa con.

Cái chết của nàng, là đã được sắp đặt sẵn, chỉ để đứa con mà hắn coi trọng có thể danh chính ngôn thuận trở về Triệu gia.

Hắn còn tìm người phong ấn hồn phách của nàng vào trong quan tài, ngày ngày hành hạ nàng.

Vô số ý niệm lướt qua, hắc khí trên người Tiểu Lâm Thị ngày càng nhiều, oán khí toàn thân gần như không thể kìm nén được. "Ta nhớ, Triệu Minh đã hại chết ta." Giọng Tiểu Lâm Thị khàn đặc, mang theo oán hận nồng đậm, "Là bọn họ đã hại chết ta — là Triệu gia!!!" "Vậy thì đi báo thù đi." A Triền nhìn Tiểu Lâm Thị, thú đồng lạnh nhạt. "Báo thù?

Đúng, ta phải đi tìm hắn báo thù." Oán khí trên mặt Tiểu Lâm Thị bị xua tan, lộ ra đôi mắt đen tuyền và khuôn mặt trắng bệch. "Đêm mai giờ Tý, hương hỏa trên người ngươi sẽ tan đi, hương hỏa biến mất, ngươi sẽ hóa thành lệ quỷ, đến lúc đó có oán báo oán, có thù báo thù, ngươi chỉ có một đêm đó thôi, trời sáng ta sẽ tiễn ngươi xuống U Minh." "Tại sao ngươi lại giúp ta?" Bởi vì, ngươi cũng từng giúp ta, cho dù ngươi chỉ xem ta là Quý Thiền.

A Triền nhắm mắt lại, không trả lời.

Đến khi mở mắt ra lần nữa, ý thức của nàng đã trở về cơ thể, nàng vẫn ngồi trong căn phòng tối đen.

Nhưng A Triền biết, Tiểu Lâm Thị đã đến rồi.

Bây giờ, nàng ấy đã rời đi.

Nén hương đầu tiên đã cháy hết, A Triền thay nén thứ hai, đêm nay vẫn là một đêm không ngủ.

Tiểu Lâm Thị không biết mình đã xuất hiện trên đường như thế nào, cũng như không hiểu tại sao mình lại xuất hiện ở nơi kỳ quái đó, gặp một con hồ ly biết nói.

Nàng cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy, bởi vì nàng đã chết rồi.

Thân thể nàng như một đám sương, xuyên qua bóng tối, những công trình trong tầm mắt ngày càng quen thuộc, cho đến khi một cánh cổng lớn màu đỏ son chắn trước mặt, trên tấm biển của cổng khắc hai chữ Triệu phủ.

Trên cổng lớn, không biết từ lúc nào đã dán tranh Môn Thần.

Tiểu Lâm Thị nhìn bức tượng Môn Thần đang phát sáng trong mắt mình, do dự không dám tiến lên.

Đúng lúc này, một làn hương thơm mát lạnh ập đến, bao bọc lấy cơ thể nàng, nàng nương theo làn khói đó, lại có thể xuyên qua cánh cổng.

Quay đầu nhìn lại, Môn Thần vẫn còn đó.

Đây là nhà nàng đã sống mười mấy năm.

Nhưng mới rời đi chưa được mấy ngày, dường như đã trở nên hoàn toàn khác xưa.

Tiểu Lâm Thị lơ lửng trong Triệu phủ, nàng đến chính viện trước, cánh cửa lớn ở đó dán niêm phong, nàng xuyên qua cửa vào trong phòng, nàng vẫn nhớ rõ mình đã chết ở đó.

Nơi đây vẫn còn vương lại mùi máu của nàng.

Nàng đi loanh quanh trong phòng mình rất lâu, còn ngồi trước bàn

trang điểm một lúc, trong chiếc gương đồng phủ bụi không nhìn thấy gì cả.

Sau đó nàng đến thư phòng của Triệu Minh.

Nàng không biết chữ, nên gần như không bao giờ đến thư phòng.

Vẫn nhớ có một lần, một nha hoàn hầu hạ trong thư phòng nảy sinh tâm tư không nên có bị nàng phát hiện, kết quả chưa đợi nàng ra tay, đã bị Triệu Minh đuổi đi.

Nàng hỏi Triệu Minh tại sao không giữ người lại, hắn nói không cần hồng tụ thiêm hương.

Chương 17

Lúc đó Tiểu Lâm Thị cảm thấy, trên đời này không có người đàn ông nào tốt hơn Triệu Minh.

Trong phòng trong của thư phòng, nàng nhìn thấy người đàn ông nàng từng yêu sâu đậm, bây giờ trong lòng người đàn ông này đang nằm một người phụ nữ khác.

Nàng đương nhiên nhớ khuôn mặt này, Tô Dao, người thiếp mà Triệu lão thái thái từng chọn cho Triệu Minh, em họ xa của chồng nàng.

Tiểu Lâm Thị ngồi đầu giường của họ, nhìn hai người ôm nhau thân mật, mãi cho đến khi trời sáng.

Triệu Minh tỉnh dậy, đột nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh, hắn không nhịn được rùng mình một cái. "Sao vậy?" Tô Dao dụi mắt cũng ngồi dậy theo.

Nàng chỉ mặc một chiếc yếm, làn da lộ ra ngoài đầy những vết hôn đỏ. "Không có gì, đừng để bị lạnh." Triệu Minh lấy chiếc áo lót bên cạnh, chu đáo mặc cho nàng.

Tô Dao đứng dậy, mặc quan bào cho Triệu Minh, lại thắt đai lưng cho hắn.

Hai người bên giường quấn quýt một lúc lâu mới chịu rời nhau.

Bọn họ không ai biết, Tiểu Lâm Thị đang ngồi bên giường nhìn họ.

Trước đây, khi Tiểu Lâm Thị vui vẻ, cũng từng mặc quan bào cho Triệu Minh, nhưng không có bước thắt đai lưng này.

Nhưng nàng nhớ, Triệu Minh luôn vô thức giơ tay lên, dường như

đang đợi nàng thắt đai lưng.

Hóa ra, là do cô em họ tốt của hắn đã tạo cho hắn thói quen này.

Những ngày cùng bạn bè du ngoạn, đêm không về nhà, có phải hắn đều ở cùng người phụ nữ này không?

Đúng rồi, họ còn sinh một đứa con, đứa con đó cũng ở trong phủ.

Sau khi bóng dáng Triệu Minh biến mất, Tiểu Lâm Thị liền đi theo Tô Dao.

Nhìn quản gia trong phủ đích thân mang đồ ăn đến, còn gọi một tiếng phu nhân.

Đó là quản gia do chính tay nàng lựa chọn, quả là một con chó đủ tư cách.

Tô Dao dùng xong bữa, đứng dậy đi đến Huệ An Đường, đó là nơi ở của Triệu lão gia tử và lão thái thái.

Huệ An Đường vào giờ này rất náo nhiệt, tiếng nói của trẻ con, còn có tiếng cười của hai vợ chồng già không ngớt.

Nghe nói Tô Dao đến thỉnh an, Triệu lão thái thái nhiệt tình gọi nàng vào.

Tiểu Lâm Thị theo sau Tô Dao, lơ lửng vào trong Huệ An Đường.

Nàng thấy mẹ chồng mình, thân mật kéo tay Tô Dao, hỏi nàng có nghỉ ngơi tốt không.

Thấy mặt Tô Dao đỏ bừng, Triệu lão thái thái còn trêu ghẹo nàng, bảo nàng cố gắng, tranh thủ sinh thêm cho bà một đứa cháu trai mập mạp nữa. 24.

Đợi Tô Dao ngồi xuống, cậu bé trai cứ nép bên cạnh Triệu lão thái thái liền đến gần, gọi một tiếng: "Mẹ." "Kỳ nhi ngoan, gần đây có chăm chỉ học hành không?" "Có ạ." Triệu Văn Kỳ gật đầu lia lịa, "Kỳ

nhi rất chăm chỉ, cha nói mấy ngày nữa sẽ đưa con đến chỗ Tề đại nho học, Tề đại nho đã đồng ý rồi." Tiểu Lâm Thị nhớ Tề đại nho, ông và Triệu Minh là bạn vong niên, lúc Triệu Văn Thanh mười tuổi, Tiểu Lâm Thị từng muốn Triệu Minh đưa con trai đến chỗ Tề đại nho, nhưng bị Triệu Minh từ chối, hắn nói Tề đại nho không nhận học trò nhỏ tuổi.

Tô Dao rất vui: "Thật sao?

Kỳ nhi của ta thật lợi hại." Triệu Văn Kỳ có chút đắc ý nói: "Tề đại nho nói con thông minh lại hiểu chuyện, giỏi hơn nhiều so với đứa con trưởng bất tài kia của cha." Nghe cháu trai nhắc đến Triệu Văn Thanh, Hoa lão thái thái hừ một tiếng: "Sáng sớm tinh mơ, Kỳ nhi đừng nhắc đến kẻ xui xẻo đó, kẻo bẩn tai con." "Dì, lời này không thể nói ở bên ngoài." Tô Dao cười nhắc nhở. "Biết rồi." Triệu lão thái thái nhìn hai mẹ con Tô Dao, vô cùng yêu thích, còn cảm thán nói, "May mà mấy năm nay không để hai mẹ con con ở trong phủ, nếu không còn không bị con Tiểu Lâm Thị kia hành hạ chết à." Triệu Văn Kỳ cũng trong trẻo nói: "Sách nói ác có ác báo, bà ta chiếm đoạt cha, còn hại cả nhà chúng ta không được ở bên nhau, nên mới chết không toàn thây." "Ôi chao, Kỳ nhi của ta biết nhiều thật, còn biết cả chết không toàn thây nữa hahaha." Tô Dao lại vỗ vào tay con trai, giọng điệu có chút nghiêm túc dạy bảo: "Sau này không được nói những lời như vậy nữa, biết chưa?" "Biết rồi ạ, mẹ đừng giận." Triệu Văn Kỳ vội vàng nhận lỗi, "Con sẽ cố gắng học hành, đợi lớn lên làm quan, sẽ xin cáo mệnh cho bà nội và mẹ." "Cháu ngoan của ta đã biết cả cáo mệnh rồi, thật hiểu chuyện." Triệu lão thái thái lập tức vui đến không khép được miệng, lại nói Tô Dao, "Kỳ nhi chẳng qua chỉ nói một câu thật lòng, con dọa nó làm gì." Tiểu Lâm Thị trong mắt cả nhà họ, vốn là một sự tồn tại thừa thãi và chướng mắt, chết không toàn thây là đáng đời.

Tiểu Lâm Thị đứng bên bàn, nước mắt màu máu chảy xuống mặt,

tí tách rơi xuống đất, nhưng không để lại một dấu vết nào.

Một ngày thoáng chốc trôi qua, Tiểu Lâm Thị đi khắp Triệu phủ, chỉ duy nhất không đi thăm Triệu Văn Nguyệt.

Nàng vẫn nhớ, ngày hôm đó trước khi đóng nắp quan tài, những lời Triệu Văn Nguyệt đã nói.

Trời dần tối, hương hỏa quanh người Tiểu Lâm Thị ngày càng nhạt.

Triệu Minh cuối cùng cũng về phủ, cùng vào phủ với hắn, còn có Tiết Minh Đường.

Tiết Minh Đường là tu sĩ Nhị cảnh, khí huyết dồi dào, vốn rất dễ cảm nhận được sự tồn tại của quỷ vật, nhưng hắn lại không hề nhận ra Tiểu Lâm Thị đang ở ngay gần đó.

Hai người đến thư phòng, trên người Tiết Minh Đường dường như có thứ gì đó, khiến nàng cảm thấy vô cùng nguy hiểm, chỉ có thể nghe từ xa.

Nàng nghe thấy họ nói đến cấm khố, lại nói đến Lâm gia, nhưng giọng rất thấp, đứt quãng, nàng nghe không hiểu.

Họ không ở trong thư phòng quá lâu, Tiết Minh Đường liền đứng dậy cáo từ, trên đường ra khỏi phủ, hắn gặp Triệu Văn Nguyệt.

Tiểu Lâm Thị từ xa nhìn Triệu Văn Nguyệt xinh đẹp, còn có Tiết Minh Đường sau khi bị nàng đến gần, giữa mày lộ ra một tia chán ghét.

Nàng trước đây chưa từng nghĩ, tại sao Triệu Minh lại nhất quyết muốn gả con gái cho Tiết Minh Đường, mà Tiết Minh Đường rõ ràng không thích Triệu Văn Nguyệt, lại tại sao đồng ý?

Người chồng của nàng, dường như thật sự có rất nhiều bí mật mà

nàng không biết.

Nhưng không sao, qua đêm nay, sẽ không còn bí mật nào nữa.

Trời đã tối.

Thời gian từng chút một trôi đi, Tiểu Lâm Thị cảm thấy, mùi hương khiến nàng tỉnh táo dần dần nhạt đi, phẫn nộ và hận thù lấp đầy ý thức của nàng.

Nàng đến bên ngoài một gian phòng phụ của Huệ An Đường, vào khoảnh khắc giờ Tý đến, tiến vào trong phòng.

Đứa trẻ bảy tám tuổi đang ngủ say trên giường, vốn Triệu Văn Kỳ có sân riêng, nhưng Triệu lão thái thái không yên tâm để nó một mình, nhất định phải để nó ở trong sân của mình.

Tiểu Lâm Thị lơ lửng trên người đứa trẻ thông minh mà độc ác này, mái tóc dài rũ xuống bên má nó, nhìn gương mặt ngủ say ngọt ngào của nó.

Thật là một đứa trẻ đáng yêu, nhỏ tuổi như vậy, đã biết nghĩ cho mẹ mình.

Nàng đương nhiên sẽ tha cho đứa trẻ này, không những tha cho nó, mà còn phải để nó sống thật lâu thật dài.

Giây tiếp theo, thân thể Tiểu Lâm Thị như mất kiểm soát, rơi vào trong giường.

Triệu Văn Kỳ đang nằm trên giường mở mắt ra, con ngươi đen tuyền.

Trong phòng, tiếng sột soạt vang lên, nha hoàn canh gác ở gian ngoài mơ màng mở mắt, thấy cửa phòng mở ra, một bóng dáng nhỏ bé bước ra. "Tiểu công tử, cậu sao vậy?" Nha hoàn mò mẫm đi lấy mồi lửa, định thắp nến.

Bóng dáng đó cứ đứng yên không động, nha hoàn cầm ngọn nến đã thắp đi tới, đến gần còn chưa kịp mở miệng, đã nhìn thấy đôi mắt đen kịt đó.

Nàng chỉ thấy Triệu Văn Kỳ hơi hé miệng, phun ra một luồng khí đen, tiếng hét của nàng còn chưa kịp thốt ra, đã im bặt.

Nha hoàn ngã phịch xuống đất, ngọn nến tắt ngấm lăn bên cạnh nàng.

Triệu Văn Kỳ bước ra khỏi phòng mình, đi về phía phòng của Triệu lão gia tử và Triệu lão thái thái, nó đưa bàn tay nhỏ đẩy cửa ra, nha hoàn gác đêm bên ngoài nằm thẳng tắp trên giường không có chút phản ứng nào.

Cửa phòng trong bị đẩy ra, người già giấc ngủ nông, Triệu lão thái thái nghe thấy tiếng động, hỏi một câu: "Ai đó?" Triệu lão thái thái nghển cổ, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ hắt vào mà nhìn kỹ người đang đi vào.

Dáng người nhỏ bé như vậy, ngoài đứa cháu ngoan của bà ra còn có thể là ai. "Kỳ nhi, là con sao Kỳ nhi?" Không nghe thấy câu trả lời, Triệu lão thái thái nhớ lại trước đây ở quê nghe người ta nói, có những đứa trẻ sẽ mộng du, không nên gọi tỉnh, nếu không dễ bị mất hồn.

Bà lo lắng vỗ vỗ Triệu lão gia tử đang ngủ say bên cạnh: "Ông già, mau tỉnh dậy." "Hả?

Có chuyện gì vậy?" Triệu lão gia tử hừ hừ hai tiếng, mở mắt ra. "Kỳ nhi mộng du rồi, ông mau thắp nến lên, đừng để thằng bé va vào đâu." Triệu lão gia tử vội vàng đứng dậy đi thắp nến, Triệu lão thái thái cũng nhanh nhẹn xuống giường, đi thẳng đến chỗ Triệu Văn Kỳ.

Ngay lúc bà chạm vào tay Triệu Văn Kỳ, một luồng khí lạnh thấu

xương đột nhiên từ bàn tay nhỏ bé bò lên cánh tay bà.

Bà nghe thấy đứa cháu trai bị mình nắm tay cười một tiếng.

Đó là một tiếng cười rất kỳ quái, giọng nói rõ ràng giống như một người phụ nữ.

Lúc này nến đã được thắp lên, Triệu lão thái thái nhìn rõ khuôn mặt của cháu trai.

Đầu của đứa trẻ ngửa lên một góc độ khoa trương, mắt nó đen kịt một mảng, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười khoa trương mà quỷ dị. "Chết rồi, Kỳ nhi bị quỷ che mắt rồi." Triệu lão thái thái từng nghe nói, có đứa trẻ bát tự nhẹ bị quỷ nhập vào mắt sẽ biến thành màu đen, nghe nói lúc này phải dùng roi liễu quất mạnh, là có thể quất con quỷ nhập xác ra ngoài.

Triệu lão thái thái đầu óc xoay chuyển rất nhanh, vội nói với ông già đang bị dọa một phen: "Tôi trông thằng bé, ông mau ra ngoài gọi người, rồi bảo người đi tìm mấy cành roi liễu." "Được." Triệu lão gia tử lôi thôi lếch thếch dép lê chạy ra ngoài, tay ông còn chưa chạm vào cửa, đã nghe một tiếng "rầm", cánh cửa đang mở rộng đã đóng sầm lại trước mặt ông. "Mẹ thật là thương cháu trai của mẹ nhỉ?

Ngày xưa con trai ta nửa đêm sốt cao, mẹ vẫn có thể yên tâm ngủ, sao bây giờ lại khác rồi?" Nghe giọng non nớt của cháu trai biến thành giọng của một người phụ nữ, mà ngữ khí lại quen thuộc đến vậy, Triệu lão thái thái trong lòng lạnh toát, da đầu cũng tê rần. "Ngươi… ngươi là ai?" Triệu lão thái thái đột nhiên hất tay Triệu Văn Kỳ ra, lùi lại mấy bước.

Tiểu Lâm Thị mỉm cười từng bước ép sát bà: "Ta mới chết được mấy ngày thôi, mẹ nhanh vậy đã không nhận ra ta rồi sao?" "Lâm, Lâm Thị?" "Chứ sao, ta đã nói mà, mẹ nhất định là nhớ ta, cũng như ta, dù đã chết, vẫn nhớ mẹ và cha." "Lâm Thị, có, có chuyện gì từ từ nói."

Triệu lão thái thái vừa nói, vừa nhìn về phía Triệu lão gia tử bên cửa.

Triệu lão gia tử lén lút nhấc bình hoa đặt bên cửa, đi về phía Tiểu Lâm Thị. 25. "Con vốn định cùng cha mẹ nói chuyện cho rõ ràng…" Lời của Tiểu Lâm Thị còn chưa nói xong, bình hoa của Triệu lão gia tử đã hung hăng đập vào đầu nàng.

Thế nhưng thân thể của Triệu Văn Kỳ không hề nhúc nhích, cổ quay về phía sau một góc độ khoa trương: "Cha thật là nhẫn tâm a." Chiếc ghế gỗ đặt bên bàn đột nhiên bay lên, hung hăng đập vào chân Triệu lão gia tử, một cái, hai cái, ba cái… Trong tiếng hét thảm của Triệu lão gia tử, hai chân của ông bị chiếc ghế gỗ chắc chắn đập nát.

Triệu lão thái thái không dám còn ôm tâm lý may mắn, nhìn ông bạn già đang đau đớn kêu la, quỳ trên đất cầu xin: "Lâm Thị, là chúng ta có lỗi với con, con xem xét phần tình nghĩa Minh nhi đối tốt với con bao nhiêu năm mà tha cho chúng ta đi.

Con muốn gì, tiền giấy hương hỏa, con nói, ta nhất định đáp ứng con." "Hahahahaha hắn đối tốt với ta?

Hắn đối tốt với ta, thì sẽ không hại chết ta, cũng sẽ không thông đồng với các người, cùng nhau lừa dối ta bao nhiêu năm nay." Chiếc ghế gỗ đang đập vào Triệu lão gia tử trên không trung bay đến tay Tiểu Lâm Thị, tay của nó bây giờ quá nhỏ, chỉ vừa đủ nắm lấy chân ghế, nó xách chiếc ghế đi đến trước mặt Triệu lão thái thái đang quỳ trên đất không ngừng cầu xin. "Ngươi và đứa cháu ngoan của ngươi lúc cười nhạo ta chết không toàn thây, có từng nghĩ đến hôm nay, sẽ chết trong tay nó không?" Nói rồi, chiếc ghế gỗ hung hăng đập xuống Triệu lão thái thái. "A ——" Triệu lão thái thái muốn né, nhưng tứ chi của bà như bị dính chặt xuống đất, căn bản không né được, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc ghế đập xuống.

Ghế đập vào tay bà, vào chân bà, cơn đau dữ dội truyền đến, bà

đau đến không phát ra được tiếng.

Tiểu Lâm Thị ngồi xổm trước mặt Triệu lão thái thái, khuôn mặt non nớt lộ ra nụ cười ngây thơ, nó dùng giọng của Triệu Văn Kỳ nói: "Bà nội, bà thương con như vậy, nhất định sẽ tha thứ cho con, đúng không?" Triệu lão thái thái trợn trừng mắt, nhìn đứa cháu trai mình từng hết mực yêu thương đứng dậy, bước ra khỏi phòng của họ, thậm chí còn chu đáo đóng cửa giúp họ.

Thân thể của Triệu Văn Kỳ bị oán khí mang theo bay về phía thư phòng của Triệu Minh.

Đêm nay, Triệu Minh và Tô Dao vẫn ngủ cùng nhau.

Tô Dao có một giấc mơ, mơ thấy lúc nàng đến Thượng Kinh nương tựa dì, gặp Tiểu Lâm Thị trong Triệu phủ.

Dì nói với Tiểu Lâm Thị muốn nàng ở lại phủ làm thiếp cho anh họ, trong lòng nàng vô cùng vui mừng.

Ánh mắt khinh miệt của Tiểu Lâm Thị lướt qua, như đang nhìn thứ gì đó bẩn thỉu.

Tiểu Lâm Thị không những không đồng ý, mà còn đuổi nàng và dượng dì ra khỏi Triệu phủ.

Tay nải của nàng bị ném xuống đất, quần áo lót bên trong rơi vãi khắp nơi, người qua lại xung quanh dường như đều đang xem trò cười của nàng.

Chương 18

Nhìn dì đang chửi mắng không ngớt ngoài phủ, Tô Dao thề trong lòng, nàng tuyệt đối không thể rời khỏi Thượng Kinh như vậy, nàng nhất định phải ở lại!

Tô Dao tỉnh giấc, nàng quay đầu nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh.

Bây giờ, nàng không chỉ ở lại Thượng Kinh, mà còn có được tất cả những gì của Tiểu Lâm Thị.

Người đàn ông của nàng thuộc về mình, vị trí chủ mẫu Triệu gia, sớm muộn cũng là của mình.

Con trai của bà ta đã phế, còn con trai của mình dưới sự làm nền của con trai bà ta, sẽ trở thành đứa trẻ được anh họ yêu quý nhất.

Thật tốt quá.

Ngay giây tiếp theo, một đôi tay nhỏ lạnh như băng bóp chặt lấy cổ Tô Dao.

Cảm giác ngạt thở mãnh liệt khiến Tô Dao vừa đạp chân, vừa dùng sức cào cấu bàn tay trên cổ.

Triệu Minh bị kinh tỉnh, thấy con trai đang bóp cổ em họ, vội vàng ra tay ngăn cản.

Tay hắn vừa nắm được cánh tay nhỏ bé gầy guộc đó, đã bị cảm giác lạnh buốt kích thích đến rụt lại.

Tiểu Lâm Thị không bóp chết Tô Dao, mà là trước khi nàng ta gần như bị bóp chết, đã ném nàng ta xuống đất.

Ngọn nến trong phòng bùng lên, nhưng ánh nến lại có màu xanh

lục quỷ dị.

Triệu Minh nhìn đứa con trai đang đi xuống giường với tư thế cứng đờ, trong lòng lạnh toát, lập tức nhận ra đã có chuyện.

Hắn dù sao cũng kiến thức rộng, lúc này vẫn có thể bình tĩnh suy nghĩ: "Ngươi là ai, muốn gì đều có thể nói?" "Đương nhiên, là muốn các ngươi chết a." Giọng nói của Tiểu Lâm Thị nhẹ nhàng từ miệng Triệu Văn Kỳ truyền ra, Triệu Minh vẻ mặt kinh hãi: "Xảo nương!" Không phải nàng đã bị Tịnh Vân đạo trưởng phong ấn trong quan tài rồi sao?

Tịnh Vân đạo trưởng rõ ràng đã nói, hồn phách bị đóng đinh sau đó không thể thoát ra, mỗi ngày như bị lửa đốt, mười mấy năm sau sẽ hồn phi phách tán.

Có người đã thả nàng ra? 26.

Không, hắn vẫn luôn cử người canh giữ mộ của Tiểu Lâm Thị, trước đêm nay, không có ai đến mộ địa.

Vậy nàng làm sao mà ra được?

Tô Dao cũng đã tỉnh táo lại, nghe thấy lời của hai người liền nhào về phía bóng dáng nhỏ bé đang đi xuống giường: "Ngươi đã làm gì con trai ta, nó vẫn còn là một đứa trẻ, ngươi tha cho nó, có oán khí gì thì trút lên ta đây." Tiểu Lâm Thị cười rộ lên, nàng quá thích cảnh tượng này rồi, nhìn người đàn bà như con chuột trong cống rãnh, trộm đi tất cả của nàng trong bộ dạng kinh hoàng và tuyệt vọng, thật là một điều thú vị. "Ngươi yên tâm, ta làm sao có thể ra tay với đứa trẻ nhỏ như vậy chứ, ta đương nhiên sẽ không hại nó." Tiểu Lâm Thị nói, đưa tay ra, một con dao găm bay vào tay nó. 27. "Ta luôn có một thắc mắc không ai giải đáp, hôm nay vừa hay có thể để ngươi giải đáp cho ta." Tiểu Lâm Thị đến trước mặt Tô Dao, nhìn người phụ nữ trên mặt kinh hoảng thất sắc, nhưng vẫn còn phong vận mười phần. "Ngươi

nói, là ta hại ngươi sảy một đứa con, ta đã làm chuyện như vậy khi nào?" Ánh mắt Tô Dao lóe lên, bất giác nhìn về phía Triệu Minh đang ngồi trên giường không thể động đậy. "Ta…" Còn chưa đợi nàng nghĩ ra cớ, con dao găm trong tay Tiểu Lâm Thị đột nhiên quay lại, hung hăng rạch một nhát trên mặt.

Vết thương sâu hoắm đó giống như một cái miệng đang cười. "A ——" Nhìn vết dao sâu hoắm trên mặt con trai, Tô Dao hét lên chói tai. "Ta cho ngươi thêm một cơ hội, trả lời cho tốt, ta, đã hại chết con của ngươi khi nào?" "Không có, ngươi không có, là ta lừa anh họ, đứa con là do ta cố ý phá bỏ, chỉ để anh ấy thương hại ta." 28.

Tô Dao the thé trả lời.

Triệu Minh đang giãy giụa không ngừng đột nhiên khựng lại, không thể tin được nhìn người phụ nữ vì kinh hoàng mà mặt đầy nước mắt.

Sự đề phòng của hắn đối với Tiểu Lâm Thị bắt đầu từ đứa con trai bị phá bỏ đó, bây giờ lại nói cho hắn biết, đứa con… không phải do nàng phá bỏ? "Thật thông minh a, một đứa trẻ chưa ra đời, đã có thể đổi lấy tất cả của ngày hôm nay.

Chẳng trách con trai ngươi sinh ra, lại đáng yêu như vậy." Tiểu Lâm Thị tán thưởng. "Xin lỗi, ta không cố ý, ta chỉ là không muốn bị đưa về quê." "Ngươi sẽ không về quê đâu, ngươi sẽ giấc mơ thành sự thật, đến chết cũng ở lại Thượng Kinh." Tiểu Lâm Thị nhẹ giọng an ủi nàng, đâm con dao trong tay vào bụng dưới của nàng, rồi lại ngoáy một vòng.

Vết dao không chí mạng, chỉ là sẽ khiến người phụ nữ được nuông chiều bao nhiêu năm nay rất đau mà thôi.

Tiểu Lâm Thị mất hứng thú với Tô Dao, quay đầu nhìn Triệu Minh đang bị oán khí trói buộc. "Tướng công, còn chàng thì sao, ta có

lỗi gì với chàng, mà chàng lại muốn hại tính mạng của ta?" Triệu Minh không ngừng lắc đầu: "Xảo nương, là tiện nhân này đã lừa dối ta, ta là bị nó mê hoặc." Tiểu Lâm Thị không hề nghe lời biện minh của Triệu Minh, nàng đi đến bên giường: "Không phải mê hoặc, chàng là nóng lòng muốn ta biến mất, ngay cả con trai ruột của chúng ta chàng cũng có thể lợi dụng, đây không phải là do chính miệng chàng nói cho ta biết sao?" "Không, không phải, ta có nỗi khổ, nàng nghe ta giải thích." "Được thôi, chàng nói đi, ta nghe đây." Tiểu Lâm Thị ngồi bên cạnh Triệu Minh, dao găm lướt qua cổ hắn, "Nếu chàng nói sai, ta sẽ cắt một miếng thịt trên người chàng, giống như thế này." Nàng dùng dao găm cắt một miếng thịt bên cổ Triệu Minh.

Triệu Minh cố nén đau đớn, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Ta bị ép, là Tiết Minh Đường muốn nàng chết." "Tại sao?" Triệu Minh nuốt nước bọt, hắn đột nhiên nhận ra, sự thật có lẽ cũng không thể khiến Tiểu Lâm Thị tha cho hắn.

Thế nhưng Tiểu Lâm Thị không cho hắn cơ hội hối hận, miếng thịt thứ hai cũng bị cắt xuống.

Triệu Minh đột nhiên hiểu ra, đêm nay hắn khó thoát khỏi cái chết. "Xảo nương, xem xét tình nghĩa vợ chồng chúng ta một phen, ta nói cho nàng biết tất cả, nàng cho ta một cái chết thống khoái." "Đương nhiên…" "Bởi vì đại ca của nàng là do Tiết Minh Đường hại chết, hắn muốn vào cấm khố, liền thông qua ta mà quen biết đại ca nàng, sau đó đại ca nàng bị hắn khống chế, lén mở cấm khố, hại Lâm gia bị lưu đày." "Hóa ra là để trảm thảo trừ căn a." "Phải… nhưng ta là bị ép." Tiểu Lâm Thị đưa tay vuốt ve khuôn mặt Triệu Minh: "Chàng làm sao lại là bị ép chứ, chàng thông minh như vậy, lúc giới thiệu đại ca ta cho Tiết Minh Đường quen biết, nhất định đã dự liệu được ngày hôm nay.

Hắn nhất định đã hứa hẹn với chàng rất nhiều lợi ích phải không?

Có thể thăng quan phát tài, còn có thể thoát khỏi ta." Tuy rằng nàng từ đầu đến cuối đều không nhìn rõ người đầu gối tay ấp này, nhưng họ đã ở bên nhau gần hai mươi năm, nàng hiểu hắn biết bao. "Nương tử, cầu xin nàng." Tiểu Lâm Thị thở dài một tiếng: "Tướng công, chàng biết không, ngày bị các người đóng đinh trong quan tài, ta đau lắm, ta đã kêu gào vô số lần cầu chàng tha cho ta, nhưng chàng không làm.

Chàng đã ép ta, biến ta thành lệ quỷ.

Mọi chuyện hôm nay, đều là báo ứng mà chàng cầu được." Tiểu Lâm Thị buông con dao trong tay, oán khí trên người nàng lại hóa thành vô số lưỡi dao sắc bén, lóc trên người Triệu Minh.

Nàng trong tiếng hét thảm của người đàn ông, cười đến không thể tự kiềm chế.

Sắp đến canh năm, Tiểu Lâm Thị mới cuối cùng dừng lại, nàng nằm xuống giường, rời khỏi cơ thể Triệu Văn Kỳ, sau khi rời đi, cậu bé hô hấp ổn định, vẫn đang ngủ say.

Nàng mỉm cười với đứa trẻ đó, bay ra khỏi cửa. 29.

Một làn khói xanh từ dưới chân nàng bốc lên, Tiểu Lâm Thị trước khi biến mất khỏi Triệu phủ vẫn luôn nhìn về phía sân của Triệu Văn Nguyệt.

Nàng bị khói xanh giam cầm, trở về nơi đã đến trước đó, con hồ ly kia vẫn ngồi trên ghế.

Trong móng vuốt của nó cầm một tờ giấy vàng viết chữ, nhẹ nhàng lay động trên ba nén hương đang cháy.

A Triền nhìn Tiểu Lâm Thị đã hoàn toàn hóa thành lệ quỷ, giọng nói bình tĩnh dịu dàng: "Dì đã báo thù xong chưa?" "Dì?

Ngươi là A Thiền, không, ngươi là ai?" A Triền trả lời: "A Thiền

mà ngươi biết đã chết rồi, trước khi chết nàng đã cho ta mượn tên và thân thể." Tiểu Lâm Thị lẩm bẩm: "Vậy sao." "Trời sắp sáng rồi, dì nên vào U Minh rồi." "Đợi đã." Tiểu Lâm Thị đột nhiên gọi A Triền lại.

A Triền nghiêng đầu, nhìn nàng ấy. "Triệu Minh nói với ta, là Tiết Minh Đường đã khống chế đại ca, lợi dụng huynh ấy mở cấm khố, hại cả tộc Lâm Thị, sau này ngươi… phải cẩn thận." "Ta nhớ rồi, dì đi đường bình an." A Triền dùng hương đốt tờ giấy viết sinh thần bát tự của Tiểu Lâm Thị, làn khói xanh giam cầm quỷ hồn của Tiểu Lâm Thị ngưng tụ thành một vòng xoáy, hoàn toàn nuốt chửng nàng ta đầy oán khí, cho đến khi biến mất không tăm tích.

Tờ giấy vàng cháy hết trong tay A Triền, ngọn lửa lan lên móng vuốt của nàng, không hề có cảm giác bỏng rát.

Nàng nhắm mắt lại, khi mở ra, ba nén hương trước mặt vẫn đang cháy, tờ giấy vàng đè dưới bát đã biến thành tro rơi xuống đất.

Nàng giơ chân di di lên mấy vệt tro đó, không còn nhìn ra được gì nữa.

Trời đã sáng rồi.

Đêm đó, Triệu phủ vẫn bình tĩnh như mọi ngày.

Mãi đến khi qua canh năm, quản gia thấy lão gia vẫn chưa ra ngoài, không nhịn được bèn đến thư phòng gõ cửa, nhưng trong thư phòng không có động tĩnh gì.

Lão đẩy cửa thì cửa lại mở ra.

“Lão gia, phu nhân?” Quản gia đứng ở cửa một lúc rồi gọi vào trong.

Thư phòng im phăng phắc.

Lão gọi thêm mấy tiếng nữa vẫn không ai đáp lại, bèn do dự bước vào thư phòng, đi vòng vào nội thất.

Vừa bước vào, lão liền ngửi thấy một mùi tanh tưởi nồng nặc.

Quản gia giật mình, rảo bước đi nhanh, phát hiện trên đất có một vũng máu lớn, còn có cả những dấu chân dính máu.

Dấu chân rất nhỏ, dường như là của một đứa trẻ vài tuổi để lại.

Lão bước lên vén tấm màn giường che kín mít, nhìn thấy ba người đang nằm sóng vai trên giường.

Lão gia và phu nhân, ở giữa còn có Văn Kỳ tiểu thiếu gia.

Chỉ có điều, trong ba người, chỉ có Văn Kỳ tiểu thiếu gia là sắc mặt bình thường, hơi thở đều đặn.

Hai người còn lại, mặt đã mất hết huyết sắc, còn phần dưới mặt, tức phần cổ lộ ra ngoài chăn chỉ còn lại một khúc xương.

Quản gia chỉ nhìn thoáng qua đã hét lên thảm thiết rồi chạy ra ngoài, trước khi ra cửa còn vô ý ngã một cái, mặt mày bê bết máu.

"Lão gia chết rồi, mau đi báo quan——" Kinh Triệu phủ nghe nói người chết là Tả thiêm đô ngự sử, liền trực tiếp cho người đến Hình bộ báo cáo.

Rất nhanh, Hình bộ phái người đến Triệu phủ, viên quan dẫn đội chính là Tiết Minh Đường.

Tiết Minh Đường khi nghe Kinh Triệu phủ báo cáo, chỉ nghe nói người chết là Triệu Minh và người vợ lẽ ông ta nuôi bên ngoài, đến nơi mới biết cha mẹ Triệu Minh cũng đã chết.

Hiện tại cả phủ đệ, người duy nhất có thể làm chủ chỉ có vị nhị cô nương chưa xuất giá Triệu Văn Nguyệt.

Triệu Văn Nguyệt tỉnh dậy, nghe tin ông bà nội và cha ruột đều

chết trong một đêm, cả người ngây dại, lúc gặp Tiết Minh Đường, khuôn mặt cũng không còn vẻ vui mừng như ngày thường.

"Tiết…… Tiết đại nhân, cha ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Triệu Văn Nguyệt bất an hỏi, dường như xem Tiết Minh Đường là cọng rơm cứu mạng.

"Bản quan đang muốn đưa ngỗ tác đi xem thi thể, mời Triệu nhị cô nương chờ một lát." Tiết Minh Đường không lãng phí thời gian với Triệu Văn Nguyệt, cho người gọi quản gia Triệu phủ, người tạm thời còn có chút tác dụng, bảo lão dẫn họ đến thư phòng của Triệu Minh, đồng thời phái một đội người khác đến chỗ cha mẹ Triệu Minh để khám nghiệm tử thi.

Quản gia chỉ cần đến gần thư phòng là không nhịn được nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, căn bản không dám bước vào.

Tiết Minh Đường cũng không ép lão, cho hai thuộc hạ canh giữ ngoài cửa, rồi dẫn ngỗ tác và mấy người khác cùng vào trong.

Lúc quản gia chạy ra ngoài, chỉ nhớ chủ tử đã chết, hoàn toàn quên mất Triệu Văn Kỳ vẫn còn ở bên trong.

Tiết Minh Đường nhìn thấy cậu bé đang ngủ say bên cạnh hai cỗ thi thể, trên mặt cậu bé còn có một vết dao rất sâu, nhưng đã không còn chảy máu nữa, y không khỏi nhíu mày, quay đầu dặn dò: "Đánh thức đứa bé đó dậy." Một ty lại của Hình bộ bước lên, vỗ vỗ vào mặt Triệu Văn Kỳ, cậu bé mơ màng dụi mắt ngồi dậy.

Cậu còn chưa hiểu tại sao mình lại tỉnh dậy trong thư phòng của cha, quay đầu nhìn thấy cha mẹ đang nằm trên giường, liền gọi: "Cha, mẹ." Cậu vừa định đưa tay đẩy cha mẹ không có phản ứng, viên ty lại kia đã nhanh tay lẹ mắt bế cậu lên.

Triệu Văn Kỳ giật mình, hai chân không ngừng giãy giụa, chân cậu

vừa hay móc vào tấm chăn, khiến tấm chăn bị kéo tung ra.

Dưới tấm chăn, hai cỗ thi thể đã bị lóc thành xương trắng nằm sóng vai, ngũ tạng vẫn còn nguyên vị trí, chỉ là thịt trên người đã biến mất.

Không phải là biến mất, mà là được xếp ngay ngắn bên dưới thân họ.

Cảnh tượng kinh hãi rợn người như vậy, đến cả ngỗ tác của Hình bộ đã quen nhìn sinh tử cũng phải che miệng, huống chi là một đứa trẻ mới vài tuổi như Triệu Văn Kỳ.

Cậu bé hét lên một tiếng ngắn ngủi, rồi mắt trợn ngược, ngất đi.

“Đại nhân, đứa bé này?” Viên tiểu lại hỏi ý Tiết Minh Đường.

Chương 19

Tiết Minh Đường nhìn đôi giày trẻ con được cởi ra bên cạnh giường, lại nhìn chân của Triệu Văn Kỳ, lên tiếng: "Đối chiếu với dấu chân trong phòng." Rất nhanh đã có kết quả đối chiếu, những dấu chân máu kia chính là do Triệu Văn Kỳ để lại.

"Đưa người ra ngoài trông chừng, đợi có kết quả khám nghiệm tử thi rồi nói sau." "Vâng." Ty lại của Hình bộ nhận lệnh bế Triệu Văn Kỳ ra ngoài.

Ánh mắt Tiết Minh Đường lướt qua hai cỗ thi thể đã bị lóc thành xương, mày vẫn luôn nhíu chặt.

Y để ngỗ tác lại khám nghiệm, cho thuộc hạ tìm kiếm các chứng cứ khác trong nội thất, còn mình thì ra thư phòng bên ngoài.

Tiết Minh Đường đi đến cửa, dặn thuộc hạ gác cửa không cho bất kỳ ai vào, sau đó đóng cửa thư phòng lại.

Khi y và Triệu Minh mới quen biết, y đã để lại miếng ngọc bội tùy thân cho đối phương làm tín vật, bây giờ cần phải tìm lại càng sớm càng tốt, hơn nữa với tính cẩn thận của Triệu Minh, không chừng còn có sự chuẩn bị khác.

Tiết Minh Đường vừa nghĩ, ánh mắt bắt đầu đảo quanh thư phòng.

Từ lúc biết Triệu Minh bị hại, y vẫn luôn tâm thần bất an.

Minh Kính Ti theo dõi rất sát sao, y vốn không muốn làm chuyện thừa thãi là xử lý Tiểu Lâm thị ngay lập tức, nhưng Triệu Minh lại không thể chờ đợi mà yêu cầu y thực hiện giao ước giữa hai người, giúp hắn trừ khử Tiểu Lâm thị.

Thêm vào đó, ngày Hoa Triêu tiết, Tiểu Lâm thị lại buông lời bất kính với tỷ tỷ của y, nên y đã dùng đến Tuyết châm xà, sau đó cũng dọn dẹp sạch sẽ, không để Minh Kính Ti tra ra manh mối.

Tiểu Lâm thị đã chết được một thời gian, quả nhiên không ai phát hiện điều gì bất thường, y vốn tưởng mọi chuyện đã kết thúc, ai ngờ vẫn xảy ra biến cố.

Rất nhanh, Tiết Minh Đường tìm thấy hai ngăn bí mật trong thư phòng, một cái giấu sau bức tranh treo, một cái giấu sau giá sách, bị một chồng sách che khuất.

Ngăn bí mật đầu tiên có một chiếc hộp, bên trong có một xấp ngân phiếu, mấy thỏi vàng, dưới đáy còn đè mấy tờ khế đất.

Trong ngăn bí mật còn lại, có một chiếc hộp gỗ, bên trong đựng một xấp thư.

Tiết Minh Đường lấy xấp thư ra, quả nhiên sờ thấy có vật gì đó trong một lá thư ở giữa.

Trong phong bì là miếng ngọc bội y đưa cho Triệu Minh.

Y lấy ngọc bội ra cất kỹ, lại không khỏi nghi ngờ Triệu Minh có viết lại chứng cứ gì bất lợi cho mình giấu trong những phong bì này không.

Ngay lúc y đang cân nhắc phải xử lý những lá thư này thế nào, viên tiểu lại canh ở cửa đột nhiên hét lớn một tiếng: "Người tới dừng bước." Sắc mặt Tiết Minh Đường biến đổi, một khắc sau, cánh cửa thư phòng đang đóng chặt vỡ tan, cùng lúc đó một chiếc hộp gỗ bay về phía cửa.

Người trong phòng và người ngoài phòng cách không giao một chiêu, hộp gỗ nổ tung, thư từ bên trong vỡ thành vô số mảnh bay lả tả trong không trung.

Tiết Minh Đường giấu bàn tay đang hơi run rẩy ra sau lưng, vẻ mặt trầm tĩnh bước ra ngoài.

Ngoài thư phòng, Phong Dương người vừa giao thủ với y đang đứng phía trước, sau lưng là một đội vệ sĩ Minh Kính Ti.

"Phong Thiên hộ, đây là có ý gì?" Giọng Tiết Minh Đường mang theo ý chất vấn.

"Vụ án nhà họ Triệu, Minh Kính Ti chúng ta tiếp quản." Sắc mặt Tiết Minh Đường trầm xuống, giọng điệu đanh thép: "Không có quy củ như vậy, vụ án đã được Kinh Triệu phủ giao cho Hình bộ, nếu không muốn hạ quan nhúng tay vào vụ án này, cần có lệnh của Hình bộ." "Bản quan ra lệnh, không được sao?" Ngay lúc Tiết Minh Đường và Phong Dương đang giằng co, một giọng nói trầm thấp vang lên, vệ sĩ Minh Kính Ti nhanh chóng chia thành hai hàng, nhường ra một lối đi.

Bạch Hưu Mệnh vận một bộ trường bào ống tay rộng màu tím sẫm, trên áo có thể lờ mờ nhìn thấy hoa văn rồng màu tối, ẩn hiện theo từng bước chân của y.

Hôm nay y không đến nha môn, mà là vừa hay tin nhà họ Triệu xảy ra chuyện liền từ Minh Vương phủ đến đây.

"Gặp qua Bạch đại nhân." Tiết Minh Đường cúi đầu thật sâu, "Nếu đã là Bạch đại nhân muốn tra án này, vậy hạ quan lập tức dẫn người rời đi." "Rời đi?" Bạch Hưu Mệnh nhìn những mảnh giấy vụn trên đất, "Trước khi Tiết đại nhân giải thích rõ ràng ý đồ hủy hoại thư từ tại hiện trường vụ án, e là không thể đi được." Tiết Minh Đường lập tức giải thích: "Hạ quan tưởng là hung thủ xông vào, tiện tay ném chiếc hộp gỗ đặt trong thư phòng ra làm vũ khí.

Đây là lỗi của hạ quan, hạ quan nguyện chịu phạt." "Nói như vậy, là Phong Dương làm Tiết đại nhân kinh sợ?" Trán Tiết Minh Đường

rịn mồ hôi lạnh, y dám đối đầu với Phong Dương, nhưng không dám bất kính với vị Trấn phủ sử này, không phải vì thân phận địa vị của Bạch Hưu Mệnh, mà vì tu vi của đối phương đủ để nghiền nát y.

"Là lỗi của hạ quan." "Nếu đã sai, Tiết đại nhân hãy tạm thời ở lại đây mà suy ngẫm." Bạch Hưu Mệnh nói xong, liền đi về phía thư phòng.

Lúc này, ngỗ tác của Hình bộ đã khám nghiệm xong tử thi, thấy người bước vào lại là người của Minh Kính Ti, không khỏi ngạc nhiên.

Phong Dương bước lên hỏi: "Khám nghiệm ra được gì rồi?" Ngỗ tác kia lập tức báo cáo kết quả: "Bẩm đại nhân, hai người này chết vì hình phạt lóc thịt sống.

Điều kỳ lạ là người ra tay mỗi nhát đao đều có góc độ và lực độ như nhau, dù là đao phủ lợi hại nhất cũng không làm được điều này." "Đại nhân?" Phong Dương quay đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh hỏi: "Người phụ nữ chết là ai?" "Là vợ lẽ của Triệu Minh, đứa con trai mà Triệu Minh mới nhận làm con thừa tự gần đây chính là con riêng của hắn và người vợ lẽ này." "Có bao nhiêu người biết chuyện?" "Chắc còn có cha mẹ Triệu Minh, họ cũng chết rồi." Bạch Hưu Mệnh trầm ngâm một lát: "Phái người đi tìm mộ của Lâm thị, đào mộ mở quan tài…… câu hồn." "Vâng." Phong Dương lập tức phái người đi.

"Còn nữa…… trông chừng Quý Thiền, đợi tra xong án, bản quan muốn gặp nàng ta." Minh Kính Ti tiếp quản vụ án mạng nhà họ Triệu xong, rất nhanh đã tra ra kết quả.

Trong một đêm, nhà họ Triệu có tổng cộng bốn người chết, trong đó cha mẹ Triệu Minh bị đập gãy tay chân trong phòng ngủ của mình, giãy giụa suốt một đêm, chết vì đau đớn, còn Triệu Minh và vợ lẽ Tô

diêu thì bị lóc thịt sống trong nội thất thư phòng.

Nha hoàn gác đêm của Triệu Văn Kỳ nói, cậu bé từng rời khỏi phòng lúc nửa đêm.

Tại hai hiện trường án mạng, cũng đều phát hiện dấu chân máu của cậu.

Trên chiếc ghế gỗ trong phòng của cha mẹ Triệu Minh, có dấu tay dính máu của trẻ con, kích thước tương đồng với bàn tay của Triệu Văn Kỳ.

Trong nội thất thư phòng cũng tìm thấy một con dao găm có dấu tay dính máu tương tự.

Triệu Văn Kỳ bị đưa đến trước mặt Bạch Hưu Mệnh, đứa trẻ vài tuổi sau khi tận mắt chứng kiến thi thể thảm thương của cha mẹ, cả người trở nên ngây ngô, không còn vẻ lanh lợi như trước.

Vết dao trên mặt cậu cũng không ai xử lý, chắc hẳn sau này dù có lành lại, dung mạo cũng đã bị hủy.

"Đại nhân, thuộc hạ hỏi gì nó cũng không nói, có lẽ là bị dọa sợ rồi." Phong Dương có chút khó xử nói.

Bạch Hưu Mệnh quay đầu nhìn hắn, giọng điệu lạnh như băng: "Ngươi chưa học cách thẩm vấn loại phạm nhân này sao?" Cơ thể Phong Dương lập tức căng cứng, hắn vốn chỉ cảm thấy một đứa trẻ vài tuổi gặp phải chuyện như vậy có chút đáng thương, nếu dùng Trấn hồn thuật cưỡng ép đánh thức nó, e là nó không chịu nổi hiện thực.

Đến lúc đó, sợ là sẽ phát điên luôn.

Phong Dương không dám nghĩ nhiều nữa, hắn cúi người đối mặt với Triệu Văn Kỳ.

Triệu Văn Kỳ không biết đã cảm nhận được điều gì, con ngươi vốn lơ đãng đột nhiên co rút lại, cơ thể run rẩy, dường như lập tức tỉnh táo lại.

Phong Dương lên tiếng: "Nói cho ta biết, tối qua ngươi đã thấy gì?" "Có người dùng ghế đập gãy chân ông bà nội, họ cứ la hét mãi." Đôi mắt Triệu Văn Kỳ tràn ngập nỗi kinh hoàng.

"Còn gì nữa?" "Còn nữa…… còn có người cắt thịt trên người cha mẹ, a —— a ——" Triệu Văn Kỳ dường như nhớ lại tất cả những gì đã thấy đêm qua, hai tay cào cấu tóc, không ngừng la hét.

Bất đắc dĩ, Phong Dương phải lần thứ hai thi triển Trấn hồn thuật với cậu, cưỡng ép đánh thức cậu.

"Ngươi có biết ai đã giết họ không?" "Là…… là…… Xảo nương, là con tiện nhân này gặp phải ta, ta bị nó lừa rồi." Triệu Văn Kỳ đột nhiên sắc mặt thay đổi, chỉ về một hướng, ngay cả thần thái và giọng điệu cũng như biến thành một người khác.

Triệu Văn Kỳ dường như lại chìm đắm trong ý thức của mình, cậu không ngừng nói: "Xảo nương, cầu xin ngươi tha cho ta đi.

Xảo nương, là ta có lỗi với ngươi, cầu xin ngươi.

Xảo nương……" Phong Dương quay người nói với Bạch Hưu Mệnh: "Đại nhân, Xảo nương trong miệng nó, hẳn là người vợ đã mất của Triệu Minh, Lâm Tiểu Xảo." Hắn không tiếp tục dùng Trấn hồn thuật với Triệu Văn Kỳ nữa, đối phương đã hoàn toàn sụp đổ, không cứu được nữa.

Hiện tại vụ án đã rất rõ ràng, người vợ đã mất của Triệu Minh là Tiểu Lâm thị đã hóa thành lệ quỷ, nhập vào người Triệu Văn Kỳ, dùng thân thể cậu để giết những người trưởng thành trong nhà họ Triệu trừ con gái bà ta.

Mặc dù Triệu Văn Kỳ được tha mạng, nhưng nhìn bộ dạng hiện tại của cậu, thà chết trong đêm qua còn hơn.

Cho dù cậu không điên, dù là bị quỷ nhập, cũng là cậu đã tự tay giết ông bà nội và cha mẹ, thế đạo này, không dung tha cậu.

Hận thù sâu đến mức nào mới khiến Tiểu Lâm thị dùng thủ đoạn như vậy để báo thù?

"Đưa quản gia của Triệu phủ đến đây." Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng có chút hứng thú với ân oán tình thù của nhà họ Triệu.

Quản gia bị đưa vào thư phòng, nhìn Bạch Hưu Mệnh đang ngồi sau bàn sách, liền quỳ xuống dập đầu: "Thảo dân Triệu Phú bái kiến đại nhân." Bạch Hưu Mệnh một tay chống đầu, giọng điệu lười biếng: "Kể cho bản quan nghe chuyện nhà họ Triệu, bắt đầu từ sau khi phu nhân của các ngươi qua đời." "Vâng." Triệu Phú lén lau mồ hôi trên trán, thành thật kể: "Sau khi phu nhân mất không lâu, lão thái gia và lão thái thái đến, còn mang theo Văn Kỳ tiểu thiếu gia, nói muốn cho tiểu thiếu gia làm con thừa tự của lão gia.

Lúc đó tiểu nhân đã cảm thấy không ổn, cho đến một ngày trước khi phu nhân được chôn cất, Tô phu nhân đến, tiểu nhân vô tình nghe thấy tiểu thiếu gia gọi bà ta là mẹ, mới biết lão gia bấy lâu nay vẫn nuôi vợ lẽ bên ngoài." "Tiếp tục." Triệu Phú nuốt nước bọt, tiếp tục nói: "Ngày phu nhân được chôn cất, lão gia đã mời Tịnh Vân đạo trưởng của Bình Nam quán đến, lão đạo sĩ đó nói phu nhân có thể sẽ hóa thành lệ quỷ, thế là mọi người trong phủ đều đồng ý trấn áp hồn phách của phu nhân trong quan tài." Bạch Hưu Mệnh nhướng mày: "Người trong phủ đồng ý?

Nói vậy, có người không đồng ý?" Triệu Phú gật đầu: "Tôn ma ma hầu hạ phu nhân vừa khóc vừa làm loạn, bị tôi đuổi đi, còn có cháu gái ngoại của phu nhân, vị Quý cô nương đó, lúc đó nàng cũng không tán

thành, nhưng tiểu thiếu gia của chúng tôi nói mấy câu, đã thuyết phục được nàng." "Nó nói gì?" Bạch Hưu Mệnh khá hứng thú hỏi.

Gần đây y bận nhiều việc, những quyển sổ mà mật thám cấp dưới trình lên đều chỉ ghi ngắn gọn những điểm chính, không ngờ nhà họ Triệu còn diễn ra một màn kịch như vậy.

"Tiểu thiếu gia nói, phu nhân lúc sinh thời tâm địa thiện lương, chắc chắn không muốn hại người, nhưng nếu thật sự hóa thành lệ quỷ thì sao?

Còn nói người sống trong phủ mới quan trọng, thế là mọi người đều đồng tình với lời của tiểu thiếu gia." Bạch Hưu Mệnh cụp mắt, che đi tia sáng lóe lên trong mắt, y không cho rằng, Quý Thiền sẽ bị mấy lời này thuyết phục.

"Ngươi thấy, tiểu thiếu gia của các ngươi là người thế nào?" Quản gia theo phản xạ muốn khen mấy câu, nhưng lại nghĩ đến bây giờ lão gia cũng không còn, cũng không cần phải khoác lác nữa, liền nói thật: "Tiểu thiếu gia ngày thường trông thông minh lễ phép, thực tế lại là một người vô cùng ích kỷ.

Nó rất rõ mình đã chiếm đoạt thân phận địa vị của đại thiếu gia, nhưng lại cảm thấy đó là những gì nó đáng được hưởng, thậm chí còn buông lời sỉ nhục phu nhân." "Còn gì nữa không?" Triệu Phú do dự một lúc, cắn răng, cuối cùng nói: "Thảo dân vẫn luôn nghi ngờ, cái chết của phu nhân có thể liên quan đến lão gia." "Có chứng cứ không?" "Thảo dân không có chứng cứ, chỉ là…… tiểu thiếu gia thỉnh thoảng sẽ đắc ý quên mình, dường như đã sớm biết đại công tử sẽ xảy ra chuyện, nó sẽ được nhận làm con thừa tự vào phủ, nhưng nếu phu nhân còn sống, chuyện này tuyệt đối không thể thành công." Triệu Phú dù sao cũng làm quản gia Triệu phủ nhiều năm như vậy, có những chuyện không phải lão không nhìn ra, chỉ là biết thời thế mà

thôi.

“Được rồi, lui ra đi.” Triệu Phú lại dập đầu một cái, vội vàng lui khỏi thư phòng.

Lần này, Phong Dương nhìn Triệu Văn Kỳ đang ngây ngây dại dại, tâm trạng trở nên có chút phức tạp.

Nếu đúng như lời quản gia Triệu phủ nói, thì mọi chuyện xảy ra ở đây đều có thể giải thích được.

Chỉ có một điều vẫn kỳ lạ, nếu hồn phách của Tiểu Lâm thị đã bị phong ấn, vậy làm sao bà ta ra ngoài giết người được?

Bạch Hưu Mệnh ở lại nhà họ Triệu nửa ngày, lúc về đến Minh Kính Ti đã là giờ Thân, người được phái đi tìm mộ của Tiểu Lâm thị cũng đã trở về.

Nhưng tin tức mang về lại không phải là tin tốt.

Bách hộ của Minh Kính Ti được phái đi báo cáo: “Đại nhân, quan tài của Lâm thị từ lúc hạ táng đến nay không ai động vào, trên đó đóng bảy cây đinh quan tài đã được luyện chế, dường như là để trấn hồn.

Sau khi mở quan tài, oán khí trong đó rất nặng, hẳn đã hóa thành lệ quỷ, nhưng thuộc hạ đã câu hồn ba lần, đều không thu được gì.” Nói xong, Bách hộ kia trong lòng thấp thỏm.

Người thường sau khi chết hồn phách rất yếu ớt, không thể câu hồn, chỉ có hóa thành lệ quỷ hoặc quỷ vật cấp cao hơn mới có thể bị cưỡng ép câu hồn, nhưng Lâm thị rõ ràng đã hóa thành lệ quỷ, lại không còn hồn phách, hắn lo lắng Trấn phủ sử đại nhân sẽ cho rằng hắn làm việc không hiệu quả.

Bạch Hưu Mệnh lại chỉ cười khẩy một tiếng: “Thú vị.” Y quay sang Phong Dương hỏi: “Tịnh Vân lão đạo đâu?” Phong Dương lập tức trả lời: “Đã đợi ở ngoài cửa rồi, gần đây lão ta vẫn ở Thượng

Kinh, chưa về đạo quan." "Cho lão vào." Tịnh Vân lão đạo trên người vẫn mặc pháp y, dường như đang làm pháp sự thì bị vệ sĩ Minh Kính Ti bắt đi.

Khi gặp Bạch Hưu Mệnh, trên người lão không còn chút dáng vẻ tiên phong đạo cốt nào, trực tiếp quỳ xuống dập đầu.

"Tiểu đạo Tịnh Vân bái kiến Trấn phủ sử đại nhân." Bạch Hưu Mệnh nhướng mí mắt, hỏi lão: "Tả thiêm đô ngự sử Triệu Minh từng mời ngươi đến nhà làm pháp sự, có chuyện này không?" Tịnh Vân lão đạo không dám giấu giếm nửa lời, không cần Bạch Hưu Mệnh hỏi tiếp, đã tuôn ra tất cả như trút đậu từ ống tre.

"Đúng là có chuyện này.

Đại nhân, tiểu đạo chỉ là nhận tiền làm việc, Triệu đại nhân đó tìm đến tôi, nói người vợ cả của ông ta gặp phải yêu họa, ông ta lo lắng vong thê oán khí không tan, hóa thành lệ quỷ tác loạn trong nhà, hy vọng tiểu đạo có thể phong ấn hồn phách của bà ấy vào trong quan tài, còn ám chỉ tôi, tốt nhất là có thể khiến bà ấy hồn phi phách tán." "Lúc ngươi phong ấn quan tài, Lâm thị có dấu hiệu hóa thành lệ quỷ không?" Tịnh Vân do dự một chút mới nói: "Tiểu đạo lúc đó cảm thấy, oán khí của Lâm thị không nhỏ, nhưng chưa hóa thành lệ quỷ." "Nếu bà ta hóa thành lệ quỷ, có thể rời khỏi quan tài không?" "Tuyệt đối không thể." Tịnh Vân lão đạo quả quyết nói, "Thủ nghệ luyện chế đinh quan tài của tiểu đạo là do sư môn truyền lại từ đời này sang đời khác, có thể trấn áp được lệ quỷ dưới cấp Quỷ tướng, mấy trăm năm nay chưa từng thất bại, Lâm thị dù có hóa thành lệ quỷ, cũng không có bản lĩnh đó để thoát ra." "Theo lời ngươi nói, bây giờ bà ta nên ở trong quan tài, nhưng hồn phách của bà ta lại biến mất rồi." "Làm sao có thể?" Tịnh Vân lão đạo ngơ ngác, phản ứng đó không giống như giả vờ.

Vì không thể đưa ra một câu trả lời thỏa đáng, Tịnh Vân lão đạo lợi dụng đạo thuật để tiếp tay cho kẻ ác đã bị đưa vào Trấn ngục để suy ngẫm.

Bạch Hưu Mệnh lật xem hồ sơ vụ án đẫm máu nhà họ Triệu vừa được chỉnh lý xong, chỉ còn thiếu hung thủ thật sự là Lâm thị đã hóa thành lệ quỷ là có thể kết án, nhưng hung thủ lại biến mất không tăm tích.

Y đóng hồ sơ ném sang một bên, lại cầm lấy chồng sổ sách bên cạnh lật ra, tiện miệng hỏi Phong Dương đứng bên cạnh: "Ngươi đoán xem, Lâm thị đi đâu rồi?" Phong Dương cũng đã nghĩ đến nhiều khả năng, khả năng hợp logic nhất là hồn phách đã bị người khác câu đi hoặc phong ấn.

Nhưng người của họ đã câu hồn bên cạnh thi thể của Lâm thị, nếu có khả năng đó, nhất định sẽ có cảm ứng.

Hai khả năng còn lại, một là Lâm thị đã hồn phi phách tán, hai là đã xuống U minh.

"Thuộc hạ cho rằng, có lẽ là có người phát hiện Lâm thị làm ác, nên đã đánh tan hồn phách của bà ta?" Sở dĩ không đoán khả năng cuối cùng, là vì lệ quỷ không thể tự mình tiến vào U minh, muốn đưa lệ quỷ đi siêu sinh, không phải là chuyện một sớm một chiều, cần có cao nhân đắc đạo của hai phái Tăng và Đạo siêu độ, rất phiền phức.

Bạch Hưu Mệnh lật từng trang sổ sách trong tay, không tỏ ý kiến gì về phỏng đoán của hắn.

Quyển sổ đó là do mật thám y phái đi giám sát Quý Thiền trình lên, ghi chép như sổ thu chi, mỗi trang chỉ có vài câu ngắn gọn, còn lại là khoảng trống lớn.

Đặc biệt là mười mấy ngày nay, chỉ có hai trang ghi đầy, một trang

ghi lại việc nàng gặp Tôn ma ma hầu hạ bên cạnh Lâm thị, Tôn ma ma nghe lỏm được nguyên nhân cái chết của Lâm thị, đã nói cho Quý Thiền biết, nhưng phản ứng của Quý Thiền rất lạnh nhạt.

Trang thứ hai ghi lại những thứ Quý Thiền mua ở tiệm săn bắn ở chợ Tây vào ngày thứ hai sau khi biết được sự thật về cái chết của Lâm thị.

Nàng đã chi một khoản tiền lớn để mua những thứ có vẻ vô dụng, đối với cái chết của Tiểu Lâm thị, nàng thật sự không hề động lòng sao?

Nội dung mấy trang sau gần như giống hệt nhau, Quý Thiền dùng ba loại dược liệu mua được để chế hương ở nhà, sau khi hương chế thành, mỗi đêm giờ Tý đều thắp hương, đến canh năm mới tắt.

Bạch Hưu Mệnh tìm kiếm trong ký ức của mình, xác định chưa từng thấy hoặc nghe nói về nghi thức tương tự.

Nàng ta rốt cuộc đang làm gì?

Chương 20

Sự mất tích của Tiểu Lâm thị, liệu có liên quan đến nàng không?

Đúng lúc này, giọng của Giang Khai từ ngoài cửa vọng vào: "Đại nhân, người của Hình bộ đến, nói muốn gặp ngài." Bạch Hưu Mệnh ngẩng mắt, Phong Dương lập tức hiểu ý, tiến lên mở cửa.

"Ai đến?" "Hình bộ Tả thị lang Nghiêm Lập Nho." Bạch Hưu Mệnh đứng dậy, sửa lại tay áo, bước ra ngoài, Phong Dương và Giang Khai một trái một phải đi theo sau.

Ngoài nha môn Minh Kính Ti, Nghiêm Lập Nho tuổi đã ngoài bốn mươi nhưng thân hình vẫn thẳng tắp, vận quan bào màu tím, vẻ mặt nghiêm nghị đứng bên ngoài, vệ sĩ Minh Kính Ti gác cửa dường như không nhận ra ánh mắt gần như muốn giết người của các ty lại Hình bộ đi theo sau Nghiêm Lập Nho.

Dù sao thì không có thông báo, dù là quan chính tam phẩm cũng không vào được nha môn Minh Kính Ti của họ.

Mãi đến khi Bạch Hưu Mệnh bước ra với nhịp độ không nhanh không chậm, Nghiêm Lập Nho mới dời tầm mắt qua.

Hai người nhìn nhau, Bạch Hưu Mệnh mở lời trước: "Không biết Nghiêm đại nhân đến nha môn Minh Kính Ti của ta có việc gì quý?" "Nghe nói Viên ngoại lang của Hình bộ chúng ta là Tiết Minh Đường bị Bạch đại nhân đưa về Minh Kính Ti, hy vọng Bạch đại nhân có thể cho bản quan một lời giải thích." "Tiết Minh Đường phá hoại vật chứng tại hiện trường, cản trở việc phá án, lý do này thế nào?" "Nếu Tiết Minh Đường có lỗi, cũng nên do Hình bộ chúng ta trừng phạt, chưa đến lượt Minh Kính Ti nhúng tay." Thái độ của Nghiêm Lập Nho cứng rắn, không chịu nhượng bộ nửa phần.

Bạch Hưu Mệnh nói đầy ẩn ý: "Nghiêm đại nhân đối với thuộc hạ này quả là rất quan tâm." "Bản quan đối xử với tất cả thuộc hạ như nhau, xin Bạch đại nhân lập tức thả Tiết Minh Đường về, nếu không bản quan không ngại dâng tấu hạch tội Bạch đại nhân một phen." Bạch Hưu Mệnh và Nghiêm Lập Nho giằng co một lúc, cuối cùng mới lên tiếng: "Người đâu, thả Tiết Minh Đường ra." Các ty lại của Hình bộ sau lưng Nghiêm Lập Nho đều lộ vẻ vui mừng, nhưng khi thấy Tiết Minh Đường bị lôi ra, vẻ vui mừng lập tức chuyển thành tức giận.

Nghiêm Lập Nho lại chỉ liếc Tiết Minh Đường một cái, thấy y chỉ bị thương ngoài da, liền không nhìn nữa.

"Hôm nay làm phiền nhiều, cáo từ." Nói xong, ông ta quay người dẫn người rời đi.

Sau lưng có mấy ty lại của Hình bộ là người cũ theo Tiết Minh Đường, thấy cấp trên vào Minh Kính Ti một chuyến mà bị thương nặng như vậy, trong lòng tức giận không thôi, không nhịn được lên tiếng: "Nghiêm đại nhân, Minh Kính Ti chắc chắn đã dùng hình với đại nhân của chúng ta, bọn họ……" "Câm miệng." Nghiêm Lập Nho lạnh lùng liếc qua, mấy người kia lập tức không dám nói nữa.

Đợi người đi xa, Giang Khai mới nói: "Đúng như đại nhân dự liệu, Hình bộ đến đòi người, không ngờ lại là vị Nghiêm đại nhân này, thuộc hạ nghe nói Tiết Minh Đường này là học trò của Hình bộ Hữu thị lang." Bạch Hưu Mệnh nhìn bóng lưng của Nghiêm Lập Nho, nheo mắt lại: "Hắn khai ra gì không?" Giang Khai tiếc nuối nói: "Tiết Minh Đường miệng rất cứng, không nói gì cả, trên người cũng không tìm thấy Tuyết châm xà." "Không sao." So với một con tốt nhỏ như Tiết Minh Đường, y càng tò mò hơn, sau lưng Tiết Minh Đường còn có ai.

Có thể trộm đồ từ kho cấm của Đại Việt, có bản lĩnh sắp đặt bố

cục như vậy, ắt hẳn là người ở địa vị cao đã lâu.

Nghiêm Lập Nho có quan thanh rất tốt, liệu có phải là một trong số đó không?

Vì bị người của Hình bộ làm phiền, lúc Bạch Hưu Mệnh rời nha môn đã là giờ Dậu.

Bận rộn cả ngày, hai thuộc hạ của mình mắt trông mong nhìn, y đành phải đưa người đến tửu lầu dùng bữa tối trước.

Cấp trên mời khách, Giang Khai gọi món không chút nương tay, chẳng mấy chốc trên bàn đã đầy thức ăn.

Với tu vi hiện tại của Bạch Hưu Mệnh, đã không cần thức ăn để bổ sung năng lượng, nên y ăn không nhiều.

Giang Khai và Phong Dương không lâu sau đã ăn sạch sẽ một bàn thức ăn.

Lúc ba người bước ra khỏi tửu lầu, trời đã tối, người đi đường trên phố cũng dần thưa thớt.

"Đại nhân, chúng ta đi đâu vậy?" Giang Khai chỉ lo đi theo Bạch Hưu Mệnh, mà còn chưa biết điểm đến của chuyến đi này.

"Phường Xương Bình." Giang Khai gãi đầu, nơi này sao nghe có chút quen tai?

Ba người đều đi bộ, nhưng tốc độ không chậm, chưa đến giờ Tuất đã đến ngoài cửa nhà Quý Thiền.

Thấy Bạch Hưu Mệnh đến, mật thám của Minh Kính Ti ẩn nấp trong bóng tối chủ động hiện thân, tiến lên báo cáo: "Đại nhân, hôm nay Quý Thiền không rời khỏi nhà, sáng sớm lên lầu rồi không xuống nữa." Bạch Hưu Mệnh "ừ" một tiếng, mật thám kia lại ẩn vào bóng tối.

“Đi gõ cửa.” Bạch Hưu Mệnh ra lệnh, Giang Khai tiến lên đập cửa.

Bàn tay to như quạt hương bồ của hắn đập hai cái vào cửa, cả cánh cửa đều rung lên.

Nhưng trong nhà vẫn một mảnh yên tĩnh, từ ngoài nhìn lên, tầng hai không thấy chút ánh sáng nào.

“Đại nhân, hay là để thuộc hạ phá cửa?” Dù sao mở cánh cửa này cũng chỉ cần một chưởng, Giang Khai thích nhất là tiết kiệm công sức.

Bạch Hưu Mệnh đẩy hắn sang một bên, bàn tay ấn nhẹ lên cửa, sau đó cửa liền mở ra.

Then cửa đã không biết đi đâu, trên đất chỉ còn lại một lớp mùn gỗ.

Trong nhà không có ánh sáng, một mảng tối om, nhưng không cản trở tu sĩ có thể nhìn rõ mọi thứ trong nhà.

Trên chiếc bàn duy nhất có đặt một cái bát, trong bát là những hạt gạo trộn lẫn với tro hương, hẳn là “lư hương” mà Quý Thiền dùng để thắp hương.

Dù là kính tiên nhân hay kính quỷ thần, đều quá sơ sài.

Bạch Hưu Mệnh để hai thuộc hạ ở lại tầng một, còn mình thì bước lên tầng hai.

A Triền lại sốt rồi, trong cơn mê man, nàng dường như đã có một giấc mơ.

Mơ về ngày xưa, lúc còn ở trên núi.

Khi đó cơ thể nàng rất tốt, chưa bao giờ bị bệnh, nhưng lại bị đánh.

Vì sự lạnh nhạt của tổ mẫu, đồng tộc cũng không thích nàng và muội muội, họ vẫn luôn bị tộc nhân xa lánh.

Nàng còn đỡ, là hồ ly tám đuôi bẩm sinh, dù tổ mẫu không thừa nhận, tộc nhân ít nhiều cũng sẽ kiêng dè, nhưng muội muội của nàng chỉ có một cái đuôi, có lúc còn không thể biến thành nguyên hình.

Trong một bầy hồ ly, có một người hình người, luôn sẽ bị xa lánh.

Họ không chỉ bắt nạt muội ấy, mà còn muốn muội ấy chết.

Nàng vì bảo vệ muội muội, luôn bị thương.

Mỗi lần bị thương, muội muội lại khóc không ngừng, chạy khắp núi tìm thảo dược cho nàng.

Lúc đó nàng nằm trong sơn động, nhìn ánh nắng bên ngoài, luôn nghĩ rằng một ngày nào đó, có lẽ mẫu thân sẽ đến đón nàng và muội muội đi, nhưng không.

Sau này, muội muội biến mất, lúc bị thương không còn ai khóc bên tai nàng nữa, cũng không ai quan tâm đến sống chết của nàng, giống như bây giờ vậy.

A Triền nằm trên giường, hơi thở ra đều nóng bỏng, cơn bệnh lần này đến đặc biệt nghiêm trọng, nàng thậm chí yếu đến mức không ngồi dậy nổi, đừng nói là đi mời đại phu.

Nàng thực sự có chút sợ hãi, liệu mình có chết bệnh ở đây không, thi thể phải mấy ngày sau mới có người phát hiện?

Nghe có vẻ hơi thê lương.

Đúng lúc này, có thứ gì đó chạm vào má nàng.

A Triền mở mắt ra, trong phòng tối đen như mực, nhờ ánh trăng, nàng chỉ thấy một bóng đen mờ ảo: "Là ai?" Cổ họng nàng đã khàn, chỉ có thể thốt ra hơi thở.

Bạch Hưu Mệnh từ từ cúi xuống: “Là ta.” A Triền không lập tức nhận ra chủ nhân của giọng nói.

Tay nàng khẽ động, nắm lấy một mảnh vải.

Vải vóc chạm vào tay rất mịn màng, mang theo hơi lạnh của đêm tối, khiến nhiệt độ trong lòng bàn tay nàng cũng giảm xuống. "Ta nóng..." Nàng lẩm bẩm.

Bạch Hưu Mệnh cúi mắt nhìn ống tay áo bị nàng nắm lấy, rồi lại dời tầm mắt về khuôn mặt A Triền.

Vì sốt cao, má nàng ửng hồng, đôi mắt hạnh mơ màng hé mở, thần sắc mỹ diễm như được tô lên loại son phấn thượng hạng.

Bạch Hưu Mệnh đưa tay áp lên trán nàng, bất ngờ phát hiện mặt nàng rất nhỏ, chỉ bằng một bàn tay của hắn.

Lòng bàn tay hắn có nhiệt độ thấp, A Triền thoải mái khẽ rên một tiếng, nhưng rất nhanh, bàn tay đó đã rời đi.

A Triền luyến tiếc níu kéo, nhưng vì cánh tay không có sức lực giơ lên, chỉ có thể túm lấy ống tay áo hắn hai cái.

Bạch Hưu Mệnh đứng dậy, ánh mắt lướt qua căn phòng.

Nơi này không có nước, không có thuốc, nếu hôm nay hắn không đến, ngày mai có lẽ sẽ chỉ thấy một cỗ thi thể.

Hắn xoay người đi ra ngoài, A Triền dường như cảm nhận được người bên cạnh sắp rời đi, cố gắng mở mắt: "Cha, người đến đón A Triền sao?" Giọng nói đó ngay cả chính nàng cũng gần như không nghe thấy, nhưng Bạch Hưu Mệnh lại dừng bước. "Còn mẹ thì sao, mẹ không đến à?

Có phải mẹ không cần A Triền nữa không?" "Phong Dương." Bạch Hưu Mệnh lên tiếng, giọng rất thấp, nhưng lại truyền đến tai

Phong Dương ở dưới lầu. "Đại nhân?" "Đi mời đại phu." Phong Dương ngẩn ra một chút, rồi lập tức xoay người đi ra ngoài.

Giang Khai vẫn còn đang ngơ ngác, thì nghe thấy Bạch Hưu Mệnh nói với hắn: "Ra sân múc một chậu nước mang lên đây." "Vâng." Giang Khai vâng lời đi múc nước.

Lúc Phong Dương lôi vị lão đại phu đang ngâm chân ở nhà từ y quán con phố bên cạnh đến, Giang Khai đang đứng ở cửa tầng hai nhà Quý Thiền, nhìn Trấn phủ sử đại nhân của bọn họ đem khăn mặt đã vắt nước gấp lại, đặt lên trán Quý Thiền.

Giang Khai càng lúc càng cảm thấy có gì đó không đúng.

Bọn họ không phải đến để điều tra người này sao?

Sao lại thành ra chăm sóc bệnh nhân rồi?

Lão đại phu vác hòm thuốc, bị lôi một mạch đến ngoài cửa nhà Quý Thiền, nhìn căn nhà tối om, suýt nữa tưởng mình gặp phải kẻ xấu.

Mãi cho đến khi bị ép lên tầng hai, trong căn phòng tối đen le lói một ngọn lửa, ông nhìn rõ dung mạo bệnh nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông vẫn còn nhớ vị cô nương này, tuổi còn trẻ mà thân thể yếu ớt đến mức này thật sự không nhiều, đặc biệt là nàng còn xinh đẹp, khiến người ta rất khó quên.

Lão đại phu ngước mắt vội vàng nhìn qua hai người còn lại trong phòng, một người trông như thổ phỉ núi rừng, mày mắt hung tợn, nhe nanh múa vuốt.

Vị đứng bên cửa sổ ngược lại giống như một vị quý công tử xuất thân từ thế gia đại tộc, quả là dáng rồng tướng phượng, khí vũ bất phàm.

Cũng không biết họ có quan hệ gì với vị cô nương này?

Ánh mắt lạnh lùng của Bạch Hưu Mệnh lướt qua, lão đại phu giật mình, không dám nghĩ nhiều nữa, đặt hòm thuốc nặng trịch xuống, lấy gối bắt mạch ra, tiến lên chẩn mạch cho A Triền.

Lúc lão đại phu chẩn mạch, trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng đèn dầu thỉnh thoảng kêu lách tách.

Chẩn mạch xong, đôi mày nhíu chặt của lão đại phu vẫn chưa giãn ra, ông nói với Bạch Hưu Mệnh: "Vị cô nương này hẳn là đã mấy ngày liền không được nghỉ ngơi đầy đủ, hao tổn lượng lớn tinh khí, hơn nữa thể chất của nàng yếu hơn người thường, càng dễ bị tà phong xâm nhập, nên mới sốt cao không hạ." Bạch Hưu Mệnh nói ngắn gọn: "Chữa thế nào?" "Lão phu kê một đơn thuốc trước, lát nữa đến nhà ta lấy một thang thuốc hạ sốt, đến lúc đó đem ba chén nước sắc thành một chén rồi uống là được." Lão đại phu dặn dò rất kỹ lưỡng, thấy trong phòng không có giấy bút, bèn đọc miệng đơn thuốc để họ xác nhận, rồi lại cùng Phong Dương về lấy thuốc.

Ông vốn tưởng lấy thuốc xong là được, nào ngờ Phong Dương không chịu thả người, nhất định phải đưa ông quay lại, còn đưa cho ông một nén bạc làm phí khám bệnh, đủ năm lạng.

Lão đại phu bất đắc dĩ phải để bạc ở nhà, an ủi người nhà xong lại vội vã theo Phong Dương quay lại.

Phong Dương cũng chẳng vì lý do gì khác, mà là giữ lão đại phu lại mới có người sắc thuốc cho Quý Thiền, nếu không thì hắn và Giang Khai phải làm.

Tay của Giang Khai, chỉ cần hơi dùng sức là có thể bóp nát siêu thuốc, việc này tám phần sẽ rơi vào đầu mình.

Mà hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng bị bệnh, làm sao biết sắc thuốc.

Việc này đối với lão đại phu lại không khó, ông từ nhỏ bào chế dược liệu cho đến già, sớm đã quen rồi.

May mà A Triền trước đó bị bệnh, trong nhà có sẵn siêu thuốc và lò sắc thuốc, lão đại phu tìm được đồ, liền nhanh nhẹn bắt đầu sắc thuốc.

Khoảng một khắc sau, ông bưng một chén thuốc thang lên tầng hai.

Ông nhìn hai người đứng gác ở cửa như thần giữ cửa, rồi lại liếc nhìn vị công tử dáng vẻ cao quý trong phòng, bước vào đưa thuốc cho Bạch Hưu Mệnh. "Công tử, thuốc này đã nguội bớt rồi, có thể cho uống trực tiếp." Bạch Hưu Mệnh khẽ nhíu mày, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy chén thuốc.

Hắn thấy dáng vẻ yếu ớt của A Triền, không lãng phí lời nói bảo nàng ngồi dậy nữa, mà ngồi nghiêng bên mép giường, một tay đỡ người đang nằm trên giường dậy.

A Triền mềm oặt tựa vào người Bạch Hưu Mệnh, đầu gối lên bờ vai rộng của hắn, mái tóc đen rối bù rũ xuống người hắn, nhưng mắt lại chẳng buồn mở ra. "Há miệng." A Triền nhíu chiếc mũi xinh xắn, nàng ngửi thấy mùi thuốc, càng không chịu há miệng.

Cuối cùng Bạch Hưu Mệnh không thể nhịn được nữa, tay trái banh miệng nàng ra, tay phải bưng chén thuốc trực tiếp đổ vào.

Chương 21

A Triền "ư ư" hai tiếng, sự giãy giụa yếu ớt không có chút tác dụng nào.

May mà động tác của hắn trông có vẻ thô bạo nhưng lại rất có chừng mực, tốc độ cho uống thuốc không nhanh.

A Triền bị ép phải liên tục nuốt thứ nước thuốc đắng ngắt, rất nhanh một chén thuốc đã vào trong bụng.

Đưa chén cho lão đại phu đứng bên cạnh, Bạch Hưu Mệnh buông tay đang kìm giữ A Triền ra.

Tay vừa buông, A Triền sụt sịt mũi, như thể chịu oan ức tày trời, bắt đầu thút thít rơi lệ.

Bạch Hưu Mệnh mặt không cảm xúc đặt thân thể mềm oặt không xương của nàng trở lại giường, mặc cho nàng khóc tiếp. "Khi nào có thể hạ sốt?" Cùng với tiếng nức nở của A Triền, Bạch Hưu Mệnh hỏi lão đại phu bên cạnh. "Nhiều nhất là nửa canh giờ thuốc sẽ có tác dụng." Bạch Hưu Mệnh gật đầu: "Làm phiền ngài đợi thêm nửa canh giờ nữa." Lão đại phu sảng khoái đáp: "Đó là đương nhiên." Thuốc do lão đại phu kê có hiệu quả rất nhanh, khoảng một khắc sau, trên trán A Triền đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, nhiệt độ cơ thể cũng giảm đi một chút.

Chưa kịp để lão đại phu thở phào một hơi, nhiệt độ cơ thể nàng lại tăng trở lại, thậm chí còn cao hơn trước.

Lão đại phu hành y nhiều năm cũng chưa từng thấy tình huống này, ông tiến lên chẩn mạch cho A Triền lần nữa, mạch tượng không có nhiều thay đổi, thuốc của ông đáng lẽ phải có hiệu quả mới đúng.

Lại vật lộn một hồi, lão đại phu bận đến toát mồ hôi hột, nhưng nhiệt độ trên người A Triền vẫn không hạ xuống được.

Tiếng khóc vốn đã ngừng, lúc này lại vang lên.

Bạch Hưu Mệnh day day sống mũi, bệnh thành thế này rồi mà còn không quên khóc.

Lão đại phu mặt mày xấu hổ chắp tay với Bạch Hưu Mệnh: "Vị công tử này, lão phu đã cố hết sức, thật sự là y thuật có hạn, không thể làm gì hơn." Bạch Hưu Mệnh không làm khó lão đại phu, chỉ dặn dò Phong Dương: "Đưa người về." Phong Dương gật đầu, dẫn lão đại phu cùng rời đi.

Đại phu đã được đưa đi, Giang Khai tưởng rằng đại nhân nhà mình cuối cùng cũng không muốn giày vò nữa, nào ngờ một vật đột nhiên bay thẳng đến mặt, hắn nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, là một tấm lệnh bài.

Lệnh bài toàn thân đen tuyền, trên có hình rồng cuộn, chính giữa hình rồng là một chữ "Minh".

Đây là lệnh bài của Minh Vương. "Đại nhân?" Giang Khai cầm lệnh bài, không hiểu tại sao. "Vào cung mời thái y, đi nhanh về nhanh." Cho dù Giang Khai trước nay không thích dùng não, lúc này cũng cảm thấy có chút không ổn.

Nhưng mệnh lệnh của đại nhân, hắn tuyệt đối sẽ không chống lại, đành phải cầm lệnh bài rời đi.

Người đã đi hết, A Triền cũng không còn ngoan ngoãn như trước, nàng đưa tay túm lấy tay áo Bạch Hưu Mệnh, nhưng lại nắm phải cổ tay hắn: "Hu hu ta nóng quá hu hu..." Bàn tay nhỏ nhắn áp trên cổ tay mang theo nhiệt độ rõ ràng cao hơn thân nhiệt bình thường, thấy nàng gần như muốn áp cả người qua, Bạch Hưu Mệnh trở tay nắm lấy tay

A Triền.

Một luồng hơi lạnh từ hai lòng bàn tay giao nhau truyền qua, nhiệt độ trong cơ thể A Triền dần dần hạ xuống.

Bạch Hưu Mệnh đang dùng nội tức để cưỡng chế áp chế nhiệt độ trong cơ thể nàng, phương pháp này chỉ có thể trị ngọn, không thể trị gốc.

Chỉ cần nội tức của hắn rời khỏi cơ thể A Triền, thân nhiệt của nàng sẽ lại tăng cao, nhưng ít nhất có thể tạm thời để tai hắn được yên tĩnh một chút.

Bên kia, Giang Khai vận nội tức, dùng tốc độ nhanh nhất đến hoàng cung, hắn dùng Minh Vương lệnh gõ mở cửa cung, rồi lại từ Thái y thự dẫn đi một vị thái y đang trực đêm.

Thái y vừa ra khỏi cửa cung, tin tức này đã truyền đến tai đương kim thiên tử.

Không chỉ thiên tử, mà trong thành Thượng Kinh hễ ai có chút tai mắt đều biết chuyện này.

Dù sao thì canh ba nửa đêm mở cửa cung, đây là chuyện lớn.

Lúc đầu, mọi người đều tưởng là Minh Vương xảy ra chuyện gì, nhưng thái y lại không đến Minh Vương phủ.

Sau đó mọi người lại nhớ ra, con nuôi của Minh Vương cũng có lệnh bài, vậy chắc chắn là Bạch Hưu Mệnh xảy ra chuyện.

Còn chưa kịp vui mừng, kết quả thái y cũng không đến nơi ở của Bạch Hưu Mệnh, mà trực tiếp bị đưa đến phường Xương Bình.

Những người nhận được tin tức đều rất tò mò, trong phường Xương Bình rốt cuộc có ai ở, mà lại có thể khiến Bạch Hưu Mệnh phải huy động lực lượng lớn như vậy?

Thái y được mời đến họ Hoàng, xuất thân từ thế gia thái y, từ cụ cố đến cha ông, tất cả đều từng nhậm chức ở Thái y viện, hoàng tử không được sủng ái trong cung cũng chưa chắc mời được ông khám bệnh.

Hoàng thái y vốn không muốn đến, nhưng lúc đó Giang Khai ở Thái y thự hỏi ai có y thuật tốt nhất, mấy tiểu thái y còn lại đều chỉ vào ông, thế là ông bị bắt đi.

Hoàng thái y bị Giang Khai xách đi một mạch, đến ngoài cửa nhà Quý Thiền mới được thả xuống.

May mà ông nhiều năm qua vẫn tu luyện công pháp dưỡng sinh của gia đình, tuy tu vi không cao, nhưng thể chất không tệ, không bị xóc đến nôn mửa.

Chân đặt trên đất, Hoàng thái y mới sa sầm mặt, không vui trách mắng Giang Khai: "Thật là làm nhục giới văn nhân." "Trấn phủ sử đại nhân của chúng ta ở ngay bên trong, Hoàng thái y mời vào." Giang Khai lờ đi lời của ông, đẩy cửa ra.

Người đã đến cửa, Hoàng thái y tuy trong lòng không tình nguyện nhưng vẫn bước vào.

Lên đến tầng hai, nhìn thấy vị con nuôi Minh Vương trong truyền thuyết, Hoàng thái y chỉnh lại y phục, tiến lên hành lễ: "Hạ quan Hoàng Dao ra mắt Bạch đại nhân." Ánh mắt khẽ chuyển, Hoàng thái y nhìn thấy tay của nữ tử trên giường đang bị Bạch Hưu Mệnh nắm trong lòng bàn tay.

Ông chỉ nhìn một cái rồi không dám nhìn nữa, có thể yên ổn làm thái y trong cung bấy lâu nay, chính là nhờ vào việc không thấy không nghe, như vậy mới có thể sống lâu.

Bạch Hưu Mệnh không khách sáo với ông, đứng dậy nhường chỗ

cho Hoàng thái y.

Rồi nói: "Nàng ấy cứ sốt cao không hạ, trước đó đã mời đại phu kê thuốc, uống thuốc xong thân nhiệt có giảm một chút, nhưng rất nhanh lại tăng trở lại." Vì hai người buông tay, hơi lạnh trong cơ thể A Triền dần tan đi, nàng lại bắt đầu không yên.

Hoàng thái y đã quen thấy những bệnh nhân như vậy, cũng không để ý, ông nhanh chóng chẩn mạch cho A Triền, rồi lại sai người đem bã thuốc vừa sắc qua lấy lại.

Hoàng thái y lật xem bã thuốc, đối chiếu với mạch tượng của A Triền, nói với Bạch Hưu Mệnh: "Vị đại phu mà đại nhân mời có y thuật không tệ, thuốc không có vấn đề gì.

Có lẽ là thể chất của vị cô nương này quá yếu, không thể hấp thụ được dược lực, như vậy đi, ta châm cứu cho nàng để hạ nhiệt trước." Nói rồi Hoàng thái y từ trong lòng lấy ra một bộ ngân châm, nhân lúc A Triền đang rên rỉ, nhanh chóng châm đầy kim lên tay chân, cổ, đầu của nàng.

A Triền vốn đang lăn lộn trên giường lập tức ngoan ngoãn lại, dù cho bệnh đến ý thức không còn tỉnh táo, cũng vẫn biết đau.

Hoàng thái y cứ một lúc lại rút một cây kim xuống, những giọt máu không ngừng lăn xuống, kéo dài hơn nửa canh giờ sau, tất cả kim đều được rút ra, nhiệt độ trên người A Triền cuối cùng cũng hạ xuống, cũng không còn quấy nhiễu nữa.

Trong lúc châm cứu, Hoàng thái y lại cho nàng uống hai viên hoàn dược đã được bào chế, thuốc đó đắng đến tê cả da đầu, A Triền ăn xong, đồng tử vốn đang lơ đãng cũng co lại. "Được rồi, chú ý đừng để nàng bị lạnh, tối nay chắc sẽ không sốt lại nữa, sáng mai châm cứu thêm một lần là được." Ông vừa thu dọn ngân châm của mình vừa nói.

Rồi lại như nghĩ đến điều gì, ngẩng đầu nói với Bạch Hưu Mệnh: "Bạch đại nhân vừa rồi có phải đã dùng nội tức để áp chế nhiệt độ trong cơ thể vị cô nương này không?" "Phải." "Kinh mạch của vị cô nương này tắc nghẽn, phương pháp này không thích hợp để thường xuyên sử dụng." "Bản quan biết." Hoàng thái y lại nhìn A Triền, ra hiệu cho Bạch Hưu Mệnh cùng ông ra ngoài.

Bạch Hưu Mệnh đi ra, hai người xuống tầng một, Hoàng thái y mới lại lên tiếng: "Hạ quan không biết vị cô nương này có quan hệ gì với đại nhân, nhưng thân thể của nàng cực kỳ yếu, nếu sốt cao như thế này thêm hai lần nữa, e là sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ." Bất luận Quý Thiền có thể sống được bao lâu, dường như cũng không có quan hệ gì với hắn.

Nhưng hắn không giải thích, chỉ hỏi một câu: "Có thể chữa được không?" Hoàng thái y lắc đầu: "Hạ quan tạm thời vẫn chưa nghĩ ra phương pháp chữa trị, thân thể nàng quá hư, nhiều loại thuốc bổ không thể dùng được, dễ bị hư bất thụ bổ.

Bây giờ cách tốt nhất, chính là bồi dưỡng cho tốt, không được mệt mỏi, không được bị lạnh, ngày thường phải giữ tâm tình vui vẻ, không được thức khuya, ăn uống cũng phải đặc biệt chú ý, phải uống nhiều canh nóng, ít đụng vào đồ hàn lạnh." Nói xong, ông lại bổ sung một câu: "À đúng rồi, lúc nàng đến tháng có thể sẽ rất đau, cần phải chú ý đặc biệt." Hoàng thái y nói một đống điều cấm kỵ, nghe đến đau cả đầu, Giang Khai đứng ở cửa tầng trên đã bắt đầu đảo mắt trắng dã, một cô nương khó nuôi như vậy, may mà không phải là người nhà của đại nhân bọn họ.

Bạch Hưu Mệnh yên lặng lắng nghe, vẻ mặt vẫn không thay đổi.

Hoàng thái y nói xong một tràng lại tiếp tục: "Thật ra cho dù có dưỡng tốt, vị cô nương này e là cũng chỉ có thể sống thêm hai, ba

mươi năm nữa." "Có biết nguyên nhân gì khiến thân thể nàng yếu như vậy không?" Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng lên tiếng.

Hoàng thái y lắc đầu, rồi lại do dự nói: "Thân thể nàng yếu đến mức có chút bất thường, không phải trúng độc, ngược lại có chút giống như trong truyền thuyết là bị trớ chú." Chuyện trớ chú ông chỉ nghe nói qua, chưa từng tận mắt thấy, chuyện này chỉ có thể để tu sĩ xử lý, ông không chữa được.

Bạch Hưu Mệnh hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu: "Biết rồi, đa tạ Hoàng thái y." "Bạch đại nhân khách sáo rồi." Sáng mai còn phải châm cứu, nhà A Triền cũng không có phòng khách dư thừa để nghỉ ngơi, Bạch Hưu Mệnh bảo Phong Dương đưa Hoàng thái y đến khách sạn ở.

Tiễn Hoàng thái y đi xong, hắn quay lại tầng hai, A Triền đã yên lặng ngủ say.

Thực ra từ lúc bắt đầu sốt, A Triền đã mơ màng tiến vào trạng thái bán nội thị, con hồ ly trong cơ thể cũng giống như nàng, lăn qua lộn lại đều rất khó chịu.

Xích sắt trên người hồ ly không ngừng rung động, phát ra âm thanh chói tai, mãi cho đến vừa rồi, một trong những sợi xích quấn trên chân trước bên trái của hồ ly đột nhiên đứt gãy.

A Triền trơ mắt nhìn sợi xích màu đen hóa thành từng ký tự không hiểu được, nổ tung đầy trời, rồi biến mất vào hư không.

Khoảnh khắc sợi xích đứt gãy, cơ thể nàng dường như trở nên nhẹ nhõm hơn.

Nàng ngơ ngác nhìn mọi thứ xảy ra trong nội cảnh, một gông xiềng quấn trên người cứ thế biến mất?

A Triền lúc này mới nhận ra, việc mình đột nhiên phát sốt có lẽ

không chỉ đơn giản là bị bệnh, mà còn liên quan đến sợi xích đã biến mất này.

Nhưng rốt cuộc nàng đã làm gì để gây ra tất cả những điều này?

A Triền cố gắng suy nghĩ, gần đây, điều duy nhất có thể coi là đặc biệt, chính là đã giúp Tiểu Lâm thị một tay, sau khi bà ta báo thù lại đưa bà ta vào U Minh luân hồi.

Từ góc độ của người khác, việc A Triền làm không thể coi là chuyện tốt, có phải là vì điều này không?

Nàng không thể xác nhận, nhưng đối với nàng mà nói, ít nhất đây cũng là một tin tốt.

Những gông xiềng không hiểu sao lại xuất hiện trên người, dường như không khó loại bỏ như nàng vẫn tưởng, cuối cùng cũng không đến mức hoàn toàn vô vọng.

Trong lòng A Triền rất vui, nhưng cơ thể lại mệt mỏi đến mức không thể có phản ứng gì khác.

Sau khi sợi xích đó vỡ tan, trạng thái nội thị cũng theo đó biến mất, ý thức của A Triền dần chìm vào giấc mộng.

Sáng ngày thứ hai, lúc Hoàng thái y đến châm cứu cho A Triền, nàng vẫn chưa tỉnh lại.

Mãi cho đến chập tối, nửa bầu trời bị ráng chiều nhuộm đỏ rực, A Triền cuối cùng cũng mở mắt.

Giấc ngủ này quá dài, nàng bị đói đến tỉnh.

Trong phòng rất yên tĩnh, A Triền nằm trên giường một lúc, vặn vẹo người uể oải một hồi, cuối cùng quyết định dậy đi làm chút đồ ăn, nếu không cơ thể có thể sẽ không chịu nổi.

Đợi đến khi nàng chống tay ngồi dậy khỏi giường, mới phát hiện

trong phòng mình lại có một người đang ngồi.

Bạch Hưu Mệnh vẫn luôn ngồi tựa bên cửa sổ, ánh mắt trầm tĩnh nhìn nàng.

Nhân tiện thu hết bộ dạng vặn vẹo như bánh quai chèo của nàng vừa rồi vào mắt. "Ngươi... sao lại ở đây?" A Triền trừng to mắt, kéo tấm chăn đã đẩy ra che trước người, cảnh giác nhìn hắn. "Đêm qua ngươi bị bệnh." A Triền mơ hồ nhớ lại, lúc khó chịu nhất hôm qua, dường như thật sự có người ở bên cạnh nàng.

Nàng vẫn luôn nghĩ đó là mình đang nằm mơ, vì nàng cảm thấy người ở bên cạnh mình là cha.

Hóa ra không phải là mơ, người ở bên cạnh cũng không phải cha, mà lại là Bạch Hưu Mệnh. "Có phải ngươi còn mời đại phu cho ta không?" A Triền thăm dò hỏi, trong miệng nàng có một vị đắng chưa tan hết.

Nàng dường như lại nhớ ra vài đoạn, Bạch Hưu Mệnh hình như đã cho nàng uống thuốc. "Ừm." Bạch Hưu Mệnh không hề đề cập đến chuyện đêm qua, cũng không nói cho nàng biết chuyện của thái y.

A Triền hoàn toàn không biết, sau đêm qua, vì chuyện nửa đêm mở cửa cung mời thái y, nàng sẽ lọt vào tầm mắt của bao nhiêu người. "Bạch Hưu Mệnh, cảm ơn ngươi." Đây là lần đầu tiên A Triền gọi tên hắn, nàng rất trịnh trọng cảm ơn hắn. "Không cần, bản quan tìm ngươi vốn có chuyện muốn hỏi, đêm qua chỉ là tình cờ gặp phải." A Triền lập tức đoán được Bạch Hưu Mệnh tìm nàng vì chuyện gì, nàng vốn đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ là không ngờ đột nhiên lại đổ bệnh. "Đại nhân, đồ ăn đã mang đến rồi." Giọng của Phong Dương từ dưới lầu truyền lên.

Bạch Hưu Mệnh đứng dậy đi ra ngoài, đến cửa mới nhàn nhạt nói: "Mặc quần áo vào, xuống ăn cơm." Lúc A Triền ở trên lầu sửa soạn

lại mình, Phong Dương đã đem đồ ăn từ Minh Kính Ti mang đến và món cháo nóng mà đại nhân yêu cầu bày lên bàn.

Món cháo này là do đầu bếp lớn của Minh Kính Ti tự tay nấu, nấu hơn một canh giờ, hạt gạo nở bung, bên trên nổi một lớp váng gạo, ngửi cực kỳ thơm. "Hôm nay trong nha môn có chuyện gì xảy ra sao?" Bạch Hưu Mệnh liếc nhìn Phong Dương từ trên xuống dưới, thấy trên tai trái của hắn có một vết máu nhỏ, liền lên tiếng hỏi.

Chương 22

"Một tên trinh sát nói nghi là phát hiện ra tung tích của Tuyết Châm xà, thuộc hạ đã dẫn người truy đuổi, nhưng đáng tiếc lại để nó chạy thoát rồi." Lúc chạy thoát còn để lại một vết cắt trên tai hắn.

Nói rồi, hắn nhíu mày: "Gần đây Tuyết Châm xà thường xuyên lộ diện, thuộc hạ cảm thấy là kẻ đứng sau đang làm nhiễu loạn tầm nhìn." Lúc này tiếng bước chân vang lên, hai người đang ngồi bên bàn đồng thời quay đầu lại.

A Triền chậm rãi bước xuống cầu thang, nàng không búi tóc, mà tết tóc dài thả trước ngực, mặc một bộ áo váy màu xanh nhạt thêu hoa lan cỏ, tôn lên vẻ đáng thương động lòng người của nàng sau cơn bạo bệnh, càng khiến người ta thương tiếc.

Phong Dương chỉ nhìn một cái rồi vội vàng dời mắt đi, còn Bạch Hưu Mệnh thì vẫn luôn nhìn nàng.

A Triền ra vẻ không hề nhận ra ánh mắt của Bạch Hưu Mệnh, thần sắc tự nhiên đi đến bên bàn, ngồi xuống chiếc ghế gỗ duy nhất.

Bạch Hưu Mệnh ung dung múc cháo trắng từ trong hũ sành ra, lại đặt một chiếc muỗng canh vào trong bát, rồi đẩy đến trước mặt A Triền.

A Triền từng muỗng từng muỗng uống cháo trắng, mắt hau háu nhìn bốn món ăn và một con gà hun khói đặt trước mặt Bạch Hưu Mệnh, chính là loại của ông Hồ bán ở đầu phố.

Mùi thơm của gà hun khói không ngừng xộc vào mũi, nàng thèm đến mức gần như chảy nước miếng. "Mới khỏi bệnh, bây giờ ngươi chỉ có thể uống cháo." Bạch Hưu Mệnh như đoán được suy nghĩ của nàng, trước khi nàng đưa đũa ra, đã cắt đứt hy vọng của nàng.

A Triền thầm thở dài, ánh mắt luyến tiếc rời khỏi con gà hun khói, lại một lần nữa cảm thán, làm người thật khó.

Một bát cháo vào bụng, cơn đói được xoa dịu, trên người cũng có chút sức lực.

A Triền uống xong cháo, Bạch Hưu Mệnh cũng vừa hay đặt bát đũa xuống.

Cả hai đều không động, Phong Dương rất có mắt tiến lên dọn dẹp bát đũa, dọn xong liền xách đồ đi.

Ngoài cửa, ráng chiều dần nhạt đi, trên bầu trời chỉ còn lại vệt sáng cuối cùng.

A Triền một tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn ra ngoài, Bạch Hưu Mệnh cũng yên lặng ngồi, không làm phiền nàng.

Mãi cho đến khi tia sáng cuối cùng biến mất, ngày đêm luân chuyển, A Triền mới quay đầu lại: "Bạch đại nhân muốn hỏi ta điều gì, cứ hỏi đi." "Địa y, đất mộ và gỗ hòe rỗng ruột dùng để làm gì?" "Đại nhân không phải đã biết rồi sao, dùng để làm hương." "Tác dụng thì sao?" A Triền chớp mắt: "Nếu là người khác, ta chắc chắn sẽ không nói cho họ biết, nhưng Bạch đại nhân đêm qua vừa cứu mạng ta, ta sẽ lén nói cho ngài biết." Nàng hơi nghiêng người về phía trước, ra vẻ muốn nói cho hắn một bí mật nhỏ. "Đó là dùng để tế tự, nghe nói có thể đưa tiễn người đã khuất." "Nghe nói?" Bạch Hưu Mệnh nhướng mày. "Phải, ta tìm thấy trong ký ức, cũng không biết có tác dụng không." "Nếu không biết có tác dụng hay không, tại sao còn phải thử?" A Triền có chút bất ngờ, giọng điệu của Bạch Hưu Mệnh không giống hai lần trước dồn dập ép người, dù hắn vẫn đang nghi ngờ nàng.

Nàng thầm nghĩ, người này có lẽ là thấy bộ dạng ốm yếu của nàng, nên thương hại kẻ yếu. "Sao, câu hỏi này rất khó trả lời sao?"

Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Không khó, ta chỉ cảm thấy, câu trả lời này Bạch đại nhân có lẽ sẽ không tin." Giọng A Triền trầm xuống, "Ngày đi viếng mợ, ta đã gặp vị Tô phu nhân đó.

Ngày thứ hai mợ được đưa tang, từ sáng sớm, cả nhà dượng đã mời người đến làm pháp sự, nói mợ hóa thành lệ quỷ, sẽ gây nguy hiểm cho gia đình, muốn phong ấn mợ trong quan tài, đợi oán khí tan hết, một trăm năm sau mới thả ra." Nàng nhanh chóng liếc nhìn Bạch Hưu Mệnh, hắn mặt không biểu cảm, căn bản không nhìn ra được rốt cuộc hắn có tin lời nàng hay không. "Đại nhân, đó là mợ ruột của ta, là người duy nhất cho ta bạc sau khi ta sa cơ lỡ vận.

Ta không có cách nào ngăn cản dượng, cũng không thể đòi lại công đạo cho mợ, chỉ có thể làm cho mình an lòng." "Vì cầu một sự an lòng, suýt nữa bệnh chết, cũng nằm trong kế hoạch của ngươi?" A Triền có chút xấu hổ, cổ họng nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nói nhiều giọng sẽ có chút khàn: "Đó là ngoài ý muốn, ban ngày ta đã ngủ bù đầy đủ, ai biết được sẽ đột nhiên đổ bệnh." Sau đó giọng nàng hơi cao lên, tâm trạng dường như cũng đã hồi phục: "Còn phải nhờ đại nhân, ta bây giờ đã khỏe hơn nhiều rồi." Bạch Hưu Mệnh nhìn A Triền với nét mặt sinh động, lại nghĩ đến lời Hoàng thái y nói với hắn đêm qua.

Cho dù được bồi dưỡng, nàng cũng chỉ có thể sống thêm hai, ba mươi năm nữa. "Đại nhân?" Thấy hắn một lúc lâu không có phản ứng, A Triền có chút kỳ lạ. "Hương ngươi làm hắn là vẫn còn chứ?" Bạch Hưu Mệnh thu lại sự chú ý, lên tiếng. "Vẫn còn mấy chục nén, đều để trong phòng ngủ của ta, nếu đại nhân muốn kiểm tra, có thể lấy đi." A Triền tỏ ra rất hợp tác, "Quá trình tế tự cũng rất đơn giản, ta có thể nói hết cho đại nhân." A Triền không hề giấu diếm, kể lại quá trình tế tự một lượt, nàng thậm chí còn nói cho Bạch Hưu Mệnh cả các bước làm hương, ngay cả khúc gỗ âm liễu ở góc nhà cũng nói.

Bạch Hưu Mệnh không hỏi thêm gì nữa, lấy đi số Dẫn Hồn hương còn lại của A Triền, rồi đứng dậy rời đi.

A Triền đứng ở cửa, nhìn bóng lưng hắn khuất vào bóng tối, đồng thời trong lòng cũng có chút kỳ lạ, Bạch Hưu Mệnh hôm nay thật sự rất dễ nói chuyện, nàng còn tưởng phải dây dưa với hắn một hồi lâu.

Tiễn Bạch Hưu Mệnh đi, nàng quyết định lát nữa sẽ đun chút nước nóng để lau người, lúc đóng cửa đột nhiên phát hiện then cửa lại không cánh mà bay. ...Trừ Bạch Hưu Mệnh đêm qua không biết làm sao vào được nhà nàng, dường như cũng không ai làm gì then cửa của nàng cả.

A Triền tức giận lục lọi trong nhà một hồi lâu, cuối cùng tìm được một thanh gỗ dài ngắn hơn một chút, tạm thời có thể dùng làm then cửa.

Bạch Hưu Mệnh sau khi lấy được nhang từ tay A Triền không quay về Minh Kính Ti, mà đến Ti Thiên Giám.

Giám chính lúc này vẫn còn ở trong Ti Thiên Giám, nghe nói Trấn phủ sử Minh Kính Ti Bạch Hưu Mệnh cầu kiến, không khỏi có chút kinh ngạc, đích thân ra nghênh đón.

Bạch Hưu Mệnh thấy Giám chính liền tiến lên hành lễ, nhưng giọng điệu hỏi thăm lại rất tùy ý: "Giám chính đại nhân dạo này vẫn khỏe chứ?" Giám chính có giao hảo với Minh Vương, thường xuyên đến Minh Vương phủ, từ khi Bạch Hưu Mệnh được Minh Vương đưa về Minh Vương phủ hơn mười năm trước, họ đã thường xuyên gặp mặt, cho đến khi Bạch Hưu Mệnh bị phái đi U Châu. "Không có việc không đến điện Tam Bảo, tiểu tử ngươi có chuyện gì?" Giám chính dẫn hắn vào phòng nghỉ ngơi thường ngày của mình, thuận miệng hỏi.

Bạch Hưu Mệnh cùng Giám chính ngồi xuống, mở chiếc hộp trong

tay ra.

Giám chính nhìn vào trong, thấy một đống nhang, còn là nhang do người có tay nghề không tốt làm, lập tức mất hứng. "Đây là hương của ai làm, tay nghề kém thế?" Bạch Hưu Mệnh đột nhiên có chút buồn cười, nếu để Quý Thiền nghe thấy lời này, có lẽ nàng sẽ rất tức giận. "Là ta thu được, muốn nhờ Giám chính đại nhân xem giúp, hương này có vấn đề gì không?" Nghe lời hắn nói, Giám chính từ trong hộp gỗ chọn ra một nén hương, đầu tiên là đưa đến mũi ngửi kỹ, sau đó lại bẻ một đoạn vê thành bột ở đầu ngón tay, cho vào miệng nếm thử. "Ừm, âm khí rất nặng, dược liệu cũng không có gì đặc biệt, là ai nghĩ ra vậy?" ông hỏi Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh không trả lời, đối với vị trưởng bối có tư duy nhảy vọt này rất là bất đắc dĩ: "Ngài cứ nói thẳng, thứ này có tác dụng gì?" "Không có tác dụng, nếu đốt một lúc trăm nén, âm khí tụ tập, có thể sẽ dẫn đến một số quỷ hồn cấp thấp." "Không có tác dụng?" Câu trả lời này khiến Bạch Hưu Mệnh rất bất ngờ, hắn liền kể lại quá trình tế tự của A Triền mà trinh sát đã ghi lại, "Có nghi thức này phối hợp, cũng không có tác dụng sao?" "Nghi thức này dùng để làm gì?" "Đưa tiễn người đã khuất." "Hô, khẩu khí cũng không nhỏ." Giám chính cười nói, "Nếu đốt hương là có thể tùy tiện đưa người đã khuất xuống U Minh, thì mấy hòa thượng và đạo sĩ cũng không cần phải tốn công siêu độ nữa." "Vậy là thật sự không có tác dụng?" Giám chính uống một ngụm trà súc miệng: "Ít nhất trong trí nhớ của ta, không có nghi thức trẻ con như vậy.

Ngươi có thể tìm người thử xem, dù sao nghi thức này cũng đơn giản, bắt một con lệ quỷ về, viết sinh thần bát tự của nó lên, rồi đốt hương bảy ngày, xem có hiệu quả gì." Ông không nói Bạch Hưu Mệnh cũng định thử một lần, nhưng nhang trong hộp không đủ, còn cần phải tìm người làm hương. "Nghe nói Giám chính đại nhân cũng

biết làm hương?" Giám chính chỉ vào Bạch Hưu Mệnh, biết ngay tiểu tử này tìm ông chắc chắn không có chuyện tốt.

Giám chính làm theo các bước mà Bạch Hưu Mệnh nói, từng bước một làm ra hơn trăm nén nhang, sau khi kiểm nghiệm, giống hệt như hương lấy từ tay A Triền.

Bảy ngày sau, nghi thức kết thúc, không có gì xảy ra.

Con lệ quỷ bị nhốt đó vừa không bị người đốt hương triệu hồi đến, cũng không bị đưa đi.

Lòng hiếu kỳ của Giám chính cũng nặng, ngày cuối cùng đặc biệt đến xem một chút, kết quả quả nhiên như ông dự liệu. "Bỏ cuộc rồi chứ, đã sớm nói với ngươi là không có tác dụng rồi.

Nghi thức nào có đơn giản, chúng ta ở Ti Thiên Giám kính cáo trời đất còn phải mất một năm để chuẩn bị." Giám chính đứng bên cạnh Bạch Hưu Mệnh nói lời châm chọc.

Bạch Hưu Mệnh không thất vọng, kết quả này đã sớm nằm trong dự liệu.

Nhưng, tiềm thức của hắn đối với nghi thức này vẫn còn hoài nghi. "Ta trước đây nghe người ta nói, vào thời đại chưa có hương, người xưa dùng gỗ thơm là có thể tế tự trời đất?" "Ngươi biết cũng không ít nhỉ." Giám chính cũng vui vẻ giải thích cho hắn, liền nói, "Đúng là có cách nói như vậy, nhưng cái gọi là người xưa không phải là người tùy tiện nào cũng được, ngươi hẳn đã nghe qua truyền thuyết thượng cổ Vu Yêu đại chiến chứ." "Có quan hệ gì với chuyện chúng ta đang nói?" "Người xưa có thể tùy tiện cắm một cành cây tế tự trời đất, còn được trời đất ban tặng, đều được gọi chung là Vu." "Vu?

Vu tộc?" "Đúng, họ không thừa nhận mình là nhân tộc, cho rằng tổ tiên của họ là Vu tộc thượng cổ ngang hàng với Yêu tộc.

Những Vu tộc này kính sợ trời đất tự nhiên, họ có một bộ phương thức tế tự của riêng mình, đơn giản mà hiệu quả, nhưng chúng ta không dùng được." "Tại sao?" Bạch Hưu Mệnh hứng thú hỏi. "Mấy vị Giám chính tiền nhiệm đã nghiên cứu qua, hồn phách của Vu tộc mang sức mạnh đặc thù, họ gọi đó là sức mạnh của tổ tiên, chỉ cần có huyết mạch Vu tộc, là có thể mượn sức mạnh của tổ tiên trong tế tự, cho nên nghi thức không còn quan trọng nữa." "Nghe có vẻ rất lợi hại, nhưng tại sao trước đây ta chưa từng nghe nói qua?" Giám chính thở dài: "Chi tộc Vu cuối cùng đã bị diệt tuyệt hai trăm năm trước, ngươi mới bao nhiêu tuổi, đương nhiên là chưa nghe qua rồi." "Ai làm?" "Yêu tộc làm.

Lúc đó Yêu tộc thế lực lớn mạnh, từng lập nên yêu quốc cùng Đại Việt ta chia đôi thiên hạ, vị Yêu hoàng đó đối với Vu tộc có địch ý rất mạnh, ông ta phái một đội quân đến vùng đất hoang dã diệt tuyệt tất cả Vu tộc." "Một người cũng không còn?" Bạch Hưu Mệnh có chút bất ngờ.

Giám chính tiếc nuối nói: "Một người cũng không còn, chúng đã dùng thánh khí của Yêu tộc, thông qua huyết mạch tìm người, tìm được một người giết một người.

Thánh nhân đương thời cũng đã phái người tìm Vu tộc, nhưng không thu được gì." Lời của Giám chính coi như đã hoàn toàn cắt đứt sự nghi ngờ của Bạch Hưu Mệnh.

Có lẽ con hồ yêu đó nghe được hoặc thấy được nghi thức tế tự này ở đâu đó, cũng có thể nghi thức này thật sự có liên quan đến Vu tộc, nhưng bất luận là yêu hay người, đều không thể sử dụng.

Có lẽ thật như Quý Thiền nói, nàng làm tất cả những điều này, chỉ là để bản thân được an lòng?

Chớp mắt đã qua mười mấy ngày, A Triền gần đây ở nhà làm

hương hoàn.

Nàng điều chế ba loại hương hoàn với ba mùi khác nhau, dùng công thức thông thường nhất và hương liệu rẻ nhất.

Nàng lấy một lượng nhỏ ngọc phấn mua từ chợ Tây lần trước cho vào hương liệu làm hương hoàn, đợi hương hoàn làm xong, hiệu quả xua đuổi rắn rết chuột bọ quả nhiên rất tốt.

Đặt một viên hương hoàn trong nhà bếp, mười mấy ngày nay không thấy một con chuột nào.

A Triền chuẩn bị mở một tiệm hương, vừa hay có thể dùng hương hoàn để mở rộng thị trường.

Tuy trong tay nàng vẫn còn một ít trang sức vàng, một ít bạc, nhưng cũng không thể chỉ chi không thu, của hồi môn thì xa vời, nàng phải có một nguồn thu nhập.

Mấy ngày trước, nghe ông chủ Từ hàng xóm nói hiệu sách có chuột, ông đã nuôi một con mèo nhỏ màu đen trắng về, kết quả sức phá hoại của mèo không thua gì chuột, hai cuốn sách của ông chủ Từ bị cào hỏng, ông lại tức giận đi khắp nơi tìm mèo.

A Triền nghe xong liền tặng ông chủ Từ một viên hương hoàn, chỉ dùng hai ngày, ông chủ Từ đã cảm nhận được lợi ích của hương hoàn, hôm nay đặc biệt tìm nàng nói muốn mua thêm hai viên nữa.

Nguyên liệu của hương hoàn không đắt, nàng tính toán chi phí, một viên hương hoàn giá hai mươi văn, đối với người bình thường có chút đắt nhưng vẫn có thể chi trả được, dù sao tác dụng chính của hương hoàn này là xua đuổi rắn rết chuột bọ và hiệu quả cực tốt, sẽ luôn có người muốn mua.

Ông chủ Từ sảng khoái đưa cho nàng bốn mươi văn tiền, từ tay A Triền lấy đi hai viên hương hoàn.

Đây là lần đầu tiên A Triền tự mình kiếm được tiền, đang đếm tiền, thì thấy Bạch Hưu Mệnh mặc một bộ thường phục màu trắng trăng đi về phía nàng. "Bạch đại nhân, đã lâu không gặp." A Triền vừa kiếm được tiền tâm trạng tốt, cười tươi chào hỏi Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh khẽ gật đầu với nàng, đến trước mặt nàng, đưa chiếc hộp gỗ trong tay qua.

A Triền nhận lấy hộp gỗ mở ra xem, phát hiện mấy chục nén Dẫn Hồn hương ban đầu của mình không những không thiếu, mà còn nhiều hơn.

Nàng liếc nhìn Bạch Hưu Mệnh, thầm nghĩ, người này quả nhiên đa nghi, lâu như vậy mới đến tìm nàng, tám phần là đã thử nghi thức một lần rồi.

Nhưng mà, nàng đã dám nói cho hắn biết từng chi tiết của nghi thức, tự nhiên có đủ tự tin rằng hắn sẽ không tra ra được gì.

Có một số nghi thức, cho dù biết quá trình cũng vô dụng.

Nhìn qua chiếc hộp, A Triền liền đóng lại, nàng ôm hộp định cất vào trong nhà, nói không chừng lúc nào đó những nén hương này có thể dùng đến, không thể lãng phí.

Bạch Hưu Mệnh trả lại nàng Dẫn Hồn hương xong cũng không rời đi, như thể định tán gẫu với nàng: "Ngươi vừa rồi đang bán đồ?" "Phải, ta đang bán hương hoàn." A Triền từ trong túi tiền lấy ra một viên hương hoàn đưa cho Bạch Hưu Mệnh, định nhân tiện cho hương hoàn này qua cửa ải.

Bạch Hưu Mệnh vừa nhận lấy hương hoàn, từ chiếc nhẫn màu đen trên ngón trỏ của hắn đột nhiên bay ra một thứ, gầm lên một tiếng về phía hương hoàn trong tay hắn.

A Triền nhìn chằm chằm vào thứ nhỏ đen sì đó một hồi lâu, mới

thăm dò hỏi: "Bạch đại nhân, đó là... rồng sao?" "Long hồn." Bạch Hưu Mệnh giải thích một câu, rồi hỏi nàng, "Thứ này làm bằng gì?" "Bạch đại nhân có nhớ những viên ngọc mà Tuyết Châm xà dùng không, ta đã mua một ít nghiền thành bột, trong hương hoàn này có cho ngọc phấn, dùng để xua đuổi rắn rết hiệu quả rất tốt." Bạch Hưu Mệnh gật đầu không nói gì, những mảnh ngọc đó không ảnh hưởng đến người, nếu không đã sớm bị Minh Kính Ti thu đi rồi.

Hắn không ngờ, thứ đó còn có thể xua đuổi rắn rết.

Sự chú ý của A Triền đã sớm không còn ở trên hương hoàn của mình nữa, nàng nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trên ngón tay Bạch Hưu Mệnh, mắt đảo một vòng, thăm dò hỏi: "Trên tay đại nhân có long hồn, ngài từng giết rồng sao?" "Ngươi rất tò mò?" "Không thể nói sao?" "Đã giết một con hắc long Tứ cảnh." Đây là trận chiến thành danh của Bạch Hưu Mệnh, trong triều không ai không biết.

Cũng chính vì chuyện này, hắn mới có thể ngồi vững ở vị trí Trấn phủ sử.

A Triền có chút kinh ngạc, Long tộc tự cho mình huyết mạch tôn quý, chưa bao giờ giao du với các yêu tộc khác.

Sở dĩ kiêu ngạo như vậy, là vì chúng có vốn để kiêu ngạo.

Giao đấu cùng cảnh giới, Long tộc dựa vào nhục thân cường hãn có thể đứng ở thế bất bại.

Nàng không biết tu vi của Bạch Hưu Mệnh như thế nào, nhưng chắc chắn chưa đến Ngũ cảnh, cho dù hắn là Tứ cảnh, có thể giết được hắc long cùng cảnh giới, cũng không phải là lợi hại bình thường.

Hơn nữa trông hắn tuổi không lớn, lúc giết rồng, chưa chắc đã là Tứ cảnh.

A Triền đột nhiên có chút hiểu tại sao Yêu tộc lại kiêng kỵ Nhân tộc đến vậy, Bạch Hưu Mệnh trông chưa đến ba mươi tuổi, tu vi đã đến mức này, cùng một tu vi, trừ đi huyết mạch gia trì, Yêu tộc ít nhất cần phải tu luyện nghìn năm.

Chương 23

Nhân tộc quả nhiên được trời đất ưu ái. "Đại nhân đã từng giết rồng, chắc hẳn dược liệu trên thân rồng cũng đã có được?" A Triền tiếp tục vòng vo tam quốc hỏi. "Muốn nói gì, cứ nói thẳng." A Triền tiến lại gần vài bước: "Đại nhân, lần trước Phong đại nhân nói, các ngài vẫn đang tìm Tuyết Châm xà, đã tìm được chưa?" Bạch Hưu Mệnh nhìn về phía A Triền, trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp ánh lên tia sáng tối: "Ngươi có cách?" A Triền nhếch môi, vốn còn đang nghĩ đến chuyện thiếu tiền, không ngờ cơ hội lại tự tìm đến cửa. "Nếu ta có thể giúp đại nhân bắt được Tuyết Châm xà, đại nhân có thể giúp ta một việc không?" Bạch Hưu Mệnh hơi trầm ngâm liền hiểu ra: "Ngươi cần dược liệu để bắt rắn có liên quan đến rồng?" "Đúng." A Triền cũng không có gì để che giấu, nàng cũng không lo Bạch Hưu Mệnh sẽ ép hỏi nàng công thức rồi qua cầu rút ván.

Bạch Hưu Mệnh quả nhiên không truy hỏi, chỉ nói: "Muốn ta giúp việc gì, nói nghe xem?" "Ta muốn nhờ đại nhân giúp ta, đòi lại của hồi môn của mẹ ta." Bạch Hưu Mệnh nhìn chằm chằm A Triền một hồi lâu, nhìn đến mức nàng có chút lo lắng, lẽ nào yêu cầu này của mình rất khó sao?

Chắc là không đến mức đó chứ.

Cuối cùng, Bạch Hưu Mệnh lên tiếng: "Ngươi có biết, nếu bản quan thay ngươi đi đòi của hồi môn, điều đó có nghĩa là gì không?" A Triền đương nhiên biết, cho dù nàng không phải con người, cũng rõ sau chuyện này, người khác sẽ nhìn nhận mối quan hệ của nàng và Bạch Hưu Mệnh như thế nào.

Miệng lưỡi thế gian đáng sợ, nhưng A Triền không quan tâm đến

những điều này. "Ta biết, ta không quan tâm." "Dây dưa quan hệ với bản quan, đối với ngươi không có lợi." Bạch Hưu Mệnh nhắc nhở.

A Triền trừng to mắt: "Lẽ nào đại nhân sợ ta danh tiếng không tốt, sau này không gả đi được sao?" "Ngươi nghĩ cũng xa thật." Bạch Hưu Mệnh khinh miệt cười, hắn đương nhiên không có ý đó. "Kẻ thù của bản quan ở khắp nơi, ngươi chắc chắn mình chịu nổi chứ?" Hắn có thể không quan tâm đến những lời đồn đại bên ngoài, điều đó không làm tổn hại gì đến hắn, nhưng một khi Quý Thiền bị liên lụy, kẻ thù của hắn sẽ không quan tâm lời đồn là thật hay giả.

A Triền biết mình đã hiểu lầm, cũng không cảm thấy xấu hổ. "Nếu là do ta chủ động đề xuất, bất kể kết quả thế nào, đều do một mình ta gánh chịu." Nàng thăm dò hỏi: "Đại nhân có đồng ý với đề nghị này không?" Nhân tộc có câu nói "họa hề phúc sở ỷ, phúc hề họa sở phục"*, nàng đã muốn chiếm tiện nghi của Bạch Hưu Mệnh, đương nhiên cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để trả giá tương xứng.

Dù sao nàng cũng đã trêu chọc vào hắn rồi, cơ hội đến, sao có thể dễ dàng từ bỏ.

Kẻ nhút nhát rụt rè, nhất định sẽ chẳng nắm được thứ gì cả. "Bản quan đồng ý." A Triền tức thì cười đến cong cả mày mắt.

Nàng nhìn nam nhân cao lớn trước mặt, thầm nghĩ, không có quan hệ cũng không sao, nàng có thể bám vào quan hệ.

Trước đó Bạch Hưu Mệnh còn sống trong lời nói dối của nàng, giờ chẳng phải đã thành thật rồi sao.

Đương nhiên chuyện này vẫn chưa xong. "Đại nhân." Tiếng "đại nhân" này gọi nghe ngọt ngào lạ thường.

Bạch Hưu Mệnh cụp mắt, chờ nàng lên tiếng.

A Triền mặt lộ vẻ e thẹn, hai má hơi ửng hồng: "Ta biết đại nhân

nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng mà... có thể ứng trước thù lao được không?" "Đừng được đằng chân lân đằng đầu." A Triền hoàn toàn không để tâm đến thái độ lạnh lùng của hắn, xòe hai bàn tay ra trước mắt hắn. "Đại nhân xem vết thương trên tay ta này, đều là do khoảng thời gian này để lại.

Trước đây ta đến cái bếp trông ra sao còn không biết, bây giờ một đồng tiền hận không thể bẻ làm hai để tiêu.

Nếu không phải cuộc sống thực sự quá khó khăn, ta cũng không dám mở miệng với đại nhân." A Triền nói một cách chân thành tha thiết, trong mắt còn rơm rớm hơi nước.

Vết thương trên tay nàng đương nhiên đều là thật, có điều một vài vết là những nốt phồng rộp do xay đậu nành lần trước vẫn chưa lành hẳn, còn vết thương mới kia là do nàng vô ý cắt phải lúc thái thịt gà hai hôm trước.

Đều là vì cuộc sống, cũng không tính là lừa người.

Vết thương trên tay nàng không dễ lành, nhưng cũng chỉ là trông đáng sợ, thực ra không nghiêm trọng.

Có điều đã đóng vai đáng thương thì đương nhiên phải nói sao cho tội nghiệp nhất rồi.

Bạch Hưu Mệnh nhìn ngón tay trắng như hành của nàng, chợt nhớ đến đêm hôm đó, lúc nắm lấy tay nàng, cảm giác mềm mại tinh tế ấy.

Hắn dời mắt đi: "Ngươi muốn ta đi lúc nào?" A Triền sáng mắt lên: "Ngày mai được không?" "Ngươi rất vội sao?" Bạch Hưu Mệnh không nói là không được. "Rất vội." A Triền tha thiết hỏi hắn: "Đại nhân, được không?" "...

Được." "Vậy đại nhân định giờ nào qua đó, ta muốn đến xem náo nhiệt." A Triền không hề che giấu ý đồ muốn xem phủ Tấn Dương

hầu gặp xui xẻo trước mặt Bạch Hưu Mệnh. "Ngày mai, giờ Mùi." "Quyết định vậy nhé." A Triền tâm trạng vui vẻ, đã đòi được lợi ích trước, đương nhiên cũng không thể quên việc chính.

Nàng nghiêm mặt nói với Bạch Hưu Mệnh: "Lát nữa ta sẽ viết cho đại nhân một danh sách, đại nhân cứ theo đó mà chuẩn bị dược liệu.

Ta nghĩ trong tay đại nhân chắc là có long cốt?" "Có." "Vậy thì tốt, ngoài những thứ trong danh sách, đại nhân lấy một đoạn long cốt nghiền thành bột giao cho ta là được." Bạch Hưu Mệnh tỏ vẻ không có gì không được.

A Triền đột nhiên nhớ ra trong nhà mình chưa có giấy bút, vội chạy sang hiệu sách bên cạnh mượn Từ lão bản.

Từ lão bản rất sảng khoái chuẩn bị giấy bút cho A Triền.

Trước khi đặt bút, Bạch Hưu Mệnh cũng vừa lúc bước vào hiệu sách.

Nhìn thấy bóng dáng của hắn, động tác hạ bút của A Triền khựng lại một chút, sau đó viết lên giấy mấy loại dược liệu cùng liều lượng ước chừng.

Chữ của nàng rất thanh tú, là lối chữ trâm hoa tiểu khải mà các tiểu thư khuê các thường dùng.

Viết xong, nàng cầm tờ giấy lên thổi thổi mực trên đó rồi đưa cho Bạch Hưu Mệnh: "Đại nhân cầm lấy." Bạch Hưu Mệnh liếc qua một cái, gấp tờ giấy lại rồi cất đi.

Sau khi từ biệt Từ lão bản, A Triền cùng Bạch Hưu Mệnh bước ra khỏi hiệu sách.

Thấy hắn dường như định rời đi, A Triền đột nhiên gọi hắn lại. "Đại nhân." "Còn có việc?" Bạch Hưu Mệnh quay người lại.

A Triền chớp đôi mắt trong veo hỏi hắn: "Nếu một ngày nào đó kẻ thù của đại nhân tìm đến ta, ngài sẽ cứu ta chứ?" "Bản quan không cứu kẻ vô dụng." "Thật sự không thể châm chước một chút sao?" Bạch Hưu Mệnh lười trả lời, xoay người rời đi.

Chậc, đúng là đồ sắt đá.

A Triền hừ hừ trong lòng, nghĩ đến ngày mai còn có trò vui để xem, bước chân về nhà cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Trưa hôm sau, nàng còn chưa dùng bữa trưa đã đi về phía phủ Tấn Dương hầu.

Chưa đến giờ Mùi, nàng đã tìm được một vị trí quan sát tuyệt vời xung quanh, lầu ba của một quán trà ven đường, vừa hay có thể nhìn thấy cổng lớn của phủ Tấn Dương hầu.

A Triền chọn xong chỗ, gọi một ấm trà, lại gọi thêm ba món điểm tâm.

Tiểu nhị ân cần dẫn nàng đến bên cửa sổ trên lầu ba.

Lúc này người trên lầu ba không nhiều, khách phần lớn là một vài người đọc sách, họ tụ tập thành từng nhóm ba bốn người.

A Triền nghe họ ngâm thơ vẽ tranh, cũng có cái thú riêng.

A Triền không biết, khi nàng đang thưởng thức người khác, thì trong mắt người khác nàng cũng là một cảnh đẹp.

Trong một gian phòng được ngăn cách bằng bình phong cách A Triền không xa, mấy vị công tử trẻ tuổi đang nhìn về phía nàng qua khe hở của bình phong.

Mấy vị này đều là công tử nhà quan, nghe nói kỹ thuật pha trà của trà nương trong quán trà này là tuyệt đỉnh, nên đặc biệt đến xem náo nhiệt.

Mấy người bình phẩm về A Triền một hồi rồi cũng thu lại ánh mắt.

Với thân phận của họ, cô nương thế nào mà chưa từng thấy qua, thật sự không cần phải nhìn chằm chằm một người không rời.

Chỉ có một người vẫn ngoảnh đầu, nhìn mãi. "Mộc Lâm, nhìn trang phục của nàng ta kìa, chỉ là một cô nương nhà bình thường.

Nếu ngươi thực sự thích, có thể đến làm quen, biết đâu tối nay có thể làm tân lang rồi, ha ha." Người nói chuyện tên là Nghiêm Trình, công tử nhà Hình bộ Tả thị lang, Mộc Lâm trong miệng hắn là nhị công tử nhà Lễ bộ Thượng thư.

Xét về địa vị, Mộc Lâm đáng lẽ phải cao hơn một bậc, nhưng Nghiêm Trình có ông ngoại là Trấn Bắc hầu, chiến công hiển hách, lại cực kỳ bao che người nhà, cho nên dù Mộc Lâm không hài lòng với thái độ của Nghiêm Trình, cũng đành nhẫn nhịn.

Một vị công tử khác nhà Đại Lý tự khanh cùng bàn cười nói: "Nếu Mộc Lâm đã có lòng, không ngại đi kết giao với vị cô nương đó, kẻo sau này hối hận." Mộc Lâm bị hắn nói có chút động lòng, do dự một lúc rồi vẫn đứng dậy đi về phía A Triền.

Phía sau một đám người cười tủm tỉm nhìn theo, chỉ có Nghiêm Trình cười khẩy một tiếng.

Mộc Lâm đi tới, A Triền đang cầm một miếng bánh bát trân ăn từng miếng nhỏ.

Bánh bát trân của quán trà này rất thơm ngọt, nàng thầm nghĩ lát nữa lúc về có thể mua một ít mang về. "Cô nương an hảo." Nghe thấy tiếng, A Triền quay đầu lại, thấy bên bàn có một người đang đứng.

Đó là một công tử trẻ tuổi, tuổi tác chắc không lớn, trên mặt vẫn còn vẻ non nớt chưa phai, nhưng ánh mắt trong trẻo, không giống đám

công tử ăn chơi trác táng. "Công tử có việc gì sao?" A Triền đặt miếng bánh trong tay xuống, nghi hoặc hỏi.

Mặt Mộc Lâm hơi nóng lên, thầm nghĩ giọng nói của vị cô nương này thật dễ nghe.

Hắn hành lễ với A Triền, mở miệng nói: "Tại hạ Mộc Lâm, con trai Lễ bộ Thượng thư, không biết, không biết có thể ngồi ở đây không?" A Triền nhìn xung quanh, không phải là không có chỗ trống.

Nhưng vị công tử trước mắt này nói xong, cả khuôn mặt đều đỏ bừng, nàng cảm thấy thú vị, bèn gật đầu: "Công tử mời ngồi." Mộc Lâm vui mừng trong lòng, vừa mới ngồi xuống, đang nghĩ nên nói gì thì thấy A Triền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn cũng nhìn theo, thì thấy một đội vệ binh Minh Kính Ti cưỡi long huyết mã dừng lại bên ngoài phủ Tấn Dương hầu.

A Triền nhìn thấy Bạch Hưu Mệnh ở phía trước đội ngũ, cưỡi trên con long huyết mã cao lớn nhất.

Hôm nay y mặc quan bào màu đỏ thẫm, đội kim quan búi tóc, eo đeo trường đao, tôn lên vẻ gọn gàng anh tuấn của y.

Bạch Hưu Mệnh ngồi trên ngựa, thuộc hạ đi theo phía sau tiến lên gõ cửa.

Môn phòng nghe nói đám người này đến tìm Hầu gia, không dám chậm trễ, vội vàng chạy vào phủ.

Lúc này Tấn Dương hầu đang ở trong thư phòng kiểm tra bài vở của con trai Tiết Chiêu.

Nghe quản gia nói Trấn phủ sử Minh Kính Ti dẫn người đến, lòng hắn trầm xuống, đặt bài văn trong tay xuống rồi vội vã bước ra ngoài.

Tiết Chiêu cũng đi theo sau.

Bạch Hưu Mệnh không đợi bao lâu đã thấy Tấn Dương hầu mặc thường phục cùng đứa con trai kế trên danh nghĩa của mình bước ra.

Hai người không chỉ có dung mạo tương tự, mà ngay cả dáng đi cũng cực kỳ giống nhau, nếu nói không phải cha con ruột, e rằng chẳng ai tin.

Tiết Chiêu dù sao cũng còn trẻ, chưa từng thấy cảnh tượng này, mặt cứ căng cứng, còn Tấn Dương hầu lại tỏ ra trầm ổn hơn nhiều.

Thấy mình ra rồi mà Bạch Hưu Mệnh vẫn ngồi yên trên long huyết mã, trong mắt Tấn Dương hầu lóe lên một tia lạnh lẽo, nhưng đã được che giấu rất kỹ: "Không biết Bạch đại nhân hôm nay đến đây, có việc gì quý hóa?" "Bản quan được người ủy thác, đến tìm Hầu gia để lấy một thứ." "Ồ?

Không biết là thứ gì?" "Của hồi môn của nguyên phối của Hầu gia, Lâm thị." Sắc mặt Tấn Dương hầu tức thì thay đổi, ánh mắt nhìn Bạch Hưu Mệnh đầy kinh ngạc và nghi ngờ. "Bạch đại nhân không phải đang nói đùa với bản hầu đấy chứ?

Ngài lấy thân phận gì để đòi của hồi môn của vong thê của bản hầu?" "Bản quan thay Quý Thiền đến đòi của hồi môn của vong mẫu nàng, chắc không quá đáng chứ?" Tấn Dương hầu nhíu mày, dường như không ngờ đứa con gái bị đuổi ra khỏi nhà lại có bản lĩnh như vậy, lại có thể mời được Bạch Hưu Mệnh.

Tấn Dương hầu không nói gì, nhưng Tiết Chiêu có chút không kìm được, hắn bước lên một bước lớn tiếng nói: "Bạch đại nhân thật vô lý, Quý Thiền đó là do Lâm thị thông gian với người khác mà sinh ra, nó có tư cách gì..." Lời còn chưa dứt, cả người Tiết Chiêu đã bay ngược ra ngoài.

Sắc mặt Tấn Dương hầu biến đổi, cách không giao đấu một chiêu với Bạch Hưu Mệnh, cuối cùng cũng đỡ được con trai.

Thế nhưng vừa đặt Tiết Chiêu xuống đất, đã thấy hắn phun ra một ngụm máu, mềm nhũn ngã xuống đất.

Bạch Hưu Mệnh xuống ngựa, nhẹ nhàng phủi bụi trên tay áo: "Gia giáo của Tấn Dương hầu có vẻ không tốt lắm." Sắc mặt Tấn Dương hầu tái mét, con trai bị người ta đánh trọng thương, đối phương còn nói lời châm chọc.

Chương 24

Hắn nhịn đi nhịn lại, nghiến răng nói: "Bạch đại nhân hà tất phải chấp nhặt với tiểu nhi?" Bạch Hưu Mệnh cười khẩy một tiếng: "Cũng phải để lệnh công tử biết đạo lý họa từ miệng mà ra, Tấn Dương hầu nói có phải không?" Thấy Tấn Dương hầu không đáp, ý cười trong mắt Bạch Hưu Mệnh chuyển lạnh: "Xem ra, Tấn Dương hầu muốn cùng bản quan tỉ thí một phen?" "Bạch đại nhân nói đùa rồi." Tấn Dương hầu ôm lấy Tiết Chiêu, dừng một chút, cuối cùng cũng mở miệng nói: "Nếu Bạch đại nhân đến lấy của hồi môn của vong thê, mời vào phủ." Bạch Hưu Mệnh dẫn người vào phủ Tấn Dương hầu.

Hầu phu nhân Tiết thị nhận được tin vội vàng chạy tới, thấy con trai hôn mê bất tỉnh, cả người đều run rẩy. "Hầu gia, đây là sao?" "Bị nội thương, bảo quản gia mời đại phu đến." Tiết thị vội vàng gọi quản gia đến, đợi mọi việc được sắp xếp ổn thỏa, nàng nhìn đám vệ binh Minh Kính Ti khí thế hung hãn ở không xa, thấp giọng hỏi Tấn Dương hầu: "Hầu gia, những người này là?" Tấn Dương hầu im lặng một lúc lâu mới đáp: "Họ đến lấy của hồi môn của Lâm thị, bà cầm danh sách của hồi môn của bà ta đi kiểm kê đồ đạc, tuyệt đối không được thiếu." Tiết thị không hiểu: "Tại sao, sao họ lại đến đòi của hồi môn của Lâm thị?" Lúc Lâm thị xuất giá, Lâm gia đang ở thời kỳ đỉnh cao, của hồi môn của bà ta đương nhiên không ít.

Từ khi Quý Thiền bị đuổi khỏi hầu phủ, những thứ này đều rơi vào tay Tiết thị.

Cho dù Tiết gia mấy năm nay dần phất lên, của hồi môn của Tiết thị cũng không bằng một hai phần mười của Lâm thị.

Một món tiền lớn như vậy, sao bà ta nỡ đưa ra. "Còn không phải

là con nghiệt nữ Quý Thiền đó..." Tấn Dương hầu thấy Bạch Hưu Mệnh nhìn sang, không nói thêm nữa, nhưng sắc mặt Tiết thị đã thay đổi.

Bà ta vẫn nhớ những lời Quý Thiền nói với mình vào ngày Hoa Triêu tiết.

Lúc đó Tiết thị nghe xong quả thực bị dọa, nhưng sau đó Quý Thiền không có động tĩnh gì, bà ta cứ ngỡ mình bị một con nha đầu lừa.

Ai ngờ chỉ mới một tháng, Quý Thiền lại thật sự mời được Bạch Hưu Mệnh đến tận cửa.

Đúng là một con tiện tỳ không biết xấu hổ!

Tiết thị siết chặt lòng bàn tay, hận đến nghiến răng ken két.

Tiết thị vẫn không cam lòng khuyên nhủ: "Hầu gia, đó là một khoản tiền lớn, gần đây Hầu gia tu luyện còn cần rất nhiều tiền bạc, nếu đưa đi... người ngoài biết được, không chừng lại cho rằng Hầu gia sợ vị Bạch đại nhân kia." Tiết thị cho rằng, Tấn Dương hầu là cường giả Tứ cảnh, tuy vì bị thương sớm nên tu vi hiện giờ chỉ có Tam cảnh, nhưng kinh nghiệm thực chiến phong phú, chưa chắc đã không địch lại Bạch Hưu Mệnh.

Hôm nay chưa nói hai lời đã lùi bước, ngày sau khó tránh khỏi bị người ta chê cười, đến lúc đó phủ Tấn Dương hầu còn làm sao đứng vững ở Thượng Kinh.

Tiết thị nghĩ rất hay, nhưng Tấn Dương hầu lại trừng mắt nhìn bà ta một cái, trầm giọng quát: "Đừng nói những lời vô dụng đó nữa, mau đi bảo nha hoàn bà tử kiểm kê của hồi môn của Lâm thị đi." "Nhưng..." Tiết thị còn muốn nói nữa, nhưng đối diện với ánh mắt hung dữ của Tấn Dương hầu, bà ta không dám nói thêm, chỉ có thể

vâng dạ.

Tiết thị dẫn nha hoàn đến sân khóa của hồi môn của Lâm thị.

Tấn Dương hầu lại đứng tại chỗ, nếu có thể, chẳng lẽ hắn muốn đem một khoản tiền lớn chắp tay dâng cho người khác sao?

Bên ngoài đều đồn Bạch Hưu Mệnh chỉ là Tam cảnh, nhưng có thể vượt cấp giết chết Tứ cảnh, thiên tư tuyệt thế.

Tu vi của hắn chỉ có mình hắn rõ, làm sao là đối thủ của Bạch Hưu Mệnh.

Quý Thiền...

Tấn Dương hầu lẩm nhẩm cái tên này trong lòng, cuối cùng thở dài một tiếng.

Tiết thị dẫn vệ binh Minh Kính Ti đi kiểm kê của hồi môn, Bạch Hưu Mệnh lại không đi theo.

Hắn gọi quản gia của hầu phủ đến, bảo ông ta dẫn mình đến sân mà Quý Thiền từng ở.

Tuy Quý Thiền đã bị đuổi đi, nhưng sân của nàng trước đây vẫn còn, không phải là giữ lại cho nàng, mà là vì hai vị tiểu chủ tử của hầu phủ đều chê nơi này xui xẻo.

Trong sân còn có một nha hoàn quét tước, nghe quản gia nói, là nha hoàn thân cận từng hầu hạ Quý Thiền.

Nha hoàn đó dường như bị hành hạ không ít, mặt mày đờ đẫn.

Nghe quản gia nói người đến là một vị đại nhân, nàng quỳ xuống liền bắt đầu dập đầu. "Đứng dậy đi." Bạch Hưu Mệnh bảo người đứng dậy, mở miệng nói: "Bản quan có vài lời muốn hỏi ngươi, ngươi chỉ cần trả lời thật." "Vâng." Nha hoàn thấp giọng đáp. "Quý Thiền là người như thế nào?" Nha hoàn đó ngẩn ra, dường như suy

nghĩ một lúc mới nói: "Cô nương là một người rất hiền lành, bình thường đối xử với nô tỳ rất tốt." Câu trả lời như vậy hiển nhiên không làm Bạch Hưu Mệnh hài lòng, hắn lại đổi cách hỏi khác: "Cô nương của các ngươi rất hay khóc?" Nha hoàn lắc đầu: "Cô nương bình thường rất ít khi khóc, nhưng... mỗi lần bị bệnh sẽ lén khóc tìm mẹ." Nói đến đây, khóe miệng nha hoàn đó cong lên một đường, dường như nhớ lại chuyện trước kia.

Ngay sau đó nàng lại bổ sung một câu: "Nhưng dù có bị bệnh, Hầu gia cũng rất ít khi đến thăm cô nương." "Nàng có biết chữ không?" "Đương nhiên biết chữ." Bạch Hưu Mệnh từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy mở ra: "Nhìn xem, đây có phải chữ của nàng không?" Nha hoàn đó nhìn rõ chữ trên đó liền gật đầu lia lịa: "Đây chính là chữ của cô nương, trước đây cô nương còn dạy ta, tiếc là ta vụng về, viết không đẹp." "Ở đây có chữ nàng từng viết không?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Có ạ." Nha hoàn thấy Bạch Hưu Mệnh muốn xem, liền mở cửa, đi vào trong lấy ra một chồng giấy, trên đó viết rất nhiều chữ lớn nhỏ, dường như là lúc rảnh rỗi viết linh tinh.

Chữ trên những tờ giấy này giống hệt chữ trên tờ danh sách mà hắn đưa ra.

Bạch Hưu Mệnh gấp tờ danh sách lại cất vào tay áo, gọi thuộc hạ đang đợi ngoài cửa. "Đại nhân có gì phân phó?" "Chuyển hết đồ đạc ở đây đi." Thuộc hạ ngẩn người một chút rồi lập tức gật đầu vâng dạ, nhanh chóng gọi người đến chuyển đồ.

Nha hoàn nhìn đám vệ binh Minh Kính Ti ra ra vào vào chuyển những đồ nội thất, vật bài trí mà cô nương nhà mình thường dùng ra ngoài, nhất thời cũng không biết có nên ngăn cản hay không, chỉ có thể nhìn về phía quản gia.

Quản gia lau mồ hôi, liếc trộm vị sát tinh này, rồi lại cúi gằm đầu

xuống.

Thầm nghĩ Hầu gia đã để vị này mang của hồi môn của tiên phu nhân đi rồi, đồ đạc mà đại cô nương thường dùng thì có gì mà không nỡ.

Tấn Dương hầu giữ nguyên tắc mắt không thấy tim không đau, cứ ở lì trong chính đường.

Nghe hạ nhân trong phủ đến báo, nói Bạch Hưu Mệnh còn ra lệnh dọn sạch sân mà Quý Thiền từng ở, răng hắn bị nghiến đến kêu ken két. "Khinh người quá đáng!" Hắn đứng dậy đi đi lại lại trong sảnh, trong lòng tính toán, chuyện của hồi môn của Lâm thị không nên làm lớn chuyện, một khi điều tra sâu, đối với hầu phủ và một đôi con của hắn đều không có lợi.

Nhưng cũng không thể nhẹ nhàng cho qua chuyện này, Bạch Hưu Mệnh kiêu ngạo như vậy, nhất định phải cho hắn một bài học mới được.

Tiết thị dùng hơn nửa canh giờ, tìm lại được một số vật phẩm quý giá trong của hồi môn của Lâm thị từ các phòng của các chủ tử trong hầu phủ.

Bà ta và nha hoàn cùng nhau kiểm kê trang tử và cửa hàng trong của hồi môn của Lâm thị, khế nhà và khế đất cộng lại cũng có một chồng nhỏ. "Phu nhân, những thứ này đều phải giao ra sao?" Giọng của nha hoàn của Tiết thị đầy vẻ tiếc nuối.

Ở đây có một cửa hàng mở trên phố Thiên Nhai, mỗi tháng chỉ thu tiền thuê đã là một khoản tiền lớn, còn có một trang tử...

Tiết thị do dự một chút, rút khế thư của cửa hàng và trang tử ra bảo nha hoàn giấu đi, đặt những khế đất và khế nhà còn lại vào một chỗ rồi giao ra.

Vệ binh Minh Kính Ti nhận đồ chỉ liếc qua khế thư một lần đã hỏi: "Trong của hồi môn của Lâm phu nhân, có một trang tử ở ngoại ô kinh thành và một cửa hàng trên phố Thiên Nhai đều không có ở đây, Tấn Dương hầu phu nhân quên rồi sao?" Sắc mặt Tiết thị hơi biến đổi, gượng cười nói: "Đại nhân có lẽ nhớ nhầm rồi?" Người đó cũng không tức giận, chỉ nói: "Trí nhớ của tại hạ rất tốt, nếu Hầu phu nhân không tìm thấy khế thư, ta có thể cho người giúp đỡ.

Những người như chúng ta, ngày thường giỏi nhất là lục soát nhà tìm đồ." Tiết thị gượng cười một tiếng: "Có lẽ là trí nhớ của ta không tốt, ta bảo nha hoàn đi tìm lại xem." Nha hoàn đó nhận được ánh mắt của bà ta, vội vàng tìm một nơi không có người lấy hai tờ khế thư giấu đi ra, giao vào tay vệ binh Minh Kính Ti.

Người do Bạch Hưu Mệnh mang đến làm việc rất nhanh nhẹn, chưa đến một canh giờ đã kiểm kê xong của hồi môn của Lâm thị rồi đóng thùng khiêng ra ngoài.

A Triền ngồi trên lầu trà, nhìn Bạch Hưu Mệnh dẫn người vào hầu phủ, khóe môi bất giác cong lên một đường cong đẹp mắt.

Ánh mắt của Mộc Lâm vẫn chưa rời khỏi A Triền, thấy nàng cười, bất giác cũng cười ngây ngô theo.

Hắn vắt óc suy nghĩ tìm đề tài, thấy A Triền cứ nhìn chằm chằm vào đám vệ binh Minh Kính Ti, mắt liền sáng lên, hắng giọng nói: "Cũng không biết Tấn Dương hầu làm sao đắc tội với vị Bạch đại nhân của Minh Kính Ti kia, lại dẫn nhiều người như vậy đến tận cửa." A Triền nghe vậy quay đầu lại.

Mộc Lâm thầm vui mừng, tiếp tục nói: "Sớm đã nghe vị Bạch đại nhân này tính tình quái gở, hành sự ngang ngược, hôm nay ra tay, ngày mai sợ là sẽ bị Ngự sử đài dâng sớ vài bản." "Sẽ rất nghiêm trọng sao?" A Triền hỏi. "Chắc là không, nhiều nhất là bị phạt bổng lộc

hoặc đình chức.

Dù sao ngài ấy cũng là người trong tông thất, bệ hạ đối với họ trước nay rất ôn hòa." A Triền hứng thú hỏi: "Không biết Bạch đại nhân là con cháu của vị hoàng thân nào?" "Ngài ấy là con trai của Tây Lăng Vương. 30.

Nghe nói mấy năm trước, Tây Lăng Vương muốn phế đích tử để đưa thứ tử lên ngôi, nhưng bệ hạ mãi vẫn không đồng ý.

Sau đó tiên Vương phi mất, vị Thế tử này cũng suýt chết, vừa hay Minh Vương đi ngang qua, liền mang ngài ấy đến Thượng Kinh." Mộc Lâm biết quả thực không ít, A Triền nghe mà hứng khởi, hóa ra Bạch Hưu Mệnh cũng có lúc yếu ớt như vậy, thật không nhìn ra. "Cô nương quen biết ngài ấy?" Mộc Lâm thấy A Triền dường như rất hứng thú với Bạch Hưu Mệnh, không nhịn được hỏi.

A Triền lập tức phủ nhận: "Không quen biết, chỉ là có chút tò mò thôi." Xem náo nhiệt xong, nàng cũng định rời đi.

Mộc Lâm mới nói chuyện với A Triền được hai câu, ngay cả tên cũng chưa hỏi ra, tự nhiên không muốn nàng cứ thế đi mất.

Thấy A Triền đứng dậy, hắn cũng đi theo.

A Triền xuống lầu một tính tiền, tiện thể mua một phần bánh bát trân mang đi.

Tiểu nhị vừa đưa cho nàng gói bánh đã được gói xong, bên ngoài quán trà đã vang lên một trận chửi bới.

A Triền xách điểm tâm đi theo những người khác ra khỏi quán trà xem náo nhiệt, chỉ thấy trên đường bên ngoài, một nam tử gầy cao mặc áo bào vải màu xám đang túm tóc một phu nhân, vừa tát bà ta vừa buông ra nhiều lời tục tĩu.

Vị phu nhân đó trông khoảng ba mươi mấy tuổi, dù khóe miệng bị

đánh đến rỉ máu, hốc mắt cũng thâm tím, vẫn có thể nhìn ra dung mạo xinh đẹp của bà.

Nam nhân đó thấy người vây xem đông hơn cũng không sợ, ngược lại còn chửi hăng hơn: "Tiện nhân, lão tử còn ở nhà mà đã không chờ được mà ra ngoài tư thông với đàn ông, ngươi nói xem ngươi có phải tiện không!" Đám đông vây xem cũng nghe ra quan hệ của hai người, những người vốn định tiến lên giúp đỡ cũng đều dừng bước.

Nếu nữ tử này thông gian với người khác bị chồng bắt được, xen vào chuyện người khác rất dễ rước lấy phiền phức. "Ta không có." Vị phu nhân đó vừa cố gắng né tránh những cái tát của nam nhân vừa biện bạch, tiếc là đối phương căn bản không nghe.

Thấy người tụ tập ngày càng đông, chưởng quỹ của quán trà cũng ra ngoài.

Ông ta nhận ra nữ tử bị đánh, vội bảo tiểu nhị trong tiệm lên tách hai người họ ra.

Nam tử gầy cao đánh người bị hai tiểu nhị kéo ra, miệng vẫn không sạch sẽ nói: "Được lắm, đây chính là gian phu của ngươi phải không, các ngươi cứ chờ đấy." Nói xong, hắn quay người nhanh chân bỏ đi.

Chưởng quỹ ghét bỏ trừng mắt nhìn nam tử gầy cao một cái, định đưa tay đỡ vị phu nhân kia, nhưng bà đã tự mình khó khăn đứng dậy từ dưới đất. "Trần nương tử, bà không sao chứ?" Chưởng quỹ thấy mặt phu nhân đầy vết thương, không khỏi hỏi han. "Đa tạ chưởng quỹ." Phu nhân sờ sờ gò má sưng tấy, "Ta không sao." Thấy chưởng quỹ muốn nói lại thôi, bà cúi đầu nói: "Hôm nay đa tạ chưởng quỹ ra tay giúp đỡ, sau này ta sẽ không đến quán trà pha trà nữa." Vì bà có kỹ thuật pha trà, mấy ngày nay vẫn làm trà nương ở quán trà.

Giờ mặt bị đánh thành ra thế này, mà gã chồng bà trông cũng là kẻ

không nói lý lẽ, chưởng quỹ cũng không muốn rước phiền phức cho quán, bèn gật đầu đồng ý.

Vị Trần nương tử đó lại cúi người hành lễ với chưởng quỹ, vén tóc mai ra sau tai, quay người đi ra khỏi đám đông.

Lúc này A Triền cảm thấy sau lưng có thêm mấy người, nàng quay đầu lại, thấy là mấy vị công tử trẻ tuổi, họ dường như quen biết Mộc Lâm, đang nháy mắt ra hiệu với hắn.

A Triền thu lại ánh mắt, định nhân cơ hội rời đi, thì nghe thấy sau lưng có người nói: "Nữ nhân vừa rồi hình như là con gái của Quốc tử giám Tế tửu tiền nhiệm thì phải, Nghiêm Trình, ngươi có quen không?" "Sao ta lại quen được." Người được gọi là Nghiêm Trình bực bội đáp. "Ta nhớ người đó vì viết văn chửi ông ngoại ngươi mà bị giáng chức, kết quả mới ra khỏi Thượng Kinh không bao xa thì gặp yêu họa, cả nhà chết sạch, chỉ còn lại mỗi đứa con gái này." Người nói chuyện cảm thán, "Một tiểu thư nhà quan đàng hoàng, bây giờ bị chà đạp thành ra thế này, thật đáng thương." A Triền nghe họ đối thoại, nhìn tấm lưng vẫn thẳng tắp của vị phu nhân bước ra khỏi đám đông, lại cảm thấy có lẽ bà không cần sự thương hại của người khác.

Nàng không nghe tiếp, mới đi được mấy bước, Mộc Lâm lại theo sau, gọi A Triền lại: "Cô nương, cô nương có thể cho ta biết tên của người không?" A Triền không thích bị người khác dây dưa nhiều lần, nàng nén lại vẻ không kiên nhẫn giữa hai hàng lông mày, suy nghĩ một chút rồi nói thẳng tên mình: "Ta tên Quý Thiền." Nói xong cũng không đợi Mộc Lâm phản ứng liền bỏ đi.

Mộc Lâm đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nhớ ra Quý Thiền là ai, sắc mặt hắn biến đổi, cuối cùng vẫn không đuổi theo nữa.

A Triền về đến nhà không lâu thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Nàng tưởng là Bạch Hưu Mệnh đến giao của hồi môn của Lâm

thị, ai ngờ mở cửa ra, người thấy lại là Phong Dương.

A Triền nhìn Phong Dương từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện đối phương hai tay trống trơn. "Quý cô nương, Trấn phủ sử đại nhân bảo tôi mang đến cho cô một lời nhắn." Phong Dương đứng ở cửa nói. "Ngươi nói đi." "Đại nhân nói... ngài ấy đã theo giao ước, lấy của hồi môn mà cô nương muốn từ hầu phủ đi rồi." A Triền chớp mắt, rồi sao nữa?

Lấy đi rồi chẳng phải nên mang đến cho nàng sao?

Phong Dương không nhìn biểu cảm lúc này của nàng, tiếp tục nói: "Dược liệu cô nương liệt kê ra ngày mai có thể mang đến, mong cô nương... sớm làm xong đồ, cũng để sớm lấy lại của hồi môn." A Triền chết lặng, một lúc lâu sau mới nghiến răng nói: "Đại nhân nhà các ngươi, thật đúng là kín kẽ không một kẽ hở." "Quý cô nương quá khen rồi." Phong Dương ra vẻ vinh dự.

Chương 25

"À đúng rồi." Phong Dương đột nhiên nhớ ra mục đích khác của chuyến đi này, nói ra trước khi A Triền đóng sầm cửa vào mặt hắn: "Đại nhân nói hoàn cảnh sống của cô nương quá đơn sơ, ngài ấy nhìn mà rất đau lòng, nên đã tặng cô nương một ít đồ." Nói xong, hắn nghiêng người, A Triền nhìn ra ngoài cửa, phát hiện bên ngoài bày một đống đồ nội thất, vật bài trí và đồ dùng sinh hoạt hàng ngày.

Những thứ đó trông có chút quen mắt, hình như là đồ Quý Thiền từng dùng ở hầu phủ?

Phong Dương cho người chuyển đồ nội thất vào nhà A Triền, vì không gian không đủ, còn tự ý tháo cả cánh cửa của nàng xuống.

A Triền luôn có cảm giác mình đang bị hắn ngấm ngầm trả đũa.

Mất hơn nửa canh giờ, những thứ nghi là vơ vét từ hầu phủ đều được đặt vào chỗ thích hợp, phòng ngủ trên lầu hai cũng hoàn toàn thay đổi.

Phong Dương trước khi đi còn không quên bồi thêm một nhát: "Đại nhân nói, trong tay cô nương ít nhất còn có trăm lạng bạc, chắc không đến nỗi sống thê thảm, nếu thật sự cảm thấy bạc không đủ dùng..." A Triền trong lòng có chút mong chờ. "Vậy thì dùng tiết kiệm một chút." *Rầm*, cánh cửa mới lắp đã bị đóng sầm lại.

Phong Dương đưa ngón tay xoa xoa mũi, hắn biết ngay nói xong Quý cô nương chắc chắn sẽ tức giận, nhưng ai bảo hắn cá cược thua Giang Khai, đành phải tự mình đến cửa.

Đóng cửa lại, A Triền tức giận đùng đùng đi lên lầu hai, nhìn phòng ngủ được dọn dẹp ngăn nắp, trên bàn cạnh cửa sổ còn đặt văn phòng tứ bảo và mấy quyển sách.

Những quyển sách đó đều là những quyển Quý Thiền từng thích xem, lúc nàng bị đuổi khỏi phủ, sách cũng được bày như vậy, ngay cả thứ tự cũng không thay đổi.

Thật đúng là chu đáo tỉ mỉ!

Thứ nàng muốn là đồ nội thất bài trí sao?

Bạc của nàng đâu!

Nàng đá một cước vào cái ghế được chuyển từ hầu phủ qua, kết quả ngón chân bị va phải, nàng ôm chân mình ngồi trên ghế hờn dỗi nửa ngày.

Từ hôm nay trở đi, Bạch Hưu Mệnh chính là người nàng ghét nhất!

Hôm sau, khi A Triền còn đang trong mộng, trên triều, lần lượt có mấy người gây khó dễ cho Bạch Hưu Mệnh.

Đầu tiên là Hình bộ Tả thị lang Nghiêm Lập Nho dâng sớ tố cáo Bạch Hưu Mệnh coi thường pháp kỷ, dùng hình với quan viên Hình bộ, khiến người đó bị trọng thương.

Nghiêm Lập Nho vừa nói xong, lại có Ngự sử đứng ra, tố cáo Bạch Hưu Mệnh phá án bất lợi, vụ án Tả thiêm đô Ngự sử Triệu Minh bị hại đến nay vẫn chưa bắt được hung thủ, hắn lại nhân cơ hội chèn ép người khác, yêu cầu bệ hạ nghiêm trị.

Tấn Dương hầu đứng giữa các võ huân quan viên, nhìn Ngự sử ra khỏi hàng mà chỉ hận không thể chỉ vào mũi Bạch Hưu Mệnh chửi hắn vô năng, cơn tức hôm qua cuối cùng cũng tiêu tan được vài phần.

Thánh nhân ngồi trên ngai vàng lật xem tấu chương được trình lên, đầu cũng không ngẩng: "Minh Kính Ti Trấn phủ sử Bạch Hưu Mệnh." "Thần có mặt." Bạch Hưu Mệnh ra khỏi hàng. "Ngươi có gì để nói?" "Vụ án của Triệu Minh Triệu đại nhân đã được kết thúc vào

mấy ngày trước." "A, Bạch đại nhân thật biết đánh lận con đen, nếu vụ án đã kết thúc, vậy hung thủ đâu?" Ngự sử tố cáo Bạch Hưu Mệnh cười lạnh một tiếng.

Bạch Hưu Mệnh giải thích: "Vụ án này liên quan đến danh tiếng của Triệu đại nhân, không tiện nói nhiều trên triều." Vụ án của Triệu Minh bị Minh Kính Ti phong tỏa, người duy nhất biết chân tướng chính là Tiết Minh Đường đã chết, nhưng Tiết Minh Đường không có tư cách tham gia triều hội.

Vị Ngự sử kia quả nhiên không hài lòng với cách nói này: "Bạch đại nhân không chịu nói, chẳng lẽ là không tra ra chân tướng, muốn qua loa cho xong chuyện?" Nói rồi hắn lại quỳ xuống dâng sớ: "Bệ hạ, Minh Kính Ti tra án không bị giám sát, tùy ý làm càn, lâu ngày tất sẽ trở thành đại họa của quốc gia." "Vậy thì nói đi, vụ án này, rốt cuộc là thế nào." Thánh nhân ngồi trên long ỷ mở miệng nói. "Triệu Minh vì muốn cho con ngoại thất nhận tổ quy tông, nghi ngờ mưu hại vợ mình là Lâm thị.

Sau khi Lâm thị chết, ông ta mua chuộc đạo sĩ định phong ấn hồn phách của Lâm thị.

Sau đó Lâm thị hóa thành lệ quỷ nhập vào người con ngoại thất của Triệu Minh, lần lượt giết hại cha mẹ Triệu Minh, Triệu Minh và người vợ lẽ của ông ta, tổng cộng bốn người, đó là toàn bộ quá trình của vụ án." Nói xong, Bạch Hưu Mệnh quỳ xuống xin tội: "Xin bệ hạ thứ tội, Lâm thị sau khi giết người liền biến mất không thấy, thần vô năng, không thể bắt được bà ta." Bạch Hưu Mệnh nói xong, mặt của tất cả Ngự sử trên triều hôm nay đều xanh mét.

Đây là xin tội sao?

Đây là đang vả vào mặt Ngự sử đài của họ.

Một Tả thiêm đô Ngự sử mà lại nuôi vợ lẽ.

Không chỉ nuôi, mà còn dám đưa con ngoại thất về nhà.

Nếu không bị phát hiện thì thôi, đằng này lại bị phát hiện.

Bây giờ người đáng bị luận tội chính là Ngự sử đài của họ.

Tại sao họ sớm không phát hiện ra Triệu Minh là người có nhân phẩm thấp kém như vậy?

Tất cả Ngự sử đều im bặt, hoàng đế trên long ỷ dường như cũng không có ý định truy cứu, buổi triều hôm nay cứ thế vội vàng kết thúc.

Sau khi tan triều, Bạch Hưu Mệnh đi ra ngoài, một bàn tay từ phía sau vỗ vào vai hắn.

Bạch Hưu Mệnh quay đầu, Minh Vương mặc Thân vương phục cười híp mắt đi đến bên cạnh hắn.

Minh Vương hiện tại trông chỉ ngoài bốn mươi, ông không thích để râu, cằm nhẵn nhụi, trông còn trẻ hơn hoàng đế vài tuổi. "Nghe nói gần đây ngươi làm một chuyện lớn?" "Người chỉ chuyện nào?" "Đương nhiên là chuyện mở cửa cung mời thái y rồi, mau nói cho vi phụ nghe, là cô nương nhà ai?" Minh Vương lúc này, chẳng khác gì những kẻ rảnh rỗi lê la đầu đường cuối ngõ hóng chuyện đông nhà dài tây nhà ngắn. "Chẳng phải người đã biết rồi sao." "Chậc, bản vương còn tưởng ngươi không thích nữ tử, hóa ra là thích tiểu thư khuê các, có cần bản vương giúp ngươi tham mưu một chút không?" Bạch Hưu Mệnh nghiêng đầu nhìn người cha nuôi của mình, nghi hoặc hỏi: "Người từ đâu mà nhìn ra con thích tiểu thư khuê các?" "Cô nương đó không phải là đích nữ của Tấn Dương hầu sao?" "Nàng ta thì có gì là tiểu thư khuê các." Giọng Bạch Hưu Mệnh có chút kỳ quái, nghĩ đến Quý Thiền mềm nài cứng rắn, làm nũng bán thảm với mình, thật sự không thể trái lương tâm lừa dối Minh Vương. "Thằng nhóc thối, sao có thể nói về cô nương nhà người ta như vậy." Minh Vương tưởng Bạch Hưu Mệnh coi thường thân phận của Quý Thiền, còn muốn nói

thêm hai câu, Bạch Hưu Mệnh đã đi trước rồi.

Ngày hôm sau, A Triền ngủ một giấc nướng.

Một gian phòng ngủ được bài trí thích hợp để ngủ quả nhiên có thể nâng cao chất lượng giấc ngủ lên rất nhiều.

Tỉnh dậy trong chăn nệm mềm mại, dưới chân còn có một chiếc lò sưởi chân đã nguội, oán khí trong lòng A Triền đối với Bạch Hưu Mệnh cũng giảm đi mấy phần.

Nàng tắm rửa sơ qua rồi xuống lầu mở cửa, ánh nắng ấm áp bên ngoài chiếu nghiêng vào trong phòng, rọi ra những vệt sáng lớn, soi sáng căn phòng vốn tối tăm.

Lúc này A Triền mới có tâm tư quan sát cách bài trí ở tầng một.

Hai kệ Bác Cổ và một chiếc tủ mà Phong Dương cho người mang đến hôm qua đều được đặt sát tường, trên bức tường trống treo mấy bức thư họa, không phải bút tích của danh gia mà là do Quý Thiền thật tự mua trước đây.

Bên cạnh cửa sổ đặt một bộ bàn ghế, trên bàn có bộ trà cụ, đợi khi tiệm khai trương có khách đến, có thể mời người ta ngồi đó thử hương.

A Triền đi một vòng, trong đầu nghĩ có thể dọn hết đồ trang trí trên kệ Bác Cổ xuống, đặt hương do mình làm lên để trưng bày, số hương còn lại có thể cất trong tủ.

Nhưng hiện tại loại hương nàng làm ra có thể bán được chỉ có một loại, dường như hơi làm quá lên.

Cần sắm thêm một quầy hàng để đặt sổ sách và hộp tiền, còn có lư hương và hũ đựng bột hương, tính ra thì vốn đầu tư ít hơn nhiều so với dự tính của nàng.

A Triền chạy lên lầu lấy giấy bút, viết xuống những thứ cần mua, định bụng khi nào rảnh sẽ đi mua cho đủ. "Quý cô nương." A Triền đang nghĩ xem mình có bỏ sót thứ gì chưa viết không thì nghe có người gõ cửa.

Ngẩng đầu lên, gương mặt chẳng mấy ưa nhìn của Phong Dương lại xuất hiện. "Vào đi." Nàng đoán hôm nay hắn đến là để giao dược liệu.

Quả nhiên như nàng dự đoán, sau khi Phong Dương vào, phía sau còn có hai người nữa, một người tay xách mấy loại dược liệu A Triền cần, tay kia ôm một cái hũ được bọc vải, người đi sau thì tay trái cầm thuyền tán thuốc, tay phải giơ một cái cối đá cỡ vừa.

Họ lặng lẽ đặt đồ xuống rồi nhanh chóng rời đi.

Phong Dương lấy ra đơn thuốc A Triền viết cho Bạch Hưu Mệnh, đối chiếu từng món với nàng, không thiếu một thứ.

Món long cốt phấn hiếm nhất được niêm phong trong hũ.

Phong Dương cởi tấm vải đen trên hũ, mở nắp ra, vừa mở niêm phong, một luồng thủy khí đã phả vào mặt.

A Triền đưa tay vào, vê vê bột xương, lúc rút tay ra thấy hơi ẩm, là long cốt chất lượng thượng hạng.

Ít nhất cũng chứng minh Bạch Hưu Mệnh không lừa người, con rồng bị hắn giết lúc chết tu vi đúng là Tứ cảnh thực thụ.

Phong Dương đợi A Triền nghiệm hàng xong, định cáo từ: "Đồ đã giao đến, ta..." "Đừng vội đi." A Triền cười tủm tỉm gọi người lại, "Phong đại nhân cũng muốn mau chóng bắt được Tuyết Châm Xà phải không, hay là ở lại giúp ta một tay, để sớm làm ra mồi hương?" Phong Dương bị thuyết phục.

Thế là hắn ở lại, đầu tiên là sàng hai lượt long cốt phấn cho A

Triền, đừng thấy long cốt phấn trông không nhiều nhưng lại rất nặng, lúc đặt cái sàng xuống tay hắn đã mỏi nhừ.

Sau đó A Triền lại đưa thịt Nhật Cập cho hắn, bảo hắn băm thành thịt nhuyễn, Phong Dương lại bắt đầu cần mẫn thái thịt băm thịt.

A Triền thong thả đứng bên cạnh bình phẩm: "Thịt này tươi thật, trong Minh Kính Ti có nuôi Nhật Cập sao?" Nhật Cập là một loại dị ngưu, không có bản lĩnh gì đặc biệt, chỉ là thịt trên người sau khi bị xẻo đi, ngày mai lại có thể mọc lại.

A Triền trước kia biết đến sự tồn tại của Nhật Cập, vẫn luôn muốn tìm xem có loại gà dị chủng nào không, như vậy nàng có thể ngày nào cũng được ăn thịt gà, tiếc là không có, gà thời nay thật không có chí tiến thủ.

Phong Dương nhếch miệng cười: "Đây là do Từ Quốc công nuôi, hôm qua đại nhân chúng ta phái người đến xin, Từ Quốc công không cho, nửa đêm chúng ta lén mò qua cắt hai cân thịt." A Triền nhất thời không biết nói gì, rồi nàng lại có chút nghi hoặc hỏi: "Cho dù Nhật Cập không làm hại người, cũng coi như dị chủng, Thượng Kinh thành không phải không cho phép nuôi những thứ này sao?" "Những quy củ đó là đối với người thường thôi, ở Thượng Kinh còn có người nuôi cả bán yêu trong nhà nữa là." "Minh Kính Ti các ngươi không quản?" "Đều là những kẻ đã ký khế ước dưới sự giám sát của Minh Kính Ti chúng ta, chỉ cần không gây chuyện, thường thì sẽ không quản." Phong Dương cũng không giấu giếm A Triền, "Ngươi cũng biết, đám quyền quý trong kinh này đều không an phận, ngoài mặt không cho phép thì họ sẽ lén lút nuôi, chẳng thà công khai, nếu thực sự xảy ra chuyện thì liên đới chịu tội.

Mấy năm trước Minh Vương đã chém một vị bá gia nuôi Câu Xà ăn thịt người, sau đó bọn họ mới an phận." Sau khi băm xong miếng

thịt Nhật Cập có độ đàn hồi cực tốt, Phong Dương không nhịn được hỏi: "Quý cô nương, rốt cuộc cô muốn làm gì?" "Ta chưa nói sao?

Ta muốn làm mồi hương." A Triền cho mấy loại bột hương thảo mình đã nghiền vào thịt băm, bảo Phong Dương vừa quết, nàng vừa đổ long cốt phấn vào.

Thịt băm quết được một nửa, Phong Dương đã bắt đầu nuốt nước bọt, không vì gì khác, thật sự quá thơm, có một mùi hương mà hắn không tả được xộc thẳng vào mũi. "Đây là mùi gì?" Phong Dương hỏi. "Đây chính là mùi của long tủy." A Triền xem xét độ quánh của thịt băm, cảm thấy gần được rồi liền bảo hắn dừng lại.

Nàng cho thịt băm vào cái hũ đựng bột xương lúc nãy đưa cho Phong Dương, rồi nói với hắn: "Cái hũ này cần để năm ngày, sau đó các ngươi có thể dùng nó để đặt bẫy, chỉ cần có mồi hương này, Tuyết Châm Xà nhất định sẽ đến." Tuyết Châm Xà thoát thai từ long tủy, nhược điểm cũng chính là long tủy, chúng không thể chống lại mùi vị này.

Trong ký ức của nàng, có mấy công thức làm mồi hương, có cả mùi long can phượng tủy, có thể dùng để dụ cả loài rồng như Ứng Long.

Còn có một công thức mồi hương nói là có thể dụ được cả long phượng, nhưng dược liệu nàng đều chưa từng nghe qua, cũng không biết là viết bừa hay đã qua kiểm chứng.

Phong Dương cẩn thận nhận lấy cái hũ, chần chừ một lúc mới hỏi: "Quý cô nương, mồi hương này, người...

ăn được không?" Hắn thầm nghĩ, thứ này làm từ thịt Nhật Cập, thịt Nhật Cập không phải hắn chưa từng ăn, cái mồi này chắc cũng được nhỉ?

Chủ yếu là miếng thịt này quá thơm, lần đầu tiên hắn thèm đến vậy.

A Triền có chút khó xử nói: "Mấy loại hương liệu trong này có tác dụng gây tê đối với loài rắn, ngươi ăn vào thì không bị độc chết, nhưng không chừng cơ thể sẽ bị tê liệt mấy tháng, tốt nhất là đừng thử." "Thôi được." Phong Dương mặt đầy thất vọng, "Hôm nay đa tạ cô nương giúp đỡ." "Không cần cảm ơn, chỉ cần đại nhân nhà ngươi còn nhớ của hồi môn của mẹ ta là được." Phong Dương ho khẽ một tiếng, hơi lúng túng, cứ cảm thấy đại nhân nhà mình đang bắt nạt phụ nữ. "Đợi bắt được Tuyết Châm Xà, ta nhất định sẽ đích thân mang đồ đến." A Triền không mấy nhã nhặn mà đảo mắt một cái, quả nhiên là cùng một giuộc với Bạch Hưu Mệnh, lại còn phải đợi bắt được rắn, sao không đợi đến sang năm?

Nhưng nàng có cách nào đâu, đồ đều nằm trong tay người ta, nàng chỉ có thể nhịn.

Đuổi người đi rồi, A Triền quay lại nhà bếp ở sân sau, trong cái bát nàng dùng để đựng bột xương lúc nãy vẫn còn lại một lớp mỏng.

Thứ này không tiện mang ra bán, dễ bị Bạch Hưu Mệnh nhỏ nhen tính sổ sau này, nhưng nàng có thể dùng nó để điều chế một vài loại hương đặc biệt.

A Triền cho bột xương vào bình sứ cất kỹ, trong đầu đã tính toán phương hương mới.

Làm mồi hương không mất quá nhiều thời gian, chủ yếu là do Phong Dương làm việc rất nhanh nhẹn.

A Triền dứt khoát quay về phòng, lấy ra những loại hương liệu mình mua trước đó, dùng thuyền tán nghiền thành bột.

Phần lớn hương liệu không cần bào chế thêm, nghiền thành bột là

có thể dùng được, nhưng có yêu cầu nhất định về độ mịn của bột.

Nghiền chưa được bao lâu nàng đã thấy đau tay, lật lòng bàn tay lên xem, đã bị trầy một mảng da.

Nàng không khỏi nghĩ, bao giờ bên cạnh mình mới có một người tháo vát như Phong Dương nhỉ?

Buổi trưa, A Triền chịu hết nổi tay nghề tệ hại của mình, ra quán mì mới mở bên ngoài ăn một bát mì gà, vị cũng bình thường, nàng miễn cưỡng ăn hơn nửa bát rồi về nhà.

Vừa về đến cửa, bất ngờ phát hiện có người đang đợi nàng. "Ngươi là...

Triệu quản gia?" Từ khi Triệu Minh xảy ra chuyện, A Triền và nhà họ Triệu không còn qua lại, hôm nay quản gia của Triệu phủ lại tìm đến đây.

Chương 26

Triệu Phúc quay người lại, thấy A Triền vội vàng tiến lên hành lễ: "Biểu cô nương, cuối cùng cũng đợi được người rồi." "Có chuyện gì sao?" Triệu Phúc ấp úng nói: "Là thế này, thi thể của lão gia và lão thái gia đã được đưa về phủ rồi, ba ngày sau đưa tang, không biết lúc đó cô nương có rảnh không?" "Ta còn tưởng Triệu phủ không chào đón ta." A Triền chế nhạo. "Sao có thể, đây nhất định là có hiểu lầm gì đó." A Triền cũng không đôi co với ông ta, hỏi: "Là ai bảo ngươi đến?" "Là nhị cô nương nhà chúng ta bảo tiểu nhân đến mời biểu cô nương ạ." "Ta biết rồi, ta sẽ đến." Làm người phải có thủy có chung, nàng dù sao cũng phải tận mắt xem kết cục của người nhà họ Triệu.

Ba ngày sau, A Triền đúng hẹn đến Triệu phủ. 31.

So với lần đưa tang Tiểu Lâm thị trước đó, lần này Triệu phủ hiện rõ vẻ lạnh lẽo khác thường.

A Triền không ngạc nhiên về kết quả này, gần đây ngay cả người kể chuyện ở quán trà gần nhà nàng cũng đã đổi câu chuyện, nhân vật chính trong truyện biến thành Triệu đại quan nhân giết vợ hại con nuôi ngoại thất, lòng lang dạ sói, chẳng phải chính là vị dượng của nàng sao.

Cũng không biết vụ án của nhà họ Triệu rốt cuộc bị đồn ra ngoài như thế nào, tuy dân chúng bên dưới cũng chỉ biết một nửa, nhưng nhà họ Triệu hiện tại đã không còn danh tiếng gì để nói nữa rồi.

Triệu Minh sau khi chết, ngược lại ai ai cũng nhớ đến hắn.

Linh đường của người nhà họ Triệu vẫn được đặt trong sân cũ, hỏi quản gia A Triền mới biết, Triệu phủ chỉ lo liệu tang lễ cho ba người, thi thể của vị Tô phu nhân kia sau khi được đưa về Triệu phủ,

Triệu Văn Nguyệt đã ra lệnh cho người ta cuộn một tấm chiếu, vứt ra bãi tha ma. "Triệu Văn Kỳ đâu?" A Triền lại hỏi.

Quản gia cũng không giấu giếm, nói: "Văn Kỳ công tử bị kinh hãi, mắc chứng hoảng loạn, cậu ta vốn là con nuôi, không phải người nhà họ Triệu chúng ta, cũng bị cô nương đuổi ra ngoài rồi, mấy ngày trước còn lảng vảng ngoài cửa, mấy ngày nay đã không rõ tung tích." A Triền không hỏi thêm nữa.

Mặc dù kết cục này nằm trong dự liệu, nhưng Triệu Văn Nguyệt quả nhiên vẫn bạc bẽo như trước.

Nàng ta sẽ đối xử với người ngoài như vậy, cũng sẽ đối xử với mẹ ruột mình như vậy, nàng ta quả nhiên chỉ yêu chính bản thân mình.

Trên đường đến linh đường, quản gia còn nói với A Triền, hai ngày trước Triệu Văn Nguyệt đã mời một đám tăng nhân đến phủ niệm kinh siêu độ, nghe nói là lo lắng oan hồn của bà nội và cha nàng ta không tan.

Mẹ nàng ta hóa thành lệ quỷ có lẽ đã cho nàng ta một bài học, lần này không dám đóng nắp quan tài.

Khi A Triền đến linh đường thắp hương, thấy bên trong đặt song song ba cỗ quan tài, bên cạnh còn có ba vị tăng nhân đang niệm Vãng Sinh Chú.

Xem ra là thật sự rất sợ cha nàng ta tìm đến, A Triền không nói cho nàng ta biết, không phải ai chết rồi cũng sẽ biến thành quỷ, có thể hóa thành lệ quỷ, cũng coi như là một loại cơ duyên khác thường nhưng không thể khống chế.

Sau khi nàng thắp hương xong, Triệu Văn Nguyệt đi về phía nàng.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, liên tiếp chịu đại tang, Triệu Văn Nguyệt tiều tụy đi rất nhiều, nhìn thấy A Triền cũng không còn sắc

sảo như trước. "Hôm nay cảm ơn ngươi đã đến." Sau khi cha nàng ta chết, những người bạn đồng liêu ngày thường quan hệ tốt đẹp như thể không tồn tại, không một ai đến thắp nén hương.

Triệu Văn Nguyệt trong lòng bi phẫn, lại không biết tìm ai để than khổ.

Nàng ta không ngờ Quý Thiền lại thật sự đến, không khỏi có chút cảm động. "Sau này ngươi định thế nào?" A Triền hỏi nàng ta.

Câu trả lời trong dự liệu đáng lẽ là về quê chịu tang ba năm, nhưng Triệu Văn Nguyệt luôn khiến người ta bất ngờ.

Nàng ta nói: "Hai ngày trước Tiết lang đến cầu thân, ta đã đồng ý." "Cầu thân?" A Triền cao giọng, "Ngươi muốn gả cho hắn?" Triệu Văn Nguyệt như bị người ta chọc vào chỗ đau, sắc mặt biến đổi, cuối cùng khó khăn thốt ra mấy chữ: "Hắn muốn nạp ta làm thiếp." Vẻ mặt của A Triền rất kỳ quái, Triệu Văn Nguyệt tưởng nàng coi thường mình, không nhịn được biện giải: "Bây giờ nhà họ Triệu không còn ai chống đỡ, danh tiếng của cha cũng mất rồi, còn nhà nào chịu cưới ta?" Chuyện đó chưa chắc, A Triền thầm nghĩ, chỉ cần chí khí không cao như vậy, tìm người gả đi làm chính thất không khó.

Nàng ta bây giờ bị xem là bị Triệu Minh liên lụy, nhưng toàn bộ gia nghiệp của Triệu phủ đều thuộc về nàng ta, có gia nghiệp bên mình, ắt sẽ có người động lòng.

Nói cho cùng, là nàng ta vẫn không nỡ buông Tiết Minh Đường.

Tiết Minh Đường lại càng thú vị hơn, hắn không những không nỡ buông gia nghiệp của nhà họ Triệu, mà còn không nỡ cho đi vị trí chính thê của mình.

A Triền lười quản lựa chọn của nàng ta, nhưng lại nghĩ đến Tiểu Lâm thị, vẫn nhiều lời một câu: "Ngươi phải nghĩ cho kỹ, làm thiếp

cho người ta không phải là một lựa chọn tốt." "Ta đã nghĩ kỹ từ lâu rồi, Tiết lang cũng đã hứa với ta, sau này đợi cha mẹ chàng có thể chấp nhận ta, sẽ đưa ta lên làm chính thê." A Triền còn có thể nói gì nữa, chỉ có thể chúc nàng ta tâm tưởng sự thành.

Sắp đến giờ đưa tang, vẫn không có ai đến, A Triền hỏi Triệu Văn Nguyệt bên cạnh: "Tiết lang của ngươi không đến thắp cho cha ngươi nén hương sao?" Triệu Văn Nguyệt giải thích thay hắn: "Tiết lang không phải không muốn đến, là chàng bị thương, đang ở nhà dưỡng thương, không đến được." Tiết Minh Đường không đến, Tiết gia cử một quản gia đến.

Lời A Triền vừa dứt, quản gia của Tiết gia đã bước vào.

Ông ta thần sắc có chút kiêu ngạo, vào linh đường rồi tự mình thắp ba nén hương, lúc quay lại còn đợi Triệu Văn Nguyệt hành lễ với mình trước mới gật đầu.

Quản gia đó cũng không quản hoàn cảnh nơi đây, nói với Triệu Văn Nguyệt: "Triệu cô nương, ngày kia kiệu của Tiết phủ chúng ta sẽ đến rước cô nương vào phủ." "Sao lại vội như vậy, Tiết lang không phải nói..." Quản gia mất kiên nhẫn ngắt lời nàng ta: "Đây là ý của phu nhân chúng ta, công tử nhà ta bị thương, vừa hay Triệu cô nương vào phủ có thể xung hỉ, hay là Triệu cô nương không muốn?" Triệu Văn Nguyệt ngậm miệng, một lúc sau mới gật đầu: "Ta biết rồi, ta sẽ chuẩn bị." Quản gia đó lúc này mới lộ vẻ hài lòng, trước khi đi còn không quên bổ sung một câu: "Phải rồi, Triệu cô nương cũng chuẩn bị của hồi môn đi, đến lúc đó trong phủ sẽ phái người đến khiêng." Sau khi quản gia Tiết phủ rời đi, chưa được bao lâu, lại có một người bước vào.

Người đó khoảng bốn mươi tuổi, dung mạo nho nhã tuấn lãng, mặc cẩm bào màu trắng, trông như một người đọc sách.

Quản gia Triệu phủ vội vã vào cửa, ghé vào tai Triệu Văn Nguyệt nói: "Cô nương, vị này là Hình bộ tả thị lang Nghiêm Lập Nho, Nghiêm đại nhân." A Triền cũng nghe được lời của quản gia, không khỏi nhướng mày, lại là một nhân vật lớn.

Sau khi Nghiêm đại nhân thắp hương xong, quay sang Triệu Văn Nguyệt, Triệu Văn Nguyệt lập tức hành lễ, vị Nghiêm đại nhân kia cũng đáp lễ.

Ông ta nhìn Triệu Văn Nguyệt, than một tiếng nói: "Ta và Triệu huynh sư xuất đồng môn, sau này nếu ngươi có khó khăn gì, có thể đến phủ tìm ta." Tất cả những người nghe thấy lời này đều ngạc nhiên, đây chính là Hình bộ tả thị lang, quan lớn chính tam phẩm, lời ông ta nói ra không phải có trọng lượng bình thường.

Triệu Văn Nguyệt cũng không phải không biết điều, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, lớn tiếng nói: "Đa tạ thế bá." Nghiêm Lập Nho khẽ gật đầu, ông ta liếc nhìn A Triền đang tò mò đánh giá mình, mỉm cười với nàng một cái rồi mới rời đi. "Vị Nghiêm đại nhân này thật là người tốt." Triệu quản gia cũng không nhịn được cảm khái. "Nghiêm đại nhân nói là sư xuất đồng môn với dượng, thầy của họ là ai vậy?" A Triền tò mò hỏi.

Triệu Văn Nguyệt không biết, nhưng quản gia Triệu Phúc lại biết.

Vẻ mặt Triệu Phúc có chút ái ngại: "Là cựu Quốc tử giám tế tửu Trần đại nhân, nghe nói học vấn vô cùng uyên bác, ngay cả Tề đại nho danh tiếng lẫy lừng hiện nay cũng từng là học trò của Trần đại nhân.

Sau này Trần đại nhân xảy ra chuyện, lão gia liền không nhắc đến nữa." "Vị Trần đại nhân đó thật lợi hại, liên tiếp dạy ra những vị quan lớn như dượng và Nghiêm đại nhân, lại còn có thể dạy ra cả đại nho." A Triền thật lòng khen ngợi. "Ai nói không phải chứ, tiếc là gặp phải yêu họa, cuối cùng thi thể đều bị gặm sạch." Đây là lần thứ hai A

Triền nghe người ta nhắc đến cựu Quốc tử giám tế tửu, thật là có chút trùng hợp.

Nàng nghĩ, nếu vị Trần đại nhân kia còn sống, có lẽ dựa vào học trò của mình cũng có thể sống không tệ, thật đáng tiếc. "Nói đến đây, hai ngày trước ta nghe người ta nói Nghiêm đại nhân đã giúp một vị phu nhân chặn đường kêu oan rửa sạch oan khuất, bây giờ dân chúng Thượng Kinh đều gọi Nghiêm đại nhân là Nghiêm Thanh Thiên đó.

Có lời hứa của Nghiêm đại nhân, sau này tiểu thư coi như có chỗ dựa rồi." Quản gia lại nói.

Triệu Văn Nguyệt cười cười: "Tiết lang và Nghiêm đại nhân đều xuất thân từ Hình bộ, cho dù là nể mặt Nghiêm đại nhân, Tiết lang cũng sẽ đối tốt với ta." Nàng ta quả nhiên hết thuốc chữa rồi, bất kể chuyện gì cũng có thể liên hệ đến Tiết Minh Đường.

A Triền đôi khi thật sự nghi ngờ, lúc Tiểu Lâm thị sinh ra Triệu Văn Nguyệt, đã quên sinh cả não. "Nếu vậy thì phải chúc mừng biểu muội rồi." Trong giọng nói của A Triền không nghe ra chút vui mừng nào.

Triệu Văn Nguyệt lại tưởng nàng thật sự đang chúc mừng, vẻ vui mừng trên mặt gần như không che giấu được.

Rất nhanh đã đến giờ đưa tang, Triệu Văn Nguyệt dưới sự trợ giúp của quản gia tiếp tục chủ trì tang lễ.

Không lâu trước mới trải qua một lần, lần này nàng ta có vẻ rất thành thạo.

A Triền đã thắp hương rồi, cũng không định ở lại Triệu gia nữa, trước khi đi, A Triền nói với Triệu Văn Nguyệt: "Sau này nếu biểu muội ở Tiết gia sống không tốt, có thể sai người báo cho ta biết." "Sẽ không đâu." Triệu Văn Nguyệt quả quyết nói.

A Triền không nói gì thêm, tình nghĩa của nàng và Tiểu Lâm thị cũng chỉ còn lại câu nói này.

Chớp mắt đã qua Lập hạ, người đi đường nam bắc đều đã thay áo đơn.

A Triền thể chất yếu, thỉnh thoảng vẫn cảm thấy tay chân lạnh buốt, bèn học theo người già, khi thời tiết đẹp thì dọn một chiếc ghế ra ngồi trước cửa phơi nắng.

Từ chưởng quỹ rảnh rỗi cũng thích ngồi bên ngoài, thỉnh thoảng tâm trạng tốt, còn kể chuyện cho bọn trẻ con gần đó.

Gần đây tiệm của ông ta có thoại bản mới, câu chuyện đều được làm mới, hôm nay Từ chưởng quỹ đang kể cho mấy đứa trẻ vây quanh mình nghe chuyện về Nghiêm Thanh Thiên.

A Triền lim dim mắt tắm mình trong nắng, cũng nghiêng đầu nghe chuyện của Từ chưởng quỹ.

Người viết thoại bản khá có tay nghề, còn biết dùng thủ pháp tiên ức hậu dương.

Đầu tiên viết nhân vật chính của câu chuyện thân thế thê thảm ra sao, cả nhà chết oan không nơi kêu cứu, sau đó lại viết nhân vật chính trải qua muôn vàn khó khăn đến Thượng Kinh, kêu oan không có cửa, cuối cùng gặp được Nghiêm Thanh Thiên, chặn kiệu kêu oan.

Cuối cùng dưới sự giúp đỡ của Nghiêm Thanh Thiên, hung thủ thực sự phải đền tội, kết cục viên mãn.

Từ chưởng quỹ kể xong, đám trẻ con vây quanh ông ta lập tức hô vang Nghiêm Thanh Thiên, ríu rít vô cùng náo nhiệt.

A Triền nghe xong câu chuyện, nhìn mặt trời, cũng gần đến giờ ăn trưa, nàng đang phân vân giữa món cơm dở tệ mình tự nấu và món mì dở tệ bên ngoài.

Nếu muốn ăn ngon hơn, phải đi qua hai con phố nữa, nàng không muốn đi. "Phải rồi Quý cô nương, cuối phố mới mở một quán ăn, cô đã đến đó chưa?" Từ lão bản thấy A Triền đứng dậy, liền nói với nàng. "Mở khi nào vậy?" A Triền tò mò, gần đây nàng không đi về phía cuối phố. "Mới hai ngày trước thôi, bà chủ quán ăn đó tay nghề rất khá, Quý cô nương có thể đến thử." Từ lão bản rất thích chia sẻ kinh nghiệm ẩm thực của mình với A Triền, vì lần nào nàng cũng hưởng ứng.

A Triền nghe lời đi về phía cuối phố, đi được nửa con phố, quả nhiên thấy quán ăn mới mở.

Cửa hàng ven phố, càng gần cuối phố buôn bán càng vắng vẻ, quán ăn đó lại bất ngờ, thực khách lại không hề ít.

Lúc A Triền vào quán, mỗi bàn trong phòng đều có khách ngồi.

Nàng không vội đi, mà quan sát quán này, quán không lớn, sát tường đặt hai chiếc bàn dài, có thể ngồi sáu khách.

Bức tường bên kia đặt hai bàn vuông, có thể ghép lại ngồi tám người.

Trên tường treo thực đơn, chỉ có hai món, viết những món ăn cung cấp hôm nay, đều là mì, một là mì đả lỗ, một là mì gà xé.

Mì đả lỗ bảy văn, mì gà xé tám văn tiền, so với quán mì bên ngoài thì đắt hơn hai văn, nhưng thấy thực khách đều cắm cúi ăn ngon lành, A Triền cũng định thử một lần.

Lúc này, tấm rèm ngăn cách nhà bếp và phía trước được vén lên, nàng nghe bà chủ trong bếp gọi: "Một bát mì gà xé một bát mì đả lỗ, của vị khách nào vậy?" Một ông chú mập mạp ở bàn bên cạnh A Triền đứng lên: "Ở đây." Ông ta đếm mười ba văn tiền ném vào hộp tiền sau rèm, tự mình bưng hai bát mì về chỗ.

Lúc này vừa hay có khách ăn xong đi rồi, bà chủ ra dọn bát đũa, thấy A Triền liền cười nói với nàng: "Cô nương muốn ăn gì?" "Ta muốn một bát mì gà xé." "Cô nương đợi một lát." Bà chủ nhanh nhẹn bưng bát đũa về nhà bếp, có lẽ là đi làm mì cho nàng.

A Triền có chút kinh ngạc, nàng đã từng gặp vị bà chủ này.

Là Trần nương tử bị chồng đánh rất thảm ở ngoài trà lâu hôm nọ.

Chỉ mới mấy ngày không gặp, bà ấy như biến thành một người khác.

Rất nhanh, mì gà xé đã làm xong, một bát mì sợi nhỏ, chan nước dùng gà trong veo, bên trên phủ một lớp gà xé, còn có hành lá xanh mướt.

A Triền nếm một miếng, cảm thấy sau này ngày ba bữa của mình đều ăn mì cũng không phải không được.

Mấy ngày sau đó, A Triền ngày nào cũng đến quán ăn của Trần nương tử ăn cơm, dần dần hai người cũng quen thân, mỗi ngày Trần nương tử còn đặc biệt giữ chỗ cho A Triền.

Trần nương tử thấy A Triền ngày nào cũng ăn mì gà xé, biết nàng thích thịt gà, có một hôm đặc biệt làm một đĩa gỏi gà xé cho nàng nếm thử.

Ăn xong, A Triền suýt nữa đã kéo Trần nương tử kết bái chị em.

Ngoài dự đoán, tính cách của Trần nương tử hoàn toàn khác với những gì A Triền nghĩ, bà không phải là người khép nép, đối nhân xử thế thẳng thắn hào phóng, rất dễ khiến người ta yêu mến.

Có một lần A Triền dậy muộn, chưa đến giờ ăn trưa đã đến quán ăn, lại thấy bà mối nổi tiếng nhất khu phố này đang đứng trong quán nói muốn làm mai cho Trần nương tử.

Người được giới thiệu là một phú thương góa vợ, nghe nói là ăn mì của Trần nương tử một lần, lập tức tình căn sâu đậm, nhất định phải cưới bà về nhà.

A Triền thầm cảm khái trong lòng, thật được chào đón a.

Chiều hôm đó, nàng đặt những viên hương an thần đã làm xong và mười mấy viên huân hương trộn một chút bột long cốt ra sân sau phơi trong bóng râm, thấy đã đến giờ Thân, vội vàng rửa tay đi về phía cuối phố.

Quán ăn của Trần nương tử không bán bữa tối, sau khi A Triền và Trần nương tử thân thiết, bà nghe nói A Triền buổi tối không có chỗ ăn cơm, liền đề nghị nếu A Triền muốn, có thể đến quán ăn cùng bà, một bữa cơm năm văn tiền.

Gặp được chuyện tốt như vậy, A Triền đương nhiên lập tức đồng ý.

Chương 27

Dù sao nàng cũng sắp có tiền rồi, mỗi ngày mười mấy văn cho ba bữa cũng không thấy xót nữa.

Thực ra không chỉ A Triền có ấn tượng tốt với Trần nương tử, Trần nương tử cũng rất thích A Triền.

Bà mối đến cửa trước đó lúc nói chuyện phiếm với bà còn nhắc đến A Triền, nói A Triền một mình sống trên phố, thân thể yếu ớt, không thường ra ngoài, nhưng trông xinh đẹp và tính tình ôn hòa.

Nếu không phải thường xuyên qua lại với người của quan phủ, sớm đã có kẻ xấu đến cửa rồi.

Hôm nay, Trần nương tử mua hai con cá diếc, hầm canh đậu phụ.

Lại kho bộ xương gà, gỡ xương ra một đĩa, A Triền nhất định sẽ thích ăn.

Bà bưng cơm và thức ăn ra, nghe tiếng cửa, tưởng là A Triền đến, trong mắt mang theo ý cười: "Cuối cùng cũng đến rồi." Kết quả nói ra mới phát hiện người bước vào không phải là A Triền.

Trần nương tử thấy người đến, ý cười trong mắt nhạt đi, giọng điệu có chút lạnh lùng: "Ngươi đến đây làm gì?" Người bước vào quán ăn, là Hình bộ tả thị lang Nghiêm Lập Nho đã từng có một lần gặp mặt A Triền ở nhà họ Triệu.

Lúc A Triền bước vào quán ăn, phát hiện bên trong còn có người khác.

Trần nương tử đang nói chuyện với người đó, giọng điệu không mấy thân thiện, sắc mặt cũng rất lạnh lùng.

Mãi cho đến khi thấy A Triền, giữa hai hàng lông mày của Trần

nương tử mới mang theo vài phần ấm áp, nói với nàng đang đứng ở cửa: "Mau vào đi, cơm và thức ăn đã làm xong rồi." Nghiêm Lập Nho quay người lại, thấy A Triền không khỏi sững sờ một chút.

Trí nhớ của ông ta rất tốt, một cái đã nhận ra nàng. "Quý cô nương." A Triền thầm nghĩ, xem ra vị Nghiêm đại nhân này biết thân phận của nàng.

Đối phương đã mở lời trước, nàng không thể giả vờ không thấy, bèn cũng theo quy củ hành lễ với đối phương: "Quý Thiền ra mắt Nghiêm đại nhân." Nghiêm Lập Nho khẽ gật đầu, lại quay đầu nhìn Trần nương tử, giọng ôn hòa nói: "Những kẻ đến tìm ngươi gây phiền phức, ta đã cho người xử lý rồi, chuyện như vậy sau này sẽ không xảy ra nữa." A Triền biết ông ta đang nói gì, mấy ngày nay không biết vì sao luôn có người đến gây rối, vì chuyện này mà thực khách cũng ít đi.

Trần nương tử giọng lạnh lùng nói: "Nếu Nghiêm đại nhân sau này không xuất hiện nữa, ta cũng sẽ không gặp phải những phiền phức này." A Triền rất ngạc nhiên, nàng còn tưởng là quán ăn nào đó trên phố ghen tị việc làm ăn của Trần nương tử nên thuê du côn đến, hóa ra không phải sao?

Nghe ý của bà ấy, những kẻ gây rối đó, có liên quan đến Nghiêm đại nhân? "A Tuệ." Nghiêm đại nhân dường như có chút bất đắc dĩ gọi tên thân mật của bà.

Trần nương tử lại không hề động lòng, chỉ nói: "Trời không còn sớm nữa, Nghiêm đại nhân nên về nhà thôi, kẻo về muộn, người nhà lo lắng." Nghiêm Lập Nho trên mặt dường như có chút thất vọng, nhưng trước mặt Trần nương tử, vẫn nhượng bộ: "Ta đi ngay đây, ngươi đừng giận." Đợi Nghiêm Lập Nho đi rồi, Trần nương tử lại cười tươi mời A Triền ngồi xuống ăn cơm.

Thấy A Triền sau khi ngồi xuống thỉnh thoảng liếc trộm mấy cái, đợi bà quay đầu lại thì giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, Trần nương tử cảm thấy thú vị, không nhịn được cười nói: "Có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi, đừng giữ trong lòng, kẻo tối ngủ không được." "Ngươi và Nghiêm đại nhân có quan hệ gì vậy?" "Cha ta từng là thầy của ông ấy, ta và ông ấy coi như là thanh mai trúc mã.

Ngươi rất tò mò về ông ấy?" "Rất tò mò." A Triền không phủ nhận, "Gần đây thoại bản bán chạy nhất trong tiệm của Từ lão bản chính là viết dựa trên nguyên mẫu Nghiêm đại nhân, ta ngày nào cũng nghe ông ấy đứng trước cửa kể chuyện, gần đây kể đến đoạn có một phu nhân chặn Nghiêm Thanh Thiên kêu oan." Trần nương tử không nhịn được cười, chuyện quá khứ vốn dĩ u ám đối với bà, từ miệng A Triền nói ra, ngược lại không còn khiến người ta đau lòng như vậy nữa. "Trùng hợp thật, ta chính là người chặn ông ta kêu oan trong thoại bản đó." "A?" Cái này thì A Triền không ngờ tới.

Trần nương tử dùng giọng nói không mang nhiều cảm xúc kể lại: "Hôm đó ta bị chồng cũ đánh rất nặng, lại vừa hay thấy ông ta đi qua, bèn ép ông ta giúp một tay." Dừng một chút, bà lại nói: "Coi như là ta ép người báo đáp ân tình đi, ông ta nể mặt cha ta, giúp ta hòa ly, lại cảnh cáo chồng cũ của ta.

Sau khi hòa ly, ta cầm số của hồi môn còn lại mở quán ở đây." "Vậy những kẻ đến gây phiền phức thì sao?" Câu hỏi này Trần nương tử không trả lời, mà chuyển chủ đề: "Đừng ngẩn ra đó nữa, mau ăn cơm đi, lát nữa canh cá nguội sẽ không ngon đâu." Nói rồi, bà múc cho A Triền một bát canh cá: "Mau nếm thử đi, vị rất ngọt." A Triền quả nhiên rất nhanh đã bị bát canh cá ngon ngọt chuyển dời sự chú ý.

Ngày đó sau khi Nghiêm đại nhân đi, những kẻ gây rối quả nhiên không xuất hiện nữa, không mấy ngày sau, việc làm ăn của quán ăn Trần nương tử lại khôi phục.

Chiều hôm đó, A Triền không bỏ cuộc mà ở nhà dùng kim chọc vải, cố gắng may một cái túi thơm, thế nhưng chỉ may được một nửa đã thấy rõ là bị lệch.

Nàng đang nghĩ cách làm sao để hủy thi diệt tích miếng vải này thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Nàng không ngẩng đầu mà nói: "Cửa không khóa, vào đi." Nhờ vào duyên tốt của Từ lão bản, tin tức viên hương của A Triền có thể đuổi rắn, côn trùng, chuột, kiến đã truyền ra ngoài ba con phố, gần đây không ít chủ tiệm đến mua hương hoàn, thật sự khiến nàng kiếm được một khoản nhỏ, tiệm của nàng cũng coi như chính thức khai trương.

Nàng đặt miếng vải may thất bại xuống, vừa ngẩng đầu, lại thấy Trần nương tử đang đứng trước quầy hàng, không khỏi kinh ngạc vui mừng nói: "Sao ngươi lại đến đây?" "Mấy ngày nay trong quán ăn có chuột xuất hiện, ta nghe người ta nói hương hoàn trong tiệm ngươi bán có thể đuổi chuột và côn trùng, hiệu quả rất tốt, nên đến mua một viên." A Triền quay người lấy một viên hương hoàn từ trên kệ Bác Cổ đưa cho Trần nương tử: "Hai mươi văn một viên, một viên có thể dùng một tháng, đặt ở góc phòng là được, chỉ quản được một gian phòng." "Thế là đủ rồi." Trần nương tử đếm hai mươi văn tiền đưa cho A Triền, thấy cái túi thơm may dở xiêu vẹo nàng đặt bên cạnh không nhịn được cười, "Ngươi đang làm túi thơm à?" A Triền mặt hơi ửng hồng, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Ta chỉ thử linh tinh thôi." "Nữ công của ta cũng không tệ, hay là ta dạy ngươi nhé?" Trần nương tử cười hỏi.

Nhìn tay nghề này của nàng, e là lúc ở nhà chưa từng học nữ công bao giờ. "Được không?" Mắt A Triền tức thì sáng lên.

Trần nương tử cầm lấy túi thơm may dở của nàng, tháo chỉ ra, bắt

đầu dạy nàng cách xuống kim, dùng loại đường kim nào.

Rất nhanh, một cái túi thơm nhỏ đã được may xong.

Cuối cùng, Trần nương tử còn chọn chỉ thêu màu xanh lá, thêu lên đó mấy cây trúc, mấy chiếc lá trúc, giá trị của cái túi thơm này lập tức tăng vọt.

A Triền cầm túi thơm yêu thích không nỡ rời tay, nàng nghĩ đến điều gì đó, quay người lấy một viên hương hoàn từ chiếc hộp trên cùng của kệ Bác Cổ ra đưa cho Trần nương tử: "Ngươi tặng ta túi thơm tự tay may, ta tặng ngươi hương hoàn tự tay làm." Trần nương tử đương nhiên biết hương liệu đắt tiền, còn định từ chối thì nghe A Triền nói: "Trong viên hương này không dùng hương liệu đắt tiền gì đâu, chỉ có phương thuốc là gia truyền, người khác chưa thấy bao giờ thôi, không có tác dụng gì khác, chỉ là mùi hương ngửi rất dễ chịu." Thực ra là có một vài công dụng khác, nhưng Trần nương tử chắc chắn không dùng đến, chỉ ngửi mùi là được rồi.

Nàng đưa hương hoàn cho Trần nương tử, Trần nương tử nhận lấy đặt dưới mũi ngửi, mùi rất nhạt, nhưng có một mùi hương không tả được, khiến người ta không nhịn được muốn ngửi đi ngửi lại, và bà lại còn cảm thấy hơi đói, thứ này hình như có chút kích thích vị giác?

Trần nương tử quả thực rất thích mùi của viên hương này, nghe A Triền nói vậy, cũng không khách sáo nữa, nhận lấy hương hoàn.

Hai người đang nói chuyện thì bên ngoài có một cỗ xe ngựa sang trọng đi qua, cỗ xe ngựa đó vốn đã đi qua rồi, không ngờ đột nhiên lại dừng lại.

Hai nha hoàn xuống xe, đặt ghế ngựa xong, một vị phu nhân trung niên ăn mặc lộng lẫy được hai nha hoàn dìu xuống xe.

Vị phu nhân đó không thèm nhìn hai bên, đi thẳng vào tiệm của A Triền. "Phu nhân muốn mua hương sao?" A Triền có chút nghi hoặc, nhìn cách ăn mặc của vị này, hẳn là người có thân phận, sao lại đến nơi tập trung dân thường như phường Xương Bình?

Nàng tự hỏi danh tiếng hương hoàn của mình vẫn chưa lớn đến mức đó.

Vị quý phụ đó không thèm nhìn A Triền, ánh mắt luôn dừng trên mặt Trần nương tử.

Trần nương tử ngẩng mắt, thấy người đến, nở một nụ cười: "Là A Ngọc à, thật trùng hợp, đã nhiều năm không gặp." Vị quý phu nhân kia cũng cười: "Chẳng phải là trùng hợp sao, ta nghe phu quân nói ngươi mở tiệm ở gần đây, vốn định nhiều năm không gặp, đến thăm ngươi, không ngờ lại gặp ở đây giữa đường." "Mấy ngày trước có người đến tiệm ta gây phiền phức, vừa hay Nghiêm đại nhân bắt gặp, liền tiện tay giúp ta một phen." Trần nương tử ngập ngừng một chút, "A Ngọc chắc sẽ không để ý chứ?" "Sao có thể, ngươi và phu quân thanh mai trúc mã bao năm, cho dù không nhìn vào tình cảm ngày xưa, chỉ nhìn vào Trần lão đại nhân, chàng ấy cũng nên giúp ngươi." "Thanh mai trúc mã không dám nhận, đó đều là chuyện quá khứ rồi." Cho dù A Triền chưa từng chứng kiến nhiều cảnh phụ nữ đối đầu nhau, bây giờ cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Vị phu nhân này, e là xem Trần nương tử là tình địch rồi?

Trần nương tử không nói thêm lời nào kích động đối phương, bà trong sạch, cũng không muốn rước lấy phiền phức.

Ân oán với vợ chồng họ đều là chuyện của những năm trước, đối với bà, đã sớm qua rồi.

Bây giờ nói mấy câu, cũng chẳng qua là nhìn Phương Ngọc không thuận mắt mà thôi.

Phương Ngọc là người sĩ diện, bà ta sẽ không ở đây xé rách mặt mũi với mình.

Thế là Trần nương tử chuyển chủ đề, nói với Phương Ngọc: "Vừa hay A Ngọc đến đây, hương hoàn của Quý lão bản làm rất tốt, ngươi không thử sao?" Phương Ngọc dường như cũng không định nói nhiều trước mặt người ngoài, bèn thuận thế nói: "Vậy sao, có hương hoàn gì lấy ra xem xem?" Trần nương tử lập tức ra hiệu cho A Triền, A Triền bèn lấy ra mấy loại hương hoàn mới làm gần đây cho đối phương thử hương.

Phương Ngọc có chút bất ngờ, vốn tưởng chỉ là một tiệm nhỏ bình thường, không ngờ hương hoàn điều chế ra mùi vị đều khá ổn.

Bà ta ra vẻ ta đây nói: "Mùi vị cũng tạm được, chỉ là nguyên liệu quá bình thường, không lên được mặt bàn, mỗi loại lấy mười viên đi." Tuy bị người ta chê bai một phen, A Triền cũng không tức giận, năm mươi viên hương hoàn đó, đây là mối làm ăn lớn.

Các loại hương hoàn giá cả khác nhau, A Triền đang tính tiền thì nha hoàn sau lưng Phương Ngọc trực tiếp ném hai lạng bạc vụn qua.

A Triền cũng không khách sáo, nhận bạc rồi nhanh chóng gói riêng hương hoàn, đưa cho nha hoàn sau lưng Phương Ngọc, thầm nghĩ vị này thật đúng là thần tài.

Phương Ngọc dường như còn muốn nói gì đó với Trần nương tử, nhưng Trần nương tử không nhìn thẳng vào bà ta, cũng có thể là vì có A Triền người ngoài ở đây, cuối cùng bà ta cũng chỉ có thể hậm hực rời đi.

Đợi người đi rồi, A Triền trực tiếp chia cho Trần nương tử một lạng bạc, số hương hoàn nàng bán, cộng lại cũng chưa đến một lạng.

Hôm nay nếu không phải Trần nương tử mở lời, với vẻ mặt cao

ngạo của vị phu nhân kia, nàng căn bản không kiếm được số tiền này.

Trần nương tử cười từ chối: "Không cần để trong lòng, đây là tiền ngươi kiếm được, tự mình giữ lấy." A Triền đã đoán được đại khái thân phận của vị phu nhân này, cũng không muốn hỏi nhiều, kẻo đắc tội Trần nương tử.

Chỉ nói: "Ta thấy vị phu nhân này không giống người dễ đối phó, sau này bà ta có đến tìm ngươi gây phiền phức không?" Trần nương tử cụp mắt xuống, cười khẽ một tiếng: "Ngươi nghĩ bà ta chưa từng tìm sao?" A Triền lập tức hiểu ra: "Những người đó..." Hóa ra là do vị quý phụ này tìm đến, khó trách Trần nương tử đối với Nghiêm đại nhân lại không khách khí như vậy.

Trần nương tử lại nói: "Yên tâm đi, Nghiêm Lập Nho sẽ trông chừng bà ta.

Hôm nay bà ta có lẽ là muốn đến thăm dò xem ta và phu quân của bà ta có qua lại không, đợi bà ta tra ra chúng ta không gặp lại nữa thì sẽ không đến đây nữa." 32.

Nếu Trần nương tử đã nói vậy, A Triền cũng không còn bận tâm nữa.

Thấy trời đã tối, Trần nương tử nói phải về đặt hương hoàn, kẻo tối nay chuột lại chui vào bếp, bèn cầm hương hoàn đã mua và viên hương hoàn A Triền tặng rời đi.

Mấy ngày sau không có chuyện gì xảy ra, cho đến một buổi sáng, A Triền đến quán ăn, phát hiện bên ngoài quán tụ tập không ít thực khách.

Đợi nàng qua đó mới nghe nói, Trần nương tử lại không mở cửa đúng giờ.

Vốn tưởng Trần nương tử có thể bị bệnh hoặc có chuyện gì đó trì

hoãn, buổi trưa có lẽ sẽ mở cửa.

Nhưng đến buổi trưa, cửa tiệm của bà vẫn không mở, người cũng không ở trong tiệm.

Mấy ngày sau đó, A Triền ngày nào cũng đến quán ăn, nhưng không còn gặp lại Trần nương tử nữa.

Bà cứ thế đột nhiên biến mất.

Lão bản Từ thấy A Triền ngày nào cũng đến quán ăn xem qua một lượt, nghĩ rằng cô nương trẻ tuổi có lẽ ít trải sự đời nên mới làm to chuyện như vậy.

Ông không khỏi an ủi: "Tuệ nương có lẽ chỉ là có việc nên mới đóng cửa tiệm, có thể qua vài ngày nữa sẽ quay lại thôi." "Nhưng cô ấy không nói trước với con một tiếng nào." Tuệ nương là người giữ chữ tín, nếu có chuyện gì khiến cô ấy buộc phải đóng cửa, chắc chắn sẽ báo trước cho A Triền. "Vậy là gặp chuyện gấp, không kịp nói với con thôi." Lời của lão bản Từ cũng không thể xua tan nỗi nghi ngờ trong lòng nàng. "Lão bản Từ, nếu con đến Kinh Triệu phủ..." Lão bản Từ lắc đầu, ngắt lời nàng: "Quý cô nương, con và Tuệ nương không phải họ hàng máu mủ, con cũng không có bằng chứng nào chứng minh cô ấy gặp chuyện, quan phủ sẽ không quản đâu." Thấy nàng mãi chau mày, lão bản Từ chần chừ một lúc rồi lại nói: "Ta thấy cô nương dường như có qua lại với người trong quan phủ, hay là nhờ người dò hỏi một phen?" Cửa nha môn Kinh Triệu phủ và cửa nha môn Minh Kính Ti, cánh cửa nào khó gõ hơn, A Triền cũng không biết.

Nhưng nếu nàng đứng ngoài Minh Kính Ti nói muốn tìm Bạch Hưu Mệnh, chắc chắn sẽ bị đuổi đi.

Hơn nữa, dù có gặp được, Bạch Hưu Mệnh cũng chưa chắc đã chịu giúp nàng, người đó chính là kẻ chưa thấy thỏ đã không chịu thả chim ưng.

Tuy nhiên, A Triền vẫn nghe lọt tai lời của lão bản Từ, chuyện của Tuệ nương chỉ có thể tìm người trong quan phủ giúp đỡ.

A Triền về nhà, đợi đến đêm khuya vắng người, nàng cầm đèn dầu ra sân sau, ngồi xổm ở góc tường bắt đầu chăm chú đào đất, sau đó chôn một thứ gì đó vào.

Thám tử Minh Kính Ti ẩn nấp trong bóng tối nhận ra điều khác thường, đổi sang một vị trí gần hơn để cố nhìn rõ xem nàng rốt cuộc đang làm gì.

Ngay lúc này, A Triền đột nhiên lên tiếng. "Các ngươi làm việc ở Minh Kính Ti vất vả như vậy, mỗi tháng rốt cuộc lĩnh bao nhiêu bổng lộc?" Thân hình thám tử kia lập tức cứng đờ. "Ngươi ngày nào cũng theo dõi ta, có thời gian nghỉ ngơi không?" A Triền rất tò mò.

Thám tử thầm nghĩ, so với đồng liêu bị phái đi theo dõi Tiết gia, công việc của hắn nhẹ nhàng hơn nhiều.

Vòng xã giao của A Triền rất hẹp, ngoài hàng xóm trên con phố này ra thì gần như không giao du với người ngoài.

Mấy hôm trước qua lại khá nhiều với một vị Tuệ nương, gần đây cũng không có động tĩnh gì, mỗi ngày đều nói những chuyện vặt vãnh.

Mẹ và em gái trong nhà nàng muộn nhất là đầu giờ Thìn đã thức dậy, thỉnh thoảng có hai lần dậy muộn, em gái còn cảm thấy xấu hổ, còn A Triền thì thời gian thức dậy gần như ổn định vào cuối giờ Thìn, tuyệt đối không sớm hơn.

Trong khoảng thời gian nàng ngủ, hắn không chỉ có thể ngủ bù mà còn tiện đường về nha môn Minh Kính Ti nộp sổ giám sát của ngày hôm trước.

Tuy nhiên, những điều này thì nàng không cần biết. "Ta có chuyện muốn nói với ngươi, có thể ra đây một lát không?" A Triền yên lặng

chờ một lúc, không có động tĩnh gì.

Xem ra là không được rồi. "Ta có việc muốn tìm Phong Dương, Phong đại nhân, ngươi có thể giúp ta chuyển lời cho ngài ấy không?" A Triền ném cái xẻng nhỏ trong tay sang một bên, đứng dậy đi vào trong, "Nếu không được cũng không sao, lần sau ta gặp Trấn phủ sử của các ngươi, sẽ nói ngươi nhìn trộm ta tắm." *Cộp*, một viên đá nhỏ rơi xuống chân A Triền.

A Triền đá viên sỏi dưới chân, khoé miệng nhếch lên: "Ta xem như ngươi đồng ý rồi nhé, ta có việc gấp, phiền ngài ấy đến nhanh một chút, tốt nhất là ngày mai." Nói xong nàng liền vào nhà, để lại thám tử Minh Kính Ti ở bên ngoài câm nín hỏi trời.

Hắn đã sớm nghe đồng liêu nói, vị Quý cô nương mà hắn giám sát có quan hệ không rõ ràng với Trấn phủ sử đại nhân, thực ra không cần đồng liêu nói hắn cũng có cảm giác tương tự, hơn nữa Trấn phủ sử đại nhân vì nàng mà bị người ta dâng tấu đàn hặc trên triều đình mấy lần.

Tuy nói là giám sát, nhưng những thứ không nên xem hắn tuyệt đối không dám nhìn, chỉ sợ khiến Trấn phủ sử đại nhân sinh lòng khúc mắc, kết quả hôm nay lại bị đối tượng giám sát uy hiếp.

Thám tử kia ngồi trên mái nhà suy ngẫm về cuộc đời gần nửa đêm, lúc rạng sáng quay về Minh Kính Ti, quyết định vẫn nên báo cáo sự việc này một cách trung thực để chứng minh sự trong sạch của mình.

Chương 28

Bạch Hưu Mệnh nhìn thuộc hạ đang quỳ một gối trước mặt mình bày tỏ lòng trung thành nửa ngày trời, rồi khép lại cuốn sổ mà hắn đưa tới. "Đại nhân, thuộc hạ thật sự không có..." "Nàng muốn gặp Phong Dương?" Bạch Hưu Mệnh ngắt lời thuộc hạ. "Vâng, Quý cô nương nửa đêm ra sân đào hố, cố ý dụ thuộc hạ ra mặt, nói có việc gấp muốn gặp Phong đại nhân." "Việc gấp gì?" Thám tử kia suy nghĩ một lát: "Gần đây Quý cô nương cũng không gặp chuyện gì, nếu nói là chuyện khiến nàng phiền lòng, có lẽ liên quan đến bà chủ của một quán ăn mà nàng thường đến.

Bà chủ đó gần đây đã đóng cửa tiệm, Quý cô nương dường như có chút lo lắng cho an nguy của đối phương." "Nàng ta bây giờ rảnh rỗi đến mức lo cả chuyện của người khác rồi sao?" Thuộc hạ nặn ra một câu: "Quý cô nương lòng dạ tốt bụng." Bạch Hưu Mệnh liếc nhìn thuộc hạ, nhất thời không nói nên lời. "...

Đại nhân, thuộc hạ có cần quay lại theo dõi nữa không?" Thám tử thăm dò hỏi.

Hắn thật sự muốn biết, rốt cuộc mình còn phải giám sát bao lâu nữa, cứ cảm thấy tiếp tục như vậy, bản lĩnh của mình cũng bị phế bỏ mất.

Mỗi ngày không nghe chuyện nhà thì cũng là chuyện thịt trứng nhà ai rẻ hơn, bây giờ hắn ngay cả giá cả ở phường Xương Bình cũng nắm rõ rồi, quả thực rẻ hơn gần nhà hắn một văn tiền. "Không cần nữa." Thuộc hạ lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhiệm vụ này cuối cùng cũng kết thúc. "Vậy... bên Phong đại nhân thì sao?" "Không cần báo cho hắn." "Vâng." A Triển ở nhà chờ Phong Dương đến, đợi cả một

ngày cũng không thấy người đâu.

Nàng tưởng mình bị tên thám tử theo dõi kia lừa, kết quả đến lúc giới nghiêm rồi, dưới lầu lại vang lên tiếng gõ cửa.

A Triền mở cửa, nhìn thấy đỉnh đầu của Bạch Hưu Mệnh.

Lại còn vượt chỉ tiêu hoàn thành nhiệm vụ, anh chàng thám tử này đúng là người tốt.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt A Triền không hề biểu lộ, nàng ngạc nhiên hỏi: "Trễ thế này rồi, sao đại nhân lại đến?" "Không phải ngươi muốn gặp Phong Dương sao." "Đúng vậy, Phong đại nhân đâu?" A Triền nghiêng người để Bạch Hưu Mệnh vào, lúc đóng cửa còn thò đầu ra ngoài nhìn một cái, chẳng có ai cả. "Hắn bận bắt rắn rồi." "Vẫn còn bắt sao?" A Triền cao giọng, "Các ngài rốt cuộc muốn bắt mấy con rắn vậy?" Bạch Hưu Mệnh cười mà không nói, A Triền đột nhiên phản ứng lại, đuổi theo kéo tay áo rộng của hắn hỏi: "Đại nhân, ngài không phải là muốn nhân cơ hội chiếm đoạt của hồi môn của mẹ ta đấy chứ?" "Là một ý hay đấy." Bạch Hưu Mệnh đến bên bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống.

A Triền ân cần rót cho hắn một tách trà nguội ngắt, cũng có chút đạo đãi khách, nhưng không nhiều. "Đại nhân, ta sắp không có tiền ăn cơm rồi." A Triền ngồi xuống chiếc ghế khác, cách một cái bàn đáng thương nhìn hắn. "Thảm thương vậy sao?" A Triền gật đầu lia lịa, liếc thấy túi tiền tinh xảo treo bên hông Bạch Hưu Mệnh: "Hay là ngài cho ta mượn một ít?" Bạch Hưu Mệnh vậy mà thật sự tháo túi tiền ném cho nàng, A Triền mở ra xem, bên trong chỉ có mười lạng bạc vụn.

Nàng cũng không nỡ ra tay, vị đại nhân này có hơi nghèo.

Hơn nữa nếu thật sự nhận tiền của Bạch Hưu Mệnh, nàng lo của hồi môn của mình lại càng xa vời.

Nhét bạc vào lại, A Triền đẩy túi tiền về, lập tức đổi giọng, "Thật ra ta không có cơm ăn cũng không liên quan nhiều đến tiền bạc, chủ yếu là nơi ăn cơm xảy ra chuyện." Nàng vòng vo nửa ngày, cuối cùng cũng vào chuyện chính.

Thấy Bạch Hưu Mệnh không có phản ứng gì, A Triền liền nói tiếp. "Bà chủ quán ăn mà ta thường đến, mấy hôm trước đột nhiên biến mất." "Minh Kính Ti không quản chuyện người mất tích, ngươi nên đến Kinh Triệu phủ." "Ta biết." Giọng A Triền mềm đi, nàng ra hiệu, "Ta chỉ muốn nhờ đại nhân giúp ta một việc nhỏ thôi." "Hửm?" "Giúp ta đến Kinh Triệu phủ báo quan." "Quý Thiền." "Dạ, có ta, đại nhân." "Điều gì khiến ngươi nghĩ bản quan sẽ giúp ngươi?" A Triền vô tội chớp chớp mắt, ánh lửa đèn dầu nhảy múa trong mắt nàng: "Ta tưởng ta và đại nhân cũng coi như quen biết rồi, với giao tình của chúng ta có thể giúp nhau một việc nhỏ, chẳng lẽ mới mấy ngày không gặp đã không còn thân quen nữa sao?" Bạch Hưu Mệnh day day thái dương đang giật liên hồi, dưới sự đeo bám của nàng cuối cùng cũng buông xuôi: "Ta sẽ nói với Kinh Triệu Doãn, nhưng, ngươi tốt nhất đừng hy vọng quá nhiều." "Cảm ơn đại nhân." Ngay sau đó A Triền lại nói, "Kết quả điều tra đại nhân sẽ báo cho ta thế nào, hay là thông qua vị tiểu ca sống trên nóc nhà ta đi." Bỗng dưng cảm thấy có một thám tử ở nhà, cũng tiện ghê. "Hắn bây giờ không ở nhà ngươi nữa." A Triền sững sờ, hắn rút thám tử đi rồi?

Đây là cuối cùng cũng không còn nghi ngờ nàng nữa sao? "Người của Kinh Triệu phủ sẽ đến thông báo kết quả điều tra cho ngươi.

Còn nữa, của hồi môn của mẹ ngươi đều được cất giữ trong một căn nhà của bà ấy, chìa khóa và khế đất..." A Triền đầy mong đợi nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh, kết quả lại nghe hắn nói: "Quên mang theo rồi, lần sau." Mong đợi tức thì tan vỡ, A Triền tức giận quyết định, thu lại một nửa lòng cảm kích vì hôm nay hắn chịu giúp đỡ.

Hôm sau, A Triền nghe người ta nói có sai dịch của Kinh Triệu phủ đến cửa tiệm của Tuệ nương, còn cưỡng chế mở khóa vào trong điều tra một phen, nhưng dường như không tra được gì.

Hai ngày sau cũng không nghe có động tĩnh gì, nhưng đến ngày thứ ba, một vị sai dịch của Kinh Triệu phủ đến tận nhà, báo cho A Triền kết quả điều tra.

Vị sai dịch đó thái độ rất cung kính với A Triền, kể lại toàn bộ quá trình điều tra mấy ngày qua cho nàng nghe. "Cô nương, chúng ta đã tra xét nơi ở của Trần Tuệ, lúc cô ấy rời nhà, trong nhà rất gọn gàng, không giống như bị người ta bắt đi.

Chúng ta còn điều tra cả chồng cũ của cô ấy, đối phương bị người ta đánh gãy chân, vẫn luôn ở nhà dưỡng thương, không có động cơ gây án." Đối phương gần như nói thẳng với A Triền rằng nàng đã nghĩ nhiều rồi. "Đa tạ sai gia." "Cô nương khách sáo rồi, ta xin cáo từ trước." Sau khi vị quan sai rời đi, A Triền thở dài, chỉ hy vọng mọi chuyện đúng như Kinh Triệu phủ điều tra, Tuệ nương chỉ là có việc rời đi, quên báo cho nàng một tiếng.

Trần Tuệ bị nhốt trong địa lao tối tăm không thấy ánh mặt trời này đã không biết bao lâu, nơi đây dường như không phải ở trong thành Thượng Kinh.

Ngày đó cô vừa đóng cửa tiệm, đang định về nhà thì bị người ta đánh ngất, lúc tỉnh lại đã ở trên xe ngựa.

Mấy ngày nay, cô chưa từng thấy mặt kẻ bắt cóc mình.

Có lúc cô không nhịn được mà hoài nghi, có phải đối phương đã bắt nhầm người rồi không, nên mới mặc kệ cô như vậy?

Có lẽ cô còn có cơ hội sống sót trở về?

Nhưng bây giờ cô thật sự quá đói rồi, hai ngày trước còn có người

từ song sắt trên cửa ném vào một cái bánh bột thô, gần đây đã không còn nữa, cô rất sợ mình sẽ chết đói ở đây.

Khi không thể chịu đựng được nữa, Trần Tuệ lấy viên hương hoàn mà A Triền tặng ra cầm trong tay, ngửi mùi hương đó, dường như lại có thể gắng gượng thêm một lúc.

Cơn đói khiến cơ thể Trần Tuệ ngày càng suy yếu, ý thức cũng dần mơ hồ, mùi hương của viên hương hoàn vẫn không ngừng bay vào mũi cô, thật sự quá thơm.

Cô cuối cùng không nhịn được nữa, ngậm viên hương hoàn vào miệng.

Vào miệng không phải là vị đắng chát của hương liệu, mà lại mang một mùi thịt thơm.

Cô nhai kỹ viên hương hoàn, cuối cùng nuốt xuống.

Dù chỉ là một viên nhỏ bằng móng tay, ăn vào cũng không đỡ đói là bao, nhưng Trần Tuệ vẫn cảm thấy cơn đói cồn cào trong bụng đã được xoa dịu.

Lần này có thể ăn viên hương hoàn, lần sau phải làm sao đây?

Trần Tuệ dựa vào tường ngồi, trong không gian yên tĩnh chết chóc, một lần nữa chìm vào tuyệt vọng.

Không biết đã qua bao lâu, cô đột nhiên nghe thấy tiếng động, đó là tiếng thở hổn hển rất nặng, không giống của người, mà giống như một con dã thú đang phát cuồng.

Cánh cửa sắt bị thứ đó cào đến kêu kèn kẹt, Trần Tuệ trong lòng kinh hãi, ý thức hỗn độn cũng tỉnh táo lại vài phần. "Có ai không?" Giọng cô run rẩy hỏi.

Đáp lại cô là tiếng cửa sắt mở ra kèn kẹt.

Một thứ đen ngòm lao về phía cô.

Mãi đến khi cơ thể bị đè mạnh xuống đất, há miệng cắn vào cánh tay cô, cô mới dần nhìn rõ thứ tấn công mình, đó là… một người?

Nhưng da của người đó rất cứng, tròng mắt màu đỏ, trong bóng tối sẽ phát sáng, nó phát ra tiếng gầm gừ như dã thú, nó muốn ăn thịt cô.

Con quái vật này sức lực cực lớn, cô hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể mặc người chà đạp.

Điều này khiến cô nhớ lại rất nhiều năm trước, khi cha cô mất, thi thể cũng bị cắn mất hơn nửa.

Giờ đây, cô cũng nối gót theo sau.

Thật sự, chỉ là tai nạn sao?

Ngay lúc này, nhà lao tối tăm đột nhiên sáng rực, những ngọn đèn dầu treo trên dây xích sắt trên tường lần lượt được thắp lên, một tiếng sáo chói tai vang lên, con quái vật đã xé một miếng thịt trên cánh tay cô đột ngột dừng lại.

Trần Tuệ khó khăn quay đầu nhìn ra ngoài nhà lao, cô nhìn thấy một bóng hình quen thuộc. "Là ngươi..." Miệng cô mấp máy, gần như không phát ra tiếng.

Mặc y phục hoa lệ, đầu cài đầy châu báu, Nghiêm phu nhân được con trai dìu, chậm rãi bước vào nhà lao.

Nghiêm Trình, người từng có duyên gặp mặt A Triền, đi theo bên cạnh mẹ hắn, trong tay còn cầm một cây sáo ngọc, vừa rồi thổi sáo khống chế con quái vật cũng chính là hắn. "Trần Tuệ, ngươi có biết ta muốn ngươi chết, đã bao lâu rồi không?" Phương Ngọc có chút ghê tởm liếc nhìn con quái vật kia, rồi lại nhìn về phía Trần Tuệ toàn thân đẫm máu, nói ra đáp án, "Hai mươi năm rồi." "Vì, vì sao?" "Vì sao ư?

Bởi vì sự tồn tại của ngươi, khiến lòng ta không thoải mái.

Nếu không phải vì tướng công, ngươi đáng lẽ phải giống như cha ngươi, sớm đã bị ăn thịt rồi." Trần Tuệ đồng tử co rút: "Là ngươi, là ngươi..." Phương Ngọc thấy cô rõ ràng tức giận tột độ, nhưng ngay cả sức lực để giơ tay cũng không có, không nhịn được cười phá lên: "Đương nhiên là ta, chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ là trùng hợp sao?

Cha ngươi, mẹ ngươi, còn có em trai ngươi đều chết trong miệng hoạt thi ta nuôi, ngươi cũng vậy." Con hoạt thi kia gầm nhẹ một tiếng, dường như đang hưởng ứng lời của Phương Ngọc. "Nghiêm Lập Nho..." Trần Tuệ khó khăn nói ra cái tên này. "Tướng công tất nhiên biết, nhưng chàng chỉ bảo ta tha cho ngươi, đó là lý do ngươi có thể sống yên ổn đến bây giờ.

Ta vốn tưởng rằng, sau khi ngươi thành thân, đáng lẽ phải an phận lại, không ngờ đã qua hai mươi năm, vẫn không biết liêm sỉ như vậy, đi quyến rũ đàn ông của người khác." Trần Tuệ trừng mắt nhìn Phương Ngọc: "Người không biết liêm sỉ là ngươi, là ngươi, đã cướp chàng đi." Sắc mặt Phương Ngọc lập tức trầm xuống.

Nghiêm Trình bên cạnh mở miệng: "Mẹ, phí lời với nó làm gì, xử lý sớm đi, nếu để cha phát hiện hoạt thi còn ở đây, lại không tránh khỏi tức giận." Phương Ngọc bực bội liếc con trai một cái: "Còn không phải do con hành sự lỗ mãng, bắt người đến đây." Nghiêm Trình không cảm thấy mình sai, biện giải: "Là người hầu bên cạnh mẹ nói mẹ gặp người này xong thì đêm ngày ngủ không yên, nếu nó làm mẹ không thoải mái, vậy thì giết đi." "Con đó." Phương Ngọc chọc vào trán con trai, lại lườm Trần Tuệ, "Đã qua nhiều năm như vậy, vốn dĩ ta cũng định tha cho ngươi, nhưng con ta hiếu thuận, vậy thì chiều theo ý nó." Tiếng sáo lại vang lên, hai mẹ con Nghiêm Trình và Phương Ngọc dìu nhau ra khỏi nhà lao, bên trong chỉ còn nghe thấy tiếng la hét khàn đặc của Trần Tuệ, và tiếng hoạt thi gặm nhấm.

Ngay lúc này, một tiếng bước chân dồn dập vang lên, Trần Tuệ loáng thoáng nghe thấy có người gọi một tiếng: "Cha!" Nhưng cô không thể nhìn thấy người đó, cô đã không còn nhìn thấy gì nữa rồi.

Nghe thuộc hạ báo cáo đến muộn một bước, Nghiêm Lập Nho đứng ngoài cửa lao, cuối cùng không bước vào. "Cha, là lỗi của con." Nghiêm Trình thấy cha mình thần sắc bàng hoàng, lập tức quỳ xuống nhận lỗi.

Nghiêm Lập Nho cúi mắt nhìn đứa con trai duy nhất của mình, nửa ngày không nói nên lời.

Phương Ngọc nhẹ nhàng kéo tay áo Nghiêm Lập Nho: "Tướng công, Trình nhi không phải cố ý, nó chỉ là bị người ta xúi giục, mới làm sai chuyện, cũng là lỗi của thiếp, là thiếp không kịp thời ngăn cản nó." Nghiêm Lập Nho nhắm mắt lại, lên tiếng phân phó: "Xử lý con hoạt thi kia đi, còn A Tuệ... tìm một nơi phong thủy tốt, chôn cất đi." Cuối tháng tư, Thượng Kinh có mấy trận mưa lớn.

Nghe nói ở ngoại ô mưa còn lớn hơn, sấm chớp đùng đoàng, thanh thế kinh người.

Người ta đồn rằng sấm trời đã đánh trúng một đỉnh núi, san phẳng cả đỉnh núi đó.

Hai ngày nay mưa không ngớt, A Triền không mở tiệm, cũng không ra ngoài mua đồ ăn.

Đến tối, nàng cảm thấy đói bụng, từ trên giường bò dậy đến tủ lục tìm bánh điểm tâm đã mua trước đó để lót dạ.

Cơn mưa tối nay dường như lớn hơn, không biết ngày mai có nhỏ lại không?

Trong tiếng mưa rào rào, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng gõ cửa.

Là nghe nhầm sao?

A Triền do dự một chút, vẫn cầm đèn dầu xuống lầu.

Xuống đến lầu dưới, tiếng gõ cửa càng rõ ràng hơn.

Thời tiết thế này, ai sẽ đến tìm nàng chứ? "Là ai?" Nàng đứng ở cửa, lên tiếng hỏi.

Sau khi giọng A Triền vang lên một lúc lâu, bên ngoài mới có tiếng đáp lại: "Là... ta..." Là giọng của Tuệ nương.

Tay nàng đặt trên then cửa chần chừ một thoáng, nhưng vẫn rút then, mở cửa.

Cửa vừa mở, nước mưa bên ngoài hòa cùng một mùi đất tanh không dễ ngửi và mùi hôi thoang thoảng cùng lúc ùa vào.

Chương 29

Tuệ nương khoác áo choàng đứng trong mưa, đầu đội mũ trùm nhưng toàn thân ướt sũng.

Mới mười mấy ngày không gặp, gặp lại mà ngỡ như cách một đời, một người đứng trong cửa, một người đứng ngoài cửa.

A Triền mượn ánh sáng đèn dầu nhìn Tuệ nương đang im lặng đứng trong mưa, giống như một tảng đá không có sinh mệnh, một lúc lâu sau mới khẽ thở dài: "Trần Tuệ, vào đi." Tuệ nương bước qua ngưỡng cửa, vào nhà.

A Triền đóng cửa lại, không đưa khăn cho cô lau người, cũng không mời cô ngồi, chỉ khẽ nói: "Bỏ áo choàng ra đi." "Sẽ, dọa ngươi." "Đã để ngươi vào cửa, ta sẽ không sợ." Tuệ nương cởi dây thừng trên áo choàng, áo choàng rơi xuống đất, để lộ ra bộ dạng hiện tại của cô.

Như cô nói, rất đáng sợ.

Gương mặt, cổ và tay lộ ra bên ngoài của cô có rất nhiều mảng đen thối rữa, chính từ những chỗ thối rữa đó, tỏa ra mùi hôi thoang thoảng.

Chính xác hơn, là mùi tử thi.

Từ lúc Tuệ nương bước vào đến giờ, cô không hề hô hấp, tim cũng không đập.

Mấy ngày trước, cô bị hoạt thi cắn đứt cổ, thực ra đã chết rồi.

Ý thức chìm vào bóng tối vĩnh hằng, nhưng không hề chìm sâu mãi, không biết từ lúc nào, cô đã "tỉnh lại".

Cô dần nhớ lại tên mình, nhớ lại những gì đã xảy ra, cũng nhớ lại

việc mình đã chết.

Cô thậm chí có thể cảm nhận được mình bị chôn dưới đất, lớp đất dày đè trên người không ảnh hưởng gì đến cô, chỉ khiến cô không thể động đậy.

Mãi cho đến khi bên ngoài bắt đầu mưa, rồi sấm sét.

Hố đất chôn cô bị sét đánh bung ra, cô liền từ trong hố đất bò ra, rời khỏi nơi đó.

Ban đầu, cô không nhận ra, mãi cho đến khi đi qua một con mương nhỏ, cô cúi đầu nhìn thấy chính mình trong nước.

Gương mặt cô đang thối rữa.

Cô bị chính mình dọa sợ, loạng choạng đi lên quan đạo, cướp áo choàng của một người rồi bỏ chạy.

Sau đó, cô giả vờ mình bị bệnh ngoài da nghiêm trọng, trà trộn vào thành.

Cô nghĩ, dù có chết, cũng nên chết trong nhà của mình, để không gây phiền phức cho người khác.

Nhưng khi đi đến cửa nhà, trong cơn mưa lớn, cô ngửi thấy mùi hương đã chống đỡ cô sống sót trong tuyệt vọng.

Cô không muốn đến gặp Quý Thiền, vì sẽ dọa đối phương.

Nhưng cơ thể cô dường như không kiểm soát được, men theo mùi hương mà tìm đến đây.

Quý Thiền đã mở cửa cho cô, mời cô vào nhà...

Nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Tuệ nương, còn có gì không rõ nữa, cô đã chết, biến thành một cỗ hoạt thi, lại còn là một cỗ hoạt thi chưa hoàn toàn thi hóa.

Cô giữ lại ký ức lúc còn sống, so với những hoạt thi A Triền từng thấy thì giống người hơn, nhưng cũng vì chưa hoàn toàn thi hóa, dẫn đến việc cô sẽ không ngừng thối rữa.

Nếu không thể khống chế, cô sẽ tận mắt nhìn chính mình thối rữa hết. "Đã xảy ra chuyện gì?" A Triền hỏi.

Tuệ nương không hề thấy sự kinh hãi trong mắt A Triền, nàng dường như dễ dàng chấp nhận con người này của cô. "Ta..." Tuệ nương mấp máy môi, "Câu chuyện này nếu kể từ đầu, có lẽ hơi dài." "Không sao." A Triền chỉ vào chiếc ghế sau lưng, "Ngồi đi, có cả một đêm, có thể từ từ kể." Những chuyện đã qua đó nên bắt đầu từ lúc nào đây?

Phải bắt đầu từ lúc Trần Tuệ còn chưa cập kê.

Khi đó, cha cô vẫn là viện trưởng của một trong tứ đại thư viện thiên hạ, Minh Châu thư viện, là một đại nho nổi tiếng thiên hạ.

Có một ngày, cha cô mừng như điên trở về nhà, nói với cô và mẹ rằng, ông đã nhận một học trò vô cùng tài năng, học trò đó chỗ nào cũng tốt, chỉ tiếc cha mẹ đều mất, ông bà nuôi nấng cũng đã qua đời.

Mẹ cô không để tâm, còn bảo cha thường xuyên đưa người đó về nhà ăn cơm, như vậy cũng tiết kiệm được một ít tiền.

Trần Tuệ cứ như vậy mà quen biết Nghiêm Lập Nho.

Họ quen biết nhau từ thuở thiếu thời, tri kỷ rồi hẹn ước, cuối cùng dưới sự chứng giám của cha mẹ đã đính hôn.

Sau này, bạn học cũ của cha tiến cử cha vào làm Quốc Tử Giám Tế tửu trong triều, cả nhà họ đến Thượng Kinh, khi đó, Nghiêm Lập Nho đã đỗ cử nhân cũng cùng lên kinh.

Trên đường, Trần Tuệ cứu được một cô gái muốn lên kinh tìm người thân, cô gái đó tuổi tác tương đương cô, mặt vàng da bủng,

trông thật đáng thương, cô liền cầu xin cha, mang theo cô gái đó cùng đến Thượng Kinh.

Đó chỉ là một trong số những người mà cô tiện tay giúp đỡ trong những năm qua.

Trần Tuệ chưa bao giờ nghĩ rằng, cô gái tên Phương Ngọc này, sẽ thay đổi cả cuộc đời cô.

Đến Thượng Kinh, cô gái kia tìm cha mình, Nghiêm Lập Nho và Trần Tuệ cùng họ rời đi.

Sau này tình cờ, trong một buổi yến tiệc, Trần Tuệ lại gặp Phương Ngọc.

Cô ta đã trở thành con gái độc nhất của Trấn Bắc hầu, trở thành đối tượng được nhiều tiểu thư quan gia săn đón.

Cô gái từng yếu đuối đáng thương dường như đã có một cuộc đời khác.

Trần Tuệ không bước tới, cô không muốn làm phiền cuộc sống hiện tại của đối phương, nhưng Phương Ngọc lại gọi cô lại.

Cô mới đến Thượng Kinh không lâu, không có bạn bè, sự xuất hiện của Phương Ngọc, khiến Trần Tuệ có người bạn đầu tiên.

Họ từng cùng ăn cùng ở, mua quần áo giống nhau, tặng cho nhau những món trang sức xinh đẹp, chia sẻ những bí mật nhỏ của mình.

Rồi có một ngày, Nghiêm Lập Nho cùng Phương Ngọc đến nhà cô.

Hắn quỳ xuống xin lỗi cha cô, hắn nói hắn đã cứu Phương Ngọc bị rơi xuống nước, đã nhìn thấy thân thể của cô ta, phải chịu trách nhiệm với cô ta, cưới cô ta làm vợ.

Vậy còn ta thì sao?

Trần Tuệ vẫn nhớ tâm trạng lúc nghe tin này, trong lòng tràn ngập

tuyệt vọng và đau khổ.

Cô không hiểu nổi, tại sao lại gặp phải chuyện này, tại sao lại là cô?

Cha rất tức giận, nhưng ông không thể trách Nghiêm Lập Nho điều gì, hắn chỉ là vì cứu người.

Sau này, hôn ước bị hủy, vị hôn phu của cô trở thành chồng của người khác.

Rồi sau nữa, cha vì một bài văn mà bị nhiều triều thần đàn hặc, bệ hạ đày cha ra khỏi kinh thành, trên đường gặp phải yêu họa.

Đôi mắt Trần Tuệ tràn ngập vẻ chết chóc, cô nói: "Mãi đến trước khi chết ta mới biết, hóa ra cái chết của người nhà ta không phải là tai nạn, mà là do một tay Phương Ngọc gây ra.

Con quái vật đã giết cả nhà ta, là hoạt thi mà cô ta nuôi.

Cuối cùng, ta cũng bị con hoạt thi đó cắn chết." A Triền nghe xong câu chuyện của Trần Tuệ, lòng dạ bỗng thấy nặng trĩu.

Nàng dường như có thể hiểu được Trần Tuệ đã trải qua tất cả những điều này, tuyệt vọng đến nhường nào. "Vậy, Nghiêm Lập Nho trong câu chuyện này, đóng vai trò gì?" A Triền hỏi.

Trần Tuệ im lặng một lúc lâu mới nói: "Đồng lõa." "Trước khi ta chết, hắn đã đến.

Lúc ta bị hoạt thi cắn đứt cổ thực ra vẫn chưa chết, ta nghe hắn nói, tìm một nơi phong thủy tốt, chôn ta đi, ha ha ha ha..." Trần Tuệ không kìm được mà bật cười, nhưng trên mặt lại không thể làm ra vẻ tươi cười.

Cô cười đến mức muốn rơi lệ, nhưng cô đã không thể rơi lệ được nữa. "Đêm nay ngươi đến tìm ta, là vì chuyện gì?" "Ta chỉ ngửi thấy

mùi hương, men theo mùi hương mà tìm đến.

Xin lỗi, ta không có ý làm phiền ngươi." "Mùi hương?" A Triền nghi hoặc. "Viên hương hoàn mà ngươi tặng ta, lúc ta bị bắt đi thật sự quá đói, bị ta ăn mất rồi.

Không biết tại sao, mùi đó rất hấp dẫn ta." A Triền đứng dậy, đến giá đồ cổ lấy một viên hương hoàn có trộn long cốt phấn: "Ngươi nói là cái này?" "Phải." Nhìn thấy viên hương hoàn này, mắt Tuệ nương dán chặt vào nó, dường như có thể lao tới bất cứ lúc nào.

Nhưng cô đã kiềm chế bản thân, cơ thể không hề động đậy.

A Triền đưa viên hương hoàn cho cô, Tuệ nương không chút do dự nhét viên hương hoàn vào miệng, không nhai mà nuốt thẳng xuống.

Một lát sau, không biết có phải là ảo giác của nàng không, nàng luôn cảm thấy, một mảng thối rữa trên mặt Tuệ nương dường như nhỏ đi một chút.

A Triền ghé sát lại xem, phát hiện không phải là ảo giác của mình. "Sao lại thế này?" Nàng lẩm bẩm.

Loại hương hoàn này ngoài long cốt phấn ra, không dùng dược liệu đặc biệt nào, ngoài mùi thơm dễ chịu, còn có một tác dụng nhỏ, nếu dùng nó để xông quần áo, lúc trời mưa quần áo sẽ không dính nước.

Tác dụng kỳ lạ này, đối với người không có ảnh hưởng gì, chỉ là có chút thú vị.

Tuệ nương sau khi trở thành hoạt thi, lại cực kỳ khao khát viên hương hoàn này, rất có khả năng là vì long cốt phấn.

Cô lúc còn sống đã nuốt viên hương hoàn chứa long cốt phấn, lại bị hoạt thi cắn chết, sau khi chết hóa thành hoạt thi nhưng lại không hoàn toàn thi hóa, có lẽ không phải là một sự tình cờ.

Có lẽ, là long cốt phấn trong một cơ duyên xảo hợp đã được cô hấp thụ, ngăn cản quá trình thi hóa hoàn toàn của cô.

Sức mạnh của Long tộc cường đại, tràn ngập khắp cơ thể, bao gồm cả xương của chúng.

Xương của Long tộc Tứ cảnh, ẩn chứa sức mạnh to lớn, nhưng đó là thứ không thể hấp thụ được, người sống không được, vậy người chết thì sao?

Chưa có ai thử qua.

Không ai lại đem long cốt phấn quý giá cho người sắp chết ăn, rồi để hoạt thi cắn chết người đó.

Trong khoảng thời gian ngắn A Triền suy nghĩ vấn đề, một mảng nhỏ hơn trên mặt Tuệ nương đã biến mất. "Thật sự hấp thụ được rồi." A Triền có chút vui mừng, nhưng cũng rất phiền não.

Vui mừng là, suy đoán của nàng đã đúng, Tuệ nương quả nhiên có thể hấp thụ năng lượng trong long cốt phấn, nếu có đủ long cốt phấn, cô nói không chừng có thể trở nên giống như người bình thường.

Phiền não là, không có nhiều long cốt phấn như vậy.

Long tộc Tứ cảnh, ngay cả khi nàng còn là hồ yêu, cũng không dám nghĩ đến việc đụng vào.

Bây giờ ư, Bạch Hưu Mệnh, kẻ sở hữu những con rồng và toàn bộ long cốt, mức độ nguy hiểm cũng cao như nhau.

Bạch Hưu Mệnh vừa mới rút thám tử giám sát nàng đi, nếu biết trong nhà nàng có hoạt thi, việc đầu tiên tuyệt đối không phải là nghe nàng giải thích.

Ban đầu lúc nghi ngờ nàng là yêu, thái độ của hắn đối với nàng đã nói lên rất nhiều điều, hắn đối với yêu ma quỷ quái tuyệt đối sẽ không

nương tay.

A Triền chưa bao giờ nghĩ rằng, thái độ ôn hòa của Bạch Hưu Mệnh đối với nàng hiện tại, là có thể nói với hắn mọi chuyện.

Đó là tự tìm đường chết.

Dưới ánh mắt vui mừng của A Triền, Tuệ nương đưa tay sờ lên mặt mình, lúc đưa tay ra, phát hiện một mảng đen thối rữa trên ngón tay vậy mà đã biến mất.

Cô lật qua lật lại xem rất nhiều lần, là thật sự biến mất rồi. "Đây là chuyện gì?" "Trong hương hoàn có long cốt phấn, sức mạnh của long cốt có lẽ sẽ tạm thời giúp cơ thể ngươi hồi phục bình thường, nhưng mà..." "Nhưng mà sao?" "Muốn duy trì trạng thái bình thường, có lẽ cần phải ăn long cốt phấn liên tục, thứ đó quá hiếm." A Triền nói với giọng khó xử.

Chương 30

"Vậy sao... vậy thì thôi đi." Trần Tuệ cúi đầu nhìn làn da trên tay mình như người bình thường, cố gắng muốn làm ra một vẻ mặt mỉm cười: "Có thể gặp lại ngươi, nói với ngươi những lời này, đã đủ rồi, ta vốn dĩ đã là người chết." "Nếu không quản, cứ để mặc như vậy, ngươi sẽ chết thêm một lần nữa.

Không cảm thấy không cam tâm sao?" A Triền hỏi.

Trần Tuệ khẽ nói: "Đương nhiên không cam tâm rồi, cả nhà ta đều bị hại chết, còn gia đình họ lại sống tiêu dao khoái hoạt, quá bất công." "Nhưng con người đôi khi, phải chấp nhận số phận.

Cưỡng cầu không được, thì đừng cưỡng cầu nữa." A Triền nhìn Trần Tuệ nói không cần cưỡng cầu, cô không phải thật sự không muốn cưỡng cầu, chỉ là, không muốn làm khó chính mình.

Nàng không khỏi nhớ lại lúc ở trên núi, tổ mẫu mắng nàng cố chấp, nói nàng cưỡng cầu những thứ vĩnh viễn không thể có được.

Nàng chỉ muốn gặp mẹ thôi mà.

Mãi cho đến khi nàng lớn lên, cho đến khi nàng chết đi, cho đến khi nàng một lần nữa sống lại, ý niệm này trước sau chưa từng thay đổi.

Nàng có lẽ vĩnh viễn không thể thay đổi được, cưỡng cầu những thứ không nên cưỡng cầu. "Ta có một cách, có lẽ có thể giúp được ngươi." A Triền nói.

Trần nương tử nhìn A Triền đầy hy vọng: "Cách gì?" "Có một loại hương xông, có thể giữ cho thi thể ở trạng thái tốt nhất như khi còn sống." "Thật sao?" Loại hương xông nào lại có hiệu quả như vậy?

Trong nhận thức của Trần Tuệ, đây là điều hoàn toàn không thể.

Nhưng ngay cả một người chết như nàng cũng có thể ngồi đây, dường như cũng chẳng có gì là không thể cả. "Thật." A Triền không nói cho Trần Tuệ biết, phương thuốc đó vốn dùng để hun tế phẩm.

Có một tộc người rất kỳ lạ, mỗi năm họ đều phải tế tự tiên tổ, dâng lên những con mồi tốt nhất săn được.

Nhưng trước khi dâng lên, họ phải sửa soạn tế phẩm cho đẹp đẽ một chút, vì vậy mới nghiên cứu ra loại hương xông này.

Đảm bảo tế phẩm khi lên tế đàn vẫn còn dáng vẻ tươi sống nhất.

Nghe có vẻ hơi kỳ quái, và quả thực rất quái.

A Triền chưa từng thấy, nhưng lại như có thể thông qua những ghi chép trong sách mà thấy được quá khứ của tộc người mẫu thân mình, sống động và thú vị như vậy. "Chỉ là..." Ngay sau đó, giọng A Triền có chút do dự, nàng tính toán một chút dược liệu cần thiết để hun một người, tức thì trước mắt tối sầm lại, đếm đi đếm lại hai lần trên ngón tay, tiền vẫn không đủ. "Chỉ là sao?" "Ta không đủ bạc để mua dược liệu." A Triền hơi ngượng ngùng, nói ra chuyện này có chút mất mặt.

Trần nương tử giật giật khuôn mặt cứng đờ, cố gắng nặn ra một nụ cười: "Không sao, ta có để dành năm trăm lạng bạc ở nhà." Đó là số bạc hồi môn mà chồng cũ bị Nghiêm Lập Nho ép phải bồi thường cho nàng khi họ hòa ly.

Nàng đã dùng nó mua một gian hàng, số bạc còn lại đều cất đi.

Vốn tưởng từ đây cuộc sống sẽ ngày một tốt hơn, nào ngờ vận mệnh lại trêu đùa nàng như vậy. "Vậy được, đợi lấy được bạc, hai chúng ta chia nhau đi mua dược liệu." Trong lúc hai người nói chuyện, những đốm đen trên mặt Trần nương tử đã mờ đi chỉ còn lại một

mảng.

A Triền lại lấy ra một viên hương hoàn, sau khi Trần nương tử nuốt xuống, những vết lở loét trên mặt và người nàng đều đã lành lại.

Trông nàng không khác gì khi còn sống, chỉ là không có nhịp tim.

A Triền nói với nàng: "Tuy ngươi không cần hô hấp, nhưng như vậy quá dễ bị người khác phát hiện điều bất thường.

Ngươi nên tập thói quen hít thở, cũng nên khiến mình có nhịp tim, những điều này, ngươi đều có thể làm được." Đây chỉ là cách điều khiển cơ thể cơ bản nhất, sau khi trở thành hoạt thi, Trần nương tử hẳn phải có được năng lực này.

Trần nương tử gật đầu, nàng làm theo lời A Triền, bắt đầu hít thở, để lồng ngực phập phồng, rồi lại mô phỏng nhịp tim.

Ban đầu không dễ dàng, hô hấp lúc được lúc mất, tốc độ tim đập chậm đến đáng sợ, nhưng dần dần, nàng bắt đầu thành thục.

A Triền thầm nghĩ, Trần nương tử quả nhiên là người thông minh, chỉ cần điểm một chút là thông suốt.

Ngày hôm sau, qua giờ Ngọ, tuy trời vẫn âm u nhưng cuối cùng đã tạnh mưa.

A Triền nhận được số tiền bạc Trần nương tử cất ở nhà, hai người mỗi người đi một khu chợ khác nhau để mua dược liệu.

A Triền vẫn đến Tây thị, có hai loại dược liệu đặc thù là nhuyễn cốt đằng và hổ giao bì chỉ có tiệm săn ở Tây thị mới bán.

Nhưng lần này nàng đổi sang một tiệm khác, giao dịch vẫn như tiệm trước, vì cần gấp, ngày mai phải có, nên giá hơi đắt một chút.

Nhuyễn cốt đằng còn đỡ, một cân chỉ cần năm mươi lạng, ba miếng hổ giao bì khô đã lấy của nàng hai trăm lạng.

A Triền lại bắt đầu hoài niệm bản thân mình ngày xưa chỉ cần một móng vuốt là có thể đập chết cả một ao hổ giao, nàng đã lãng phí biết bao nhiêu bạc.

Đặt hàng xong nàng trở về nhà, Trần nương tử cũng đã mua đủ các loại dược liệu A Triền yêu cầu.

Trần nương tử mua phần lớn là các loại cỏ thơm và cành gỗ, loại thông thường thì còn dễ, đến các sạp bán cỏ khô và củi lửa là có thể tìm thấy, nhưng có một số loại có công dụng đặc biệt thì chỉ có thể đến Đại Thông phường để mua.

Đại Thông phường hội tụ đủ loại người tam giáo cửu lưu, trước đây Trần Tuệ cũng chỉ nghe người ta nói, chưa bao giờ dám tự mình đến.

Giờ đây, nàng khoác áo choàng, bẻ gãy tay của hai kẻ định giật áo choàng của mình, không còn ai dám chỉ trỏ nàng nữa.

Ngoài những thứ này, nàng còn mua một cái vại lớn, cuối cùng bỏ tiền ra thuê một chiếc xe đẩy để chở đồ đến nhà A Triền.

Lúc này đã là chạng vạng, trời không đẹp, người đi lại trên đường đều ít, các cửa hàng xung quanh cả ngày chẳng có mấy khách, đều sớm đóng cửa.

Chỉ có nhà A Triền vẫn mở cửa, dường như đang đợi nàng trở về.

Sau khi dỡ hàng ở cửa, trả tiền cho người giao hàng, Trần nương tử bắt đầu chuyển hàng vào nhà.

Hai tay nàng vịn vào mép vại nước, chỉ hơi dùng sức một chút, cái vại có thể chứa được một người đã bị nàng nhấc bổng lên.

A Triền đứng bên quan sát, Trần nương tử chưa từng luyện võ, lại vừa mới hóa thành hoạt thi không lâu, thực lực hẳn là tương đương với tu sĩ Nhất cảnh của nhân loại, nhưng nếu thực sự giao đấu, có lẽ

sẽ chịu thiệt.

Tuy nhiên, hoạt thi có ưu thế về sức mạnh và tốc độ, bây giờ nàng có thể tùy tiện nhấc bổng năm người giống mình lên mà còn tung hứng được.

Trần nương tử đặt vại xuống sân sau, rồi quay lại ôm tất cả những thứ còn lại đi, A Triền ở phía sau đóng cửa, tiện tay cài then.

Lúc này, sân sau đã chất đầy những thứ họ mua ban ngày.

Trần nương tử chỉ nhớ mình đã mua chín loại cỏ thơm, chín loại cành gỗ, chỉ riêng những thứ này đã chất thành một đống dày.

A Triền lấy mỗi loại khoảng một phần ba, trước tiên xếp các cành gỗ thành từng đoạn dài bằng lòng bàn tay, xếp chúng ngay ngắn dưới đáy vại, sau đó phủ cỏ thơm lên, chỉ chừa một khoảng trống ở giữa to bằng nắm tay.

Sau đó, châm lửa đốt cành gỗ, chờ cho cành gỗ bên dưới từ từ cháy âm ỉ. "Đun vại cần cả một đêm, không thể thấy lửa lớn, chỉ có thể dùng khói xông." A Triền nói. "Ta ở đây canh chừng." Trần nương tử lập tức đáp.

A Triền vốn định nói không cần, nhưng nghĩ đến việc nàng bây giờ không cần ngủ, cũng không ép nữa.

Nàng lo Trần nương tử canh vại sẽ buồn chán, còn tìm mấy quyển thoại bản thú vị đưa cho nàng xem, Trần nương tử vui vẻ nhận lấy.

Sáng sớm hôm sau, A Triền tỉnh dậy hiếm khi không ngủ nướng, việc đầu tiên là ra sân sau xem vại.

Cỏ cây trong vại đã hun cả đêm, biến thành một lớp tro phủ dưới đáy vại, thành vại cũng bám một lớp tro, A Triền dùng ngón tay quệt một ít đặt dưới mũi ngửi, trong mùi khói có lẫn một chút hương cỏ cây.

Bước này hẳn là không có vấn đề gì, đợi hàng từ tiệm săn mang đến, là có thể để Trần nương tử ngồi vào trong hun rồi.

Nghĩ đến đây, A Triền mới phát hiện Trần nương tử không có ở đó, vốn tưởng nàng đã ra ngoài, kết quả cửa phòng bếp mở ra, Trần nương tử bưng một bát cháo, một đĩa rau trộn nhỏ, và hai cái bánh trứng hành đi ra.

Thấy A Triền ngây người đứng nhìn bên cạnh, nàng hỏi A Triền: "Không ăn sáng à?" "Ăn." A Triền rón rén đi theo.

Hoạt thi không cần ăn cơm, cho dù cần ăn, cũng là ăn huyết nhục.

Trần nương tử có chút khác biệt, nàng ăn thức ăn của con người cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ là không nếm được mùi vị.

Bánh hành hơi mặn, nhưng đối với A Triền vẫn rất ngon.

Ăn xong bữa sáng đơn giản mà ngon miệng, A Triền vỗ vỗ bụng nhỏ, nói với Trần nương tử: "Cảm ơn." "Là ta phải cảm ơn ngươi đã chịu giúp ta mới đúng." "Đợi ngươi hồi phục rồi cảm ơn cũng không muộn." A Triền bảo Trần nương tử tắm rửa trước, kiểm tra cơ thể nàng một lượt, một ngày trôi qua, những đốm đen trên người nàng lại mọc ra thêm một chút, nhưng vẫn chưa bắt đầu thối rữa.

Xem ra hai viên hương hoàn chỉ có thể cầm cự được một ngày.

A Triền dứt khoát lấy một ít bột xương rồng cho Trần nương tử hòa với nước nuốt xuống, hiệu quả vẫn rất tốt, những đốm đen đó nhanh chóng mờ đi.

Đợi cơ thể nàng hoàn toàn hồi phục bình thường, A Triền lại làm như hôm qua, xếp cành gỗ vào vại, nhưng trên cành gỗ trước tiên đổ nửa cân nhuyễn cốt đằng vào, sau đó mới trải cỏ lên.

Đợi đến trưa, hàng từ tiệm săn mang đến, quả nhiên bỏ ra một khoản tiền lớn có khác, không chỉ giao hàng tận nơi mà chất lượng

hàng hóa đều là loại thượng hạng.

A Triền nghiệm thu hàng hóa và giao dịch xong xuôi với đối phương, đóng cửa cầm đồ trở lại sân sau.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, A Triền dùng đóm lửa châm hổ giao bì, hổ giao bì rất nhiều dầu, sau khi đốt lên giống như một ngọn nến nhỏ, nàng đặt hổ giao bì vào khe hở giữa đám cỏ thơm, dùng nó để đốt cành gỗ và nhuyễn cốt đằng bên dưới.

Rất nhanh hổ giao bì tan chảy, từ khe hở còn lại ở giữa bốc lên một làn khói nhàn nhạt.

A Triền đặt một chiếc ghế đẩu vào trong, bảo Trần nương tử ngồi vào vại, sau đó dùng một cái nắp gỗ lớn đậy vại lại.

Trần nương tử cần phải ở trong đó hun suốt ba ngày, một bước cũng không thể rời đi.

Vào ngày thứ hai Trần nương tử vào trong vại, Xương Bình phường đột nhiên kéo đến một đám quan sai.

A Triền cần phải trông coi cửa hàng, nhưng Từ chưởng quỹ lại đi xem náo nhiệt.

Ông ta quay về nói với A Triền: "Diêu lão bản bán son phấn ở phố sau hôm qua bị kẻ hung ác đột nhập vào nhà, giết chết rồi." "Bị giết sao?" Từ lão bản thở dài: "Không chỉ bị giết, nghe nói có người nhìn thấy thi thể, thi thể đó bị gặm đến không ra hình dạng gì nữa." A Triền trong lòng kinh hãi, cách chết này, sao lại quen thuộc như vậy? "Những quan sai đó không nói gì sao?" "Họ có thể nói gì chứ, một đám phế vật chỉ biết vơ vét của cải.

Ta thấy vụ án này có lẽ sẽ phải giao cho Minh Kính Ti xử lý, hy vọng có thể nhanh chóng phá án, để thứ không sạch sẽ kia không tiếp tục gây rối trong phường nữa." Lời của Từ lão bản ứng nghiệm, ngày

thứ ba, lại có một người chết, là người đánh mõ báo canh ban đêm, thi thể quả thực như bị thứ gì đó gặm qua.

Trên buổi triều sớm hôm đó, lại có Ngự sử ra khỏi hàng đàn hặc Trấn phủ sử Minh Kính Ti. "Tâu bệ hạ, thần hôm qua nghe tin, có yêu tà xâm nhập vào thành, không chỉ làm bị thương hộ vệ giữ thành, mà còn liên tiếp hai ngày hại chết bá tánh và gặm nhấm thi thể, gây hoang mang cho dân chúng.

Minh Kính Ti quản lý các vụ án yêu tà quỷ quái, lại không thể xử lý kịp thời, đây là đại tội." Không ai phát hiện, Nghiêm Lập Nho đứng trong hàng triều thần sau khi nghe đến việc gặm nhấm thi thể thì sắc mặt đột nhiên thay đổi. "Bạch Hưu Mệnh, ngươi nói thế nào?" Hoàng đế lên tiếng.

Bạch Hưu Mệnh ra khỏi hàng, không hề biện giải: "Thần có tội, xin bệ hạ trách phạt." "Vậy thì phạt ngươi..." "Bệ hạ." Đúng lúc này, Nghiêm Lập Nho đứng ra, "Tâu bệ hạ, các vụ án trong kinh thành đều do Kinh Triệu phủ điều tra trước tiên, vụ án này là do Kinh Triệu phủ không kịp thời báo cáo, không thể trách Bạch đại nhân được." "Nếu đã không trách được hắn, vậy vụ án này phải làm sao?" Hoàng đế hỏi. "Hình bộ nguyện ý tiếp nhận vụ án này, thần bảo đảm nhất định sẽ nhanh chóng tìm ra tà túy gây án." Nghiêm Lập Nho lại nói. "Bạch Hưu Mệnh, ngươi thấy thế nào?" "Thần không có dị nghị." "Vậy cứ quyết định như thế, vụ án này giao cho Hình bộ phụ trách, Nghiêm Lập Nho, nhanh chóng cho trẫm một câu trả lời." "Vâng." Hạ triều trở về nha môn Hình bộ, Nghiêm Lập Nho cho người gọi Tiết Minh Đường đến.

Tiết Minh Đường vào phòng liền lập tức đóng cửa lại.

Nghiêm Lập Nho nhìn rõ mặt Tiết Minh Đường thì không khỏi sững sờ, hắn không biết đã gặp phải chuyện gì, người trông gầy đi

không ít, dưới mắt thâm đen, trong mắt đầy tơ máu, dường như đã lâu không được ngủ một giấc an ổn. "Xảy ra chuyện gì?" Nghiêm Lập Nho nhíu mày hỏi. "Đại nhân, Tuyết châm xà đã bị Minh Kính Ti bắt rồi." Trong mắt Tiết Minh Đường lóe lên sự kinh hãi, "Lúc người của Minh Kính Ti bắt được con rắn, ta đang ở gần đó, bọn họ có thể đã bắt đầu nghi ngờ ta rồi." Mấy ngày nay, Tiết Minh Đường hễ nhắm mắt là như nghe thấy tiếng Minh Kính vệ sĩ đạp cửa, dường như họ có thể đến bắt hắn từ nhà đi bất cứ lúc nào, bắt về Trấn ngục.

Dưới áp lực lớn như vậy, hắn đã liên tục mấy ngày không ngủ được một giấc ngon.

Chương 31

Nghiêm Lập Nho sắc mặt trầm xuống: "Ngươi quá khiến bản quan thất vọng rồi, một con rắn đã ký kết khế ước mà cũng không trông chừng nổi." Tiết Minh Đường thấp giọng biện minh: "Thuộc hạ mấy hôm trước bị thương quá nặng, không áp chế nổi Tuyết châm xà, nó đã lén chạy ra ngoài.

Đại nhân, nếu người của Minh Kính Ti thuận theo khế ước mà tra ra ta, thì phải làm sao đây?" "Khế ước ngươi ký với Tuyết châm xà có gì khác thường không?" Nghiêm Lập Nho hỏi. "Tạm thời vẫn chưa có gì khác thường." Nghiêm Lập Nho ngồi trên ghế trầm ngâm một lúc, cuối cùng nói: "Ngày kia tìm cơ hội đến phủ của ta, ta sẽ giải trừ khế ước giữa ngươi và Tuyết châm xà." "Đa tạ đại nhân." Tiết Minh Đường lộ vẻ cảm kích, nhưng rất nhanh trong mắt lại lóe lên một tia nghi ngờ, "Đại nhân, ta nghe nói khế ước phải có một bên tử vong mới có thể giải trừ, chẳng lẽ..." "Nghĩ gì vậy, Yêu tỳ vẫn còn trong tay bản quan, có thể cưỡng ép giải trừ khế ước." "Vậy thì tốt rồi." Tiết Minh Đường thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần khế ước được giải trừ, hắn sẽ an toàn.

Nghe Nghiêm Lập Nho nhắc đến Yêu tỳ, trong lòng hắn khá khó chịu.

Thứ đó là hắn đã dùng không ít thủ đoạn mới trộm được từ cấm khố ra, trước khi trộm chỉ nghĩ đó là một món pháp khí quý giá, sau này giao cho Nghiêm Lập Nho hắn mới biết, thứ này chính là ngọc tỷ của Yêu quốc năm xưa. 33.

Yêu hoàng chết, Yêu quốc diệt vong, Yêu tỳ rơi vào tay hoàng tộc Đại Việt, luôn được cất giữ trong cấm khố, cho đến gần đây mới bị

trộm ra ngoài.

Nếu bảo bối đó có thể nằm trong tay mình thì tốt biết mấy, lại cứ rơi vào tay một kẻ không thể tu luyện như Nghiêm Lập Nho, thật là phung phí của trời.

Tất nhiên, ý nghĩ này Tiết Minh Đường tuyệt đối không dám biểu lộ ra ngoài.

Nguy cơ sinh tử tạm thời có cách giải quyết, hắn mới nhớ ra hỏi: "Đại nhân gọi ta đến có việc gì cần phân phó sao?" Nghiêm Lập Nho gật đầu: "Gần đây có thể có một con hoạt thi đã lẻn vào kinh thành, nó đã giết hai người ở Xương Bình phường, ngươi phải nhanh chóng bắt giữ nó, sau đó hủy thi diệt tích." Tiết Minh Đường không hỏi tại sao, mà lập tức nhận lời: "Thuộc hạ hiểu rồi." Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Tiết Minh Đường tiến lên mở cửa, người đứng bên ngoài cũng là tâm phúc của Nghiêm Lập Nho.

Người đó vào phòng rồi nói với Nghiêm Lập Nho: "Như đại nhân đã liệu, thi thể của hoạt thi quả nhiên đã biến mất, thuộc hạ cho rằng, có thể là công tử không nỡ chém đầu hoạt thi." Hoạt thi bị chém đầu sẽ chết, hôm đó Nghiêm Lập Nho bảo con trai xử lý hoạt thi, không ngờ nó lại dám dương phụng âm vi.

Ông ta nhắm mắt lại, cố nén cơn giận hỏi: "Còn gì nữa không?" "Còn việc đại nhân dặn, thuộc hạ đã đến ngọn núi chôn cất Trần Tuệ, ngọn núi đó bị sấm sét mấy hôm trước đánh trúng, mọi thứ trên núi đều hóa thành tro đen, không thể tìm thấy thi thể." "Dù bị sét đánh, cũng phải còn lại hài cốt chứ." Nghiêm Lập Nho cảm thấy có gì đó không ổn. "Thuộc hạ không tìm thấy hài cốt." Thuộc hạ đó nói xong, thăm dò hỏi, "Đại nhân, Trần Tuệ đó từng bị hoạt thi cắn, liệu nàng có khả năng cũng biến thành hoạt thi không?" Hoạt thi phẩm giai càng

cao, thi độc trong nước bọt và máu càng lợi hại, càng có khả năng biến người bị cắn thành hoạt thi.

Con mà phu nhân và công tử nuôi đã là hoạt thi nhị giai, tương đương với tu sĩ Nhị cảnh của nhân loại, đã là cực kỳ hiếm thấy.

Nghiêm Lập Nho trầm ngâm một lúc, quay đầu nói với Tiết Minh Đường: "Lát nữa bản quan sẽ đưa cho ngươi một bức chân dung, khi ngươi đến Xương Bình phường điều tra hoạt thi, tiện thể tra xem, gần đây người phụ nữ trong tranh có xuất hiện không." "Đại nhân yên tâm, thuộc hạ biết phải làm gì." Những chuyện lớn xảy ra trong triều đều không liên quan đến A Triền, hôm nay là ngày cuối cùng của việc hun hương, đợi khói tan, Trần nương tử là có thể ra ngoài.

A Triền đang ngồi trong tiệm may túi thơm, tuy tay nghề vẫn không tốt, nhưng sau khi được Trần nương tử chỉ điểm, đã có thể nhìn ra hình dáng của túi thơm rồi.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên một trận ồn ào, A Triền đi ra cửa, thấy Từ chưởng quỹ và tiểu nhị trong tiệm của ông cũng đang đứng ngoài hóng chuyện. "Xảy ra chuyện gì vậy?" Nàng hỏi. "Nghe nói người của Hình bộ đến, lục soát từng nhà tìm hoạt thi, hình như còn tìm người nữa." Từ chưởng quỹ thở dài, "Cái thời buổi này, hoạt thi cũng xuất hiện rồi." A Triền sắc mặt hơi đổi, đang định ra sân sau, thì thấy Tiết Minh Đường dẫn một đám tư lại của Hình bộ đi về phía mình.

Tiết Minh Đường dường như không nhận ra A Triền, lạnh lùng mở miệng: "Ngươi chính là chủ của tiệm này?" "Phải." "Người đâu, vào trong lục soát." Thấy người phía sau hắn xông vào tiệm của mình, A Triền trong lòng lo lắng Trần nương tử ở sân sau bị phát hiện, nhất thời không có tâm trí để ý đến mấy viên hương hoàn của mình bị người ta vứt lung tung.

Một tên tư lại đột nhiên hét lên: "Đại nhân, sân sau có người." Lời hắn vừa dứt, một nữ tử khoảng hai mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp từ sân sau bước vào, nàng khoác áo choàng, tóc dài cũng chưa búi lên, trông có vẻ hơi lôi thôi.

Sau khi ra ngoài, nàng tỏ vẻ mờ mịt hỏi A Triền: "Quý cô nương, sao lại có người đột nhiên xông vào vậy?" A Triền thấy nữ tử có dung mạo hơi quen thuộc này thì sững sờ một lúc, sau đó đáp: "Không có gì, các đại nhân Hình bộ đang tìm kiếm tội phạm quan trọng." Tiết Minh Đường liếc nhìn người phụ nữ trẻ tuổi bước ra, đối chiếu với bức chân dung trong tay, cảm thấy có vẻ hơi giống, nhưng tuổi tác rõ ràng không khớp.

Tên tư lại Hình bộ vào sân sau rất nhanh đã đi ra, đến bên cạnh Tiết Minh Đường nói: "Đại nhân, trong sân sau có một cái vại, bên trong dường như đang đốt thứ gì đó." "Đó là hương liệu ta đang bào chế, giá trị không nhỏ đâu." "Im miệng, ở đây không có phần ngươi nói." Tên tư lại Hình bộ hung hăng trừng mắt nhìn A Triền. "Được rồi." Tiết Minh Đường lập tức ngăn thuộc hạ lại, rồi nhìn sâu vào A Triền một lần nữa, "Chúng ta đi." Hắn muốn đi, nhưng A Triền không định để hắn cứ thế rời đi.

Giọng nàng vang lên sau lưng hắn: "Tiết đại nhân oai phong như vậy, để thuộc hạ phá hỏng hương hoàn và hương liệu trong tiệm của ta, rồi định cứ thế mà đi sao?" "Ngươi muốn thế nào?" "Bồi thường đi chứ." A Triền nói một cách đương nhiên, "Thu ngươi năm mươi lạng, không nhiều đâu." "Hỗn xược!" Tiết Minh Đường còn chưa kịp mở miệng, thuộc hạ của hắn đã lật mặt.

A Triền không hề sợ hãi, ngược lại còn cố ý chọc tức Tiết Minh Đường: "Nếu Tiết đại nhân không có bạc, có thể đi tìm tỷ tỷ của ngài mượn một ít." Tiết Minh Đường mặt trầm như nước: "Quý Thiền, ngươi đang khiêu khích bản quan." "Ta nghĩ phá hỏng đồ của người

khác thì phải bồi thường, đó là lẽ đương nhiên.

Hôm nay nếu đại nhân không bồi thường cũng được, ngày khác ta sẽ nhờ Bạch đại nhân đến tận nhà đòi." Nói rồi A Triền cười khẽ một tiếng, "Tiết đại nhân có thể về thỉnh giáo tỷ tỷ của ngài một phen, bà ấy hẳn đã quá quen thuộc với phong cách của Bạch đại nhân rồi." Tiết Minh Đường sao lại không biết chuyện Bạch Hưu Mệnh đến phủ Tấn Dương hầu đòi của hồi môn cho Quý Thiền, hôm nay lại bị nhắc đến, vẫn cảm thấy bất bình cho trưởng tỷ của mình.

Hắn hít sâu mấy hơi, cuối cùng tháo túi tiền bên hông ném xuống chân A Triền. "Tiết đại nhân đi thong thả." Bị A Triền uy hiếp một phen, lại bị bao nhiêu người nhìn thấy, Tiết Minh Đường cũng không lục soát con phố này nữa, bảo thuộc hạ tiếp tục, còn hắn thì dẫn những người khác nhanh chóng rời đi.

Các chủ tiệm xem náo nhiệt cũng đều mãn nguyện quay về.

Về những mối quan hệ giữa A Triền và quan gia, họ sớm đã bàn tán qua một lượt rồi, cũng không phải chuyện gì mới mẻ, nhưng hôm nay lại có thể xác nhận thêm một điều, chỗ dựa của Quý cô nương quả thực rất vững.

Nhà khác đều phải bỏ tiền ra để mời những ôn thần đó đi, còn nàng vừa mở miệng đã moi được của họ năm mươi lạng bạc.

May mà vị Quý cô nương này tính tình tốt, ngày thường gặp ai cũng ôn hòa dịu dàng, họ cũng không lo vô tình đắc tội với người ta.

Người cản trở đã đi, A Triền đóng cửa lại, lúc này mới quay người nhìn về phía Trần nương tử đã trẻ ra cả chục tuổi.

Nàng trông giống hệt như người sống, làn da đàn hồi, đôi mắt sáng, hô hấp và nhịp tim bình thường, tất cả đều chứng minh nàng là một người sống.

Ngay cả một tu sĩ như Tiết Minh Đường cũng không phát hiện ra điều bất thường.

Trần nương tử đợi đến khi A Triền quay người, đột nhiên quỳ xuống.

A Triền sững sờ, liền nghe Trần nương tử nói: "Ân tái tạo của cô nương, Trần Tuệ suốt đời khó quên." Nàng tiến lên đỡ Trần nương tử dậy: "Ngươi cứ gọi ta là A Triền là được." Trần nương tử mỉm cười, cơ mặt nàng không còn cứng đờ nữa, nụ cười rất đẹp: "Vậy A Triền cứ gọi ta là Tuệ nương, mẹ ta đều gọi ta như vậy." "Tuệ nương, ngươi có dự định gì không?" Trần Tuệ muốn khôi phục lại dung mạo của con người, tự nhiên không phải vì yêu cái đẹp.

Tuệ nương sờ lên khuôn mặt hiện tại của mình, đây là dáng vẻ của nàng lúc hơn hai mươi tuổi, Nghiêm Lập Nho hẳn sẽ cảm thấy quen thuộc.

Nghĩ đến người đó đã từng vô số lần nói với nàng, trong lòng chỉ có nàng, Trần Tuệ thầm nghĩ, đã đến lúc phải thử nghiệm một chút rồi.

Nàng nói: "Ta muốn đến Nghiêm gia, mối thù của cả nhà ta, phải có người đến báo." "Nghiêm Lập Nho là Thị lang Hình bộ, nhà hắn không phải là nơi an toàn, thực lực của ngươi không đủ." "Ta biết." Tuệ nương cười cười, "Phương Ngọc là con gái duy nhất của Trấn Bắc hầu, bên cạnh nàng ta quanh năm đều có hộ vệ, nếu ta muốn báo thù, chỉ có thể dùng cách khác." "Dù cho ngươi có thể bị phát hiện, chết thêm một lần nữa?" "Đúng." A Triền không ngạc nhiên với lựa chọn này của Trần Tuệ, mặc dù nàng không lạc quan, cũng không nghĩ sẽ ngăn cản.

Nàng giúp Trần Tuệ, chỉ vì cảm thấy nàng không nên chết như vậy, quá đáng tiếc.

Nhưng đây là lựa chọn của chính Trần Tuệ.

A Triền khẽ thở dài: "Tuệ nương, ngươi có biết từ 'yêu ngôn hoặc chúng' không?" Trần Tuệ lộ vẻ nghi hoặc. "Yêu có yêu ngôn, thi có thi ngữ, có những người trời sinh ý chí kiên định, rất khó bị mê hoặc, nhưng thực ra là có cách." A Triền nhìn nàng, "Bắt đầu từ những việc nhỏ nhặt, khi hắn đồng ý với ngươi lần đầu tiên, ảnh hưởng của ngươi đối với hắn sẽ tăng thêm một phần.

Nếu ngươi có thể thành công mê hoặc hắn ngàn trăm lần, ngươi sẽ thành công." A Triền mỉm cười: "Tuệ nương, ngươi còn nợ ta một ân tình lớn chưa trả, ta đợi ngươi đến trả cho ta.

Tuyệt đối đừng để ta phải đợi đến kiếp sau, ta không tin vào kiếp sau." Trần Tuệ gật đầu thật mạnh: "Được." Phương Ngọc gần đây tâm trạng cực tốt, cái chết của Trần Tuệ dường như đã gỡ bỏ tảng đá lớn đè nặng trong lòng nàng bao năm qua, nàng chưa bao giờ cảm thấy sảng khoái như vậy.

Ngay cả khi biết con trai không hề xử tử hoạt thi, dẫn đến việc hoạt thi mất kiểm soát gây rối ở Thượng Kinh cũng không làm xáo trộn tâm trạng tốt của nàng.

Chẳng qua là giết hai người ở Xương Bình phường, đều là dân thường, chết thì chết thôi, có gì đáng lo?

Nhưng chuyện này lại khiến tướng công nổi giận, không chỉ cho người bắt con trai từ bên ngoài về, mà còn tự tay đánh mười côn, cuối cùng nhốt vào từ đường cấm túc mười ngày.

Phương Ngọc tuy xót con trai, nhưng cũng không muốn đối đầu với tướng công của mình trong chuyện này, chỉ có thể nhân lúc ông ta không có nhà, lén lút đến thăm con trai.

Nàng dẫn theo nha hoàn, xách hộp thức ăn đến ngoài từ đường,

còn chưa kịp đẩy cửa, đã nghe thấy tiếng động ái muội bên trong.

Sắc mặt nàng tái mét, dùng sức đập mạnh vào cửa, phát ra một tiếng "rầm".

Tiếng trêu ghẹo của người đàn ông và tiếng la của người phụ nữ bên trong đều dừng lại. "Kẻ nào không muốn sống lại dám phá hỏng chuyện tốt của bản công tử?" Nghiêm Trình đang tìm vui trong phòng lớn tiếng quát. "Mẹ ngươi." Một lúc sau, Nghiêm Trình quần áo xộc xệch ra mở cửa, trên mặt còn mang theo nụ cười lấy lòng: "Mẹ, chuyện này mẹ tuyệt đối đừng nói cho cha biết nhé." Phương Ngọc liếc vào trong, người bị Nghiêm Trình kéo vào từ đường là một nha hoàn quét dọn bên ngoài, dung mạo trông cũng tạm được.

Nàng hận rèn sắt không thành thép, đưa tay điểm vào trán con trai: "Con thật đúng là cái gì bẩn thỉu hôi thối cũng ăn được." "Chẳng phải là rảnh rỗi không có việc gì làm sao." Hắn cười cợt nhả.

Nghiêm Trình vốn là kẻ không chịu được cô đơn, ngày thường hay lêu lổng ở các quán rượu lầu xanh, lần này cha hắn muốn nhốt hắn mười ngày, sao hắn có thể chịu nổi. "Cũng không thể ở trong từ đường được." "Mẹ không nói thì cha con cũng không biết, huống hồ tổ tông nhà họ Nghiêm có gì đáng để bái lạy, cũng chỉ có cha suốt ngày cung phụng họ, đám người này cộng lại còn không bằng một ngón tay của ông ngoại." Giọng Nghiêm Trình đầy vẻ khinh thường.

Phương Ngọc không hề sửa sai con trai, mà còn cưng chiều nói: "Không được có lần sau, nếu không bị cha con biết thì không ai cứu được con đâu." "Biết rồi." Nghiêm Trình trả lời khá hời hợt, rõ ràng không để lời mẹ mình vào tai. "Người đâu." Phương Ngọc mở miệng.

Nha hoàn phía sau lập tức tiến lên: "Phu nhân." "Xử lý người bên trong đi, đừng để lão gia phát hiện." "Vâng." Hai nha hoàn đi vào từ đường, lôi nha hoàn quét dọn quần áo xộc xệch ra ngoài.

Nha hoàn đó còn mong chờ nhìn Nghiêm Trình: "Thiếu gia, thiếu gia cứu ta..." Nghiêm Trình chỉ liếc một cái rồi thu hồi ánh mắt một cách vô vị, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi để giết thời gian mà thôi.

Phương Ngọc đưa hộp thức ăn trong tay cho Nghiêm Trình: "Đều là món con thích ăn, ăn một chút đi.

Đợi lát nữa cha con về, con nói vài lời hay ho cầu xin ông ấy, để ông ấy sớm thả con ra." Nói rồi, Phương Ngọc cũng có chút bất đắc dĩ: "Con nói xem, đứa trẻ này, nếu muốn giữ lại hoạt thi thì phải trông coi cho cẩn thận, sao lại có thể để nó chạy ra ngoài được.

Khuôn mặt nó chưa bị hủy, nếu bị người ta bắt được, chỉ cần điều tra là có thể tra ra ông ngoại con." Hoạt thi đó khi còn sống là hộ vệ của phủ Trấn Bắc hầu, cấu kết với người ngoài ý đồ phản bội Trấn Bắc hầu bị phát hiện, vì người đó là tu sĩ Nhị cảnh, nên Phương Ngọc không để cha trực tiếp xử tử hắn, mà luyện người đó thành hoạt thi, để mình sai khiến.

Tay nghề luyện thi này là Phương Ngọc học được từ cha nuôi.

Trước khi trở về Thượng Kinh, nàng sống cùng cha nuôi, cha nuôi sống bằng nghề đuổi thi.

Mãi đến lúc hấp hối cha nuôi mới nói với nàng, mẹ ruột của nàng là em gái của cha nuôi.

Năm đó Trấn Bắc hầu dẫn quân đi qua nơi đó, mẹ ruột nàng bị dân làng đưa đến hầu hạ một đêm, ai ngờ lại mang thai nàng.

Phương Ngọc biết cha ruột của mình lại là một vị Hầu gia, trong lòng liền hận người cha nuôi này, nếu sớm nói cho nàng nghe, nàng đã sớm đi nhận họ hàng rồi, cũng không cần phải chịu khổ nhiều năm như vậy.

Sau khi cha nuôi chết, nàng bán hết mọi thứ đáng giá trong nhà, lại tìm được một quyển "tà thư" được ông ta trân quý nhiều năm.

Phương Ngọc dùng pháp thuật trong sách, luyện cha nuôi thành hoạt thi, dùng sáo để điều khiển, có "cha nuôi" hộ tống suốt đường, nàng đã thành công rời khỏi nhà.

Ai ngờ giữa đường, lại bị một đạo sĩ phát hiện nàng điều khiển hoạt thi, cuối cùng vẫn là nàng khổ sở cầu xin, đạo sĩ đó mới tha cho nàng một mạng.

Lúc đó Phương Ngọc tuy miệng nói sẽ cải tà quy chính, nhưng đã nếm được lợi ích của hoạt thi, sao có thể bỏ đi không dùng nữa.

Những năm nay, rất nhiều kẻ nàng không vừa mắt đều do con hoạt thi đó xử lý giúp nàng.

Nghiêm Trình ra vẻ chịu oan ức lớn: "Oan quá mẹ ơi, con đã ra lệnh cho nó trốn vào trong núi rồi, ai biết được sao nó đột nhiên không nghe lệnh nữa, còn xông vào thành." Phương Ngọc tuy biết luyện thi, nhưng cũng chỉ biết làm theo sách, vượt ra ngoài phạm vi ghi chép trong sách, nàng hoàn toàn không biết gì.

Đã không hiểu, nàng cũng không nghĩ nữa: "Thôi bỏ đi, không cần lo lắng, cha con đã cho người đi xử lý con hoạt thi đó rồi." Nghiêm Trình vốn cũng không lo lắng, chỉ nói: "Tiếc là ông ngoại không có ở đây, nếu không đâu cần cha phải bận tâm, chẳng phải chỉ là một câu nói của ông ngoại thôi sao." Nghĩ đến cha mình, nét mặt Phương Ngọc dịu dàng đi rất nhiều: "Thêm một tháng nữa, ông ngoại con chắc sẽ trở về." Trấn Bắc hầu thời trẻ bị thương, rất khó có con nối dõi, sau khi Phương Ngọc nhận họ hàng ở Thượng Kinh, xác nhận nàng thực sự là con gái của Trấn Bắc hầu, nàng liền trở thành tiểu thư duy nhất của phủ Trấn Bắc hầu.

Trấn Bắc hầu rất cưng chiều nàng, ngay cả việc nàng cố ý cướp

con rể tương lai của Quốc tử giám Tế tửu, cha nàng cũng che chở cho nàng, còn vì dỗ dành nàng mà đuổi cả nhà Trần Tuệ ra khỏi Thượng Kinh, để khỏi chướng mắt nàng.

Những năm nay, dưới sự che chở của cha, nàng có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Ba năm trước cha nàng được phái đi trấn thủ biên cảnh Tây Lăng, nay cuối cùng cũng sắp trở về Thượng Kinh.

Phương Ngọc liếc nhìn sắc trời bên ngoài, giờ này tướng công cũng sắp về rồi.

Nàng quay đầu nói với Nghiêm Trình: "Được rồi, con ngoan ngoãn ở trong từ đường đi, cha con sắp về rồi, mẹ đi trước đây." Phương Ngọc ở trong phủ chờ, Nghiêm Lập Nho mỗi ngày đều tan làm vào giờ Thân, thường thì giữa giờ Thân là có thể về đến nhà.

Nhưng hôm nay nàng từ đầu giờ Thân chờ đến đầu giờ Dậu, vẫn không thấy người đâu.

Trên đường về phủ, Nghiêm Lập Nho đi qua một con hẻm, đầu hẻm tụ tập không ít người, xe ngựa không qua được.

Sau khi phu xe thông báo với ông, xuống xe xem xét một chút, quay lại báo cáo: "Lão gia, bên đó có một cô nương đang tự bán mình, muốn hai mươi lạng bạc bán thân, người tụ tập đều là đến xem náo nhiệt, có cần đuổi họ đi không ạ?" Nghiêm Lập Nho nghe xong nhíu mày: "Không cần, bản quan xuống xem thử." Nghiêm Lập Nho lúc này đang mặc quan bào, vừa xuống xe ngựa, bá tánh xung quanh lập tức tản ra nhường đường cho ông.

Bên cạnh còn có người nhận ra thân phận của Nghiêm Lập Nho, đều đang gọi ông là Nghiêm Thanh Thiên.

Ông gật đầu ra hiệu với mấy người dân vẻ mặt kích động, rồi đi

vào trong đám đông, cuối cùng nhìn thấy nữ tử đang quỳ trên đất, muốn tự bán mình.

Nữ tử đó ban đầu cúi đầu, lại mặc đồ tang.

Ông chỉ nhìn một cái đã gần như hiểu ra nguyên do, chuyện như vậy không hiếm thấy.

Chắc là nữ tử này gia cảnh bần hàn, có thể là có người thân qua đời, nàng bất đắc dĩ mới nghĩ đến việc bán mình đổi lấy bạc để an táng cho người thân.

Nhưng tụ tập nhiều người như vậy, chắc hẳn nữ tử này có điểm gì đó hơn người.

Chương 32

Nghiêm Lập Nho đứng trước mặt đối phương, còn chưa kịp mở miệng, bên cạnh đã có một bà lão lắm chuyện chen vào: "Cô nương, vị này chính là Nghiêm Thanh Thiên Nghiêm đại nhân, nếu cô có khó khăn gì, cứ nói ra đi." Nữ tử đó nghe lời đối phương nói, từ từ ngẩng đầu lên, để lộ ra một khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt đó, Nghiêm Lập Nho hô hấp ngưng trệ, đồng tử co rút: "A Tuệ..." Giọng ông cực thấp, xung quanh tiếng người ồn ào, không ai nghe thấy.

Nhưng rất nhanh ông đã ý thức được mình nhận nhầm người, nữ tử trước mắt trẻ hơn A Tuệ rất nhiều, trông chỉ khoảng hai mươi tuổi, nét mặt của nàng rất giống A Tuệ, chỉ là trông yếu đuối hơn, không lạnh lùng cứng rắn như A Tuệ. "Ngươi tên là gì?" Nghiêm Lập Nho ôn tồn hỏi. "Bẩm đại nhân, dân nữ tên Xảo nương." "Vì sao lại bán mình ở đây?" Xảo nương vừa khóc vừa nói: "Dân nữ từ nhỏ đã không có mẹ, nay cha bất ngờ qua đời, đã để linh bảy ngày, nhưng dân nữ không có tiền an táng cha, vì vậy mới nghĩ đến việc bán thân." "Nếu đã như vậy, bản quan sẽ giúp ngươi an táng cha ngươi, ngươi về đi." Xảo nương nghe nói Nghiêm Lập Nho bằng lòng giúp đỡ an táng cha, trong mắt đầy vẻ cảm kích: "Đại nhân bằng lòng giúp Xảo nương an táng cha, mạng này của Xảo nương chính là của đại nhân." Nghiêm Lập Nho bật cười: "Không cần như vậy, ngươi về đi, sau này đừng dễ dàng bán thân nữa." Xảo nương mặt lộ vẻ mờ mịt, rồi nói: "Dân nữ nay đã mồ côi cả cha lẫn mẹ, không còn nhà để về.

Cầu xin đại nhân đưa con về đi, con rất tháo vát." Nghiêm Lập Nho nhìn ánh mắt bất lực của nữ tử, nghe lời cầu xin của nàng, trong lòng khẽ động.

Nàng và A Tuệ thực sự quá giống nhau, nhưng tính cách của A Tuệ lại cứng rắn như vậy, bao năm qua sống không tốt, cũng chưa bao giờ chịu đến cầu xin ông.

Nay A Tuệ không còn nữa, lại để ông gặp được Xảo nương giống nàng đến thế, có lẽ đây chính là ý trời.

Trầm mặc một lúc lâu, Nghiêm Lập Nho thở dài: "Thôi được rồi, vậy ngươi theo ta về phủ, làm nha hoàn đi." Nghe Nghiêm Lập Nho bằng lòng đưa Xảo nương về phủ làm nha hoàn, không ít người đều cảm thấy ngưỡng mộ.

Đây là nhà của Nghiêm Thanh Thiên Nghiêm đại nhân, gia phong tất nghiêm minh trong sạch, bán thân mà tìm được chủ nhà tốt như vậy, cũng coi như là tổ tiên phù hộ rồi.

Nếu không với dung mạo của Xảo nương, một mình sống ở bên ngoài, sợ rằng sớm muộn cũng bị lũ sài lang hổ báo bên ngoài làm hại.

Xảo nương không ngừng dập đầu: "Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân." Xử lý xong chuyện này, phu xe nhà họ Nghiêm xuống đuổi những người qua đường tụ tập lại, Nghiêm Lập Nho cũng xoay người trở lại xe ngựa.

Xảo nương theo lên xe ngựa, nàng ngồi bên cạnh Nghiêm Lập Nho, luôn cúi đầu, hai tay nắm chặt bộ đồ tang trên người, tỏ ra rất câu nệ.

Nghiêm Lập Nho vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nàng: "Không cần lo lắng, sau khi vào phủ, ngươi sẽ hầu hạ trong viện của ta." "Cảm ơn đại nhân." "Cái tên Xảo nương cũng cần phải đổi." "Tất cả đều do đại nhân quyết định." "Vậy đổi thành Như Tuệ đi." Xảo nương trên mặt nở một nụ cười: "Cái tên này thật hay, vậy nô tỳ sẽ tên là Như Tuệ." Nghiêm Lập Nho cuối cùng cũng hài lòng, dời ánh mắt khỏi người nàng.

Giữa giờ Dậu, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại ngoài cửa Nghiêm phủ.

Phương Ngọc chờ mãi Nghiêm Lập Nho không về, tưởng ông gặp phải chuyện gì, nghe người hầu nói lão gia đã về, lập tức chạy ra cổng chính.

Nàng vừa đến, đã thấy Nghiêm Lập Nho mặc quan bào từ trên xe ngựa xuống, sau đó quay người, đỡ một người phụ nữ trẻ tuổi từ trên xe ngựa xuống.

Người phụ nữ đó cúi mắt nói gì đó với ông, người phu quân mặt lạnh như tiền của nàng lại mỉm cười một cái.

Sau đó người phụ nữ đó ngước mắt nhìn sang.

Sau khi nhìn rõ dung mạo của người nọ, trong phút chốc, Phương Ngọc như rơi vào hầm băng.

Trần Tuệ!

Giây tiếp theo nàng đã phản ứng lại, không thể là Trần Tuệ, Trần Tuệ là do nàng tận mắt nhìn thấy tắt thở, Trần Tuệ cũng không trẻ như vậy. 34.

Nhưng suy nghĩ này không thể an ủi được nàng, nàng trơ mắt nhìn tướng công của mình cùng con tiện nhân này liếc mắt đưa tình, hoàn toàn không để ý đến mình đang ở đây!

Phương Ngọc nắm tay thành quyền, móng tay được cắt tỉa tinh xảo gãy hai cái mà nàng cũng không cảm thấy đau. 35.

Nàng vẫn luôn cho rằng, ngoại trừ Trần Tuệ, trong mắt Nghiêm Lập Nho chỉ có mình nàng.

Nhưng nằm mơ cũng không ngờ, Trần Tuệ chết rồi, Nghiêm Lập Nho lại đưa người phụ nữ giống Trần Tuệ đến như vậy về phủ!

Đây là cái gì?

Phương Ngọc cố nén cơn giận trong lòng, mở miệng hỏi: "Phu quân, nàng ta là ai?" Chưa đợi Nghiêm Lập Nho nói, nữ tử đứng sau Nghiêm Lập Nho đã tiến lên hành lễ: "Bái kiến phu nhân, nô tỳ tên là Như Tuệ." "Như Tuệ, thật là một cái tên hay." Phương Ngọc nghiến răng, nói từng chữ một, nàng nhìn chằm chằm vào Như Tuệ, dường như muốn rạch nát khuôn mặt của nàng từng tấc một.

Như Tuệ lại không hề nhận ra điều khác thường, ngẩng đầu nở một nụ cười rạng rỡ với Phương Ngọc. "Được rồi, quản gia, đưa Như Tuệ đến viện của ta, sau này nàng sẽ hầu hạ bên cạnh ta." "Vâng." Quản gia nhìn lão gia, lại nhìn phu nhân, tiến lên dẫn Như Tuệ vẫn còn chưa hiểu chuyện gì cùng rời đi.

Đi theo quản gia một đoạn đường, Như Tuệ quay đầu lại, nhìn về phía Phương Ngọc đang giằng co với Nghiêm Lập Nho, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Kể từ khoảnh khắc Nghiêm Lập Nho nghe lời nàng, đưa nàng về Nghiêm phủ, tòa phủ đệ này đã định sẵn sẽ không bao giờ có được sự yên bình nữa.

Đây đều là những gì bọn họ đáng phải nhận.

Như Tuệ đến phủ họ Nghiêm đã được bảy ngày.

Hai ngày đầu, hai nha hoàn khác trong viện không cho nàng động tay vào việc gì, bất kể là đồ ăn hay quần áo, đều không cho nàng đụng vào.

Sự phòng bị đó rất kín đáo, không dễ bị phát giác.

Đến ngày thứ ba, có lẽ thân phận của nàng cuối cùng đã được tra rõ, quản gia mới gọi nàng qua, viết khế ước bán thân cho nàng, cùng

với đó là hai mươi lượng bạc.

Như Tuệ không chút do dự điểm chỉ vào khế ước bán thân, từ đó nàng đã bán mình cho nhà họ Nghiêm.

Sau đó, thái độ của hai nha hoàn kia đối với nàng cuối cùng cũng có chuyển biến.

Theo sự phân phó của quản gia, Như Tuệ tạm thời được phân đến thư phòng hầu hạ.

Như Tuệ phát hiện, cuộc sống của Nghiêm Lập Nho vô cùng quy củ.

Mỗi ngày sau khi tan ca về phủ, ngài ấy sẽ dùng bữa cùng Phương Ngọc, dùng bữa xong liền đến thư phòng.

Mỗi tối giờ Tuất đi ngủ, ngài ấy ngủ ở viện của mình, không ở chung với Phương Ngọc.

Ít nhất trong những ngày Như Tuệ vào phủ, nàng chưa từng thấy Nghiêm Lập Nho đến gần viện của Phương Ngọc, ngược lại Phương Ngọc thì thường xuyên qua đưa chút canh nước, nhưng cũng chưa từng thấy Nghiêm Lập Nho uống.

Mối quan hệ của hai người này hoàn toàn khác với những gì nàng dự đoán.

Nghiêm Lập Nho đối xử với Phương Ngọc lạnh nhạt như vậy, với tính cách của Phương Ngọc thì vốn không thể nào nhẫn nhịn, nhưng lạ thay nàng ta lại nhịn được.

Rốt cuộc họ có bí mật gì?

Như Tuệ vừa quét dọn thư phòng vốn đã rất sạch sẽ, vừa suy nghĩ.

Cửa thư phòng mở ra, Nghiêm Lập Nho bước vào.

Thấy Như Tuệ đang quay lưng về phía mình, dùng phất trần lông gà lơ đãng phủi lớp bụi không hề tồn tại trên bức tranh treo tường, ngài ấy phảng phất như thấy được chính mình thời còn đi học, thấy được A Tuệ trẻ trung của khi đó.

Hồi đó, mỗi lần nàng phạm lỗi, thầy giáo phạt nàng quét dọn thư phòng, nàng sẽ lén gọi ngài ấy tới, để ngài ấy giúp làm việc, còn nàng thì lười biếng cầm phất trần phủi bụi, rồi vì dùng sức quá mạnh mà làm hỏng một bức họa tâm đắc của thầy.

Lần đó bị thầy phát hiện, thầy cầm phất trần đuổi theo nàng chạy hơn nửa cái viện.

Ký ức về quá khứ tốt đẹp khiến dung mạo nghiêm nghị của Nghiêm Lập Nho dịu đi.

Lúc này, Như Tuệ dường như cuối cùng cũng nhận ra có người bước vào, quay người lại thấy ngài ấy, có chút hoảng loạn định quỳ xuống: "Lão gia." Nghiêm Lập Nho tiến lên đỡ tay nàng: "Trong phủ không có nhiều quy củ như vậy, không cần phải quỳ." "Nô tỳ biết rồi." Nghiêm Lập Nho nhíu mày: "Ngươi không cần tự xưng là nô tỳ." Như Tuệ ngẩn ra một lúc mới đáp: "Vâng." Nàng thấy Nghiêm Lập Nho đi về phía bàn viết, vừa định lui ra thì lại bị gọi lại: "Ngươi qua đây, mài mực cho ta." "Nhưng...

Như Tuệ không biết mài mực." "Không sao, ta dạy ngươi." Đợi Như Tuệ đi qua, Nghiêm Lập Nho trước tiên nhỏ một ít nước vào nghiên mực, sau đó cầm thỏi mực lên bắt đầu mài.

Như Tuệ tò mò nhìn, chưa đợi Nghiêm Lập Nho bảo nàng làm, nàng đã hỏi: "Đại nhân, ta thử được không?" "Được, ngươi làm đi." Như Tuệ rất nhanh đã học được cách mài mực, Nghiêm Lập Nho cũng không nhìn nàng nữa, bắt đầu viết chữ.

Đây là thói quen ngài ấy đã rèn luyện từ nhỏ, mỗi ngày đều phải

viết một trang chữ lớn, đến nay vẫn không thay đổi.

Trên bàn viết của ngài ấy có một tập bút thiếp đang mở, tập bút thiếp đó đã khá cũ, giấy đã ố vàng, nét chữ trên đó Như Tuệ liếc mắt một cái liền nhận ra.

Đó là chữ của cha nàng, thư pháp của cha nàng từng được rất nhiều văn nhân theo đuổi.

Tập bút thiếp này, là năm xưa cha nàng viết cho Nghiêm Lập Nho.

Nàng chỉ nhìn một cái rồi không nhìn nữa, nàng sợ mình không khống chế được cảm xúc.

Khoảng nửa canh giờ sau, Nghiêm Lập Nho cuối cùng cũng luyện chữ xong, thấy Như Tuệ đang nhìn chằm chằm vào tờ giấy trải trên bàn, bèn hỏi nàng: "Ngươi biết chữ không?" Như Tuệ lắc đầu: "Không biết." Dừng một chút, nàng đầy hy vọng hỏi: "Đại nhân có thể viết tên của ta được không?

Ta muốn biết tên mới mà đại nhân đặt cho ta trông như thế nào." "Đương nhiên." Nghiêm Lập Nho cười đáp, lại lấy một tờ giấy Tuyên trắng, viết lên đó hai chữ Như Tuệ.

Lúc Phương Ngọc bưng canh ngọt đến thư phòng, nhìn thấy chính là cảnh này.

Nàng ta phảng phất như lại thấy được Trần Tuệ và Nghiêm Lập Nho đã đính hôn năm đó, họ thân mật trước mặt nàng ta mà không hề che giấu.

Khi đó nàng ta cười đứng bên cạnh, trong lòng lại như có lửa đốt.

Nàng ta rất muốn lập tức đem con tiện nhân nhỏ này đi bán, nhưng không được, lần trước nàng ta và phu quân vì tiện nhân này mà cãi nhau một trận vẫn chưa làm lành, nếu lại vì nó mà tranh chấp, nói không chừng sẽ khiến phu quân càng bảo vệ nó hơn.

Phương Ngọc hít sâu mấy hơi, thầm nghĩ, muốn đối phó với kẻ thế thân này có rất nhiều cách, rồi sẽ có lúc nàng ta tìm được cơ hội.

Nàng ta giơ tay gõ cửa, Nghiêm Lập Nho đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn qua.

Thấy Phương Ngọc, ngài ấy chỉ nhàn nhạt nói: "Phu nhân đến rồi." Phương Ngọc bước vào thư phòng, đặt bát canh ngọt trong tay lên bàn, cười nói: "Đây là canh ngọt thiếp đặc biệt hầm cho phu quân, phu quân nếm thử đi." Như Tuệ thấy Phương Ngọc vào, vội vàng tiến lên hành lễ: "Phu nhân, nô tỳ xin lui trước." Sau khi Như Tuệ rời đi, Phương Ngọc mới nói đến chuyện chính. "Tương công, Trình nhi bị nhốt những ngày qua đã có phần hối cải, có phải nên để nó ra ngoài rồi không?" "Gấp cái gì, nhốt nó thêm năm ngày nữa, mài giũa tính tình cho tốt." Nghiêm Lập Nho lại lấy một tờ giấy, dường như định vẽ tranh.

Thái độ lạnh nhạt này của ngài ấy Phương Ngọc đã sớm quen, nàng ta lại cứ yêu cái dáng vẻ này của Nghiêm Lập Nho.

Năm xưa ngài ấy đối với nàng ta chính là thái độ như vậy, xa cách như thế, cao không thể với tới như thế, sau này chẳng phải vẫn cưới nàng ta, còn cùng nàng ta sinh ra Trình nhi đó sao.

Chỉ tiếc là… Phương Ngọc kịp thời ngăn lại ý nghĩ, cười nói: "Phu quân trong lòng có tính toán là tốt rồi, đúng rồi phu quân, hơn một tháng nữa cha sẽ về." Nghe tin Trấn Bắc Hầu sắp về, Nghiêm Lập Nho mới có chút phản ứng: "Biết rồi." "Vậy phu quân có muốn chuyển đến chính viện ở cùng thiếp không, nếu cha phát hiện chúng ta ở riêng, e là sẽ không vui." Nghiêm Lập Nho không đáp, ngược lại ánh mắt trầm trầm nhìn về phía Phương Ngọc: "Nàng cảm thấy cha sẽ vì thế mà trách mắng ta sao?" Phương Ngọc bất giác nuốt nước bọt, ánh mắt của Nghiêm Lập Nho khiến nàng ta có cảm giác bí mật bị người

khác nhìn thấu, nàng ta vội dời mắt đi, gượng cười nói: "Thiếp chỉ thuận miệng nói thôi, phu quân không cần để trong lòng." Mấy ngày sau đó, Phương Ngọc vẫn luôn cho người theo dõi Như Tuệ, bảo họ đem những lời Như Tuệ và Nghiêm Lập Nho đã nói, những việc đã làm đều báo cáo lại đúng sự thật.

Ngày thứ nhất, nàng ta biết được Nghiêm Lập Nho ở thư phòng dạy Như Tuệ viết chữ.

Ngày thứ hai, Như Tuệ làm món bánh củ cải không mấy sang trọng cho Nghiêm Lập Nho, nàng bảo Nghiêm Lập Nho ăn, Nghiêm Lập Nho liền ăn.

Ngày thứ ba, Như Tuệ vào phòng ngủ của Nghiêm Lập Nho để dọn dẹp giường cho ngài ấy, tuy rất nhanh đã ra ngoài, nhưng trước đây chưa từng có nha hoàn nào dám bước vào phòng ngủ của ngài ấy.

Ngày thứ tư… Tên tiểu tư trong viện của Nghiêm Lập Nho mỗi ngày đến báo cáo thấy phu nhân hận không thể xé xác mình ra, không dám nói tiếp nữa.

Tuy lão gia và Như Tuệ cô nương không làm chuyện gì quá phận, nhưng ai cũng nhìn ra được, lão gia rất yêu thích vị cô nương đó, e là không lâu sau, trong phủ này sẽ có thêm một vị di nương. "Tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân!

Trần Tuệ, ngươi là đồ tiện nhân!" Phương Ngọc điên cuồng đập phá hết đồ đạc trong phòng.

Các nha hoàn chỉ dám đứng gác bên ngoài, không ai dám tiến lên khuyên can. "Ngô thúc, ông ra đây." Phương Ngọc đập xong đồ đạc, sửa lại mái tóc rối bù, đột nhiên lên tiếng.

Một lão giả trạc sáu mươi tuổi lặng lẽ xuất hiện trong phòng: "Cô nương có gì phân phó?" "Ông đi giết Như Tuệ đó, để nó biến mất

không một tiếng động." Lão giả được gọi là Ngô thúc lạnh lùng từ chối: "Hầu gia chỉ bảo thuộc hạ bảo vệ cô nương, giết người không thuộc trách nhiệm của thuộc hạ." Nói xong, người liền biến mất.

Phương Ngọc tức đến suýt ngã quỵ, nàng ta nghiến răng hận thù nói: "Ngươi tưởng ta không còn cách nào khác sao?" Nàng ta không thể xử lý con tiện nhân nhỏ đó trong phủ, vậy thì chỉ có thể dụ người ra khỏi phủ.

Chỉ cần ra khỏi phủ, giết chết người rồi, Nghiêm Lập Nho sẽ không truy cứu nữa.

Nàng ta rất hiểu người đàn ông này, cho dù là Trần Tuệ mà ngài ấy đã để trong lòng nhiều năm, thấy nàng ta không cứu được nữa, ngài ấy sẽ lập tức từ bỏ.

Người đàn ông lòng dạ sắt đá này, trong lòng xem trọng nhất chỉ có quyền thế.

Mà nàng ta có thể cho ngài ấy quyền thế, nên ngài ấy đã không chút do dự cưới nàng ta.

Cho dù ngài ấy yêu Trần Tuệ nhiều năm thì đã sao, cuối cùng chẳng phải cũng đến muộn một bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng ta chết.

Chương 33

Phương Ngọc sau khi hạ quyết tâm, ngược lại không còn tức giận như vậy nữa.

Đối với một người sớm muộn gì cũng sẽ chết, còn có gì đáng để bận tâm.

Ngày hôm sau chính là ngày hai vợ chồng họ hẹn thả Nghiêm Trình ra.

Phương Ngọc lòng đầy mong đợi Nghiêm Lập Nho về nhà, tưởng rằng khi ngài ấy về thì con trai có thể ra khỏi từ đường.

Ai ngờ sau khi Nghiêm Lập Nho về nhà lại mặt mày đen sạm xách côn đến từ đường, nàng ta nghe hạ nhân báo cáo thì sợ hãi vội vàng chạy đến từ đường.

Khi nàng ta đến nơi, Nghiêm Trình đang bị các tiểu tư đè xuống, người đã bị đánh mấy côn.

Nghiêm Lập Nho thời trẻ từng thử luyện võ, tiếc là không có thiên phú, chỉ có thể xem là một võ giả không nhập lưu.

Nhưng cũng hơn Nghiêm Trình ham mê tửu sắc.

Lần này ngài ấy không hề nương tay, côn đánh vào người Nghiêm Trình, âm thanh khiến người ta rùng mình. "Phu quân làm gì vậy, Trình nhi đã bị nhốt nửa tháng rồi, nó rốt cuộc đã làm sai chuyện gì?" Phương Ngọc tiến lên ôm lấy tay Nghiêm Lập Nho. "Làm sai cái gì?" Nghiêm Lập Nho nén giận đẩy Phương Ngọc ra, bảo các tiểu tư lui ra ngoài mới lại mở miệng, "Nghiệt chướng này có nói với nàng không, con hoạt thi kia sắp tiến giai rồi?" "Sao có thể?" Hai mẹ con đồng thời kinh hô. "Ngươi không biết?" Nghiêm Lập Nho giận dữ nhìn con trai.

Nghiêm Trình sắc mặt tái nhợt lắc đầu: "Không biết, không thể nào, ngoại tổ phụ rõ ràng đã nói, hoạt thi chỉ ăn huyết nhục của người thường thì sẽ không tiến giai." Phương Ngọc bừng tỉnh: "Chẳng lẽ là con hoạt thi đó muốn tiến giai, nên mới không chịu sự khống chế của Trình nhi, tự mình chạy ra ngoài?" Thấy con trai không giống như biết mà không báo cố ý che giấu, Nghiêm Lập Nho cuối cùng cũng không còn tức giận như vừa rồi.

Lại nghe Phương Ngọc hỏi: "Phu quân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến ngài nổi giận như vậy?" Nghiêm Lập Nho thở ra một hơi: "Hình bộ hôm qua bắt được một con hoạt thi, đã chém giết xử lý tại chỗ, kết quả hôm nay lại xảy ra vụ án hoạt thi làm bị thương người." Rõ ràng, con hoạt thi mà Tiết Minh Đường bắt được không phải là con hoạt thi mất kiểm soát mà mẹ con Nghiêm Trình nuôi.

Sau đó ngài ấy cũng gọi Tiết Minh Đường đến hỏi, con hoạt thi bị bắt chỉ có nhất giai, rõ ràng là vừa mới được tạo ra.

Có thể trong thời gian ngắn tạo ra hoạt thi, lại còn biết giương đông kích tây, rõ ràng là con hoạt thi nhị giai kia đã bắt đầu hướng tới tam giai thăng cấp.

Bất luận yêu ma quỷ quái, sau Tam cảnh liền tiến vào tầng thứ khác, hoạt thi sẽ sản sinh trí tuệ.

Ngài ấy phải xử lý con hoạt thi đó trước khi nó tiến giai, may mà Tiết Minh Đường cũng có chút năng lực, những ngày này tuy chưa tìm ra tung tích của con hoạt thi nhị giai đó, nhưng cũng không có ai chết nữa, ngài ấy còn có thể miễn cưỡng đè nén vụ án này xuống.

Dù Nghiêm Trình không biết chuyện này, nhưng cũng không ngăn được việc Nghiêm Lập Nho nhìn nó không thuận mắt, ngày Nghiêm Trình ra khỏi từ đường vẫn còn xa vời, Phương Ngọc cũng không dám cầu xin nữa.

Khi Nghiêm Lập Nho trở về viện, hai nha hoàn trong viện đang nói với Như Tuệ về chuyện vừa xảy ra, một người khác còn hỏi Như Tuệ: "Như Tuệ tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ pha trà như thế nào, uống trà của tỷ rồi, lão gia không chịu uống trà của người khác pha nữa." Như Tuệ cười đáp: "Đều là các bước thông thường, không có gì đặc biệt cả." Nàng sờ sờ cổ tay mình, ở đó có một vết đỏ như vết dao cắt, nhưng tan đi rất nhanh, sắp không nhìn thấy nữa rồi.

Thấy Nghiêm Lập Nho trở về, hai nha hoàn kia không dám nói nữa, Như Tuệ thần sắc tự nhiên đi theo ngài ấy vào phòng hầu hạ.

Vào phòng ngủ của Nghiêm Lập Nho, Như Tuệ thay y phục cho ngài ấy, lại rót trà mới pha cho ngài ấy.

Thấy Như Tuệ có tư thái ngày càng quy củ, lời nói cử chỉ ngày càng giống A Tuệ, sự mệt mỏi cả ngày của Nghiêm Lập Nho cuối cùng cũng tan đi rất nhiều. "Lão gia, ngày mai ta có thể ra ngoài một chuyến được không?" "Đi làm gì?" "Ngày mai là sinh thần của cha ta, ta muốn đi tế bái ông ấy." "Được, ta sẽ nói với quản gia." Nghiêm Lập Nho không chút do dự đáp ứng. "Đa tạ lão gia." Như Tuệ mỉm cười, đi ra sau lưng ngài ấy xoa bóp vai.

Ngày mai đương nhiên không phải là sinh thần của cha nàng, nhưng lại là ngày Phương Ngọc sẽ ra ngoài.

Như Tuệ phát hiện, cứ mỗi bảy ngày, Phương Ngọc sẽ ra ngoài một chuyến, hơn nữa chỉ mang theo một nha hoàn thân cận mà không mang hộ vệ.

Đây là nàng tình cờ phát hiện, tên hộ vệ luôn theo sát Phương Ngọc lại ở trong phủ câu cá vào lúc nàng ta ra ngoài.

Người trong phủ này dường như đã quen với hành vi của Phương Ngọc, quan sát hai lần xong, Như Tuệ liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Như Tuệ cũng là người đã từng gả chồng, hai lần Phương Ngọc trở về, dáng vẻ đó không giống như vừa mua được quần áo trang sức vừa ý.

Sáng sớm hôm sau, Như Tuệ sớm đã ra ngoài, nhưng không đi quá xa.

Đợi đến khi nàng thấy Phương Ngọc ngồi trên một chiếc xe ngựa giản dị không phù hợp với phong cách xa hoa thường ngày ra ngoài, nàng liền đi theo.

Tốc độ xe ngựa không nhanh, chỉ là đường đi có chút xa, mãi đến Tả Chi Hạng mới dừng lại.

Phương Ngọc được nha hoàn dìu vào trong ngõ, đi thẳng đến một căn nhà hai gian.

Người đi vào chỉ có nàng ta, nha hoàn đưa nàng ta đến đó rồi liền ngồi trong xe ngựa đợi.

Đợi đủ một canh giờ, Phương Ngọc mới được một nam tử trẻ tuổi anh tuấn dìu ra, trên mặt nàng ta còn mang theo vẻ ửng hồng nhàn nhạt. 36.

Như Tuệ đứng ở đầu kia của con hẻm, nhìn rõ hành động của hai người đối diện, nam tử trẻ tuổi kia dường như đang quấn lấy Phương Ngọc, Phương Ngọc dường như nhét cho hắn một tờ ngân phiếu rồi lên xe ngựa đi mất.

Đưa mắt tiễn xe ngựa rời đi, nam tử kia mới quay về ngõ.

Điều này thực sự có chút bất ngờ, nàng tưởng rằng Phương Ngọc si mê Nghiêm Lập Nho như vậy, sẽ một lòng một dạ với ngài ấy, chung thủy từ đầu đến cuối.

Nhưng nam tử trẻ tuổi sống ở Tả Chi Hạng này lại là sao?

Nghiêm Lập Nho có biết chuyện này không?

Theo quan sát của nàng mấy ngày nay, trong phủ họ Nghiêm hiếm có chuyện gì có thể qua mắt được Nghiêm Lập Nho, ngay cả nàng trong thời gian ngắn cũng có thể phát hiện sự bất thường của Phương Ngọc, Nghiêm Lập Nho lại không phát hiện sao?

Hoặc có lẽ đây chính là nguyên nhân ngài ấy và Phương Ngọc ở riêng.

Lập tức Như Tuệ lại lắc đầu, chắc không chỉ có vậy.

Nghiêm Lập Nho người này, tâm cơ sâu sắc, ngài ấy rõ ràng không muốn đối phó với Phương Ngọc, Phương Ngọc lại chỉ có thể thuận theo ngài ấy, có lẽ chính là vì chột dạ.

Thủ đoạn tốt như vậy để nắm thóp Phương Ngọc, có thể là do vô tình tạo thành sao?

Như Tuệ nhìn thoáng qua Tả Chi Hạng, nàng đã bắt đầu nghi ngờ, nam tử trẻ tuổi sống ở đó, nói không chừng quen biết Nghiêm Lập Nho.

Những ngày sau đó, phủ họ Nghiêm vẫn yên ổn.

Có một lần, Như Tuệ đưa ra một yêu cầu có phần quá đáng với Nghiêm Lập Nho, bảo ngài ấy lúc về phủ mua giúp nàng một loại bánh ngọt ở một cửa hàng gần Thiên Nhai, Nghiêm Lập Nho vậy mà thật sự mua về.

Nhận lấy bánh ngọt, nàng chia một nửa đút cho Nghiêm Lập Nho ăn, ngài ấy vậy mà cũng ăn.

Nghiêm Lập Nho không thích đồ ngọt, dù là năm xưa, Trần Tuệ đút ngài ấy cũng không chịu ăn, Như Tuệ lại càng không có mặt mũi lớn như vậy.

Như Tuệ cất phần bánh còn lại, thời cơ nàng chờ đợi cuối cùng cũng đã đến.

Hôm nay Nghiêm Lập Nho nghỉ, cũng là ngày Phương Ngọc ra khỏi phủ.

Như Tuệ tưởng rằng Phương Ngọc sẽ đổi ngày khác mới đi, không ngờ nàng ta lại đúng giờ ra ngoài.

Trong xe ngựa, nha hoàn của Phương Ngọc vẫn đang khuyên nhủ: "Phu nhân, hôm nay lão gia nghỉ, chúng ta không nên ra ngoài." Phương Ngọc khinh thường cười một tiếng: "Tương công bây giờ bị con tiện nhân kia mê hoặc đến thần hồn điên đảo, đâu còn nhìn thấy ta.

Mấy ngày trước, tương công vậy mà còn từ bên ngoài mang đồ ăn về cho nó." Tâm trạng nàng ta không tốt, tự nhiên phải tìm người trút giận.

Ninh Thông trẻ trung khỏe mạnh, tuy trong lòng nàng ta không bằng tương công, nhưng tương công sau khi kết hôn vẫn luôn ít khi chung phòng với nàng ta, nàng ta cũng có nhu cầu, bao năm qua, nỗi khổ trong lòng nàng ta lại có ai biết.

Nha hoàn không khuyên nữa, Phương Ngọc cũng cụp mắt xuống, trong lòng tính toán cũng đến lúc rồi, hai ngày trước nàng ta đã tìm được họ hàng ở quê của con tiện nhân đó, bảo họ nghĩ cách lừa nó ra khỏi phủ, hai ngày nữa, nàng ta sẽ có thể trừ khử tai họa này.

Bên kia, trong phủ họ Nghiêm, Tuệ nương lại lần nữa xin phép Nghiêm Lập Nho, nói là muốn đến phường Phúc An lấy cây bút nàng đã đặt làm.

Khi Nghiêm Lập Nho hỏi nàng vì sao lại đặt làm bút lông, nàng mới ngập ngừng nói, tháng sau là sinh nhật của ngài ấy, là tặng cho

ngài ấy. "Lão gia, ngài có thể đi cùng ta không?" Như Tuệ nhìn vào mắt Nghiêm Lập Nho, "Nếu ngài không thích, còn có thể sửa." "… Được." Nghiêm Lập Nho đáp ứng.

Ngài ấy gần đây luôn gặp ác mộng, mơ thấy A Tuệ, mỗi lần nhìn thấy A Tuệ toàn thân đầy máu trong mơ, tỉnh lại ngài ấy liền muốn đối tốt với Như Tuệ gấp bội.

Chỉ cần là thứ nàng muốn, đều cho nàng.

Tính toán thời gian cũng gần đủ, Như Tuệ bảo Nghiêm Lập Nho đến trà lâu đợi nàng, còn nàng thì đến cửa hàng bên cạnh Tả Chi Hạng ở phường Phúc An lấy cây bút nàng đã bỏ ra hai lượng bạc đặt làm.

Phương Ngọc và Ninh Thông cùng nhau ra khỏi ngõ, tay nàng ta còn nắm tay Ninh Thông, vừa khéo gặp phải Như Tuệ từ cửa hàng bên cạnh bước ra.

Hai người đối mặt nhau một cái, ánh mắt của Như Tuệ rơi vào tay của Phương Ngọc và Ninh Thông, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Phương Ngọc sắc mặt biến đổi, nói với Ninh Thông bên cạnh: "Mau bắt nó lại, nếu để nó nói ra, chúng ta sẽ xong đời." Ninh Thông cũng biết sự nghiêm trọng của chuyện này, tiến lên một bước bắt lấy Như Tuệ, bịt miệng nàng.

Có Phương Ngọc ở bên che chắn, họ thấy không có ai, liền lại vào Tả Chi Hạng.

Như Tuệ bị Ninh Thông khỏe mạnh khống chế, sức giãy giụa không lớn, xung quanh không ai bị kinh động.

Nghiêm Lập Nho ở trà lâu đợi nửa khắc đồng hồ, mãi không thấy Như Tuệ quay lại, liền đứng dậy đi đến cửa hàng nàng đến.

Thấy cửa hàng mở ở ngoài Tả Chi Hạng, Nghiêm Lập Nho lướt qua một cái, giữa mày có vẻ chán ghét nhàn nhạt.

Ngài ấy tìm chủ tiệm hỏi, mới biết Như Tuệ đã lấy bút đi rồi, nhưng người lại không quay về.

Ra khỏi cửa hàng, Nghiêm Lập Nho liếc mắt liền thấy ở đầu ngõ có một cây bút gãy.

Ngài ấy ngẩng đầu nhìn chiếc xe ngựa đang đỗ cách đó không xa, ánh mắt trầm xuống, bước chân đi vào Tả Chi Hạng.

Như Tuệ bị trói gô ném trên đất, Ninh Thông kia canh giữ bên ngoài, trong phòng chỉ còn lại Phương Ngọc.

Vốn tưởng phải hai ngày nữa mới có thể xử lý con tiện nhân này, không ngờ hôm nay nó lại tự đâm đầu vào tay mình.

Phương Ngọc đứng trên cao nhìn xuống Như Tuệ trong mắt mang theo vẻ cầu xin, không chút do dự tát nàng một cái: "Tiện nhân, lúc câu dẫn tương công của ta, có từng nghĩ đến hôm nay không?" "Ta không có câu dẫn lão gia, phu nhân cầu xin người tha cho ta, ta sẽ không nói gì cả." "Thật sao?" "Vâng, sau này phu nhân nói gì ta cũng sẽ nghe." "Thật là một cô nương ngoan ngoãn, chẳng trách tương công lại yêu thương ngươi đến vậy, tiếc là…" Phương Ngọc cười lạnh, "Tiếc là ngài ấy xem trọng chẳng qua chỉ là khuôn mặt của ngươi thôi." "Cái gì?" "Ngươi còn không biết sao, tương công từng có một thanh mai trúc mã, trông gần như giống hệt ngươi." Phương Ngọc chìm vào hồi ức, "Sau này nàng ta thành thân gả cho người khác, tương công còn lén đi thăm nàng ta.

Thế là, ta liền lén nói với tướng công của nàng ta, Trần Tuệ con tiện nhân đó trước khi kết hôn đã dan díu với người khác, tướng công của nàng ta quả nhiên tin, từ đó về sau, ngày nào cũng đánh đập nàng ta." Như Tuệ im lặng, ánh mắt bình tĩnh nhìn Phương Ngọc.

Năm xưa nàng chỉ nghĩ mình nhìn lầm người, chưa từng nghĩ là Phương Ngọc giở trò.

Đúng lúc này, cửa mở ra.

Nghiêm Lập Nho một tay nắm lấy vai Phương Ngọc, định đẩy nàng ta ra.

Không ai chú ý, Như Tuệ đưa chân ra, móc vào mắt cá chân của Phương Ngọc.

Hai người đồng thời dùng sức, Phương Ngọc loạng choạng ngã ngửa ra đất, gáy vừa khéo đập vào bậc để chân bên giường.

Nghiêm Lập Nho tiến lên cởi trói cho Như Tuệ, Như Tuệ đứng bên cạnh ngài ấy lại lo lắng nhìn Phương Ngọc, Phương Ngọc vẫn còn mở mắt, nhưng sau gáy đã chảy ra một vũng máu lớn. "Cứu, cứu…" Nghiêm Lập Nho nhìn Phương Ngọc, không tiến lên. "Lão gia, phu nhân có phải không sống nổi nữa không?" Như Tuệ mặt đầy kinh hãi.

Hồi lâu, Nghiêm Lập Nho mới nói: "Đi gọi đại phu." "Nhưng… nhưng ta nghe nói cha của phu nhân là Trấn Bắc Hầu, nếu bị ngài ấy biết vết thương của phu nhân có liên quan đến ngài, ngài ấy sẽ không tha cho ngài đâu." Nghiêm Lập Nho cứng người. "Lão gia." Như Tuệ khẽ nói bên tai ngài ấy, "Phu nhân ở đây ngoại tình với người khác, lại bị tình lang và tỳ nữ của hắn liên thủ sát hại, dù thế nào cũng không thể trách đến ngài được." Nghiêm Lập Nho bước tới một bước, lại dừng lại, ngài ấy không biết đang đấu tranh với cái gì.

Phía sau, giọng nói của Như Tuệ vẫn còn: "Đợi Trấn Bắc Hầu trở về, hẳn là án đã được định luận rồi." Phương Ngọc nhìn Nghiêm Lập Nho đứng trước mặt mình, tưởng rằng ngài ấy sẽ cứu mình.

Lại thấy ngài ấy quấn sợi dây thừng trong tay vào cổ nàng ta, sau đó siết chặt.

Như Tuệ đứng sau lưng Nghiêm Lập Nho, nhìn Phương Ngọc có

ánh mắt từ kinh hãi đến tuyệt vọng, khẽ mỉm cười.

Cuối cùng, ánh mắt của Phương Ngọc cuối cùng cũng rơi vào người Như Tuệ.

Chương 34

Nàng ta nhìn thấy nụ cười trên mặt Như Tuệ, thấy nàng mở miệng, không tiếng động gọi nàng ta: "A Ngọc." Phương Ngọc trợn to mắt, nàng ta há miệng muốn phát ra âm thanh, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Trần Tuệ!

Tại sao Như Tuệ lại là Trần Tuệ?

Câu hỏi này cho đến khi chết, nàng ta cũng không thể có được câu trả lời.

Phương Ngọc chết vào một ngày rất bình thường, bị tương công mà nàng ta si mê cả đời, tự tay siết chết.

Chết không nhắm mắt.

Trong phòng tràn ngập tiếng thở hổn hển của Nghiêm Lập Nho, Như Tuệ đứng sau lưng ngài ấy, cụp mắt nhìn Phương Ngọc đã mất đi hơi thở sự sống, trong lòng không hề có sự thống khoái của việc báo thù.

Hai mươi năm sau khi cả nhà nàng oan chết, thủ phạm chính mới chết trước mặt nàng, nàng chỉ cảm thấy tất cả đều đến quá muộn.

Ánh mắt của nàng cuối cùng rơi vào lưng Nghiêm Lập Nho, Phương Ngọc đã chết, người tiếp theo… chính là con trai của họ. "Lão gia, tiếp theo phải làm sao đây?" Nghiêm Lập Nho buông sợi dây thừng siết chết Phương Ngọc, đứng dậy nói: "Không cần lo lắng, đem hết châu báu trang sức trên người nàng ta xuống, dùng sức mạnh một chút." Như Tuệ hơi ngẩn ra, liền làm theo lời ngài ấy phân phó.

Nàng giật xuống hết châu ngọc trên đầu Phương Ngọc, mặt dây

chuyền đá quý và vòng cổ trên người, còn có hai chiếc vòng ngọc trên cổ tay.

Vì dùng sức quá lớn, trên cổ và tai của Phương Ngọc đều để lại vết hằn.

Trong lúc nàng lấy trang sức trên người Phương Ngọc, Nghiêm Lập Nho đi lại trong phòng, đến bên bàn, tìm một góc đẩy ngã cái bàn, bình hoa trên đó vỡ tan tành.

Ngài ấy lại xé một bên màn giường, kéo chiếc chăn chưa gấp gọn xuống giường, gối cũng bị ném đến cuối giường.

Chỉ cần thay đổi một chút, căn phòng này trông như có người đã xảy ra tranh chấp bên trong. "Lão gia, đã xong rồi." Như Tuệ đưa trang sức cho Nghiêm Lập Nho, Nghiêm Lập Nho cất đồ đi, nói với nàng: "Đi thôi, lúc ra ngoài đừng nói gì cả." Như Tuệ gật đầu, đi theo sau lưng Nghiêm Lập Nho ra ngoài.

Sau khi họ ra khỏi phòng, Nghiêm Lập Nho mặc cho cửa phòng mở toang, dẫn Như Tuệ tiếp tục đi về phía trước.

Trong sân, tên tình lang trẻ tuổi của Phương Ngọc đang đứng đó bất an, dường như đang đợi họ ra.

Thấy Nghiêm Lập Nho, hắn không những không quay người bỏ chạy, mà còn nghênh đón. "Đại, đại nhân, chúng ta đã nói rồi…" Nghiêm Lập Nho ngắt lời hắn: "Yên tâm, ta đã sớm nói sẽ không truy cứu ngươi, ta và Phương Ngọc còn có chuyện muốn nói, ngươi đến quán rượu Lai Phúc ở đầu phố đợi đi." "Vâng, vâng, ta đi ngay." "Đừng để nha hoàn và phu xe ở cửa nhìn thấy." Giọng Nghiêm Lập Nho vẫn bình tĩnh. "Tuyệt đối không." Nam tử trẻ tuổi kia được lời của Nghiêm Lập Nho, như thể nhận được thánh chỉ, cả người thở phào nhẹ nhõm, không quay đầu lại mà chạy ra ngoài.

Giống như Như Tuệ đã đoán trước, chuyện Phương Ngọc ngoại tình Nghiêm Lập Nho quả nhiên đã sớm biết, ngay cả tình nhân của Phương Ngọc, cũng có thể là do ngài ấy tìm kiếm.

Nghiêm Lập Nho người này, quả nhiên chưa từng khiến nàng thất vọng, tàn nhẫn với người khác, càng tàn nhẫn với chính mình. "Đi thôi." Nghe lời ngài ấy, Như Tuệ có chút lo lắng quay đầu nhìn lại một cái: "Cứ thế đi sao?" Nghiêm Lập Nho thấy dáng vẻ bất an của nàng, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng: "Không cần lo lắng, không ai phát hiện đâu." Hai người tránh mặt nha hoàn và mã phu của Phương Ngọc rời khỏi Tả Chi Hạng, hai người đi đến phố trước lên xe ngựa của phủ họ Nghiêm, xe ngựa không về phủ họ Nghiêm, mà đến một tiệm may ở con hẻm gần phủ họ Nghiêm.

Việc buôn bán của tiệm đó không tốt lắm, chưởng quỹ đang gật gù ngủ trước quầy.

Nghiêm Lập Nho đi vào, đưa tay gõ gõ lên quầy, chưởng quỹ giật mình một cái: "Nghiêm đại nhân?" "Bảo huynh đệ nhà họ Diệp đến gặp ta." "Vâng, tiểu nhân đi gọi họ ngay." Chưởng quỹ nhanh chóng đáp ứng, cũng không trông tiệm nữa, thân hình linh hoạt từ cửa sau đi vào hậu viện.

Rất nhanh, một đôi huynh đệ có vài phần tương tự đi ra, thấy Như Tuệ cũng ở đó, hai người cảnh giác liếc nàng một cái, sau đó hướng Nghiêm Lập Nho hành lễ: "Nghiêm đại nhân, có việc gì cần huynh đệ chúng tôi làm không?" Nghiêm Lập Nho lên tiếng: "Ngoài Tả Chi Hạng có một chiếc xe ngựa, mã phu và nha hoàn trên xe, còn có một nam tử trẻ tuổi tên Ninh Thông trong quán rượu Lai Phúc ở đầu phố, khống chế họ lại.

Giết mã phu, tạo giả hiện trường bị người tập kích đến chết, ném vào ngôi nhà thứ hai bên trái ở Tả Chi Hạng.

Hai ngày sau, cuối giờ Mùi, để đôi nam nữ kia lái xe ra khỏi thành, đem những món trang sức này đặt vào hành lý của họ." Ngài ấy đưa trang sức vừa nhận từ Như Tuệ cho hai huynh đệ: "Đã nghe rõ chưa?" Một trong hai người nhận lấy trang sức, không chút do dự đáp: "Nghe rõ rồi, huynh đệ chúng tôi đi ngay." Bóng dáng hai người rất nhanh liền biến mất, Nghiêm Lập Nho dẫn Như Tuệ quay lại xe ngựa, lần này, xe ngựa hướng về phủ họ Nghiêm.

Hai người ra khỏi phủ một chuyến, không kinh động bất kỳ ai, cũng không có ai dám đối với nam chủ nhân trong phủ này chỉ trỏ.

Đến giờ Dậu, mấy nha hoàn trong viện của Phương Ngọc bắt đầu có chút lo lắng, trước đây phu nhân ra ngoài, chưa bao giờ muộn như vậy còn chưa về, chẳng lẽ đã gặp chuyện gì rồi?

Họ đợi mãi đến giờ Tuất, đã giới nghiêm rồi, phu nhân vậy mà vẫn chưa về.

Đại nha hoàn Phùng Hạ luôn hầu hạ Phương Ngọc cuối cùng cũng không chịu nổi áp lực, vội vàng chạy đến viện của Nghiêm Lập Nho. "Lão gia, phu nhân ban ngày ra ngoài, đến nay vẫn chưa về phủ." Phùng Hạ thần tình thảm thiết quỳ trên đất, không dám ngẩng đầu nhìn biểu cảm của Nghiêm Lập Nho.

Nàng ta là nha hoàn thân cận của Phương Ngọc, cho dù ban đầu không biết phu nhân mỗi lần ra ngoài đều đi làm gì, nhưng lâu ngày, rồi sẽ phát hiện trên người đối phương một vài vết tích ái muội không nên có.

Nếu không phải lần này phu nhân giới nghiêm rồi vẫn chưa về, nàng ta cũng không dám kinh động lão gia. "Ngươi có biết phu nhân đã đi đâu không?" "Nô tỳ không biết, nhưng phu nhân đi cùng Phùng Xuân." Phùng Hạ nói xong đợi hồi lâu cũng không thấy chủ tử đáp lại, lén ngẩng đầu lên, chỉ thấy Nghiêm Lập Nho mặt mày trầm xuống

dường như đang suy nghĩ gì đó.

Hồi lâu mới nghe thấy ngài ấy mở miệng: "Chuyện này không được nói cho bất kỳ ai, đặc biệt là mấy nha hoàn trong viện của phu nhân, nếu chúng dám ra ngoài nói bậy, bản quan không tha cho chúng đâu." "Vâng, nô tỳ nhất định sẽ không để chúng nói bậy." "Về đi, nếu có ai hỏi, cứ nói phu nhân đến chùa Linh An ở ngoại ô ở vài ngày." "Nô tỳ hiểu rồi." Trên đường trở về, Phùng Hạ còn chưa vào viện, đã bị một lão giả chặn lại. "Tiểu nha đầu, phu nhân của các ngươi đâu?" Lão Ngô đầu hỏi.

Phùng Hạ thần sắc tự nhiên đem lời Nghiêm Lập Nho dạy nói lại với lão giả này một lần: "Phu nhân đã đến chùa Linh An ở ngoại ô, nói là muốn ở vài ngày." Lão Ngô đầu nhíu mày: "Sao trước đây không nghe nói?

Mấy nha hoàn các ngươi cũng không đi theo?" "Là phu nhân tạm thời quyết định, bà ấy chỉ nói với lão gia của chúng ta thôi." "Ồ." Nghe nói Nghiêm Lập Nho biết chuyện này, lão Ngô đầu liền không hỏi nữa, chắp tay sau lưng đi dạo rời đi.

Ngày thứ hai sau khi Phương Ngọc biến mất, trong phủ không có bất kỳ điều gì khác thường, trừ Như Tuệ và mấy nha hoàn của Phương Ngọc ra, tất cả mọi người đều tưởng rằng nàng ta chỉ ra ngoài một chuyến.

Nhưng sáng sớm, Kinh Triệu Doãn đã đích thân đến nha môn Hình bộ.

Gặp Nghiêm Lập Nho, vị Kinh Triệu Doãn kia trên mặt lộ ra vẻ khó xử, ấp a ấp úng hồi lâu, cuối cùng mới nói ra mục đích của chuyến đi này: "Nghiêm đại nhân, hạ quan nhận được tin báo án của bá tánh ở Tả Chi Hạng, nói phát hiện một hộ gia đình đêm không đóng cửa, có kẻ trộm đột nhập, vào trong không lâu tên trộm đó vừa la hét

có người giết người vừa chạy trốn." Nghiêm Lập Nho có vẻ hơi ngạc nhiên: "Chẳng lẽ người chết có liên quan đến vụ án hoạt thi gần đây?" Kinh Triệu Doãn miệng đắng ngắt, cứng rắn nói: "Người chết đó dường như là tôn phu nhân." "Cái gì?" Nghiêm Lập Nho sững sờ, "Ngươi nói cái gì?" Kinh Triệu Doãn cúi gằm đầu, không dám nhìn biểu cảm của ngài ấy lúc này, lại nhanh chóng lặp lại một lần nữa: "Vị người chết đó là tôn phu nhân." Nghiêm Lập Nho trầm mặc hồi lâu mới hỏi: "Nàng ta chết như thế nào?" "Tôn phu nhân dường như đã xảy ra tranh chấp với người khác, bị người dùng dây thừng siết chết.

Trang sức vàng bạc trên người nàng ta đều biến mất, trên người tên trộm đột nhập vào nhà không tìm thấy trang sức của tôn phu nhân, hắn cũng không thừa nhận mình đã lấy bất cứ thứ gì." "Chủ nhân của căn nhà đó là ai?" "…Chủ nhân của căn nhà là một nam tử tên Ninh Thông, căn nhà này vốn là do tôn phu nhân sang tên cho hắn.

Sau khi tôn phu nhân chết, Ninh Thông này cũng biến mất không thấy đâu." Mồ hôi lạnh sau lưng Kinh Triệu Doãn túa ra, ông ta cũng không phải lần đầu phá án, đã điều tra đến mức này rồi còn có gì không rõ sao?

Vị phu nhân nhà Nghiêm đại nhân không chỉ cho ngài ấy đội nón xanh, mà còn bị tình phu giết chết.

Chuyện này một khi truyền ra ngoài, Nghiêm đại nhân e là mất hết mặt mũi. "Đa tạ Tống đại nhân đã báo cho Nghiêm mỗ biết chuyện này, vụ án này…" Kinh Triệu Doãn vội nói: "Vụ án này cứ giao cho Hình bộ, Nghiêm đại nhân yên tâm, bản quan không hề nói nội tình vụ án này cho bất kỳ ai." Nghiêm Lập Nho khẽ gật đầu.

Hình bộ tiếp nhận vụ án này xong, Nghiêm Lập Nho giao vụ án cho tâm phúc.

Ngày thứ hai, người đó liền truy tìm được dấu vết của hung thủ, sau khi họ lái xe ra khỏi thành, trực tiếp bắn chết hai người.

Người đó dẫn theo ty lại Hình bộ tìm thấy trang sức thuộc về Nghiêm phu nhân trên xe ngựa, chứng thực nam tử trong xe chính là hung thủ sát hại Nghiêm phu nhân.

Ngay sau đó, họ lại biết được nữ tử trong xe là nha hoàn thân cận của Nghiêm phu nhân, nguyên nhân của vụ án mạng này cũng đã tìm ra.

Tình phu mà Nghiêm phu nhân nuôi dưỡng và nha hoàn thân cận của bà ta nảy sinh tình cảm, hai người quyết định bỏ trốn, nhưng khổ nỗi không có tiền bạc, liền nhân lúc Nghiêm phu nhân và tình phu tư thông mà sát hại bà ta, lấy đi trang sức đắt tiền trên người bà ta, cùng nhau bỏ trốn.

Hung thủ giết người và đồng phạm vì chống cự mà bị tiêu diệt tại chỗ, vụ án này không có bất kỳ điểm nghi vấn nào, cứ thế là có thể kết án.

Mọi người trong phủ họ Nghiêm là vào ngày thứ ba sau khi Phương Ngọc rời phủ, ty lại Hình bộ đến cửa, vận chuyển thi thể của nàng ta về phủ họ Nghiêm mới biết phu nhân của họ không đi chùa chiền gì cả, mà là bị người hại chết.

Cuối cùng được thả ra khỏi từ đường, Nghiêm Trình nghe tin mẹ mình bị giết gần như ngây người, rõ ràng mấy ngày trước còn khỏe mạnh, sao đột nhiên lại chết?

Nó mắt đỏ hoe nắm lấy tay ty lại Hình bộ kia, gầm lên với hắn: "Mẹ ta rốt cuộc chết như thế nào?" Ty lại kia ấp a ấp úng cũng không chịu nói.

Nghiêm Trình càng cho rằng trong đó có bí mật không thể nói, níu

lấy áo hắn: "Ngươi nói hay không, tin ta bây giờ lấy mạng ngươi không!" Ty lại kia cuối cùng không nhịn được lớn tiếng nói: "Nghiêm phu nhân là bị tình phu và nha hoàn thân cận của bà ấy hại chết." Tiếng khóc gào ban đầu trong nháy mắt đều biến mất.

Lão Ngô đầu nhận được tin vội chạy đến cũng dừng bước, sắc mặt vô cùng đặc sắc.

Lão tuy được hầu gia phái đến bảo vệ Phương Ngọc, nhưng cũng không thể lúc nào cũng bảo vệ sát sao.

Có lúc Phương Ngọc không cần, lão liền không đi theo.

Lão chưa từng nghĩ, lúc Phương Ngọc không cần lão đi theo, là đi gặp tình phu.

Lão Ngô đầu không tin lời một phía của ty lại Hình bộ, tiến lên vén tấm vải trắng che trên người Phương Ngọc lên kiểm tra.

Lão phát hiện sau gáy Phương Ngọc có một vết thương do va đập, nhưng không phải vì thế mà chết, mà là bị người siết cổ chết.

Lão dễ dàng suy luận ra quá trình trước khi Phương Ngọc chết, nàng ta bị người đẩy ngã đập vào sau gáy, sau đó hung thủ dùng dây thừng siết chết nàng ta.

Vết hằn trên dái tai và cổ là do trang sức bị giật đi để lại, hung thủ sau khi giết người đã cướp đi trang sức của nàng ta.

Lão Ngô đầu đứng dậy, nhìn về phía Nghiêm Lập Nho cuối cùng bước vào phủ, giọng điệu như chất vấn: "Nghiêm đại nhân, cô nương nhà chúng ta bị hại chuyện lớn như vậy, tại sao không nói cho ta biết?" Sắc mặt Nghiêm Lập Nho lại còn khó coi hơn lão: "Ông cả ngày theo phu nhân, tại sao không nói cho bản quan biết bà ấy thường ra khỏi phủ là đi đâu?" Lão Ngô đầu lập tức yếu thế: "Ta không biết chuyện này." "Chẳng lẽ bản quan nên biết sao?" Nghiêm Lập Nho hít

sâu một hơi, "Nàng ta đêm không về nhà, bản quan vì danh tiếng của nàng ta đã tìm cớ cho nàng ta, kết quả thì sao?

Ông có biết hôm qua Kinh Triệu Doãn đến cửa, bản quan đang nghĩ gì không?" Lão Ngô đầu im lặng không nói. "Cái mặt này của bản quan, bị nàng ta làm mất hết rồi." Nghiêm Lập Nho mặt đen lại, từng chữ một nói.

Lúc này, ngay cả Nghiêm Trình luôn kiêu ngạo cũng không dám nói thêm một chữ.

Hồi lâu, cảm xúc của Nghiêm Lập Nho dần dần bình ổn, mới mở miệng nói: "Vụ án này hai nghi phạm vì chống cự đã bị xử quyết tại chỗ, vụ án đã kết thúc." Nói xong ngài ấy quay sang một bên nói: "Quản gia." "Lão gia." "Lo liệu tang lễ cho phu nhân." "Vâng." Nghiêm Lập Nho lại nhìn về phía lão Ngô đầu: "Các hạ còn có nghi vấn gì không?" Lão Ngô đầu vốn định chất vấn hành vi của Nghiêm Lập Nho cho thuộc hạ giết chết hai nghi phạm, nhưng lại suy nghĩ một chút, dường như có thể hiểu được cách làm của ngài ấy.

Nếu nghi phạm không chết, người vào đại lao Hình bộ, hỏi ra được khẩu cung, chuyện con gái Trấn Bắc Hầu ngoại tình bị giết có thể sẽ không giấu được.

Đến lúc đó không chỉ Nghiêm Lập Nho mất mặt, hầu gia của họ cũng mất mặt.

Cuối cùng, lão chỉ có thể nói: "Không có." Tang lễ của phủ họ Nghiêm được tổ chức rất kín đáo, bá tánh xung quanh không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết phu nhân của Nghiêm Thanh Thiên mấy ngày trước gặp bất trắc, bị kẻ xấu sát hại.

Ngày Phương Ngọc đưa tang, còn có không ít bá tánh vì nể mặt Nghiêm Thanh Thiên, bày tế ven đường, nhất thời rất trang nghiêm bi thương.

A Triền vào ngày thứ hai sau khi Nghiêm phu nhân đưa tang, lúc ở trà lâu nghe kể chuyện Nghiêm Thanh Thiên phá án, nghe thấy bàn bên cạnh có người hỏi người kể chuyện: "Lão Lưu, nghe nói mấy ngày trước phu nhân của Nghiêm Thanh Thiên bị hại chết, có chuyện này không?" Người kể chuyện kia vuốt râu hoa râm: "Quả có chuyện này." Xung quanh lập tức ồn ào lên, có người đã la lên: "Chẳng lẽ Nghiêm Thanh Thiên vì bá tánh kêu oan đắc tội với quyền quý, những người đó ám hại Nghiêm phu nhân?" "Chuyện này lão hủ không biết, nhưng mọi người không cần lo lắng, hung thủ không lâu sau khi Nghiêm phu nhân bị hại đã bị pháp luật trừng trị, Nghiêm Thanh Thiên sẽ không tha cho bất kỳ kẻ ác nào." Tay A Triền đang nhón lạc dừng lại một chút, bên tai còn vang vọng tiếng "người tốt không được báo đáp tốt".

Nàng cẩn thận bóc vỏ lạc, từ bên trong chọn ra ba hạt lạc vỏ đỏ, lại bóc vỏ lạc đi, từng hạt đưa vào miệng, từ từ nhai.

Lạc rang rất thơm, cùng với câu chuyện nghe được hôm nay, lại càng ngon hơn.

Câu chuyện nửa sau của người kể chuyện còn chưa kể xong, A Triền đã trả tiền rời khỏi trà lâu.

Mấy ngày trước, Phong Dương đã mang đến một chiếc chìa khóa cửa và một xấp địa khế cùng phòng khế, đều là của hồi môn của mẹ Quý Thiền để lại.

Nàng mấy ngày nay vẫn luôn quy hoạch những món của hồi môn đó, trừ trang viên ở ngoại ô chưa từng đến, những cửa hàng, nhà cửa khác đều đã đi một lượt, cũng đã cùng chưởng quỹ của các cửa hàng ký lại hợp đồng thuê.

Hôm nay nàng khó khăn lắm mới có chút rảnh rỗi, lại nghe được một vở kịch hay.

Xem ra những ngày của Tuệ nương ở phủ họ Nghiêm cũng coi

như ổn định, không biết khi nào nàng mới rời khỏi phủ họ Nghiêm, lại sẽ thoát thân như thế nào?

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu A Triền, chưa kịp suy nghĩ sâu, lại thấy bên ngoài cửa hàng của mình, có một bóng dáng hơi quen thuộc.

Cho đến khi đến gần A Triền mới có chút bất ngờ gọi tên đối phương: "Triệu Văn Nguyệt, sao muội lại ở đây?" Triệu Văn Nguyệt quay người, nhìn thấy A Triền đang khoan thai đi tới, trong mắt lóe lên một tia ghen tị.

Mình ở nhà họ Tiết bị lão thái bà kia hành hạ cả ngày không được nghỉ ngơi, người cũng tiều tụy đi rất nhiều, Quý Thiền lại trông còn xinh đẹp động lòng người hơn trước.

Nếu không phải nhà mình xảy ra biến cố, nàng ta đáng lẽ phải sống tốt hơn Quý Thiền mới đúng.

A Triền không bỏ qua cảm xúc trong mắt nàng ta, nhưng không để trong lòng, chỉ đến trước cửa hỏi: "Biểu muội hôm nay sao lại đến tìm ta?

Có chuyện gì sao?" Nàng vừa hỏi, vừa dùng chìa khóa mở khóa.

Cửa phòng được mở ra, trong phòng có một mùi hương ngải cứu thoang thoảng truyền ra, trong mùi hương còn mang theo một chút thanh mát, đó là hương hoàn trừ tà mà A Triền gần đây đặc biệt điều chế cho tết Đoan ngọ.

Bên trong dùng bạc hà, ngải cứu, xương bồ các loại hương thảo, sau khi điều phối mùi hương tỏa ra còn dễ chịu hơn túi thơm trừ tà chứa bột hương thảo.

Mấy ngày trước Đoan ngọ, hương hoàn bán rất chạy, tuy bán rẻ, cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng lại làm nổi danh cửa

hàng.

Chương 35

Triệu Văn Nguyệt dường như cũng rất thích mùi hương này, không nhịn được hỏi: "Đây là mùi gì vậy?" "Là hương hoàn ta làm." A Triền tiện tay lấy một túi thơm trên quầy đưa cho Triệu Văn Nguyệt.

Triệu Văn Nguyệt có chút ghét bỏ nhìn túi thơm trên tay, đưa lại gần ngửi mùi hương trên đó: "Đây là hương hoàn tự ngươi làm?" "Đúng vậy." A Triền lại hỏi một lần nữa, "Biểu muội hôm nay có việc gì không?" "Không có việc gì thì không thể đến tìm ngươi sao?" Giọng Triệu Văn Nguyệt khá không khách khí, lập tức lại ho nhẹ một tiếng, "Thực ra cũng không có gì, chỉ là đến xem ngươi sống thế nào thôi." Nàng ta vốn là muốn tìm A Triền tâm sự, cuộc sống ở phủ họ Tiết hoàn toàn không giống như nàng ta tưởng tượng, Tiết lang đối với nàng ta vẫn rất tốt, nhưng Tiết lão thái thái rất khó tính, không chỉ khắp nơi gây khó dễ cho nàng ta, vậy mà còn muốn động đến của hồi môn của nàng ta.

Triệu Văn Nguyệt cả ngày dây dưa với lão thái thái đó, Tiết lang gần đây rất bận, căn bản không có tâm tình nghe nàng ta than thở, chỉ một mực bảo nàng ta nhẫn nhịn, nàng ta trong lòng u uất, lại không biết nên nói khổ với ai.

Mẹ không còn, bạn bè ngày xưa biết nàng ta làm thiếp cho người khác liền không còn qua lại, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn lại Quý Thiền.

A Triền cười cười, không để tâm đến thái độ của nàng ta: "Biểu muội mời ngồi." Nàng dẫn Triệu Văn Nguyệt ngồi xuống, lại nói: "Biểu muội gần đây có gặp phải chuyện gì phiền lòng không?" Triệu Văn Nguyệt mắt sáng lên. "Có phải liên quan đến Tiết đại nhân không?" Triệu Văn Nguyệt liên tục gật đầu, trước tiên kể lể với A

Triền một hồi về bộ mặt xấu xí của Tiết lão thái thái, sau lại nói đến Tiết Minh Đường. "Tương công gần đây rất phiền muộn, ban đêm đều nghỉ ngơi không tốt, nghe nha hoàn nói chàng đã nhiều ngày không ngủ được một giấc yên ổn rồi." "Nghiêm trọng như vậy sao, biểu muội là người tri kỷ của Tiết đại nhân, có biết là vì sao không?" A Triền lộ ra vẻ tò mò.

Lời của A Triền khiến Triệu Văn Nguyệt rất được an ủi, liền đem những gì mình biết nói ra hết. "Ngươi chắc hẳn biết vụ án hoạt thi chứ?

Vụ án đó vẫn luôn do phu quân phụ trách, ai ngờ con hoạt thi đó rất xảo quyệt, vốn ở phường Xương Bình, bây giờ lại trốn đến phường Thường Nhạc, đến nay vẫn chưa bắt được." A Triền có chút bất ngờ, phường Thường Nhạc không phải là phường mà phủ họ Nghiêm tọa lạc sao?

Con hoạt thi kia lúc đầu xuất hiện ở phường Xương Bình A Triền không để trong lòng, tưởng chỉ là một tai nạn, bây giờ xem ra, nó sao lại giống như đang truy tìm Tuệ nương?

Tuệ nương có gì đặc biệt sao?

Nó đã cắn chết Tuệ nương, đã nuốt huyết nhục của nàng… Đôi mày đẹp của A Triền khẽ nhướng lên, trong huyết nhục của Tuệ nương có dung nhập long cốt phấn, con hoạt thi kia không phải là nhắm vào long cốt phấn đó chứ?

Nhưng nếu vậy, nó nên nhắm vào chính mình chứ?

Hoặc có lẽ… nó muốn là long cốt phấn trộn lẫn với huyết nhục.

Nó đến nay chưa thể ra tay với Tuệ nương, nói không chừng là vì mùi hương trên người Tuệ nương đã bị che đậy, mùi quá nhạt, nó không thể xác định chính xác mục tiêu.

A Triền đột nhiên cười một tiếng, suy đoán này, lại khiến nàng có thêm một vài ý tưởng mới. "Ngươi cười cái gì?" Triệu Văn Nguyệt không hiểu hỏi. "Không có gì." A Triền chuyển chủ đề, "Xem ra Tiết đại nhân là vì bình thường áp lực quá lớn, nên mới cả đêm không ngủ được, chuyện này cũng không khó giải quyết." "Ngươi có cách?" Triệu Văn Nguyệt lập tức truy vấn. "Ta có thể điều chế cho biểu muội một ít hương phấn an thần, biểu muội mỗi tối đốt cho Tiết đại nhân, chắc hẳn có thể giúp ngủ ngon." "Ngươi có lòng tốt như vậy sao?

Ta nhớ ngươi và nhà họ Tiết vẫn luôn không hòa thuận mà?" Triệu Văn Nguyệt hiếm khi thông minh một lần.

A Triền thần sắc thản nhiên: "Ta và người nhà họ Tiết không hòa thuận, nhưng ta càng muốn bạc, hương phấn đặc chế giá cả không rẻ đâu, tiền đặt cọc năm lượng, đến lúc đó trả thêm mười lượng, không hiệu quả hoàn tiền, hương phấn đưa cho muội có thể tùy tiện tìm người đi kiểm tra, thế nào?" Triệu Văn Nguyệt chỉ hơi do dự một chút liền đồng ý, mười lăm lượng bạc thôi mà, đối với nàng ta chỉ là tiền nhỏ. "Được, khi nào ta đến lấy hương phấn?" "Ngày kia là được." Hôm nay, A Triền phải đến một cửa hàng săn bắn, mua hai loại hương liệu đặc biệt, ngày mai chắc là có thể điều chế ra hương phấn nàng đặc biệt chuẩn bị cho Tiết Minh Đường.

Triệu Văn Nguyệt ném một thỏi bạc nhỏ cho A Triền: "Được rồi, ngày kia ta lại đến tìm ngươi." Thấy Triệu Văn Nguyệt định đi, A Triền gọi nàng ta lại, gói hai viên hương hoàn cho nàng ta: "Biểu muội trông tiều tụy đi nhiều, có phải cũng không ngủ được không?

Có thể treo hai viên hương hoàn này ở đầu giường, là có thể ngủ ngon rồi." Triệu Văn Nguyệt nhận hương hoàn của nàng rồi đi.

A Triền đứng ở cửa nhìn theo bóng nàng ta đi xa, hai viên hương hoàn đó là hương an thần hiệu quả rất tốt, đợi sau khi dùng xong, nàng

ta chắc hẳn sẽ càng tin tưởng vào tay nghề điều hương của mình hơn.

Buổi chiều, A Triền đến tiệm thuốc mua ba cây Phí Huyết thảo, loại thảo dược này thường được dùng để luyện chế Hoạt Huyết đan.

Hoạt Huyết đan là một loại dược hoàn dùng cho tu sĩ cấp thấp, có tác dụng nhanh chóng kích phát tiềm năng trong cơ thể.

Hiệu quả của Phí Huyết thảo chính là giúp dược tính của đan dược dung nhập vào cơ thể con người với tốc độ nhanh nhất.

Ngoài Phí Huyết thảo, nàng còn mua một củ Vô Hương căn, đây là rễ của một loài hoa, màu vàng nâu, to bằng nắm tay trẻ con.

Chỉ cần một ít nước cốt là có thể trung hòa được mùi vị đặc trưng của Phí Huyết thảo, khiến người khác không thể phân biệt được thành phần mà vẫn giữ được dược tính.

Hai loại dược liệu đặc biệt này có giá không quá đắt, cộng lại chỉ tốn hai mươi lượng bạc, hơn nữa còn có thể lấy hàng ngay lập tức, không cần chờ đợi.

Lần mua bán này thuận lợi hơn dự kiến, tâm trạng A Triền khá tốt, lúc rời khỏi chợ Tây, nàng còn mua năm chiếc bánh đường ở cổng chợ.

Sau khi mua đồ xong, nàng thấy trời còn sớm, bèn định bụng tiện đường ghé qua phố Thiên Nhai để lấy mấy bộ y phục đã đặt trước đó về nhà.

Trong của hồi môn của mẹ Quý Thiền có một cửa tiệm ở phố Thiên Nhai, được người ta thuê lại để mở phường may.

Phường may đó mấy năm nay ngày càng nổi danh ở Thượng Kinh.

Mấy hôm trước, khi A Triền ký hợp đồng thuê mới với chưởng quỹ của phường may, nàng đã tiện thể đặt luôn mấy bộ y phục mới ở

đó.

Vị chưởng quỹ kia đã giảm giá cho nàng không ít, A Triền cũng không tiếc tiền, đặt luôn năm bộ xiêm y mới.

Từ chợ Tây đến phường may ở Thiên Nhai không quá xa, A Triền đi bộ đến đó.

Khi đang đi qua phố Thiên Nhai, nàng đột nhiên nhìn thấy một đội vệ sĩ của Minh Kính Ti cưỡi Long Huyết mã phi nước đại tới.

Người đi đường trên phố vội vàng né tránh, A Triền phản ứng hơi chậm một chút, nhưng cũng kịp thời lùi vào ven đường.

Không ngờ người dẫn đầu khi đến gần nàng lại ghìm ngựa dừng lại: "Quý cô nương?" A Triền ngẩng đầu nhìn người trên ngựa, không ngờ lại là Giang Thiên hộ đã gặp mặt nàng vài lần. "Giang đại nhân vẫn khỏe chứ." A Triền chào hỏi, có chút tò mò hỏi, "Giang đại nhân đây là muốn ra khỏi thành làm nhiệm vụ sao?" "Đúng vậy, có người phát hiện hổ yêu ở ngọn núi gần ngoại ô kinh thành, ta đến xem thử." Giang Khai thẳng thắn đáp.

A Triền làm ra vẻ kinh hãi: "Vậy người phát hiện hổ yêu không sao chứ?" "Không sao, là một đám con cháu nhà huân quý vô công rồi nghề phát hiện ra." Giang Khai dường như nghĩ đến điều gì đó, lại nói, "À đúng rồi, Tiết Chiêu cũng ở trong đám người đó." Đại nhân nhà hắn vì vị Quý cô nương này mà đã trở mặt với Tấn Dương hầu phủ, đám thuộc hạ như bọn họ đương nhiên phải điều tra rõ trong hầu phủ có những ai, sau này sớm muộn gì cũng dùng đến.

Vì vậy khi đám con cháu nhà huân quý kia sợ đến tè ra quần chạy đến Minh Kính Ti báo án, hắn đã nhận ra Tiết Chiêu ngay lập tức.

A Triền lập tức thay đổi thái độ: "Ôi chao, vậy mà lại không sao, thật là đáng tiếc quá." Giang Khai cười ha hả, chắp tay với A Triền:

"Quý cô nương đi đường cẩn thận, ta đi trước đây." "Ấy, chờ một chút." A Triền gọi Giang Khai đang định rời đi, đưa gói bánh đường đang cầm trong tay qua, "Bánh đường mới mua, tặng Giang Thiên hộ ăn dọc đường cho đỡ đói." Giang Khai cũng không khách khí, bàn tay to như quạt hương bồ vồ lấy gói giấy dầu: "Vậy thì cảm ơn Quý cô nương, lần sau gặp lại tên nhóc đó, ta sẽ thay cô nương đánh hắn vài trận." "Vậy quyết định thế nhé." A Triền cười tủm tỉm nhìn Giang Khai thúc ngựa rời đi.

A Triền đi đến ngoài cửa phường may, chưa kịp bước vào đã nghe thấy tiếng của một nam tử từ bên trong vọng ra: "Lấy mấy bộ y phục may sẵn ở đây ra đây." Phường may này tiếp đãi cả khách nam và khách nữ, nhưng bên trong có phòng phía đông và phía tây, có thể vào phòng trong để chọn vải và đo người, nên cũng không bị mạo phạm.

A Triền không để tâm đến chuyện này, cất bước đi vào.

Vào trong rồi nàng mới phát hiện, trong sảnh vậy mà lại đứng một đám công tử trẻ tuổi.

Dáng vẻ họ vô cùng nhếch nhác, y phục vải vóc đắt tiền trên người gần như đều bị bẩn và rách, trông như vừa mới chạy nạn từ đâu đó về.

Nàng thầm nghĩ chẳng lẽ lại trùng hợp đến vậy, vừa mới nghe Giang Khai nói mấy vị công tử nhà huân quý gặp phải hổ yêu, đã gặp họ ở đây rồi sao?

Chỉ liếc qua một cái, A Triền đã nhìn thấy Tiết Chiêu đang đứng giữa mấy người.

Đúng là bọn họ thật.

Khi nàng nhìn qua, ánh mắt có phần âm trầm của Tiết Chiêu cũng đang nhìn về phía nàng.

Lúc này vừa hay có chưởng quỹ đi tới, che khuất tầm mắt của Tiết Chiêu. "Mấy vị công tử xin chờ một lát, tôi đi lấy y phục mới ngay đây." Chưởng quỹ chuyên tiếp đãi khách nam tươi cười dẫn mấy người đến phòng phía tây.

A Triền không nhìn họ nữa, quay người nói với chưởng quỹ chuyên tiếp đãi khách nữ: "Chưởng quỹ, ta đến lấy y phục mới." Vị nữ chưởng quỹ nhận ra A Triền, giọng nói cũng dịu dàng đi mấy phần: "Y phục mới của Quý cô nương đã may xong cả rồi, mời cô nương vào phòng trong thay thử, nếu có chỗ nào không vừa người, chúng tôi sẽ sửa lại cho cô nương." A Triền vui vẻ nhận lời.

Nàng vào phòng phía đông thay thử cả năm bộ xiêm y, không có chỗ nào không ổn cả.

Vị chưởng quỹ mỗi lần thấy nàng thay một bộ y phục lại khen một lần, từ ngữ dùng cũng không hề lặp lại, A Triền không khỏi thầm nghĩ, người ta thành công quả nhiên là có lý do.

Sau khi thay y phục ra, chưởng quỹ gói đồ mới lại, rồi ân cần hỏi có cần giúp nàng gọi một cỗ xe ngựa không, A Triền đương nhiên đồng ý.

Đợi xe ngựa đến, nàng bước ra khỏi phòng trong, thấy Tiết Chiêu và bọn họ đã thay y phục mới và cũng đã ra ngoài, nhưng trong đám người đó lại có thêm một Tiết Minh Đường.

A Triền liếc họ một cái, thầm nghĩ, người nhà họ Tiết đúng là âm hồn không tan.

Tiết Minh Đường cũng nhìn thấy A Triền, nhưng không có phản ứng gì.

Hắn nhận được tin nên đến đây đón Tiết Chiêu.

Tiết Chiêu chọn mua y phục ở đây chỉ vì cửa tiệm này trước kia

trên danh nghĩa là của mẹ hắn, y phục của cả nhà họ đều đặt may ở đây.

Kết quả mới qua không bao lâu, cửa tiệm này đã rơi vào tay Quý Thiền.

Tiết Chiêu dĩ nhiên không hài lòng về chuyện này, nhưng sau lần bị Bạch Hưu Mệnh dạy dỗ, hắn dù sao cũng đã học được cách kiềm chế, không nói lời nào khó nghe với A Triền, chỉ cố tình lờ nàng đi.

Nhìn A Triền lên xe ngựa rời đi, Tiết Chiêu đi đến bên cạnh Tiết Minh Đường, hạ giọng nói: "Cữu cữu, nương vì nó mà bệnh mấy ngày rồi, chẳng lẽ cứ để nó đắc ý như vậy sao?" Tiết Minh Đường khẽ nheo mắt, dạo gần đây hắn vẫn luôn cho người theo dõi Quý Thiền, phát hiện nàng và Bạch Hưu Mệnh gần một tháng nay không có qua lại.

Tuy không biết trước đây Quý Thiền đã làm cách nào để lay động Bạch Hưu Mệnh, nhưng quan hệ của họ rõ ràng vẫn chưa đến mức như chị hắn tưởng.

Quý Thiền nhất định phải bị giải quyết, hơn nữa phải ra tay trước khi mối quan hệ giữa nàng và Bạch Hưu Mệnh sâu đậm hơn.

Vốn dĩ Tiết Minh Đường còn đang do dự, nhưng gần đây vừa hay lại có một cái cớ cực tốt.

Xem ra, hắn cần phải tìm cách lùa con hoạt thi đang chạy lung tung khắp nơi kia về phường Xương Bình, như vậy mới dễ tạo ra tai nạn.

A Triền đâu biết có người đang rình rập mình như hổ đói.

Sau khi về nhà, nàng đem Phí Huyết thảo đã mua về sấy khô trên bếp lửa, bên kia thì nghiền nát Vô Hương căn, vắt lấy nước cốt rồi nhỏ liên tục lên Phí Huyết thảo.

Sau khi bào chế như vậy hơn một canh giờ, Phí Huyết thảo đã

được sấy khô, mùi tanh thoang thoảng vốn có trên lá cỏ cũng hoàn toàn biến mất.

A Triền kiểm tra độ khô của Phí Huyết thảo, hài lòng lấy chúng xuống, cho vào cối giã thành bột.

Sau đó lại từ trong tủ lấy ra các loại hương liệu dùng để chế tác hương an thần, giã thành bột rồi trộn chung lại, cuối cùng đổ bột xương rồng vào trộn đều.

Mấy loại bột trộn lẫn vào nhau, tỏa ra một mùi hương mai đêm thoang thoảng, không quá nồng đậm nhưng lại thanh mát dễ chịu.

Bột hương này thích hợp nhất để đánh hương triện, tuy có hơi lãng phí nhưng hiệu quả nhất định sẽ rất tốt.

A Triền gói bột hương lại, chờ ngày kia Triệu Văn Nguyệt đến lấy.

Đến ngày hẹn, Triệu Văn Nguyệt mãi đến quá trưa mới đến tiệm của A Triền.

Trước khi ra ngoài, nàng vừa cãi nhau một trận với mụ già nhà họ Tiết, tâm trạng không tốt, đến tiệm vốn định lấy bột hương rồi đi ngay, lại bị A Triền gọi lại. "Biểu muội có biết đánh hương triện không?" A Triền hỏi.

Triệu Văn Nguyệt gật đầu: "Học qua một chút." "Vậy thì tốt." A Triền đưa gói bột hương đã gói kỹ cho nàng, "Chỗ bột hương này có thể dùng năm lần, mỗi tối trước khi ngủ đốt lên là được, nhưng hương này là điều chế theo triệu chứng của Tiết đại nhân, biểu muội nếu không bị mất ngủ, dạo gần đây tốt nhất nên ngủ riêng phòng với Tiết đại nhân." Triệu Văn Nguyệt mặt hơi đỏ lên, nàng vốn cũng không ngủ chung với Tiết Minh Đường.

Lão thái bà nhà họ Tiết nói nàng chỉ là một người thiếp, không thể

ở chung với con trai bà ta, nhất quyết bắt nàng dọn đến một viện khác.

Triệu Văn Nguyệt dĩ nhiên không phục, lúc mới vào nhà họ Tiết, vì chuyện này mà đã gây gổ với lão thái bà kia mấy trận.

Nhưng những chuyện này đương nhiên không thể nói cho A Triền biết, nàng nhận lấy bột hương, đưa số bạc đã chuẩn bị sẵn cho A Triền rồi vội vã rời đi.

Triệu Văn Nguyệt lấy được bột hương nhưng không về nhà họ Tiết ngay, mà đến một tiệm hương liệu khá có tiếng ở gần đó.

Nàng vào tiệm rồi gọi thẳng tiểu nhị ra bảo gọi ông chủ đến. "Cô nương muốn mua bột hương sao?" Ông chủ tiệm hương liệu thái độ ôn hòa hỏi. "Ở đây có thể kiểm tra xem nguyên liệu của bột hương có ổn không?" Triệu Văn Nguyệt hỏi.

Ông chủ chỉ sững lại một chút rồi gật đầu nói: "Dĩ nhiên là được." "Vậy ông xem giúp ta gói bột hương này có vấn đề gì không?" Chuyện liên quan đến an nguy của Tiết Minh Đường, Triệu Văn Nguyệt vô cùng cẩn thận.

Tuy Quý Thiền nói là vì tiền mới làm ăn với nàng, nhưng nàng vẫn phải cẩn thận một chút, dù sao Tiết lang mới là người nhà của nàng.

Chương 36

Vị chưởng quỹ cầm túi đựng bột hương ngửi đi ngửi lại, lại lấy một ít bột hương ra cho vào lư xông để thử mùi, cuối cùng mới cười nói với Triệu Văn Nguyệt: "Cô nương không cần lo lắng, đây chỉ là một loại hương an thần, hương thơm thanh nhã, người điều chế hương rất có phẩm vị." "Bột hương không có vấn đề gì sao?" "Cũng không thể nói là không có vấn đề, hương liệu này dùng liều lượng hơi nặng, đối với người mất ngủ có lẽ sẽ có hiệu quả đặc biệt, người bình thường tốt nhất không nên dùng." Lời của vị chưởng quỹ này lại giống hệt với lời dặn dò trước đó của Quý Thiền, Triệu Văn Nguyệt nghe đối phương nói vậy, cuối cùng cũng yên tâm.

Buổi tối, đợi Tiết Minh Đường từ chỗ mẹ hắn trở về phòng, liền ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Triệu Văn Nguyệt mặc bộ y phục mỏng manh ngồi trên chiếc kỷ thấp trước cửa sổ, đang đánh hương triện.

Tiết Minh Đường đi tới nhìn một cái: "Đây là gì vậy?" Triệu Văn Nguyệt dịu giọng: "Đây là hương an thần em đặc biệt mua cho phu quân, mấy ngày nay chàng ngủ không ngon, nghe nói hiệu quả của loại hương này rất tốt." Tiết Minh Đường cũng không từ chối, chỉ hỏi: "Hương an thần mua ở đâu vậy?" Triệu Văn Nguyệt lập tức nói: "Mua ở tiệm hương liệu gần đây thôi, có thơm không?" Hôm nay nàng quả thực có mua hai loại bột hương ở tiệm hương liệu đó, nhưng đều không phải là hương an thần.

Tuy phu quân chưa bao giờ nói với nàng chuyện của Quý Thiền, nhưng nàng cảm thấy người nhà họ Tiết hẳn là có thành kiến với Quý Thiền, tốt nhất không nên nhắc đến chuyện hương liệu mua từ chỗ

Quý Thiền trước mặt hắn thì hơn.

Tiết Minh Đường ghé lại gần ngửi thử, mùi hương này hắn quả thực rất thích, bèn gật đầu: "Thơm." Triệu Văn Nguyệt đánh xong hương triện, dùng một nén hương nhỏ châm lửa, rồi đậy nắp lư hương lại.

Làn khói xanh lượn lờ bốc lên từ lư hương, rất nhanh cả căn phòng đều tỏa ra một mùi hương mai thoang thoảng.

Đợi Triệu Văn Nguyệt rời đi, Tiết Minh Đường dựa vào đầu giường, trong lòng nghĩ về những bố trí gần đây, hắn cần phải sớm bắt được con hoạt thi kia, vụ án này hắn đã kéo dài quá lâu rồi.

Tuy cấp trên vì chưa có án mạng xảy ra nên không hối thúc, nhưng nếu cứ kéo dài nữa, e là sẽ để lại ấn tượng bất tài trong lòng Nghiêm Lập Nho.

Gần đây, hắn đã nắm được quỹ đạo hành tung của con hoạt thi đó, nhưng muốn lùa nó đến phường Xương Bình thì vẫn cần có người giúp sức, có lẽ có thể nhờ Nghiêm đại nhân cử một người đến giúp hắn?

Ngày thường, hễ nghĩ đến vụ án này là hắn lại trằn trọc không ngủ được, nhưng hôm nay lại cảm thấy mí mắt dần dần trĩu xuống.

Tiết Minh Đường nằm xuống giường, nhắm mắt lại, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Bột hương trong lư đang cháy từ từ, mùi của bột xương rồng dưới sự xúc tác của Phí Huyết thảo dần dần xâm nhập vào tứ chi bách hài của Tiết Minh Đường, mà hắn lại không hề hay biết.

Ngày hôm sau, Tiết Minh Đường ngủ một giấc ngon lành, cả người sảng khoái.

Sau khi thức dậy, hắn đến xem lư hương trên chiếc kỷ thấp, bột

hương bên trong đã cháy hết.

Hắn không khỏi nghĩ, hiệu quả của bột hương này tốt như vậy, tối nay có lẽ có thể đốt thêm một lư nữa.

Đến Hình Bộ, Tiết Minh Đường đi tìm Nghiêm Lập Nho để xin người, lại được báo là Nghiêm đại nhân hôm nay đã xin nghỉ bệnh.

Hắn kinh ngạc trong lòng, sao Nghiêm đại nhân đột nhiên lại bệnh rồi?

Chạng vạng hôm qua, phủ họ Nghiêm.

Từ sau khi Phương Ngọc xuất giá, lão Ngô được Trấn Bắc hầu cử đến bảo vệ bà ta đã biến mất.

Không biết là đi tìm Trấn Bắc hầu xin tội, hay là sợ tội bỏ trốn.

Nghiêm Lập Nho không quan tâm đến chuyện này, vụ án của Phương Ngọc đã thành án sắt, cho dù vị nhạc phụ kia của hắn có quay về cũng khó mà nói được gì. 37.

Hơn nữa, vị nhạc phụ kia của hắn nói là quan tâm đến Phương Ngọc, chẳng thà nói là quan tâm đến huyết mạch của chính mình.

Bây giờ đã có Trình nhi kế thừa hương hỏa, Phương Ngọc cũng không còn là người không thể thay thế nữa.

Trong phủ không còn bóng dáng của Phương Ngọc, quả thực khiến người ta ở thoải mái hơn.

Mấy ngày nay vì để tỏ ra đau buồn trước mặt người khác, Nghiêm Lập Nho thực sự có chút mệt mỏi.

Trước bữa tối, hắn nằm trên giường chợp mắt nửa canh giờ, khi tỉnh lại thì thấy trong phòng vô cùng yên tĩnh. "Người đâu." Nghiêm Lập Nho gọi một tiếng. "Lão gia có gì sai bảo ạ?" Nha hoàn đang chờ bên ngoài lập tức hỏi. "Như Tuệ đâu?" "Như Tuệ cô nương nửa canh

giờ trước đã đến nhà bếp lớn làm điểm tâm cho lão gia, tính thời gian thì cũng nên về rồi." Nha hoàn kia cũng cảm thấy kỳ lạ, nhà bếp lớn cách viện của lão gia không quá xa, chỉ cần đi qua hoa viên, chẳng lẽ lại có thể lạc đường?

Nghiêm Lập Nho đợi trong phòng nửa khắc đồng hồ, thấy Như Tuệ vẫn chưa về, bèn ra khỏi viện, đi về phía nhà bếp lớn.

Bây giờ không có Phương Ngọc, cho dù hắn có tỏ ra quan tâm đến Như Tuệ, trong phủ này cũng không ai dám nói nửa lời.

Lúc này trời vẫn chưa tối hẳn, khi Nghiêm Lập Nho đi qua hoa viên, ngang qua hai hòn non bộ, đột nhiên nghe thấy tiếng vải vóc ma sát sột soạt.

Hắn khẽ nhíu mày, dừng bước.

Thấy tiếng bước chân đã im, âm thanh sau hòn non bộ càng thêm tùy tiện, thậm chí còn truyền đến tiếng quần áo bị xé rách.

Nghiêm Lập Nho còn đang nghĩ ai mà to gan đến vậy, đột nhiên nghe thấy tiếng một nam tử kêu "A" một tiếng, sau đó một giọng nói a thé chói tai xé tan sự tĩnh lặng. "Cứu mạng ——" Cùng với tiếng kêu đó, các nha hoàn gia đinh gần đó nghe thấy tiếng động đều chạy về phía này, nhưng người phản ứng đầu tiên vẫn là Nghiêm Lập Nho.

Nghiêm Lập Nho bước nhanh vòng ra sau hòn non bộ, trong hang động mà thợ thủ công cố ý tạo ra, hắn nhìn thấy Nghiêm Trình đang bóp cổ một nữ tử, định giở trò đồi bại. "Nghiêm Trình, ngươi đang làm gì vậy?" Sắc mặt Nghiêm Lập Nho tái mét.

Nghiêm Trình quay đầu lại, thấy người đến lại là cha mình, không khỏi biến sắc.

Hắn vội vàng buông nữ tử đang bị bóp cổ ra, quay người lại, giọng nói run rẩy: "Cha, sao cha lại ở đây?" Nghiêm Lập Nho không

trả lời, chỉ ra lệnh: "Ra đây." Nghiêm Trình đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cho đến khi nữ tử bị hắn che khuất sau lưng, áo trên bị xé rách, lộ ra hơn nửa bờ vai trắng như tuyết, ngẩng mặt lên.

Chính là Như Tuệ.

Đôi mắt vô hồn của Như Tuệ sau khi nhìn thấy Nghiêm Lập Nho dường như cuối cùng cũng có một tia sáng, cả người run rẩy bật khóc thành tiếng: "Lão gia, cầu lão gia cứu con… Công tử, cậu ấy… hu hu hu…" Như Tuệ khóc lóc thảm thiết, cơ thể lảo đảo không đứng vững, cứ thế ngã ngồi xuống đất.

Nghiêm Lập Nho thấy cảnh này, đau lòng và tức giận đan xen, cả khuôn mặt vì phẫn nộ mà có phần méo mó.

Ánh mắt hắn nhìn Nghiêm Trình mang theo một tia hung tợn.

Nghiêm Trình cũng cảm nhận được sự tức giận của cha, vừa lùi lại vừa lắp bắp nói: "Cha, cha nghe con giải thích, là cô ta, là cô ta chủ động quyến rũ con, con thật sự không cố ý." Hắn chỉ vào Như Tuệ đang co ro trong góc, muốn đổ hết tội lỗi lên người nàng.

Hắn tưởng Nghiêm Lập Nho tức giận là vì mẹ hắn chưa qua thất tuần, hắn trong lúc đang để tang đã thân mật với nha hoàn, lại không biết điều Nghiêm Lập Nho quan tâm căn bản chính là bản thân Như Tuệ. "Ngươi còn dám ngụy biện!" Nghiêm Lập Nho tức giận bừng bừng, một tay kéo Nghiêm Trình ra khỏi hang non bộ, chưa đợi Nghiêm Trình mở miệng lần nữa, một cước đã đá vào bụng hắn.

Nghiêm Trình bị đá văng xa hai mét, Nghiêm Lập Nho vẫn chưa hả giận, ông ta nhìn quanh, tìm thấy một khúc gỗ trên đất, vung lên đánh tới tấp vào người Nghiêm Trình.

Thế nhưng Nghiêm Trình lại không biết sự nghiêm trọng của sự việc, chỉ không ngừng cầu xin: "Đừng đánh nữa, cha con biết sai rồi,

lần sau con không dám nữa, thật sự là nha hoàn này chủ động quyến rũ con." Đợi đám hạ nhân trong phủ Nghiêm nghe thấy tiếng động chạy đến, cảnh tượng họ thấy là vị công tử nhà mình nửa thân dưới máu me đầm đìa, và lão gia đang cầm một khúc gỗ dính máu.

Nghiêm Trình co quắp trên đất, ôm chân rên rỉ không ngớt, miệng không ngừng kêu la: "Chân ta gãy rồi, mau đi gọi đại phu!" Quản gia đến hơi muộn, vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết công tử đã chọc giận lão gia, bị đánh gãy chân.

Mãi đến khi ông ta thấy Như Tuệ quần áo xộc xệch từ sau hòn non bộ đi ra, sắc mặt mới biến đổi, ánh mắt chuyển sang Nghiêm Lập Nho đang không chút biểu cảm.

Quản gia thầm than trong lòng một tiếng, ra hiệu cho người đi gọi đại phu.

Nghiêm Trình rên rỉ được hai gia đinh khiêng đi, Nghiêm Lập Nho đi về phía Như Tuệ, vừa định chạm vào tay nàng, lại thấy nàng đột nhiên lùi lại mấy bước, dường như bị dọa sợ.

Những nha hoàn và gia đinh xung quanh chưa rời đi đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Như Tuệ, có ánh mắt mang theo sự đồng tình, có ánh mắt lại như Nghiêm Trình, không có ý tốt.

Trong lòng họ, có lẽ Như Tuệ là người vô tội, nhưng khi sự việc bị làm lớn lên, Như Tuệ cũng trở thành kẻ đầu sỏ chia rẽ tình cha con nhà họ Nghiêm.

Có lẽ nàng còn phải mang tiếng xấu là quyến rũ chủ tử.

Có danh tiếng như vậy trong phủ, sau này làm sao có thể sống tiếp?

Nếu là trước đây, họ còn nghĩ lão gia có lẽ sẽ nạp Như Tuệ làm thiếp, nhưng bây giờ nàng đã bị công tử nhìn thấy thân thể, lão gia sao

có thể muốn nàng nữa.

Những nha hoàn ngày thường có quan hệ tốt với Như Tuệ đều cảm thấy chua xót, không ai tiến lên an ủi.

Ban đêm, phủ họ Nghiêm một mảnh tĩnh lặng.

Vết thương trên chân Nghiêm Trình được đại phu bôi thuốc rồi dùng ván gỗ cố định băng bó lại, vì chân đau nên hắn ngủ không yên.

Nửa đêm, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng cửa phòng kêu kẽo kẹt, dường như có ai đó đi vào.

Hắn mở mắt ra, trong bóng tối lờ mờ nhìn thấy bóng dáng yêu kiều của một nữ tử. "Ai?" Nghiêm Trình lên tiếng hỏi.

Mãi đến khi nữ tử đó đi đến bên giường hắn, Nghiêm Trình mới nhận ra khuôn mặt của đối phương, chính là con tiện nhân ban ngày ở hoa viên dùng ánh mắt quyến rũ hắn, lại hại hắn bị cha đánh gãy chân! "Là ngươi." Nghiêm Trình hằn học nói, "Tiện nhân, ngươi còn dám đến?" Như Tuệ cúi mắt nhìn Nghiêm Trình: "Nghiêm công tử, chúng ta lại gặp nhau rồi." "Cái gì?" Nghiêm Trình nghe lời nói khó hiểu của nàng, có chút không hiểu, cái gì gọi là lại gặp nhau rồi? "Ta vẫn luôn rất ngưỡng mộ Nghiêm phu nhân, bà ấy đã nuôi dạy được một người con hiếu thuận như Nghiêm công tử." Như Tuệ chậm rãi nói, "Cho nên ta nghĩ, nếu Nghiêm phu nhân không còn nữa, với lòng hiếu thuận của Nghiêm công tử, hẳn là sẽ rất vui lòng xuống đó bầu bạn với bà ấy." Nghiêm Trình lúc này mới nhận ra điều không ổn, vừa định mở miệng kêu người, lại bị một bàn tay bịt chặt miệng, bàn tay đó lạnh như băng nhưng lại mạnh vô cùng, khiến hắn không thể giãy giụa.

Như Tuệ nhìn Nghiêm Trình, đưa một ngón trỏ lên môi: "Suỵt ——" Trong mắt Nghiêm Trình tràn đầy vẻ kinh hãi, cảm giác lạnh lẽo không giống người sống từ bàn tay đó, khiến hắn trong phút chốc nghĩ đến thi thể.

Hắn điều khiển hoạt thi nhiều năm, quá quen thuộc với nhiệt độ đó rồi. "Nghiêm công tử, ngươi đoán ra rồi, phải không?" Khuôn mặt của Như Tuệ áp sát Nghiêm Trình, nàng càng đến gần, Nghiêm Trình càng run rẩy không ngừng.

Người phụ nữ này, không có hơi thở, không có nhịp tim.

Nàng, nàng vậy mà lại là một hoạt thi!

Nghiêm Trình không thể phát ra tiếng, chỉ có thể vô thức trợn to mắt.

Như Tuệ nhìn bộ dạng sợ hãi của hắn, vẻ mặt không hề dao động.

Nàng khẽ nói: "Người đáng lẽ phải chịu đủ mọi dày vò mà chết là Phương Ngọc, nhưng ta không thể tự tay giết bà ta, nên chỉ có thể để cha ngươi ra tay." Đồng tử của Nghiêm Trình co rút lại. "Ngươi là con trai của Phương Ngọc, là kẻ đầu sỏ đã biến ta thành bộ dạng này, để ngươi thay mẹ ngươi chịu tội, cũng không phải là oan uổng." Nghiêm Trình cuối cùng cũng đoán ra hoạt thi trước mắt là ai, nhưng hắn dù thế nào cũng không thể hiểu nổi, người phụ nữ tên Trần Tuệ kia, rốt cuộc đã làm cách nào để biến thành bộ dạng hiện tại?

Có người đã giúp nàng ta?

Là ai?

Là ai muốn hại nhà họ Nghiêm?

Như Tuệ giơ tay phải lên, lộ ra một con dao mổ lợn sáng loáng.

Nàng nói: "Nỗi đau cả đời này của ta, đều là do mẹ ngươi và cha ngươi gây ra, họ đã cho ta hiểu ra một đạo lý, có những người căn bản không xứng đáng sống trên đời này, lúc cần phải tàn nhẫn, tuyệt đối đừng do dự." Con dao đó không chút do dự chém xuống hạ thân của Nghiêm Trình.

Khi nhát dao chém xuống, Nghiêm Trình vì đau đớn, mạch máu trên cổ và trên mặt đều nổi lên.

Như Tuệ lại nói với giọng bình thản: "Nhát dao này, coi như là báo thù cho những nha hoàn trong phủ này đã chết vì ngươi." Nàng mới vào phủ không lâu, nha hoàn trong viện của Nghiêm Lập Nho đã ngầm nhắc nhở nàng, phải tránh xa Nghiêm Trình.

Nha hoàn hầu hạ bên cạnh Nghiêm Trình, cứ vài tháng lại phải đổi một lứa mới, nghe nói đều là vì không an phận mà bị đuổi đi.

Như Tuệ đã đi dò hỏi, những nha hoàn bị đuổi đi đó, căn bản không phải bị bán đi, họ đều đã mất tích.

Có lẽ những cô nương đáng thương đó cũng giống như nàng, lặng lẽ chết trong miệng hoạt thi.

Chỉ là nàng may mắn, sau khi chết lại từ trong mộ bò ra.

Nàng chém từng nhát từng nhát, không biết Nghiêm Trình những năm qua đã hại chết bao nhiêu người, nghĩ lại những nhát dao mình đâm này hẳn là không đủ để hắn trả nợ mạng người.

Như Tuệ buông tay đang kìm hãm hắn ra, Nghiêm Trình đã không nói nên lời nữa, lồng ngực hắn chỉ còn phập phồng nhẹ, trên giường toàn là máu chảy ra từ người hắn, hắn cuối cùng cũng sắp chết.

Dưới cái nhìn của Như Tuệ, Nghiêm Trình cuối cùng cũng trút hơi thở cuối cùng.

Nàng cắm con dao trong tay vào tim hắn, rồi buông tay.

Chương 37

Lúc này, trên mặt, trên tay và trên quần áo của Như Tuệ đều dính đầy máu của Nghiêm Trình, nàng không hề lau dọn cho mình, mà quay người bước ra khỏi phòng.

Đêm nay sắc trời rất đẹp, đầy trời sao điểm xuyết trên bầu trời đêm, một vầng trăng sáng lặng lẽ chiếu rọi mặt đất.

Giữa tiếng côn trùng rả rích, Như Tuệ đi về phía hoa viên của phủ họ Nghiêm.

Trong hoa viên có một hồ nước, nghe nói là vì Nghiêm phu nhân thích hoa sen, nhưng bây giờ hoa sen vẫn chưa nở, hoa sen năm nay Nghiêm phu nhân cũng không thể nhìn thấy nữa.

Như Tuệ đứng bên bờ hồ, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy, trên đó viết nguệch ngoạc mấy dòng chữ.

Nàng đặt tờ giấy đã nhuốm đỏ quá nửa máu bên bờ hồ, lấy một hòn sỏi đè lên, sau đó ngồi bên bờ hồ, hóng gió nửa đêm.

Cảnh sắc ở đây rất đẹp, sau khi vào phủ họ Nghiêm, nàng vẫn luôn không có tâm trạng để ý đến những thứ khác, bây giờ mọi chuyện đã bụi lắng, nàng cuối cùng cũng thả lỏng được.

Sống thật tốt, có thể mãi mãi ngắm nhìn cảnh sắc như vậy.

Nàng nghĩ, tuy mình đã chết, nhưng vẫn phải cố gắng sống tiếp.

Có người, đang chờ nàng mà.

Trời gần sáng, Như Tuệ bước xuống hồ, nước hồ ngập đến eo nàng, nàng nhắm mắt lại, chìm xuống nước.

Đêm qua Nghiêm Lập Nho ngủ không yên, ông ta lại mơ thấy A

Tuệ, dáng vẻ trước khi chết của A Tuệ và khuôn mặt tuyệt vọng đẫm lệ của Như Tuệ không ngừng đan xen trong đầu ông ta.

Khi nha hoàn gọi ông ta dậy ở ngoài cửa, Nghiêm Lập Nho gần như lập tức mở mắt.

Ông ta mặc xong quan bào bước ra cửa, thấy trong hai nha hoàn đang đứng gác ngoài cửa không có Như Tuệ, bèn hỏi: "Như Tuệ đâu?" Hai nha hoàn nhìn nhau: "Như Tuệ có lẽ vẫn đang nghỉ ngơi trong phòng." Hôm qua xảy ra chuyện như vậy, nếu họ là Như Tuệ, e là cũng không còn mặt mũi nào gặp người khác.

Nghiêm Lập Nho nhíu mày, dặn dò: "Gọi cô ấy đến đây, ta có chuyện muốn nói với cô ấy." "Vâng." Một nha hoàn đang định đi gọi người, lại thấy quản gia lảo đảo chạy vào, mặt đầy vẻ kinh hãi: "Lão gia, công tử xảy ra chuyện rồi." Nghiêm Lập Nho quay đầu nhìn quản gia: "Xảy ra chuyện gì?" Quản gia nuốt nước bọt: "Công tử, cậu ấy… tối qua bị kẻ xấu giết rồi." Nghĩ đến cảnh tượng đầy máu trên giường mình vừa thấy, tay chân quản gia không khỏi run rẩy.

Ông ta thậm chí không dám nhìn kỹ người trên giường, nhưng chảy nhiều máu như vậy, chắc chắn là không qua khỏi rồi.

Nghiêm Lập Nho sững người, một lúc lâu sau mới bước nhanh ra khỏi viện.

Rất nhanh, ông ta đã đến viện của Nghiêm Trình.

Mấy gia đinh đứng gác ngoài viện, thấy Nghiêm Lập Nho đến, lập tức nhường đường.

Nghiêm Lập Nho bước vào phòng ngủ của Nghiêm Trình, đến gần giường, cũng nhìn rõ đứa con trai đã biến thành một cỗ thi thể đang nằm trên đó.

Ông ta không quá yêu thích đứa con trai này, tính tình của Nghiêm

Trình giống Phương Ngọc hơn, lại bị Trấn Bắc hầu và Phương Ngọc nuông chiều thành một kẻ ăn chơi trác táng.

Nhưng sự tồn tại của hắn, vốn dĩ là để nối dõi huyết mạch cho Trấn Bắc hầu, Nghiêm Lập Nho gần như không hề can thiệp vào quá trình trưởng thành của hắn.

Nhưng dù sao đi nữa, Nghiêm Trình cũng là con trai duy nhất của ông ta.

Nghiêm Lập Nho đích thân tiến lên kiểm tra vết thương trên người Nghiêm Trình, ông ta ở Hình Bộ nhiều năm, cho dù chưa học qua nghiệm thi, cũng có kinh nghiệm khá phong phú.

Ông ta chỉ nhìn thoáng qua hạ thân thảm khốc của Nghiêm Trình, liền dời mắt đi, trầm giọng nói với quản gia: "Đưa… Như Tuệ đến đây." Quản gia giật mình, nhưng vẫn nghe lời đi ra ngoài tìm người.

Ông ta ra ngoài không bao lâu, lại vội vã quay lại: "Lão gia…" Sắc mặt Nghiêm Lập Nho rất khó coi, thấy quản gia một mình trở về, lạnh lùng hỏi: "Người đâu?" Quản gia cứng rắn nói: "Vừa rồi có hạ nhân phát hiện thi thể của Như Tuệ trong hồ." Nghiêm Lập Nho như thể không nghe rõ lời ông ta: "Cái gì?" "…Như Tuệ, có lẽ là sợ tội tự vẫn rồi." Quản gia thầm than trong lòng, ông ta không có ấn tượng xấu về Như Tuệ, chỉ là không ngờ, vị Như Tuệ cô nương này lại là một người tàn nhẫn đến vậy.

Giết thiếu gia không nói, quay đầu còn tự kết liễu mạng mình, không chừa lại chút đường lui nào.

Vừa nói, quản gia vừa đưa ra bức di thư mà hạ nhân giao cho ông ta.

Bức di thư đó dính một mảng máu lớn, Nghiêm Lập Nho nhận lấy mở ra, chữ trên đó nguệch ngoạc, non nớt lại lạ lẫm, vẫn là do ông ta

lúc rảnh rỗi dạy nàng viết.

Trên đó viết rằng, nàng bị người ta làm nhục, đã không còn mặt mũi nào sống trên đời, biết rõ chuyện mình đã làm là có lỗi với lão gia, chỉ cầu lão gia có thể chôn nàng bên cạnh cha mình.

Nghiêm Lập Nho lảo đảo, tờ giấy mỏng trong tay rơi xuống đất, đột nhiên phun ra một ngụm máu đen. "Lão gia!" Quản gia vội vàng lao lên, đỡ lấy Nghiêm Lập Nho đột nhiên ngất đi.

Cái chết của Nghiêm Trình nhà họ Nghiêm không hề báo quan, vì vậy người trong Hình Bộ vẫn chưa biết nhà họ Nghiêm trong một đêm đã xảy ra chuyện lớn như vậy, chỉ biết Tả Thị lang đại nhân đã xin nghỉ bệnh.

Mãi đến chiều, quản gia dưới sự chỉ dẫn của đại phu đã ép Nghiêm Lập Nho uống hai bát thuốc, ông ta cuối cùng mới có dấu hiệu tỉnh lại.

Nghiêm Lập Nho mở mắt, giọng khàn khàn, quay đầu hỏi vị đại phu đang bắt mạch cho mình: "Ta bị làm sao vậy?" Vị đại phu lên tiếng nói: "Đại nhân nhất thời nóng giận công tâm, sau này nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt." Ông ta thực ra lúc bắt mạch đã nhận ra một chút khác thường, vị đại nhân này dường như không chỉ đơn giản là nóng giận công tâm, theo lý mà nói, triệu chứng của Nghiêm đại nhân lúc này tuyệt đối không nên là huyết hành không thông, thế mà ông ta lại bắt ra được mạch tượng này.

Hơn nữa, lúc nãy khi ông ta xoa bóp cho Nghiêm đại nhân, còn thấy trên lưng đối phương có những vết đốm đen, những vết đốm đen đó lại giống hệt như những vết ông ta từng thấy trên thi thể.

Tình huống này thực sự quỷ dị, ông ta lại không dám nói bừa, suy đi nghĩ lại, mới bổ sung một câu: "Thảo dân y thuật có hạn, đại nhân nếu tiện, tốt nhất nên mời thêm thái y đến xem." "Bản quan biết rồi."

Tang lễ của Nghiêm Trình, nhà họ Nghiêm tổ chức rất kín đáo.

Mãi đến ngày hắn xuất quan, mới lục tục có người nhận được tin tức, nhưng cũng không ai dò hỏi ra được, rốt cuộc Nghiêm Trình chết như thế nào.

Chỉ nghe được một vài lời đồn đại, nói rằng cái chết của Nghiêm Trình có liên quan đến một nữ tử bị hắn làm nhục lúc sinh thời.

Mấy người ngày thường thân thiết với Nghiêm Trình cũng đều biết hắn là người như thế nào, đối với chuyện này cũng không thấy lạ.

Nghiêm Lập Nho dù sao cũng là Hình Bộ Tả Thị lang, ông ta không báo quan, người khác cũng không thể cưỡng ép đến phủ họ Nghiêm điều tra, mọi người bàn tán một hồi, rồi cũng cho qua.

Mọi người cũng chỉ cảm thấy Nghiêm đại nhân vận khí thực sự không tốt, liên tiếp mất vợ mất con, chớp mắt một cái cả gia đình chỉ còn lại mình ông ta.

Sau khi chôn cất Nghiêm Trình xong, Nghiêm Lập Nho vừa về đến phủ, quản gia liền tiến lên, cứng rắn hỏi: "Lão gia, thi thể của Như Tuệ phải xử lý thế nào?" Theo lý mà nói, Như Tuệ đã hại chết công tử, lão gia chắc chắn sẽ đem nàng ra băm vằm vạn đoạn.

Nhưng lão gia không những không làm vậy, mà còn đích thân chỉnh trang dung nhan cho nàng, lại mua quan tài để liệm nàng.

Quản gia nhất thời không đoán được ý của Nghiêm Lập Nho, đành phải đích thân đến hỏi.

Nghiêm Lập Nho im lặng một lúc lâu, mới nói: "Nàng đã muốn được chôn bên cạnh cha nàng, vậy thì phái người đưa nàng đi chôn đi." "Vâng." Quản gia nhận được lệnh xong lập tức gọi gia đinh đến, cho người khiêng quan tài ra khỏi phủ.

Dù sao trước đây cha của Như Tuệ cũng là do ông ta cho người an táng, ông ta vừa hay biết người được chôn ở đâu.

Gia đinh của phủ họ Nghiêm làm việc rất nhanh nhẹn, tìm được mộ của cha Như Tuệ, lại đào một cái hố sâu bên cạnh, đặt quan tài vào hố rồi lấp đất lên.

Cả nhà Như Tuệ đều đã mất, bây giờ nàng cũng không còn, sau này cũng không có ai đến cúng bái, nên cũng không cần lập bia.

Quản gia dẫn người rời đi thì ngoảnh lại nhìn, hai ngôi mộ trơ trọi đứng đó, sau này không ai biết, chủ nhân của ngôi mộ lúc sinh thời rốt cuộc đã trải qua những gì.

Lại qua mấy ngày, nhân vật chính của những câu chuyện mới trong thành đã thay đổi, nghe nói con gái của Lâm đại tướng quân ở thành Lâm đã cướp vị hôn phu của em gái mình, hai người đã đánh nhau ở yến tiệc ngắm hoa của công chúa, cảnh tượng rất khó coi.

Dân chúng nghe được chuyện náo nhiệt như vậy, lập tức mất đi hứng thú truy cứu chân tướng việc Nghiêm thanh thiên mất cả vợ lẫn con.

Khi mọi chuyện đã lắng xuống, vào một đêm trăng bị mây đen che khuất, ở một khu mộ ngoại ô, dưới lớp đất truyền đến tiếng động phanh phanh.

May mà xung quanh không có người qua lại, chỉ có những con ve sầu đang đậu trên cây bị kinh động mà vỗ cánh bay đi.

Sau vài tiếng động, lại có một tiếng động lớn, lớp đất trên mộ bị hất tung, nắp quan tài cũng bay lên.

Một lát sau, một bàn tay vịn vào mép quan tài, Trần Tuệ từ trong quan tài ngồi dậy.

Nàng nhìn quanh, bốn phía một mảnh tĩnh lặng.

Sau khi ra khỏi quan tài, nàng đậy nắp quan tài lại, sau đó lại vun đất trở về, rất nhanh một ngôi mộ đã được vun xong.

Đợi nàng xử lý xong dấu vết xung quanh khu mộ, đã gần đến canh tư.

Nàng đi ra khỏi khu rừng, nhận định phương hướng, bước chân nhẹ nhàng đi về phía Thượng Kinh.

Khi Trần Tuệ đến ngoài cổng thành, đã có không ít dân chúng từ các thôn làng bên dưới gánh gồng đứng chờ ngoài cổng thành.

Mùa này, có rất nhiều nông dân gánh hoa quả rau củ tươi trong nhà đến thành bán rong, cũng coi như là một khoản thu nhập không tồi. 38.

Nàng một mình trà trộn vào đám đông, cũng không tỏ ra lạc lõng.

Canh năm, tiếng trống trong thành vang lên, lệnh giới nghiêm kết thúc, cổng thành mở toang.

A Triền vẫn còn đang trong giấc mộng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa đều đặn và kiên trì, nàng mơ màng mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng hẳn.

Nàng ngáp một cái thật dài, mái tóc dài xõa tung, khoác một chiếc áo ngoài, không mấy tình nguyện đi xuống lầu.

Tiếng gõ cửa dưới lầu đã vang lên một lúc rồi. "Ai vậy?" Giọng nàng mang theo sự mệt mỏi và một chút phàn nàn. "Là ta." Giọng nói ngoài cửa khiến A Triền đột nhiên tỉnh táo mấy phần, nàng vội vàng rút then cửa, mở cửa ra.

Cùng với tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai, khuôn mặt tươi cười của Tuệ nương xuất hiện trong tầm mắt của A Triền. "A Triền, ta đã trở về." "Mừng nàng trở về." A Triền cũng nở nụ cười.

Nàng nghiêng người để Trần Tuệ vào nhà, sau khi đóng cửa lại

mới nói: "Chuyện Tuệ nương muốn làm, bây giờ đã xong rồi sao?" "Vẫn chưa." Trần Tuệ ngồi xuống ghế, tuy không cảm thấy mệt mỏi nhưng khi trở về đây, thân tâm dường như đều được thả lỏng.

A Triền lộ vẻ ngạc nhiên.

Trần Tuệ bình tĩnh nói: "Mẹ con Phương Ngọc đã chết, nhưng Nghiêm Lập Nho vẫn còn sống." A Triền không hề bất ngờ, Nghiêm Lập Nho là Hình bộ Tả thị lang, quan tam phẩm đương triều, nếu hắn đột ngột qua đời, chuyện tất sẽ ầm ĩ, một khi có người đến điều tra, Tuệ nương chắc chắn không thoát được.

Tuệ nương cũng không phải Lâm thị, tuy nàng đã chết, nhưng người vẫn còn trên thế gian này, phải tính toán nhiều hơn cho bản thân mới phải.

Nhưng theo sự hiểu biết của nàng về Tuệ nương, nàng ấy sẽ không rời khỏi Nghiêm gia mà không làm gì cả. "Ngươi đã làm gì hắn?" A Triền hứng thú hỏi. "Ta đã cho hắn uống máu của ta." Từ khi có thể chạm vào thức ăn của Nghiêm Lập Nho, mỗi ngày nàng đều vắt máu không mấy dồi dào trong cơ thể mình hòa vào đó.

Trà nàng pha cho hắn, điểm tâm nàng làm, mỗi món ăn đưa cho hắn đều có máu của nàng.

Nàng là hoạt thi, trong máu tự mang thi độc, đó là thứ độc mà dù dùng kim bạc thử thế nào cũng không ra.

Cho dù Nghiêm Lập Nho cẩn thận đến đâu, hắn cũng chắc chắn sẽ trúng độc. "Nếu bây giờ hắn tự vẫn, nói không chừng còn có cơ hội biến thành hoạt thi đó." A Triền cười tủm tỉm nói. "Hắn sẽ không làm vậy đâu, hắn tham luyến quyền thế, sao nỡ đi chết?

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn chính mình, thối rữa từng chút một." Trần Tuệ nói bằng giọng bình thản. "Ai nha, vậy thì bá tánh trong

thành sẽ đau lòng lắm, Nghiêm đại nhân ở bên ngoài, danh tiếng rất tốt đó." Bất kể nhân phẩm Nghiêm Lập Nho thế nào, hình tượng bên ngoài của hắn rất tốt, cũng thật sự từng giúp đỡ một vài người dân, nếu không danh tiếng cũng không thể lan xa như vậy. "Danh tiếng… những danh tiếng đó, cứ giữ lại để chôn cùng hắn đi." Trần Tuệ ở lại chỗ của A Triền.

Bây giờ nàng đã không còn là dáng vẻ của hơn mười năm sau, người xung quanh rất khó nhận ra nàng và bà chủ quán ăn ở cuối phố là một người, trừ phi người trong Nghiêm phủ tình cờ đi qua, có thể sẽ nhận ra khuôn mặt nàng.

Tuy khả năng không lớn, Trần Tuệ vẫn thay đổi một chút, nàng không muốn gây thêm phiền phức không cần thiết cho A Triền.

Nàng bới tóc, lại trang điểm một kiểu khác một chút so với trước kia, so với khuôn mặt cũ, đã có ba bốn phần thay đổi.

A Triền hau háu nhìn nàng trang điểm, ánh mắt đầy hứng thú.

Sau khi Trần Tuệ trang điểm xong, liền ấn A Triền đang rục rịch xuống ghế, trang điểm cho nàng một kiểu hoa đào xinh đẹp.

A Triền soi gương sờ mặt, cảm thấy mình hôm nay thật xinh đẹp.

Chương 38

Sáng sớm, sau khi A Triền ăn điểm tâm do Trần Tuệ làm, nàng cùng Tuệ nương đến xưởng mộc gần đó.

Tạm thời nàng chưa có ý định chuyển nhà, Trần Tuệ tuy không cần ngủ, nhưng cũng phải có chỗ nghỉ ngơi.

A Triền và Trần Tuệ bàn bạc một lúc, hai người quyết định mua một chiếc giường dài đặt ở tầng một, tối có thể nghỉ ngơi ở đó.

Hai người chọn một chiếc giường có chiều dài phù hợp, A Triền trả tiền, người làm trong tiệm hỏi địa chỉ của nàng, thấy không xa lắm liền đẩy xe đến, giao giường đến tận tiệm cho nàng.

Trên đường về, A Triền thấy mấy người gõ chiêng gõ trống thu hút người dân đến đầu phố, nàng cũng tò mò nhìn về phía đó. "Có chuyện gì vậy?" Nàng nhận ra người đi đầu là phường chính của phường Xương Bình, ngày thường chỉ quản lý những người chạy lung tung sau giờ giới nghiêm, những lúc khác thì cũng như bá tánh bình thường, thỉnh thoảng có thể thấy trên phố.

Nàng cũng là một lần nghe người ta gọi ông là phường chính mới biết thân phận của đối phương.

Người làm giao hàng thấy A Triền tò mò, liền cười nói: "Cô nương cứ đi xem náo nhiệt đi, tôi đi chậm thôi, nếu đến trước sẽ đứng ở cửa đợi cô." "Được." A Triền kéo Trần Tuệ ra đầu phố xem náo nhiệt.

Đợi mọi người tụ tập lại, phường chính mới lớn tiếng nói: "Gần đây trong phường có hoạt thi lẩn trốn, tối nay các đại nhân Hình bộ sẽ truy tìm tung tích hoạt thi trong phường, sau giờ giới nghiêm, mỗi nhà đều phải khóa chặt cửa sổ, tuyệt đối không được gây rối việc phá án."

Phường chính nói xong, mọi người phản ứng không mấy nhiệt tình.

Những lời này, trước đây đã nghe qua mấy lần, kết quả hoạt thi vẫn chưa bị bắt.

May mà sau đó không có ai chết nữa, mọi người cũng không còn quan tâm nhiều, ai ngờ con hoạt thi kia đi một vòng trong thành rồi lại quay về. "Mấy vị đại nhân Hình bộ đó có đáng tin không vậy, đã bắt bao nhiêu lần rồi, sao vẫn chưa bắt được?" Có người trong đám đông hét lên.

Phường chính vội nói: "Đừng nói bậy, tóm lại tối nay mọi người tuyệt đối đừng ra ngoài, cũng đừng tùy tiện mở cửa cho ai, kẻo bị hoạt thi xông vào nhà." "Ngài cứ yên tâm đi, chúng tôi còn muốn sống thêm mấy ngày nữa, đầu giờ Dậu là khóa cửa rồi." A Triền thấy lại là chuyện cũ rích, lập tức cảm thấy không còn hứng thú, nghe một lúc rồi cùng Trần Tuệ đi về nhà.

Trên đường, Trần Tuệ hỏi: "Con hoạt thi kia vẫn chưa bị bắt sao?" Nàng nhớ, trước khi nàng đến Nghiêm gia, quan phủ đã lùng bắt hoạt thi ở phường Xương Bình rồi. "Chưa, nghe nói con hoạt thi kia trước đây còn chạy đến phường Thường Nhạc." Trần Tuệ lập tức nhận ra có điều không ổn: "Chẳng lẽ là con hoạt thi do Phương Ngọc nuôi?

Lẽ nào là đến tìm ta?" Nàng nghĩ lại rồi cảm thấy không đúng, cho dù mẹ con Phương Ngọc còn sống, cũng sẽ không điên cuồng đến mức đưa hoạt thi vào thành giết người.

Trừ phi xảy ra chuyện ngoài ý muốn. "Có lẽ liên quan đến hương hoàn ngươi ăn trước đây." Thấy Trần Tuệ nhíu chặt mày, A Triền an ủi nàng, "Không cần lo lắng, trước đây con hoạt thi kia không tìm được ngươi, bây giờ mùi trên người ngươi càng nhạt hơn, nó dù có đến phường Xương Bình cũng vô dụng thôi." Đương nhiên, nàng cũng không phải không chuẩn bị gì.

Dù sao bây giờ nàng là một con người yếu đuối, cũng rất sợ chết.

Nhưng A Triền vẫn cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, đã nhiều ngày trôi qua, mùi trên người Tuệ nương đáng lẽ phải nhạt hơn mới đúng, con hoạt thi kia trước đây không tìm được nàng, bây giờ lại càng không thể.

Nếu không phải nhắm vào Tuệ nương, vậy có thể là có người muốn nó xuất hiện ở phường Xương Bình.

Dù sao hoạt thi đối với nàng là một thứ có thể lợi dụng, đối với người khác nói không chừng cũng vậy.

Trần Tuệ không biết A Triền đang nghĩ gì, có chút áy náy nói: "Vẫn là gây phiền phức cho ngươi rồi." "Đây có gì là phiền phức." A Triền nói với giọng điệu nhẹ nhàng, "Đối với ta, đây lại là một cơ hội rất tốt." Trần Tuệ lộ vẻ không hiểu, A Triền chỉ cười, không nói tiếp nữa.

Bất kể con hoạt thi kia chạy tới chạy lui rốt cuộc là vì sao, chắc hẳn rất nhanh sẽ có câu trả lời.

Tuy trước đó lúc phường chính gõ chiêng gõ trống, mọi người đều tỏ ra lười nghe, nhưng đến giờ Dậu, toàn bộ các cửa tiệm và nhà ở trong phường Xương Bình gần như đều đóng cửa khóa trái từ sớm.

Hoạt thi thích xuất hiện vào ban đêm, lúc này trời còn chưa tối hẳn, nó sẽ không ra ngoài.

Nhưng Tiết Minh Đường đã chuẩn bị sẵn huyết nhị, hoạt thi thích nhất là máu thịt, đặc biệt là máu thịt người sống.

Để dụ hoạt thi ra, hắn đã đặc biệt xin từ đại lao Hình bộ đưa ra mấy tên tù phạm, còn rạch dao trên người họ cho thấy máu.

Người của Hình bộ đưa mấy huyết nhị này đến các phường mà hoạt thi gần đây từng xuất hiện, rất nhanh, phía phường Vĩnh An đã

bắn lên hưởng tiễn.

Tiết Minh Đường có chút bất ngờ, Tiết gia ở phường Vĩnh An, không ngờ hoạt thi lại chạy đến gần nhà hắn, nhưng điều này không ảnh hưởng đến kế hoạch, tuy thuộc hạ của hắn không hiểu, tại sao nhất định phải dụ hoạt thi đến phường Xương Bình?

Theo kế hoạch, người của Hình bộ sẽ mang huyết nhị trực tiếp đến phường Xương Bình.

Tốc độ của hoạt thi rất nhanh, nhưng các tư lại Hình bộ có dán Tật Phong phù của Ti Thiên Giám trên người, vừa hay nhanh hơn hoạt thi, một đường hữu kinh vô hiểm, thật sự đã dụ được con hoạt thi kia vào phường Xương Bình.

Tiết Minh Đường đã sớm chia thuộc hạ của mình thành mấy đội, bố trí ở các nơi trong phường Xương Bình.

Đến lượt mình, hắn lại không lập đội với bất kỳ ai, mà đi một mình.

Có thuộc hạ không yên tâm về hắn, nhưng hắn lại kiên quyết như vậy, cuối cùng tất cả thuộc hạ đều theo sự bố trí của hắn đến vị trí của mình chờ đợi, còn Tiết Minh Đường thì đến con phố nhà A Triền.

Tư lại Hình bộ mang theo huyết nhị theo lệnh của Tiết Minh Đường, đưa huyết nhị đến trước mặt hắn, đồng thời cũng dụ hoạt thi đến. "Đại nhân, ngài nhất định phải cẩn thận, tốc độ của con hoạt thi kia lại nhanh thêm mấy phần, dường như sắp tiến giai rồi." Tư lại Hình bộ chạy đến vứt huyết nhị xuống, vội vàng nói với Tiết Minh Đường. "Biết rồi, ngươi đi trước đi." Tiết Minh Đường phất tay.

Người kia cũng không nói nhiều, biết mình tu vi thấp, ở lại đây càng dễ cản trở, liền nhanh chóng rời đi.

Tên tù phạm Hình bộ bị dùng làm huyết nhị nằm trên đất hơi thở

dần yếu đi, máu chảy cả một đường, người cũng sắp không cầm cự nổi.

Nhưng Tiết Minh Đường không nhìn hắn một cái, chỉ im lặng chờ đợi hoạt thi xuất hiện.

Không lâu sau, hoạt thi cuối cùng cũng đến.

Thân thể còng queo, dùng tứ chi chạy nhảy, hoạt thi ngoài việc có hình người, rất nhiều hành vi đã khác xa con người.

Nếu Tiết Minh Đường cẩn thận hơn một chút có lẽ sẽ phát hiện, khi hắn và huyết nhị cùng xuất hiện, hoạt thi nhìn không phải là huyết nhị.

Đáng tiếc, lúc này hắn đang chìm đắm trong niềm vui kế hoạch sắp thành công, không hề chú ý đến.

Hắn xách huyết nhị, trực tiếp đến ngoài cửa nhà A Triền, rồi ném tên tù phạm nửa sống nửa chết lên cánh cửa đang đóng chặt.

A Triền và Trần Tuệ đều nghe thấy tiếng động ngoài cửa, dường như có thứ gì đó đập vào cửa.

Lúc này, Trần Tuệ ngửi thấy một mùi tanh tưởi quen thuộc, sắc mặt nàng thay đổi, lập tức đứng dậy. "Sao vậy?" A Triền nhìn nàng. "Hoạt thi đến rồi, ở ngay bên ngoài." Trần Tuệ vẻ mặt căng thẳng, nhìn chằm chằm vào cửa.

Nếu con hoạt thi kia xông vào, cho dù nàng không phải đối thủ, cũng có thể chống đỡ một lúc, đủ để A Triền chạy thoát.

Nàng quay đầu định nói gì đó với A Triền, lại thấy A Triền đang lục tủ, tìm một lúc rồi ôm ra một cái hũ nhỏ.

A Triền đưa hũ nhỏ cho Trần Tuệ, ra hiệu nàng mở ra.

Trần Tuệ vừa mở nắp hũ, đột nhiên một mùi chua thối xộc thẳng

lên óc.

Từ khi nàng chết, đây là lần đầu tiên ngửi thấy mùi kinh khủng như vậy.

Nói chính xác hơn, không phải là ngửi thấy, mà là cơ thể cảm nhận được.

Mùi này, căn bản không thể nín thở mà tránh được. "Đây là gì?" Nàng suýt chút nữa không giữ nổi cái hũ trong lòng, vội vàng đậy nắp lại. "Bột thuốc ta đặc biệt điều chế, có thể dùng để xua đuổi cương thi, hoạt thi và cả sơn tiêu." A Triền vẻ mặt vô tội, nàng cũng không ngờ lúc cần dùng đến hũ bột thuốc này, Tuệ nương lại đang ở nhà.

Trần Tuệ, một hoạt thi, im lặng một lát, qua trải nghiệm của bản thân, hiệu quả của bột thuốc rất tốt. "Dùng thế nào?

Rắc ở cửa sao?" Tuy mùi rất kinh khủng, nhưng nói không chừng thật sự có thể ngăn con hoạt thi kia xông vào. "Đúng vậy." Trần Tuệ làm theo lời A Triền, rắc bột thuốc ở cửa và cửa sổ, sau đó nhanh chóng đậy nắp hũ lại.

Trong nhà dần dần tỏa ra mùi kinh khủng đó, tuy không thể làm hại nàng, nhưng lại hun đến mức nàng hoa mắt chóng mặt.

A Triền thấy tình trạng nàng không tốt, liền dẫn nàng lên lầu hai.

Bột thuốc kia chỉ khi ở gần mùi mới nồng, lên đây gần như không ngửi thấy nữa, Trần Tuệ lập tức cảm thấy khá hơn nhiều. 39.

Tiếng động bên ngoài vẫn tiếp tục, A Triền và Trần Tuệ nhìn nhau, hai người chia ra đứng hai bên cửa sổ lầu hai, mở hé cửa sổ ra một khe, vừa hay có thể quan sát tình hình dưới lầu.

Ngoài dự liệu của Tiết Minh Đường, con hoạt thi kia căn bản không lao về phía huyết nhị, mà ngược lại xông về phía hắn.

Hắn đã bố trí xong mọi thứ, nghĩ rằng hoạt thi sẽ ăn huyết nhị, sau đó vô tình tông mở cửa, Quý Thiền có thể thuận lý thành chương chết vì tai nạn, rồi sau đó, hắn có thể gọi người đến vây diệt hoạt thi.

Tuy nhiên, mọi chuyện không diễn ra theo kế hoạch của hắn.

Khi hoạt thi đối mặt với Tiết Minh Đường, nước dãi trong miệng không ngừng chảy xuống, ăn mòn mặt đất thành từng lỗ nhỏ.

Nó nhìn chằm chằm vào người trước mặt, trong cơ thể hắn có mùi vị hấp dẫn nó, chỉ cần ăn hắn, là có thể tiến giai.

Khát vọng tiến giai khống chế hoạt thi, nó không chút do dự lao về phía Tiết Minh Đường.

Tiết Minh Đường cùng giai với hoạt thi, hoạt thi dựa vào sức mạnh, còn hắn lại có kỹ xảo hơn, nhất thời khó phân thắng bại.

A Triền ở trong nhà xem mà sốt ruột, cứ đánh thế này đến bao giờ?

Nàng để Trần Tuệ ở lại lầu hai, mình lại chạy huỳnh huỵch xuống lầu, không lâu sau, lại cầm ba cái túi lớn bằng lòng bàn tay quay lại.

Nàng mở miệng túi, đưa cho Trần Tuệ một cái, chỉ vào Tiết Minh Đường nói: "Ném cái túi này vào người hắn." Trần Tuệ không hỏi nhiều, nhận lấy đồ rồi mở hé cửa sổ, nắm chặt miệng túi ném về phía Tiết Minh Đường.

Cái đầu tiên không trúng, bị hắn né được.

Sau đó là cái thứ hai.

Cái túi này vì Tiết Minh Đường phải né đòn tấn công của hoạt thi, không kịp tránh, vừa hay trúng vào người hắn, miệng túi mở ra, rắc lên người hắn một lớp bột.

Lớp bột kia không có mùi gì, chỉ khiến Tiết Minh Đường trong lúc

chống đỡ hoạt thi phân tâm nhìn lên lầu hai nhà A Triền.

Lúc này trong lòng hắn lại đang nghĩ, tuy kế hoạch thất bại, nhưng việc trừ khử Quý Thiền là không thể trì hoãn.

Lúc này, nàng ta còn dám giở trò, xem ra thật sự không muốn sống nữa.

Đã vậy, hắn cũng chỉ có thể cố ý tạo ra một tai nạn rồi.

Nghĩ đến đây, móng vuốt của hoạt thi đột nhiên cào xuống ngực Tiết Minh Đường, một cú cào xuống, hắn lại không kịp né tránh.

Sau đó hắn phát hiện, động tác của hoạt thi dường như ngày càng nhanh hơn, đòn tấn công của nó rơi xuống người hắn, ngày càng khó né tránh.

Chẳng lẽ là sắp tiến giai?

Hắn không hề nhận ra, không phải tốc độ của hoạt thi nhanh hơn, mà là cơ thể hắn trở nên chậm chạp. "Hắn sao vậy?" Trần Tuệ trên lầu đã nhìn ra sự bất thường của Tiết Minh Đường ở dưới, không nhịn được hỏi A Triền bên cạnh.

Sự thay đổi của đối phương, chính là bắt đầu từ lúc nàng ném túi bột kia xuống.

A Triền nhìn Tiết Minh Đường bị hoạt thi đè xuống đất dưới lầu, nụ cười trên mặt rạng rỡ: "Hắn trước đây đã hít phải không ít phế huyết thảo, có chút ảnh hưởng đến cơ thể." Trần Tuệ quay đầu, kiên nhẫn chờ A Triền nói tiếp. "Ta tốt bụng giúp hắn giải trừ dược tính của phế huyết thảo, chỉ là trong thời gian ngắn, cơ thể hắn sẽ hơi chậm chạp một chút." Trong khoảnh khắc sinh tử giao phong với hoạt thi, một chút sai sót, cũng sẽ lấy mạng hắn.

Chương 39

A Triền không phải là liệu sự như thần, nàng chỉ có thói quen phòng bị.

Có một loại hương, gọi là hợp hương.

Khi dùng riêng lẻ, không có bất kỳ khó chịu nào.

Nhưng khi dùng kết hợp, lại sẽ xuất hiện một chút tình huống nho nhỏ.

Nàng vốn dĩ cũng chỉ là thuận tay làm, không nghĩ đến lúc nào sẽ dùng, nhưng ai bảo Tiết Minh Đường lại vừa hay xuất hiện ngoài cửa nhà nàng chứ.

Nếu không dùng trên người hắn, chẳng phải là lãng phí sao?

Móng vuốt của hoạt thi xuyên qua hai chân của Tiết Minh Đường, khiến hắn không thể đứng dậy được nữa, sau đó tham lam cắn vào cổ hắn, một miếng cắn xuống, máu lập tức phun ra.

Cơn đau dữ dội xen lẫn kinh hoàng, trong khoảnh khắc đó, tràn ngập trong đầu Tiết Minh Đường.

Cho đến lúc này, hắn mới cuối cùng cảm thấy sợ hãi cái chết.

Hắn không hiểu, chỉ là một nhiệm vụ bình thường thôi, căn bản không làm khó được hắn, sao hắn lại ngã xuống đây?

Hắn rốt cuộc đã thua ở đâu?

So với thịt, hoạt thi dường như hứng thú hơn với máu của hắn.

Nó nằm bò hút rất nhiều máu, Tiết Minh Đường đã hoàn toàn mất đi sức lực phản kháng, chỉ có thể hy vọng con hoạt thi kia sẽ không giết hắn.

Nó quả thực không giết Tiết Minh Đường, sau khi hút đủ máu, hoạt thi cuối cùng cũng cảm nhận được cơ hội tiến giai, nó phải tìm một nơi đủ an toàn để tiến giai.

Rất nhanh, hoạt thi buông Tiết Minh Đường ra, nhanh chóng chui vào một con hẻm nhỏ. "Hắn dường như vẫn chưa chết." Sau khi hoạt thi rời đi, A Triền đẩy cửa sổ ra, thò đầu nhìn Tiết Minh Đường. "Nhưng sắp rồi." Trần Tuệ bổ sung. "Chúng ta xuống dưới." A Triền đặt cái túi cuối cùng vào tay Trần Tuệ, "Nếu hắn còn có thể phản kháng, thì cho hắn thêm một phát nữa." "Được." Trần Tuệ nhận lấy cái túi, một tay ôm eo A Triền, trực tiếp đưa nàng nhảy từ lầu hai xuống, tiếp đất rất nhẹ, không phát ra tiếng động.

Hai người đi về phía Tiết Minh Đường.

Ý thức của Tiết Minh Đường đã bắt đầu mơ hồ, nhưng hắn vẫn cố gắng mở mắt ra, hắn sờ soạng trên người, hắn có mang theo hưởng tiễn, chỉ cần kéo hưởng tiễn, sẽ có người đến cứu hắn, hắn sẽ sống sót.

Hắn sờ được hưởng tiễn trong lòng, cầm trong tay, nụ cười trên mặt còn chưa kịp nở, một bàn tay đã lấy đi hưởng tiễn. "Tiết đại nhân, hương ta điều chế có thơm không?" Giọng nói dịu dàng của người phụ nữ đột ngột vang lên, khuôn mặt của A Triền xuất hiện trong tầm mắt của Tiết Minh Đường.

A Triền mỉm cười, nghiêng đầu nhìn hắn. "Là ngươi…" Tiết Minh Đường đột nhiên nhận ra điều gì đó, không phải con hoạt thi kia đột nhiên trở nên lợi hại, mà là hắn đã trúng chiêu trong lúc không biết!

Là hương nàng ném xuống sao? "Hình bộ, sẽ không tha cho ngươi." A Triền nói với giọng vô tội: "Ta chỉ là thấy hoạt thi sợ quá, ném xuống một túi hương phấn thôi, chỉ là hương phấn bình thường, đợi các đại nhân Hình bộ đến điều tra, ta sẽ chủ động phối hợp." Tiết

Minh Đường há to miệng, đã không nói nên lời.

Cọng rơm cứu mạng duy nhất của hắn, lúc này đang nằm trong tay A Triền.

Hắn không muốn chết, hắn còn chưa được thăng quan, hắn còn có rất nhiều việc chưa làm, hắn còn… "Tiết đại nhân, cảm giác sắp chết có tốt không?" Giọng nói của A Triền u u vang lên.

Không, một chút cũng không tốt. "Lúc ngươi giết Quý Thiền, nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay." Nàng đương nhiên chưa từng nghĩ mình sẽ vì chuyện này mà chết, chị cả muốn Quý Thiền biến mất, nàng liền tùy tiện bắn một mũi tên.

Vốn dĩ, không nên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng đáng lẽ phải chết rồi.

Nhưng khi đối mặt với Quý Thiền, kế hoạch của hắn luôn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy. "Đừng sợ." A Triền nói giọng dịu dàng, "Rất nhanh, sẽ có rất nhiều người xuống dưới bầu bạn với ngươi, ta sẽ không để ngươi cô đơn trên đường." A Triền đứng bên cạnh tận mắt nhìn Tiết Minh Đường tắt thở, cuối cùng mới cúi người, đặt hưởng tiễn bên cạnh tay hắn.

Hy vọng sống sót đã cho hắn, đáng tiếc hắn đã chết, vậy thì không thể trách người khác được.

Trần Tuệ tìm lại hai cái túi nàng vừa ném ra, sau đó đưa A Triền nhảy về cửa sổ lầu hai.

Cửa sổ vừa đóng lại không lâu, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân, người của Hình bộ cuối cùng cũng đã đến.

A Triền nghe thấy có người hét lên: "Tiết đại nhân bị hoạt thi tấn công rồi." Sau đó lại là một loạt người gọi Tiết đại nhân, đáng tiếc

Tiết đại nhân của họ không còn nghe thấy gì nữa.

Đám quan sai Hình bộ kia ở bên ngoài loay hoay hơn một canh giờ, cuối cùng đưa ra kết luận Tiết Minh Đường bị hoạt thi hại chết, đành phải khiêng thi thể đi.

A Triền cũng dựa vào cửa sổ nghe ngóng một canh giờ, đợi đám người kia cuối cùng cũng rời đi, chân nàng đứng cũng mỏi nhừ.

Nhưng người hại chết Quý Thiền đã chết một tên, tối nay nàng chắc sẽ ngủ rất ngon.

Màn đêm dần buông, A Triền đã ngủ say, Trần Tuệ ở dưới lầu cũng nằm trên chiếc giường trải nệm dày, để ý thức của mình chìm vào bóng tối.

Đối với họ là một đêm rất đẹp, đối với người nhà họ Tiết lại như một cơn ác mộng.

Người nhà họ Tiết chờ Tiết Minh Đường nửa đêm, vẫn không thấy hắn trở về.

Đến nửa đêm sau, cuối cùng cũng có người gõ cửa phòng, mở cửa ra lại chỉ thấy một đám người lạ mặc quan bào Hình bộ.

Người đi đầu tiến lên nói với người gác cổng: "Chúng ta là đồng liêu của Tiết Minh Đường Tiết đại nhân, có việc muốn gặp chủ nhân nhà các vị." Người gác cổng không dám chậm trễ, vội vàng đi thông báo.

Rất nhanh, toàn bộ chủ tử của Tiết phủ đều đã tỉnh giấc.

Nhà họ Tiết nhân khẩu đơn giản, chủ tử chính thức trong phủ là cha mẹ Tiết Minh Đường, chủ mẫu đương gia còn chưa vào cửa, Triệu Văn Nguyệt một tiểu thiếp miễn cưỡng được coi là nửa chủ tử.

Ba người tụ tập ở chính sảnh, vị tư lại Hình bộ đi đầu trầm giọng

nói: "Các vị tiết ai, Tiết đại nhân đêm nay bị hoạt thi tấn công, bất hạnh hy sinh." "Ngươi nói gì?

Con ta, con ta sao rồi?" Tiết lão thái thái dường như không nghe rõ lời đối phương, nhưng giọng nói đột nhiên aó lên. "Tiết đại nhân đã hy sinh vì công vụ, thi thể đã được đưa đến nha môn Hình bộ, sau khi nghiệm thi sẽ được đưa về Tiết phủ." Lời tư lại Hình bộ vừa dứt, Tiết lão thái thái ngã lăn ra.

Tiết lão gia tử cũng mắt trợn trừng, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Làm sao có thể, con ta sao có thể chết được?" Họ dù thế nào cũng không hiểu nổi, ban ngày còn là một người sống sờ sờ, sao đến tối, lại biến thành một cỗ thi thể?

Tư lại Hình bộ thấy trong ba vị chủ tử nhà họ Tiết ở đây, chỉ còn lại Triệu Văn Nguyệt trông còn có vẻ bình tĩnh, liền nói với nàng ta: "Vị phu nhân này, chúng ta còn phải về nha môn phục mệnh, xin cáo từ trước." "Quản gia, tiễn mấy vị đại nhân." Triệu Văn Nguyệt nói với quản gia ngoài cửa bằng giọng nói phiêu hốt.

Quản gia tiễn người đi, Triệu Văn Nguyệt mò mẫm chiếc ghế sau lưng, chậm rãi ngồi xuống.

Tiết lang của nàng, người đàn ông mà nàng không tiếc hãm hại cả mẹ ruột mình để cưới, cứ thế dễ dàng chết đi sao?

Hắn còn chưa thực hiện lời hứa với nàng, đưa nàng lên làm chính thê, cũng chưa thăng tiến như nàng dự đoán, hắn cứ thế bình thường chết trong tay một con hoạt thi.

Sớm biết ngày hôm nay, lúc đầu nàng tại sao lại cãi lời mẹ chứ?

Triệu Văn Nguyệt ngơ ngác ngồi đó, cho đến khi Tiết lão thái thái tỉnh lại, gào khóc lao về phía nàng, vừa cào cấu mặt nàng, vừa không ngừng mắng chửi: "Sao chổi, đều là ngươi khắc chết Minh Đường.

Ngươi hại cả nhà ngươi còn chưa đủ, bây giờ còn đến hại nhà họ Tiết ta, ta đánh chết cái đồ sao chổi nhà ngươi!" Triệu Văn Nguyệt ăn hai cái tát xong cũng không nhịn nữa, liền tát lại Tiết lão thái thái hai cái, hai người ai cũng không chịu nhường, đánh nhau túi bụi, Tiết lão gia tử thì đứng bên cạnh khóc lóc, như đang đệm nhạc.

Quản gia vừa tiễn người của Hình bộ đi, quay lại đã thấy cảnh này, lập tức tối sầm mặt mũi.

Ông ăn mấy đòn, cuối cùng cũng can được hai vị nữ chủ tử ra, Tiết lão thái thái lại nhớ đến con gái lớn của mình, bắt quản gia lập tức đến Tấn Dương hầu phủ gọi con gái lớn về.

Quản gia bất đắc dĩ nhắc nhở: "Lão phu nhân, bây giờ đã giới nghiêm rồi." "Giới nghiêm thì sao, con trai ta chẳng lẽ cứ thế chết oan sao?" Quản gia vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục khuyên nhủ, nói hết lời cuối cùng cũng khuyên được bà.

Đêm đó, không ai trong nhà họ Tiết chợp mắt được, trời vừa sáng, tiếng trống kết thúc giờ giới nghiêm vừa vang lên, quản gia đã vội vàng đánh xe ngựa đến Tấn Dương hầu phủ.

Lúc này, Tấn Dương hầu phải dậy sớm lên triều, Tiết thị cũng theo đó mà dậy.

Nghe người hầu báo quản gia Tiết phủ cầu kiến, bà không khỏi có chút kỳ lạ, cho người mời quản gia vào.

Quản gia Tiết phủ thấy Tiết thị liền lập tức quỳ xuống dập đầu, trực tiếp nói rõ sự việc: "Hầu phu nhân, đêm qua người của Hình bộ đến, nói… nói công tử đã hy sinh." Tiết thị đang cầm một tách trà nóng trong tay, tay run lên, chén trà rơi xuống đất vỡ tan tành, trà đổ lên váy Tiết thị mà bà cũng không có phản ứng. "Ngươi nói gì?" Quản gia đành phải lặp lại một lần nữa: "Công tử mất rồi." "Không thể nào!" Tiết thị đột ngột đứng dậy, "Em trai ta tài năng xuất chúng, mới

từng này tuổi đã là tu sĩ Nhị cảnh, sao có thể dễ dàng bị hại được?" "Vị đại nhân Hình bộ đêm qua đến phủ nói, công tử bị tấn công khi đang truy bắt hoạt thi, tình hình cụ thể không nói rõ." Lúc này Tấn Dương hầu đã mặc xong quan bào bước ra, thấy sắc mặt Tiết thị tái nhợt, nói chuyện với quản gia Tiết phủ giọng điệu thê lương, dường như đã xảy ra chuyện lớn, liền lên tiếng hỏi: "Sao vậy?" "Hầu gia." Tiết thị quay người lao vào lòng Tấn Dương hầu, khóc lóc đau đớn, "Quản gia nói Minh Đường, Minh Đường chết rồi.

Minh Đường trước nay cẩn thận, sao có thể đột nhiên gặp chuyện, nhất định là có người hại nó!" Tấn Dương hầu nghe tin này liền sững sờ, sau đó nhẹ nhàng vỗ lưng Tiết thị an ủi: "Đừng khóc, ta sẽ phái người đi điều tra ngay." Tấn Dương hầu phái thân vệ bên cạnh đi dò la tin tức, nhưng hôm nay ông còn phải lên triều, nên sau khi an ủi Tiết thị xong liền vội vàng đi.

Để lại Tiết thị ở trong phủ chờ kết quả điều tra.

Rất nhanh, thân vệ được phái đi đã trở về, cũng mang theo những chi tiết mà đám tư lại Hình bộ đêm qua không nói. "Phu nhân, đêm qua Tiết đại nhân cùng người của Hình bộ truy bắt hoạt thi ở phường Xương Bình, ngài ấy một mình đối đầu với con hoạt thi kia, quá trình cụ thể người của Hình bộ không nhìn thấy, chỉ biết khi họ đến, Tiết đại nhân đã chết rồi, hưởng tiễn ở ngay bên cạnh tay ngài ấy, dường như chưa kịp dùng đã tắt thở." Tiết thị siết chặt nắm đấm: "Tại sao em trai ta lại đi một mình, có phải Hình bộ có người cố ý bài xích nó không?" Thân vệ lắc đầu nói: "Không phải vậy, Tiết đại nhân là người phụ trách hành động lần này, ngài ấy nhất quyết muốn hành động một mình." "Minh Đường trước nay không phải người lỗ mãng như vậy, tại sao nó lại nhất quyết hành động một mình?" Tiết thị khẽ lẩm bẩm, "Phường Xương Bình… phường Xương Bình…" Đột nhiên trong lòng bà lóe lên một ý nghĩ, vội vàng hỏi: "Nơi Minh Đường gặp

chuyện cách nơi ở của Quý Thiền bao xa." "Nơi Tiết đại nhân gặp chuyện, ở ngay trước cửa nhà nàng ta." 40.

Biểu cảm của Tiết thị trong nháy mắt vặn vẹo, bà dùng sức đập tay lên bàn, chiếc vòng ngọc trên cổ tay va mạnh vào góc bàn phát ra tiếng kêu giòn tan: "Ta biết ngay, nhất định là Quý Thiền đã hại Minh Đường!" Sao có thể trùng hợp như vậy, Minh Đường lại chết ngay trước cửa nhà nó." Người thân vệ kia cảm thấy Tiết thị có chút vô lý, hắn trước đây cũng từng gặp Quý Thiền, một cô nương tay trói gà không chặt, sao có can đảm trước mặt hoạt thi hại chết Tiết Minh Đường tu vi Nhị cảnh.

Nhưng bây giờ Tiết thị mới là chủ mẫu đương gia của Tấn Dương hầu phủ, hắn chỉ có thể uyển chuyển nói: "Chuyện này không có chứng cứ, phu nhân nếu mạo muội ra tay, e rằng sẽ đắc tội với vị Bạch đại nhân kia." "Chẳng lẽ em trai ta cứ thế chết oan sao?" Tiết thị hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thân vệ sợ bà làm ra chuyện gì quá đáng, chỉ có thể đề nghị: "Hay là phu nhân đợi Hầu gia trở về, đem chuyện này báo cho Hầu gia rồi hãy quyết định?" Tiết thị hít một hơi thật sâu, vẻ mặt cuối cùng cũng bình tĩnh lại: "Cũng được, ngươi lui xuống trước đi." Bà đuổi thân vệ đi, nhưng ngọn lửa giận trong lòng vẫn chưa nguôi.

Thật ra trong lòng bà rất rõ, em trai sẽ một mình xuất hiện trước cửa nhà Quý Thiền, chắc chắn là có mưu tính, nhưng không biết vì sao lại xảy ra sơ suất, gặp họa.

Dù vậy, chuyện này cũng hoàn toàn là lỗi của Quý Thiền!

Nếu không phải nó nhiều lần khiêu khích, Minh Đường sao lại nhắm vào nó, nó lại sao có thể đi một mình mà mất mạng.

Dù bây giờ không thể để Quý Thiền đền mạng cho Minh Đường, cũng nhất định không thể để nó sống yên ổn!

Tiết thị lạnh mặt gọi hai quản sự đắc lực đến, dặn dò họ mấy câu, hai người kia nhanh chóng rời đi.

Mọi phản ứng của Tiết gia và Tấn Dương hầu phủ đều không nằm trong phạm vi quan tâm của A Triền, sáng sớm thức dậy, những dấu vết do hoạt thi và Tiết Minh Đường giao đấu đêm qua để lại đã hoàn toàn không còn nữa.

Các cửa tiệm hai bên đón ánh nắng ban mai mở cửa, chủ tiệm còn cười chào hỏi A Triền, hoàn toàn không biết đêm qua có người chết ngay trước cửa tiệm của họ.

Dấu vết duy nhất còn lại, chính là cánh cửa nhà A Triền.

Đêm qua Tiết Minh Đường đã ném một người chết vào cửa nhà nàng, thi thể đã bị người của Hình bộ thu đi, nhưng lại để lại một vết máu.

A Triền chê vết máu này xui xẻo, Trần Tuệ liền mang bạc đến xưởng mộc tìm thợ mộc đặt làm cánh cửa mới.

Sau khi Trần Tuệ rời đi, A Triền sắp xếp lại hương phấn và hương liệu trong tiệm, trong lòng tính toán gần đây trời ngày càng nóng, muỗi cũng bắt đầu nhiều lên, hương hoàn trộn ngọc phấn của nàng cần phải làm thêm một ít.

Trong lòng đang nghĩ đến chuyện này, thì có người từ ngoài tiệm bước vào.

Người đến là một nam tử trông khoảng ba mươi tuổi, người này mặc một bộ trường bào tay rộng màu xanh, khoác ngoài một chiếc áo trắng, trông khá có phong thái tiên phong đạo cốt.

Nhìn trang phục và khí thế của hắn, không giống người sẽ xuất hiện ở phường Xương Bình. "Khách quan muốn mua gì?" A Triền hỏi một câu.

Người kia đi đến trước quầy, mở miệng nói: "Nghe nói ở đây bán một loại hương hoàn, hiệu quả đuổi chuột rất tốt, có thật không?" "Là thật." A Triền quay người lấy một viên hương hoàn đưa cho đối phương.

Người kia cầm hương hoàn ngửi ngửi, lại đưa gần xem kỹ một lúc, dường như muốn phân tích thành phần của hương hoàn. "Một viên hương hoàn hai mươi văn tiền, hiệu quả có thể duy trì một tháng." Người kia nhíu mày, hắn chỉ phân biệt được mấy loại thành phần hương phấn thông thường trong hương hoàn, theo lý mà nói không nên có hiệu quả đuổi chuột gì.

Nhưng người giới thiệu hương hoàn cho hắn nói rất chắc chắn, mà lão hữu kia của hắn lại không phải người hay nói dối, có lẽ hương hoàn này thật sự có điểm hơn người?

Chương 40

Văn Trọng từ trong túi áo lấy ra hai mươi văn tiền đưa qua, định về nhà thử xem.

Gần đây hắn nuôi một con mèo con hoạt bát hiếu động, hai hôm trước mèo con bị con chuột béo mập trong nhà dọa sợ, mỗi ngày run rẩy không chịu ăn cơm, bất đắc dĩ, hắn chỉ đành đi khắp nơi tìm cách diệt chuột.

A Triền đang định nhận tiền, thì thấy một đám người cầm gậy gộc khí thế hung hăng đi từ phía đối diện phố, thẳng đến chỗ nàng.

Còn chưa kịp để nàng phản ứng, những người kia đã xông vào tiệm, không nói một lời, liền bắt đầu đập phá khắp nơi, dường như muốn đập nát cả tiệm.

Người cầm đầu trong đám kia thấy A Triền xinh đẹp, tuy người đưa tiền đã nói không được động đến người trong tiệm, nhưng lúc này hắn cũng không nghe lọt tai nữa, đưa tay ra định kéo nàng.

Văn Trọng đang định ngăn cản, thì nghe bên ngoài có tiếng một nữ tử quát giận: "Giữa ban ngày ban mặt, các ngươi còn có vương pháp không!" Tiếng nói còn chưa dứt, một vật bay vào, trực tiếp đập vào sau gáy của kẻ định giở trò với A Triền.

Người kia quay đầu lại, một chiếc giày từ trên đầu hắn rơi xuống.

Sát thương rất yếu, nhưng sỉ nhục cực mạnh.

Mấy người đồng thời nhìn về phía nữ tử đứng ở cửa, A Triền lại tìm được người tương ứng trong ký ức.

Vị cô nương này hình như là con gái cả của An Tây tướng quân Lâm Thành, Lâm Tuế.

Quý Thiền và nàng ta không thân, trong ký ức chỉ là có sự tồn tại của người này mà thôi. 41.

Có lẽ vì thấy có người ra mặt, những người đi đường xem náo nhiệt cùng với chủ tiệm và người làm ở các cửa hàng xung quanh đều tụ tập ở cửa tiệm của A Triền, đồng loạt lên tiếng nói đã đi báo quan, bảo họ lập tức dừng tay, hạ vũ khí xuống.

Nhưng những người kia không dừng tay, chỉ có kẻ bị giày đập vào chỉ vào A Triền nói: "Ả đàn bà này lòng dạ độc ác, bán hương phấn có độc, hại muội muội ta toàn thân nổi mụn, ta đập tiệm của ả là đáng đời!" Nhất thời đám đông vây xem cũng không biết đối phương rốt cuộc nói thật hay giả, lại nghe Lâm Tuế cười lạnh một tiếng: "Ngươi nói nàng bán hương phấn có độc, sao không đi báo quan?

Nếu ngươi nói là thật, đến lúc đó nàng ăn mấy gậy, chẳng phải càng khiến người ta hả hê hơn sao?" Bên cạnh lập tức có người hùa theo: "Đúng vậy, tại sao không đi báo quan, lại tìm nhiều người đến đập tiệm thế này?" "Rõ ràng là nhân cơ hội báo thù, đây là có thù với Quý lão bản phải không?" Lâm Tuế thấy người kia không nói được lời nào, liền châm chọc nói: "Ngay cả việc vu khống cũng làm không xong, còn dám nhận tiền đến đập tiệm người ta, ta mà là các ngươi, đã sớm đâm đầu vào tường chết rồi, ngươi ngu đến mức này, sao còn có mặt mũi gặp người?" Mấy lời của Lâm Tuế khiến người kia tức giận đến đỏ mặt, hắn vừa chửi bới: "Con mẹ nó, ngươi biết cái quái gì." vừa đưa tay ra bắt A Triền.

Lần này còn chưa chạm được vào A Triền, một tấm ván cửa từ ngoài bay vào, trực tiếp đập vào người hắn, đẩy hắn ngã vào trong quầy.

Động tĩnh này khiến tất cả mọi người trong tiệm đều dừng lại.

Trần Tuệ từ ngoài tiệm bước vào, tiện tay túm lấy một tên định bỏ

chạy, một cước liền đá gãy mắt cá chân của hắn, ra tay dứt khoát, khiến Văn Trọng cũng phải nhíu mày. "Tuệ nương." A Triền vội vàng chạy đến bên cạnh nàng. "Có bị thương không?" "Không có." Trần Tuệ đầu tiên xác nhận A Triền không sao, lại nhìn Văn Trọng bên cạnh, thấy hắn không giống người xấu, mới nhìn sang những người khác trong tiệm.

Trần Tuệ đi về phía kẻ bị nàng dùng ván cửa đập vào quầy, lôi hắn ra: "Ai phái các ngươi đến đây?" Người kia lại rất cứng miệng, vẫn không chịu nói thật, chỉ nói: "Không ai phái chúng ta đến, chúng ta chỉ đến để đòi lại công đạo." Trần Tuệ trực tiếp bẻ gãy một cánh tay của hắn, người kia đau đến mức trán vã mồ hôi lạnh, vừa gào thét: "Giết người, cứu mạng a ——" Lúc này Văn Trọng cuối cùng cũng tiến lên, hắn nói với Trần Tuệ: "Vị phu nhân này, hay là để ta thử xem?" Trần Tuệ do dự một lúc, buông tay, thả người kia ra.

Văn Trọng tiến lên, cúi người nói gì đó vào tai người kia, người nọ lập tức run như cầy sấy, tuôn ra hết mọi chuyện: "Là quản sự của Tấn Dương hầu phủ tìm chúng ta đến đập tiệm." "Nguyên nhân?" "Nghe nói em trai của Hầu phu nhân tối qua bị hoạt thi cắn chết ở ngoài cửa, Hầu phu nhân ghi hận chủ tiệm này, cho rằng chủ tiệm đã cản trở em trai bà ta, mới hại em trai bà ta chết, nên tìm chúng ta đến dạy dỗ một trận." Văn Trọng vẻ mặt lạnh đi mấy phần: "Người của Tấn Dương hầu phủ sao?" Do Trần Tuệ kịp thời trở về, tuy tiệm của A Triền bị người ta đập phá, nhưng người không bị thương.

Rất nhanh, sai dịch của Kinh Triệu phủ đã đến, bắt hết những kẻ gây rối đi, A Triền là người bị hại cũng phải đến Kinh Triệu phủ một chuyến, Văn Trọng làm chứng nhân tình nguyện đi cùng.

Khi đi đến cửa, A Triền chỉ kịp nói với Lâm Tuế một tiếng cảm ơn: "Đa tạ Lâm cô nương vừa rồi ra tay tương trợ." Lâm Tuế liếc A Triền một cái: "Đồ vô dụng." Rồi quay đầu bỏ đi.

A Triền há miệng định nói nhưng lại thôi, muốn nói giày của ngươi còn ở trong tiệm ta, nhưng Lâm Tuế không cho nàng cơ hội nói.

Kinh Triệu doãn xử lý vụ việc rất hiệu quả, sau khi hỏi rõ tình hình vụ án, đã phán mấy người vào tù một tháng, lại bắt họ bồi thường cho A Triền hai trăm lượng bạc để sửa chữa tiệm.

Về việc họ trước đó nói quản sự của Tấn Dương hầu phủ tìm họ đến đập tiệm, vì không có chứng cứ, nên đành để đó.

Mấy tên du côn kia từ tay quản sự Tấn Dương hầu phủ chỉ nhận được một trăm lượng bạc, trong nháy mắt mình còn phải bù thêm vào một trăm lượng, lập tức lòng như tro tàn.

Nhưng không đưa tiền thì một tháng tù tội sẽ biến thành một năm, họ chỉ có thể cố gắng gom đủ hai trăm lượng bạc.

A Triền vốn cũng không mong quan phủ sẽ ra mặt đối phó với Tấn Dương hầu phủ, nhận tiền bồi thường xong lại cảm ơn Văn Trọng đã chủ động đến giúp đỡ, rồi rời đi.

Đợi nàng đi rồi, Kinh Triệu doãn bước xuống công đường, cúi người thật sâu trước Văn Trọng: "Hạ quan bái kiến Văn đại nhân." Văn Trọng "ừm" một tiếng, không nói nhiều với Kinh Triệu doãn, cũng vội vàng đi.

Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của vị Tả phó đô ngự sử này, Kinh Triệu doãn lau mồ hôi, sáng mai trên triều đình có người sắp gặp xui xẻo rồi.

Sáng sớm hôm sau, trên triều hội, Tả phó đô ngự sử Văn Trọng trước nay luôn kín tiếng đột nhiên đứng ra.

Không chỉ hoàng đế ngồi trên long ỷ, mà một nửa số đại thần và huân quý đang ngủ gật trong triều cũng giật mình tỉnh giấc.

Vị Văn đại nhân này ở Ngự Sử Đài là một sự tồn tại khá độc lập,

từ trước đến nay không nghe theo ai, hắn chỉ thích điều tra những triều thần và huân quý có bối cảnh sâu dày, điều tra một người là trúng một người, đến nay chiến tích ở Ngự Sử Đài không ai có thể sánh bằng.

Lại được bệ hạ tin tưởng, không ai làm gì được hắn.

Văn Trọng lớn tiếng nói: "Bệ hạ, thần muốn đàn hặc Hình bộ Tả thị lang Nghiêm Lập Nho." Hoàng đế ngồi thẳng người: "Nói." "Tháng trước có hoạt thi gây rối trong kinh thành, bệ hạ đã lệnh cho Hình bộ Tả thị lang Nghiêm Lập Nho toàn quyền phụ trách vụ án này.

Nhưng theo thần được biết, con hoạt thi kia đến nay vẫn chưa bị bắt, hơn nữa hôm qua còn giết chết một viên ngoại lang của Hình bộ ở phường Xương Bình, mà Hình bộ không những không báo cáo việc này, còn cố gắng che giấu bệ hạ, tâm địa đáng tru diệt." "Một đám phế vật!

Ngay cả một con hoạt thi cũng không bắt được, trẫm còn có thể trông mong các ngươi bảo vệ gia quốc sao?" Hoàng đế nổi giận nói, "Nghiêm Lập Nho đâu?" Hình bộ thượng thư cứng rắn tiến lên một bước: "Khải bẩm bệ hạ, Nghiêm Lập Nho đã xin nghỉ bệnh nửa tháng, hôm nay không lên triều." 42. "Đã bệnh rồi, vậy thì để thái y đến xem, trẫm lại cũng rất tò mò, sao lại trùng hợp như vậy, hắn lại bệnh vào lúc này." Bệ hạ rõ ràng là bất mãn với Hình bộ, Hình bộ thượng thư không dám biện giải cho Nghiêm Lập Nho nữa, sợ hoàng đế sẽ trút hết sự bất mãn với Hình bộ lên đầu ông ta.

Ánh mắt sắc bén của hoàng đế lướt qua các đại thần bên dưới, cuối cùng mở miệng: "Bạch Hưu Mệnh." "Thần có mặt." Bạch Hưu Mệnh ra khỏi hàng, tư thái cung kính. "Trong vòng ba ngày, trẫm muốn thấy đầu của con hoạt thi kia." "Thần lĩnh mệnh." Trong lòng các triều thần đều hiểu rõ, nếu Bạch Hưu Mệnh giết được hoạt thi đó

trong vòng ba ngày, thì tiếp theo Hình bộ sẽ gặp xui xẻo.

Không ít nha môn muốn chia sẻ quyền lực từ tay Minh Kính Ti, Hình bộ trước nay luôn là kẻ nhảy nhót cao nhất, xem ra bây giờ cũng sẽ là kẻ ngã thảm nhất.

Ngay khi mọi người xem xong trò cười của Hình bộ, định bụng nán lại một chút đợi tan triều thì Văn Trọng lại lên tiếng: "Thần còn muốn đàn hặc Tấn Dương hầu trị gia không nghiêm, dung túng quản sự trong phủ mua chuộc côn đồ, đập phá cửa tiệm." Cái này mới đúng chứ, các triều thần đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy màn đàn hặc vừa rồi có chút thiếu thiếu, hóa ra món chính vẫn chưa được dọn lên.

Bất ngờ bị đàn hặc, Tấn Dương hầu đầu óc đầy nghi vấn, ông ta bước ra khỏi hàng, cao giọng nói: "Bệ hạ, thần không phục.

Vợ thần trị gia trước nay luôn nghiêm cẩn, tuyệt đối không dung túng quản sự ra ngoài gây chuyện, Văn ngự sử đừng vu oan cho bản hầu." "Ra là vậy, nếu Tấn Dương hầu cho rằng quản sự của quý phủ không làm chuyện này, vậy thì nhất định là do Hầu phu nhân sai khiến." Văn Trọng không hổ là người mà Ngự sử đài ai cũng không dám chọc, nói câu nào câu nấy đều nhắm vào chỗ hiểm của người khác.

Tấn Dương hầu bị ông ta chọc tức đến muốn đánh người, nhưng lại kiêng dè bệ hạ còn ở đây, chỉ có thể nén giận: "Văn ngự sử thận trọng lời nói." "Bệ hạ," Văn Trọng dõng dạc nói, "Cửa tiệm bị đập nằm ở phường Xương Bình, đêm qua em vợ của Tấn Dương hầu đã chết ngay bên ngoài tiệm đó.

Lũ côn đồ kia đã thú nhận trước mặt mọi người rằng chính quản sự của Hầu phủ đã thuê chúng đến đập phá, vì Hầu phu nhân cho rằng sự tồn tại của cửa tiệm này đã hại chết em trai bà ta." "Ngươi nói

năng hồ đồ, ngươi cố ý vu oan!" Văn Trọng hoàn toàn không để ý đến Tấn Dương hầu đang giãy nảy, tiếp tục nói: "Lúc cửa tiệm bị đập, trong tiệm ngoài thần ra còn có rất nhiều người vây xem, họ đều có thể làm chứng." "Thì đã sao, nói không chừng lũ côn đồ đó vu oan cho Tấn Dương hầu phủ của ta." Văn Trọng quay đầu nhìn Tấn Dương hầu: "Việc này thần phải xin lỗi Tấn Dương hầu, chưa được ngài cho phép, thần đã tự ý vẽ chân dung các quản sự trong phủ ngài, đem tranh của họ đến đại lao Kinh Triệu phủ để lũ côn đồ kia nhận diện riêng lẻ, tất cả bọn chúng đều nhận ra cùng một người." Nghe đến đây, mặt Tấn Dương hầu tái mét, ngón tay chỉ vào Văn Trọng cũng run lên: "Văn Trọng, ngươi dám lén lút lẻn vào Hầu phủ, ngươi đúng là vô pháp vô thiên!" "Thần có tội, xin bệ hạ trách phạt.

Nhưng thần chưa hề vào Tấn Dương hầu phủ, nhiều nhất chỉ là trèo tường, nói chính xác hơn, chỉ có tay của thần vượt giới." Các đại thần đang hóng chuyện đều cúi đầu, cố nén khóe môi đang cong lên, trong lòng thầm nghĩ, nói về chọc tức người khác thì phải kể đến Văn đại nhân.

Chỉ cần người bị ông ta đàn hặc không phải mình, thì trò vui này còn dài.

Chuyện đã đến nước này, Tấn Dương hầu cũng không cần phải biện giải nữa, việc này quả thật ông ta không hề hay biết, chắc chắn là do Tiết thị lén lút làm sau lưng ông ta.

Chỉ là vận khí không tốt, lại đụng phải Văn Trọng.

Nhưng trên triều đình, ông ta không thể đổ hết mọi chuyện lên người Tiết thị, như vậy bệ hạ sẽ cho rằng ông ta lấy phụ nữ ra làm bia đỡ đạn.

Ông ta chỉ có thể trầm giọng nói: "Bệ hạ, thần không biết gì về việc này, có lẽ là quản sự trong phủ tự ý hành động." Văn Trọng lập

tức nhảy ra: "Bệ hạ xem, thần đã nói Tấn Dương hầu trị gia không nghiêm, quả nhiên là vậy." Gân xanh trên trán Tấn Dương hầu nổi lên, ông ta nắm chặt tay, chỉ sợ không nhịn được mà đánh cho Văn Trọng một trận.

Hoàng đế xem đủ trò vui, lúc này mới lên tiếng: "Tấn Dương hầu trị gia không nghiêm, phạt nửa năm bổng lộc.

Còn phu nhân của khanh, nể tình bà ấy vừa mất đi người thân, có thể thông cảm, nhưng phải bồi thường cho người bị hại một ngàn lượng bạc trắng.

Nếu có lần sau, quyết không tha nhẹ." Tấn Dương hầu lập tức quỳ xuống: "Tạ bệ hạ khai ân." Văn Trọng cũng tiếp lời: "Bệ hạ anh minh." Sau khi tan triều, Minh Vương đuổi theo người con trai đang đi ngày càng nhanh: "Đi nhanh vậy làm gì, vi phụ suýt nữa không đuổi kịp." Bạch Hưu Mệnh lộ vẻ bất đắc dĩ, hắn chính vì không muốn bị đuổi kịp nên mới đi nhanh. "Nhi tử phải đi làm nhiệm vụ." "Chỉ là một hoạt thi thôi mà, giám chính của Ti Thiên Giám có một cái bình Dương Hỏa, lấy thi khí làm dưỡng chất, hễ gặp thi khí là phun lửa, thú vị lắm, con đi mượn dùng hai ngày là được rồi." "Nhi tử đi ngay đây." Tiếc là người còn chưa kịp chuồn đi đã bị Minh Vương nắm lấy vạt áo: "Còn có chính sự chưa nói, chạy đi đâu." "Ngài nói đi." "Trước đây con chẳng phải nói thằng nhóc nhà họ Tiết kia là nghi phạm chủ mưu trộm yêu tỳ sao, cứ để nó chết như vậy à?" "Thượng tuyến của hắn đã tra được rồi, hắn vô dụng rồi." Trước đó lúc tìm được Tuyết Châm Xà, vốn có thể bắt được người cùng tang vật, nhưng Bạch Hưu Mệnh đã tha cho Tiết Minh Đường một lần, còn giăng bẫy cho hắn, quả nhiên hắn đã sập bẫy.

Vì sợ thuộc hạ đi theo sẽ bị phát hiện, khoảng thời gian đó, Bạch Hưu Mệnh đã tự mình theo dõi Tiết Minh Đường, tận mắt thấy hắn bày thuật che mắt ở phủ mình, sau đó lén lút đến phủ Nghiêm Lập

Nho.

Hắn vào phủ họ Nghiêm không lâu, khế ước trên người Tuyết Châm Xà đã bị đơn phương cắt đứt, ngoài yêu tỳ ra, cũng không có thứ gì khác có khả năng cưỡng chế cắt đứt khế ước như vậy, những chứng cứ này đã đủ rồi. "Vậy là, con tìm được yêu tỳ rồi?" Minh Vương nhướng mày. "Vâng." "Vậy sao không lấy lại?" "Con nghĩ rằng, ngài và bệ hạ mặc cho yêu tỳ bị trộm đi, không phải là muốn con truy tìm nó về." Những thứ đã vào kho cấm sẽ mang theo một luồng khí tức đặc biệt, nên khi yêu tỳ vừa ra khỏi kho, với thủ đoạn của Minh Vương, chắc chắn có thể tra ra được tung tích, nhưng ông đã không làm, ngược lại còn đợi một thời gian mới giao vụ án này cho Bạch Hưu Mệnh.

Minh Vương liếc nhìn người con nuôi đã cao hơn mình: "Quả nhiên đã lớn, tâm tư cũng nhiều hơn rồi." Bạch Hưu Mệnh nhếch môi: "Ngài quá khen." "Vậy con có biết, bệ hạ để mặc yêu tỳ ở bên ngoài là muốn câu con cá nào không?" "Việc này phải xem thứ trong tay Nghiêm Lập Nho cuối cùng sẽ rơi vào tay ai." "Con đoán xem?" Minh Vương như đang khảo bài Bạch Hưu Mệnh. "Con đoán là Trấn Bắc hầu, hoặc là người đứng sau ông ta." Trấn Bắc hầu là nhạc phụ của Nghiêm Lập Nho, Nghiêm Lập Nho không có gia tộc chống lưng, có thể làm quan đến tam phẩm, không thể không kể đến sự nâng đỡ của phủ Trấn Bắc hầu.

Hắn và Trấn Bắc hầu là cộng đồng lợi ích, nếu nói ai có thể khiến hắn mạo hiểm, vậy thì chỉ có Trấn Bắc hầu.

Đương nhiên, Trấn Bắc hầu cũng chưa chắc là mục tiêu cuối cùng, nhưng nghi phạm thì phải tra xét dần dần lên trên.

Minh Vương chắp tay sau lưng cười nói: "Trấn Bắc hầu nhiều nhất là bảy ngày nữa sẽ về kinh báo cáo công tác, có phải con chưa

từng gặp ông ta không?

Lúc ông ta ở kinh thành, con đã đến U Châu rồi." "Chưa từng gặp, nhưng có nghe nói qua.

Nghe đồn Trấn Bắc hầu hành sự ngông cuồng, mười năm trước tu vi của ông ta đã đến Tứ cảnh đỉnh phong rồi phải không?" Nghe Bạch Hưu Mệnh nói một câu đã trúng trọng điểm, Minh Vương càng thêm hài lòng: "Đúng vậy, chỉ còn một bước là vào Ngũ cảnh rồi, chẳng lẽ không cho phép người ta cuồng vọng một chút sao?" Ngay sau đó, giọng điệu ông thay đổi: "Nhưng bệ hạ không thích thần tử ngông cuồng như vậy, đã vào thành Thượng Kinh thì phải tuân thủ quy củ." Giống như đại trận ẩn mình trên đầu bọn họ, cưỡng chế áp chế tu vi của tất cả tu sĩ từ Tam cảnh trở lên, không cho phép bay lượn độn thổ, đó chính là quy củ của Đại Việt, là rồng thì vào Thượng Kinh cũng phải cuộn mình lại. "Con hiểu rồi." "Được rồi, đi làm việc đi, bản vương đi tìm Văn Trọng chơi mấy ván cờ." Đợi Minh Vương đi được hai bước, Bạch Hưu Mệnh gọi ông lại: "Phụ vương." "Hửm, còn có chuyện gì?" Minh Vương quay người lại hỏi. "Văn đại nhân chỉ biết chút quyền cước công phu, lúc thua cờ, ngài nhất định phải khống chế bản thân, đừng lật bàn cũng đừng đánh người." Minh Vương lập tức nổi giận đùng đùng: "Nghịch tử!" Bạch Hưu Mệnh dặn dò như vậy hoàn toàn là xuất phát từ lòng tốt, Minh Vương kỳ nghệ không giỏi, nhưng lại là kẻ nghiện cờ, mà phẩm chất chơi cờ lại rất tệ.

Còn Văn Trọng đại nhân, kỳ nghệ cực cao, nhưng miệng lưỡi quá độc.

Bạch Hưu Mệnh có may mắn chứng kiến một lần hai người giao đấu, cờ còn chưa xong, Văn ngự sử đã bắt Minh Vương thề rằng ai thua người đó là cháu.

Tóm lại, mỗi lần hai người chơi cờ, cảnh tượng đều vô cùng khó dọn dẹp.

Bạch Hưu Mệnh chắp tay với Minh Vương: "Nhi tử cáo lui." Lời nên khuyên đã khuyên, sau đó không còn liên quan gì đến hắn nữa. "À đúng rồi, chuyện Nghiêm Lập Nho bị bệnh cũng không biết thật giả, con để mắt một chút, đừng để hắn xảy ra chuyện gì trước khi gặp Trấn Bắc hầu." Bạch Hưu Mệnh đã đi rất xa, lại nghe thấy giọng của Minh Vương vang lên bên tai.

Bạch Hưu Mệnh đành phải chuyển hướng đến Thái y viện.

Bệ hạ trên triều đã nói cho thái y đến phủ họ Nghiêm để chẩn bệnh cho Nghiêm Lập Nho, tin tức truyền đến Thái y viện, vị Hoàng thái y có y thuật cực tốt kia lại là người gánh vác trách nhiệm này.

Hoàng thái y còn có chút không tình nguyện, cho đến khi thấy Bạch Hưu Mệnh bước vào Thái y viện, không khỏi có chút kinh ngạc mà tiến lên đón: "Bạch đại nhân bị bệnh à?" "Không phải, có một việc muốn nhờ Hoàng thái y giúp đỡ." "Ngài cứ nói." Hoàng thái y vô cùng khách khí. "Xin Hoàng thái y dẫn theo một thuộc hạ của ta cùng vào phủ họ Nghiêm." "Không vấn đề." Hoàng thái y đáp ứng rất nhanh gọn, cũng không hỏi lý do.

Chẳng qua là dẫn theo một học trò, không ai để ý đâu.

Tuy Nghiêm Lập Nho không lên triều, nhưng chuyện trên triều đình rất nhanh đã truyền đến tai hắn.

Hắn tự nhiên cũng biết hoàng đế đã phái thái y đến chẩn trị cho mình.

Quản gia phủ họ Nghiêm đã đợi ở cửa một canh giờ, cuối cùng mới thấy xe ngựa của Thái y viện.

Xe ngựa dừng ở cửa phủ họ Nghiêm, đầu tiên là hai học trò thái y

mặc bạch bào của Thái y viện bước xuống, sau đó lại có hai vị thái y nữa xuống xe.

Hoàng thái y đi trước, một vị Trương thái y khác không tranh không giành mà đi theo sau.

Quản gia tiến lên, thái độ cung kính dẫn bốn người vào phủ.

Khi vào phòng ngủ thấy Nghiêm Lập Nho nằm liệt giường, Hoàng thái y quả thực có chút kinh ngạc.

Sắc mặt của vị Nghiêm đại nhân này không tốt lắm, nếu hắn không bôi phấn, vậy thì là bệnh thật rồi.

Nhưng ông không nói gì, mà nhìn quanh phòng ngủ, cũng không phải ông kén chọn, thực sự là căn phòng này quá tối, không chỉ tối, mà mùi hương trong phòng cũng rất nồng.

Hoàng thái y không nhịn được hỏi quản gia: "Trời quang mây tạnh, vì sao lại che rèm trước cửa sổ?" Quản gia khó xử nói: "Vị đại nhân này, lão gia nhà tôi gần đây không biết vì sao lại rất sợ ánh sáng." Hoàng thái y trầm ngâm gật đầu, sau đó tiến lên nói với Nghiêm Lập Nho: "Nghiêm đại nhân, hạ quan phụng mệnh bệ hạ đặc biệt đến chẩn trị cho ngài, xin ngài đưa tay phải ra." Nghiêm Lập Nho đưa tay ra khỏi chăn, Hoàng thái y vén tay áo hắn lên, bất ngờ phát hiện trên cổ tay đối phương có một mảng đen to bằng móng tay.

Ông ghi nhớ trong lòng, sau đó bắt mạch cho Nghiêm Lập Nho.

Sau khi bắt mạch xong, ông không nói gì, mà đứng dậy để vị Trương thái y kia cũng đến bắt mạch.

Chương 41

Cả hai đều đã bắt mạch, trao đổi với nhau vài câu, mới nói với quản gia: "Từ mạch tượng của Nghiêm đại nhân mà xem, ông ấy chỉ là huyết hành không thông, khí huyết ứ trệ, không phải bệnh gì to tát." Nhưng đó cũng chỉ là nhìn từ mạch tượng.

Còn về những phương diện khác, thì khó nói.

Cả hai vị thái y đều nhận ra Nghiêm Lập Nho có điều bất thường, nhưng tình trạng của hắn không phải là bị bệnh.

Quản gia nghe thái y nói vậy không khỏi có chút lo lắng: "Nhưng trên người đại nhân nhà tôi…" "Quản gia." Nghiêm Lập Nho lên tiếng ngăn quản gia nói tiếp.

Sau đó lại nói với hai vị thái y: "Đa tạ hai vị thái y, xin hãy kê đơn thuốc." Hoàng thái y đọc phương thuốc, học trò đứng hầu bên cạnh lập tức viết đơn thuốc, giao vào tay quản gia phủ họ Nghiêm, lần chẩn bệnh này xem như kết thúc.

Quản gia Nghiêm theo lệnh của Nghiêm Lập Nho tiễn bốn người ra khỏi phủ, nhưng thái độ rõ ràng không còn nhiệt tình như lúc đón họ, có lẽ là vì họ không thể giải quyết được vấn đề trên người Nghiêm Lập Nho.

Lên xe ngựa, vị Trương thái y kia mới lên tiếng: "Huyết mạch của Nghiêm đại nhân có chút không ổn." "Không chỉ là không ổn, huyết mạch gần như không lưu động nữa, ta chỉ thấy tình huống này ở người sắp chết." Hoàng thái y thở dài, biết ngay nhận việc này chẳng có gì tốt đẹp. "Việc này có cần phải báo cáo không?" "Tự nhiên là phải báo, cứ nói thật là được rồi, bệnh của Nghiêm đại nhân, chúng ta không chữa được đâu." Hai vị thái y sau khi trở về Thái y viện liền đi

thẳng đến tìm viện sử báo cáo, hai học trò đi theo họ thì mỗi người một ngả, một trong số đó cởi bỏ bạch bào trên người, lặng lẽ rời khỏi Thái y viện.

Trở về Minh Kính Ti, người đó tìm Bạch Hưu Mệnh báo cáo: "Đại nhân, hai vị thái y nói huyết mạch của Nghiêm Lập Nho gần như không lưu động, giống như người chết.

Quản gia phủ họ Nghiêm nói, Nghiêm Lập Nho gần đây rất sợ ánh sáng, cửa sổ trong phòng ngủ đều che rèm cản sáng.

Thuộc hạ ngửi thấy trên người Nghiêm Lập Nho có mùi thi thối nhàn nhạt, nhưng đã bị hương liệu che đi, trên tay hắn có một mảng đen, nghi là thi ban.

Vì vậy thuộc hạ hoài nghi, hắn đã trúng thi độc." Bạch Hưu Mệnh không hề nghi ngờ lời của thuộc hạ này, người hắn phái đi theo thái y, tự nhiên cũng là người hiểu biết sơ qua về các phương diện. "Thi độc, cái này thú vị đây, lát nữa qua nhà họ Nghiêm một chuyến." Bạch Hưu Mệnh nghịch một chiếc bình sứ màu đen dài bằng ngón tay, trên bàn trước mặt hắn, còn có năm chiếc bình sứ màu trắng nhỏ hơn được xếp thành một hàng.

Đây đều là bình Dương Hỏa, màu đen là bình chính, màu trắng là bình phụ. "Gọi tất cả các Thiên hộ đang ở trong nha môn đến đây." "Vâng." Thuộc hạ tuân lệnh ra ngoài gọi người, rất nhanh mười Thiên hộ lần lượt bước vào, ngoài Giang Khai bị Bạch Hưu Mệnh phái đi ra ngoài không có ở đây, những người khác đều đã đông đủ.

Hắn chọn năm người trong mười người, bảo họ mỗi người cầm một bình Dương Hỏa, dẫn người đi điều tra tung tích của hoạt thi, những người còn lại thì ở lại Minh Kính Ti, đề phòng bất trắc.

Mệnh lệnh được ban ra, không lâu sau, các Thiên hộ của Minh Kính Ti dẫn theo thuộc hạ của mình rời khỏi nha môn đi tìm tung tích

hoạt thi.

Bạch Hưu Mệnh thì dẫn theo Phong Dương và một đội vệ sĩ Minh Kính Ti cùng ra khỏi nha môn.

Trời còn sớm, Minh Kính Ti dốc toàn lực xuất quân, kinh động đến mức bá tánh không dám ở ngoài đường lâu, sợ xảy ra chuyện gì lớn, rồi bị liên lụy.

Bạch Hưu Mệnh vừa dẫn người đến gần phủ họ Nghiêm, đã thấy trên trời bắn lên một mũi tên hiệu đặc chế của Minh Kính Ti.

Nhìn vị trí có lẽ là ở phường Đại Thông, sau đó, phường Vĩnh An cũng có tên hiệu bắn lên. "Nghe người của Hình bộ nói hoạt thi kia sắp tiến giai rồi, không ngờ nó lại tạo ra nhiều hoạt thi mới như vậy." Phong Dương có chút kinh ngạc, nếu không dùng bình Dương Hỏa để tìm hoạt thi, có lẽ những thứ này đã ẩn náu trong thành rồi.

Bạch Hưu Mệnh không để ý đến hắn, mà nhìn vào bình Dương Hỏa trong tay đang bốc lên một ngọn lửa nhỏ màu đỏ, ngọn lửa đó cong cong chỉ về phía phủ họ Nghiêm.

Phong Dương thấy ngọn lửa, tấm tắc nói: "Vị Nghiêm đại nhân kia không phải cũng biến thành hoạt thi rồi chứ?" "Chưa đâu, nếu bây giờ hắn chết, thì có khả năng." Bạch Hưu Mệnh liếc nhìn về phía phủ họ Nghiêm một cái, nhưng không vào bắt người. "Đại nhân, chúng ta đi đâu bây giờ?" "Đêm qua hoạt thi không phải đã xuất hiện ở phường Xương Bình sao, chúng ta đến đó." Long Huyết Mã phi nước đại về phía phường Xương Bình, vừa vào phường Xương Bình, bình Dương Hỏa trong tay Bạch Hưu Mệnh liền phụt ra một ngọn lửa đỏ dài ba tấc, ngọn lửa đó dẫn đường cho bọn họ đi thẳng về phía trước, đến một căn nhà bỏ hoang nằm ở góc khuất nhất của phường Xương Bình.

Căn nhà đó trông đã hoang phế từ lâu, trên cửa lớn còn dán niêm

phong của quan phủ.

Tìm được nơi, Phong Dương hăm hở: "Đại nhân, tôi đi…" Bạch Hưu Mệnh không đáp, mà lật người xuống ngựa.

Hắn một mình đi vào căn nhà hoang phế, không lâu sau, trong nhà truyền ra tiếng gầm của hoạt thi, một khắc sau tiếng gầm biến mất.

Chưa đầy một khắc, Bạch Hưu Mệnh bước ra, nói với Phong Dương: "Vào trong thu dọn thi thể, đầu gói lại cho cẩn thận, ngày mai còn cho bệ hạ xem." Phong Dương giật giật khóe mắt, cảm thấy bệ hạ có lẽ không muốn nhìn thấy đầu của hoạt thi trên buổi triều sớm, nhưng biết làm sao được, đây là lệnh của đại nhân nhà mình.

Không lâu sau, vệ sĩ Minh Kính Ti đã gói ghém thi thể của hoạt thi xong, đầu của hoạt thi được gói riêng trong một cái hộp.

Những nơi khác không còn tên hiệu nào bắn lên nữa, có lẽ hoạt thi trong thành đã được xử lý sạch sẽ.

Ngay khi Phong Dương đang nghĩ vậy, hắn quay đầu lại thấy bình Dương Hỏa trong tay Bạch Hưu Mệnh lại phun ra một ngọn lửa, lần này ngọn lửa tuy chỉ dài một tấc, nhưng rõ ràng là trong phường Xương Bình vẫn còn một hoạt thi nữa.

Họ không ngừng ngựa mà vội vã đến địa điểm thứ hai hoạt thi xuất hiện, sau đó, bình Dương Hỏa đã đưa họ đến một cánh cửa quen thuộc.

Nhìn tòa nhà hai tầng nhỏ mới thay cửa, Phong Dương lén liếc nhìn đại nhân nhà mình một cái, tiếc là hắn hoàn toàn không đoán được tâm trạng của đại nhân lúc này.

Một đám người xuống ngựa, đi theo Bạch Hưu Mệnh vào trong tiệm.

Cửa tiệm này mới bị đập phá, tạm thời không buôn bán, cửa tiệm

mở, nhưng bên trong không thấy bóng người. "Tuệ nương, trứng cuộn của ta xong chưa?" Bạch Hưu Mệnh vừa đi đến bên cầu thang, liền nghe thấy giọng nói mềm mại của một nữ tử từ trên lầu vọng xuống, như đang làm nũng với ai đó. "Tới đây." Một giọng nói lạ lẫm khác vang lên, rèm cửa dẫn ra sân sau được vén lên, Trần Tuệ xuất hiện trước mặt Bạch Hưu Mệnh.

Nàng thấy đám người lạ mặt mặc quan bào, sắc mặt đột nhiên biến đổi, quay người định lùi về sân sau.

Một khắc sau, ánh đao lóe lên, một thanh đao cắm chéo xuống chân Trần Tuệ, thân thể nàng lập tức cứng đờ, không dám cử động nữa. "Tuệ nương?" A Triền nghe thấy tiếng động, nàng bước ra khỏi phòng, đứng ở đầu cầu thang, vịn vào tay vịn, nghiêng nửa người nhìn xuống, một đóa hoa lựu cài bên tai nàng bất cẩn rơi xuống.

Bạch Hưu Mệnh giơ tay, đóa hoa lựu rơi vào lòng bàn tay hắn.

Hắn ngẩng đầu, đối mặt với A Triền.

A Triền khi thấy Bạch Hưu Mệnh liền hít một hơi khí lạnh, trong lòng thầm nghĩ sao người này lại đến đây?

Nàng vội vã chạy xuống lầu, vừa nhìn đã thấy Tuệ nương đang bưng một mâm trứng cuộn, bị một thanh đao chặn lại. "Đại nhân đang làm gì vậy?" A Triền ra vẻ nghi hoặc hỏi. "Ngươi không biết?" "Ta phải biết cái gì?" A Triền vẻ mặt vô tội, "Tuệ nương là đầu bếp ta mới mời, có vấn đề gì sao?" "Nếu đã không biết, vậy thì thôi." Đôi mắt hoa đào quyến rũ của Bạch Hưu Mệnh mang theo ý cười, nhưng lời nói ra lại hung tàn vô cùng, "Phong Dương, chặt đầu con hoạt thi này xuống, ghi lại tội danh của nó, ngụy trang thành người, ý đồ mưu hại Quý cô nương." Phong Dương còn chưa kịp đáp lời, A Triền đã vội vàng lên tiếng ngăn cản: "Chờ đã, ta biết rồi." "Bây giờ biết rồi sao?

Chứa chấp một hoạt thi, Quý Thiền, ngươi gan cũng không nhỏ đâu." A Triền lập tức tỏ ra yếu thế, giọng nói cũng mềm đi: "Đại nhân, Tuệ nương vô duyên vô cớ bị người ta hại chết, không những không chết mà còn biến thành hoạt thi.

Ta chỉ là thấy nàng đáng thương mới chứa chấp, hơn nữa nàng cũng chưa hại ai, không gây trở ngại cho người khác." "Chỉ có hoạt thi đã chết, mới không gây trở ngại cho người khác." A Triền vành mắt đỏ lên, cố chấp nói: "Nhưng nàng chưa từng hại người." "Có liên quan đến bản quan không?" A Triền sụt sịt mũi, giọng nghèn nghẹt nói: "Có người có thể nuôi bán yêu trong thành, ta nuôi một hoạt thi thì đã sao?

Ta có làm chuyện gì thương thiên hại lý đâu!" Bạch Hưu Mệnh suýt nữa bị nàng chọc cười, nàng còn lý lẽ hùng hồn lắm. "Ai nói với ngươi trong thành có thể nuôi bán yêu?" A Triền nhìn về phía Phong Dương, Phong Dương đang lén lút dịch sang bên cạnh lập tức cứng đờ, thấy ánh mắt lạnh lùng của đại nhân nhà mình nhìn qua, hắn đành phải cứng rắn thừa nhận: "Là thuộc hạ nói." "Chẳng lẽ huân quý có thể nuôi, ta lại không thể sao?

Ta cũng không xấu hơn bọn họ." A Triền càng nói càng thấy mình có lý. "Bọn họ có thể một chưởng đánh chết bán yêu, ngươi có thể không?" Giọng Bạch Hưu Mệnh trầm xuống, ý uy hiếp rõ ràng.

A Triền ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, khí thế không hề thua kém: "Vậy ta một chưởng là có thể bị bán yêu đánh chết, chẳng phải càng cần Tuệ nương bảo vệ ta hơn sao?" Phong Dương âm thầm gật đầu, nghe có vẻ rất có lý.

Thấy Bạch Hưu Mệnh không nói nữa, A Triền tiếp tục cố gắng: "Đại nhân, nể tình trước đây ta đã giúp ngài một việc lớn như vậy, ngài tha cho Tuệ nương đi, được không?" "Bản quan nhớ, giao dịch

của chúng ta đã kết thúc rồi." A Triền lập tức lộ vẻ bị tổn thương: "Không có giao dịch thì không còn giao tình sao?

Chẳng lẽ đại nhân một chút tình nghĩa cũng không nể?" "Ngươi và bản quan có tình nghĩa gì?" A Triền quay mặt đi, nước mắt lã chã rơi xuống, vừa nức nở vừa nói: "Ta còn tưởng ta và đại nhân rất thân thiết, hóa ra là ta tự mình đa tình, đại nhân với ta một chút cũng không thân." Bạch Hưu Mệnh bây giờ thấy nàng khóc là đau đầu, không nhịn được nói: "Ngươi ngoài khóc ra không còn chiêu nào khác à?" "Ta khóc thì sao, dù sao chúng ta cũng không thân, ngươi quản ta khóc thế nào.

Hôm qua có người đến đập tiệm, chính là Tuệ nương đã cứu ta, nếu không có nàng, ngài đã không thấy được ta còn sống.

Dù sao sống được hôm nay cũng không có ngày mai, ta thích khóc thế nào thì khóc!" A Triền nói xong, càng thêm đau lòng, đôi mắt đỏ hoe, nước mắt theo gò má chảy xuống chiếc cằm nhỏ nhắn, tí tách rơi xuống.

Lời của nàng khiến Bạch Hưu Mệnh khẽ nhíu mày, lời của Hoàng thái y hôm đó lại hiện lên trong đầu, so với người bình thường, nàng vốn dĩ cũng không còn nhiều ngày nữa. "Mưa cầu xin Long Vương, cũng không nhanh bằng nước mắt của ngươi." "Ồ, lần sau có người tìm ta cầu mưa ta sẽ lấy họ nửa giá." A Triền đã khóc đến nói năng lộn xộn, hoàn toàn không biết mình đang nói gì.

Thấy nàng khóc đến không thở nổi, Bạch Hưu Mệnh thở ra một hơi, tiến lên vỗ nhẹ lưng nàng giúp nàng thuận khí, giọng nói vẫn căng thẳng: "Nàng ta không phải người." "Nàng ấy tốt hơn người nhiều, còn biết nấu cơm cho ta ăn." "Nàng ta bỏ chút thi độc vào cơm, ngày mai ngươi sẽ chết." "Chết thì chết, dù sao cũng hơn là chết đói." Các vệ sĩ Minh Kính Ti trong nhà vốn đang giương cung bạt kiếm đối

mặt với hoạt thi, chuẩn bị đại khai sát giới, kết quả lại phát hiện Trấn phủ sử đại nhân nhà mình và bà chủ tiệm đang cãi nhau.

Nhưng nội dung cãi nhau này, nghe có vẻ không đúng lắm thì phải?

Phong Dương trong lòng tấm tắc hai tiếng, biết ngay Quý cô nương có cách đối phó với đại nhân nhà mình, người khác dám nói như vậy, sớm đã bị một chưởng đập dính vào tường rồi.

Từ khoảnh khắc nàng nói muốn nuôi hoạt thi mà không chọc giận đại nhân, nàng đã thành công một nửa rồi. "Không nỡ bỏ nàng ta?" "Ừm ừm." Cảm thấy thái độ của Bạch Hưu Mệnh dường như đã mềm đi, A Triền liều mạng gật đầu, "Ta muốn ở bên cạnh nàng ấy." "Được." Khóe môi Bạch Hưu Mệnh khẽ cong xuống, "Người đâu, đưa cả hai bọn họ về Minh Kính Ti." "Hả?" A Triền ngây người.

Đám vệ sĩ Minh Kính Ti đang hóng chuyện nhận được lệnh không dám chậm trễ, một nhóm người áp giải Trần Tuệ, hai người còn lại thì cẩn thận mời A Triền ra cửa. "Nhìn gì?" Thấy Phong Dương nghển cổ nhìn ra ngoài, Bạch Hưu Mệnh liếc hắn một cái. "Quý cô nương vừa rồi khóc thảm như vậy, ra ngoài gió thổi có bị bệnh không ạ?" "Liên quan đến ngươi?" "Cũng không liên quan." Phong Dương lẩm bẩm trong lòng, nếu thật sự làm người ta bệnh, đến lúc đó ngài lại phải mời thái y.

Bạch Hưu Mệnh không để ý đến hắn, lạnh mặt bước ra ngoài.

Trần Tuệ bị trói trên một con Long Huyết Mã, từ đầu đến cuối không nói một lời, nàng sớm đã biết Minh Kính Ti là nơi như thế nào, vào đó rồi còn có thể sống sót ra ngoài sao.

Nàng thì không sao, vốn dĩ đã là người chết, nhưng A Triền vì nàng mà dây dưa với người này lâu như vậy, lại cũng bị bắt vào, khiến lòng nàng bất an.

A Triền ngược lại thích ứng rất tốt, nàng không cần người trói, rất tự giác trèo lên lưng con Long Huyết Mã cao lớn nhất trong đội, con ngựa đó dậm dậm chân, vậy mà không hất nàng xuống.

Bạch Hưu Mệnh vừa ra khỏi cửa, đã thấy Quý Thiền cướp mất ngựa của mình, thân hình nhỏ bé của nàng ngồi trên lưng ngựa, trông chênh vênh.

Phong Dương theo sau ra ngoài cũng thuận theo ánh mắt của đại nhân nhà mình mà thấy được cảnh này, thăm dò hỏi: "Đại nhân, hay là tôi đổi cho Quý cô nương một con ngựa khác?" Bạch Hưu Mệnh không nói gì, đến bên cạnh ngựa của mình, lật người lên ngựa.

Vệ sĩ Minh Kính Ti đến nhanh đi cũng nhanh, các chủ tiệm xung quanh còn chưa biết chuyện gì xảy ra, bọn họ đã thúc ngựa rời đi.

A Triền trước đây từng ngồi ngựa của Bạch Hưu Mệnh, nhưng lúc đó hắn dắt ngựa, tốc độ rất chậm, nàng không biết Long Huyết Mã chạy nhanh đến vậy.

Không bao lâu, tóc đã bay đầy mặt nàng.

A Triền vật lộn với mái tóc của mình một lúc, cuối cùng đành bất lực từ bỏ, nàng nghi ngờ mình đã bị Bạch Hưu Mệnh ngấm ngầm trả thù.

Rất nhanh, một đoàn người đã trở về Minh Kính Ti.

Trần Tuệ trực tiếp bị người ta dẫn đi, nhưng không ai quản A Triền.

Nàng nhìn Bạch Hưu Mệnh đang bước về phía nội đường của nha môn, hơi do dự một chút rồi cũng đi theo.

Bạch Hưu Mệnh vào nội đường không thèm nhìn A Triền một cái, tự mình xem công văn.

A Triền đầu tiên tìm một chiếc ghế xa nhất ngồi xuống, ngồi một lúc thấy ghế lạnh quá, lại chuyển đến chiếc ghế phía trước.

Sau khi thử ngồi từng chiếc một, nàng đã thành công chuyển mình đến ngay dưới mí mắt của Bạch Hưu Mệnh. "Đại nhân, ta muốn uống nước." Vừa rồi khóc hơi mất nước, A Triền bây giờ cảm thấy khát.

Nhưng trong phòng này, chỉ có ấm trà trên bàn làm việc của Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh ngước mắt lên nhìn nàng một cái. "Không được uống nước sao?" A Triền đáng thương hỏi. 43.

Nói là xin nước, chẳng thà nói là để thăm dò mức độ tức giận hiện tại của Bạch Hưu Mệnh thì đúng hơn.

Bạch Hưu Mệnh nhấc ấm trà lên rót một tách trà, trà trong ấm đã nguội, còn chưa có người đến thay.

Thấy hắn lại chủ động rót nước cho mình, A Triền có chút bất ngờ, chẳng lẽ hắn thực sự không giận đến thế?

Vậy thì chuyện của Tuệ nương nói không chừng còn có thể thương lượng lại.

Chương 42

Nàng đứng dậy đến trước bàn làm việc, đang định cầm tách trà, lại bị Bạch Hưu Mệnh chặn lại, hắn cầm tách trà đưa cho nàng.

Hành động thừa thãi này khiến A Triền ngẩn ra, nàng vừa nhận lấy tách trà, lập tức lại đặt xuống, tay bị bỏng.

Người này vậy mà lại dùng nội tức hâm nóng trà, sao lại có người thù dai như vậy! "Không uống nữa?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Không uống nữa." A Triền ngồi lại chỗ cũ, mắt nhìn chằm chằm Bạch Hưu Mệnh, nhưng đầu óc lại đang suy nghĩ nhanh chóng, chiêu tỏ ra yếu thế này có phải dùng quá thường xuyên rồi không, hôm nay hiệu quả có vẻ không tốt lắm?

Có lẽ nên cân nhắc dùng thứ khác để lay động hắn?

Nhưng hắn cần gì nhỉ?

Nàng đang suy nghĩ, một Thiên hộ chưa từng gặp bước vào, thấp giọng nói gì đó bên tai Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh vừa nghe người đó nói, vừa ngẩng đầu nhìn về phía A Triền.

Đợi Thiên hộ đó nói xong, hắn thấp giọng nói: "Biết rồi, bảo người chuẩn bị khế ước thư." "Vâng." Vị Thiên hộ đó lĩnh mệnh rời đi.

A Triền để tỏ ra mình không nghe lén họ nói chuyện, đang cúi đầu chăm chú nghịch ngón tay mình, lúc này, nàng nghe Bạch Hưu Mệnh hỏi: "Là ngươi đã xử lý chống ăn mòn cho hoạt thi đó?" "Sao ngươi biết?" A Triền bất ngờ, sau đó có chút cảnh giác nói, "Các ngươi đã tra tấn Tuệ nương?" "Nàng ta là hoạt thi, không có cảm giác đau." A

Triền không nói gì, thầm nghĩ, ai biết ngươi đã dùng thủ đoạn bỉ ổi gì.

Bạch Hưu Mệnh lại nói: "Nàng ta không muốn liên lụy ngươi, hỏi gì nói nấy.

Còn ngươi, có lời gì muốn nói với bản quan?" "Có, thật sự không thể để ta nuôi nàng ấy sao?" Giọng A Triền đặc biệt thành khẩn.

Đối mặt với Bạch Hưu Mệnh một lúc, nàng dời ánh mắt đi, thỏa hiệp nói: "Thôi được, là ta đã xử lý chống ăn mòn cho nàng ấy.

Kỹ thuật chống ăn mòn độc quyền, có thể miễn phí dạy cho đại nhân." "Ta cần kỹ thuật này làm gì?" A Triền suy nghĩ một lát: "Có thể hun khói gà vịt cá thịt trong nhà, sang năm vẫn còn tươi.

Kỹ thuật thần kỳ như vậy, đại nhân thật sự không muốn sao?" "Cũng được, đợi bản quan học được rồi sẽ hun ngươi, để sang năm ngươi vẫn là một cỗ thi thể tươi mới." "…Đại nhân, có gì từ từ nói." A Triền bĩu môi, trong lòng thầm phỉ báng, động một chút là lấy thi thể ra dọa người, đúng là đồ nhỏ mọn.

Bạch Hưu Mệnh hỏi: "Có biết Trần Tuệ chết như thế nào không?" "Nghe nàng ấy nói qua, là bị vợ và con trai của Nghiêm Lập Nho Nghiêm đại nhân thả hoạt thi cắn chết." A Triền đáp. "Thật trùng hợp, Nghiêm phu nhân và con trai bà ta gần đây đều đã chết." Bạch Hưu Mệnh nói đầy ẩn ý.

A Triền mắt sáng lên: "Cái này ta biết, Nghiêm phu nhân bị tình nhân giết." Nàng lộ vẻ mặt như thể nếu Bạch Hưu Mệnh hứng thú, nàng có thể kể chi tiết cho hắn nghe.

Bạch Hưu Mệnh phớt lờ vẻ hăm hở của nàng, tiếp tục nói: "Còn cái chết của con trai bà ta thì sao?" "Cái này thì không biết, nhưng Nghiêm đại nhân không báo quan, chắc là chết do tai nạn rồi." A Triền nói một cách nhẹ nhàng. "Vậy chuyện Nghiêm Lập Nho trúng thi độc

thì sao?" "A, Nghiêm đại nhân lại trúng thi độc sao?" A Triền vẻ mặt kinh ngạc, "Chẳng lẽ là phu nhân của ông ta không hài lòng với ông ta, nên đã âm thầm hạ độc cho Nghiêm đại nhân?" "Không tệ, đã thông đồng khẩu cung rồi à?" Hoàn toàn giống hệt lời Trần Tuệ nói. "Đại nhân nói gì vậy." A Triền cười e thẹn. "Quý Thiền." Bạch Hưu Mệnh đột nhiên gọi tên nàng. "Có ta đây." A Triền ngẩng đầu nhìn hắn, "Đại nhân còn muốn hỏi gì, ta nhất định biết gì nói nấy." Còn về thật giả, thì không chắc, cũng không có ai quy định biết gì nói nấy thì phải nói thật. "Ngươi muốn nuôi hoạt thi, nếu nàng ta làm ác, ngươi sẽ bị liên lụy." "Ta biết mà, Phong đại nhân trước đây đã nói với ta rồi." "Rắc rối nàng ta gây ra, ngươi cũng sẽ bị liên lụy." A Triền đột nhiên phản ứng lại, nàng bật dậy, mặt mày hớn hở, đôi mắt hạnh xinh đẹp gần như lấp lánh những ngôi sao nhỏ: "Ngài đồng ý cho ta nuôi Tuệ nương rồi?" Lúc này, ngoài cửa có người thông báo: "Đại nhân, khế ước thư đã chuẩn bị xong, hoạt thi đó cũng đã được đưa đến." "Vào đi." Bạch Hưu Mệnh nói một câu, cửa mở ra, một Thiên hộ tay cầm một tờ giấy cùng Trần Tuệ bước vào.

A Triền quay đầu nhìn Trần Tuệ, hai người mới xa nhau chưa đầy một canh giờ, trên người Trần Tuệ không có vết thương, thần sắc trông cũng không có gì khác thường, nàng hơi yên tâm.

Vị Thiên hộ đó cẩn thận đặt tờ giấy lên bàn, Bạch Hưu Mệnh hất cằm về phía A Triền: "Qua đây." A Triền như một con bướm hồ điệp nhẹ nhàng bay đến bên bàn làm việc của hắn, nàng còn không quên quay người lại gọi Trần Tuệ: "Tuệ nương mau lại đây." Trần Tuệ còn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể nghe lời nàng, cũng bước lên, nhưng ánh mắt nhìn Bạch Hưu Mệnh vẫn mang theo sự cảnh giác sâu sắc. "Ký tên đi." A Triền cầm bút viết hai chữ Quý Thiền lên đó, sau đó đưa bút cho Trần Tuệ.

Trần Tuệ lúc này mới nhận ra đây là thứ gì, lúc ở tiệm A Triền đã

nói với người này, có người có thể nuôi bán yêu, nàng muốn nuôi mình.

Vậy nên, vị đại nhân này đã đồng ý?

Tay nàng cầm bút có chút run, chữ viết ra cũng không đẹp như thường ngày.

Khi tên của hai người cùng xuất hiện trên tờ giấy, A Triền thì không có cảm giác gì, nhưng trên trán Tuệ nương lại xuất hiện một hình văn màu đỏ.

A Triền ghé sát vào xem, đó dường như là chữ "hạ" viết bằng cổ văn.

Điều này dường như đại diện cho việc, khế ước của họ đã được Đại Việt công nhận.

Bạch Hưu Mệnh cất kỹ bản khế ước thư mà hai người đã ký, mới nói với Trần Tuệ: "Từ hôm nay trở đi, mọi hành vi của ngươi sẽ bị Minh Kính Ti giám sát, nếu phạm trọng tội, Quý Thiền sẽ bị xử tội cùng ngươi." Trần Tuệ quay đầu nhìn Quý Thiền đang mỉm cười, khóe môi khẽ giật, nàng nói với Bạch Hưu Mệnh bằng giọng nghiêm túc: "Ta sẽ không phạm tội." Cũng sẽ không để A Triền bị liên lụy.

Đợi Bạch Hưu Mệnh nói xong, A Triền đầy mong đợi hỏi: "Khế ước đã ký rồi, chúng ta có thể đi được chưa?" "Chưa được." Hắn ngẩng mắt nhìn Thiên hộ đang đứng chờ bên cạnh, phân phó: "Đưa họ đến gặp Đồ tiên sinh, học xong quy củ rồi mới thả về." "Vâng, đại nhân." A Triền bỗng có một dự cảm chẳng lành, và nó nhanh chóng trở thành sự thật.

Vị Đồ tiên sinh này, theo lời Thiên hộ dẫn họ tới, là người chuyên đặt ra quy củ cho những sinh vật phi nhân có quyền sinh sống tại kinh thành.

Ông ta trông không hề nghiêm khắc, vừa đến đã phát cho A Triền và Trần Tuệ mỗi người một cuốn sách nhỏ.

Rồi ông ta cười tủm tỉm nói: "Nội dung trong sách, mong hai vị hãy nhanh chóng ghi nhớ.

Trước khi rời đi, tại hạ sẽ phải kiểm tra đấy." A Triền ngớ người, đâu có ai nói với nàng rằng nuôi Tuệ nương còn phải thi cử đâu? "Nếu thi không qua thì sao ạ?" Tuy biết chữ nhưng chưa từng đến trường lớp, A Triền có chút hoảng hốt. "Cô nương yên tâm." Đồ tiên sinh có thái độ cực tốt, "Minh Kính Ti sẽ cung cấp cơm nước chỗ ở, cho đến khi các vị vượt qua mới thôi." A Triền liếc nhìn Đồ tiên sinh, xác định không thể nhân nhượng được, bèn bĩu môi cúi đầu lật sách.

May mà quy củ trong sách tuy nhiều nhưng nội dung lại rất dễ nhớ.

Hai mươi điều đầu tiên là quan trọng nhất, chỉ cần vi phạm một trong số đó sẽ bị Minh Kính Ti xử tử.

A Triền lật xem cẩn thận, không ngoài những điều như dị loại không được phép đến gần hoàng cung hay các trọng địa quân sự, không được phép do thám hay can dự vào chuyện triều đình.

Những điều liên quan đến sinh tử đa phần đều là đại sự quốc gia, khả năng họ vi phạm không lớn.

Còn có một số quy định khác như không được tự ý giao du với các dị loại khác, không được dùng năng lực để mê hoặc hay làm hại người thường, đây mới là những điều họ cần chú ý.

Đồ tiên sinh để hai người lại trong phòng, khoảng một canh giờ sau mới đủng đỉnh quay lại.

Ông ta kiểm tra Trần Tuệ trước.

Hai người một hỏi một đáp, chẳng mấy chốc đã xong nửa cuốn

sách, Trần Tuệ không trả lời sai một câu nào.

Đồ tiên sinh hài lòng gật đầu, còn tán gẫu với Trần Tuệ: "Trí nhớ thật tốt, nghe nói ngươi là... hoạt thi?" "Vâng." "Ồ, trông lại giống hệt người thường, xem ra đã có kỳ ngộ nào đó." Trần Tuệ chỉ cười không nói, Đồ tiên sinh dường như cũng chỉ thuận miệng hỏi, không truy cứu thêm.

Đến lượt A Triền, nàng đã chuẩn bị sẵn tinh thần ăn chực ở Minh Kính Ti, ấy vậy mà Đồ tiên sinh chỉ hỏi nàng đúng hai câu.

Đây không phải là nương tay nữa, mà là thiên vị ra mặt rồi.

Trả lời xong câu hỏi, hai người được Đồ tiên sinh mời ra ngoài, tiện thể còn đưa lại hai cuốn sách lúc trước, bảo họ về nhà cũng nên đọc thêm.

Hai người cầm sách định đi thì thấy Phong Dương sải bước nhanh đến.

Thấy A Triền, bước chân hắn chậm lại: "Quý cô nương định đi rồi à?" "Phải, Phong đại nhân có biết ra bằng cổng nào không?" Họ đang ở sâu trong Minh Kính Ti, lúc nãy đã rẽ mấy lần, A Triền không nhớ rõ đường ra, sợ đi nhầm hướng. "Nếu cô nương không vội, lát nữa ta sẽ tiễn hai vị ra ngoài.

Ta phải vào gặp Đồ tiên sinh trước, đại nhân tìm ông ấy." "Được, vậy làm phiền Phong đại nhân rồi." Phong Dương gật đầu, đi vào phòng.

Thấy Đồ tiên sinh đang sắp xếp một hộp dao cụ, mỗi con dao bên trong đều sắc bén vô cùng. "Đồ tiên sinh, đã khám nghiệm tử thi xong chưa?" "Xong lâu rồi, vừa nãy còn tiện tay mổ luôn thi thể mà các vị mang về từ Hình bộ nữa." Vị Đồ tiên sinh này, công việc chính là ngỗ tác của Minh Kính Ti, việc đặt ra quy củ cho dị loại chỉ là nghề tay

trái, mà nghề này cũng chỉ có từ sau khi Bạch đại nhân về kinh. "Đại nhân muốn gặp ông." "Được, ta đi ngay đây." Nói rồi, ông ta thăm dò hỏi Phong Dương, "Vị cô nương ban nãy sao lại khác hẳn những người trước đây, là đi cửa sau của vị nào vậy?" Ở Thượng Kinh, không có bản lĩnh thông thiên thì đừng hòng được Minh Kính Ti nể mặt.

Nếu không, ai cũng có thể nuôi dị loại, Thượng Kinh chẳng phải sẽ đầy rẫy yêu ma quỷ quái sao.

Trước đây những kẻ bị đưa đến học quy củ đều là đám công tử con ông cháu cha kiêu căng ngạo mạn, hống hách coi người bằng lỗ mũi, những thứ họ nuôi cũng toàn loại tạp nham.

Chưa từng thấy một nữ tử yếu đuối như vậy, lại còn nuôi một hoạt thi.

Dù có giống người đến đâu thì đó cũng là một cỗ thi thể.

Ông là một ngỗ tác cũng không muốn ngày ngày ra vào cùng một cái xác, lá gan của vị cô nương kia thật lớn.

Phong Dương tiện tay chỉ về phía sau: "Đi cửa sau của đại nhân nhà ta đấy." "Hả?" Đồ tiên sinh sững sờ. "Đừng hỏi nữa, ta đi tiễn vị cô nương kia ra ngoài, ông đến gặp đại nhân trước đi." Phong Dương xoay người ra khỏi cửa, A Triền và Trần Tuệ vẫn đang đứng đợi bên ngoài. "Quý cô nương, đi lối này." Phong Dương dẫn A Triền ra ngoài.

Quý Thiền và Trần Tuệ bám sát theo Phong Dương, không dám chậm nửa bước.

Bên trong Minh Kính Ti đâu đâu cũng có lính canh, trông rất nguy hiểm.

Thấy bộ dạng cẩn thận của A Triền, Phong Dương không nhịn

được nói: "Cô nương yên tâm, họ không tùy tiện ra tay đâu.

Đại nhân nhà chúng ta còn đáng sợ hơn họ nhiều, cũng có thấy cô sợ đâu." 44.

A Triền hậm hực nói: "Đó là do ta điếc không sợ súng, lần sau không dám trèo cao kết giao tình với Bạch đại nhân nữa đâu." Phong Dương ho khan một tiếng: "Đại nhân cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, nếu thật sự không quan tâm đến mối giao tình này, ngài ấy đã chẳng thèm nghe cô nói thêm một lời nào." "Thật sao?" "Đương nhiên rồi." Phong Dương chỉ thiếu nước vỗ ngực đảm bảo. "Thôi được, tin ngươi vậy." A Triền mắt lóe lên, nói với Phong Dương: "Ta còn tưởng đại nhân các ngươi sẽ không dễ dàng đồng ý với ta như vậy, trông ngài ấy có vẻ rất thù địch với dị loại?" Phong Dương đáp: "Các chủng tộc khác thì không sao, đại nhân nhà ta thường đối xử như nhau, nhưng nếu liên quan đến yêu tộc thì lại là chuyện khác." "Tại sao?" A Triền tò mò hỏi. "Chuyện này thì ta không biết, tóm lại cô phải nhớ, nuôi gì cũng được, tuyệt đối đừng nuôi yêu tộc.

Khi ở U Châu, đại nhân đã giết hàng trăm yêu tộc, không một kẻ nào thoát khỏi lưỡi đao của ngài ấy.

Trước khi ngài ấy về kinh, trong kinh cũng có người nuôi yêu, sau đều bị xử lý hết.

Giới hạn cuối cùng của đại nhân là bán yêu." "Vậy sao..." A Triền trầm ngâm, thảo nào Bạch Hưu Mệnh cho rằng nàng ra tay tàn nhẫn khi đoạt xá, xem ra người này có thù sâu với yêu tộc.

Nhưng không sao cả, dù gì hắn cũng không tìm ra được cái đuôi của nàng.

Tiễn A Triền ra đến cửa, Phong Dương mới quay trở lại nha môn.

Khi Phong Dương bước vào nội đường nha môn, Bạch Hưu Mệnh

đang nghe Đồ tiên sinh báo cáo. "Đại nhân, thi thể của hoạt thi kia đã được giải phẫu, lúc sinh thời nó không phải là người thuần huyết, mà có huyết thống xà yêu rất yếu." Đồ tiên sinh nói. "Đã xác định được thân phận chưa?" Bạch Hưu Mệnh nhìn sang Phong Dương vừa bước vào.

Phong Dương lập tức đáp: "Đã xác nhận, là hộ vệ của phủ Trấn Bắc hầu, mất tích từ hai mươi năm trước.

Dựa vào lời khai của Trần Tuệ, hoạt thi này vẫn luôn bị con gái Trấn Bắc hầu là Phương Ngọc khống chế, mấy ngày trước không biết vì lý do gì mà mất kiểm soát." "Nó sắp tiến giai, nếu lên đến tam giai chắc chắn sẽ mất kiểm soát." Đồ tiên sinh xen vào.

Tam giai là một cột mốc quan trọng của tu sĩ, đối với các dị loại khác cũng vậy. "Nguyên nhân tiến giai là gì?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Nói đến chuyện này mới thú vị đây." Đồ tiên sinh cố tình úp mở, "Lượng huyết nhục mà hoạt thi này ăn vào căn bản không đủ để nó tiến giai, ngược lại, huyết mạch xà yêu trong cơ thể nó lại rất hoạt động.

Ta đoán rất có khả năng là nó đã ăn phải thứ gì đó có thể nâng cấp huyết mạch nên mới đột ngột tiến giai." "Thứ có thể nâng cấp huyết mạch xà yêu, chẳng lẽ nó ăn thịt rồng à?" Phong Dương thuận miệng nói đùa một câu, nhưng thấy trên mặt đại nhân nhà mình chẳng có chút ý cười nào, ngược lại còn ngước mắt nhìn hắn. "Đại nhân?" Phong Dương bỗng thấy tim mình thót lại. "Lúc Quý Thiền phối hương, có còn thừa long cốt phấn không?" "...Có." Bạch Hưu Mệnh không hỏi thêm gì, mà nói với Đồ tiên sinh: "Nói tiếp đi." Đồ tiên sinh mở lời: "Để chứng thực việc này, ta đã giải phẫu cả thi thể của viên ngoại lang Hình bộ chết cuối cùng dưới miệng hoạt thi.

Chương 43

Trong máu còn sót lại của ông ta, ta phát hiện ra tàn dư khí tức rất yếu của long tộc.

Hoạt thi đó tấn công ông ta, hút cạn máu của ông ta, có lẽ chính là vì chút khí tức long tộc đó." Nói xong, Đồ tiên sinh lại bổ sung một câu: "Người này gần đây hẳn đã tiếp xúc với những thứ như long huyết, long tiên.

Đương nhiên, long cốt phấn mà Phong đại nhân nói ban nãy cũng có khả năng.

Nhưng tiền đề là phẩm cấp của những thứ này phải đủ cao, ít nhất cũng phải là Tứ cảnh, nếu không thì một chút khí tức yếu ớt cũng không thể khiến hoạt thi kia tiến giai được." Phong Dương nhếch mép, nhưng không cười nổi.

Rồng Tứ cảnh, long cốt phấn còn thừa, và Tiết Minh Đường chết ngay trước cửa nhà Quý Thiền...

Dù không có chứng cứ, nhưng tất cả manh mối đều chỉ về phía Quý Thiền.

Thật khó tin một Quý cô nương trông yếu đuối đáng thương lại có thể tự tay thiết kế cái chết của Tiết Minh Đường.

Nàng thật sự làm được sao?

Phong Dương nghĩ kỹ lại, hình như hắn đã quá dễ dàng bị vẻ ngoài yếu đuối của Quý Thiền đánh lừa, ngược lại, đại nhân nhà hắn dường như vẫn luôn đầy nghi ngờ đối với Quý cô nương. "Đại nhân, cái chết của Tiết Minh Đường, có cần tiếp tục điều tra không?" Phong Dương hỏi. "Thu dọn thi thể trả lại cho Hình bộ, đây là án của Hình

bộ, không liên quan đến chúng ta." Bạch Hưu Mệnh nói.

Đồ tiên sinh hành lễ với Bạch Hưu Mệnh: "Đại nhân, vậy thần về trước để chỉnh lý thi thể, lát nữa người của Hình bộ sẽ đến nhận." "Đi đi." Đợi Đồ tiên sinh đi rồi, Phong Dương mới tiếp tục hỏi: "Đại nhân, thật sự cứ thế cho qua sao, không tìm...

Quý cô nương hỏi một chút ư?" Bạch Hưu Mệnh lườm hắn một cái: "Hỏi cái gì, ngươi có chứng cứ không?" Phong Dương ngớ người, không có chứng cứ, toàn bộ đều là phỏng đoán.

Hơn nữa chuyện này, muốn tìm chứng cứ là rất khó.

Hắn gãi đầu, đột nhiên cũng có phiền não giống như Giang Khai, cảm thấy đầu óc mình bắt đầu không đủ dùng nữa rồi. "Vậy thì... cứ thế cho qua sao?" Phong Dương còn lời chưa nói, nếu thật sự là Quý Thiền làm, thù của nàng và nhà họ Tiết không hề nhỏ, bây giờ Tiết Minh Đường chết rồi, vậy những người khác của nhà họ Tiết thì sao?

Đạo lý này, chắc chắn đại nhân nhà hắn cũng hiểu rõ.

Bạch Hưu Mệnh không để ý đến hắn, mà chuyển sang chủ đề khác: "Gần đây cho người theo dõi phủ Trấn Bắc hầu." Sự chú ý của Phong Dương lập tức chuyển hướng: "Trấn Bắc hầu có vấn đề gì sao?" "Việc đầu tiên khi ông ta về kinh, tất nhiên là điều tra nguyên nhân cái chết của con gái và cháu ngoại mình." "Vậy Trần Tuệ chẳng phải là..." Lời của Phong Dương chưa nói hết.

Mặc dù lần trước thẩm vấn Trần Tuệ không đi sâu, nhưng chuyện nàng ngụy trang thân phận vào nhà họ Nghiêm rất dễ tra ra.

Con gái và cháu ngoại của Trấn Bắc hầu đã giết Trần Tuệ, Trần Tuệ vào nhà họ Nghiêm, hiển nhiên không phải để làm nha hoàn cho Nghiêm Lập Nho.

Cái chết của Phương Ngọc và Nghiêm Trình chắc chắn không đơn

giản, cho dù bây giờ Nghiêm Lập Nho đã che giấu, đợi Trấn Bắc hầu trở về cũng nhất định sẽ tra ra chân tướng.

Trấn Bắc hầu ra tay, không giống như Minh Kính Ti của họ, việc gì cũng cần chứng cứ.

Phong Dương linh hoạt nảy ra một ý: "Đại nhân muốn dùng Trần Tuệ để dụ Trấn Bắc hầu ra tay?" "Nếu không thì sao, nếu không phải vì thấy nó vẫn còn chút hữu dụng, bản quan dựa vào đâu mà tha cho nó?" Dựa vào việc Quý cô nương vừa khóc vừa làm loạn vừa làm nũng chứ sao, nếu chỉ coi Trần Tuệ là con cờ thì cần gì phải ký khế ước, trực tiếp bắt đi là được rồi.

Tuy nhiên, Phong Dương tự cho là mình đã nhìn thấu mọi chuyện lại không dám nói gì.

Hắn nhanh chóng nịnh nọt: "Đại nhân anh minh.

Vậy... thuộc hạ sẽ lập tức sắp xếp thám tử ngày đêm theo dõi phủ Trấn Bắc hầu.

Nhưng, Trấn Bắc hầu thật sự sẽ tự mình ra tay sao?" "Báo thù cho đứa con duy nhất của mình, ông ta sẽ không mượn tay người khác." Phong Dương liếc trộm Bạch Hưu Mệnh, ấp úng nói: "Nếu phát hiện Trấn Bắc hầu đến Xương Bình phường thì phải làm sao ạ?" Bạch Hưu Mệnh không nói gì, chỉ lạnh lùng liếc Phong Dương một cái.

Phong Dương lập tức hiểu ra. "Thuộc hạ nhất định sẽ báo cáo cho đại nhân ngay lập tức." Lần này không nhận được ánh mắt sắc như dao của đại nhân, quả nhiên hắn đã thông minh hơn rồi.

A Triền về đến nhà, uống hai ly nước, lại ngủ hơn nửa canh giờ mới hồi phục lại.

Đi một vòng Minh Kính Ti, tuy không phải chịu tội gì nhưng cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, may mà kết quả lại không tệ.

Từ nay Tuệ nương có thể quang minh chính đại đi dưới ánh mặt trời, không cần phải lén lút trốn tránh nữa.

A Triền tỉnh ngủ, nghe thấy tiếng người dưới lầu, tưởng là có khách đến, kết quả xuống mới phát hiện không phải khách, mà là người của phủ Tấn Dương hầu.

Người đến là quản gia của phủ Tấn Dương hầu, và con trai kế trên danh nghĩa của Tấn Dương hầu, Tiết Chiêu.

Hai người bị Tuệ nương chặn dưới lầu không biết bao lâu, lúc nhìn thấy A Triền sắc mặt vô cùng khó coi.

A Triền thong thả bước xuống lầu, ánh mắt lướt qua tấm thẻ hiếu bằng ngọc trên cánh tay trái của Tiết Chiêu, cười khẩy một tiếng: "Tìm ta có việc gì sao?" Tiết Chiêu siết chặt nắm đấm, hắn biết Quý Thiền đang cười cái gì.

Người cậu tốt nhất của hắn đã chết, mà nàng ta lại đang hả hê!

Nhưng bây giờ hắn không thể nói gì.

Mẹ hắn chỉ vì hành sự hơi quá đáng một chút mà khiến cha bị ngự sử đàn hặc trên triều, không những cha bị phạt bổng lộc, mà danh tiếng của mẹ cũng bị hủy hoại.

Tất cả đều do Quý Thiền gây ra!

Rõ ràng đều là con của cha, mình và em gái bị người ta chế giễu bao nhiêu năm, còn nàng ta lại có thể làm đại tiểu thư cao cao tại thượng trong hầu phủ, thật bất công.

Khó khăn lắm mới đợi được nàng ta mất hết tất cả, vậy mà người đàn bà này lại âm hồn không tan, hại cả nhà hắn không được yên ổn!

A Triền dù không nhìn thấu lòng người, cũng có thể đoán được suy nghĩ của Tiết Chiêu lúc này.

Nếu có thể, hắn có lẽ còn muốn mình chết hơn cả người cậu của hắn.

Trùng hợp là, A Triền cũng nghĩ vậy.

Nàng chậm rãi ngồi xuống ghế, nói với Tiết Chiêu vẫn đang im lặng: "Không có việc gì à?

Nếu tìm ta không có việc gì, vậy mời về cho." Tiết Chiêu liếc mắt ra hiệu cho quản gia bên cạnh, vị quản gia đó tiến lên lấy ra mười tờ ngân phiếu mệnh giá một trăm lượng. "Cô nương, đây là bồi thường cho cô." "Bồi thường?" A Triền vẫn chưa biết chuyện ồn ào trên triều đình sáng nay vì tiệm của nàng bị đập phá.

Quản gia thấy nàng có vẻ không biết gì, đành phải nói ngắn gọn vài câu: "Là phu nhân nhà chúng tôi nhìn nhầm người, khiến cho cửa hàng của cô nương hôm qua bị đập phá, đây là quà tạ lỗi." Tiết thị sao có thể đột nhiên tạ lỗi với nàng, chuyện này chắc chắn còn có ẩn tình, nhưng A Triền không truy cứu.

Nàng đếm từng tờ ngân phiếu, sau khi đặt tờ cuối cùng xuống mới cười nói: "Hầu phu nhân thật là hào phóng, ngân phiếu này ta nhận.

Chắc là gần đây tâm trạng của Hầu phu nhân không tốt lắm, ta cũng tha thứ cho sự vô lễ của bà ấy, mong bà ấy nén bi thương." "Quý Thiền, ngươi đừng có quá đáng!" Tiết Chiêu cuối cùng cũng không nhịn được.

A Triền ánh mắt khẽ động: "Tiết công tử, người quá đáng, không phải là các người sao?" "Ngươi..." Tiết Chiêu chỉ vào A Triền. "Công tử, đừng quên lời Hầu gia dặn, đừng gây thêm chuyện." Chưa đợi Tiết Chiêu nói gì, quản gia bên cạnh đã vội vàng thấp giọng ngăn cản.

Tiết Chiêu đành ngậm bồ hòn làm ngọt, nhưng A Triền không bỏ qua.

Nàng đứng dậy, nhìn Tiết Chiêu đang bị quản gia giữ lại, chậm rãi nói: "Tiết công tử đã thấy thi thể của Tiết Minh Đường chưa?

Lúc chết, máu trên người ông ta đều bị hút cạn đấy." Nàng nhìn chằm chằm vào Tiết Chiêu với đôi mắt rực lửa giận, rồi nói nốt câu cuối cùng: "Thật đáng đời." "Quý Thiền, ta sẽ không tha cho ngươi đâu." Lời của Quý Thiền khiến Tiết Chiêu lại nổi điên, quản gia mặt mày khổ sở một tay bịt miệng Tiết Chiêu, cưỡng ép kéo hắn ra ngoài.

Tiết Chiêu không ngừng giãy giụa, miệng còn phát ra tiếng "ư ư", cho đến khi bị quản gia kéo ra ngoài cửa, A Triền mới nghe thấy hắn hét lên: "Quý Thiền, ngươi tốt nhất đừng rơi vào tay ta, ta nhất định sẽ khiến ngươi không được chết tử tế, không được chết tử tế!" A Triền vẫy tay với quản gia đã lùi ra ngoài cửa: "Đi thong thả, không tiễn." Vị quản gia đó nhìn A Triền với nụ cười trên môi, tiễn họ rời đi, chỉ có thể âm thầm thở dài.

Ai mà ngờ được đại cô nương tính tình hiền hòa, lễ phép ở trong phủ trước đây, sau khi ra khỏi phủ lại biến thành thế này.

Mặc dù việc đuổi đại cô nương ra khỏi nhà là quyết định của Hầu gia, ông là một quản gia không có quyền xen vào, nhưng ông vẫn cảm thấy Hầu gia đã làm sai.

Đợi người của phủ Tấn Dương hầu đi rồi, Trần Tuệ đến bên cạnh A Triền, tò mò hỏi: "Ngươi có thù với nhà họ Tiết à?" A Triền quay người: "Ta chưa nói với ngươi sao, chị của Tiết Minh Đường làm ngoại thất cho cha ta nhiều năm, còn sinh cho ông ta một trai một gái.

Sau khi mẹ ta qua đời, bà ta trở thành Tấn Dương hầu phu nhân, mẹ ta bị mang tội danh tư thông với trai lạ, còn ta chính là chứng cứ đó." Trần Tuệ sững sờ, nàng nhìn A Triền.

Khi nói những chuyện này, trên mặt nàng không hề có vẻ tức giận,

giống như đang kể chuyện của người khác.

Nàng không hỏi sâu thêm, giống như đêm hôm trước, nàng nghe thấy A Triền nói một câu kỳ lạ với Tiết Minh Đường, cũng không hề truy vấn.

Bất kể A Triền là Quý Thiền, hay là ai khác, đối với nàng bây giờ, A Triền là người quan trọng nhất.

Sau một thoáng suy nghĩ, Trần Tuệ mới nói: "Vị Tiết công tử này trông không giống người sẽ bỏ qua dễ dàng." A Triền khẽ thở dài: "Ai nói không phải chứ, bị người nhà họ Tiết để ý, thật khiến người ta ăn không ngon ngủ không yên." Miệng nói vậy, nhưng sự xuất hiện chốc lát của người nhà họ Tiết cũng không làm A Triền ăn không ngon ngủ không yên.

Hai ngày nữa trôi qua, A Triền phát hiện người đi đường trên phố đột nhiên đông hơn, và dường như đều đang đi về cùng một hướng.

Hỏi thăm Từ chưởng quỹ của hiệu sách mới biết, mọi người nghe nói Trấn Bắc hầu hôm nay sẽ vào thành, đều đến Thiên Nhai hóng chuyện, muốn tận mắt nhìn thấy dung mạo của "Đại Việt Chiến Thần".

A Triền có chút tò mò hỏi Từ chưởng quỹ: "Danh hiệu Đại Việt Chiến Thần này là ai phong vậy, là bệ hạ sao?" Từ chưởng quỹ cười đáp: "Sao có thể được, ban đầu cũng không biết là ai truyền ra, sau đó mọi người lại nghe nói Trấn Bắc hầu ở biên giới Tây Lăng giao chiến với dị tộc, trăm trận trăm thắng, dần dần mọi người cũng gọi theo như vậy." "Trăm trận trăm thắng?

Lợi hại vậy sao." "Còn không phải sao, Quý cô nương có muốn đi hóng chuyện không?" A Triền suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Tất nhiên là phải đi rồi." Từ chưởng quỹ với kinh nghiệm của người đi trước chỉ điểm: "Vậy cô phải đi nhanh lên một chút, các tửu lầu hai

bên Thiên Nhai là điểm quan sát tốt nhất, đi muộn là không còn chỗ đâu." A Triền cười đáp: "Biết rồi, ta nói với Tuệ nương vài câu rồi đi ngay." Nàng quay người vào tiệm, Trần Tuệ đang ngồi trên ghế thêu túi thơm.

Lúc này bên cạnh Trần Tuệ đã có ba chiếc túi thơm được thêu xong, những chiếc túi thơm này đẹp hơn nhiều so với những chiếc A Triền mua bừa bên ngoài.

Chắc là khi tiệm mở cửa trở lại, những chiếc túi thơm này cũng sẽ rất đắt hàng. "Tuệ nương, nghe nói Trấn Bắc hầu sắp về rồi, lát nữa ta đến Thiên Nhai xem một chút, ngươi có đi không?" Trần Tuệ đặt cây kim trong tay xuống: "Ta không đi đâu, để tránh rước thêm phiền phức không cần thiết." "Thôi được, đợi ta về sẽ mua cho ngươi ít huyết hươu ăn thử." Trần Tuệ ăn thức ăn của con người không có vị gì, hai ngày nay họ đã thử, chỉ có những món làm từ huyết mới có thể nếm ra vị.

Thức ăn đối với Trần Tuệ không phải là thứ bắt buộc, nhưng có thể nếm được vị của thức ăn quả thực sẽ khiến tâm trạng nàng vui vẻ.

Nàng mỉm cười, không quên dặn dò A Triền: "Biết rồi, ngươi đi đường cẩn thận." Khi A Triền theo dòng người đến Thiên Nhai, Trấn Bắc hầu vẫn chưa vào thành, nhưng hai bên con đường Thiên Nhai rộng lớn đã tụ tập không ít người dân đến hóng chuyện.

Nàng đứng bên đường nhìn một lúc, thấy trên lầu hai của một tửu lầu đối diện vẫn còn chỗ, liền xách váy chạy vội qua.

Tiểu nhị đứng đón khách ở cửa thấy nàng thở hổn hển vào tiệm, vội mời nàng ngồi nghỉ, rồi mới hỏi: "Cô nương có muốn dùng bữa không ạ?" "Có, ta muốn một chỗ ngồi gần cửa sổ trên lầu hai." "Không vấn đề gì, cô nương đi theo ta." Đợi A Triền nghỉ ngơi xong,

tiểu nhị dẫn nàng lên lầu hai, vừa hay có một vị trí bên cửa sổ không có người, nàng liền chiếm lấy bàn đó.

Chiếm được vị trí quan sát tốt như vậy, lại sắp đến giờ cơm trưa, tự nhiên là phải gọi món.

Theo lời giới thiệu của tiểu nhị, A Triền gọi một nồi cháo gà, một đĩa gỏi gà xé phay, một đĩa gà kho tương, và một đĩa chả gà cuộn.

Dù tiểu nhị ở tửu lầu đã thấy nhiều khách hàng, nhưng đây là lần đầu tiên thấy có người thích ăn gà đến vậy.

Tuy nhiên, cậu ta không nói gì, chỉ cười đáp ứng, rồi đi vào bếp sau đưa thực đơn.

A Triền mới ngồi xuống không lâu, lại có người lên lầu hai.

Ánh mắt của người đó lướt qua mấy bàn gần cửa sổ, cuối cùng dừng lại trên người A Triền, rồi đi thẳng tới.

A Triền vừa quay đầu lại thì thấy có người đứng bên cạnh, không khỏi giật mình.

Nhìn kỹ mới phát hiện là người quen. "Lâm cô nương, thật trùng hợp, cô cũng đến ăn cơm à?" Người đứng bên cạnh nàng chính là Lâm Tuế, người đã ra tay trượng nghĩa khi cửa hàng của nàng bị đập phá hôm đó. "Ta muốn vị trí này của ngươi, bao nhiêu tiền thì nhường?" Lâm Tuế dường như không có ý định hàn huyên với nàng, hỏi thẳng.

A Triền cười tươi nói: "Không cần tiền, thật ra ta đến đây để xem náo nhiệt, tiện thể ăn cơm.

Nếu Lâm cô nương không chê, hay là chúng ta ngồi cùng nhau?" Mặc dù vị Lâm cô nương này có chút lạnh lùng, nhưng A Triền lại rất thích nàng.

Người thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ, chắc chắn không

phải là người xấu.

Lâm Tuế hơi do dự một chút rồi ngồi xuống vị trí đối diện A Triền: "Được." Tửu lầu này lên món khá nhanh, chỉ một khắc sau, tiểu nhị đã mang lên ba món.

Thấy trên bàn có thêm một người, cậu ta cũng không lấy làm lạ, chỉ khi bưng cháo lên thì lấy thêm một cái bát.

Chương 44

A Triền múc hai bát cháo, đẩy một bát cùng một đôi đũa đến trước mặt Lâm Tuế.

Nàng thấy Lâm Tuế cứ nhìn ra ngoài, liền lên tiếng: "Còn một lúc nữa Trấn Bắc hầu mới vào thành, Lâm cô nương hay là ăn chút gì lót dạ trước đi?" Lâm Tuế nghe vậy quay đầu lại.

Sáng nay nàng vừa cãi nhau với người nhà, bữa sáng còn chưa ăn đã bị phạt quỳ trong sân một canh giờ, lúc này đang đói meo.

Nghe lời A Triền, nàng cũng không khách sáo, bưng bát cháo lên húp.

Cháo gà ở đây nấu rất ngon, thịt gà băm trong cháo rất mịn, rất hợp với người già ăn.

Lâm Tuế vừa húp cháo vừa nghĩ, nếu bà nội còn sống, nhất định sẽ thích.

Nàng đang thất thần thì A Triền gắp một miếng chả gà cuộn đặt vào bát của nàng: "Lâm cô nương ăn đi, một mình ta không ăn hết nhiều thế này đâu." Lâm Tuế cắn một miếng, chả gà cuộn này được bọc bằng màng mỡ heo, chiên trong chảo, lại được tẩm ướp gia vị, vỏ ngoài giòn tan, hòa quyện với nhân thịt gà bên trong.

Điều này làm nàng bất giác nhớ lại lúc nhỏ, nhà rất nghèo, mỗi khi Tết đến bà nội đều chiên nem chay cho nàng và em trai.

Bây giờ nàng đã có rất nhiều tiền, không cần phải đợi đến Tết mới được ăn dầu mỡ, nhưng người thân bên cạnh đã không còn là họ nữa. "...Cảm ơn." "Không có gì, Lâm cô nương cũng đến xem Trấn Bắc hầu à?" Có lẽ món ăn ngon đã xoa dịu cảm xúc của nàng, Lâm Tuế

cũng đáp lại lời của A Triền: "Không, ta đến xem cha ta." A Triền có chút bất ngờ: "An Tây tướng quân hôm nay cũng về Thượng Kinh sao?" "Phải, ông ấy về cùng Trấn Bắc hầu." Điều này làm A Triền có chút khó xử.

Quan vị của An Tây tướng quân không thấp, nhưng danh tiếng không lớn lắm, ít nhất là những người dân đến hóng chuyện này không biết có vị tướng quân nào cũng về, dĩ nhiên nàng cũng không biết. "Vậy thì tốt quá, ta còn chưa được gặp An Tây tướng quân bao giờ." Mặc dù trong đầu Quý Thiền có tồn tại người này, nhưng trong ký ức, vị tướng quân này vẫn luôn đóng quân ở Tây Lăng, đã nhiều năm không về Thượng Kinh. "Ừm." Lâm Tuế đáp một tiếng, "Ta cũng chưa gặp." Chủ đề này dường như càng làm người ta khó xử hơn.

A Triền lại bắt đầu lục lọi ký ức, cuối cùng tìm thấy tin đồn về Lâm Tuế.

Phủ An Tây tướng quân vẫn luôn tuyên bố với bên ngoài rằng Lâm Tuế từ nhỏ sức khỏe không tốt, ở quê dưỡng bệnh.

Nàng chính thức xuất hiện trong tầm mắt của các phu nhân cũng là vào năm nàng mười sáu tuổi, tức là năm ngoái.

Nhưng lúc đó Quý Thiền nghe người ta đồn rằng Lâm Tuế không phải là dưỡng bệnh, mà là sinh ra đã tương khắc với tướng quân phu nhân, bị gửi đến một gia đình nông dân nuôi dưỡng, cho đến khi cập kê mới được đón về.

Khi đó Quý Thiền không tin lời đồn này, dù sao trong ấn tượng của nàng, An Tây tướng quân phu nhân là một người rất hiền lành, sao có thể vì một lý do hoang đường như vậy mà gửi con gái ruột của mình đi?

Gặp được Lâm Tuế rồi, A Triền lại cảm thấy lời đồn đó có lẽ mới là sự thật.

Trong lúc hai người đang ăn cơm, trên cầu thang lại vang lên tiếng bước chân lộn xộn, một giọng nam khàn khàn vang lên: "Lâm nhị, đừng có lề mề ở dưới đó nữa, không lên nhanh là cha và anh cả của ngươi đi qua bây giờ." "Biết rồi, bớt nói nhảm đi." Tiếng nói vừa dứt, một nhóm năm công tử trẻ tuổi ăn mặc sang trọng bước lên lầu hai.

A Triền chỉ liếc một cái, liền khẽ nhướng mày.

Tần suất xuất hiện của Tiết Chiêu gần đây có phải hơi cao quá không?

Lại gặp hắn, thật là xui xẻo.

Sau đó, ánh mắt nàng lại lướt qua bốn người còn lại, càng nhìn càng thấy quen mắt.

Nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra, lần trước ở tiệm may trên Thiên Nhai, nàng đã gặp mấy người này.

Tiết Chiêu nhìn thấy A Triền, lần này hắn trực tiếp quay đầu đi, coi như không thấy nàng.

Hai ngày trước từ Xương Bình phường trở về, quản gia đã kể hết những gì hắn làm cho cha hắn nghe, cha hắn phạt hắn quỳ ở từ đường hai ngày, mẹ hắn cũng liên tục nhắc nhở tạm thời đừng gây sự với Quý Thiền.

Tiết Chiêu sợ mình không nhịn được, liền dứt khoát coi như nàng không tồn tại.

Tiết Chiêu không đến gây phiền phức, ngược lại, vị công tử trẻ tuổi cao ráo được gọi là Lâm nhị lại đi về phía bàn của A Triền.

Lâm Hành nhíu mày đi đến bên bàn của họ, giọng điệu không thân thiện hỏi: "Lâm Tuế, sao ngươi lại ở đây?" A Triền đánh giá dung mạo của người này, bất ngờ phát hiện hắn có chút giống Lâm Tuế đang ngồi đối diện mình, lại nghĩ đến hai người cùng họ, vị này chẳng

lẽ là anh trai của Lâm Tuế?

Nhưng thái độ này của hắn, quan hệ của hai người dường như không tốt lắm. "Liên quan gì đến ngươi." Thôi được, là rất không tốt. "Ồ, ta biết rồi, đến xem cha à, ngươi không nghĩ rằng sau khi làm mẹ tức đến phát bệnh ở nhà, cha sẽ bênh vực ngươi chứ?

Nằm mơ đi." Lâm Hành khinh bỉ cười một tiếng, nhìn xuống cô em gái từ nhỏ được nuôi ở quê, không có giáo dưỡng này.

Lâm Tuế không nói gì, A Triền nhìn thấy sự do dự trong mắt nàng.

Lâm Hành không định tha cho nàng dễ dàng như vậy, tiếp tục nói: "Cha cả đời ghét nhất là loại người phẩm hạnh thấp kém như ngươi, ngươi ngay cả vị hôn phu của em gái mình cũng cướp, đúng là không biết xấu hổ!" Câu nói này dường như đã chạm đến nỗi đau của Lâm Tuế, ánh mắt nàng lập tức trở nên đầy sát khí: "Em gái?

Cũng chỉ có ngươi mới đem loại người dơ bẩn hôi thối đó nâng niu trong lòng gọi là em gái.

An Tây tướng quân chỉ có một người con gái, đó là ta, em gái của ngươi là cái thá gì?" Thấy hai người sắp cãi nhau đến mức động thủ, A Triền dùng đũa gõ vào thành bát: "Vị công tử này, đứng bên bàn người khác cãi nhau, có phải là quá vô lễ không?" Lâm Hành liếc nhìn A Triền, thầm nghĩ người ngồi cùng Lâm Tuế thì có thể là loại tốt đẹp gì.

Hắn đang định mở miệng thì Tiết Chiêu ngồi không xa đột nhiên lên tiếng: "Lâm huynh, mau qua đây, đội ngũ của An Tây tướng quân đến rồi." Lúc này, dưới lầu đã vang lên tiếng reo hò, Lâm Hành hơi do dự một chút, quay người đi đến bàn không xa đó.

Lâm Tuế và A Triền cũng quay đầu nhìn xuống lầu.

Dưới lầu, đội quân của Trấn Bắc hầu đang từ từ đi qua.

Đi đầu đội quân là Trấn Bắc hầu cưỡi một con hắc giao mã.

Trấn Bắc hầu tuổi tác hẳn không nhỏ, nhưng trông cũng chỉ khoảng bốn mươi tuổi, ông ta mặc chiến giáp màu đen, không đội mũ sắt, dung mạo bình thường, nhưng ánh mắt hung dữ, khi lướt qua đám đông, tiếng reo hò của người dân xung quanh đều ngừng lại.

A Triền thề, nàng vừa nghe thấy tiếng trẻ con khóc trong đám đông, tám phần là bị dọa khóc.

Phía sau bên trái Trấn Bắc hầu, người cưỡi ngựa trông đẹp hơn nhiều, đó là một người đàn ông trung niên nho nhã.

A Triền nghe thấy anh trai của Lâm Tuế đang gọi "cha".

Người ở dưới dường như nghe thấy tiếng của anh trai Lâm Tuế, ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt lộ ra một nụ cười, lớn tiếng đáp lại một câu: "Hành nhi." Khác với sự kích động của Lâm Hành, Lâm Tuế chỉ lặng lẽ nhìn người đàn ông trung niên cưỡi ngựa đi qua bên dưới, người đó có lẽ cũng nhìn thấy Lâm Tuế trên lầu, nhưng không có chút phản ứng nào.

Rõ ràng, ông ta có lẽ không nhận ra con gái mình.

Đội ngũ nhanh chóng đi qua, Lâm Hành có chút kích động, cũng không quan tâm đến Lâm Tuế nữa, cứ luôn miệng nói muốn về tướng quân phủ đợi cha về nhà, mấy người còn lại cũng theo xuống lầu.

Lâm Tuế không đi, nàng ngồi lại vị trí cũ, húp một ngụm cháo đã hơi nguội. "Ngươi không sao chứ?" A Triền hỏi.

Lâm Tuế ngẩng đầu lườm nàng một cái: "Sao vậy, thương hại ta à?" Nàng đang định nói mình không cần sự thương hại, thì nghe A Triền khẽ nói: "Chỉ là có chút ngưỡng mộ, ít nhất ngươi vẫn còn có cha." Không giống nàng, cha của nàng không cần nàng nữa.

Lâm Tuế nghĩ đến tin đồn về Quý Thiền, những bất bình trong

lòng đột nhiên tan đi một chút.

Cũng phải, ít nhất là cha, trước đây không quen biết, bây giờ có thể về nhà làm quen, Quý Thiền sau khi mẹ mất, cha cũng không còn.

Hai người ăn cơm xong, A Triền định trả tiền thì bị Lâm Tuế giành trước.

Nàng nói với A Triền: "Cảm ơn vị trí của ngươi, hôm nay ta mời." A Triền cũng không từ chối: "Được, lần sau có cơ hội ta sẽ mời lại ngươi." Xem xong náo nhiệt, lại ăn một bữa no nê, A Triền mua một bình huyết hươu tươi rồi về nhà.

Lâm Tuế tuy không muốn về nhà, nhưng ngoài tướng quân phủ nàng cũng không có nơi nào để đi.

Hai người ra khỏi tửu lầu, đi về hai hướng khác nhau.

Đoàn quân đi qua Thiên Nhai, mắt thấy sắp đến ngoài hoàng thành, Trấn Bắc hầu hơi nghiêng người, hỏi An Tây tướng quân Lâm Thành bên cạnh: "Vừa nãy là con trai út của Lâm tướng quân à?" Lâm Thành cười nói: "Để Hầu gia chê cười rồi, con trai tôi nghịch ngợm." "Người trẻ tuổi, hoạt bát một chút cũng tốt, Trình nhi nhà ta tuổi tác cũng xấp xỉ con trai út của ngài, sau này có thể để chúng nó chơi cùng nhau." Lâm Thành khóe miệng giật giật, cười không mấy thật lòng: "Ngài nói phải." Trấn Bắc hầu và An Tây tướng quân về kinh báo cáo công tác, gây ra động tĩnh không nhỏ, hoàng đế tuy không đích thân ra đón, nhưng cũng phái Tam hoàng tử thay mặt nghênh tiếp.

Các tướng sĩ khác đều lấy làm vinh dự, chỉ có Trấn Bắc hầu thần sắc lạnh nhạt, dường như có chút coi thường Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử cũng không có gì bất mãn, dù sao cũng là cường giả Tứ cảnh, kiêu ngạo một chút cũng là nên.

Vốn dĩ phụ hoàng phái Thái tử đến đón, nhưng Thái tử từ chối,

phụ hoàng cũng không tức giận, trực tiếp cho hắn đến.

Trấn Bắc hầu cùng một chúng tướng quân vào cung diện thánh, hoàng đế đích thân ban yến tiệc, họ ở trong cung yến ẩm, cho đến chiều tối mới ra khỏi cung.

Trấn Bắc hầu uống không ít rượu, lúc ra khỏi cổng cung người đầy mùi rượu, nhưng ánh mắt lại tỉnh táo.

Xe ngựa của phủ Trấn Bắc hầu đã đợi ngoài cung cả buổi chiều, người đánh xe là thân vệ năm xưa của Trấn Bắc hầu, nay là quản gia của hầu phủ. "Hầu gia." Thấy Trấn Bắc hầu ra, quản gia tiến lên hành lễ.

Trấn Bắc hầu nhìn trái nhìn phải, nhíu mày hỏi: "Sao chỉ có mình ngươi, Ngọc nhi và Trình nhi đâu?" Quản gia cứng rắn nói: "Cô nương và tiểu thiếu gia... mất rồi." "Ngươi nói cái gì?" Trấn Bắc hầu sắc mặt bình thường, nhưng gạch đá xung quanh lập tức nổ tung, có mảnh vỡ bắn ra, còn làm bị thương cả ngựa của nhà khác và người hầu đang đợi bên xe.

Tuy nhiên, Trấn Bắc hầu không hề để ý đến những điều này, ánh mắt đầy sát khí của ông ta nhìn chằm chằm vào quản gia: "Nói lại lần nữa?" Quản gia đành phải kể lại chuyện xảy ra gần đây một lần nữa. "Cô nương ở bên ngoài nuôi một nam nhân trẻ tuổi, tên tình phu đó lại cùng nha hoàn của cô nương có gian tình, hai người hợp mưu hại chết cô nương.

Án do cô gia tự mình điều tra, hai hung thủ đó cũng đã bị cô gia xử lý." "Vậy Trình nhi thì sao, nó lại xảy ra chuyện gì?" Quản gia cúi đầu thật sâu: "Nghe quản gia của phủ cô gia nói, tiểu thiếu gia để ý nha hoàn hầu hạ bên cạnh cô gia, nha hoàn đó không chịu bị làm nhục, nửa đêm đã đâm chết tiểu thiếu gia, rồi tự sát." "Hoang đường!" Trấn Bắc hầu giận dữ hét lên, "Nghiêm Lập Nho đâu rồi, bảo nó đến gặp ta."

"Cô gia bị bệnh, hình như bệnh rất nặng, đã một thời gian không lên triều rồi." Quản gia thành thật nói.

Trấn Bắc hầu dường như không tin, nheo mắt lại: "Đi, đến nhà họ Nghiêm." Không lâu sau, xe ngựa của phủ Trấn Bắc hầu dừng lại trước cửa lớn nhà họ Nghiêm.

Quản gia phủ họ Nghiêm vừa thấy Trấn Bắc hầu đến, không dám đi thông báo, trực tiếp mở cửa chính mời người vào.

Trấn Bắc hầu vào phủ họ Nghiêm xong không nói hai lời, đi thẳng đến phòng ngủ của Nghiêm Lập Nho.

Ông ta xông vào phòng ngủ, thấy Nghiêm Lập Nho đang nằm bệnh trên giường, vẻ giận dữ trên mặt vơi đi một chút, hỏi người đang nằm trên giường: "Chuyện gì thế này?" Nghiêm Lập Nho cơ thể cứng đờ ngồi dậy từ trên giường: "Tiểu tế ra mắt nhạc phụ đại nhân." "Các ngươi ra ngoài hết đi." Trấn Bắc hầu ra lệnh, tất cả mọi người đều lui ra.

Ông ta ấn vai Nghiêm Lập Nho, một tay xé toạc tay áo của hắn, mấy mảng da đen đã bắt đầu thối rữa dưới tay áo lập tức hiện ra trong tầm mắt ông ta. "Ngươi trúng thi độc?

Ai hạ độc cho ngươi?" "Đây lại là thi độc sao..." Nghiêm Lập Nho có chút hoảng hốt, rồi hỏi, "Nhạc phụ đại nhân có cách giải độc không?" Trấn Bắc hầu trầm ngâm một lát mới nói: "Yêu tỳ vẫn còn trong tay ngươi chứ, có lẽ có thể dùng yêu tỳ thử xem." Nghiêm Lập Nho cúi mắt: "Ta lo Minh Kính Ti tra ra được tung tích của yêu tỳ, nên đã giấu nó ở nơi khác, bây giờ không có trong tay ta, không biết nhạc phụ đại nhân có cách nào khác để trừ độc không?" Miệng nói vậy, thực ra Nghiêm Lập Nho sau khi phát hiện cơ thể mình bắt đầu thối rữa, ngay cả thái y cũng không có cách chữa trị đã dùng yêu tỳ rồi, nhưng không có tác dụng.

Trấn Bắc hầu không thể không biết điều này, ông ta nhắc đến yêu tỳ chẳng qua là muốn nhân cơ hội lấy đi yêu tỳ.

Nếu không có yêu tỳ làm con tin, Trấn Bắc hầu chưa chắc đã quan tâm đến hắn, Nghiêm Lập Nho đương nhiên sẽ không giao đồ ra. "Cách thì cũng không phải không có, ta cần về suy nghĩ kỹ lại, hiền tế không cần lo lắng, có bản hầu ở đây, ngươi sẽ không sao đâu." "Vậy mọi việc trông cậy vào nhạc phụ cả." Hai người qua lại, không khí khá hòa hợp, không ai nhắc đến chuyện của Phương Ngọc.

Trấn Bắc hầu nhanh chóng rời khỏi phủ họ Nghiêm, quản gia trên xe ngựa thăm dò hỏi: "Hầu gia, cứ thế đi sao, chuyện của cô nương và tiểu thiếu gia không hỏi cô gia nữa ạ?" "Nó sẽ không nói, lát nữa bắt quản gia của phủ họ Nghiêm đến hỏi, nó nhất định biết." "Vâng." Qua giờ Tý, quản gia của phủ Trấn Bắc hầu đến thư phòng của Trấn Bắc hầu, trong thư phòng đèn đuốc sáng trưng, lúc này Trấn Bắc hầu vẫn chưa nghỉ ngơi. "Hầu gia, hỏi ra rồi." "Nói." Trấn Bắc hầu chắp tay đứng trước cửa sổ. "Người đó nói nha hoàn hại chết tiểu thiếu gia là do cô gia mang từ bên ngoài về, nữ tử đó tên là Như Tuệ, nghe nói người này trông rất giống ý trung nhân trước đây của cô gia, cô gia rất thương yêu nàng ta." Ánh mắt Trấn Bắc hầu lập tức trở nên sắc bén: "Ý trung nhân, Trần Tuệ?" "Vâng." "Trần Tuệ đâu?" Quản gia thấp giọng nói: "Trần Tuệ không lâu trước khi nữ tử đó xuất hiện đã bị tiểu thiếu gia dùng hoạt thi cắn chết." "Hay lắm, chuyện trùng hợp như vậy, Nghiêm Lập Nho không hề hay biết?

Nó là thật sự không biết, hay là giả vờ không biết?" Trấn Bắc hầu cười lạnh một tiếng.

Quản gia cúi đầu không dám trả lời. 45. "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, tìm mộ của Trần Tuệ và nha hoàn kia, bản hầu lại muốn xem, kẻ hại chết cháu ngoại ta rốt cuộc là người hay là quỷ." Sáng sớm hôm sau, cổng thành vừa mở không lâu, Trần Tuệ liền lên

lầu gọi A Triền dậy. "A Triền, dậy đi." Trần Tuệ ngồi bên giường, khẽ đẩy nàng.

A Triền dùng cả tay chân quấn chặt lấy chăn, lanh lẹ lật người, cuộn cả mình lẫn chăn vào sâu trong giường, im lặng tỏ thái độ không muốn dậy.

Trần Tuệ nén cười, nàng túm lấy một góc chăn, lại kéo cả người A Triền về. "Đừng ngủ nữa, mau dậy đi, tối qua đã nói là sẽ đi mua thức ăn cùng ta mà." Bàn tay có nhiệt độ thấp hơn người thường của nàng áp lên trán A Triền, A Triền hừ hừ một lúc, cuối cùng cũng mở mắt ra. "Mấy giờ rồi?" A Triền vừa dậy còn ngơ ngác, con ngươi cũng lười chuyển động.

Chương 45

"Giờ Mão rồi, muộn một chút nữa là khu chợ nhỏ bên bờ sông tan mất, cá chạch tươi ngon sẽ bán hết đấy." "Dậy ngay đây." A Triền ngáp một cái, ngồi trên giường chậm rãi mặc quần áo, còn Trần Tuệ thì nhanh chóng búi tóc cho nàng.

Đợi mặc xong quần áo, A Triền cuối cùng cũng tỉnh táo hơn một chút, sau khi rửa mặt, hai người nương theo chút se lạnh của buổi sớm mai mà bước ra khỏi nhà.

Họ định đến phường Hoài Giang nằm cạnh phường Xương Bình.

Trong phường Hoài Giang có một con sông chảy xuyên qua toàn bộ khu phố, cách cổng thành cũng không xa.

Rất nhiều người dân ở ngoại ô Thượng Kinh sẽ dậy sớm gánh hàng đến bờ sông ở phường Hoài Giang để bày bán các loại rau củ theo mùa và gà vịt cá thịt.

Trần Tuệ mới chuyển đến phường Xương Bình không lâu đã phát hiện ra khu chợ này, trước đây đồ ăn trong tiệm của nàng đều đặt của các hộ nông dân ở khu chợ nhỏ bên sông.

A Triền đêm qua đột nhiên muốn ăn cá chạch, Trần Tuệ liền nói với nàng về khu chợ nhỏ, nàng nhất thời hứng khởi, nhất quyết bắt Trần Tuệ gọi mình dậy để cùng đi lựa cá.

Hai người đi được một đoạn, A Triền liền khoác tay Trần Tuệ, cảm thấy chân hơi đau, không muốn đi nữa.

Nàng nói: "Ta nghĩ lại rồi, hôm nay không nên ăn cá chạch." Trần Tuệ vô cùng lạnh lùng vô tình phản bác: "Ngươi không hề nghĩ." A Triền bĩu môi: "Không muốn đi." Buổi sáng đẹp trời như vậy, tại sao

nàng lại nghĩ quẩn đi dạo chợ rau làm gì? "Vậy ta cõng ngươi nhé?" A Triền vội lắc đầu, Trần Tuệ đành phải nắm tay kéo nàng đi tiếp. "Tiếc là sân nhà nhỏ quá, không thì có thể nuôi một cỗ xe ngựa, sau này chúng ta ra ngoài đều có thể ngồi xe ngựa rồi." A Triền chợt nảy ra ý tưởng. "Nếu ngươi định ở đây luôn thì cũng có thể mua lại sân sau, đả thông hai cái sân là gần đủ dùng rồi." Trần Tuệ không những không phản bác mà còn đưa ra đề nghị. "Cũng không phải không được." A Triền còn đang cân nhắc có nên mở rộng nơi ở hay không thì họ đã đến phường Hoài Giang.

Phường Hoài Giang quả nhiên khác với phường Xương Bình, lúc này, phường Hoài Giang đã vô cùng náo nhiệt, dọc hai bên bờ sông, có rất nhiều nông hộ bày sạp ở đây, đủ loại rau củ tươi ngon, còn có sản vật núi rừng và thủy sản, có thể nói là không thiếu thứ gì.

Hai người dạo quanh bờ sông hơn nửa canh giờ, A Triền đã gặm xong một cái bánh hồ bính, cuối cùng họ mới tìm được sạp bán cá.

Lúc Trần Tuệ đến sạp cá lựa cá chạch, ánh mắt A Triền bị một con gà trống xinh đẹp ở ngoài mấy sạp hàng thu hút, vừa nhìn vừa chảy nước miếng.

Bà thím bán gà cũng không đuổi người, mặc cho A Triền ngồi xổm bên cạnh nhìn chằm chằm con gà trống lớn của nhà mình, còn bản thân thì trò chuyện với ông chú bán rau bên cạnh.

Bà thím kia nói: "Chú Khang mãi không đến bán hàng, có phải bị thương nặng lắm không?" Ông chú bên cạnh thở dài: "Bị con ngựa khỏe như thế đá một cái, chú Khang sao chịu nổi, hy vọng chỉ là tổn thương gân cốt chứ không phải gãy chân gãy tay." "Theo ta thấy, Trấn Bắc hầu kia đâu phải chiến thần gì, gọi là sát thần thì đúng hơn.

Người của hắn cũng quá ngang ngược vô lý rồi, ngựa của họ đá người, Tiểu Khang lên nói lý, vậy mà còn bị quất cho một roi." Ông

chú vội ngăn lại: "Suỵt suỵt suỵt, ngươi không muốn sống nữa à, đó là Hầu gia đấy, lời này có thể tùy tiện nói sao?" A Triền nghe hai người đối thoại, cũng không nhịn được xen vào: "Thưa dì, có phải sáng nay đã xảy ra chuyện gì không ạ?" Bà thím kia cũng là người hay chuyện, vừa rồi đã thấy A Triền xinh đẹp, thấy nàng bắt chuyện, liền nói với nàng: "Sáng nay vừa mở cổng thành, một đám người cưỡi ngựa ra khỏi thành, đá phải một ông lão cùng làng chúng ta, bây giờ người đó có khi vẫn còn ở y quán đấy." "Vậy sao dì biết là người của Trấn Bắc hầu?" "Hầy, hôm qua chẳng phải thấy Trấn Bắc hầu vào thành sao, chỉ có người của hắn mới cưỡi loại ngựa đáng sợ đó, đám người kia cũng cưỡi loại ngựa ấy." A Triền gật đầu, con hắc giao mã mà Trấn Bắc hầu cưỡi hôm qua trông quả thực rất hung dữ, muốn nhận nhầm cũng khó. "Bọn họ đâm phải người mà không bồi thường tiền sao?" Bà thím lườm một cái: "Còn bồi thường tiền?

Đám người đó không nói lý lẽ đâu, con trai ông lão kia đến tìm họ đòi công đạo, không những bị đánh mà còn suýt bị bắt đi nữa." "Thật sao?

Vậy thì quá đáng quá rồi." "Ai nói không phải chứ." A Triền không khỏi suy nghĩ, sáng sớm đã phái người ra khỏi thành, đây là đi điều tra cái gì?

Lúc này Tuệ nương cũng đã mua cá xong quay lại, thấy A Triền ngồi xổm một bên trò chuyện rôm rả với bà thím, không khỏi mỉm cười.

A Triền dường như hoạt bát hơn trước một chút, trước đây nàng sẽ không tùy tiện trò chuyện với người không quen. "A Triền, đi thôi." Nàng gọi một tiếng.

A Triền quay đầu lại: "Đến ngay đây." Nói xong, còn lưu luyến tạm biệt con gà trống lớn của bà thím, hôm qua ăn quá nhiều thịt gà,

Tuệ nương không cho nàng ngày nào cũng ăn cùng một loại thức ăn, hôm nay đành phải đổi thực đơn trước.

Lúc họ rời khỏi phường Hoài Giang, đã là giờ Thìn.

A Triền bước đi nhẹ nhàng cùng Trần Tuệ về nhà, lại không biết đám thuộc hạ của Trấn Bắc hầu mà bà thím kia nhắc đến cũng vừa từ ngoài thành trở về.

Người dẫn đội là một trong những thân vệ của Trấn Bắc hầu, tên là Lôi Đồng.

Lôi Đồng trở lại hầu phủ, tìm thấy Trấn Bắc hầu đang ở trần luyện thương trong sân luyện võ.

Trấn Bắc hầu tay cầm trường thương màu vàng đen, mỗi lần đâm ra, đầu thương đều phát ra tiếng xé gió chói tai, nhưng hắn dường như không hài lòng với điều đó, lại luyện thêm một lúc nữa mới thu công. "Thương pháp của Hầu gia đã là độc bộ thiên hạ." Lôi Đồng chân thành tán thưởng, và tiến lên đưa khăn lau mồ hôi cho Trấn Bắc hầu.

Trấn Bắc hầu nhận lấy lau mồ hôi trên cổ, ngẩng đầu nhìn trời: "Vốn đã có chút cảm ngộ, tiếc là trong thành Thượng Kinh có trận pháp, khiến bản hầu không thể phát huy toàn bộ thực lực, thật là mất hứng." "Chắc là do đám người hoàng tộc nhát gan, sợ bị ám sát, nên mới bố trí trận pháp này." Lời của Lôi Đồng quả thực có chút bất kính, nhưng lại là điều Trấn Bắc hầu muốn nghe.

Hắn ha ha cười lớn hai tiếng, quay đầu hỏi Lôi Đồng: "Tra thế nào rồi?" Lôi Đồng nghiêm mặt nói: "Trần Tuệ sau khi hạ táng không lâu, nơi chôn cất của nàng ta đã bị sét đánh, đỉnh núi cũng bị san bằng, không có thi thể.

Nghe nói Cố gia cũng đã phái người đi tìm, nhưng cũng không tìm

được." "Còn người kia?" "Thuộc hạ đã đào mộ của nha hoàn kia lên, bên trong trống không, hơn nữa theo quan sát của thuộc hạ, quan tài bị người ta phá ra từ bên trong, có thể thấy ban đầu trong quan tài có người, nhưng sau khi hạ táng đã từ bên trong đi ra." Trấn Bắc hầu sắc mặt âm trầm: "Trần Tuệ bị hoạt thi cắn chết, Như Tuệ bò ra từ trong quan tài, còn có một thân thi độc của Nghiêm Lập Nho… xem ra Trần Tuệ kia có chút kỳ ngộ." Lôi Đồng lại nói: "Chẳng qua chỉ là một con hoạt thi mà thôi, ban đầu nó chỉ là người bình thường, hóa thành hoạt thi nhiều nhất cũng chỉ có Nhất cảnh, giơ tay là có thể bóp chết." "Cũng không thể xem thường một con hoạt thi quèn, nó đã hại chết huyết mạch duy nhất của ta." Trấn Bắc hầu giọng điệu bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại tràn đầy sát ý, "Nếu nó vì báo thù mà vào Nghiêm phủ, Nghiêm Lập Nho còn sống, ta đoán nó sẽ không dễ dàng rời khỏi Thượng Kinh, hiện giờ có thể vẫn đang trà trộn trong đám đông, tìm nó ra đây." "Vâng." Lôi Đồng lĩnh mệnh rời đi.

Chạng vạng tối, các Thiên hộ của Minh Kính Ti từng tốp rời khỏi nha môn.

Lôi Đồng đứng cách nha môn Minh Kính Ti không xa, thấy một người trong số đó đi ra, liền tiến lên vài bước, vỗ mạnh vào vai người đó. "Lôi Đồng?" "Trương Thiên hộ, lâu rồi không gặp." Lôi Đồng cười chào đối phương.

Trương Khiêm thấy người bạn cũ này cũng cười lên: "Ngươi và Trấn Bắc hầu ra ngoài ba năm nay, trông rắn rỏi hơn không ít.

Đi, tối nay đến Thính Tương Lâu uống rượu nghe nhạc, ta mời." "Được, ngươi mời khách ta trả tiền." Hai người thân mật đi về phía Thính Tương Lâu.

Gần nửa đêm, Trương Khiêm và Lôi Đồng đã uống cạn mấy vò rượu, vũ cơ gảy đàn tỳ bà hát trong phòng cũng đã đổi hai lượt,

Trương Khiêm thật sự có chút không uống nổi nữa, bây giờ hắn nhìn người đều thấy bóng đôi.

Lôi Đồng tự nhiên biết tật xấu của người bạn cũ này, chỉ cần uống say, hỏi gì cũng sẽ nói.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Trương Khiêm, thấp giọng hỏi: "Khiêm ca, nghe nói trước khi ta về kinh thành có hoạt thi, đều bị bắt hết rồi sao?" "Đương nhiên là bắt rồi, Trấn phủ sử của chúng ta tự mình ra tay, mạnh hơn đám vô dụng ở Hình bộ nhiều." Trương Khiêm nói có chút líu lưỡi, nhưng vẫn khá rõ ràng. "Những con hoạt thi đó thế nào rồi?" "Đương nhiên là giết rồi." Trương Khiêm nấc một cái, "Không đúng, nghe nói thả một con." Lôi Đồng sắc mặt lạnh đi: "Thả một con, tại sao?" Trương Khiêm gãi đầu: "Hình như con hoạt thi đó không giống, giống như người vậy.

Nghe nói có người muốn nuôi, Trấn phủ sử của chúng ta cũng không biết sao lại đồng ý." "Cứ thế tùy tiện thả đi sao?" "Đương nhiên không phải… ợ… trước khi thả đi chắc chắn đã ký khế ước rồi." "Vậy Khiêm ca có biết người nuôi hoạt thi đó ở đâu không?" "Biết chứ, tiệm hương liệu ở phường Xương Bình, nơi đó không thể tùy tiện đi, Trấn phủ sử đại nhân của chúng ta biết được sẽ tức giận đấy." Hỏi xong, Lôi Đồng hít một hơi thật sâu, hắn thu xếp cho Trương Khiêm ổn thỏa xong, ra ngoài trả tiền, rồi quay người rời khỏi Thính Tương Lâu.

Giờ này đã đến giờ giới nghiêm, nhưng tốc độ của Lôi Đồng cực nhanh, không ai có thể phát hiện ra bóng dáng hắn.

Không lâu sau, Lôi Đồng đã trở lại Trấn Bắc hầu phủ.

Lúc này Trấn Bắc hầu vẫn chưa nghỉ ngơi. 46.

Lôi Đồng mang theo hơi rượu nồng nặc đến thư phòng của Trấn Bắc hầu, báo cáo với hắn: "Hầu gia, thuộc hạ đã dò hỏi được tung tích

của con hoạt thi đó từ miệng một Thiên hộ của Minh Kính Ti, nếu không có gì bất ngờ, con hoạt thi đó chính là Trần Tuệ." "Ồ, ở đâu?" "Ở trong một tiệm hương liệu ở phường Xương Bình." "Ha ha, lá gan của nó thật đúng là không nhỏ, hại chết cháu ngoại của ta mà vẫn dám ở lại Thượng Kinh, đây là sợ bản hầu không tìm tới nó hay sao!" 47.

Giọng của Trấn Bắc hầu trong đêm khuya hiện ra vẻ lạnh lẽo u ám khác thường.

Lôi Đồng lại có chút do dự: "Hầu gia, nghe nói con hoạt thi này đã ký khế ước với Minh Kính Ti, hay là để thuộc hạ đi giải quyết nó, đến lúc đó Minh Kính Ti truy cứu, cũng không liên quan gì đến Hầu gia." "Ký khế ước thì đã sao, ta muốn giết một con hoạt thi, Minh Kính Ti còn dám ngăn cản ta sao.

Thù của Trình nhi, ta phải tự mình đi báo!" Sáng sớm, Trấn Bắc hầu thay triều phục đi thượng triều, hạ triều xong liền trở về phủ.

Thám tử của Minh Kính Ti theo dõi Trấn Bắc hầu phủ vốn tưởng cả buổi sáng này sẽ không có chuyện gì, ai ngờ không lâu sau, Trấn Bắc hầu lại dẫn thân vệ ra khỏi phủ.

Y theo dõi một đoạn đường, phát hiện họ dường như đi về hướng phường Xương Bình.

Nghĩ đến lời dặn của cấp trên trước khi đến, thám tử đó cũng không tiếp tục theo dõi nữa, mà quay người chạy về hướng Minh Kính Ti.

Lúc Trấn Bắc hầu dẫn người phong tỏa cả con phố, A Triền vẫn còn đang nghiền bột hương trong nhà.

Khi cánh cửa hé mở của tiệm đột nhiên nổ tung thành mảnh vụn, cơ thể A Triền còn chưa kịp phản ứng, Trần Tuệ đã chắn trước mặt nàng.

Rất nhiều mảnh gỗ đâm vào lưng Trần Tuệ, cánh tay lộ ra ngoài của A Triền cũng bị mảnh gỗ rạch một vết máu dài.

Đợi những mảnh gỗ đó cuối cùng cũng hết, Trần Tuệ quay người lại, ngoài cánh cửa rộng mở, đứng một đám người đen kịt.

Hắc giao mã có vẻ ngoài hung dữ đứng thành một hàng, chính giữa, Trấn Bắc hầu mặc y phục đen ngồi cao trên ngựa.

Mặc dù nhiều năm không gặp, Trần Tuệ vẫn nhận ra Trấn Bắc hầu ngay lập tức.

Chính là người này, đã hại cha nàng bị cách chức, Phương Ngọc cũng là dựa vào quyền thế của hắn mà ra tay sát hại cả gia đình nàng.

Hắn hôm nay xuất hiện ở đây, không nghi ngờ gì là vì nàng. "Cút ra đây cho bản hầu!" Giọng của Trấn Bắc hầu như sấm dậy, khiến người ta kinh hãi.

A Triền đang định đứng dậy, lại bị Trần Tuệ đè lại, nàng thấp giọng nói: "A Triền, hắn đến tìm ta, ngươi đừng ra ngoài." Nàng đã gây cho A Triền không ít phiền phức, khó khăn lắm mới yên ổn, vốn tưởng có thể sống những ngày yên bình, không ngờ cuối cùng cũng chỉ là hy vọng xa vời.

Nàng chỉ mong hôm nay Trấn Bắc hầu đừng giận cá chém thớt sang A Triền.

Nhìn Trần Tuệ bước ra khỏi phòng, A Triền không nghe lời nàng, mà đứng dậy đuổi theo.

Thấy Trần Tuệ trẻ ra cả chục tuổi bước ra khỏi phòng, Trấn Bắc hầu híp mắt lại, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy một con hoạt thi giống người như vậy, trông quả thực không tầm thường.

Vốn định lập tức giết chết nó, lúc này hắn lại nảy sinh ý định bắt nó về nghiên cứu một phen.

Trấn Bắc hầu vẫy tay ra sau: "Bắt nó về." "Khoan đã." Một giọng nói đột nhiên vang lên, chỉ thấy một bóng người nhỏ bé từ sau lưng Trần Tuệ bước ra.

A Triền hành lễ với Trấn Bắc hầu, cung kính nói: "Mong Hầu gia thứ tội, ta và nàng đã ký khế ước với Minh Kính Ti, nàng bây giờ thuộc về ta, bất kể Hầu gia và nàng có ân oán gì, nếu muốn đưa nàng đi, vẫn cần phải thông báo cho nha môn Minh Kính Ti." "Tiểu nha đầu, ngươi đang dùng Minh Kính Ti để uy hiếp bản hầu sao?" Giọng Trấn Bắc hầu trầm xuống, khí thế bức người.

A Triền sắc mặt không đổi: "Không dám, chỉ là lúc ký khế ước, đại nhân của Minh Kính Ti đã nói với ta, ta và nàng một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn, nếu Hầu gia lợi dụng nàng làm chuyện xấu, ta cũng sẽ bị liên lụy, đương nhiên phải nói rõ tình hình với Minh Kính Ti." "Ngươi trả lời ta một câu hỏi, bản hầu có thể xem xét." A Triền hơi ngẩn ra: "Hầu gia muốn hỏi gì?" "Nó biến thành bộ dạng này, có phải liên quan đến ngươi không?" A Triền ánh mắt hơi động, còn chưa kịp trả lời, Trấn Bắc hầu đã ra lệnh: "Bắt cả nó đi." "Vâng." Trần Tuệ nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi, A Triền cũng không ngờ, Trấn Bắc hầu có thể ngông cuồng đến mức này, giữa ban ngày ban mặt ở Thượng Kinh mà dám tùy tiện bắt người.

Điều kiện để Trần Tuệ bó tay chịu trói là A Triền phải an toàn, bây giờ Trấn Bắc hầu muốn bắt cả A Triền, sao nàng có thể không động lòng cho được.

Trên tay nàng đột nhiên mọc ra những móng tay đen sắc như lưỡi dao, trở tay cào bị thương hai thân vệ đang đến gần.

Trấn Bắc hầu hừ lạnh một tiếng, cánh tay vung lên, Trần Tuệ liền bay ngược ra sau, đập vào trong nhà.

Những thân vệ còn lại tiến lên bắt A Triền, còn chưa chạm vào

nàng, đao quang lóe lên, hai thân vệ đó né không kịp, cánh tay bị chém đứt.

Cùng với tiếng hét thảm, một thanh đao từ trên trời rơi xuống, dường như muốn rơi xuống đỉnh đầu A Triền, A Triền cũng thấy được, nhưng nàng không né được.

Ngay lúc thanh đao sắp rơi xuống, một bóng người màu đỏ xuất hiện cách nàng không xa, thanh đao trên đầu nàng lượn một vòng rồi bay vào tay đối phương. "Không biết Trấn Bắc hầu sáng sớm phái người phong tỏa phường Xương Bình, là có ý gì?" Bạch Hưu Mệnh một tay cầm đao, đối mặt với Trấn Bắc hầu ngồi cao trên ngựa, khí thế lại không hề thua kém. "Ngươi là… Bạch Hưu Mệnh?" Trấn Bắc hầu nhìn Bạch Hưu Mệnh từ trên xuống dưới, dường như có chút bất ngờ, sau đó mới nói, "Bản hầu làm việc, không cần phải giải thích với ngươi." Bạch Hưu Mệnh khóe miệng nhếch lên: "Nhưng Hầu gia đã động đến người của ta, bản quan cần một lời giải thích." "Phải không, vậy phải xem ngươi có bản lĩnh khiến bản hầu mở miệng hay không." Trấn Bắc hầu hừ lạnh một tiếng, đột nhiên biến mất trên ngựa, Bạch Hưu Mệnh vốn đang đứng trước mặt A Triền cũng không thấy đâu.

A Triền chỉ có thể nghe thấy tiếng binh khí va chạm vang dội, cùng với những vầng sáng thỉnh thoảng lóe lên trước mắt.

Nàng có thể mơ hồ cảm nhận được hai người đang giao đấu trên phố, nhưng mắt nàng hoàn toàn không bắt kịp bóng người.

Hai người giao đấu ngay gần nàng, điều này khiến A Triền rất không có cảm giác an toàn, nàng từ từ lùi lại, dựa vào tường, trong lòng mới yên ổn hơn một chút.

Nào ngờ khoảnh khắc tiếp theo, một cây trường thương màu vàng đen đột nhiên từ giữa phố bay ra, xuyên thẳng qua tường, cuối cùng cắm vào mặt đất.

Sau đó một tiếng "ầm" vang lên, nền nhà sập xuống.

A Triền ngây người nhìn ngôi nhà bị phá hủy của mình, đột nhiên nhớ ra Tuệ nương vẫn còn ở bên trong, hét lên một tiếng: "Tuệ nương!" Không quản ngại gì mà chạy vào trong nhà.

Chưa chạy được bao xa, đã thấy Trần Tuệ lảo đảo bước ra từ ngôi nhà đổ nát.

Thấy A Triền không bị thương, nàng mới thở phào nhẹ nhõm: "Ta không sao." A Triền tiến lên đỡ nàng, cùng Trần Tuệ nhìn ra phố.

Cuối cùng, sau một cuộc giao đấu ngắn ngủi, hai bóng người một đỏ một đen lần lượt đáp xuống hai bên đường.

Tay áo quan bào của Bạch Hưu Mệnh rách nát hoàn toàn, vạt áo dưới cũng tả tơi, trông vô cùng thảm hại.

Trấn Bắc hầu đối diện quần áo chỉnh tề, nhưng lại ôm ngực, ngực hắn đang rỉ máu.

Ánh mắt A Triền dừng lại trên thanh đao mà Bạch Hưu Mệnh đang cầm, lưỡi đao không thấy máu, nhưng mũi đao lại đang nhỏ máu, đó là máu của Trấn Bắc hầu.

Chương 46

Thân vệ của Trấn Bắc hầu thấy Hầu gia nhà mình rơi vào thế hạ phong, đang định rút đao tiến lên, lại bị hắn quát một tiếng ngăn lại: "Tất cả lui ra." Những thân vệ đó lập tức dừng bước, lùi về bên cạnh Trấn Bắc hầu.

Trấn Bắc hầu đứng thẳng người, nhìn Bạch Hưu Mệnh trẻ hơn mình rất nhiều ở đối diện: "Bản hầu sớm đã nghe danh Bạch đại nhân, hôm nay gặp mặt, quả là danh bất hư truyền." Bạch Hưu Mệnh giọng điệu nhàn nhạt: "Ngược lại là Hầu gia, khiến bản quan thất vọng rồi." Gân xanh trên trán Trấn Bắc hầu giật giật, hắn cũng không ngờ, mình đã là Tứ cảnh đỉnh phong, dùng đến vũ khí mà vẫn bị một tiểu bối làm bị thương.

Tuy nói là có trận pháp áp chế, nhưng chuyện này truyền ra ngoài, cũng đủ mất mặt rồi.

Hắn không muốn tiếp tục dây dưa với Bạch Hưu Mệnh, liền lùi một bước trước: "Chuyện hôm nay là bản hầu lỗ mãng rồi." Lông mi dài của Bạch Hưu Mệnh khẽ cụp xuống: "Bản quan nghe nói Trấn Bắc hầu ở Tây Lăng trăm trận trăm thắng, chưa bao giờ là người lỗ mãng." Nói xong, hắn ngước mắt lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào Trấn Bắc hầu: "Chắc là Hầu gia vừa mới về Thượng Kinh, nhiều chuyện còn chưa quen.

Bản quan hy vọng từ hôm nay trở đi, Hầu gia có thể giữ quy củ, đừng làm ra hành động vượt quá giới hạn." Trấn Bắc hầu không ngờ Bạch Hưu Mệnh không chừa cho mình chút thể diện nào, ánh mắt càng lúc càng không thiện chí: "Bản hầu bình sinh ghét nhất là quy củ." "Phải không, bản quan lại từng giết không ít người không chịu

giữ quy củ." Bạch Hưu Mệnh động tác chậm rãi thu đao vào vỏ, "Nếu Trấn Bắc hầu trong lòng không phục, bản quan tùy thời phụng bồi, chỉ là không biết, Hầu gia có thể đỡ được mấy đao của bản quan?" "Thằng nhãi ranh ngông cuồng!" Trấn Bắc hầu nghiến răng, nói từng chữ.

Vết đao thương ở ngực đến giờ vẫn không thể lành lại, cơn đau nhói khiến sát khí trong lòng hắn càng lúc càng vượng.

Bạch Hưu Mệnh này nếu không phải dựa vào huyết mạch hoàng tộc, có thể điều động đại trận trong thành, làm sao có thể địch lại hắn!

Bây giờ, lại còn dám khiêu khích. "Hầu gia nghĩ nhiều rồi, bản quan sao bì được Hầu gia, dám động dụng tư binh, giữa ban ngày ban mặt bắt người." "Người bản hầu muốn bắt, là hung thủ đã hại chết cháu ngoại của ta, Bạch đại nhân chẳng lẽ muốn bao che cho một con hoạt thi?" "Hung thủ?" Bạch Hưu Mệnh nhướng mày, "Có chứng cứ không?" "Bản hầu nhất ngôn cửu đỉnh, lời của ta chính là chứng cứ." "Vậy là không có, đã không có, thì cút về cho ta!" "Bạch Hưu Mệnh, ngươi hỗn xược!" Trấn Bắc hầu không nén được giận, "Hôm nay bản hầu nhất định phải mang con hoạt thi này đi, đền mạng cho cháu trai ta, cho dù là Minh Vương đến đây, cũng đừng hòng ngăn cản ta." "Trên trán nó có khế ấn của Minh Kính Ti ta, chịu sự giám quản của Minh Kính Ti." Giọng Bạch Hưu Mệnh trầm trầm, "Trấn Bắc hầu hôm nay dám mang nó đi, đồng nghĩa với việc khiêu khích quyền uy của Minh Kính Ti, bản quan có quyền tiên trảm hậu tấu." Lời của Bạch Hưu Mệnh vừa dứt, trong lòng Trấn Bắc hầu đột nhiên dâng lên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt, hắn ngẩng đầu, trên đỉnh đầu kim quang ẩn hiện, một đạo trận pháp đang bao phủ ngay phía trên đầu hắn.

Đó là một phần của đại trận Thượng Kinh, tuy không thể trấn sát hắn ngay tại chỗ, nhưng có thể áp chế thực lực của hắn.

Lúc này nếu thật sự động thủ, đối với hắn cực kỳ bất lợi. "Ngươi cho rằng chỉ bằng mấy lời của ngươi, là có thể trị tội bản hầu sao?" "Trấn Bắc hầu có thể thử xem." Ánh mắt âm trầm của Trấn Bắc hầu lướt qua người A Triền và Trần Tuệ, cho dù hung thủ hại chết cháu ngoại hắn đang ở ngay đây, cuối cùng hắn vẫn không tiến lên.

Hôm nay Bạch Hưu Mệnh dám ra tay với hắn, tất nhiên là có chỗ dựa, nếu hắn thật sự không màng gì mà đánh nhau với đối phương, e là sáng mai triều đình, hoàng đế sẽ có cớ để gây khó dễ cho hắn.

Trấn Bắc hầu hít một hơi thật sâu, cố nén sát ý trong lòng, lạnh lùng quát một tiếng: "Chúng ta đi." 48.

Những thân vệ đó nhanh chóng chỉnh đốn đội hình, đang định thúc ngựa rời đi, A Triền vốn đứng phía sau đột nhiên lên tiếng: "Đợi một chút." Trấn Bắc hầu quay đầu lại, chỉ thấy nữ tử nói chuyện kia chạy lon ton đến bên cạnh Bạch Hưu Mệnh.

A Triền đứng bên cạnh Bạch Hưu Mệnh, giọng điệu oan ức: "Bạch đại nhân, ngôi nhà của ta đang yên đang lành cứ thế bị phá hủy, bây giờ tiệm cũng không mở được nữa, trong nhà không còn nguồn thu nhập nào khác, chẳng lẽ không có ai bồi thường sao?" "Ngươi muốn bao nhiêu tiền?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

A Triền bẻ ngón tay tính toán: "Lần trước Tấn Dương hầu phu nhân đập tiệm của ta, bồi thường cho ta một nghìn lượng.

Lần này tiệm mất rồi, bồi thường năm nghìn lượng chắc không quá đáng chứ?" Nàng đây thực sự là sư tử ngoạm, cả tiệm cộng cả hương liệu vào, chưa chắc đã bán được một nghìn lượng bạc, nhưng ai bảo Trấn Bắc hầu là kẻ thua chạy, nàng đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội cáo mượn oai hùm này rồi.

Trong mắt Bạch Hưu Mệnh lộ ra một tia cười, đúng là muốn tiền không muốn mạng, tiền của ai cũng dám kiếm.

Nhưng hắn không nói gì, chỉ cao giọng hỏi: "Trấn Bắc hầu thấy giá này thế nào?" Nói cách khác, là bắt đối phương bồi thường tiền. "Được." Tay Trấn Bắc hầu nắm dây cương đột nhiên siết chặt, nói từng chữ, "Bản hầu lát nữa sẽ cho người mang năm nghìn lượng bạc qua." "Hầu gia quả là biết thông cảm cho dân chúng." Bạch Hưu Mệnh khen một câu, nhưng chỉ đổi lại một tiếng hừ lạnh của Trấn Bắc hầu.

Ngay sau đó, Trấn Bắc hầu quay đầu ngựa, thúc ngựa rời đi, thân vệ phía sau lập tức theo sau.

A Triền nhìn bóng lưng những người đó, dường như có chút ý vị chạy trối chết.

Ánh mắt nàng còn chưa thu hồi, cổ tay đột nhiên bị người ta nắm lấy.

A Triền quay đầu lại, thấy Bạch Hưu Mệnh đang kéo cổ tay nàng, đưa nàng đi vào trong tiệm đang lung lay sắp sập.

Nàng lảo đảo theo sau: "Đại nhân đợi đã, ngôi nhà đó sắp sập rồi, không vào được đâu." "Đừng kêu, sẽ không để ngươi bị đè chết." Bạch Hưu Mệnh buông một câu rồi không nói nữa.

Hắn cứ thế lôi A Triền vào nhà, Trần Tuệ muốn theo vào, lại bị một ánh mắt lạnh như băng của Bạch Hưu Mệnh đóng đinh tại chỗ.

A Triền quay đầu ra hiệu cho nàng, bảo nàng đừng theo vào, sau đó bị Bạch Hưu Mệnh kéo đến sân sau.

Đến sân sau, xung quanh không còn ai khác, Bạch Hưu Mệnh mới buông cổ tay nàng ra. "Đại nhân, ngài muốn nói chuyện riêng với ta cũng không cần phải đến đây chứ." A Triền xoa xoa cổ tay đỏ ửng của mình, giọng điệu có chút oán trách.

Nàng vừa nói xong, đã thấy Bạch Hưu Mệnh vừa rồi còn khí thế

bức người đột nhiên phun ra một ngụm máu.

A Triền một đôi mắt trợn tròn: "Đại nhân, ngài bị thương rồi?" Vừa rồi lúc hắn hùng hổ dọa người khiến Trấn Bắc hầu tức đến suýt ngất đi, cũng không giống bị thương, sao đột nhiên lại thổ huyết?

Bạch Hưu Mệnh không để ý đến nàng, lại phun ra một ngụm máu nữa. "Khăn tay." "A?

Ồ." A Triền vội vàng đưa khăn tay của mình qua.

Bạch Hưu Mệnh dùng khăn tay của nàng lau đi máu trên môi, mới nhàn nhạt nói: "Hôm nay, ngươi không thấy gì cả." A Triền nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng không nhịn được: "Đại nhân thật là cẩn thận, thổ huyết cũng không thể để người khác biết." Bạch Hưu Mệnh liếc nàng một cái: "Phải, cần bản quan giết ngươi diệt khẩu không?" A Triền lập tức ngậm miệng lại. "Mang một cái ghế qua đây." Bạch Hưu Mệnh dựa vào tường, nói với nàng.

A Triền đành phải liều mình chạy vào tiệm, kéo chiếc ghế may mắn thoát nạn ra sân sau.

Bạch Hưu Mệnh ngồi trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, dường như đang điều tức.

A Triền đi quanh hắn hai vòng, đợi đến mức có chút nhàm chán, bèn từ phòng bếp mang ra chiếc ghế gỗ nhỏ dùng để ngồi nhóm lửa, đặt đối diện ghế của Bạch Hưu Mệnh rồi ngồi xuống.

Nàng ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang nhắm mắt điều tức, thầm nghĩ hôm nay hắn đến đúng lúc như vậy, chẳng lẽ đã sớm đoán được Trấn Bắc hầu sẽ đến?

Cũng may có hắn, không thì nàng và Tuệ nương đã gặp xui xẻo rồi.

Đợi Bạch Hưu Mệnh điều tức xong mở mắt ra, đã thấy A Triền co

ro trên chiếc ghế gỗ nhỏ, hai tay chống cằm, một bộ dạng hồn bay phách lạc. "Đại nhân đã khỏe rồi ạ?" A Triền thấy hắn mở mắt, không khỏi mắt sáng lên, hỏi. 49.

Thực ra Bạch Hưu Mệnh cũng không tốn nhiều thời gian điều tức, đại khái chỉ khoảng một khắc công phu. "Vẫn chưa." Hắn chỉ tạm thời áp chế khí huyết đang cuộn trào xuống mà thôi, vết thương của hắn là do trận pháp phản phệ gây ra, e là phải mất vài ngày mới hồi phục. "Ồ…" A Triền không hỏi nữa, mà nói, "Ta ở đây có hương xông điều lý nội phủ, đại nhân có muốn thử không?" Bạch Hưu Mệnh nhìn chằm chằm nàng một lúc, mới mở miệng: "Hương của ngươi bản quan vô phúc hưởng thụ." "Vậy thật là đáng tiếc." A Triền vừa rồi cũng chỉ là thuận miệng khách sáo một chút mà thôi.

Nhưng Bạch Hưu Mệnh lại không dừng lại ở đó, hắn lại mở miệng nói: "Ban đầu, ngươi chính là như vậy để giới thiệu hương của mình cho thiếp thất của Tiết Minh Đường sao?" A Triền mắt chớp nhanh.

Trước đây ở Minh Kính Ti, Bạch Hưu Mệnh không đề cập đến, nàng còn tưởng chuyện của Tiết Minh Đường đã cho qua, kết quả bây giờ lại bắt đầu lật lại chuyện cũ.

A Triền thần sắc tự nhiên nói: "Phải ạ, tiền của biểu muội dễ kiếm như vậy, ta đương nhiên không thể bỏ qua." Chuyện nàng bán phấn hương cho Triệu Văn Nguyệt vốn cũng không giấu được, thật sự muốn tra, chỉ cần hỏi Triệu Văn Nguyệt là được. "Bán hương gì cho cô ta?" "Hương xông giúp ngủ ngon, đại nhân cũng cần sao, ta có thể tặng miễn phí cho ngài nha." A Triền cong mắt cười, chắc mẩm hắn không có chứng cứ, chỉ có thể dùng lời nói để thăm dò.

Bạch Hưu Mệnh quả thực không có chứng cứ, cũng không định đào sâu chuyện này, hắn đứng dậy: "Bản quan còn muốn sống thêm

vài ngày." Thấy hắn định đi, A Triền vội vàng đứng dậy: "Đại nhân đi ngay sao?" "Còn có việc?" A Triền đảo mắt, đi nhanh về phía trước vài bước, chặn trước mặt hắn: "Đa tạ đại nhân đã cứu mạng ta và Tuệ nương, A Triền khắc cốt ghi tâm." Bạch Hưu Mệnh cụp mắt nhìn nàng: "Chỉ khắc cốt ghi tâm là không đủ, ngươi tốt nhất ngày đêm ghi nhớ ân tình của bản quan, sau này bớt gây chuyện cho bản quan, đặc biệt là chuyện nhặt hoạt thi về nhà nuôi, đừng để xảy ra lần thứ hai." A Triền ánh mắt liếc đi: "Ghi nhớ rồi ạ." "Không có việc gì thì tránh ra đi." A Triền đương nhiên không tránh ra, chuyện chính còn chưa nói mà.

Bạch Hưu Mệnh dường như đã sớm liệu được nàng còn có lời muốn nói, kiên nhẫn đợi nàng mở miệng.

A Triền dưới ánh mắt của hắn, có chút ngượng ngùng hỏi: "Không biết đại nhân nhà ở đâu ạ?" Bạch Hưu Mệnh nhướng mày, tưởng mình nghe nhầm. "Ngươi nói gì?" "Ta muốn biết, đại nhân nhà ở đâu." A Triền hơi cao giọng, lặp lại một lần nữa. "Phường Tuyên Dương." "Hàng xóm của đại nhân, gần đây có ai định bán nhà không ạ?" A Triền mong đợi hỏi.

Bạch Hưu Mệnh bỗng cười khẽ một tiếng: "Hàng xóm trái phải của bản quan lần lượt là Lễ bộ Thượng thư và Tống Quốc công, phủ đệ do Bệ hạ ban tặng, họ tạm thời chắc không có ý định dọn đi đâu." Ôi chao, thất sách rồi, A Triền trong lòng than một tiếng, quên mất Bạch Hưu Mệnh là hoàng thân quốc thích, nơi ở cũng toàn là quyền quý. "Vậy… đại nhân gần đây có ý định chuyển nhà không ạ?" "Không có." A Triền thở dài, hôm nay Trấn Bắc hầu tuy đã rút lui, nhưng khó đảm bảo sau này hắn sẽ không quay lại, không, chính xác mà nói, hắn chắc chắn sẽ quay lại, người đó trông không giống người sẽ giữ quy củ.

Nếu lần sau hắn nhân lúc Bạch Hưu Mệnh không có ở đó mà động

thủ, A Triền không có cách nào ngăn cản hắn được.

Vì vậy nàng nghĩ có nên chuyển đến gần nhà Bạch Hưu Mệnh, nói không chừng sẽ an toàn hơn một chút.

Tiếc là, kế hoạch còn chưa bắt đầu đã bị chặn đứng từ mọi phía. "Còn muốn hỏi gì nữa không?" Bạch Hưu Mệnh hiếm khi có tâm trạng tốt mà hỏi. 50.

A Triền đảo mắt, nếu cách này không được, vậy chỉ có thể đổi chiêu khác thôi. "Đại nhân ~" A Triền ngọt ngào gọi hắn một tiếng, Bạch Hưu Mệnh đột nhiên cảm thấy có chút không ổn. "…Nói." "Hôm nay nếu Trấn Bắc hầu không đến, ta suýt nữa đã quên, Tuệ nương là bị Phương Ngọc và Nghiêm Trình hại chết.

Đại nhân, con gái của Trấn Bắc hầu lén lút nuôi hoạt thi, còn dùng hoạt thi giết người, những năm qua, chắc chắn có không ít người vô tội bị hại, thật là quá tàn nhẫn." "Ừm, rồi sao?" "Trấn Bắc hầu là cha của Phương Ngọc, chỉ riêng việc dung túng bao che cho con gái hành hung đã đáng bị hỏi tội, đại nhân phải vạch tội hắn thật nặng." A Triền giọng điệu hung dữ nói, tiếc là khí thế không đủ, giống như đang làm nũng với hắn.

Bạch Hưu Mệnh giả vờ do dự: "Nếu bản quan đàn hặc hắn, tất sẽ đắc tội người ta triệt để…" A Triền vội vàng nói: "Ây da, dù sao vừa rồi cũng đã đắc tội rồi, ngài chém hắn một đao, hắn chắc chắn sẽ ghi hận ngài.

Chi bằng làm tới cùng, nắm lấy cái thóp này mới có thể để Bệ hạ trừng phạt hắn." "Nghe có vẻ rất có lý." Bạch Hưu Mệnh dường như đã bị thuyết phục. "Phải không." "Vậy ngươi muốn Bệ hạ trừng phạt hắn thế nào?" A Triền mơ mộng: "Bế môn suy ngẫm ba năm năm?" Bạch Hưu Mệnh cười mà không nói. "Một hai năm cũng được chứ, con gái hắn hại nhiều người như vậy mà." Bạch Hưu Mệnh lắc đầu.

"Vậy ít nhất cũng phải bị giam nửa năm chứ?" "Ngươi dường như rất muốn hắn bị giam lại?" A Triền đã vỡ bình vỡ nồi rồi, nàng tức giận nói: "Hắn trông có vẻ không có ý tốt với ta và Tuệ nương, ngài có thấy ánh mắt của hắn lúc đi không, rõ ràng là muốn xé ta ra thành tám mảnh.

Hắn mà không bị giam lại, sau này ta không dám ra khỏi cửa nữa." Bạch Hưu Mệnh nhếch khóe miệng, nếu nàng không đòi năm nghìn lượng bạc đó, có lẽ ánh mắt của Trấn Bắc hầu cũng không hung ác đến vậy.

Nhưng hắn không đề cập đến điều này, chỉ nói: "Nếu Trấn Bắc hầu không bị trừng phạt thì ngươi định làm thế nào?" "Vậy ta chỉ có thể cùng Tuệ nương thu dọn đồ đạc, cùng nhau đến trước cửa nhà đại nhân ăn gió nằm sương thôi." "Thảm thương vậy sao?" "Chứ sao nữa, đại nhân giúp ta đi mà." "Bản quan về suy nghĩ một chút." Sao lại còn phải về suy nghĩ nữa?

Nếu đột nhiên suy nghĩ không rõ ràng rồi hối hận thì sao?

A Triền không muốn để hắn đi, lề mề không chịu tránh đường.

Lúc này, bên ngoài lại truyền đến giọng nói có sức xuyên thấu của Phong Dương: "Đại nhân, thuộc hạ đến chậm." Bạch Hưu Mệnh nhìn A Triền, A Triền không tình nguyện tránh đường.

Hai người một trước một sau đi ra sân sau, lại một lần nữa đi qua ngôi nhà lung lay sắp sập, ra đến phía trước.

Người của Minh Kính Ti lúc này mới chậm rãi đến. "Đại nhân, ngài không sao chứ?" Phong Dương nhìn Bạch Hưu Mệnh, mặt lộ vẻ lo lắng hỏi.

Biết được Trấn Bắc hầu dẫn người đến phường Xương Bình, đại nhân đã dùng quyền hành của Minh Kính Ti, điều khiển trận pháp

trong thành mới có thể đến đây với tốc độ nhanh nhất.

Trận pháp đó thông thường do nhiều người khống chế, ngài một mình khống chế trận pháp, tất sẽ bị trận pháp phản phệ, e là sẽ bị nội thương. "Không sao, về thôi." Thấy Bạch Hưu Mệnh dẫn người định đi, A Triền tủi thân gọi với theo sau: "Đại nhân." Bạch Hưu Mệnh dừng bước nhưng không quay đầu lại, chỉ dặn dò Phong Dương: "Để lại hai người, mấy ngày nay theo dõi nàng ta." Phong Dương ngẩn ra, theo dõi nàng ta?

Giám sát người còn phải quang minh chính đại như vậy sao?

Nhưng rất nhanh hắn đã phản ứng lại, đại nhân có lẽ không phải để giám sát, mà là để bảo vệ.

Hắn lập tức điểm hai Bách hộ lanh lợi nhất dưới trướng mình, bảo họ ở lại bảo vệ tốt cho Quý Thiền, rồi mới cùng Bạch Hưu Mệnh rời đi.

Tuy với tu vi của hai Bách hộ này, có lẽ trước mặt Trấn Bắc hầu không chống đỡ được một chiêu, nhưng họ là người của Minh Kính Ti, có họ ở đó ít nhất đã chứng minh thái độ của Bạch Hưu Mệnh, tạm thời chắc có thể dọa được Trấn Bắc hầu rồi.

Bên kia, Trấn Bắc hầu vừa về đến phủ, lửa giận trong lòng đã hoàn toàn không thể kìm nén được nữa.

Hắn vung tay một cái, một con sư tử đá ở cửa liền biến thành bột mịn.

Đợi hắn vào phủ, cánh cửa lớn màu đỏ son của hầu phủ đóng chặt, che giấu mọi thứ trong phủ. "Thằng nhãi ranh, chẳng qua là dựa vào thế lực của Minh Vương, mà dám sỉ nhục bản hầu như vậy." Trấn Bắc hầu nghiến răng ken két, "Bạch Hưu Mệnh, bản hầu sớm muộn gì cũng sẽ tự tay vặn cổ ngươi." Thân vệ bên cạnh thấy Trấn

Bắc hầu nổi giận, không ai dám mở miệng, lúc này một người đàn ông trung niên mặc đạo bào, thân hình gầy gò bước ra, nghe thấy lời của hắn liền cười nói: "Hầu gia hà tất phải chấp nhặt với hắn, Bạch Hưu Mệnh đó chỉ là một quân cờ, Minh Vương thu nhận hắn cũng chẳng qua là để kìm hãm Tây Lăng Vương mà thôi." 51.

Thấy người đàn ông trung niên gầy gò đó, thân vệ sau lưng Trấn Bắc hầu đồng thanh nói: "Bái kiến quân sư." Người này tên là Lưu Chu, là quân sư của Trấn Bắc hầu, những năm qua ở Tây Lăng, Trấn Bắc hầu sở dĩ có thể trăm trận trăm thắng, không thể tách rời mưu lược của người này.

Chương 47

Trấn Bắc hầu thấy Lưu Chu có chút ngạc nhiên: "Ngươi không phải có việc phải làm, về kinh muộn hơn sao, về từ lúc nào vậy?" "Chuyện đã xong rồi, tại hạ lo lắng Hầu gia bị hoàng đế gây khó dễ, nên đã về sớm hơn.

Không may, Hầu gia vừa ra khỏi phủ thì ta đã về rồi." Trấn Bắc hầu hừ lạnh một tiếng: "Hoàng đế còn chưa động tĩnh, đã có người không kìm nén được rồi." Lưu Chu khuyên nhủ: "Hầu gia, đây dù sao cũng là Thượng Kinh, vẫn nên thu liễm một chút." "Ngươi bảo bản hầu thu liễm thế nào?

Huyết mạch duy nhất của bản hầu bị một con hoạt thi hại chết, Minh Kính Ti không những mặc kệ, lại còn ngăn cản bản hầu.

Nếu không phải Minh Vương…" Lưu Chu ngắt lời hắn, nói: "Ta biết Hầu gia trong lòng buồn bực, nhưng ngài vừa mới về, mạo phạm Minh Kính Ti thực sự không khôn ngoan, nếu thật sự muốn con hoạt thi đó nợ máu trả bằng máu, có thể từ từ tính kế, Bạch Hưu Mệnh cũng không thể cả ngày nhìn chằm chằm được." Trấn Bắc hầu nhíu mày, hắn thực ra không thích cách hành sự của quân sư, hắn thích thẳng thắn hơn, ai làm hắn không vui, hắn sẽ trực tiếp đè chết người đó.

Những năm xa Thượng Kinh, cũng chưa từng có ai dám làm hắn không vui như vậy.

Nhưng nhiều lúc hắn không thể không thừa nhận, cách của quân sư quả thực có thể tránh được rất nhiều phiền phức.

Cân nhắc hồi lâu, hắn cuối cùng mới không tình nguyện gật đầu: "Cứ theo lời quân sư nói, tạm thời bỏ qua chuyện này, đợi qua cơn

sóng gió rồi bắt con hoạt thi đó về, bản hầu muốn nghiền xương nó thành tro." "Hầu gia anh minh." Được Lưu Chu khuyên nhủ, Trấn Bắc hầu khó khăn lắm mới định hoãn việc báo thù cho cháu ngoại lại, không ngờ sáng sớm hôm sau, hắn còn chưa ra tay, Bạch Hưu Mệnh đã ra tay trước.

Bạch Hưu Mệnh dâng sớ đàn hặc Trấn Bắc hầu dung túng con gái Phương Ngọc, lén lút nuôi hoạt thi hại người, gây ra đại loạn trong kinh thành, dân chúng chết và bị thương mấy người, tội không thể tha.

Đọc xong tấu chương của Bạch Hưu Mệnh, hoàng đế không nổi giận, ngược lại nhìn Trấn Bắc hầu, giọng điệu bình thản hỏi: "Trấn Bắc hầu có lời gì muốn nói không?" Trấn Bắc hầu bước lớn lên phía trước: "Bệ hạ, hôm qua thần và Bạch đại nhân có một chút hiểu lầm, thần biết Bạch đại nhân không hài lòng với thần, nhưng liên quan đến danh tiếng của tiểu nữ lúc còn sống, thần tuyệt đối không thể nhận.

Tiểu nữ lúc còn sống tuy hành sự có chút hoang đường, nhưng tuyệt đối không làm chuyện thương thiên hại lý." "Bạch Hưu Mệnh, ngươi nói sao?" Bạch Hưu Mệnh mở miệng nói: "Bệ hạ, thần đã bắt được những người nuôi hoạt thi cho Phương Ngọc, theo lời khai của ba người đó, trong hai mươi năm, Phương Ngọc và con trai mình đã lợi dụng hoạt thi để tàn sát không dưới trăm mạng người, thần đã dựa theo manh mối đối phương cung cấp mà cho người đi tìm hài cốt, trước khi thượng triều, đã tìm thấy ba mươi tám bộ thi thể vô danh." "Bệ hạ, đây nhất định là có người muốn hãm hại thần nữ." Trấn Bắc hầu giọng điệu gấp gáp nói.

Bạch Hưu Mệnh vẫn không nhanh không chậm: "Ngoài ra, đầu lâu của con hoạt thi gây loạn đó thần hôm nay đã mang đến, có lẽ Trấn Bắc hầu có thể giải thích cho Bệ hạ, tại sao hộ vệ của Trấn Bắc hầu phủ hai mươi năm trước, lại biến thành hoạt thi, còn bị con gái ngài điều khiển?" Trấn Bắc hầu đột nhiên im lặng không nói, nếu không

phải Bạch Hưu Mệnh nhắc đến, hắn thậm chí đã quên mất chuyện này.

Bọn họ lại tra ra được thân phận của con hoạt thi đó. "Có lẽ, là cơ duyên xảo hợp, hộ vệ đó bất ngờ qua đời, thân thể bị người khác luyện thành hoạt thi." Trấn Bắc hầu vẫn cố gắng cứu vãn. "Hoặc có lẽ, là Trấn Bắc hầu để con gái luyện chế hoạt thi, đã hại chết hộ vệ đó." Bạch Hưu Mệnh thấy Trấn Bắc hầu dường như còn muốn phản bác, lập tức nói, "Bệ hạ, thần đã trình lên tất cả chứng cứ, mong Bệ hạ minh xét." Hoàng đế ngồi cao trên long ỷ, nhìn Trấn Bắc hầu đang tranh cãi kịch liệt ở dưới, đột nhiên mở miệng: "Trấn Bắc hầu, chuyện này ngươi có biết không?" 52.

Trấn Bắc hầu trong lòng chùng xuống, đã mất tiên cơ, hắn không còn cơ hội biện bác, chỉ có thể nói: "Bệ hạ, thần nhiều năm qua vẫn luôn chinh chiến bên ngoài, chuyện này không hề hay biết." Lúc này, có Ngự sử đứng ra nói: "Bệ hạ, dưỡng bất giáo, phụ chi quá, Trấn Bắc hầu dạy con không nghiêm, con gái và cháu ngoại của hắn dựa vào quyền thế của hắn tàn sát vô số dân chúng, hắn khó thoát khỏi trách nhiệm, đáng bị phạt nặng." 53.

Các triều thần khác cũng đồng loạt lên tiếng, yêu cầu nghiêm trị Trấn Bắc hầu.

Ngược lại có một số huân quý xuất thân võ tướng nói giúp Trấn Bắc hầu vài câu.

Từ Quốc công đứng ra nói: "Bệ hạ, Trấn Bắc hầu dù sao cũng có công trấn thủ Tây Lăng, con gái hắn làm sai, không phải do Trấn Bắc hầu chỉ thị, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ lưỡng." Đợi các đại thần bên dưới cãi xong, hoàng đế mới phán: "Trấn Bắc hầu dung túng con gái phạm phải sai lầm lớn, phạt bế môn suy ngẫm ba tháng." "Bệ hạ, vạn vạn lần không thể, Trấn Bắc hầu vừa mới lập chiến công đã bị

trọng phạt như vậy, người đời sẽ nhìn nhận bệ hạ thế nào?" Lần này, người đứng ra nói giúp Trấn Bắc hầu lại là Binh bộ Thượng thư Tề Hải, người vốn ít khi lên tiếng trên triều.

Lễ bộ Thượng thư vốn không ưa Binh bộ Thượng thư liền không thèm che giấu mà đảo mắt một cái, nói: "Tề Thượng thư nói vậy là sai rồi, nước có quốc pháp, nếu bệ hạ chỉ vì chút quân công mà nhẹ nhàng cho qua chuyện này, mới là làm nguội lạnh lòng dân thiên hạ." Tề Hải nhấn mạnh: "Mộc đại nhân chưa từng đến Tây Lăng, căn bản không biết trong mắt bá tánh Tây Lăng, Trấn Bắc hầu, người đã vì họ ngăn chặn dị tộc nơi biên cảnh, có ý nghĩa như thế nào." Nói rồi, ông ta hành đại lễ với hoàng đế, khẩn thiết nói: "Bệ hạ, cho dù là vì bá tánh Tây Lăng, cũng không thể dễ dàng định tội Trấn Bắc hầu như vậy." Hoàng đế im lặng một lát rồi mới lên tiếng: "Bạch Hưu Mệnh, ngươi từ nhỏ lớn lên ở Tây Lăng, ngươi nói cho trẫm biết, trẫm có nên vì bá tánh Tây Lăng mà bỏ qua cho Trấn Bắc hầu không?" "Bệ hạ, thần đã tàn sát toàn bộ yêu tộc tác loạn ở U Châu, có bá tánh còn lập cả bia trường sinh cho thần, dù vậy, cái tên trên bia trường sinh đó vẫn được viết dưới tên của bệ hạ.

Thần tin rằng nếu thần làm sai mà bị bệ hạ trừng phạt, bá tánh U Châu vạn lần không dám oán trách bệ hạ, mà chỉ cảm thấy là do thần chưa đủ tận tâm.

Tây Lăng đất đai xa xôi, quanh năm bị dị tộc tấn công, U Châu cũng hẻo lánh, yêu hoạn không dứt, thần rất tò mò, tại sao bá tánh U Châu có thể kiên định tin tưởng bệ hạ, mà bá tánh Tây Lăng lại dám không kính bệ hạ, chỉ kính Trấn Bắc hầu?" Những lời này của Bạch Hưu Mệnh có thể nói là giết người tru tâm, Tề Hải quay đầu nhìn hắn một cái, trán rịn ra một lớp mồ hôi lạnh.

Ông ta thầm nghĩ mình đã quá khinh địch, quên mất rằng Bạch Hưu Mệnh đã không còn là đứa trẻ ngây thơ dễ dàng bị mình nắm

trong tay trên triều đình mười mấy năm trước, hôm nay lại bị hắn lật ngược tình thế.

Tề Hải vội nói: "Bệ hạ, Bạch đại nhân đây là vu khống, Trấn Bắc hầu một lòng vì dân, chưa từng làm bất cứ điều gì không thỏa đáng, cũng chưa từng có tư tâm." "Con gái ông ta giết người, chính là chuyện không thỏa đáng." "Nhưng Trấn Bắc hầu không hề hay biết." Tề Hải phản bác.

Bạch Hưu Mệnh cười khẩy một tiếng: "Tề đại nhân ngược lại còn hiểu rõ Trấn Bắc hầu hơn chính bản thân ông ta nhỉ.

Ý Tề đại nhân muốn nói là, Trấn Bắc hầu với tu vi cao thâm như vậy, lại không thể phát giác được những hành động nhỏ của con gái mình sao?

Giao binh quyền Tây Lăng cho một người dễ bị che mắt như vậy, xem ra rất không ổn thỏa." Tề Hải nghiêm giọng: "Bạch đại nhân thận ngôn, việc binh quyền thuộc về ai là do bệ hạ quyết định, Minh Kính Ti các ngươi cũng dám nhòm ngó binh quyền sao?" Hai người nói qua nói lại, cuối cùng cũng nói đến trọng điểm.

Điều họ tranh giành, từ trước đến nay không phải là ba tháng bế môn tư quá của Trấn Bắc hầu, mà là binh quyền Tây Lăng trong tay ông ta sẽ thuộc về ai. "Tề đại nhân thật biết chụp mũ cho hạ quan.

Bản quan còn nhớ lần trước ngài tận tâm tận lực tranh biện cho người khác trên triều đình như vậy, là vụ án Tây Lăng vương mưu hại vương phi hơn mười năm trước.

Nhờ tài ăn nói của Tề đại nhân mà Tây Lăng vương được vô tội phóng thích.

Vụ án đó không lâu, trưởng nữ của Tề đại nhân được nâng lên làm chính phi của Tây Lăng vương.

Bây giờ ngài nỗ lực như vậy, là định gả cháu gái cho Trấn Bắc hầu làm hầu phu nhân sao?" Thấy Bạch Hưu Mệnh không hề kiêng dè mà nói ra chuyện năm xưa ngay trên triều, Tề Hải vừa thẹn vừa giận: "Bạch Hưu Mệnh, thằng nhãi miệng còn hôi sữa, ngươi ngậm máu phun người!" "Không bằng Tề đại nhân, một tên ngụy quân tử." Thấy hai người từ tranh luận chuyển sang chọc vào chỗ đau của đối phương, rồi đến chửi mắng nhau, các triều thần xung quanh xem mà khoái chí.

Tề Hải tức giận đến cực điểm, chỉ vào Bạch Hưu Mệnh: "Ngươi, kẻ bất trung bất hiếu, quên cả gốc gác tổ tiên...

A!" Lời ông ta còn chưa nói hết, đột nhiên mặt như bị ai đó tát một cái, sưng vù lên.

Minh Vương đứng trước các triều thần phủi phủi bụi trên tay, dường như muốn nói cho mọi người biết, cái tát mà Tề Thượng thư vừa nhận chính là do ông đánh. "Bản vương còn sống sờ sờ đây, mà lại có kẻ dám nói con trai bản vương bất trung bất hiếu, lòng dạ đáng giết." Các triều thần thấy Minh Vương, người vốn chỉ như linh vật trên triều, lại nổi giận, lập tức dẹp đi tâm tư hóng chuyện, tất cả đều im lặng.

Tề Hải sau khi bị đánh, cái đầu nóng bừng vì tức giận đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nếu không phải Bạch Hưu Mệnh đột nhiên nhắc đến chuyện trưởng nữ, ông ta cũng không đến nỗi thất thố như vậy, nhưng lúc này đã quá muộn, ông ta biết mình lần này đã thua hoàn toàn. "Được rồi, ồn ào quá, người không biết còn tưởng các ngươi là mấy mụ đàn bà ngoài chợ." Hoàng đế trên ngai rồng quát một tiếng, sau đó nói, "Binh bộ Thượng thư ăn nói bất kính, phạt bổng ba tháng.

Bạch Hưu Mệnh... về tư quá ba ngày, bãi triều." Còn Trấn Bắc

hầu, nhân vật trung tâm của cuộc tranh luận, dường như đã bị hoàng đế hoàn toàn lãng quên, hình phạt dành cho ông ta tự nhiên cũng không thể thay đổi được nữa.

Từ đầu đến cuối, Trấn Bắc hầu không thể chen vào một lời nào, tội danh của ông ta lại bị định đoạt một cách nhẹ nhàng.

Lúc bước ra khỏi triều đình, mặt ông ta tái mét.

Các triều thần và huân quý mấy ngày trước còn lân la quan hệ với ông ta, giờ thấy ông đều đi vòng qua.

Mọi người đều rõ, vị Trấn Bắc hầu này e là đã chướng mắt bệ hạ, lập chiến công ở Tây Lăng còn chưa được phong thưởng đã bị giam lỏng ba tháng, đợi ba tháng sau ông ta ra khỏi hầu phủ, e rằng mọi chuyện đã muộn.

Sau khi tan triều, Bạch Hưu Mệnh không đến nha môn Minh Kính Ti mà về thẳng phủ.

Bệ hạ đã phạt hắn tư quá ba ngày, hắn tự nhiên phải tuân thủ. 54.

Phủ đệ của hắn cũng là do bệ hạ ban cho, hạ nhân trong phủ đều được điều từ Minh Vương phủ đến, người không nhiều, dù sao trong phủ cũng chỉ có một mình hắn là chủ tử, nên cả tòa phủ đệ hiện rõ vẻ vắng lặng lạnh lẽo.

Hắn vừa bước vào cửa, Ninh công công, vị chưởng sự thái giám quản lý mọi việc lớn nhỏ trong phủ, liền tiến lên nói: "Công tử, vương gia đã đến." "Người đâu?" "Đang ở trong vườn thưởng hoa." Bạch Hưu Mệnh phất tay với ông ta, sải bước đi về phía hoa viên.

Minh Vương không có hứng thú thưởng hoa, nhưng lại rất hứng thú với mấy con cá chép rồng vàng bạc được Bạch Hưu Mệnh dùng long huyết nuôi dưỡng.

Những con cá chép rồng đó không chỉ biết phun mây nhả khói, có

giá trị thưởng lãm cực cao, mà hương vị còn vô cùng thơm ngon.

Ông định nhân lúc con trai không có ở nhà, lén bắt hai con về vương phủ ăn thêm.

Lúc Bạch Hưu Mệnh tìm đến, ông đã bắt được một con béo nhất ném vào chiếc lưới không biết đã chuẩn bị từ lúc nào. "Phụ vương, con màu vàng đó đã được bệ hạ đặt trước rồi." "Nói bậy, bệ hạ thích màu bạc." Minh Vương đời nào chịu bỏ qua miếng thịt béo đã đến tay.

Thấy không lừa được, Bạch Hưu Mệnh cũng đành bất lực từ bỏ.

Bởi vì Minh Vương lúc nổi giận rất thích động thủ, mà hắn thì không phải là đối thủ.

Minh Vương đứng thẳng người dậy, thắt nút chiếc lưới rồi xách trong tay: "Hôm nay làm tốt lắm, sao con lại nghĩ đến việc bắt đầu từ con gái của Trấn Bắc hầu?" "Tình cờ thôi." Bạch Hưu Mệnh không muốn nói nhiều về sự si mê của A Triền, chỉ nói, "Bệ hạ định để ai tiếp quản quân đội Tây Lăng?" "Con trai của Tống Quốc công, người đã lên đường rồi." Bạch Hưu Mệnh lắc đầu: "Nếu Tề Hải biết được, e là sẽ hối hận vì hôm nay đã ra mặt giúp Trấn Bắc hầu." "Con nghĩ tại sao ông ta lại muốn giúp Trấn Bắc hầu?" Minh Vương hỏi.

Bạch Hưu Mệnh nhìn Minh Vương: "Bởi vì người đứng sau lưng ông ta cũng muốn binh quyền của Tây Lăng.

Tiếc là chuyện xảy ra quá đột ngột, họ chưa chuẩn bị kịp người để tiếp quản, nên đương nhiên để Trấn Bắc hầu tiếp tục nắm giữ binh quyền là ổn thỏa nhất." Cũng không thể trách họ không chu toàn, mà là với tính cách của bệ hạ hiện tại, cho dù muốn động đến Trấn Bắc hầu cũng sẽ không vội vàng như vậy.

Nhưng không ai ngờ được, điểm yếu của Trấn Bắc hầu lại bị Bạch Hưu Mệnh nắm được, hơn nữa một ngày cũng không chịu đợi,

trực tiếp lật bàn.

Minh Vương cười một tiếng: "Không tệ, giỏi hơn hồi nhỏ nhiều.

Trước kia Tề Hải nói tốt cho Tây Lăng vương, bệ hạ tha cho ông ta, con chỉ biết tức giận với ta." Ông đang nói về vụ án của Tây Lăng vương phi hơn mười năm trước, đó là mẫu phi của Bạch Hưu Mệnh.

Trước đây, chỉ cần ông nhắc đến chuyện đó, thằng nhóc này liền nổi điên, vậy mà bây giờ lại có thể nhắc đến ngay trên triều đình để công kích Tề Hải.

Bạch Hưu Mệnh nhìn về phía ao nước mây mù lượn lờ, những con cá chép rồng bên trong đều tụ tập lại, đang phun mây nhả khói.

Những chiếc lá sen trên mặt nước nửa ẩn nửa hiện trong sương, tiên khí lượn lờ.

Trước đây, trong Tây Lăng vương phủ cũng có một cái ao như vậy, mẫu phi của hắn rất thích hoa sen.

Nhanh chóng, suy nghĩ của hắn thu lại, nhàn nhạt nói: "Lúc đó con còn nhỏ, không hiểu chuyện." "Được, có tiến bộ." Minh Vương biết hắn không muốn nói nhiều, liền không tiếp tục chủ đề này nữa, mà hỏi, "Cảm giác giao thủ với Trấn Bắc hầu thế nào?" "Rất mạnh." "Nói cụ thể xem." "Yếu hơn ta." Minh Vương bật cười: "Chưa chắc đâu, Trấn Bắc hầu tuy đầu óc không được lanh lợi lắm, nhưng liều mạng thì không thể xem thường, hôm nay con đã dồn người ta vào đường cùng, sớm muộn gì ông ta cũng sẽ ra tay với con." "Không dồn ông ta vào tuyệt cảnh, làm sao ông ta lộ ra sơ hở?

Chẳng lẽ người và bệ hạ không muốn biết, yêu tỳ rốt cuộc có rơi vào tay ông ta không?" Bạch Hưu Mệnh hỏi lại.

Sau khi tan triều, Trấn Bắc hầu vừa về đến phủ, không bao lâu đã có thái giám dẫn cấm quân đến hầu phủ tuyên chỉ.

Đại ý là con gái Trấn Bắc hầu tàn hại vô số bá tánh, Trấn Bắc hầu dạy con không nghiêm, lệnh cho ông ta bế môn tư quá ba tháng để chuộc tội cho con gái.

Sau khi Trấn Bắc hầu nhận thánh chỉ, đám cấm quân lập tức canh giữ tất cả các lối ra vào của hầu phủ, rõ ràng là muốn giám sát chặt chẽ Trấn Bắc hầu phủ trong ba tháng tới.

Cửa lớn hầu phủ đóng lại, Trấn Bắc hầu cuối cùng cũng không nhịn được, ném thẳng thánh chỉ trong tay xuống đất. "Khinh người quá đáng!" Lưu Chu thấy Trấn Bắc hầu đầy tức giận mà không có chỗ trút, khẽ nói: "Hoàng đế đây là muốn đoạt binh quyền của hầu gia, làm cho hầu gia chỉ còn cái vỏ rỗng a." "Quân sư có giải pháp gì không?" Trấn Bắc hầu đột ngột nhìn về phía ông ta.

Lưu Chu lắc đầu: "Hầu gia đã bị người ta nắm được điểm yếu, chuyện này đã thành định cục." Suy cho cùng, con gái của Trấn Bắc hầu đã giết nhiều người như vậy ở kinh thành, lại bị Minh Kính Ti nắm được chứng cứ, đây là điều không thể chối cãi, chỉ phạt ông ta bế môn tư quá ba tháng, bá tánh chỉ cảm thấy phạt quá nhẹ. "Bản hầu vì triều đình vào sinh ra tử, bây giờ không cần đến ta nữa, liền một cước đá văng, hoàng đế quả nhiên như quân sư nói, khắc bạc vô ơn." Quân sư cười cười: "Hoàng đế xưa nay đều vô tình như vậy, hầu gia vẫn nên nghĩ cho mình nhiều hơn.

Nếu ngài có thể sớm ngày tiến giai Ngũ cảnh, thiên hạ nơi nào mà không đi được, cần gì phải chịu sự khống chế của người khác." "Ngươi nói đúng." "Hầu gia đừng quên, chúng ta lần này về Thượng Kinh, vốn không phải để tranh quyền đoạt lợi, mà là vì... yêu tỳ." Lưu Chu nhìn Trấn Bắc hầu với vẻ mặt dần dần dịu lại, lộ ra một nụ cười: "Chỉ cần lấy được yêu tỳ, hầu gia sẽ có đủ tài nguyên để tiến giai, đến lúc đó binh quyền lại tính là gì." "Yêu tỳ..." Trấn Bắc hầu nheo mắt, xem ra ông ta cần phải nhanh chóng lấy yêu tỳ từ tay

Nghiêm Lập Nho.

Chuyện trong triều vốn không liên quan nhiều đến bá tánh kinh thành, nhưng việc Trấn Bắc hầu bị bệ hạ cấm túc vì dung túng cho con gái vẫn nhanh chóng lan truyền khắp kinh thành.

Dù sao lúc vị chiến thần này vào kinh, mọi người còn đi xem, ai ngờ chưa được hai ngày đã gây chuyện.

Nghe được lời đồn, bá tánh đều xì xào bàn tán, A Triền ngược lại có chút kinh ngạc.

Nàng không ngờ hôm qua vừa mới dỗ dành Bạch Hưu Mệnh, hôm nay Trấn Bắc hầu đã bị cấm túc, tuy chỉ có ba tháng, nhưng cũng rất đáng nể, Bạch đại nhân quả nhiên là ăn mềm không ăn cứng.

A Triền thầm nghĩ, lần sau gây chuyện, nàng nhất định sẽ cố gắng che giấu thật kỹ, tuyệt đối không để Bạch Hưu Mệnh nảy sinh nghi ngờ, làm hắn phải tốn nhiều tâm sức vì chuyện của nàng, coi như là báo đáp hắn.

Hôm qua sau khi nhận được năm ngàn lượng bạc bồi thường của Trấn Bắc hầu, A Triền đã bàn với Tuệ nương, định phá bỏ tiểu lâu hai tầng để xây lại.

Tuệ nương còn đi mua lại khoảng sân phía sau, đến lúc đó có thể đập thông, quy hoạch lại một phen.

Ngôi nhà cũ phải bị dỡ bỏ để xây lại, hai người đương nhiên không thể tiếp tục ở trong tiệm, A Triền liền dẫn Tuệ nương đến ở trong tòa trạch viện cất giữ của hồi môn của mẹ Quý Thiền.

Tòa trạch viện đó ở phường Sùng Minh, cách chợ Đông không xa, vị trí cực tốt, xung quanh đều là phủ đệ của quan lại.

Tối hôm qua A Triền mới cùng Tuệ nương chuyển vào, rất nhiều thứ còn chưa sắm sửa, chỉ tùy tiện ngủ một đêm trong phủ.

Sáng sớm hôm nay, A Triền và Tuệ nương thuê xe ngựa chuyển toàn bộ đồ đạc trong tiệm đến phủ, sau đó lại đi chợ Đông mua sắm một số đồ dùng hàng ngày.

Vì uy lực của một thương kia của Trấn Bắc hầu, rất nhiều đồ đạc trong nhà đã không thể dùng được nữa, họ phải mua lại từ đầu.

Lúc họ cuối cùng cũng ra khỏi chợ Đông, phía sau đã có thêm hai xe đầy hàng hóa.

Hai người đi phía trước, hai người bán hàng rong kéo xe theo sau không nhanh không chậm.

Vào phường Sùng Minh có thể cảm nhận rõ sự khác biệt so với phường Xương Bình, người ở đây ăn mặc sang trọng hơn nhiều, nhưng thái độ với người khác cũng lạnh nhạt hơn nhiều.

Chương 48

A Triền không thích môi trường này lắm, có lẽ là do ấn tượng ban đầu, nàng thích những người hàng xóm dễ gần ở phường Xương Bình hơn.

Khó khăn lắm mới về đến cửa nhà, A Triền đang định mở cửa thì thấy cửa lớn phủ đệ đối diện mở ra, mấy nha hoàn bà tử ném một đống đồ ra ngoài.

A Triền bây giờ đặc biệt thích hóng chuyện, đương nhiên không bỏ qua cơ hội này.

Nàng bảo Tuệ nương dẫn hai người bán hàng rong vào nhà dỡ hàng, còn mình thì vội vàng chạy qua xem náo nhiệt.

Đến gần tòa nhà đối diện, nhìn rõ tấm biển treo trên cửa lớn, nàng không khỏi sững sờ.

Tối qua là lần thứ hai nàng đến đây, chỉ biết những tòa nhà xung quanh nhỏ nhất cũng là tam tiến, đều là nhà của quan lại.

Nhưng nàng lại không biết, đối diện nhà mình lại là phủ An Tây tướng quân.

Sau khi đám nha hoàn ném đồ ra ngoài, một người cũng bị hai bà tử lôi ra khỏi cửa.

Thấy bóng dáng bị đẩy ra có chút quen thuộc, A Triền không khỏi đi thêm vài bước về phía trước.

Đến gần nàng mới phát hiện, người đó không phải Lâm Tuế thì là ai.

Lúc này Lâm Tuế trông rất thảm hại, gò má cô sưng đỏ, khóe miệng còn dính máu, dường như đã bị người ta tát nhiều cái.

Sau khi đám nha hoàn bà tử lui xuống, một mỹ phu nhân được một thiếu nữ trạc tuổi Lâm Tuế dìu ra.

Lâm Tuế ngã ngồi trên đất, cô từ từ đứng dậy, đáy mắt đầy tơ máu, nhìn chằm chằm vào hai mẹ con đứng ở cửa.

An Tây tướng quân phu nhân Diêu thị phớt lờ ánh mắt của cô, lạnh lùng nói với Lâm Tuế: "Ta vốn tưởng hai năm nay đã tận tâm dạy dỗ ngươi, ngươi nên có tiến bộ, không ngờ ngươi lại dựa vào sự dung túng của ta, hết lần này đến lần khác làm gia đình bất an." Nghe bà ta mở miệng đã vu oan, Lâm Tuế gần như muốn bật cười, lời nói ra cũng vô cùng không khách khí: "Bà tận tâm dạy dỗ ta?

Cái gọi là dạy dỗ của bà, chính là lúc nào cũng nhắc nhở ta, không được tranh giành đồ của Lâm Đình, phải nhường nhịn nó mọi bề sao?

Dựa vào đâu!" "Dựa vào nó là em gái ngươi, chị em yêu thương nhau đạo lý đơn giản như vậy ngươi cũng không học được sao?" Diêu thị nghiêm giọng quát, "Ngươi ở nông thôn mấy năm nay, chỉ học được thói thô lỗ thiển cận của đám nông phu.

Lần trước, ngươi cướp đi hôn sự của Đình nhi ta đã không muốn tính toán, lần này ngươi còn muốn làm gì nữa?" "Chị em?

Nó cũng xứng.

Mẹ chẳng lẽ đã quên, ta không có chị em nào cả, con gái ngoan của bà, là bà bế từ nhà mẹ đẻ về, nó có thể là con gái, nhưng tuyệt đối không phải là chị em của ta." "Ngươi hỗn xược!" Diêu thị ôm ngực, vẻ mặt như sắp bị tức đến ngất đi.

Lâm Đình bên cạnh vội gọi nha hoàn đến đỡ, hồi lâu sau Diêu thị mới dần dần bình tĩnh lại.

Lâm Tuế nhìn Diêu thị được nha hoàn vây quanh, được con gái an ủi, chân cũng không hề nhúc nhích.

Lúc này Lâm Đình đứng ra, giọng điệu đầy trách móc: "Tỷ tỷ, ta biết tỷ oán hận ta đã chiếm lấy vị trí của tỷ, nhưng thân phận của ta, phụ thân, mẫu thân và tất cả trưởng bối trong nhà đều đã thừa nhận, dù tỷ có nhận hay không, ta chính là con gái nhà họ Lâm." Lâm Tuế nhìn Lâm Đình hơi ngẩng cằm, kiêu ngạo không ai bì kịp, im lặng không nói.

Hai năm trước, cô vừa được đón về nhà họ Lâm, lòng đầy mong đợi muốn gặp người thân, lại chỉ thấy người mẹ lạnh nhạt, Lâm Đình thân thiết với mẹ như mẹ con ruột, và nhị ca Lâm Hành hết mực yêu thương Lâm Đình.

Sau này cô mới biết, mẹ cô căn bản không muốn đón cô về, chẳng qua là vì cô đã đến tuổi cập kê, cha cô nhắc đến chuyện này, mẹ cô mới miễn cưỡng đồng ý.

Vốn dĩ Lâm Tuế còn có chút kỳ vọng vào cha, tiếc là sau khi cha trở về, mọi thứ đều không thay đổi.

Tất cả bọn họ, đều xem trọng Lâm Đình hơn.

Dường như cô, người con gái ruột này, mới là người có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Cô không hiểu, cũng không muốn thỏa hiệp.

Lâm Đình tự mình nói tiếp: "Tỷ tỷ thích vị hôn phu của ta, ta nhường, coi như là những năm qua ta nợ tỷ.

Nhưng lần này tỷ lại vì người ngoài mà vu khống thanh danh của nhị ca, ta tuyệt đối không thể dung thứ." "Vu khống?

Hắn đi săn cùng người khác, lại ép đệ đệ ta làm người dẫn đường, gặp nguy hiểm liền đẩy đệ đệ ta ra trước, nếu không phải đệ đệ ta may mắn, chỉ gãy một chân, thì bây giờ nó đã mất mạng rồi.

Chuyện này, từ đầu đến cuối ta có vu khống hắn không?" Lời của

Lâm Tuế lại không nhận được sự đồng cảm của bất cứ ai, Diêu thị vẻ mặt lạnh lùng, Lâm Đình cũng vậy. "Tỷ tỷ sai rồi, tỷ không có đệ đệ, gia đình nông dân đó thân phận thấp hèn, sao có thể trèo cao với An Tây tướng quân phủ chúng ta?

Bây giờ tỷ đã về phủ, nên nhớ kỹ thân phận của mình, chứ không phải vì hạng người bẩn thỉu đó mà làm tổn thương lòng mẹ." "Các người mới là hạng người bẩn thỉu!" "Lâm Tuế, ngươi câm miệng cho ta!

Ngươi thật không biết điều." 55.

Diêu thị the thé nói. "Ta nói sai sao, mẹ năm xưa sao có mặt mũi dạy ta làm người phải chính trực, con trai bà nuôi dưỡng, không bằng một ngón tay của đệ đệ ta, bà còn mong hắn thành danh sao?

Đừng có mơ." "Ngươi câm miệng cho ta!" Lâm Đình vội quay người an ủi: "Mẹ, tỷ tỷ chỉ là nhất thời không nghĩ thông, xin mẹ đừng tức giận, người như vậy sẽ hại đến sức khỏe, con gái sẽ lo lắng." Lời của Lâm Đình lại như đổ thêm dầu vào lửa, khiến Diêu thị càng thêm tức giận, bà ta chỉ vào Lâm Tuế nói: "Ta biết ngay ngươi là đồ vong ân bội nghĩa, ngươi đã muốn thằng đệ đệ đó đến vậy, thì cút đi tìm nó đi, sau này cũng đừng quay về nữa." "Bà tưởng ta hiếm lạ chỗ này sao!" Tính tình nóng nảy của Lâm Tuế sao có thể nhịn được, những hành lý bị ném ra cùng cô, cô cũng không thèm nhìn, quay người bỏ đi.

Diêu thị cũng không thèm nhìn con gái ruột thêm một lần nào, dẫn con gái thứ hai vào thẳng trong phủ, bảo nha hoàn đóng cửa, nhốt Lâm Tuế ở ngoài.

Lâm Tuế đi được vài bước, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cánh cửa son đóng chặt. "Lâm cô nương." Thấy Lâm Tuế cứ nhìn chằm chằm vào cửa lớn của phủ An Tây tướng quân, A Triền đi về phía cô vài

bước, lên tiếng gọi.

Lâm Tuế quay đầu lại, có chút bất ngờ khi thấy A Triền ở đây: "Sao cô lại ở đây?" A Triền cười với cô: "Ta vừa mới chuyển đến đây, nếu không chê, Lâm cô nương có muốn vào nhà ta nghỉ ngơi một chút không?" Lâm Tuế có chút do dự, dường như không muốn đồng ý.

A Triền lại nói: "Lâm cô nương vào đi, coi như là mừng tân gia của ta hôm nay.

Tay nghề của Tuệ nương nhà ta rất giỏi, cô sẽ thích thôi." Vừa nói, vừa nắm lấy tay Lâm Tuế, dẫn cô vào nhà mình.

Tòa nhà của A Triền rất lớn, cả nhà chỉ có nàng và Tuệ nương ở, nên họ đã khóa hết các viện khác, chỉ mở chính viện.

Lâm Tuế là lần đầu tiên vào một tòa nhà lớn mà ngay cả hạ nhân cũng không có, cả tòa nhà trống rỗng, vô cùng yên tĩnh, nói lớn tiếng còn có tiếng vọng.

Nếu không phải Lâm Tuế và A Triền đã gặp nhau hai lần, thấy một tòa nhà như vậy, cô đã quay đầu bỏ đi, nơi này trông không giống chỗ người bình thường ở.

A Triền lại không cảm thấy có gì không ổn, nàng dẫn Lâm Tuế qua cửa Thùy Hoa vào nội viện, bên trong vẫn không có tiếng người, nhưng trong sân lại chất đống không ít đồ.

Vừa rồi chỉ lo xem náo nhiệt ở tướng quân phủ, quên cả đồ mình mua.

A Triền ngượng ngùng giải thích với Lâm Tuế: "Vừa rồi cùng Tuệ nương từ chợ Đông về, còn chưa kịp dọn dẹp." Trần Tuệ đang ở trong bếp nhỏ phía sau nghe thấy tiếng liền đi ra, thấy A Triền còn dẫn một người về không khỏi có chút kinh ngạc.

A Triền giới thiệu hai người với nhau: "Tuệ nương, đây là Lâm

Tuế, Lâm cô nương, lần trước tiệm bị đập phá Lâm cô nương đã giúp ta." Trần Tuệ lập tức nhớ ra Lâm Tuế, sắc mặt không khỏi dịu đi mấy phần, nói với cô: "Lâm cô nương chào cô, tôi tên Trần Tuệ, cô cứ gọi tôi là Tuệ nương như A Triền là được." "Tuệ nương." Lâm Tuế cũng không khách sáo, lần trước cô cũng đã tận mắt chứng kiến sự dũng mãnh của Trần Tuệ, biết cô có võ công, cũng không lạ khi hai người dám ở trong một tòa nhà như vậy.

Trần Tuệ nói với A Triền: "Ta đi nấu cơm, A Triền em dọn những thứ này vào phòng đi, đồ nặng quá thì đừng khuân." "Biết rồi." A Triền ngoan ngoãn nghe lời, Lâm Tuế cũng tiến lên giúp đỡ.

Còn những vật nặng mà Trần Tuệ nói, lại đều do một mình Lâm Tuế khuân vào.

Thấy A Triền kinh ngạc nhìn mình, Lâm Tuế thuận miệng nói: "Trước đây ở nhà việc gì ta cũng làm, còn bổ củi nữa, chút việc này không là gì." "Ở tướng quân phủ sao?" "Không phải, ở nhà ta." Giọng Lâm Tuế ngập ngừng, "Trước đây ta ở nông thôn, cùng bà nội và đệ đệ." A Triền nhớ lại những lời đồn về Lâm Tuế, trong lòng đã hiểu.

Có được sự xác nhận của chính chủ, những lời đồn đó xem ra đều là thật.

A Triền không hỏi nhiều, hai người dọn dẹp xong đồ đạc, cơm của Trần Tuệ cũng đã nấu xong.

Vì có khách đến, cô đặc biệt làm thêm hai món, còn bưng lên cho A Triền một đĩa gà quay đã xé thịt.

Ba người đặt bàn trong sảnh chính, ngồi xuống cùng ăn cơm.

Tay nghề của Trần Tuệ rất tốt, ăn được hai miếng, tốc độ ăn của Lâm Tuế rõ ràng nhanh hơn.

Ăn đến bảy phần no, Lâm Tuế mới để ý thấy Trần Tuệ gần như

không động đũa, cô dường như chỉ ăn món đậu hũ huyết cay đó, các món khác đều không động đến.

A Triền dường như đã quen, không nói gì.

Lâm Tuế cũng đành nén lại nghi hoặc trong lòng, không nói ra.

Ăn cơm xong, Lâm Tuế do dự có nên rời đi hay không, kết quả A Triền lại kéo cô và Trần Tuệ chơi diệp tử bài.

Ba người chơi cả buổi chiều, trên mặt dán đầy giấy, ai cũng không chịu nhận thua trước.

Đợi trời tối, Lâm Tuế cuối cùng cũng đề nghị muốn đi, Trần Tuệ lại khuyên: "Trời đã tối rồi, Lâm cô nương không ngại thì ở lại đi, vừa hay hai gian sương phòng trong viện đều đã dọn dẹp xong, chúng ta mỗi người một gian." Lâm Tuế không khỏi do dự, thực ra cô cũng không có nơi nào khác để đi, rời khỏi đây cũng chỉ là tìm một quán trọ để ở.

Ngược lại, một buổi chiều ở đây lại khiến cô hiếm khi được bình tĩnh.

Kể từ khi về tướng quân phủ, cô dường như lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng, cãi nhau với tất cả mọi người ở đó, cô đã lâu không có một ngày thảnh thơi như vậy.

A Triền trực tiếp bỏ qua chủ đề Lâm Tuế muốn đi, nói với Trần Tuệ: "Tuệ nương, tối nay muốn ăn mì đả lỗ, còn có gà quay của em nữa." "Biết rồi, đi cán mì cho các em ngay đây." Trần Tuệ xé tờ giấy trên mặt, hiền lành đáp. "Còn có rượu ngọt, em mua ở chợ Đông lúc trước, ông chủ nói uống buổi tối có thể giúp ngủ ngon." Trần Tuệ lập tức liếc một cái sắc lẹm qua: "Em không được uống rượu, vừa hay để Lâm cô nương uống." A Triền tủi thân ngậm miệng lại, Lâm Tuế bị A Triền cắt ngang, cũng không thể nói ra lời muốn đi nữa.

Tối đó, mì chỉ chuẩn bị cho A Triền và Lâm Tuế.

Trần Tuệ còn rót cho Lâm Tuế một ly rượu ngọt, cô nếm thử, quả nhiên như lời A Triền nói, rất ngọt.

Cô trước đây chưa từng uống rượu, kết quả chỉ uống hai ly rượu ngọt đã có chút lâng lâng.

Tiếp theo, không cần Trần Tuệ rót rượu, Lâm Tuế cầm lấy hũ rượu nhỏ, lại tự rót cho mình một ly.

Cứ như vậy, cô lại uống thêm hai ba ly.

A Triền lo cô uống nhiều ngày mai sẽ đau đầu, định cướp lấy ly rượu của cô, lại đột nhiên thấy Lâm Tuế khóc. "Ta muốn về nhà quá." Cô nói lảm nhảm.

A Triền và Trần Tuệ nhìn nhau, Trần Tuệ nhẹ nhàng vỗ lưng cô: "Vậy thì về xem thử." "Nhưng bà nội không còn nữa, đệ đệ cũng không cho ta về nhà.

Nó bị Lâm Hành hại gãy chân, sau này có thể sẽ không tham gia khoa cử được nữa, lại không cho ta về thăm nó, cô nói xem có phải nó oán ta không?" Lâm Tuế ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt.

Lúc này cô hoàn toàn khác với Lâm Tuế kiêu ngạo bất tuân ban ngày, ngay cả mẹ ruột cũng không chịu nhượng bộ.

Trần Tuệ nhẹ nhàng thở dài: "Không đâu, cô và đệ đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, sao nó lại trách cô được?" "Ừm." Lâm Tuế gật đầu, "Tiểu Lạc đối với ta tốt nhất." Sau đó Lâm Tuế lại lảm nhảm thêm vài câu, đầu nghiêng một cái liền ngủ thiếp đi.

Trần Tuệ đưa Lâm Tuế đến tây sương phòng, còn mình thì đến đông sương phòng.

A Triền dọn dẹp bát đũa, rửa mặt xong, xem một lúc sách truyện

chí quái mới mua, liền thổi tắt nến đi ngủ.

Nàng cảm thấy mình ngủ chưa được bao lâu, ý thức đột nhiên tỉnh táo lại.

Mở mắt ra, liền phát hiện mình đang ở trong một căn phòng sáng sủa, đang nằm trên một chiếc giường gỗ rộng rãi và tinh xảo.

Cúi đầu nhìn xuống, hai bàn tay đều là lông xù.

Nàng muộn màng nhận ra, mình không hề tỉnh lại, mà chỉ một lần nữa tiến vào trạng thái nội thị.

Móng vuốt trước bên trái của nàng sạch sẽ, trên móng vuốt trước bên phải còn buộc một sợi xích khóa màu đen.

Nàng dùng móng vuốt cào cào sợi xích, trên xích phát ra tiếng lách cách, sau đó đột nhiên đứt ra.

Sợi xích lại hóa thành những phù văn màu đen mà nàng đã từng thấy nhưng không nhận ra, nàng vội vàng ghi nhớ hai cái đơn giản, những phù văn đó liền biến mất.

Lại đứt một sợi xích.

A Triền đặt hai móng vuốt lên nhau, đầu gối lên móng vuốt, bắt đầu cố gắng suy nghĩ.

Lần trước sau khi giúp tiểu Lâm thị, sợi xích đã đứt một sợi, lần này nàng giúp Tuệ nương lại đứt sợi thứ hai.

Xem ra chỉ cần không ngừng giúp đỡ người khác, nàng sẽ có cơ hội thoát khỏi gông xiềng trên người.

Chương 49

Nhưng đồng thời nàng cũng xác định được, những sợi xích không rõ lai lịch này không phải là sự trói buộc của quy tắc trời đất đối với nàng.

A Triền rất rõ, hành động giúp đỡ tiểu Lâm thị và Tuệ nương của nàng, từ một góc độ nào đó, không phải là làm việc tốt.

Giúp một người đã chết, hại chết một đám người sống, không có quy tắc nào lại thiên vị như vậy.

Những sợi xích này càng giống như là do con người tạo ra, chỉ là ai có thể bố trí những thứ này mà nàng không hề hay biết?

Khóa nàng lại, rốt cuộc là vì cái gì?

Nghi vấn trong đầu A Triền rất sâu, tiếc là bây giờ không có ai có thể cho nàng câu trả lời.

Nàng nhắm mắt lại, ý thức rời khỏi nơi này, tiến vào mộng hương.

Sáng sớm hôm sau, A Triền trong lúc mơ màng nghe thấy có người nói chuyện bên tai. "Sốt rồi, phải đi mời đại phu." Đã sắp qua giờ Thìn, A Triền vẫn chưa dậy, Trần Tuệ định gọi nàng dậy, kết quả lại phát hiện hai má nàng ửng hồng, nhiệt độ cơ thể rõ ràng tăng cao.

Lâm Tuế thấy vậy liền ra ngoài giặt một chiếc khăn, gấp lại đặt lên trán A Triền, sau đó nói với Trần Tuệ: "Ta quen thuộc nơi này, ta đi mời đại phu đến." "Được." Lâm Tuế vội vàng đi ra ngoài, vừa mở cửa phủ, suýt nữa đâm vào người khác.

Đợi cô dừng bước ngẩng đầu, lại phát hiện người chắn trước mặt lại là cha cô. "...Cha, sao cha lại ở đây?" Lâm Tuế thấy Lâm Thành,

bước chân hơi khựng lại, sắc mặt cũng trở nên có chút lạnh nhạt.

Cô vốn dĩ có chút kỳ vọng vào vị cha ruột này, Lâm Thành cũng không phụ lòng kỳ vọng của cô, chỉ là ông đã chia đều tình thương của mình cho tất cả các con, bao gồm cả Lâm Đình.

Điều này khiến Lâm Tuế nhận ra một điều rõ ràng, nếu cô muốn ở lại tướng quân phủ, thì phải sống chung với Lâm Đình, không ai vì sự yêu ghét của cô mà đuổi Lâm Đình đi.

Nói cô ác độc cũng được, ích kỷ cũng được, cô chính là không ưa Lâm Đình, cũng sẽ không thỏa hiệp.

Lâm Thành nhìn cô con gái chỉ cao đến ngực mình, thấy sự sắc bén và lạnh lùng trong mắt cô, ôn tồn nói: "Ta nghe nói con cãi nhau với mẹ, dù có tức giận cũng không nên một mình bỏ nhà đi." Lâm Tuế cười khẩy một tiếng, hóa ra trong miệng vị mẫu thân kia của cô, cô là tự mình bỏ đi, sao bà ta không dám nói thật nhỉ? "Bị đuổi đi và tự mình bỏ đi vẫn có chút khác biệt, cha, cha cũng không còn trẻ nữa, dù sao cũng là một tướng quân, đừng lúc nào cũng nghe người khác nói, tự mình suy nghĩ nhiều một chút đi." Lâm Thành đột nhiên bị con gái dạy dỗ một trận, không khỏi có chút sững sờ.

Lâm Tuế thấy ông vẫn chắn đường, không kiên nhẫn đẩy ông một cái: "Phiền ngài nhường đường, bạn tôi bị bệnh rồi, tôi phải đi mời đại phu." Lâm Thành không tức giận, chỉ có chút bất ngờ, lực tay của đứa trẻ này không nhẹ.

Thấy Lâm Tuế vội vàng muốn đi, ông dặn dò người phía sau: "Đi mời phủ y qua đây." Hộ vệ phía sau quay người chạy về phía tướng quân phủ đối diện.

Lâm Tuế dừng bước, giọng điệu có chút do dự: "Đa tạ." "Đều là người một nhà, không cần nói cảm ơn." Lâm Tuế nhếch mép, không lên tiếng.

Trong cái nhà đó, chẳng có mấy người coi cô là người một nhà.

Phủ y nhanh chóng được mời đến.

Lâm Thành đứng ở cửa, Lâm Tuế dù có không biết quy củ đến đâu, cũng không thể bỏ mặc cha ruột ở ngoài, tự mình dẫn đại phu vào.

Do dự một lúc, cô mới nói: "Vào đi, nhưng bạn tôi là nữ tử, không tiện gặp ông." Lâm Thành cười cười không nói gì, đi theo Lâm Tuế vào trong nhà.

Trần Tuệ nghe thấy tiếng người liền ra đón, thấy bên cạnh Lâm Tuế ngoài một vị đại phu xách hòm thuốc, còn có một người đàn ông khiến cô cảm thấy vô cùng nguy hiểm, người này có lẽ tu vi không thấp.

Lâm Tuế thấy Trần Tuệ chạy ra vội nói: "Tuệ nương, mau để đại phu vào xem cho A Triền." "Được." Trần Tuệ đáp, rồi nhìn về phía người đứng sau Lâm Tuế, "Vị này là?" "Cha ta." Ánh mắt Lâm Thành lướt qua Lâm Tuế, lập tức nhìn thấy vết khế ước trên trán Trần Tuệ, ông liền biết người phụ nữ trước mắt trông không khác gì người sống này là gì.

Gần đây chuyện vui lớn nhất trong triều chính là Trấn Bắc hầu vì một con hoạt thi mà đắc tội với Bạch Hưu Mệnh, kết quả bị Bạch Hưu Mệnh dâng sớ đàn hặc, công lao đến tay cứ thế mà bay mất.

Ông chỉ không ngờ lại trùng hợp đến vậy, con hoạt thi này lại ở ngay đối diện nhà mình. "Lâm tướng quân." Trần Tuệ khẽ gật đầu chào ông, rồi quay người dẫn đại phu vào phòng chính.

Đại phu bắt mạch cho A Triền xong, sắc mặt nhẹ nhõm: "Vị cô nương này chỉ bị cảm lạnh, nhiệt độ trên trán không cao, uống hai thang thuốc nghỉ ngơi hai ngày là khỏe." "Vậy phiền đại phu kê đơn."

Trần Tuệ nghe lời đại phu mới thở phào nhẹ nhõm.

Cơ thể của A Triền vẫn luôn rất yếu, may mà hôm nay bệnh không nặng.

Sau khi đại phu khám xong, Trần Tuệ biết được từ đối phương rằng ông là phủ y của tướng quân phủ, lúc tiễn người ra ngoài, thuận tiện cảm ơn Lâm Thành. "Đa tạ Lâm tướng quân đã cử phủ y đến giúp." "Không khách sáo." Lâm Thành không hổ là người đã từng ra trận, dù biết thân phận của Trần Tuệ, vẫn có thể trò chuyện với cô một cách tự nhiên, "Còn phải cảm ơn cô hôm qua đã cho con gái ta ở nhờ." Trần Tuệ cười cười: "Lâm tướng quân nói quá lời rồi, Lâm cô nương hôm qua chỉ là được mời đến phủ chúng tôi làm khách." Nói rồi cô nhìn sang Lâm Tuế, Lâm Tuế gật đầu: "Đúng vậy." Nghe cô nói vậy, Lâm Thành ngược lại có chút vui mừng.

Ông biết cô con gái này vẫn luôn rất cô độc, bây giờ thấy cô đã kết bạn, cũng coi như là một chuyện tốt, mặc dù thân phận của vị bạn này có chút vấn đề, nhưng ông cũng không vạch trần.

Ông lại nói với Lâm Tuế: "Tuế Tuế, hôm qua nghe nói thằng bé Cao Lạc bị thương, ta đã cho người gửi bạc đến, cũng đã mời đại phu đi cùng, con đừng lo lắng." Nghe lời của ông, Lâm Tuế lại không hề cảm thấy vui vẻ, ông chỉ nói đến cách bồi thường, lại không hề nhắc đến Lâm Hành, kẻ đã hại đệ đệ cô. "Biết rồi." Giọng Lâm Tuế lạnh nhạt hẳn đi.

Lâm Thành vẫn kiên nhẫn nói: "Hôm nay đại ca con cũng đã về, người nhà đông đủ, con cũng về đi..." Lâm Tuế cắt ngang lời ông: "Con không về đâu, A Triền bị bệnh con không yên tâm, con muốn ở lại đây." Cô biết Lâm Thành muốn nói gì, nhưng cô căn bản không muốn thấy cảnh gia đình họ đoàn viên.

Lâm Thành nhíu mày, lúc này Trần Tuệ lên tiếng: "Nếu Lâm tướng

quân không phiền, có thể để Lâm cô nương ở lại phủ chúng tôi vài ngày, để cô ấy không phải lo lắng khi về nhà." Nghĩ đến lời của con gái trước khi vào cửa, Lâm Thành cuối cùng cũng đồng ý.

Lâm Tuế cứ như vậy ở lại nhà A Triền vài ngày, trong thời gian đó Lâm Thành lại đến một lần, đưa cô về phủ, ở tướng quân phủ hai ngày, cô lại chạy về.

A Triền biết Lâm Tuế và mẹ cô quan hệ không tốt, cũng không hỏi nhiều.

Ngày hôm đó trời đẹp, ba người định đi dạo chợ ngựa, vừa mở cửa, lại thấy trước cửa tướng quân phủ đối diện đang đậu hai cỗ xe ngựa, nha hoàn bà tử đang dìu Diêu thị và Lâm Đình lên xe, Lâm Hành thì cưỡi ngựa, họ dường như định ra ngoài.

Thấy Lâm Tuế đi ra, Lâm Đình đột nhiên dừng lại, vòng qua xe ngựa đi về phía họ.

Lâm Tuế thấy cô ta, toàn thân như con nhím xù lông, sắc bén đến mức người khác khó lại gần.

Lâm Đình đứng cách cô vài bước, cười một cái: "Tỷ tỷ đây là muốn ra ngoài giải khuây sao?" "Liên quan gì đến ngươi?" "Cũng không có gì liên quan, chỉ là báo cho tỷ tỷ một tiếng, mẹ đã nhận được thiệp của Phúc Ninh trưởng công chúa, muốn dẫn ta và nhị ca đi Hà viên thưởng sen, mấy ngày này tỷ tỷ đừng về phủ, kẻo không có ai nấu cơm cho tỷ." Lâm Tuế vốn dĩ không có hứng thú với việc thưởng sen, lời của Lâm Đình không hề kích động được cô.

Nhưng Lâm Đình lại không chịu bỏ qua, còn cố tình bổ sung một câu: "À đúng rồi, Phúc Ninh trưởng công chúa còn đặc biệt dặn dò mẹ, bảo bà ấy nhất định không được dẫn theo người... không biết lễ số như tỷ cùng đến vườn của người." Sắc mặt Lâm Tuế trầm xuống, lần trước ở yến tiệc của trưởng công chúa, Lâm Đình đã gây sự với

cô, nói cô cướp vị hôn phu của mình, khiến trưởng công chúa rất không vui.

Xem ra vị mẫu thân kia của cô đã nói gì đó, đổ hết tội lỗi lên đầu cô, còn Lâm Đình thì toàn thân rút lui. "Nói những lời như vậy với trưởng tỷ của mình, Lâm nhị cô nương cũng không được xem là người hiểu lễ nghĩa." Trần Tuệ bên cạnh thản nhiên nói một câu, rồi quay đầu nói với Lâm Tuế, "Lâm cô nương, chúng ta còn phải đi xem ngựa, đừng lãng phí thời gian nữa." "Được." Lâm Tuế không để ý đến Lâm Đình nữa, cùng A Triền và những người khác rời đi.

Lâm Đình nhìn bóng lưng của Lâm Tuế, vẻ mặt dần dần âm trầm.

Phàm là những người từng gặp cô ta, đều rất thích cô ta, chỉ riêng Lâm Tuế và những người bên cạnh cô là nhìn cô ta không thuận mắt, cô ta ghét sự đặc biệt này.

Trên đường đến chợ ngựa, A Triền đột nhiên nảy ra ý tưởng: "Chúng ta hay là mua một cỗ xe ngựa đi, họ muốn đi Hà viên thưởng sen, ta vừa hay có một trang viên gần Hà viên, ở đó cũng có ao sen, chúng ta cũng đi thưởng sen." Lâm Tuế chớp mắt, thầm nghĩ tùy ý vậy sao?

Trần Tuệ cười nói: "Cũng được, dù sao gần đây cũng không có việc gì làm, trang viên đó trước đây chưa từng đến, cũng nên đi xem một chút." Nói rồi cô lại quay sang Lâm Tuế: "Lâm cô nương cũng có thể nhân cơ hội ra ngoại thành thăm đệ đệ, trang viên đó cách thôn đệ đệ cô ở hẳn là không xa." Nghe cô nói vậy, Lâm Tuế cũng động lòng: "Vậy được thôi." Thế là A Triền chọn một con ngựa, lại mua một cỗ xe, ba người trên đường mua một đống đồ ăn, cứ thế thẳng tiến đến trang viên ngoại ô.

Người đã ra khỏi thành, Lâm Tuế vẫn cảm thấy chuyến đi này thực sự có chút quá tùy ý, nhưng A Triền và Tuệ nương dường như

không cảm thấy có gì.

Hôm nay có vẻ không ít gia đình được mời ra thành thưởng sen, trên quan đạo thỉnh thoảng có xe ngựa của huân quý hoặc quan lớn đi qua, A Triền và họ lại không vội, đi qua một quán trà, còn dừng lại gọi trà.

Quán trà này được dựng ngay ven đường, bên trong có hai người trông giống thương nhân, còn có mấy người nông dân qua đường da đen nhẻm.

Một trong mấy người nông dân đó thấy Lâm Tuế từ trên xe ngựa bước xuống, mắt đột nhiên sáng lên, lớn tiếng nói: "Đây không phải là tiểu Tuế nhà họ Cao sao?" Lâm Tuế nhìn qua, vẻ mặt không khỏi dịu đi rất nhiều, chào hỏi mấy người đó: "Phúc Quý thúc, Phúc Quý thẩm, Vương tam nãi nãi." Những người này là dân làng trong thôn cô từng ở, đều là những trưởng bối nhìn cô lớn lên, lúc sinh thời quan hệ với bà nội cô đều rất tốt. "Ô, thật là tiểu Tuế, hai năm không gặp rồi, nghe tiểu Lạc nói con đã về nhà ruột, gần đây có khỏe không?" "Mọi thứ đều tốt." Giọng Lâm Tuế dịu lại, "Con nghe nói tiểu Lạc bị ngã gãy chân, em ấy có sao không ạ?" "Khỏe lắm, mấy hôm trước có đại phu đến xem cho nó, nói chỉ cần tĩnh dưỡng tốt, sau này đi lại không nhìn ra vấn đề, lấy vợ chắc chắn không sao." Phúc Quý thúc cười ha ha nói.

Lâm Tuế lại không cười, cô biết thứ đệ đệ mình muốn không phải là lấy vợ.

Vì những người này là người quen của Lâm Tuế, A Triền liền gọi thêm hai ấm trà, hai đĩa điểm tâm, ngồi xuống trò chuyện với họ.

Nói đến chuyện đệ đệ của Lâm Tuế bị gãy chân, Vương tam nãi nãi hạ giọng nói: "Tiểu Lạc vận khí đã rất tốt rồi, gặp phải Sơn quân chỉ gãy chân, ngược lại nhặt được một mạng, ta nghe nói có người ở

thôn bên cạnh lên núi rồi không xuống nữa." Phúc Quý thẩm thấy A Triền trợn to mắt nghe chăm chú, không nhịn được cười nói: "Nào có huyền bí như bà lão nói, Sơn quân đó đã sớm bị đại nhân từ kinh thành đến đánh chết rồi, theo tôi nói thì cái lão Hà Tam ở thôn bên cạnh rõ ràng là nợ tiền cờ bạc chạy lên núi trốn." Vương tam nãi nãi lại không đồng ý với cách nói này: "Làm sao ngươi biết trên núi chỉ có một con Sơn quân, nói không chừng còn một con chưa bị bắt được thì sao?" Phúc Quý thẩm cũng bắt bẻ: "Trương liệp hộ trong thôn chúng ta trước đây còn ở trên núi qua đêm đấy, ngày hôm sau không phải vẫn bình an vô sự xuống núi sao." Phúc Quý thúc bên cạnh phụ họa: "Đúng vậy, Trương liệp hộ săn được không ít thỏ rừng, còn chia cho nhà ta nửa con, chỉ là không biết tại sao ông ta không mang ra thành bán?" "Chắc là chê thỏ rừng bán không được giá, Trương liệp hộ nói thỏ rừng trên núi nhiều vô kể, gần đây không ít người trong thôn đều vào núi bắt thỏ, ông đừng đi, cẩn thận gặp nguy hiểm." Phúc Quý thẩm nhắc nhở Phúc Quý thúc. "Biết rồi, chỉ có bà nhát gan thôi." Phúc Quý thúc cũng không phản bác, cười ha ha đáp lại.

Nghe mấy người tán gẫu một lúc, lại uống hai chén trà giải khát, A Triền và họ mới từ biệt gia đình Phúc Quý thúc và Vương tam nãi nãi, nghe nói mấy ngày nữa họ sẽ đến thôn, Vương tam nãi nãi còn nói muốn mời A Triền ăn cơm.

Sau khi chia tay với người cùng thôn, có lẽ là đã biết được tình hình gần đây của đệ đệ, tâm trạng của Lâm Tuế cũng tốt lên nhiều.

Đi thêm một canh giờ nữa, họ cuối cùng cũng đến bên ngoài trang viên.

A Triền phát hiện Hà viên của Phúc Ninh trưởng công chúa cách trang viên của nàng không xa, dường như ở trong ngọn núi không xa, đi đến Hà viên vừa hay phải đi qua đây, bây giờ ven đường còn có mấy cỗ xe ngựa đang chậm rãi tiến về phía trước.

A Triền và họ xuống xe ngựa, một phu nhân mập mạp ra đón, thấy họ liền vẻ mặt rất cảnh giác: "Các ngươi là ai?" "Chủ nhân của trang viên này." A Triền đáp, "Gọi trang đầu ra gặp ta." Phu nhân đó nhìn A Triền từ trên xuống dưới vài lần, quay người chạy vào, một lúc lâu sau, mới có một người đàn ông trung niên dẫn theo mấy người không nhanh không chậm đi ra.

Chưa đợi A Triền nói, trang đầu đã nói: "Chủ nhân của trang viên chúng ta là Tấn Dương hầu phu nhân, ngươi là ai, dám mạo danh?" A Triền lấy ra một văn thư nói: "Đây là văn thư của quan phủ, trang viên này bây giờ thuộc về ta rồi." Người đàn ông đó không những không xem văn thư, ngược lại còn đưa tay định xé.

Nhưng ông ta vừa đưa tay, đã bị Trần Tuệ một tay nắm lấy cổ tay, tiện tay vung một cái, người đã bay ra xa mấy mét, lăn thẳng ra ven đường.

A Triền hơi há miệng, tán thưởng: "Tuệ nương, sức của chị lại lớn hơn rồi." Trần Tuệ đáp: "Không có, chỉ là học được một số kỹ xảo phát lực." Hai người nói xong, lại nhìn về phía trang đầu.

Người này trông không phải là không biết, mà là cố ý.

Trang đầu đó từ trên đất ngồi dậy, thấy bên cạnh có xe ngựa của quý nhân đi qua, lại gào lên: "Đánh người, có người cướp trang viên còn muốn đánh người!" Những cỗ xe ngựa vốn đi không nhanh bây giờ đều dừng lại.

Rèm của một cỗ xe ngựa được vén lên, lộ ra khuôn mặt của Tiết thị.

Trang đầu đó hiển nhiên nhận ra Tiết thị, vội vàng từ trên đất bò dậy chạy đến bên ngoài xe ngựa của Tiết thị: "Hầu phu nhân, chủ nhân của trang viên này rõ ràng là ngài, người này lại nói trang viên là của họ một cách vô cớ." Tiết thị được nha hoàn dìu xuống xe ngựa,

các xe ngựa khác cũng không đi tiếp, người bên trong lần lượt thò đầu ra ngoài nhìn.

Tiết thị gầy đi nhiều so với trước đây đến trước mặt A Triền, nhìn nàng từ trên xuống dưới một lúc, mới lên tiếng: "Trang viên này ta không gật đầu ngươi không lấy đi được, ta muốn mua lại nơi này, ngươi có thể ra giá." Trang đầu đó bên cạnh phụ họa: "Đúng vậy, người trong trang viên chúng ta chỉ nghe lời hầu phu nhân, những người khác chúng ta không nhận." Những người mà trang đầu dẫn ra cũng đều ậm ừ phụ họa: "Chúng ta chỉ nhận hầu phu nhân." A Triền không để ý đến Tiết thị, chỉ nói với trang đầu: "Nếu đã không nhận, vậy từ hôm nay ngươi không còn là trang đầu nữa." "Dựa vào đâu, ta ở trong trang viên này mười mấy năm, hầu phu nhân còn chưa lên tiếng, ngươi có tư cách gì đuổi ta đi." Tiết thị khẽ cười, dường như đồng ý với lời của trang đầu.

Trong trang viên này đều là người của bà ta, chỉ cần bà ta một câu, dù Quý Thiền có cầm giấy tờ đất, cũng không lấy đi được trang viên này.

Bà ta vốn đã nghĩ ra cách trị Quý Thiền từ lâu, chỉ không ngờ Quý Thiền hôm nay mới đến trang viên, lại vừa hay đụng phải mình. "Chỉ dựa vào..." A Triền còn chưa nói hết, đột nhiên mắt sáng lên.

Nàng không ngừng vẫy tay với người đàn ông cưỡi ngựa không xa: "Bạch đại nhân, ở đây." Đột nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc, Bạch Hưu Mệnh ghì chặt dây cương, quay đầu lại.

Thấy A Triền ở đây, hắn không khỏi có chút bất ngờ, con long huyết mã dưới thân không nhận được lệnh, lại dậm chân đến gần A Triền. "Gặp phiền phức rồi?" Bạch Hưu Mệnh ngồi cao trên lưng ngựa, nhìn lướt qua trang đầu đang làm loạn, và Tấn Dương hầu phu nhân bên cạnh. "Còn không phải sao." A Triền khẽ thở dài, "Tấn

Dương hầu phu nhân có lẽ không hài lòng với việc Bạch đại nhân ngày đó đến đòi của hồi môn của mẹ ta, nếu không hôm nay cũng sẽ không ép người như vậy." Nàng ôm ngực, ho khan mấy tiếng, trông có vẻ như sắp ngất đi bất cứ lúc nào: "Vừa rồi, Tấn Dương hầu phu nhân còn muốn ép mua ép bán, ép ta bán trang viên cho bà ta." Cảm nhận được ánh mắt của Bạch Hưu Mệnh, Tiết thị không khỏi tê dại da đầu: "Bạch đại nhân, là Quý Thiền hiểu lầm ý của ta." "Thật sự là hiểu lầm sao?" A Triền chớp mắt, giọng điệu ngây thơ. "Đương nhiên." "Vậy trang đầu này thì sao, ông ta vừa rồi còn uy hiếp ta." Tiết thị hít sâu một hơi: "Dám uy hiếp chủ tử, loại người này nên đưa quan tra xét." "Vậy phiền Tấn Dương hầu phu nhân giúp đưa quan rồi." A Triền nói giọng nhẹ nhàng.

Tiết thị nặn ra một nụ cười, trong tiếng gào khóc của trang đầu, hộ vệ bên xe ngựa tiến lên trói người lại. 56.

Bạch Hưu Mệnh từ đầu đến cuối chỉ nói một câu, A Triền lại thể hiện câu thành ngữ "cáo mượn oai hùm" một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Bên trong cỗ xe ngựa cực kỳ xa hoa đang đỗ cách đó không xa, Phúc Ninh trưởng công chúa uể oải vén rèm nhìn ra ngoài.

Trong lòng nàng vẫn đang lấy làm lạ, người em họ vừa rồi còn cưỡi ngựa đi bên cạnh xe, sao chớp mắt đã không thấy đâu?

Nàng nhìn ra ngoài một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy người.

“Hắn đang làm gì vậy?” Phúc Ninh trưởng công chúa hỏi với giọng điệu nghi hoặc.

Ma ma hầu hạ bên cạnh nàng mắt tinh, trông thấy A Triền liền cười nói: “Xem ra là tiểu thư nhà nào đó gặp phải phiền phức, Bạch đại nhân tiến lên giúp đỡ.” “Hắn?

Giúp đỡ?" Phúc Ninh trưởng công chúa gần như muốn bật cười, bộ dạng lạnh lùng tàn nhẫn của Bạch Hưu Mệnh, ngay cả gặp người chị họ là nàng đây còn chẳng buồn để ý, lại có thể chủ động giúp người khác sao?

Lần này tuy là nàng mời Bạch Hưu Mệnh đến, nhưng lúc cho người gửi thiệp mời, nàng vốn không nghĩ đối phương sẽ đồng ý.

Suốt đường đi, nàng vắt óc suy nghĩ tìm mấy chủ đề để nói chuyện với hắn vài câu, nàng không mở lời thì Bạch Hưu Mệnh cứ im lặng.

Chương 50

Đối với mình đã như vậy, lẽ nào đối với người khác thì không?

"Vị cô nương kia trông rất đáng thương, có lẽ Bạch đại nhân cũng nhất thời mềm lòng." Ma ma nói xong, khẽ "a" một tiếng.

"Sao vậy?" "Cô nương đó… trông hơi quen mắt, hình như là đích nữ của Tấn Dương hầu phủ?" Ma ma nói với vẻ không chắc chắn.

Trong ấn tượng của bà, đích nữ của Tấn Dương hầu tuy có dung mạo giống hệt người kia nhưng cử chỉ lại hoàn toàn khác biệt.

"Hóa ra là nàng ta." Phúc Ninh trưởng công chúa có chút hứng thú, "Ta nhớ Tấn Dương hầu đã đoạn tuyệt quan hệ với nàng ta rồi mà?" "Đúng là như vậy." "Nếu đã gặp, cũng gửi cho nàng ta một tấm thiệp mời đi, đông người cho náo nhiệt." "Vâng." Ma ma cười đáp, bụng bảo dạ đâu phải đông người cho náo nhiệt, rõ ràng là công chúa muốn xem náo nhiệt thì có.

Lúc ma ma đi lấy thiệp mời, A Triền vẫn đang nhẹ nhàng nói chuyện với Tiết Thị.

Tuy gã quản sự gây chuyện đã bị thị vệ của Tấn Dương hầu phủ trói đi, nhưng A Triền không hề có ý định bỏ qua.

Nàng day thái dương, mày khẽ nhíu lại: "Vừa rồi Hầu phu nhân thật sự quá hung dữ, đúng là dọa ta sợ chết khiếp." Tiết Thị bị bộ dạng điệu đà giả tạo của A Triền làm cho tức muốn chết, hít một hơi thật sâu, liếc thấy Bạch Hưu Mệnh vẫn ngồi trên ngựa, lạnh lùng nhìn mình, bèn nặn ra một nụ cười giả lả: "Hôm nay đều là do ta ăn nói không phải phép." A Triền lộ vẻ ngạc nhiên: "Hầu phu nhân xin lỗi người khác như vậy sao, xem ra không chân thành bằng lần trước rồi." Vẻ mặt Tiết Thị cứng đờ, nhớ lại lần trước bà ta cho người đến

cửa hàng của Quý Thiền gây sự, kết quả Hầu gia bị đàn hặc trên triều, bà ta cũng bị hoàng đế đích thân quở trách.

Ảnh hưởng xấu từ lần trước đến nay vẫn còn, vốn dĩ bà ta còn định tìm cho con gái một mối hôn sự tốt, gần đây mời mấy vị phu nhân vào phủ nhưng đều bị từ chối.

A Triền nhắc nhở: "Hầu phu nhân, Bạch đại nhân vẫn đang nhìn đó." Tiết Thị nghiến răng, hạ giọng dặn dò nha hoàn sau lưng: "Đi lấy hai trăm lượng ngân phiếu qua đây." Nha hoàn sau lưng không dám nhiều lời, vội chạy về lấy ngân phiếu, rồi nhanh chóng quay lại, nhét ngân phiếu vào tay Tiết Thị.

Tiết Thị run run tay đưa ngân phiếu cho A Triền, trên mặt không dám lộ vẻ khó chịu: "Đây là phí tổn thất tinh thần, ngươi đừng từ chối." A Triền nhanh tay giật lấy hai tờ ngân phiếu, rồi cười tươi như hoa với Tiết Thị: "Hầu phu nhân quả là hào phóng, chuyện này coi như xong, đều là hiểu lầm cả." "Phải, đều là hiểu lầm." Thấy Quý Thiền cuối cùng cũng không bám riết không buông, Tiết Thị mới thở phào nhẹ nhõm.

Bà ta lại nói với Bạch Hưu Mệnh: "Bạch đại nhân, ta không làm phiền nữa." Cũng không đợi Bạch Hưu Mệnh trả lời, bà ta nói xong liền dẫn nha hoàn và hộ vệ bước nhanh về phía xe ngựa nhà mình, như thể sợ bị gọi lại.

A Triền liếc nhìn xe ngựa của Tấn Dương hầu phủ, Tiết Huỳnh và Tiết Chiêu đang qua cửa sổ xe nhìn về phía nàng, nàng thầm nghĩ, tiệc ngắm sen này quả thật náo nhiệt.

Đợi Tiết Thị đi rồi, Bạch Hưu Mệnh mới xuống ngựa.

Hôm nay hắn mặc một bộ trang phục cưỡi ngựa tay hẹp màu trắng, cổ tay áo thêu một con rồng uốn lượn màu bạc phức tạp, miệng rồng há to.

Lưng thắt đai lưng cùng màu, sau khi xuống ngựa càng làm nổi bật eo thon chân dài của người này.

Ánh mắt A Triền liếc qua liếc lại bên hông hắn, ừm, hôm nay hắn không mang đao.

"Dùng ta rất thuận tay nhỉ." Vừa rồi còn mặc cho A Triền tự do phát huy, chớp mắt người này đã có xu hướng lật mặt.

"Sao có thể chứ, rõ ràng là đại nhân vui vẻ giúp người." Miệng nhỏ của A Triền như bôi mật, "Hôm nay may mà có đại nhân ở đây, nếu không có đại nhân, ta cũng không biết phải làm sao nữa." "Bản quan chưa bao giờ lấy việc giúp người làm vui." Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh rơi trên tay A Triền, ý đồ rất rõ ràng.

Tay A Triền rụt về sau, Bạch Hưu Mệnh chậm rãi nói: "Lợi dụng bản quan để tống tiền Tấn Dương hầu phu nhân, nói lớn ra là làm bại hoại quan thanh của bản quan, ngươi nói xem nên xử tội gì?" Ngươi làm gì có thứ gọi là quan thanh, A Triền thầm phỉ báng.

Sau đó nàng rút một tờ ngân phiếu trong hai tờ ra, đưa đến trước mặt Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh chỉ cúi mắt nhìn, không hề nhận.

Hai người giằng co một lúc, A Triền nghiến răng, đưa luôn tờ ngân phiếu thứ hai qua, lúc này hắn mới đưa tay nhận lấy, rồi rất thuận tay nhét vào trong ngực.

Người này rốt cuộc đã làm chuyện này bao nhiêu lần mới thành thục như vậy!

Nàng tức đến muốn nhảy dựng lên, giữa thanh thiên bạch nhật, nàng lại bị người ta tống tiền!

Còn có vương pháp hay không?

May mà không phải tiền của nàng, nhưng hai trăm lượng bạc này không thể tiêu oan được.

"Đại nhân, ngài có thể cho ta mượn mấy người không?

Mấy người trong trang viên này trông rất hung dữ, ta sợ họ không chịu đi, lát nữa lại gây sự với ta." A Triền đã muốn thu hồi trang viên, người ở đây không thể dùng lại được nữa.

Hôm nay đám người này có thể bị Tiết Thị xúi giục đuổi chủ nhà là nàng đi, ngày sau không biết còn làm ra chuyện gì, nàng không định giữ lại một ai.

Bạch Hưu Mệnh: "Hôm nay không mang người theo." "Ủa, hôm nay đại nhân không đến làm nhiệm vụ, vậy đến làm gì ạ?" A Triền hỏi với vẻ mặt ngạc nhiên.

"Ngắm hoa." "Đại nhân thật có nhã hứng, không biết hoa phải mọc thành dạng gì mới thu hút được đại nhân." Nàng thật sự rất tò mò, không lẽ là giống hoa quý hiếm gì đó, có chút muốn xem.

Hai người đang nói chuyện thì chưởng sự ma ma bên cạnh công chúa đi tới, trước tiên hành lễ với Bạch Hưu Mệnh, sau đó hai tay đưa cho A Triền một tấm thiệp mời: "Quý cô nương, đây là thiệp mời công chúa gửi cho ngài, mấy ngày tới nếu ngài rảnh, mời cô nương cùng đến tham gia tiệc ngắm sen." Phúc Ninh trưởng công chúa không phải lần đầu tổ chức tiệc ngắm sen, Quý Thiền trước đây từng cùng mẹ đến một lần, biết yến tiệc này sẽ kéo dài ba bốn ngày.

A Triền nhận lấy thiệp mời: "Xin ma ma thay ta cảm ơn trưởng công chúa, ta sẽ đến." Nói xong, nàng lại hỏi thêm một câu: "Có thể dẫn người đi cùng không?" "Đương nhiên là được." A Triền không cho rằng trưởng công chúa đột nhiên thấy nàng thuận mắt mới tạm thời bổ sung một tấm thiệp mời, tám phần là nể mặt Bạch Hưu Mệnh.

Thôi được, hai trăm lượng bạc mua một tấm thiệp mời dự tiệc ngắm sen, vẫn là nàng lời.

Chưởng sự ma ma đang định rời đi, lúc này Bạch Hưu Mệnh lên tiếng: "Phiền ma ma giúp ta một việc." "Ngài cứ nói." "Người trong trang viên này không được sạch sẽ lắm, đuổi hết bọn họ đi, thay một nhóm người mới." Chưởng sự ma ma nhìn trang viên cách đó không xa, cười nói: "Việc này dễ thôi, nô tỳ sẽ lập tức cho người đi xử lý." Nói rồi bà lại nhìn Quý Thiền, hỏi: "Quý cô nương có yêu cầu gì đối với tá điền mới không?" A Triền suy nghĩ rồi đáp: "Thật thà bổn phận là được." "Được, cô nương chờ một lát, ta sẽ cho người đến dọn dẹp trang viên ngay." Đợi vị chưởng sự ma ma này đi rồi, A Triền lập tức nói với Bạch Hưu Mệnh: "Cảm ơn đại nhân, đại nhân thật tốt." Bạch Hưu Mệnh liếc nàng một cái, lật mình lên ngựa, quay đầu ngựa đi về phía xe của Phúc Ninh trưởng công chúa.

"Đại nhân đi thong thả, trên đường cẩn thận, ngày mai ta tìm đại nhân cùng đi ngắm hoa nha." Người đã đi rồi, A Triền vẫn ân cần vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé của mình.

Hai trăm lượng bạc thật đáng giá, cảm tạ Tấn Dương hầu phu nhân đã hào phóng chi tiền.

Chưởng sự ma ma bên cạnh công chúa quả nhiên làm việc nhanh gọn dứt khoát, đoàn xe đi Hà Viên bên kia vẫn đang chậm rãi tiến về phía trước, bà đã phái người dẫn mấy hộ vệ vào trang viên.

Không bao lâu, những tá điền ban đầu đã xếp hàng bị đuổi ra khỏi trang viên.

A Triền dẫn Trần Tuệ và Lâm Tuế vào trang viên nghỉ ngơi, phát hiện những người này lúc rời đi còn dọn dẹp trang viên một lượt.

Vị quản sự được phái tới sợ A Triền chờ lâu, đặc biệt qua nói với nàng, tá điền mới một canh giờ nữa là có thể đến, đều là người đã

được chọn lựa kỹ càng.

Quả nhiên không lâu sau, tá điền mới đều đã đến, A Triền chọn một người trông có vẻ lanh lợi hiểu chuyện làm quản sự, vậy là trang viên này đã hoàn toàn được thu hồi.

Quản sự mới nhậm chức liền cho người dọn dẹp chỗ ở cho họ, nghe nói họ muốn tự nấu ăn cũng không nhiều lời, chỉ chuẩn bị sẵn nguyên liệu tươi ngon mang đến.

Ăn cơm xong, A Triền hứng khởi dẫn Trần Tuệ và Lâm Tuế ra hồ xem hoa sen, đáng tiếc hoa sen ở đây lác đác chỉ có vài nụ, trong thời gian ngắn xem ra không có ý định nở.

A Triền có chút thất vọng, nói với Lâm Tuế: "Chúng ta vẫn nên ngày mai đến Hà Viên ngắm hoa đi, vừa hay buổi sáng ngắm hoa xong, buổi chiều đi thăm đệ đệ của ngươi." "Đều được." Năm ngoái Diêu Thị cũng không dẫn nàng đi dự tiệc ngắm sen, Lâm Tuế không bận tâm việc ngắm hoa trước rồi mới đi.

A Triền suy nghĩ một chút rồi nói: "Từ trong thành đi vội quá, không mang theo quà, ngày mai từ trang viên bắt hai con gà mái mang đi." Nàng đã biết, đến nhà người khác thăm hỏi phải mang theo quà, những con gà mái chạy đầy trong trang viên trong mắt A Triền đã là món quà rất cao cấp rồi.

Lâm Tuế nghĩ đến việc đệ đệ bị thương ở chân, nên uống chút canh gà để bồi bổ, liền đồng ý.

Hai người vui vẻ thống nhất ý kiến, lại bàn bạc xong lịch trình ngày mai, liền ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, chưa đến giờ Mão, A Triền đã bị tiếng gà gáy đánh thức, cả người vẫn còn mơ màng.

Sau khi thức dậy, nàng tạm thời đổi món quà đã định hôm qua

thành một con gà trống một con gà mái.

Trước khi ra cửa còn dặn quản sự trói chúng lại, đợi nàng về sẽ xách chúng đi tặng người, lần này không hề cảm thấy đau lòng chút nào.

Ba người ngồi xe ngựa đi dọc theo con đường bên cạnh trang viên vào trong, qua mấy khúc quanh, lại đi về phía trước một đoạn, liền thấy Hà Viên được xây dựng men theo núi.

Hà Viên này xây dựa núi kề sông, thu trọn cảnh đẹp trong núi vào trong vườn.

Sau khi trình thiệp mời, họ được cung kính mời vào vườn.

Hà Viên chiếm diện tích cực lớn, trong vườn có mấy ao lớn nhỏ, bên trong trồng các loại hoa sen khác nhau, và phần lớn đều đã nở.

Trên mặt nước còn xây hành lang và lương đình, vừa vặn để người ta có thể ngắm hoa sen trên mặt nước.

Nếu không muốn đến lương đình ngắm hoa, còn có thể đi thuyền.

Ba người dạo trong Hà Viên hơn một canh giờ, cuối cùng ngồi lên thuyền.

Ngồi thuyền đi trên mặt nước, bên cạnh là những đóa sen đang nở rộ, Trần Tuệ và Lâm Tuế đều đang thưởng thức cảnh đẹp, chỉ có A Triền kiên quyết đòi xuống thuyền, người chèo thuyền bất đắc dĩ chèo hai vòng mới đưa họ trở lại bờ.

Lúc A Triền lên bờ chân đã mềm nhũn, đây là lần đầu tiên nàng đi thuyền, kết quả phát hiện mình bị say sóng.

Thấy bộ dạng của A Triền, Trần Tuệ buồn cười cùng Lâm Tuế dìu nàng, tìm một hành lang ít người qua lại, để nàng ngồi trên ghế đá bên cạnh nghỉ ngơi, còn Trần Tuệ thì đến nhà bếp lấy đồ ăn cho họ.

Hà Viên ở đây cả ngày đều cung cấp đồ ăn, muốn ăn có thể đến nhà bếp lấy bất cứ lúc nào.

Sau khi Trần Tuệ rời đi, A Triền nghỉ một lúc lâu mới hồi phục lại.

Nàng dựa vào vai Lâm Tuế rên rỉ: "Lát nữa ăn xong chúng ta đi thôi, nơi này khắc ta!" Lâm Tuế nghĩ đến vẻ mặt vừa rồi của A Triền như thể sắp bị người chèo thuyền hại chết trên thuyền, nén cười: "Hôm qua không phải ngươi nói muốn cùng vị Bạch đại nhân kia ngắm hoa sao?" "Không ngắm nữa, chúng ta không có duyên cùng nhau ngắm hoa." "Thôi được." Có lẽ là sắp được về thôn nên tâm trạng tốt, hôm nay Lâm Tuế hiếm khi nói nhiều mấy câu, "Trong thôn chúng ta cũng có ao, bên trong nuôi không ít cá, trước đây ta và đệ đệ thích nhất là câu cá bên bờ ao, lát nữa ta có thể dạy ngươi câu cá, Vương tam nãi nãi làm cá rất ngon." "Được nha." 57.

A Triền lập tức có hứng thú, quấn lấy Lâm Tuế hỏi trong thôn còn có gì vui không.

Lâm Tuế nhớ lại cuộc sống trước đây của mình, nói với A Triền: "Trẻ con trong thôn thỉnh thoảng sẽ lên núi sau chơi, trên núi có mấy cây ăn quả, đến mùa mọi người sẽ đi hái quả, nhưng bà nội không cho ta và đệ đệ lên núi.

Có một lần ta lén lên núi bị lạc đường, vẫn là đệ đệ lén chạy lên núi đưa ta về nhà." A Triền yên lặng lắng nghe Lâm Tuế kể về tuổi thơ của mình trong thôn, vẻ mặt nàng hiếm khi dịu dàng như vậy, những ngày tháng nghèo khó trong mắt người khác, nàng lại rất hoài niệm.

"Đệ đệ ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?" A Triền hỏi.

"Nó năm nay vừa tròn mười lăm tuổi." Lâm Tuế không cần suy nghĩ liền trả lời, "Năm ngoái nó thi đỗ đồng sinh, tiên sinh trong thôn

đều nói nó thông minh lại chăm chỉ, rất có thiên phú trên con đường học vấn." Nói rồi, vẻ mặt ôn hòa của Lâm Tuế dần tan biến: "Nếu không phải Lâm Hành và đám người đó lòng dạ độc ác ép nó lên núi, nó cũng sẽ không bị gãy chân, sau này không biết có thể tiếp tục khoa cử được không." Hai người nói chuyện mà không hề hay biết, hai bóng người đứng cách đó không xa, nghe rõ mồn một cuộc đối thoại của họ.

Đợi Trần Tuệ bưng đồ ăn trở về, hai bóng người kia đã biến mất không thấy đâu.

Nha hoàn dìu cánh tay Lâm Đình, giọng điệu có chút bất bình: "Chẳng trách phu nhân không ưa đại cô nương, quả nhiên là lớn lên ở nông thôn, vì một người ngoài mà lại nói xấu nhị công tử." Lâm Đình cười khẽ: "Như vậy không phải rất tốt sao, nếu nàng ta không nói, nhị ca làm sao biết được em gái ruột của mình trong lòng lại oán hận huynh ấy đến vậy." Hai người đi qua một cửa Thùy Hoa, trong hoa viên phía trước, có không ít nam thanh nữ tú tụ tập vui chơi.

Ánh mắt Lâm Đình lướt qua đám người, thoáng cái đã thấy Lâm Hành đang mặc bộ đồ cưỡi ngựa bắn cung màu đỏ thẫm, khẽ dặn dò nha hoàn: "Lát nữa ngươi cứ đem những lời nghe được nói thật cho nhị ca biết." "Cô nương, ngài muốn…" Mắt nha hoàn sáng lên.

Lâm Đình không nói nữa, cùng nha hoàn đi đến bên cạnh Lâm Hành đang cùng bạn bè thi bắn cung.

Lâm Hành buông cung tên, quay người liền thấy Lâm Đình, hắn cười hỏi: "Sao muội lại qua đây, không phải không thích những trò này sao?" Lâm Đình đáp: "Bên chỗ mẫu thân không có gì vui, ta liền đến tìm nhị ca." Nói rồi nàng ta ngập ngừng một chút, lại nói: "Vừa rồi ta thấy đại tỷ ở trong vườn." Nghe nàng ta nhắc đến Lâm Tuế, Lâm Hành nhíu mày, vẻ mặt rõ ràng không vui: "Nàng ta vào đây bằng

cách nào?" "Không biết, chắc là được ai đó dẫn vào." Lâm Đình lơ đãng nói, nàng ta quay đầu nhìn nha hoàn bên cạnh, nha hoàn kia liền tiến lên, giọng điệu tức giận nói: "Nhị công tử, nô tỳ vốn không muốn nói, nhưng đại cô nương vừa rồi lúc nói chuyện với người khác có nhắc đến ngài…" "Nàng ta nói gì về ta?" "Nàng, nàng ta nói với người khác rằng ngài lòng dạ độc ác, đều là ngài hại đệ đệ của nàng ta không thể đi thi khoa cử." 58.

Lâm Hành tức quá hóa cười: "Tốt lắm, ta lúc trước không giết chết thằng súc sinh đó, ngược lại để nó sinh lòng oán hận ta, một kẻ chân đất lẽ nào lại muốn thi đỗ tiến sĩ sao?" Lâm Đình xua tay cho nha hoàn lui ra sau, đợi nha hoàn đi rồi, nàng ta mới tiến lên khẽ an ủi Lâm Hành: "Nhị ca hà tất phải chấp nhặt với đại tỷ, huynh cũng biết đó, tỷ ấy từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, vốn không đọc sách được mấy ngày, không có tình cảm với người nhà cũng là chuyện bình thường." Lâm Hành hừ lạnh một tiếng: "Mẫu thân đã đưa nó về nhà hai năm rồi, nó vẫn không có chút tiến bộ nào, ta thấy nó chính là một con sói mắt trắng, loại người này không nên ở trong phủ." Lâm Đình thở dài một tiếng: "Thật đáng tiếc cho tấm lòng từ mẫu của mẫu thân, đại tỷ lại chỉ coi đệ đệ ở nông thôn của mình là người nhà, vừa rồi nghe tỷ ấy nói, hình như muốn về thôn thăm đệ đệ kia." Vẻ mặt Lâm Hành u ám, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Lâm Đình thấy vậy liền khuyên: "Nhị ca ở trong vườn thi bắn cung với người ta có gì thú vị, không bằng mọi người cùng nhau vào núi chơi.

Lần trước nhị ca đi săn trong núi gặp phải tai nạn, con thỏ nhỏ hứa với muội cũng không mang về được, lần này không thể thất hứa nữa đâu." Lời của Lâm Đình đã thuyết phục được Lâm Hành, hắn vốn không có hứng thú ngắm hoa, nếu không phải mẫu thân nói những dịp như thế này phải có mặt, cộng thêm mấy người bạn của hắn cũng

đến, hắn mới không đến.

"Cũng được." Suy nghĩ một lát, Lâm Hành liền đồng ý, hắn nói với giọng có chút âm u, "Vừa hay, vào núi đi săn còn thiếu một người dẫn đường, chân của thằng nhóc đó cũng dưỡng được một thời gian rồi, chắc là khỏi rồi." Lâm Đình nhìn Lâm Hành bắt đầu gọi bạn bè, cùng họ bàn bạc chuyện ra ngoài lên núi đi săn, dùng khăn tay che đi nụ cười nơi khóe miệng.

Hủy hoại Lâm Tuế thực ra rất dễ, chỉ cần trừ khử người mà nàng ta quan tâm nhất là được.

Với tính cách nóng nảy của nàng ta, chỉ cần biết chuyện này có liên quan đến nhị ca, tất nhiên sẽ trút giận lên tất cả mọi người trong nhà họ Lâm, sau khi chuyện này ầm ĩ lên, nàng ta chỉ có thể cắt đứt quan hệ với nhà họ Lâm.

Lâm Đình từ đầu đã biết cách nắm thóp Lâm Tuế, nếu không cũng sẽ không dễ dàng ly gián tình cảm giữa nàng ta và mẫu thân.

Mẫu thân ghét nhất là người khác chống đối mình, vậy mà Lâm Tuế lại nghĩ mình là con gái ruột của mẫu thân, ăn nói không kiêng dè, thật đúng là một kẻ ngu ngốc.

Đợi nhị ca dọn dẹp chướng ngại vật cho nàng ta, đến lúc đó dù phụ thân có không nỡ bỏ người con gái ruột này đi nữa, ông cũng sớm muộn sẽ bị lời nói của Lâm Tuế làm tổn thương, nếu phụ thân thất vọng về nàng ta, Lâm Tuế còn là cái thá gì.

Lâm Tuế không muốn nàng ta ở lại nhà họ Lâm, chẳng lẽ nàng ta lại hy vọng nhà họ Lâm có thêm một Lâm Tuế sao?

Nàng ta từ nhỏ lớn lên ở nhà họ Lâm, Lâm phủ là nhà của nàng ta.

An Tây tướng quân cũng chỉ có thể có một người con gái, đó chính là nàng ta, Lâm Đình.

Lần này Lâm Hành gọi vẫn là mấy người lần trước cùng hắn đi săn, lần trước bọn họ vốn chưa chơi đã, nghe hắn nói muốn đi thêm lần nữa, không khỏi đều động lòng, ai nấy đều dặn dò người hầu bên cạnh đi chuẩn bị ngựa và cung tên.

Lâm Hành đến trước mặt Tiết Chiêu, vỗ vỗ vai hắn: "Đi, lát nữa đi săn." Tiết Chiêu có chút do dự, không phải hắn không muốn đi, có thể vào được vòng tròn này đối với hắn mà nói vô cùng khó khăn.

Nhưng từ sau khi cậu qua đời, mẹ hắn đặc biệt coi trọng sự an nguy của hắn, thậm chí không muốn để hắn ra ngoài một mình, Tiết Chiêu trong lòng khó chịu, nhưng cũng không dám cãi lại.

Thấy Tiết Chiêu không động đậy, Lâm Hành nhíu mày: "Sao, ngươi không muốn đi?" "Không phải, ta phải đi nói với mẹ một tiếng trước." Tiết Chiêu cảm nhận được sự không vui của Lâm Hành, vội vàng nói.

"Thôi được, lớn từng này rồi, ra ngoài chơi còn phải báo cáo với mẹ." Lâm Hành bĩu môi.

"Lâm huynh chờ ta một lát, ta quay lại ngay." Tiết Chiêu giả vờ không nghe thấy lời hắn nói, vội vã đi tìm Tiết Thị.

Chương 51

Tiết Thị dẫn theo con gái Tiết Huỳnh ngồi trong Lan Hà Uyển cách đó không xa, nơi đây tụ tập không ít nữ quyến của các nhà quyền quý, các cô nương nhà ai nấy hoặc là đàn cầm hoặc là vẽ tranh hoặc là vui đùa, nhất cử nhất động của họ đều bị các vị phu nhân ngồi bên cạnh nói chuyện nhìn thấy. 59.

Thay vì nói các vị phu nhân tụ tập ở đây để ngắm hoa, chẳng thà nói là nhân cơ hội chọn đối tượng kết hôn cho con cháu trong nhà.

Vì Tấn Dương hầu lần trước bị hoàng đế khiển trách, đến nay vẫn chưa có ai tiến lên bắt chuyện với Tiết Thị, Tiết Thị trong lòng có chút lo lắng.

Tiết Chiêu đến ngoài Lan Hà Uyển không dám tự tiện xông vào, nhờ nha hoàn gác cổng truyền lời, không lâu sau Tiết Thị liền được dẫn ra.

"Chiêu nhi, con không phải đang chơi trong vườn với mọi người sao, sao lại qua đây, có phải gặp phải chuyện gì không?" Tiết Thị thấy con trai không khỏi hỏi.

"Không có chuyện gì, là Lâm huynh hẹn con ra ngoài săn bắn, con đến nói với mẹ một tiếng." "Không được, không được đi." Tiết Thị vừa nghe hắn muốn ra ngoài đi săn, sắc mặt lập tức thay đổi, "Lần trước con chính là cùng bọn họ ra ngoài, kết quả trên núi gặp phải hổ yêu, chẳng lẽ còn không nhớ?" "Mẹ, đó chỉ là tai nạn, huống hồ con hổ yêu đó đã bị người của Minh Kính Ti xử lý rồi, lần này sẽ không xảy ra chuyện nữa đâu." "Vậy cũng không được, trong núi nguy hiểm thế nào con không biết sao, cho dù không có yêu quái, nếu gặp phải tai nạn thì sao?

Những người rủ con đi đó chẳng lẽ sẽ quan tâm đến con?" Tiết Chiêu đã có chút không kiên nhẫn, hắn nhíu chặt mày: "Mẹ, con trai lúc nào cũng phải giao tiếp với người khác." "Vậy thì giao tiếp với người đàng hoàng, con xem những kẻ công tử bột mà con kết giao…" Lời của Tiết Thị còn chưa nói xong đã bị Tiết Chiêu ngắt lời: "Mẹ nghĩ người đàng hoàng chịu kết giao với con sao?" Hắn chỉ vào chính mình nói: "Mẹ có phải đã quên rồi không, con là thân phận gì?" Tuy hắn là con trai duy nhất của Tấn Dương hầu, nhưng thân phận của hắn đến nay vẫn không được công khai, rất nhiều con cháu nhà quyền quý căn bản không thèm nhìn hắn một cái.

Hắn cũng là ở thư viện cố ý tiếp cận tam công tử của Lý Quốc công phủ, mới được hắn ta dẫn vào vòng tròn này.

Vậy mà mẹ hắn cái gì cũng không hiểu, lại còn trách hắn.

Lời của Tiết Chiêu khiến Tiết Thị nghẹn họng, không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, bà ta đỏ mắt nói: "Đều là mẹ vô dụng, hại con và em gái bị người ta coi thường." Thấy mẹ mình buồn như vậy, Tiết Chiêu cũng dịu giọng: "Mẹ, đây không phải lỗi của mẹ, có trách thì cũng trách Quý Thiền… Sau này chúng ta sẽ ngày càng tốt hơn." "Phải, gia đình chúng ta sẽ ngày càng tốt hơn." Tiết Thị tuy nói vậy, nhưng mày vẫn nhíu lại, bà ta biết không thể giữ con trai lại, đành phải nói, "Con lần này lên núi, phải đặc biệt chú ý." "Mẹ cứ yên tâm đi, bọn họ lần này ra ngoài đều mang theo hộ vệ, sẽ không có nguy hiểm đâu." "Vậy tối có về được không?" "Được, mẹ đợi con trai săn một con hồ ly về cho mẹ." Tiết Chiêu nói chuyện với Tiết Thị xong, vội vã đi tìm Lâm Hành.

Tìm được Lâm Hành, một nhóm người lưng đeo cung tên, thúc ngựa rời khỏi Hà Viên, sau lưng họ còn có bốn hộ vệ của Lý Quốc công phủ, đều là tu sĩ Nhị cảnh.

Có mấy hộ vệ này, mấy người họ đều thả lỏng không ít.

"Lâm Hành, lần này chúng ta vào núi từ đâu?" Tam công tử của Lý Quốc công, Trương Tự Dao, lớn tiếng hỏi.

Mẹ của Trương Tự Dao là điền phòng của Lý Quốc công, cũng là em họ của mẹ Lâm Hành, Diêu Thị.

Lâm Hành và Trương Tự Dao coi như là anh em họ, đây mới là nguyên nhân họ có thể chơi cùng nhau.

"Vẫn là chỗ cũ, bên đó nhiều thú rừng." "Chỗ đó không dễ vào, ngươi có nhớ đường không?" Lâm Hành khinh bỉ cười một tiếng: "Không cần nhớ đường, lần trước người dẫn đường kia không phải rất hữu dụng sao, lần này vẫn tìm hắn." Mấy người nghe Lâm Hành nhắc đến người dẫn đường lần trước, không khỏi đều cười rộ lên, có người còn nói: "Thằng nhóc đó chưa chết à, ta còn tưởng nó bị hổ yêu ăn thịt rồi." "Chắc là chê trên người nó có mùi đất nồng quá." Mấy người cười ha hả, rất nhanh đã đến thôn Hoàng Khê.

Các thôn dân đang ngồi tán gẫu ở đầu thôn thấy đám công tử trẻ tuổi cưỡi ngựa cao to còn mang theo hộ vệ, đều tránh xa, không ai dám tiến lên hỏi họ đến làm gì.

Lâm Hành không thèm nhìn những thôn dân đó, quen đường tìm đến nhà của đệ đệ Lâm Tuế, xuống ngựa, một cước đạp vào cánh cửa không mấy chắc chắn, đạp tung cánh cửa đang khép hờ.

Cao Lạc đang mặc một bộ đồ ngắn gọn bổ củi trong nhà nghe tiếng động ngẩng đầu lên, thấy Lâm Hành và đám con cháu nhà quyền quý cưỡi ngựa ngoài cửa, tay cầm rìu bất giác siết chặt.

"Các ngươi muốn làm gì?" Cao Lạc cảnh giác hỏi.

Lâm Hành cúi mắt nhìn chân phải của hắn: "Nghe nói ngươi què rồi?" "Có quan hệ gì đến ngươi?" "Mấy ngày trước ta còn tìm người

đến xem chân cho ngươi mà, xem ra là đã dùng linh dược cho ngươi, nếu không cũng sẽ không nhanh như vậy đã xuống giường được, có phải còn cho ngươi bạc không?" Lâm Hành không trả lời mà hỏi ngược lại.

Cao Lạc căng mặt: "Nếu ngươi đến để đòi bạc, ta sẽ trả lại cho ngươi ngay." "Thôi đi, chút bạc đó mua một cái chân của ngươi coi như ngươi lời rồi, ngươi cứ giữ lấy đi.

Lần này tìm ngươi là để ngươi dẫn chúng ta lên núi." "Ta không đi!" Nghĩ đến kinh nghiệm lần trước lên núi, Cao Lạc nuốt nước bọt, không chút do dự từ chối.

Hắn khó khăn lắm mới nhặt lại được một mạng, lần này nói gì cũng không đi nữa.

"Ha." Lâm Hành khinh bỉ cười một tiếng, "Chuyện này không do ngươi quyết định được, nếu ngươi không đi, vậy ta đành phải đánh gãy nốt cái chân còn lại của ngươi, để ngươi cả đời này không đứng dậy được." Hắn hoàn toàn không coi Cao Lạc ra gì, nhìn bộ dạng quật cường của hắn, cười lạnh một tiếng: "Ngươi không phải thật sự cho rằng Lâm Tuế sẽ vì ngươi mà trở mặt với ta chứ, tỉnh lại đi, đừng có mơ mộng hão huyền." Hắn nói rồi, vẫy tay với hộ vệ sau lưng.

Một trong số hộ vệ đi vào, ánh mắt như hổ rình mồi nhìn chằm chằm Cao Lạc.

Ánh mắt của người này rất đáng sợ, Cao Lạc bị nhìn đến dựng cả tóc gáy.

Hộ vệ đó hỏi Lâm Hành: "Lâm công tử, bây giờ đánh gãy chân hắn luôn sao?" Lâm Hành cười một tiếng hỏi: "Cao Lạc, đi hay không đi?" Cao Lạc nghiến chặt răng: "Ta đi." Cao Lạc cùng đám người Lâm Hành đi từ khu rừng phía sau thôn Hoàng Khê vào núi, bọn họ đi được khoảng một canh giờ, xe ngựa của A Triền mới chậm rãi đến.

Lâm Tuế ngồi bên ngoài chỉ đường cho Trần Tuệ, càng gần thôn Hoàng Khê, trong lòng nàng càng thấp thỏm.

Lần trước gặp mặt đã là hai năm trước, không biết đệ đệ có muốn gặp nàng không?

Có phải sẽ không cho nàng vào nhà mà đuổi nàng đi không?

Xe ngựa dừng lại ngoài cửa nhà họ Cao, ba người xuống xe phát hiện cửa lớn nhà họ Cao đang mở toang, trong sân còn có một đống củi đã bổ được một nửa, nhưng trong nhà lại không có ai.

"Tiểu Lạc có thể đã ra ngoài rồi, ta đi tìm người hỏi thăm." Lâm Tuế quay đầu đi về phía đầu thôn, hỏi mấy bà thím đang tán gẫu.

Mấy người phụ nữ trong thôn thấy Lâm Tuế cười hì hì chào hỏi nàng, còn hỏi nàng có phải vào thành sống sung sướng rồi không.

Lâm Tuế không có tâm trạng dây dưa với họ, vội vàng hỏi: "Các thím, các thím có thấy Tiểu Lạc không, sao nó không có ở nhà?" Một trong số bà lão lớn tuổi hơn một chút lên tiếng: "Vừa rồi trong thôn có một đám công tử trẻ tuổi đến, hình như họ chính là đi tìm Tiểu Lạc.

Ta thấy đám người đó quen quen, lần trước hình như cũng là họ mang Tiểu Lạc đi." "Chính là bọn họ, họ vừa đi về phía sau thôn, xem ra là muốn vào núi." Bên cạnh có người phụ họa.

Lâm Tuế nghe thấy lời của họ sắc mặt liền thay đổi: "Chắc chắn là những người lần trước sao?" Bà lão suy nghĩ một chút: "Hình như đông hơn lần trước, nhưng trong đó có một cậu thanh niên trông giống ngươi, ta chắc chắn không nhận nhầm." Lâm Tuế siết chặt nắm đấm quay người đi về.

A Triển và họ đợi trong sân nhà họ Cao một lúc, Lâm Tuế mới bước những bước chân cứng ngắc quay trở lại.

"Tìm được đệ đệ của ngươi chưa?" A Triển hỏi.

Giọng của Lâm Tuế run rẩy: "Không có, Tiểu Lạc có thể đã bị Lâm Hành và bọn họ mang vào núi rồi." A Triền và Trần Tuệ nhìn nhau, không lâu trước đó họ mới biết được tên nhị ca kia của Lâm Tuế đã hại đệ đệ của nàng gãy chân, người này sao lại như thuốc cao da chó vậy?

"Ta phải vào núi tìm Tiểu Lạc, Lâm Hành người đó căn bản không có nhân tính, ta sợ Tiểu Lạc theo bọn họ vào núi sẽ không về được." Nhìn bộ dạng hiện tại của Lâm Tuế, A Triền biết không thể khuyên được nàng, nhưng một mình nàng lên núi thật sự quá nguy hiểm, A Triền đành phải nhìn sang Trần Tuệ.

Trần Tuệ nói với Lâm Tuế: "Đừng vội, lát nữa ta cùng ngươi đi tìm người, ngươi trước tiên đến trong thôn hỏi thăm xem họ vào núi từ đâu, chúng ta theo sau." "Vậy A Triền thì sao?" Lâm Tuế nhìn A Triền, qua thời gian tiếp xúc, nàng cũng biết A Triền sức khỏe không tốt, đừng nói là leo núi, đi nhanh mấy bước cũng thở hổn hển.

Nhưng để nàng một mình ở lại trong thôn, Lâm Tuế lại có chút không yên tâm.

"Không sao, ta ở đây đợi các ngươi, nhiều người như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Lâm Tuế suy nghĩ một chút rồi nói: "Bên cạnh là nhà của Vương tam nãi nãi, lát nữa ta sẽ nói với bà ấy một tiếng, nếu ngươi có chuyện gì thì gọi bà ấy." "Được." A Triền đáp.

Lâm Tuế trước tiên đến trong thôn hỏi thăm một vòng, sau đó lại chạy đến nhà Vương tam nãi nãi, nhờ bà ấy giúp chăm sóc A Triền, lúc này mới cùng Trần Tuệ vào núi.

Đợi họ rời đi, A Triền liền cài then cửa sân nhà họ Cao, đi vào trong nhà. 60.

Đệ đệ của Lâm Tuế luôn ở phòng phía tây, trong phòng phía đông đều là đồ đạc của Lâm Tuế, tuy nàng đã hai năm không về, nhưng căn

phòng được dọn dẹp rất sạch sẽ.

A Triền ngồi trên chiếc giường trước đây Lâm Tuế ngủ, sờ sờ đầu giường, không có một chút bụi. 61.

Nàng không khỏi nghĩ, chẳng trách Lâm Tuế trong lòng vẫn luôn nhớ đến người đệ đệ này, đệ đệ của nàng có lẽ cũng rất nhớ nàng.

Thật tốt, tuy họ không có quan hệ huyết thống, nhưng lại như chị em ruột thịt, trong lòng luôn lo lắng cho nhau.

Ngọn núi phía sau thôn Hoàng Khê không quá dốc, nhưng rất sâu.

Có những nơi, Cao Lạc cũng chưa từng đến, vì người già trong thôn đều nói những nơi đó không thể đi.

Lần này Cao Lạc theo yêu cầu của đám người Lâm Hành, dẫn họ đến núi phía tây nhiều thú săn, nhưng không biết tại sao, bên núi phía tây họ chỉ thấy được mấy con thỏ và hai con gà rừng, không thấy con mồi nào khác.

Mấy người đều có chút không hài lòng, bảo Cao Lạc tìm cho họ một địa điểm săn bắn mới.

Cao Lạc nhớ lại mấy ngày trước, thợ săn Trương sống dưới chân núi gặp ai cũng nói, trên núi phía tây nam gần đây có rất nhiều thỏ, còn có cả hươu và cáo.

Mấy người chú bác trong thôn theo thợ săn Trương vào núi một chuyến, quả thật mang về không ít thịt rừng.

Hơi do dự một chút, Cao Lạc liền dẫn đám người này đi về phía tây nam.

Trước đây hắn rất ít khi đến đây, vì ngọn núi ở đây gần với nơi mà người già trong thôn nói là không thể đi.

Lần này đến, Cao Lạc phát hiện cây cỏ trong núi mọc rất um tùm,

căn bản không tìm thấy đường mòn.

Hai hộ vệ do Trương Tự Dao mang đến đi lên phía trước đội ngũ, họ dùng đao kiếm trên người chặt bỏ lá cỏ và cành cây trên đường, ép buộc mở ra một con đường.

Cao Lạc thấy họ tìm đường khá ổn định, biết hai người này có nhiều kinh nghiệm đi rừng, liền không nói thêm gì nữa.

Đi thêm một đoạn đường nữa, họ đột nhiên thấy bụi cỏ cách đó không xa rung động, Trương Tự Dao lập tức kích động: "Lông màu trắng, có phải là cáo không?" "Đừng la, cẩn thận dọa nó chạy mất." Lâm Hành giương cung bắn tên, một mũi tên không trúng, con thú hoang trốn dưới bụi cỏ lập tức lao ra.

Mấy người vội vàng đuổi theo, không bao lâu, Lâm Hành đã xách về một con cáo đẫm máu.

Bên cạnh Trương Tự Dao vẫn đang nói chuyện với Lâm Hành: "Ê, vừa rồi ta thấy một con hươu chạy xuống khe núi phía dưới, lát nữa chúng ta qua đó xem sao?" "Được thôi." Cao Lạc vừa nghe thấy nơi họ muốn đi, vội vàng lên tiếng ngăn cản: "Bên đó không được." "Sao lại không được?" Trương Tự Dao quay đầu lại, ánh mắt nhìn Cao Lạc mang theo vẻ khinh thường.

"Bên đó có nguy hiểm, người già trong thôn chúng ta không cho đi." Hắn nói xong, lập tức gây ra một trận cười.

"Ha ha ha, còn có nguy hiểm, người trong thôn các ngươi là nhân vật gì ghê gớm lắm sao, họ là cái thá gì." Lại có người trêu chọc: "Lâm huynh, người dẫn đường mà ngươi mang theo này không được rồi, gan cũng quá nhỏ." Trương Tự Dao hỏi hộ vệ bên cạnh: "Có thể nhớ được đường ra khỏi núi không?" Hộ vệ đó lập tức nói: "Công tử, đều đã nhớ rồi, ngài yên tâm." "Được rồi, nếu hộ vệ của ta có thể nhớ đường, thì không cần thằng nhóc này nữa, để khỏi nó lằng nhằng làm

hỏng tâm trạng của chúng ta." Lâm Hành nghe vậy liếc nhìn Cao Lạc một cái, từ trên cao nhìn xuống nói với hắn: "Được rồi, ngươi cút đi." Cao Lạc nhìn Lâm Hành một cái, trong lòng có chút nghi ngờ đám người này sẽ không dễ dàng tha cho hắn, nhưng hắn vẫn quay người bỏ đi.

Đi được hơn mười bước, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng xé gió.

Hai mũi tên cắm vào cái cây bên cạnh hắn, chưa kịp quay người lại, một mũi tên nữa đã cắm thẳng vào vai hắn.

Cao Lạc hét thảm một tiếng ngã nhào xuống đất, cơ thể mất thăng bằng, lăn xuống sườn dốc phía dưới.

Vào lúc như vậy, hắn lại có thể nghe rõ tiếng cười của những người đó.

Lâm Hành nói với Tiết Chiêu bên cạnh: "Được đấy Tiết Chiêu, tài bắn cung không tệ." Mũi tên bắn trúng Cao Lạc, chính là do Tiết Chiêu bắn ra.

"Quá khen." Tiết Chiêu cười cười.

Mấy người thấy Cao Lạc lăn xuống núi, không thèm nhìn hắn thêm một cái, cũng hoàn toàn không để tâm đến sống chết của hắn.

Lúc đến Lâm Hành đã nói rồi, không muốn để thằng nhóc này sống yên ổn, nếu đã vậy, thì cứ để người ta biến mất trong núi cho xong.

Dù sao họ cũng không tự tay giết người, chẳng qua là không cẩn thận bắn một mũi tên, còn việc Cao Lạc có thể sống sót hay không, hy vọng hắn sẽ không bị thú dữ trong núi ăn thịt.

Một đám người nhanh chóng rời khỏi nơi này, đi về phía khe núi mà Trương Tự Dao chỉ, càng đến gần, động tĩnh xung quanh càng nhiều.

Rất nhanh, họ đã thấy một con hươu đang cúi đầu ăn cỏ, một đám người lập tức đuổi theo con hươu chạy vào khe núi.

Tuy nhiên họ không phát hiện ra, tư thế của con hươu đang chạy rất cứng nhắc, mỗi lần bước chân đều giống hệt nhau.

Rất nhanh, Trương Tự Dao đuổi kịp con hươu đó, một mũi tên bắn ra.

Mũi tên cắm thẳng vào cổ con hươu, nhưng con hươu đó không những không ngã xuống, mà còn tiếp tục chạy về phía trước.

"Tình hình gì vậy, sao con hươu đó không chảy máu?" Trương Tự Dao chắc chắn mình không nhìn nhầm, quay đầu lại, vẻ mặt có chút khó coi.

Lúc này, mấy người mới chú ý đến, dưới chân họ không biết từ lúc nào đã bốc lên một lớp sương mù mỏng, trời rõ ràng vẫn còn sáng, nhưng xung quanh lại tối sầm một cách khó hiểu.

Lâm Hành quay đầu nhìn thấy một con thỏ trốn trong bụi cỏ, hắn dùng cung trong tay gạt gạt, cơ thể con thỏ đó cứng đờ, không động đậy, như thể đã chết từ lâu.

"Công tử, nơi này không ổn, chúng ta mau rút lui." Hộ vệ bên cạnh Trương Tự Dao bảo vệ mấy người đi ra ngoài, chưa đi được bao xa, sương mù càng ngày càng dày đặc, một tiếng hổ gầm vang lên từ sâu trong sương mù.

Rất nhanh, một con cự hổ màu đen thân dài đến ba mét xuất hiện trong tầm mắt của họ, ánh mắt của con hổ đó giống như người, đang trên dưới đánh giá họ.

"Lại là các ngươi." Đột nhiên con hổ đó há miệng, lại có thể nói tiếng người.

Mấy người Lâm Hành hồn bay phách lạc, không phải nói hổ yêu

đã bị bắt đi rồi sao, sao lại còn một con nữa?

Hộ vệ bảo vệ Trương Tự Dao biết không ổn, liếc nhau một cái, đồng thời lao về phía con hổ yêu đó.

Tuy nhiên, dưới ánh mắt mong đợi của mấy người, bốn hộ vệ đó bị hắc hổ yêu mỗi người một chưởng, trực tiếp đập chết.

Chương 52

Hộ vệ Nhị cảnh, lại chết không chút phản kháng.

Hổ yêu cắn lấy cánh tay của một hộ vệ, xé hai miếng, có chút chê bai: "Tiếc là đều là nam, thịt không hề tươi ngon." Mấy người Lâm Hành cố gắng nuốt nước bọt: "Sơn, Sơn quân đại nhân, chúng tôi đều không ngon đâu, nếu ngài muốn ăn phụ nữ, chúng tôi có thể mang đến cho ngài." "Đúng, muốn bao nhiêu cũng có." Trương Tự Dao lập tức phụ họa.

"Thật không?" Hắc hổ yêu híp mắt, dường như đang cân nhắc lời của họ.

"Đương nhiên là thật." Lại có một người lên tiếng, "Chúng tôi bây giờ có thể nói cho ngài biết nơi nào có phụ nữ tươi ngon." "Nói nghe xem nào?" Trong mắt hắc hổ lóe lên tia sáng trêu tức, nó thích nhất là nhìn loài người vì muốn sống sót mà vắt óc suy nghĩ lấy lòng nó.

"Thôn Hoàng, Hoàng Khê." Người đó lớn tiếng nói, rồi chỉ vào Lâm Hành nói, "Em gái hắn hôm nay đang ở thôn Hoàng Khê, nhất định phù hợp với yêu cầu của Sơn quân đại nhân." "Ồ?" Hắc hổ yêu nhìn về phía Lâm Hành, "Em gái ngươi trông thế nào?" Trong lòng Lâm Hành chút tức giận đối với đồng bạn sau khi đối diện với đôi mắt to như chuông đồng của hắc hổ yêu lập tức tan thành mây khói, so với mạng của Lâm Tuế, mạng của hắn đương nhiên quan trọng hơn.

Hắn vội vàng nói: "Em gái ta trông rất xinh đẹp, được mẫu thân chiều chuộng ở nhà, nó, nó phù hợp với yêu cầu của Sơn quân." "Thôi được, nể tình các ngươi còn có chút tác dụng, hôm nay tạm thời không ăn các ngươi nữa." Hắc hổ yêu ngẩng đầu gầm lên một tiếng: "Đến

thôn Hoàng Khê, bắt người phụ nữ đó về đây.” Tiếng của nó vang lên, trong sương mù dày đặc sau lưng hắc hổ, đột nhiên xuất hiện rất nhiều bóng người, nếu lúc này Cao Lạc ở đây, nhất định có thể phát hiện, không lâu trước đó hắn mới gặp thợ săn Trương, cũng ở trong đó.

A Triền ở trong phòng chưa được bao lâu thì nghe thấy có người gọi ở ngoài cửa. "Quý cô nương, Quý cô nương có ở đó không?" Cùng với tiếng gọi là tiếng gõ cửa.

A Triền đi ra mở cửa, phát hiện là Vương tam nãi nãi, bà cười ha hả nói: "Quý cô nương vẫn chưa ăn cơm nhỉ, mau qua nhà ta ăn cùng." A Triền đang cảm thấy hơi đói, liền không từ chối, cười tươi đáp: "Cảm ơn Vương tam nãi nãi." "Ây, không cần khách sáo, không cần khách sáo." Vương tam nãi nãi mời A Triền vào nhà bên cạnh.

Chồng bà mất sớm, hai người con trai đã ra ở riêng, bây giờ bà sống cùng gia đình con trai cả.

Hôm nay con trai cả của bà ra ngoài làm việc, không có ở nhà.

Con dâu cả của bà là một phụ nhân mập mạp, mặc váy vải màu xanh lam, trên đầu buộc khăn hoa nhỏ, thấy A Triền cũng cười chào: "Quý cô nương, mau vào ăn cơm." "Cảm ơn đại tẩu." A Triền miệng ngọt, trên mặt lại mang theo nụ cười, dáng vẻ đáng yêu.

Sau bữa cơm này, con gái nhỏ của Vương đại tẩu đã quấn quýt bên cạnh A Triền.

Mặc dù hôm nay không được ăn món cá sở trường của Vương tam nãi nãi, nhưng món cá sông nhỏ chiên giòn của Vương đại tẩu cũng rất thơm ngon.

Bữa cơm này, A Triền khen ngợi Vương đại tẩu đến mức mặt bà cũng ửng hồng.

Sau khi ăn xong, mọi người ngồi lại nói chuyện về nhà họ Cao.

Ở chỗ Vương tam nãi nãi, A Triền cuối cùng cũng nghe được phiên bản hoàn chỉnh của câu chuyện về Lâm Tuế.

Vương tam nãi nãi nhắc đến người bà đã mất của Lâm Tuế, không khỏi thở dài một tiếng: "Bà già họ Cao năm xưa làm bà đỡ ở bên ngoài, nghe nói đã đỡ đẻ cho không ít phu nhân nhà quan, đứa trẻ Lâm Tuế kia cũng là do bà ấy đỡ đẻ." "Vậy tại sao Lâm Tuế lại bị bà Cao mang về nhà nuôi?" A Triền kỳ lạ hỏi.

Vương tam nãi nãi thở dài: "Bà già họ Cao nói với ta, vị phu nhân kia lúc sinh Lâm Tuế bị khó sinh, suýt nữa thì chết, trong lòng không thích đứa trẻ đó lắm, sinh ra rồi cũng không thèm nhìn một lần.

Hôm đó, chị dâu nhà mẹ đẻ của vị phu nhân kia dẫn một nữ quan đến nhà, nữ quan đó vừa mở miệng đã nói đứa trẻ khắc mẹ, phải gửi nuôi ở nhà người khác đến tuổi cập kê mới được mang về.

Ai ngờ bà ta lại tin thật, lập tức cho quản gia đi tìm nhà." "Tùy tiện như vậy sao?" A Triền cảm thấy đầu óc vị thân mẫu kia của Lâm Tuế không được tỉnh táo cho lắm. "Ai nói không phải chứ.

Nghe nói là đương gia quanh năm chinh chiến bên ngoài, trong nhà chỉ có bà ta làm chủ.

Ngươi nói xem, bà ta cũng không phải lần đầu làm mẹ, sao có thể nhẫn tâm như vậy?

Sau này bà già họ Cao thương đứa trẻ, liền đứng ra nói con trai con dâu mình thành thân hai năm vẫn chưa có con, đang định nhận nuôi một đứa, thế là đứa trẻ Lâm Tuế kia liền rơi vào nhà bà già họ Cao." "Vậy mẹ của Lâm Tuế chưa từng hối hận sao?" "Hối hận rồi, sau khi mang đi hơn một tháng, nhà đó đã hối hận, cũng cử quản gia đến tận cửa, đã nói xong là sẽ mang đứa trẻ về, nhưng sau đó lại

không có động tĩnh gì.

Bà già họ Cao đi hỏi thăm, nghe nói chị dâu của vị phu nhân kia mang con gái mình đến thăm, vị phu nhân kia thích vô cùng, nhất quyết giữ lại nhà nuôi.

Có con gái nuôi rồi thì không bao giờ nhắc đến chuyện đón con gái ruột về nhà nữa." Vương đại tẩu tính tình thẳng thắn, không nhịn được xen vào: "Con nhà người ta, sao đột nhiên lại quý hóa như vậy, theo ta thấy, bên trong chắc chắn có chuyện gì đó." Vương tam nãi nãi lườm con dâu một cái: "Chỉ có ngươi nhiều lời." A Triền lại gật đầu tỏ vẻ vô cùng đồng tình: "Đại tẩu nói đúng." "Phải không." Vương đại tẩu cười với A Triền.

A Triền ở nhà họ Vương hơn một canh giờ, thấy trời bên ngoài âm u, không biết có phải sắp mưa không, bèn đứng dậy cáo từ.

Trở lại sân nhà họ Cao, A Triền ngồi trong phòng Lâm Tuế nghỉ ngơi một lát, lại cảm thấy hơi buồn ngủ, liền cởi giày định ngủ một giấc ngắn trên giường.

Giấc ngủ này không biết đã qua bao lâu, lúc nàng tỉnh lại, Tuệ nương và Lâm Tuế vẫn chưa về.

Bầu trời bên ngoài xám xịt, dường như còn có sương mù.

A Triền dụi mắt, đang nghĩ có nên ra ngoài xem thử không thì lại nghe thấy tiếng gõ cửa. "Tiểu Lạc có nhà không?" A Triền đẩy cửa sổ ra lắng nghe kỹ mới nghe rõ đối phương đến tìm em trai của Lâm Tuế.

Nàng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng đi giày thêu ra ngoài, vừa đi vừa đáp: "Cao Lạc hôm nay không có nhà." Người ngoài cửa dường như nghe thấy giọng nữ thì có chút kinh ngạc, dừng một chút mới hỏi: "Ngươi là tiểu Tuế nhà họ Cao?" "Ta là bạn của Lâm Tuế, hôm nay

đến thăm Cao Lạc." "Ồ.

Vậy mời cô nương mở cửa, ta săn được chút thú rừng muốn tặng cho tiểu Lạc, mời cô nương nhận giúp nó." A Triền không nghĩ nhiều, liền mở cửa.

Ngoài cửa, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, thân hình vạm vỡ, trong tay còn xách một con thỏ.

Thấy A Triền mở cửa, gã nhếch miệng cười, đưa con thỏ trong tay qua: "Chính là con thỏ này, làm phiền cô nương rồi." A Triền đưa tay nhận lấy, lúc nàng nắm lấy tai thỏ, con thỏ vốn đã cứng đờ đột nhiên giật nảy một cái.

A Triền giật mình buông tay, con thỏ liền nhảy xuống đất chạy mất. "Cô nương, sao cô có thể thả thỏ chạy đi?

Đó là con thỏ ta vất vả lắm mới bắt được, cô phải đền cho ta." Giọng nói âm u vang lên bên tai, một giây sau, cánh tay nàng bị siết chặt.

A Triền kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện người đàn ông trung niên vừa rồi còn rất bình thường, bây giờ vẻ mặt đã trở nên vô cùng dữ tợn.

Sương mù xung quanh không biết từ lúc nào đã trở nên càng lúc càng dày đặc.

A Triền không hề lộ ra vẻ sợ hãi, nàng cẩn thận đánh giá người đàn ông trung niên trước mắt, một lúc lâu sau mới xác nhận được phán đoán của mình.

Người này bề ngoài trông không khác gì người thường, nhưng cảm giác khi gã siết cánh tay mình không đúng, không giống tay người, mà giống như một vòng sắt lạnh lẽo.

Nhiệt độ thấp như vậy, không phải thi quái thì là quỷ quái.

Nhưng thi thể rất khó bắt chước giống người như vậy, Tuệ nương chính là độc nhất vô nhị.

Cho nên thứ trước mắt này chắc chắn là quỷ.

Gã không phải quỷ vật cao cấp, nhưng lại có thể xuất hiện vào ban ngày.

Theo A Triền biết, quỷ có thể đi lại ban ngày chỉ có một loại là tràng quỷ.

Nếu người đàn ông này là người trong thôn, gã biến thành tràng quỷ, e rằng trong thôn không chỉ có một con tràng quỷ.

A Triền đang nghĩ ngợi, ở cửa lại xuất hiện hai bóng người, một nam một nữ, đều ăn mặc như dân trong thôn.

Nữ quỷ đi trước dẫn đường, hai con nam quỷ khiêng A Triền không chút sức phản kháng lên.

Lúc bước ra khỏi cửa, A Triền nghiêng đầu nhìn sang nhà Vương tam nãi nãi bên cạnh, do dự một chút rồi vẫn không kêu cứu.

Dù có kêu cũng không ai cứu được nàng, đến lúc đó lại liên lụy đến gia đình Vương tam nãi nãi.

Lũ tràng quỷ này có lẽ cũng là lần đầu tiên gặp một con người phối hợp như vậy, không la hét, không kêu khóc, không giãy giụa, ngoan ngoãn để chúng khiêng lên núi.

Khi đi qua thôn, A Triền nhìn thấy mấy người dân trong sương mù, mấy người đó chạm mắt với nàng rồi cũng đi theo sau đội ngũ.

Được rồi, đều là tràng quỷ.

A Triền lảo đảo bị người ta khiêng, thầm nghĩ con hổ yêu trên núi kia rốt cuộc nhàm chán đến mức nào mà lại nhiệt tình biến người ta thành tràng quỷ, còn bày ra cả một chuỗi như thế này.

Sau khi vào núi, tốc độ của đám tránh quỷ này rõ ràng nhanh hơn.

Đi khoảng nửa canh giờ, A Triền đột nhiên nghe thấy tiếng phụ nữ trong núi, dường như đang gọi người.

Sắc mặt nàng khẽ trầm xuống, thầm nghĩ không ổn rồi, quả nhiên bốn con tránh quỷ đi sau đội ngũ đã hướng về phía tiếng gọi mà đi.

A Triền không thể ngăn cản chúng, chỉ có thể lo lắng nhìn về hướng tiếng động truyền đến, hy vọng Lâm Tuế không bị chúng bắt được.

Lại qua khoảng nửa khắc, đám tránh quỷ khiêng A Triền đến một khe núi.

Nơi đây cây cỏ um tùm, nhưng trên mặt đất có thể thấy những phiến đá không biết được lát từ khi nào, dường như có người từng qua lại nơi này.

Đi tiếp về phía trước xuất hiện một miếu sơn thần cũ nát, cửa sổ đã mục ruỗng từ lâu, chỉ còn lại ba cái lỗ đen ngòm.

A Triền lắng nghe kỹ, có thể nghe thấy trong miếu sơn thần dường như có tiếng khóc thút thít, tiếng khóc lúc cao lúc thấp, không phải chỉ của một người.

Tránh quỷ đặt A Triền xuống.

Lúc ở trên núi, hai chiếc giày nàng đi đã không biết rơi ở đâu, bây giờ chỉ có thể đi chân trần trên đất, tuy không lạnh lắm nhưng rất cấn chân.

Sau khi được đặt xuống, đám tránh quỷ đột nhiên biến mất, nhưng sương mù bao quanh người nàng vẫn không tan đi.

A Triền nhìn trái nhìn phải, chậm rãi đi về phía miếu sơn thần.

Nàng vừa đi đến cửa miếu thì nhìn thấy mấy người đang co ro

chen chúc vào nhau bên trong.

Ánh mắt của họ không nhìn về phía nàng, mà là nhìn ra sau lưng nàng.

A Triền quay người lại, một cái đầu hổ to lớn đang ở ngay sau gáy nàng, con hổ đen kia há cái miệng lớn như chậu máu, đầy mùi tanh tưởi.

A Triền ghét bỏ che mũi: "Sơn quân, dù là yêu quái, ít nhiều cũng nên chú ý đến dung mạo nghi thái một chút chứ." Hổ yêu đen ngậm miệng lại, cái đầu lông xù của nó ghé sát lại gần A Triền, có chút kinh ngạc: "Ngươi không sợ ta?" A Triền cười khẽ: "Có gì mới lạ đâu, ai lại đi sợ đồng tộc chứ." Nàng cũng đánh giá con hổ yêu đen trước mắt, bộ lông đen bóng mang theo vằn trắng, hổ sinh trùng đồng, nhưng nó lại có tam trùng đồng tử, đã sinh ra thần trí, nói chuyện trôi chảy như vậy, e rằng tu vi không thấp hơn Tam cảnh. "Đồng tộc, trông ngươi không giống yêu quái." Hổ yêu đen nhìn A Triền từ trên xuống dưới. "Bây giờ không phải, không có nghĩa là trước đây ta không phải." Con hổ đen đột nhiên gầm lên với A Triền: "Loài người, ngươi đang lừa ta!" "Lũ hổ các ngươi suốt ngày chỉ biết gầm gào, có biết là rất ồn ào không?" A Triền bực bội gầm lại.

Trong mắt hổ yêu đen mang theo vẻ suy tư, nó không nhìn thấy dù chỉ một thoáng sợ hãi trên khuôn mặt người phụ nữ này, nàng không hề giả vờ. "Theo ta biết, yêu không thể biến thành người." A Triền lườm nó một cái: "Đó là do ngươi ít thấy nên tưởng lạ, ngươi mới gặp được bao nhiêu con yêu chứ." "Nói vậy là ngươi đã gặp rất nhiều rồi?

Trước đây ngươi là yêu gì?" "Hồ yêu, có nghe qua Thanh Tự Sơn không, ta lớn lên ở đó." A Triền lén lút nhích lại gần, đưa tay sờ vào bộ lông trên cổ con hổ đen, cảm giác hơi thô ráp, xem ra nó không

chăm sóc lắm.

Hổ đen ghét bỏ lùi lại một bước: "Thanh Tự Sơn, cái Thanh Tự Sơn có Hồ Vương Ngũ cảnh đó sao?" "Đúng vậy, Hồ Vương mà ngươi nói chính là tổ mẫu của ta." Hổ yêu đen đã có chút tin tưởng.

Thanh Tự Sơn cách Đại Việt rất xa, không phải là nơi mà một người phụ nữ bình thường nên biết, ngay cả loại hổ yêu Tam cảnh như nó cũng chỉ tình cờ nghe các đại yêu khác nhắc đến. "Vậy sao ngươi lại biến thành bộ dạng này?" "Bị người ta hãm hại, ta liền..." A Triền vừa nói vừa quay đầu nhìn vào trong miếu sơn thần, "Chúng ta nói riêng được không?" Hổ yêu đen liếc nhìn những người bên trong một cái, thổi một hơi vào trong, những người đó lập tức ngất đi: "Được rồi, giờ nói đi." A Triền cũng không câu nệ, tiếp tục nói: "Ta liền đoạt xá một người của nhân tộc." Mắt hổ yêu đen lập tức trợn tròn: "Đoạt xá?

Ngươi lại thành công?" "Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, không thấy bây giờ ta tay trói gà không chặt, ngay cả tràng quỷ của ngươi cũng không thoát được sao." A Triền vừa nói, vừa xoa xoa cái cổ cứng đờ của mình, vừa rồi bị khiêng đến, lũ tràng quỷ kia không đỡ cổ nàng, mệt chết đi được.

Hổ yêu đen nheo mắt: "Thật là trùng hợp, vốn định bắt một người phụ nữ lên đây chơi đùa, không ngờ lại bắt được một đồng tộc." Mặc dù nó tin A Triền cũng là yêu tộc, nhưng cũng không định cứ thế thả nàng đi.

Nếu thật sự là hồ yêu của Thanh Tự Sơn, vậy thì...

Trong mắt hổ yêu đen loé lên tinh quang, nó chậm rãi đi vòng quanh A Triền: "Cho dù ngươi vốn là yêu tộc, bây giờ cũng không phải nữa rồi.

Thay vì tha cho ngươi, ta càng nên giết ngươi hơn." A Triền cũng

không ngạc nhiên, yêu tộc vốn là như vậy, kẻ mạnh làm vua. "Cho nên, ta đã nghĩ xong nên dùng thứ gì để mua mạng của mình rồi." "Ồ, thứ gì?" Hổ yêu tò mò. "Nội đan của hồ yêu Tứ cảnh, có hứng thú không?" Nhân tộc không thể dễ dàng nuốt nội đan của yêu tộc, nhưng giữa các yêu tộc thì có thể nuốt lẫn nhau.

Bất kể con hổ yêu này tinh ranh đến đâu, nó cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. "Nội đan của ngươi?" Hổ yêu thăm dò hỏi. "Nội đan của ta sớm đã nổ tung rồi, ta nói là nội đan của thúc thúc ta." Dưới cái nhìn chằm chằm của hổ yêu, A Triền bình thản nói, "Ta có mười ba người thúc thúc, những năm này lục tục chết mất ba người.

Lục thúc của ta chết ở Đại Việt, ta vừa hay biết nội đan của ông ấy ở đâu." "Ở đâu?" "Tây Lăng, ta có thể dẫn ngươi cùng đi tìm nội đan, nhưng ngươi phải giúp ta một việc." "Việc gì?" Bây giờ, hổ yêu có thể chắc chắn một trăm phần trăm người phụ nữ trước mắt thực sự là một con hồ yêu.

Chương 53

Ngay cả chuyện Hồ Vương Thanh Tự Sơn có mười bốn người con trai nàng cũng biết rõ, chắc chắn không thể là giả mạo. "Ta muốn biến trở lại thành yêu tộc, nhưng ở lại Thượng Kinh thì vĩnh viễn không có khả năng.

Ta muốn ngươi đưa ta về Thanh Tự Sơn." "Chuyện này..." Hổ đen do dự.

A Triền chỉ liếc nhìn một cái liền hỏi: "Có phải ngươi đã đắc tội với vị đại yêu nào đó, bất đắc dĩ phải trốn đến Đại Việt, không dám quay về đúng không?" Hổ yêu đen có chút tức giận vì bị nói trúng tim đen: "Không phải, chỉ là không muốn đối đầu trực diện với chúng thôi." "Hiểu rồi, nhưng ta cảm thấy ngươi cũng không cần lo lắng.

Nếu ngươi sợ bị đại yêu truy sát, ta có thể chỉ cho ngươi một nơi tốt hơn." "Nơi nào?" A Triền bí ẩn cười, ghé vào tai hổ yêu nói: "Ngươi biết tộc Bạch Hổ ở Bạch Phong Sơn chứ, tam công chúa trong tộc họ lại thích hổ đen.

Nếu ngươi có thể được nàng để mắt đến, sau này còn ai dám trêu chọc ngươi?" Mắt hổ yêu đen lập tức sáng lên: "Thật sao, tam công chúa đó trông thế nào?" A Triền lập tức lộ ra vẻ mặt ghét bỏ: "Vừa cao vừa khỏe, giọng lại to, tính tình đặc biệt nóng nảy, phiền phức chết đi được." Hổ yêu đen nghe xong càng kích động hơn, đây chính là con hổ trong mộng của nó!

Thấy hổ yêu đen đã động lòng, A Triền hỏi: "Thế nào, giao dịch này ngươi đồng ý không?" "Được, chỉ cần ngươi đưa ta lấy được nội đan, ta sẽ đưa ngươi về Thanh Tự Sơn, còn có tam công chúa..." "Yên tâm, đợi tổ mẫu giúp ta khôi phục yêu thân, ta sẽ đưa ngươi đến Bạch

Phong Sơn." "Nhất ngôn vi định." Hổ đen giơ móng vuốt khổng lồ lên, chạm vào bàn tay nhỏ bé trắng nõn của A Triền.

Đúng lúc này, cách đó không xa lại bốc lên sương mù, bốn con trành quỷ xuất hiện, chúng ném người đang giãy giụa xuống đất.

A Triền nhìn sang, quả nhiên là Lâm Tuế.

Nàng thầm thở dài, không tiến lên nói chuyện với Lâm Tuế, chỉ nói với hổ yêu đen: "Sơn quân, sao lại bắt thêm một người nữa?" Hổ yêu đen ngẩng cái đầu to: "Tên bên trong nói muội muội hắn ở dưới núi, bảo ta đi tìm, ai ngờ tìm được ngươi, không biết người này có phải muội muội hắn không?" "Đúng vậy." "Ngươi quen à?" "Quen chứ, người ở đây ta đều gặp qua rồi." A Triền quay người nói với hổ yêu đen, "Thân phận hiện tại của ta, miễn cưỡng cũng xem như là tiểu thư nhà quyền quý." Lúc nàng nói chuyện, hổ đen lại thổi ra một hơi, mấy người vừa ngất đi đều tỉnh lại.

Lâm Tuế cũng bị trành quỷ đẩy vào miếu sơn thần.

Khi đi ngang qua A Triền, cô liếc nhìn nàng một cái nhưng không nói gì.

Sau khi vào miếu sơn thần, Lâm Tuế vừa nhìn đã thấy Lâm Hành vừa tỉnh lại.

Cô lao thẳng tới, túm lấy cổ áo Lâm Hành, hung hăng hỏi: "Lâm Hành, tiểu Lạc đâu?

Ngươi đưa tiểu Lạc đi đâu rồi!" Lâm Hành dùng sức đẩy Lâm Tuế ra: "Lâm Tuế, ngươi bị bệnh gì vậy, ta làm sao biết nó ở đâu." Lâm Tuế hoàn toàn không nghe hắn nói, cô nhìn xung quanh, tìm thấy một hòn đá ở cửa, nhặt lên liền ném vào đầu Lâm Hành.

Nhìn hai người đang đánh nhau, A Triền cười duyên: "Thì ra Sơn quân thích xem loại kịch này, huynh muội tương tàn sao?" "Cũng tạm,

ở đây quá nhàm chán, thỉnh thoảng mới gặp được một hai con người thú vị, đáng tiếc chúng đều không biết điều, ta đành phải ăn thịt chúng." A Triền ghét bỏ nói: "Ăn thịt người có gì thú vị, đều là người thường cả thôi, ta có một đề nghị tốt hơn, Sơn quân có muốn nghe không?" "Nói nghe thử?" "Mấy người này rất thích đi săn, ngươi nói xem, để họ biến thành con mồi thì thế nào?" "Ai săn bọn họ?" A Triền hất cằm, chỉ vào Lâm Tuế đang như phát điên: "Cô ta chính là một lựa chọn không tồi.

Kẻ mạnh trở thành con mồi, kẻ yếu trở thành thợ săn mới có kịch hay để xem.

Lát nữa Sơn quân tìm cho cô ta một vũ khí thuận tay, đến lúc đó chúng ta có thể ngồi trên núi xem náo nhiệt rồi." "Ừm... vẫn là hồ yêu các ngươi biết cách chơi." Hổ yêu đen gật đầu, "Ý này không tồi." Theo đề nghị của A Triền, hổ yêu đen đi vào miếu sơn thần.

Nó gầm lên một tiếng, Lâm Tuế vốn đang mất trí cũng tỉnh táo lại, lúc này cô mới nhận ra trước mặt mình là một con yêu quái.

Nhưng khi thấy A Triền đứng bên cạnh yêu quái, cô lại hơi bình tĩnh lại.

A Triền trước mắt dường như rất xa lạ, nàng và con hổ yêu kia trông rất thân quen, nhưng Lâm Tuế vẫn chọn tin tưởng nàng. "Bản quân định chơi với các ngươi một trò chơi.

Ta cho các ngươi rời khỏi đây, các ngươi có thể thỏa sức chạy trốn, ai có thể chạy thoát, ta sẽ tha cho kẻ đó." Mấy người vốn đã có chút tuyệt vọng trong lòng lập tức dâng lên hy vọng, vội nói: "Sơn quân, chúng tôi đồng ý." "Còn ngươi." Hổ yêu đen quay sang Lâm Tuế, "Ngươi phải truy sát bọn chúng, chỉ cần đuổi kịp một người, giữ người lại, bản quân sẽ tha cho ngươi." Lâm Tuế quay đầu nhìn Lâm Hành, không lên tiếng.

Rất nhanh, mấy người thật sự bị hổ yêu đen thả đi.

Họ do dự bước ra khỏi khe núi, thấy không có vật cản cũng không có sương mù bốc lên, liền liều mạng chạy trốn vào trong núi.

A Triền nhìn bóng lưng mấy người, đôi mắt cong cong, nhìn con mồi chạy trốn trong kinh hoàng, rồi chết đi, đây mới là thú vui của việc đi săn, họ sẽ thích trò chơi này.

Lâm Tuế được giữ lại cuối cùng.

A Triền nhìn trái nhìn phải, thấy cũng không có thứ gì thuận tay, liền chỉ huy con tràn quỷ chưa lui xuống tìm cho cô một cây gậy gỗ, rồi lại đưa cây gậy gỗ đến trước mặt hổ yêu đen: "Sơn quân, cho một hơi yêu khí." "Chậc." Hổ yêu đen phun một hơi yêu khí lên trên, cây gậy gỗ này lập tức trở nên cứng rắn như một cây côn sắt tốt, nhưng cầm lên lại rất nhẹ.

A Triền đặt cây côn trong tay vào tay Lâm Tuế, đợi cô nhận lấy rồi vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô: "Đi đi." "Lâm Hành đi về hướng nào?" Vẫn chưa hỏi được tung tích của em trai, Lâm Tuế vẫn không từ bỏ.

Vừa rồi cô và Trần Tuệ đã tìm thấy một vệt máu lớn trong núi, nhưng chưa kịp tìm kỹ đã bị bắt đến đây, cô rất sợ em trai sẽ xảy ra chuyện.

Với tính cách tồi tệ của đám người Lâm Hành, chúng sẽ không dễ dàng tha cho tiểu Lạc.

A Triền chỉ hướng Lâm Hành chạy trốn cho cô: "Đi đi, trên đường cẩn thận." "Ngươi muốn thả con người này đi?" Đợi Lâm Tuế cũng đi rồi, cái đầu của hổ yêu đen đột nhiên thò ra từ sau vai A Triền. "Ta là muốn biết, khi con người bị dồn vào đường cùng, liệu có huynh muội tương tàn không?

Sơn quân, ngươi không tò mò sao?" "Ta đoán là không, loài người

coi trọng nhất những thứ tình cảm lằng nhằng đó." "A Triền mỉm cười, "Nhưng ta đoán là có, Sơn quân có muốn cược một ván không?" Đợi đám người kia được thả đi khoảng một khắc, bóng dáng của con hổ len lỏi trong rừng núi, A Triền cưỡi trên lưng hổ, mái tóc dài bay trong gió. "Sơn quân, chậm một chút!

Gió lớn quá, tóc ta rối cả rồi." "Gầm, ngươi yêu cầu sao nhiều thế?" "Rõ ràng là lũ hổ các ngươi sống quá thô thiển!" "Hồ ly đúng là đỏm dáng." Hổ yêu đen giảm tốc độ, nó tìm một tảng đá lớn trên đỉnh núi rồi nhảy lên, từ trên đó vừa hay có thể nhìn rõ Lâm Hành đang như ruồi không đầu trong núi, và cả Lâm Tuế vừa đuổi kịp Lâm Hành.

Lâm Hành liều mạng chạy về phía trước, thỉnh thoảng bị những khúc gỗ mục hoặc đá trên mặt đất làm vấp ngã.

Quần áo trên người nhanh chóng bị cành cây cào rách tả tơi, người thường ngày quan tâm đến dung mạo nhất như hắn lại không dám cúi đầu nhìn một lần.

Hắn vừa loạng choạng tiến về phía trước, vừa thở hổn hển, tim gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Rõ ràng đã chạy rất lâu, nhưng hắn luôn cảm thấy mình vẫn đang chạy lòng vòng tại chỗ.

A Triền chỉ cúi đầu nhìn vài lần đã nhận ra manh mối, có tràng quỷ đang quấy nhiễu bên cạnh hắn, khiến hắn chạy bán sống bán chết nhưng vẫn dễ dàng bị Lâm Tuế được tràng quỷ chỉ đường đuổi kịp. "Sơn quân gian lận rồi." Hổ yêu đen nằm phục trên tảng đá, ngáp một cái: "Tốc độ của con bé kia quá chậm, trò chơi như vậy mới thú vị, hay là ngươi thực ra không muốn họ bị đuổi kịp?" Hổ yêu đen vừa bị A Triền nói cho hăng lên, lúc này đã hơi bình tĩnh lại, lòng nghi ngờ lại trỗi dậy.

Tùy tiện bắt một người lại chính là đồng tộc đoạt xá thành người,

có phải quá trùng hợp không?

Nàng đề nghị chơi trò này, có phải là muốn nhân cơ hội để mấy người này trốn thoát không?

Hổ yêu đen trước đây cũng đã từng chứng kiến không ít con người vì người khác mà sẵn sàng hy sinh bản thân, cho nên nó lại thăm dò A Triền một lần nữa.

A Triền đảo mắt một cái: "Bệnh đa nghi của Sơn quân nặng thật đấy, người không biết còn tưởng ngài là một con hổ cái." "Gầm, ta là đực!" "Hừ." A Triền khẽ hừ một tiếng.

Lúc này, Lâm Tuế đã đến sau lưng Lâm Hành.

Hai người họ không còn nói chuyện, mà tập trung tinh thần nhìn vào cảnh tượng đang diễn ra bên dưới.

Cây gậy trong tay Lâm Tuế không chút do dự đập vào sau lưng Lâm Hành.

Cây gậy đó mang theo yêu khí của hổ yêu đen, trông giống như một cây côn sắt, nhưng thực tế lực đập còn nặng hơn.

Chỉ một gậy, Lâm Hành đã cảm thấy sau lưng như sắp gãy, hắn hét thảm một tiếng rồi ngã sấp xuống đất.

Lâm Hành nén cơn đau dữ dội lật người lại, phát hiện người đánh mình lại là Lâm Tuế, vẻ kinh hoàng trên mặt lập tức biến thành phẫn nộ: "Lâm Tuế, ngươi dám đánh ta, ta là nhị ca của ngươi!" "Nhị ca?" Lâm Tuế xách cây gậy từng bước tiến về phía Lâm Hành, "Lúc ngươi ép tiểu Lạc lên núi, sao không nghĩ ngươi là nhị ca của ta." Cô dí cây gậy vào ngực Lâm Hành: "Ta hỏi ngươi lần nữa, tiểu Lạc đi đâu rồi?

Nếu ngươi không trả lời ta, ta không ngại từ nay thiếu đi một người nhị ca." "Ta thả nó đi rồi, chúng ta sớm đã thả nó đi rồi!" Lâm Hành dường như cuối cùng cũng nhận ra Lâm Tuế thật sự muốn ra

tay với mình, hắn gào lên điên cuồng. "Vậy sao?" Lâm Tuế cụp mắt xuống, dường như đang suy nghĩ.

Lúc này, trên mặt Lâm Hành loé lên một tia hung tợn, hắn đột nhiên đưa tay nắm lấy cây gậy đang dí vào ngực, dùng sức kéo xuống, nhưng không hề nhúc nhích.

Thấy cảnh này, A Triền ngồi trên lưng hổ khẽ cười một tiếng, nói với Sơn quân: "Kịch hay sắp đến rồi." Một giây sau, Lâm Tuế vung gậy lên, hung hăng đập xuống cánh tay của Lâm Hành.

Chỉ ba gậy, cánh tay hắn đã gãy trong tiếng hét thảm thiết. "Ta hỏi ngươi lần nữa, tiểu Lạc đâu?" Giọng Lâm Tuế bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại khiến Lâm Hành sởn gai ốc. "Lâm Tuế ta không cố ý, ta vừa rồi chỉ đùa với ngươi thôi." Hắn không ngừng thanh minh cho mình, "À đúng rồi, Cao Lạc thật sự bị ta thả đi rồi, ngươi tin ta đi." "Tại sao nó lại bị thương?" "Nó không bị thương." Lâm Hành không dám để Lâm Tuế biết họ đã làm gì với Cao Lạc, mở mắt nói dối.

Đáng tiếc Lâm Tuế đã không còn tin hắn nữa, nghe thấy lời biện giải của Lâm Hành, cô không nói hai lời, lại lần nữa vung gậy lên.

Lần này, cây gậy nhắm vào hai chân của hắn.

Lâm Hành bị Lâm Tuế đánh cho lăn lộn trên đất, cơn đau dữ dội ở chân khiến hắn vừa la hét thảm thiết vừa điên cuồng chửi rủa Lâm Tuế: "Lâm Tuế, ngươi sẽ không được chết tử tế, đợi ta về nhà, ta sẽ không tha cho ngươi, ta sẽ bán ngươi vào kỹ viện, để ngươi và thằng em tạp chủng của ngươi cùng đi chết đi!!!" "Cao Lạc đâu?" "Cao Lạc sớm đã chết trong núi rồi, chúng ta bắn nó một mũi tên, nó liền lăn xuống núi, ha ha ha nó chết chắc rồi, ngươi không tìm được nó đâu." Động tác trên tay Lâm Tuế vẫn không ngừng, cho đến khi đập nát từng khúc xương chân của Lâm Hành. "Ta sẽ không đánh chết ngươi, ta muốn ngươi nếm trải nỗi khổ mà tiểu Lạc đã phải chịu." Lâm Tuế

nói xong, xách gậy quay người rời đi.

Lâm Hành như một đống bùn nhão ngã trên đất.

Vừa rồi lúc lăn lộn, miệng hắn đã nhét đầy lá cây và bùn đất mục nát, bây giờ ngay cả tiếng cũng không phát ra được. "Ây da, lại không chết." A Triền khẽ kêu lên, "Xem ra Sơn quân đoán đúng rồi nhỉ." Hổ yêu đen tuy đoán đúng kết quả, nhưng lại không đoán trúng quá trình.

Đôi mắt long lanh của nó nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lâm Tuế: "Con người này rất thú vị, ta rất tán thưởng nó.

Đợi trò chơi kết thúc, ta sẽ biến nó thành tranh quỷ của ta, ở bên cạnh ta mãi mãi." Ngón tay A Triền nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của hổ yêu đen, nhưng nụ cười trên môi lại chùng xuống.

Thấy Lâm Tuế đi tìm người tiếp theo, A Triền đột nhiên mở miệng: "Ta muốn nhờ Sơn quân giúp một việc." "Việc gì?" "Sơn quân có nhớ thiếu niên mặc đồ xanh lam, trông rất trắng trẻo không?" "Ngươi muốn làm gì?" Hổ yêu đen nheo mắt hỏi. "Ta muốn nhờ Sơn quân đưa ta đi tìm hắn." A Triền rướn người về phía trước, sờ lên cái đầu không mấy thông minh của hổ yêu đen, "Ta và hắn có chút tư oán, ngày trước không có cơ hội, nay nhờ oai phong của Sơn quân, không thể nào bỏ qua cho hắn được." Hổ yêu đen lập tức hứng thú, nó đứng dậy, thân hình to lớn bước những bước hư không trên không trung, một cú nhảy đã đi rất xa.

Nó mang theo A Triền nhanh chóng xuyên qua khu rừng.

Hướng chạy trốn của Tiết Chiêu ngược lại với Lâm Hành.

Hắn thông minh hơn Lâm Hành, hắn nhớ đường lúc đến nhưng không nói cho ai biết.

Hơn nữa, trên người Tiết Chiêu dường như có mang theo thứ có thể chống lại quỷ quái, những con tranh quỷ muốn chặn đường hắn

đều thất bại.

Lúc hổ yêu đen mang A Triền tìm được hắn, hắn thực ra đã chạy ra khỏi địa bàn mà hổ yêu đen khoanh vùng. "Hắc hắc, thằng nhóc này chạy cũng nhanh thật, nếu không phải ta, hôm nay ngươi đã không tìm được nó rồi." "Nhờ Sơn quân giúp đỡ mới tìm được hắn." Tiết Chiêu rất nhạy bén, dường như cảm nhận được có thứ gì đó đang đuổi theo sau lưng, hắn liền lăn một vòng tại chỗ định tránh đi, nhưng lại bị hổ yêu đen một chưởng vỗ xuống đất.

Hắn phun ra một ngụm máu, khó khăn ngẩng đầu lên, liền thấy con hổ yêu khổng lồ nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh.

Con hổ yêu cúi người xuống, một vệt màu đỏ thắm chói mắt trượt xuống từ trên người nó.

A Triền đi chân trần xuống đất, chỉ đi được vài bước đã dừng lại.

Lòng bàn chân bị những viên đá thô ráp trên mặt đất làm cấn, nàng không vui nhíu mày, lại giũ giũ vạt váy, che đi ngón chân. "Là ngươi..." Thấy khuôn mặt của Quý Thiền, trong mắt Tiết Chiêu loé lên một tia kinh hãi không dễ phát hiện. "Phải đó, gặp ta có phải rất bất ngờ không?" A Triền chậm rãi ngồi xổm xuống, nghiêng đầu nhìn Tiết Chiêu đang rỉ máu ở khóe miệng. "Ngươi cấu kết với hổ yêu, sẽ không có kết cục tốt đâu, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ chết!" A Triền cười: "Khí thế rất tốt, mạnh hơn cậu của ngươi nhiều." Đồng tử Tiết Chiêu co rút: "Là ngươi, là ngươi hại chết cậu ta?" "Không thì còn là ai nữa?

Các ngươi chưa từng nghĩ, các ngươi muốn ta chết, ta cũng rất muốn các ngươi đi chết sao?" Thấy Tiết Chiêu đưa tay về phía mình, tuy không với tới, A Triền vẫn đứng thẳng người, lùi lại một chút.

Trên mặt nàng vẫn treo nụ cười ngọt ngào, đôi mắt trong veo, phảng phất như một cô bé ngây thơ không biết sự đời, nhưng lời nói

ra lại khiến Tiết Chiêu kinh hồn bạt vía. "Trước khi hắn chết, ta đã nói với hắn, rất nhanh sẽ có người xuống dưới bầu bạn với hắn, xem kìa, mới có mấy ngày, đã đến lượt ngươi rồi." "Quý Thiền, ngươi sẽ không được như ý đâu.

Ngươi hại chết ta, cha ta nhất định sẽ tự tay giết ngươi, ông ấy sẽ không tha cho ngươi!" "Ngươi đoán xem, ta có tha cho ông ấy không?" Kẻ thù của Quý Thiền, không chỉ có người nhà họ Tiết.

Dưới ánh mắt không cam lòng và phẫn nộ của Tiết Chiêu, A Triền đứng dậy: "Sơn quân, lại phải làm phiền ngài rồi." Hổ yêu đen giơ móng vuốt hung hăng đạp lên người Tiết Chiêu.

Trên người hắn phát ra tiếng xương cốt bị đè nát lách cách, mùi máu tanh lan tỏa ra.

Nó nheo mắt nhìn Tiết Chiêu rồi nói với A Triền: "Hắn có thù với ngươi, ta ăn sống hắn thì thế nào?" A Triền khẽ nhíu mày, trên mặt lộ ra vài phần chống cự. "Ngươi không nỡ nhìn ta ăn thịt người?" "Cũng không phải, chỉ là cảm thấy ăn mấy người thường, chỉ làm cho khí tức trong cơ thể ô uế.

Sơn quân đã ăn tu sĩ bao giờ chưa?" "Đương nhiên, cũng không khác gì người thường." A Triền lắc đầu: "Sơn quân nói sai rồi, tu sĩ và người thường có sự khác biệt rất lớn.

Chương 54

Ta đoán, những người Sơn quân ăn, đều không phải là tu sĩ cùng cấp bậc đúng không?" Hổ yêu đen nhớ lại một chút, quả thực là như vậy. "Huyết nhục của tu sĩ cùng cấp bậc có thể giúp Sơn quân tăng tu vi lên một bậc." Hổ yêu đen chép miệng: "Thật sao?" "Tự nhiên là thật." "Đáng tiếc tu sĩ Tam cảnh khó tìm, lại còn thích tụ tập lại với nhau." Hổ yêu đen lắc đầu, tuy nó bị lời A Triền nói làm động lòng, nhưng vẫn rất cảnh giác với tu sĩ nhân tộc.

A Triền cúi mắt nhìn Tiết Chiêu đang ở dưới móng vuốt của hổ yêu đen, mắt trợn trừng nhưng đã mất đi hơi thở.

Máu của Tiết Chiêu chảy ra xung quanh, A Triền ghét bỏ lùi lại.

Tránh được máu, nàng mới nói: "Để cảm ơn Sơn quân đã giúp ta trừ khử hắn, ta sẽ đưa Sơn quân đi tìm một tu sĩ Tam cảnh đơn độc, ăn hắn xong, chúng ta sẽ đến Tây Lăng, được không?" Hổ yêu đen nheo đôi mắt khổng lồ: "Ngươi không phải là muốn để tu sĩ kia hàng phục ta chứ?" Vẻ mặt A Triền có chút bất đắc dĩ: "Tu sĩ Tam cảnh mà Sơn quân cũng không đánh lại sao?

Dưới cùng cảnh giới, làm gì có nhân tộc nào là đối thủ của yêu tộc chúng ta.

Huống hồ, nếu phát hiện bên cạnh tu sĩ kia có mai phục, Sơn quân cứ việc giết ta rồi chạy trốn, chắc cũng không ai cản được ngài." Hổ yêu đen suy nghĩ một lúc, cảm thấy rất có lý, nhưng vì cẩn thận, nó lại hỏi: "Làm sao ngươi biết có tu sĩ Tam cảnh đơn độc?" A Triền đau lòng nói: "Tu sĩ kia trước đây có chút ân oán với ta, lần này ta cùng người khác ra ngoài, vừa hay hắn cũng được mời đến cùng một nơi, trên đường gặp phải, hắn lại còn sỉ nhục ta!" Nàng nghĩ, mình vô cớ

bị cướp mất hai trăm lượng bạc sao lại không phải là sỉ nhục chứ?

Thấy hổ yêu đen vẫn còn do dự, nàng liền nói thêm: "Nếu Sơn quân cảm thấy phiền phức thì thôi vậy.

Vốn dĩ ta cũng là thấy tu vi của ngài chỉ có Tam cảnh, nếu có thể tăng lên đến Tam cảnh đỉnh phong, đến lúc ăn nội đan của lục thúc ta sẽ ổn thỏa hơn." Nghe A Triền nói vậy, hổ yêu đen cuối cùng không còn do dự.

Chỉ cần có thể ăn được nội đan của hồ yêu Tứ cảnh, nó sẽ có cơ hội tiến giai Tứ cảnh.

Đến lúc đó, dù ở địa giới yêu tộc cũng có thể xưng vương xưng bá, sẽ không bao giờ vì đắc tội với đại yêu khác mà bị buộc phải trốn đến Đại Việt nữa. "Được, bây giờ đưa ta đi tìm tên tu sĩ Tam cảnh đó." Lời tuy nói vậy, nhưng hổ yêu đen trong lòng lại nghĩ, con hồ yêu này thật đúng là thù dai, phàm là ai có chút ân oán với nó, đều muốn giết chết.

Đợi lấy được yêu đan, liền giết con hồ yêu này, tránh để hồ tộc biết mình đã nuốt yêu đan của con trai Hồ Vương, tìm đến gây phiền phức cho mình. "Sơn quân không sợ sao, người đó là quan viên của Đại Việt đấy." A Triền cố ý châm chọc hổ yêu đen. "Không phải ngươi nói ăn xong liền đến Tây Lăng sao, đến lúc đó chúng ta chạy rồi, quan viên Đại Việt không đuổi kịp chúng ta." A Triền lập tức khen ngợi: "Sơn quân thật là quyết đoán, sau này tất nhiên sẽ có thành tựu.

Sau này nếu Sơn quân thành Yêu Vương Ngũ cảnh, đừng quên ta là được." "Dễ nói ha ha ha..." Trời dần tối, trong Hà Viên đã sớm thắp đèn hoa ở khắp nơi, chiếu sáng cả khu vườn.

Hôm nay con trai ra ngoài, mí mắt Tiết Thị cứ giật liên hồi, bà luôn lo lắng, chỉ sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thấy trời đã tối mịt, Tiết Chiêu vẫn chưa về, Tiết Thị đi đi lại lại ở cửa Hà Viên một lúc lâu.

Tiết Huỳnh không để tâm đến lo lắng của mẹ, còn ở bên cạnh khuyên nhủ: "Nương, ca ca có thể chỉ là bị chậm trễ trên đường thôi, nhiều người đi cùng như vậy, sao có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn được, người chỉ là nghĩ nhiều quá thôi." Tiết Thị hoàn toàn không nghe lọt tai lời con gái, bà miệng oán trách: "Ca ca con chính là không chịu nghe lời, ngoại ô làm sao an toàn bằng kinh thành, lần trước gặp phải hổ yêu suýt nữa không về được, lại còn dám đi." "Trên đời này làm gì có nhiều yêu quái như vậy." Tiết Huỳnh miệng lẩm bẩm, đột nhiên cảm thấy một trận đau lòng.

Cảm giác đó đến một cách khó hiểu, nhưng nàng đột nhiên sinh ra một nỗi sợ hãi, giống như mình đã mất đi một người rất quan trọng, là ai? "Sao vậy?" Thấy con gái ôm ngực ngã ngồi trên đất, Tiết Thị hoảng hốt lao tới, nói với hộ vệ gác cửa: "Mau đi gọi đại phu đến." Hộ vệ kia quay người vào trong Hà Viên mời đại phu. "Huỳnh Huỳnh, con sao vậy?" "Nương." Tiết Huỳnh đột nhiên túm lấy tay áo Tiết Thị, mắt trợn to, "Là ca ca, ca ca hình như xảy ra chuyện rồi." "Con đang nói bậy gì vậy!" Tiết Thị quát. "Con không nói bậy, con cảm thấy không ổn, nhất định là có người xảy ra chuyện rồi, nương, chúng ta phải lập tức tìm ca ca." Tiết Thị tuy miệng nói lo lắng cho an nguy của con trai, nhưng trong lòng lại không muốn thừa nhận con trai có thể đã xảy ra chuyện.

Nhưng con trai con gái lúc nhỏ đã có chút cảm ứng, nếu con gái bị sốt, con trai cũng khóc lóc không ngừng.

Nay con gái nói như vậy, Tiết Thị không khỏi cũng hoảng sợ.

Đợi đại phu đến, bà bỏ mặc con gái vội vàng chạy về tìm hộ vệ mình mang theo, bảo họ men theo đường đi đón người.

Cuối cùng, bà lại đến ngoài viện của Trưởng công chúa, nói muốn cầu kiến.

Hộ vệ gác cửa vào bẩm báo, ma ma bên cạnh công chúa đi ra, nói với Tiết Thị: "Tấn Dương Hầu phu nhân, công chúa lúc này đang ở trong viện của Bạch đại nhân.

Nếu ngài muốn tìm công chúa, nô tỳ có thể đưa ngài qua đó." Tiết Thị tuy lòng như lửa đốt, nhưng cũng không dám thúc giục, chỉ nói một câu: "Làm phiền ma ma." Lúc này, trong sân viện mà Bạch Hưu Mệnh ở, tiếng nước chảy và tiếng côn trùng kêu vang vọng.

Trong sân của hắn có một ao nước không lớn lắm, trong ao trồng một đám hoa sen.

Hoa sen này có chút khác biệt so với các loại hoa sen bên ngoài.

Ban ngày, nụ hoa ở đây khép chặt, mặt trời lặn xuống, chúng lại run rẩy hé nở cánh hoa, từ từ bung nở.

Đầu cánh hoa trong đêm tối còn lấp lánh những điểm sáng huỳnh quang, đợi đến khi cả ao sen nở rộ, trông vô cùng lộng lẫy.

Những bông sen này là do Trưởng công chúa Phúc Ninh đặc biệt cho người tìm từ Tây Lăng về, nghe nói loại hoa sen này là do vị Tây Lăng Vương phi đã qua đời năm xưa bồi dục ra, xem như là một giống lạ.

Bạch Hưu Mệnh chịu nể mặt đến Hà Viên cũng là vì những bông sen này.

Trưởng công chúa Phúc Ninh lúc này đang cùng Bạch Hưu Mệnh đứng bên ao nước.

Mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy những bông sen này nở, nhưng mỗi lần đến xem, đều cảm thấy chấn động.

Hai người không ai nói gì, chỉ yên lặng ngắm nhìn.

Đột nhiên, ngoài sân vang lên tiếng của ma ma thân cận của Trưởng công chúa. "Công chúa, Tấn Dương Hầu phu nhân cầu kiến." Trưởng công chúa Phúc Ninh nhíu mày, có chút không vui vì bị làm phiền vào lúc này.

Bà lại tiếc nuối nhìn ao sen kia một cái, mới nói với Bạch Hưu Mệnh: "Ta đi một lát sẽ quay lại." Bạch Hưu Mệnh đáp một tiếng, bà liền quay người đi ra ngoài sân.

Gặp được Trưởng công chúa Phúc Ninh, Tiết Thị run rẩy nói: "Công chúa, con trai tôi cùng với tam công tử phủ Lý Quốc công và nhị công tử phủ An Tây tướng quân cùng nhau ra ngoài đi săn, đã hẹn là sẽ về trước khi trời tối, nhưng đến nay vẫn không có chút động tĩnh nào." Ma ma bên cạnh nghe Tiết Thị tìm công chúa chỉ để nói chuyện này, không khỏi có chút không vui.

Trưởng công chúa Phúc Ninh trong lòng bất đắc dĩ, cảm thấy người vợ kế này của Tấn Dương Hầu có chút không biết điều, khó trách lại xúi giục Tấn Dương Hầu làm ra chuyện mất mặt như vậy.

Nhưng bà đối ngoại luôn ôn hòa, lúc này cũng không tiện nói lời nặng, chỉ nói: "Có lẽ chỉ là trên đường có việc chậm trễ.

Nếu Tấn Dương Hầu phu nhân thực sự lo lắng, bản cung sẽ phái hộ vệ đi tìm họ." Thấy vẻ mặt thờ ơ của Trưởng công chúa Phúc Ninh, Tiết Thị "phịch" một tiếng quỳ xuống. "Công chúa, không phải thần phụ nói lời nguy hiểm để hù dọa, tiểu nữ từ nhỏ đã tâm ý tương thông với con trai tôi.

Vừa rồi nó đột nhiên đau lòng không dứt, miệng cứ nói con trai tôi xảy ra chuyện rồi.

Cùng đi với con trai tôi đều là con cháu nhà quyền quý, thần phụ lo

lắng, họ có thể đều đã gặp phải tai nạn." Nghe bà nói vậy, Trưởng công chúa Phúc Ninh cũng lo lắng theo.

Mặc dù người không phải gặp chuyện ở chỗ bà, nhưng nếu mấy người đó thật sự gặp tai nạn, bà tất sẽ đắc tội với mấy nhà quyền quý. "Vậy ngươi muốn thế nào?" Tiết Thị mắt đầy mong đợi hỏi: "Không biết công chúa có thể mời được Bạch đại nhân giúp đỡ không?

Ngài ấy tu vi cao thâm, chắc tìm người không khó.

Nếu thật sự có yêu tà quỷ quái, cũng có thể dễ dàng trừ khử." Trưởng công chúa Phúc Ninh quay người nhìn vào sân: "Chuyện này ta không thể thay hắn đồng ý.

Ta đưa ngươi vào, ngươi có thể nói chuyện này với hắn." "Đa tạ công chúa." Tiết Thị bây giờ thực sự không biết nên cầu xin ai, người duy nhất có thể nghĩ đến chính là Bạch Hưu Mệnh.

Hắn là Trấn phủ sử của Minh Kính Ti, phu quân còn nói hắn giao đấu với Trấn Bắc Hầu cũng không hề yếu thế.

Nếu người này chịu ra tay, nhất định có thể giúp bà tìm được con trai.

Tiết Thị nghĩ rất hay, đáng tiếc khi bà quỳ bên cạnh Bạch Hưu Mệnh cầu xin hắn ra tay giúp đỡ, Bạch Hưu Mệnh chỉ nhàn nhạt liếc bà một cái: "Hầu phu nhân tìm nhầm người rồi, bản quan không phải Kinh triệu phủ doãn, không phụ trách tìm người." "Bạch đại nhân, nơi con trai tôi đến chính là ngọn núi từng có hổ yêu xuất hiện, nói không chừng trong núi vẫn còn yêu tà chưa được dọn dẹp sạch sẽ, đây chẳng phải là phạm vi trách nhiệm của Minh Kính Ti sao?" "Nếu ai cũng có thể dựa vào phỏng đoán mà bảo bản quan làm việc giúp, bản quan..." Bạch Hưu Mệnh còn chưa nói xong, ngoài sân đột nhiên lại vang lên một trận ồn ào. "Vị phu nhân này, ngài không thể vào trong." "Công

chúa đang ở đây, nếu còn xông vào chúng tôi sẽ không nương tay nữa." Tiếng quát của hộ vệ liên tiếp vang lên, cửa lớn bị tông ra, Bạch Hưu Mệnh ngước mắt liền nhìn thấy Trần Tuệ với dáng vẻ nhếch nhác.

Trần Tuệ thấy Bạch Hưu Mệnh liền trực tiếp mở miệng: "Bạch đại nhân, chúng tôi gặp phải quỷ quái trong núi, Lâm Tuế bị người ta bắt đi, A Triền ở lại trong thôn cũng không thấy bóng dáng, nàng có thể đã xảy ra chuyện rồi." Bạch Hưu Mệnh trầm giọng hỏi: "Nàng mất tích ở đâu?" "Hoàng Khê thôn." “Kể chi tiết đi.” Trần Tuệ dù trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng vẫn kể lại chuyện xảy ra hôm nay.

“Hôm nay chúng ta hẹn sau khi ngắm hoa sẽ đến thôn Hoàng Khê thăm đệ đệ của Lâm Tuế, đến thôn rồi thì nghe dân làng nói, đệ đệ của Lâm Tuế bị một đám công tử quyền quý đi săn thú ép đưa lên núi sau.” “Nói bậy, đi cùng con trai ta đều là công tử các nhà, phẩm hạnh cao quý, bọn họ tuyệt đối không ép buộc người khác.” Tiết Thị đứng dậy, vừa vui mừng vì có tin tức của con trai, vừa tức giận vì Trần Tuệ bôi nhọ, không nhịn được mà quát.

Ánh mắt lạnh như băng của Bạch Hưu Mệnh nhìn về phía Tiết Thị: “Bản quan đang hỏi chuyện, nếu ngươi còn dám nhiều lời, thì cút ra ngoài.” Tiết Thị rụt người lại, không dám mở miệng nữa.

Trần Tuệ tiếp tục nói: “Lần trước đệ đệ của Lâm Tuế chính là dẫn mấy người đó vào núi gặp phải yêu quái, kết quả bị mấy người họ đẩy ra ngoài, suýt nữa thì chết trong núi.

Lâm Tuế lo lắng lần này bọn họ sẽ không tha cho đệ đệ nó, nên vội vã vào núi tìm.

A Triền ở lại nhà đệ đệ nó, ta và Lâm Tuế cùng vào núi.” “Các ngươi vào núi lúc nào?” “Giờ cụ thể thì không rõ, nhưng chưa đến giờ

Ngọ.” Bạch Hưu Mệnh gật đầu: “Nói tiếp đi.” “Ta và Lâm Tuế tìm trong núi một lúc lâu, chỉ tìm được vài dấu vết, cùng một vũng máu lớn.

Ngay lúc chúng ta định tìm tiếp thì trong núi bỗng nổi sương mù, trong sương mù xuất hiện bốn con quỷ túy, chúng bắt Lâm Tuế đi mất, ta không đuổi kịp.” “Ngươi chắc chắn là quỷ?” Trần Tuệ có chút do dự: “Ta có thể cảm nhận được âm khí trên người chúng, chắc chắn là quỷ vật không sai.

Chỉ là thoáng nhìn qua, chúng không khác gì người thường, chỉ là đến cùng sương mù, lúc rời đi thì tốc độ cực nhanh.” “Ban ngày mà lại xuất hiện…” Bạch Hưu Mệnh trong lòng trầm ngâm, quay đầu nói với Phúc Ninh trưởng công chúa: “Xin công chúa giúp ta một việc.” “Ngươi nói đi.” Phúc Ninh trưởng công chúa là lần đầu tiên đích thân trải qua chuyện như vậy, vừa lo lắng cho mấy người mất tích, vừa cảm thấy kích thích.

“Xin công chúa phái người về kinh, đến Minh Kính Ti gọi Giang Khai và Phong Dương dẫn người qua đây.” “Được, ta lập tức cho hộ vệ về kinh.” Từ Hà viên đến Thượng Kinh chỉ mất khoảng một canh giờ, nhưng lát nữa sẽ đến giờ giới nghiêm.

Phúc Ninh trưởng công chúa có kim lệnh do hoàng thượng ban cho, có thể gõ mở được cổng thành.

Sau khi nói chuyện với công chúa, Bạch Hưu Mệnh lại hỏi Trần Tuệ: “Sau đó thì sao?” Trần Tuệ đáp: “Ta thấy đám quỷ túy kia ăn mặc giống dân làng dưới núi, bèn xuống núi tìm A Triền, lúc quay về thì A Triền đã biến mất.

Ta hỏi hàng xóm và dân làng, bọn họ đều nói không thấy A Triền đâu.” Nói xong, Trần Tuệ trịnh trọng hành lễ với Bạch Hưu Mệnh: “Đại nhân, A Triền thân thể yếu ớt, nếu thật sự gặp nguy hiểm, e là

không sức chống đỡ, mong đại nhân ra tay tương trợ." "Đưa ta đến thôn Hoàng Khê." Bạch Hưu Mệnh vừa dứt lời, Trần Tuệ còn đang thắc mắc đi bằng cách nào, giây sau đã bị hắn nắm lấy cánh tay, chỉ chớp mắt một cái, họ đã ra khỏi Hà viên.

Trần Tuệ trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ đây là thuật "Súc địa thành thốn" trong truyền thuyết?

Bạch Hưu Mệnh có vẻ không kiên nhẫn liếc nhìn nàng, Trần Tuệ lập tức chỉ về hướng thôn Hoàng Khê.

Trên đường, Trần Tuệ lại chỉ hướng cho hắn hai lần nữa, chỉ trong chốc lát, họ đã vào trong thôn Hoàng Khê.

Trần Tuệ dẫn Bạch Hưu Mệnh đến nhà Cao Lạc, lúc này cổng nhà Cao Lạc vẫn mở toang, vẫn giữ nguyên bộ dạng lúc A Triền rời đi.

Bạch Hưu Mệnh không vào sân, chỉ đứng ở cửa một lát.

Hắn đưa tay sờ lên mép cổng, thấy một mảng ẩm ướt.

Ban ngày không hề mưa, nhưng cửa gỗ lại ẩm ướt như vậy, chắc chắn có âm vật ghé qua, mà không chỉ một hai con.

"Ngươi vào núi từ đâu?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

Trần Tuệ chỉ về hướng núi sau, kể lại sơ lược tuyến đường nàng và Lâm Tuế đã đi tìm người.

"Đại nhân, đám quỷ túy kia dường như không hứng thú với ta, hay là ta cùng đại nhân vào núi chỉ đường cho ngài?" Trần Tuệ đề nghị.

"Không cần." Lúc này, Bạch Hưu Mệnh dường như nghe thấy tiếng động gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía dãy núi đang dần bị màn đêm đen kịt bao phủ, giây sau thân hình liền biến mất.

Yêu hổ đen mang theo A Triền xuyên qua rừng rậm, trời càng lúc càng tối, vầng trăng trên trời dường như cũng bị sương mù quanh thân

hổ yêu che khuất.

Dãy núi nhấp nhô, rừng cây xanh tốt ban ngày, đến đêm đều biến thành những mảng đen kịt trước mắt, điều khiến người ta bực mình hơn là ngay cả con hổ dưới thân cũng màu đen.

A Triền từ bỏ việc tìm kiếm điểm nhìn trong núi, đành mặc cho yêu hổ đen đưa nàng xuống núi.

Trên đường xuống núi, nàng vẫn luôn tính toán, Lâm Tuế bị Tránh quỷ bắt đi, Tuệ nương lại không bị bắt, có lẽ vì nàng không phải con người, Tránh quỷ không hứng thú với nàng.

Nếu Tuệ nương phát hiện nàng mất tích, với sự hiểu biết của nàng về Tuệ nương, hẳn là sẽ đi tìm Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh sẽ đến tìm nàng chứ?

A Triền không chắc, nàng cũng không đặt tính mạng của mình vào quyết định của người khác, vì vậy nàng xúi giục hổ yêu chủ động đi tìm Bạch Hưu Mệnh.

Tiếc là A Triền không biết đường đi thẳng từ dãy núi này đến Hà viên, chỉ có thể bảo hổ yêu đến thôn Hoàng Khê trước rồi tìm đường.

Cành cây hai bên đường dần thưa thớt, A Triền biết họ sắp ra khỏi núi rừng.

Đúng lúc này, hổ yêu đột nhiên dừng lại.

"Sao vậy?" A Triền nghi hoặc.

"Có tu sĩ nhân tộc lên núi." A Triền không rõ vì sao tim lại đập nhanh hơn nửa nhịp: "Chắc là cuối cùng cũng có người phát hiện đám công tử quyền quý kia mất tích, nên mới đặc biệt lên đây tìm người." "Vậy thì thật là trùng hợp, đỡ cho bản quân phải chủ động đi tìm hắn." Giọng điệu của hổ đen không những không căng thẳng, ngược

lại còn mang theo vẻ hưng phấn.

Nó đã cảm nhận được khí tức trên người kẻ đó, chỉ dựa vào khí tức quanh thân đối phương mà suy đoán, chỉ có Tam cảnh, tuyệt đối không phải đối thủ của mình.

Chương 55

A Triền cười khẽ, cúi người vỗ vỗ vào cổ yêu hổ đen: "Sơn quân thả ta xuống đi, kẻo lát nữa giao thủ với người kia, ta lại cản trở chuyện tốt của sơn quân." "Được, đợi bản quân ăn hắn, sẽ tặng đầu lâu của hắn cho ngươi." "Nếu đã vậy, ta sẽ ở đây chờ sơn quân thắng lợi trở về." A Triền nhìn về phía chân núi, tiếc là chẳng thấy gì cả.

Bạch Hưu Mệnh đứng dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn khu rừng xa xa bị màn đêm nuốt chửng.

Cảnh sắc trong núi đều thu hết vào mắt hắn, hắn đương nhiên cũng nhìn thấy A Triền trong bộ váy đỏ rực, nụ cười như hoa đang cưỡi trên lưng yêu hổ đen.

Đây chính là người được miêu tả trong miệng hoạt thi là "thân thể yếu ớt, e là không sức chống đỡ".

Mới bị bắt đi nửa ngày, nàng và con yêu hổ kia trông như đã quen biết nửa năm.

"Gầm —" Một tiếng gầm vang lên trong núi, cây cối xào xạc, chim chóc trong rừng kinh động bay tán loạn.

Khi yêu hổ đen lao về phía Bạch Hưu Mệnh, nó vẫn còn ảo tưởng, đợi nó ăn tu sĩ nhân tộc trước rồi nuốt yêu đan, sẽ lập tức trở thành đại yêu Tứ cảnh.

Nhưng loài người ngày thường không chút sức phản kháng dưới móng vuốt của nó, nay lại dùng một tay chặn được móng vuốt của nó.

Yêu hổ đen há miệng định cắn, bóng người kia lại đột nhiên biến mất trước mặt nó.

Sau đó, nó chỉ cảm thấy lưng truyền đến cơn đau dữ dội: "Gầm

—” A Triền vịn vào một thân cây bên cạnh, nghe tiếng hổ gầm không ngớt dưới núi, trái tim đang treo lơ lửng dần hạ xuống.

Gầm thê thảm như vậy, con yêu hổ kia e là không có cơ hội tặng đầu của Bạch Hưu Mệnh cho nàng rồi.

Khi tiếng hổ gầm cuối cùng vang lên, A Triền còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của yêu hổ đen: “Hồ yêu, ngươi lừa ta!!!” A Triền cong môi cười, sao có thể nói là lừa được chứ?

Nàng cùng lắm chỉ quên nói cho yêu hổ đen biết, tu sĩ nhân tộc mà nó muốn ăn thịt từng chém giết một con hắc long Tứ cảnh.

Sau tiếng kêu thảm thiết của yêu hổ đen, xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, ngay cả tiếng côn trùng chim kêu cũng không còn nghe thấy.

A Triền dựa vào cây đợi một lúc lâu cũng không thấy ai đến, không khỏi nhíu mày.

Bạch Hưu Mệnh không lẽ giết hổ yêu xong rồi đi luôn chứ?

Nàng còn đang sống chết không rõ trên núi, hắn không nghĩ đến việc tìm kiếm một chút sao?

A Triền đột nhiên có chút tức giận, nàng thử bước về phía trước hai bước, kết quả ngón chân non nớt va phải đá.

Nàng đau kêu một tiếng định ngồi xuống, lại bị người ta giữ lấy eo, sau đó cả người liền bay lên không.

“Ai?” A Triền giãy giụa một chút, nàng cảm thấy mình bị người ta vác lên vai đi xuống núi, giống như một bao tải vậy.

“Bạch đại nhân, ngựa của ngài đâu?” A Triền sợ hắn không trả lời, bèn vỗ vỗ vào eo hắn.

Bước chân của Bạch Hưu Mệnh khựng lại một chút: “Không cưỡi.” “Vậy có thể đổi tư thế khác không, đầu ta choáng quá.” “Yêu

cầu thật nhiều." A Triền sụt sịt mũi: "Ta vừa mới thoát khỏi miệng cọp, suýt nữa bị hổ yêu ăn thịt, ngài không đồng tình với ta sao?" Bạch Hưu Mệnh dừng bước, đặt A Triền xuống, hắn cúi người sát lại gần A Triền: "So với việc đồng tình với ngươi, ta càng muốn biết tại sao con yêu hổ kia lại gọi ngươi là hồ yêu?" "Chuyện này à, đương nhiên là ta lừa nó." Giọng A Triền tùy ý, "Nếu không lừa được nó, ta đã sớm bị ăn thịt rồi, làm sao còn đợi được ngài đến." "Ngươi còn lừa nó những gì?" "Nhiều lắm… Bạch đại nhân, lúc bị bắt đi ta còn không mang giày, chân đau quá." A Triền khẽ phàn nàn với hắn.

Bạch Hưu Mệnh nhìn nàng một lúc, rồi quay lưng lại khom người xuống.

A Triền lập tức nở nụ cười rạng rỡ, bổ nhào lên tấm lưng rộng lớn của hắn, tay chân cùng lúc bám chặt lấy.

Bạch Hưu Mệnh dùng hai tay giữ lấy đùi nàng, bước chân vững vàng cõng nàng xuống núi: "Bây giờ nói được chưa?" "Ta hứa cho nó một viên yêu đan của hồ yêu Tứ cảnh để nó nâng cao cảnh giới, còn muốn giới thiệu cho nó một con hổ cái." "Nó tin ngươi?" "Tin chứ, ta có lừa nó đâu." Giọng A Triền tự nhiên, "Tuy ta chưa từng tận mắt thấy, nhưng những gì ta nói với nó, đều tồn tại trong ký ức của ta." "Chỉ có vậy?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

"Ừm…" Nói đến điểm mấu chốt, A Triền bắt đầu ấp úng, "Những chuyện sau đó không quan trọng." "Ví dụ?" "Ví dụ… ta còn giới thiệu ngài cho nó." A Triền đắn đo dùng từ.

"Giới thiệu." Bạch Hưu Mệnh lặp lại từ này, chẳng trách con yêu hổ đen kia lại vội vàng lao về phía hắn như vậy, hóa ra là bị nàng lừa cho ngốc rồi.

"Ta cũng là bất đắc dĩ." A Triền cố gắng biện minh cho mình, "Nếu không để nó đi tìm ngài, nói không chừng nó đã đưa ta đi xa

chạy cao bay rồi.” Bỏ trốn cùng một con hổ yêu, bị người ta biết thì mất mặt lắm.

“Những người khác bị bắt đi đâu rồi?” “Vẫn còn trên núi.” A Triền đắc ý tự khen mình, “May mà có ta ở giữa xoay xở, mới khiến hổ yêu quên ăn bọn họ mà đi thẳng xuống núi.” Nói đến đây A Triền đột nhiên nhận ra, Bạch Hưu Mệnh lại cứ thế cõng mình xuống núi mà không đi tìm những người kia.

Cho nên, hắn thật sự là chuyên môn đến tìm mình sao?

“Đại nhân.” Gò má A Triền áp vào cổ hắn, nàng hơi quay đầu, hàng mi dài khẽ run, “Ngài đến đây để cứu ta sao?” “Không phải.” “Ồ, vậy ngài đến đây làm gì?” “Tình cờ đi ngang qua.” A Triền cười thành tiếng, hai cánh tay đang vòng qua cổ hắn siết chặt lại: “Nói dối, ngài chính là đến cứu ta.” Bạch Hưu Mệnh không nói gì.

Trong sự xóc nảy đều đặn như vậy, mí mắt A Triền dần trĩu xuống, trước khi thiếp đi, nàng khẽ nói bên tai hắn: “Cảm ơn ngài đã đến cứu ta.” Đây là lần thứ hai.

Nhiều năm qua, dù gặp nguy hiểm thế nào, nàng cũng chưa từng mong đợi có một người sẽ đến giúp mình.

Bạch Hưu Mệnh là người duy nhất sẽ đến cứu nàng.

Sau khi Bạch Hưu Mệnh rời đi, Trần Tuệ vẫn luôn đợi dưới chân núi.

Nàng vừa nghe thấy tiếng hổ gầm ở núi sau, trong lòng đang thấp thỏm, do dự có nên lên xem một chút không, thì đã thấy Bạch Hưu Mệnh từ trên núi đi xuống.

Không thấy A Triền bên cạnh hắn, lòng Trần Tuệ chùng xuống, vô số ý nghĩ không tốt chợt ùa vào đầu.

Đợi đến gần nàng mới phát hiện, A Triền đang nằm trên lưng

Bạch Hưu Mệnh, ngủ say sưa.

Trần Tuệ đang định nói có thể giao A Triền cho nàng, Bạch Hưu Mệnh đã nghiêng đầu nói với nàng: "Hổ yêu đã chết, Tràng quỷ sẽ tự tan đi, ngươi có thể lên núi tìm người rồi." Trần Tuệ sững sờ, nàng là hoạt thi, tự nhiên không sợ núi rừng ban đêm.

Lâm Tuế và Cao Lạc sống chết không rõ, lúc này đi tìm, có lẽ còn kịp.

Chỉ là… Nàng do dự nhìn A Triền, cuối cùng nói: "Vậy A Triền xin nhờ Bạch đại nhân." "Ừ." Lúc Bạch Hưu Mệnh đưa A Triền về Hà viên, trưởng bối trong nhà của mấy người đi săn cuối cùng cũng phát hiện người mất tích, lục tục đến cầu kiến trưởng công chúa.

Trưởng công chúa trước đó đã nghe một tràng lời của Trần Tuệ, trong lòng đã không còn ấn tượng tốt với đám tiểu bối của mấy nhà này, bọn họ phen này hoàn toàn là tự làm tự chịu, nhưng bà không thể nói ra lời trong lòng, đành để ma ma sắp xếp họ ở một sảnh.

Những người đưa con cháu đến Hà viên chơi đều là phu nhân các nhà, trưởng công chúa vừa bước vào sảnh, mấy vị phu nhân quyền quý lập tức mắt đỏ hoe tiến lên đón.

Trong đó kích động nhất là Lý quốc công phu nhân, bà ta túm lấy tay áo Phúc Ninh trưởng công chúa, nghẹn ngào hỏi: "Trưởng công chúa, con trai tôi thật sự xảy ra chuyện rồi sao?" Lúc bà gả cho Lý quốc công, Lý quốc công đã có hai người con trai ruột, quốc công phủ cũng đã lập thế tử.

Bao năm nay bà chỉ có được Trương Tự Dao là con trai duy nhất, cưng như châu như ngọc, vốn nghĩ rằng dù con trai không thành công thì anh cả nó cũng có thể cho nó một miếng cơm ăn, ai ngờ chớp mắt lại gặp phải tai họa như vậy.

“Trưởng công chúa, nghe nói đại nhân của Minh Kính Ti đã vào núi cứu người, là thật sao?” An Tây tướng quân phu nhân Diêu thị ở bên cạnh cũng truy vấn, trong lòng bà ta oán hận con trai của em họ đã làm hư con trai mình, nhưng không tiện nói ra, chỉ có thể hy vọng con trai mình thoát được một kiếp.

“Các vị phu nhân, xin hãy bình tĩnh.” Ma ma hầu hạ bên cạnh Phúc Ninh trưởng công chúa tiến lên ngăn mấy người lại.

Phúc Ninh trưởng công chúa cũng không để ý đến sự thất thố của họ, sau khi ngồi xuống mới nói với mấy người: “Bản cung đã lệnh cho người báo cáo việc này lên nha môn, nha môn sẽ phái người ra khỏi thành điều tra trong đêm, ngoài ra bản cung cũng đã cho hộ vệ tìm người dọc đường, xin các vị phu nhân yên tâm.” Trưởng công chúa đã nói vậy, họ dù không yên tâm cũng không có cách nào, lúc nhận được tin, họ đã phái hết hộ vệ mang theo đi tìm rồi, bây giờ cũng chỉ có thể ngồi đây chờ đợi.

Không bao lâu, hộ vệ bên ngoài đưa tin vào.

Ma ma thì thầm bên tai trưởng công chúa: “Công chúa, Bạch đại nhân đã về.” Trưởng công chúa lộ vẻ vui mừng, vừa đứng dậy, mấy vị phu nhân đang nhìn chằm chằm bà cũng đứng dậy theo.

Trưởng công chúa cũng không để ý đến họ, được ma ma dìu đến viện của Bạch Hưu Mệnh.

Hộ vệ ngoài viện thấy bà vội vàng hành lễ: “Gặp qua trưởng công chúa.” “Bạch Hưu Mệnh có đưa người về không?” Trưởng công chúa hỏi.

Hai tên hộ vệ nhìn nhau, hơi do dự một chút, một trong số đó mới nói: “Bạch đại nhân chỉ đưa về một người.” Phúc Ninh trưởng công chúa sững sờ: “Sao chỉ có một người?” Bà cứ nghĩ Bạch Hưu Mệnh đã chịu lên núi cứu người, ít nhất cũng tìm được mấy người, sao chỉ

đưa về một người, chẳng lẽ chỉ có một người còn sống?

Bà trong lòng có chút thấp thỏm, Ninh Viễn bá phu nhân ở phía sau đã trực tiếp ngồi phịch xuống đất, khóc lớn: "Con trai của ta ơi…" Tên hộ vệ kia vội vàng nói thêm: "Bạch đại nhân đưa về là một vị cô nương." Tiếng khóc gào đột ngột dừng lại, không nhận được tin tức của con trai bây giờ đối với họ mà nói cũng xem như là tin tốt.

Phúc Ninh trưởng công chúa nói với hộ vệ gác cửa: "Tránh ra đi, ta vào xem." "Vâng." Hộ vệ mở cửa, trưởng công chúa bước vào sân, mấy vị phu nhân phía sau thấy vậy vội vàng đi theo, dù tạm thời chưa có tin tức của con trai, vị Bạch đại nhân kia hẳn cũng có chút thu hoạch, họ cần phải hỏi.

Một nhóm người vừa đến ngoài phòng, chưa kịp gõ cửa, Bạch Hưu Mệnh đã đẩy cửa bước ra.

Phúc Ninh trưởng công chúa mượn ánh sáng đèn lồng dưới mái hiên để quan sát người em họ của mình, lúc hắn rời khỏi Hà viên không mặc bộ đồ này, sao ra ngoài một chuyến lại thay y phục, chẳng lẽ bị thương?

"Bị thương sao?" Trưởng công chúa nhìn Bạch Hưu Mệnh, giọng quan tâm hỏi.

"Không có." Bạch Hưu Mệnh đáp lời ngắn gọn, hắn chỉ là lúc giết hổ yêu bị máu bắn lên người.

"Công chúa tìm ta có việc?" "Nghe nói ngươi cứu người trở về, trong núi đó thật sự có yêu tà?" "Ừm, đã trừ khử rồi." Phúc Ninh trưởng công chúa thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt mấy vị phu nhân sau lưng bà không hề giãn ra, Diêu thị vội vàng truy vấn: "Bạch đại nhân, ngài có thấy tung tích con trai ta trong núi không?" "Chưa từng." "Bạch đại nhân có tiện cho vị cô nương được ngài cứu về ra gặp mặt không, chúng ta chỉ muốn hỏi nàng mấy câu." Lý quốc công

phu nhân cũng lên tiếng.

Họ đều cho rằng, nếu trong núi có yêu tà, nữ tử kia bị bắt, con trai họ e là cũng khó thoát khỏi vận mệnh bị bắt, có lẽ nữ tử kia biết được tung tích con trai họ.

Tuy nhiên Bạch Hưu Mệnh không hề nể mặt mấy người, lạnh lùng nói: "Không tiện." Nói xong, hắn quay sang Phúc Ninh trưởng công chúa: "Xin công chúa phái một nha hoàn qua đây chăm sóc, và mời một vị thái y đi cùng qua đây." Phúc Ninh trưởng công chúa trong lòng kinh ngạc, là vì vị cô nương được hắn đưa về sao?

Người em họ này của mình cũng có lúc chu đáo như vậy sao?

Bà quay đầu nhìn ma ma bên cạnh, ma ma kia lập tức hiểu ý, vội vàng đi tìm nha hoàn và thái y.

Bị Bạch Hưu Mệnh từ chối không chút lưu tình, sắc mặt mấy vị phu nhân đều không tốt, đặc biệt là Tiết Thị lẫn trong đám người, oán hận trong lòng đối với Bạch Hưu Mệnh càng tăng thêm mấy phần.

Hắn đã có thể cứu Quý Thiền, tại sao lại không thể tiện tay cứu luôn con trai bà?

Bà ta liếc nhìn các phu nhân đang lo lắng, quyết định đem chuyện xảy ra trong viện lúc trước nói cho mấy vị này biết, Bạch Hưu Mệnh bỏ mặc con cháu quyền quý, lại đi cứu một Quý Thiền không quan trọng trở về, làm sao có thể không có tư tâm!

Bà ta không tin, Bạch Hưu Mệnh không sợ đắc tội Tấn Dương Hầu phủ của bọn họ, lại không sợ đắc tội nhiều gia đình quyền quý sao?

Đến lúc đó dù hoàng đế có thiên vị hắn, hắn bị các nhà đàn hặc, e là cũng không có kết cục tốt đẹp!

Trưởng công chúa thấy Bạch Hưu Mệnh không định cho bất cứ ai

gặp vị cô nương bên trong, bèn lên tiếng khuyên mấy vị phu nhân sau lưng đi về.

Mấy người không dám không nể mặt công chúa, đành phải không tình nguyện lui xuống, trái lại Phúc Ninh trưởng công chúa lại ở lại.

Chẳng bao lâu, ma ma dẫn một vị thái y và một nha hoàn đến.

Bạch Hưu Mệnh dẫn thái y và nha hoàn cùng vào phòng, trưởng công chúa cũng nhẹ nhàng đi theo vào.

Vừa vào phòng trong liền thấy một cô nương đang ngủ trên giường của em họ mình.

Thái y tiến lên bắt mạch cho A Triền, trong lúc đó A Triền vẫn hôn mê, không hề tỉnh lại.

Sau khi bắt mạch, thái y lui ra phòng ngoài, đến gian ngoài mới nói với Bạch Hưu Mệnh: "Vị cô nương này thể chất quá yếu, có lẽ hôm nay bị gió núi thổi, hơi bị cảm lạnh.

Nhưng đại nhân yên tâm, không nghiêm trọng, ban đêm có thể sẽ sốt cao, chỉ cần chăm sóc cẩn thận là được, tạm thời không cần dùng thuốc." Bạch Hưu Mệnh khẽ gật đầu: "Nàng thường xuyên sốt cao không hạ, xin thái y đêm nay ở lại đây." "Vâng." Mặc dù thái y cảm thấy chút bệnh vặt này không cần mình phải thức đêm, nhưng ai bảo vị này ông ta không đắc tội nổi chứ.

Phúc Ninh trưởng công chúa lại không để ý những điều này, chỉ kinh ngạc nhìn người em họ của mình, hắn ngay cả chuyện người ta thường xuyên sốt cao không hạ cũng biết?

Hai người này rốt cuộc có quan hệ gì?

Ma ma bên cạnh công chúa sắp xếp cho thái y ở phòng bên, nha hoàn tự giác đi lấy nước, phòng khi đêm cần dùng.

Chỉ còn lại Phúc Ninh công chúa và Bạch Hưu Mệnh ở gian ngoài, bà mới dò hỏi: "Cô nương bên trong là người trong lòng của ngươi?" "Không phải." "Thật sao?" Phúc Ninh trưởng công chúa không tin.

"Chỉ là ngày thường có vài phần giao tình, thân thể nàng không tốt, tiện tay giúp một chút." Đối với hắn mà nói, đi cứu nàng cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, con hổ yêu kia ngay cả khởi động cũng không tính.

"Trước đây chưa từng thấy ngươi nhiệt tình như vậy." Bạch Hưu Mệnh nhướng mày: "Có lẽ là vì những người khác đều trông không thuận mắt." "Để ngươi nhìn thuận mắt quả không dễ dàng." Phúc Ninh trưởng công chúa cười nói.

Không dễ dàng sao?

Bạch Hưu Mệnh nghĩ lại, cũng không khó lắm.

Quý Thiền ở trước mặt hắn chẳng phải cũng đầy tâm tư nhỏ nhặt sao, người như nàng hắn còn có thể nhìn thuận mắt, những người khác không vào được mắt hắn, cũng chỉ có thể trách chính bọn họ.

Sắp xếp cho A Triền xong, Bạch Hưu Mệnh bước ra khỏi phòng, hắn đứng bên hồ nước không lâu, một đám Minh Kính Ti vệ đã ùa vào Hà viên.

"Đại nhân, thuộc hạ đến muộn." Phong Dương và Giang Khai đồng thanh nói, hai người nhận được tin tức liền xuất thành với tốc độ nhanh nhất, trên đường không dám chậm trễ chút nào.

Bạch Hưu Mệnh không nói nhiều với họ, chỉ nói với hai người: "Núi sau thôn Hoàng Khê còn có một con hổ yêu." Giang Khai đầu tiên là sững sờ, sau đó sắc mặt biến đổi, lập tức quỳ xuống nhận lỗi: "Là thuộc hạ thất trách, xin đại nhân trách phạt." Bạch Hưu Mệnh không trách mắng hắn, chỉ nói: "Trở về tự mình lĩnh phạt." "Vâng." Giang

Khai thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không bị cách chức là được.

Trước đó là hắn đến điều tra vụ án hổ yêu, cũng đã bắt một con hổ yêu Nhị cảnh về, ai ngờ trong núi này lại không chỉ có một con.

"Đại nhân, yêu vật trong núi kia sao rồi?" Phong Dương dò hỏi, đại nhân nhà hắn đã biết sự tồn tại của hổ yêu, chắc con hổ yêu kia không sống nổi rồi.

"Yêu vật đã chết, ngươi dẫn người đi thu dọn xác." "Thuộc hạ tuân lệnh." "Đại nhân, vậy còn ta?" Giang Khai hỏi.

"Con hổ yêu kia đã bắt mấy người lên núi, ngươi dẫn người đi lùng sục núi, bất kể sống chết, tìm người về." Phong Dương nhanh chóng dẫn Minh Kính Ti vệ rời đi, Giang Khai thì đến gặp mấy vị phu nhân trước, xác nhận những người mất tích với họ rồi mới rời khỏi Hà viên.

Chương 56

Sau khi sắp xếp mọi việc ổn thỏa, Bạch Hưu Mệnh trở về phòng, giường của hắn đã nhường cho A Triền, hắn chỉ có thể nghỉ ở sập gian ngoài.

Đến nửa đêm, nha hoàn được phái đến chăm sóc A Triền vội vàng đi tìm thái y, A Triền quả nhiên bắt đầu sốt.

Thái y châm cứu cho nàng, lại chỉ huy nha hoàn dùng khăn tay ngâm nước giếng lạnh để hạ nhiệt cho nàng, vật lộn gần một canh giờ, cuối cùng cũng hạ được nhiệt độ xuống.

Bạch Hưu Mệnh sớm đã bị đánh thức, hắn vẫn luôn mở mắt, nhưng không hề đi vào.

Cho đến khi thái y khẽ nói một câu "Không sao rồi", xách hòm thuốc rời đi, hắn mới lại nhắm mắt.

A Triền trong giấc mơ không biết mình bị bệnh, có lẽ là ban ngày cùng hổ yêu nhắc đến Thanh Tự Sơn, trong mơ nàng cũng quay về Thanh Tự Sơn.

Trong mơ, nàng nghe lén được tổ mẫu và trưởng lão trong tộc nói chuyện.

Trưởng lão nói với tổ mẫu nàng: "A Triền tuy huyết mạch không thuần, nhưng trời sinh tám đuôi, tại sao không bồi dưỡng cho tốt?" Tổ mẫu lại lạnh lùng đáp: "Nó và Thanh Tự Sơn của ta chẳng có quan hệ gì, giữ nó lại chẳng qua vì cha nó là đứa con trai đầu của ta." "Vậy… tên của hai chị em chúng nó cũng không ghi vào tộc phổ sao?" "Không ghi." Lúc đó A Triền hình như đã lén lút buồn rất lâu, cho dù bây giờ là mơ, lần nữa mơ thấy cảnh tượng này nàng vẫn cảm thấy rất buồn.

Nàng từ nhỏ lớn lên ở Thanh Tự Sơn, nơi đó lại không phải là nhà của nàng, tổ mẫu cũng không thừa nhận nàng là đồng tộc.

Phụ thân không cần nàng, tổ mẫu không cần nàng, muội muội cũng biến mất… A Triền trong giấc mơ khẽ nức nở, Bạch Hưu Mệnh đành chấp nhận số phận mà mở mắt ra lần nữa.

Nha hoàn hầu hạ trong phòng cũng nghe thấy tiếng khóc, khẽ dỗ mấy câu nhưng không có tác dụng, nàng ta định gọi A Triền tỉnh dậy, vừa đẩy hai cái, liền thấy cửa phòng mở ra, Bạch Hưu Mệnh mặt trầm như nước xuất hiện ở cửa.

Nha hoàn trong lòng giật mình, vội vàng xoay người hành lễ: "Có phải đã làm ồn đến đại nhân rồi không ạ?" Bạch Hưu Mệnh không để ý đến nha hoàn, khi hắn đi đến bên giường, A Triền đã mơ màng mở mắt.

"Bạch đại nhân." Nàng khẽ lẩm bẩm một câu, đưa tay nắm lấy tay áo hắn.

Nhìn thấy Bạch Hưu Mệnh, nàng dường như an tâm không ít, lại nhắm mắt lại.

Bạch Hưu Mệnh thấy trên mặt nàng vẫn còn vương nước mắt, đưa tay ra, đầu ngón tay chưa chạm vào mặt nàng đã rụt về.

Hắn quay đầu nói với nha hoàn: "Lau cho nàng." Nha hoàn không dám nhiều lời, lập tức dùng nước ấm giặt khăn sạch, lau mặt cho A Triền.

Sau khi lau mặt sạch sẽ, A Triền dùng tay áo dụi dụi mặt mình, lật người, đè ống tay áo rộng dưới thân.

Không bị ác mộng quấy rầy, nửa đêm sau A Triền ngủ rất ngon.

Nàng ngủ một mạch đến hừng đông, lúc tỉnh dậy, nàng vươn vai một cái, cảm thấy sảng khoái tinh thần.

Chỉ là nhớ lại đêm qua, nàng lờ mờ nhớ, mình hình như đã mơ mấy giấc mơ hỗn loạn, còn mơ thấy Bạch Hưu Mệnh.

Hắn ngồi quay lưng về phía nàng bên mép giường, dường như mỗi lần mở mắt ra đều có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn.

A Triền lắc lắc đầu, cảm thấy đoạn này có lẽ là do mình tưởng tượng ra, ai lại mơ chuyên thấy sau lưng người khác chứ?

Nha hoàn thấy nàng tỉnh, lập tức mang đến y phục và giày dép mới, lại bưng nước nóng đến phục vụ nàng rửa mặt, nàng không hề chú ý đến ánh mắt kỳ lạ của nha hoàn khi nhìn mình.

Nha hoàn kia không nhịn được mà nhìn A Triền thêm mấy lần, đêm qua vị Bạch đại nhân kia đã ngồi bên giường vị cô nương này hơn một canh giờ, khiến nàng ta ở trong phòng cũng thấp thỏm bất an mở to mắt đợi hơn một canh giờ.

May mà cuối cùng vị cô nương này đã buông tay áo của vị đại nhân kia ra, nếu không đêm nay nàng ta e là cũng không thể nhắm mắt.

A Triền sau khi rửa mặt xong, từ miệng nha hoàn biết được mình đang ở Hà viên, trong viện của Bạch Hưu Mệnh.

Nàng thay y phục mới, định đi tìm Bạch Hưu Mệnh hỏi thăm tung tích của Tuệ nương và Lâm Tuế.

Nghe nha hoàn nói đêm qua hắn ngủ ở gian ngoài, nhưng A Triền đi đến gian ngoài thì phát hiện hắn lúc này đã không còn ở đó.

Nàng đi đến cửa, đang định đi tìm Bạch Hưu Mệnh thì nghe thấy bên ngoài truyền đến từng tràng tiếng khóc gào.

Cửa vừa đẩy ra, A Triền liền nhìn rõ cảnh tượng trong sân.

Trong sân quả thật chen chúc không ít người, nam nam nữ nữ, có người đứng, có người nằm.

Bạch Hưu Mệnh đứng ở trung tâm sân, sau lưng hắn bên trái bên phải là Phong Dương và Giang Khai.

Trước mặt hắn, trên mặt đất đặt song song bốn người và một cỗ thi thể, dường như mới được đưa đến không lâu, bên cạnh còn có mấy vị quý phu nhân ăn mặc lộng lẫy, xem ra là thân quyến của mấy người này.

Mấy vị thái y đang bận rộn chạy quanh bốn người đang kêu gào không ngớt để chữa trị, nhìn sắc mặt của thái y, tình hình dường như không mấy tốt đẹp.

Trong đó thương tích nghiêm trọng nhất là Lâm Hành bị đặt trên tấm ván gỗ ngoài cùng bên trái, hai chân gãy nhiều chỗ, lúc này đang đau đớn kêu la không ngớt.

Diêu thị túm lấy tay áo một vị thái y hỏi: "Đại phu, vết thương của con trai ta có chữa được không?

Chân của nó sẽ không sao chứ?" Vị thái y kia cũng không muốn nói lời đắc tội người khác, nhưng xương trên chân này đã gãy thành như vậy, căn bản không có khả năng lành lại.

Ông ta chỉ có thể nói thật: "Tướng quân phu nhân, vết thương ở chân của lệnh công tử thật sự quá nghiêm trọng, cho dù có lành lại, sau này cũng không thể đứng dậy được." Diêu thị nghe xong lập tức ngã ngửa ra sau, may mà nha hoàn bên cạnh nhanh tay đỡ lấy.

Lúc này Lâm Hành vẫn đang gào khóc không ngừng: "Là Lâm Tuế con tiện nhân đó, nương, là Lâm Tuế đánh gãy chân của con, con muốn giết nó!

Con nhất định phải giết nó!" Diêu thị thấy bộ dạng điên cuồng của con trai, nắm chặt tay nha hoàn, giọng đanh lại hỏi: "Lâm Tuế đâu?" Nha hoàn kia ngẩng đầu liếc nhìn phòng bên đang đóng chặt cửa, khẽ

nói: “Cô nương đang ở trong phòng bên, nghe nói đệ đệ của cô nương vẫn chưa tỉnh, cô nương đang ở bên cạnh trông chừng.” “Đi, gọi nó ra đây cho ta.” Nha hoàn có chút khó xử, nàng liếc nhìn Bạch Hưu Mệnh đang đứng trong sân, và cả Minh Kính Ti vệ trông hung thần ác sát đang canh gác bên ngoài phòng bên, không nhịn được khuyên nhủ: “Phu nhân, bây giờ vẫn nên lo cho nhị công tử trước đã.” Diêu thị trở tay tát cho nha hoàn kia một cái, hùng hổ xông vào phòng bên, vừa đến cửa đã bị hai thanh đao chặn lại.

“Lui ra!” Diêu thị lùi lại một bước, sau đó lại tiến lên: “Ta muốn gặp Lâm Tuế, ta là mẹ nó, các ngươi để nó ra đây.” Hai tên Minh Kính Ti vệ mặt không biểu cảm chắn ở ngoài, không hề động đậy.

Có lẽ là biết con trai đã tàn phế, Diêu thị cuối cùng cũng xé bỏ bộ mặt quý phu nhân, lại ở ngoài phòng bên chửi bới: “Lâm Tuế, ngươi cái đồ sao chổi này, cút ra đây cho ta!

Ngươi từ nhỏ hại ta chưa đủ, bây giờ lại hại chính anh ruột mình, sao ngươi còn mặt mũi sống trên đời này!

Sao ngươi không đi chết đi!” Diêu thị vẫn còn đang la mắng ở cửa, bên kia, bên cạnh cỗ thi thể phủ vải trắng, Tiết Thị nằm bò bên cạnh, khóc đến gần như ngất đi.

A Triền đứng ở cửa, nhìn Tiết Thị mềm nhũn trên mặt đất khóc lóc không ngừng.

Nàng nghĩ, con người quả nhiên là tồn tại phức tạp, một khi mất đi người mình yêu thích, họ sẽ đau khổ không muốn sống, nhưng khi trừ khử người mình không thích, họ lại chỉ vui mừng như điên.

So với việc nhìn thấy Tiết Thị cười đắc ý, mình quả nhiên vẫn thích nhìn thấy bà ta khóc hơn.

Tiết Thị vẫn chưa chú ý đến A Triền, bà ta không hiểu, tại sao

những người khác đều sống sót, chỉ có con trai mình chết?

Nó còn trẻ như vậy, nó còn có tiền đồ rộng lớn!

Bà ta giật tấm vải trắng phủ trên người Tiết Chiêu ra, chỉ liếc nhìn thi thể nó một cái, liền ngất đi.

Cái chết của Tiết Chiêu rất thảm, cơ thể hắn như bị thứ gì đó đè nát, phần từ ngực trở xuống đều bị ép bẹp.

Mấy vị phu nhân còn lại nhìn rõ thi thể cũng đều kinh hãi la lên rồi quay đi, còn có người đi ra một bên nôn khan.

Lúc này họ cũng không còn ồn ào đòi Bạch Hưu Mệnh cho một lời giải thích nữa, có sự so sánh, họ lại cảm thấy con trai mình có thể sống sót đã là may mắn lắm rồi.

Họ đợi cả một đêm, cuối cùng mới đợi được tin con trai được cứu về.

Vốn là nên vui mừng, nhưng trước đó, Tiết Thị đã nói với họ, Bạch Hưu Mệnh rõ ràng có thể cứu con trai họ về, lại cố ý chỉ đưa một nữ tử kia về, hắn chính là coi thường mạng người, không đặt các nhà vào mắt.

Họ vốn trong lòng đã có chút bất mãn, sau lại biết con trai mình bị thương không nhẹ, lúc đến đây, đều định để hắn cho một lời giải thích.

Kết quả đến nơi lại phát hiện con trai mình tuy bị thương nặng, nhưng cũng không phải là không thể hồi phục.

Ít nhất so với Lâm Hành hai chân tàn phế, và Tiết Chiêu chết thảm, đã xem như là tốt rồi, lúc này họ cũng không còn tâm tư truy cứu.

Đợi thái y băng bó cho ba người bị thương không quá nghiêm trọng xong, mấy vị phu nhân đang đợi bên cạnh lần lượt tiến lên hỏi:

“Bạch đại nhân, chúng ta có thể đưa người về viện của mình chữa trị được không?” “Có thể.” Bạch Hưu Mệnh đồng ý, họ lập tức cho hộ vệ đến khiêng con trai mình đi.

Chẳng mấy chốc, trong sân chỉ còn lại Lâm Hành đang kêu gào không ngớt và thi thể của Tiết Chiêu.

Ngoài phòng bên, trong tiếng chửi rủa không dứt của Diêu thị, cửa cuối cùng cũng mở ra, Lâm Tuế người vẫn còn mang nhiều vết trầy xước bước ra.

Diêu thị thấy nàng không nói một lời, một cái tát liền vung tới.

Lâm Tuế không né, cái tát đó cực mạnh, mặt nàng bị đánh lệch sang một bên.

Diêu thị vẫn cảm thấy chưa đủ, móng tay sắc nhọn cào về phía mặt nàng, lại bị một bàn tay đưa ngang ra nắm chặt lấy.

“Buông ra, ngươi là cái thá gì mà dám cản ta!” Giọng Diêu thị chói tai, cố sức giãy khỏi bàn tay đang nắm cổ tay mình nhưng không thể lay chuyển được chút nào.

Trần Tuệ hất tay ra, Diêu thị lảo đảo ngã về sau, nha hoàn đi cùng vội chạy tới đỡ lấy bà ta, trên mặt nha hoàn kia còn hằn một dấu tát đỏ rực.

“Vị phu nhân này, bên trong còn có người bị thương, xin hãy nhỏ tiếng một chút.” “Ta làm việc không đến lượt ngươi xen mồm, mau tránh ra cho ta.” Diêu thị thấy thái độ Trần Tuệ hòa nhã, khí thế lập tức lại trở nên ngang ngược.

Bà ta níu lấy tay áo Lâm Tuế, ánh mắt nhìn qua như muốn lăng trì nàng.

Bà ta nghiến răng, tựa như muốn nuốt sống Lâm Tuế: “Sớm biết có ngày hôm nay, lúc ngươi mới sinh ra ta nên dìm chết ngươi!

Đồ súc sinh máu lạnh ngay cả anh ruột của mình cũng không tha!" "Diêu phu nhân đang nói chính mình sao?

Một con súc sinh ngay cả con gái ruột cũng không tha, sinh ra người như ta, chẳng phải rất bình thường sao?" Lâm Tuế giật tay áo mình ra khỏi tay Diêu thị.

Nàng đã từng có lúc hoài nghi chính mình, có phải nàng đã làm sai điều gì, nên mẫu thân mới luôn lạnh nhạt với nàng?

Sau này, lòng nguội lạnh, không còn kỳ vọng gì vào bà ta nữa, nàng lại nghĩ bà ta thiên vị Lâm Hành thì cứ thiên vị đi, chẳng qua cũng chỉ là một người mẹ, bà ta đối xử không tốt với mình, mình cũng chẳng thèm.

Cho đến hôm nay, Lâm Tuế mới nhìn rõ, người đàn bà trước mắt này, chưa bao giờ xem nàng là con gái ruột.

Nàng và Lâm Hành cùng bị hổ yêu bắt đi, trong mắt bà ta chỉ có Lâm Hành, đến một câu hỏi thăm nàng cũng không có.

Lâm Hành nói nàng hại hắn, bà ta không hề có một chút nghi ngờ, đã định tội cho nàng.

Lúc ở trên núi, nàng thật sự nên… Lâm Tuế siết chặt nắm tay, nếu Tuệ nương không đến kịp, báo cho nàng tin tức đệ đệ còn sống, một gậy kia của nàng đã nên đánh gãy cổ Lâm Hành rồi.

Lâm Tuế nhớ lại chuyện xảy ra trên núi, có hơi thất thần.

Ánh mắt nàng lướt qua Diêu thị, nhìn về phía Lâm Hành.

Lâm Hành cũng đang nhìn về phía họ, khi ánh mắt chạm nhau, hắn lộ vẻ kinh hãi và né tránh rõ rệt.

"Đồ bất hiếu ngỗ nghịch dám mắng mẹ ruột, từ nay về sau, ngươi và phủ Tướng quân chúng ta không còn nửa phân quan hệ!" Diêu thị

vẫn không ngừng la mắng.

Chửi xong, bà ta quay sang nói với Bạch Hưu Mệnh: "Bạch đại nhân, con súc sinh này suýt nữa đã hại chết con trai ta, còn hại chết con trai của Tấn Dương hầu phu nhân, chẳng lẽ không nên bắt giữ ngay lập tức sao?" "Từ khi nào Tướng quân phu nhân cũng có thể xen vào chuyện của Minh Kính Ti rồi?" Lúc này Diêu thị đang giận sôi máu, đối mặt với câu chất vấn của Bạch Hưu Mệnh cũng không hề sợ hãi, bà ta hùng hổ nói: "Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?

Bạch đại nhân tối qua rõ ràng có thể cứu con trai ta ra, lại cố ý trì hoãn thời gian, đến sáng nay mới đưa người về.

Bây giờ, hung thủ hại con trai ta đang ở ngay trước mắt, ngài lại mặc kệ không quản, đợi tướng quân nhà ta biết chuyện, nhất định sẽ tố cáo ngài tội tắc trách!" Giọng Bạch Hưu Mệnh không nhanh không chậm: "Tướng quân phu nhân không cần vội, An Tây tướng quân sẽ đến ngay thôi, đến lúc đó ai đúng ai sai, tự sẽ có phân định." Diêu thị cười lạnh trong lòng, Bạch Hưu Mệnh cũng chỉ có thể ngông cuồng được lúc này thôi, nếu phu quân của bà ta biết con trai biến thành bộ dạng này, nhất định sẽ liều mạng với hắn.

Nghĩ đến đây, bà ta lại hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Tuế, rồi quay về bên cạnh Lâm Hành giữa những tiếng kêu la thảm thiết của hắn.

Xem xong màn kịch này, A Triền mới xách váy bước xuống thềm, đi về phía Trần Tuệ và Lâm Tuế.

Trần Tuệ ngẩng mắt thấy A Triền, thấy má nàng hồng hào, thầm nghĩ tối qua Bạch Hưu Mệnh chăm sóc nàng rất tốt, cuối cùng cũng yên tâm.

"Ngươi tìm được đệ đệ chưa?" A Triền hỏi Lâm Tuế.

Lâm Tuế gật đầu, vẻ mặt thả lỏng hơn nhiều: “Tìm được rồi, chỉ là mất máu quá nhiều, vừa cho uống thuốc, người vẫn chưa tỉnh.” Trần Tuệ thấy bên ngoài có nhiều người nhìn về phía họ, liền hạ giọng nói: “Chúng ta vào trong trước đi.” A Triền theo hai người vào gian phòng bên, cửa phòng đóng lại, ngăn cách những ánh nhìn của người bên ngoài.

Bài trí trong phòng rất đơn giản, một chiếc giường gỗ đặt sát tường, trên đó có một thiếu niên đang nằm thẳng.

Đầu và nửa thân trên của thiếu niên đều quấn băng gạc, dường như bị thương không nhẹ.

Thấy A Triền nhìn chằm chằm vào băng gạc trên người Cao Lạc, Lâm Tuế thấp giọng nói: “Lâm Hành nói là Tiết Chiêu bắn một mũi tên vào người Tiểu Lạc, còn hại đệ ấy lăn xuống núi đập vào đầu.” Trần Tuệ nhìn Cao Lạc, khen ngợi: “Lúc ta tìm thấy nó, nó đã tự mình bẻ gãy thân tên, chỉ để lại phần mũi tên trong cơ thể, còn tìm cỏ cầm máu đắp lên vết thương, nếu không cũng không cầm cự được lâu như vậy.” Nàng nhiều nhất cũng chỉ đưa người xuống núi, rồi giao cho vệ sĩ Minh Kính Ti đến sau, người thật sự cứu Cao Lạc lại chính là bản thân cậu bé.

“Người không sao là tốt rồi.” A Triền nhìn ra được, Cao Lạc chính là chỗ dựa tinh thần của Lâm Tuế.

Chương 57

Dù cho Diêu thị, người mẹ ruột, dùng những lời lẽ khó nghe đến vậy để mắng nàng, nàng cũng không hề lay động, nhưng nếu Cao Lạc xảy ra chuyện, e rằng Lâm Tuế đã không còn là bộ dạng bây giờ.

Trần Tuệ cũng nói với Lâm Tuế ở bên cạnh: "Ngươi không cần để tâm lời mẹ ngươi nói, những gì ngươi làm đều do hổ yêu ép buộc, ngươi cũng không giết người, bất kể là nha môn nào cũng không thể định tội ngươi." Lâm Tuế lắc đầu: "Ta không lo lắng, cũng không sợ chết, lúc bị hổ yêu bắt đi ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý không về được rồi." Nàng thậm chí đã nghĩ, cho dù bị hổ yêu giết chết, cũng phải đồng quy vu tận với Lâm Hành.

Lâm Tuế nhìn sang A Triền, nếu không có nàng, hôm nay mình cũng không thể bình yên ngồi đây chờ đệ đệ tỉnh lại.

Về phần tại sao A Triền có thể thuyết phục con hổ yêu đó, những lời nàng nói với hổ yêu rốt cuộc có ý gì, Lâm Tuế hoàn toàn không quan tâm.

Nàng chỉ cần nhớ rằng, A Triền và Tuệ nương đã cứu mạng nàng và đệ đệ nàng là đủ rồi.

"Ta cứ nghĩ, ngươi sẽ không tha cho Lâm Hành." A Triền có chút tò mò, lúc nàng đánh cược với hổ yêu, nàng thật sự tin rằng mình sẽ thắng.

Mặc dù ban đầu Lâm Tuế chỉ đánh gãy chân Lâm Hành rồi bỏ đi, nhưng nàng vẫn cảm thấy sau khi đuổi kịp những người khác, Lâm Tuế sẽ quay lại tìm Lâm Hành.

Trong người Lâm Tuế có một sự tàn nhẫn, nếu bị dồn đến đường cùng, nàng sẽ rất điên cuồng.

“Vốn là vậy.” Lâm Tuế kể lại trải nghiệm của mình trong núi, “Có những con trành quỷ kia chỉ đường, ta rất nhanh đã đuổi kịp những người khác, trừ người đã chết.

Sau khi đuổi kịp họ, ta lại quay về chỗ Lâm Hành, vốn định bắt hắn đền mạng cho đệ đệ ta, nhưng lúc đó Tuệ nương đã đến.” Trần Tuệ đáp lời: “Chúng ta đã hỏi Lâm Hành mấy câu, nghe xong câu trả lời mới quyết định tạm thời tha cho hắn.” “Câu hỏi gì?” A Triền tò mò.

“Tướng quân phu nhân đối xử không tốt với Lâm Tuế, là vì bà ta mê tín, cho rằng Lâm Tuế tương khắc với bà ta.

Vậy còn Lâm Hành, sự thù địch của hắn với Lâm Tuế từ đâu mà ra?

Lại tại sao cứ nhất quyết nhắm vào Cao Lạc, một người đệ đệ đã hai năm không gặp Lâm Tuế.” “Ghen tị?” A Triền phỏng đoán, rồi lập tức lắc đầu, “Hắn còn chẳng thèm để Lâm Tuế vào mắt, sao có thể để đệ đệ của nàng vào mắt được.” “Chúng ta đã tra hỏi Lâm Hành, hỏi hắn trước đó tại sao lại đến thôn Hoàng Khê, tại sao lại đi gây sự với Cao Lạc, không ngờ hắn lại nói, hai lần đi tìm Cao Lạc, đều là do muội muội nuôi của Lâm Tuế, Lâm Đình, đề nghị.” A Triền hơi kinh ngạc: “Hắn tại sao lại nghe lời Lâm Đình?

Một người lớn như vậy, dễ dàng bị xúi giục thế sao?” Lâm Tuế khinh bỉ cười một tiếng: “Nếu là người khác ta có lẽ sẽ nghi ngờ, nhưng là Lâm Đình, thì đúng là có bản lĩnh đó.

Ngươi chưa đến phủ Tướng quân, e là chưa thấy qua cảnh cả nhà đều xoay quanh Lâm Đình đâu.” 62.

Ngày đầu tiên nàng được đưa về phủ Tướng quân, Lâm Đình bị cảm lạnh, vị mẫu thân kia và Lâm Hành của nàng cứ như cha ruột sắp chết vậy, lo lắng khôn cùng, chỉ hận không thể ngày đêm túc trực bên

cạnh chăm sóc Lâm Đình.

Nàng bị bỏ mặc ở chính sảnh suốt nửa ngày, không một ai nhìn đến nàng một cái.

Từ ngày đó, nàng không còn chút thiện cảm nào với Lâm Đình.

Tất cả nha hoàn trong phủ đều nói nhị cô nương tốt thế này thế nọ, nhưng lại không nói được cụ thể Lâm Đình tốt ở điểm nào, điều này từng khiến Lâm Tuế cảm thấy vô cùng hoang đường.

A Triền khẽ nheo mắt: "Ngươi và Lâm Đình không hòa thuận, nên nàng ta muốn mượn dao giết người, hại chết đệ đệ ngươi, nhân cơ hội ép ngươi và Lâm gia đoạn tuyệt?" "Có lẽ vậy, nàng ta trước nay chưa từng muốn thấy ta sống tốt, ta cũng nhìn nàng ta không thuận mắt, chỉ là ta không ngờ nàng ta lại tàn nhẫn độc ác đến vậy." "Vậy Lâm tướng quân và đại ca ngươi có đối tốt với Lâm Đình như mẫu thân và Lâm Hành của ngươi không?" A Triền lại hỏi.

Lâm Tuế nhíu mày suy nghĩ một lúc, ngập ngừng nói: "Họ cũng đối xử rất tốt với nàng ta, nhưng chưa đến mức trăm nghe một thuận, chỉ là có hai lần ta nắm được lỗi của Lâm Đình, phụ thân rõ ràng có thể phạt nàng ta, nhưng đều bỏ qua." "Một người tâm tư sâu xa như vậy, lại được lòng người đến thế, thật thú vị." Ánh mắt A Triền khẽ chuyển.

Vị An Tây tướng quân kia, không giống người không hiểu lý lẽ như vậy.

Ông ta lại không phải phu nhân của mình, sao lại càng thiên vị con gái nuôi hơn?

Lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa, giọng của Phong Dương vang lên: "Quý cô nương, Lâm cô nương, đại nhân mời hai vị ra ngoài." Để Trần Tuệ ở lại, A Triền và Lâm Tuế đứng dậy đi ra cửa, sau khi mở

cửa, A Triền phát hiện người và thi thể trong sân đã biến mất, Bạch Hưu Mệnh cũng không ở trong sân.

"Bạch đại nhân đâu?" A Triền hỏi.

"Đại nhân đang ở trong sân của Trưởng công chúa." Phong Dương dẫn hai người ra khỏi sân, vừa đi vừa nói, "Lý quốc công thế tử và Tấn Dương hầu đều đã đến, hiện đang ở chỗ Trưởng công chúa." A Triền hiểu ra: "Bảo ta qua đó, là định hỏi tội?" Phong Dương vội vàng phủ nhận: "Quý cô nương nói đùa rồi." A Triền không lạc quan như Phong Dương, sau khi bước vào sân của Trưởng công chúa, chân nàng vừa bước vào chính sảnh, mấy người ngồi trong sảnh đồng loạt quay đầu nhìn qua.

Trong số đó người A Triền quen thuộc nhất chính là Tấn Dương hầu, có điều đã một thời gian không gặp, người đàn ông mà Quý Thiền đã gọi là phụ thân mười mấy năm này trông tiều tụy đi không ít, xem ra nỗi đau mất con ở tuổi trung niên đã giáng một đòn không nhỏ lên ông ta, không sao, sớm muộn gì ông ta cũng sẽ quen thôi.

Ánh mắt A Triền lướt qua Tấn Dương hầu, dừng lại trên người An Tây tướng quân Lâm Thành.

Ông ta trông bình tĩnh và tự chủ hơn phu nhân của mình rất nhiều, ít nhất không xông tới đòi đoạn tuyệt quan hệ với Lâm Tuế ngay khi vừa nhìn thấy nàng, ánh mắt ông ta rất bình tĩnh.

Ba người còn lại A Triền đều không quen, trong đó có một người trẻ nhất, mặc cẩm bào đầu đội ngọc quan, dung mạo tuấn tú, trông trạc tuổi Bạch Hưu Mệnh.

Hắn ngồi ở vị trí dưới tay trái, dường như địa vị cao nhất.

A Triền đoán, vị này hẳn là Lý quốc công thế tử.

Trong sảnh không có chỗ cho A Triền, nàng chỉ có thể cùng Lâm

Tuế và Phong Dương đứng ở giữa, chịu đựng ánh nhìn của mấy người.

"Bạch đại nhân, nghe con trai ta nói, chính là nữ nhân này câu kết với hổ yêu, suýt nữa hại chết bọn chúng.

Thân là Trấn phủ sử của Minh Kính Ti, ngài chẳng lẽ không nên cho chúng ta một lời giải thích sao?" Người đầu tiên đứng ra là Ninh Viễn bá thấp lùn, tuy thấp nhưng khí thế lại rất đủ.

"Quý Thiền, ngươi có gì để nói không?" Bạch Hưu Mệnh ngồi ở ghế chính đạm mạc lên tiếng, như thể họ không quen biết nhau.

Đôi mắt linh động của A Triền chuyển hướng sang Ninh Viễn bá: "Vị… đại nhân này đừng có ngậm máu phun người, nếu ta thật sự câu kết với hổ yêu, hôm nay ngài nhìn thấy, đã không phải là con trai ngài, mà là một đống xương người bị ăn sạch rồi." "Nói năng tùy tiện!" Phong Dương đứng ở bên kia của A Triền chắp tay với Ninh Viễn bá: "Bá gia, trong miếu Sơn Thần nơi con hổ yêu kia ở có không dưới ba mươi bộ xương người, dưới chân núi thôn Hoàng Khê có mười mấy người bị nó biến thành trành quỷ, Quý cô nương không hề nói quá." Đây là điều Phong Dương khâm phục A Triền nhất, có thể toàn thân trở ra từ tay của yêu quái hung tàn như vậy, tuyệt đối không phải người thường có thể làm được.

Tiếc là, những vị huân quý này chỉ quan tâm đến tính mạng của con trai mình.

"Nàng ta cố ý để con hổ yêu kia chơi trò săn mồi, hại con trai ta bị đánh gãy hai chân thì nói thế nào?" Ninh Viễn bá lại nói.

"Cái này đúng là lỗi của ta." A Triền ngoan ngoãn nhận lỗi, "Lần sau nếu gặp lại yêu quái, ta nhất định sẽ khuyên nó ăn phắt người đi cho xong, chứ không vắt óc nghĩ cách cho những người này trốn thoát." "Miệng lưỡi khéo léo, con trai ta chẳng những không trốn

thoát, ngược lại còn bị người ta cố ý đánh gãy hai chân." Nói đến đây, Ninh Viễn bá hung hăng lườm Lâm Thành, "Lâm tướng quân nuôi được một đứa con gái tốt, ra tay thật là độc ác." Lâm Thành im lặng không nói, A Triền đảo mắt một cái: "Chẳng qua chỉ gãy hai cái chân thôi, hắn không phải vẫn còn sống sao?

Nếu không phải Lâm Tuế cố ý nương tay, ta và hổ yêu trì hoãn thời gian, hao tổn tâm tư dẫn nó đi, hôm nay đại nhân ngài e là đang ở nhà lo tang sự, chứ không phải ngồi đây chỉ trích ta rồi." "Hỗn xược, ngươi dám nói chuyện với ta như vậy!" Ninh Viễn bá có chút mất mặt.

"Ninh Viễn bá, dù sao đi nữa, vị cô nương này quả thực đã chu toàn với hổ yêu cứu được mạng mấy người." Lý quốc công thế tử đặt chén trà trong tay xuống, lên tiếng.

Ninh Viễn bá kiêng dè liếc nhìn Lý quốc công thế tử, hừ một tiếng: "Ai biết nàng ta nói thật hay giả." Miệng tuy nói vậy, nhưng xem ra, là định cho qua chuyện, dù sao con trai gãy chân, dưỡng một thời gian là khỏi, lại không chết. 63.

Ninh Viễn bá đã xong việc, Tấn Dương hầu nãy giờ vẫn giữ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng: "A Thiền, Tiết Chiêu là đệ đệ của con, nói cho ta biết, nó chết như thế nào?" A Triền vẻ mặt chán ghét: "Tấn Dương hầu đừng có nhận bừa quan hệ, mẹ ta chỉ có mình ta là con gái." 64.

Tấn Dương hầu không để ý đến lời của A Triền, chỉ nhìn chằm chằm vào nàng: "Nếu ngươi vẫn luôn ở bên cạnh con hổ yêu đó, tất nhiên cũng biết, con trai ta rốt cuộc chết như thế nào?" "Biết chứ." A Triền đối mặt với Tấn Dương hầu, "Nói ra cũng là Tấn Dương hầu dạy dỗ tốt, nếu không phải hầu gia dạy cho lệnh công tử một thân tiễn thuật tinh diệu, hổ yêu chắc cũng không thèm để mắt đến hắn." Mọi

người nghe thấy trong chuyện này còn có nội tình, không khỏi nhìn chằm chằm vào A Triền, chờ nàng nói tiếp.

"Chiêu nhi nó đã làm gì?" Đôi mắt hạnh xinh đẹp của nàng lướt qua mấy người có mặt: "Ta nghĩ các vị đại nhân hẳn đều đã biết, con trai và đệ đệ của các vị trước khi lên núi đã ép một thiếu niên nhà bình dân làm người dẫn đường cho họ, dùng xong người ta, họ lại coi thiếu niên đó như bia bắn, mỗi người bắn một mũi tên." A Triền nói đến đây, sắc mặt của mấy người có mặt đều thay đổi.

Chuyện này xảy ra riêng tư, họ còn có thể nghĩ cách giải quyết, bây giờ bị đưa ra nói trước mặt mọi người, nếu Ngự sử biết được, không tránh khỏi lại một trận đàn hặc.

"Ngươi đừng có tránh nặng tìm nhẹ." Tấn Dương hầu trầm giọng quát.

A Triền thấy sắc mặt mấy người không tốt, giọng điệu của nàng lại càng thêm vui vẻ: "Hầu gia ngài nói có trùng hợp không, người cuối cùng bắn trúng thiếu niên đó, chính là Tiết công tử có tiễn thuật tinh xảo nhất.

Con hổ yêu kia có lẽ cảm thấy tiễn thuật của Tiết công tử tinh xảo như vậy, là người đáng giá nhất để biến thành tranh quỷ, nên cứ bám riết lấy hắn không buông.

Tiếc thay, Tiết công tử thà chết không chịu, chọc giận hổ yêu, cứ thế mà mất mạng." A Triền kể sinh động đến mức, suýt nữa chính nàng cũng tin.

Nàng tuy để hổ yêu giẫm chết Tiết Chiêu, nhưng lại đích thân biên soạn cho hắn một cái kết anh dũng hy sinh, nàng đúng là một người tốt.

"Các vị còn có gì muốn hỏi không?" Bạch Hưu Mệnh sâu sắc nhìn

A Triền một cái, nhưng không lên tiếng bác bỏ lời nàng.

Lý quốc công thế tử đứng dậy trước tiên: "Không có, lần này là đệ đệ ta không biết nặng nhẹ gây ra họa lớn như vậy, còn phải đa tạ hai vị cô nương đã cứu nó một mạng." Nói xong, hắn hướng về A Triền và Lâm Tuế hành lễ.

Lý quốc công thế tử đã nói như vậy, chuyện này coi như đến đây là kết thúc.

Bất kể hắn nể mặt ai, hay thật sự cho rằng chuyện này không liên quan đến A Triền và bọn họ, ít nhất trên bề mặt, hắn sẽ không làm khó hai người.

Có thể thấy, không phải ai cũng chấp nhận kết quả này, ít nhất Tấn Dương hầu mất con thì không.

Tiếc là, ông ta không có bằng chứng.

A Triền tiễn Tấn Dương hầu rời đi, tâm trạng vui vẻ.

Lúc này Lâm Thành đứng dậy, đi đến bên cạnh Lâm Tuế thấp giọng nói: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện." A Triền nhìn về phía Lâm Tuế, Lâm Tuế cúi mắt, khẽ "ân" một tiếng.

Nhìn cha con nhà họ Lâm đi ra ngoài, A Triền đi đến chiếc ghế bên cạnh Bạch Hưu Mệnh ngồi xuống.

Vừa rồi nàng đã để ý chiếc ghế này, nếu không phải ngồi qua đây quá gây chú ý, nàng đã sớm qua rồi.

A Triền nhìn trái nhìn phải, thấy bên cạnh Bạch Hưu Mệnh còn có một đĩa bánh đậu xanh hình hoa sen và lá sen, chỉ vào hỏi: "Cái đó ngài có ăn không?" Nàng tối qua chưa ăn tối đã ngủ thiếp đi, sáng dậy cũng chưa ăn gì đã bị gọi qua đây tra hỏi một lượt, bây giờ đói quá.

Bạch Hưu Mệnh bưng đĩa điểm tâm đó đến bên tay nàng, sau đó

đứng dậy định rời đi.

Mùi vị của bánh đậu xanh khiến A Triền rất hài lòng, nàng cắn một miếng, ánh mắt dời về phía hai cha con đang đứng trong sân, đột nhiên lên tiếng hỏi: "Bạch đại nhân, có thể hỏi ngài một chuyện không?" Bạch Hưu Mệnh quay đầu nhìn nàng.

"Ngài thấy nhân phẩm của vị An Tây tướng quân kia thế nào?" A Triền vẫn còn nhớ, lần trước Triệu Minh mà Bạch Hưu Mệnh không ưa, quả nhiên không phải là người tốt, xem ra có thể thông qua hắn để xác nhận sơ bộ nhân phẩm của cha Lâm Tuế.

"Bản quan và ông ta không thân." "Dù không thân, ngài cũng nên biết một chút chứ, hay là ngài lén nói cho ta biết đi?

Ta đảm bảo không nói cho ai hết." A Triền ghé sát vào bên cạnh hắn, mắt long lanh nhìn hắn.

Bạch Hưu Mệnh có lẽ cũng biết nàng hỏi câu này vì điều gì, liếc mắt nhìn người trong sân, mới thốt ra hai chữ: "Tạm được." Rồi không đợi A Triền phản ứng, đã bước nhanh rời đi.

"A?" A Triền mất đi cơ hội hỏi thêm, thất vọng thở dài, thật keo kiệt, nói thêm hai chữ nữa cũng không mệt chết hắn.

Chữ "tạm được" trong miệng Bạch Hưu Mệnh, vậy là nhân phẩm cũng được rồi.

Lần trước nàng bị bệnh, dường như chính vị tướng quân này đã tìm đại phu trong phủ của ông ta, hẳn là một người không tệ, ít nhất là tốt hơn nhiều so với mẹ ruột của Lâm Tuế.

Nếu nhân phẩm còn có thể tin tưởng được, vậy chắc không cần quá lo lắng cho sự an nguy của Lâm Tuế.

A Triền nghĩ vậy, quay đầu lại vừa hay thấy Phong Dương còn chưa đi, vội vàng gọi hắn lại: "Phong đại nhân." Phong Dương đang

định theo bước chân của đại nhân nhà mình thì dừng lại: "Quý cô nương còn có chuyện gì?" "Không có chuyện gì, chỉ muốn hỏi, vị Lý quốc công thế tử kia có phải quan hệ rất tốt với đại nhân nhà các vị không?" Phong Dương sững người, không ngờ nàng lại hỏi về Lý quốc công thế tử.

Hắn lắc đầu nói: "Theo tôi biết, đại nhân chúng tôi và các huân quý trong triều tư hạ không có qua lại." "Vậy hắn là một người đặc biệt hiểu lý lẽ?" Thấy Phong Dương lắc đầu, A Triền thầm nghĩ, xem ra người đó nói giúp nàng không phải vì tốt bụng.

"Nhưng hắn trông cũng khá dễ nói chuyện, ta còn tưởng hắn dễ dàng đồng ý như vậy, là nể mặt đại nhân nhà các vị chứ." "Chuyện này…" Ánh mắt Phong Dương khẽ động, dường như đã nghĩ ra nguyên nhân.

"Phong đại nhân, ngài nghĩ ra điều gì rồi, nói nghe xem nào." Bản tính thích chia sẻ chuyện phiếm của Phong Dương nhất thời không sửa được, thấy A Triền vẻ mặt tò mò, hắn cuối cùng cũng nói: "Tôi đoán hắn nhìn ra đại nhân muốn dàn xếp ổn thỏa, nên cố ý bán một cái nhân tình." Dù sao người bị thương cũng không phải đệ đệ ruột cùng cha cùng mẹ của hắn, dùng để đáp trả nhân tình cũng không có gì không được, những người thừa kế gia tộc có thể ngồi vững ở vị trí thế tử này, đều không phải dạng vừa.

"Tại sao vậy?" A Triền hỏi dồn.

Phong Dương cười một tiếng, giọng nói càng thấp hơn: "Trước đây không phải đã nói với cô, trong kinh thành này có huân quý nuôi bán yêu, chính là vị Lý quốc công thế tử này." A Triền tròn mắt, quả dưa này thật chất lượng.

Nàng còn tưởng những kẻ nuôi bán yêu sẽ là mấy tên công tử bột béo phệ, một thế tử của quốc công phủ dính líu đến bán yêu, đối với

hắn đâu phải chuyện tốt gì?

"Năm ngoái đại nhân chúng tôi đã thanh lý một nhóm người nuôi yêu tộc, tôi đoán hắn lo lắng năm nay ngay cả bán yêu cũng không cho nuôi nữa, nên mới bán một cái nhân tình." A Triền còn muốn nghe thêm, tiếc là Phong Dương không chịu nói nữa.

Chia sẻ xong những chuyện phiếm có thể nói, Phong Dương nhanh chóng rời đi, A Triền quay lại bên đĩa điểm tâm, vừa lấp đầy bụng vừa nghĩ, không biết vị Lý quốc công thế tử kia rốt cuộc nuôi bán yêu tộc nào, mà lại để tâm đến vậy? *** Ở một nơi khác, Lâm Thành và Lâm Tuế không đi xa, thậm chí không rời khỏi sân của công chúa, hai cha con đứng đối mặt nhau, im lặng một hồi lâu.

Cuối cùng Lâm Thành lên tiếng trước: "Chuyện xảy ra ngày hôm qua ta đều đã biết." Lâm Tuế cúi mắt, chờ đợi sự trách mắng sắp tới.

"Chuyện này là do nhị ca con có lỗi trước." Lâm Tuế tưởng sau câu nói này của ông sẽ là một chữ "nhưng", nhưng lại không có.

Nàng có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, nàng và vị phụ thân ruột này không thân, nhưng ở Lâm gia, ông và đại ca miễn cưỡng được coi là bình thường, tuy họ cũng thiên vị Lâm Đình, nhưng cũng chưa từng trách mắng nàng.

Năm ngón tay còn có ngón dài ngón ngắn, Lâm Tuế chưa bao giờ cầu mong sự công bằng, chỉ là mỗi lần nghĩ đến người được thiên vị là Lâm Đình, nàng lại không thể tin tưởng vào người trước mắt.

Lâm Thành nhìn thấy biểu cảm của con gái, âm thầm thở dài một tiếng: "Nó hại Cao Lạc trước, lại xúi giục hổ yêu bắt con, còn suýt nữa liên lụy đến người khác…" Nói đến đây, ông gần như không nói được nữa.

Sáng sớm đến Hà viên, ông đã đi gặp Trương Tự Dao bị thương

không quá nghiêm trọng, từ miệng hắn nghe được một số "nội tình".

Trương Tự Dao ban đầu không chịu nói, sau đó Lý quốc công thế tử ra mặt, hắn mới ngập ngừng nói ra sự thật, không ngờ là bọn họ xúi giục hổ yêu, hại Quý Thiền và Lâm Tuế bị bắt.

Nửa đời người của Lâm Thành gần như đều ở trong quân doanh, điều ông không thể dung thứ nhất chính là loại người có tâm địa xấu xa, lại không có chút bản lĩnh nào như nhị nhi tử.

Đứa trẻ đó lúc nhỏ, rõ ràng ngoan ngoãn chăm chỉ còn rất hiểu chuyện, nhưng những năm ông không ở Thượng Kinh, nó lại biến thành một tên công tử bột chính hiệu, không còn chút bóng dáng nào của lúc nhỏ.

Chương 58

Lâm Hành dù có bất tài đến đâu, cũng là con của ông, là do ông không dạy dỗ tốt.

Nhưng Lâm Tuế cũng là con của ông, mối thù hận giữa hai anh em, với tư cách là một người cha, ông không thể thiên vị ai, nhưng nếu gạt bỏ vai trò người cha, ông lại không cho rằng Lâm Tuế có lỗi.

Nếu là ông, e là ông sẽ còn tàn nhẫn hơn đứa trẻ này.

Lâm Tuế ngắt lời Lâm Thành: "Hắn hại ta và đệ đệ ta, nên ta hủy hoại nửa đời sau của hắn, rất công bằng.

Nếu ngài thấy ta có lỗi, không bằng hôm nay nói rõ một lần, Tướng quân phu nhân đã đuổi ta ra khỏi phủ Tướng quân, ta không còn là con gái của các người nữa, sau này chúng ta cũng không cần gặp lại." Lâm Thành nhíu mày, nghĩ đến lúc nãy nghe phu nhân một tiếng "nghiệt súc" hai tiếng "nghiệt súc" gọi Lâm Tuế, liền nói: "Mẹ con còn chưa làm chủ được ta, cho dù con có phạm lỗi, có giết người, chúng ta đều có thể nghĩ cách giải quyết, huống hồ hôm nay lỗi không ở con.

Con là con gái của ta, không ai có thể đuổi con ra khỏi phủ Tướng quân." Lâm Tuế cảm thấy vị phụ thân này của mình có chút mâu thuẫn, ông lại thật sự là một người hiểu lý lẽ, những lời đồn về An Tây tướng quân mà nàng từng nghe được dường như không phải là giả.

Nhưng tại sao mỗi lần liên quan đến Lâm Đình, ông lại lập tức thay đổi thái độ?

Lâm Tuế hơi do dự một chút, lên tiếng nói: "Phụ thân, Lâm Hành nói với con, sở dĩ hắn gây khó dễ cho đệ đệ con, là bị Lâm Đình xúi

giục.” “Đình Đình sao có thể làm ra chuyện như vậy?” Lâm Thành nhíu mày, giọng điệu rõ ràng không tin.

Quả nhiên vẫn như trước, một khi liên quan đến Lâm Đình, vị phụ thân này liền không còn anh minh nữa.

“Nếu phụ thân không tin, có thể gọi Lâm Đình đến, chúng ta đối chất trước giường Lâm Hành, hơn nữa lời này không phải chỉ mình con nghe thấy, Tuệ nương cứu đệ đệ con cũng nghe thấy.” Lâm Thành do dự một hồi lâu, cuối cùng gật đầu: “Được, vậy gọi Đình Đình đến hỏi cho rõ.” “Phụ thân đợi một chút, con nói vài câu với Quý cô nương rồi đi.” “Được.” Lâm Thành đợi Lâm Tuế trong sân, Lâm Tuế quay người trở lại sảnh.

Lúc này người trong sảnh đều đã rời đi, chỉ còn lại A Triển.

Nàng ăn mấy miếng bánh đậu xanh ngọt mà không ngấy, xoa dịu cái bụng đang réo lên, ngẩng đầu liền thấy Lâm Tuế bước vào.

Sắc mặt Lâm Tuế vẫn ổn, xem ra vị Lâm tướng quân kia hẳn không làm khó nàng.

“Nói chuyện với phụ thân ngươi thế nào rồi?” A Triển hỏi.

“Có chút bất ngờ.” Lâm Tuế nói thật, “Ông ấy hiểu lý lẽ hơn ta tưởng.” A Triển không nhịn được cười, may mà Lâm tướng quân không nghe thấy lời nhận xét của Lâm Tuế về ông.

Ngay sau đó Lâm Tuế lại nói: “Ta vừa mới nói với ông ấy chuyện Lâm Đình xúi giục Lâm Hành, quả nhiên, chỉ cần liên quan đến Lâm Đình, phản ứng đầu tiên của ông ấy là không tin.” Dừng một chút, nàng lại nói: “Lát nữa ta phải đối chất với Lâm Đình, ta đoán cho dù Lâm Đình có thừa nhận chuyện này, ông ấy vẫn sẽ thiên vị Lâm Đình.” A Triển suy nghĩ một lát mới lên tiếng nói: “Lát nữa ngươi không ngại quan sát kỹ Lâm Đình và người nhà ngươi, xem phản ứng

của họ mỗi khi Lâm Đình nói chuyện." "Sao vậy?" Lâm Tuế không hiểu.

A Triền nói: "Ta luôn cảm thấy muội muội kia của ngươi, dường như có chỗ nào đó không ổn, cứ xem thử đã." "Được." Lâm Tuế đáp.

Nói chuyện xong với A Triền, Lâm Tuế quay lại sân tìm Lâm Thành.

Có Lâm Thành đi trước dẫn đường, Lâm Tuế cuối cùng cũng vào được sân của Diêu thị, và gặp được Lâm Hành và Lâm Đình ở trong đó.

Ánh mắt Diêu thị nhìn nàng vẫn như muốn lăng trì nàng, nhưng không còn chỉ vào mũi nàng mà mắng nữa, dường như là kiêng dè Lâm Thành.

Sau khi Lâm Đình được gọi vào phòng, chỉ liếc nhìn Lâm Hành, người ngày thường có quan hệ tốt nhất với nàng ta, liền thu hồi ánh mắt, thân mật nói với Lâm Thành: "Ba, cuối cùng ba cũng đến, mấy ngày nay con gái nhớ ba lắm." Lâm Thành xoa đầu nàng ta, vẻ mặt hòa hoãn hơn nhiều.

Lâm Tuế thường xuyên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nên trước đây mỗi lần có Lâm Đình ở đó, đầu óc nàng luôn bị đủ loại cảm xúc tiêu cực chiếm đầy, lần này có lời nhắc nhở của A Triền, nàng cố gắng để mình trở thành người ngoài cuộc, quan sát bọn họ.

"Phụ thân, vẫn là nói chuyện chính trước đi." Lâm Tuế lạnh lùng xen vào.

Lâm Thành liếc nhìn Lâm Tuế, khẽ gật đầu.

Ông đến bên giường Lâm Hành, nhìn nhị nhi tử đang nằm trên giường, dù đã dùng thuốc vẫn không ngừng kêu đau, một tay đặt lên vai hắn, truyền nội tức vào cơ thể hắn.

Lâm Hành chỉ cảm thấy một luồng khí mát lạnh lan tỏa khắp người, cơn đau trên người cũng giảm đi nhiều.

"Hành nhi, nói cho vi phụ biết, con tại sao lại cứ đi gây sự với Cao Lạc?" Lâm Hành sững người, hắn quay đầu nhìn về phía Lâm Tuế, trong mắt vẫn không che giấu được sự phẫn nộ và sợ hãi.

Lâm Tuế không biểu cảm nhìn lại hắn.

Sau đó, Lâm Hành lại dời ánh mắt sang Lâm Đình.

Lâm Đình khẽ nhíu mày, lên tiếng nói: "Nhị ca, huynh còn không mau trả lời câu hỏi của ba." "Ta… ta…" Lâm Hành nhìn khuôn mặt của Lâm Đình, lời đến bên miệng, nói ra lại biến thành một dạng khác, "Ta chỉ là nhìn nó không thuận mắt, đều tại Lâm Tuế đi khắp nơi nói với người ta ta hại Cao Lạc, ta chỉ là nhất thời tức giận nên mới hồ đồ." Lâm Tuế nhíu mày, nàng không cho rằng trước đó Lâm Hành đang lừa nàng.

Câu trả lời được hỏi ra vào thời khắc sinh tử, nếu hắn còn có thể nói dối, vậy chỉ có thể chứng minh tâm tính hắn phi thường.

Mà trên thực tế, hắn chẳng qua chỉ là một công tử bột bình thường, lúc đó tuyệt đối không dám nói dối.

Cho nên bây giờ hắn nói, không nghi ngờ gì là lời nói dối.

Người có thể đẩy em gái ruột ra cho hổ yêu vào thời khắc quan trọng, vào lúc này, lại có thể nhận hết tội lỗi về mình, còn muốn bảo vệ em gái nuôi.

Lâm Tuế cuối cùng không nhịn được mà nghi ngờ, Lâm Đình có phải đã cho Lâm Hành uống thuốc mê gì không?

Đây không còn là thiên vị nữa, đây quả thực là đi ngược lại bản năng của Lâm Hành.

“Nhị ca lần trước không phải nói như vậy, có cần ta mời Tuệ nương đến, đối chất tại chỗ không?” Lâm Tuế lên tiếng.

“Im miệng, ở đây không đến lượt ngươi nói.” Diêu thị cuối cùng không nhịn được mà quát lên.

“Phu nhân cẩn ngôn!” Lâm Thành bình tĩnh nhìn về phía Diêu thị, lại khiến Diêu thị trong lòng giật thót một cái.

“Là ta nói sai rồi.” Diêu thị cười gượng.

“Sau này ta không hy vọng nghe thấy phu nhân muốn đuổi Lâm Tuế ra khỏi phủ nữa.” “Phu quân nói phải.” Diêu thị dùng khóe mắt liếc nhìn Lâm Tuế, cố nén sự chán ghét đối với nàng.

Có hai vợ chồng Lâm Thành ngắt lời, Lâm Hành dường như cuối cùng cũng nghĩ ra được cớ: “Ta trước đó, trước đó chỉ là lừa ngươi thôi, chuyện này không liên quan đến nhị muội muội.” “Thật sao, nhưng lúc ta phàn nàn về ngươi với người khác, ngươi hẳn là không ở gần ta.

Về phần ai đã nói cho ngươi biết chuyện này, hẳn là không khó tra ra, ngươi nói phải không, phụ thân?” Câu cuối cùng của Lâm Tuế tuy hỏi Lâm Thành, nhưng lại nhìn Lâm Đình.

Lâm Đình từ đầu đến cuối đều tỏ ra không hề sợ hãi, nàng ta nhếch môi cười với Lâm Tuế, đột nhiên đứng ra: “Ba, thật ra là con và nha hoàn nghe thấy tỷ tỷ phàn nàn về nhị ca, mới nói chuyện này cho nhị ca biết.” Chưa đợi Lâm Thành phản ứng, Lâm Đình đã đỏ hoe mắt: “Trách con không nên nói chuyện này cho nhị ca, là con lúc đó không khuyên được nhị ca, mới khiến huynh ấy mất chừng mực, làm ra chuyện sai lầm không thể cứu vãn, kết quả hại nhị ca.” “Sao có thể là lỗi của con được, chẳng phải đều là do Lâm Tuế tâm địa độc ác ngay cả anh ruột của mình cũng có thể ra tay sao.” Diêu thị là người đầu tiên lên tiếng an ủi Lâm Đình, vì vừa bị Lâm Thành cảnh cáo, bà

ta cũng chỉ dám trừng mắt nhìn Lâm Tuế, không dám nói những lời khó nghe hơn.

Lâm Hành chính mình cũng mất nửa cái mạng, vẫn không quên bảo vệ Lâm Đình: "Không phải lỗi của nhị muội muội." Lâm Thành cuối cùng cũng lên tiếng an ủi: "Đừng khóc nữa, vi phụ không có trách con." Nói xong, ông lại nhìn về phía Lâm Tuế: "Chuyện này xem ra không liên quan đến Đình Đình, thôi bỏ đi." Lâm Tuế nhìn chằm chằm Lâm Thành một lúc lâu, mới nói: "Nếu phụ thân đã nói vậy, vậy thì thôi.

Con gái còn có việc, xin đi trước." Lâm Tuế bước ra khỏi sân của Diêu thị, không lâu sau Lâm Đình cũng theo ra.

"Lâm Tuế, ngươi lấy đâu ra mặt mũi mà vu khống ta?

May mà ba mẹ sớm đã nhìn ra bộ mặt thật của ngươi, không bị ngươi lừa gạt." Lâm Tuế nhìn khuôn mặt đáng ghét trước mắt, khinh bỉ cười nói: "Chuyện này không phải ngươi giỏi hơn sao?

Trước đây không muốn vị hôn phu, liền nói ta quyến rũ hắn, bây giờ Lâm Hành đối với ngươi không còn giá trị lợi dụng, ngươi vẫn dùng thủ đoạn tương tự.

Lâm Đình, vận may của ngươi sẽ không tốt mãi như vậy đâu." "Vậy sao?" Lâm Đình cuối cùng cũng không giả vờ nữa, nàng ta đắc ý nói với Lâm Tuế, "Vậy ngươi cứ mở to mắt ra mà xem, vận may của ta có thể tốt đến mức nào.

Những thứ ta có thể có được, cả đời này ngươi cũng không có được." "Ngươi tưởng ta thèm sao." Lâm Tuế không thèm nhìn nàng ta thêm một cái, cất bước rời đi.

Đợi Lâm Tuế quay lại sân mà Bạch Hưu Mệnh đã ở trước đó, vừa hay nhìn thấy một vị đại phu được Trần Tuệ tiễn ra khỏi gian phòng

bên.

Thấy Lâm Tuế trở về, Trần Tuệ mỉm cười, vẫy tay với nàng: "Mau đến đây, đệ đệ ngươi tỉnh rồi." Lâm Tuế vội vàng chạy vào phòng, phát hiện A Triền cũng đã quay lại.

Đệ đệ nàng vẫn nằm trên giường, nhưng mắt đã mở.

"Tỷ…" Cao Lạc nhìn thấy Lâm Tuế, không nhịn được gọi một tiếng, giọng cậu vẫn còn khàn, nhưng nghe vào tai Lâm Tuế lại vô cùng dễ nghe.

"Tỉnh lại là tốt rồi." Lâm Tuế đến bên giường, nhẹ nhàng xoa mặt Cao Lạc, "Những kẻ hại ngươi đều đã bị trừng phạt, sau này sẽ không còn ai đến gây khó dễ cho ngươi nữa." "Tỷ, em không sao, tỷ đừng vì em mà cãi nhau với gia đình." Cao Lạc vừa tỉnh lại còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn nghĩ cho Lâm Tuế đầu tiên.

"Ta sẽ không cãi nhau với họ nữa." Cao Lạc nói chuyện với Lâm Tuế vài câu, lại thiếp đi.

Trần Tuệ nói với Lâm Tuế đang lo lắng: "Yên tâm đi, đại phu nói nó bị thương ở đầu, mấy ngày đầu sẽ cứ lơ mơ như vậy, qua hai ngày sẽ ổn thôi." Lâm Tuế nghe vậy cuối cùng cũng yên tâm, sau đó nàng quay sang A Triền nói: "Vừa rồi ta đã gặp Lâm Hành bọn họ, ta cảm thấy Lâm Đình có lẽ thật sự có chút không ổn." "Ồ, nói nghe xem nào?" A Triền tỏ ra hứng thú.

Lâm Tuế kể lại cảnh tượng xảy ra trong sân của Diêu thị cho A Triền nghe, còn bổ sung: "Ta luôn cảm thấy Lâm Đình ngắt lời Lâm Hành rất cố ý, nàng ta dường như nhất định phải nhắc nhở hắn một chút trước khi hắn mở miệng, đợi nàng ta nói xong, Lâm Hành lập tức thay đổi lời khai." "Điều đó cũng không chứng minh được gì cả?

Có lẽ vị nhị ca kia của ngươi đặc biệt yêu thương Lâm Đình,

muốn bảo vệ nàng ta?" Trần Tuệ có ý kiến khác.

A Triền không tỏ ý kiến, lại hỏi: "Lâm tướng quân thật sự một câu cũng không hỏi thêm đã tin lời giải thích của Lâm Đình?" "Không có." "Ngay cả việc ngươi chất vấn Lâm Hành, ông ấy cũng đích thân đưa ngươi đi đối chứng, riêng đến lượt Lâm Đình, lại đặc biệt như vậy, thật sự rất kỳ lạ." A Triền xoa cằm.

Trần Tuệ hơi do dự một chút mới hỏi Lâm Tuế: "Phụ thân ngươi có quen chị dâu của mẫu thân ngươi không?" Lâm Tuế lần đầu tiên đối mặt với vấn đề luân lý, nói chuyện cũng có chút lắp bắp: "Chắc, chắc là không quen, ta nghe nói ông ấy những năm này đều ở trong quân, rất ít khi về.

Chị dâu kia của mẹ ta hình như theo chồng đi nơi khác, những năm này chỉ có thư từ qua lại với phủ." Trần Tuệ nghiêm túc nói: "Dù vậy, cũng không thể loại trừ khả năng Lâm Đình là em gái ruột của ngươi, chỉ là không biết là cùng mẹ hay cùng cha?" Lâm Tuế sắp nổ tung rồi.

A Triền nhìn thấy biểu cảm của Lâm Tuế, ở bên cạnh cười không ngừng được: "Tuệ nương ngươi đừng dọa nó." Trần Tuệ bất đắc dĩ lắc đầu, nàng không phải nói quá, chuyện như vậy trước đây cũng không phải chưa từng xảy ra.

Nhưng nghe Lâm Tuế kể xong, nàng cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Đợi A Triền cười xong, mới nói với Lâm Tuế: "Cho dù là con cái ruột thịt, cha mẹ cũng sẽ không chuyện gì cũng thuận theo nó, đây có lẽ là nhân tính.

Nhưng trên đời này quả thực có một số thứ, có thể khiến người ta đi ngược lại nhân tính." Lâm Tuế và Trần Tuệ đồng thời nhìn về phía nàng: "Có thứ như vậy, vậy chẳng phải dùng xong là người gặp người yêu sao?" Nói xong Lâm Tuế sững người, đây chẳng phải là đang nói Lâm Đình sao?

Người ngoài đối với nàng ta thế nào mình còn chưa biết, nhưng ở Lâm phủ, nàng ta quả thực là người gặp người yêu.

A Triền nghĩ một lúc: “Người gặp người yêu cũng chưa chắc, nhưng đại đa số người sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng những thứ này không có tính vĩnh cửu, nếu Lâm Đình đã dùng qua, vậy bây giờ nàng ta hẳn vẫn đang dùng.” "Loại đồ vật có thể mê hoặc người khác này có nhiều chủng loại không?" Lâm Tuế hỏi.

A Triền gật đầu: "Có mấy loại, có loại là mỹ ngọc cần phải luôn đeo bên mình, cũng có loại cỏ có thể ăn.

Chỉ cần dùng một loại là có thể khiến người khác nảy sinh tình cảm yêu mến với người sử dụng mà không hề hay biết." "Thứ lợi hại như vậy, nếu dùng trên người vương hậu, chẳng phải có thể gây họa loạn triều cương sao?" Trần Tuệ không nhịn được lên tiếng.

Lâm Tuế cũng gật đầu theo, luôn cảm thấy dùng thứ này ở Lâm gia có vẻ hơi làm quá chuyện bé?

Cha nàng bất quá là tướng quân nhị phẩm, nghe thì rất oai phong, nhưng trong giới võ tướng thì chẳng hề nổi bật. "Những thứ này có ảnh hưởng yếu hơn đối với tu sĩ, hơn nữa cần thời gian rất dài mới có thể ảnh hưởng đến đối phương, điều này đòi hỏi người sử dụng phải dùng chúng không ngừng nghỉ." A Triền cười một tiếng, "Ở đây không thể không nhắc đến khuyết điểm chí mạng của chúng, đó là chúng sẽ hấp thụ sinh mệnh lực của người sử dụng, cũng chính là tuổi thọ." Lâm Tuế giật mình kinh hãi: "Nếu Lâm Đình thật sự dùng nó, chẳng phải..." "Nàng ta vừa mới sinh ra đã được đưa đến nhà ngươi, nhận được sự yêu chiều của mẫu thân ngươi, nếu nàng ta thật sự đã dùng những thứ đó, tính ra cũng đã mười mấy năm rồi, tuổi thọ còn lại của nàng ta sẽ không quá mười năm." A Triền quả quyết.

Trần Tuệ trầm ngâm nói: "Xem ra, cha mẹ ruột của Lâm Đình đang đánh một ván cờ rất lớn, ngay cả con gái ruột cũng có thể hy sinh.

Ta đoán Lâm Đình không hề biết hậu quả của việc lạm dụng thứ đó." Nghĩ đến dáng vẻ kiêu ngạo của Lâm Đình trước mặt mình khi trước, Lâm Tuế đột nhiên không còn để tâm nữa.

Vốn tưởng là chim khách chiếm tổ chim cưu, không ngờ lại là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Cũng không biết Lâm gia rốt cuộc có thứ gì đáng để bọn họ mưu đồ, lại có thể kéo dài mười mấy năm không gián đoạn?

Chập tối, Cao Lạc lại tỉnh lại một lần nữa, lần này thời gian tỉnh táo dài hơn trước một chút.

Hai chị em nói chuyện về tình hình gần đây của nhau, sau đó cậu mới ngủ thiếp đi.

Bởi vì tình hình hiện tại của Cao Lạc không thích hợp di chuyển, A Triền và mọi người không thể để cậu lại Hà viên một mình, nàng bèn định tìm Bạch Hưu Mệnh để nói chuyện, tạm thời mượn viện của hắn ở vài ngày.

Nào ngờ tìm một vòng cũng không thấy người đâu, cuối cùng mới được hộ vệ gác cổng cho biết, Bạch Hưu Mệnh đã dẫn người rời khỏi Hà viên, trước khi đi có dặn dò để lại viện cho nàng ở.

Lúc quay về sân, A Triền thầm nghĩ, Bạch đại nhân thật đúng là người tốt.

Lúc này hoàng hôn đã buông xuống, Tuệ nương đi lấy thức ăn, Lâm Tuế chăm sóc Cao Lạc, còn A Triền rảnh rỗi không có việc gì làm bèn đi dạo trong sân.

Một lát sau, nàng tận mắt nhìn thấy hoa sen trong viện lần lượt nở

rộ, cả hồ nước được ánh huỳnh quang từ hoa sen thắp sáng.

Nàng nhìn cả hồ sen, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Đây chính là hoa mà Bạch Hưu Mệnh đặc biệt đến xem, thật đẹp.

Mấy người lại ở trong viện này một đêm nữa.

Sáng hôm sau, đại phu lại đến xem xét cho Cao Lạc, nói cậu hồi phục rất nhanh, vết thương trên người cũng lành lại không tệ, ở thêm một ngày nữa là có thể về nhà tĩnh dưỡng.

Lâm Tuế và mấy người đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ còn đang bàn bạc về hành trình ngày mai thì nghe thấy hộ vệ bên ngoài thông báo, nói có người tìm Lâm Tuế.

Lâm Tuế đi ra ngoài, phát hiện người đến tìm nàng lại là Lâm Đình.

Chương 59

Lâm Đình dẫn theo nha hoàn bị chặn ngoài sân, vẻ mặt cả hai đều tỏ rõ sự không vui.

Thấy Lâm Tuế ra ngoài, nha hoàn kia lên tiếng châm chọc: "Đại cô nương đúng là ngày càng khó gặp rồi, người không biết còn tưởng là nhân vật cao sang đến mức nào, cô nương nhà chúng ta đích thân đến mà cũng không cho vào sân." Lâm Tuế liếc nhìn hai hộ vệ thân hình cao lớn bên cạnh: "Các ngươi nếu không hài lòng, có thể đi chất vấn Trưởng công chúa tại sao lại phái họ canh giữ sân này." "Được rồi, im miệng." Lâm Đình trừng mắt nhìn nha hoàn một cái, nha hoàn kia lập tức không dám nói thêm nữa. "Chúng ta hôm nay sẽ về nhà, phụ thân bảo ta đến hỏi ngươi, có muốn cùng chúng ta trở về không, nếu muốn đi cùng, giờ Tị tam khắc hãy đợi ở ngoài Hà viên." "Biết rồi, ta sẽ đến đúng giờ." "Đừng có đến muộn đấy." Lâm Đình nói xong, dẫn nha hoàn bỏ đi.

Đợi họ đi xa, Lâm Tuế nói với hộ vệ bên cạnh: "Vị đại ca này, có thể phiền huynh giúp ta một việc được không?" "Cô nương xin cứ nói." Hộ vệ đối với nàng rất khách khí.

Tuy mấy vị trong sân đều không phải danh môn quý nữ, nhưng chỉ bằng việc họ có thể ở trong sân của vị Bạch đại nhân kia, cũng không thể dễ dàng đắc tội. "Phiền đại ca đi tìm An Tây tướng quân giúp ta, hỏi ngài ấy khi nào và ở đâu xuất phát về kinh." Hộ vệ kia cũng không hỏi nhiều, lập tức nhận lời: "Cô nương đợi một lát." Chỉ một lát sau, hộ vệ quay lại, nói với Lâm Tuế: "Cô nương, An Tây tướng quân nói giờ Tị sơ, xe ngựa sẽ đợi ở ngoài Hà viên." "Đa tạ đại ca." Nghe thấy thời gian xuất phát hoàn toàn khác với lời Lâm Đình nói, Lâm Tuế cũng không còn kinh ngạc nữa.

Nàng đã không phải lần đầu bị chọc tức như vậy, trước đây nàng còn cãi nhau với Diêu thị, kết quả không ai cảm thấy Lâm Đình sai, chỉ nói Lâm Đình còn trẻ con, ngược lại là nàng, bị mẫu thân nói là ác ý suy đoán chị em, bị phạt quỳ một canh giờ.

Lâm Tuế rất nhanh không nghĩ đến những chuyện không vui này nữa.

Khi nàng quay người trở lại sân, phát hiện Cao Lạc không biết từ lúc nào đã đi ra khỏi phòng.

Nàng sợ hãi vội vàng tiến lên đỡ lấy Cao Lạc: "Tiểu Lạc, sao đệ lại ra ngoài?" Cao Lạc xua tay với nàng: "Không sao, chỉ là hơi chóng mặt thôi, ta ra ngoài đi vệ sinh, tiện thể hoạt động một chút, mấy ngày nay nằm đau ê ẩm cả người." Thấy cậu đứng rất vững, Lâm Tuế mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng không buông tay ra: "Đợi đệ khỏe rồi hãy ra ngoài đi dạo, mau về nghỉ ngơi đi, cẩn thận động đến vết thương." "Biết rồi." Cao Lạc đáp một tiếng, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía cửa. "Tỷ, hai người vừa mới đến tìm tỷ là ai vậy?" "À, là Lâm Đình và nha hoàn của nó." Lâm Tuế thuận miệng đáp, dìu cậu chậm rãi đi vào phòng. "Nó chính là Lâm Đình..." Cao Lạc dường như nghĩ tới điều gì đó, "Tỷ, hình như ta đã gặp nó rồi." "Ai, Lâm Đình?" Lâm Tuế vẻ mặt kinh ngạc, "Đệ gặp nó ở đâu?" Cao Lạc cố gắng suy nghĩ: "Ta nhớ... hình như nó đã mua đồ của ta.

Tỷ, tỷ có nhớ ba năm trước, ta đào được một củ nhân sâm trên núi không, lúc ta vào thành bán sâm thì tình cờ gặp nó cũng vào tiệm thuốc." Lâm Tuế gật gật đầu, lúc đó bà nội mới qua đời không lâu, trong nhà tuy có chút tiền bạc nhưng không có thu nhập, Cao Lạc bèn thường xuyên cùng người lớn trong thôn lên núi, có một lần may mắn, đào được một củ nhân sâm, giảm bớt không ít áp lực. "Nó mua nhân sâm của đệ?" "Không phải, nó mua một cọng cỏ từ tay ta, cọng cỏ đó ta vốn định nhờ chưởng quỹ tiệm thuốc giám định xem có đáng tiền

không, kết quả chưởng quỹ tiệm thuốc cũng chưa từng thấy, nó lại gọi ta ra, dùng hai lạng bạc mua cọng cỏ đó đi." Một cọng cỏ tùy tiện bán được hai lạng bạc, cũng không trách Cao Lạc nhớ lâu như vậy. "Đệ bán cỏ từ lúc nào, còn đắt như vậy, sao không nói với ta?" Cao Lạc lập tức vẻ mặt chột dạ: "Thật ra... thật ra nơi tìm thấy cọng cỏ đó hơi xa, ta sợ tỷ biết ta vào núi sâu lại cằn nhằn, nên không dám nói với tỷ." "Cọng cỏ đó trông thế nào?" A Triền ở bên cạnh nghe hai chị em họ nói chuyện nửa ngày, cuối cùng mới lên tiếng hỏi.

Cao Lạc hồi tưởng một chút: "Cọng cỏ đó dài khoảng bằng bàn tay ta, màu xanh biếc, trên đó mọc rất nhiều lá, ta nhớ là nó nở hoa màu vàng.

Lúc ta phát hiện cọng cỏ đó, bên cạnh nó còn có một con rắn vây quanh, sau đó con rắn bị ta đuổi đi, ta nghĩ những người già trong thôn đều nói thứ được dã thú canh giữ rất có thể là linh thảo, nên đã đào về." "A Triền, ngươi nhận ra loại cỏ này à?" Lâm Tuế hỏi.

A Triền suy nghĩ một chút: "Nếu không có gì bất ngờ, thì đó hẳn là Chiêm thảo.

Chính là loại đồ vật có tác dụng đặc biệt mà ta đã nói với ngươi.

Nếu đã bị Lâm Đình mua đi, xem ra nó hẳn rất quen thuộc với thứ này." "Đúng là... có được mà không tốn chút công sức nào." Lâm Tuế không giấu được sự ngạc nhiên.

Trần Tuệ ở bên cạnh nhắc nhở: "Ngươi không nghĩ tới, tại sao nó lại nhiều lần mượn tay Lâm Hành để hại đệ đệ ngươi sao?" Lâm Tuế lập tức phản ứng lại: "Ngươi nói nó biết Tiểu Lạc là đệ đệ ta, vì sợ nó nói chuyện này với ta, nên mới quyết định mượn dao giết người?"
65.

Trước đây khi Lâm gia đến đón nàng là quản sự trong phủ ra mặt, nên người của Lâm gia thật ra chưa từng gặp Tiểu Lạc.

Lâm Tuế vội vàng hỏi Cao Lạc: "Tiểu Lạc, gần đây đệ có đến Thượng Kinh không?" Cao Lạc do dự một chút mới gật đầu: "Trước đây có người trong thôn nghe ngóng được tin tức của tỷ ở trong kinh, nói tỷ cướp vị hôn phu của người ta gì đó, ta hơi lo cho tỷ, nên đã đến kinh thành, vốn định xem tỷ thế nào, kết quả mấy ngày đó tỷ đều không ra khỏi cửa, ta lại gặp được vị quản sự trước đây đã đến nhà chúng ta." Trần Tuệ lắc đầu: "Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, tâm tư của Lâm Đình cũng xem như cẩn mật, ngay cả việc giết người diệt khẩu cũng nghĩ tới.

Chỉ là quá tham lam, lợi ích nào cũng muốn, kết quả chẳng được gì cả." Những lời này của Cao Lạc, cuối cùng cũng khiến họ hiểu rõ ngọn nguồn của sự việc.

Tuy vẫn chỉ là suy đoán, nhưng rõ ràng, khả năng suy đoán này thành sự thật đã vượt quá chín phần.

Lâm Tuế càng nghĩ càng sợ, nếu Lâm Đình phát hiện Tiểu Lạc là đệ đệ nàng sớm hơn, e rằng đã ra tay với cậu lúc nàng không hề hay biết.

Giống như Tuệ nương nói, nếu không phải Lâm Đình tham lam, muốn một mũi tên trúng hai đích, lợi dụng Lâm Hành trừ khử Tiểu Lạc, còn muốn khiến nàng và Lâm gia trở mặt, thì cũng sẽ không có những chuyện sau này.

Trần Tuệ vỗ vai Lâm Tuế: "Đại nạn không chết ắt có phúc sau, đừng lo lắng." 66.

Sắc mặt Lâm Tuế thả lỏng, ngay sau đó nàng có chút do dự hỏi A Triền: "A Triền, nếu ngươi nhận ra loại cỏ này, vậy có cách nào..." Nàng chỉ nói được một nửa, liền cảm thấy mình hơi làm khó người khác.

A Triền lại cười nói: "Có chứ." "Có sao?" Lâm Tuế kinh ngạc.

"Thứ khắc chế Chiêm thảo vẫn có, đợi về thành, ta sẽ pha cho ngươi một ít hương phấn, ngươi có thể tìm một người đã bị Chiêm thảo ảnh hưởng, dùng hương xông hai ngày, đối phương có thể tạm thời chống lại hiệu quả của Chiêm thảo." "Thật sao?

Vậy phiền ngươi giúp ta pha một ít hương phấn." "Được, ngày mốt ngươi đến phủ ta lấy." A Triền nói xong, có chút tò mò hỏi, "Ngươi đã nghĩ ra cách đối phó với Lâm Đình chưa?" "Nghĩ xong rồi." Thấy dáng vẻ tự tin của Lâm Tuế, A Triền càng thêm tò mò.

Nhưng Lâm Tuế tạm thời không muốn nói, nàng bèn không hỏi thêm.

Luôn cảm thấy theo tính cách của Lâm Tuế, có thể sẽ cho nàng một bất ngờ lớn.

Ngày thứ hai sau khi Lâm Tuế cùng người nhà Lâm gia rời đi, A Triền và mọi người cũng dẫn Cao Lạc đi.

Trước khi Lâm Tuế rời đi họ đã bàn bạc xong, tạm thời để Cao Lạc ở lại trang viên của A Triền dưỡng thương, đợi thương thế lành lại mới cho cậu đi.

Trong chuyện này, Cao Lạc không có chút quyền lên tiếng nào, đành mặc cho ba người sắp xếp mọi việc cho mình rành rọt.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Cao Lạc, Trần Tuệ dẫn A Triền, cùng một xe đầy rau dưa lương thực và hai con gà mái trở về thành.

Cảnh tượng náo nhiệt trong thành và sự yên tĩnh, nhàn nhã ngoài thành tạo thành một sự tương phản rõ rệt, rõ ràng mới rời đi mấy ngày, mà lại như đã rời đi rất lâu.

Trên đường trở về, họ ghé qua chợ Tây trước.

A Triền đến tiệm săn mua hai cây ngọc cốt, vừa hay trong tiệm có hàng, nàng trả một trăm tám mươi lạng bạc rồi mang hàng đi thẳng.

Trần Tuệ nhìn thấy ngọc cốt không khỏi có chút kinh ngạc, nàng hỏi: "Thứ này làm bằng ngọc sao, trông đẹp thật đấy." Hai khúc xương đó chỉ lớn bằng lòng bàn tay, trong suốt lấp lánh, có thể sánh với ngọc thạch thượng hạng, dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa sáng.

A Triền gói xương lại, mới nói với Trần Tuệ: "Đây là xương đùi của Nữ Thi, Chiêm thảo chính là mọc ra từ thi thể của chúng." "Nữ Thi?" "Truyền thuyết Nữ Thi là do con gái của đế vương thượng cổ sau khi chết hóa thành, thật giả thế nào đã không ai biết nữa.

Chúng có thân hình nhỏ bé, ngoại hình giống người, ăn cỏ cây sương sớm, sau khi chết xương cốt không mục sẽ hóa thành mỹ ngọc." "Vậy chẳng phải có thể dùng làm ngọc thạch thượng hạng để bán sao?" A Triền cười khổ: "Đúng vậy, nhưng giá của chúng còn đắt hơn cả ngọc thạch." Tuy bây giờ nàng không thiếu tiền, nhưng mỗi lần đến tiệm săn, đều cảm thấy mình bị cướp. 67.

Mua được ngọc cốt, hai người về đến nhà liền bắt đầu mài giũa.

May mà có Trần Tuệ giúp đỡ, A Triền không mất nhiều thời gian đã có được một đống bột ngọc cốt.

Sau đó nàng tìm mấy loại hương có mùi nồng đậm trộn vào nhau để điều chế hương phấn, loại hương này vừa hay có thể che đi mùi hơi tanh của ngọc cốt, lúc đốt lên cũng không bị người khác phát hiện điều bất thường.

Ngày thứ hai sau khi điều chế xong hương phấn, từ sáng sớm, Lâm Tuế đã đến nhà.

A Triền bị Trần Tuệ gọi dậy, ngáp một cái rồi đi ra khỏi phòng, nhận lấy ly nước mật ong mà nàng ấy đưa, uống hai ngụm, cuối cùng cũng tỉnh táo hơn một chút. "Sao ngươi lại đến sớm vậy?" "Ăn cơm xong không có việc gì làm, nên qua đây, ta còn có một tin tức muốn nói cho các ngươi biết." Lâm Tuế nói một cách thần bí. "Tin tức gì?"

"Hôm qua ta nghe người ta nói, cha ruột của Lâm Đình đã từ Ưng Châu được điều về kinh, nghe nói lúc ở bên ngoài biểu hiện xuất sắc, về kinh ít nhất cũng là quan tứ phẩm.

Ba ngày nữa, cả nhà họ sẽ đến Tướng quân phủ bái kiến cha ta." "Cả nhà?

Nhà họ có bao nhiêu con cái?" Lâm Tuế nói: "Hai người con trai, trưởng tử là Giải nguyên của Thanh Châu, thứ tử cũng đã thi đỗ tú tài." Điều này khiến A Triền có chút bất ngờ: "Con trai nuôi dạy không tồi, xem ra cha con họ rất nhanh sẽ cùng làm quan trong triều." "Đúng vậy, nghe nói những năm trước cha ruột của Lâm Đình chỉ là một vị quan thất phẩm không được trọng dụng, nay cả nhà họ cũng xem như là phú quý trở về kinh." A Triền đưa cho Lâm Tuế túi hương phấn đã gói xong từ tối qua, nói đầy ẩn ý: "Họ có thể tiếp tục phú quý hay không, còn phải xem ngươi." Lâm Tuế nhận lấy túi hương A Triền đưa, lấy ra ba tờ ngân phiếu, vẻ mặt có chút xấu hổ: "Ta biết điều chế hương phấn chắc không dễ dàng, trong tay ta hiện chỉ có ba trăm lạng, đợi ta..." A Triền giơ tay ngăn lời nàng, rút ra hai trăm lạng từ đó: "Với giao tình của chúng ta, bấy nhiêu là đủ rồi." Lâm Tuế hơi sững sờ, rồi nở một nụ cười: "Được." Sau đó A Triền dặn dò: "Chỗ hương phấn này ngươi có thể chia làm hai lần dùng, sau khi dùng hết sẽ có hiệu quả, có thể duy trì từ hai đến ba ngày." "Đủ rồi." A Triền lại nhắc thêm một câu: "Mùi hương hơi nồng, ngươi ráng chịu một chút." "Được." Lấy được hương phấn từ tay A Triền không lâu, Lâm Tuế liền trở về Tướng quân phủ ở đối diện.

Trên đường về sân của mình, nàng tình cờ gặp đại ca Lâm Dịch từ chính viện đi ra.

Lâm Dịch thấy nàng liền ôn tồn chào hỏi: "Tuế Tuế, ra ngoài chơi à?" Lâm Tuế ngẩn người, mức độ thân thiết của nàng với vị đại ca này còn không bằng cha ruột.

Chủ yếu là vì huynh ấy hiện đang tại chức trong Cấm quân, thường xuyên không có ở phủ, ngày thường họ cũng không có gì để nói.

Lý do Lâm Tuế đối với huynh ấy thái độ khá tốt cũng giống như với Lâm Thành, sau khi biết chuyện trên núi, Lâm Dịch cũng không trách nàng, ngược lại còn âm thầm an ủi nàng một phen, còn dúi cho nàng một trăm lạng bạc bảo nàng đi mua chút đồ ăn ngon để giải tỏa.

Ba trăm lạng bạc nàng vừa đưa cho A Triền, trong đó có một trăm lạng là của Lâm Dịch.

Thật ra, nếu bỏ qua những ấn tượng tồi tệ do Lâm Đình gây ra, Lâm Dịch đã là một người anh trai rất tốt. "Vâng, bạn của con ở đối diện, con qua chỗ cô ấy ngồi một lúc." Sau một hồi ngẩn ngơ ngắn ngủi, Lâm Tuế mới trả lời.

Thấy Lâm Dịch mặc thường phục, nàng cũng hỏi: "Đại ca hôm nay không phải đi làm sao?" "Đã đổi ca với bạn, được nghỉ hai ngày." Lâm Dịch kiên nhẫn nói với Lâm Tuế. "Ồ..." Lâm Tuế vốn định tìm cớ rời đi, nhưng ánh mắt lại rơi vào túi hương phấn trong tay, đột nhiên nảy ra ý nghĩ khác.

Nàng ngẩng đầu nhìn Lâm Dịch, hỏi huynh ấy, "Nghe cha nói đại ca rất giỏi chơi cờ?" Lâm Dịch hơi ngẩn ra, rồi cười nói: "So với phụ thân thì có khá hơn một chút." "Vậy lát nữa đại ca có thời gian không, có thể dạy con chơi cờ không?" "Đương nhiên là được." Lâm Tuế chưa từng chơi cờ, Lâm Dịch chỉ có thể cầm tay chỉ dạy.

Đáng tiếc, chơi được hai ván huynh ấy đã phát hiện, vị muội muội này của mình cũng giống như phụ thân, không có chút thiên phú nào về cờ vây.

Nếu muội muội chỉ thua cờ thì thôi, nàng còn sai nha hoàn đốt một loại hương nồng nặc đến đau đầu trong phòng, dường như định

mượn ngoại lực để thắng một ván.

Cũng không biết có phải là ảo giác không, lúc hương đang cháy, huynh ấy còn cảm thấy đau đầu, nhưng khi hương tắt, huynh ấy lại cảm thấy đầu óc vô cùng minh mẫn.

Hai người chơi mười ván cờ, Lâm Dịch toàn thắng cả mười.

Lâm Tuế vẫn không phục, hẹn huynh ấy ngày mai tái đấu, Lâm Dịch cuối cùng mới được tha ra khỏi sân.

Lâm Tuế nhìn theo Lâm Dịch rời đi, không cảm thấy huynh ấy có gì bất thường, cũng không biết hương xông này rốt cuộc có tác dụng không?

Nhưng luôn cảm thấy đại ca có chút lắm lời, còn bảo nàng phải học thuộc kỳ phổ cho tốt, không biết có phải là di chứng của việc xông hương không.

Trên đường về tiền viện, Lâm Dịch lại gặp Lâm Đình.

Lâm Đình tay xách một hộp thức ăn, thấy huynh ấy, mắt sáng lên. "Đại ca, huynh đi đâu vậy, muội tìm huynh mãi không thấy." Đến gần, Lâm Đình đột nhiên nhíu mày dừng bước. "Đại ca sao người huynh toàn mùi gì thế, khó ngửi quá." Nàng dường như thật sự cảm thấy rất khó ngửi, còn nôn khan hai tiếng.

Lâm Dịch đưa tay áo lên ngửi, là mùi hương xông ở chỗ đại muội muội, sau khi mùi nhạt đi dường như cũng khá dễ chịu?

Huynh ấy không trả lời câu hỏi của Lâm Đình, mà hỏi nàng: "Muội ở đây làm gì?" Lâm Đình che mũi, vẻ mặt chán ghét.

Nha hoàn bên cạnh đành phải lên tiếng thay nàng: "Đại công tử, cô nương nhà nô tỳ vừa làm chút điểm tâm muốn mời ngài nếm thử, phải không cô nương?" Nha hoàn kéo tay áo Lâm Đình, Lâm Đình vội vàng gật đầu, rồi đưa hộp thức ăn trong tay cho Lâm Dịch.

Lâm Dịch bình thường không ăn điểm tâm, nhưng Lâm Đình dường như rất thích tặng những món ăn này cho huynh ấy.

Huynh ấy không muốn làm muội muội buồn lòng, nên cũng không từ chối. "Đa tạ nhị muội muội." Lâm Dịch nhận lấy hộp thức ăn, đang định rời đi thì thấy Lâm Đình vẻ mặt do dự nhìn mình.

Vẻ mặt đó quá rõ ràng, huynh ấy muốn lờ đi cũng không được. "Nhị muội muội còn có chuyện gì sao?" Lâm Đình cúi mắt nhìn miếng ngọc bội bên hông Lâm Dịch, nói: "Miếng ngọc bội bên hông đại ca đẹp quá, có thể tặng cho muội không?" Lâm Dịch cúi đầu nhìn miếng ngọc bội bên hông, từ chối: "Đây là do tổ phụ tặng lúc ta mới sinh, không thể cho muội được." Miếng ngọc bội này phẩm chất không phải thượng hạng.

Lúc huynh ấy sinh ra, phụ thân còn chỉ là tướng quân tứ phẩm, tổ phụ quan chức cũng không cao, tình hình trong nhà không tốt như bây giờ.

Phẩm chất miếng ngọc bội này của huynh ấy không bằng mặt dây chuyền ngọc trên người Lâm Đình, Lâm Dịch cũng không hiểu tại sao nàng lại để ý đến miếng ngọc bội của mình, hơn nữa đây là kiểu dáng của nam tử, nữ tử lấy về làm gì?

Đây là lần đầu tiên Lâm Dịch từ chối Lâm Đình, nàng tỏ vẻ không thể tin được. "Nhưng, nhưng muội muốn." Lâm Đình vẻ mặt tủi thân, nàng không biết Lâm Dịch bị làm sao, trước đây huynh ấy không phải chưa bao giờ từ chối nàng sao?

Lâm Dịch nhíu mày, lần đầu tiên cảm thấy vị nhị muội muội này không hiểu chuyện cho lắm.

So với nàng, người ép mình chơi cờ, còn lén lút giở trò vặt vãnh như đại muội muội lại đáng yêu hơn nhiều, chỉ tiếc là không thích cười.

Nhưng đó tuyệt đối không phải vấn đề của đại muội muội, nhất định là do phụ thân bình thường quá nghiêm khắc, mới khiến đại muội muội cũng luôn căng thẳng một bộ mặt.

Chương 60

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dịch như thường lệ đến sân của mẫu thân thỉnh an, lại thấy đại muội muội bị chặn ngoài sân, lời nói của nha hoàn chặn nàng lại khiến người ta lạnh lòng.

Nha hoàn kia liếc nhìn Lâm Tuế, thái độ cao cao tại thượng: "Đại cô nương, phu nhân đã nói, sau này người không cần vào chính viện, phu nhân cũng không muốn nhận lễ của người, bà ấy sợ tổn hại đến tuổi thọ của mình.

Đại cô nương nếu có lòng, có thể dập đầu ở ngoài sân, nô tỳ nhất định sẽ báo lại sự thật với phu nhân." Hôm qua Lâm Tuế đã không vào được chính viện, hôm nay lại đến cũng chỉ là đi cho có lệ, họ còn thật sự tưởng nàng hiếm lạ gì việc mỗi ngày dậy sớm chỉ để nhìn thấy bộ mặt của Diêu thị và Lâm Đình.

Lâm Tuế cũng không tranh cãi với nha hoàn kia, đang định rời đi thì nghe thấy sau lưng một tiếng quát: "Hỗn xược, ai cho phép ngươi nói chuyện với đích nữ của Tướng quân phủ ta như vậy?" Nha hoàn kia giật mình, ngẩng đầu lên nhìn, lại là đại công tử.

Lâm Dịch đến bên cạnh Lâm Tuế, nhìn sâu vào nha hoàn kia một cái: "Sau này ngươi không cần ở lại trong phủ nữa." Nha hoàn vội vàng quỳ xuống cầu xin: "Đại công tử, nô tỳ chỉ là truyền lời của phu nhân, nô tỳ không hề nói dối ạ." Lâm Dịch lại không thèm nhìn một cái, nói với một tiểu tư bên cạnh: "Gọi quản gia đến, bán người này đi." "Đại công tử, nô tỳ là nha hoàn thân cận của phu nhân, ngài không thể..." Lâm Dịch cúi mắt nhìn nàng ta một cái: "Hoặc cũng có thể xử lý ngươi theo quân quy, hai mươi trượng, ngươi chọn cái nào?" Nha hoàn kia lập tức im bặt, ngay cả cầu xin cũng không dám.

Lâm Dịch tùy tiện xử lý nha hoàn của mẫu thân, rồi đến bên cạnh Lâm Tuế: "Cùng đại ca vào trong đi." Lâm Tuế vốn không muốn đi, nhưng thấy ánh mắt sáng rực của Lâm Dịch nhìn mình, lại nghĩ đến việc huynh ấy vừa ra mặt vì mình, nàng bèn không từ chối nữa, dù nàng đã sớm đoán được vào trong sẽ gặp phải chuyện gì.

Vừa chưa bước vào chính phòng, Lâm Tuế đã nghe thấy tiếng người trong nhà nói chuyện.

Diêu thị nói: "Ngày mai cậu và mợ con sẽ đến phủ, con cũng đã nhiều năm không gặp họ rồi phải không?" Lâm Đình nói: "Con gái sắp quên cả dung mạo của cậu và mợ rồi." Nói rồi nàng lại làm nũng: "Mẫu thân, ngày mai trong nhà có khách, con gái muốn một bộ trang sức mới, lát nữa người đi cùng con đến Kim Ngân Các được không?" "Được được được, đều chiều theo ý con." Lúc hai mẹ con đang tình cảm thắm thiết, Lâm Tuế theo Lâm Dịch bước vào chính phòng, Diêu thị vốn đang tươi cười lập tức lạnh mặt. "Ai cho ngươi vào đây, cút ra ngoài cho ta, nha hoàn đâu?" Lâm Dịch nhíu mày đứng chắn trước mặt Lâm Tuế: "Nha hoàn của mẫu thân không hiểu quy củ, đã bị con cho bán đi rồi." Diêu thị lần đầu tiên đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của trưởng tử, nhất thời có chút ngẩn người: "Dịch nhi, sao con lại có thể can thiệp vào chuyện hậu trạch?" "Chỉ là một nô tỳ, mà cũng dám bất kính với muội muội của con, con không cho người đánh chết nó đã là con tâm thiện rồi.

Trước đây, mẫu thân chính là bị những nô tỳ không biết chừng mực này che mắt." Lâm Dịch trông có vẻ ôn hòa, nhưng cũng là người đã từng ra chiến trường từ năm mười sáu tuổi.

Nếu huynh ấy thật sự không có tính khí, cũng không thể cai quản quân đội. "Mẫu thân, thôi đi." Lâm Đình đối với vẻ mặt lạnh lùng đột ngột của Lâm Dịch cũng có chút sợ hãi, vội vàng lên tiếng khuyên Diêu thị.

Diêu thị không muốn vì Lâm Tuế mà tranh cãi với trưởng tử, đành phải làm lơ sự tồn tại của Lâm Tuế, không nhìn nàng cũng không nói chuyện với nàng.

Hai huynh muội Lâm Tuế ngồi một lúc liền định rời đi, Diêu thị thấy vậy liền lên tiếng gọi Lâm Dịch lại. "Mẫu thân còn có gì dặn dò?" Lâm Dịch thái độ cung kính hỏi.

Diêu thị thấy sắc mặt trưởng tử dường như đã bình thường, liếc nhìn nhị nữ nhi ngồi bên cạnh, mới lên tiếng: "Dịch nhi, nghe nói hôm qua Đình Đình xin con một miếng ngọc bội, con không cho nó?" 68. "Vâng, đó là ngọc bội đeo bên mình của con, do tổ phụ tặng, không tiện tặng người khác." 69.

Diêu thị khẽ gật đầu: "Nó sáng nay đã nói với ta rồi, nó biết mình lỗ mãng, đã đặc biệt chọn một miếng ngọc bội để bồi tội với con." Vừa nói, vừa bảo nha hoàn bên cạnh đưa miếng ngọc bội mà Lâm Đình vừa lấy ra cho trưởng tử.

Miếng ngọc bội này khắc chữ Lâm, mặt sau là một con mãnh hổ, xung quanh mãnh hổ khắc đầy vân mây.

Khi ánh sáng thay đổi, trong vân mây dường như có thể lờ mờ nhìn thấy những chữ rất nhỏ ẩn bên trong.

Lâm Dịch thấy mẫu thân và nhị muội muội đều nhìn mình, cũng không tiện từ chối trước mặt, bèn nhận lấy ngọc bội.

Thấy huynh ấy nhận ngọc bội, Lâm Đình lập tức nở nụ cười: "Đại ca, ngọc bội muội tặng huynh, huynh phải đeo hàng ngày đấy nhé." Lâm Dịch không từ chối, nhưng cũng không đồng ý, chỉ cảm thấy nhị muội muội nói chuyện có chút không biết chừng mực.

Nam nữ bảy tuổi khác chiếu, dù quy củ của Tướng quân phủ không nghiêm khắc như vậy, nàng cũng không nên nói những lời như

thế với huynh trưởng của mình.

Nhưng huynh ấy lại lo nói nặng lời sẽ làm Lâm Đình buồn, suy nghĩ này khiến huynh ấy hơi khó chịu.

Nhận ngọc bội xong lại ngồi một lúc, Lâm Dịch liền dẫn Lâm Tuế cùng rời đi.

Suốt đường đi Lâm Tuế đều im lặng không nói, Lâm Dịch tưởng nàng buồn vì thái độ của mẫu thân, suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng an ủi: "Mẫu thân chỉ là vì chuyện của nhị đệ mà trút giận lên con, không cần để trong lòng.

Nếu trong phủ có ai bắt nạt con, con cứ đến tìm đại ca, đại ca sẽ làm chủ cho con." "Con biết rồi, đại ca." Thật ra Lâm Tuế không buồn, nàng có chút kỳ lạ.

Kể từ khi được A Triền chỉ điểm, Lâm Tuế liền cảm thấy nhất cử nhất động của Lâm Đình đều có vẻ quái dị.

Trước là đòi ngọc bội của Lâm Dịch, sau lại mượn tay Diêu thị ép tặng Lâm Dịch một miếng ngọc bội, miếng ngọc bội đó liệu có vấn đề gì không?

Trước khi hai người chia tay, Lâm Tuế do dự một chút, vẫn lên tiếng hỏi: "Đại ca, miếng ngọc bội đó huynh định đeo sao?" Lâm Dịch nhìn miếng ngọc bội trong tay, ngọc chất thượng đẳng, chắc hẳn giá trị không nhỏ.

Huynh ấy lắc đầu: "Dù sao cũng là tâm ý của nhị muội muội, lát nữa bảo người cất đi là được." "À đúng rồi, đại ca, lát nữa đừng quên đến sân của con dạy con chơi cờ." "Biết rồi, đợi dùng xong bữa sáng sẽ qua." Lâm Tuế trở về sân của mình, ăn bữa sáng đơn giản, trong lòng bắt đầu tính toán.

Đợi đốt xong hương hôm nay, chắc hẳn đại ca sẽ thoát khỏi sự

yêu chiều dành cho Lâm Đình, vậy nhờ huynh ấy giúp làm chút việc, huynh ấy có đồng ý không?

Lâm Tuế trong lòng có chút thấp thỏm, luôn cảm thấy vị đại ca này của mình lúc bình thường có vẻ là một người khá tuân thủ quy củ, yêu cầu của mình có phải là làm khó huynh ấy không?

Nhưng nàng thật sự không tìm được ai khác, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Vừa qua giờ Tị, liền có nha hoàn đến báo cho Lâm Tuế, đại công tử đã đến. 70.

Lâm Tuế đem hương triện đã chuẩn bị sẵn dùng nén nhang đốt lên, đích thân ra đón.

Lâm Dịch vừa bước vào cửa, lại ngửi thấy một mùi hương nồng quen thuộc, huynh ấy đã có chút quen rồi. 71.

Huynh ấy lắc đầu, cùng Lâm Tuế đến bên sập thấp cạnh cửa sổ, đánh cờ với nàng.

Hôm nay Lâm Tuế có tiến bộ hơn hôm qua một chút, chắc hẳn đã nghe lời huynh ấy, xem vài trang kỳ phổ, nhưng tiến bộ có hạn, vẫn thua một cách thảm hại.

Lại chơi thêm hai ván cờ, tiện thể chỉ điểm cho Lâm Tuế một phen, Lâm Dịch đột nhiên cảm giác như có thứ gì đó gõ vào đầu mình, một tiếng "ong" vang lên trong não.

Đợi huynh ấy hồi phục, lại thấy muội muội mình đang nghi hoặc nhìn mình: "Đại ca, huynh sao vậy?" Lâm Dịch nhìn quân cờ trắng giữa ngón tay, lắc đầu: "Không sao." Huynh ấy âm thầm vận chuyển nội tức, không phải tu luyện có vấn đề, âm thanh đó dường như chỉ là ảo giác của huynh ấy.

Huynh ấy ghi nhớ việc này, thầm nghĩ nếu lại có ảo giác, phải đến

chỗ phụ thân hỏi một chút.

Lâm Tuế đã nhìn thấy lúc Lâm Dịch đột nhiên ngẩn người, hương nàng đốt đã cháy hết. "Đại ca, lát nữa huynh có thể giúp con một việc không?" Lâm Tuế thử thăm dò. "Việc gì, mà cần con phải ấp a ấp úng như vậy?" Không biết tại sao, lúc này Lâm Dịch nhìn Lâm Tuế, trong lòng càng thêm thân thiết.

Lâm Tuế lại do dự một chút, cuối cùng mới nói: "Con về phủ không lâu, huynh và phụ thân đã tặng rất nhiều lễ vật nói là cho con, trong đó có một đôi vòng tay ngọc mặc con rất thích.

Nhưng muội muội cũng thích, lúc chúng con tranh giành, vòng tay vỡ mất một chiếc, mẫu thân đưa chiếc vỡ cho con, chiếc lành đưa cho Lâm Đình." Nàng thật ra rất thích đôi vòng tay đó, nhưng nhớ rõ như vậy, càng là vì sự thiên vị của Diêu thị và sự cướp đoạt của Lâm Đình.

Chiếc vòng vỡ đó cũng là do Lâm Đình cố ý làm vỡ, rõ ràng có nha hoàn nhìn thấy, nhưng lúc đó mọi người đều chỉ trích nàng tranh giành vòng tay mới làm vỡ nó.

Lâm Dịch nhíu mày, huynh ấy biết đôi vòng tay đó, đó là chiến lợi phẩm huynh ấy giành được từ tay dị tộc.

Biết đại muội muội được tìm về, tuy trong đó có nhiều trắc trở phụ thân không nói thẳng, huynh ấy cũng có chút thương xót vị đại muội muội này, bèn đem đôi vòng tay đó tặng về. "Con muốn đại ca giúp con làm gì?" Lâm Tuế nhanh chóng ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Dịch, mới nói: "Lâm Đình và mẫu thân đều không có ở phủ, con muốn đại ca dẫn con đến phòng của Lâm Đình, đổi lại chiếc vòng tay đó." Lâm Dịch xoa sống mũi, cảm thấy đại muội muội có chút không yên phận. "Đại ca, chỉ lần này thôi, Lâm Đình căn bản không thích chiếc vòng đó, nó lấy được rồi chưa từng đeo lần nào, nó chỉ là để chọc tức

con, con không cam tâm." Lâm Dịch vốn định từ chối, nhưng đây là lần đầu tiên đại muội muội nhờ huynh ấy làm việc, tuy có chút quá đáng, nhưng... chỉ là mâu thuẫn giữa các cô nương, cũng xem như vô hại, huống hồ đôi vòng tay đó vốn là huynh ấy tặng cho đại muội muội.

Lâm Tuế đã không còn hy vọng, kết quả Lâm Dịch lại tự thuyết phục được chính mình. "Chỉ lần này thôi." Huynh ấy giơ một ngón tay lên.

Lâm Tuế lập tức nói: "Con bảo đảm." Sau đó chạy đến bàn trang điểm tìm chiếc hộp đựng vòng ngọc mặc bị vỡ.

Cầm vòng ngọc mặc, Lâm Dịch dẫn nàng đi vòng qua các nha hoàn tiểu tư trong phủ, đến ngoài sân nơi Lâm Đình ở.

Lâm Đình ra ngoài, nha hoàn thân cận của nàng đều đi theo, các nha hoàn quét dọn khác trong sân thì tụ tập ở một góc sân nói chuyện phiếm, cửa phòng nàng đóng chặt.

Lâm Dịch chỉ tùy ý liếc nhìn xung quanh, liền dẫn Lâm Tuế nhẹ nhàng nhảy vào một góc sân của Lâm Đình, đám nha hoàn đang nói chuyện ở tiền viện không nghe thấy gì.

Sau đó dẫn nàng từ cửa sổ sau vào phòng. "Đi tìm đi, ta ở đây đợi." Lâm Tuế nhanh chóng đi vào nội thất.

Nàng nhất định phải vào phòng ngủ của Lâm Đình, đương nhiên không phải vì chiếc vòng, mà là để tìm chứng cứ.

Có thể không tìm thấy, nhưng nàng không thể không thử.

Lâm Tuế trước tiên lục tủ của Lâm Đình, bên trong có đủ loại đồ chơi mới lạ, có thứ nàng còn chưa từng thấy, chắc hẳn đều là người khác tặng.

Sau đó nàng lại đến lục bàn trang điểm, nàng tìm thấy chiếc hộp

gỗ giống hệt chiếc trong tay mình ở góc dưới cùng của hộp trang sức.

Lâm Tuế mở ra xem, bên trong là một chiếc vòng còn nguyên vẹn.

Nàng bèn đổi chiếc vòng bên trong ra, đặt chiếc bị vỡ vào.

Trên bàn trang điểm còn có rất nhiều bình lọ, nàng mở từng cái một, đều không phải.

Sau đó nàng lại đến giường của Lâm Đình.

Cuối cùng, nàng sờ thấy một chiếc bình ngọc dưới gối.

Lâm Tuế mở bình ra, một mùi tanh xộc vào mũi.

Trước đây nàng đã hỏi A Triền về mùi của Chiêm thảo, A Triền nói Chiêm thảo có một mùi tanh rất khó che giấu, nay ngửi thấy, quả thật là như vậy.

Trong bình này chứa rất nhiều viên thuốc to bằng hạt đậu nành.

Lâm Tuế lo lấy nhiều sẽ bị phát hiện, bèn chỉ lấy một viên, sau đó lau sạch bình thuốc đặt lại dưới gối.

Lâm Dịch chỉ đợi một lúc, liền thấy Lâm Tuế nhẹ nhàng bước ra khỏi nội thất. "Tìm thấy chưa?" Huynh ấy hỏi nhỏ.

Lâm Tuế cho huynh ấy xem vòng ngọc mặc trong hộp gỗ.

Lâm Dịch gật đầu, sau đó dẫn Lâm Tuế lặng lẽ rời khỏi sân.

Hai huynh muội cùng nhau làm chuyện xấu, tình cảm dường như cũng sâu đậm hơn vài phần.

Bữa trưa Lâm Tuế ăn ở sân của Lâm Dịch, tuy bị ép ăn rất nhiều thịt, nhưng tâm trạng lại vui vẻ.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Thành lên triều, Lâm Dịch đi làm, Diêu thị đang bận rộn chuẩn bị đón tiếp gia đình anh trai.

Lâm Tuế nhân lúc không ai chú ý, lại một lần nữa đến nhà A

Triền.

Nàng đưa viên thuốc trộm được cho A Triền xem, A Triền chỉ nhìn một cái liền khẳng định nói với nàng: "Đây chính là viên thuốc được chế từ Chiêm thảo." Sau khi có được câu trả lời từ A Triền, Lâm Tuế trong lòng yên tâm, nàng nói với A Triền: "Hôm nay gia đình cậu ta sẽ đến, ta phải đi chuẩn bị một phen, ngày mai lại đến tìm ngươi." "Được." Thấy Lâm Tuế lúc rời đi bước chân nhẹ nhàng, Trần Tuệ bưng một xửng bánh bao nhân súp gà vừa hấp chín vào, có chút bất ngờ nói: "Nó trông có vẻ tâm trạng tốt, có chuyện gì vui xảy ra à?" A Triền hai tay chống cằm ngồi bên bàn, cười tủm tỉm nói: "Chắc là biết có họ hàng đến chơi, nên vui mừng thôi." "Vậy à." Trần Tuệ đặt bánh bao xuống, "Vậy đúng là tin tốt." Giờ Tị một khắc, hai cỗ xe ngựa dừng trước cửa Tướng quân phủ.

Diêu thị mặc trang phục lộng lẫy, dưới sự dìu dắt của Lâm Đình trang điểm tinh xảo, bước ra khỏi cửa lớn.

Nhìn thấy anh trai và chị dâu từ xe ngựa bước xuống, mắt bà ta rưng rưng lệ. "Đại ca, cuối cùng huynh cũng về rồi." Diêu thị tiến lên nắm tay anh trai Diêu Định Bang nhìn nhau.

Chị dâu Hoàng thị của bà ta đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát, đợi Diêu thị quay đầu lại, lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười: "Muội muội, bao năm không gặp, khí sắc của muội ngày càng tốt hơn rồi.

Còn phải nhờ con bé Đình Đình này, nếu không phải nó thường xuyên khuyên giải ta, ta quyết không thể thanh thản như vậy." Diêu thị nói xong, Lâm Đình hướng về hai người hành lễ: "Gặp qua cữu cữu, cữu mẫu." Nghe thấy cách xưng hô của Lâm Đình, vợ chồng Diêu Định Bang sắc mặt không đổi, trong mắt Diêu thị thoáng qua một tia hài lòng.

Không hổ là con gái bà ta nuôi nấng nhiều năm, dù vốn là con gái

của chị dâu, nay cũng chỉ là cô nương của Tướng quân phủ bọn họ.

Lúc này, từ một cỗ xe ngựa khác bước xuống hai người trẻ tuổi, một cao một thấp.

Người cao thân hình gầy gò, khoảng hai mươi tuổi, trông giống Hoàng thị hơn, có vẻ tiêm chủy hầu tai.

Chương 61

Người thấp chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, trông giống Diêu Định Bang hơn.

Diêu thị trước đây đã không thích ngoại hình của chị dâu, nhưng lúc đó Hoàng thị đối với bà ta trăm bề lấy lòng, bà ta mới miễn cưỡng qua lại.

Nay tự nhiên cũng không thích ngoại hình của cháu trai lớn, nhưng nó lại là Giải nguyên của một phủ, tài năng như vậy, dù ngoại hình không được như ý, Diêu thị cũng nhịn.

Năm xưa con trai Hành nhi của bà ta lúc nhỏ rất thông minh, bà ta cũng từng nghĩ để nhị công tử đi theo con đường khoa cử, nào ngờ lại thành ra bộ dạng như bây giờ.

Nhìn anh trai chị dâu đang đắc ý, Diêu thị âm thầm thở dài. "Gặp qua cô cô." Hai người cháu trai tiến lên hành lễ với Diêu thị, bà ta cũng đem văn phòng tứ bảo đã chuẩn bị riêng cho hai người cháu trai tặng lên.

Hai người cháu trai vẻ mặt vui mừng nhận lễ vật, miệng không ngừng nói lời cảm tạ.

Đợi Diêu thị xoay người dẫn vợ chồng Diêu Định Bang vào phủ, Diêu Thành Chương nhỏ tuổi hơn nói nhỏ với anh trai Diêu Phỉ Nhiên: "Cô cô đúng là keo kiệt, chỉ tặng văn phòng tứ bảo, không phải nói Tướng quân phủ gia sản phong phú sao?" Diêu Phỉ Nhiên trừng mắt nhìn đệ đệ: "Im miệng." "Người khác lại không nghe thấy." Diêu Thành Chương nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Cùng Diêu thị vào phủ, Hoàng thị đột nhiên hỏi: "Muội muội, sao không thấy đại nữ nhi của muội?

Chẳng lẽ đứa bé đó không muốn gặp chúng ta?" Nghe bà ta nhắc đến Lâm Tuế, Diêu thị không vui, chỉ nhàn nhạt nói: "Đứa bé đó không hiểu quy củ, ta đã cho nha hoàn đi gọi rồi." Đợi người nhà họ Diêu đều đã ngồi xuống ở chính sảnh, Lâm Tuế mới chậm rãi đến.

Vừa bước vào cửa, liền nghe Diêu thị quát: "Ngươi sao lại vô phép tắc như vậy, để cậu, mợ ngươi ở đây đợi ngươi, còn không mau hành lễ với trưởng bối." Ánh mắt Lâm Tuế lướt qua mặt Diêu Định Bang và Hoàng thị.

Chính là hai người này, đã đưa con gái đến Tướng quân phủ, từ đó thay đổi cuộc đời của nàng. "Gặp qua cữu cữu, cữu mẫu." Giọng Lâm Tuế lãnh đạm.

Hoàng thị liếc nhìn Lâm Tuế, cười lạnh nói: "Muội muội dạy dỗ quy củ thế này không tốt lắm đâu, người không biết còn tưởng chúng ta là kẻ thù của nó.

Trước đây nghe đồn, nó còn công khai dây dưa không rõ với vị hôn phu của Đình Đình, nhân phẩm như vậy, thật sự là không chịu nổi." Diêu thị trên mặt có chút khó xử, nghĩ đến trước đây Hoàng thị đều phải nịnh nọt mình, nay lại có thể mượn Lâm Tuế để châm chọc bà ta, không khỏi trong lòng lại hận Lâm Tuế làm bà ta mất mặt. "Con bé này mới được đón về chưa được hai năm, quy củ có kém một chút, đương nhiên không thể so sánh với Đình Đình." Diêu thị dừng một chút, "Chuyện đó, Đình Đình đều không để tâm nữa, sau này ta sẽ tìm cho Đình Đình một mối hôn sự tốt hơn." Hoàng thị nói: "Đây là tự nhiên, Đình Đình là do muội muội tận tâm nuôi lớn, đứa trẻ tốt như vậy, muội sao có thể để nó chịu thiệt thòi.

Nay muội phu đã là chính nhị phẩm, Đình Đình xứng đáng gả vào gia đình công hầu.

Ngược lại là con gái của muội, không thể gả cao được, nếu không

sẽ gây họa cho gia đình." Diêu thị suy nghĩ một chút, trước đây tổ phụ của vị hôn phu của Lâm Đình là tam phẩm đương triều, vị hôn phu của nó cũng thi đỗ cử nhân, gia đình như vậy vốn xem như không tệ, nay nghe lời của Hoàng thị, cũng có thể xem xét lại một phen.

Hai người này cứ thế trước mặt Lâm Tuế, tùy ý nói xấu nàng đủ điều.

Cuối cùng, Diêu thị thấy Lâm Tuế còn đứng đó, không vui nói: "Ngươi chỉ gặp cậu, mợ, không biết hành lễ với anh họ và em họ của ngươi sao?" Lâm Tuế ngước mắt nhìn về phía hai anh em họ Diêu đang ngồi một bên, ánh mắt của người cao gầy kia nhìn nàng khiến nàng vô cùng chán ghét.

Nàng biết loại ánh mắt đó, trước đây tên du côn Hà Lục Tử trong thôn cũng nhìn Dương nhị nữu nhà họ Dương đầu thôn như vậy, sau đó còn định động tay động chân, bị anh em cha con nhà Dương nhị nữu đánh gãy chân.

Diêu Phỉ Nhiên thấy Lâm Tuế, mắt liền sáng lên.

Hắn thích nhất loại nữ tử có vẻ lạnh lùng như vậy, trước đây ở Thanh Châu có một cô gái nông gia cũng xinh đẹp khiến hắn thích như vậy, đáng tiếc hắn phải về kinh, đành phải bỏ cô gái đó.

Người này, còn hợp khẩu vị của hắn hơn cô gái nông gia kia.

Thấy Lâm Tuế mãi không lên tiếng, Diêu Phỉ Nhiên lại mở lời giải vây cho nàng: "Chắc hẳn biểu muội ngại người lạ, đều là họ hàng, không cần đa lễ như vậy." Nói rồi hắn đứng dậy tiến lên hành lễ với Lâm Tuế: "Biểu muội khỏe, ta là Diêu Phỉ Nhiên." Lâm Tuế chán ghét lùi lại một bước. "Lâm Tuế, có phải ngày thường ta quá dung túng ngươi, mà khiến ngươi hỗn xược như vậy, biểu ca ngươi hành lễ với ngươi, ngươi có thái độ gì vậy!" Diêu thị cuối cùng không nhịn được, chỉ vào Lâm Tuế giận dữ mắng. "Ta từ nhỏ đã như vậy, nếu không

vừa mắt, thì đừng gọi ta qua đây." Lâm Tuế nói xong, ngước mắt nhìn Diêu Phỉ Nhiên, "Ngươi nếu còn dùng ánh mắt ghê tởm như vậy nhìn ta, ta sẽ móc mắt ngươi ra." Diêu Phỉ Nhiên sắc mặt trầm xuống, thầm nghĩ đây còn là một người có gai trên người, không sao, hắn thích loại này.

Đợi Tướng quân phủ suy bại, nàng rơi vào tay mình, nhất định phải dạy dỗ nàng quy củ cho tốt.

Lời Lâm Tuế vừa dứt, Diêu thị đã tức đến toàn thân run rẩy: "Người đâu, vả miệng cho ta." "Mẫu thân, hôm nay người dám đánh con, con liền dám ra ngoài cho cả Thượng Kinh biết, đại ca của người dùng chính con mình để thay thế thân phận của con, nay, còn muốn ép chết con. 72. "Đến lúc đó, con lại muốn xem xem đôi con trai ngoan của ông ta còn có cách nào đi thi khoa cử không." Diêu Định Bang nhìn Lâm Tuế với ánh mắt mang theo một tia sát ý, nhưng ngay sau đó ông ta lại quay sang Diêu thị, lên tiếng khuyên: "Thôi đi, đứa bé còn nhỏ, không hiểu chuyện." "Nó nhỏ chỗ nào, nó chính là muốn chọc tức chết ta!" Diêu thị vừa tức vừa hận, nhưng cũng sợ Lâm Tuế thật sự làm vậy, đành phải cho nha hoàn đuổi nàng ra ngoài.

Lâm Tuế ra khỏi chính viện rồi đi thẳng ra khỏi Tướng quân phủ.

Hai nha hoàn kia thấy nàng rời đi, mới quay lại báo cho Diêu thị. 73.

Diêu thị hận hận nói: "Cái nghiệt chướng đó muốn đi đâu thì đi, cả đời không về lại càng tốt." Hoàng thị ở bên cạnh cười lạnh: "Trước đây ta đã nói với muội rồi, đứa bé này tương khắc với muội, nay thế nào, bị ta nói trúng rồi phải không.

Mới bao nhiêu tuổi, đã dám ngang ngược với muội như vậy, sau này còn ra thể thống gì." "Muội muội nên dạy dỗ nó cho tốt." Diêu Định Bang cũng trầm giọng nói.

Cho đến tận trưa, Lâm Tuế vẫn chưa về.

Diêu thị cùng anh chị dâu dùng xong bữa trưa, liền về nghỉ ngơi.

Hoàng thị rời khỏi chính viện không lâu, Lâm Đình cũng đi theo, hai người một trước một sau đến hoa viên trong phủ.

Thấy không có ai xung quanh, Lâm Đình mới tiến lên nói chuyện với Hoàng thị. "Nghe nói Lâm Hành xảy ra chuyện rồi?" Hoàng thị hỏi. "Bị từ hôn, người cũng phế rồi, là do Lâm Tuế tự tay đánh." Lâm Đình đáp.

Hoàng thị hỏi: "Chẳng trách, Lâm Tuế này quả nhiên không phải đèn cạn dầu, thuốc của ngươi đối với nó không có chút hiệu quả nào sao?" Lâm Đình giọng điệu đầy oán trách: "Chẳng những không có hiệu quả, gần đây cũng không biết làm sao, Lâm Dịch đối với ta cũng không tốt như trước nữa." Nói rồi, nàng lại làm nũng: "Nương, thuốc đó có mùi tanh, thật sự là khó ăn quá, khi nào mới không phải ăn nữa ạ?" "Đợi thêm chút nữa." Hoàng thị dịu dàng dỗ dành, "Nay ca ca và đệ đệ của con đều đã có công danh, nhưng khí vận không đủ, vẫn cần mượn thêm một chút.

Những pháp khí mượn vận mà ta gửi cho con, con đã tặng hết cho Lâm Dịch và Lâm Thành chưa?" "Phụ thân... bên Lâm Thành vẫn chưa có cơ hội tặng, nhưng bên Lâm Dịch đã tặng rồi, chắc hẳn không lâu nữa, phụ thân, đại ca và tiểu đệ lại có thể tiến thêm một bước." Lâm Đình cười hì hì.

Hoàng thị trong lòng hài lòng, nói với Lâm Đình: "Con cứ yên tâm ở lại Tướng quân phủ, sớm ngày đưa pháp khí mượn vận đến bên Lâm Thành, nhất định phải để nó đeo bên mình, biết chưa?" "Biết rồi, yên tâm đi, có cơ hội con sẽ đưa đồ đi, nó nhất định sẽ nghe lời con." Giọng Lâm Đình đầy tự tin.

Bao năm nay, nàng đã quen với việc mọi người đều nghe theo

mình. "Gia đình chúng ta đều nhờ vào Đình nhi của ta, nếu không phải Diêu thị cướp con đi, ta sao nỡ để con ở lại Tướng quân phủ này." Hoàng thị vẻ mặt đau lòng ôm Lâm Đình vào lòng. "Nương, con nhớ người quá." Giọng Lâm Đình đầy quyến luyến.

Năm tuổi nàng đã biết mình không phải con gái ruột của Diêu thị.

Nương nói là Diêu thị thấy nàng có phúc, nhất quyết cướp nàng từ bên cạnh nương, bất đắc dĩ nương mới đưa nàng qua đây.

Trong mắt nàng, gia đình của nàng chỉ có cha mẹ, anh trai và em trai, chứ không phải An Tây tướng quân và phu nhân gì đó.

Nàng ở lại Lâm gia, là vì tương lai của cả gia đình.

Diêu thị hại nàng từ nhỏ không được lớn lên bên cạnh cha mẹ, đã nợ nàng, thì phải trả.

Hai người tạm thời ở lại hoa viên một lát, rất nhanh lại mỗi người một ngả, không ai phát hiện điều bất thường.

Giờ Thân, Lâm Thành và Lâm Dịch về phủ.

Sau khi cha con hai người gặp mặt người nhà họ Diêu, lại trò chuyện về tình hình trong triều, Diêu thị mới cười bảo cả nhà vào bàn ăn.

Bà ta cho quản gia chuẩn bị một bàn tiệc rượu, cả nhà ngồi quây quần trước bàn.

Lâm Dịch nhìn một vòng, phát hiện Lâm Tuế không có ở đó, không khỏi lên tiếng hỏi: "Đại muội muội sao không có ở đây?" Lâm Thành nghe vậy cũng nhìn về phía Diêu thị.

Diêu thị sắc mặt cứng lại, chưa kịp mở lời, đã nghe Hoàng thị nói: "Muội phu phải dạy dỗ lại con bé Lâm Tuế đó, mẫu thân nó chỉ nói nó hai câu, nó liền cãi lại trước mặt mọi người, còn chỉ trích cậu nó, nói

chúng ta đưa Đình Đình đến phủ là không có ý tốt, ngài nghe xem, có ra thể thống gì không?" Diêu Định Bang trừng mắt nhìn Hoàng thị: "Được rồi, đừng nói lung tung với muội phu." Nói xong, ông ta cười với Lâm Thành: "Lâm Tuế còn nhỏ, muội phu không cần để trong lòng." "Dù nhỏ đến đâu, biểu muội cũng không nên cãi lại cô cô rồi lặng lẽ chạy ra khỏi phủ.

Thân là nữ tử, sao có thể tùy tiện làm bậy như vậy, còn ra thể thống gì nữa." Diêu Phỉ Nhiên cũng lên tiếng.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra từ bên ngoài.

Lâm Tuế đứng ở cửa, ánh mắt lướt qua một bàn người: "Ta có thế nào cũng không bằng các người, đem con gái mình đưa đến nhà người khác để chim khách chiếm tổ chim cưu." "Lâm Tuế, trước mặt phụ thân ngươi mà ngươi còn dám nói chuyện với cậu ngươi như vậy, lễ số của ngươi đâu?" Diêu thị a lên chói tai.

Lâm Tuế nhìn về phía Diêu thị: "Mẫu thân, người có biết không, dân gian có một câu nói, đem con mình đưa đến nhà người khác, là có thể mượn đi khí vận của nhà người ta." Diêu thị sững sờ. "Nghe nói biểu ca của đại cữu gia vốn rất ngu dốt, các người nói xem, tại sao nó lại thi đỗ Giải nguyên chứ?

Chẳng lẽ, là đã mượn vận của Lâm gia?" Diêu thị quay đầu nhìn anh chị dâu, rồi lại quay sang Diêu Phỉ Nhiên.

Bà ta nhớ, đứa trẻ Phỉ Nhiên này lúc nhỏ thật sự rất ngu dốt, đến phủ cùng Hành nhi chơi đùa, tiên sinh bảo hai đứa đọc thuộc lòng văn chương, Hành nhi chỉ mất nửa canh giờ là có thể nhớ, nó lại chỉ nhớ được mấy dòng.

Đúng vậy, sao nó lại đột nhiên thi đỗ Giải nguyên chứ?

Diêu Định Bang thấy muội muội bị Lâm Tuế mấy câu đã khiêu

khích, mạnh mẽ đập bàn đứng dậy: "Ngươi đừng có nói bậy.

Muội phu, hôm nay ta dù có vứt bỏ cái mặt này, cũng không thể để con gái các người hủy hoại danh tiếng của Diêu gia ta như vậy!" Hoàng thị che giấu sự hoảng loạn trong mắt, nói hùa theo: "Đúng vậy, đứa trẻ này chẳng lẽ mất trí rồi sao, trước đây chỉ nói nó mấy câu, mà nó đã muốn hủy hoại con trai ta?" "Phụ thân, người mau quản tỷ tỷ đi, tỷ ấy rõ ràng là muốn gia đình không yên ổn." Lâm Đình thấy vậy vội nói với Lâm Thành.

Lâm Thành nhìn về phía Lâm Tuế, đang định nói gì đó, lại bị đại công tử bên cạnh giữ tay lại.

Lâm Tuế thu hết phản ứng của mọi người vào mắt, đột nhiên cười: "Đừng vội, cữu cữu, cữu mẫu, biểu ca, biểu đệ và cả nhị muội muội nữa, kịch hay mới bắt đầu thôi.

Các người đã cho ta một cuộc đời khác, ta cũng phải có vay có trả mới phải." Đúng lúc này, quản gia của Lâm phủ mặt mày trắng bệch xông vào sảnh. "Tướng quân không hay rồi, Minh Kính Ti đã cử người bao vây Tướng quân phủ!" "Minh Kính Ti, bọn họ tới làm gì?" Lâm Thành nghe vậy, mặt lộ vẻ nghi hoặc, lập tức đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

Hắn và Minh Kính Ti vốn không có giao thiệp, trong phủ cũng chưa từng có yêu ma quỷ quái xuất hiện, tại sao bọn họ lại tới cửa?

Lâm Dịch thấy phụ thân đi ra ngoài, vội vàng đi theo, những người khác thấy vậy cũng không còn lòng dạ nào để ý đến Lâm Tuế nữa, lần lượt rời khỏi phòng.

Lâm Thành còn chưa ra khỏi sân thì đã thấy Bạch Hưu Mệnh, một thân quan bào màu đỏ chu, hông đeo trường đao, dẫn theo mấy chục Minh Kính Ti vệ xông vào, bao vây toàn bộ sân viện.

Lâm Thành dừng bước, hắn đã sớm nghe nói về sự bá đạo của Minh Kính Ti, chỉ là không ngờ Bạch Hưu Mệnh chỉ là một Tứ phẩm mà lại dám tự tiện xông vào phủ Tướng quân Nhị phẩm, dù là hắn cũng không khỏi có chút tức giận. "Bạch đại nhân dẫn nhiều người xông vào phủ của bản tướng quân như vậy, có việc gì chăng?" "Bắt giữ nghịch đảng." "Bạch đại nhân đang nói đùa với bản tướng quân sao?" Mặc dù Lâm Thành chắc chắn mình chưa từng làm bất cứ chuyện gì có thể gọi là mưu nghịch, nhưng nghe thấy hai chữ "nghịch đảng", trong lòng vẫn hơi thắt lại.

Chẳng lẽ trong quân xảy ra biến cố gì mà mình không biết, liên lụy đến mình?

Nhưng nếu thật sự trong quân có chuyện, cũng không nên là người của Minh Kính Ti tới.

Hắn còn chưa nghĩ thông, đã nghe Bạch Hưu Mệnh nói: "Lâm tướng quân không bằng hỏi lại con gái của mình xem." Lâm Thành ngẩn ra, hắn quay đầu nhìn Lâm Đình, nhưng Lâm Đình lại rúc vào bên cạnh Hoàng thị, mặt mày mờ mịt.

Lúc này, Lâm Tuế từ trong phòng đi ra: "Là ta mời Bạch đại nhân tới." "Lâm Tuế, ngươi điên rồi!

Ngươi muốn hại chết cả nhà chúng ta sao?" Giọng Diêu thị a lên chói lói, nếu không phải Lâm Dịch ngăn lại, bà ta đã nhào về phía Lâm Tuế. "Đại muội muội, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" Lâm Dịch tuy mặt lộ vẻ khó hiểu nhưng vẫn còn lý trí. "Chuyện này phải hỏi... cữu cữu và cữu mẫu rồi, à, còn có nhị muội muội nữa, với tư cách là người thực thi, ngươi hắn là rất rõ ràng nhỉ." Bị gọi tên, trong mắt Diêu Định Bang loé lên một tia kinh hãi, nhưng rất nhanh đã che giấu đi, gã gượng cười nói: "Cháu gái, đây là lời gì vậy, cháu không thể vì oán hận chúng ta mà tuỳ tiện bịa đặt tội danh đổ lên đầu ta được." "Là

tuỳ tiện bịa đặt sao?

Thường xuyên dùng Chiêm thảo, lợi dụng năng lực đặc thù của Chiêm thảo để khống chế người nhà họ Lâm, cữu cữu sẽ không cho rằng không có chứng cứ, ta lại dám đến Minh Kính Ti báo quan chứ?" Nghe nàng nói chính xác tên của Chiêm thảo, thân thể Diêu Định Bang lảo đảo, xong rồi!

Nhưng gã vẫn cố chống đỡ biện giải: "Đây là vu khống, bản quan tuyệt đối chưa từng làm chuyện như vậy." "Chẳng lẽ là nhà họ Lâm các ngươi xảy ra chuyện, cố ý đổ nước bẩn lên người chúng ta?" Hoàng thị tức muốn hộc máu, giận dữ trừng mắt nhìn Lâm Tuế.

Lâm Tuế không tranh cãi với bọn họ nữa, mà nhìn về phía Lâm Đình, hỏi nàng ta: "Viên thuốc làm từ Chiêm thảo ngon lắm sao?

Khiến tất cả mọi người đều thiên vị ngươi, cảm giác như vậy có phải rất tốt không, cho nên ngươi mới có thể mấy chục năm như một ngày ăn thứ thuốc khó ngửi như vậy?" "Lâm Tuế, ngươi nói bậy bạ gì đó!" Lâm Đình cắn chết không nhận.

Lâm Tuế cười thành tiếng: "Ngươi có biết không, thường xuyên dùng Chiêm thảo sẽ tổn hại tuổi thọ, sự thiên vị mà ngươi nhận được bao năm qua đều là dùng mạng đổi lấy.

Ngươi đã ăn mười mấy năm, bây giờ chỉ còn chưa tới mười năm tuổi thọ." Lâm Đình đột nhiên cứng đờ, nàng ta bất giác nhìn sang Hoàng thị bên cạnh: "Bà lừa ta!" "Ngươi không tin ta, các đại nhân của Minh Kính Ti đang ở đây, bọn họ sẽ cho ngươi biết chân tướng." Lâm Đình thấy Lâm Tuế quả quyết như vậy, trong lòng đã tin bảy phần.

Chương 62

Mà đám người Minh Kính Ti đang xem náo nhiệt nhà họ Lâm cũng không phản bác lời Lâm Tuế, dường như đều đang chứng thực lời nàng nói. "Mẹ, mẹ nói gì đi chứ!" Lâm Đình đột nhiên xoay người, nắm chặt cánh tay Hoàng thị bên cạnh, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi, "Không phải mẹ bảo con cứ ăn thuốc sao, không phải mẹ nói loại thuốc này chỉ tốt cho cơ thể sao, mẹ nói gì đi chứ!" Hoàng thị lúc này đột nhiên hất tay Lâm Đình ra, quay đầu cười khan với Bạch Hưu Mệnh: "Đại nhân, ngài đừng nghe nó nói bậy, ta đã sớm cho nó làm con thừa tự của nhà họ Lâm rồi, nó và nhà chúng ta vốn không có quan hệ gì, thuốc nó ăn ta cũng hoàn toàn không biết." "Bà nói cái gì?" Lâm Đình có lẽ không ngờ rằng, cọng rơm cuối cùng đè chết mình lại do chính mẹ ruột đặt lên người. "Rõ ràng là bà nói với ta, là Diêu thị cậy thế lớn cướp ta từ bên cạnh bà, bà từ nhỏ đã cho người đưa thuốc cho ta, để ta ở lại bên cạnh Diêu thị, trải đường cho phụ thân, bây giờ bà lại nói không có quan hệ gì với ta?" "Vốn dĩ đã không có quan hệ, chuyện mình tự làm, đừng hòng đổ lên đầu chúng ta." Mặt Hoàng thị dày hơn người thường, dù vậy vẫn cố chống đỡ không nhận.

Lâm Đình đột nhiên cười thảm, nàng ta cảm thấy mình giống như một trò cười. "Đại nhân, ta có chứng cứ." Lâm Đình đột nhiên ngưng cười, nói với Bạch Hưu Mệnh, "Từ sau khi ta hiểu chuyện, những mảnh giấy, thư từ mà bà ta thông qua nha hoàn bên cạnh truyền cho ta, ta đều giữ lại cả, đó đều là chứng cứ." "Cái gì, sao ngươi không huỷ chúng đi!" Hoàng thị cuối cùng cũng không kìm được, hét lên chói tai.

Bà ta rõ ràng mỗi lần đều dặn dò, bảo Lâm Đình huỷ hết thư từ qua lại giữa họ, nhất định không được để bị phát hiện.

Lâm Đình cũng đã đồng ý rất tử tế, bà ta làm sao cũng không ngờ,

Lâm Đình lại dương đông kích tây.

Lâm Đình đăm đăm nhìn người anh em ruột đang né tránh ánh mắt của mình, còn có phụ thân ruột của mình, đột nhiên mất hết sức lực. "Đương nhiên là để làm kỷ niệm rồi, không phải mẹ nói nhớ ta sao, ta cũng nhớ các người.

Cho nên ta làm theo lời dặn của cha mẹ, mỗi ngày đều ăn viên thuốc khó ngửi đó, để Diêu thị và Lâm Thành răm rắp nghe lời ta, hoàn toàn thay thế Lâm Tuế, ta làm không phải rất tốt sao?

Cha và mẹ trong thư, không phải vẫn luôn khen ta sao?" Ngay lúc này, Diêu Định Bang đột nhiên "phịch" một tiếng quỳ xuống đất: "Đại nhân, hạ quan nhận tội, là hạ quan bị ma xui quỷ khiến, dùng thủ đoạn không chính đáng.

Hạ quan làm vậy chỉ là muốn dựa vào Lâm Đình, nhân cơ hội kiếm chút lợi từ em rể.

Hạ quan làm sao dám có tâm tư mưu nghịch, xin đại nhân minh xét!" Diêu Định Bang "bụp bụp bụp" dập đầu, rất nhanh trán đã dập đến xanh tím.

Bạch Hưu Mệnh nhìn gã gần như muốn tự dập đầu đến ngất đi, cuối cùng mới mở miệng: "Vốn dĩ bản quan cũng cảm thấy đây là một vụ án nhỏ, nhưng lời của Lâm cô nương đã cho bản quan một hướng đi mới." "Cái, cái gì?" Giọng Lâm Tuế vang lên từ phía sau Diêu Định Bang: "Cữu cữu, phụ thân ta là Tướng quân Nhị phẩm đương triều, đồn trú biên cảnh Tây Lăng, chinh chiến với dị tộc nhiều năm.

Đại ca của ta bây giờ là cấm quân, bảo vệ an toàn cho Bệ hạ.

Mà ngươi lại sai khiến con gái ngươi dùng thuốc mê hoặc bọn họ, để bọn họ ngấm ngầm chịu sự sai khiến của ngươi.

Nếu không phải có lòng mưu nghịch, tại sao ngươi lại nhắm vào

họ?

Ngươi rõ ràng là muốn nhúng tay vào biên quân đồn trú ở Tây Lăng, còn muốn ám hại Bệ hạ!" "Ta không có!" Diêu Định Bang gần như nhảy dựng lên, ánh mắt gã nhìn chằm chằm Lâm Tuế như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Gã làm sao cũng không ngờ, Lâm Tuế lại độc ác đến vậy, nàng lại dám chụp mũ mưu nghịch lên đầu mình.

Lâm Tuế từ trên cao nhìn xuống Diêu Định Bang: "Những gì ngươi làm đã chứng minh, ngươi đã có lòng bất thần với Bệ hạ." "Đại nhân, đại nhân nó chỉ oán hận ta, nên mới cố ý nói lời tổn thương ta.

Hạ quan chỉ muốn dựa vào bọn họ để thăng quan mà thôi, hơn nữa hạ quan còn chưa làm gì cả, không tin ngài có thể đi tra.

Hạ quan căn bản không dám mơ tưởng binh quyền, cũng không dám bất lợi với Bệ hạ!" Bạch Hưu Mệnh rũ mắt, đôi mắt hoa đào xinh đẹp kia ẩn chứa ý cười: "Nhưng bản quan thấy, lời của cô ấy rất có lý.

Thao túng tướng lĩnh biên quân, ha ha, tội đáng bị tru di." "Không, không, đại nhân, hạ quan oan uổng, hạ quan..." Diêu Định Bang còn muốn nói gì đó, đã bị Minh Kính Ti vệ xông lên bịt miệng, lôi đi.

Hoàng thị và anh em nhà họ Diêu vốn còn ôm chút may mắn đều ngã ngồi xuống đất, xong rồi, cả nhà bọn họ đều xong rồi.

Vốn dĩ mọi chuyện vẫn còn bình thường, cho đến khi Lâm Đình bị hai Minh Kính Ti vệ mang gông cùm đặc chế lên người, người còn chưa bị áp giải đi, Diêu thị đã hét lên một tiếng nhào tới, điên cuồng cào cấu hai người, cố gắng ngăn cản họ.

Ngay cả Lâm Thành cũng định bùng lên, nhưng đã bị Lâm Dịch nhanh tay lẹ mắt ở bên cạnh ngăn lại.

Hai cha con lập tức đánh nhau tại chỗ, có thể thấy tu vi của Lâm Dịch không bằng Lâm Thành, luôn bị hắn áp chế, nhưng cũng đã thành công ngăn cản Lâm Thành động thủ với Minh Kính Ti vệ.

Bạch Hưu Mệnh hứng thú nhìn một lúc lâu, bình phẩm: "Lâm tướng quân tu vi không tầm thường, trong Tam cảnh ít có đối thủ, Lâm tiểu tướng quân lại có thiên phú hơn người, tương lai có thể mong đợi." Giang Khai bên cạnh tiến lên, hỏi: "Đại nhân, xem ra vợ chồng Lâm tướng quân bị Chiêm thảo ảnh hưởng khá sâu, bọn họ phải xử lý thế nào?" "Đem tất cả mọi người trong phủ này về, kiểm tra từng người một." "Thuộc hạ hiểu." Giang Khai lập tức ra lệnh cho thuộc hạ bắt người, người trong phủ thì bắt, người ra khỏi phủ cũng phải bắt, tóm lại một người cũng không thể bỏ sót. "Phong Dương." "Thuộc hạ có mặt." "Đi lục soát sân của người nhà họ Lâm, xem có bất ngờ gì không." "Vâng." Phong Dương nhận lệnh cũng dẫn người đi.

Lúc này, Lâm Dịch đã sắp không trụ được nữa.

Hắn trúng hai chưởng của Lâm Thành, vì là con ruột nên Lâm Thành không hạ tử thủ, nhưng ý định cứu Lâm Đình rất cấp thiết, hắn ra tay nặng hơn một chút, khiến Lâm Dịch thổ ra một ngụm máu. "Đại ca, huynh không sao chứ?" Lâm Tuế đỡ lấy Lâm Dịch đang lùi lại, tuy rất muốn mắng người, nhưng nàng cũng biết, cha như vậy phần lớn là do ảnh hưởng của Chiêm thảo.

Lâm Dịch lau vết máu trên miệng: "Không sao, chỉ bị chút nội thương." Sau khi Lâm Dịch lui ra, Lâm Thành liền muốn đuổi theo Minh Kính Ti vệ đang dẫn Lâm Đình đi.

Mới đi được hai bước, một đạo bạch quang loé lên, đao của Bạch Hưu Mệnh đã kề trên cổ Lâm Thành. "Người đâu, mang gông cho Lâm tướng quân." Sự khống chế của Chiêm thảo cuối cùng cũng

không địch lại tính mạng của mình, Lâm Thành không dám manh động.

Hắn từ chiến trường trở về, có thể cảm nhận rõ ràng sát ý mà những người xung quanh toả ra với mình.

Hắn có thể khẳng định, nếu hắn dám động, Bạch Hưu Mệnh sẽ dám hạ đao.

Minh Kính Ti vệ phía sau Bạch Hưu Mệnh mang gông cùm nặng trịch lên, nhanh chóng khoá chặt tay chân và cổ Lâm Thành.

Tiếp đó Bạch Hưu Mệnh lại nhìn về phía Lâm Dịch: "Lâm tiểu tướng quân..." "Ta sẽ cùng Bạch đại nhân về Minh Kính Ti để kiểm tra." "Đa tạ tiểu tướng quân phối hợp." Lúc này, trong ngoài Lâm phủ đều bị phong toả, Minh Kính Ti canh giữ tất cả các lối ra của Lâm phủ.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, các gia đình sống xung quanh gần như đều ra xem náo nhiệt.

Mọi người đứng vây quanh từ xa, khe khẽ bàn tán, đều đang đoán xem phủ tướng quân có phải đã phạm tội bị tịch biên gia sản hay không.

A Triền vừa ăn tối xong, đang hóng mát trong sân, nghe thấy bên ngoài có người hô phủ tướng quân xảy ra chuyện, liền kéo Trần Tuệ định chạy ra ngoài.

Tiếc là sức của nàng không kéo nổi Trần Tuệ, Trần Tuệ nắm chặt tay nàng, cười nói: "Vội cái gì, phủ tướng quân cũng không chạy đi đâu được.

Nàng vừa ăn cơm xong, đi chậm một chút, kẻo lát nữa dạ dày khó chịu." "Ta không phải đang vội muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao, nếu không xem được náo nhiệt, tối nay ta ngủ không được

mất." A Triền lẩm bẩm một câu, nhưng vẫn nghe lời đi chậm lại.

Khi họ ra ngoài, người tụ tập bên ngoài đã ngày một đông.

Nàng và Trần Tuệ chen qua đám đông, tìm một vị trí gần cổng chính phủ tướng quân, như vậy mới có thể nhìn rõ hơn.

Quả nhiên không lâu sau, đã thấy Minh Kính Ti vệ áp giải một đám người từ cổng chính phủ tướng quân đi ra.

Trong số những người đi ra đầu tiên, A Triền chỉ nhận ra một mình Lâm Đình, trên người nàng ta mang gông cùm, cũng không còn vẻ kiêu ngạo như trước. "Đúng là phong thuỷ luân chuyển, Lâm Tuế quả nhiên đủ quyết đoán, buổi sáng mới tìm được chứng cứ, buổi chiều đã tống cả bọn họ vào Minh Kính Ti." A Triền rất hài lòng với màn náo nhiệt này.

Một lát sau, người nhà họ Lâm cũng lần lượt bị áp giải ra, Lâm Thành còn bị mang gông nặng, các bá tánh xung quanh nhận ra Lâm Thành đều một phen xôn xao.

A Triền lại không lo lắng cho Lâm Thành, nàng cũng coi như hiểu rõ phong cách làm việc của Bạch Hưu Mệnh, người nhà họ Lâm được xem là người bị hại, nếu không tra ra vấn đề gì, chắc sẽ không sao.

Người cuối cùng đi ra là hai anh em Lâm Dịch và Lâm Tuế, Bạch Hưu Mệnh dẫn một đám Minh Kính Ti vệ đi phía sau hai anh em.

A Triền thấy vẻ mặt Lâm Tuế lúc này đã thả lỏng, liền yên tâm.

Lúc này Lâm Tuế cũng nhìn thấy A Triền, lén quay đầu cười với nàng một cái.

Giải quyết xong Lâm Đình và nhà họ Diêu, dường như tảng đá đè nặng trên người nàng đã được gỡ bỏ, cả người Lâm Tuế đều thả lỏng.

Những gai nhọn mà trước đây nàng cố tình dựng lên với mọi người cuối cùng cũng đã mềm đi.

Nàng chỉ là rơi vào một vòng luẩn quẩn.

Trước đây, những người xung quanh nàng đều có liên quan đến Lâm Đình.

Nàng bèn cho rằng mình đã rơi vào tuyệt cảnh, nàng oán hận tất cả mọi người, điên cuồng muốn thoát khỏi tình trạng này.

Sau khi quen biết A Triền, nàng mới dần nhận ra, thế giới bên ngoài thực ra không chật hẹp như nàng thấy.

Cũng không phải ai cũng thiên vị vô lý như Diêu thị, hoàn cảnh mà nàng đang ở mới là sai lầm méo mó, chỉ cần bước ra là được rồi.

Bây giờ, nàng đã tự tay phá huỷ thế giới méo mó đó.

A Triền cũng cười ngọt ngào với Lâm Tuế, lén vẫy vẫy tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt của Bạch Hưu Mệnh đã bắt được nàng một cách chính xác.

A Triền vèo một tiếng thu tay về, quay mặt đi, ngụy trang thành người qua đường xem náo nhiệt.

Tiếc là Bạch Hưu Mệnh không định bỏ qua cho nàng, hắn không chỉ đi tới, mà còn dẫn theo cả Lâm Tuế và Lâm Dịch. "Bạch đại nhân, thật trùng hợp, ngài ra ngoài làm nhiệm vụ sao?" A Triền thấy không trốn được, đành phải nở nụ cười xinh đẹp với đối phương. "Bản quan tới làm gì, ngươi không biết sao?" A Triền làm ra vẻ mặt "ngài đừng có vu khống ta": "Ta đương nhiên không biết rồi." "Vậy ngươi giải thích cho bản quan, tại sao Lâm Tuế lại biết về Chiêm thảo." "Là ta đọc được trong sách." Vấn đề này trước đó ở nha môn Minh Kính Ti, Bạch Hưu Mệnh đã hỏi rồi, Lâm Tuế cũng trả lời như vậy, bây giờ hắn lại hỏi A Triền, Lâm Tuế lo lắng A Triền nói lỡ miệng, lôi cả

mình vào.

Bạch Hưu Mệnh không để ý đến Lâm Tuế, vẫn nhìn A Triền.

Mắt A Triền chớp chớp, hùa theo Lâm Tuế: "Đúng vậy, Lâm Tuế rất thích đọc sách." "Ồ, vậy ngươi có biết không, sự tồn tại của Chiêm thảo, đã sớm bị xoá bỏ từ nhiều năm trước, trong lãnh thổ Đại Việt không có cuốn sách nào dám ghi lại thứ này." A Triền ngớ người, Đại Việt các người có phải quá bá đạo rồi không, đó chỉ là một cọng cỏ thôi mà! "Nghĩ xong nên giải thích thế nào chưa?" Đợi một lúc, Bạch Hưu Mệnh mới lên tiếng hỏi.

A Triền bĩu môi: "Nghĩ xong rồi, là ta nói cho cô ấy biết." "Lâm Dịch không bị Chiêm thảo ảnh hưởng, cũng là do ngươi làm?" Bạch Hưu Mệnh người này, vĩnh viễn đều có thể tìm ra điểm mấu chốt nhất.

A Triền không thể phản bác, đành tiếp tục gật đầu: "Là ta." "Rất tốt." Bạch Hưu Mệnh nghiêng đầu dặn dò thuộc hạ, "Đem cả cô ta về, phối hợp điều tra." A Triền thề, lần sau xem náo nhiệt, tuyệt đối sẽ không chạy đến gần như vậy nữa, nàng chỉ là một người qua đường vô tội xem kịch thôi mà!

Hai Minh Kính Ti vệ tiến lên, không giống như đối xử với người nhà họ Lâm mà áp giải nàng đi, mà là một trái một phải đứng hai bên nàng, còn làm một tư thế mời, vô cùng lịch sự. "Quý cô nương, mời." A Triền kinh ngạc, bọn họ lại còn biết mình họ Quý, nàng đã trở thành người quen mặt ở Minh Kính Ti rồi sao?

A Triền vô cùng rối rắm, luôn cảm thấy đây không phải là chuyện tốt.

Trần Tuệ bị ngăn cách ở bên cạnh thấy họ muốn dẫn A Triền đi, nhấc chân định đi theo, nhưng bị Minh Kính Ti vệ ngăn lại.

Trần Tuệ quay sang Bạch Hưu Mệnh: "Bạch đại nhân, tôi..." Bạch Hưu Mệnh còn chưa mở miệng, A Triền đã quay đầu lại: "Tuệ nương, đừng lo, ta một lát nữa sẽ về, nàng ở nhà chờ ta." Trần Tuệ lại nhìn Bạch Hưu Mệnh, thấy hắn không phản đối, mới hơi yên tâm: "Được, nàng đi sớm về sớm." A Triền đi theo đội ngũ của Minh Kính Ti về nha môn, những người nhà họ Diêu và nhà họ Lâm bị áp giải phía trước không ủ rũ cúi đầu thì cũng thần tình hoảng hốt, chỉ có A Triền, suốt đường đi cái miệng nhỏ không hề ngậm lại.

A Triền đã đi đến hơi thở dốc, vẫn kiên trì không mệt mỏi cố gắng đuổi kịp Bạch Hưu Mệnh. "Bạch đại nhân, ta chỉ cảm thấy thái độ của người nhà họ Lâm đối xử với Lâm Tuế và Lâm Đình quá kỳ quái, cảm thấy có chút không đúng nên mới nhắc nhở Lâm Tuế một chút thôi.

Ta cũng không làm gì khác, nhiều nhất là lén lút điều chế thuốc giải của Chiêm thảo, lấy của Lâm Tuế hai trăm lượng bạc, nhưng chi phí của hương phấn đó cao như vậy mà.

Tại sao xương cốt nữ thi lại đắt như vậy, các đại nhân không quản lý việc tiệm săn thu phí lung tung sao?" A Triền nói đến cuối bắt đầu lên án mạnh mẽ tiệm săn.

Khóe môi Bạch Hưu Mệnh khẽ nhếch lên, nhưng không để A Triền phát hiện. "Bạch đại nhân, ta làm vậy cũng coi như là làm việc tốt mà, ngài anh minh thần võ như vậy, hay là thả ta về đi?" Người đàn ông trên ngựa liếc xéo nàng một cái, vẫn im lặng.

Không sao cả, A Triền không để tâm đến sự lạnh lùng của hắn, tiếp tục lải nhải: "Ngài xem trời cũng tối rồi, đưa ta đến Minh Kính Ti hỏi hai câu lại phải đưa ta về nhà, phiền phức biết bao.

Hay là ngài có vấn đề gì thì cứ hỏi bây giờ đi, ta bảo đảm nhất định sẽ phối hợp." "Ai nói bản quan sẽ đưa ngươi về nhà?" Bạch Hưu

Mệnh cuối cùng cũng mở miệng.

Hả?

A Triền lập tức cảnh giác, ngay cả nhà cũng không cho về, hắn muốn làm gì? "Bạch đại nhân, ngài không thể lạm dụng chức quyền.

Ta trước nay đều là người trong sạch, chưa bao giờ làm chuyện xấu." Lời của A Triền cuối cùng cũng đổi lại được một ánh mắt chính diện của Bạch Hưu Mệnh, hắn cố ý đánh giá nàng một lượt từ trên xuống dưới: "Vậy sao, trông không giống." A Triền lập tức không vui, nàng cảm thấy nhân cách chính trực của mình bị sỉ nhục. "Đương nhiên là thế rồi!" Nàng lớn tiếng nói. "Ngươi nói to quá, làm kinh động ngựa của bản quan." Giọng Bạch Hưu Mệnh ôn hoà, "Cho nên bản quan có quyền đưa ngươi về Minh Kính Ti thẩm vấn cẩn thận... cả đêm." A Triền trừng lớn mắt, một câu "cẩu quan" lăn lộn trong miệng, cuối cùng lại nuốt ngược vào trong.

Chương 63

Khi họ cuối cùng cũng đến nha môn Minh Kính Ti, những người bị bắt đều được đưa đến Trấn ngục, Lâm Tuế và Lâm Dịch cũng bị dẫn đi thẩm vấn riêng.

A Triền nghĩ mình cũng có thể sẽ bị thẩm vấn, đang chờ người đến, thì thấy một người ăn mặc như một thư sinh trẻ tuổi vội vã chạy tới.

Người đó đứng lại, giọng điệu vội vàng nói: "Bạch đại nhân, hạ quan vẫn chưa tìm được trong điển tịch cách giải trừ ảnh hưởng của Chiêm thảo, hạ quan có lẽ cần thêm chút thời gian." "Không cần tìm nữa, để cô ấy dạy ngươi." A Triền ngẩn ra, lập tức quay đầu hỏi Bạch Hưu Mệnh: "Ngài đưa ta về Minh Kính Ti, là để ta làm thuốc giải?" "Nếu không thì sao?" Bạch Hưu Mệnh hỏi ngược lại, "Không phải nói là người trong sạch sao, đã không làm chuyện xấu, thì sợ gì?" A Triền ngớ người, những lời lẽ nàng lãng phí suốt đường đi đều là công cốc rồi sao? "Nếu ngài muốn biết cách giải trừ Chiêm thảo, có thể nói thẳng với ta, việc gì phải dọa ta, ta lại không đòi tiền của ngài." Bạch Hưu Mệnh gật đầu: "Vậy thì không đưa tiền nữa." A Triền: .....

Nàng tối nay nhất định sẽ tức đến mất ngủ!

Bạch Hưu Mệnh có lẽ cảm thấy mình hơi quá đáng, đặc biệt nói thêm một câu: "Bản quan thấy ngươi dọc đường giải thích rất nghiêm túc, không nỡ ngắt lời." A Triền nghiến răng nghiến lợi, muốn liều mạng với tên "cẩu quan" này.

Nhưng nàng rất nhanh đã nhớ ra một chuyện: "Không phải ngài nói mọi thứ liên quan đến Chiêm thảo đều đã bị xoá bỏ sao, tại sao

trong điển tịch mà ông ấy tra cứu vẫn còn?" Viên quan trẻ tuổi mỉm cười: "Lệnh xoá bỏ Chiêm thảo khỏi sách vở chính là do Minh Kính Ti chúng ta ban hành, nơi này của chúng ta đương nhiên có ghi chép liên quan." "Các ngươi đã gặp rất nhiều vụ án liên quan đến Chiêm thảo sao?" A Triền tò mò hỏi.

Viên quan đó liếc nhìn Bạch Hưu Mệnh, thấy hắn không có ý ngăn cản, mới nói: "Thực ra cũng không nhiều, dù sao thứ này dùng xong thì hại nhiều hơn lợi, ai lại dùng tuổi thọ để đổi lấy một thời huy hoàng chứ." "Vậy liệt nó vào danh sách cấm kỵ, chắc hẳn phải có nguyên nhân chứ?" "Cái này..." Viên quan trẻ tuổi cười khan một tiếng, "Cô nương vẫn nên hỏi đại nhân thì hơn." "Bạch đại nhân?" "Đi làm thuốc giải trước, đợi làm xong, bản quan sẽ kể chuyện cho ngươi nghe." Bạch Hưu Mệnh hiếm khi nói chuyện dễ dàng một lần. "Được thôi." A Triền lưu luyến vẫy tay với Bạch Hưu Mệnh, "Đại nhân làm xong việc nhớ đến tìm ta nhé." Viên quan trẻ tuổi dẫn A Triền đến phòng bào chế thuốc, ông ta nói với A Triền: "Tại hạ Lưu Trọng, là y quan của Minh Kính Ti, xin cô nương không tiếc chỉ giáo." "Ta tên Quý Thiền, Lưu đại nhân cứ gọi tên ta là được." Sau khi giới thiệu qua lại với Lưu Trọng, A Triền không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp nói ra cái gọi là thuốc giải. "Chỉ có một vị là bột xương cốt nữ thi?" Lưu Trọng nghe xong không thể tin nổi lặp lại một lần, "Đơn giản như vậy sao?" "Thành phần có tác dụng chỉ có bột ngọc cốt, nhưng bột ngọc cốt không dễ cháy, lại có mùi tanh, nên ta đã phối thêm một số hương phấn có mùi nồng và dễ cháy, làm thành hương xông." "Cô nương quả nhiên rất có kiến thức, xin được chỉ giáo." Nói xong liền cúi người thật sâu với A Triền. "Lưu đại nhân không cần như vậy." A Triền né tránh lễ của ông ta, trong lòng lại nghĩ, đây mới là thái độ đúng đắn khi nhờ người làm việc chứ.

Nàng nói cho Lưu Trọng biết công thức mà mình đã dùng, sau đó

nói: "Cũng không thể coi là thuốc giải thực sự, loại hương xông này phải sử dụng hai lần mới có thể áp chế hiệu quả ảnh hưởng của Chiêm thảo, nhưng không thể giải trừ hoàn toàn, muốn tiếp tục áp chế, chỉ có thể tiếp tục sử dụng bột xương cốt." "Điều này không sao, đợi người sử dụng Chiêm thảo chết đi, hiệu quả của Chiêm thảo sẽ hoàn toàn biến mất.

Chúng ta điều chế thuốc giải, cũng là để người bị hại có ý thức tỉnh táo khi bị điều tra." Lưu Trọng giải thích với A Triền, đương nhiên còn có những nguyên nhân khác, nhưng ông ta không tiện nói quá nhiều, nếu vị Quý cô nương này có thể khiến Bạch đại nhân mở miệng, có lẽ nàng sẽ biết được chân tướng. "Vụ án này sẽ điều tra bao lâu ạ?" "Khó nói, nhanh thì mười ngày nửa tháng, dù sao cũng liên quan đến Tướng quân Nhị phẩm đương triều, còn cần điều tra lai lịch của Chiêm thảo cũng như phía sau có ai thúc đẩy hay không." Lưu Trọng nói vài câu rồi không đi sâu nữa.

Sự chú ý của A Triền lại hoàn toàn lệch sang một bên khác: "Vậy chẳng phải sẽ dùng rất nhiều bột ngọc cốt sao?" Một khúc xương chỉ đủ cho một người dùng một ngày, một khúc chín mươi lượng bạc, nhà họ Lâm nhiều người như vậy, nửa tháng thì cần bao nhiêu tiền? "Quý cô nương không cần lo lắng, xương cốt nữ thi trong kho lớn của Minh Kính Ti chúng ta hẳn là có không ít, đủ dùng rồi." A Triền lập tức lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ.

Lưu Trọng gọi người đến, cầm thẻ bài của mình đến kho lớn của Minh Kính Ti lấy xương cốt nữ thi và các loại dược liệu, còn ông ta và A Triền ở lại phòng bào chế thuốc tán gẫu.

Không lâu sau, có hai Minh Kính Ti vệ mang đến một cái hòm, hòm được mở ra, bên trong xếp ngay ngắn một hòm ngọc cốt.

Những ngọc cốt này chất liệu thượng hạng, mỗi một khúc đều

óng ánh như ngọc, nhìn qua đã biết là vô giá.

A Triền đột nhiên muốn từ bỏ nhân cách chính trực của mình, trộm vài khúc xương về nhà.

Sau khi lấy được ngọc cốt, Lưu Trọng dưới sự chỉ điểm của A Triền bắt đầu xử lý xương, nghiền ngọc cốt thành bột, rồi trộn với các loại bột hương liệu khác.

Đợi hương phấn được làm xong, Lưu Trọng lấy một ít hương phấn đốt lên, A Triền ngửi mùi rồi gật đầu nói: "Mùi giống như ta điều chế." Lúc này, bên ngoài phòng bào chế thuốc có tiếng gõ cửa, A Triền vừa rồi chỉ phụ trách động miệng liền đi ra mở cửa, Giang Khai đang đợi bên ngoài có chút không kiên nhẫn, thấy A Triền liền lập tức nở nụ cười: "Quý cô nương, nàng cũng ở đây à." "Giang đại nhân." A Triền cong cong mắt, "Ngài đến tìm Lưu đại nhân sao?" "Đúng vậy." Giang Khai bước vào phòng bào chế thuốc, Lưu Trọng đang chia mười phần hương phấn ra, ngẩng đầu thấy Giang Khai liền hỏi: "Có phải đại nhân có gì phân phó không?" Giang Khai nói: "Lâm tướng quân đang phát điên trong Trấn ngục, đại nhân bảo ngài mang thuốc giải đã điều chế xong cho ông ấy dùng trước." "Nghiêm trọng như vậy sao?" Lưu Trọng có chút bất ngờ, sau đó nói, "Ta sẽ đích thân đến Trấn ngục một chuyến, tiện thể ghi chép lại tình hình của ông ấy." Giang Khai gật đầu, hắn vốn cũng có ý này.

Lưu Trọng muốn đi cùng Giang Khai, A Triền không thể tiếp tục ở lại đây, liền rất tự giác đi theo sau họ.

Lưu Trọng có lẽ cảm thấy nàng là người chế tạo hương phấn, lại cũng dẫn nàng cùng vào Trấn ngục.

Người nhà họ Lâm vì là người bị hại, nên bị giam ở tầng thứ nhất của Trấn ngục, A Triền cũng đã từng bị giam ở đây một thời gian, rất quen thuộc với môi trường nơi này.

Rất nhanh, Giang Khai dẫn họ đến phòng giam của Lâm Thành.

Chưa đến gần, A Triền đã nghe thấy tiếng va đập, dường như có người đang dùng thân thể đập vào lan can phòng giam.

Đến gần nàng mới phát hiện, người phát ra âm thanh chính là Lâm Thành.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy Lâm Thành mất khống chế như vậy, theo lý mà nói dù bị người sử dụng Chiêm thảo khống chế, ông ta cũng không nên phản ứng kịch liệt đến thế.

Nàng quay đầu nhìn Lưu Trọng, Lưu Trọng dường như đã lường trước, trên mặt không có một chút biểu cảm kinh ngạc nào. "Ngài biết Lâm tướng quân bị sao không?" A Triền thấy Giang Khai mở cửa lao đi vào, khống chế Lâm Thành đang mang gông cùm, nàng nhỏ giọng hỏi Lưu Trọng.

Lưu Trọng gật đầu: "Khi người sử dụng Chiêm thảo ý thức được mình sắp chết, người bị ảnh hưởng càng nặng, phản ứng sẽ càng kịch liệt, đây có thể là một cơ chế bảo vệ đặc thù." "Ngài từng gặp qua rồi sao?" "Chưa từng, trong hồ sơ án của nha môn có ghi lại tình huống tương tự, nhưng đối phương bị ảnh hưởng trong thời gian ngắn, tình hình không nghiêm trọng bằng Lâm tướng quân." Giang Khai sau khi đè Lâm Thành xuống đất, liền ngồi một mông lên lưng ông ta, quay sang hai người đang thì thầm nói: "Đừng tán gẫu nữa, mau dùng thuốc giải đi." Lưu Trọng bước vào phòng giam, lấy hương phấn ra, rồi từ trong lòng lấy ra lư hương và các dụng cụ khác, còn có một nắm tro hương lớn, tại chỗ tạo thành một nén hương.

Giang Khai thấy vậy chỉ muốn đảo trắng mắt, không nhịn được nói: "Lưu Trọng, lần sau có thể điều chế một loại thuốc giải đàng hoàng hơn không?" Lưu Trọng lập tức không vui: "Thuốc giải này là do Quý cô nương nghiên cứu ra, chỗ nào không đàng hoàng?" Nghe là

do A Triền làm, Giang Khai lập tức ngậm miệng.

Mùi hương nồng nặc lan toả trong phòng giam, Lâm Thành đang giãy giụa không ngừng dần dần không động đậy nữa.

Đợi hương phấn cháy hết, Lâm Thành cuối cùng cũng mở miệng: "Ta... ta bị sao vậy?" Giang Khai cúi đầu nhìn Lâm Thành, thấy ánh mắt ông ta dường như đã trong sáng hơn mấy phần, mới từ trên người ông ta đứng dậy, cười ha hả kéo người từ dưới đất lên, thậm chí còn giúp ông ta phủi bụi trên người: "Lâm tướng quân vừa rồi bị khống chế mất đi ý thức, tại hạ đã phải tốn sức chín trâu hai hổ mới miễn cưỡng khống chế được tướng quân, không để ngài tự làm mình bị thương." A Triền ở bên ngoài bĩu môi, không hổ là thuộc hạ của Bạch Hưu Mệnh, mở mắt nói dối.

Vừa rồi ngươi suýt nữa ngồi một mông chết Lâm tướng quân, thái độ đâu phải thế này. "Làm phiền rồi." Giọng Lâm Thành thành khẩn.

Sau đó ông ta đánh giá một lượt môi trường xung quanh, mở miệng hỏi: "Đây là Trấn ngục của Minh Kính Ti?" "Phải, xin Lâm tướng quân thông cảm, trước khi vụ án điều tra kết thúc, ngài chỉ có thể ở lại đây, để tránh mất khống chế." Giang Khai nói. "Không sao, không biết khi nào ta có thể gặp được Bạch đại nhân?" "Lâm tướng quân." Bạch Hưu Mệnh không biết đã đến từ lúc nào, hắn đột nhiên lên tiếng, doạ A Triền không chút phòng bị lùi về sau hai bước.

Bạch Hưu Mệnh thuận tay đỡ lưng nàng, đợi nàng đứng vững mới buông tay, đi về phía trước. "Lần này đa tạ Bạch đại nhân rồi." Sau khi ý thức khôi phục lại, Lâm Thành đương nhiên vẫn còn nhớ những chuyện đã xảy ra trước đó.

Ông ta không ngờ mình lại bị người khác khống chế trong tình trạng không hề hay biết, thậm chí còn mất khống chế. "Lâm tướng quân không cần khách khí, đều là nhờ Lâm cô nương kịp thời nhắc

nhở bản quan." Nhắc đến Lâm Tuế, sắc mặt Lâm Thành dịu đi, nếu không phải Lâm Tuế cảnh giác, cả nhà họ e là đều bị người ta khống chế rồi.

Lại nói với Lâm Thành vài câu, Bạch Hưu Mệnh liền dẫn mấy người rời đi.

Lâm Thành tạm thời vẫn chưa hoàn toàn bình thường, phải ngày mai xông hương thêm một lần nữa mới có thể thẩm vấn.

Ra khỏi Trấn ngục, Lưu Trọng còn muốn thảo luận với A Triền một phen đã bị Giang Khai thuận tay xách đi.

A Triền thì sáp lại gần Bạch Hưu Mệnh: "Bạch đại nhân, ta đã giúp ngài chế ra thuốc giải rồi, câu chuyện của ngài đâu?" "Tiền triều có một vị hoàng tử từng lợi dụng Chiêm thảo để tranh sủng, nhưng rất nhanh đã bị phát hiện." A Triền không hài lòng vì bị bỏ qua các bước: "Phát hiện thế nào thì ngài nói chi tiết một chút đi chứ." Bạch Hưu Mệnh liếc nàng một cái: "Đây là cơ mật của hoàng thất." Được rồi, không nghe thì thôi, còn dọa người nữa. "Vậy ngài tiếp tục nói đi." "Sau đó hoàng đế hạ lệnh xử tử hoàng tử, kết quả đêm trước ngày bị xử tử, hoàng đế đột nhiên mất khống chế, mấy lần hạ lệnh muốn thả hoàng tử ra." A Triền cuối cùng cũng biết hồ sơ án mà Lưu Trọng nói là từ đâu ra, lại là án của hoàng thất. "Vậy sau đó thì sao, hoàng đế thả người rồi à?" A Triền truy hỏi. "Minh Vương đời đó đã xử tử hoàng tử trước thời hạn, hoàng đế tỉnh lại sau đó vô cùng tức giận, xử tử toàn bộ gia quyến và thuộc quan của hoàng tử đó, những người liên quan đến vụ án, diệt cửu tộc." Vị hoàng đế tiền triều đó nổi tiếng là người có tính tình tốt, chuyện này được coi là vụ án lớn nhất trong thời gian ông ta tại vị.

A Triền bĩu môi, hoàng đế của nhân loại gan thì nhỏ, mà tính tình thì lại lớn thật.

Nhưng hình như cũng khá bình thường, quá trình thao túng người của thứ này có thể coi là mưa dầm thấm lâu, nhưng sự phản phệ cuối cùng quả thực rất đáng sợ, có điều tình huống cuối cùng này dường như chỉ nhắm vào nhân tộc.

Nàng biết Chiêm thảo, thực ra là vì có yêu tộc cũng ăn thứ này, có một số yêu sinh ra đã xấu, hoá thành hình người cũng xấu, thế là ăn Chiêm thảo để lừa vợ.

Nhưng Chiêm thảo đối với yêu tộc ảnh hưởng rất nhỏ, rất dễ thoát khỏi, thế là sẽ xảy ra cảnh vợ chồng tương tàn, máu văng tại chỗ.

A Triền ở Thanh Tự Sơn đã từng thấy một đồng tộc mặt vuông, hắn ta cứ thích ăn thứ này, tiếc là cho đến khi A Triền rời khỏi Thanh Tự Sơn, hắn cũng không lừa được một cô vợ đồng tộc nào, quả thực là bi kịch.

Nghĩ lại, vị hoàng đế đó ban đầu chắc không cảm thấy chuyện nghiêm trọng, nên mới chỉ phạt nặng một mình hoàng tử, sau đó lại phát hiện tình hình mất kiểm soát, ông ta cũng mất kiểm soát, mới nổi trận lôi đình.

Nghe xong bí mật hoàng thất chẳng có gì đặc sắc, A Triền cảm thấy mình hơi thiệt, nàng liếc Bạch Hưu Mệnh vài cái, thăm dò hỏi: "Bạch đại nhân, ta đã giúp ngài một việc lớn như vậy, ngài không muốn thưởng cho ta chút gì sao?" "Ngươi cảm thấy bản quan muốn sao?" "Ta cảm thấy ngài muốn!" "Vậy bản quan nên thưởng cho ngươi cái gì đây?" Bạch Hưu Mệnh thuận theo ý nàng hỏi. "Lưu đại nhân nói trong Minh Kính Ti có rất nhiều sách cấm không thấy được trên thị trường, ta có thể xem không?" A Triền chớp chớp mắt hỏi. "Không được." "Ta muốn da của hắc hổ yêu." A Triền nhanh chóng nói ra mục tiêu của mình. "Vậy thì vẫn là xem sách cấm đi." A Triền

thầm đảo mắt một cái thật to, ai thèm đọc sách chứ, chẳng có chút thú vị nào, con người toàn thích cấm mấy thứ kỳ kỳ quái quái, nàng chẳng có hứng thú tìm hiểu.

Tâm tư nhỏ nhặt dễ dàng bị nhìn thấu như vậy, nàng đành phải đổi phong cách, bắt đầu lấy lý lẽ để thuyết phục: "Bạch đại nhân, ngài nói ngài có thể chém giết hổ yêu nhanh như vậy, có phải cũng có một nửa công lao của ta không?" "Ồ?

Sao lại nói vậy?" Bạch Hưu Mệnh phối hợp hỏi. "Nếu không phải ta tốn bao công sức, nhẫn nhịn nỗi sợ hổ yêu mà cùng nó giả lả đôi câu, dỗ nó đến trước mặt ngài, ngài cũng không thể dễ dàng giết nó như vậy.

Lúc Minh Kính Ti các ngài luận công ban thưởng, sao lại có thể quên ta được chứ." "Vậy ra đây là lỗi của bản quan?" A Triền lập tức rộng lượng tha thứ cho hắn: "Biết sai có thể sửa, không gì tốt bằng.

Vậy tấm da hổ của ta đâu?" Bạch Hưu Mệnh không đáp ứng, nhưng cũng không từ chối, chỉ hỏi: "Ngươi cần da hổ làm gì?" A Triền trả lời rất thản nhiên: "Làm đệm chứ sao, trước đó ta đã thấy bộ lông của con hổ yêu kia rất ấm áp, mùa đông trải trên giường sưởi ấm tay chắc chắn hữu dụng hơn lò sưởi tay nhiều." Bạch Hưu Mệnh trầm ngâm, không tỏ thái độ. "Vì tấm da hổ đó, ta đã sớm thiết kế cho nó một chiếc giường lớn dài ba mét, Bạch đại nhân, ngài nỡ lòng nào để thiết kế của ta phải gác xó sao?" "Nghe có vẻ, ngươi thực sự rất cần tấm da hổ này." A Triền gật đầu lia lịa, đúng, chính là như vậy, nàng rất cần nó. "Đồ vật đã vào Minh Kính Ti thì thuộc về nha môn." Bạch Hưu Mệnh chậm rãi nói, "Nhưng, bản quan cho phép ngươi mua, một nghìn lượng bạc." A Triền hít một hơi thật sâu: "Đại nhân, với giao tình của chúng ta sao có thể đòi một nghìn lượng bạc đắt như vậy chứ." Nàng giơ ra năm ngón tay: "Năm trăm lượng!" Bạch Hưu Mệnh nói với giọng tiếc nuối: "Xem ra ngươi không thật lòng muốn,

vậy bản quan đành giao tấm da hổ cho người muốn vậy." "Ta muốn!" Lần đầu tiên mặc cả của A Triền, kết thúc trong thất bại.

Mặc dù một nghìn lượng bạc mua được bộ da của một con hổ yêu Tam cảnh đã có thể xem là Bạch Hưu Mệnh làm người tốt việc tốt rồi, nhưng nàng cũng đã bỏ ra công sức mà, nàng còn phải trả nhiều tiền như vậy.

Sớm biết thế đã để Tuệ nương đi cùng rồi, nàng ấy rất biết mặc cả, A Triền thầm tiếc nuối. "Đại nhân, ta có thể đến xem tấm đệm da hổ của ta trước không?" A Triền sợ hắn tạm thời đổi ý, định lát nữa sẽ ôm tấm da hổ của mình về nhà. "Vụ án liên quan đến hổ yêu vẫn chưa thẩm tra xong, còn cần vài ngày nữa mới có thể xử lý thi thể của nó." A Triền ném qua một ánh mắt không tin tưởng: "Vài ngày nữa, ngài sẽ không lén lút bán tấm da cho người khác đấy chứ?" Nàng biết rõ, nhân tộc luôn rất thích da lông của yêu quái, bộ da của con hắc hổ kia chắc chắn rất được săn đón. "Nếu ngươi lo lắng, có thể trả trước tiền cọc, bản quan nhất định sẽ giữ lại cho ngươi." A Triền sờ sờ túi tiền của mình, rất hào phóng móc ra một nén bạc mười lượng, nhét vào tay Bạch Hưu Mệnh: "Ngài nhận tiền cọc của ta rồi, không được đổi ý đâu đấy." Bạch Hưu Mệnh vậy mà cũng không chê bạc ít, thuận tay nhận lấy nén bạc: "Dễ nói thôi." "Đại nhân, những yêu tộc bị Minh Kính Ti các ngài chém giết, cuối cùng có phải đều sẽ bị phân giải, giữ lại những bộ phận hữu dụng không ạ?" A Triền ra vẻ tò mò hỏi.

Bạch Hưu Mệnh quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng: "Ngươi muốn hỏi gì?" A Triền ánh mắt hơi lóe lên, người này thật đúng là nhạy bén. "Ta muốn hỏi, thi thể của con hồ yêu đã cứu ta… cũng bị xử lý như vậy sao?" A Triền không giống như nhân tộc, cho rằng thi thể sau khi chết không được xâm phạm.

Sự truyền thừa của yêu tộc bọn họ, nói theo cách của loài người, là dã man và đẫm máu.

Phàm là kẻ địch, đều có thể bị săn làm mồi.

Nàng chỉ cảm thấy, tuy rằng lúc mình rời khỏi thân xác trông không được đẹp mắt cho lắm, nhưng dù sao cũng là thi thể của mình, nếu có thể mua về, thì mua luôn một thể. "Ngươi muốn thi thể của nó định làm gì?" "Chôn chứ sao, dù gì cũng đã cứu mạng ta, ta cũng nên mỗi dịp lễ Tết đến thắp hương quét mộ." A Triền trả lời một cách đương nhiên. "Không ngờ, ngươi còn là một người biết ơn báo đáp." "Ta đương nhiên là vậy rồi." "Tiếc là, thi thể của hồ yêu không có ở Minh Kính Ti." "Không ở Minh Kính Ti?

Vậy ở đâu?" A Triền có chút bất ngờ, lẽ nào Thanh Tự Sơn biết nàng chết rồi, nên đã đòi thi thể của nàng về?

Nhưng nàng lập tức gạt bỏ ý nghĩ này, không thể nào, tổ mẫu không thích nhân tộc, gần như không có qua lại với Đại Việt, năm đó lúc muội muội mất tích bà còn chẳng bận tâm, bây giờ mình chết rồi, e là bà cũng sẽ không thèm liếc mắt một cái, càng đừng nói đến việc đòi thi thể của mình về.

Hơn nữa nội đan của nàng cũng mất rồi, đối với yêu tộc, e là chỉ còn lại chút huyết nhục có giá trị, tổ mẫu chắc là xem thường.

Vậy sẽ là… bên Bắc Hoang sao?

A Triền nghĩ đến đây, khẽ nhíu mày, tâm trạng có chút không vui. "Thi thể đó đã bị Minh Vương lấy đi rồi." Bạch Hưu Mệnh cũng không giấu giếm. "Minh Vương?" Đáp án này nàng vạn lần không ngờ tới, "Minh Vương lấy thi thể đó làm gì?" "Có cần bản quan đi hỏi giúp ngươi không?" A Triền vội lắc đầu: "Hoàn toàn không cần, ta chỉ là có chút tò mò, không hề muốn biết chân tướng." Minh Vương là tu sĩ Ngũ cảnh, bọn họ dường như có thể nhìn thấu rất nhiều bí mật, giống như tổ mẫu của nàng vậy.

Trời mới biết ngài ấy có nhìn ra sự khác thường của mình không,

A Triền không muốn xuất hiện trong tầm mắt của ngài ấy.

A Triền không có ý định hỏi thêm, chủ đề này liền kết thúc tại đây.

Thực ra, Bạch Hưu Mệnh không phải không biết nguyên nhân.

Câu trả lời Minh Vương đưa ra lúc đó là, phụ thân của con hồ yêu kia có quen biết cũ với ngài, đã là con cháu của cố nhân, thi thể liền giao cho ngài giữ.

Tương lai nếu có cơ hội, sẽ giao lại cho trưởng bối của nó.

Liên quan đến chuyện riêng của Minh Vương, Bạch Hưu Mệnh sẽ không tùy tiện nói cho người khác.

Chương 64

Nói chuyện xong với Bạch Hưu Mệnh, A Triền nhìn sắc trời, chắc chắn đã qua giờ giới nghiêm, tối nay nàng phải làm sao? "Đại nhân, thuốc giải đều làm xong rồi, bây giờ ta có thể về nhà chưa?" "Đợi ngươi ghi xong khẩu cung, bản quan sẽ phái người đưa ngươi về." "Được thôi." A Triền miễn cưỡng đáp, rồi lại hỏi, "Ngài không đưa ta về sao?" "Bản quan phải thẩm án." "Thẩm Lâm Đình và cả nhà hắn sao?

Đại nhân, có thể cho ta xem không?" A Triền lập tức có hứng thú, đột nhiên không muốn về nhà nữa. "Ngươi nói xem?" A Triền bĩu môi, biết ngay là không được mà.

Bạch Hưu Mệnh gọi một thuộc hạ tới, bảo hắn đưa A Triền đi lấy khẩu cung.

Toàn bộ quá trình rất ngắn ngủi, đối phương chỉ hỏi một số vấn đề liên quan đến Chiêm thảo, cũng như quan hệ giữa nàng và Lâm Tuế.

Vốn dĩ vấn đề khó giải thích nhất là tại sao nàng lại biết Chiêm thảo, nhưng câu hỏi này đã được cố ý bỏ qua, có lẽ là Bạch Hưu Mệnh đã dặn dò trước.

Lấy khẩu cung xong, A Triền điểm chỉ vào bên dưới, tiếp theo không còn việc gì của nàng nữa.

Đợi vệ sĩ Minh Kính Ti kia mở cửa phòng thẩm vấn, A Triền liền thấy Phong Dương đang đứng ở cửa. "Quý cô nương, đại nhân bảo ta đưa cô về." "Làm phiền Phong đại nhân rồi." A Triền ngáp một cái, nàng đã hơi buồn ngủ rồi.

Trên đường về, nàng cố gắng moi móc một số thông tin mới từ

miệng Phong Dương, tiếc là người này miệng quá kín, không phải là không thể nói, thì chính là nói ra đại nhân sẽ đánh chết ta, A Triền đành ôm một bụng nghi vấn trở về nhà.

Sau khi A Triền rời khỏi nha môn Minh Kính Ti, Bạch Hưu Mệnh quay lại chính đường.

Lúc này trong đường đèn đuốc sáng trưng, hai hàng vệ sĩ Minh Kính Ti bên hông đeo đao, vẻ mặt nghiêm nghị. "Dẫn Diêu Định Bang lên đây." Bạch Hưu Mệnh ngồi xuống, trầm giọng ra lệnh.

Không lâu sau, Diêu Định Bang toàn thân ướt đẫm mồ hôi bị người ta lôi lên đường. "Đại nhân, đại nhân, tôi khai hết." Thậm chí không cần Bạch Hưu Mệnh mở lời, Diêu Định Bang đã bắt đầu không ngừng dập đầu.

Ban đầu hắn còn muốn giấu giếm một số tội trạng, nghĩ rằng có lẽ sẽ được phán nhẹ hơn.

Nhưng sau khi vào Trấn ngục, bất kể hắn muốn nói hay không, cuối cùng những gì nên nói và không nên nói, hắn hận không thể khai ra toàn bộ cho rõ ràng.

Trấn ngục căn bản không phải là nơi cho người ở, những người đó cũng không quan tâm đến thân phận của hắn, bọn họ căn bản không hề nghĩ đến việc để hắn sống sót.

Diêu Định Bang vốn tham sống sợ chết, dù biết lần này khó thoát khỏi cái chết, nhưng có thể sống ngày nào hay ngày đó. "Ngươi lấy Chiêm thảo từ đâu?" Bạch Hưu Mệnh mở lời hỏi. "Là Hoàng thị lấy từ nhà mẹ đẻ của bà ta, một người cô của bà ta trước đây sống ở Bắc Hoang, nơi đó có thể mua được Chiêm thảo, cũng là bà ta nói cho chúng tôi biết công dụng của Chiêm thảo, lúc đó tôi thật sự chỉ là nhất thời hồ đồ, nghe theo lời bà ta." "Sau khi có Chiêm thảo, ngươi đã làm gì?" "Tôi, chúng tôi đã cho Đình Đình mới sinh uống Chiêm thảo, lại

tìm một nữ quan tình cờ gặp muội muội tôi vài lần, tôi nói cho bà ta một số chuyện riêng của muội muội, muội muội tôi liền bị nữ quan đó dỗ ngon dỗ ngọt." "Tiếp tục." "Sau đó, nữ quan nói với muội muội tôi rằng đứa trẻ trong bụng tương khắc với nó, chúng tôi lại ngầm dùng một số thủ đoạn, khiến nó gặp nguy hiểm khi sinh, quả nhiên nó tin rồi." Diêu Định Bang thở hổn hển mấy hơi, sau khi nói ra những bí mật giấu trong lòng nhiều năm này, hắn ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Hắn tiếp tục nói: "Sau đó, dưới sự khuyên nhủ của Hoàng thị và nữ quan kia, muội muội tôi đã gửi con gái đi, Hoàng thị lại bế con gái tôi đến thay thế cho con gái nó." Hắn một hơi nói xong mọi chuyện, ngẩng đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh đang ngồi trên đường với vẻ mặt thờ ơ: "Đại nhân, tôi thật sự không lừa ngài, lúc đó tôi mới chỉ là một tiểu quan thất phẩm, nhà họ Diêu chúng tôi cũng đã sa sút, hy vọng duy nhất chính là em rể, nhưng muội muội tôi lại xem thường tôi, căn bản không muốn giúp.

Tôi liền nghĩ, nghĩ dùng con gái mình để đổi lấy chút lợi ích.

Sau khi nhận nuôi Đình Đình, muội muội tôi như biến thành người khác, thái độ với tôi cũng tốt hơn, còn lén cho tôi không ít lợi ích." "Ngươi muốn nói với bản quan rằng, pháp khí mượn vận tìm thấy trong nhà của Lâm Hành và Diêu thị không liên quan đến ngươi?" "Có liên quan." Diêu Định Bang run rẩy nói. "Lý do?" "Bởi vì, bởi vì lợi ích muội muội cho không đủ, số tiền nó cho tôi đều dùng để mua Chiêm thảo, không có tiền bạc lo lót, chức quan của tôi thăng quá chậm, nhiều năm trôi qua vẫn chỉ là quan lục phẩm, nhưng em rể lại có thể một bước lên trời, trực tiếp được phong làm tướng quân nhị phẩm.

Tôi nhất thời, nhất thời bị ma xui quỷ khiến." "Lần này là ai đã giúp ngươi?" "Là…" Diêu Định Bang do dự một chút, rồi vẫn nói ra, "Là em dâu của Hoàng thị, cô ta phát hiện ra giao dịch của Hoàng thị

và bà cô, nên cũng tìm đến Hoàng thị." "Tên." "Thân Duyệt Hoa." "Thân… nhà họ Thân ở Tây Lăng?" Bạch Hưu Mệnh chỉ suy nghĩ một chút liền nói. "Vâng, nghe nói cô ta là họ hàng xa của nhà họ Thân, trước đây tôi từng nghe người ta nói người nhà họ Thân rất lợi hại, gia tộc họ có rất nhiều thợ săn yêu, tuy không vào triều làm quan nhưng lại rất có uy tín trong dân gian." Bạch Hưu Mệnh không cần hắn giải thích, mà tiếp tục hỏi: "Thân thị đã làm gì?" "Cô ta đưa cho chúng tôi một đôi ngọc bội, một chiếc khắc sinh thần bát tự của con trai tôi, một chiếc khắc sinh thần bát tự của Lâm Hành. 74. "Đình Đình đưa chiếc ngọc bội khắc sinh thần bát tự của con trai tôi cho Lâm Hành, bảo nó đeo bên người, ai ngờ không lâu sau, con trai tôi như thể đột nhiên khai thông, vậy mà lại thi đỗ đồng sinh." Ban đầu, hắn biết trưởng tử ngu dốt, không đặt quá nhiều kỳ vọng vào nó, chỉ mong nó bình an.

Nhưng sau đó, trưởng tử thi đỗ đồng sinh, rồi thi đỗ tú tài… kỳ vọng của hắn đối với trưởng tử ngày càng nhiều, cũng ngày càng không thể dừng lại. "Bản quan nhớ ngươi có hai người con trai, bọn chúng đều mượn vận của Lâm Hành?" "Con trai út của tôi mượn vận của vị hôn phu của Đình Đình, tiếc là tài vận của hắn quá bình thường, còn không bằng Lâm Hành chưa từng tham gia khoa cử." Giọng điệu của Diêu Định Bang lộ ra một tia bất mãn. "Còn ngươi thì mượn vận của ai?" "Là… là Lâm Thành và Lâm Dịch." Cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của Bạch Hưu Mệnh, Diêu Định Bang còn cố gắng biện giải: "Tôi không thường xuyên mượn vận, hai người bọn họ rất ít khi trở về, Đình Đình không tiếp xúc được với họ, chỉ có thể đặt pháp khí mượn vận trong phòng của họ, mỗi lần họ trở về Thượng Kinh tôi mới có thể mượn được một chút, ảnh hưởng không lớn đến họ đâu." "Diêu đại nhân thật đúng là thành thật." Bạch Hưu Mệnh nói. "Không dám, không dám giấu diếm đại nhân." Diêu Định Bang lại dập đầu, "Đại nhân, hạ quan ích kỷ, ti tiện vô sỉ, nhưng

hạ quan thật sự không có một chút tâm tư bất kính nào với bệ hạ, xin đại nhân minh xét." "Bản quan biết." Diêu Định Bang đột ngột ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia hy vọng.

Nhưng ngay sau đó, lời của Bạch Hưu Mệnh đã đẩy hắn xuống vực thẳm: "Tiếc là, Diêu đại nhân không biết, hoàng đế tiền triều từng hạ chỉ, thêm một điều vào gia đa luật pháp của Minh Kính Ti, phàm có kẻ dùng Chiêm thảo và những vật tương tự để mê hoặc quan viên, đều bị xem như mưu nghịch, tru di tam tộc." Diêu Định Bang lập tức ngã quỵ xuống đất, trước mắt tối sầm, hắn xong rồi, xong thật rồi.

Diêu Định Bang như kẻ mất hồn bị lôi đi, rất nhanh, Hoàng thị lại bị lôi lên.

Tiếp theo là hai huynh đệ nhà họ Diêu.

Sau khi Bạch Hưu Mệnh lần lượt lấy khẩu cung, lời khai nhận được không khác biệt nhiều.

Kết thúc việc thẩm vấn, hắn ngồi trên đường trầm tư.

Diêu Định Bang và Hoàng thị tuy là kẻ chủ mưu, nhưng bọn họ cũng chỉ biết một cách mơ hồ, đặc biệt là chuyện mượn vận, nếu vận may và tài khí của người khác chỉ dựa vào pháp khí là có thể dễ dàng mượn được, thế đạo này sớm đã loạn rồi.

Trong đó, chắc chắn có những bí mật không ai biết, mà bí mật này, chỉ có người chủ trì việc mượn vận là Thân thị mới biết.

Nhà họ Thân ở Tây Lăng từ nhiều thế hệ, mà Lâm Thành lại trở thành An Tây tướng quân trấn thủ Tây Lăng từ mấy năm trước, hắn rất khó không liên kết hai chuyện này lại với nhau.

Xem ra bàn tay của người nhà họ Thân, vươn có hơi dài rồi.

Bạch Hưu Mệnh đứng dậy: "Giang Khai." "Thuộc hạ có mặt." "Hoàng thị và Diêu thị hai tộc bị tình nghi mưu nghịch, bắt toàn bộ tộc

nhân về Minh Kính Ti để thẩm vấn." "Vâng." Giang Khai nhận lệnh rời đi.

Diêu thị nhất tộc vốn đã ở Thượng Kinh, chủ chi của Hoàng thị nhất tộc cũng đã chuyển vào kinh thành hai năm trước, cũng đỡ cho hắn không ít việc.

Còn về các tộc nhân khác, vậy thì chỉ có thể thông báo cho địa phương phối hợp bắt người.

Minh Kính Ti chỉ trong một đêm đã lục soát hai gia tộc nhỏ trong kinh, lại còn dùng tội danh mưu nghịch, triều đình ngày hôm sau lại có người bắt đầu đàn hặc Minh Kính Ti lạm dụng chức quyền.

Nhưng lần này hoàng đế không xem kịch vui nữa, mà trực tiếp lên tiếng khiển trách vị ngự sử đàn hặc Minh Kính Ti, thậm chí còn biếm ông ta ra khỏi Thượng Kinh.

Các triều thần lập tức hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc, không ai dám nhắc tới nữa.

Sau buổi chầu, hoàng đế gọi Bạch Hưu Mệnh đến ngự thư phòng để hỏi về vụ án, cuối cùng hỏi đến Thân thị, Bạch Hưu Mệnh mở lời: "Lúc thần phái người đi, Thân thị đã tự vẫn, còn để lại di thư, nhận hết mọi tội lỗi về mình." Hoàng đế hừ lạnh một tiếng: "Bà ta đúng là tin tức linh thông, ngay cả Minh Kính Ti cũng có thể cài gián điệp vào, trẫm thật sự đã coi thường Thân thị nhất tộc.

Bên Tây Lăng, e là không yên phận rồi." Bạch Hưu Mệnh im lặng không nói, người không yên phận nhất trong miệng bệ hạ, chính là phụ thân của hắn, Tây Lăng Vương.

Hoàng đế liếc hắn một cái, bất đắc dĩ nói: "Trẫm đang nói chuyện với ngươi đấy." "Thần lập tức dẫn người đi đồ sát Thân thị nhất tộc, trút giận cho bệ hạ?" Hoàng đế tức giận ném một cái nghiên mực qua,

Bạch Hưu Mệnh bắt được, thuận tay cất kỹ nghiên mực ngự ban. "Thân thị nhất tộc ngươi phái thêm người theo dõi, bọn họ có nhiều liên hệ với yêu tộc, trẫm sớm muộn gì cũng sẽ xử trí bọn họ." "Bệ hạ anh minh." "Lâm Thành… cũng coi như bị người ta che mắt, thôi thì không truy cứu nữa, khi nào hắn có thể hồi phục bình thường?" Hoàng đế hỏi. "Nhiều nhất là nửa tháng, đợi thần thẩm tra xong vụ án, sẽ lập tức xử tử thủ phạm, chuyện mượn vận đối với Lâm tướng quân và con trai ảnh hưởng không lớn." Bạch Hưu Mệnh nói. "Được, đợi hắn hồi phục rồi, bảo hắn trở về Tây Lăng sớm.

Đích tử của Tống Quốc công tu vi tuy không tồi, nhưng năng lực vẫn còn kém một chút, cần phải rèn luyện nhiều, các tướng lĩnh biên quân Tây Lăng đã tấu sớ đến tận ngự án của trẫm rồi.

Tiếc cho đầu óc tinh anh của cố Tống Quốc công, vừa không truyền cho đích tử cũng không truyền cho đích tôn." Những lời càm ràm này của hoàng đế, Bạch Hưu Mệnh chỉ im lặng lắng nghe chứ không xen vào.

Chuyện trong quân, hắn không có quyền can thiệp.

Những ngày sau đó, A Triền vẫn không thấy người nhà họ Lâm được thả về, xem ra vụ án vẫn chưa kết thúc.

Nếu là những vụ án khác, trong thị tỉnh còn có chút lời đồn đại, nhưng liên quan đến Minh Kính Ti, mọi người dường như đều rất quý mạng, không có lời đồn nào cả, điều này khiến A Triền rất không hài lòng.

Trần Tuệ thấy nàng mấy ngày liền ngày nào cũng ra ngoài ngó nghiêng cánh cổng đóng chặt của tướng quân phủ, không khỏi thấy buồn cười, hôm nay thấy thời tiết đẹp, liền bàn với nàng: "Bên Xương Bình phường đã bắt đầu thi công rồi, có muốn qua đó giải khuây không?" A Triền suy nghĩ một chút, gật đầu, gần đây quả thật

có chút nhàm chán, nàng định tiện đường đến tiệm sách của Từ lão bản chọn vài cuốn thoại bản về nhà đọc.

Trần Tuệ đánh xe ngựa đưa A Triền đến Xương Bình phường, đi qua một tiệm sách ở An Bình phường, A Triền thấy không ít người ăn mặc như thư sinh vây quanh bên ngoài tiệm sách, dường như đang tranh nhau mua sách.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy một tiệm sách buôn bán sôi động như vậy, không kìm được thò đầu ra nhìn thêm vài cái, loáng thoáng nghe được những danh xưng khoa trương như "Bách Chiến Thần Tướng".

Xem ra thứ họ mua phần lớn không phải sách đứng đắn gì, người tốt nhà ai lại gọi là Bách Chiến Thần Tướng chứ.

Lần trước ở tiệm sách Phong Mỹ là Nghiêm Thanh Thiên, bây giờ Nghiêm Thanh Thiên đã ở nhà thối rữa rồi.

Người trước đó được gọi là Chiến Thần, là Trấn Bắc hầu, đang ở nhà đóng cửa tự kiểm điểm đấy.

A Triền cảm thấy, nếu Bách Chiến Thần Tướng này có nguyên mẫu, người xui xẻo tiếp theo có lẽ chính là hắn.

Xe ngựa đi qua An Bình phường, rất nhanh đã đến Xương Bình phường.

A Triền vừa nhìn đã thấy cửa tiệm của mình, chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủi, cửa tiệm vốn đã bị hủy hoại đã được dỡ bỏ, nền móng của căn nhà mới đã được xây xong, ngay cả khung cơ bản của ngôi nhà cũng đã thành hình.

Ba gian phòng ở sân sau bị phá bỏ, nối liền với sân mới mà nàng mua, xây lại tường, bao thành một cái sân lớn hơn, cũng đang xây nhà mới.

Trước, sau sân cộng lại, có đến hơn mười thợ xây đang bận rộn, nhìn tốc độ của họ, nhiều nhất nửa tháng nữa, ngôi nhà có lẽ sẽ hoàn thành.

Trần Tuệ tiến lên nói vài câu với đốc công, đốc công kia gật đầu lia lịa.

Mấy ngày nay, việc xây dựng lại căn nhà đều do Trần Tuệ phụ trách, đốc công cũng là do nàng thông qua nha hành tìm đến.

Đốc công đối với vị phu nhân trông có vẻ ôn hòa nhưng lại rất có chủ kiến này không dám qua loa nửa phần.

Không biết có phải là ảo giác của ông ta không, khi đối diện với vị phu nhân này, ông ta luôn bất giác cảm thấy lạnh gáy.

Trước đó ông ta có nói với các thợ thủ công dưới tay, những người khác cũng có cảm giác tương tự, bọn họ đều cảm thấy vị phu nhân này không đơn giản, lúc làm việc liền càng thêm cẩn thận.

Trần Tuệ thì không nhận ra sự khác thường của đốc công, nàng đối với đốc công khá hài lòng, tuy tốn nhiều tiền hơn một chút, nhưng thợ thủ công dưới tay ông ta làm việc nghiêm túc, cũng đáng giá tiền đó.

A Triền ngồi trên xe ngựa nhìn một lúc, rồi xuống xe đi về phía tiệm sách của Từ lão bản.

Nhà của nàng phải xây lại, khó tránh khỏi làm phiền đến việc kinh doanh của các cửa tiệm bên cạnh, ngay từ đầu, Trần Tuệ đã chào hỏi hàng xóm hai bên, còn tặng quà.

Từ lão bản vui vẻ nhận lấy, người hàng xóm bên kia tỏ ra không vui lắm, nhận đồ xong rồi đuổi Trần Tuệ đi.

Lần này A Triền vẫn mang quà đến cho Từ lão bản. "Từ lão bản, ngài xem ta mang đến…" A Triền xách hai cân thịt bò khô mua từ Ngự

Trân Các bước vào tiệm sách, vừa vào đã bị đám người đen nghịt bên trong dọa cho giật mình.

Từ lão bản bị chen chúc trong đám đông, đành phải đứng trên một chiếc ghế hét lên với những người xung quanh: "Các vị, đừng vội, hôm nay 'Bách Chiến Thần Tướng Lục' tập ba còn lại mười bản, ai chưa mua được ngày mai có thể đến mua." Lập tức có người bất mãn hét lên: "Dựa vào đâu mà ngày mai mua chứ, hôm nay tôi muốn đọc!" "Đúng vậy, hôm nay phải đọc." Từ lão bản lau mồ hôi trên trán, trong lòng cũng rất bất đắc dĩ.

Cuối cùng, ông chỉ có thể bán mười cuốn sách theo thứ tự đến trước đến sau, lại nhẹ nhàng an ủi những người khác, mới tiễn được đám đông đi. "Từ lão bản, làm ăn phát đạt nha." A Triền cười nói. "Quý cô nương, cô đừng trêu tôi nữa, kinh doanh nhỏ thôi, kinh doanh nhỏ thôi." Từ lão bản cười ha ha, rồi nhìn về phía gói giấy trong tay A Triền.

Ông hít sâu một hơi, nheo mắt lại: "Mùi vị này, là thịt bò khô của Ngự Trân Các?" "Đúng vậy, ta vừa đi qua Ngự Trân Các, liền tiện tay mua tặng Từ lão bản." Từ lão bản cũng không khách sáo với A Triền, nhận lấy gói giấy dầu trong tay nàng, rồi làm động tác mời: "Ôi chao quý khách, mời mau ngồi." A Triền cười tìm một chiếc ghế ngồi xuống, Từ lão bản đích thân bưng lên hai đĩa điểm tâm, còn có một ly canh ô mai chua chua ngọt ngọt. "Vừa rồi bị tranh giành có phải là thoại bản mới ra không?" Nàng nhón một miếng bánh hạnh nhân, nhai từng miếng nhỏ. "Còn không phải sao, cũng không biết tác giả của cuốn sách đó, Bảo Mộc sơn nhân, là lai lịch thế nào, trong sách có tranh minh họa, có thơ, đều do chính ông ta làm, không chỉ văn tài xuất chúng, câu chuyện càng sâu sắc, cũng không lạ khi sách vừa ra mắt đã được mọi người săn đón." "Nhưng ta nghe tên sách có vẻ…" Từ lão bản nén cười nói: "Có lẽ vị tiên sinh này thích những cái tên thông tục

dễ hiểu." "Vậy thoại bản này rốt cuộc kể về cái gì?" A Triền không khỏi tò mò.

Từ lão bản tóm tắt cho nàng nghe: "Thực ra là kể về một chàng trai xuất thân nông dân, từ nhỏ cuộc sống cơ cực, cha mẹ đều mất lại bị anh trai và chị dâu đuổi ra khỏi nhà đi tòng quân, sau đó chàng trai đó ở trong quân đội trải qua vô số trận chiến, mấy lần vào sinh ra tử, cuối cùng được phong tướng phong hầu." "Nghe có vẻ không có gì đặc biệt?" Trước đây nàng cũng từng đọc những câu chuyện tương tự.

Từ lão bản lập tức nói: "Cốt lõi câu chuyện tuy tương tự, nhưng người viết khác nhau, sự khác biệt liền rất lớn.

Quý cô nương không biết đó thôi, nhân vật chính trong sách này thiên tư thông tuệ, trong trận chiến thứ hai còn trực tiếp thay đổi cục diện, cô cảm thấy câu chuyện có chút khoa trương, nhưng lại không tìm ra được lỗ hổng, chỉ cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

Đặc biệt là miêu tả cảnh chiến tranh, xem mà nhiệt huyết sôi trào.

Chương 65

Đây này, tập ba mới ra được hai ngày, đã có vô số người tranh nhau mua rồi." "Có thể viết ra một nhân vật chính thông minh và có bản lĩnh như vậy, xem ra vị Bảo Mộc tiên sinh này cũng không phải người tầm thường." "Ai nói không phải chứ, ban đầu mọi người còn đoán Bảo Mộc tiên sinh là tài tử của thư viện nào, đọc xong tập ba, bây giờ đều đã đoán đến tận Hàn Lâm Viện rồi." Từ lão bản thổi phồng sách của vị Bảo Mộc tiên sinh này lên tận mây xanh, A Triền không khỏi động lòng: "Từ lão bản trong tay còn dư thoại bản không?" Từ lão bản cười hì hì: "Nếu là người khác thì chắc chắn không có rồi, nhưng quý cô nương vừa tặng ta hai cân thịt bò, đủ để đổi lấy ba tập thoại bản." Ông đi vào kho sách phía sau lục lọi một hồi, không lâu sau, lấy ra ba cuốn thoại bản mới đưa cho A Triền.

A Triền vừa nhận lấy, liền thấy một thư sinh mặt trắng từ ngoài bước vào.

Thư sinh này khoảng hai mươi tuổi, mặc áo vải xanh, sau lưng đeo hòm sách, hai cuộn tranh thò ra một góc từ hòm sách.

Thư sinh đó vừa nhìn thấy A Triền đang nói cười với Từ lão bản, đầu tiên là sững sờ, sau đó bước vào. "Từ chưởng quỹ." Thư sinh hành lễ với Từ lão bản. "Tống công tử, cuối cùng ta cũng đợi được cậu rồi." Từ chưởng quỹ vừa thấy người đến, mặt liền nở nụ cười, tiến lên đón, "Hai ngày trước có một khách quen trong tiệm muốn mua tranh chữ, tiếc là tranh chữ trong tiệm ta ông ấy không ưng bức nào, ta liền nghĩ chỉ có tranh của Tống công tử mới có thể làm ông ấy hài lòng." Thư sinh bị Từ chưởng quỹ khen đến má hơi ửng hồng.

Từ chưởng quỹ giúp cậu ta lấy hòm sách xuống, không thể chờ

đợi mà lấy ra hai cuộn tranh.

A Triền cũng ghé lại gần, thư sinh kia quay đầu nhìn nàng một cái rồi lại dời mắt đi.

Cuộn tranh được mở ra, một bức vẽ hoa sen, một bức vẽ sơn thủy, trên bức sơn thủy còn có đề chữ.

A Triền không mấy thưởng thức được tranh sơn thủy, nhưng nét chữ này lại khiến nàng rất kinh ngạc.

Còn bức hoa sen, chỉ cần lướt qua một cái, cánh hoa như đang khẽ rung động, khiến người ta kinh ngạc.

Từ chưởng quỹ dựa vào bàn dài, cẩn thận thưởng thức hai bức tranh một lượt, cuối cùng hài lòng tán thưởng: "Tống công tử đại tài, tác phẩm tuyệt vời như vậy, ta còn không nỡ bán cho người khác." "Từ chưởng quỹ quá khen." Từ chưởng quỹ lắc đầu: "Lời của ta đều là thật lòng, chẳng bao lâu nữa, Tống công tử nhất định sẽ danh chấn Thượng Kinh." "À, đúng rồi." Từ chưởng quỹ như lại nghĩ đến điều gì đó, nói, "Tống công tử trong tay còn đủ tiền không, nếu không đủ ta có thể ứng trước một ít, còn lại đợi đến khi tranh bán được sẽ thanh toán." Thư sinh lắc đầu: "Từ chưởng quỹ không cần lo lắng, tại hạ bây giờ không thiếu tiền, cứ đợi sau khi tranh bán được rồi cùng thanh toán." "Cũng được, lần này lại có tác phẩm hay, ta nhất định phải bán cho Tống công tử một cái giá tốt." "Vậy làm phiền ngài rồi." Thư sinh khẽ mỉm cười, rồi lại hỏi, "Tống chưởng quỹ, lần trước ở tiệm sách cùng ta đánh cờ, Văn tiên sinh có đến không?" "Gần đây không đến." Từ chưởng quỹ nói xong, liền quay sang A Triền nói, "Quên nói với quý cô nương, có một vị Văn tiên sinh mấy ngày trước đến mua hương hoàn, biết cô nghỉ bán một tháng, liền nói đợi khi tiệm cô mở cửa sẽ đến." "Đa tạ Từ lão bản đã cho biết, nửa tháng nữa chắc là nhà sẽ xây xong, mấy ngày nay đã làm phiền ngài rồi." "Hàng xóm láng

giềng, không sao cả." Từ chưởng quỹ xua tay. "Xin Từ lão bản chọn giúp ta thêm vài thoại bản mới, ta mang về nhà đọc." "Được, quý cô nương đợi một chút." Từ lão bản nhận lời xong, quay đầu nói với thư sinh, "Tống công tử nghỉ ngơi một lát, ta đi rồi về ngay." Từ chưởng quỹ đi ra giá sách phía sau tìm sách mới cho Quý Thiền, thư sinh kia không ngồi, cậu ta dừng lại trước giá bút khá lâu, dường như định mua một cây bút mới.

A Triền đột nhiên có một ý nghĩ, nàng lên tiếng gọi thư sinh kia lại: "Công tử." Thư sinh nghe tiếng quay đầu lại: "Cô nương có chuyện gì sao?" "Ta thấy chữ của công tử viết rất đẹp, vừa hay nửa tháng nữa tiệm của ta sắp khai trương, nhưng biển hiệu bên ngoài vẫn chưa làm, không biết có may mắn được công tử đề chữ không?" A Triền vốn định tự mình viết, nhưng bây giờ thấy được chữ đẹp hơn, nàng mới nảy sinh ý nghĩ này. "Viết chữ thì không vấn đề gì, cô nương có muốn kiểu chữ nào không, nếu không có, ta có thể viết ra cho cô chọn." Thư sinh có thể nói là rất chu đáo.

A Triền gật đầu lia lịa: "Vậy làm phiền công tử rồi.

Tại hạ Quý Thiền, không biết công tử tên húy là gì?" "Tại hạ Tống Nghiễn." Tống Nghiễn lấy giấy từ hòm sách ra, lại mượn mực của Từ chưởng quỹ, viết các loại kiểu chữ trên bàn dài cho A Triền xem.

Vì A Triền mở tiệm hương, cậu ta liền trực tiếp viết chữ "hương".

A Triền nhìn tờ giấy đầy chữ "hương", đột nhiên muốn làm cho tiệm của mình mười mấy hai mươi cái biển hiệu, có thể một cái ở ngoài tiệm, một cái trong tiệm, mỗi gian phòng mới đều có thể treo một cái, nhà bếp cũng phải có một cái, Tuệ nương bình thường ra vào nhà bếp thấy được chắc cũng sẽ thích.

Tống Nghiễn viết xong đặt bút xuống, ngẩng đầu liền thấy A

Triền mặt mày rối rắm. "Những chữ này đều không lọt vào mắt cô nương sao?" "Không phải." A Triền lắc đầu, ngón tay nàng điểm trên giấy mười mấy lần, "Những kiểu chữ này ta đều thích, không biết Tống công tử có thể dùng những kiểu chữ này viết thêm vài chữ khác không." "Đương nhiên." Tống Nghiễn gật đầu, "Quý cô nương muốn ta viết gì?" "Viết những tên thích hợp để đặt ở thư phòng, nhà bếp, hoa viên, chính sảnh, ngoài trạch viện." Tống Nghiễn có chút do dự hỏi: "Quý cô nương định làm bao nhiêu biển hiệu?" "Tất nhiên là càng nhiều càng tốt, Tống công tử có kiêng kỵ gì sao?" "Cũng không có." Tống Nghiễn bật cười, theo yêu cầu của A Triền viết hai chữ "Quý Trạch" treo ngoài cổng phủ, lại viết bốn chữ "Thực Lai Vận Chuyển" treo trong nhà bếp, hai chữ "Hương Phố" là chữ trên biển hiệu ngoài tiệm, bốn chữ "Hương Viễn Ích Thanh" thì để lại trong tiệm.

Đợi đến khi Từ lão bản tìm được một rổ sách ra, A Triền đã đặt Tống Nghiễn viết mười bức chữ lớn.

Sau khi Từ lão bản nghe được ý tưởng của A Triền, không những không khuyên can, ngược lại còn cười ha ha nói: "Vẫn là Quý cô nương có ý tưởng, nói ra thì tiệm của ta cũng nên thay một cái biển mới rồi, Tống công tử, cậu không thể bên trọng bên khinh được đâu." Tống Nghiễn đành phải nhận lời viết cho Từ lão bản hai bức chữ lớn.

Được Tống Nghiễn đồng ý, Từ lão bản vui vẻ đặt rổ sách trong tay xuống để A Triền chọn trước, rồi lại đi tìm cho nàng những loại sách du ký.

A Triền tùy ý lật vài cuốn, xem phần đầu đã có thể đoán được kết cục, lập tức mất hứng thú.

Tống Nghiễn thì liếc thấy ba tập "Bách Chiến Thần Tướng Lục" đặt bên cạnh A Triền, lên tiếng hỏi: "Quý cô nương cũng xem 'Bách Chiến Thần Tướng Lục' sao?" "Vẫn chưa xem, nghe Từ lão bản nói

thoại bản này rất hay, Bảo Mộc tiên sinh viết sách rất có tài hoa, đang định bái đọc.

Chỉ là không biết nhân vật chính của thoại bản này có nguyên mẫu không?" "Hẳn là có." Tống Nghiễn nói. "Tống công tử biết nguyên mẫu của nhân vật chính là ai sao?" "Ta cũng chỉ là suy đoán, những cảnh chiến tranh được viết trong sách này rất giống với mấy trận đại chiến được ghi lại trong sách từ một trăm năm trước, mà người từng tham gia những trận đại chiến này, cuối cùng lại trở thành danh tướng chỉ có một vị." "Là ai?" "Cố Tống Quốc công, Tống Ẩn Niên." A Triền nhớ lại một chút, Tống Quốc công dường như không có con gái, dù sao trong vòng giao tiếp của Quý Thiền cũng không xuất hiện người của phủ Tống Quốc công.

Ký ức duy nhất của nàng về Tống Quốc công đến từ Bạch Hưu Mệnh, hắn nói Tống Quốc công và hắn là hàng xóm. "Vị cố Tống Quốc công đó thật sự lợi hại như trong sách viết sao?" A Triền hỏi. "Tại hạ chưa từng gặp cố Tống Quốc công, không thể khẳng định.

Nhưng trong sách quả thật có ghi lại, cố Tống Quốc công thiếu thời đã thông minh hơn người, sau khi từ quân đội nổi bật trở thành tướng quân càng là trăm trận trăm thắng, cả đời chưa từng bại trận." Tống Nghiễn nói xong thở dài một tiếng: "Tiếc là…" "Tiếc là gì?" "Tiếc là cố Tống Quốc công không có người kế nghiệp." Tống Nghiễn lắc đầu, dường như rất cảm khái. "Tống Quốc công đương nhiệm không có thiên phú cầm quân sao?" "Đúng vậy, nhưng mà thế tử Tống Quốc công, nghe nói thiên phú võ học kinh người, tuổi còn trẻ đã vào quân đội rèn luyện." Nói xong Tống Nghiễn thấy A Triền đang nhìn mình, không khỏi có chút ngượng ngùng nói: "Tại hạ bình thường đọc sách thích nhất là truy tìm tận gốc, để cô nương chê cười rồi." "Không sao, một phen trò chuyện của Tống công tử đã giúp ta mở mang rất nhiều kiến thức." Bây giờ nàng ngược lại càng hứng thú

với ba tập "Bách Chiến Thần Tướng Lục" hơn, đã là lấy nhân vật truyền kỳ đã khuất làm nguyên mẫu, xem ra sẽ không có vấn đề gì rồi.

Hai người đang nói chuyện thì Trần Tuệ từ bên ngoài bước vào, A Triền kéo nàng lại xem chữ Tống Nghiễn vừa viết, Trần Tuệ nhìn vài cái rồi có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tống Nghiễn, mới nói: "Tống công tử thư pháp tạo nghệ tinh thông." Trần Tuệ từ nhỏ chịu ảnh hưởng của cha, trong thư họa cũng có thể xem là có thành tựu, chữ của vị Tống công tử này quả thực viết rất đẹp.

Nếu cha nàng nhìn thấy, nhất định sẽ thấy ngứa nghề. "Không dám nhận." Sau đó Trần Tuệ lại lấy ra một tờ ngân phiếu, xem như là tiền cọc cho mười bức chữ lớn mà A Triền đã đặt, Tống Nghiễn cũng không từ chối, rất vui vẻ nhận lấy.

A Triền lại mua thêm vài cuốn thoại bản và vài cuốn du ký trong tiệm, mới tạm biệt Từ lão bản và Tống Nghiễn.

Từ Xương Bình phường trở về lại qua mấy ngày, gần đây A Triền đã mất hứng thú với cánh cổng của tướng quân phủ, ngược lại ngày nào cũng đến tiệm sách ở Sùng Minh phường chờ mua tập thứ tư của "Bách Chiến Thần Tướng Lục".

Sách đang đọc đến đoạn hay thì lại không có kết cục, quả thực quá tàn nhẫn.

May mà Bảo Mộc tiên sinh biết độc giả không dễ dàng, cuối cùng đã viết ra tập thứ tư cũng là tập cuối.

Hôm qua bị A Triền mè nheo nửa ngày, hôm nay giờ Thìn, Trần Tuệ liền ra khỏi nhà đến tiệm sách xếp hàng mua sách cho A Triền.

Lúc nàng đến, cửa tiệm sách đã có một hàng dài.

Chưởng quỹ của tiệm sách còn đang hét: "Mọi người đừng chen lấn, hôm nay kho hàng đủ cả, sách mới 'Phục Cừu Ký' tập một của

Bảo Mộc tiên sinh cũng đã phát hành, xin mọi người lần lượt từng người một." Tiếc là lời của chưởng quỹ không có nhiều tác dụng, mắt thấy sắp đến lượt nàng, người phía sau lại không ngừng chen lên phía trước.

Trần Tuệ không vui nhìn những người vẫn đang không ngừng xô đẩy, tay vung lên, hai người phía sau lập tức bị hất ngã xuống đất.

Hàng ngũ vốn đang ồn ào lập tức im lặng. "Đừng chen lấn, không nghe thấy sao?" Trần Tuệ cúi mắt nhìn hai người đang nằm trên đất. "Nghe, nghe thấy rồi." Những người xếp hàng còn lại cũng bất giác gật đầu, bây giờ bọn họ không dám chen lấn nữa.

Đến lượt Trần Tuệ, nàng nhanh chóng trả tiền, mua một tập "Bách Chiến Thần Tướng Lục" và tập đầu tiên của sách mới "Phục Cừu Ký".

Nàng vừa cầm hai cuốn sách ra khỏi hàng, liền nghe thấy có người gọi nàng từ không xa: "Tuệ nương." Trần Tuệ ngẩng đầu, lại thấy Lâm Tuế đang vẫy tay với nàng, sau lưng nàng còn có Lâm Dịch, hai người trông có chút tiều tụy, nhưng tinh thần không tệ, xem ra là vừa từ Minh Kính Ti ra.

Đợi nàng đến gần, Lâm Tuế tò mò hỏi: "Tuệ nương, chị đang xếp hàng mua sách sao?" Nghĩ đến việc vừa rồi vì giành thoại bản mà hất ngã hai tráng hán, còn bị người quen nhìn thấy, Trần Tuệ hơi có chút lúng túng: "Phải… mua thoại bản." Ngay sau đó nàng lập tức chuyển chủ đề: "Vụ án nhà em thế nào rồi?

Đã điều tra rõ ràng chưa?" Lâm Tuế gật đầu: "Vụ án đã kết thúc rồi, cha và mọi người đã về nhà trước, đại ca không yên tâm về em, nên cùng em trở về." Lúc nói chuyện, nàng hơi để lộ phần cổ bên, Trần Tuệ thấy ở đó có một vết máu.

Lại liên hệ đến hành vi cả nhà phải chia làm hai tốp về nhà, xem ra

trong đó vẫn còn ẩn tình.

Trần Tuệ suy nghĩ một chút liền nói: "A Triền mấy ngày nay vẫn luôn nhắc đến em, nếu em không vội về nhà, không bằng theo chị về, chị đang định mua ít tôm, gói cho các em hoành thánh tôm thịt tươi." Lâm Tuế nhìn Lâm Dịch, ánh mắt mong chờ đó khiến Lâm Dịch khẽ mỉm cười, hắn nói với Trần Tuệ: "Vậy muội muội ta làm phiền rồi." Vốn dĩ điều này không hợp quy củ, nhưng trong nhà vẫn còn phiền phức chưa giải quyết, hắn và cha đã để muội muội chịu nhiều năm tủi nhục, lần này, cứ để họ xử lý đi. "Đại ca đi thong thả." Lâm Tuế cùng Trần Tuệ đi chợ mua tôm rồi thái một miếng thịt tươi, mới cùng nhau về nhà.

A Triền hôm nay hiếm khi dậy sớm, vì biết hôm nay có thể xem được kết cục của "Bách Chiến Thần Tướng Lục", trong lòng như có mèo cào, sáng tỉnh rồi không ngủ lại được nữa.

Lúc Trần Tuệ trở về, liền thấy A Triền đang đi qua đi lại khắp nơi.

Thấy Trần Tuệ, A Triền mắt sáng lên: "Tuệ nương, sách của ta…" Lời còn chưa nói xong, nàng đã thấy Lâm Tuế cùng Trần Tuệ bước vào, không khỏi mừng rỡ nói: "Lâm Tuế, em về rồi." Lâm Tuế cười với A Triền: "Về rồi." A Triền kéo Lâm Tuế ngồi xuống trò chuyện về những chuyện xảy ra gần đây, đợi Trần Tuệ bưng hoành thánh đã làm xong lên, ba người mới ngồi bên bàn, nói về vụ án nhà họ Lâm. "Tối qua người nhà họ Diêu đã bị xử tử trong bí mật, lúc Lâm Đình bị hành hình, ta đã xin đại nhân của Minh Kính Ti, đích thân đến xem một chút." Lâm Tuế thổi thổi viên hoành thánh nóng hổi trong muỗng canh, nhớ lại dáng vẻ của Lâm Đình lúc đó.

Lâm Đình không ngừng nguyền rủa cha mẹ ruột của mình, vì họ mà hại nàng tuổi còn trẻ đã phải chết.

Trước khi chết, miệng Lâm Đình vẫn còn nhắc đến Diêu thị, dường như mong đợi sẽ có kỳ tích xảy ra.

Tiếc là Diêu thị không đến, người đến là nàng.

Lúc thấy nàng, Lâm Đình vậy mà còn cầu xin nàng, nói rằng mình đã được nhận làm con nuôi của nhà họ Lâm, chính là tỷ muội của Lâm Tuế, những năm này chưa từng nghĩ đến việc hại mạng Lâm Tuế, Lâm Tuế cũng nên cứu mình.

Lâm Tuế đứng trước mặt nó nói: "Ngươi không muốn mạng của ta, nhưng ta lại muốn mạng của ngươi." Hy vọng của Lâm Đình tan vỡ, liền chửi bới nàng thậm tệ, cho đến trước khi đầu bị chặt xuống, vẫn còn ác độc nguyền rủa nàng, nói rằng Diêu thị cả đời này sẽ không tha thứ cho nàng.

Nghĩ đến chuyện tối qua, Lâm Tuế không khỏi thấy buồn cười, Lâm Đình vậy mà lại cho rằng nàng sẽ để tâm đến việc Diêu thị có tha thứ cho nàng hay không? "Lâm Đình chết rồi, hiệu quả của Chiêm thảo chắc đã được giải trừ, mẹ và nhị ca của em thế nào rồi?" A Triền hỏi. "Hai người họ hoàn toàn trở mặt rồi." Kết quả này có chút ngoài dự liệu của A Triền: "Tại sao?" "Người của Minh Kính Ti tra ra Lâm Đình mượn vận từ trên người Lâm Hành, Lâm Hành cho rằng đều là do mẹ ta mắt mù dẫn sói vào nhà, mới hại hắn một thân tài khí bị người ta cướp đi, bây giờ còn trở thành phế nhân.

Mẹ ta bị mắng vài câu liền trở mặt, nói Lâm Hành ngỗ nghịch bất hiếu, nhân phẩm thấp kém, may mà không thể đi thi khoa cử, nếu không chính là bất hạnh của quan trường Đại Việt." Những lời lẽ ác độc từng trút lên người nàng, bây giờ lại trút hết lên người Lâm Hành, chỉ mới mười mấy ngày thôi, tình mẹ con sâu đậm đã trở thành trò cười.

Lâm Tuế từng nghĩ rằng, Diêu thị hận không thể để mình đi chết là

do bị Chiêm thảo khống chế, cho đến tối qua mới cuối cùng hiểu ra, không phải vậy.

Bà ta trời sinh đã là người hư ngụy, ích kỷ lại bạc bẽo, Lâm Hành và Lâm Đình từ nhỏ lớn lên bên cạnh bà ta, cuối cùng trở thành người giống như bà ta.

Có một câu Diêu thị nói rất đúng, may mà Lâm Hành không thể thi khoa cử, nằm liệt trên giường cả đời tự oán tự trách hối hận không kịp mới là kết cục tốt nhất của hắn. "Vậy cha em có ý gì, cứ thế cho qua sao?" "Cha nói, ông sẽ tìm cho mẹ một đạo quan yên tĩnh, đã là bà ấy thích huyền thuật, nửa đời sau cứ ở đó mà học cho tốt." "Lâm tướng quân quả là quyết đoán." Trần Tuệ nói bên cạnh, "Có ông ấy ở đó, cũng không sợ nhà các em lại xảy ra chuyện nữa." Lâm Tuế lắc đầu: "Ông ấy lại phải trở về Tây Lăng rồi, sau này trong nhà chỉ có ta và đại ca, về nhà rồi ta không chỉ phải học quản gia, mà còn phải cùng đại ca tu luyện." "Tu luyện?" A Triền và Trần Tuệ đồng thanh.

Lâm Tuế cũng cảm thấy chuyện này rất kỳ diệu, nàng nói với hai người: "Lúc ở Minh Kính Ti, có một lão đầu đến kiểm tra tại sao ta không bị Chiêm thảo ảnh hưởng, cuối cùng nói ta hình như có thể chất đặc biệt gì đó, tóm lại là rất thích hợp để tu luyện." Đây quả là kết cục không ai ngờ tới.

Lâm Tuế ăn hai bát hoành thánh, mới hài lòng trở về nhà.

A Triền nhìn nàng mở cửa, bước chân nhẹ nhàng đi về phía tướng quân phủ đối diện dưới ánh nắng ban mai, không khỏi cũng mỉm cười.

Cuộc sống như vậy dường như cũng rất thú vị, khắp nơi đều có bất ngờ.

Lâm Tuế rời đi, A Triền cuối cùng cũng nhớ ra thoại bản của mình, nàng xem xong kết cục của "Bách Chiến Thần Tướng" trước.

Nhân vật chính trong sách cuối cùng bày mưu tính kế, đánh bại yêu vương thực lực cường đại, được hoàng đế phong làm Quốc công, lấy họ làm phong hào, từ đó thiên hạ thái bình.

Xem xong kết cục, A Triền luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, cuộc đời của nhân vật chính này dường như chỉ có chiến trường, không có cuộc sống.

Ý nghĩ này hoàn toàn biến mất sau khi nàng mở cuốn sách mới của Bảo Mộc sơn nhân. "Phục Cừu Ký" lại viết về câu chuyện của hậu duệ Bách Chiến Thần Tướng, câu chuyện bắt đầu tại Quốc công phủ, Bách Chiến Thần Tướng đã già nua sắp lìa đời, vợ lẽ của Quốc công đương nhiệm lại sắp sinh.

Biết tin cháu trai sắp chào đời, lão Quốc công mỉm cười nhắm mắt.

Hai bé trai oe oe chào đời.

Đêm đó, câu chuyện về vị Bách Chiến Thần Tướng từng tung hoành ngang dọc trên chiến trường cuối cùng cũng đi đến hồi kết.

Vị anh hùng đã tạ thế, câu chuyện của người lắng lại trong bi thương.

Mà ở một phía khác của Quốc công phủ, Quốc công phu nhân sau khi sinh đột nhiên bị băng huyết, cũng không qua khỏi.

Trong đêm binh hoang mã loạn ấy, có người lặng lẽ bế đích tử do Quốc công phu nhân hạ sinh đi, rồi lại bế một đứa trẻ khác đặt về chỗ cũ.

Đợi đến khi nha hoàn bên cạnh Quốc công phu nhân cuối cùng cũng nhớ đến tiểu công tử, thì phát hiện đứa bé đang ngủ say trên giường.

Ngày thứ hai, người trên dưới trong phủ đều biết, Quốc công phu

nhân sau khi sinh hạ một con trai thì bất hạnh qua đời, còn đứa con do thiếp thất của Quốc công sinh ra lại vì tiên thiên bất túc, chào đời không bao lâu đã tắt thở, được mang đi chôn rồi.

Sau này, Quốc công vì tưởng nhớ vong thê, vào ngày đích tử tròn trăm ngày tuổi đã dâng tấu xin lập Thế tử.

Thế tử của Quốc công phủ từ nhỏ đã bộc lộ thiên phú võ học kinh người, năm tuổi đã theo thuộc hạ cũ của tiên đại Quốc công học võ nghệ, mười hai tuổi đột phá cảnh giới võ giả, chính thức bắt đầu tu luyện.

Chỉ trong mười mấy năm ngắn ngủi, dưới sự bồi dưỡng toàn lực của Quốc công phủ, Thế tử Quốc công phủ đã trở thành tu sĩ thiên tài bậc nhất kinh thành, và gia nhập quân đội để rèn luyện.

Mỗi khi mọi người gặp hắn, đều phải khen một câu tiên đại Quốc công đã có người kế vị, Thế tử thiên tư trác tuyệt, có phong thái của tổ phụ.

Cùng lúc đó, tại Tế Châu xa xôi, một thư sinh nghèo thi mãi không đỗ vừa mới mất đi cha mẹ nuôi.

Chương 66

Thư sinh lòng dạ chán nản, cho rằng chính vì mình nhiều năm không thi đỗ tú tài, mới khiến cha mẹ nuôi phải vất vả lao lực để nuôi mình, cuối cùng không may ngã từ vách núi mà chết thảm.

Từ đó, y hoàn toàn từ bỏ ý định khoa cử, bất luận tiên sinh trong thư viện khuyên nhủ thế nào cũng không thay đổi suy nghĩ.

Sau này, qua sự giới thiệu của họ hàng, y tìm được một tửu lâu và làm công việc quản lý sổ sách.

Nhưng khi ở nhà một mình, y vẫn không quên đọc sách, viết văn, luyện chữ.

Tuy không còn đi thi khoa cử, nhưng y không muốn từ bỏ kiến thức đã học được bao năm qua.

Một hôm, bạn học trong thư viện đến thăm, mời y tham gia văn hội.

Nói rằng trong văn hội có quý khách từ kinh thành đến, vị quý khách đó rất thích thư pháp, nếu một bức thư pháp của y được đối phương để mắt đến, nói không chừng có thể thành danh, cũng không cần phải làm nghề quản sổ sách nữa.

Thư sinh bị thuyết phục, cùng bạn học tham gia văn hội.

Vị quý khách kia quả nhiên đối xử với thư sinh rất khác biệt, không chỉ xin y một bức thư pháp, còn cho một khoản phí bút mực không nhỏ.

Chỉ là không hiểu vì sao, vị quý khách đó cứ nhìn mãi vào mặt y, còn hỏi về thân thế.

Thư sinh đành phải nói thật, rằng mình được cha mẹ nhận nuôi.

Không lâu sau, vị quý khách từ kinh thành kia rời khỏi Tế Châu, không còn tin tức gì nữa.

Vị quý khách đó trở về kinh thành, việc đầu tiên là đến Quốc công phủ bái kiến.

Hóa ra người này là em trai của Quốc công phu nhân hiện tại, nhờ ánh hào quang của chị gái, việc làm ăn của y vô cùng phát đạt, người thường cũng không dám không nể mặt.

Năm xưa sau khi tiên Quốc công phu nhân qua đời, Quốc công vẫn chưa tục huyền, chỉ để thiếp thất đã mất con chăm sóc Thế tử.

Vị thiếp thất đó nhiều năm vì Thế tử mà tận tâm tận lực, cho đến khi Thế tử lên mười tuổi, Quốc công nghe theo lời khuyên của Thế tử, cuối cùng đã nâng vị thiếp thất đó lên làm kế thất, hai năm sau mới sinh hạ đứa con của mình.

Thế tử đối với vị thiếp thất đã nuôi mình khôn lớn vô cùng kính trọng, quan hệ hai người thân thiết như mẹ con ruột.

Khi hắn đến thỉnh an Quốc công phu nhân, tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa Quốc công phu nhân và em trai bà.

Em trai bà kể về một người trẻ tuổi gặp ở Tế Châu, trông rất giống tiên đại Quốc công trong bức họa, cũng có năm sáu phần tương tự với Thế tử, trùng hợp là người trẻ tuổi đó lại không cha không mẹ, thân thế không rõ.

Y hỏi chị gái, đứa con năm xưa sinh ra có thật sự đã chết không, có khả năng nào đứa bé thực ra chưa chết không?

Quốc công phu nhân không chịu trả lời, chỉ khóc không ngừng.

Em trai bà tưởng rằng đã nói trúng nỗi đau của chị, đành từ bỏ việc hỏi tiếp, chuyển sang an ủi bà.

Thế tử sau khi nghe được tin này, đầu tiên là vô cùng kinh ngạc, sau đó liền phái người đến Tế Châu điều tra.

Nếu người trẻ tuổi kia thật sự là con của kế mẫu, là em trai của hắn, thì dù chỉ vì kế mẫu, hắn cũng phải đưa đối phương về Quốc công phủ.

Sau đó, hắn tìm một cơ hội, lén nói chuyện này cho kế mẫu biết, vốn chỉ muốn làm bà vui, nhưng ai ngờ kế mẫu nghe xong lại lập tức biến sắc, một mực nói không thể đưa người về kinh thành.

Phản ứng của kế mẫu quá bất thường, dưới sự truy hỏi không ngừng của hắn, kế mẫu cuối cùng cũng nói ra sự thật.

Chỉ là sự thật này khiến Thế tử không tài nào chấp nhận được.

Kế mẫu nói, Thế tử mới là con ruột của bà, còn người trẻ tuổi ở Tế Châu kia, có thể là con của tiên Quốc công phu nhân.

Lúc này, người Thế tử phái đi điều tra đã trở về.

Tuy chưa tra rõ được lai lịch của thư sinh trẻ tuổi kia, nhưng đã xác nhận huyết mạch, người đó quả nhiên là con cháu của Quốc công phủ.

Nhưng bây giờ, Thế tử đã không muốn để người đó trở về nữa.

Hắn thà rằng mình chưa từng cho người đi tra xét tin tức này.

Còn ở Tế Châu, vì đã thành danh tại văn hội, thư pháp tự họa của thư sinh bắt đầu được người ta săn đón, cuộc sống của y cũng không còn túng thiếu.

Sau này, dưới sự khuyên nhủ mấy lần của tiên sinh và bạn học trong thư viện, y cuối cùng cũng định thử lại con đường khoa cử.

Năm xưa ba lần không thi đỗ tú tài, không phải vì tài học của y không đủ, ngược lại, trong các kỳ thi ở thư viện y luôn đứng đầu, tài

văn chương của y khiến tiên sinh và bạn học đều phải nể phục.

Nhưng vận may của y thực sự quá tệ, không hiểu vì sao, mỗi lần trước khoa cử đều xảy ra những sự cố lớn nhỏ, không phải là không đến kịp, thì là bị thương hoặc đổ bệnh, liên tiếp ba lần, khiến y ngày càng nản lòng, cảm thấy có lẽ là do số mệnh mình không tốt.

Bây giờ không cần lo lắng về kế sinh nhai, y liền quay lại thư viện, muốn đợi sau khi hết kỳ hiếu với cha mẹ sẽ thử lại một lần nữa.

Nhưng y không biết, một tai họa đang ở ngay trước mắt.

Thế tử tuy đã biết được sự thật từ kế mẫu, nhưng hắn không muốn tin, mà cho tâm phúc đi tra lại chuyện cũ năm xưa.

Cuối cùng tra đi tra lại, lại phát hiện những gì kế mẫu nói đều là thật.

Hắn không phải đích tử của tiên Quốc công phu nhân, mà là con ruột của vị thiếp thất năm xưa, kế thất của Quốc công hiện tại, là thứ tử của Quốc công phủ.

Nhưng hắn đã làm Thế tử của Quốc công phủ hơn hai mươi năm, tuyệt đối không thể nhường lại tất cả.

Cách tốt nhất để giữ một bí mật, ngoài việc xử lý những người biết chuyện năm xưa, còn phải giết chết người quan trọng nhất, đích tử thật sự của Quốc công phủ.

Dù sao những năm qua y cũng chỉ là một thư sinh vô dụng, người như vậy, chết rồi cũng sẽ không ai để ý.

Cho dù tương lai có một ngày, phụ thân hắn biết được sự thật, nhưng đích tử đã chết, vị trí Thế tử cũng chỉ có thể là của hắn.

Tâm phúc của Thế tử lặng lẽ rời kinh thành, lẻn vào Tế Châu.

Một đêm tối gió lớn, thư sinh đang vẽ tranh trong nhà, cửa thư

phòng đột nhiên mở ra.

Câu chuyện đến đây, tim A Triền cũng thắt lại.

Trong nhà thư sinh rõ ràng không có ai khác, sao cửa thư phòng lại đột nhiên mở?

Nàng lật sang trang tiếp theo, đập vào mắt là một khoảng trắng!

A Triền lập tức ngây người.

Rồi sao nữa?

Sao lại hết rồi?

Người đến rốt cuộc có phải là sát thủ do gã Thế tử giả kia phái tới không?

Thư sinh phải làm thế nào mới thoát được kiếp nạn này?

Tiếc là những thắc mắc của nàng đêm nay đã định trước không có ai giải đáp, muốn xem được tập tiếp theo, có lẽ phải đợi thêm mấy ngày nữa!

Hai tập thoại bản, A Triền đọc hết cả một ngày.

Đặc biệt là cuốn "Phục Cừu Ký", khiến nàng ngay cả bữa tối cũng ăn không ngon, kết quả là Bảo Mộc tiên sinh lại đào một cái hố lớn như vậy, chôn nàng sâu dưới đáy hố.

A Triền đặt thoại bản xuống, lăn lộn mấy vòng trên giường, trằn trọc không ngủ được, mãi đến giờ Tý mới mơ màng nhắm mắt lại.

Nàng cảm thấy mình vừa ngủ chưa được bao lâu, kết quả vừa mở mắt đã phát hiện mình tiến vào trạng thái nội thị.

Đối với trạng thái này, nàng đã sớm có dự liệu, đã quen rồi.

Nàng yên tĩnh nằm trên giường một lúc, thầm nghĩ sợi tỏa liên thứ ba cuối cùng cũng sắp đứt rồi sao?

Đến lúc đó cơ thể nàng hẳn sẽ tốt hơn một chút, sẽ không ốm vặt nữa, mấy lần ốm trước đây khiến Tuệ nương cũng phải lo lắng sợ hãi theo.

Nhưng nàng đợi một lúc lâu mà không hiểu sao chẳng có động tĩnh gì.

A Triền dùng móng vuốt cào cào sợi tỏa liên màu đen trên cổ, sợi tỏa liên theo động tác của nàng khẽ rung lên, sau đó trên tỏa liên truyền đến tiếng "cạch cạch" đứt gãy, mấy phù hiệu màu đen lớn nhỏ từ trên tỏa liên bay ra.

Nàng lòng đầy mong đợi chờ tỏa liên biến mất, kết quả sau khi âm thanh đó tan đi, tỏa liên vẫn còn nguyên.

A Triền không bỏ cuộc cào thêm một lúc nữa, trên tỏa liên lại bay ra thêm vài phù hiệu, nhưng tỏa liên vẫn siết chặt cổ nàng, không hề nhúc nhích.

Không phải đã nói chỉ cần giúp người khác là sẽ đứt một sợi tỏa liên sao, nàng rõ ràng đã giúp Lâm Tuế, cũng tự động tiến vào trạng thái nội thị, sao lần này lại khác rồi?

A Triền bắt đầu suy nghĩ nát óc, lần này và hai lần trước rốt cuộc có gì khác nhau?

Nếu phải nói, thì Tiểu Lâm Thị và Tuệ nương đều không được tính là người sống, còn Lâm Tuế vẫn đang sống sờ sờ.

Còn một điểm nữa, hai lần trước khi nàng ra tay giúp đỡ, tình tự dao động thực ra rất mãnh liệt.

Những việc làm của nhà họ Triệu và nhà họ Nghiêm khiến nàng cảm nhận được sự phẫn nộ chân thật, nếu không phải vậy, nàng cũng sẽ không ra tay giúp đỡ.

Nhưng lần này chuyện của nhà họ Lâm, A Triền lại không tức

giận đến thế, cũng không quá đồng cảm sâu sắc.

Không phải vì trải nghiệm của Lâm Tuế không đủ thảm, mà là vì Lâm Tuế thực chiến lực kinh người, chỉ cần nàng cho một chút trợ giúp nhỏ, nàng ấy đã tự mình xông lên.

Trước là đánh gãy chân anh ruột, sau đó lại diệt cả nhà kẻ thù, bao gồm cả toàn tộc của họ.

A Triền cảm thấy mình chẳng có tác dụng gì mấy, toàn bộ quá trình đều chỉ đứng xem náo nhiệt.

So với điều kiện đối tượng được giúp đỡ có còn sống hay không, A Triền cảm thấy, tình cảm mà mình đầu tư vào một sự việc, có lẽ mới là mấu chốt.

Nhưng đây đều là suy đoán của nàng, còn cần phải từ từ nghiệm chứng sau này, cứ để sợi tỏa liên này ở trên cổ nàng thêm một thời gian nữa vậy.

Sáng tỉnh dậy, A Triền mang một đôi mắt thâm quầng.

Trần Tuệ thấy vậy giật mình, không nhịn được hỏi: "Ngươi đêm qua không ngủ ngon à?" Câu hỏi này lập tức khiến A Triền nhớ đến cuốn thoại bản không có phần sau, còn có sợi tỏa liên trên cổ chỉ biết bay ra phù hiệu, cứ cảm thấy sợi tỏa liên đó đang chế nhạo mình, tâm trạng càng thêm sa sút. "Hay là ăn xong ngươi ngủ thêm một lát nhé?" Trần Tuệ đề nghị.

A Triền lắc đầu: "Không ngủ được, ăn xong ta vẫn nên ra ngoài giải khuây thôi." Dùng xong bữa sáng, A Triền chuẩn bị ra ngoài dạo chơi cho khuây khỏa, cũng không định đi đâu xa, nàng định đến trà lâu trong phường ngồi một lát, nghe thuyết thư tiên sinh kể chuyện có lẽ sẽ giúp thoát khỏi ảnh hưởng của "Phục Cừu Ký".

Kết quả nàng vừa ra khỏi cửa, liền thấy đối diện Tướng quân phủ

có hai cỗ xe ngựa đang đỗ, người nhà họ Lâm đều đứng bên cạnh xe, Lâm Tuế cũng ở đó.

A Triền nhìn từ xa, không bao lâu, liền thấy từ trong cửa lớn của Lâm phủ, mẫu thân của Lâm Tuế bị hai bà vú khỏe mạnh cường tráng dìu ra.

Sở dĩ nói là cường tráng, là vì tiếng chửi mắng của bà ta ngay cả A Triền cũng nghe thấy, chân bà ta thậm chí đã nhấc khỏi mặt đất, nhưng hai bà vú kia vẫn mặt không đổi sắc đưa người đến bên xe ngựa.

Diêu thị ban đầu còn đang mắng hai bà vú xa lạ không nghe lời mình, đợi đến khi đến bên xe ngựa, nhìn thấy Lâm Thành, bà ta mới thu liễm lại.

Diêu thị thấy Lâm Thành, mặt đầy vẻ oan ức: "Tướng quân, những năm nay ta vì chàng sinh con đẻ cái, vì chàng chăm lo gia đình, có chỗ nào làm chưa đủ tốt, sao chàng có thể đối xử với ta như vậy?" Lâm Thành nghe lời bà ta, trên mặt thoáng qua một tia áy náy.

Đối với ông, Diêu thị xem như đã tận tâm tận lực, nhưng mà...

Lâm Thành trầm giọng nói với Diêu thị: "Chính vì nể tình vợ chồng nhiều năm của chúng ta, hai năm trước khi biết Lâm Đình không phải con gái chúng ta, đứa con của chúng ta bị bà bế cho người khác nuôi mười mấy năm, ta đều không truy cứu.

Ta cảm thấy là do ta những năm nay không thể thường xuyên ở bên cạnh bà, mới khiến bà làm ra chuyện sai trái.

Bà muốn giữ Lâm Đình lại, ta cũng đã đồng ý.

Lại không ngờ sự dung túng của ta suýt nữa hại cả gia đình." "Nhưng ta cũng là người bị hại mà, là đại ca lừa ta, lúc đó ta một mình sinh con, chàng có biết ta sợ hãi đến mức nào không?" Diêu thị nói với

vẻ chân thành tha thiết, Lâm Tuế lại đột nhiên lạnh lùng xen vào một câu: "Sao lúc sinh đại ca và Lâm Hành không thấy mẹ sợ, con nghe nói lúc đó phụ thân cũng không có ở nhà, sao cứ đến lần thứ ba là con, mẹ lại sợ hãi?

Rốt cuộc là sợ sinh con, hay là sợ sự ra đời của con cản trở mẹ vậy?" "Câm miệng, ở đây không đến lượt ngươi nói chuyện!" Diêu thị bị lời nói của Lâm Tuế làm cho tức đến đỏ cả mắt, đều tại nó, nếu không có nó, cái nhà này sao lại biến thành bộ dạng như thế này.

Chương 67

Lâm Tuế lại không như ý bà ta, mở miệng nói: "Mẫu thân, phụ thân và đại ca đều có thể dung túng mẹ, họ cảm thấy có lỗi với mẹ.

Trong nhà này, người duy nhất không dung được mẹ, là con.

Cho nên mẹ không cần cầu xin phụ thân, là con ép người đưa mẹ đi." "Quả nhiên là ngươi, Lâm Tuế, ngươi cái đồ quái vật máu lạnh, ngay cả mẹ ruột của mình cũng muốn hãm hại, đồ súc sinh!" "Đúng vậy, ta chính là loại người như thế." Lâm Tuế mặt không biểu cảm, "Sau này mẫu thân ở trên núi tu hành, cứ việc lớn tiếng mắng con." "Tướng quân, Tướng quân người xem con nghịch nữ này, sao người có thể vì nó mà đưa ta lên núi?" Lâm Thành tránh ánh mắt của Diêu thị, Diêu thị liền lại đi cầu xin trưởng tử. "Dịch nhi, nương đối với con không tốt sao, con và phụ thân con đi rồi, nương ngày ngày nhớ con, sợ con ra chiến trường bị thương, đêm đêm không ngủ được, bây giờ, con vì nó mà muốn đưa nương đi?" Lâm Dịch im lặng hồi lâu mới nói: "Mẫu thân, nhiều ngày qua rồi, người trước sau vẫn không cho rằng mình đã làm sai, đúng không?" "Dịch nhi, nương bị bọn họ lừa mà!" "Nhưng ban đầu, Lâm Đình chỉ khiến người đặc biệt yêu thích mà thôi, người không thích Tuế Tuế, cũng có thể nuôi nó bên cạnh, người thật sự quyết định đưa con gái ruột của mình đi, không hỏi han đến nó chính là người.

Người cho vợ chồng Diêu Định Bang cơ hội cũng là người.

Nhị đệ và Tuế Tuế cùng bị bắt, lần này không có ảnh hưởng của Lâm Đình, người lại làm ngơ trước oan ức của Tuế Tuế, đổ mọi tội lỗi lên đầu nó.

Mẫu thân, người đối với con có công sinh dưỡng, sau này con sẽ

lên núi thăm người.

Nhưng cái nhà này, người đã ở hơn hai mươi năm, tiếp theo nên đến lượt Tuế Tuế ở rồi." "Lâm Dịch!" Diêu thị ánh lên tiếng thét, "Nhà họ Lâm các người đều là lũ sói mắt trắng vong ân bội nghĩa.

Lâm Thành, sao ông có thể dạy con trai thành kẻ máu lạnh như vậy!

Nhà họ Lâm các người đều không có lương tâm!" Trong lúc Diêu thị giãy giụa, bà ta bị hai bà vú mạnh mẽ ấn lên xe, trên một chiếc xe khác, chất đầy quần áo của Diêu thị, cùng một số vật dụng sinh hoạt và đồ ăn.

Sau khi đội ngũ chuẩn bị xong, Lâm Thành phất tay, bốn thuộc hạ tiến lên, ôm quyền hành lễ: "Tướng quân." "Nhất định phải đưa phu nhân của ta đến nhà cũ của ta ở Giao Châu, sau đó giao thư của ta cho tộc trưởng, ông ấy sẽ biết phải làm gì." Lâm Thành lấy ra một phong thư, giao vào tay thuộc hạ. "Vâng, thuộc hạ nhất định hoàn thành nhiệm vụ Tướng quân giao phó." Thuộc hạ nhận thư, cẩn thận cất đi. "Đi đi." Lâm Thành dặn dò xong, xe ngựa liền chuyển bánh.

Ban đầu, trong xe còn nghe thấy tiếng Diêu thị mắng Lâm Thành, sau đó chỉ còn tiếng "ư ư", chắc là Diêu thị đã bị hai bà vú kia bịt miệng lại.

Đợi xe ngựa đi xa, Lâm Tuế đột nhiên nhận ra một chuyện, nàng quay đầu hỏi Lâm Thành: "Sao cha không nói với con là sẽ đưa bà ấy đến nhà cũ ở Giao Châu?" Nàng còn tưởng cha sẽ giống như những gia đình khác, tìm một đạo quan ở ngoại ô kinh thành để đưa người vào đó. "Ở nhà cũ yên tĩnh, cũng có tộc nhân giúp đỡ, thích hợp để mẹ con tu thân dưỡng tính." Lâm Thành nhìn con gái trong mắt có vẻ vui mừng, trong lòng có chút chua xót. 75.

Cái nhà này của họ sớm đã tan vỡ, cũng không cần thiết phải ép

buộc tất cả mọi người ở lại, chỉ làm tăng thêm oán hận vô ích. "Bà ấy không trở về nữa sao?" "Đúng vậy, bà ấy không trở về nữa." Lâm Thành nói, "Sau này phụ thân không có ở nhà, mọi việc lớn nhỏ trong nhà, đều đổ lên vai Tuế Tuế rồi." Lâm Tuế bảo đảm: "Phụ thân yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho đại ca." Lâm Dịch bật cười, vỗ vỗ đầu Lâm Tuế.

Thấy Lâm Tuế không bị Diêu thị ảnh hưởng, Lâm Thành cũng yên tâm, mở miệng hỏi: "Lát nữa vi phụ phải vào cung một chuyến, đại ca con còn phải đi trực, còn con thì sao?" Lâm Tuế ngẩng mắt nhìn thấy A Triền ở không xa, vẫy tay với nàng một cái, rồi mới nói: "Con ra ngoài giải khuây với bạn, sẽ về nhà sớm." Nói xong, nàng hơi sững lại, hóa ra mình cũng đã có bạn để tâm sự rồi, bất tri bất giác, rất nhiều chuyện đã thay đổi. "Được." Lâm Thành suy nghĩ một chút rồi lại nói, "Biết con không thích mang theo nha hoàn ra ngoài, ta để lại cho con hai hộ vệ, phòng khi có chuyện bất trắc." Lâm Tuế định nói không cần, ở Thượng Kinh dù nữ tử một mình ra ngoài cũng rất ít khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, năm xưa nàng không muốn ở Tướng quân phủ, thường xuyên một mình ra ngoài dạo chơi.

Nhưng nghĩ lại, nàng vẫn không từ chối ý tốt của Lâm Thành: "Vậy tạm thời để họ đi theo con, đợi con tu luyện có thành tựu rồi thì không cần nữa." Lâm Thành cười lên: "Được, vậy con phải cố gắng đấy." Tiễn cha con nhà họ Lâm đi rồi, Lâm Tuế nhanh chân bước về phía A Triền.

Lâm Tuế nghe nói A Triền muốn đến quán trà nghe kể chuyện, liền đi cùng nàng.

Hai người đi qua hai con phố, đến một trà lâu tên là Thính Hương.

A Triền trước đây đã đến một lần, nên khá quen thuộc với nơi này.

Nàng chọn một vị trí trên lầu hai gần lan can, từ đây có thể nhìn

thấy thuyết thư tiên sinh ở dưới, nghe rõ mà tầm nhìn cũng tốt.

Ở đây có hai vị thuyết thư tiên sinh thường trú, một già một trẻ.

Vị già giỏi kể chuyện cổ kim dật sự, vị trẻ giỏi kể chuyện thần dị ma quái.

Thuyết thư tiên sinh hôm nay chính là vị lớn tuổi.

Khi A Triền và Lâm Tuế ngồi xuống, lão tiên sinh đã kể được một lúc rồi.

Nàng nghiêng tai nghe vài câu, đang kể về cuộc đời của một vị Trạng nguyên nào đó mười mấy năm trước, lão tiên sinh kể đến đoạn đối phương mười sáu tuổi đã đỗ Giải nguyên, danh chấn phủ thành, suýt nữa bị hào tộc địa phương bắt về làm con rể ở rể.

Nàng nghiêng đầu xuống nhìn, thấy bên dưới không ai có ý kiến gì về tuổi tác của vị Trạng nguyên kia, xem ra chuyện này tám phần là thật.

Nàng mười sáu tuổi còn đang trên núi cùng mấy con hồ ly con khác nhổ lông cấu mặt nhau, người này đã chỉ còn cách làm quan một bước nữa thôi, loài người đôi khi thật khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

A Triền quay người lại gọi tiểu nhị một ấm trà tử tô, một ấm trà ô mai, lại gọi một đĩa bánh hoa quả và một đĩa bánh Trạng nguyên.

Tiểu nhị vừa mang đồ uống lên, bỗng nghe dưới lầu có người cao giọng nói: "Quý khách thưởng Ngô tiên sinh mười lạng bạc." Mười lạng bạc đối với một thuyết thư tiên sinh có thể coi là một khoản thưởng không nhỏ.

Lão tiên sinh lập tức đứng dậy, chỉnh lại y quan rồi mới chắp tay nói: "Đa tạ khách nhân đã thưởng, xin hỏi quý khách có muốn nghe câu chuyện nào không?" Đây là quy củ của trà lâu, nếu có khoản thưởng lớn, đối phương có thể chỉ định câu chuyện. "Ngô lão tiên sinh

có từng xem qua *Bách Chiến Thần Tướng Lục* chưa?" Người nói là một vị công tử trẻ tuổi ăn mặc sang trọng, trông cũng có phần phú quý, y ngồi ở bàn gần sân khấu nhất, sau lưng còn có hai hộ vệ vẻ mặt nghiêm nghị, xem ra thân phận không tầm thường.

Lão tiên sinh lập tức gật đầu: "Lão hủ đã nghe qua, quý khách có phải muốn nghe không?" Vị công tử trẻ tuổi phe phẩy chiếc quạt trên tay: "Không phải, bản công tử thích cuốn *Phục Cừu Ký* ra sau hơn." Nghe đến cái tên này, bên dưới lập tức vang lên một tràng tiếng hưởng ứng: "Đúng vậy, *Phục Cừu Ký* mở đầu đã kịch tính, bí ẩn liên tục, so với *Bách Chiến Thần Tướng* ngày nào cũng đánh trận, câu chuyện của cháu trai ông ấy hấp dẫn hơn nhiều." Cũng có người không phục, lập tức phản bác: "Các ngươi biết cái gì, đại trượng phu đương nhiên phải ra chiến trường, con trai với cháu trai ông ấy lằng nhằng, toàn là mấy chuyện vặt vãnh." "Sao lại gọi là chuyện vặt vãnh được, những chuyện như thế này trong các gia đình quyền quý mới là thường thấy nhất, đây gọi là tả thực, ngươi quả là sỉ nhục giới văn nhân." Nghe thấy bên dưới bàn luận không ngớt, còn có người cãi nhau, vị công tử kia cũng không tức giận, hơi cao giọng một chút: "Nghe nói Ngô lão tiên sinh bác cổ thông kim, bản công tử chỉ muốn biết, lão tiên sinh có thể từ câu chuyện *Phục Cừu Ký* này mà suy đoán ra, gia tộc của Bách Chiến Thần Tướng là gia tộc nào hiện nay không?" "Công tử có hơi làm khó người khác rồi, sao ngài biết câu chuyện trong *Phục Cừu Ký* là chuyện hiện tại?" Có người cho rằng vị công tử trẻ tuổi đang làm khó thuyết thư tiên sinh, không nhịn được lên tiếng. "Bản công tử chính là biết." Vị công tử trẻ tuổi cười mà không nói, tiếc là khuôn mặt đầy đặn của y đã làm mất đi một lớp cảm giác thần bí, lại thêm hai phần hài hước.

Lão tiên sinh hơi cúi đầu với vị khách vừa nói giúp mình, vuốt vuốt râu, hơi do dự một chút rồi mới nói: "Lão hủ chỉ là có chút suy

đoán, quý khách và các vị quan khách nghe cho vui là được." "Thật sự biết sao?

Lão tiên sinh cứ nói cho chúng tôi nghe thử." Lúc bên dưới đang nói chuyện náo nhiệt, Lâm Tuế khẽ hỏi A Triền: "*Phục Cừu Ký* mà họ nói kể về cái gì vậy?" A Triền liền kể tóm tắt cho Lâm Tuế nghe về *Phục Cừu Ký*.

Lâm Tuế trước đây chưa từng đọc thoại bản nhưng nàng biết chữ, nên khá hứng thú với câu chuyện này, định lát nữa về sẽ đi hiệu sách mua một cuốn *Phục Cừu Ký*.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Ngô lão tiên sinh đã ngồi xuống.

Ông vỗ vào kinh đường mộc, nói: "Tiếp theo đây đều là lời của một mình lão hủ, nếu có chỗ nào sai sót, mong các vị bỏ qua cho." Tiếp đó, ông hắng giọng, mở miệng nói: "Các vị đều biết, Bách Chiến Thần Tướng sau khi về kinh được phong làm Quốc công.

Nếu tác giả cuốn sách này không tùy tiện bịa ra một tước vị, thì phạm vi của chúng ta sẽ thu hẹp lại còn bốn vị Quốc công đương triều: Anh Quốc công, Lý Quốc công, Từ Quốc công và Tống Quốc công.

Phụ thân của bốn vị Quốc công này đều lập nghiệp bằng chiến công, chúng ta không xem đời cha, mà hãy nhìn sang đời con.

Anh Quốc công phủ có cả con trai lẫn con gái, đích tử đến nay chỉ có một vị, xem ra tình hình khá giống trong sách, hãy để đó phân tích sau.

Tiếp đến là Lý Quốc công, Lý Quốc công phủ có ba vị đích tử, hai vị đầu văn võ song toàn, đều đã nhập ngũ, có chút khác biệt với *Phục Cừu Ký*, nhưng Lý Quốc công phu nhân mất sớm, điểm này cứ ghi

nhớ.

Từ Quốc công là người mà lão hủ cá nhân cảm thấy ít có khả năng là nguyên mẫu trong sách nhất, mọi người đều biết Từ Quốc công và Quốc công phu nhân là thanh mai trúc mã, trong phủ không có thê thiếp, hơn nữa Thế tử Từ Quốc công đương đại không có thiên phú tu luyện, nhưng lại rất có đầu óc kinh doanh, hoàn toàn không khớp với trong sách.

Còn về Tống Quốc công phủ cuối cùng..." Thuyết thư tiên sinh ngừng lại một chút, bên dưới lập tức có người không nhịn được giục: "Ông nói đi chứ, Tống Quốc công thì sao?" "Vợ của Tống Quốc công này mất sớm, Thế tử Quốc công vừa mới sinh ra không lâu đã được lập làm Thế tử." Lão tiên sinh vừa mở đầu, bên dưới đã im lặng, họ đều nhận ra có điều không ổn. "Hơn nữa Tống Quốc công vì đích tử, vẫn chưa tục huyền, mà để thiếp thất trong nhà chăm sóc Thế tử.

Vị thiếp thất đó sau này được nâng lên làm chính thất, nhiều năm sau mới sinh con trai của mình.

Mà Thế tử Tống Quốc công phủ là kỳ tài võ học được mọi người ca ngợi, năm ngoái đã đột phá Tam cảnh, cách đây không lâu còn thay thế Trấn Bắc hầu nắm được quân quyền Tây Lăng, hiện đã nắm một quân ở Tây Lăng." Tiếng bàn tán bên dưới dần dần lớn hơn: "Hít, đây chẳng phải là y hệt như trong *Phục Cừu Ký* sao?" "Lúc ta đọc sách đã thấy không ổn rồi, thật sự là nhà Tống Quốc công à." "Vậy chẳng phải là nói...

Thế tử Tống Quốc công là giả?" "Cũng không hẳn là giả, trong sách không phải đã nói rồi sao, hắn vốn là do thiếp thất kia sinh ra, tuy là thứ tử, cũng là con ruột của Quốc công mà." "Dùng thứ tử đổi đích tử, rốt cuộc là ai làm?" "Còn có thể là ai, cả nhà thiếp thất đó, một người làm Thế tử, một người làm Quốc công phu nhân, còn phải hỏi

sao?" "Chẳng lẽ chúng ta không nên tò mò xem Bảo Mộc tiên sinh làm sao biết được chuyện nhà của Tống Quốc công phủ à?" "Các người vẫn chưa hiểu sao, Bảo Mộc, Bảo Mộc, rõ ràng là một chữ Tống mà, thân phận của Bảo Mộc tiên sinh thú vị đấy..." Thấy tiếng bàn tán dưới đài không ngừng, thuyết thư tiên sinh vỗ kinh đường mộc, nhắc nhở: "Xem ra trong lòng các vị đã có suy đoán, nhưng nội dung trong sách *Phục Cừu Ký* kia, thật giả chưa rõ, các vị vẫn là đừng nên coi đó là sự thật thì hơn." "Lão tiên sinh giảng hay lắm, thưởng thêm." Vị công tử trẻ tuổi kia dường như rất hài lòng với phân tích của lão tiên sinh, lại thưởng thêm mười lạng bạc.

Tiếc là bây giờ đã không còn ai quan tâm đến chuyện bạc nữa, mọi người quan tâm hơn là, Thế tử của Tống Quốc công phủ, có thật sự bị đổi người không?

Nếu là thật, thì quả là chuyện động trời!

A Triển coi như đã có chuẩn bị tâm lý, còn Lâm Tuế thì đã nghe đến ngây người.

Hai năm trước Lâm Tuế chưa từng đi dự yến tiệc của Quốc công phủ, đối với Tứ đại Quốc công phủ cũng không hiểu rõ.

Nhưng vị Thế tử của Tống Quốc công phủ này cách đây không lâu đã đến Tây Lăng, coi như là cấp trên trực tiếp của cha nàng, tối qua lúc cha và đại ca ăn cơm còn bàn luận về người này.

Lúc đó ba người họ ngồi cùng một bàn ăn cơm, cũng không có người ngoài, cha nàng liền nói đến việc sắp xếp trong nhà sau khi ông trở về Tây Lăng.

Đại ca liền tiện miệng hỏi, Tây Lăng đã có Tống Thế tử ổn định quân tâm, tại sao bệ hạ vẫn vội vàng để cha trở về?

Cha nàng uyển chuyển nói, vị Thế tử kia thiên phú võ học kinh

người, tiếc là không biết cầm quân, tính tình cũng có chút cứng nhắc, bệ hạ cần ông trở về để hòa giải.

Lúc đó Lâm Tuế cũng chỉ nghe qua loa, chỉ nghe ra được dường như bệ hạ định bồi dưỡng Tống Thế tử, tiếc là vị Thế tử này không có ý làm bệ hạ hài lòng.

Kết quả hôm nay lại nghe được từ trà lâu một tin tức kinh người rằng đối phương có thể là một Thế tử giả.

Chẳng trách A Triền thích đến trà lâu nghe kể chuyện, ngày nào cũng được nghe những câu chuyện đặc sắc như vậy, nàng cũng muốn nghe. "Ngươi nói xem, có thể là thật không?" Lâm Tuế hơi nghiêng người, nhỏ giọng hỏi A Triền.

A Triền cũng không biết, trước đây nghe Tống Nghiễn nói câu chuyện về Bách Chiến Thần Tướng được lấy nguyên mẫu từ tiên đại Tống Quốc công, nàng vẫn còn chấp nhận được.

Bây giờ lại nói câu chuyện trong *Phục Cừu Ký* không chỉ lấy hậu duệ của ông làm nguyên mẫu, mà còn là chuyện đang xảy ra, ai mà dám tin? "Cũng không biết Tống Quốc công đã đọc thoại bản chưa, nếu biết hai đứa con trai bị tráo đổi, liệu có đi tìm con ruột về không?" Lâm Tuế suy đoán.

So với loại người bị cố ý đưa đi như mình, vị đích tử của Quốc công phủ kia rõ ràng nên là Thế tử, lại bị người ta tráo đổi, dường như còn thảm hơn một chút.

A Triền hai tay chống cằm, nói: "Nhưng bây giờ địa vị của vị Thế tử này đã rất vững chắc rồi, còn là một thiên tài võ học, vị đích tử kia sau khi được tìm về sẽ phải làm sao đây?

Hơn nữa, trong sách nói Thế tử đã phái người đi ám sát đích tử, không biết người đó có còn sống không." "Chắc chắn là còn sống, nếu

không câu chuyện này sao lại được viết ra.

Ta đoán Bảo Mộc tiên sinh mà họ nói chính là vị đích tử đó." Lâm Tuế vừa nghe người dưới lầu bàn tán, vừa nói với A Triền. "Vậy chẳng phải người đó đang ở Thượng Kinh sao?

Chúng ta sắp được chứng kiến Quốc công vui mừng chào đón con trai mới rồi?" A Triền lập tức hứng thú, nàng đã bắt đầu cân nhắc, vài ngày nữa có nên đến cửa Minh Kính Ti tình cờ gặp Bạch đại nhân, hoặc đến nhà chàng thăm một chút.

Nói không chừng có cơ hội tận mắt chứng kiến cảnh Tống Quốc công nhà bên cạnh Bạch đại nhân nhận lại người thân.

A Triền để ý thấy, vị công tử trẻ tuổi khơi mào câu chuyện ở dưới lầu đã dẫn người rời khỏi trà lâu.

Nhưng người ở dưới không quan tâm đến sự đi ở của y, đã bắt đầu thảo luận sôi nổi về việc *Phục Cừu Ký* là thật hay giả, và Bảo Mộc tiên sinh có dụng ý gì.

Vì câu chuyện này quá kinh người, hôm nay mọi người cũng không nghe lọt tai chuyện gì khác nữa, thuyết thư tiên sinh liền rời đi sớm.

A Triền thấy không còn chuyện để nghe, liền ngồi lại với Lâm Tuế một lúc, uống vài ly trà, định cùng nhau đến hiệu sách mua *Phục Cừu Ký*.

Chắc là hôm nay *Phục Cừu Ký* sẽ bán rất chạy, nói không chừng còn phải xếp hàng mua, phải đi sớm mới được.

Kết quả là khi hai người họ đi đến gần hiệu sách, mới phát hiện cửa hiệu sách có mấy nha dịch đang đứng, ông chủ và tiểu nhị trong hiệu sách đang bị nha dịch áp giải ra ngoài.

Đợi người bị áp giải đi rồi, cửa lớn của hiệu sách bị khóa lại, sau

đó nha dịch lại dán chéo hai tờ giấy niêm phong, trực tiếp niêm phong cửa tiệm.

Đám nha dịch đó không để ý đến đám đông xem náo nhiệt xung quanh, cứ thế mặt trầm như nước dẫn người đi.

Người đi rồi, A Triền thấy đám đông vây xem vẫn chưa tan, liền cùng Lâm Tuế tiến lên hỏi thăm xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một vị lão tiên sinh bên cạnh nghe thấy câu hỏi của A Triền, kiên nhẫn nói cho nàng biết: "Nghe nói là bán sách cấm nên bị niêm phong rồi." "Sách cấm." A Triền rất ngạc nhiên, "Lão tiên sinh có biết là sách cấm gì không?" "Hình như tên là Phục, Phục cừu gì đó?" A Triền vẻ mặt như gặp ma: "*Phục Cừu Ký*?" Lão tiên sinh vỗ tay: "Đúng, chính là cái tên này." "Tại sao vậy?" A Triền không hiểu, thậm chí có chút sụp đổ, câu chuyện nàng còn chưa xem xong, *Phục Cừu Ký* đã thành sách cấm?

Ít ra cũng phải cho nàng biết người gõ cửa là ai chứ?

Ai mà rảnh rỗi đến mức cấm cả thoại bản!

Lão giả không biết nguyên nhân, một người đàn ông trung niên bên cạnh xen vào: "Nghe mấy nha dịch đó nói tác giả cuốn sách này lòng dạ bất chính, vu khống Tống Quốc công phủ, Tống Quốc công liền đêm vào cung, trực tiếp cáo trạng lên bệ hạ, yêu cầu cấm cuốn sách này, còn muốn truy cứu tội trạng của tác giả, thế là nha môn đang truy nã người này đấy." Điều gì còn tuyệt vọng hơn việc cuốn thoại bản đang theo dõi bị cấm?

Đó là thoại bản chưa viết xong, nhưng tác giả viết thoại bản đã trở thành tội phạm bị truy nã chỉ sau một đêm...

A Triền thật lòng cảm thấy, Tống Quốc công hiện tại sự nghiệp vô thành là có lý do, cứ chăm chăm vào mấy chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh

này, ông ta có thể làm nên chuyện lớn gì!

Cùng lúc đó, Minh Kính Ti.

Phong Dương vội vã đi vào nội đường, báo cáo với Bạch Hưu Mệnh đang xem xét án quyển do các châu bên dưới gửi lên: "Đại nhân, Trấn Bắc hầu phủ có động tĩnh." "Nói." Bạch Hưu Mệnh ngẩng mắt.

Chương 68

"Hôm nay Trấn Bắc hầu đã phái tâm phúc ra khỏi thành, xem phương hướng thì không phải đi Tây Lăng." Bạch Hưu Mệnh khẽ nhướng mày: "Hôm nay đã xảy ra chuyện lớn gì mà bản quan không biết sao?" Phong Dương suy nghĩ một chút, nhíu mày nói: "Hôm nay thuộc hạ lúc về nha môn thấy người của Kinh Triệu phủ đang đi bắt người khắp nơi, nói là bệ hạ hạ lệnh cấm một cuốn sách, nhưng chắc là không liên quan đến chuyện này đâu nhỉ?" "Đi tra xem." "Vâng." Phong Dương rời đi chưa đến nửa canh giờ đã trở về, đồng thời cũng mang về một tin tức rất thú vị. "Ngươi nói là, trên cuốn sách đó viết rằng Thế tử của Tống Quốc công phủ đã bị người ta tráo đổi, người hiện tại vốn dĩ nên là thứ tử của Tống Quốc công?" "Vâng, hiện tại dân chúng đang bàn tán xôn xao về chuyện này, đã có rất nhiều hiệu sách bị niêm phong, sách đang bán trong đó cũng bị thu giữ, thuộc hạ đã lấy về một cuốn." Phong Dương dâng lên cuốn sách cấm vừa mới ra lò mà mình tiện tay lấy được.

Bạch Hưu Mệnh tiện tay lật xem, khóe môi nhếch lên một nụ cười: "Thật đúng là thú vị." Phong Dương đợi Bạch Hưu Mệnh lật sách đến trang cuối, mới nghe chàng mở miệng: "Không có gì bất ngờ, người của Trấn Bắc hầu hẳn là đi về hướng Tế Châu." "Tế Châu?

Đến đó làm gì?" Phong Dương không hiểu. "Nếu nội dung trong cuốn sách này là thật, chỉ cần tìm được chứng cứ chứng minh thân phận của Thế tử Tống Quốc công phủ có vấn đề, bệ hạ nhất định sẽ triệu hắn về kinh tự biện, Tây Lăng quân sẽ lại lần nữa trở thành vật vô chủ, ngươi nói hắn đi làm gì?" Bạch Hưu Mệnh chỉ có chút tò mò, Trấn Bắc hầu đang bị phong phủ, yêu cầu ở nhà tự kiểm điểm, lần này tại sao đột nhiên phản ứng nhanh như vậy?

Là trong tay hắn còn có ám tuyến mà mình không biết, hay là có người đặc biệt truyền tin cho hắn?

Nếu là vế sau, đối phương lại làm thế nào để tránh được tai mắt của Minh Kính Ti? 76.

Hôm sau, việc bắt người cấm sách không những không giảm mà còn tăng cường hơn, nghe nói người của nha môn vẫn chưa tìm được Bảo Mộc sơn nhân, vị Bảo Mộc sơn nhân đó lúc bán thoại bản cho hiệu sách đều nhờ người khác đứng ra, bản thân căn bản không hề lộ mặt.

Đối với A Triền mà nói, đây xem như là một tin tốt.

Đồng thời, nàng lại có chút lo lắng cho sự an nguy của Từ lão bản, Từ lão bản cũng bán sách của Bảo Mộc tiên sinh, không biết có bị bắt không?

Nàng nói với Trần Tuệ một tiếng, thế là hai người lại quay trở về Xương Bình phường, định đi xem Từ lão bản và hiệu sách của ông có yên ổn không.

Đi qua hiệu sách ở An Bình phường đã thấy lần trước, cửa tiệm quả nhiên đã bị niêm phong, trong lòng A Triền đã có dự cảm không lành.

Đến bên ngoài cửa tiệm của Từ lão bản, nàng bất ngờ phát hiện, tiệm của Từ lão bản không những không bị niêm phong, mà cửa còn tụ tập một đám người xem náo nhiệt.

A Triền chen vào xem, phát hiện có hai người đang ngồi ở cửa hiệu sách đánh cờ, xung quanh có người hận không thể xông lên chỉ điểm, lại bị người bên cạnh bịt miệng không cho lên tiếng. 77.

Trong hai người đang đánh cờ, người trẻ tuổi là Tống Nghiễn mà A Triền mới gặp mấy ngày trước, người ngồi đối diện Tống Nghiễn

nàng cũng không xa lạ.

Tuy vị này chỉ mới đến tiệm một lần, nhưng A Triền liếc mắt đã nhận ra ông.

Đó là vị tiên sinh đã đến tiệm mua hương hoàn và còn giúp nàng vào ngày Tiết thị cho người đến đập phá tiệm.

Vị tiên sinh này phong thái trác tuyệt, khiến người ta rất khó quên.

A Triền thầm nghĩ, không có gì bất ngờ thì vị này hẳn là Văn tiên sinh mà Từ lão bản đã nói trước đây.

Tuy không biết tại sao tiệm của Từ lão bản vẫn bình an vô sự, nhưng lúc này mọi người đều đang xem cờ, nàng vì tò mò cũng xem thêm vài nước.

A Triền đối với cờ vây không được coi là tinh thông, nhưng vẫn có thể hiểu được.

Trần Tuệ bên cạnh còn hiểu hơn nàng một chút, cả hai đều có thể nhìn ra, hai vị đang đánh cờ này, kỳ nghệ đều vô cùng tinh xảo, không phải người thường có thể so sánh.

Vốn tưởng Tống Nghiễn trông có vẻ dễ nói chuyện, lối cờ hẳn là ổn trọng, ai ngờ phong cách đánh cờ của hắn lại vô cùng quyết liệt, cùng với Văn tiên sinh ổn trọng đối diện giao tranh không phân trên dưới.

A Triền lại nhìn thêm vài nước, thấy bóng dáng Từ lão bản phía sau đám đông liền vội vàng chen ra. "Từ lão bản, ông không sao chứ?" Nàng đến bên cạnh Từ lão bản, hỏi.

Từ lão bản thở dài: "Hôm nay may mà có Văn tiên sinh đến, nếu không tiệm của ta cũng không giữ được rồi." "Văn tiên sinh, là ông ấy giúp ông?" A Triền kinh ngạc quay đầu nhìn Văn tiên sinh trong đám đông. 78.

Từ lão bản khe khẽ nói với A Triền: "Nha dịch của Kinh Triệu phủ gọi vị Văn tiên sinh này là Ngự sử đại nhân, trước đây ta thấy ông ấy làm người ôn hòa lại lễ phép, còn tưởng là tiên sinh dạy học ở thư viện, không ngờ lại là một vị đại quan." "Quan lớn cỡ nào?" Từ lão bản nhìn trái nhìn phải, giọng nói càng nhỏ hơn, giơ một ngón tay hình số ba: "Tả phó đô ngự sử, chính tam phẩm." A Triền một tay che miệng: "Quan lớn như vậy sao?" "Chứ sao nữa." Từ lão bản mặt mày hớn hở nói, "Nói ra thì những năm đầu ta đáng lẽ đã gặp vị Văn đại nhân này, tiếc là trí nhớ không tốt, mười mấy năm qua suýt nữa đã quên mất." "Hai người trước đây quen nhau à?" "Cũng không phải." Từ lão bản nói, "Năm xưa lúc vị Văn đại nhân này đỗ Trạng nguyên, ta đã từng thấy ông ấy diễu phố, lúc đó ông ấy chưa đến hai mươi tuổi, người vừa đẹp trai lại là Trạng nguyên năm đó, cảnh tượng lúc đó hoành tráng lắm, nghe nói còn có mấy vị công chúa đến ném hoa cho Văn đại nhân, sau khi diễu phố, hương hoa trên đường cả ngày không tan." A Triền trợn to mắt, nhân vật trong miệng thuyết thư tiên sinh biến thành thật xuất hiện trước mặt nàng rồi sao?

Lát nữa nàng phải nhìn vị Văn tiên sinh kia thêm vài lần mới được.

Mười sáu tuổi đỗ Giải nguyên, mười chín tuổi liên trúng lục nguyên, tiếc là nàng không cần thi khoa cử, nếu không nói gì cũng phải ké chút tài khí trên người Văn tiên sinh.

Trong lúc hai người nói chuyện, Văn Trọng đang bị vây trong đám đông đã đầu hàng, ông mỉm cười nói với Tống Nghiễn: "Tống tiểu hữu, tại hạ nhận thua." Tống Nghiễn đặt quân cờ trắng trong tay xuống, đáp lại bằng một nụ cười tương tự: "Thừa nhượng." "Văn tiên sinh còn muốn chơi thêm một ván nữa không?" Tống Nghiễn hỏi. "Đương nhiên, hôm nay đã được tiểu hữu mời, chắc chắn phải chơi cho đã mới được.

Tiểu hữu sẽ không từ chối chứ?" Văn Trọng cười tủm tỉm hỏi.

Hắn và vị Tống tiểu hữu này chỉ mới gặp nhau hai lần ở tiệm sách, chơi qua vài ván cờ, chưa từng tự báo gia môn, chỉ xem đối phương là bạn cờ.

Nào ngờ hôm qua lại tình cờ gặp nhau trên đường tan làm, đối phương liền mời hắn hôm nay đến tiệm sách chơi cờ.

Ai ngờ sau khi đến lại gặp phải nha dịch của Kinh Triệu phủ.

Xem ra mời hắn chơi cờ là giả, nhờ hắn giải quyết phiền phức cho tiệm sách mới là thật.

Văn Trọng cũng không giận, ai bảo hắn là Ngự sử chứ.

Nếu là chuyện khác thì thôi, nhưng chuyện này thì phải quản một chút.

Tống Nghiễn lần lượt thu cờ về lại hộp, sảng khoái đáp: "Tất nhiên sẽ hầu chuyện." Ván cờ này vì Văn Trọng thỉnh thoảng lại nói chuyện với người vây xem nên họ đi hơi chậm một chút.

Tống Nghiễn cũng không vội, kiên nhẫn lắng nghe. "Hai ngày nay trong kinh thành có chuyện gì xảy ra sao, người của nha môn cũng bắt đầu niêm phong tiệm sách rồi?" Văn Trọng đặt một quân cờ xuống, dường như thuận miệng hỏi một câu.

Người lên tiếng là một thanh niên dáng vẻ thư sinh, trông chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, giọng điệu đầy oán trách: "Còn không phải vì thoại bản sao, cũng không biết tác giả của thoại bản đó đã đắc tội với nhân vật lớn nào mà hai ngày nay, hễ tiệm sách nào từng bán qua thoại bản đó đều bị niêm phong, hại ta muốn mua hai thếp giấy cũng phải chạy qua ba phường." "Tiểu tử đây vừa nhìn đã biết ngày thường chỉ chăm chỉ đọc sách, không có thời gian đọc truyện nhàn rỗi." Một người đàn ông trung niên phúc hậu bên cạnh cười ha hả nói, "Bây giờ đâu đâu cũng đồn, thoại bản đó ám chỉ Tống Quốc

Công phủ, đó là Quốc Công gia đó, nói muốn niêm phong tiệm sách thì ai dám không cho chứ." Tống Nghiễn yên lặng lắng nghe, thấy Văn Trọng đi cờ xong thì lập tức đi theo một nước. "Tống tiểu hữu có suy nghĩ gì về chuyện này?" Văn Trọng nhìn về phía Tống Nghiễn. "Tại hạ chỉ là một thường dân, không dám tùy tiện nói bừa." "Cứ nói không sao." Tống Nghiễn vẫn lắc đầu: "Văn tiên sinh có biết họa từ miệng mà ra không?

Hôm nay có thể niêm phong tiệm sách, bắt đi ông chủ tiệm, ngày sau e rằng người tùy tiện bàn luận cũng không thoát được, vẫn nên cẩn thận thì hơn." Văn Trọng bật cười, nghe ra được ý tứ ngoài lời của đối phương: "Ồ, tại hạ nhận ra rồi, Tống tiểu hữu rất bất mãn với chuyện này." Tống Nghiễn cụp mắt xuống: "Tại hạ chỉ cảm thấy, vốn dĩ chỉ là một quyển thoại bản, lại không chỉ đích danh, cần gì phải làm ầm ĩ như vậy?

Sách bị niêm phong thì cũng thôi đi, đằng này còn bắt người, người không biết còn tưởng đối phương là nhân vật thập ác bất xá nào đó.

Trừ phi... thoại bản đó đã chọc trúng chỗ đau của một số người." "Cũng chưa chắc, nói không chừng là Tống Quốc Công lòng dạ hẹp hòi thì sao." Văn Trọng nói.

Mọi người xung quanh nghe hắn nói đều bật cười, Tống Nghiễn đầu tiên sững sờ, rồi cũng cười theo.

Có lẽ vì vừa rồi cùng nhau chế nhạo trọng thần triều đình nên mọi người cũng trở nên cởi mở hơn.

Tuy đều là người dân phố thị, nói toàn những chuyện vặt vãnh, nhưng ai nấy đều nói chuyện hăng say, Văn Trọng cũng vừa chơi cờ vừa nghe, thỉnh thoảng còn bình luận vài câu, khiến cho bên ngoài tiệm sách một mảnh vui vẻ cười nói.

Thêm một ván cờ nữa kết thúc, ánh nắng bên ngoài ngày càng gay gắt, hai người mới thu dọn bàn cờ, xách bàn ghế về lại tiệm sách.

Trong tiệm sách, hai fan cứng của "Phục cừu ký" vẫn đang oán thán không ngớt.

A Triền: "Ta rất nghi ngờ Bảo Mộc tiên sinh viết sai tình tiết rồi, năm đó người bị tráo, nói không chừng còn có cả não của Tống Quốc Công nữa!" Từ lão bản: "Ai nói không phải chứ, đường đường là một Quốc công mà suốt ngày không lo chính sự, lại đi quản người ta đọc truyện, thật là rảnh rỗi quá mà." A Triền: "Không xem được quyển thứ hai của 'Phục cừu ký', Tống Quốc Công phủ của bọn họ đều phải chịu trách nhiệm." "Ai!" Từ lão bản thở dài, "Xem ra bây giờ, quyển thứ hai chắc là không có hy vọng rồi, chỉ mong Bảo Mộc tiên sinh đừng bị bắt đi là tốt rồi." Hai người Văn Trọng và Tống Nghiễn vừa bước vào đều nghe được cuộc đối thoại của hai người.

Văn Trọng thầm nghĩ, Bệ hạ chỉ thấy được nỗi oan ức của Tống Quốc Công, có lẽ cũng nên nghe thử nỗi bất bình của dân chúng.

Xem ra, hắn cũng nên đọc thử quyển "Phục cừu ký" đó rồi.

Mà Tống Nghiễn đi phía sau thấy dáng vẻ căm phẫn của hai người trong tiệm, trong mắt loé lên một tia ý cười.

Từ lão bản thấy có người vào mới ngừng tán gẫu với A Triền, đứng dậy chào hỏi: "Văn tiên sinh và Tống công tử đã chơi cờ xong rồi ạ?" "Vẫn chưa đã ghiền, chỉ là bên ngoài nắng quá, vào trong nghỉ một chút." Văn Trọng đặt bàn cờ và hộp cờ trong tay xuống, nói. "Hai vị mau ngồi, ta đi bưng trà mát ngay." Từ lão bản ra phía sau bưng trà, Văn Trọng lúc này mới nói chuyện với A Triền: "Quý cô nương, lại gặp mặt rồi." A Triền đứng dậy: "Văn tiên sinh vẫn khỏe chứ, nghe nói Văn tiên sinh muốn mua hương hoàn?" "Đúng vậy, gần đây trời nóng lên, muỗi nhiều hơn, hương hoàn của cô nương thật sự rất hữu

dụng, tại hạ muốn mua thêm hai viên nữa." "Khoảng năm sáu ngày nữa tiệm của ta sẽ khai trương trở lại, nếu Văn tiên sinh không vội có thể đợi đến lúc đó rồi đến." A Triền đề nghị. "Cũng được." Văn Trọng vui vẻ đồng ý.

Sau khi trò chuyện với Văn Trọng xong, A Triền quay sang nhìn Tống Nghiễn: "Chữ đề trên biển hiệu Tống công tử đã viết xong chưa?" Tống Nghiễn vội nói: "Đã viết xong rồi, không biết khi nào cô nương đến nên ta đã giao hết cho Từ chưởng quỹ." Từ lão bản dâng trà xong, lại quay về phía sau lấy ra một cuộn giấy.

A Triền lần lượt mở ra xem, quả nhiên giống hệt như họ đã định trước, hơn nữa chữ lớn trông rất khí phách.

A Triền rất hài lòng, không nhịn được lại khen: "Chữ của Tống công tử viết thật đẹp." Văn Trọng vừa rồi cũng ghé lại xem, gật đầu nói: "Tống tiểu hữu không chỉ có kỳ nghệ tinh thông mà chữ viết này đã có phong thái của đại gia, quả thực rất tốt." Biết được thân phận của Văn tiên sinh, lại nghe hắn khen ngợi Tống Nghiễn, A Triền lập tức cảm thấy mình đã hời to.

Từ lão bản cũng không chịu thua kém, chen vào nói: "Họa kỹ của Tống công tử không hề thua kém thư pháp đâu." "Tài năng như vậy, Tống tiểu hữu có từng nghĩ đến việc thi cử công danh không?" Văn Trọng hỏi.

Tuy cầm kỳ thư họa và khoa cử không cùng một con đường, nhưng có thể tinh thông cả ba, có thể thấy Tống Nghiễn thiên tư bất phàm, nếu đặt tâm tư vào khoa cử, với sự thông minh của hắn, chưa chắc không thể đỗ đạt công danh.

Tống Nghiễn có chút tiếc nuối nói: "Những năm đầu từng thử thi công danh, tiếc là liên tục rớt bảng, sau đó ta liền nghĩ, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, liền từ quê nhà một mạch đến

Thượng Kinh, quả nhiên đã thấy được rất nhiều phong cảnh khác nhau.

Nếu sau này có cơ hội, vẫn sẽ thử lại khoa cử." "Như vậy cũng tốt." Văn Trọng ra vẻ người từng trải nói, "Khoa cử thi muộn một chút cũng không sao, nếu lúc trẻ quá cầu tiến, sớm đã phải vào triều làm quan thì thật sự không phải là chuyện tốt." A Triền và Từ lão bản nhìn nhau, loại phiền não này, có lẽ chỉ có Văn tiên sinh chưa đến hai mươi tuổi đã đỗ Trạng nguyên mới có được.

Tống Nghiễn uống một ngụm trà mát, quay đầu nhìn ánh nắng chói chang ngoài tiệm sách, khoa cử à...

Tiếc là, hắn không có cách nào thi được.

Trò chuyện với mấy người một lúc, A Triền đưa số bạc còn lại cho Tống Nghiễn, rồi mới ôm một chồng chữ đề biển hiệu của mình rời đi.

Nàng còn phải cùng Tuệ nương đi đặt làm biển hiệu, kẻo muộn quá không kịp ngày khai trương tiệm mới mấy hôm sau.

Dù sao đi nữa, hôm nay thấy Từ lão bản không sao nàng cũng yên tâm rồi.

Lúc leo lên xe ngựa, nàng lại nghĩ, lúc trước nghe Tống công tử và Văn tiên sinh nói về chuyện thoại bản, không biết Văn tiên sinh có để trong lòng không?

Nếu ngày mai có thể thuận tiện dâng sớ đàn hặc Tống Quốc Công một phen thì tốt rồi.

Sáng sớm hôm sau, khi A Triền vẫn còn đang ngái ngủ, buổi triều hội đã bắt đầu.

Nàng còn không biết, một ý nghĩ tùy tiện của ngày hôm qua, sáng nay lại thành hiện thực.

Một canh giờ sau, các triều thần nghị sự xong, đang chuẩn bị bãi triều thì Văn Trọng đứng ra.

Từ trên ngai vàng nhìn xuống, đầu của các triều thần đồng loạt quay về phía Văn Trọng.

Hoàng đế lên tiếng: "Văn ái khanh còn có lời muốn nói?" "Thần muốn đàn hặc Tống Quốc Công." Giọng Văn Trọng từng chữ rõ ràng, khiến Hoàng đế muốn giả vờ không nghe thấy cũng không được. "Ồ, Tống Quốc Công gần đây đã phạm phải sai lầm gì, không ngại chủ động thừa nhận đi?" Tống Quốc Công lập tức đứng ra: "Bệ hạ, thần không hề phạm sai lầm, không biết Văn Ngự sử vì sao lại muốn đàn hặc thần?" "Gần đây Tống Quốc Công vin vào cớ bị người khác phỉ báng, ra sức niêm phong các tiệm sách trong các phường, không chỉ nghiêm trọng gây cản trở sinh hoạt của bá tánh mà còn tạo ra ảnh hưởng vô cùng tồi tệ." Tống Quốc Công lập tức phản bác: "Chuyện này bản quan đã xin chỉ thị của Bệ hạ rồi." "Thế à, vậy Tống Quốc Công có dám nói cho Bệ hạ biết, ngài đã uy hiếp Kinh Triệu Doãn niêm phong bao nhiêu tiệm sách không?

Thượng Kinh có một trăm linh tám phường thị, trong vòng hai ngày ngắn ngủi đã niêm phong hơn tám mươi tiệm, giá giấy ở Thượng Kinh tăng vọt, đều phải nhờ ơn Tống Quốc Công cả, không biết Tống Quốc Công có phải đã ngấm ngầm thông đồng với các xưởng làm giấy không?" "Văn đại nhân thận trọng lời nói, chuyện này sự xuất hữu nhân, những tiệm sách bị niêm phong đều bán sách cấm, đợi Kinh Triệu phủ điều tra rõ ràng thì tiệm sách tự nhiên sẽ mở cửa trở lại." "Trùng hợp quá, hôm qua bản quan cũng đã xem qua quyển sách cấm gọi là này rồi.

Bản quan rất tò mò, tác giả của quyển sách này có câu nào viết rõ nội dung trong sách bắt nguồn từ Tống Quốc Công phủ không?" Văn Trọng từng bước dồn ép, Tống Quốc Công mặt mày tức giận, không

nhịn được nói: "Bản quan không ăn nói khéo léo như Văn đại nhân, nhưng nội dung trong sách của hắn rõ ràng là ám chỉ, bôi nhọ Tống Quốc Công phủ ta." "Vậy thì chuyện này nghiêm trọng rồi." Ai ngờ Văn Trọng đột nhiên chuyển hướng, nói với Hoàng đế, "Bệ hạ, thần cảm thấy, chuyện niêm phong tiệm sách không thể chấp nhận được, nhưng sự trong sạch của Tống Quốc Công phủ cũng rất quan trọng.

Nếu đã như vậy, xin Bệ hạ lập tức hạ chỉ triệt để điều tra xem chuyện thế tử Tống Quốc Công phủ giết người được ghi trong sách có thật hay không." Tống Quốc Công vội vàng nói: "Bệ hạ, nội dung thoại bản đó hoàn toàn là bịa đặt, con trai thần không có giết người." Giọng Văn Trọng ôn hòa: "Tống Quốc Công không cần lo lắng, bản quan cũng tin rằng thế tử không giết người, nhưng vì danh dự của quý phủ và sự trong sạch của thế tử, vẫn nên điều tra cho rõ thì hơn.

Tránh để bá tánh dễ dàng tin vào nội dung của thoại bản, đợi tra rõ chân tướng, cũng có thể cho bá tánh một lời giải thích." "Bệ hạ, thần cảm thấy chuyện này không ổn." Lúc này, Lễ bộ Thượng thư đứng ra, "Nếu tùy tiện có người viết một quyển sách ám chỉ triều thần đều phải triệt để điều tra, e rằng sau này sẽ không đủ nhân lực, Văn đại nhân thấy sao?" "Bản quan cảm thấy, nếu tùy tiện có người viết một quyển sách đều bị chụp mũ ám chỉ triều thần, còn bị truy nã, vậy thì càng cần phải triệt để điều tra.

Ai biết được, hắn là thật sự vô duyên vô cớ bôi nhọ triều thần, hay là bị ép đến đường cùng, chỉ có thể dựa vào thoại bản để kêu oan với triều đình?" "Nếu thật sự có oan, có thể đến nha môn cáo trạng." Lễ bộ Thượng thư rất bất mãn với hành vi này. "Thượng thư đại nhân có từng nghe qua một câu nói, sao không ăn cháo thịt?" 79. "Hừ, câu nói này của Văn đại nhân dùng sai chỗ rồi, xem ra lúc đọc sách chỉ đọc lướt mà không tìm hiểu kỹ." Văn Trọng cười: "Hiểu ý là được rồi.

Lúc bản quan thi khoa cử vẫn rất nghiêm cẩn, Thượng thư đại

nhân biết rõ mà." Lễ bộ Thượng thư đảo mắt một cái, sớm biết mười mấy năm trước đã không thưởng thức văn chương của Văn Trọng như vậy.

Kết quả mười mấy năm sau cùng làm quan trong triều, còn phải nhìn hắn khuấy đảo triều đường, không một ngày yên ổn.

Thấy hai người sắp tán gẫu, Hoàng đế day day mi tâm: "Ra lệnh cho Kinh Triệu Doãn từ hôm nay thả những người đã bắt, hủy bỏ lệnh truy nã tác giả thoại bản.

Chương 69

Dân chúng khai trí là chuyện tốt, nhưng nội dung thoại bản sau này phải nghiêm ngặt thẩm duyệt." "Bệ hạ thánh minh." Chỉ có Tống Quốc Công có chút bất mãn: "Bệ hạ, ngài đã rõ ràng hứa với thần..." Giọng Hoàng đế lạnh nhạt: "Vì danh tiếng của Tống Quốc Công phủ, trẫm đã hứa với ngươi cấm quyển sách này, nhưng Tống Quốc Công ngươi lại mượn danh nghĩa của trẫm làm rất nhiều chuyện thừa thãi." 80. "Thần hoảng sợ." Tống Quốc Công lập tức quỳ xuống.

Hoàng đế phất tay: "Nể tình ngươi là người bị hại, hôm nay trẫm sẽ không truy cứu nữa, chuyện này không cần bàn lại." Văn Trọng cũng không tiếp tục bám riết không buông, hắn sớm đã biết, Bệ hạ sẽ không đồng ý điều tra.

Nguyên nhân thứ nhất là như Lễ bộ Thượng thư đã nói, nội dung thoại bản không đáng tin, triều đình không thể vì một quyển thoại bản mà đi điều tra thế tử Quốc Công.

Thứ hai là vì bản thân thế tử Tống Quốc Công phủ, hiện tại sự ổn định của Tây Lăng là quan trọng nhất, nếu không có chứng cứ xác thực, Bệ hạ sẽ không dễ dàng điều hắn trở về.

Mục đích của hắn hôm nay chẳng qua là muốn làm sáng tỏ chuyện này, để Bệ hạ đưa ra một thái độ rõ ràng trên triều đường, dẹp yên chuyện này.

Nếu mục đích đã đạt được, những chuyện khác đều không quan trọng.

Hoàng đế hạ lệnh ngay trong ngày, rất nhiều tiểu nhị và chưởng quỹ của các tiệm sách bị bắt đều được thả về, tiệm sách cũng mở cửa kinh doanh trở lại.

Tổn thất duy nhất của họ chính là quyển đầu tiên của "Phục cừu ký".

Triều đình đã tuyên bố rõ ràng cấm quyển sách này, sau này cũng không được tự ý in ấn.

Các ông chủ tiệm sách than thở một tiếng, quay về cho in thêm "Bách chiến thần tướng lục", nghĩ rằng nhân dịp sóng gió lần này, sẽ có không ít người muốn chiêm ngưỡng đại tác của Bảo Mộc tiên sinh.

Đây chính là người có thể viết ra sách cấm, tác phẩm của ông ta đương nhiên đáng để nghiên cứu.

Hai ngày trước, Tuệ nương đã thuê người dọn dẹp sạch sẽ từng phòng và sân vườn, đồ đạc mới đặt làm cũng đã được kê vào, biển hiệu cũng đã treo lên, bên trên còn che một tấm vải đỏ, chờ ngày khai trương.

A Triền gần như thức cả đêm để thu dọn hành lý, ngày hôm sau liền thúc giục Trần Tuệ dọn về phường Xương Bình.

Chuyển vào ở trong căn nhà mới ở phường Xương Bình, A Triền cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái, nàng quả nhiên vẫn thích nơi này hơn.

Ngày tiệm khai trương, tiếng pháo nổ vang, A Triền giật tấm vải đỏ trên biển hiệu xuống, để lộ hai chữ "Hương Phô" được viết bằng chữ triện trên biển.

Chữ triện mang vẻ cổ kính, khiến A Triền cảm thấy tiệm của mình cũng trở nên có khí chất hơn.

Nhiều ông chủ tiệm quen thuộc gần đó đều đến chúc mừng, cũng có khách quen nghe tin mà đến mua hương.

Thời gian này A Triền đã chuẩn bị ở nhà rất nhiều loại hương, còn điều chế thêm một loại hương an thần, một loại phấn hoa nhài để

ướp quần áo.

Mặc dù hương hoàn đuổi muỗi bán chạy nhất, nhưng các loại hương khác cũng bán được không ít.

Cả buổi sáng, A Triền đếm bạc mấy lần, mắt đều cong cong, quả nhiên cảm giác thừa kế tài sản và tự mình kiếm tiền hoàn toàn khác nhau.

Qua giờ Ngọ, thời tiết ngày càng nóng, không có khách đến, A Triền ngồi nghỉ ở chỗ râm mát trong sân sau.

Nàng vừa mới ăn mì trụng nước lạnh, trộn với thịt gà xé và dưa leo, rất sảng khoái. 81.

Tuệ nương còn mua một quả dưa hấu về, lúc này đang được ngâm trong giếng, A Triền thỉnh thoảng lại thò đầu nhìn vào giếng, nàng nóng quá, muốn ăn dưa.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng trống từ xa vọng lại, nàng có chút kỳ quái đứng dậy, còn chưa đến giờ giới nghiêm, sao lại có tiếng trống?

Nàng vén rèm đi ra phía trước, thấy Trần Tuệ cũng đang ngóng ở cửa, không nhịn được đi qua hỏi: "Tuệ nương, đây là tiếng trống gì vậy?" Trần Tuệ đáp: "Là trống Đăng văn vang lên, chắc là có người đi cáo trạng." Trước trống Đăng văn, một thanh niên mặc trường sam màu trắng, hai tay nắm chặt dùi trống, từng nhịp từng nhịp gõ vào mặt trống.

Mặt trống rung động, tiếng trống vang vọng khắp Thượng Kinh.

Bên cạnh người thanh niên đứng một người đàn ông mặc áo giáp vải màu đen, người đó đứng cạnh người thanh niên, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh, dường như rất lo lắng cho an nguy của người thanh niên.

Tiếng trống vang lên chưa được bao lâu, từ cổng cung đã đi ra một đội cấm vệ.

Thống lĩnh cấm vệ quân dẫn đầu, ánh mắt sắc bén lướt qua hai người, dừng lại trên người áo đen một lúc mới dời đi. "Là ngươi đánh trống Đăng văn?" Thống lĩnh cấm vệ quân nhìn dùi trống trong tay người thanh niên, lên tiếng hỏi. "Chính là tại hạ." Người thanh niên đặt dùi trống về lại giá, chắp tay hành lễ với đối phương. "Họ tên là gì, có oan khuất gì?" Người thanh niên dưới áp lực của thống lĩnh cấm vệ quân không hề tỏ ra lúng túng, lên tiếng nói: "Tại hạ là Cử nhân Đường Minh ở Tế Châu, muốn tố cáo Thế tử Tống Quốc Công phủ mưu hại bạn học của tại hạ là Tống Dục." Nghe những lời này, khuôn mặt vốn không biểu cảm của thống lĩnh cấm vệ quân cũng lộ ra vài phần kinh ngạc.

Mấy ngày trước cả Thượng Kinh đều rộ lên thoại bản ám chỉ Tống Quốc Công phủ tráo con, tưởng rằng thoại bản đó bị cấm thì chuyện này sẽ qua, không ngờ phần tiếp theo lại đến nhanh như vậy.

Thống lĩnh cấm vệ quân không nói nhiều, lại quay đầu hỏi người áo đen: "Còn ngươi, ngươi là ai?" "Tại hạ là Lôi Đồng, thân vệ của Trấn Bắc Hầu, khi đi qua Tế Châu tình cờ gặp được Đường Cử nhân, liền hộ tống ngài ấy vào kinh." Thống lĩnh cấm vệ quân không hề phản ứng gì trước lời giải thích đầy sơ hở của Lôi Đồng, chỉ lên tiếng nói: "Nếu Đường Cử nhân có công danh trong người, có thể không cần chịu hình phạt mà trực tiếp vào cung.

Hai vị, mời, Bệ hạ đã đang đợi rồi." Đường Minh chỉnh lại y phục, hít sâu vài hơi, mới đi theo cấm quân vào cổng cung, Lôi Đồng cũng đi theo sau hắn.

Hai người Đường Minh đợi ở một thiên điện trong cung khoảng một canh giờ, thống lĩnh cấm vệ quân cuối cùng mới đưa họ vào đại

điện.

Theo quy củ của triều đình, sau khi trống Đăng văn vang lên, các triều thần phải lập tức vào cung diện thánh.

Chưa đầy một canh giờ, văn võ bá quan đã đến đông đủ, chia làm hai hàng đứng hai bên đại điện.

Lúc này không phải buổi chầu sớm, Hoàng đế trên long ỷ cũng mặc thường phục, các triều thần cũng không quá câu nệ, lén lút còn có người trao đổi với nhau xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà trống Đăng văn lại vang lên.

Khi thống lĩnh cấm vệ quân đưa hai người vào đại điện, gần như tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía họ.

Trong đó có võ quan có chút giao tình với Trấn Bắc Hầu, vừa nhìn đã nhận ra thân vệ Lôi Đồng của ông ta, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Đường Minh tuy có chút can đảm, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên diện kiến Hoàng đế và nhiều trọng thần triều đình như vậy, đứng trên đại điện, đầu óc trống rỗng.

Lôi Đồng bên cạnh nhẹ nhàng giật tay áo hắn, dẫn hắn cùng quỳ xuống.

Đầu gối chạm vào mặt đất lạnh lẽo, Đường Minh mới phản ứng lại, lớn tiếng nói: "Cử nhân Tế Châu Đường Minh, bái kiến Bệ hạ." "Thân vệ phủ Trấn Bắc Hầu Lôi Đồng, bái kiến Bệ hạ." Giọng Lôi Đồng ngắn gọn và trầm thấp, nhưng cũng được mọi người nghe thấy.

Hoàng đế nghe đến phủ Trấn Bắc Hầu liền ngước mắt nhìn Lôi Đồng: "Trẫm nhớ Trấn Bắc Hầu vẫn đang bế môn tư quá, ngươi là thân vệ của Trấn Bắc Hầu, vì sao lại đến Tế Châu?" Giọng Hoàng đế tuy không có vẻ giận dữ, nhưng Lôi Đồng không dám có chút sơ suất, giải thích: "Bệ hạ, Hầu gia cảm niệm ơn tri ngộ của Tiên Đại Tống

Quốc Công, trước đây nghe tin cháu trai của Tiên Đại Tống Quốc Công có thể lưu lạc bên ngoài, sau lại nghe nói có người bôi nhọ Quốc Công phủ.

Ngài ấy liền phái thuộc hạ đến Tế Châu, để thuộc hạ điều tra rõ ràng chuyện này." Tuy ai cũng biết lần này Trấn Bắc Hầu không thật sự vì Tống Quốc Công phủ, nhưng cách nói này ít nhất trên bề mặt có thể thuyết phục được phần lớn mọi người.

Nhiều lão tướng trong triều đều biết, năm xưa khi Trấn Bắc Hầu nhập ngũ, chính là đầu quân dưới trướng Tiên Đại Tống Quốc Công, Tiên Đại Tống Quốc Công cũng từng đề bạt ông ta, quả thực cũng được coi là có ơn tri ngộ.

Hoàng đế không hỏi Lôi Đồng nữa, mà chuyển sự chú ý về lại trên người Đường Minh. "Đường Cử nhân, ngươi đánh trống Đăng văn là vì chuyện gì?" Đường Minh lớn tiếng nói: "Học sinh muốn tố cáo Thế tử Tống Quốc Công phủ Tống Hi mưu hại bạn học của học sinh là Tống Dục." Hoàng đế nghe xong không nói gì, chỉ day day mi tâm, vẫy ngón tay với thái giám tổng quản.

Thái giám tổng quản đứng ở bậc dưới lập tức hiểu ý, lên tiếng nói: "Đường Cử nhân, nếu cuối cùng tra ra ngươi vu cáo, theo luật phải chịu năm mươi trượng, ngươi đã nghĩ kỹ chưa?" "Học sinh nguyện ý chịu trách nhiệm cho những lời mình nói." Giọng Đường Minh đanh thép.

Giọng Đường Minh vừa dứt, Hoàng đế cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: "Tống Dục là ai?

Hắn và Tống Quốc Công phủ có quan hệ gì, Tống Hi vì sao lại mưu hại hắn?" Đường Minh nhìn Lôi Đồng bên cạnh, Lôi Đồng lên tiếng: "Bệ hạ, Tống Dục chính là đích tử của Tống Quốc Công." Trên triều đường lập tức vang lên tiếng hít khí, thật sự lôi ra một đích tử,

lần này có chuyện hay để xem rồi.

Sắc mặt Tống Quốc Công tái mét, ngay cả lễ nghi cơ bản cũng không giữ được, lên tiếng mắng: "Ngươi nói bậy, có phải Trấn Bắc Hầu sai ngươi bôi nhọ Tống Quốc Công phủ ta không?" "Túc tĩnh." Đại thái giám lại lên tiếng.

Tống Quốc Công bình tĩnh lại một chút, lập tức lên tiếng biện minh cho mình: "Bệ hạ, mọi người đều biết Trấn Bắc Hầu bất mãn với việc con trai thần tiếp quản quân Tây Lăng, ông ta nhất định là cố ý tìm những người này làm chứng giả, Hi nhi chính là đích tử của thần không thể nghi ngờ." Hoàng đế không thèm nhìn Tống Quốc Công một cái, chỉ hỏi Lôi Đồng: "Ngươi có chứng cứ không?" "Thần đã tìm được hài cốt của Tống Dục, Bệ hạ có thể lập tức cho người nghiệm chứng xem hài cốt và Tống Quốc Công có quan hệ huyết thống hay không." Sắc mặt Tống Quốc Công hơi biến đổi, nhưng vẫn không tin lời Lôi Đồng: "Người đã chết rồi, ai biết bây giờ nghiệm huyết mạch có chuẩn không, nói không chừng các ngươi đã lén lút làm gì trên hài cốt, tùy tiện tìm một người rồi nói là con trai ta." Lôi Đồng lớn tiếng nói: "Quan tài chứa hài cốt của Tống Dục đang ở ngoài cổng cung, thần không hề làm bất cứ điều gì, nếu Bệ hạ không tin, có thể mời Ti Thiên Giám đến nghiệm." Trên triều đường im lặng một lát, Hoàng đế cuối cùng cũng lên tiếng: "Khiêng hài cốt vào đây." Không lâu sau, bốn cấm vệ khiêng một cỗ quan tài còn khá mới xuất hiện trên điện. 82.

Cỗ quan tài này rõ ràng là mới được thay, sau khi mở nắp, các triều thần xung quanh đều rướn đầu ra nhìn, bên trong đặt một bộ xương trắng. 83.

Đại Lý Tự Khanh vịn vào quan tài, ghé đầu nhìn kỹ một lúc lâu, xem xong mới lên tiếng: "Bệ hạ, xương cổ của người này bị vỡ nát, không phải do tác động sau khi chết, xem ra lúc còn sống đã bị người

ta bẻ gãy cổ mà chết." Lúc này Đường Minh mặt mày đau đớn nói: "Bệ hạ, sau khi Tống Dục qua đời, họ hàng nhà mẹ nuôi của huynh ấy nói với bên ngoài là huynh ấy chết vì bệnh cấp tính, vội vàng chôn cất, học sinh không hề nhìn thấy thi thể của huynh ấy.

Mãi cho đến khi biết được thân phận thật sự của Tống Dục, học sinh mới nghi ngờ về nguyên nhân cái chết của huynh ấy.

Sau đó học sinh và Lôi Đồng đã đào hài cốt của huynh ấy lên mới xác nhận được, huynh ấy thật sự đã bị người ta hại chết." "Giám chính Ti Thiên Giám đâu?" Ngay khoảnh khắc Hoàng đế lên tiếng, cơ thể Tống Quốc Công khẽ lảo đảo. "Thần có mặt." Giám chính từ phía sau đám người bước ra. "Nghiệm chứng quan hệ thân duyên giữa hài cốt này và Tống Quốc Công." "Vâng." Giám chính đi đến bên cạnh Tống Quốc Công, thấy sắc mặt ông ta khó coi, cười tủm tỉm nói: "Tống Quốc Công không cần lo lắng, chúng ta Ti Thiên Giám nghiệm chứng huyết mạch chưa bao giờ sai sót, cho dù người đã chết, cũng có thể tìm ra cha mẹ ruột, xin Tống Quốc Công cho thần một giọt máu." Tống Quốc Công hai tay nắm chặt thành quyền, dưới ánh mắt hóng chuyện của các triều thần, cứng đầu nói: "Bệ hạ, chuyện này thật sự hoang đường nực cười..." Ánh mắt lạnh lùng của Hoàng đế lướt qua, chỉ thốt ra ba chữ: "Cho hắn máu." Giám chính thấy Tống Quốc Công vẫn không động đậy, đành phải tự mình ra tay.

Ngón tay ông ta lướt nhẹ trên tay Tống Quốc Công, trên mu bàn tay Tống Quốc Công liền xuất hiện một vết rách, sau đó một giọt máu liền lơ lửng trong lòng bàn tay Giám chính.

Sau đó Giám chính lại điểm ngón tay vào giữa trán của bộ xương trắng trong quan tài, bộ xương trắng đó tỏa ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt, một lát sau, một giọt máu màu đen sẫm nhỏ hơn một chút cũng lơ lửng lên.

Giám chính từ trong lòng lấy ra một đĩa ngọc màu trắng trên đó khắc từng vòng tròn, lần lượt nhỏ hai giọt máu vào hai rãnh trên đĩa ngọc.

Sau đó các triều thần liền thấy các vòng tròn trên đĩa ngọc lần lượt sáng lên, cho đến vòng cuối cùng cũng sáng lên.

Thấy mọi người tò mò, Giám chính lên tiếng giải thích: "Thân duyên bàn này chia làm mười cấp, nếu không có quan hệ huyết thống, chỉ sáng lên cấp thứ nhất.

Nếu là họ hàng xa ngoài ba đời, tùy theo độ xa gần của huyết mạch có thể chia làm sáu cấp.

Ba cấp còn lại là để nghiệm chứng quan hệ huyết thống trong vòng ba đời, chỉ có anh em ruột, cha con, mẹ con mới có thể làm sáng lên cấp cuối cùng." Giám chính nói xong những lời này, ánh mắt các triều thần nhìn Tống Quốc Công đều mang vẻ kỳ quái.

Hóa ra ông ta thật sự có một người con trai lưu lạc bên ngoài, còn bị hại chết, chẳng phải là đã khớp với thoại bản kia sao? "Tống Quốc Công, ngươi có lời gì muốn nói với trẫm không?" Tống Quốc Công đầu óc choáng váng, lên tiếng: "Bệ hạ, hắn đúng là con của thần, nhưng chỉ là một đứa con riêng mà thôi, hoàn toàn không phải là đích tử." Trên triều đường im lặng trong giây lát, sau đó Giám chính giọng có chút bất đắc dĩ nói: "Nghiệm chứng hài cốt này có phải là đích tử của Tống Quốc Công hay không rất dễ dàng, chỉ cần lấy huyết mạch của tiên phu nhân là được.

Cho dù tiên phu nhân đã qua đời khá lâu, hạ quan vẫn có thể làm được." Lúc này, một triều thần bên cạnh lên tiếng: "Cần gì phải phiền phức như vậy, không bằng Tống Quốc Công gọi thế tử về, nghiệm thử quan hệ huyết thống giữa thế tử và kế phu nhân của Tống Quốc Công, nói không chừng sẽ là một bất ngờ lớn đó." Thực ra các thần tử

trong triều cũng đã nhìn ra, biểu hiện lần này của Tống Quốc Công, chính là không muốn thân phận của thế tử Tống Hi bị lung lay.

Dù sao, một người con trai đã chết, một người khác lại đang nắm giữ binh quyền Tây Lăng, ai cũng biết nên lựa chọn thế nào.

Quả nhiên, Tống Quốc Công lập tức lại nói: "Bệ hạ, cho dù hắn thật sự là con ruột mà thần chưa từng gặp mặt, cũng không thể chứng minh cái chết của hắn có liên quan đến con trai thần." Lúc này Lôi Đồng lại lên tiếng: "Bệ hạ, thần có nhân chứng có thể chứng minh cái chết của Tống Dục có liên quan đến Tống Quốc Công phủ." "Chứng cứ gì?" "Họ hàng nhà mẹ nuôi của Tống Dục từng bị người ta uy hiếp, bị ép phải lo hậu sự cho Tống Dục, và không cho phép bất kỳ ai đến viếng.

Thần đã tìm được gia đình bị uy hiếp đó, cũng đã đưa họ đến Thượng Kinh, họ sẵn sàng làm chứng.

Hơn nữa... theo lời họ nói, người của Tống Quốc Công phủ không phải lần đầu tiên tìm đến họ.

Nhiều năm trước họ đã từng nhận bạc của người Tống Quốc Công phủ gửi đến, cố ý hại Tống Dục gặp chuyện, để hắn không thể tham gia khoa cử." "Hóa ra là các người làm chuyện tốt." Chuyện này Đường Minh dường như không biết, hắn nghe lời Lôi Đồng xong, mặt mày tức giận không thể che giấu, ánh mắt nhìn Tống Quốc Công như bốc lửa. "Ta đã nói sao mấy năm nay Tống huynh lại xui xẻo như vậy, mỗi lần tham gia khoa cử đều xảy ra đủ mọi loại tai nạn, hóa ra là ngươi làm!

Ngươi cũng xứng làm cha sao?

Nếu không phải ngươi, Tống huynh e rằng đã sớm thi đỗ Cử nhân rồi, làm sao có thể lận đận cho đến chết!" Tống Quốc Công né tránh ánh mắt của Đường Minh, nói: "Bệ hạ, đây đều là lời nói một phía

của họ, nhân chứng gọi là đó cũng có thể đã bị người ta mua chuộc từ lâu, không đáng tin.

Hơn nữa thần trước đây hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Tống Dục, làm sao có thể phái người đi làm những chuyện này?" "Thần cũng không nói là Tống Quốc Công làm, dù sao người năm đó đã tráo con của Tống Quốc Công phủ, đến nay vẫn chưa bị phát hiện, nói không chừng chính là người đó sai khiến.

Tống Quốc Công thay vì nghi ngờ hạ quan, không bằng hãy điều tra kỹ người trong phủ đi." Nói xong Lôi Đồng lại nói, "Bệ hạ, thần còn từng điều tra qua, em trai của kế phu nhân Tống Quốc Công hai năm trước quả thực đã đến Tế Châu, còn từng gặp Tống Dục.

Hắn về kinh không lâu thì Tống Dục bị người ta hại chết.

Nếu nói cái chết của Tống Dục không liên quan đến Tống Quốc Công phủ, e rằng không ai dám tin." "Vậy là tất cả tình tiết trong quyển 'Phục cừu ký' đó đều là thật?" Một quan viên nhỏ giọng nói. "Nói đến đây, Bảo Mộc tiên sinh đó rốt cuộc là ai mà lại biết từng chi tiết trước khi Tống Dục chết?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy hài cốt, ta còn tưởng Tống Dục chưa chết, tự mình viết quyển sách này để đòi lại công đạo cho mình nữa chứ." Bên dưới triều thần xì xào bàn tán, vốn dĩ họ cũng không có thời gian xem thoại bản, nhưng ai bảo Tống Quốc Công trước đó làm ầm ĩ quá, hôm đó sau khi bãi triều, họ đều đi đọc thử quyển "Phục cừu ký" gọi là.

Bây giờ hơn một nửa đại thần trong triều đều đã xem qua.

Lúc này Binh bộ Thượng thư Tề Hải đứng ra nói: "Bệ hạ, chuyện này tuy là chuyện nhà của Tống Quốc Công, nhưng cũng liên quan đến một mạng người.

Cho dù không thể chứng minh cái chết của Tống Dục có liên quan đến thế tử Tống Quốc Công phủ, nhưng hắn quả thực có hiềm nghi lớn nhất, thần xin Bệ hạ lập tức điều Tống Hi về Thượng Kinh, tiếp nhận điều tra." Phía sau lại có mấy người liên tiếp đứng ra nói: "Thần phụ nghị." Cuối cùng, ngay cả Hữu Đô Ngự sử cũng đứng ra: "Bệ hạ, đích tử của Tống Quốc Công bị người mưu sát, hơn nữa thân phận đích tử và thứ tử bị tráo đổi nhiều năm, chuyện này ảnh hưởng vô cùng tồi tệ, phải triệt để điều tra.

Thế tử Tống Hi thân phận có vấn đề, không xứng làm tướng, xin Bệ hạ lập tức hạ chỉ tước bỏ quan chức của hắn." Ngay lúc Hoàng đế sắp hạ chỉ, thống lĩnh cấm vệ quân đột nhiên đi vào điện, bẩm báo với Hoàng đế: "Bệ hạ, phó tướng của Tiên Đại Tống Quốc Công là Tống Thừa Lương ở ngoài cổng cung cầu kiến Bệ hạ." Hoàng đế rõ ràng là biết người này, ông ta khẽ nhíu mày, hỏi: "Ông ta đến làm gì?" "Tống Thừa Lương chỉ nói có liên quan đến con trai của Tống Quốc Công, ngoài ra không chịu nói gì thêm." "Đưa ông ta lên điện." Không lâu sau, thống lĩnh cấm vệ quân đưa một lão giả lưng thẳng tắp, trông hơn sáu mươi tuổi nhưng hai mắt sáng ngời lên điện.

Chương 70

Người đó đi đến bên cạnh Tống Quốc Công, rồi hai đầu gối quỳ xuống đất: "Thần Tống Thừa Lương bái kiến Bệ hạ, thần có tội, xin Bệ hạ trừng phạt." "Tống Thừa Lương, ngươi có tội gì, nói ra nghe xem?" Hoàng đế hỏi.

Tống Thừa Lương nhìn Tống Quốc Công sắc mặt khó coi bên cạnh, cúi đầu nói: "Thần nhiều năm trước đã tự ý tráo đổi đích tử và thứ tử của Quốc Công gia, và đưa đích tử của Quốc Công gia ra khỏi phủ.

Sau đó thế tử tình cờ biết được thân phận thật của mình, muốn tìm đích tử của Quốc Công gia về thì thần lại phái người giết đối phương, để chém cỏ trừ tận gốc!" Tống Thừa Lương một câu nói, liền ôm hết mọi tội lỗi về mình. "Tống phó tướng, Tiên Đại Tống Quốc Công đối với ngươi không tệ, ngươi có lý do gì để tráo đổi đích tôn của ông ấy? 84. "Nghe nói mấy năm nay Tống Hi đều do ngươi dạy dỗ, ngươi không phải là đến đây để nhận tội thay cho Tống Hi chứ?" Binh bộ Thượng thư Tề Hải nheo mắt, giọng điệu không thiện.

Tống Thừa Lương không thèm nhìn đối phương một cái: "Lời của thần câu nào cũng là thật, không dám lừa gạt Bệ hạ." "Vậy ngươi nói cho trẫm biết, vì sao lại tráo đổi hai người?" "Vì đích tử do Quốc Công phu nhân sinh ra có căn cốt cực kém, không hề có thiên phú tu luyện." Cơ thể Tống Thừa Lương khẽ run rẩy, hốc mắt đỏ hoe, "Thần làm tất cả những điều này đều là vì Quốc Công phủ, Quốc Công không có thiên phú tu luyện, nếu đích tử của ngài ấy lại không có thiên phú tu luyện, Quốc Công phủ e rằng sẽ vì vậy mà suy bại, Tiên Quốc Công không thể không có người nối dõi.

Mãi cho đến khi thần phát hiện thế tử có căn cốt cực tốt, liền nảy sinh ý định tráo đổi hai người." Nói xong, ông ta lại quay đầu dập đầu với Tống Quốc Công: "Quốc Công gia, thuộc hạ một lòng vì Quốc Công phủ, bất đắc dĩ mới phải dùng hạ sách này, xin Quốc Công gia trách phạt." "Hoang đường!" Tống Quốc Công đột nhiên quát lớn một tiếng, một chân đá vào vai Tống Thừa Lương, sau đó lao tới nắm lấy Tống Thừa Lương, đau đớn nói, "Lương thúc, đó là con ruột của ta, ngươi đưa nó ra khỏi phủ còn chưa đủ, sao lại có thể giết nó?" 85.

Cho dù Tống Quốc Công hỏi thế nào, Tống Thừa Lương vẫn luôn im lặng không nói.

Nhìn hai người này qua lại, trong mắt Binh bộ Thượng thư Tề Hải lóe lên một tia lạnh lẽo. 86.

Ông ta lại chẳng ngờ được, đã đến nước này rồi mà giữa đường còn có thể nhảy ra một người nhận tội.

Tống Quốc Công phủ quả thật có mấy kẻ xương cứng, tiếc là Tiên Đại Tống Quốc Công đã chết, còn vị hiện tại chỉ là một phế vật.

Cho dù có người nhảy ra thì sao, binh quyền của Tống Hi, chắc chắn là không giữ được nữa rồi.

Trên ngự giai, đại thái giám quay đầu lại thấy sắc mặt không kiên nhẫn của hoàng đế ngày càng đậm, bèn a lên the thé: "Tống Quốc công, đây là triều đường, không phải nơi cho các ngươi giương oai." Động tác trên tay Tống Quốc công cứng lại, vội vàng quỳ xuống đất: "Cầu bệ hạ thứ tội, là thần thất nghi, thần chỉ là, chỉ là nhất thời khó chấp nhận được chân tướng." Lời của Tống Quốc công chỉ đổi lại một khoảng im lặng trên triều đường, màn kịch không mấy đặc sắc của ông ta và Tống Thừa Lương không lay động được bất kỳ ai, nếu đây không phải là đại điện, có lẽ bọn họ còn bị la ó vài tiếng.

Binh bộ Thượng thư Tề Hải liếc nhìn hai người đang diễn trò,

tiến lên một bước nói: "Bệ hạ, những lời Tống Thừa Lương nói cũng chỉ là lời từ một phía, hắn cả đời trung thành với Tống gia, e rằng rất nguyện ý đứng ra gánh tội thay cho kẻ nào đó trong Tống gia.

Thần cho rằng, chuyện này cần phải điều tra rõ ràng." Lễ bộ Thượng thư cũng nói: "Bệ hạ, Quốc công phủ tráo đổi con trai, còn lập Thế tử, đây là tội khi quân, nếu không thể tra rõ, e rằng sau này sẽ có người noi theo, làm loạn lễ pháp cương thường." "Xin bệ hạ tức khắc triệu Tống Hi về kinh để tiếp nhận điều tra." Nhiều đại thần đồng loạt lên tiếng yêu cầu hoàng đế điều tra triệt để, hoàng đế trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng vẫn hạ chỉ triệu Tống Hi từ Tây Lăng trở về.

Sau đó, hoàng đế lại nói: "Vụ án của Tống Dục giao cho Hình bộ và Đại Lý Tự cùng điều tra, áp giải Tống Thừa Lương vào thiên lao, còn Tống Quốc công… về Quốc công phủ tự kiểm điểm, không có chiếu chỉ thì không được ra ngoài." "Bệ hạ anh minh." Đường Minh đang quỳ ở hàng đầu đại điện cúi rạp người xuống đất, trong số những người có mặt, có lẽ chỉ có một mình ông là thật tâm muốn đòi lại công đạo cho người bạn học cũ.

Lôi Đồng bên cạnh ông cũng dập đầu theo, khi trán chạm đất, khóe miệng nhếch lên một đường cong.

Vụ án có tra rõ được hay không không quan trọng, quan trọng là Tống Hi một khi đã về thì không thể quay lại được nữa.

Bệ hạ niệm tình xưa, nhớ đến tiên đại Tống Quốc công, muốn cho phủ Tống Quốc công một cơ hội, nhưng cũng phải xem họ có đỡ nổi sự phú quý ngút trời này không.

Đồ của Hầu gia nhà hắn, không phải ai cũng có thể cầm chắc được, Hầu gia có thể không cần, nhưng người khác không được cướp.

Tên nhóc đó so với tiên đại Tống Quốc công thì chẳng là gì cả.

Trước khi đứng dậy rời đi, hoàng đế để lại một câu: "Trước khi vụ án được điều tra rõ ràng, trẫm không hy vọng nghe thấy bất kỳ lời đồn đại nào bên ngoài." "Thần không dám." Hoàng đế đã lên tiếng, chắc chắn không ai dám ra ngoài truyền bá chuyện này.

Sau khi hoàng đế rời đi, các triều thần cũng tản ra.

Đại Lý Tự Khanh và Hình bộ Thượng thư tiến lên trao đổi với Đường Minh và Lôi Đồng, hỏi thăm nơi ở của họ, cũng như muốn phái người bảo vệ an toàn cho họ.

Tuy Tống Quốc công có lẽ sẽ không ngu đến mức ám sát hai người vào lúc này, nhưng cũng không thể nói chắc được.

Cảnh tượng trên điện hôm nay khiến hai vị trọng thần không khỏi nghi ngờ, chuyện đích tử bị tráo đổi, Tống Quốc công rốt cuộc có biết không?

Dù ban đầu không biết, bây giờ biết rồi cũng không thấy ông ta đau lòng bao nhiêu.

So với một đích tử đã chết, xem ra Thế tử mới là cục cưng của ông ta, vì Thế tử, ai biết ông ta có thể làm ra chuyện gì.

Lúc này, cấm quân tiến lên áp giải Tống Thừa Lương đi, Tống Thừa Lương không phản kháng, mãi đến khi ra khỏi đại điện vẫn quay đầu nhìn Tống Quốc công đang sững sờ đứng tại chỗ, Tống Quốc công không hề nhìn lão lấy một lần.

Hồi lâu, Tống Thừa Lương mới quay đầu lại.

Từ khoảnh khắc lão vào cung nhận tội, lão đã biết kết cục của mình.

Buổi chiều trống Đăng văn bị gõ vang, nhưng mãi đến ngày hôm sau vẫn không có bất kỳ tin tức nào truyền ra.

A Triền tìm đến Từ lão bản vốn là người thạo tin nhất để hỏi thăm, đáng tiếc Từ lão bản cũng không biết, nàng đành tiu nghỉu rời đi.

Những ngày yên bình lại trôi qua vài hôm, thoáng cái đã sắp đến Tết Trung Nguyên.

A Triền thay đổi vẻ lười biếng thường ngày, bắt đầu làm loại hương mới, lại còn là nhang tăm mà ngày thường nàng chê phiền phức.

Gần đây nàng đến tiệm săn mua mấy khúc gỗ, đều là những loại cây chỉ có ở ngoài lãnh thổ Đại Việt.

Nàng bào chế mấy khúc gỗ đó vài ngày, hôm nay mới bắt đầu xay thành bột.

Trần Tuệ thấy nàng bận rộn, định giúp một tay nhưng bị A Triền ngăn lại, đành phải đứng bên cạnh xem. "Không phải ngươi nói Tết Trung Nguyên không làm nhang tăm bán sao?" Tết Trung Nguyên nhà nhà đều có tục lệ cúng tế tổ tiên, những người dân thường ngày ít dùng hương, ngày này cũng sẽ mua nhang tăm về dâng lên tiên tổ.

Nhưng trước đó A Triền vốn không định làm mối kinh doanh này, hương nàng làm giá hơi cao một chút, dân thường sẽ không mua, dù sao thắp hương cũng chỉ là tấm lòng, không cần thiết phải mua loại đắt tiền.

Mà các nhà quan to quý tộc khi cúng tế tổ tiên đều sẽ chọn loại hàng trân hương, tuy A Triền cảm thấy dù không dùng loại hương đắt tiền như vậy, tổ tiên của họ cũng sẽ không có ý kiến, nhưng ai bảo lời nàng nói không có trọng lượng chứ. "Ta không định bán." A Triền ném một khúc gỗ Sinh Yên đã phơi vừa khô vừa giòn vào cối xay, hăng hái làm việc, "Ta định tự làm chút hương để cúng tế tổ tiên." "Tế tiên tổ của Lâm gia sao?" Trần Tuệ hỏi, chắc là không phải cúng tế tiên tổ của Quý gia.

A Triền ngẩn người, đáp qua loa: "À, ừm." Chắc là những người Lâm gia bị lưu đày sẽ cúng tế tổ tông của họ, nàng không phải người của Lâm gia, nên không làm chuyện thừa thãi.

Đây là Tết Trung Nguyên đầu tiên nàng đến Thượng Kinh, tổ tông của nàng có lẽ không đón ngày lễ này, nhưng chuyện của tiểu Lâm thị lần trước khiến A Triền nhận ra, tuy thân phận của mình chưa bao giờ được họ thừa nhận, nhưng họ vẫn đang che chở cho nàng.

Đã vậy mọi người đều vào ngày này cúng tế tổ tông, nàng không thể để tổ tông của mình không có hương khói để dùng được, tổ tiên nhà khác có gì, tổ tiên của ta cũng phải có cái đó!

A Triền dùng nước vô căn hòa bột hương đã xay mịn thành bùn hương, sau đó cho bùn hương vào ống đồng ép ra từng cây nhang tăm, cuối cùng đặt ba mâm nhang đã làm xong vào chỗ râm mát chờ khô.

Lúc Văn Trọng đến, Trần Tuệ đang bưng mâm nhang cuối cùng đi ra ngoài.

Văn Trọng liếc nhìn, hỏi: "Quý cô nương làm hương mới à?" "Đúng vậy, Tết Trung Nguyên sắp đến, làm chút hương để cúng tế tổ tiên." A Triền thuận miệng đáp lời Văn Trọng, rồi quay người lấy hai viên hương hoàn đóng gói lại, "Đây là hương hoàn Văn tiên sinh muốn." Văn Trọng nhận lấy hương hoàn, trả tiền đồng, thấy A Triền cứ nhìn mình chằm chằm, không khỏi cười hỏi: "Quý cô nương có điều gì muốn nói với tại hạ sao?" "Văn tiên sinh có biết chuyện mấy hôm trước có người gõ trống Đăng văn không?" Người khác có thể không biết, nhưng Văn tiên sinh thân là Ngự sử chắc chắn biết.

A Triền cảm thấy Văn tiên sinh tính tình tốt, nên mới mở lời hỏi. "Biết sơ qua một chút." Chưa đợi nàng hỏi tiếp, Văn Trọng đã chặn trước lời nàng định nói, "Bệ hạ không cho nói." "Ai." A Triền thở dài, hoàng đế thật chẳng biết thông cảm cho thần dân của mình chút nào.

"Nhưng vài ngày nữa chắc sẽ có tin tức truyền ra thôi." Thấy nàng mặt mày ủ rũ, Văn Trọng lại nói thêm một câu.

Không hỏi thì thôi, hỏi rồi A Triền lại càng tò mò hơn, vài ngày nữa rốt cuộc là mấy ngày chứ? "Đa tạ Văn tiên sinh đã cho biết." Tiểu nhân trong lòng A Triền vẫn đang lăn lộn khắp nơi, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ đoan trang.

Tiễn Văn tiên sinh ra cửa, A Triền quay đầu lại thấy Tống Nghiễn từ tiệm sách bên cạnh đi ra, đang tiến về phía nàng, dường như định vào tiệm của nàng.

Mấy ngày không gặp, sắc mặt Tống Nghiễn trông không được tốt lắm, tuy A Triền không biết xem tướng, nhưng bộ dạng của hắn bây giờ có cảm giác như mây đen che đỉnh. "Tống công tử có phải không khỏe trong người không?" A Triền ân cần hỏi.

Tống Nghiễn lắc đầu, giọng nói yếu ớt: "Đa tạ cô nương quan tâm, chỉ là mấy hôm nay nghỉ ngơi không tốt, Từ chưởng quỹ nói an thần hương của cô nương có thể giúp ngủ ngon, ta muốn mua một ít." "Đương nhiên không vấn đề gì." A Triền dẫn Tống Nghiễn vào trong tiệm, nàng lấy ra hai loại an thần hương cho Tống Nghiễn lựa chọn, một loại là hương bột, một loại là hương tháp.

Tống Nghiễn chọn hương tháp, chắc là vì tiện lợi.

A Triền gắp mười viên hương tháp gói lại, thuận miệng trò chuyện với Tống Nghiễn: "Tống công tử vừa mới cùng Văn tiên sinh đánh cờ sao, lần này ai thắng vậy?" Hai người mỗi lần đánh cờ đều thu hút rất nhiều kỳ hữu gần đó, nàng thỉnh thoảng nghe người ta bình luận, nói kỳ nghệ của hai người ở Thượng Kinh đều thuộc hàng đỉnh cao, nhưng hôm nay ngoài tiệm sách dường như không có ai tụ tập?

Tống Nghiễn cười một tiếng: "Hôm nay không đánh cờ, Văn tiên sinh thấy sắc mặt ta không tốt, nói hôm khác sẽ tái đấu." A Triền

không nhịn được lại nhìn mặt Tống Nghiễn một lần nữa, nhắc nhở: "Nếu Tống công tử cứ ngủ không ngon, vẫn nên sớm đi khám đại phu, an thần hương cũng chỉ có thể hỗ trợ giấc ngủ, chứ không thể chữa trị tận gốc bệnh tình." "Tại hạ hiểu rồi, xin cô nương yên tâm." "Vậy thì tốt." Thấy hắn đã nghe lọt tai, A Triền cũng không nói nhiều nữa, lại thuận miệng tìm một chủ đề khác, "Vừa rồi Văn tiên sinh nói với ta, hai ngày nữa sẽ biết trống Đăng văn vang lên vì chuyện gì, cũng không biết rốt cuộc là đại án gì đây?" Tống Nghiễn quay đầu nhìn về phía hoàng cung, mãi đến khi nghe A Triền gọi hắn mới hoàn hồn, cười nói: "Bất kể là vụ án gì, chắc hẳn thủ phạm chính sẽ bị trừng phạt, người bị hại cũng sẽ được an nghỉ." "Chắc là vậy." Tống Nghiễn đột nhiên lại nói: "Vài ngày nữa, ta định về quê." "Về quê sao?

Sao lại đột ngột vậy?" A Triền có chút bất ngờ, nàng cảm thấy với tài năng của Tống Nghiễn, dù không thi khoa cử, ở lại Thượng Kinh cũng sẽ có cuộc sống không tồi, có khi còn trở thành một danh sĩ nổi tiếng.

Mấy ngày gần đây Từ lão bản lén nói với nàng, tranh của Tống Nghiễn được rất nhiều quan to quý tộc để mắt đến, ngày càng có giá.

A Triền trước đó còn đang nghĩ, có nên mua một bức tranh của Tống Nghiễn về sưu tầm không. "Chuyện muốn làm đều đã làm xong, cũng nên về xem một chút, giải quyết cho xong tâm sự." A Triền cảm thấy về quê hẳn là một chuyện đáng mong đợi, nhưng Tống Nghiễn trông không có vẻ gì là vui mừng. "Vậy thật đáng tiếc, vốn còn định nhờ Tống công tử vẽ cho một bức tranh." "Cô nương thích loại tranh nào, sơn thủy, nhân vật, thực vật, hay là động vật?" A Triền lập tức nói: "Động vật, tốt nhất là gà, loại sống động như thật ấy." Sau giờ cơm tối, Tuệ nương thường không cho nàng ăn thịt nữa, vì tỳ vị của nàng yếu, buổi tối ăn nữa sẽ dễ bị tích thực.

Nàng chỉ có thể treo một bức tranh lên để 'nhìn gà đỡ thèm', đói thì

nhìn thêm vài lần, chắc chắn tài vẽ của Tống công tử có thể đạt được yêu cầu của nàng. "Đợi tại hạ rời khỏi Thượng Kinh, nhất định sẽ vẽ ra bức tranh mà cô nương muốn." A Triền lập tức vui vẻ nói: "Vậy đa tạ Tống công tử." Lại qua bốn ngày, ngày mai là Tết Trung Nguyên, A Triền dậy sớm ra đầu phố đặt một giỏ hoa của bà bán hoa để ngày mai cúng tổ tiên, bà lão nhận ra mặt A Triền, đồng ý rất dứt khoát, còn không lấy tiền cọc của A Triền, nói sáng mai sớm sẽ cho con gái mang hoa đến tiệm nàng rồi đưa tiền sau.

Trên đường về tiệm, A Triền lại ngửi thấy mùi bánh nướng thịt dê, bèn đi theo mùi hương tìm đến.

Quán bánh này buôn bán rất tốt, nhiều người ngồi trên những chiếc ghế đẩu kê bên cạnh uống canh thịt ăn bánh thịt, còn có một nhóm người giống nàng đang xếp hàng.

A Triền chờ đợi buồn chán, bèn nghe những người ở quán nói chuyện, vừa hay nghe người ta nhắc đến chuyện gõ trống Đăng văn hôm đó.

Trang phục của hai người đang tán gẫu trông không giống dân thường, nói chuyện cũng không kiêng dè gì.

Một trong hai người thần bí nói: "Các ngươi biết không, có người dựa theo thoại bản của Bảo Mộc tiên sinh đến Tế Châu tìm kiếm đích tử của phủ Tống Quốc công, không ngờ lại tìm được người thật." Người bạn đồng hành của hắn ta vội vàng hỏi: "Sau đó thì sao, về kinh chưa?" "Về thì về rồi, đáng tiếc là được khiêng về, lúc tìm thấy người chỉ còn lại một đống xương trắng." "Hít, theo như thoại bản của Bảo Mộc tiên sinh viết, vậy người đó chẳng phải là bị..." người nói chuyện làm động tác cắt cổ. "Đương nhiên là bị hại chết, nếu không ngươi nghĩ vì sao phải gõ trống Đăng văn?

Bạn học của vị đích tử đó được người khác chỉ điểm, tìm người

nghiệm thi cốt, xác nhận cậu ta bị hại chết, liền quả quyết mang quan tài lên kinh cáo ngự trạng, kiện chính là Thế tử phủ Tống Quốc công giết người diệt khẩu." "Gan thật lớn, đó là Thế tử Quốc công phủ, hắn không sợ bị diệt khẩu giữa đường sao?" "Hắc hắc, dù sao người ta cũng sống sót diện kiến hoàng thượng rồi, ta nghe người ta nói sáng nay Thế tử phủ Tống Quốc công đã về kinh, cửa nhà còn chưa vào đã trực tiếp vào cung, cũng không biết vụ án này rốt cuộc sẽ phán xử thế nào?" "Bảo Mộc tiên sinh chẳng phải đã nói rồi sao, chính là tên Thế tử đó đã giết đích tử, giết người đương nhiên phải đền mạng chứ." Đột nhiên có người chen vào nói.

Không ít người ở quán đã xem qua bộ 'Phục thù ký' của Bảo Mộc tiên sinh, nghe hai người nói chuyện, chẳng mấy chốc đã tụ tập lại một đám người.

Hai người nói chuyện thấy người đông, hứng thú càng cao, người đầu tiên nhắc đến chủ đề này nghe vậy lắc đầu: "Lời này sai rồi, thi thể của vị đích tử nhà Tống Quốc công đã biến thành một đống xương trắng, muốn xác nhận hung thủ đâu có dễ như vậy, ta loáng thoáng nghe nói có người trong phủ Tống Quốc công ra gánh tội, ta thấy chuyện này gay go rồi." "Lũ huân quý này thật chẳng ra gì!" Có người nhổ một bãi nước bọt. "Dù không tìm được chứng cứ, chắc bệ hạ cũng sẽ trừng phạt họ chứ?" Có người nói với giọng điệu mong chờ. "Trừng phạt thì có tác dụng gì, vị đích tử đó cứ thế mà chết, người ta vốn đang sống yên ổn, trước là bị đổi thân phận, sau lại bị vứt bỏ, cuối cùng còn bị hại chết, hung thủ sau này có khi còn được làm Quốc công, nếu ta là vị đích tử đó, làm ma cũng không tha cho họ." Nghe một đám người bàn tán xôn xao, nỗi nghi hoặc trong lòng A Triền cuối cùng cũng được giải đáp.

Đồng thời, nàng cũng có chung một thắc mắc như những người đó, nếu hung thủ thật sự là Thế tử phủ Tống Quốc công, hắn có thật

sự sẽ nhận được sự trừng phạt thích đáng không?

Bảo Mộc tiên sinh chỉ viết nửa đầu của 'Phục thù ký', còn nửa sau lại đang diễn ra.

Nàng đọc thoại bản thích kết cục đại đoàn viên, nhưng đây là hiện thực không phải thoại bản, tình tiết chưa chắc đã phát triển theo ý của tác giả.

Lúc này, buổi chầu sớm vừa kết thúc, hoàng đế vẫn chưa rời khỏi long ỷ, các đại thần vẫn ở lại trong điện.

Thống lĩnh cấm vệ quân lên điện bẩm báo: "Bệ hạ, Thế tử phủ Tống Quốc công Tống Hi đã chờ ngoài đại điện." "Tuyên Tống Hi lên điện." "Tuyên —— Tống Hi lên điện ——" Giọng của đại thái giám truyền ra ngoài điện, một người trẻ tuổi cao lớn mặc áo giáp đen bước nhanh vào trong điện.

Tống Hi mới ngoài hai mươi tuổi, nhưng khí thế toàn thân lại mạnh mẽ hơn phần lớn các võ tướng trên triều đường, cằm hắn có một lớp râu xanh, rõ ràng trên đường từ Tây Lăng về Thượng Kinh không dám chậm trễ. "Thần Tống Hi, bái kiến bệ hạ." Tống Hi đi đến giữa điện, quỳ xuống dập đầu, giọng nói vang dội.

Nhìn thấy một Tống Hi như vậy, một số triều thần không khỏi thầm nghĩ, chẳng trách lại tráo đổi đích tử với thứ tử, nếu thật sự là do Tống Thừa Lương làm, có lẽ lão ta đúng là vì muốn tốt cho phủ Tống Quốc công.

Tống Hi trông thật sự là một nhân tài kiệt xuất, hơn nữa còn là một kỳ tài võ học, khuyết điểm duy nhất chính là xuất thân, nếu chuyện này không bị phanh phui, tương lai của phủ Tống Quốc công sẽ rất xán lạn. "Tống Hi, ngươi có biết tội không?" Giọng của hoàng đế vang lên. "Thần không biết, xin bệ hạ chỉ rõ." "Ngươi có từng nghe qua cái tên Tống Dục chưa?" Tống Hi im lặng một lúc lâu, trên mặt lộ

ra một tia bất đắc dĩ: "Thần... từng nghe qua." "Ngươi biết mình không phải là đích tử của Tống Quốc công từ khi nào?" "Thần sau khi điều tra ra thân phận của Tống Dục mới biết được chân tướng." "Sau đó thì sao, ngươi đã làm gì?" Hoàng đế truy hỏi. "Thần, thần cho người ngầm đưa cậu ta về Thượng Kinh." "Vậy tại sao cậu ta lại chết?" Tống Hi quỳ giữa đại điện im lặng không nói.

Chương 71

"Tống Hi, trả lời câu hỏi của trẫm." Tống Hi cúi đầu, cuối cùng cũng mở miệng: "Là thần quản lý thuộc hạ không nghiêm, đã hại chết cậu ta." Hắn lại lặp lại một câu: "Là thần đã hại chết cậu ta." "Quản lý thuộc hạ không nghiêm?

Ngươi đã nói chuyện này cho ai?" Tống Hi không trả lời câu hỏi của hoàng đế, mà nói: "Người đó đã bị thần xử quyết, Tống Dục chết, xét cho cùng là do thuộc hạ của thần vì muốn bảo vệ địa vị của thần, thần nguyện ý đền mạng cho Tống Dục, cầu bệ hạ trách phạt." Lời này vừa nói ra, ngay cả Tề Hải trước đó từng bước ép sát, buộc hoàng đế phải triệu người từ Tây Lăng về cũng không khỏi nhìn Tống Hi thêm vài lần.

Có một người con trai vừa có đầu óc vừa có tài năng như vậy, phủ Tống Quốc công lo gì không hưng thịnh. "Trẫm đang hỏi ngươi, thuộc hạ đó là ai?" Trong giọng của hoàng đế có thể nghe ra vài phần không vui, nhưng Tống Hi vẫn không hề lay động.

Cuối cùng, hoàng đế hừ lạnh một tiếng: "Tống Hi khi quân phạm thượng, tước đi chức vị thống soái quân Tây Lăng, cùng với thân phận Thế tử Quốc công phủ." Trên mặt Tống Hi không có chút biến động nào, lại dập đầu với hoàng đế: "Thảo dân Tống Hi, tạ ơn bệ hạ." Nhưng hoàng đế không dừng lại ở đó, mà tiếp tục nói: "Tống Quốc công bao che con mình, tội không thể tha thứ..." "Bệ hạ." Tống Hi cuối cùng cũng lên tiếng ngắt lời hoàng đế, mặt hắn căng thẳng, vai chùng xuống, cuối cùng cũng nói ra cái tên đó: "Là Lương thúc, Tống Thừa Lương." Sau khi cái tên này được nói ra, các đại thần trong triều bắt đầu xì xào bàn tán.

Tống Hi có thể nói ra cái tên này cũng không đại biểu cho điều gì, có thể hắn đã sớm nhận được thông báo từ phủ Tống Quốc công, cũng có thể đã sớm thông đồng khẩu cung với Tống Thừa Lương.

Nhưng dưới sự ép hỏi hết lần này đến lần khác của hoàng đế hắn mới chịu nhả lời, lại khiến người ta cảm thấy lời của hắn là thật.

Bất kể thật giả, ít nhất có thể thấy được, Tống Hi so với những người khác trong phủ Tống Quốc công, thông minh hơn rất nhiều.

Hoàng đế không nhìn Tống Hi thêm một lần nào nữa, mà mở miệng hỏi: "Hình bộ Thượng thư, Đại Lý Tự Khanh, vụ án điều tra thế nào rồi?" Hình bộ Thượng thư đứng ra trước: "Khải bẩm bệ hạ, thần dựa vào khẩu cung của Tống Thừa Lương, đã thẩm vấn những người liên quan tham gia mưu hại Tống Dục, có thể xác nhận mệnh lệnh sát hại Tống Dục là do Tống Thừa Lương hạ đạt, sau khi Tống Dục chết, lão ta còn ra lệnh và mua chuộc người thân của Tống Dục, lấy danh nghĩa bệnh cấp tính để chôn cất cậu ta sớm." "Chỉ có vậy?" "Thần còn thẩm vấn tiểu tư, nha hoàn và hộ vệ bên cạnh Tống Hi, không ai có thể chứng minh Tống Hi từng ra lệnh sát hại Tống Dục." Hoàng đế không có phản ứng gì, lại hỏi: "Đại Lý Tự Khanh thì sao, tra được những gì?" Đại Lý Tự Khanh tiến lên một bước: "Bệ hạ, thần đã hỏi Tống Quốc công phu nhân, đối phương thừa nhận con trai mình ngay ngày chào đời đã bị người của Tống Thừa Lương cử đến bế đi, không lâu sau, bà ta phát hiện con trai mình đã trở thành con trai của Quốc công phủ, nhưng bà ta không nói chuyện này cho bất kỳ ai, mà giấu nhẹm đi.

Hiện nay, Tống Quốc công phu nhân vì phạm tội khi quân, đã bị Đại Lý Tự bắt giam." "Bệ hạ, tất cả đều do thảo dân mà ra, người thật sự phạm tội khi quân là thảo dân, cầu bệ hạ minh xét." Hoàng đế nhìn Tống Hi đang dập đầu không ngừng giữa đại điện, ánh mắt bình tĩnh: "Tống Quốc công cũng không biết chuyện này sao?" Đại Lý Tự

Khanh ngẩn người một lúc mới nói: "Thần đã hỏi những người già trong Quốc công phủ, được biết đêm tiên Quốc công qua đời, Tống Quốc công giữa chừng từng rời đi, nghe nói phu nhân của ông ta bị băng huyết, nhưng Tống Quốc công từng đến xem một lần.

Thần không thể xác định, Tống Quốc công có biết chuyện này hay không." Nghe hai người nói xong kết quả điều tra, trong lòng các vị thần đều đã rõ, bất luận Tống Thừa Lương có bao nhiêu khả năng là nhận chỉ thị của Tống Hi mới đi giết Tống Dục, thì bây giờ Tống Thừa Lương đã nhận tội, Hình bộ cũng không tìm thấy chứng cứ nào khác, Tống Hi chính là vô tội.

Hiện tại điều duy nhất có thể phán Tống Hi có tội, chính là tội danh khi quân này, nhưng tội danh này có gán lên đầu Tống Hi hay không, còn phải xem ý của bệ hạ. "Tống Quốc công hồ đồ vô năng, khiến đích tử bị hại, bãi miễn quan chức, lệnh cho hắn ở trong phủ tự kiểm điểm một năm." Ngay sau đó hoàng đế nhìn về phía Tống Hi, "Tống Hi... cùng cha mình tự kiểm điểm." "Tạ bệ hạ." Sau khi bãi triều, Tống Hi một mình đi ra ngoài cung.

Khác với lúc đến, hiện tại hắn không còn tước vị, không còn quan chức, trông như không còn gì cả.

Nhưng người tinh mắt đều nhìn ra, bệ hạ không tước đi tước vị của phủ Tống Quốc công, đợi chuyện này qua đi, vị trí Thế tử sớm muộn gì cũng là của Tống Hi.

Chỉ là hắn muốn có chỗ đứng trên triều đình, e rằng còn phải trì hoãn thêm vài năm nữa.

Nhưng hắn là tu sĩ, tuổi thọ vốn đã dài hơn người khác, trì hoãn được.

Do đó thấy Tống Hi một mình, mấy vị huân quý còn tiến lên vỗ vỗ vai hắn, lên tiếng an ủi vài câu.

Vụ án ồn ào huyên náo, bây giờ ở chỗ hoàng đế đã được định đoạt, chỉ chờ kết thúc vụ án, là có thể cho mọi người một lời giải thích.

Lần này hoàng đế không cảnh cáo các triều thần, nên tin tức về vụ án này, vào chiều hôm đó đã truyền đến các khu chợ.

A Triền có lúc không nhịn được mà nghi ngờ, những người truyền tin đó, có khi nào ngày ngày nằm dưới gầm giường của các triều thần không, nếu không sao có thể biết rõ như vậy?

Thực ra nếu không xem qua 'Phục thù ký', nàng cũng không có ý kiến gì về kết quả phán quyết này, dù sao vụ án cũng đã điều tra, không có chứng cứ.

Nhưng mọi chi tiết trong sách của Bảo Mộc tiên sinh gần như đều khớp, nhân vật quan trọng nhất là hung thủ thật sự, có thể nào viết sai được sao?

Nếu những gì Bảo Mộc tiên sinh viết mới là sự thật, đích tử chết rồi, hung thủ thật sự chỉ bị tước đi vị trí Thế tử vốn không thuộc về hắn, kết cục này xem ra không được vừa lòng người cho lắm.

Có lẽ còn rất nhiều người có cùng suy nghĩ với A Triền, nhưng họ cũng chỉ có thể nói những điều bất mãn này với người bên cạnh, mắng mỏ phủ Tống Quốc công một chút.

Không ai biết, vị đích tử đã chết kia biết được kết quả này, có bất bình hay không?

Ngày hôm sau, A Triền và Tuệ nương không mở cửa hàng kinh doanh.

Hôm nay Tuệ nương phải đi cúng bái người nhà đã khuất, cô liền đưa A Triền về phủ ở phường Sùng Minh trước, A Triền phải cúng tế tổ tiên ở phủ, vừa hay trong phủ không gian lớn, nàng cũng có thể

thoải mái bày biện.

Tuệ nương đưa A Triền đến ngoài phủ, lại bê đồ cúng và một giỏ hoa vào trong phủ, rồi lái xe rời đi.

A Triền bê đồ cúng đến sân sau, cái sân này nàng vẫn chưa từng dọn dẹp qua, chỉ có Tuệ nương trước đó đã quét qua đám cỏ cao, nên trông giống một mảnh đất hoang hơn.

Nàng tìm thấy một cái liềm trong phòng củi, dọn ra một khoảng đất trống, sau đó đi loanh quanh trong sân tìm một lúc, tìm được ba tảng đá lớn bê tới.

Nàng cắm ba tảng đá song song xuống đất, sau đó bày hoa và đồ cúng được làm từ thịt lợn, thịt bò, thịt dê lên.

Theo ghi chép trong cuốn sách đó, lễ cúng tế nguyên bản, lợn bò dê căn bản không được xem xét, đồ cúng thật sự đều là yêu thú cấp cao và hiếm thấy hoặc trực tiếp dùng yêu tộc.

Nhưng điều kiện này đối với A Triền có chút khó thực hiện, ngay cả tam sinh dùng để cúng tế của nhân loại nàng cũng không đặt được nguyên con, bây giờ cái này cứ dùng tạm vậy, tổ tiên có oán trách nàng cũng không nghe thấy, cứ coi như họ rất hài lòng đi.

Sau khi bày đồ cúng xong, A Triền lại lấy ra một lư hương lớn hơn một chút, nàng lấy ba nén hương từ trong hộp gỗ đựng hương bên cạnh ra thắp lên, rồi lại lấy ba nén nữa.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy rất nhiều lần, cuối cùng lư hương đã cắm đầy nhang, nàng mới dừng tay.

Đồ cúng có thể giản lược, nhưng hương thì không.

Trùng hợp là tổ tông của nàng hơi nhiều, nên hương phải thắp cũng nhiều, dù sao hôm nay, số hương nàng làm đều phải đốt hết.

Hương mà A Triền làm đã cố gắng hết sức để phục hồi lại hương dùng trong lễ tế, khuyết điểm duy nhất là khói nhiều.

Một lư hương còn chưa đốt hết, cả khu vườn đã bị khói mù bao phủ, nhưng hôm qua nàng đã điều chỉnh lại công thức, trong khói còn thoang thoảng mùi hương ngọt ngào, ngoài việc bản thân có thể bị ám mùi, không có vấn đề gì lớn.

Lúc này trong vườn nổi lên một trận gió, khói mù không ngớt bị thổi lên trời, hoa trong giỏ cũng bị thổi bay lả tả khắp đất.

A Triền ngẩng đầu nhìn lên trời, tuy không cảm nhận được gì, nhưng chắc chắn tổ tiên rất hài lòng với lễ cúng của nàng.

Đúng lúc này, trên bức tường bên cạnh đột nhiên ló ra một cái đầu: "Quý cô nương." Giọng nói của người này nghe quen tai, A Triền quay đầu nhìn lại, đó không phải là Giang Khai sao? "Giang đại nhân, sao ngài lại ở trên tường nhà ta?" A Triền chớp chớp mắt, trong con ngươi đầy vẻ kinh ngạc. "Đại nhân gõ cửa bên ngoài, mãi không thấy ai trả lời, nên bảo thuộc hạ đến đây tìm cô nương." Giang Khai nói. "Bạch đại nhân cũng đến sao, có chuyện gì vậy?" A Triền thầm nghĩ, chẳng lẽ là đến đưa da hổ cho mình?

Giang Khai cười gượng một tiếng, không giải thích.

A Triền đứng dậy đi về phía sân trước, đi được một đoạn ngắn, quả nhiên nghe thấy tiếng vòng cửa bị đập vang.

Nàng tiến lên mở cửa, thấy Bạch Hưu Mệnh mặc một bộ quan bào màu đỏ son, chắp tay sau lưng đứng ngoài cửa, sau lưng hắn còn có một đội vệ sĩ Minh Kính Ti.

Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh Bạch Hưu Mệnh gõ cửa trông có vẻ xa lạ, chưa từng gặp.

Lúc này, Giang Khai đã từ phía tường ngoài vườn vòng lại, yên

tĩnh đứng sau lưng Bạch Hưu Mệnh. "Bạch đại nhân, ngài tìm ta có việc gì sao?" A Triền hỏi. "Cô vừa làm gì trong vườn?" "Cúng tổ tiên ạ." A Triền vẻ mặt nghi hoặc, "Có vấn đề gì sao?" Không phải nói đây là tập tục của nhân loại sao? "Dẫn chúng ta đi xem." Giọng Bạch Hưu Mệnh không hề cứng rắn, nhưng không cho phép từ chối. "Được thôi." A Triền cảm thấy những người này có chút kỳ quái, quay người dẫn họ vào nhà mình, đi về phía khu vườn.

Vừa vào đến vườn, tất cả mọi người đều bị làn khói mù mịt phả vào mặt. "Bạch đại nhân ngài xem, ta đã nói rồi mà, chuyện này rõ ràng không bình thường." Người đàn ông trung niên gõ cửa lúc nãy lên tiếng.

Bạch Hưu Mệnh không để ý đến ông ta, tiếp tục đi về phía trước, sau đó nhìn thấy những tảng đá A Triền dựng lên, đồ cúng đơn sơ bày ra, và cả một lư hương đầy nhang. "Cô đang cúng tế cái gì?" Bạch Hưu Mệnh lại hỏi một lần nữa. "Tiên tổ ạ, vừa nãy không phải đã nói rồi sao." "Bài vị đâu?" A Triền thản nhiên nói: "Ta có nhớ tên họ đâu, dùng đá thay thế một chút, tiên tổ sẽ không để ý đâu." "Vậy số hương này là sao?" Bạch Hưu Mệnh nhìn lư hương vẫn đang không ngừng tỏa khói, trong mắt hiếm khi xuất hiện vài phần nghi hoặc. "Đó là hương hỏa dâng lên cho tiên tổ." Bạch Hưu Mệnh im lặng nhìn A Triền một lúc, mới mở miệng hỏi: "Ai dạy cô cúng tổ tiên như vậy?" "Ta tự nghiên cứu." A Triền rất vui vẻ chia sẻ kinh nghiệm của mình, "Trong sách đều nói, người xưa dùng khói để giao tiếp với tiên tổ, nhiều khói như vậy, tiên tổ chắc chắn sẽ rất vui, có khi tối nay còn báo mộng khen ta nữa." Ngoài Bạch Hưu Mệnh ra, những người còn lại có mặt đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Đặc biệt là người đàn ông trung niên kia, chính ông ta đã gọi vệ sĩ Minh Kính Ti đang tuần tra đến, kết quả người ta thật sự đang nghiêm túc cúng tổ tiên, chuyện này thật khó xử.

Giang Khai thấy đại nhân nhà mình nửa ngày không nói nên lời, đành phải uyển chuyển nói: "Quý cô nương, khói dày đặc thế này, có khi sẽ làm ngạt tiên tổ của cô đấy." "Không thể nào, đây là hương ta đặc biệt làm cho tiên tổ, tiên tổ nhất định sẽ thích." A Triền phần lớn thời gian đều cực kỳ tự tin.

Hơn nữa nàng dùng chính là phương thuốc làm hương cúng tổ tiên ngày xưa, làm sao có thể xảy ra vấn đề được.

Giang Khai bại trận, chuyện này vẫn phải dựa vào đại nhân nhà hắn.

Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng lên tiếng: "Khói của cô có thể giao tiếp với tiên tổ hay không thì chưa biết, nhưng hàng xóm xung quanh cô sắp bị hun chết rồi, họ thậm chí còn nghi ngờ cô đang tiến hành tà tế, định đốt nhà, đem họ cùng hiến tế luôn." Bây giờ đến lượt A Triền không nói nên lời, nhà bên là ai vậy, sao lại không có kiến thức thế?

Người đàn ông trung niên nghe A Triền nói xong, trên mặt lộ ra chút ngượng ngùng, lên tiếng giải thích: "Khói trong phủ cô nương quả thật quá lớn, là tại hạ hiểu lầm." Thực ra chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách ông ta, trước đây ở Thượng Kinh không phải là không có những kẻ điên rồ nhân dịp Tết Trung Nguyên gây chuyện.

Có một số người ngấm ngầm thờ cúng những thứ không nên thờ, mỗi khi đến những ngày như Tết Trung Nguyên, ý chí sẽ trở nên đặc biệt yếu ớt, rất dễ bị thao túng.

Đồ cúng mà những thứ đó yêu cầu không phải là tam sinh thông thường, mà là huyết thực.

Mỗi dịp Tết Trung Nguyên, Thượng Kinh đều sẽ bắt được những người như vậy, đều gây ra chút chuyện.

Nếu không phải vậy, Minh Kính Ti cũng sẽ không vào ngày Tết Trung Nguyên mà dốc toàn lực đi tuần tra trong kinh thành.

A Triền liếc nhìn người đàn ông trung niên, chắc hẳn đối phương là quản sự của phủ bên cạnh.

Thái độ của đối phương tốt như vậy, ngược lại khiến A Triền có chút ngại ngùng, nói đi nói lại cũng là do nàng chỉ nghĩ đến việc làm cho tổ tông vui lòng mà quên mất vấn đề hàng xóm láng giềng.

Nàng vội nói: "Là do ta đã thắp quá nhiều hương, làm phiền đến quý phủ." Thấy hai người đã giải trừ hiểu lầm, xác nhận A Triền chỉ đơn thuần là đang cúng tổ tiên, Bạch Hưu Mệnh định dẫn người rời đi.

Thấy hắn định đi, A Triền đuổi theo sau lưng gọi hắn: "Bạch đại nhân." "Còn có việc gì?" Bạch Hưu Mệnh bước chậm lại.

Giang Khai thấy vậy vội vàng dẫn thuộc hạ và người đàn ông trung niên kia nhanh chóng rời đi. "Tấm da hổ của ta a, ngài có phải đã quên rồi không?" "Không quên, da hổ đang ở trong phủ của ta, nếu cô vội cần, có thể đến phủ ta lấy." A Triền giọng điệu đầy nghi hoặc: "Tại sao lại ở trong phủ của ngài?" "Bởi vì Chỉ huy sứ cũng để mắt đến tấm da hổ đó, bản quan đành phải lấy da hổ đi trước." Giọng Bạch Hưu Mệnh bình thản, phảng phất như vị Chỉ huy sứ trong miệng không phải là cấp trên của hắn vậy.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người giao nhau, A Triền đột nhiên tâm lĩnh thần hội, lớn tiếng khen ngợi: "Đại nhân quả thật là một vị quan tốt hết lòng vì dân!" Sắc mặt Bạch Hưu Mệnh không đổi, dường như không mấy hài lòng.

A Triền vắt óc tìm kiếm những lời hay ý đẹp nhưng không thành, sau đó quả quyết từ bỏ. "Hay là hôm khác ta mời đại nhân dùng bữa?" Giao tiếp của loài người, mời ăn cơm mới là chân thành nhất, đây là

đạo lý mà A Triền học được sớm nhất. "...Được, bản quan chờ." Thấy Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng đồng ý, A Triền lập tức hỏi dồn: "Đại nhân còn chưa cho ta biết địa chỉ nhà ngài?

Khi nào đi thì tiện, hôm nay được không?

Ngài có ở nhà không?" Bạch Hưu Mệnh nói địa chỉ một lần, kiên nhẫn trả lời câu hỏi của nàng: "Cô có thể đến bất cứ lúc nào, bản quan hôm nay sẽ không về phủ." "Ồ, vậy người trong phủ đại nhân có nhận ra ta không?" A Triền lại hỏi. "Không nhận ra, nhưng họ nhận ra bạc, một nghìn lượng đừng quên." Bạch Hưu Mệnh nhắc nhở.

A Triền bĩu môi, được thôi.

Bạch Hưu Mệnh hôm nay dường như thật sự rất bận, chỉ nói với A Triền vài câu, liền dẫn thuộc hạ vội vã rời đi.

A Triền đóng cửa quay lại vườn, chờ lư hương này cháy hết, không dám cắm đầy lư hương nữa, chỉ đốt bảy tám nén hương cháy từ từ, khói lập tức ít đi rất nhiều.

Mãi đến khi Trần Tuệ từ nghĩa địa nhà họ Trần ở ngoại ô trở về, hương của A Triền vẫn chưa cháy hết, nhưng nàng đã tự hun mình rất thơm rồi.

Dùng xong bữa trưa, A Triền tiếp tục ở trong vườn đốt hương, nàng không nhịn được nghĩ, cúng tổ tiên thật sự quá mệt mỏi, năm nay kinh nghiệm không đủ, năm sau nhang tăm nàng phải làm thành loại thô, như vậy sẽ không cần phải canh chừng đốt hương nữa.

Cây hương cuối cùng cháy hết, chân trời một mảng ráng đỏ, mặt trời đã sắp lặn rồi.

A Triền đứng dậy, vươn vai một cái, để đồ cúng trong vườn không động đến, quay người về sân trước. 87.

Chương 72

Trần Tuệ đang nằm trên ghế tựa đọc cuốn 'Bách Chiến Thần Tướng Lục' tập ba mà A Triền nhiệt liệt giới thiệu cho nàng, A Triền thấy vậy liền sáp lại hỏi: "Tuệ nương, bây giờ là giờ gì rồi?" Trần Tuệ đặt sách xuống nhìn sắc trời, đáp: "Khoảng cuối giờ Thân, đói chưa?" "Không đói." A Triền tính toán thời gian, từ nhà mình đến phủ Bạch Hưu Mệnh chắc không đến một canh giờ, vừa hay có thể nhân lúc hôm nay có thời gian lấy da hổ về.

Thế là nàng nói: "Tuệ nương, lấy một nghìn lượng ngân phiếu ra, chúng ta đến phủ Bạch đại nhân lấy da hổ." Trần Tuệ trước đó đã nghe A Triền nói về chuyện này, không ngờ nàng thật sự dùng một nghìn lượng đã mua được một tấm da hổ yêu, vị Bạch đại nhân đó đối với A Triền thật là hào phóng. "Được." Trần Tuệ nhận lời rồi quay người đi lấy ngân phiếu, A Triền cũng về phòng thay một bộ váy sam tề hung màu xanh nhạt thêu hoa văn triền chi.

Hai người thu dọn xong xuôi, Trần Tuệ lái xe ngựa theo địa chỉ A Triền đưa đi đến phủ Bạch Hưu Mệnh.

Vị trí nhà của Bạch Hưu Mệnh rất gần hoàng cung, những ngôi nhà ở đây đều là hoàng đế ban thưởng cho những thần tử được coi trọng nhất, do đó khu vực này rất ít thấy dân thường.

Xe ngựa dừng lại bên ngoài phủ Bạch Hưu Mệnh, A Triền xuống xe theo bản năng nhìn tấm biển trên cổng phủ.

Trên đó chỉ có một chữ 'Bạch', tỏ ra chủ nhân của ngôi nhà này không mấy quan tâm đến nơi đây.

A Triền lại nhìn thêm vài lần, mới cùng Trần Tuệ tiến lên gõ cửa.

Người gác cổng nghe nói nàng đến lấy đồ cũng không hỏi nhiều,

quay người đi gọi quản sự trong phủ.

Không lâu sau, người gác cổng đó đã quay lại, sau lưng còn có một người đàn ông trung niên mặc trang phục thái giám.

Người đó mặt trắng không râu, trên mặt tươi cười, trông có vẻ là một người tính tình không tồi.

Thấy A Triền, Ninh công công tiến lên hành lễ: "Quý cô nương, tạp gia họ Ninh, cô nương cứ gọi ta là Ninh công công là được." "Ninh công công hảo." A Triền chào đối phương, giọng nói ngọt ngào mềm mại.

Ninh công công lập tức cười tươi: "Quý cô nương hảo." Ông không nhịn được nhìn A Triền thêm vài lần, thầm nghĩ, vị cô nương này trông thật yếu đuối, nhưng quả thật xinh đẹp, chắc hẳn tính tình có điểm đáng khen ngợi.

Công tử nhà mình lần đầu tiên vì người khác mà hao tâm tổn sức như vậy, còn đặc biệt phái người đến báo cho ông biết vị Quý cô nương này sẽ đến cửa, có lẽ sợ hạ nhân nào trong phủ không có mắt, làm khó vị cô nương này.

Còn có tấm da hổ yêu thượng hạng mà công tử mang về phủ mấy hôm trước, công tử nhà mình trước nay không bao giờ động đến đồ của yêu tộc, ông còn tưởng mang về phủ là để tặng cho Vương gia, không ngờ lại là cho vị cô nương này.

Ninh công công dẫn A Triền và Trần Tuệ vào phủ chờ đợi, hai người ở chính sảnh chờ không lâu, thì thấy bốn người khiêng một tấm da hổ được cuộn thành ống, bên ngoài còn bọc một lớp gấm đoạn ra.

Bốn người đặt da hổ xuống, Ninh công công tiến lên cởi lớp vải bọc bên ngoài ra, để A Triền xem.

Da hổ được lột nguyên tấm, sau khi thuộc da lông vẫn đen nhánh

bóng loáng, A Triền đưa tay sờ thử, vẫn là cảm giác quen thuộc.

Kiểm tra hàng xong, Trần Tuệ đưa ngân phiếu ra.

Ninh công công cười tủm tỉm nhận ngân phiếu, lại bảo hạ nhân bọc da hổ lại, khiêng lên xe ngựa.

Lấy được da hổ, A Triền liền đứng dậy cáo từ, Ninh công công tiễn họ ra đến tận cửa, mãi đến khi xe ngựa đi xa rồi, ông vẫn còn ngóng về phía đó.

Vì trên xe ngựa có thêm một tấm da hổ nặng trịch, trên đường về, tốc độ của xe ngựa rõ ràng chậm lại.

Xe ngựa đi được một đoạn đường, trong tầm mắt vẫn là một mảng tường trắng.

Nàng nhớ Bạch Hưu Mệnh đã nói, bên phải nhà hắn là phủ Tống Quốc công, vậy thì đây chính là Quốc công phủ rồi?

A Triền không khỏi cảm thán, không hổ là nhà do hoàng đế ban, đi xe ngựa xa như vậy, mà vẫn chưa ra khỏi phạm vi tường rào nhà người ta.

Đúng lúc này, một bóng người quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của A Triền, người đó một tay chống tường, đang loạng choạng đi về phía trước, dường như không khỏe trong người.

A Triền khẽ nhíu mày, nàng vén rèm xe ngựa, chỉ về phía người đó nói với Trần Tuệ đang lái xe: "Tuệ nương, ngươi xem người đó có phải là Tống công tử không?" Trần Tuệ nhìn về phía đó vài lần rồi cho dừng xe ngựa, nói với A Triền: "Ngươi ở đây chờ, ta qua đó xem sao." A Triền gật đầu, nhìn Trần Tuệ đi về phía người nọ.

Kết quả là nàng vừa mới đi tới, người kia đột nhiên lảo đảo rồi ngã vật xuống đất.

A Triền giật mình, vội nhảy xuống xe.

Khi đến gần, nàng lập tức nhận ra người nằm trên đất với sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền chính là Tống Nghiễn. "Tống công tử, Tống công tử?" A Triền ngồi xổm bên cạnh Tống Nghiễn, gọi hai tiếng nhưng không có bất kỳ phản ứng nào. "Chúng ta đưa hắn đến y quán trước đã," Trần Tuệ nói bên cạnh. "Được." A Triền gật đầu, định đỡ Tống Nghiễn dậy thì bị Trần Tuệ giơ tay cản lại.

Nàng xốc một cánh tay của Tống Nghiễn lên, kéo nửa người trên của hắn dậy, rồi khom lưng dùng sức một chút là vác thẳng người nọ lên vai.

Trong xe ngựa vốn đã không còn nhiều không gian vì tấm da hổ lớn, sau khi đặt Tống Nghiễn vào, A Triền bèn ngồi ra ngoài nói chuyện phiếm với Trần Tuệ. "Không biết Tống công tử rốt cuộc bị làm sao nữa, hai lần gặp này thấy hắn dường như càng lúc càng suy yếu," A Triền nói. "Có lẽ là mắc bệnh cấp tính chăng?" Trần Tuệ quay đầu nhìn thoáng qua, lại nói: "Ta nhớ Từ lão bản nói hắn sống ở phường An Bình, sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện ở đây?" Nơi này cách phường An Bình không phải là gần, đi đi về về e là mất hơn nửa ngày trời. "Ai mà biết, có thể bên này có bà con thân thích giàu có, đến thăm hỏi chăng?" A Triền nói xong đột nhiên liếc nhìn về hướng Tống Quốc Công phủ, "Nói đến đây, Tống công tử cũng họ Tống, chẳng lẽ là họ hàng của Tống Quốc Công?" Xe ngựa nhanh chóng chạy đến ngoài một y quán, cuộc đối thoại của hai người cũng dừng lại tại đây.

A Triền xuống xe ngựa trước, gọi đại phu ra.

Vị đại phu đang ngồi trong y quán nghe nói có bệnh nhân hôn mê bất tỉnh thì vội vàng đi ra.

Còn chưa ra khỏi y quán đã thấy một nữ tử vác bệnh nhân vào.

Trong phút chốc, ông ta không biết nên trách đối phương quá thô

lỗ với bệnh nhân, hay nên kinh ngạc trước sức lực của nàng.

Đợi Trần Tuệ vác người vào, đại phu không còn lòng dạ nào suy nghĩ chuyện khác, vội nói: "Mau đặt cậu ta lên giường, để ta xem thử." Sau khi Tống Nghiễn được đặt lên giường gỗ, A Triền và Trần Tuệ đứng bên cạnh nhìn đại phu chẩn mạch cho hắn.

Một lúc sau, đại phu dường như có chút nghi hoặc, lại đổi sang tay kia để bắt mạch. "Cũng không có bệnh gì a," đại phu lẩm bẩm. "Đại phu, rốt cuộc hắn bị làm sao vậy?" A Triền thấy vẻ mặt đại phu có chút kỳ quái, tưởng là gặp phải bệnh nan y, không nhịn được hỏi.

Đại phu đứng dậy, nói với họ: "Vị công tử này không hề bị bệnh." "Nhưng hắn đang đi đường thì đột nhiên ngất xỉu." Vị đại phu suy nghĩ một lát rồi nói: "Có thể là do hắn bẩm sinh thể trạng yếu, vừa rồi ta bắt mạch cho hắn, thân thể hắn suy nhược nghiêm trọng, nếu muốn như người thường thì cần dùng thuốc bổ bồi dưỡng quanh năm mới được." "Nhưng thưa đại phu, mấy ngày trước hắn vẫn chưa yếu đến thế." "Chuyện này..." Vị đại phu ngập ngừng, "Có lẽ đã xảy ra biến cố gì đó, kích động đến vị công tử này cũng không chừng." Lời chẩn đoán của vị đại phu này nghe không mấy thuyết phục, nói đơn giản, ông ta có hơi giống lang băm trong truyền thuyết.

A Triền và Trần Tuệ qua một bên bàn bạc, quyết định đổi y quán khác xem sao.

Từ chối thuốc bổ thân mà đại phu giới thiệu, trả mười văn tiền phí chẩn bệnh xong, Trần Tuệ lại vác người về xe.

Bị giày vò qua lại như vậy một phen, Tống Nghiễn vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

A Triền trở lại xe ngựa, xoay người vén rèm lên, Tống Nghiễn đang co chân nằm trong xe, đầu hướng ra ngoài.

Nhìn hắn một hồi, A Triền đưa tay vạch mí mắt Tống Nghiễn ra, nàng luôn cảm thấy sự suy yếu đột ngột của Tống Nghiễn không bình thường.

Kết quả là vừa vạch mí mắt hắn ra, A Triền đã hít vào một hơi khí lạnh.

Trần Tuệ thấy sắc mặt A Triền khác thường, thuận theo ánh mắt của nàng nhìn qua, lập tức thấy được tròng mắt của Tống Nghiễn.

Tròng mắt vốn nên đen trắng rõ ràng, lúc này lại đen kịt một màu.

A Triền nhìn chằm chằm vào con ngươi đen ngòm đó nghiên cứu một lúc, cảm giác có chút giống như bị quỷ nhập, nhưng quỷ quái nhập vào thân đều là để báo oán, sao lại ngất xỉu không tỉnh lại được? "Đây là tình huống gì, hắn không phải người?" Trần Tuệ lộ vẻ kinh ngạc, hiếm khi bị dọa đến vậy. "Chắc là không phải." A Triền sờ vào bên cổ hắn, nhiệt độ cơ thể và mạch đập đều có, lại quay đầu hỏi Trần Tuệ: "Ngươi có cảm nhận được âm khí trên người hắn không?" Trần Tuệ lắc đầu: "Trên người hắn không có âm khí, nhịp tim, khí vị, thậm chí tốc độ lưu thông máu của hắn đều giống hệt người bình thường." Nàng là hoạt thi, bản thân chính là âm vật, đối với âm khí cảm ứng vô cùng nhạy bén.

A Triền trầm tư: "Không phải bị quỷ nhập, vậy thì là thứ gì?" "Còn đưa hắn đến y quán không?" Trần Tuệ hỏi.

A Triền lắc đầu: "Thôi bỏ đi, dù sao cũng quen biết đã lâu, cứ đưa về nhà trước đã." Nếu để người khác phát hiện sự khác thường của hắn, tám phần sẽ kinh động đến Minh Kính Ti, đợi đến khi Tống Nghiễn tỉnh lại, không chừng đã vào Trấn ngục rồi.

A Triền cảm thấy ít nhất cũng nên làm rõ rốt cuộc trên người Tống Nghiễn đã xảy ra chuyện gì rồi mới quyết định nơi ở của hắn.

Nàng càng muốn biết hơn, Tống Nghiễn mà mình quen biết... có phải là Tống Nghiễn không?

Tống Nghiễn tỉnh lại, trước mắt là một mảng tối tăm.

Hắn cử động thân thể cứng đờ, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường.

Hắn nhớ trước khi hôn mê, mình vẫn chưa đi ra khỏi phạm vi tường ngoài của Tống Quốc Công phủ, nơi này rõ ràng không phải là trên đường lớn.

Tống Nghiễn vịn mép giường ngồi dậy, nương theo ánh trăng lọt qua khe cửa sổ tìm được vị trí của cửa rồi đi qua mở ra.

Cửa vừa mở, ánh trăng trắng lạnh liền chiếu vào.

Tống Nghiễn ngẩng đầu nhìn lên trời, trên không trung treo một vầng trăng tròn, hắn lúc này mới nhớ ra, hôm nay là Tết Trung Nguyên.

Cửa mở ra, trong sân yên tĩnh không một tiếng động.

Tống Nghiễn nương theo ánh trăng sáng đứng ở cửa nhìn quanh, không thấy một ai.

Hắn do dự gọi một tiếng: "Có ai không?" Không có ai đáp lại.

Tống Nghiễn khẽ nhíu mày, nếu là chủ nhân nơi này cứu hắn, chưa chào hỏi chủ nhân đã rời đi thì có vẻ không ổn.

Nhưng thời gian muộn thêm chút nữa, e là sắp đến giờ giới nghiêm.

Đang lúc hắn suy nghĩ có nên rời đi hay không, một giọng nói vang lên từ cách đó không xa: "Tống công tử, ngươi tỉnh rồi." Giọng nói này có chút quen tai, Tống Nghiễn quay đầu nhìn qua, thấy một bóng người đứng dưới hành lang, nhìn kỹ lại, trong lòng lập tức yên ổn:

"Trần phu nhân." Hắn và Trần Tuệ không thân, ít nhất là không thân thiết như với A Triền, chỉ biết nàng họ Trần, trước đây từng lấy chồng, ngày thường không thích nói chuyện. "Là người đã cứu ta?" "Ta và A Triền trên đường về phủ tình cờ gặp Tống công tử ngất trên đường, bèn đưa ngươi đi gặp đại phu." "Thì ra là vậy, đa tạ phu nhân." Sau đó hắn có chút nghi hoặc hỏi: "Quý cô nương không có ở đây sao?" "Ồ, nàng ấy cùng bạn đi ra bờ sông thả đèn rồi, một lát nữa sẽ về." Trong lúc hai người đang nói chuyện, cửa ngoài bị gõ vang, Trần Tuệ khẽ cúi người với Tống Nghiễn rồi qua mở cửa cho A Triền.

Ngoài cửa, A Triền tay cầm hai cây tò he, đang vẫy tay tạm biệt Lâm Tuế.

Lâm Tuế cùng đại ca đi về phía tướng quân phủ, A Triền cũng bước vào nhà. "Tống công tử đã tỉnh rồi." Nhận lấy cây tò he có chút giống mình mà A Triền đưa tới, Trần Tuệ cười một tiếng, khẽ nói với nàng.

A Triền đi vào sân chính, phát hiện trong sân không thắp một ngọn đèn nào, Tống Nghiễn thì đang đứng ở cửa phòng bên.

Trần Tuệ xoay người về phòng lấy đóm lửa, thắp sáng đèn lồng trong sân.

Dưới ánh đèn lồng, A Triền phát hiện mắt của Tống Nghiễn đã trở lại bình thường.

Tống Nghiễn thấy A Triền, vội vàng cảm tạ: "Hôm nay đa tạ Quý cô nương ra tay tương cứu." "Tống công tử không cần khách sáo, chỉ là ta có một thắc mắc, hy vọng Tống công tử có thể giải đáp." A Triền vẫn cầm cây tò he rất giống mình, ánh mắt trong veo nhìn hắn. "Quý cô nương xin cứ nói?" "Tống công tử là người sao?" Câu hỏi này thực sự khiến Tống Nghiễn bất ngờ.

Hắn sững sờ, giọng điệu có một sự cứng nhắc khó nhận ra: "Quý cô nương sao lại nói vậy?" A Triền mỉm cười với hắn: "Tống công tử tỉnh lại đã soi gương chưa?

Mắt của ngươi bây giờ vẫn còn màu đen, không có lòng trắng đâu." Tống Nghiễn theo phản xạ đưa tay sờ mắt. "Ngươi vậy mà không hề kinh ngạc, xem ra ngươi sớm đã biết sự khác thường của mình rồi." Động tác của Tống Nghiễn cứng đờ.

Ai ngờ A Triền lại nói: "Lừa ngươi đấy, lúc cứu ngươi thì còn đen, bây giờ đã bình thường lại rồi." Đối phương chỉ ba câu đã khiến mình lộ sơ hở, Tống Nghiễn không khỏi cười khổ: "Quý cô nương, tại hạ..." "Ngươi là người sao?" A Triền lặp lại câu hỏi của mình lần nữa.

Im lặng hồi lâu, Tống Nghiễn cuối cùng cũng thừa nhận: "Tại hạ không phải là người." "Ồ." Vẻ mặt A Triền không hề bất ngờ, trên mặt chỉ có sự tò mò, "Vậy Tống Nghiễn là tên của ngươi, hay là tên của cỗ thân thể này?" "Làm sao ngươi biết?" Tống Nghiễn không trả lời câu hỏi của nàng mà hỏi ngược lại.

A Triền cũng không giấu giếm: "Đại phu nói thân thể ngươi bình thường, chỉ là rất suy yếu, chứng tỏ cỗ thân thể này là một người bình thường.

Nhưng trên người ngươi lại xuất hiện dị thường, rất giống tình huống bị nhập, ta cứ đoán bừa, không ngờ lại đoán trúng." Sau khi được giải đáp, Tống Nghiễn thở dài một tiếng: "Tống Nghiễn là tên của tại hạ." "Vậy ngươi là... nghiên mực thành tinh?" Trong tên có một chữ "nghiễn", tinh quái rất thích đặt tên như vậy.

Tuy loại yêu quái này có hơi hiếm, nhưng nếu tồn tại lâu năm, có được cơ duyên cũng không phải là không thể thành tinh.

Chương 73

Tống Nghiễn lắc đầu: "Tại hạ là Mặc linh." "Mặc linh?" Lần này A Triền thật sự rất kinh ngạc, "Mặc linh trong truyền thuyết, chỉ có thể sinh ra linh trí nhờ tài khí của người khác điểm hóa ư?" "Phải." "Ồ, thảo nào vừa rồi mắt ngươi màu đen, ta còn tưởng là âm vật nhập vào, ra là màu của mực." A Triền tỏ ra đã hiểu.

Sau đó lại dùng ánh mắt nhìn một giống loài quý hiếm mà nhìn Tống Nghiễn một lúc lâu.

Tuy Mặc linh cũng là từ nghiên mực mà sinh ra linh trí, nhưng lại hoàn toàn khác với nghiên mực tinh.

Một là tinh quái, một là linh vật.

Tinh quái bình thường sinh ra linh trí phải mất rất nhiều năm tháng, nhưng Mặc linh thì khác, chúng vừa sinh ra đã có trí tuệ rất cao.

Mặc linh chỉ sinh ra vì nhân tộc, người có tài năng lớn của nhân tộc mới có khả năng điểm hóa ra Mặc linh.

A Triền lục lọi trong đầu những thông tin về Mặc linh, rất ít, bởi vì Mặc linh quá hiếm thấy.

Sau khi người điểm linh chết đi, Mặc linh cũng sẽ tiêu tan, tuổi thọ của chúng ngắn hơn nhiều so với các linh vật khác.

Ngoại trừ người điểm linh, người khác rất ít có cơ hội tìm hiểu chúng.

Những gì nàng biết đều là những mẩu chuyện nghe được mà tác giả viết trong một số sách tạp nham, không được chi tiết lắm.

Nghĩ đến đây, A Triền không nhịn được hỏi: "Tại sao ngươi lại nhập vào người khác, người điểm linh của ngươi là ai, người đó ở

đâu?" Sau một hồi im lặng kéo dài, Tống Nghiễn cuối cùng cũng lên tiếng: "Người đó chết rồi, để sống tiếp, ta chỉ có thể nhập vào thân thể người khác." A Triền cuối cùng cũng hiểu tại sao sắc mặt Tống Nghiễn càng lúc càng khó coi, thân thể cũng ngày một suy yếu.

Bởi vì hắn quá yếu, đã lấy đi sinh mệnh lực của cỗ thân thể này, dẫn đến thân thể bị nhập cũng suy yếu theo, đây là một vòng tuần hoàn ác tính. "Ngươi không thể rời khỏi cỗ thân thể này, nhập vào người khác sao?" Lúc này Trần Tuệ mở miệng hỏi một câu.

Tống Nghiễn lắc đầu: "Không được, ta đã rất yếu rồi, rời khỏi thân thể hắn, có thể sẽ lập tức tan biến.

Ta còn có tâm nguyện chưa hoàn thành, không thể chết được." "Người điểm linh của ngươi là ai?" A Triền hỏi.

Tống Nghiễn cụp mắt xuống, chuyện nên nói và không nên nói hắn đều đã nói cho A Triền, những chuyện khác cũng không cần phải giấu giếm nữa. "Quý cô nương chắc đã từng nghe qua tên của người ấy, người ấy tên là Tống Dục." Quả nhiên a, A Triền thầm thở dài.

Chấp niệm muốn sống của Mặc linh không phải xuất phát từ bản thân nó muốn sống, mà là có liên quan đến người điểm linh.

Nghĩ lại những ngày qua, đầu tiên là thư của Bảo Mộc tiên sinh được gửi đến Thượng Kinh.

Một cuốn 'Phục cừu ký', đã dấy lên vô số sự tò mò của mọi người đối với Tống Quốc Công phủ.

Sau đó lại có người đến Thượng Kinh dâng cáo trạng, để cho khổ chủ trong 'Phục cừu ký' chính thức xuất hiện trước mặt mọi người.

Tiếc là, 'Phục cừu ký' trong hiện thực tuy đã kết thúc, nhưng hung thủ trong sách lại không bị pháp luật trừng trị, vì có người khác nhận tội thay, hắn đã thoát khỏi sự trừng phạt. "'Phục cừu ký' là ngươi

viết?" Lúc đọc sách A Triền đã thấy có chút kỳ lạ, tác giả của cuốn sách này dường như đang viết từ góc độ của một người ngoài cuộc.

Nếu nội dung sách là thật, vậy người đó là ai?

Làm sao người đó biết được chân tướng?

Nếu là Mặc linh bên cạnh người bị hại, dường như có thể giải thích được. "Quý cô nương thật thông tuệ." Tống Nghiễn tán thưởng một câu. "Vậy những gì ngươi viết, đều là chuyện đã xảy ra thật?" "Đúng vậy." Hắn biết A Triền muốn hỏi gì, không đợi nàng mở miệng đã nói tiếp, "Nửa đời trước của Tống Dục cũng giống như trong sách đã viết, có được rất ít, luôn luôn mất đi.

Ta là một khối nghiên mực rất bình thường mà chàng mua ở ven đường, chàng đặt tên cho ta là Tống Nghiễn.

Chàng sẽ đọc cho ta nghe những bài văn chàng viết, sẽ đặt ta ở đối diện chàng, rồi tự mình đánh cờ với chính mình, chàng còn viết mấy bài thơ ca ngợi ta.

Không biết từ ngày nào, ta đột nhiên sinh ra linh trí, ta sợ dọa chàng, còn chưa kịp nói cho chàng biết sự tồn tại của ta, kẻ giết chàng đã xuất hiện." Cảm nhận được nỗi bi thương dưới giọng nói bình tĩnh của Tống Nghiễn, A Triền trong lòng có chút không nỡ, Mặc linh... có trí tuệ rất cao, nhưng chúng không có sức mạnh. "Trước khi chết Tống Dục hỏi người kia tại sao lại giết chàng, người kia dường như muốn chàng chết được minh bạch, bèn nói hết chân tướng cho chàng.

Còn luôn miệng nói, Tống Quốc Công phủ có lỗi với chàng, nhưng vì tương lai của Quốc Công phủ, đành phải để chàng chết đi.

Sau đó người kia dứt khoát giết chết Tống Dục, lại không ngờ rằng, ta cũng đã nghe được chân tướng." Lúc đó, hắn chỉ có thể trốn trong khối nghiên mực tầm thường đó, nhìn mọi chuyện xảy ra, mà

không thể làm gì.

Người điểm linh của hắn đã chết, hắn vốn cũng nên tiêu tan.

Có lẽ là chấp niệm quá sâu, cũng có lẽ là vì nguyên nhân khác, hắn có thể cảm giác được mình đang suy yếu, nhưng không lập tức biến mất.

Sau này, Tống Dục được họ hàng chôn cất, đồ đạc của chàng cũng bị những người họ hàng đó bán đi.

Hắn lại một lần nữa trở về sạp hàng rong, vào lúc hắn sắp tan biến, đã gặp một thư sinh.

Thư sinh đó dùng mười mấy văn tiền mua hắn, lúc thư sinh ngủ say, hắn đã nhập vào thân thể thư sinh, trở thành Tống Nghiễn.

Sau đó, đến Thượng Kinh.

Nguyên tác giả của 'Phục cừu ký' đích thân kể lại phần sau của câu chuyện, nhưng A Triền chỉ cảm thấy thất vọng, câu chuyện này chẳng có gì đặc sắc cả.

Người mang mối thù hận đã sớm biến thành một đống xương trắng, người một lòng báo thù cho người ấy, cũng sắp biến mất khỏi thế gian này, còn hung thủ, vẫn đang sống. "Ngươi nên biết, cho dù không rời khỏi cỗ thân thể này, ngươi cũng không cầm cự được bao lâu nữa." A Triền nói với Tống Nghiễn. "Ta biết... ta biết mà.

Ta vốn định rời đi trước khi thân thể hắn không chịu nổi nữa, ta chỉ là quá không cam tâm.

Ta đã dùng nhiều thời gian như vậy, nghĩ ra nhiều cách như vậy, nhưng luật pháp thế gian căn bản không rơi xuống đầu bọn họ." Giọng Tống Nghiễn đầy bi phẫn và bất lực, "Tống Dục rõ ràng đã nói, luật pháp Đại Việt sẽ trừng phạt tất cả những kẻ phạm sai lầm." A Triền im lặng, ngay cả Trần Tuệ vẫn luôn yên lặng lắng nghe Tống

Nghiễn nói chuyện cũng không nhịn được thở dài một tiếng.

Bất luận là Tống Dục hay Tống Nghiễn trước mắt, đều rất thông minh, còn có tài hoa đầy mình, nhưng họ không hiểu quyền thế, không hiểu vì phần quyền thế này, sẽ có bao nhiêu người cam nguyện làm nô làm tỳ, thậm chí hiến dâng cả tính mạng.

Công đạo mà Tống Nghiễn muốn, luật pháp Đại Việt không thể cho hắn.

Luật pháp không sai, họ cũng không sai, chỉ trách lòng họ quá trong sạch.

A Triền nghĩ, có lẽ thế giới của con người, vốn dĩ đã ô uế như vậy, nếu không, tại sao nàng luôn gặp phải những chuyện như thế này?

Có lẽ vì đã nói hết bí mật cho A Triền, Tống Nghiễn dường như không còn e dè, đem cả chuyện xảy ra hôm nay nói ra hết.

Hắn nói với A Triền: "Ta nghe nói Tống Quốc Công và Tống Hi đều được thả ra, thế là ta đến Tống Quốc Công phủ, muốn dò la một ít tin tức.

Sức mạnh của ta rất yếu, chỉ có thể miễn cưỡng điều khiển một con chuột vào Quốc Công phủ.

Ta đã đợi rất lâu, mới nghe được cuộc đối thoại của hai cha con họ.

Nếu không phải nghe lén được đoạn đối thoại này, ta có lẽ vĩnh viễn cũng không đoán được chân tướng Tống Dục lưu lạc bên ngoài." "Chân tướng?" A Triền trong lòng khẽ động, mọi chuyện không phải đã rõ ràng rồi sao, còn có chân tướng gì nữa?

Nếu thật sự phải nói một cái, vậy chỉ có thể là ban đầu rốt cuộc là ai đã tráo đổi đích tử và thứ tử của Tống Quốc Công?

Người nhận tội nói là hắn tráo, nhưng dân chúng đều cho rằng chuyện này nhất định có liên quan đến kế phu nhân của Tống Quốc Công, dù sao mẹ con họ mới là người hưởng lợi cuối cùng.

Vậy, rốt cuộc là ai? "Là...

Tống Quốc Công sao?" A Triển đột nhiên hỏi.

Tống Nghiễn trong lòng nhất định đã có suy đoán, nhưng chân tướng này khiến hắn cũng trở tay không kịp, rõ ràng đó là một người chưa từng bị nghi ngờ, vậy thì chỉ còn lại Tống Quốc Công.

Một người cha ruột, sao lại tráo đổi hai đứa con trai của mình, rồi còn muốn đưa một trong hai đứa ra khỏi phủ?

Tống Nghiễn giật giật khóe miệng, nhưng không thể nở một nụ cười. "Là ông ta." "Tại sao?" A Triển không hiểu, Tống Nghiễn người đã nghe Tống Quốc Công tự mình nói ra những lời này cũng không thể hiểu nổi.

Không phải nói, con người coi trọng con nối dõi nhất sao?

Tống Dục có điểm nào không tốt sao?

Tống Nghiễn nhìn về phía bóng tối mà ánh đèn lồng không thể chiếu tới, hồi tưởng lại tất cả những gì hắn đã thấy và nghe được nhờ con chuột đó trong Tống Quốc Công phủ.

Khi Tống Hi trở về Quốc Công phủ, Tống Quốc Công đích thân ra cửa đón tiếp, hai cha con hoàn toàn không vì cái chết của Tống Dục ở giữa mà trở nên xa cách.

Tống Quốc Công đưa Tống Hi đến thư phòng của mình, Tống Quốc Công là người yêu tranh, trong thư phòng treo rất nhiều danh họa.

Nếu là trước kia, Tống Nghiễn thấy được, chắc chắn sẽ mừng rỡ

không thôi, nhưng lúc đó sự chú ý của hắn hoàn toàn đặt trên người cha con Tống Quốc Công.

Hắn nghe Tống Quốc Công nói với Tống Hi, nếu không phải Tống Hi tự ý chủ trương, để con nuôi của Tống Thừa Lương đi giết Tống Dục, thì chuyện hôm nay cũng sẽ không xảy ra.

May mà Tống Thừa Lương chủ động gánh tội, mới không để mọi chuyện xấu đi.

Sau đó Tống Hi nhận lỗi, nói chuyện này đều là lỗi của hắn, lúc đầu hắn đột nhiên biết được thân thế của mình, nhất thời khó chấp nhận, cũng sợ Tống Quốc Công biết chuyện, sẽ trả lại thân phận và địa vị vốn thuộc về hắn cho Tống Dục, cho nên mới làm chuyện sai trái.

Nghe những lời này của con trai, Tống Quốc Công không hề động lòng.

Lúc đó Tống Nghiễn chỉ cảm thấy đôi cha con này giả tạo lại máu lạnh, chuyện sai trái mà Tống Hi nói một cách nhẹ nhàng, là phái người giết chết người anh em ruột đã bị hắn thay thế thân phận.

Mà Tống Quốc Công rõ ràng biết đích tử bị thứ tử hãm hại, lại không lộ ra nửa phần đau thương buồn bã.

Hắn vốn tưởng tận mắt chứng kiến bộ mặt xấu xí của đôi cha con này đã đủ khiến hắn buồn nôn, nào ngờ mọi chuyện còn xa mới kết thúc.

Hắn nghe Tống Quốc Công nói với Tống Hi, bao năm nay vì phụ luôn đặt con lên hàng đầu, tại sao con lại cho rằng vì phụ sẽ từ bỏ con mà chọn một đứa con bị bỏ đi?

Tống Hi dường như rất kinh ngạc, hỏi ông ta đứa con bị bỏ đi là có ý gì?

Mãi đến lúc này Tống Quốc Công mới nói ra chân tướng, một chân tướng mà ngay cả đứa con trai ông ta nuôi bên cạnh cũng không biết.

Ông ta nói từ ngày Tống Dục và Tống Hi ra đời, ông ta đã chọn xong thế tử của Tống Quốc Công phủ, người đó chính là Tống Hi, và chỉ có thể là Tống Hi.

Từ trước đến nay không hề có chuyện bế nhầm, cũng không có chuyện hạ nhân tự ý chủ trương, tất cả những điều này, đều là quyết định của Tống Quốc Công.

Sau đó, đôi cha con này còn nói rất nhiều chuyện, mảnh chân tướng nhỏ nhoi mà Tống Nghiễn nghe được lúc đầu cuối cùng cũng được ghép lại hoàn chỉnh.

Con người có thể độc ác đến mức nào?

Tống Nghiễn từ Tế Châu đến Thượng Kinh, đã thấy qua nhiều kẻ làm ác, bọn họ hành vi thô bỉ, bộ mặt xấu xí, nhưng không một ai có thể sánh được với Tống Quốc Công.

Vào khoảnh khắc đó, Tống Nghiễn đã thấy được người khiến hắn buồn nôn nhất trên đời, trớ trêu thay người đó còn có thể đường hoàng nói rằng, tất cả những gì ông ta làm, đều là vì sự hưng thịnh của gia tộc.

Tống Dục từ khi sinh ra đã bị tráo đổi, là mệnh lệnh của Tống Quốc Công.

Tống Dục bao năm qua lần nào thi cử cũng trượt, cũng là do Tống Quốc Công sắp đặt.

Tống Quốc Công tuy không cần đứa con trai này, nhưng không quên lúc nào cũng chú ý đến Tống Dục, không cho chàng nổi danh, không cho chàng có cơ hội xuất hiện ở Thượng Kinh.

Tình thương của một người cha duy nhất mà ông ta dành cho

Tống Dục, có lẽ chính là giữ lại mạng sống cho chàng.

Nhưng tình thương mỏng manh đó, cũng không sánh được với tầm quan trọng của Tống Hi trong lòng ông ta.

Chương 74

Dòng suy nghĩ của Tống Nghiễn chìm trong ký ức không lâu trước đó, một lúc sau hắn mới hoàn hồn.

Hắn nói với A Triền: "Tống Quốc Công nói với Tống Hi, tất cả những gì ông ta làm đều là vì gia tộc.

Tống Hi vừa sinh ra đã được kiểm tra là căn cốt cực tốt, còn Tống Dục kinh mạch tắc nghẽn, không thể tu luyện, cho nên ông ta đã tự quyết, tráo đổi hai đứa con trai.

Bởi vì, thế tử Tống Quốc Công phủ, không thể là một phế vật không thể tu luyện." A Triền hỏi: "Vậy tại sao lại phải đưa Tống Dục đi?

Tống Quốc Công phủ không nuôi nổi hai đứa con trai sao?" Tống Nghiễn im lặng, hắn cũng không biết.

Lúc này, Trần Tuệ lên tiếng: "Bởi vì ti tiện." Nàng nói với hai người: "Tống Quốc Công đã làm chuyện có lỗi với Tống Dục, sao lại bằng lòng để chàng ở trước mặt mình chứ?

Ông ta đương nhiên hy vọng vĩnh viễn không bao giờ gặp lại đứa con trai này, để không phải nhớ lại mình đã từng làm chuyện ti tiện đến mức nào." A Triền cảm thấy, mình có lẽ vĩnh viễn cũng không thể hiểu hết được con người, cũng giống như nàng dù thế nào cũng không thể hiểu được cách làm của Tống Quốc Công.

Trước đây, người ra nhận tội cũng dùng lý do này, nàng nghe xong chỉ cảm thấy quá hoang đường, nhưng bây giờ chân tướng từ miệng Tống Quốc Công nói ra, những lời đó vậy mà lại chính là sự thật.

Tống Nghiễn nói: "Sau khi Tống Hi cho người giết Tống Dục,

Tống Quốc Công đã biết hung thủ là ai rồi, những người sau này dọn dẹp cho Tống Hi, đều là do ông ta phái đi." Tống Nghiễn nói đến đây, đã không thể nói tiếp được nữa.

Hắn đột nhiên cảm thấy may mắn, Tống Dục trước khi chết cũng không biết cha ruột của mình lại là một người như vậy. "Đây chính là lý do ngươi không cam tâm?" A Triền đột nhiên lên tiếng. "Phải, cho dù ta không phải là người, cho dù chuyện này thực ra không liên quan đến ta, nhưng ta chính là không thể chấp nhận được, người điểm linh của ta, vốn nên có một cuộc đời rực rỡ, lại bị hủy hoại trong tay hai kẻ vô liêm sỉ như vậy, bọn họ thậm chí còn là máu mủ của chàng." Tống Nghiễn thở ra một hơi dài, giọng nói ngày càng nhỏ: "Tiếc là ta quá vô dụng, chỉ điều khiển một con chuột, đã khiến ta bị phản phệ.

Ta dường như, nên đi cùng Tống Dục rồi...

Tiếc là, không thể đòi lại công đạo cho chàng." "Ngươi muốn công đạo như thế nào?" A Triền hỏi.

Mặc linh trước mắt này, vì Tống Dục mà sinh ra, cuộc đời vội vã và ngắn ngủi còn chưa bắt đầu đã sắp kết thúc.

Ngay cả trong khoảng thời gian "sống" này, hắn cũng hoàn toàn sống vì Tống Dục.

Điều này không đáng bi thương, chỉ khiến nàng cảm thấy tiếc nuối.

Câu hỏi của A Triền khiến Tống Nghiễn ngẩn ra: "Công đạo như thế nào?" Tống Nghiễn suy nghĩ rất lâu, công đạo mà hắn từng theo đuổi, là công đạo mà Tống Dục tuân theo.

Nhưng Tống Dục đã chết từ lâu, công đạo muốn cầu được căn bản không thể có được.

Tống Nghiễn lẩm bẩm: "Quý cô nương, giết người, không phải

nên đền mạng sao?" "Phải, trên đời này công bằng nhất, chính là câu nói giết người đền mạng." Ánh mắt trong veo của A Triền dừng trên người Tống Nghiễn hồi lâu, cuối cùng nói: "Ta có lẽ có thể khiến ngươi tạm thời sở hữu một chút sức mạnh không thuộc về mình, lúc đó ngươi có thể rời khỏi cỗ thân thể này, đi làm chuyện ngươi muốn làm, ngươi có muốn thử không?" "Đương nhiên." Tống Nghiễn trả lời không chút do dự. "Nhưng sau khi ngươi mượn dùng phần sức mạnh này, có thể sẽ..." Lời nói đến nửa chừng, A Triền đột nhiên dừng lại, "Ngươi hình như vốn cũng không sống được bao lâu nữa." Tống Nghiễn mỉm cười: "Cho nên bất kể phải trả giá thế nào, đối với ta mà nói, đều là lời rồi.

Vận may của ta, thật sự không tệ, đầu tiên gặp được Văn tiên sinh, sau đó lại gặp được ngươi." "Văn tiên sinh đã giúp ngươi?" A Triền tò mò hỏi.

Tống Nghiễn gật đầu: "Ông ấy và Tống Dục giống nhau, đều là người tài hiếm có trên đời, sau khi ta tiếp xúc với ông ấy, đã khá hơn rất nhiều, nếu không gặp được ông ấy, e là cũng không cầm cự được lâu như vậy." "Cho nên để báo đáp Văn tiên sinh, ngươi đã để ông ấy thua liên tiếp mấy ván cờ?" A Triền nói đùa.

Tống Nghiễn nhếch miệng: "Văn tiên sinh sẽ không để ý đâu.

Tiếc là Tống Dục không còn nữa, nếu Văn tiên sinh gặp được chàng, nhất định sẽ coi là tri kỷ." A Triền liếc nhìn Tống Nghiễn, nói với hắn: "Văn tiên sinh cũng xem ngươi là tri kỷ." Tống Nghiễn sững sờ, rồi nở một nụ cười. "Nghiên mực ngươi ký sinh còn giữ bên mình không?" A Triền lại hỏi. "Ở nhà ta, ngươi muốn dùng sao?" "Đúng." A Triền gật đầu, "Sáng mai để Tuệ nương đưa ngươi đi lấy, mấy ngày gần đây, ngươi đều phải ở lại chỗ ta rồi." "Không làm phiền Quý cô nương là tốt rồi." "Không phiền." Đêm đó, Tống Nghiễn ở lại nhà A Triền.

Sau khi đêm xuống, Thượng Kinh không hề yên tĩnh, có người ở nhà triệu hồn tổ tông, kết quả triệu phải ác quỷ nhập thân, liên tiếp giết mấy người, cuối cùng bị vệ sĩ Minh Kính Ti đánh cho hồn phi phách tán.

Cũng có người muốn lợi dụng quỷ quái báo thù, định bày trận pháp, triệu ra bách quỷ dạ hành, kết quả trận pháp còn chưa bày xong, đã bị Minh Kính Ti phá cửa, cuối cùng cả nhà đều bị bắt đi.

Những muôn mặt của thế gian này, A Triền có lẽ rất khó lĩnh hội hết được.

Giờ Tý vừa qua, Tết Trung Nguyên năm nay miễn cưỡng xem như bình an trôi qua, vệ sĩ Minh Kính Ti bận rộn cả ngày trời xếp thành hàng ngũ trở về nha môn.

Bạch Hưu Mệnh cưỡi ngựa đi ngang qua cửa nhà A Triền, quay đầu liếc nhìn tấm biển hiệu mới treo trên cổng phủ.

Giang Khai thuận theo ánh mắt của đại nhân nhà mình nhìn qua: "Đại nhân, ngài nhìn gì vậy?" "Chữ viết không tệ." "A?" Bạch Hưu Mệnh không để ý đến hắn, thúc ngựa rời đi.

Giang Khai gãi đầu, cũng theo sau.

Đêm đó, A Triền ngủ rất ngon.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Trần Tuệ đã cùng Tống Nghiễn lấy đồ về rồi.

Ngoài nghiên mực hắn ký sinh, còn có bút mực giấy nghiên và đồ dùng sinh hoạt thường ngày của Tống Nghiễn.

A Triền dùng xong bữa sáng, mới mở chiếc hộp mà Tống Nghiễn mang đến, bên trong đặt một phương nghiên mực trông rất bình thường.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, trên nghiên mực này, đã xuất hiện rất nhiều vết nứt nhỏ.

Nếu nghiên mực vỡ nát, Tống Nghiễn sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Tống Nghiễn ngồi đối diện A Triền, đối với việc nàng cầm nghiên mực lên lật qua lật lại nghiên cứu cũng không tỏ ra căng thẳng.

Mà tò mò hỏi: "Quý cô nương định làm thế nào, mới có thể để ta có được sức mạnh không thuộc về mình?" A Triền đặt nghiên mực trở lại hộp, hỏi hắn: "Ngươi có biết Sơn thần không?" "Từng nghe qua, tuy được gán cho danh hiệu thần, nhưng bọn họ chắc là một số sơn dã tinh quái, họ đối xử tốt với con người, sau này mới được con người thờ cúng." A Triền gật đầu: "Hương hỏa thờ cúng có thể mang lại sức mạnh thần kỳ, nhưng loại sức mạnh này đến từ bên ngoài, nếu mất đi sự thờ cúng, sức mạnh cũng sẽ dần suy yếu.

Chuyện ta muốn làm với ngươi, cũng gần giống như vậy." "Nhưng một người thờ cúng, chắc là không đủ đâu nhỉ?" "Đương nhiên không đủ, cho nên ta phải dùng một vài thủ đoạn nhỏ, từ nơi khác trộm một chút sức mạnh đặt lên người ngươi." "Nơi khác là chỉ?" Tống Nghiễn luôn cảm thấy A Triền đang làm một việc rất nguy hiểm. "Đương nhiên là chỉ tổ tiên của ta rồi." A Triền ranh mãnh cười, "Hôm qua ta mới cúng tế tổ tiên, chúng ta đơn phương giao tiếp rất vui vẻ, chắc hẳn các ngài ấy rất sẵn lòng giúp ta một việc nhỏ này." Tuy tổ tiên không thể mở miệng nói chuyện, nhưng nàng đã thắp hương suốt một ngày, tổ tiên nhìn vào sự hiếu thuận của nàng, chắc chắn sẽ không nhỏ mọn như vậy, đúng không?

Mặc dù Tống Nghiễn cảm thấy, tổ tiên của nàng có lẽ sẽ không rộng lượng như vậy, nhưng A Triền lại có vẻ rất tự tin, điều này khiến hắn càng thêm tò mò.

Ăn cơm xong, A Triền dẫn Tống Nghiễn ra khu vườn phía sau.

Lễ vật dùng để cúng tế hôm qua vẫn còn đó, hoa trong giỏ bị gió thổi bay tứ tung, đã héo úa, xung quanh lư hương rơi một lớp tro dày, còn ba tảng đá mà A Triền tìm đến để thay thế bài vị tổ tiên thì đã vỡ nát đầy đất.

A Triền tiến lên nhặt một mảnh đá vỡ lên miết thử, mảnh đá đã giòn đến mức vụn ra.

A Triền đưa mảnh đá trong tay cho Tống Nghiễn, nói với hắn: "Đây chính là hậu quả của việc giao tiếp với tiên tổ, ta sẽ dùng chiếc nghiên mực kia làm vật trung gian để giao tiếp với tiên tổ.

Nếu ý thức của tiên tổ giáng xuống, ngươi sẽ phải chịu đựng nỗi đau rất lớn, nếu không chịu đựng nổi sẽ chết ngay lập tức, còn nếu chịu đựng được thì có thể trộm lấy một chút sức mạnh từ tiên tổ." Đây không phải là phương pháp A Triền tùy tiện nghĩ ra, trong cuốn sách nàng lấy đi có ghi chép lại quy trình cúng tế hoàn chỉnh, cũng như mọi thứ cần chuẩn bị cho buổi tế lễ.

Từ việc làm ra những lễ vật đẹp đẽ, đến việc chế tạo các loại hương để giao tiếp với tiên tổ, mỗi một bước đều vô cùng chi tiết.

Chỉ khi tình hình thực sự đặc biệt, người ta mới dùng đá làm vật trung gian để giao tiếp với tiên tổ, còn phần lớn thời gian, họ sẽ dùng xương sọ của tiên tổ để lại làm vật trung gian để thờ cúng.

Và sau vô số lần thờ cúng, những chiếc xương sọ đó sẽ có sức mạnh cường đại, trở thành Vu khí trong truyền thuyết.

Điều này chứng tỏ, mỗi lần tiên tổ nhận thờ cúng, chiếc xương sọ dùng để giao tiếp với tiên tổ đều có thể nhận được một phần sức mạnh, đây cũng là nguyên nhân A Triền dám làm như vậy. "Ta biết rồi, Quý cô nương cứ yên tâm mà làm, cho dù thất bại, ta cũng có thể

chịu đựng được kết quả này." Tống Nghiễn hiểu ý A Triền dẫn mình đến đây, liền lên tiếng nói. "Nếu đã như vậy, vậy ta đi chuẩn bị tế lễ, giai đoạn chuẩn bị ban đầu có lẽ cần bốn ngày, khoảng thời gian này Tống công tử chắc hẳn có việc riêng của mình cần làm?" "Đúng vậy." Tống Nghiễn khẽ gật đầu, "Vừa hay mấy ngày này có thời gian, ta muốn đi bái phỏng một vị cố nhân." A Triền cũng không hỏi vị cố nhân kia của Tống Nghiễn là ai, mặc cho hắn đi.

Tống Nghiễn quay về căn phòng hắn ở hôm qua, còn A Triền thì nói với Trần Tuệ về chuyện lễ vật.

Vừa mới cúng tế xong, trong thời gian ngắn lại phải cúng tế lần thứ hai, quy cách lễ vật cần phải nâng lên một chút, dù sao tiên tổ cũng sẽ thấy phiền, cần phải dỗ dành một chút.

Nàng bảo Trần Tuệ đi đặt đầu của ba con vật hiến tế, bây giờ thời tiết nóng nực không dễ bảo quản, chỉ có thể đến ngày cúng tế mới đi lấy.

Dù sao tiết Trung Nguyên cũng đã qua, lần này đặt trước chắc sẽ dễ dàng hơn một chút, Trần Tuệ suy nghĩ một lát về mấy sạp hàng có thể đặt được, rồi gật đầu đồng ý.

Ngoài lễ vật, còn phải làm lại một mẻ hương mới, nhưng lần này không cần làm hương nhang mỏng, có thể trực tiếp làm loại thô, tiết kiệm được không ít công sức, tiên tổ chắc cũng không để ý việc đổi sang bát lớn để ăn cơm.

Nàng viết ra mấy loại gỗ cần thiết để làm hương rồi giao cho Trần Tuệ, vừa hay nàng có thể nhân lúc đi đặt đầu ba con vật hiến tế tiện thể mua về.

Về phần A Triền, nàng phải ở nhà học vũ điệu cúng tế, nâng cao xác suất gọi được tiên tổ ra, dù sao cũng đã đồng ý với người ta rồi, phải đảm bảo vạn vô nhất thất mới được. 88.

A Triền tự nhận mình vẫn rất có thiên phú vũ đạo, dù sao không lâu trước đây nàng vẫn là một con hồ ly tinh, mang sẵn thiên phú chủng tộc, nhảy cái gì cũng đẹp.

Nhưng tác giả của cuốn sách kia hình như không có thiên phú hội họa cho lắm, chín động tác vũ đạo, trước đây A Triền vẫn luôn cảm thấy chúng giống như những phù hiệu thần bí nào đó, đều được tạo thành từ hình thoi và đường thẳng.

Sau này nàng lại xem sách rất nhiều lần, mới dần dần ý thức được, đó có thể là động tác của vũ điệu cúng tế, liền ghi nhớ chúng lại.

Nghĩ đến đây, A Triền đột nhiên khựng lại.

Sao trước đây nàng không nhận ra nhỉ, những phù hiệu thần bí bay ra từ xiềng xích quấn quanh người dường như cũng như vậy.

Những phù hiệu đó liệu có phải là Vu văn không?

A Triền nóng lòng muốn kiểm chứng, nhưng trong tình huống bình thường nàng căn bản không thể tiến vào trạng thái nội thị.

Thử mấy lần không có kết quả, nàng dần dần bình tĩnh lại.

Thực ra cho dù có kiểm chứng cũng vô dụng, nàng lại không nhận ra Vu văn, điều duy nhất nàng có thể xác nhận chính là, những xiềng xích đó có thể đến từ A nương.

Vu tộc có liên quan đến nàng, chỉ có A nương.

A Triền ngồi trên chiếc ghế mây trong sân một lúc lâu, nghĩ rằng, ít nhất những phù hiệu đó có thể chứng minh, A nương đã từng có một khoảnh khắc quan tâm đến nàng, phải không?

Ngẩn người trong sân nửa ngày, A Triền cuối cùng cũng thoát khỏi tâm trạng sa sút, bắt đầu học vũ điệu cúng tế. 89.

Mấy động tác đó thực hiện rất kỳ quặc, cơ thể A Triền vốn đã yếu, luyện một lúc đã thở hổn hển, nhưng vẫn phải kiên trì.

Luyện xong động tác, còn phải kết nối các động tác lại với nhau, ít nhất trông phải thuận mắt.

Ngay lúc nàng đang lặp đi lặp lại luyện tập, Tống Nghiễn cầm một cuộn tranh đẩy cửa bước ra, vừa mở cửa đã nhìn thấy A Triền đang làm những động tác kỳ quái, không khỏi sững lại một chút, nhất thời không biết có nên tránh đi hay không.

A Triền hoàn toàn không để ý, nàng dừng động tác, hỏi Tống Nghiễn: "Ngươi định ra ngoài à?" "Phải, nhân lúc còn rảnh rỗi, ta đi bán một bức tranh." "Đến chỗ Từ lão bản à?" A Triền không nghĩ nhiều, thuận miệng hỏi.

Tống Nghiễn lắc đầu: "Không, bức tranh này ta sẽ tự mình đi bán." "Vậy được rồi, đi đường cẩn thận." Sau khi từ biệt A Triền, Tống Nghiễn cầm bức tranh đi về phía Thiên Nhai.

Bút bạc đầu tiên hắn kiếm được từ việc viết thoại bản, đã dùng để mua một tin tức.

Phú thương Tôn Bá An ở kinh thành đã mở một cửa hàng chuyên mua bán thư họa ở Thiên Nhai, mỗi tháng hắn có nửa thời gian ở lại cửa hàng này.

Hôm nay vừa hay, hắn cũng ở đó.

Vị trí tốt như Thiên Nhai có thể nói là tấc đất tấc vàng, cho dù cửa hàng này không lớn, khách qua lại cũng không ít.

Tống Nghiễn cầm cuộn tranh bước vào cửa hàng, một tiểu nhị bên cạnh thấy hắn ăn mặc giản dị, đoán rằng hắn hẳn là một thư sinh không đắc chí, không biết từ đâu nghe được danh tiếng cửa hàng của họ, đến đây bán tranh.

Gã tiểu nhị này đã gặp nhiều kẻ bản lĩnh thì không có, nhưng lại luôn cho rằng tranh của mình có thể sánh với danh tác truyền thế.

Tuy trong lòng cảm thấy Tống Nghiễn toát ra khí chất thư sinh, có lẽ thật sự có chút bản lĩnh, nhưng cũng không dám vội vàng kết luận.

Gã tiến lên đón, khách khí hỏi: "Vị khách này có phải đến bán tranh không?" Tống Nghiễn gật đầu: "Đúng vậy, tại hạ quả thực có một bức tranh muốn bán, không biết chưởng quỹ có ở đây không?" Gã tiểu nhị không đáp lời, mà hỏi: "Không biết có thể cho ta xem qua một chút được không?" Mỗi ngày có rất nhiều người đến bán tranh, không thể cứ mỗi người đến là lại gọi ông chủ một lần, phần lớn thời gian, tranh của những người đó còn không qua nổi mắt của gã.

Còn có một số người nghe nói ông chủ không ra, dứt khoát còn không mở tranh ra, có lẽ là cảm thấy tiểu nhị trong cửa hàng không xứng thưởng thức tác phẩm của họ.

Tống Nghiễn thì lại rất dễ nói chuyện, nghe tiểu nhị nói vậy, liền vui vẻ mở cuộn tranh ra.

Đây là một bức tranh thủy mặc, núi non trùng điệp, dải sông bạc bao quanh núi, một chiếc thuyền con xuôi dòng nước trôi xuống.

Chương 75

Nội dung rất đơn giản, để lại khoảng trắng rất lớn.

Tiểu nhị không nói được bức tranh này tốt ở đâu, nhưng sau khi xem xong, bỗng cảm thấy lòng dạ khoan khoái hơn nhiều.

Gã cẩn thận nhìn Tống Nghiễn, chắp tay với đối phương, thái độ cũng cung kính hơn mấy phần: "Công tử chờ một chút, ta đi gọi ông chủ ngay." Tiểu nhị chỉ rời đi một lát, rất nhanh, Tôn Bá An mặc gấm vóc, ưỡn bụng cùng tiểu nhị bước ra.

Tống Nghiễn nhận ra mặt Tôn Bá An, nhưng Tôn Bá An lại không biết hắn là ai. "Nghe nói công tử đến tiểu điếm bán tranh, không biết tại hạ có thể thưởng thức một phen không?" Sắc mặt Tôn Bá An trông không được tốt lắm, có lẽ là biến cố xảy ra gần đây khiến trong lòng hắn bất an, nhưng khi đối mặt với Tống Nghiễn, vẫn theo thói quen nở nụ cười. 90.

Tống Nghiễn mở bức tranh ra, Tôn Bá An tiến lên phía trước cẩn thận thưởng thức một phen, liên tục gật đầu nói: "Họa kỹ của công tử thật kinh người." Họa kỹ chỉ là thứ yếu, quan trọng là ý cảnh.

Hắn có thể khẳng định, vị công tử trẻ tuổi này cực kỳ có thiên phú về hội họa. "Ngài quá khen rồi." Giọng Tống Nghiễn điềm tĩnh. "Công tử có phải sở trường vẽ tranh sơn thủy không?" Tôn Bá An lại hỏi. "Tại hạ sở trường vẽ tùng bách hơn." Mắt Tôn Bá An sáng lên, tùng bách tốt đấy, tả phu của hắn thích tùng bách nhất.

Vài ngày nữa là sinh thần của tả phu, tỷ tỷ xảy ra chuyện, trong lòng hắn phiền muộn, vừa hay có thể nhân dịp này đến Quốc công phủ đi lại một chuyến.

Bệ hạ chỉ nói để tả phu suy ngẫm lỗi lầm, lại không phái binh lính

canh giữ, chắc là người ngoài cũng có thể đến Quốc công phủ chứ?

Nghĩ đến đây, Tôn Bá An mở miệng hỏi: "Không biết bức tranh này công tử muốn bán giá bao nhiêu?" "Năm mươi lạng bạc." Tôn Bá An lắc đầu: "Ý cảnh tuy tốt, nhưng tranh quá nhỏ, giá này hơi đắt, công tử hiện giờ còn chưa có danh tiếng, một bức tranh có thể bán được hai mươi lạng bạc đã là không tồi rồi." "Xem ra lão bản không thật lòng muốn mua tranh, vậy thì thôi vậy." Thấy Tống Nghiễn định thu tranh rời đi, Tôn Bá An vội vàng gọi hắn lại: "Công tử đừng vội, thế này đi, năm mươi lạng bạc ta mua, coi như kết giao một người bạn." Tống Nghiễn quay người lại, không lập tức mở miệng, dường như đang đợi hắn nói tiếp.

Tôn Bá An thầm nghĩ người này không dễ lừa, đành phải nói tiếp: "Ta muốn mời công tử vẽ một bức Thương tùng đồ, nếu tranh của công tử phù hợp yêu cầu, giá cả dễ nói chuyện." Tống Nghiễn trầm ngâm một lát, trong ánh mắt mong đợi của Tôn Bá An liền gật đầu: "Được." Cất ngân phiếu năm mươi lạng bạc bán tranh vào lòng, hai người hẹn xong thời gian giao tranh rồi mới từ biệt nhau.

Lúc từ biệt, trên mặt cả hai đều mang theo nụ cười.

Kể từ ngày ra ngoài một chuyến đó, Tống Nghiễn không ra ngoài nữa.

Gần đây thời tiết nóng nực, cửa sổ phòng hắn thường xuyên mở, lúc A Triền luyện vũ trong sân, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy hắn đang vẽ tranh trước bàn.

Hôm nay đã là ngày thứ tư, động tác vũ đạo của A Triền đã vô cùng thành thục, không còn gượng gạo như ngày đầu tiên mới bắt đầu luyện tập nữa.

Nàng luyện xong lần cuối cùng vũ điệu cúng tế, trên trán rịn một lớp mồ hôi mỏng, quay người lại thì thấy Tống Nghiễn trong phòng

đứng dậy, hắn duỗi hai tay, mở một bức tranh ra.

A Triền vì tò mò mà đi qua, hỏi hắn: "Tống công tử lần này vẽ gì vậy?" Tống Nghiễn đặt giấy vẽ lại lên bàn, trả lời: "Là một bức Thương tùng đồ, dùng để mừng thọ." "Có ai sắp đến sinh thần à?" Tống Nghiễn cười một tiếng: "Đúng vậy, có người sắp đến sinh thần rồi." "Ngày mai sẽ bắt đầu cúng tế rồi, hôm nay Tống công tử có định mang tranh đi tặng không?" Tống Nghiễn lắc đầu: "Vẫn chưa đến lúc, đợi sau khi cúng tế xong rồi nói." Thấy hắn có sắp xếp của riêng mình, A Triền cũng không nói thêm gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, giờ Mão vừa qua, Trần Tuệ đã lái xe ngựa ra ngoài, không lâu sau, mang theo đầu của ba con vật hiến tế đã được xử lý sạch sẽ về phủ.

A Triền hiếm khi dậy sớm một ngày, lúc bày lễ vật vẫn không ngừng ngáp.

Lần này nàng dù sao cũng đã bày một chiếc bàn cúng, nghiên mực đặt trên bàn cúng, tiếp theo là lư hương, bên dưới đặt lễ vật.

Ngoài ra, Tuệ nương còn bê đến một chiếc trống nhỏ và một cây đàn cầm, đây là mua về từ hôm qua.

Muốn nhảy vũ điệu cúng tế, phải có nhạc đệm.

May mà Tống Nghiễn biết đánh đàn cầm, còn biết phổ nhạc, vì vũ điệu của nàng mà chuyên môn phổ một bản nhạc, Trần Tuệ chỉ cần phối hợp đánh trống là được.

Đợi mặt trời lên cao, A Triền thắp ba nén hương to bằng ngón tay, cắm hương vào lư hương.

Khi khói bốc lên nghi ngút, tiếng trống vang lên, sau đó là tiếng đàn cầm.

Bản nhạc Tống Nghiễn phổ, khi đàn lên lại có một vẻ thương

lương xa xăm, phối hợp với tiếng trống, khiến người ta bất giác cảm thấy mình đang ở giữa chốn hoang dã.

A Triền theo nhịp trống ngẩng đầu, giơ hai tay lên, bắt đầu tế lễ.

Mười hai là một con số may mắn, vũ điệu cúng tế phải nhảy đủ mười hai lần.

Khi nàng nhảy đến lần thứ năm, trên bàn cúng đột nhiên vang lên một tiếng "rắc", Tống Nghiễn đột nhiên đàn sai một nốt.

Nhưng hắn không dừng lại, vẫn không đổi sắc mặt tiếp tục đàn.

A Triền đang toàn tâm toàn ý nhảy múa, không hề phân tâm.

Trần Tuệ quay đầu nhìn Tống Nghiễn một cái, phát hiện lúc này sắc mặt hắn có vẻ hơi dữ tợn, gân xanh trên trán cũng nổi lên, dường như đang phải chịu đựng đau đớn.

Khi lần thứ chín vũ điệu cúng tế kết thúc, tiếng "rắc" tương tự, Trần Tuệ đã nghe thấy bốn năm lần, mà khóe môi Tống Nghiễn đã rỉ máu.

Giai điệu hắn đàn thỉnh thoảng xuất hiện lỗi, may mà A Triền đã quen thuộc với tiết tấu, chỉ cần theo nhịp trống là có thể múa được.

Mãi cho đến khi lần thứ mười hai vũ điệu cúng tế kết thúc, A Triền cuối cùng cũng dừng lại, nàng toàn thân ướt đẫm mồ hôi, thở dốc kịch liệt, tim đập như trống dồn.

Mà Tống Nghiễn đã sớm ngừng gảy đàn, hai tay hắn vịn vào mép bàn, đang phải chịu đựng cơn đau kịch liệt liên miên không dứt quét qua toàn thân.

A Triền quay người lại nhìn bàn cúng, trong khoảng thời gian nàng nhảy vũ điệu cúng tế, hương đã sắp cháy hết.

Xem ra vũ điệu của nàng quả nhiên khiến tiên tổ rất hài lòng, ngay

cả tốc độ hấp thụ hương khói cũng tăng lên nhiều như vậy.

A Triền lại nghển đầu nhìn chiếc nghiên mực đặt ở phía trước nhất trên bàn cúng, trên nghiên mực xuất hiện sáu vết nứt rõ ràng, rõ ràng trông như sắp vỡ đến nơi, nhưng lại giống như đã trải qua một cuộc lột xác, chiếc nghiên mực đen sì vậy mà lại mang một lớp ánh sáng óng ánh, nhưng lớp ánh sáng đó rất mỏng manh, phảng phất như sắp biến mất.

Sau đó, A Triền liền yên lặng đứng một bên chờ đợi, cho đến khi hương trong lư hương cháy hết hoàn toàn, nàng quay người lại nhìn Tống Nghiễn, vẻ đau đớn trên mặt Tống Nghiễn đã nhạt đi, hơi thở cũng dần ổn định. "Cảm thấy thế nào?" Nàng hỏi.

Tống Nghiễn theo bản năng nhìn hai tay của mình, sau đó ngẩng đầu cười với A Triền: "Lần đầu tiên ta cảm thấy mình cường tráng như vậy." Hắn có thể cảm nhận được, bây giờ mình có thể rời khỏi cơ thể này bất cứ lúc nào mà không cần lo lắng sẽ lập tức tan biến, hắn còn có thêm một chút sức mạnh mà trước đây chưa từng có.

Đó không phải là sức mạnh thuộc về hắn, mà là sức mạnh của tiên tổ trong miệng A Triền. "Hiệu quả của lần cúng tế này, có lẽ có thể kéo dài từ bảy đến mười ngày, ngươi..." "Đủ rồi." Tống Nghiễn ngắt lời A Triền chưa nói xong, "Đa tạ Quý cô nương." "Không cần cảm tạ." Niềm vui sướng có được từ việc cúng tế thành công sau khi nói chuyện với Tống Nghiễn, dần dần nhạt đi.

A Triền biết, qua hôm nay, họ có thể sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Tống Nghiễn quay về căn phòng hắn đã ở bốn ngày để thu dọn đồ đạc, thực ra không có gì nhiều để thu dọn, hắn chỉ lấy đi hòm sách đựng bút mực giấy nghiên, và bức Thương tùng đồ đã vẽ xong.

Đợi hắn thu dọn xong đồ đạc bước ra khỏi phòng, A Triền đã thay quần áo sạch sẽ, cùng Trần Tuệ đứng trong sân, dường như muốn

tiễn hắn đi.

Bước xuống thềm đá, Tống Nghiễn mỉm cười với A Triền: "Quý cô nương, bức tranh cô muốn, ta đã để lại trong phòng.

Bức tranh còn lại là tặng cho Văn tiên sinh, nếu Quý cô nương sau này gặp được Văn tiên sinh, xin hãy giúp ta tặng bức tranh cho ông ấy, coi như là quà chia tay." "Được." A Triền đáp ứng. "Còn lại một bức thư pháp, là tặng cho Từ lão bản, nếu sau này Từ lão bản và Văn tiên sinh hỏi về tung tích của ta, Quý cô nương cứ nói ta đã về quê rồi." Nói xong, Tống Nghiễn một tay đặt lên ngực, cảm nhận nhịp đập của trái tim, "Hắn không phải là người có dã tâm, ta đã để lại toàn bộ số bạc kiếm được cho hắn, chắc là hắn lấy bạc rồi sẽ về quê, sống một cuộc đời bình phàm giàu có." A Triền gật đầu, Tống Nghiễn đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ. "Tại hạ hôm nay phải rời đi rồi, có thể quen biết Quý cô nương là vinh hạnh của tại hạ." Tống Nghiễn cúi chào A Triền thật sâu. "Ta cũng rất vui, có thể quen biết Tống công tử." Sau khi rời khỏi nhà A Triền, Tống Nghiễn quay về nơi ở của mình ở phường An Bình, đó là một tiểu viện không lớn.

Sau khi đến Thượng Kinh, hắn vẫn luôn thuê ở đây, sân viện lớn hơn bên cạnh là nơi ở của gia đình chủ nhà bốn người.

Lúc Tống Nghiễn mở cửa, bà chủ nhà bên cạnh nghe thấy tiếng động liền mở cửa bước ra.

Thấy là hắn, trên mặt lập tức nở nụ cười: "Tống tiên sinh đã mấy ngày không về rồi." "Ta đi thăm một người bạn." Tống Nghiễn giọng điệu ôn hòa nói với bà, sau đó lại nói: "Cố đại nương, phòng này ta thuê đến cuối tháng sẽ không thuê nữa, hôm nay ta sẽ dọn đi." "Tại sao?

Tống tiên sinh có phải đã gặp phải khó khăn gì không?" Bà chủ nhà có chút kinh ngạc hỏi. "Không phải, là tại hạ định về quê." "À, ra

là vậy." Trên mặt Cố đại nương có chút tiếc nuối, vị Tống tiên sinh này rất dễ nói chuyện, không bao giờ gây chuyện thị phi, cũng không vì đọc được mấy cuốn sách mà coi thường những người kiếm sống ở chốn thị thành như họ, thỉnh thoảng còn dạy con bà nhận chữ.

Tuy trong lòng có chút không nỡ, nhưng bà chủ nhà vẫn nói: "Về quê cũng tốt, Thượng Kinh tuy phồn hoa, nhưng suy cho cùng cũng không bằng quê nhà của mình." "Đại nương nói phải." Sau khi trò chuyện thêm vài câu với bà chủ nhà, Tống Nghiễn mới vào sân.

Mở cửa phòng, Tống Nghiễn đứng ở cửa nhìn vào trong, căn phòng trống không.

Tuy hắn đã ở rất lâu, nhưng trong căn phòng này lại không hề lưu lại chút hơi thở nào của cuộc sống.

Tống Nghiễn bước vào phòng, thu dọn quần áo, giày dép xếp trong chiếc hòm ở góc tường vào bọc đồ, vậy là đã gói ghém xong hành lý.

Khi hắn đến Thượng Kinh, chỉ mang theo mấy bộ quần áo để thay giặt, và một chiếc hòm sách.

Khi rời đi, hành lý mang theo cũng chỉ có bấy nhiêu.

Chiếc nghiên mực mà hắn từng quan tâm nhất, giờ đã giao vào tay Quý cô nương, hắn cũng không cần phải bận tâm nữa.

Mọi thứ thu dọn xong xuôi, Tống Nghiễn đeo hòm sách lên lưng, xách bọc đồ, khóa cửa phòng và cửa lớn cẩn thận, sau đó trả lại chìa khóa cho Cố đại nương bên cạnh, rồi sải bước rời đi.

Cố đại nương nhìn bóng lưng thẳng tắp của hắn, trong lòng tiếc nuối, sau này khó mà tìm được người thuê nhà tốt như vậy.

Cô bé con gái của Cố đại nương từ sau lưng mẹ thò cái đầu nhỏ ra, giọng trong trẻo hỏi: "Mẹ ơi, Tống ca ca sao lại đi ra ngoài nữa rồi?" Cố đại nương xoa đầu cô con gái nhỏ, giọng dịu dàng: "Tống

tiên sinh về nhà rồi." "Vậy sau này huynh ấy còn quay lại không ạ?" Cô bé ngây thơ hỏi. "Chắc là có chứ, người có tài học như Tống tiên sinh, nói không chừng về quê thi đỗ công danh rồi lại đến Thượng Kinh đấy." Cô bé gật gật đầu: "Tống ca ca thông minh như vậy, nhất định sẽ thi đỗ." Rời khỏi nơi ở cũ, Tống Nghiễn đi thẳng đến Thiên Nhai, và tìm một khách điếm ở Thiên Nhai.

Khách điếm này vị trí tốt, giá cả cũng không rẻ.

Mỗi đêm ở thấp nhất cũng phải năm trăm văn, Tống Nghiễn lấy một gian phòng hạng thấp, trả ba lạng bạc, đặt sáu đêm.

Đặt hành lý mang theo vào phòng, Tống Nghiễn cầm bức Thương tùng đồ đã vẽ xong rời khỏi khách điếm.

Ra khỏi khách điếm rẽ trái, chỉ đi qua hai cửa hàng, đã đến trước cửa hàng thư họa của Tôn Bá An.

Khi Tống Nghiễn bước vào, Tôn Bá An đang nói chuyện với tiểu nhị, ngẩng mắt thấy hắn, mắt liền sáng lên, vòng qua tiểu nhị đón lên. "Công tử quả nhiên đúng hẹn, có phải bức tranh ta muốn đã vẽ xong rồi không?" Tống Nghiễn khẽ gật đầu, đưa cuộn tranh trong tay cho Tôn Bá An.

Tôn Bá An nhận lấy cuộn tranh rồi nóng lòng mở ra, vừa xem vừa gật đầu: "Công tử vẽ cây tùng này rất tốt, kiên cường thẳng tắp trong sương tuyết, ngoan cường bất khuất, ý cảnh tốt, họa kỹ tốt." Nghe hắn khen không ngớt lời, trên mặt Tống Nghiễn lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Đợi Tôn Bá An thưởng thức xong, mới nói với Tống Nghiễn: "Bức tranh này tại hạ rất hài lòng, hai trăm lạng bạc, công tử thấy thế nào?" Vốn tưởng Tống Nghiễn sẽ nhân cơ hội này mà ép giá, không ngờ hắn lại đồng ý rất nhanh: "Giá này rất công bằng." Tôn Bá An trong lòng vui mừng, vội vàng bảo tiểu nhị đi lấy ngân phiếu hai trăm

lạng bạc đến.

Tống Nghiễn nhận lấy ngân phiếu rồi định rời đi, Tôn Bá An vội vàng gọi hắn lại: "Nếu công tử có tranh mới muốn bán, cứ đến tìm ta." "Sẽ." Đợi Tống Nghiễn ra khỏi cửa, Tôn Bá An vội vàng gọi thợ bồi tranh trong tiệm đến, lớn tiếng dặn dò: "Trương sư phụ, đây là bức tranh ta mới tìm được, ông phải bồi cho cẩn thận, vài ngày nữa ta còn phải mang đi tặng người." Trương sư phụ nhận lấy bức tranh, liên tục đáp ứng: "Đông gia cứ yên tâm, sẽ không làm lỡ việc chính của ngài." Tống Nghiễn đứng ngoài cửa nghe thấy đoạn đối thoại này, quay đầu nhìn lại một cái, mỉm cười một chút, rồi quay người đi về khách điếm.

Đêm xuống, trên Thiên Nhai một mảnh tĩnh lặng, thỉnh thoảng có lính tuần tra đi qua, tiếng bước chân tuy đều đặn, nhưng cũng rất nhẹ.

Trong phòng của Tống Nghiễn, nến vẫn cháy, hắn đang ngồi trước bàn viết thư, ánh nến chiếu bóng hắn lên tường.

Thư viết xong, hắn đặt bút xuống, không bỏ thư vào phong bì, mà cứ để mở như vậy trên bàn.

Sau đó, hắn thổi tắt nến, nằm lên giường nghỉ ngơi.

Đêm dần khuya, thời gian trôi qua từng chút một, tiếng mõ vang lên, đã đến canh ba.

Trong phòng khách điếm, Tống Nghiễn nằm ngửa trên giường, tư thế ngay ngắn như một người giả, chỉ có lồng ngực hơi phập phồng mới khiến người ta nhận ra hắn chỉ đang ngủ say.

Trên trán vốn trơn nhẵn của hắn đột nhiên xuất hiện một vết mực, dần dần, vết mực ngày càng lớn, nước mực đen theo bên má hắn chảy xuống gối, nhưng lại không hề để lại một giọt mực nào.

Vệt mực đó sau khi rời khỏi cơ thể này, liền ẩn mình vào bóng tối

không còn thấy nữa.

Trong cửa hàng của Tôn Bá An, một vệt mực theo khe cửa tiến vào trong cửa hàng, trong phòng bồi tranh ở gian sau của cửa hàng, bức Thương tùng đồ chưa được bồi xong đang được đặt trên chiếc bàn lớn.

Vệt mực bò lên bàn, bò lên bức tranh, sau đó đột nhiên loang ra.

Màu mực dung nhập vào những tảng đá gồ ghề và cây tùng mạnh mẽ trong tranh, dường như khiến cho bức tranh này thêm một chút sinh khí, sau đó liền không còn động tĩnh gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, thợ bồi tranh sớm đã đến làm việc, đến chiều, cuối cùng cũng bồi xong bức tranh.

Chương 76

91.

Tôn Bá An nghe nói tranh đã được bồi xong, lúc đến xem tranh, đột nhiên khẽ "ồ" lên một tiếng kinh ngạc. "Đông gia có phải cảm thấy có chỗ nào không ổn không?" Thợ bồi tranh lo lắng hỏi, sợ tay nghề của mình khiến đối phương không hài lòng.

Tôn Bá An lắc đầu: "Không có gì không ổn, chỉ là cảm thấy bức tranh này so với hôm qua, dường như linh động hơn một chút?" Thợ bồi tranh không nhìn ra sự khác biệt trong đó, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, không có vấn đề gì là tốt rồi.

Tôn Bá An cũng chỉ là thuận miệng nói một câu, không để chuyện này trong lòng, chỉ cho rằng hôm qua mình xem tranh còn chưa đủ cẩn thận, hôm nay xem kỹ càng hơn lại càng cảm thấy bức tranh này tốt.

Hắn cất bức tranh đi, bỏ vào ống đựng tranh.

Hai ngày nữa là sinh thần của tả phu hắn, nay đã khác xưa, chắc trong phủ Quốc công cũng sẽ không có khách khứa nào khác, món quà sinh nhật duy nhất này của hắn, chắc hẳn sẽ rất được lòng tả phu.

Tuy nhà tả phu gặp phải chút rắc rối nhỏ, nhưng Tôn Bá An không cho rằng Quốc công phủ sẽ vì thế mà suy sụp, chỉ cần thế tử còn, Quốc công phủ sớm muộn cũng sẽ hưng thịnh trở lại, hắn chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được.

Hôm nay, Tôn Bá An rời khỏi cửa hàng sớm, cũng mang theo bức tranh đã được bồi xong đi.

Cùng lúc đó, tại khách điếm cách cửa hàng của hắn chỉ vài chục mét, thư sinh đang ngủ say đã tỉnh lại.

Thư sinh từ trên giường ngồi dậy, bất ngờ phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ.

Hắn không khỏi có chút hoang mang, cho đến khi nghe thấy tiếng động ngoài cửa sổ, hắn thò đầu ra ngoài xem, hoàn toàn ngây người.

Ngoài cửa sổ xe cộ như nước, men theo con đường rộng rãi nhìn ra xa, một tòa cung thành hùng vĩ hiện ra trong mắt hắn.

Thư sinh dụi dụi mắt, hắn chỉ ngủ một giấc, sao lại hoa mắt rồi?

Lại qua một lúc lâu, cảnh tượng trước mắt vẫn không biến mất, thư sinh cuối cùng cũng có chút cảm giác chân thực.

Hắn đi đi lại lại trong phòng mấy vòng, vẫn không thể chấp nhận được chuyện mình ở quê nhà ngủ một giấc, tỉnh lại đã xuất hiện ở thành Thượng Kinh kinh hoàng như vậy, cho đến khi hắn nhìn thấy bức thư viết cho hắn trên bàn sách.

Chữ trên bức thư này giống hệt chữ của hắn, cũng không có ký tên.

Người viết thư mở đầu đã xin lỗi hắn, nói rằng mình có một tâm nguyện chưa hoàn thành, vừa hay gặp được hắn, liền chiếm dụng thân thể hắn, đến Thượng Kinh.

Nay tâm nguyện đã hoàn thành, liền rời khỏi thân thể hắn, còn để lại nghìn lạng bạc làm bồi thường.

Nhìn đến đây, thư sinh vội vàng đi tìm hòm sách, quả nhiên tìm thấy một xấp ngân phiếu dày cộp bên trong.

Cơn oán khí đầy bụng bỗng chốc tan biến khi nhìn thấy ngân phiếu, ngủ một giấc tỉnh lại đột nhiên có một khoản tiền lớn, sau này cũng không cần phải bôn ba vì kế sinh nhai nữa, đây dường như có thể coi là một chuyện đáng mừng?

Thư sinh đã bắt đầu suy tính, đợi sau khi về quê, sẽ mua một căn nhà ven sông, rồi thuê thêm mấy người hầu, có lẽ còn có thể mở một cửa hàng?

Hắn tự mình ảo tưởng một lúc lâu, mới tiếp tục đọc xuống.

Trong thư nói, lai lịch của số tiền này rất trong sạch, nhưng nếu hắn báo quan, e rằng sẽ rước lấy rất nhiều phiền phức không cần thiết, thư xem xong rồi, tốt nhất là nên tiêu hủy.

Nội dung bức thư đột ngột kết thúc, thư sinh cầm tờ giấy, hơi do dự một chút, liền xé nát bức thư này ngâm vào trong nước, cho đến khi chữ trên đó hoàn toàn biến mất.

Tuy còn rất nhiều nghi vấn chưa được giải đáp, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, đối phương cũng đã bồi thường đủ, thư sinh thầm nghĩ, chuyện này cứ coi như là một lần kỳ ngộ đi.

Khách điếm còn có thể ở thêm năm ngày, mấy ngày này hắn vừa hay có thể ở kinh thành du ngoạn cho thỏa thích, sau đó có thể tìm một đoàn thương đội để về quê.

Thư sinh sắp xếp hành trình của mình rất ngăn nắp, không ai phát hiện ra trong cơ thể này đã đổi một ý thức khác.

Mà ở một nơi khác, Tôn Bá An đợi hai ngày, cuối cùng cũng đến sinh thần của Tống Quốc công, sáng sớm hắn đã thúc giục người hầu đánh xe đến phủ Tống Quốc công. 92.

Những năm trước vào ngày này, phủ Tống Quốc công đều là khách khứa đầy cửa, ngược lại hôm nay cửa lớn đóng chặt, lại hiện rõ vẻ thê lương khác thường.

Tôn Bá An xuống xe ngựa rồi tiến lên gõ cửa, qua một lúc lâu, cửa hông mới được mở ra từ bên trong.

Người gác cổng thấy là Tôn Bá An, khuôn mặt ủ rũ cuối cùng

cũng có chút tươi cười: "Ra là cữu lão gia, ngài chờ một chút." Tôn Bá An kiên nhẫn đứng ở cửa hông chờ một lúc, không lâu sau, lại thấy chính Tống Quốc công đích thân ra cửa đón. "Tả phu." Thấy Tống Quốc công, Tôn Bá An vội vàng tiến lên hành lễ.

Trong khoảng thời gian Tống Quốc công bị lệnh suy ngẫm lỗi lầm, Tôn Bá An là người duy nhất đến thăm, Tống Quốc công thấy hắn, trong lòng không khỏi ấm lên. "Bá An hôm nay sao lại đến đây?" Đón người em vợ bình thường không mấy coi trọng vào cửa, Tống Quốc công mở miệng hỏi. "Hôm nay là sinh thần của tả phu, tiểu đệ đặc biệt tìm được một bức tranh đến mừng thọ cho tả phu." Tống Quốc công bước chân khựng lại, quay người dùng sức vỗ vỗ vai Tôn Bá An: "Bá An, ngươi có lòng rồi." "Đều là người một nhà, tả phu sao lại khách khí như vậy." Tôn Bá An cười hì hì nói, cùng Tống Quốc công đến thư phòng của ông.

Đây là lần đầu tiên Tôn Bá An có tư cách bước vào nơi này, sau khi vào thư phòng, hắn không dám nhìn nhiều, hai tay dâng bức tranh lên.

Tống Quốc công đối với bức tranh mà em vợ nhỏ mang đến cũng không mấy kỳ vọng, người trong kinh thành đều biết ông yêu tranh, những năm trước vào sinh thần, quà ông nhận được phần lớn là danh họa cổ kim, em vợ nhỏ chỉ là một thương nhân, cũng không tìm được tác phẩm danh giá nào, nhưng hôm nay chỉ có một mình hắn đến, lại khiến cho món quà này trở nên vô cùng quý giá.

Tống Quốc công lấy cuộn tranh ra khỏi ống đựng tranh, thuận tay mở ra.

Thấy Tống Quốc công nhìn chằm chằm vào bức tranh một lúc lâu cũng không lên tiếng, trên mặt Tôn Bá An thoáng qua một tia đắc ý, hỏi: "Tả phu thấy bức tranh này thế nào?" "Tranh tốt!" Tống Quốc

công khen một tiếng, liền hỏi, "Không biết là của danh gia nào vẽ?" Ông đi tìm lạc khoản trên tranh, tiếc là người vẽ chỉ đề chữ, không để lại lạc khoản. "Không phải danh gia, là do tiểu đệ tình cờ gặp được một vị tài tử vẽ, ta thấy họa kỹ của hắn rất tốt, liền nhờ hắn vẽ bức tranh này tặng cho tả phu." Tống Quốc công gật đầu, tuy không phải danh gia vẽ, nhưng bức tranh này ông quả thực vô cùng thích.

Bức tranh Thương tùng đồ, cho dù bên ngoài gió tuyết mịt mù, nó vẫn đứng vững không động.

Tranh đẹp, ngụ ý cũng tốt.

Quốc công phủ tất nhiên cũng sẽ như cây tùng trong tranh, mặc cho bên ngoài gièm pha, vẫn vững như Thái Sơn!

Tôn Bá An thấy Tống Quốc công hài lòng, tảng đá lớn trong lòng hoàn toàn hạ xuống.

Hắn tặng tranh xong cũng không ở lại Quốc công phủ lâu, tuy hoàng đế không nói người khác không được vào Quốc công phủ, nhưng nếu ở lại lâu bị người khác biết chung quy cũng không tốt.

Tâm ý đã đưa đến, tả phu của hắn cũng đã nhận tình, hắn nên rời đi rồi.

Sau khi Tôn Bá An đi, Tống Quốc công vẫn ở lại trong thư phòng, ông gỡ bức tranh yêu thích nhất ngày thường xuống, treo bức Thương tùng đồ này lên.

Tống Quốc công quay lại sau bàn án, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy bức tranh này.

Suốt một buổi sáng, Tống Quốc công đều ở trong thư phòng, ông luyện chữ một lúc, lại xem binh thư một lúc, cuối cùng ngồi trước bàn sách nhìn chằm chằm vào một bản tấu chương trống không một lúc lâu, mấy lần muốn hạ bút, nhưng lại dường như không biết nên viết

gì.

Chuyện đã xảy ra được mấy ngày, chắc bệ hạ cũng không còn tức giận như vậy nữa, lúc này ông nên viết một bản tấu chương xin tội dâng lên, nếu có thể làm động lòng bệ hạ, chắc thời gian một năm suy ngẫm lỗi lầm cũng sẽ giảm bớt.

Tiếc là Tống Quốc công vốn không giỏi viết văn chương, càng đừng nói là viết tấu chương.

So đo nửa ngày không viết ra được một chữ, ông định dùng bữa trưa trước, rồi mới tính chuyện khác.

Dùng cơm xong, ca kỹ trong phủ đến đàn tỳ bà một lúc, Tống Quốc công cảm thấy có chút buồn ngủ, cho người lui, tự mình quay về gian phòng nhỏ trong thư phòng nghỉ ngơi.

Rất nhanh, trong gian phòng nhỏ đã vang lên tiếng ngáy, ông đã ngủ rồi.

Trong thư phòng trống không, bức Thương tùng đồ được treo ngay phía trước bàn án đột nhiên rỉ ra một mảng mực lớn, mực tí tách rơi xuống đất, dần dần tụ lại thành một đống.

Tống Quốc công đang trong giấc ngủ say bỗng cảm thấy trên trán có một tia lạnh lẽo, ông đưa tay dụi dụi, lật người, vẫn ngáy không ngừng.

Lúc này, trên trán Tống Quốc công xuất hiện một vệt mực, vết mực ban đầu rất lớn, dần dần thu nhỏ lại, dường như đã thấm vào trong cơ thể ông.

Ngay khi vệt mực cuối cùng biến mất, Tống Quốc công mở mắt ra, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, ông hộc ra một ngụm máu, vệt mực giữa trán lại hiện lên. "Ngươi là thứ gì?" Giọng Tống Quốc công mang theo vẻ kinh hoảng, ông muốn mở miệng kêu cứu, nhưng tay lại

đột nhiên bóp chặt cổ mình, khiến ông không nói nên lời.

Đây là lần thứ hai Tống Nghiễn nhập vào thân xác người khác, nhưng lần này không hề dễ dàng như lần trước.

Hắn vừa mới nhập vào thành công, trong cơ thể Tống Quốc công đột nhiên sinh ra một luồng sức mạnh khó hiểu ập tới, nếu không nhờ sức mạnh có được từ tổ tiên của A Triền chặn lại, e rằng hắn đã thất bại.

Kết quả của việc hai luồng sức mạnh chống đối nhau là hắn không thể hoàn toàn khống chế được cơ thể của Tống Quốc công, ý thức của Tống Quốc công vẫn còn tỉnh táo.

Tống Nghiễn và Tống Quốc công tranh đoạt quyền kiểm soát cơ thể, rất nhanh Tống Quốc công đã rơi vào thế hạ phong, luồng sức mạnh tự nhiên sinh ra trong cơ thể ông đang yếu đi, cuối cùng bị áp chế.

Lần nữa mở mắt ra, Tống Nghiễn đã hoàn toàn khống chế được cơ thể này.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được, luồng sức mạnh kia đã giúp ý thức của Tống Quốc công duy trì sự tỉnh táo.

Nói cách khác, bất kể hắn dùng thân thể của Tống Quốc công làm gì, đối phương đều có thể nhìn thấy.

Hơn nữa, việc điều khiển cơ thể này cũng đang không ngừng tiêu hao sức mạnh mà hắn nhận được từ tổ tiên của A Triền.

Vốn dĩ A Triền nói với hắn có thể duy trì bảy ngày, nhưng với mức tiêu hao hiện tại, e rằng khó mà chống đỡ được ba ngày.

Nhưng không sao cả, việc hắn muốn làm, một ngày là đủ rồi.

Tống Nghiễn đứng dậy xuống giường, chỉ cần thích ứng một

chút, đã có thể mô phỏng thần thái cử chỉ của Tống Quốc công y như đúc.

Hắn không vội làm chuyện khác mà ngồi xuống trước bàn sách, chậm rãi ung dung mài mực. 93.

Mài mực xong, hắn cầm bút chấm mực, hạ bút viết lên tấu chương trống.

Chắc hẳn lúc này Tống Quốc công viết tấu chương là để thỉnh tội, hắn đã chiếm thân thể của Tống Quốc công, tự nhiên phải thay đối phương hoàn thành việc chưa làm xong.

Đợi tấu chương viết xong, mực cũng đã khô, Tống Nghiễn gấp tấu chương lại, cất cao giọng: "Người đâu." "Quốc công gia." Nha hoàn đứng gác bên ngoài lập tức đáp lời. "Đi gọi quản gia tới đây." "Vâng." Tiểu nha hoàn nhận lệnh rồi vội vàng đi tìm quản gia.

Không lâu sau, đại quản gia của Quốc công phủ vội vã chạy tới: "Quốc công gia, ngài có gì sai bảo?" Tống Nghiễn ném tấu chương trong tay lên bàn: "Bản tấu chương này sáng mai đưa đến ngự án của bệ hạ, không được để người khác nhìn thấy nội dung bên trong, hiểu chưa?" Quản gia thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ Quốc công gia cuối cùng cũng viết xong tấu chương thỉnh tội rồi, chắc là sợ người khác xem sẽ chê cười nên mới đặc biệt dặn dò mình.

Ông ta vội vàng cất tấu chương đi, gật đầu đáp ứng: "Quốc công gia yên tâm, lão nô đi làm ngay, đảm bảo sáng mai bệ hạ sẽ thấy được tấu chương của ngài." "Ừ." Tống Nghiễn hài lòng hừ một tiếng, lại hỏi: "Thế tử đang ở đâu?" "Thế tử đang luyện công ở sân võ, Quốc công gia có muốn qua đó không?" "Không đi nữa, ngươi chọn một vò rượu mà Thế tử thích mang tới đây, tối nay ta muốn cùng Hi nhi uống vài ly." Quản gia lập tức cười nói: "Thế tử thích nhất là rượu mạnh, khẩu vị giống hệt tiên Quốc công, lão nô đi chọn ngay một vò Long

Huyết Thiêu đến đây." Thấy Tống Nghiễn gật đầu hài lòng, quản gia biết mình đã nói trúng ý Quốc công gia.

Có lẽ hình tượng mà tiên đại Quốc công để lại cho Quốc công gia quá vĩ đại, đến nỗi sau khi Thế tử ra đời, Quốc công gia liền cảm thấy Thế tử chỗ nào cũng giống tiên đại Quốc công.

Thực ra theo ông ta thấy, tính tình Thế tử giống Quốc công gia hơn một chút.

Quốc công gia có lẽ không nhớ, tiên đại Quốc công cũng không hề thích uống rượu, nhưng điều này có sao đâu, dù sao câu nói này Quốc công gia cũng thích nghe.

Quản gia rời đi không lâu, liền có tiểu tư ôm một vò rượu lớn mang đến thư phòng.

Sau khi đuổi người đi, Tống Nghiễn đứng dậy đi đến bên vò rượu, dùng chút sức mới ôm được vò rượu lên, đặt xuống dưới bức tranh Tùng Xanh.

Sau khi mở lớp niêm phong bằng đất sét, gỡ nắp ra, một mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi, trong đó còn lẫn một chút mùi máu tanh.

Long Huyết Thiêu đương nhiên không phải ủ bằng máu rồng, nhưng khi ủ lại có thêm máu thú, đối với người thường mà nói là vật đại bổ. 94.

Dưới sự chú ý của Tống Nghiễn, trên bức tranh Tùng Xanh lại lần nữa rỉ ra một mảng mực lớn, chất lỏng màu đen tí tách rơi vào vò rượu.

Rất nhanh, mực đã hòa tan vào rượu mạnh rồi biến mất, ngay cả màu rượu cũng không hề thay đổi.

Cho đến khi giọt mực cuối cùng rơi xuống, Tống Nghiễn tìm một chén trà sạch múc một ít rượu, đầu tiên là ngửi, sau đó uống một hơi

cạn sạch. "Rượu này quả nhiên rất mạnh, chắc hẳn Thế tử sẽ rất thích." Câu nói này, chính là nói cho Tống Quốc công vẫn chưa mất đi ý thức nghe.

Ông ta phải tận mắt nhìn thấy, đứa con trai mà ông ta yêu thương nhất, từng bước từng bước đi đến đường cùng như thế nào.

Chương 77

Đến chạng vạng, bên ngoài bắt đầu có mưa nhỏ.

Nước mưa từ mái hiên rơi xuống phát ra tiếng động nhỏ, tiếng mưa tí tách, không khiến người ta cảm thấy ồn ào, ngược lại khiến tâm trạng người ta thả lỏng một cách khó tả.

Tống Nghiễn nhìn cơn mưa ngoài cửa sổ, ánh mắt trầm tĩnh.

Lại một lúc sau, ánh sáng trong thư phòng tối sầm lại, nha hoàn lặng lẽ bước vào, thắp nến trong thư phòng, quản gia cũng cho người mang một bàn thức ăn ngon vừa mới làm xong từ nhà bếp đến thư phòng.

Đợi một hàng nha hoàn bày biện xong xuôi, quản gia cho người lui ra, rồi nói với Tống Nghiễn đang ngồi trên ghế với vẻ mặt lãnh đạm: "Quốc công gia, Thế tử có lẽ đã đi đón tiểu công tử rồi, lát nữa sẽ đến." Tống Nghiễn nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

Tống Quốc công con cái không ít, nhưng trên danh nghĩa chỉ có hai người con trai ruột, ngoài Thế tử ra còn có một đứa con trai út tên là Tống Triệt, năm nay mới mười tuổi.

Trong số những đứa con này của Tống Quốc công, chỉ có thiên phú tu luyện của Tống Hi là kinh người nhất.

Ngày thường ông ta đối với mấy đứa con thứ không hề hòa nhã, bây giờ trong phủ lại xảy ra chuyện, cho dù hôm nay là sinh nhật của ông ta, ông ta không gặp ai, mấy đứa con trai con gái thứ đó cũng không dám đến tiền viện thỉnh an, sợ làm ông ta không vui.

Không bao lâu sau, bên ngoài thư phòng truyền đến tiếng nói của một cậu bé, sau đó liền thấy Tống Hi dẫn một cậu bé có dung mạo

tương tự mình cùng đi vào thư phòng.

Tống Hi đến không mang ô, nhưng trên người cậu ta và Tống Triệt không hề dính nước mưa. "Phụ thân." Tống Hi vừa chào Tống Nghiễn, Tống Triệt đã chạy tới, ngẩng đầu nói: "Cha, tối nay không có đùi cừu nướng ạ?" Tống Nghiễn cụp mắt xuống, như Tống Quốc công thường ngày, trách mắng một câu: "Vô phép tắc." Tống Triệt bĩu môi, luôn bị mắng, cậu bé đã quen rồi, cha cậu quả nhiên chỉ khi nhìn thấy đại ca mới lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Tống Hi bước lên, sờ đầu em trai, sau đó dẫn cậu bé cùng ngồi xuống đối diện Tống Nghiễn.

Cả nhà ngồi cùng nhau, đợi Tống Nghiễn cầm đũa lên, Tống Hi và Tống Triệt mới bắt đầu ăn.

Không khí trong thư phòng có chút nặng nề, Tống Triệt sợ nói chuyện lại bị mắng, dứt khoát không nói một lời nào, cúi đầu ăn cơm.

Tống Hi và Tống Nghiễn đều không phải là người thích nói chuyện, không ai mở lời.

Ăn được nửa bữa, Tống Nghiễn cuối cùng mới chỉ vào vò rượu bên cạnh nói với Tống Hi: "Long Huyết Thiêu mà con thích nhất đây." Tống Hi sững sờ một chút, trong mắt lóe lên một tia cảm động.

Cậu ta vốn nghĩ rằng sau chuyện của Tống Dục, trong lòng phụ thân tất nhiên sẽ có khúc mắc, đối với cậu ta cũng sẽ có vài phần xa cách, không ngờ vào ngày sinh nhật của phụ thân, ngài vẫn còn nhớ sở thích của mình, ngay cả rượu chuẩn bị cũng là loại cậu ta thường uống.

Tống Hi đứng dậy rót cho Tống Nghiễn một bát rượu, cũng rót cho mình một bát, mùi rượu ngay lập tức tràn ngập khắp thư phòng.

Tống Triệt đảo mắt liên tục, ngửi thấy mùi rượu cũng muốn nếm

thử, đũa còn chưa đưa vào bát rượu đã bị Tống Nghiễn dùng đũa gõ vào tay.

Cậu bé lập tức rụt tay lại, ngoan ngoãn ngồi lại trên ghế, không dám nhìn thêm một cái vào bát rượu của đại ca mình.

Sau khi kính Tống Nghiễn một bát rượu, Tống Nghiễn uống nửa bát nhỏ, Tống Hi lại một hơi uống cạn rượu trong bát.

Cậu ta đặt bát không xuống, mới mở lời: "Cha, đều là do con bất hiếu, liên lụy đến Quốc công phủ." Tống Nghiễn không nói gì, mà đứng dậy rót đầy một bát rượu cho Tống Hi, sau đó nói: "Chuyện đã qua rồi, sau này không cần nhắc lại nữa.

Vi phụ đã già rồi, sau này Quốc công phủ còn phải trông cậy vào con." Nói xong, hai người lại cụng bát, Tống Hi lại uống thêm một bát rượu.

Tống Hi không biết vì sao, luôn cảm thấy phụ thân hôm nay ôn hòa hơn rất nhiều, mỗi khi nói chuyện, đều khiến cậu ta cảm động không thôi.

Hóa ra, những năm qua cậu ta tu luyện vất vả, những nỗ lực vì Quốc công phủ, cha đều nhìn thấy cả.

Cha còn nói cậu ta giống tổ phụ nhất, nhất định có thể gánh vác trọng trách của Quốc công phủ.

Rượu mạnh vào bụng, Tống Hi toàn thân nóng lên, tinh thần phấn chấn.

Sau khi nghe Tống Nghiễn nói một hồi, tâm trạng càng thêm kích động.

Tai nạn lần này sẽ không đánh bại được cậu ta, cậu ta sớm muộn gì cũng sẽ như tổ phụ, tung hoành sa trường.

Cứ như vậy, hai cha con vừa trò chuyện vừa uống rượu, rất nhanh, một vò Long Huyết Thiêu có hơn một nửa đã vào bụng Tống Hi.

Tống Triệt ngồi một bên nghe cha và anh trai nói chuyện uống rượu, đã có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi một bên.

Mãi cho đến khi rượu được uống hết, cơn mưa nhỏ bên ngoài cũng dần tạnh.

Trên người Tống Hi mang theo mùi rượu nồng nặc, nhưng hai mắt vẫn còn trong sáng.

Cậu ta thấy đã không còn sớm, đứng dậy cáo từ với Tống Nghiễn.

Tống Nghiễn cũng không giữ cậu ta lại, chỉ cho hạ nhân đưa hai anh em rời đi, sau đó mới gọi nha hoàn vào dọn dẹp.

Đợi nha hoàn trong thư phòng dọn dẹp xong chén đĩa rồi lui ra, Tống Nghiễn mới đóng cửa, quay lại ghế ngồi xuống.

Tuy rằng Long Huyết Thiêu phần lớn đều do Tống Hi uống, nhưng Tống Nghiễn cũng uống đủ ba bát, bây giờ lại không cảm thấy chóng mặt, xem ra tửu lượng của Tống Quốc công hẳn là không tồi.

Hắn tự rót cho mình một tách trà nóng, lại từ trên giá sách lấy một cuốn binh thư, đọc dưới ánh nến.

Cuốn binh thư này hẳn đã có từ lâu, trên đó có rất nhiều ghi chú, chữ viết không ngay ngắn như của Tống Quốc công, mà phóng khoáng hơn vài phần, Tống Nghiễn đoán, những chữ trên đây hẳn là do tiên đại Quốc công để lại.

Tuy rằng hắn đã chuyên viết kịch bản cho tiên đại Quốc công, nhưng hiểu biết về ông ta cũng chỉ giới hạn trong sách ghi chép, phần lớn thực ra chỉ là suy đoán, hắn không biết tiên đại Tống Quốc công là

người như thế nào. 95.

Ngược lại, những ghi chú trên cuốn binh thư này có cá tính rõ ràng, có lúc nghiêm túc, thỉnh thoảng lại lạc đề, hẳn là một người vừa thông tuệ vừa thú vị.

Đọc xong nửa cuốn sách, Tống Nghiễn gấp binh thư lại.

Nếu tiên đại Quốc công còn sống, chắc hẳn cuộc đời của Tống Dục cũng sẽ không gập ghềnh như vậy.

Tiếc là trên đời này không có nếu.

Chuyện đã xảy ra rồi, cũng đã đi đến kết quả này.

Tống Dục đã không còn gì cả, hắn không thể để Tống Dục thua thảm hại như vậy, phải có người trả giá cho những gì họ đã làm.

Tống Nghiễn ngước mắt lên, đồng tử đã bị màu mực chiếm giữ.

Bây giờ bản thể của hắn bị chia thành hai nửa, một nửa dùng để điều khiển cơ thể của Tống Quốc công, nửa còn lại hắn đã hoàn toàn hòa nhập vào máu thịt của Tống Hi.

Muốn giết một tu sĩ Tam cảnh, không nghi ngờ gì là vô cùng khó khăn.

Hắn đã từng nghĩ rất nhiều cách, không có cách nào có thể đảm bảo mình giết được Tống Hi.

Cho dù hắn đã mượn được sức mạnh, hắn cũng xa xa không phải là đối thủ của tu sĩ Tam cảnh, ưu thế duy nhất của hắn, chỉ là hắn không phải tà túy, cũng không phải yêu ma, hắn có ý định ẩn mình, sẽ không bị tu sĩ phát hiện.

Tống Hi không thể nhận ra sự tồn tại của hắn, hắn liền có cơ hội thực hiện kế hoạch này.

Muốn giết Tống Hi, cách tốt nhất, là phá hoại từ bên trong.

Tuy rằng sẽ không đơn giản như tưởng tượng, nhưng đây là cách gần thành công nhất.

Lúc này đêm đã khuya, Tống Hi trở về viện của mình, để nha hoàn hầu hạ tắm rửa xong, liền ngã xuống giường ngủ.

Trong giấc ngủ say, cậu ta không hề nhận ra, mực mà cậu ta uống vào bụng đã thấm vào mạch máu, hòa tan cùng với máu.

Mãi cho đến khi cảm giác ngạt thở bất ngờ ập đến, khiến Tống Hi đột ngột mở mắt.

Nhưng cảm giác ngạt thở không hề biến mất, Tống Hi lập tức nhận ra mình có thể đã trúng chiêu, cậu ta nhanh chóng bình tĩnh lại, vận chuyển nội tức kiểm tra cơ thể.

Nhưng nội tức vận chuyển một vòng, trong cơ thể không có gì bất thường.

Tống Hi vẫn không ngừng vận chuyển nội tức, tình trạng ngạt thở có chút thuyên giảm, nhưng nhịp tim lại đập ngày càng nhanh, cậu ta cảm thấy đầu óc căng phồng, tai phát ra tiếng ù ù chói tai.

Sự bất thường của cơ thể khiến Tống Hi nhất thời không nhận ra, tốc độ vận chuyển nội tức của cậu ta cũng đang tăng lên. "Bùm" một tiếng, dường như có thứ gì đó nổ tung trong cơ thể cậu ta.

Điều này giống như một khởi đầu, sau đó trong cơ thể cậu ta phát ra nhiều tiếng động lạ, nội tức đang vận chuyển đột ngột dừng lại, cơn đau dữ dội tràn ngập toàn thân.

Lúc này Tống Hi mới nhận ra, kinh mạch của mình đã có vấn đề.

Là tẩu hỏa nhập ma sao?

Tống Hi lóe lên một ý nghĩ, nhưng thời gian để cậu ta suy nghĩ không còn nhiều.

Cảm giác ngạt thở đó lại ập đến, không có nội tức hỗ trợ, mặt Tống Hi dần dần đỏ bừng, cậu ta túm lấy cổ mình, lật người muốn xuống giường.

Chân vừa chạm đất, cơn đau dữ dội từ lòng bàn chân truyền đến khiến cậu ta mất thăng bằng, lăn thẳng xuống đất.

Vì ngày thường cậu ta không thích hạ nhân chăm sóc gần gũi, khi cậu ta ngủ, trong phòng không có hạ nhân thức đêm, cho nên lúc này, không có ai có thể nhận ra sự bất thường của cậu ta.

Tống Hi co quắp trên mặt đất, các mạch máu trong cơ thể cậu ta bắt đầu nổ tung từng tấc một.

Nếu kinh mạch của cậu ta còn nguyên vẹn, có lẽ còn có thể cầm cự được một lúc lâu, nhưng bây giờ cậu ta không còn nhiều thời gian nữa.

Cậu ta cố gắng nghĩ trong đầu, là ai, đã ra tay với cậu ta khi nào, tại sao cậu ta không hề nhận ra điều gì bất thường?

Là Trấn Bắc hầu hay Tây Lăng vương?

Cậu ta đã rời khỏi Tây Lăng, tại sao còn muốn ra tay giết cậu ta?

Ngay lúc này, cửa phòng bị đẩy ra từ bên ngoài, một bóng người quen thuộc bước vào.

Là cha cậu ta.

Lúc này cậu ta không còn thời gian để suy nghĩ, tại sao Tống Quốc công lại xuất hiện trong phòng cậu ta vào lúc này.

Cậu ta đầy mong đợi nhìn về phía bóng người đó, hy vọng cha mình sẽ gọi người đến giúp, nhưng người đó chỉ chậm rãi đi về phía cậu ta, không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Sử dụng phần lớn sức mạnh để hủy hoại cơ thể Tống Hi không

phải là một việc dễ dàng, Tống Hi quá mạnh mẽ, sự phản phệ của sức mạnh trong cơ thể cậu ta khiến Tống Nghiễn cảm thấy sức mạnh mượn được đang nhanh chóng tan biến.

Hắn có thể cảm nhận được, không lâu nữa, hắn sẽ hoàn toàn mất đi quyền kiểm soát Tống Quốc công.

Nhưng đã không còn quan trọng nữa, việc cần làm đều đã làm xong.

Tống Nghiễn ngồi xổm xuống bên cạnh Tống Hi, giọng hắn bình tĩnh đến lạ thường, hắn nói: "Hi nhi, sau khi con giết Tống Dục, có một khắc nào hối hận không?" Tống Hi trừng mắt nhìn Tống Nghiễn, mặt tím tái, không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Giờ khắc này, cậu ta cuối cùng cũng nhận ra, người ra tay với mình là phụ thân Tống Quốc công.

Tống Hi trong lòng đầy tuyệt vọng, cậu ta cố gắng dùng ánh mắt truyền đạt sự nghi hoặc của mình, tại sao?

Chẳng phải phụ thân đã nói Tống Dục không quan trọng sao?

Nhưng phụ thân cậu ta không cho cậu ta bất kỳ câu trả lời nào, cậu ta chỉ nghe thấy giọng nói gần như lạnh lùng vang lên: "Xem ra là không có, vậy thì con đành phải đền mạng cho Tống Dục thôi." Đồng tử của Tống Hi dần dần giãn ra, phụ thân rõ ràng đã nói không trách cậu ta, rõ ràng đã nói sẽ giao Quốc công phủ cho cậu ta, tại sao lại làm như vậy?

Cho đến khi ý thức của Tống Hi hoàn toàn biến mất, cậu ta vẫn không thể chấp nhận, mình không thể nổi danh trong triều, không thể tung hoành trên chiến trường, cậu ta tưởng mình còn rất nhiều thời gian, nhưng cuối cùng lại chết một cách uất ức như vậy ở nhà.

Trơ mắt nhìn lồng ngực Tống Hi không còn phập phồng, thất

khiếu của cậu ta chảy ra máu pha lẫn chất lỏng màu đen, Tống Nghiễn đưa tay sờ lên mặt cậu ta, không biết từ lúc nào, nước mắt đã chảy đầy mặt. "Chẳng qua là chết một đứa con trai thôi mà, đâu đáng để Tống Quốc công đau lòng như vậy." Tống Nghiễn dùng thân thể của Tống Quốc công, cười nói.

Nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Tống Nghiễn đứng dậy: "Lúc Tống Dục chết, Tống Quốc công có từng đau lòng không?" Dừng một chút, hắn lại nói: "Ta đoán là không, nhưng ta rất đau lòng, Tống Quốc công chắc hẳn rất tò mò, ta là thứ gì đúng không?" Tống Nghiễn kéo một chiếc ghế qua, hắn rút dây lưng trên người Tống Hi, lại tháo dây lưng trên người Tống Quốc công, buộc hai đoạn dây lưng lại với nhau, thắt nút chết. "Ta là một mặc linh, mặc linh do Tống Dục điểm hóa ra." Trong lúc Tống Nghiễn nói chuyện, hắn đã đứng trên ghế, hắn vắt dây lưng qua xà nhà, sau đó lại thắt thêm mấy nút chết nữa.

Chương 78

Tống Nghiễn tròng thòng lọng vào cổ, cười một tiếng: "Tống Quốc công thật là có phúc, sinh được một đứa con tài năng như vậy, tiếc là tài hoa của nó chưa bao giờ lọt vào mắt ngài, nó chết thật không đáng a…" Giọng của Tống Nghiễn ngày càng nhỏ đi, sau khi giết Tống Hi, bản thể và sức mạnh của hắn đã bị hủy diệt cùng với Tống Hi.

Ý thức của hắn cũng dần trở nên mơ hồ, hắn biết mình sắp biến mất.

Nhớ lại cuộc đời ngắn ngủi này của mình, kết giao được ba năm người, thấy được rất nhiều chuyện, tâm nguyện duy nhất bây giờ cũng đã đạt được.

Coi như... không uổng kiếp này.

Không biết Tống Dục biết được kết cục của Tống Quốc công phủ, có vui không?

Hắn là một người tuân thủ quy củ, chắc sẽ không cảm thấy hả hê.

Nếu có tức giận cũng không sao, mình hả hê là được rồi.

Thế gian này thật tốt, chỉ tiếc là, kiếp này quá ngắn.

Bốp một tiếng, chiếc ghế bị đá đổ.

Ngay khi cơ thể của Tống Quốc công treo trên xà nhà, ý thức điều khiển cơ thể hắn hoàn toàn tan biến, Tống Quốc công lấy lại quyền kiểm soát cơ thể mình, tiếc là đã muộn.

Ông ta treo trên xà nhà, không ngừng giãy giụa, cuối cùng, cũng không thể thoát khỏi sợi dây trên cổ.

Dần dần, sức giãy giụa biến mất, Tống Quốc công treo trên xà nhà, cơ thể khẽ đung đưa, cuối cùng dừng lại.

Dưới chân ông ta, là thi thể của đứa con trai mà ông ta yêu thương nhất.

Nửa đêm, A Triền đột nhiên tỉnh giấc.

Nàng đi chân trần xuống giường, từ trong chiếc hộp trên bàn trang điểm lấy ra nghiên mực mà Tống Nghiễn để lại.

Lúc này, nghiên mực đã mất đi vẻ sáng bóng, vỡ thành vô số mảnh, không thể nào dán lại được nữa.

A Triền cầm nghiên mực vỡ nhìn một lúc lâu, mới đậy nắp hộp lại, đặt về chỗ cũ.

Lúc này nàng đã không còn buồn ngủ, đi đến bên cửa sổ đẩy cửa ra, không khí se lạnh ùa vào mặt.

Bên ngoài không biết từ khi nào lại bắt đầu mưa, không có ánh trăng, tiếng côn trùng chim hót cũng đều ẩn mình trong tiếng mưa tí tách, nàng kéo một chiếc ghế ngồi trước cửa sổ, một tay chống cằm, nhìn màn mưa do nước mưa dệt nên bên ngoài, trong đầu lại đang nghĩ về Tống Nghiễn.

Hắn hẳn là đã báo thù cho Tống Dục rồi nhỉ?

Hắn thông minh như vậy, cho dù là trứng chọi đá, chắc cũng có thể đập vỡ đá.

Bức tranh Tống Nghiễn để lại, A Triền không hài lòng lắm, tiếc là hắn không còn nữa, nếu còn, nàng nhất định sẽ bắt hắn vẽ lại một bức khác.

Nhà ai lại treo bức tranh Gà trống gáy sáng trong phòng để "vọng mai chỉ khát" chứ?

Mỗi ngày vừa mở mắt đã nhìn thấy con gà trống oai phong lẫm liệt trong tranh, trong đầu nàng không kìm được mà vang lên tiếng gà gáy.

Tiếc là, không còn nữa rồi.

A Triền đã chứng kiến rất nhiều lần ly biệt, Lục thúc từng rất tốt với nàng, nói rằng có một ngày sẽ đưa nàng ra ngoài chơi, nhưng ông ấy đi rồi không bao giờ trở lại nữa.

Nàng tưởng rằng mình đã quen với ly biệt, thực ra vẫn chưa, vẫn sẽ có chút buồn.

A Triền không biết từ khi nào đã tựa vào bên cửa sổ ngủ thiếp đi, nước mưa ngoài cửa sổ rơi xuống mái hiên, thỉnh thoảng có vài giọt bắn vào trong cửa sổ, rơi lên người nàng.

Nàng vẫn đang trong giấc ngủ say, không hề bị kinh động.

Mưa dần tạnh.

Vì nửa đêm có mưa, sáng sớm mặt đất ẩm ướt, dẫm một cái là để lại dấu chân.

Hạ nhân của Quốc công phủ từ sáng sớm đã bắt đầu quét dọn, họ không dám tùy tiện phát ra tiếng động, sợ làm phiền giấc ngủ của chủ tử.

Mãi cho đến giờ Tị, nha hoàn hầu hạ Tống Quốc công tìm đến quản gia, nói Quốc công gia không biết đã đi đâu, thư phòng và chính viện đều không thấy người.

Đồng thời, người hầu hạ ở viện của Thế tử cũng đến nói, Thế tử vẫn chưa ra khỏi phòng, họ cũng không dám tùy tiện làm phiền.

Quản gia nén xuống sự nghi ngờ trong lòng, để nha hoàn dẫn đường, trước tiên đến viện của Thế tử.

Vào trong viện, quản gia ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời bị mây đen che kín, âm u, thời tiết như vậy, khiến tâm trạng người ta nặng nề một cách khó tả, luôn cảm thấy có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra.

Quản gia gõ ba lần lên cửa phòng, mở lời: "Thế tử gia, ngài tỉnh chưa ạ?" Ông ta đứng ngoài chờ một lúc, lại gõ thêm hai lần nữa, vẫn không thấy có bất kỳ phản ứng nào, lông mày không khỏi nhíu lại.

Hơi do dự một chút, ông ta lại nói: "Thế tử gia, lão nô vào đây." Nói xong, ông ta đưa tay đẩy mạnh cửa, nhưng cửa đã bị cài chốt từ bên trong.

Nhưng điều này không ngăn được quản gia, ông ta nhấc chân, hơi dùng sức liền đạp tung cửa, khung cửa đập vào tường, phát ra tiếng loảng xoảng rồi bật trở lại.

Lúc này không ai quan tâm đến cánh cửa đó, ngay khoảnh khắc mở cửa, những người đứng ngoài cửa đã nhìn rõ tình hình trong phòng.

Cửa phòng trong mở, Quốc công gia mà nha hoàn tìm mãi không thấy, bây giờ đang đối diện với cửa phòng trong, treo trên xà nhà.

Dưới chân ông ta, có một vũng máu màu đỏ đen, một người nằm trong vũng máu. "A ——" Tiếng hét chói tai của các nha hoàn vang lên nối tiếp nhau, ngay cả quản gia từng lui về từ chiến trường, từng giết người thấy máu cũng cảm thấy chân mềm nhũn. "Nhanh, nhanh đi báo quan!!!" Sau khi buổi chầu kết thúc, hoàng đế dùng xong bữa sáng, quay về ngự thư phòng xem tấu chương.

Ngài đặc biệt xem kỹ những tấu chương do quan viên ở Tây Lăng gửi đến, gần đây Tây Lăng vương dường như có ý định liên hôn với triều thần, không biết là đã để mắt đến nhà nào?

Hoàng đế đang suy nghĩ, bên ngoài ngự thư phòng có người thông báo: "Bệ hạ, Kinh triệu doãn cầu kiến." "Truyền." Không lâu sau, Kinh

triệu doãn vội vã bước vào ngự thư phòng: "Bệ hạ, Tống Quốc công phủ xảy ra chuyện rồi." Hoàng đế ngước mắt: "Xảy ra chuyện gì?" "Thần vừa mới nhận được báo án của Tống Quốc công phủ, họ nói Tống Quốc công treo cổ chết trong phủ." Kinh triệu doãn nói ra những lời này mà vẫn còn cảm thấy hoang đường, đó là đường đường Quốc công, cứ thế mà chết sao?

Hoàng đế lộ vẻ kinh ngạc: "Tống Quốc công chết rồi?" "Vâng." Kinh triệu doãn nuốt nước bọt, "Người báo án nói, Tống Quốc công treo cổ chết trong phòng của Thế tử Tống Hi, Tống Hi… cũng chết rồi, nguyên nhân cái chết tạm thời chưa rõ." Hoàng đế nhíu mày, lại có người dám ra tay với Tống Quốc công phủ, là có tư thù, hay là đang khiêu khích ngài? "Người đâu." Hoàng đế đột nhiên lên tiếng. "Bệ hạ." Đại thái giám vội vàng đáp lời. "Thông báo cho Hình bộ Thượng thư, để Hình bộ cùng Kinh triệu phủ điều tra vụ án Tống Quốc công bị hại, trẫm muốn biết Tống Quốc công và Tống Hi rốt cuộc chết như thế nào." "Vâng." Đại thái giám không dám chậm trễ, vội vàng cho người đến Hình bộ truyền khẩu dụ của bệ hạ.

Kinh triệu doãn nghe được mệnh lệnh của hoàng đế, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. 96.

Vụ án lớn như vậy, nghĩ cũng biết trong đó liên lụy sâu xa, nha môn Kinh triệu phủ của họ không dám đơn độc điều tra vụ án này.

Bây giờ có Hình bộ cùng điều tra, xảy ra vấn đề gì còn có Hình bộ Thượng thư gánh vác.

Sau khi Kinh triệu doãn rời đi, hoàng đế đi đi lại lại hai vòng trong ngự thư phòng, mới lên tiếng: "Đi mời Minh Vương vào cung." "Vâng." Cho người đi mời Minh Vương, hoàng đế trong lòng mới yên tâm một chút, ngồi lại ghế tiếp tục xem tấu chương, nhưng vẫn có chút không tập trung.

Mãi cho đến khi ngài lật đến tấu chương mà Tống Quốc công phủ trình lên hôm nay.

Hoàng đế mở tấu chương ra, ban đầu trên mặt còn không có biểu cảm gì, càng xem sắc mặt càng âm trầm, cuối cùng lại vung tay hất chén trà trên ngự án xuống đất. "Đúng là càn rỡ." Hoàng đế mặt mày sa sầm đứng dậy, khoảnh khắc tiếp theo mới nhớ ra Tống Quốc công đã chết, lại ngồi xuống.

Đại thái giám hầu hạ bên cạnh không biết đã xảy ra chuyện gì, cẩn thận gọi một tiếng: "Bệ hạ?" Hoàng đế không thèm nhìn đại thái giám một cái, ánh mắt vẫn còn dán vào tấu chương trên tay.

Càng xem, hơi thở càng nặng, ngay cả tay cầm tấu chương cũng đang run.

Đại thái giám trong lòng bất an, thầm nghĩ bệ hạ rốt cuộc đã nhìn thấy thứ gì, mà lại có thể tức giận đến mức này?

Ngay cả năm đó Thanh Châu đại hạn, ngân lượng cứu tế bị cướp đi, cũng không khiến bệ hạ tức giận như vậy.

Ngay lúc này, bên ngoài có người thông báo, Minh Vương đã đến.

Thấy Minh Vương bước vào ngự thư phòng, hoàng đế ném tấu chương trên tay sang một bên, nói thẳng: "Hoàng thúc, Tống Quốc công và Tống Hi chết rồi." "Chết như thế nào?" Minh Vương có chút kinh ngạc hỏi. "Vẫn chưa biết, tối qua, Trấn Bắc hầu có rời khỏi hầu phủ không?" Hoàng đế hỏi.

Có thể lẻn vào Tống Quốc công phủ mà không bị Tống Hi phát hiện, lại còn có thể dễ dàng giết chết cậu ta, người có khả năng nhất chính là tu sĩ có tu vi cao hơn cậu ta.

Mà trong kinh thành tu sĩ có tu vi cao hơn Tống Hi, lại có thù oán với cậu ta, chính là Trấn Bắc hầu.

Minh Vương lắc đầu: "Trấn Bắc hầu không rời khỏi hầu phủ." "Nếu không phải Trấn Bắc hầu, thì sẽ là ai?

Hoàng thúc, ngài nói chuyện này có phải liên quan đến Tây Lăng không?" Nhắc đến Tây Lăng, ánh mắt hoàng đế trở nên sắc bén. "Tống Hi đối với Tây Lăng vương đã không còn uy hiếp, theo lý mà nói họ không cần thiết phải ra tay với Tống Hi.

Nhưng chuyện này quả thực kỳ lạ, nên điều tra kỹ lưỡng." "Bên đó giao cho hoàng thúc." "Ừ." Minh Vương gật đầu, nhận lời.

Sự việc đã giao phó xong, hoàng đế lại không để Minh Vương lui ra, ngược lại nói: "Bây giờ Tống Quốc công và Tống Hi đều đã chết, hoàng thúc thấy, tước vị của Quốc công phủ này, còn có cần thiết phải truyền lại không?" Minh Vương hơi sững sờ, hoàng thượng đây là định đoạt tước vị của Quốc công phủ sao?

Hoàng đế đối với huân quý không hề hà khắc, Tống Quốc công đã chết rồi, hoàng đế lại muốn đoạt tước, đây là đã chọc giận ngài như thế nào? "Tống Quốc công có phải đã làm chuyện đại nghịch bất đạo gì không?" Minh Vương hỏi.

Hoàng đế không nói gì, chỉ ném tấu chương trên bàn cho Minh Vương.

Minh Vương nhận lấy tấu chương mở ra, chỉ nhìn hai cái, lông mày đã nhướng cao.

Bản tấu chương này viết khá thú vị, đoạn đầu câu nào chữ nấy đều nhận lỗi, nhưng khi nhắc đến chuyện đổi con, nội dung của tấu chương lại hoàn toàn trái ngược với những gì Tống Quốc công nói trên triều ngày đó.

Trong tấu chương viết, là chính ông ta đã tự tay đổi con trai ruột và con thứ, còn oán trách bệ hạ, nếu không phải ngài sau khi tiên Quốc

công chết đã lạnh nhạt với Quốc công phủ, ông ta sao có thể làm ra chuyện điên rồ như vậy.

Cái chết của Tống Dục, bệ hạ ít nhất cũng phải tính là đồng phạm.

Phía sau lại nói, bệ hạ rõ ràng đã trọng dụng Tống Hi, nhưng vì lời vu khống vô cớ của triều thần mà điều người về kinh, rõ ràng là nói không giữ lời. 97.

Nội dung phía sau thì có chút đại nghịch bất đạo, Tống Quốc công trong tấu chương nhắc đến chuyện năm đó hoàng đế trước khi lên ngôi đã cùng anh trai khác mẹ là Đoan vương công khai tranh giành ngấm ngầm đấu đá, cuối cùng thành công lên ngôi.

Ông ta nói bệ hạ còn như vậy, Tống Hi cũng chẳng qua là học theo bệ hạ, có gì sai?

Họ Tống Quốc công phủ vì trung thành với hoàng đế, ngay cả con ruột cũng từ bỏ, chẳng lẽ còn chưa đủ trung quân ái quốc sao?

Minh Vương cầm tấu chương xem đi xem lại hai lần, luôn cảm thấy giọng điệu này và lối suy nghĩ trái ngược với người thường này thật sự giống hệt Tống Quốc công, nhưng Tống Quốc công trừ phi là điên rồi, mới có thể viết một bản tấu chương thỉnh tội như vậy gửi đến ngự án của hoàng đế. "Hoàng thúc thấy thế nào?" Hoàng đế lúc này vẫn còn sa sầm mặt. "Tống Quốc công vừa viết tấu chương xong liền chết, chuyện này có lẽ còn có ẩn tình, bệ hạ không định điều tra thêm sao?" Minh Vương thầm nghĩ, bất kể tấu chương này có phải do Tống Quốc công viết hay không, đều đã thành công chọc vào vảy ngược của hoàng đế.

Ban đầu tiên hoàng coi trọng Đoan vương do Hiền phi sinh ra hơn, đối với bệ hạ do hoàng hậu sinh ra rất lạnh nhạt, thậm chí từng có ý định đổi thái tử.

Đoan vương chính vì vậy mà nuôi lớn tham vọng, mấy lần cho người ám sát hoàng đế, hai anh em sớm đã không chết không thôi.

Hoàng đế lên ngôi không lâu, liền ban chết cho Đoan vương, vì chuyện này mà hoàng thất tông thân và đại thần trong triều đều bất mãn, hoàng đế đã phải chịu không ít ấm ức.

Dám nhắc đến Đoan vương trong tấu chương, nếu Tống Quốc công hôm nay không chết, hoàng đế e là hận không thể tự tay bẻ đầu ông ta. "Trẫm lại thấy, Tống Quốc công e là đã gặp phải chuyện bất ngờ gì đó, mới viết ra hết lời thật lòng." Hoàng đế nói xong, mới lại nói: "Nhưng hoàng thúc nói có lý, nên điều tra thêm." Dù nói vậy, xem dáng vẻ của ngài, bất kể bản tấu chương này có phải do Tống Quốc công viết trước khi chết hay không, tội lỗi này đều tính lên đầu Tống Quốc công phủ.

Chương 79

Minh Vương cũng không khuyên nữa.

Rất nhanh, tin tức Tống Quốc công phủ xảy ra chuyện đã lan truyền ra ngoài, rất nhiều triều thần trong lòng bất an, lo lắng cũng sẽ có người ra tay với họ.

Dân gian cũng đồng dạng lan truyền tin đồn, phản ứng của bách tính lại khác nhau.

Một bộ phận người quan tâm hơn là ai có thể giết chết đương triều Quốc công, một bộ phận khác thì âm thầm hoan hô.

Còn có người cho rằng là Tống Dục đã chết hóa thành lệ quỷ, đến tìm hung thủ giết mình báo thù.

Văn Trọng đi qua một quán trà, tình cờ nghe thấy rất nhiều bách tính đang bàn luận về chuyện này, mọi người dường như đều tin rằng đây chính là ác có ác báo.

So với Tống Quốc công, họ dường như càng muốn tin vào nội dung trong cuốn sách của vị tiên sinh Bảo Mộc kia hơn.

Văn Trọng đứng bên đường nghe một lúc, đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc ở không xa, ông ta hơi có chút ngạc nhiên, bước nhanh lên trước: "Tống công tử hôm nay sao lại đến đây?" Người đi phía trước dường như không nghe thấy lời ông ta nói, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Văn Trọng trong lòng có chút nghi hoặc, đưa tay vỗ vào vai người phía trước.

Người đó nhanh chóng quay người lại, quả nhiên là Tống Nghiễn, chỉ là ánh mắt nhìn lại lại đầy cảnh giác. "Vị tiên sinh này, tôi có quen

ngài sao?" Người đó mở lời trước, ánh mắt nhìn Văn Trọng hoàn toàn xa lạ.

Văn Trọng ngẩn ra: "Tống công tử chẳng lẽ đang đùa với tại hạ sao?" Người đó dường như nghĩ đến điều gì, ánh mắt hơi né tránh: "Tiên sinh e là đã nhận nhầm người, tôi họ Phương, không họ Tống." Nói xong không đợi Văn Trọng phản ứng, liền chắp tay với ông ta: "Tôi còn có việc, đi trước đây." Nói xong, liền nhanh chân đi vào đám đông, rất nhanh đã không còn thấy nữa.

Văn Trọng nhìn về hướng bóng người đó biến mất, mặt lộ vẻ trầm tư.

Đứng tại chỗ một lát, ông ta quay người đi về phía phường Xương Bình.

Giờ Mùi vừa qua, lúc này thời tiết đang oi bức, không có khách vào cửa. 98.

A Triền tối qua thức đêm, lúc này đang ngủ gật trong tiệm, mãi cho đến khi Văn Trọng bước vào va vào chiếc chuông gió treo bên cửa, nàng nghe thấy tiếng chuông êm tai mới mở mắt ra. "Văn tiên sinh?" A Triền dụi mắt, vẻ mặt còn có chút mơ màng, "Ngài đến mua hương ạ?" Văn Trọng thấy dáng vẻ này của nàng, giọng điệu dịu đi: "Tại hạ vừa mới nghe Từ lão bản bên cạnh nói, quý cô nương nói với ông ấy Tống công tử đã về quê rồi sao?" "Đúng vậy." A Triền bưng tách trà nguội bên cạnh uống một ngụm, tỉnh táo hơn một chút mới lại nói: "Tống công tử sớm đã nói muốn về quê rồi, chắc là xa nhà quá lâu, nhớ nhà rồi." "Vậy sao." Văn Trọng trên mặt dường như có chút tiếc nuối, "Tiếc là ván cờ lần trước của chúng ta vẫn chưa chơi xong." A Triền nụ cười trên mặt nhạt đi: "Vậy sao, thật là đáng tiếc." Ngay sau đó nàng lại nói: "Đúng rồi, Tống công tử trước khi đi còn để lại quà cho Văn tiên sinh, ngài đợi tôi một lát." Nói xong, nàng xách váy

lên lầu hai, không bao lâu sau, liền cầm một cuộn tranh đi xuống.

A Triền đưa cuộn tranh cho Văn Trọng, Văn Trọng nhận lấy tranh mở ra, trên đó vẽ một con mèo con xinh xắn lanh lợi, trên móng vuốt đang đè một con chuột, mèo con ưỡn ngực cao, vô cùng đắc ý.

Văn Trọng nhìn thấy bức tranh không tự chủ mà nở một nụ cười: "Tôi chỉ nhắc đến tiểu ly nô trong nhà với Tống công tử hai lần, không ngờ cậu ấy vẫn còn nhớ." A Triền cúi mắt nhìn bức tranh, nghe lời Văn Trọng nói xong liền nói: "Tống công tử là một người có tâm, cậu ấy luôn coi Văn tiên sinh là tri kỷ." "Tôi cũng vậy." Văn Trọng nói.

A Triền ngước mắt nhìn Văn Trọng, sau đó nở nụ cười.

Văn Trọng cầm bức tranh rời khỏi tiệm hương của A Triền, ông ta thuê một chiếc xe ngựa, xe ngựa đưa ông ta đến Minh Vương phủ.

Người gác cổng của Minh Vương phủ thấy Văn Trọng đến cửa vội vàng đi thông báo, không bao lâu sau, liền có quản sự công công trong phủ đích thân ra đón. "Văn đại nhân, ngài đã lâu không đến rồi, Vương gia thường xuyên nhắc đến ngài đấy." Quản sự công công dẫn ông ta đi về phía hoa viên, cười nói với ông ta. "Chỉ tại kỳ nghệ của Vương gia các người quá kém, gần đây tôi tìm được một đối thủ ngang tài ngang sức, tự nhiên coi thường ông ấy rồi." "Vậy ngươi còn đến chỗ bản vương làm gì?" Giọng của Minh Vương từ trong thủy tạ truyền ra.

Văn Trọng mặt không đổi sắc bước vào thủy tạ: "Không may, tiểu hữu kia của tôi đã rời kinh rồi, tôi đành phải đến tìm Vương gia thôi." "Không phải nói bản vương kỳ nghệ kém sao?" Minh Vương liếc nhìn ông ta. "Kém thì kém một chút, nhưng thủ đoạn ăn gian của Vương gia muôn hình vạn trạng, cũng coi như là khá thú vị." Trên trán Minh Vương nổi lên một đường gân xanh.

Văn Trọng ngồi xuống đối diện Minh Vương, thuận tay đặt cuộn

tranh trong tay sang một bên. "Đây là gì?" Minh Vương nhìn cuộn tranh bên cạnh Văn Trọng, tò mò hỏi. "Quà chia tay của tiểu hữu kia tặng tôi." Thấy Minh Vương cứ nhìn, ông ta lại nói: "Vương gia nếu có hứng thú có thể mở ra xem." Minh Vương cầm cuộn tranh mở ra, thấy trên đó vẽ một con mèo con, lông mày không khỏi nhướng lên: "Vẽ không tồi, sống động như thật." Phần quà này xem ra thật sự giống như tặng bạn bè, không quá trang trọng, lại vừa vặn chạm đến trái tim của Văn Trọng.

Văn Trọng cũng nhìn bức tranh, mỉm cười: "Rất tốt." Xem tranh xong, hai người vừa trò chuyện, vừa tùy tay bày cờ trên bàn cờ.

Văn Trọng hôm nay có chút không tập trung, cũng có thể là đổi đối thủ, có chút không quen, liên tiếp đi hai nước cờ sai, ngược lại khiến Minh Vương đắc ý.

Ngay lúc này, quản sự công công đứng ngoài thủy tạ tiến lên nói với Minh Vương: "Vương gia, công tử đến rồi." Công tử trong miệng ông ta, tự nhiên là con nuôi của Minh Vương, Bạch Hưu Mệnh. "Gọi nó qua đây." Bạch Hưu Mệnh mặt không biểu cảm bước vào thủy tạ, thấy Văn Trọng cũng ở đó, mở lời chào hai người: "Phụ vương, Văn đại nhân." Văn Trọng khẽ gật đầu với hắn. "Điều tra thế nào rồi?" Sự chú ý của Minh Vương vẫn còn trên bàn cờ, có chút lơ đãng hỏi.

Bạch Hưu Mệnh mở lời: "Tống Quốc công tự vẫn không nghi ngờ gì, nhưng hôm đó là sinh nhật của ông ta, ông ta cùng hai người con trai ruột dùng cơm, trong lúc đó thần tình không thấy uể oải, lời nói cũng khá bình thường, không có lý do tự vẫn.

Con nghi ngờ, ông ta có thể đã bị thứ gì đó nhập vào." "Muốn nhập vào quan viên không dễ dàng, nếu đơn giản như vậy bị người ta điều khiển, đại tế đầu năm cũng không cần phải tổ chức nữa." Triều thần được quốc vận của Đại Việt che chở, yêu ma quỷ quái nếu muốn

nhập vào thân xác quan viên, sẽ gây ra phản phệ, thông thường thần hồn rất yếu ớt, phản phệ sẽ khiến thần hồn bị thương nặng, tương đương với đồng quy vu tận, lựa chọn nhập vào không phải là một cách làm thông minh. "Con biết, chuyện này sẽ tiếp tục điều tra." "Ừ." Minh Vương không nói nhiều, tuy rằng nhập vào không dễ, nhưng Bạch Hưu Mệnh dám đề xuất, tự nhiên là có chút nắm chắc, ông không muốn can thiệp quá nhiều.

Ngay sau đó ông lại hỏi: "Tống Hi lại là chuyện gì?" "Trong cơ thể Tống Hi không tra ra được bất kỳ loại thuốc hay độc tố nào, chất lỏng lẫn trong máu cậu ta là mực." "Mực làm sao vào được cơ thể cậu ta?" Bạch Hưu Mệnh nói: "Bữa ăn cuối cùng của Tống Hi là ở thư phòng của Tống Quốc công, cậu ta và Tống Quốc công đã uống một vò rượu, mực rất có khả năng đã được pha vào rượu." "Vụ án này thật kỳ lạ, dùng mực để giết một Tam cảnh, là khối mực cổ nào thành tinh, hay là…" "Mặc linh." Bạch Hưu Mệnh tiếp lời.

Minh Vương có phần kinh ngạc nhìn Bạch Hưu Mệnh một cái, cười nói: "Ngươi còn nhớ Mặc linh, xem ra lúc nhỏ vào thư phòng của ta trộm mấy quyển sách kia cũng không uổng công." Bạch Hưu Mệnh vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: "Phụ vương, nói chuyện chính đi." Minh Vương hoàn toàn không để ý, ngay trước mặt Bạch Hưu Mệnh liền kể cho Văn Trọng nghe chuyện hồi nhỏ của hắn: "Lúc trước khi nó cùng các hoàng tử đọc sách đã đặc biệt muốn có một Mặc linh, hễ có tiền tiết kiệm là lại đi mua nghiên mực, luôn trông mong có ngày nào đó vừa mở mắt ra là có thể nuôi được một con, để nó làm bài tập giúp mình." Văn Trọng không nhịn được cười, thật sự không ngờ Bạch Hưu Mệnh cũng có lúc trẻ con như vậy, còn Bạch Hưu Mệnh thì ngẩng đầu nhìn trời, coi như không nghe thấy gì. "Ít lâu trước Hoàng thượng còn nói với ta, ngươi lại lấy đi một cái nghiên cổ của ngài ấy à?" "Đó là bệ hạ ban thưởng." Bạch Hưu Mệnh trả lời đầy lý

lẽ. "Ồ, xem ra cái tật xấu thích dùng nghiên mực ném người của bệ hạ vẫn chưa sửa được." Minh Vương hiển nhiên rất hiểu cả hoàng đế lẫn con trai mình. 99.

Ngài lại nói: "Theo ta thấy, thay vì ngươi đi sưu tầm nghiên cổ chất đầy trong phủ, chẳng thà đem những nghiên mực này tặng cho phủ Văn Trọng, nói không chừng thật sự có thể nuôi ra được một đại nho đấy." Văn Trọng nghe vậy có chút kinh ngạc: "Mặc linh này rốt cuộc là thứ gì, phải nuôi như thế nào?" Sao hắn lại có thể nuôi ra được chứ?

Minh Vương giải đáp cho hắn: "Nói đúng ra thì nó được xem là một loại linh vật.

Người đời có tài năng lớn, có thể điểm linh, linh vật có trí tuệ, có thể nói tiếng người." Văn Trọng bắt đầu thấy hứng thú với Mặc linh: "Thật thú vị, lại có thể tự dưng sinh ra linh vật có trí tuệ ư?" "Thiên hạ rộng lớn, không thiếu chuyện lạ, Mặc linh sinh ra đã có trí tuệ có lẽ liên quan đến người điểm linh, chỉ tiếc là người có thể điểm linh quá ít, miêu tả về Mặc linh cũng chỉ vỏn vẹn vài câu." Sau đó Minh Vương lại nói: "Trong các ghi chép hiện có, Mặc linh đều sinh ra dựa vào nghiên mực, nhưng bản thể lại là mực.

Có một điều, Mặc linh tuy trí tuệ phi phàm, nhưng chưa từng nghe nói chúng sở hữu sức mạnh cường đại." Bạch Hưu Mệnh nói: "Đây quả thực là điểm đáng ngờ nhất, nhưng ta nghiêng về khả năng Mặc linh đã nhận được sự trợ giúp từ bên ngoài, sở hữu sức mạnh không thuộc về nó.

Nếu là yêu quái khác tiếp cận Tống Hi, rất khó không bị phát hiện, càng đừng nói đến việc nuốt vào bụng.

Chỉ có Mặc linh, nếu không chủ động bại lộ, e rằng sẽ không bị phát hiện." Minh Vương gật đầu: "Xem ra ngươi đã có manh mối

rồi?" "Cũng không hẳn là manh mối, vào ngày sinh thần của Tống Quốc công, em vợ ông ta có tặng một bức tranh Tùng Thương.

Bức tranh đó có dính một chút sức mạnh còn sót lại, không giống lắm với những loại sức mạnh mà ta biết." Bạch Hưu Mệnh suy nghĩ một lát rồi mới nói, "Cảm giác có chút tương tự với sức mạnh tế tự bằng hương khói thường thấy trong dân gian." "Tế tự bằng hương khói à..." Minh Vương không biết đã nghĩ đến điều gì, chìm vào trầm tư. "Phụ vương, ngài biết loại sức mạnh này sao?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Chỉ là nghe nói qua, thời Vu tộc còn hưng thịnh, đạo này rất phổ biến.

Nhưng họ chỉ tế bái tổ tiên, nếu gặp nguy hiểm thì có thể cầu xin tổ tiên phù hộ, cũng không biết có thật sự có tổ tiên hay không, nhưng quả thực rất lợi hại.

Từng có yêu quái thử bắt chước phương pháp này, lừa gạt nhân tộc dùng hương khói thờ phụng chúng, nhưng sức mạnh nhận được có hạn, sau này các lễ tế tự bằng hương khói trong dân gian chính là bắt nguồn từ đó." "Nhưng Vu tộc không phải đã bị diệt rồi sao, vẫn còn người có thể dùng phương pháp này ư?" Bạch Hưu Mệnh vẫn nhớ những gì Giám chính nói về Vu tộc. "Là Giám chính nói với ngươi phải không?" Bạch Hưu Mệnh hỏi lại: "Chẳng lẽ Giám chính nói không đúng?" "Cũng không sai, nhưng ông ta còn chưa từng ra khỏi Đại Việt, những gì biết được cũng chỉ là tin tức truyền về mà thôi." "Cho nên, Vu tộc vẫn còn tồn tại?" "Ừm, hẳn là vẫn còn huyết mạch lưu lại." Minh Vương nói rất chắc chắn, "Nếu Mặc linh đó vừa hay nhận được sự giúp đỡ của Vu tộc, suy đoán của ngươi chưa chắc không thể thành sự thật, có thể theo manh mối này mà tra tiếp." Bạch Hưu Mệnh gật đầu: "Xem ra bây giờ, người bán tranh có hiềm nghi không nhỏ, đáng tiếc Tôn Bá An lại không biết tên và nơi ở của người đó." Dừng một chút, hắn lại nói, "Chỉ sợ dù tìm được người cũng vô

dụng." Minh Vương hiểu ý hắn, thở dài: "Sức mạnh mượn được sẽ tiêu tan, có thể giết chết Tống Hi, còn sót lại lượng lớn mực, nếu thật sự là Mặc linh, rất có khả năng là đã đồng quy vu tận với Tống Hi rồi.

Người bán tranh rốt cuộc là không biết gì hay bị kẻ đó thao túng cũng khó nói." Văn Trọng đứng bên cạnh nghe hai cha con nói chuyện một hồi lâu, mới hỏi ra nghi vấn trong lòng: "Nếu Mặc linh được xem là linh vật, tại sao lại muốn giết cha con Tống Quốc công?" "Câu hỏi hay, ta cũng muốn biết tại sao ngươi lại cứ khăng khăng nghi ngờ là Mặc linh làm?" Minh Vương cùng Văn Trọng nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh nói: "Ta đã phái người đi tìm Đường Minh, người bạn đồng môn đã gõ trống Đăng văn vì con trai của Tống Quốc công.

Từ chỗ hắn ta lấy được những bài văn, bài thơ mà Tống Dục từng viết, rồi tìm mấy vị đại nhân trong Hàn lâm viện xem giúp." "Viết không tồi à?" Minh Vương tò mò. "Nào chỉ là không tồi." Bạch Hưu Mệnh nói, "Đánh giá của mấy vị đại nhân đó rất thống nhất, văn chương xuất sắc, lời lẽ có nội dung, trình độ này đủ để đi thi hội thí.

Đường Minh nói, đó mới chỉ là những bài văn Tống Dục viết từ bốn năm trước.

Đường Minh tài hoa không tệ, mỗi khi nhắc đến Tống Dục, lời nói đều vô cùng ngưỡng mộ." "Ngươi cho rằng, với tài hoa của Tống Dục có thể điểm ra Mặc linh?

Và Mặc linh đó đang báo thù cho Tống Dục?" Bạch Hưu Mệnh gật đầu: "Đầu tiên là dùng nội dung truyện ngắn dẫn ra chuyện tráo con trong phủ Tống Quốc công, sau đó lại dẫn dụ Trấn Bắc hầu phái người đi điều tra chuyện này, nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, để Tống Hi từ Tây Lăng trở về kinh.

Ta cảm thấy cái chết của cha con Tống Quốc công không thoát khỏi liên quan đến những chuyện trước đó." "Đợi đã, ngươi đến phủ Trấn Bắc hầu rồi à?" Minh Vương đột nhiên nắm được trọng điểm, với tính khí của Trấn Bắc hầu, nếu Bạch Hưu Mệnh dám đến cửa hỏi chuyện, e là rất khó kiềm chế được xung động muốn ra tay với hắn. "Không có, chỉ bắt tên thị vệ Lôi Đồng bên cạnh Trấn Bắc hầu, hắn ta cũng coi như thức thời." Giọng Bạch Hưu Mệnh bình thản, không cảm thấy việc mình làm có vấn đề gì. "Lý do bắt người là gì?" Minh Vương thật sự sợ hôm nay bắt người, ngày mai trên ngự án của hoàng đế toàn là tấu chương đàn hặc Bạch Hưu Mệnh.

Đứa con trai này của ngài cái gì cũng tốt, chỉ là hành sự quá không câu nệ tiểu tiết, Minh Vương luôn cảm thấy có ngày Bạch Hưu Mệnh sẽ gây ra chuyện lớn.

Thấy Minh Vương sắp dựng cả lông mày lên, Bạch Hưu Mệnh đành kiên nhẫn giải thích: "Hối lộ Thiên hộ Minh Kính Ti là Trương Khiêm, ý đồ dòm ngó bí mật của Minh Kính Ti." "Có chứng cứ không?" "Có." Ban đầu khi tin tức của Trần Tuệ bị tiết lộ, Bạch Hưu Mệnh đã tra ra Lôi Đồng, nhưng sau đó Trấn Bắc hầu bị bệ hạ ép phải đóng cửa suy ngẫm trong phủ, hắn không cần thiết phải truy cứu thị vệ của Trấn Bắc hầu để mang tiếng tận diệt.

Bây giờ ba tháng sắp hết, thời cơ vừa đúng.

Minh Vương yên tâm: "Vậy ngươi nói tiếp đi." Bạch Hưu Mệnh liền nói tiếp: "Lôi Đồng nói, tin tức về Tống Dục là có người cố ý gửi đến phủ Trấn Bắc hầu, nhưng họ không tìm được người đưa tin.

Đối phương e là đã sớm sắp đặt mọi thứ, chỉ không ngờ cuối cùng phủ Tống Quốc công lại có người nhận tội thay." "Thủ đoạn đường hoàng vô dụng, cuối cùng chọn cách giết người, cũng hợp tình hợp lý." Minh Vương nhìn sang Văn Trọng, "Ngươi có cách nhìn nào

không?" Văn Trọng nói: "Suy đoán của Bạch đại nhân có lý có cứ, nhưng đã giết cả Tống Quốc công, tại sao lại tha cho Tống Thừa Lương, kẻ tráo con?" "Chuyện này thì ta biết." Minh Vương nghĩ đến tấu chương nhìn thấy ở chỗ hoàng đế, nói: "Hôm nay bệ hạ vừa xem tấu chương Tống Quốc công đệ trình trước khi chết, trong đó thừa nhận người tráo con chính là ông ta, Tống Thừa Lương chỉ là kẻ chịu tội thay.

Ta đoán lá tấu chương đó, có lẽ cũng không phải do Tống Quốc công tự viết, mục đích chỉ là để chọc giận bệ hạ, nhằm đạt được mục đích liên lụy đến phủ Tống Quốc công." "Không phải do chính tay viết, càng có khả năng là sự thật.

Nếu Mặc linh quả thực thông minh như Vương gia nói, hẳn sẽ không bừa bãi giết người vô tội.

Cứ như vậy xem ra, chuyện Tống Quốc công đứng sau càng có khả năng cao.

Yêu quái bình thường, e là không viết được tấu chương." Góc độ phân tích của Văn Trọng khác với họ, nhưng cũng rất có lý. "Đúng thật là vậy." Minh Vương thở dài lắc đầu, "Nếu thật sự là Mặc linh giết người, họ chết cũng không oan.

Chỉ tiếc cho Tống Dục, tài hoa như vậy lại không được thi triển." Văn Trọng nghe vậy cũng rơi vào im lặng.

Ngày đó trên triều, khi hoàng đế đích thân hỏi án, hắn thực ra không mấy quan tâm đến chuyện này.

Những chuyện xấu xa của đám huân quý thế gia, hắn nghe nhiều không kể xiết, nếu không phải có người gõ trống Đăng văn, lại còn liên quan đến việc dùng con vợ lẽ đổi con vợ cả, chuyện này cũng chẳng có gì đặc sắc.

Nhưng bây giờ nghe lại, lại có cảm xúc khác.

Văn Trọng cảm khái: "Nếu Tống Quốc công chịu cho Tống Dục một chút cơ hội, để hắn đi thi khoa cử, hắn sẽ biết được tài hoa của hắn, cũng không đến nỗi rơi vào kết cục như hôm nay." Minh Vương cười khẩy một tiếng: "Tống Quốc công muốn học theo cha mình, nhưng chỉ học được thủ đoạn trảm tận sát tuyệt với kẻ địch của cha hắn, rồi đem hết ra dùng trên người con trai ruột của mình.

Cũng chẳng trách trong phủ họ xảy ra chuyện huynh đệ tương tàn, người như Tống Quốc công, có thể nuôi ra đứa con như Tống Hi thật chẳng có gì lạ." Người khác ngưỡng mộ Tống Quốc công có đứa con trai trẻ tuổi đã đạt Tam cảnh, trong mắt Minh Vương chẳng là gì.

So với tu vi, phẩm hạnh mới là quan trọng nhất.

Hai người nói chuyện, Bạch Hưu Mệnh đứng bên cạnh nghe, không xen lời.

Đợi nói xong, Minh Vương mới nói với Bạch Hưu Mệnh: "Bệ hạ đang vội biết nguyên nhân cái chết của hai người, mau chóng tìm được chút chứng cứ hữu dụng, báo cáo với bệ hạ." Có Văn Trọng ở đây, Minh Vương không nói quá thẳng, nhưng Bạch Hưu Mệnh đã hiểu ý ngài.

Hoàng đế không hứng thú với hung thủ giết Tống Quốc công, nhưng ngài cần biết, cái chết của Tống Quốc công và Tống Hi có dính líu đến âm mưu sâu xa hơn không. "Vâng." ...

Văn Trọng ở lại phủ Minh Vương đến tận chạng vạng mới ngồi xe ngựa của vương phủ trở về phủ đệ của mình.

Ngoài cổng phủ, quản gia thân hình cao ráo đã đợi từ lâu, thấy hắn xuống xe ngựa, vội vàng tiến lên: "Thiếu gia không phải nói về sớm sao, sao lại về muộn như vậy?" Quản gia trong phủ là do Văn Trọng

đưa từ quê lên, chăm sóc hắn từ nhỏ, bây giờ Văn Trọng đã là quan tam phẩm rồi, vẫn gọi hắn là thiếu gia.

Văn Trọng kiên nhẫn giải thích: "Trò chuyện với Vương gia quên mất thời gian." Hắn cùng quản gia vào phủ, quản gia nhìn thấy cuộn tranh hắn cầm trên tay, hỏi: "Đây là tranh Vương gia tặng thiếu gia à?" Văn Trọng liếc nhìn cuộn tranh trong tay, lắc đầu: "Là quà của một người bạn nhỏ tặng ta." Mắt quản gia sáng lên, thiếu gia nhà ông từng nói, gần đây gặp được một người bạn nhỏ thú vị, ông lập tức đoán được người tặng tranh, vội nói: "Có phải là vị bạn nhỏ thường xuyên đánh cờ với thiếu gia không?" "Ừm." "Nếu thiếu gia thật lòng kết giao với người ta, có thể mời người đến phủ ngồi chơi." Quản gia lẩm bẩm nói, "Người được thiếu gia nhìn trúng, phẩm hạnh chắc chắn không tồi, dù có biết thân phận của người thì đã sao?

Từ khi đến kinh thành, thiếu gia không còn thích giao du với người khác nữa, chỉ có một mình Minh Vương thì sao được." Văn Trọng nghe quản gia nói xong mới đáp: "Sợ là không có cơ hội nữa rồi, cậu ấy... không còn ở kinh thành nữa." "Không còn ở kinh thành nữa, vậy là về quê rồi à?" Quản gia thấy vẻ buồn bã trên mặt Văn Trọng, trong lòng đã hiểu.

Nhưng vẫn không nhịn được khuyên nhủ: "Vị bạn nhỏ đó trước khi đi còn không quên tặng quà cho người, trong lòng chắc chắn vẫn nhớ đến người, sau này hai người nói không chừng còn có thể gặp lại." Văn Trọng im lặng, không trả lời.

Chỉ sợ là không thể nữa rồi.

Chương 80

Nếu hôm nay không tình cờ gặp Tống Nghiễn hoàn toàn không nhận ra mình, không nghe được cuộc đối thoại của Minh Vương và Bạch Hưu Mệnh, có lẽ hắn cũng như ông chủ Từ, tin lời của Quý cô nương, chỉ nghĩ rằng Tống Nghiễn không muốn ở lại kinh thành, đã lặng lẽ về quê.

Sau này khi nhớ lại Tống Nghiễn, trong lòng có lẽ chỉ có chút buồn bã vì không thể tự mình tiễn cậu ấy.

Nhưng bây giờ, bao nhiêu nghi ngờ đều nằm trong lòng, sao hắn có thể tin được chứ?

Tống Dục một thân tài hoa không nơi thi triển đã tiếc nuối qua đời, và Mặc linh tìm mọi cách báo thù cho Tống Dục.

Tống Nghiễn, cùng họ Tống với Tống Dục, lấy "Nghiễn" làm tên.

Bạch Hưu Mệnh không tìm được chứng cứ, không dám tùy tiện kết luận.

Nhưng Văn Trọng gần như có thể khẳng định, suy đoán của họ chính là sự thật.

Người bạn nhỏ tài hoa ngời ngời của hắn chính là Mặc linh do Tống Dục điểm ra.

Trên đời làm gì có nhiều người tài hoa như vậy, hắn lẽ ra phải nghi ngờ từ sớm.

Nghĩ đến việc Minh Vương nói, Mặc linh rất có khả năng đã đồng quy vu tận với Tống Hi, trong lòng Văn Trọng chỉ còn lại sự tiếc nuối sâu sắc.

Cũng hối hận, ngày đó trên triều, đã không truy cứu đến cùng vụ

án của Tống Dục.

Còn về sự thật... cứ coi như là lòng riêng của hắn đi, Mặc linh đã chết, Tống Nghiễn chỉ là về quê thôi. ...

Vụ án ở phủ Tống Quốc công xảy ra đã ba bốn ngày, A Triền vốn lo lắng triều đình có thể tra ra Tống Nghiễn, nếu tra ra Tống Nghiễn, tất nhiên cũng sẽ đến điều tra những người quen biết Tống Nghiễn như bọn họ.

Người khác điều tra thì nàng không lo, chỉ sợ gây chú ý cho Bạch Hưu Mệnh.

Kết quả hai ngày trước Hình bộ và Kinh Triệu phủ điều tra rầm rộ một phen, cũng không tra đến chỗ họ, sau đó thì không có động tĩnh gì nữa.

A Triền thậm chí còn ở nhà suy nghĩ hai ngày trời xem nên đối phó với Bạch Hưu Mệnh thế nào, kết quả đều là công cốc.

Nói cho cùng cũng là một Quốc công đã chết, hoàng đế cũng không nên phản ứng lạnh nhạt như vậy, thế mà vụ án của phủ Tống Quốc công cứ thế chìm xuống.

Sau đó lại qua mấy ngày, đã đến cuối tháng, nàng cũng không còn nghe ai nhắc đến vụ án này nữa.

Trong dân chúng ngược lại lan truyền chuyện mấy vị thiếu gia của phủ Tống Quốc công tranh đoạt tước vị.

Vốn dĩ người có khả năng nhất được phong tước là con vợ cả nhưng thân phận vợ lẽ của Tống Quốc công, nhưng bây giờ mẹ của vị công tử này vẫn còn trong tù, cha anh đều đã mất, bản thân lại chưa trưởng thành, căn bản không tranh lại được với các huynh đệ con vợ lẽ đã trưởng thành khác.

Trong ba người con vợ lẽ của Tống Quốc công, ai có khả năng trở

thành người thắng cuộc hơn, dân chúng thậm chí còn mở sòng cá cược, xem rốt cuộc người con nào có thể kế vị thành công.

A Triền còn đặc biệt nghiên cứu qua, cảm thấy con trai cả của vợ lẽ có khả năng cao hơn, vị này có chút tu vi, văn chương bình thường, nhưng cũng đã đọc sách ở Quốc tử giám, coi như trên không bằng dưới có thừa.

Ai ngờ mới qua vài ngày, đột nhiên truyền ra tin tức thế tử phủ Tống Quốc công mưu sát huynh đệ, Tống Quốc công bao che cho con, và ra lệnh cho người nhận tội thay.

Hoàng đế niệm tình Tống Quốc công trước khi chết đã có phần hối cải, nói ra sự thật cho hoàng đế biết, quyết định không truy cứu tội khi quân của toàn phủ Tống Quốc công, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, tước vị thừa kế của phủ Quốc công đến Tống Quốc công là hết.

Nói cách khác, tước vị Tống Quốc công đã hoàn toàn biến mất.

Dân chúng đều kinh ngạc trước sự thay đổi của sự việc, nhưng A Triền lại biết, trong đó có lẽ có bàn tay của Tống Nghiễn.

Tuy không biết cậu ấy đã làm thế nào, nhưng cuối cùng cậu ấy đã thành công công bố sự thật về cái chết của Tống Dục, không tha cho hai kẻ đầu sỏ, cũng không để cho phủ Tống Quốc công được yên ổn.

Họ vì phủ Quốc công mà hy sinh Tống Dục, thế là Tống Nghiễn khiến phủ Quốc công hoàn toàn biến mất, rất công bằng.

Lời ra tiếng vào về phủ Tống Quốc công dần không còn ai nhắc đến nữa, chỉ có A Triền thỉnh thoảng trò chuyện với ông chủ Từ, mới nghe ông nhắc đến Tống công tử đã rời kinh. ...

Trong nháy mắt đã bước vào tháng Tám, ban ngày trời vẫn còn nóng, đến chạng vạng nhiệt độ mới dễ chịu.

A Triền ở lại tiệm dọn dẹp chuẩn bị đóng cửa, Tuệ nương đến tiệm mộc lấy khuôn bánh trung thu mà họ đã đặt làm.

Lúc nàng đang bận rộn, bỗng thấy một chiếc xe ngựa dừng trước cửa tiệm, hai người từ trong bước ra.

Ngẩng mắt nhìn thấy khuôn mặt của Tấn Dương hầu, A Triền trong lòng nghi hoặc, sao ông ta lại đến đây?

Nàng đi ra cửa, không mấy nhiệt tình mở lời: "Hầu gia đại giá quang lâm, có lỗi không tiếp đón từ xa." Miệng nói lời khách sáo, nhưng người lại đứng chặn ở cửa, đánh giá người đến.

Vốn tưởng sau khi Tiết Chiêu chết, Tiết Thị chắc chắn sẽ coi nàng là đầu sỏ gây tội, không tha cho nàng, không ngờ đối phương đột nhiên không có động tĩnh gì, mãi đến hôm nay, Tấn Dương hầu mới lộ diện.

Tấn Dương hầu đi đến trước mặt A Triền, thấy nàng đứng ở cửa, dường như không có ý định mời ông vào trong, trong mắt thoáng qua một tia bất mãn, nhưng vẫn mở lời: "Bổn hầu có chuyện muốn nói với ngươi." "Hầu gia mời nói." "Ngay tại đây sao?

Ở trong phủ, không ai dạy ngươi quy củ tiếp khách à?" Tấn Dương hầu cuối cùng vẫn không nhịn được, trách mắng một câu.

A Triền cười khẩy một tiếng: "Hầu gia không mời mà đến, không thể xem là khách.

Chắc hẳn chuyện Hầu gia muốn nói với ta cũng không phải chuyện quốc gia đại sự gì, không sợ bị người khác nghe thấy thì cứ nói ở đây, nếu không muốn nói thì mời rời đi." Tấn Dương hầu rất không hài lòng với thái độ của A Triền, nhưng nghĩ đến lần trước gây khó dễ cho nàng lại rước đến tên sát thần Bạch Hưu Mệnh, cuối cùng vẫn nhượng bộ. "Mẹ ngươi qua đời cũng đã được một thời gian rồi,

quan tài của bà ấy không thích hợp chôn ở khu mộ của Quý gia ta, kẻo làm hỏng phong thủy." A Triền chớp chớp mắt, đột nhiên hiểu ra ý của ông ta: "Ý của Hầu gia là, bảo ta dời mộ?" "Sao, ngươi không muốn à?" Tấn Dương hầu tưởng phản ứng của A Triền sẽ rất kịch liệt, ai ngờ nàng lại tỏ ra vô cùng lạnh nhạt: "Muốn chứ, khi nào?" "Càng sớm càng tốt, trước Tết Trung thu phải dời mộ đi." Tấn Dương hầu dường như thật sự rất vội, phỏng như muộn một ngày sẽ trì hoãn chuyện quan trọng nào đó. "Vội vậy sao?" A Triền cố ý do dự, "Nhưng ta nghe nói, trước khi dời mộ phải chọn huyệt tốt xem phong thủy, có huyệt tốt rồi còn phải chọn một ngày thích hợp để động thổ, mười lăm ngày, có phải là hơi nhanh quá không?" Tấn Dương hầu lộ vẻ mất kiên nhẫn: "Chỉ là dời một cái mộ thôi, có cần phiền phức đến vậy không?" "Tấn Dương hầu nói sai rồi, chắc hẳn lúc nhà ngài chôn người cũng đều xem qua phong thủy, sao đến lượt mẫu thân ta lại tùy tiện như vậy?" Tấn Dương hầu nhíu mày, lúc này một bà vú già vẫn đứng sau lưng ông ta mới lên tiếng. "Cô nương không cần phải dây dưa với Hầu gia, nếu không muốn dời mộ cũng được, nhưng đến lúc đó xương cốt của Lâm thị sẽ rơi vào đâu, thì khó nói lắm đấy." A Triền ngước mắt nhìn qua, cũng không tức giận, chỉ hỏi: "Lời của bà ta, chính là ý của Hầu gia sao?" "Không sai." Tấn Dương hầu liếc nhìn bà vú già vừa mở miệng, đáp.

Người này là người thân cận hầu hạ Tiết Thị, hôm nay trước khi đi, Tiết Thị nhất định bắt ông mang theo, nói là sợ ông bị Quý Thiền vài câu nói làm dao động.

Tấn Dương hầu trong lòng bất đắc dĩ, đã đồng ý rồi, ông sao có thể bị Quý Thiền làm dao động được.

Mấy hôm trước Tiết Thị tìm một vị thầy phong thủy, nói chính vì mộ của Lâm thị chưa được dời đi, mới cản trở phong thủy của hầu phủ, con trai Chiêu của họ mới xảy ra chuyện.

Vì để đứa con trong bụng họ có thể bình an chào đời, dù thế nào cũng phải để Quý Thiền dời mộ của Lâm thị đi.

Tấn Dương hầu tuy không tin vào thuyết phong thủy, nhưng trong lòng cảm thấy có lỗi với Tiết Thị, lại thấy bà vì cái chết của con trai mà đau lòng khôn xiết, khó lòng an tâm dưỡng thai, lúc này mới đồng ý. "Vậy được thôi, hai ngày nữa ta sẽ tìm người đi chọn huyệt tốt, đến ngày dời mộ sẽ báo cho Hầu gia biết." Thấy A Triền nhượng bộ, bà vú già lộ vẻ hài lòng.

Ai ngờ ngay sau đó lại nghe A Triền nói: "Chắc hẳn nương thân sẽ hiểu cho ta, dù sao vị trí khu mộ tổ tiên của Hầu gia có hạn, bà ấy đi rồi, mới có chỗ cho người khác nằm vào.

Không biết Hầu phu nhân dạo này sức khỏe có tốt không?

Trung niên mất con, Hầu phu nhân phải giữ gìn sức khỏe đấy." "Ngươi hỗn xược, dám rủa phu nhân nhà ta!" Bà vú già nổi giận, chỉ vào A Triền nói, "Hầu gia và phu nhân bằng lòng giữ cho ngươi chút thể diện, ngươi lại không biết điều, một đứa con của người đàn bà lẳng lơ..." "Câm miệng." Bà vú già còn chưa mắng xong, Tấn Dương hầu đã trầm giọng quát.

Bà vú già liếc nhìn Tấn Dương hầu, hậm hực ngậm miệng. "Thì ra là ta hiểu lầm, Hầu gia không phải đến để dời mộ, mà là cố ý tìm người đến sỉ nhục ta và mẹ ta." A Triền chậm rãi nói, "Lần trước Hầu gia ở trước mặt Bạch đại nhân không phải thái độ này, chắc là cảm thấy Bạch đại nhân không có ở đây, ta dễ bắt nạt à?" "Còn không xin lỗi?" Tấn Dương hầu ánh mắt lạnh đi, quay đầu quát.

Bà vú già không dám cãi lại, mặt có chút không tình nguyện mở miệng: "Là lão bà ta ăn nói không suy nghĩ, xin Quý cô nương tha thứ." "Thì ra phủ Hầu gia dạy người ta xin lỗi như vậy, mắng người xong, còn muốn người ta tha thứ?

Thế thì khó cho ta quá." Tấn Dương hầu một cước đá vào khoeo chân bà vú già, bà ta lập tức quỳ sụp xuống đất, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, lúc vừa quỳ xuống đầu gối bà ta va phải viên sỏi nhỏ trên đất, đau đến xé lòng nhưng không dám động đậy.

A Triền không thèm liếc bà vú già một cái, nói với Tấn Dương hầu: "Hầu gia về đi, mấy ngày nữa đợi ta chọn xong mộ địa sẽ cho người thông báo ngài." "Được." Tấn Dương hầu dường như không muốn gây thêm chuyện gì nữa, thấy nàng đồng ý liền quay người trở lại xe ngựa.

Bà vú già vội vàng bò dậy từ dưới đất, cũng không dám vào xe ngựa nữa, chỉ có thể cà nhắc đi theo bên cạnh xe ngựa.

Xe ngựa vừa quay đầu, bóng dáng Trần Tuệ liền xuất hiện trong tầm mắt A Triền.

Với thính lực của nàng, tự nhiên đã nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi của họ.

Nàng cầm hai cái khuôn gỗ trong tay đến bên cạnh A Triền, quay đầu nhìn xe ngựa của phủ Tấn Dương hầu, biểu cảm dường như có chút bất ngờ: "Nghe nói Tấn Dương hầu năm đó cũng từng cầm quân đánh trận, vậy mà lại co được dãn được như thế này?" A Triền cười khẽ: "Nào phải ông ta co được dãn được, rõ ràng là uy danh của Bạch đại nhân quá kinh người." Nói xong, nàng từ đáy lòng cảm thán: "Bạch đại nhân thật là hữu dụng, thật muốn đem ngài ấy về nhà thờ, ngày ngày cúng bái." Đến lúc đó gặp phải phiền phức liền đem ngài ấy ra, ai cũng không dám trêu chọc mình.

Khóe miệng Trần Tuệ giật giật: "Bạch đại nhân chắc sẽ không đồng ý đâu." "Đợi giao tình của chúng ta sâu đậm hơn một chút, nói không chừng ngài ấy sẽ đồng ý đấy." A Triền nghĩ đến Bạch Hưu Mệnh, mắt long lanh.

Giúp nàng đỡ bao nhiêu phiền phức, địa vị của Bạch đại nhân trong lòng nàng sắp vượt qua cả tổ tiên rồi, không chỉ hữu dụng, mà còn dễ dỗ nữa.

Trần Tuệ bất đắc dĩ lắc đầu, lời này cũng chỉ có nàng mới dám nói.

A Triền ánh mắt rơi vào khuôn bánh trên tay Trần Tuệ, nhanh chóng ném Bạch Hưu Mệnh ra sau đầu: "Tuệ nương, tối nay chúng ta ăn bánh trung thu nhé, ta muốn ăn nhân thịt gà." "Tối nay không được, ngày mai làm cho nàng bánh trung thu nhân ruốc gà trứng muối." "Được thôi, ta muốn ăn bốn cái." "Không được." ...

Sau khi xe ngựa vào phủ Tấn Dương hầu, Tấn Dương hầu đi thẳng đến thư phòng, bà vú già đi theo xe ngựa cả một đoạn đường, khó khăn lắm mới về đến phủ cũng không dám nghỉ ngơi, thở hổn hển đi về chính viện.

Lúc này Tiết Thị đang dựa vào giường mềm nói chuyện với Tiết Huỳnh, bà mặc một bộ quần áo rộng rãi, một tay đặt trên bụng dưới.

Thấy bà vú già được phái đi về trong bộ dạng lôi thôi, Tiết Thị liếc nhìn bà ta một cái: "Sao, Quý Thiền không đồng ý dời mộ à?" Bà vú già không dám giấu giếm, chỉ có thể kể lại toàn bộ sự việc vừa xảy ra.

Tiết Thị cũng không làm gì bà vú già, chỉ phất tay cho bà ta lui xuống.

Đợi người đi rồi, trên mặt Tiết Huỳnh thoáng qua một tia hận ý: "Cha cũng quá thiên vị Quý Thiền rồi, chẳng lẽ bà Triệu nói không phải sự thật sao?

Dựa vào cái gì mà phải xin lỗi nó." Tiết Thị giọng điệu nhàn nhạt: "Cha con người này, từ nhỏ đã thích dĩ hòa vi quý.

Huống hồ Quý Thiền lại là kẻ có thủ đoạn, câu được Bạch Hưu Mệnh kia vì nó mà thần hồn điên đảo, ông ấy tự nhiên không muốn gây chuyện." Từ khi Quý Thiền rời phủ liền không dễ khống chế nữa, lại thêm thủ đoạn của nó lợi hại, Bạch Hưu Mệnh chỉ đến cửa một lần, Tấn Dương hầu liền không cho bà trêu chọc Quý Thiền nữa.

Nhưng mối thù giữa bà và Quý Thiền, nào phải không trêu chọc là có thể cho qua?

Tiết Thị không khỏi nghĩ đến tin tức nhận được mấy hôm trước, thi thể con hổ yêu đen đã hại chết con trai bà bị Minh Kính Ti xử lý, tấm da hổ mà mấy vị vương gia trong kinh đang nhòm ngó lại bị Bạch Hưu Mệnh đưa cho Quý Thiền, thật là có thể diện lớn.

Trong giới huân quý, tuy ít có người nhắc đến Quý Thiền, nhưng rất nhiều người đều biết đến nó.

Lần trước chuyện xảy ra ở Hà viên, bao nhiêu gia đình không hài lòng với Quý Thiền, nhưng không một ai dám ra tay, chẳng phải vì Bạch Hưu Mệnh công khai bảo vệ Quý Thiền, không ai muốn đắc tội với hắn sao.

Nhưng Bạch Hưu Mệnh có lợi hại đến đâu cũng không thể ngày đêm trông chừng Quý Thiền, mạng của con trai bà, nào có dễ lấy như vậy! "Nhưng Quý Thiền đã hại chết ca ca, chẳng lẽ cứ thế cho qua sao?" Tiết Huỳnh dù sao tuổi còn nhỏ, rất khó che giấu được sự oán hận đối với A Triền.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng, họ chỉ là đi chơi một chuyến, trong nháy mắt huynh trưởng của nàng đã chết.

Một thời gian dài, nàng vẫn chưa thoát ra khỏi nỗi đau thương, cũng không dám tin huynh trưởng ngày ngày ở bên cạnh mình cứ thế mà mất đi.

Vốn tưởng huynh trưởng chỉ là không may mắn, gặp phải yêu họa, sau này mới biết, tất cả đều là vì Quý Thiền. 100.

Tuy cha nói chuyện này chỉ là tai nạn, nhưng nàng và mẹ đều khẳng định chính là Quý Thiền đã hại chết huynh trưởng, nếu không tại sao những người khác vẫn sống, chỉ có huynh trưởng của nàng gặp chuyện?

Tiết Thị đưa tay ôm con gái vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: "Nương thân tự nhiên sẽ không tha cho kẻ đã hại chết ca ca của con, nó đã khiến ca ca của con trước khi chết phải chịu đựng nỗi đau như vậy, nó cũng phải trải qua nỗi đau tương tự mới được." Tiết Thị lúc này nhắm mắt lại, dường như vẫn còn nhìn thấy cảnh chết thảm của con trai, trên mặt bà không khỏi thoáng qua một tia dữ tợn. "Nhưng cha ở đó..." Tiết Huỳnh có chút lo lắng. "Cha con sẽ không biết đâu." Tiết Thị khe khẽ nói. ...

A Triền đã quyết định dời mộ của Lâm thị khỏi khu mộ nhà họ Quý, liền phải tìm một huyệt mộ mới.

Con người khác với yêu tộc bọn họ, không thể tùy tiện đào một cái hố rồi chôn.

May mà ông chủ Từ hàng xóm có quan hệ rộng, giới thiệu cho nàng một vị thầy phong thủy có chút danh tiếng ở gần đây.

A Triền đưa cho đối phương một trăm lượng bạc, đối phương mới đồng ý trong vòng ba ngày sẽ chọn cho nàng một huyệt tốt, và chủ trì việc dời mộ.

Chương 81

Đến ngày thứ ba, vị thầy phong thủy đó đưa A Triền đi xem mộ địa mới, tuy đối phương nói một tràng về sơn thủy, thanh long bạch hổ gì đó, nhưng nàng hoàn toàn không hiểu.

Cảm thấy con người đang nghiên cứu một thứ gì đó rất thần kỳ, không hiểu, nhưng nghe có vẻ rất lợi hại.

Thầy phong thủy nói xong, quay đầu lại thấy A Triền mặt mày ngơ ngác, vuốt râu cười, tổng kết: "Là huyệt đại cát, có lợi cho hậu thế, có thể phù hộ cô nương làm ăn phát tài." Câu này thì nàng hiểu, quả nhiên là huyệt tốt, tuy không biết rốt cuộc phù hộ thế nào.

Tại sao tổ tiên nhà mình lại không có tác dụng này nhỉ?

A Triền không nhịn được nghĩ. "Cô nương còn có yêu cầu gì không?" Thầy phong thủy lại hỏi. "Không có nữa." A Triền vội nói, "Mộ địa đã chọn xong, vậy hai ngày nữa chuyện dời mộ, phiền Dương tiên sinh rồi." "Cô nương khách sáo, đây là việc trong bổn phận của lão hủ." A Triền thấy vị thầy phong thủy này có vẻ rất am hiểu, liền hỏi thêm: "Trước khi dời mộ, ta còn cần chuẩn bị gì không?" Thầy phong thủy suy nghĩ một chút: "Nếu cô nương dư dả, không ngại trước khi dời mộ, đến chùa thắp chín ngọn đèn trường minh cho lệnh đường, trước đèn niệm một lượt, báo cho bà ấy biết chuyện dời nhà mới.

Người đời đều nói đèn trường minh có thể dẫn đường cho người đã khuất, lão hủ tuy không tin, nhưng ý nghĩa tốt mà." A Triền bật cười, vị Dương tiên sinh này thật là một người thật thà. "Vậy nghe theo tiên sinh." Thầy phong thủy để lại dấu hiệu ở mộ địa, sau đó từ biệt A Triền, cùng hai tiểu đồng của mình lên xe ngựa rời đi.

A Triền quyết định nghe theo lời đối phương, đến chùa thắp đèn trường minh cho Lâm thị.

Nàng trở lại xe ngựa thương lượng với Trần Tuệ, Trần Tuệ suy nghĩ một chút rồi nói với nàng: "Ngôi chùa gần đây nhất tên là chùa Cô Sơn, ta từng cùng mẹ đến chùa thắp đèn trường minh cho ông bà, ở đó hương khói không bằng các ngôi chùa khác, nhưng cảnh sắc không tồi, đồ chay cũng ngon, hay là đến đó xem thử?" A Triền có chút phân vân, nàng không mấy hứng thú với đồ chay.

Trần Tuệ liếc mắt liền nhìn ra tâm tư của nàng, cố ý nói: "Tăng nhân ở đó có thể làm đồ chay ra vị thịt đấy." A Triền len lén bĩu môi, có giống vị thịt đến đâu cũng không ngon bằng thịt, nàng càng muốn về nhà ăn gà quay.

Lúc này, bụng nàng không biết điều kêu lên một tiếng, A Triền xoa xoa bụng, sáng sớm chỉ uống một bát cháo đã phải leo núi, trong xe ngựa cũng quên chuẩn bị điểm tâm, bây giờ nàng cảm thấy rất đói. "Được thôi, đến chùa Cô Sơn." Nàng cuối cùng cũng chịu thua cơn đói, dù sao cũng gần, đồ chay cũng có thể ăn tạm. ...

Xe ngựa đi trên con đường núi không mấy bằng phẳng, A Triền ngồi trong xe bị xóc nảy khó chịu, đành phải chui ra ngồi ở một bên nói chuyện với Trần Tuệ.

Phong cảnh hai bên đường không tồi, tiếc là A Triền không có tâm trạng thưởng thức.

Xe ngựa lại đi khoảng một khắc nữa, họ đã đến chân núi nơi chùa Cô Sơn tọa lạc.

Lúc họ đến, dưới chân núi còn đậu một chiếc xe ngựa, chiếc xe ngựa đó trông rất xa hoa, nhưng trên xe lại không có dấu hiệu của gia tộc nào.

A Triền không nhịn được nhìn chiếc xe ngựa đó mấy lần, sau đó mới dời mắt đi.

Chùa Cô Sơn không nằm trên đỉnh núi, mà được xây ở lưng chừng núi, đi khoảng trăm bậc thang là đến.

Dưới núi có xây chuồng ngựa, có tăng nhân trông coi, chỉ cần đưa mười văn tiền là có thể giúp trông ngựa.

A Triền và Trần Tuệ đều phải lên chùa, không có ai trông ngựa, đành phải trả tiền.

Sắp xếp xong xe ngựa, hai người một trước một sau đi lên.

Ban đầu A Triền còn cảm thấy trăm bậc thang rất đơn giản, đợi nàng leo xong một trăm bậc, hai chân đã không còn thuộc về mình nữa.

Cuối cùng vẫn là Trần Tuệ vừa kéo vừa đẩy, hai người mới vào được cổng chùa.

Thấy A Triền mệt đến không muốn động, Trần Tuệ liền nhờ tăng nhân trong chùa sắp xếp một gian tĩnh thất cho nàng nghỉ ngơi, mình thì đi thương lượng với trụ trì về việc thắp đèn trường minh.

Đợi nàng trả tiền dầu hương, trụ trì liền đi chuẩn bị đèn trường minh.

Trụ trì trước khi đi nói với Trần Tuệ: "Lão nạp còn cần chuẩn bị một canh giờ, nếu nữ thí chủ không vội, không ngại đi dạo trong chùa, trai đường ở sân sau mở cửa cho khách hành hương." Trần Tuệ khẽ gật đầu với ông: "Vậy không làm phiền trụ trì nữa, một canh giờ sau ta sẽ quay lại." A Triền ở trong tĩnh thất một lúc, cuối cùng cũng hồi phục.

Nàng vừa xoa bóp đôi chân mỏi nhừ, tâm trạng vốn đang tốt đột nhiên có chút sa sút.

Lần trước nàng giúp Tống Nghiễn, vốn tưởng rằng mắt xích thứ ba có thể bị phá vỡ, cơ thể lại có thể hồi phục một chút.

Nhưng không biết vì sao, nàng vẫn không thể vào được trạng thái nội thị, qua mấy ngày nay, nàng cuối cùng cũng nhận ra, chuyện nàng giúp Tống Nghiễn, không được xiềng xích giam cầm nàng thừa nhận.

Tại sao chứ?

Tống Nghiễn và những người nàng từng giúp có gì khác nhau?

Giới tính?

Chắc sẽ không nông cạn như vậy.

Cuối cùng suy đi nghĩ lại, A Triền chỉ có thể nghĩ đến một lý do, vì Tống Nghiễn không phải là con người.

Tiểu Lâm thị và Tuệ nương mà nàng từng giúp, dù cuối cùng biến thành lệ quỷ và hoạt thi, nhưng họ đều từng là người, còn Tống Nghiễn tuy là báo thù cho con người, nhưng lại không phải là con người.

Cho nên, không được thừa nhận sao?

Mấy ngày nay, mỗi lần nghĩ đến chuyện này, nàng lại nghĩ đến ánh mắt mà A nương từng nhìn mình nhiều năm trước.

Ánh mắt chán ghét không hề che giấu, chỉ vì nàng là bán yêu, không phải con người.

Nếu xiềng xích trên người thật sự là do nương thân đặt ra, quy tắc này... cũng không quá bất ngờ.

Nhưng không phải người thì có gì không tốt chứ?

Nàng vẫn luôn là yêu, trước đây không cảm thấy làm người tốt hơn làm yêu, bây giờ vẫn nghĩ như vậy.

Nếu có thể, nàng càng muốn biến lại thành thân yêu, chứ không phải là một con người tay không tấc sắt như bây giờ.

Ngay lúc này, cửa phòng tĩnh thất bị người từ bên ngoài mở ra, A Triền kinh ngạc ngẩng đầu, người mở cửa phát hiện có người bên trong lập tức kinh hãi kêu lên: "Ngươi là ai, sao lại ở đây?" A Triền không nhìn người nói chuyện, mà nhìn về phía nữ tử đứng sau lưng nha hoàn đó.

Nữ tử đó thân hình cao gầy, dù mặc một bộ váy dài màu trắng cũng khó che được dung mạo diễm lệ, đồng tử... là đồng tử dọc như của dã thú.

Nữ tử xinh đẹp mỹ miều thấy A Triền cứ nhìn mình chằm chằm, bèn hơi nghiêng đầu, nhỏ giọng nói với nha hoàn trước mặt: "Thôi bỏ đi, chúng ta đổi một tĩnh thất khác để nghỉ ngơi." "Sao lại được chứ, đây là tĩnh thất cô nương hay dùng, sao có thể để người khác chiếm mất." Nha hoàn vẫn không chịu bỏ qua, chỉ vào A Triền bảo nàng mau rời đi, còn nói muốn đi tìm chủ trì trong chùa để nói lý lẽ.

Nữ tử lộ ra vẻ mặt có phần bất đắc dĩ, nàng lại không nhịn được ngẩng mắt nhìn A Triền, A Triền vẫn đang nhìn nàng chằm chằm. "Ta nói thôi đi." Giọng nữ tử nặng hơn vài phần, nha hoàn kia dường như có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn nàng một cái, vẻ mặt đó như thể đang nói nàng không biết tốt xấu.

Lúc này A Triền đứng dậy, đi về phía nữ tử kia, chỉ cách hai người vài bước chân, nàng mỉm cười với nữ tử: "Ta tên Quý Thiền, không biết có thể biết phương danh của cô nương không?" A Triền có giọng nói vừa ngọt ngào vừa mềm mại, trông lại vô hại, ngay cả vẻ cảnh giác của nha hoàn kia cũng thả lỏng vài phần.

Nhưng không đợi nữ tử kia trả lời, nha hoàn đã thay nàng đáp: "Cô nương nhà chúng ta là ai không liên quan đến ngươi, ngươi mau rời đi

đi." "Không nói tên, vậy ta không đi nữa." A Triền liếc nha hoàn kia một cái, xoay người đi về. "Này, sao ngươi lại…" Nha hoàn tức giận, định đưa tay ra cản A Triền, nhưng sau lưng bỗng truyền đến một luồng sức mạnh rất lớn, nàng còn chưa kịp phản ứng, người đã bị xách ra khỏi cửa.

Đợi người phía sau buông tay, nha hoàn kia tức tối quay người lại, liền thấy gương mặt lạnh lùng của Trần Tuệ, cùng với khế ấn trên trán nàng ấy.

Trong mắt nha hoàn loé lên một tia sợ hãi, nhanh chóng lùi về phía sau. "Tuệ nương." A Triền vẫy tay với Trần Tuệ.

Nữ tử xinh đẹp vẫn đang đứng ở cửa lúc này cũng quay đầu nhìn Trần Tuệ, khi thấy khế ấn trên trán nàng ấy thì dường như có chút bất ngờ.

Trần Tuệ không để ý đến hai người kia, nói với A Triền: "Không phải đói rồi sao, trai đường ở sân sau có đồ ăn đó." "Đến đây." A Triền nhanh chân bước đến cửa, khi đi ngang qua nữ tử kia lại dừng lại, "Cô nương vẫn chưa cho ta biết tên mà?" "Ta tên Thân Hồi Tuyết." "Lưu phong hồi tuyết… Tên của cô nương thật hay, có phải trong nhà có trưởng bối tên Lưu Phong không?" Câu hỏi này có vẻ hơi kỳ quặc, Trần Tuệ không khỏi nhìn về phía A Triền.

Dù có tò mò, A Triền cũng nên hỏi nhà đối phương có huynh đệ nào tên Lưu Phong không, tại sao lại nói là trưởng bối?

Thân Hồi Tuyết đang đứng nghiêng người về phía họ, sau khi nghe câu hỏi này, ánh mắt nhìn A Triền mang theo một tia kích động khó nói thành lời, bàn tay giấu dưới ống tay áo khẽ run lên: "Ta, phụ thân ta tên Lưu Phong." "Vậy sao, chắc hẳn lệnh tôn và cô nương trông rất giống nhau." "… Phải." Thân Hồi Tuyết gật đầu. "À đúng rồi, ta phải đến trai đường ăn cơm, Hồi Tuyết, ngươi có muốn đi cùng không?"

"Cô nương nhà chúng ta không…" Lời từ chối của nha hoàn còn chưa nói xong, Thân Hồi Tuyết đã nhanh hơn một bước đồng ý: "Được thôi." "Cô nương, cơm chay ở trai đường làm sao người ăn quen được chứ?" Nha hoàn có chút bất mãn dậm chân.

Thân Hồi Tuyết quay đầu nhìn nha hoàn, trong con ngươi không có chút cảm xúc nào: "Im miệng." Nha hoàn thoáng vẻ bất mãn, nhưng vẫn ngậm miệng lại.

Trần Tuệ nhận ra A Triền có vẻ đặc biệt với vị Thân cô nương rõ ràng không phải người này, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ dẫn họ cùng đến trai đường.

Hôm nay chùa Cô Sơn ngoài họ ra không có khách hành hương nào khác, trai đường có vẻ hơi vắng vẻ.

Bên trong bày tám chiếc bàn, A Triền tùy tiện tìm một bàn đối diện cửa ngồi xuống, Thân Hồi Tuyết ngồi đối diện nàng.

Ngược lại, nha hoàn mà nàng ấy mang theo không ngồi cùng họ mà tìm một bàn trống bên cạnh ngồi xuống. "Thân cô nương có muốn ăn gì không, ta đi lấy về một thể?" Trần Tuệ nói với Thân Hồi Tuyết.

Thân Hồi Tuyết liếc nhìn A Triền: "Giống Quý cô nương là được rồi." Trần Tuệ đi lấy cơm chay, không lâu sau, bưng đến hai khay, mỗi khay đều có cơm trắng, một đĩa thịt chay, một đĩa bí ngô thái sợi và một đĩa đậu hũ non. "Cảm ơn Tuệ nương." A Triền háo hức nhận lấy khay, cầm đũa gắp một miếng thịt chay.

Nhai nhai, hình như cũng khá ngon?

Thân Hồi Tuyết cảm ơn Trần Tuệ rồi cầm đũa lên, ống tay áo của nàng ấy trượt xuống, để lộ bàn tay, cũng lộ ra khế ấn giống hệt của Trần Tuệ trên mu bàn tay.

Nàng ấy cũng như A Triền, gắp miếng thịt chay đầu tiên.

Trần Tuệ ngồi cạnh A Triền, nhìn hành động của Thân Hồi Tuyết, rồi lại quay sang nhìn A Triền, cảm thấy cử chỉ của hai người này giống nhau một cách khó tả.

A Triền ăn được hai miếng, lại quay sang nài nỉ Trần Tuệ: "Tuệ nương, lúc về nhà chúng ta đến chỗ lão Hồ mua một con gà hun khói nhé, ta thèm quá." "Được." Thân Hồi Tuyết nghe vậy dường như cũng rất hứng thú với gà hun khói, hỏi: "Ngon lắm sao?" "Ngon lắm đó, không thua kém gì món gà quay Tuệ nương làm đâu." Trần Tuệ mỉm cười, ngẩng mắt lên thì thấy trên mặt Thân Hồi Tuyết lộ rõ vẻ khao khát, dường như nàng ấy cũng rất muốn ăn. "Không biết gà hun khói mà Quý cô nương nói bán ở đâu vậy?" "Ở phường Xương Bình, gần nhà ta, lão Hồ được yêu thích lắm, mỗi lần dọn hàng đều phải xếp hàng mới mua được." Nha hoàn ngồi một bên nghe hai người nói chuyện, trên mặt thoáng vẻ khinh bỉ.

Bán yêu vẫn là bán yêu, dù có giả vờ giống người đến đâu, vẫn không đổi được tập tính thấp hèn của yêu tộc.

Dù A Triền miệng chê bai, nhưng vẫn ngoan ngoãn ăn hết cơm chay.

Hai người ăn xong, đã không còn xa lạ như lúc đầu, Thân Hồi Tuyết không còn gọi A Triền là Quý cô nương nữa, còn biết được chỗ ở của A Triền, hai người thậm chí còn hẹn vài ngày nữa cùng nhau đến phường Xương Bình mua gà hun khói.

A Triền không hỏi Thân Hồi Tuyết ở đâu, điều này khiến nàng ấy âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ra khỏi trai đường, nha hoàn của Thân Hồi Tuyết vội vàng nói với nàng ấy: "Cô nương, trời không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên về thôi." Thân Hồi Tuyết hơi do dự một chút, hỏi A Triền: "A Triền, khi nào ngươi về thành?" A Triền cũng không biết, đành phải nhìn Trần

Tuệ.

Trần Tuệ nói: "Chúng ta thắp trường minh đăng xong sẽ đi, chắc không đến nửa canh giờ đâu." "Vậy ta đợi ngươi, đợi ngươi thắp xong trường minh đăng chúng ta cùng về thành." "Được thôi." A Triền vui vẻ đáp ứng, cùng Trần Tuệ đi tìm chủ trì. 101.

Dù giờ lành còn chưa đến, nhưng trường minh đăng đã được chuẩn bị xong, chủ trì dẫn A Triền đi thắp trường minh đăng, sau đó để nàng một mình trong điện.

A Triền chỉ ở một lúc rồi ra ngoài, khách sáo với chủ trì vài câu, mới quay lại tĩnh thất vừa rồi tìm Thân Hồi Tuyết.

Lúc này trong tĩnh thất, nha hoàn mà Thân Hồi Tuyết mang theo vẫn đang oán giận: "Cô nương hôm nay ra ngoài được, đã là Thế tử khai ân rồi, sao còn có thể trì hoãn thời gian về thành chứ?

Hai người kia thân phận không rõ, ai biết có ý đồ gì khác, mượn người để tiếp cận Thế tử không." Thân Hồi Tuyết im lặng nghe đối phương nói một hồi lâu, mới nhàn nhạt nói: "Nếu ngươi không muốn hầu hạ ta, ta có thể bảo Trương Cảnh Hoài đổi người khác đến." Nha hoàn kia sắc mặt lập tức đỏ bừng, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Cô nương nói gì vậy, nô tỳ chẳng phải là vì tốt cho người sao, huống hồ cô nương đã đổi bao nhiêu nha hoàn rồi, ngoài con ra còn ai muốn hầu hạ cô nương nữa." Thân Hồi Tuyết không để ý đến nàng ta nữa.

Đợi không lâu, bên ngoài liền có tiếng bước chân vang lên.

Thân Hồi Tuyết đứng dậy mở cửa, quả nhiên thấy A Triền và Trần Tuệ cùng quay lại. "Trường minh đăng đã thắp xong rồi, Hồi Tuyết, chúng ta xuống núi thôi." "Được." Thân Hồi Tuyết nở một nụ cười với A Triền, rồi đi theo nàng ra ngoài.

Xuống núi, Thân Hồi Tuyết cũng không quay về chiếc xe ngựa xa

hoa của mình, mà lại ngồi lên chiếc xe ngựa xóc nảy của A Triền.

Nha hoàn phía sau hung hăng lườm A Triền một cái, vội bảo xa phu theo sát xe ngựa phía trước.

Chương 82

Sau khi đi qua một đoạn đường núi xóc nảy, xe ngựa lên quan đạo, mặt đường bằng phẳng hơn nhiều, hai người trong xe cũng có tâm trạng ngắm cảnh bên ngoài.

Thân Hồi Tuyết dường như ít khi ra ngoài, đối với mọi thứ bên ngoài đều rất tò mò, A Triền nhận ra hướng trang tử nhà mình, chỉ vào một con đường rẽ nói với nàng ấy: "Ta còn có một trang tử ở bên kia, hôm nào chúng ta cùng đến đó chơi." "Được thôi." Thân Hồi Tuyết nhìn A Triền bên cạnh, không biết tại sao, luôn cảm thấy có một sự thân thiết khó hiểu với nàng.

A Triền không giống những người khác, nàng dường như không cảm thấy mình là dị loại, cũng không dùng ánh mắt sợ hãi hay ghê tởm để nhìn mình.

Thân Hồi Tuyết muốn hỏi nàng nguyên nhân, nhưng lại lo lắng giao tình còn nông mà lời nói đã sâu, do dự hồi lâu vẫn không thể hỏi ra miệng.

Ngay lúc này, xa xa có tiếng vó ngựa vang lên, dường như có người đang cưỡi ngựa đến.

A Triền tò mò thò đầu ra xem, trên quan đạo có ba người đang cưỡi ngựa đi ngược chiều với họ. 102.

Người dẫn đầu cưỡi một con ngựa toàn thân màu trắng bạc, dưới ánh nắng ban ngày, con ngựa đó quả thực lấp lánh phát sáng, mắt A Triền lập tức không rời đi được.

Người cưỡi ngựa khi đi ngang qua xe ngựa của họ đột nhiên ghì chặt dây cương, quay đầu nhìn qua, A Triền cũng nhận ra người đàn ông ngồi trên ngựa, chính là Lý Quốc công Thế tử đã từng gặp nàng

một lần.

Trương Cảnh Hoài cũng nhận ra A Triền, trên mặt lộ ra vài phần ngạc nhiên: "Quý cô nương." "Thế tử an hảo." A Triền không mấy để tâm chào một tiếng, động tác cũng không thay đổi, "Ngài đi đâu vậy?" "Ta đến đón người." "Ồ, vậy ngài mau đi đi." Trương Cảnh Hoài vẫn ngồi trên ngựa không nhúc nhích, ánh mắt lại rơi vào người Thân Hồi Tuyết bên cạnh.

Thân Hồi Tuyết né tránh ánh mắt của hắn, nhỏ giọng nói với A Triền: "Hắn đến đón ta, ta phải đi rồi." "Thôi được." Thân Hồi Tuyết xuống xe ngựa, Trương Cảnh Hoài đưa tay về phía nàng.

Nàng hơi sững sờ, rồi đặt tay mình lên, mượn lực ngồi lên lưng ngựa.

A Triền nhìn Trương Cảnh Hoài không chút kiêng dè ôm Thân Hồi Tuyết cưỡi ngựa rời đi, một lúc lâu sau mới thu lại ánh mắt.

Thân Hồi Tuyết đi rồi, A Triền có chút buồn chán, lại trèo ra khỏi xe ngựa, ngồi bên ngoài nói chuyện với Trần Tuệ. "Ngươi có vẻ rất thích Thân cô nương?" Trần Tuệ có chút tò mò hỏi.

A Triền tuy tính tình rất tốt, có thể nói chuyện với bất cứ ai, nhưng nàng đối xử với người mới quen đều rất có khoảng cách, Thân Hồi Tuyết lại là ngoại lệ. "Tên của nàng ấy rất hay." "Tên?" A Triền nhìn về phía xa, khe khẽ nói: "Ta có một người thúc thúc, từng nhờ ta đặt tên cho con gái của thúc ấy, ta nói nếu thúc ấy có con gái, thì gọi là Hồi Tuyết." A Triền không nhịn được nhớ lại rất lâu về trước, lúc còn ở Thanh Tự Sơn.

Nàng vừa đánh nhau với mấy con hồ ly con khác xong, một mình trốn trong núi, Lục thúc tìm đến ném cho nàng một quả trái cây.

Quả đó đặc biệt chua, A Triền tức muốn chết, nhưng sau khi ăn

xong, vết thương trên người nàng bắt đầu hồi phục, nàng mới quyết định không ghét Lục thúc nữa.

Lục thúc trò chuyện với nàng, nói mình tự đặt cho mình một cái tên là Lưu Phong, còn nói cái tên này bắt nguồn từ một bài văn rất nổi tiếng của nhân tộc.

Trong đó có một câu rất đẹp — phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết.

Thúc ấy còn nói, sau này cũng muốn sinh một đứa con gái xinh đẹp như A Triền, còn mời A Triền đặt tên cho đứa con gái còn chưa thành hình của mình.

A Triền nói với thúc ấy, vậy thì gọi là Hồi Tuyết đi, khó khăn lắm mới học được một từ hay, phải có chỗ dùng chứ.

Thúc ấy chế nhạo A Triền không hiểu tục lệ của loài người, làm gì có chuyện tên con gái và tên cha dùng cùng một cụm từ, chỉ có anh em chị em mới dùng như vậy.

A Triền ghét bỏ thúc ấy, nói có gì không tốt, hay là được rồi.

Dù gì cũng là một con hồ yêu, sao lại lằng nhằng như loài người.

Sau này Lục thúc và tổ mẫu quyết liệt rời khỏi Thanh Tự Sơn, lần cuối cùng nàng biết tin tức của thúc ấy, là nghe lén tổ mẫu và trưởng lão nói chuyện, họ nói, Lục thúc chết ở Tây Lăng của Đại Việt.

Tổ mẫu không nhận người con trai này, cũng không đi mang thi thể của thúc ấy về.

Khi nhìn thấy Thân Hồi Tuyết, A Triền liền xác nhận thân phận của nàng, thì ra Lục thúc thật sự đã có một đứa con gái xinh đẹp, dung mạo giống hệt thúc ấy, còn tên là Hồi Tuyết.

Nàng cứ tưởng Lục thúc sẽ không dùng cái tên này chứ.

Trần Tuệ quay đầu nhìn A Triền, nàng đương nhiên biết, Tấn Dương hầu không có huynh đệ, Quý Thiền cũng không có một người thúc thúc như vậy, nhưng điều đó thì có quan hệ gì chứ?

Sáng sớm hôm sau, A Triền và Trần Tuệ đến phủ Tấn Dương hầu, Tấn Dương hầu đi thượng triều không có ở nhà, Tiết Thị cũng không ra gặp nàng, mà gọi quản gia trong phủ và hai vị quản sự cùng chủ trì việc thiên phần.

Tiết Thị vậy mà không nhân cơ hội gây phiền phức cho nàng, điều này khiến A Triền có phần kinh ngạc.

Quản gia của phủ Tấn Dương hầu dẫn A Triền và vị phong thủy tiên sinh mà nàng mời cùng đến khu mộ của nhà họ Quý, sau đó dẫn họ đến trước mộ của Lâm thị.

Lâm thị mới hạ táng chưa đầy một năm, chưa lập bia, chỉ là một nấm mồ trơ trọi.

Quản gia và phong thủy tiên sinh bàn bạc vài câu, phong thủy tiên sinh trải tấm vải đỏ ra, rồi cho hạ nhân mang đến khai mộ.

Chẳng mấy chốc, đất trên mộ bị xúc đi, quan tài của Lâm thị lộ ra, vì thời gian hạ táng ngắn nên quan tài vẫn còn được bảo quản rất tốt.

Bốn gia đinh thân thể cường tráng xuống huyệt mộ, khiêng quan tài của Lâm thị ra, đặt lên tấm vải đỏ.

Phong thủy tiên sinh vẫn đang kiểm tra quan tài, lúc này, quản sự phía sau bưng đến một chậu đồng đậy vải đỏ, đưa cho quản gia.

Quản gia nhận lấy rồi đi về phía A Triền, ông ta tươi cười, nói với A Triền: "Cô nương, phiền người giúp đổ tro trong chậu này vào huyệt mộ." "Việc này có ý nghĩa gì không?" A Triền quay đầu hỏi vị Dương tiên sinh mà mình mời đến.

Dương tiên sinh hơi gật đầu: "Một số gia đình cho rằng tro cây cỏ

dính hơi khói lửa nhân gian, có thể trừ đi âm khí trong huyệt mộ, sau khi đổ tro vào rồi lấp lại, mỗi năm lại đến rắc thêm ít tro, nuôi dưỡng khoảng mười mấy năm, nơi này lại có thể dùng được." "Thôi được." A Triền cũng không muốn gây khó dễ cho quản gia trong chuyện nhỏ này, liền nhận lấy chậu.

Quản gia giúp nàng giở tấm vải đỏ bên trên ra, A Triền tiện tay đổ tro trong chậu vào.

Khi nàng giao lại chậu đồng cho quản gia, mới phát hiện lòng bàn tay mình không biết từ lúc nào đã bị cắt một vết, trên đó còn rỉ ra những giọt máu.

A Triền nhíu mày nhìn chậu trong tay quản gia, quản gia vội vàng giao chậu cho người bên cạnh, tiến lên một bước với vẻ mặt căng thẳng hỏi: "Tay cô nương sao vậy, có phải bị cắt không?" A Triền lấy khăn tay ấn lên vết thương, không mấy để tâm: "Không sao." Hôm nay việc thiên phần, ngoài việc A Triền bị thương ở tay, những việc khác đều thuận lợi.

Quản gia của phủ Tấn Dương hầu dẫn người giúp đưa quan tài của Lâm thị đến khu mộ mới, lại đợi phong thủy tiên sinh chủ trì nghi thức thiên phần, chôn quan tài xong xuôi mới rời đi.

Trên đường về thành, quản sự cẩn thận lấy chậu đồng ra, tỉ mỉ dùng vải trắng lau sạch một lớp vết máu trên đó, rồi đưa miếng vải trắng cho quản gia.

Quản gia nhận lấy miếng vải, nhìn vết máu đỏ trên đó, âm thầm thở dài, cũng không biết phu nhân bận rộn một phen như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?

Xe ngựa dừng bên ngoài phủ Tấn Dương hầu, quản gia vừa xuống xe, đã thấy đại nha hoàn hầu hạ bên cạnh Tiết Thị đang đợi ở cửa.

Thấy quản gia, nha hoàn mở miệng nói: "Phu nhân muốn gặp ông." Quản gia gật đầu, bước chân đi theo.

Đến chính viện, nha hoàn đứng gác ngoài cửa, quản gia một mình đi vào chính phòng, trong phòng ngoài Tiết Thị ra, Tiết Huỳnh cũng ở đó.

Quản gia thấy Tiết Huỳnh không khỏi có chút kinh ngạc, chuyện như thế này, phu nhân lại chịu để cô nương biết sao?

Ông ta không dám nghĩ nhiều, chỉ ngẩng đầu nhìn Tiết Huỳnh một cái rồi nhanh chóng dời mắt đi. "Đã lấy được đồ chưa?" Giọng Tiết Thị vang lên. "Lấy được rồi." Quản gia lấy ra một túi vải trắng to bằng lòng bàn tay từ trong tay áo, đưa cho Tiết Thị.

Tiết Thị mở túi vải ra, bên trong là một miếng vải dính máu. "Chắc chắn là máu của nó chứ?" "Phu nhân yên tâm, tôi đã đích thân trông chừng, tuyệt đối không có sai sót." "Vậy thì tốt." Tiết Thị hài lòng gói miếng vải dính máu lại, rồi chậm rãi nói, "Những người già từng hầu hạ mẹ con Lâm thị trong phủ này còn lại mấy người?" Quản gia suy nghĩ một chút rồi nói: "Phu nhân tâm thiện, trong phủ vẫn còn giữ lại bốn người, trong đó một ma ma hầu hạ Lâm thị lâu nhất hiện đang bị điều đến phòng giặt giũ." "Tìm hết bọn họ ra, hỏi sinh thần bát tự của Quý Thiền từ miệng họ, ai nói đúng thì đổi cho người đó một công việc nhẹ nhàng hơn." "Phu nhân nhân từ, lão nô đi hỏi ngay đây." Quản gia đáp lời xong, cúi người lui ra.

Ra khỏi chính viện, vẻ mặt ông ta không có gì thay đổi, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng, phu nhân vừa muốn máu vừa muốn bát tự, chuyện này Hầu gia có biết không?

Nếu thật sự xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Trong lòng ông ta thoáng do dự, nhưng rất nhanh đã cắt đứt ý định nói cho Hầu gia biết.

Với sự coi trọng của Hầu gia đối với phu nhân, tám phần là sẽ không làm gì phu nhân cả, nhưng kẻ mách lẻo như ông ta, e rằng từ đây sẽ đắc tội chết với phu nhân, đắc tội với đương gia chủ mẫu, sau này làm sao có ngày lành mà sống?

Suy đi nghĩ lại, ông ta cũng chỉ có thể giả vờ mình không hề hay biết.

Sau khi quản gia đi, Tiết Huỳnh ghé sát vào Tiết Thị, ghê tởm nhìn túi vải trắng đặt trên bàn, hỏi: "Nương, người cần những thứ này làm gì?" Tiết Thị khẽ thở dài: "Vốn dĩ nương không định để con biết những chuyện mờ ám này, nhưng bây giờ ca ca con không còn nữa, đệ đệ con còn chưa ra đời, con cũng nên hiểu chuyện rồi." Trên mặt Tiết Huỳnh thoáng qua một tia đau buồn: "Nương cứ nói, con đều nghe." "Mấy ngày trước nương có quen biết một vị cao nhân, người đó có thể khiến người ta chết một cách lặng lẽ." Sắc mặt Tiết Huỳnh trắng bệch: "Nương muốn… muốn dùng những thứ này để đối phó Quý Thiền sao?" "Đúng vậy." Tiết Thị nhìn con gái, biết rằng những lời hôm nay đối với đứa con gái luôn ngây thơ của mình là một cú sốc lớn, nhưng con bé nên hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại. "Quý Thiền hận chúng ta đến tận xương tủy, cái chết của cữu cữu và ca ca con đều khó thoát khỏi liên quan đến nó, nếu không sớm trừ khử nó, nó chắc chắn sẽ ra tay với con." Giọng Tiết Thị quả quyết. "Không thể nói cho cha biết sao?

Để cha đi…" 103. "Cha con đối với Quý Thiền lòng đầy áy náy, đuổi Quý Thiền ra khỏi nhà đã là giới hạn, huống hồ những chuyện này đều không có chứng cứ, chỉ là phỏng đoán của ta mà thôi." Nếu hôm nay để ông ấy biết chuyện này, ông ấy chắc chắn sẽ ngăn cản." Tiết Thị nhìn Tiết Huỳnh, "Huỳnh Huỳnh, giữ bí mật này giúp nương, được không?" Tiết Huỳnh gật đầu thật mạnh: "Nương yên tâm, con gái biết nặng nhẹ." 104.

Nàng thầm nghĩ, nếu cha không thể báo thù cho ca ca, vậy thì chỉ có thể dựa vào nương thôi.

Tiết Thị vui mừng vì con gái hiểu chuyện, lại đau lòng vì con bé còn nhỏ tuổi mà đã phải đối mặt với những chuyện này.

Nếu không phải vì Quý Thiền, con gái của bà đáng lẽ đã lớn lên một cách ngây thơ, hồn nhiên.

Tiết Thị nheo mắt, lần này, bà sẽ không thất thủ nữa.

Quản gia chỉ đi chưa đến nửa canh giờ, đã cầm một tờ giấy vàng ghi sinh thần bát tự quay lại.

Ông ta cung kính nói với Tiết Thị: "Lão nô đã hỏi riêng từng người, ngoài ma ma kia ra, còn có một nha hoàn hạng hai trong viện của Lâm thị cũng nhớ sinh thần bát tự của Quý Thiền, hai người nói đều khớp nhau." "Làm tốt lắm." Tiết Thị đẩy một thỏi bạc qua, "Đây là thưởng cho ông, nhớ kỹ lời nào nên nói, lời nào không nên nói." Quản gia nhận lấy thỏi bạc, lập tức bày tỏ lòng trung thành: "Phu nhân yên tâm, hôm nay lão nô không nghe thấy gì cả." Đồ đạc đều đã lấy được, vừa qua giờ ngọ, Tiết Thị liền dẫn Tiết Huỳnh cùng ra ngoài. 105.

Vốn dĩ Tiết Thị không muốn dẫn Tiết Huỳnh theo, nhưng Tiết Huỳnh nói nếu đã biết rồi thì biết thêm một chút nữa cũng không sao, nàng cũng muốn tận mắt nhìn Quý Thiền chết đi.

Tiết Thị thấy con gái kiên quyết như vậy, cũng không từ chối nữa.

Hai người ra ngoài không đi xe ngựa của phủ Hầu, mà thuê một chiếc xe không có dấu hiệu.

Xe ngựa đưa hai người đến phường Khai Minh, Tiết Thị đưa tiền rồi dẫn Tiết Huỳnh xuống xe.

Đợi xe ngựa đi xa, Tiết Thị mới dẫn Tiết Huỳnh đi qua một con

hẻm nhỏ, đến cuối một con phố khác, thấy hai bên không có ai, bà đẩy cửa đi vào một tiểu viện.

Sân viện rất trống trải, xung quanh còn mọc một ít cỏ dại, Tiết Huỳnh nắm lấy tay áo Tiết Thị, nhỏ giọng hỏi: "Nương, ở đây thật sự có người sao?" Ngay lúc nàng nói chuyện, cửa viện phía sau đột nhiên đóng lại, cửa phòng trước mặt họ "két" một tiếng mở ra, bên trong có một giọng nữ già nua truyền đến: "Quý khách đến, mời vào nhà nói chuyện." Tiết Thị hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay con gái, cùng nàng đi vào trong nhà.

Cách bài trí trong nhà khác với những căn phòng bình thường, ở đây chỉ có một chiếc giường thấp, một bà lão tóc hoa râm, mặt mày khô héo ngồi trên đó.

Đối diện bà ta là một bàn thờ rất lớn, trên bàn thờ dường như đang thờ một pho tượng thần cao bằng nửa người, nhưng bên trên phủ một lớp vải đen, không nhìn rõ bên trong rốt cuộc thờ cái gì.

Dưới bàn thờ, đặt một cái chum nước nhỏ, bên trong dường như có nuôi cá, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng nước.

Tiết Thị và con gái vừa bước vào, bà lão kia liền nhìn về phía Tiết Huỳnh bên cạnh Tiết Thị, đánh giá từ trên xuống dưới một hồi lâu mới dời mắt đi. "Tiết phu nhân, chúng ta lại gặp nhau rồi." Đợi mẹ con Tiết Thị ngồi xuống ghế, bà lão mới mở miệng, "Đồ đã chuẩn bị xong chưa?" "Đã chuẩn bị xong rồi." Tiết Thị lấy ra tờ giấy vàng ghi sinh thần bát tự và miếng vải trắng dính máu, đặt lên giường thấp, vội vàng hỏi, "Khi nào có thể bắt đầu?" "Bây giờ có thể rồi." Bà lão cầm miếng vải trắng dính máu đặt dưới mũi ngửi ngửi, hài lòng gật đầu, "Không tệ, rất tươi mới." Nói rồi, bà ta lại nghiêng người, từ sau lưng lấy ra một cây kéo đưa cho Tiết Thị: "Tiết phu nhân cắt móng tay giao cho ta." Tiết Thị nhíu mày nhìn cây kéo, trong lòng có chút không

muốn: "Nhất định phải cắt sao?" Bà lão dường như nhìn ra sự cảnh giác của bà, nhếch miệng cười nói: "Phu nhân không phải đã xem qua toàn bộ quá trình ta trớ chú người khác rồi sao, nếu không có đủ hận ý, thì không thể thông qua thủy linh để trớ chú người khác, phần hận ý này, chỉ có bà có thể cung cấp, móng tay chính là vật dẫn." Tiết Thị chỉ do dự một chút, vẫn cầm lấy kéo cắt hết bộ móng tay được chăm sóc tinh xảo của mình.

Bà lão thu lại móng tay của Tiết Thị, lại cầm lấy miếng vải trắng và tờ giấy vàng, lúc này mới đi đôi hài đen xuống giường.

Bà ta tuy trông khô héo, nhưng động tác lại rất linh hoạt, xuống giường liền đi thẳng đến trước bàn thờ, chia móng tay lấy được từ Tiết Thị thành hai phần, một phần đặt vào chiếc đĩa trống trên bàn thờ, đẩy đến trước tượng thần.

Sau đó bà ta bắt đầu lẩm nhẩm những lời mà người khác không hiểu trước bàn thờ, tờ giấy vàng ghi sinh thần bát tự trong tay bà ta đột nhiên tự bốc cháy.

Bà lão cầm tờ giấy vàng đó, mặc cho ngọn lửa màu xanh lam nuốt chửng bàn tay mình mà không hề buông ra.

Tiết Huỳnh thấy vậy kinh hãi kêu lên một tiếng, bà lão kia quay đầu nhìn nàng một cái, cười với nàng, còn lên tiếng an ủi: "Cô nương đừng sợ, lửa này không làm ta bị thương được đâu." Nói rồi bà ta cho Tiết Huỳnh xem lòng bàn tay mình, quả nhiên không có vết bỏng nào.

Sau đó, bà lão lại đưa tay vào chum nước dưới bàn thờ, dường như tốn không ít sức lực mới bắt được một thứ gì đó, rồi nhấc lên.

Lúc này mẹ con Tiết Thị mới nhìn rõ, thứ được vớt ra là một con cá, nhìn hình dáng, giống như cá chép.

Nhưng nhìn kỹ lại, mới phát hiện con cá đó lại có một khuôn mặt

người, bà lão mặt không biểu cảm nhét miếng vải trắng dính máu vào miệng con cá quái dị đó.

Quái vật nhe răng với bà lão, lộ ra hàm răng như răng cưa, rồi xé nát miếng vải trắng nuốt vào bụng.

Chương 83

Lúc này bà lão mới buông tay, con quái vật đó lập tức lại ẩn mình trong chum nước.

Tiết Thị tuy đã từng thấy bà lão trớ chú người khác, nhưng chưa từng thấy con quái vật này, nhất thời bị sốc, tay chân đều có chút mềm nhũn, trong lòng càng thêm kinh nghi bất định.

Tiết Huỳnh nép sát vào người Tiết Thị, cơ thể vẫn đang run rẩy.

Nếu không phải vừa rồi kịp thời bịt miệng, e rằng đã sớm hét lên rồi.

Đợi bà lão quay người lại, thấy hai mẹ con đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn mình, không khỏi "a a" cười một tiếng: "Phu nhân yên tâm, thứ đó chỉ đi tìm kẻ đáng chết thôi." Tiết Thị có yên tâm hay không chỉ có mình bà biết, nhưng động tác rút ngân phiếu ra lại rất dứt khoát. "Đã kết thúc chưa?" Tiết Thị hỏi. "Đã kết thúc rồi, trớ chú này kéo dài ba ngày, ba ngày sau, hồn phách của người bị trớ chú sẽ bị nuốt chửng, thân thể của người đó cũng sẽ chết đuối trong nước, không ai có thể phát hiện ra điều bất thường." "Đa tạ." Tiết Thị đưa một tờ ngân phiếu một nghìn lượng cho bà lão.

Bà lão kia nhận lấy ngân phiếu đếm đếm, hài lòng gật đầu: "Nếu sau này phu nhân còn muốn ai đó chết, cứ đến tìm ta." "Được." Tiết Thị đứng dậy, còn không quên cảnh cáo đối phương, "Nếu chuyện này bị người khác biết…" "Phu nhân nói đùa rồi, đây là chuyện mất mạng, bà lão ta còn chưa sống đủ đâu." Nói rồi, bà ta cười khà khà một tiếng, "Có thể ở đây ba năm mà không bị Minh Kính Ti tìm đến cửa, phu nhân nên biết, ta là người biết giữ quy củ." Nghe lời của bà lão, sắc mặt Tiết Thị thả lỏng hơn một chút.

Thấy hai người sắp rời đi, bà lão kia đột nhiên lại hỏi: "Lệnh ái có phải sinh vào năm âm, tháng âm, giờ âm không?" Tiết Thị lại cảnh giác: "Ngươi điều tra ta?" "Không phải." Bà lão kia lắc đầu, "Chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra, năm nay vận khí của lệnh ái đi xuống, nếu không can thiệp, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng." Sắc mặt Tiết Thị thay đổi, nếu người khác nói như vậy, bà nhất định sẽ nổi giận, nhưng vừa rồi bà đã chứng kiến bản lĩnh của bà lão này, tuy trong lòng không vui, cũng chỉ lạnh lùng nói: "Không phiền ngươi lo lắng." Bà lão kia dường như không thấy vẻ mặt khó coi của Tiết Thị, vẫn nói: "Lời này ta chỉ tùy tiện nói, phu nhân cũng có thể không nghe.

Lệnh ái đã đến tuổi, tốt nhất nên tìm một người có mệnh cách hợp nhau để sớm thành hôn, mới có thể giải trừ kiếp nạn trong mệnh." Nói xong, liền không mở miệng nữa.

Tiết Thị trong lòng kinh nghi, nhưng cũng không hỏi thêm, kéo Tiết Huỳnh ra khỏi nhà, nhanh chóng rời đi.

Trong phòng, bà lão nhìn bóng lưng của Tiết Huỳnh, lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Đêm đó, sau khi A Triền ngủ thiếp đi liền có chút không yên, nàng lại mơ một giấc mơ.

A Triền không thường xuyên mơ, những giấc mơ trước đây, cũng chỉ là những chuyện đã từng xảy ra, nhưng lần này khác, giấc mơ lần này khá mới mẻ.

Nàng có thể cảm nhận được mình đang ở trong căn phòng ngủ, cửa phòng mở toang, bên ngoài tối đen như mực, chỉ có ánh trăng chiếu trên con đường lát đá.

Sau một hồi tĩnh lặng, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng nước, dường như có thứ gì đó, từ giếng nước trong sân trèo ra.

Sau đó, dường như có ai đó đi chân trần trên đất, phát ra tiếng "bẹp bẹp".

A Triền chỉ có thể nghe thấy có thứ gì đó đang đi về phía mình, nhưng không thể nhìn thấy bóng của nó.

Giấc mơ này cứ quấn lấy nàng gần nửa đêm, trời sáng A Triền cuối cùng cũng mở mắt, cảm thấy đầu óc choáng váng, có chút không tỉnh táo.

Nàng chọn một chiếc váy màu xanh lục mặc vào, vừa bước ra khỏi cửa, đã thấy Trần Tuệ đang đứng bên giếng nước, không biết đang nhìn gì. "Tuệ nương, ngươi nhìn gì vậy?" Trần Tuệ ngẩng đầu, vẻ mặt có chút nghiêm túc nói: "Sáng nay ta dậy thấy bên giếng có rất nhiều vết nước, rõ ràng tối qua ta không múc nước, cũng đã dọn dẹp bên giếng rồi, tối qua ngươi có múc nước không?" A Triền lắc đầu: "Ngươi chẳng phải không biết, ta đâu có nhấc nổi thùng nước." "Chẳng lẽ có thứ gì đó đã đến đây?" Sắc mặt Trần Tuệ khó coi, nhưng tối qua nàng hoàn toàn không nghe thấy tiếng động bất thường nào, nếu có thứ gì đó đến, nàng đáng lẽ phải nghe thấy mới đúng.

A Triền ngáp một cái: "Đúng vậy, ồn ào cả đêm.

Mau tìm cho ta chút gì ăn đi, ăn xong ta còn phải ngủ bù." Trần Tuệ kinh ngạc: "Ngươi biết là thứ gì không?" "Còn chưa nhìn thấy, qua hai ngày nữa nói không chừng sẽ biết." Thấy A Triền có vẻ không mấy để tâm, Trần Tuệ cuối cùng cũng yên lòng, chắc là không phải thứ gì lợi hại.

Trần Tuệ bưng lên món tào phớ và bánh thịt chiên mua từ sáng sớm, A Triền bưng bát tào phớ lên, đột nhiên "xì" một tiếng, nhanh chóng đặt bát xuống bàn. "Sao vậy?" A Triền xòe tay ra, vết thương bị cắt hôm qua hơi đỏ lên, vừa rồi lại bị bỏng một chút, đặc biệt đau.

Trần Tuệ thấy vậy nhíu mày, đứng dậy nói: "Ta đi tìm ít thuốc kim

sang đến." "Không cần đâu." A Triền gọi nàng lại, "Chỉ là vết thương nhỏ thôi, qua hai ngày là khỏi." Nàng đặt tay lên môi, khẽ thổi, gió mát thổi qua vết thương, liền không còn đau như trước nữa.

Trần Tuệ nhìn động tác của A Triền, ánh mắt sắc bén: "Hôm qua ngươi đột nhiên bị thương thấy máu, buổi tối trong nhà lại có thứ không sạch sẽ vào, e rằng đây không phải là trùng hợp." A Triền buông tay xuống, giọng điệu có vẻ tiếc nuối: "Ta lại hy vọng là trùng hợp, tiếc là lòng người khó lường." Con người thật phức tạp, hết vòng này đến vòng khác, cũng không thấy mệt.

Đêm thứ hai, A Triền lại mơ thấy giấc mơ tương tự.

Khác là lần này thứ trèo ra từ trong giếng đã lộ ra hình dạng, đó là một con cá có tay chân, con cá đó còn có một khuôn mặt người, đúng là một con quái vật.

Đặc biệt là vào ban đêm nhìn thấy thứ đáng sợ như vậy, rất khó không bị dọa cho khiếp vía.

A Triền vẫn ở trong căn phòng tối om, nhìn con quái vật bên ngoài càng lúc càng tiến lại gần, không nói một lời.

Đêm đó, tay của con quái vật đã bám vào cánh cửa đang mở, nhưng không hề bước vào trong phòng.

Khi trời sáng, bên ngoài phòng của nàng, có thêm một vũng nước lớn.

Đến ngày thứ ba, A Triền đi ngủ sớm, còn chưa đến giờ Tý, giấc mơ đã đến như đã hẹn.

Con quái vật đêm nay dường như đã lớn hơn không ít, cao bằng một người, ánh trăng chiếu lên người nó, phản chiếu bóng dáng nhe nanh múa vuốt đáng sợ.

Nó đi chân trần trên phiến đá, miệng còn lặp đi lặp lại: "Quý…

Thiền…" Rồi từng bước từng bước đi về phía căn phòng A Triền ở.

Khi nó cuối cùng cũng bước vào phòng, căn phòng vốn tối om đột nhiên sáng lên hai ngọn đèn xanh lục, con quái vật dường như sững sờ một chút, nó cảm nhận được có thứ gì đó đang đi về phía mình.

Miệng nó vẫn niệm: "Quý… Thiền…" "Đây này." Giọng của A Triền vang lên trong bóng tối.

Khoảnh khắc tiếp theo, đèn đuốc sáng trưng, cơ thể quái vật đột nhiên cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu.

Trước mặt nó, là một con hồ ly khổng lồ toàn thân trắng như tuyết, trên người hồ ly treo bốn sợi xích, lúc này đang cúi đầu nhìn nó. "Vẫn là lần đầu tiên có thứ chủ động tìm đến thần hồn của ta, thật mới lạ a." Miệng hồ ly phát ra giọng nữ du dương.

Quái vật há miệng, hai chữ Quý Thiền đến bên miệng mà không sao nói ra được. "Ngươi đến để ăn ta sao?" A Triền nhìn miệng đầy răng nhọn, tò mò hỏi.

Quái vật không nói một lời. "Là ai sai ngươi đến tìm ta vậy?" A Triền giơ móng vuốt gãi gãi đầu con quái vật đó.

Quái vật co rúm lại, không nói được lời nào.

A Triền vung một móng vuốt xuống đất: "Ngươi không nói, ta sẽ ăn ngươi đó." Con quái vật đó trợn trừng mắt, đột nhiên mắt trợn ngược, cơ thể hóa thành một vũng nước.

A Triền vồ một cái, nhưng không vồ được gì. "Chậc, Thủy linh." A Triền bất mãn hừ một tiếng.

Ngay lúc con quái vật đó sắp thoát khỏi giấc mơ, những sợi xích trên người A Triền đột nhiên động, chúng vô cớ xuất hiện bên ngoài phòng, tiếng xích vang lên, con quái vật không nhìn thấy hình thể bị xích trói buộc giữa không trung.

A Triền đứng ở cửa, nàng không thể rời khỏi căn phòng này, chỉ có thể nhìn con quái vật đó bị xích nghiền nát hoàn toàn, tan biến trong ý thức của nàng.

Xích biến mất, ý thức của A Triền trở nên mơ màng, nàng nhắm mắt lại, thoát khỏi giấc mơ.

Khi nàng tỉnh lại, trời còn chưa sáng, giữa phòng có một vũng nước lớn, mang theo một mùi tanh khó ngửi, A Triền hét lớn ra ngoài: "Tuệ nương ~ Tuệ nương ~" Trần Tuệ vội vàng đi vào phòng nàng, thấy một vũng nước dưới đất, sắc mặt lạnh lùng: "Sao rồi?" "Thật đáng ghét, không hỏi được gì cả." "Tiếp theo phải làm sao?" Tuy biết là có liên quan đến nhà họ Tiết, nhưng không tìm ra kẻ ra tay là ai, họ sẽ mãi rơi vào thế bị động.

A Triền cười một tiếng: "Đương nhiên là báo quan rồi, Bạch đại nhân lợi hại như vậy, chắc chắn có thể giúp ta bắt được kẻ xấu." Vì đã quyết định đi báo quan, phải để lại chút chứng cứ cho Minh Kính Ti, A Triền bèn không dọn dẹp vết nước trong phòng mà đổi sang phòng khác ngủ tiếp.

Không còn bị thủy quái quấy rầy giấc mộng, cuối cùng nàng cũng có thể ngủ một giấc an lành.

Ngủ một mạch đến cuối giờ Thìn, A Triền mới hài lòng mở mắt ra.

Mở cửa, ánh nắng tươi sáng chiếu vào trong phòng, nàng vươn vai đón ánh mặt trời, hôm nay thời tiết không tệ, rất thích hợp để làm chuyện xấu.

Sau khi rửa mặt, A Triền chạy vào nhà bếp, tìm được cuốn bánh mà Trần Tuệ làm cho nàng.

Cuốn bánh dài bằng ngón tay, vỏ bánh mỏng như cánh ve, có cái

cuốn thịt thái sợi, có cái cuốn rau thái sợi giòn tan.

A Triền bưng đĩa bánh ngồi xổm bên bếp lò, cúi đầu ăn ngấu nghiến, trông như một con chuột nhỏ đang ăn vụng dầu.

Ăn hết một đĩa cuốn bánh, nàng mới đi ra phía trước.

Trần Tuệ vừa tiễn hai vị khách đến mua phấn thơm, thấy A Triền từ cửa sau đi ra, liền quay đầu hỏi nàng: "Có cần ta đưa muội đến nha môn không?" "Không cần đâu." A Triền xua tay, "Tỷ cứ ở lại tiệm đi, ta đi một lát sẽ về ngay." "Vậy được, trên đường cẩn thận nhé." Minh Kính Ti cách Xương Bình phường không gần, dạo này A Triền lại quen có xe đưa xe đón, đi chưa được nửa quãng đường đã hơi lười, tốc độ cũng chậm lại.

Lúc này, cách đó không xa đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, cùng với tiếng quát lớn: "Tránh ra, tất cả tránh ra!" Theo sau đó là tiếng roi quất vun vút trong không trung.

Người đi đường trên phố còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã vội vàng né tránh, A Triền vốn đang đi men theo bóng râm ven đường nên cũng không vội né sang bên, chỉ dừng bước, cùng những người khác ngẩng đầu nhìn.

Không lâu sau, một đoàn xe dài xuất hiện trên phố.

Dẫn đầu đoàn xe là những hộ vệ tinh anh cưỡi tuấn mã mở đường, xem khí thế của họ, hẳn đều có tu vi trong người.

Phía sau mười mấy hộ vệ là mấy cỗ xe ngựa rộng rãi xa hoa, mỗi cỗ xe ngựa đều có một huy hiệu giống nhau, A Triền không nhận ra huy hiệu đó thuộc về gia tộc nào, nhưng những người xem náo nhiệt ven đường dường như đã nhận ra lai lịch của đoàn xe này.

Nàng nghe thấy có người trong đám đông hỏi: "Đây là đoàn xe ở đâu đến mà kiêu ngạo thế?" "Của Tây Lăng Vương phủ đấy, mấy

năm rồi không thấy." Lúc này, rèm trên cửa sổ của một cỗ xe ngựa được vén lên, một cô nương trẻ tuổi đang tò mò nhìn ra ngoài qua cửa sổ, bên cạnh nàng là một vị công tử trẻ tuổi có khí chất thoát tục, người đó không quay đầu lại, chỉ nhìn thấy đường nét gương mặt nghiêng, nhưng lại khiến A Triền cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu.

Rất nhanh, đoàn xe đi qua con phố, những người qua đường xem xong náo nhiệt liền giải tán, A Triền vẫn phải đến Minh Kính Ti.

Đi mất gần nửa canh giờ, cuối cùng nàng cũng đến trước cửa Minh Kính Ti.

Vệ binh gác cửa của Minh Kính Ti thấy A Triền đi tới, trầm giọng nói: "Minh Kính Ti là trọng địa, không có việc gì thì đừng nán lại." A Triền mỉm cười, nói với vệ binh vừa lên tiếng: "Vị đại nhân này, ta đến báo quan." Vệ binh nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt rồi mới hỏi: "Gặp phải chuyện gì, nếu là án kiện thông thường thì đến nha môn Kinh Triệu phủ." "Ta có thể đã gặp phải thủy quái." Nghe nàng nói gặp phải thủy quái, vẻ mặt của vệ binh đó mới hơi thay đổi: "Chờ một lát." Nói xong liền quay người vào trong báo cáo.

Không lâu sau, vệ binh đó đi ra, nói với A Triền: "Theo ta vào." A Triền đi theo đối phương vào nha môn Minh Kính Ti, thấy hắn dẫn mình đến một nơi không phải là nội đường của nha môn, nàng không nhịn được hỏi: "Đại nhân, chúng ta đi gặp ai vậy?" Vệ binh đó liếc nàng một cái, đáp: "Đi gặp Thiên hộ đại nhân trực ban hôm nay." "Không thể dẫn ta đi tìm Bạch đại nhân sao?

Hay là hôm nay ngài ấy không có ở đây?" "Ngươi quen Bạch đại nhân?" Vệ binh đó dừng bước, có chút ngạc nhiên quay đầu lại. "Ta và Bạch đại nhân từng tiếp xúc vài lần, có chút giao tình." "Vậy à..." Vệ binh đó thấy A Triền không giống như đang nói bừa, do dự một

chút rồi mới nói, "Hai ngày nay Bạch đại nhân tâm trạng không tốt, ta có thể dẫn ngươi đi gặp ngài ấy, nhưng nếu ngươi chọc ngài ấy không vui thì không ai giúp được ngươi đâu." "Đa tạ đại nhân nhắc nhở, phiền đại nhân dẫn ta đi tìm Bạch đại nhân đi." "Được thôi." Vệ binh thấy A Triền quả quyết như vậy, bèn dẫn nàng đi về phía nội đường.

Lúc này cửa lớn nội đường đang đóng chặt, bên ngoài cũng không có hộ vệ canh gác.

Đứng trước cửa, vệ binh mấp máy đôi môi khô khốc rồi gõ cửa.

Hồi lâu, trong cửa không có chút phản ứng nào.

Vệ binh nhìn về phía A Triền, đã bắt đầu hối hận vì đã dẫn nàng đến đây.

A Triền chẳng quan tâm người bên trong có đang tức giận hay không, nàng một tay vén váy bước lên bậc thềm, tay kia đập vào cửa: "Bạch đại nhân?" Bên trong vẫn không có động tĩnh.

A Triền ghé tai lắng nghe, không nghe thấy gì cả, nàng lại dùng sức đập cửa hai cái, vẫn không có phản ứng.

Im lặng một lát, dưới ánh mắt kinh ngạc của vệ binh, giọng A Triền đột nhiên mang theo tiếng khóc nức nở: "Bạch đại nhân, ngài có ở đó không?

Nhà ta có quái vật lẻn vào, ta sợ quá..." Lời còn chưa nói hết, cửa đã mở.

Bạch Hưu Mệnh đứng bên trong, mặt không biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng, toàn thân toát ra khí tức rét lạnh.

A Triền lén liếc hắn một cái, sắc mặt khó coi như vậy, xem ra hôm nay tâm trạng hắn thật sự không được vui cho lắm. "Vụ án gì mà Thiên hộ của Minh Kính Ti không giải quyết được, nhất định phải

đến tìm Bản quan?" Hắn nhìn về phía vệ binh bên cạnh, vệ binh kia rùng mình một cái, ngay cả lời giải thích cũng không dám nói, trực tiếp quỳ xuống nhận lỗi: "Là, là thuộc hạ có lỗi, xin đại nhân trách phạt." "Bạch đại nhân, là ta bảo hắn dẫn ta đến tìm ngài." A Triền vội vàng lên tiếng. "Hắn cũng nghe lời ngươi thật đấy." Ánh mắt lạnh lẽo của Bạch Hưu Mệnh rơi trên mặt A Triền, đôi mắt hoa đào xinh đẹp đó khi không có ý cười trông cũng thật đáng sợ.

A Triền hơi tránh ánh mắt của hắn, mở miệng nói: "Chuyện lớn liên quan đến sinh tử, tìm người khác ta không yên tâm." Nhìn A Triền đang sống sờ sờ trước mặt, Bạch Hưu Mệnh cười lạnh một tiếng: "Vậy ngươi kể chi tiết cho Bản quan nghe, là chuyện lớn liên quan đến sinh tử như thế nào?" A Triền lờ đi sự chế nhạo trong lời nói của hắn, nói: "Mấy ngày nay ta đột nhiên bắt đầu gặp ác mộng, mơ thấy một thứ gì đó bò ra từ giếng nước trong sân, nhưng đêm đầu tiên ta không nhìn thấy hình dạng của nó, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân." Nàng còn chưa nói xong, vẻ thờ ơ trên mặt Bạch Hưu Mệnh đã biến mất.

Tình huống này, có thể đến từ yêu vật dùng mộng cảnh để làm loạn, cũng có thể là một loại chú thuật nào đó được thi triển thông qua mộng cảnh, nhưng vì loại thứ nhất quá hiếm gặp, nên khả năng thứ hai lớn hơn.

A Triền thấy hắn chìm vào suy tư, khóe môi lặng lẽ cong lên, nói tiếp: "Trong giấc mơ ngày thứ hai, ta nhìn thấy hình dạng của con quái vật đó, là một con cá có tay chân, trông rất đáng sợ, lúc tỉnh lại thì nó đã mò đến cửa phòng ta rồi." "Hôm nay là ngày thứ ba?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

Thuật nguyền rủa có thời gian dài ngắn khác nhau, với tốc độ mà A Triền miêu tả, e là đến ngày thứ ba lời nguyền sẽ có hiệu lực, cho nên hắn mới hỏi như vậy.

Nào ngờ A Triền cười với hắn một tiếng, đáp: "Không, hôm nay là ngày thứ tư." "Ngày thứ tư ngươi mới đến báo quan?" Bạch Hưu Mệnh nhíu mày.

Vẻ mặt A Triền vô cùng ngây thơ: "Nhưng ta nghe người ta nói gần đây Bạch đại nhân tâm trạng không tốt, không đến lúc sinh tử quan đầu thì không thể đến làm phiền." Lời vừa nói ra đã bị chặn lại, Bạch Hưu Mệnh chỉ nhìn nàng một cách sâu sắc: "Đi thôi." "Đi đâu?" "Trước tiên đi xem lời nguyền trên người ngươi giải thế nào." Nói rồi, hắn bước ra khỏi phòng. "Nếu không giải được thì sao?" A Triền lập tức đi theo.

Chương 84

Nha môn Minh Kính Ti rất lớn, Bạch Hưu Mệnh đi không nhanh, nghe thấy câu hỏi của nàng, hắn lạnh lùng đáp: "Vậy thì về nhà chờ chết đi." "Đại nhân sẽ không nhẫn tâm như vậy đâu." A Triền thuận miệng nịnh nọt một câu, lúc vô tình ngẩng đầu lên, đột nhiên nhận ra tại sao gương mặt nghiêng của người đàn ông ngồi trong xe ngựa mà nàng thấy lúc trước lại quen thuộc như vậy, đường nét của người đó dường như có chút giống với Bạch Hưu Mệnh.

Nghĩ đến lai lịch của đoàn xe đó, A Triền trong lòng có chút suy đoán, người nàng nhìn thấy kia, chẳng lẽ là huynh đệ của Bạch Hưu Mệnh?

Liên tưởng đến thân phận vốn có của hắn, và việc hắn tâm trạng không tốt hai ngày nay, nói không chừng có liên quan đến đội ngũ kia.

A Triền đảo mắt một vòng, thăm dò hỏi: "Gần đây đại nhân có gặp phải chuyện gì không vui sao?" Nói ra cho nàng vui một chút cũng được. "Chuyện không vui nhất mà Bản quan gặp phải chính là lúc nghỉ ngơi còn bị người ta gọi ra ngoài phá án." A Triền giả vờ không hiểu, khen ngợi: "Đại nhân thật là một vị quan tốt yêu dân như con." Bạch Hưu Mệnh khẽ hừ một tiếng, vẻ mặt lười đáp lại nàng.

Hai người đến trước một tòa gác lầu, hắn dẫn A Triền đi vào, đẩy một cánh cửa ra, một lão giả mặc áo bào đen đang đứng trước một cỗ thi thể, chăm chú nghiên cứu gì đó.

Nghe thấy tiếng mở cửa, lão giả không vui lên tiếng: "Không phải đã nói không cho phép ai đến làm phiền sao...

Đại nhân, sao ngài lại đến đây?" Quay đầu lại thấy là Bạch Hưu Mệnh, lão giả lập tức thay đổi sắc mặt, trên mặt chất đầy nụ cười.

"Kiểm tra cho cô ấy xem, trúng phải lời nguyền gì?" Bạch Hưu Mệnh nghiêng người, nhường A Triền ra.

Lão giả nhìn A Triền một cái, lại gần ngửi ngửi trên người nàng, rồi đi vòng quanh nàng một vòng, mới lùi lại hai bước nói: "Toàn thân là thủy tinh khí, giống như thủy chú." Sau đó lại hỏi: "Cô nương mấy ngày gần đây có phải gặp ác mộng không, gặp ác mộng liên tục mấy ngày, thứ trong mộng trông như thế nào?" A Triền thầm nghĩ người của Minh Kính Ti quả thực có chút bản lĩnh, nàng mở miệng nói: "Gặp ác mộng liên tục ba ngày, quái vật trong mộng thân cá, nhưng lại có tay chân, còn có ngũ quan của người." Lão giả lập tức nhận ra thủy quái đó qua miêu tả của A Triền, nói: "Là Nhân Mã, thứ này không thường thấy." Sau đó ông ta nói với A Triền: "Cô nương theo ta vào đây." Ông ta dẫn A Triền vào nội thất, dùng một tấm gương đen chiếu khắp người A Triền, gương thỉnh thoảng lại phát ra ánh sáng trắng, sau đó lại hỏi nàng gần đây có bị thương không, Nhân Mã có để lại dấu vết trong nhà nàng không, v.v.

A Triền trả lời từng câu một, sau đó lão giả kiểm tra vết thương trên tay nàng, thấy vết thương đã bắt đầu lành lại mới dẫn nàng ra ngoài.

Ra khỏi nội thất, lão giả nói với Bạch Hưu Mệnh: "Thủy chú trên người vị cô nương này vẫn còn, nhưng không biết đã xảy ra chuyện bất ngờ gì, lời nguyền đó dường như vẫn chưa có hiệu lực." Bạch Hưu Mệnh nhìn về phía A Triền, A Triền lập tức làm ra vẻ mặt kinh ngạc.

Thủy quái đã chết rồi mà lời nguyền vẫn còn, thật là ngoan cường.

Nàng dời tầm mắt, hỏi lão giả: "Làm sao để giải chú?" "Cần người thi chú chủ động giải trừ, nếu đối phương không chịu... người thi chú chết đi cũng được." Lão giả nói xong liền nhắc nhở, "Vị cô

nương này nói trong nhà còn có dấu vết của Nhân Mã để lại, nếu hành động nhanh chóng, nhân lúc khí tức chưa tiêu tán, hẳn là có thể nhanh chóng tìm được người thi chú." Mắt A Triền lập tức sáng lên: "Đại nhân, chúng ta mau xuất phát thôi." Ánh mắt sâu thẳm của Bạch Hưu Mệnh lướt qua gương mặt kiều diễm của A Triền: "Ngươi rất vội sao?" "Có người muốn mạng của ta, đương nhiên ta vội muốn biết đối phương là ai." A Triền trả lời một cách đương nhiên.

Bạch Hưu Mệnh không nói thêm gì nữa, sau khi rời khỏi tòa gác lầu đó, hắn dẫn A Triền quay lại phía trước, khi đi qua một căn phòng, hắn cất giọng nói: "Phong Dương." "Thuộc hạ có mặt." Phong Dương đẩy cửa đi ra, cúi đầu cẩn thận hỏi, "Đại nhân có gì phân phó?" "Chọn mấy người, đến Xương Bình phường." "Xương Bình phường xảy ra chuyện gì..." Lời còn chưa nói hết, Phong Dương ngẩng đầu đã thấy A Triền đứng sau lưng Bạch Hưu Mệnh.

Hắn không nhịn được hỏi: "Quý cô nương sao lại ở đây?

Lại gặp phải phiền phức gì sao?" "Đúng vậy." A Triền đáp, "Không cẩn thận bị trúng lời nguyền." "Gì cơ?

Ai làm?" Phong Dương thật lòng cảm thấy vận may của A Triền không tốt lắm, luôn cảm thấy nàng ba ngày hai bữa lại gặp phiền phức. "Ai mà biết được." A Triền thở dài, "Có lẽ là có người ngứa mắt với Bạch đại nhân, cho nên mới muốn hại tính mạng của ta chăng." Nói xong, nàng còn cố ý liếc nhìn Bạch Hưu Mệnh.

Phong Dương không nhịn được nhìn về phía đại nhân nhà mình, không hiểu lắm logic của câu nói này, tại sao ngứa mắt với đại nhân nhà hắn lại đi hại Quý cô nương?

Nhưng hắn thông minh không hỏi.

Rất nhanh, A Triền đã dẫn người của Minh Kính Ti quay về nơi ở của mình tại Xương Bình phường, lúc này trong tiệm không có khách,

chỉ có Trần Tuệ trông coi, một đám vệ binh Minh Kính Ti nối đuôi nhau đi vào.

Trần Tuệ thấy vậy liền đóng cửa tiệm, sau đó quay về hậu viện.

Dưới sự chỉ dẫn của Trần Tuệ, rất nhanh vệ binh Minh Kính Ti đã thu được vết nước mà Nhân Mã để lại đêm qua bên cạnh giếng nước và trong phòng A Triền.

Dấu vết do tinh quái để lại, nếu không cố ý xóa đi thì có thể tồn tại được hơn nửa ngày.

Nhưng những người bị trúng lời nguyền trong quá khứ khi cảm thấy có điều không ổn thì đã không kịp nữa, căn bản sẽ không để ý đến điểm này, cho nên họ rất khó lấy được dấu vết.

Vị vệ binh Minh Kính Ti đó dùng một tờ giấy đỏ thấm vết nước vào, sau đó đặt tờ giấy đỏ lên một cái la bàn trơn láng, rất nhanh, kim la bàn liền chỉ về một hướng.

Có được phương vị cụ thể của Nhân Mã, vệ binh Minh Kính Ti chỉnh trang chuẩn bị xuất phát, Bạch Hưu Mệnh vừa chuẩn bị lên ngựa thì A Triền đột nhiên đưa tay nắm lấy tay áo hắn.

Bạch Hưu Mệnh hạ mắt, nhìn những ngón tay trắng nõn đang nắm lấy quan bào màu đỏ chu sa của hắn, một lúc sau mới mở miệng hỏi: "Còn có chuyện gì?" "Đại nhân, có thể dẫn ta đi cùng không?" "Ngươi đi làm gì?" "Ta muốn đích thân hỏi người đó, tại sao lại muốn hại ta?" "Ngươi cho rằng Minh Kính Ti hỏi không ra sự thật?" A Triền không trả lời loại câu hỏi này, tay nàng khẽ lay động: "Đại nhân, ngài dẫn ta đi đi, ta là người bị hại còn sống sờ sờ, hung thủ thấy ta nói không chừng sẽ chịu nói thêm vài câu, ta bảo đảm không gây phiền phức cho ngài." Bạch Hưu Mệnh im lặng nhìn nàng một lúc, gỡ tay nàng ra, xoay người lên ngựa.

A Triền đứng bên cạnh con Long Huyết mã cao lớn, ngẩng đầu nhìn hắn, đuôi mắt tựa hồ hơi ửng đỏ, khóe môi mím lại, trông như đang tức giận, lại như phải chịu ấm ức tày trời.

Phía trước, đội ngũ của Minh Kính Ti đã xuất phát, A Triền chậm rãi cúi đầu, lúc này, Bạch Hưu Mệnh đột nhiên cúi người xuống, một tay nắm lấy cánh tay nàng, A Triền chỉ cảm thấy chân mình rời khỏi mặt đất, một tay đỡ lấy eo nàng, khoảnh khắc tiếp theo nàng đã ngồi trên lưng ngựa.

Long Huyết mã hí vang một tiếng, lóc cóc chạy đi.

A Triền ngồi dựa vào trước người Bạch Hưu Mệnh, khiến thân hình nàng trông càng thêm nhỏ nhắn, sau gáy cũng chỉ có thể tựa vào vai đối phương.

Nàng hơi nghiêng đầu, chỉ có thể liếc thấy cằm của người đàn ông phía sau, nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc phát huy, nàng khen ngợi từ tận đáy lòng: "Đại nhân ngài thật tốt." Bạch Hưu Mệnh một tay nắm dây cương, nghe thấy lời nàng nói liền khẽ hừ một tiếng: "Nghe ngán rồi, lần sau đổi từ khác đi." "Ồ." Thật là khó hầu hạ.

Rất nhanh, đội ngũ của Minh Kính Ti đã xuất hiện tại Khai Minh phường, lặng lẽ bao vây tiểu viện mà la bàn chỉ hướng.

Trong phòng, Điền bà tử đang nhíu mày xách Nhân Mã trong chum nước lên, ai ngờ con Nhân Mã đó lại không hề động đậy.

Bà ta giật mình, còn chưa kịp nghĩ nhiều, đột nhiên nghe thấy tiếng phá cửa bên ngoài, bà ta vội vàng ném con Nhân Mã trong tay xuống, vừa mới mở cửa phòng chưa đi được hai bước, đao đã kề vào cổ.

Nhìn thấy vệ binh Minh Kính Ti đột nhiên xuất hiện trước mặt,

trong mắt bà ta lóe lên vẻ hoảng loạn, lắp bắp hỏi: "Đại, đại nhân, các ngài có phải tìm nhầm người rồi không?" Phong Dương nhìn Điền bà tử run rẩy, cười lạnh một tiếng: "Tự mình làm chuyện gì, không biết sao?" "Đại nhân, ta không..." Lời còn chưa nói hết, Phong Dương ngoắc tay về phía sau: "Lên gông cùm." Lập tức có người tiến lên đeo một bộ gông cùm nặng trịch lên người Điền bà tử, tay chân đều bị khóa lại, sắc mặt Điền bà tử lập tức xám như tro.

A Triền và Bạch Hưu Mệnh đến muộn hơn một chút, đợi họ bước vào sân, Điền bà tử đã mang gông cùm quỳ giữa sân.

A Triền vừa vào sân đã nhìn thấy bà lão gầy gò khô đét này, thân thể bà ta còng xuống, dường như bị gông cùm nặng nề đè đến không thẳng lưng nổi.

Phong Dương thấy Bạch Hưu Mệnh vào, mới báo cáo: "Đại nhân, đã tìm thấy Nhân Mã, bị bà lão này nuôi trong chum nước trong phòng, nhưng lúc chúng ta phát hiện thì đã không còn hơi thở." "Chết như thế nào?" "Không có ngoại thương, tạm thời chưa rõ nguyên nhân cái chết." Bạch Hưu Mệnh nhìn về phía A Triền bên cạnh, A Triền quay đầu đi, tránh ánh mắt của hắn, nhìn nàng làm gì, nàng có biết gì đâu.

Bạch Hưu Mệnh thu hồi ánh mắt rồi tiếp tục hỏi: "Còn có thứ gì khác không?" "Trong phòng còn thờ một pho tượng bằng xương, tạm thời chưa tìm thấy điểm bất thường của pho tượng đó." 106.

Nghe Phong Dương nói xong, Bạch Hưu Mệnh bước về phía căn phòng, căn phòng vốn không lớn, sau khi hắn đi vào càng có vẻ chật chội hơn.

Bài trí trong phòng liếc mắt là có thể nhìn thấy, trong đó nổi bật nhất chính là pho tượng đã được vén tấm vải đen che.

Đó là một pho tượng trắng muốt, điêu khắc một con giao, thân giao cuộn tròn như rắn trên một tấm bia, bốn móng vuốt lần lượt bám

vào rìa bia, giao và long trông khá giống nhau, chỉ là trên đầu không có sừng, trông hơi kỳ dị một chút.

Đôi mắt của con giao này được điêu khắc vô cùng sống động, thoáng nhìn qua cứ như có thứ gì đó đang thật sự nhìn chằm chằm vào người ta.

Bạch Hưu Mệnh vừa mới đến gần pho tượng đó, cả pho tượng đột nhiên phát ra tiếng nứt vỡ răng rắc.

Hắn cúi mắt nhìn chiếc nhẫn trên tay, chiếc nhẫn màu đen lóe lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Có thể khiến Long Hồn sinh ra phản ứng, pho tượng này lại kết nối với một con giao, đúng là cao tay.

Chỉ không biết, gia tộc nào lại có thủ đoạn lớn như vậy, dám tự ý nuôi giao long, còn dám dùng nó để hấp thu hương hỏa nguyện lực?

Pho tượng xương này dường như có liên hệ gì đó với Điền bà tử, trên đó xuất hiện vết nứt, Điền bà tử ở ngoài phòng cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết: "Đại nhân đừng, xin ngài đừng hủy nó." Bạch Hưu Mệnh không tiếp tục tiến lên, hắn xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, hỏi vệ binh Minh Kính Ti đứng bên cạnh: "Trong phòng còn có thứ gì khác không?" Vệ binh Minh Kính Ti bên cạnh vội nói: "Tìm thấy mấy cái túi vải nhỏ, bên trong đựng tóc, túi thơm, móng tay các loại, còn lại là một ít hương nến, vải đỏ các loại vật dụng thông thường, còn lật ra được ba nghìn lạng ngân phiếu.

À đúng rồi, còn có một ít thịt thối, là thịt hươu, hẳn là dùng để nuôi con Nhân Mã kia." Bạch Hưu Mệnh xua tay: "Ra ngoài trước đi, đưa người vào." "Vâng." Vệ binh Minh Kính Ti đã lục soát xong lui ra khỏi phòng, đứng gác ngoài cửa.

Phong Dương thì xách cổ áo Điền bà tử, lôi bà ta vào trong phòng.

A Triền cũng đi theo Phong Dương vào, Bạch Hưu Mệnh phân tâm nhìn nàng một cái, thấy nàng rất tự giác tìm một cái ghế ngồi xuống, ra vẻ ngoan ngoãn, mới dời tầm mắt đi.

Lúc này, Điền bà tử nằm rạp trên đất, chỉ có thể nhìn thấy giày quan và vạt áo quan bào màu đỏ chu sa của người đang đứng trước mặt mình.

Trong lòng bà ta hiểu rõ, chính là người này, chỉ cần đến gần pho tượng Giao Long Vương là suýt nữa đã khiến pho tượng vỡ nát.

Bà ta và pho tượng thần hồn tương liên, nếu pho tượng xảy ra vấn đề, e là bà ta sẽ chết ngay tại chỗ.

Cho dù biết mình bị Minh Kính Ti bắt được cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp, nhưng có thể sống tạm bợ thêm một ngày, ai lại muốn chết ngay bây giờ chứ? "Tượng xương ở đâu ra?" Bạch Hưu Mệnh mở miệng, nhưng không hỏi chuyện lời nguyền, mà hỏi về pho tượng đó. "Ở, ở miếu Long Vương quê nhà thỉnh về." Điền bà tử nhanh chóng trả lời.

Bạch Hưu Mệnh liếc mắt ra hiệu cho Phong Dương, Phong Dương rút đao ra, một nhát liền cắt gân gót chân của Điền bà tử.

Bà ta kêu lên một tiếng đau đớn, trực tiếp ngã rạp xuống đất, miệng la hét: "Đại nhân tha mạng, tha mạng a." "Bản quan hỏi lại lần nữa, pho tượng ở đâu ra?" "Là nhờ người đi Tây Lăng mua, năm nghìn lạng bạc." "Gia tộc nào ở Tây Lăng?

Mua về để làm gì?" "Thân gia, bọn họ nói pho tượng này có thể điều khiển thủy linh, Nhân Mã cũng là bọn họ bán cho ta, ba nghìn lạng." Điền bà tử run rẩy, thậm chí không đợi họ hỏi tiếp, đã chủ động khai báo hết thân phận lai lịch.

Bà ta nói: "Lúc ta ở quê nhà, vốn chỉ lợi dụng thủy linh để tìm thi

thể cho những người chết đuối, sau này việc làm ăn không tốt, cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, liền đến Thượng Kinh kiếm sống." "Sau khi đến Thượng Kinh ngươi sống bằng gì?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

Điền bà tử đột nhiên im lặng.

Phong Dương tặc lưỡi một tiếng, không kiên nhẫn giơ đao lên, ánh đao lóe lên trước mắt bà ta, Điền bà tử lập tức hét lên: "Nguyền rủa, sống bằng việc nguyền rủa người khác." "Đã làm bao nhiêu vụ rồi?" Điền bà tử lắc đầu: "Không nhớ rõ." "Những người tìm đến ngươi đều là ai?" Bạch Hưu Mệnh lại hỏi. "Đều là người nhà giàu có." Điền bà tử khổ sở nói, "Đại nhân, những người tìm đến ta, có người là vì tranh đấu trong hậu viện, có người là đồng tộc tương tàn, cũng có người tranh giành việc làm ăn, đều là những người ta không đắc tội nổi, ta làm sao dám đi dò hỏi thân phận của họ." "Vậy vụ gần đây nhất là vì chuyện gì?" Điền bà tử nuốt nước bọt: "Không biết." "Không biết?" Bạch Hưu Mệnh nhướng mày, dường như không hài lòng lắm với câu trả lời này. "Đại nhân, lão bà tử không dám nói dối, vị phu nhân đến tìm ta vừa nhìn đã thấy khí thế phi phàm, căn bản không phải người nhà bình thường, bà ta chỉ nói muốn một người chết, không nói là vì sao, ta lo hỏi nhiều quá rước phiền phức vào người thì không hay, nên không hỏi gì cả." "Tên của đối phương cũng không biết sao?" Điền bà tử vội lắc đầu: "Bà ta là do một khách quen của ta giới thiệu đến, cũng không nói họ gì, chỉ bảo ta gọi là phu nhân." Câu hỏi đã hỏi xong, Điền bà tử nằm rạp trên đất không dám nhúc nhích, Bạch Hưu Mệnh cúi mắt nhìn bà ta, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

Miệng lưỡi cũng cứng rắn thật, không có một câu nào là thật.

Hy vọng sau khi bà ta vào Trấn ngục, miệng có thể tiếp tục cứng rắn như vậy.

Một lát sau, Bạch Hưu Mệnh mới lại mở miệng: "Lời nguyền ngươi hạ, có giải được không?" "Được, giải được." Điền bà tử vội nói.

Bạch Hưu Mệnh ngoắc tay với A Triền: "Lại đây." A Triền đi đến bên cạnh hắn, hắn mới mở miệng nói: "Giải lời nguyền trên người cô ấy đi." Điền bà tử ngẩng đầu, nhìn về phía A Triền.

A Triền thấy bà ta nhìn qua, liền nở một nụ cười với bà ta.

Trong mắt Điền bà tử lóe lên một tia nghi hoặc, trông chỉ là một nữ tử bình thường, tại sao Nhân Mã lại đột nhiên chết vào ngày cuối cùng của lời nguyền?

Điền bà tử không dám nghĩ nhiều, nói với Bạch Hưu Mệnh: "Đại nhân phân phó không dám không tuân, chỉ là..." "Chỉ là cái gì?" "Chỉ là giải chú cần có sự phối hợp của tượng xương, các vị đại nhân khí thế kinh người, nếu ở lại trong phòng, e là tượng xương không chịu giúp, xin, xin... các vị đại nhân đều ra ngoài." Điền bà tử căng da đầu nói hết câu.

Bạch Hưu Mệnh nhìn về phía A Triền, A Triền lập tức nói: "Bạch đại nhân yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu." Nếu nàng đã tự mình đồng ý, Bạch Hưu Mệnh cũng không nói thêm gì nữa, xoay người ra khỏi phòng, Phong Dương cũng đi theo ra ngoài.

Cuối cùng, trong phòng chỉ còn lại A Triền và Điền bà tử.

Người đã đi, Điền bà tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bà ta khó khăn bò dậy từ dưới đất, chân bị thương vừa chạm đất đã đau buốt, nhưng bà ta vẫn cà nhắc đi về phía bàn thờ.

Bà ta mò được một cây kéo từ bên cạnh bàn thờ, dùng mũi kéo rạch lòng bàn tay, nhỏ máu từ lòng bàn tay lên pho tượng xương trắng, máu vừa rơi xuống đã bị hấp thụ, pho tượng trắng muốt không

lưu lại chút dấu vết nào.

Lúc này, sau lưng bà ta đột nhiên có người nói chuyện: "Dùng máu của chính mình để cúng dường tượng xương, xin nó thu hồi lời nguyền, cách này cũng khá đơn giản, nhưng có một tiền đề là, con giao long mà bà cúng dường vẫn còn sống, và bà có một mối liên hệ nào đó với nó, chẳng lẽ bà đã dùng hồn phách của mình làm vật tế cúng dường cho nó rồi sao?" Điền bà tử giật nảy mình, đột ngột quay đầu lại, thì thấy A Triền đang đứng cách bà ta không xa, hứng thú nhìn chằm chằm vào pho tượng xương đó. "Cô nương đang nói gì vậy, lão bà tử sao lại không hiểu." Điền bà tử muốn phủ nhận, lại nghe A Triền nói: "Vừa rồi những câu hỏi bà trả lời, có mấy câu là thật?" "Cô nương nói đùa rồi, lão bà tử làm sao dám lừa gạt đại nhân của Minh Kính Ti." "Cái đó chưa chắc." Đôi mắt hạnh xinh đẹp của A Triền hơi nheo lại, "Ví như, bà thật sự không biết người hạ chú cho ta là ai sao?" "Đương nhiên không biết." Điền bà tử một mực khẳng định.

A Triền tặc lưỡi một tiếng: "Bây giờ còn biết giữ bí mật cho khách hàng, thảo nào việc làm ăn của bà phát đạt như vậy, ngay cả Tiết thị cũng tìm được đến đây." "Cô nương đang nói ai vậy?" Điền bà tử lộ vẻ nghi hoặc.

Khóe môi A Triền nhếch lên: "Bà bà trông có vẻ là người thông minh, có gan có mưu, chỉ tiếc là làm việc không đủ linh hoạt.

Bà không thật sự cho rằng, giấu giếm những chuyện này giúp người khác thì bản thân có thể bình an vô sự chứ?" Điền bà tử quay đầu đi, dường như không muốn để ý đến A Triền nữa. "Bà bà có biết người vừa thẩm vấn bà là ai không?" A Triền không đợi bà ta trả lời, liền cho bà ta biết đáp án: "Ngài ấy là Trấn phủ sử của Minh Kính Ti, các vụ án ma quỷ ở Thượng Kinh đều do ngài ấy quản lý, vốn dĩ vụ án này không nên do ngài ấy xử lý." Điền bà tử tuy không quay đầu lại, nhưng đã vểnh tai lên. 107.

Bà ta cũng muốn biết, tại sao mình lại ngã ngựa trong tay Minh Kính Ti.

A Triền ở sau lưng bà ta khẽ cười: "Bà đoán xem tại sao ngài ấy lại xuất hiện ở đây?" Điền bà tử cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi: "Tại sao?" "Bởi vì ta đi tìm ngài ấy, nói với ngài ấy có người muốn hại ta." A Triền mân mê những ngón tay thon dài trắng nõn, "Để ta tính xem, từ lúc ta đi tìm ngài ấy đến lúc Minh Kính Ti tìm được bà, trước sau không quá hai canh giờ, có phải rất nhanh không?" Trái tim Điền bà tử chìm xuống, ánh mắt nhìn về phía A Triền đầy vẻ kiêng dè. "Bà lo đắc tội với bọn họ, không lo đắc tội với ta, người bị hại này sao?" A Triền hơi nghiêng người, ghé sát vào bên cạnh bà ta khẽ nói, "Cùng là chết, cũng có rất nhiều cách chết khác nhau.

Có người một nhát dao kết liễu, trước khi chết không chút đau đớn, có người... bà chắc không biết Trấn ngục của Minh Kính Ti trông như thế nào đâu nhỉ?

Chương 85

Hình phạt ở đó vô cùng kỳ quái, chỉ cần ta nói với ngài ấy một câu, e là bà ở trong đó sẽ phải sống không được, chết cũng không xong." "Ngươi muốn gì?" Cuối cùng, Điền bà tử cũng mở miệng.

Giống như lời A Triền nói, bà ta quả thực là một người thông minh. "Nguyền rủa người khác, luôn phải để lại một ít vật môi giới, ta đoán một người tinh ranh như bà, hẳn sẽ để lại một ít đường lui để phòng khi khách hàng của bà giết bà diệt khẩu chứ?" "Cô nương đối với lời nguyền cũng thật tinh thông." "Chỉ là biết sơ qua một chút thôi." A Triền không nói dối, nàng quả thực không hiểu lắm về lời nguyền, nhưng cũng miễn cưỡng biết một hai thủ đoạn nguyền rủa người khác.

Điền bà tử do dự hồi lâu, cuối cùng nói: "Móng tay của bà ta ở chỗ ta, còn mấy cái chưa dùng đến, ngươi có thể lấy đi." Nói rồi, tay kia của bà ta mò mẫm dưới bàn thờ, sau đó từ trong đó mò ra hai miếng móng tay, trên móng tay còn dính tro.

A Triền bắt đầu có chút khâm phục Điền bà tử, phương pháp giấu đồ cao minh nhất, chính là để đồ vật một cách tùy tiện, ngay cả những vệ binh của Minh Kính Ti cũng không để ý.

Nàng lấy khăn tay ra, đặt hai miếng móng tay vào trong khăn gói kỹ, mới nói với Điền bà tử: "Bà bà chắc sẽ không dùng móng tay của người khác lừa ta chứ?" "Không dám." Bà ta đã rơi vào tình cảnh này, nghĩ cũng không còn sống được bao lâu, chỉ muốn chịu ít tội đi một chút.

Nữ tử trước mắt này, ngay cả bà ta cũng nhìn nhầm.

Vẻ ngoài ngây thơ vô hại, thực chất lòng dạ rắn rết, nói không

chừng cái chết của Nhân Mã cũng có liên quan đến nàng, thay vì đắc tội với nàng, chi bằng bán đứng vị Tiết phu nhân kia.

Nếu không phải vì vị Tiết phu nhân đó, bà ta làm sao lại rước phải tai họa lần này?

Điền bà tử không dám trút giận lên A Triền, nên chỉ có thể đổ hết mọi tội lỗi lên người Tiết thị.

Lại quên mất rằng, lúc đầu bà ta dẫn Tiết thị đến, cũng chẳng qua là có mục đích khác.

Rất nhanh, máu mà Điền bà tử nhỏ lên tượng xương không còn bị hấp thụ nữa, bà ta thu tay lại, cung kính dâng hương cho tượng xương, sau đó tam bái cửu khấu, lại đối với tượng xương niệm chú.

Sau khi niệm chú xong, hương trong lư hương đột nhiên cháy nhanh, một làn khói mờ ảo lượn quanh A Triền một vòng, sau đó nàng cảm thấy dường như có thứ gì đó rời khỏi cơ thể mình, nhưng cảm giác đó rất mơ hồ.

Điền bà tử nhìn chằm chằm vào cây nhang đang cháy, thấy hương không còn cháy nhanh nữa, mới nói với A Triền: "Giao Long Vương đã giải trừ lời nguyền trên người ngươi rồi." "Đa tạ bà bà." Lời nguyền được giải trừ, A Triền xoay người đi ra cửa, nàng mở cửa, thấy Bạch Hưu Mệnh đang chắp tay đứng giữa sân.

Thấy A Triền cuối cùng cũng ra ngoài, Phong Dương ra hiệu, lập tức có bốn vệ binh Minh Kính Ti xông vào phòng khống chế Điền bà tử.

A Triền đến bên cạnh Bạch Hưu Mệnh, ngọt ngào gọi hắn một tiếng: "Bạch đại nhân." "Còn có chuyện gì?" "Để cảm tạ ơn cứu mạng của Bạch đại nhân, ta nói cho ngài một bí mật được không?" A Triền cảm thấy mình không thể luôn chiếm hời của người ta, phải báo

đáp một chút, sau này mở miệng mới có thể đường đường chính chính hơn. "Nói nghe thử?" "Lão bà tử kia vừa rồi nói với ngài, không có một câu nào là thật, ta nghi ngờ bà ta căn bản chính là người của Thân gia đó." Bạch Hưu Mệnh dường như có chút bất ngờ, nhướng mày hỏi: "Ngươi nhìn ra từ đâu vậy?" "Pho tượng giao long năm nghìn lạng, người bình thường e là không mua nổi, bà ta trông không giống người có tiền.

Cho dù mua nổi, pho tượng giao long thần dị như vậy, sao lại dễ dàng bán cho bà ta như thế." "Ừm, rất có lý, còn gì nữa không?" A Triền thấy trên mặt Bạch Hưu Mệnh không có chút kinh ngạc nào, lập tức đoán ra người này e là đã sớm biết lão bà tử kia toàn nói dối.

Nàng hừ hừ hai tiếng: "Còn nữa, bà ta đã làm nhiều chuyện xấu như vậy, ngài nhất định không được tha cho bà ta." Lão bà tử này hại nàng gặp ác mộng ba ngày, còn muốn sống yên ổn sao?

Nằm mơ đi!

Khóe môi Bạch Hưu Mệnh cong lên: "Cũng thù dai thật đấy." A Triền hùng hồn phản bác: "Đại nhân không thể vu oan cho người trong sạch được, ta đây rõ ràng là ghét cái ác như kẻ thù." Lúc nàng nói, Điền bà tử đã bị áp giải ra ngoài, chum nước nuôi nhân mã trong nhà cùng với con nhân mã đã chết bên trong, cả bức tượng giao long cũng bị đám vệ sĩ Minh Kính Ti mang ra hết.

Khi đi ngang qua hai người, Điền bà tử quay đầu lại nhìn mấy lần, dường như đang xác nhận mối quan hệ giữa A Triền và Bạch Hưu Mệnh.

Thấy hai người đứng rất gần, rõ ràng quan hệ không tầm thường, bà ta mới dời mắt đi. "Nhìn cái gì mà nhìn, đi mau lên." Vệ sĩ Minh Kính Ti bên cạnh nhận ra bà ta cứ nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh, cảm thấy bà ta có ý đồ xấu, không khỏi lộ vẻ hung tợn, đẩy mạnh một cái.

Điền bà tử lảo đảo bước ra khỏi sân, trông bộ dạng khô héo của bà ta, ngược lại có mấy phần đáng thương.

Có lẽ bà ta vẫn chưa biết mình sắp phải đối mặt với điều gì.

A Triền quay đầu lại, thấy vệ sĩ Minh Kính Ti đã lục soát xong nhà cửa, chuẩn bị rời đi, nàng lại hỏi: "Đại nhân, nếu từ miệng bà ta hỏi ra được thân phận thật sự của kẻ chủ mưu đứng sau, có thể định tội đối phương không?" "Còn phải xem tình hình, chỉ dựa vào khẩu cung thì chưa đủ, cần có chứng cứ xác thực." Loại án này, chứng cứ đặc biệt khó thu thập, trừ phi bị bắt quả tang, nếu không những kẻ đó cũng chẳng cần bỏ ra cái giá lớn để tìm Điền bà tử giết người thuê.

Thật là trùng hợp, mảnh móng tay trong tay nàng cũng có thể miễn cưỡng coi là chứng cứ, nếu thật sự muốn tra, với thủ đoạn của Minh Kính Ti chưa chắc đã không tra ra được.

Nhưng kết quả này lại không phải là điều A Triền mong muốn. "Vậy thì thật đáng tiếc, xem ra kẻ muốn giết ta lần này có thể thoát được một kiếp rồi." A Triền khẽ than, vẻ mặt có mấy phần thất vọng.

Bạch Hưu Mệnh quay đầu nhìn A Triền, ánh mắt không rõ ý tứ: "Thật sao?" A Triền đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, ánh mắt trong veo: "Đúng vậy." Trù chú đã được giải trừ, Điền bà tử cũng đã chịu tội, mục đích chính đã đạt được, A Triền liền định bụng trở về phủ.

Nàng cùng Bạch Hưu Mệnh đi ra khỏi tiểu viện, vệ sĩ Minh Kính Ti canh giữ ở cửa đóng cổng lại, rồi dán niêm phong lên.

Phường Xương Bình và Minh Kính Ti không cùng một hướng, nàng đang nghĩ có nên dụ dỗ Bạch Hưu Mệnh "tiện đường" đưa nàng về tiệm không thì một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt họ. "Công tử..." Người đó cung kính hành lễ với Bạch Hưu Mệnh. "Có chuyện gì?" "Vương gia mời ngài về phủ một chuyến." "Biết rồi."

Xem ra hôm nay không thể nào "tiện đường" được rồi, A Triền thấy vậy đành nhỏ giọng nói với người đàn ông bên cạnh: "Đại nhân, vậy ta đi trước nhé?" "Đi đi." A Triền rời khỏi phường Khai Minh nhưng không về nhà ngay mà lại đến Tây Thị một chuyến.

Nàng mua một khúc gỗ thông linh tươi ở tiệm săn trong Tây Thị, hai khối toại thạch hái từ núi Cửu Dương và cả cửu diệp la mọc trong đầm âm.

A Triền không phải lần đầu giao dịch với tiệm săn, những thứ nàng mua lần nào cũng có chút kỳ quái, chưởng quỹ trong tiệm rất biết điều, không bao giờ hỏi nhiều.

Nhưng lúc lấy toại thạch vẫn nhắc nhở thêm một câu: "Cô nương khi dùng toại thạch nhất định phải cẩn thận, loại đá này đốt ra dương hỏa, một khi đã cháy thì không dễ dập tắt." "Biết rồi, đa tạ chưởng quỹ nhắc nhở." A Triền nhận lấy toại thạch được đựng trong hộp ngọc, thầm nghĩ mình bỏ ra hai trăm lạng bạc mua hai hòn đá, trong đó tám phần bạc đều tiêu tốn cho cái hộp này.

A Triền ôm mấy món dược liệu trị giá năm trăm lạng bạc của mình về nhà, tiệm đã mở cửa trở lại.

Thấy A Triền về, Trần Tuệ từ sau quầy đi ra, thuận tay giúp nàng đặt những thứ vừa mua lên quầy rồi mới lên tiếng hỏi: "Thế nào rồi?" "Bắt được người rồi, trù chú cũng đã giải." "Hỏi ra là ai sai khiến chưa?" A Triền lắc đầu: "Vẫn chưa bắt đầu thẩm vấn, nhưng dù có hỏi ra thì Tiết thị cũng có vô số cách để thoái thác." Trong mắt Trần Tuệ loé lên một tia hung ác: "Chẳng lẽ cứ thế bỏ qua cho ả?" "Ai nói là bỏ qua cho ả." A Triền khoan thai mở bọc vải, từ bên trong lấy ra một khúc gỗ thông linh to bằng bắp tay.

Vỏ ngoài của khúc gỗ này cháy vàng, nhưng bên trong lại có rất nhiều sợi tơ nhỏ như mạch máu, nếu chém một nhát còn chảy ra dịch

màu đỏ, giống như chảy máu.

Trước đây có nhiều người dân không biết sự thật thích thờ cúng gỗ thông linh, cho rằng chúng còn sống và có linh tính.

Gỗ thông linh có sống hay không A Triền không biết, nhưng nàng biết gỗ thông linh được bào chế qua dương hỏa thì quả thực có thể thông linh.

Trong sách viết, Vu tộc dùng gỗ thông linh để làm mộc ngẫu, bỏ tóc hoặc móng tay của con mình vào đó, mang theo bên người, họ có thể thông qua việc quan sát trạng thái của mộc ngẫu để phán đoán tình hình của đứa trẻ.

Tương tự, nếu không cẩn thận làm tổn thương gỗ thông linh, đứa trẻ cũng sẽ có cảm ứng.

Trong sách nói loại cảm ứng này rất yếu ớt, nhưng đó là đối với Vu tộc.

A Triền từng nghe nhiều lời đồn về Vu tộc, nghe nói sức mạnh cơ thể của họ thậm chí còn hơn cả Yêu tộc.

Nếu loại tổn thương này chuyển sang người thường, e rằng sẽ không đơn giản như vậy.

A Triền cũng muốn dùng những thủ đoạn trù chú lợi hại hơn, đáng tiếc nàng chỉ có hai mảnh móng tay, cũng chỉ có thể làm được đến vậy.

Trần Tuệ thấy A Triền trong lòng đã có kế hoạch, liền không hỏi sâu thêm, nàng tìm cho A Triền một cái chậu gốm.

A Triền lót cửu diệp la đã phơi khô như sợi tóc xuống đáy chậu, lại đặt gỗ thông linh lên, cuối cùng phủ thêm một lớp cửu diệp la nữa.

Sau đó, nàng quấn một lớp vải dày quanh tay mới dám cầm lấy

toại thạch.

Trần Tuệ muốn giúp nhưng bị A Triền ngăn lại.

Toại thạch này có thể đốt ra dương hỏa, tổn hại đối với Tuệ nương lớn hơn nàng rất nhiều.

Nàng nhanh chóng dùng toại thạch châm lửa đốt cửu diệp la, rồi vội vàng ném chúng lại vào hộp.

Nhìn lại lớp vải trên tay mình, đã bốc lên mùi khét.

Cửu diệp la thuộc tính âm, dùng dương hỏa đốt cháy tốc độ vẫn rất chậm, A Triền đứng nhìn nửa canh giờ mà chưa cháy hết một góc.

Xem ra, đợi nàng bào chế xong gỗ thông linh, ít nhất cũng phải hai ba ngày sau.

Ở một nơi khác, Bạch Hưu Mệnh theo hộ vệ của Minh Vương phủ về vương phủ, vừa bước vào chính đường thì đã thấy Huệ Vương vốn luôn kín tiếng ở kinh thành.

Bên cạnh Huệ Vương còn đứng một người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi, người này cung kính đứng sau lưng Huệ Vương, cho đến khi Bạch Hưu Mệnh bước vào, ông ta mới ngẩng đầu lên nhìn một cái. "Phụ vương, Huệ Vương thúc." Bạch Hưu Mệnh hành lễ với Huệ Vương. "Người nhà cả, không cần đa lễ." Huệ Vương cười ha hả nói với Bạch Hưu Mệnh. "Ngồi đi." Minh Vương lên tiếng.

Bạch Hưu Mệnh ngồi xuống ghế bên dưới Minh Vương rồi mới mở lời hỏi: "Phụ vương đột nhiên gọi con về, có chuyện gì căn dặn sao?" Minh Vương ngước mắt nhìn người đàn ông trung niên đứng sau Huệ Vương, lên tiếng: "Lưu trưởng sử tự mình nói đi." Trưởng sử?

Bạch Hưu Mệnh nhướng mày, nhìn người đàn ông trung niên đó từ sau lưng Huệ Vương bước ra.

Người nọ cung kính hành lễ với Minh Vương rồi mới quay sang Bạch Hưu Mệnh: "Trưởng sử Tây Lăng Vương phủ Lưu Kỳ, bái kiến Thế tử." Bàn tay đang cầm chén trà của Bạch Hưu Mệnh khựng lại, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Minh Vương.

Minh Vương lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, dùng khẩu hình nói với hắn: Hoàng thượng.

Bạch Hưu Mệnh quay đầu lại, đặt chén trà vừa nâng lên xuống, phát ra một tiếng "cạch", trà thuận theo vết nứt trên chén tí tách chảy ra. "Lưu trưởng sử có gì chỉ giáo?" Lưu Kỳ nói: "Thần thay Vương gia truyền lời cho Thế tử, Vương gia nói, Thế tử đã xa nhà nhiều năm, cũng đến lúc quay về tiếp quản Tây Lăng Vương phủ rồi." "Còn gì nữa?" "Vương gia không lâu trước đã định cho Thế tử một hôn sự." "Nhà nào?" "Là con gái của tộc trưởng Thân thị nhất tộc ở phủ Tây Lăng, Thân Ánh Chúc." Minh Vương thấy con trai mình sắc mặt bình tĩnh hỏi đáp với trưởng sử của Tây Lăng Vương phủ, không khỏi có chút bất ngờ, ông đã chuẩn bị sẵn sàng để can ngăn, ai ngờ thằng nhóc này lại không đánh chết người ta ngay tại chỗ. 108.

Mấy ngày nay ông biết tin người của Tây Lăng Vương phủ vào kinh nên luôn không mấy vui vẻ, sao hôm nay lại như biến thành người khác thế này? "Nói tiếp đi." Lưu Kỳ cúi đầu, tiếp tục nói: "Vị hôn thê của Thế tử gần đây đã theo xe ngựa đến Thượng Kinh, Vương gia hy vọng Thế tử có thể tiếp xúc nhiều hơn với Thân cô nương, sau khi về Tây Lăng sẽ trực tiếp thành hôn." "Các ngươi định ở lại Thượng Kinh bao lâu?" "Nếu Thế tử bằng lòng về Tây Lăng, đợi đến sau Trung thu, đội xe sẽ khởi hành." "Được." Sắc mặt Lưu Kỳ hơi thả lỏng, thầm nghĩ vị Thế tử sống lâu ở Thượng Kinh này cũng dễ nói chuyện, sở dĩ đáp ứng nhanh gọn như vậy, e là muốn về Tây Lăng Vương phủ nắm quyền đây mà?

Minh Vương tuy nhận hắn làm con nuôi, nhưng suy cho cùng cũng

chỉ là trên danh nghĩa, Minh Vương phủ thế nào cũng không đến lượt hắn kế thừa.

Chỉ tiếc là, người của Tây Lăng Vương phủ bọn họ chỉ công nhận Nhị công tử...

Nếu không phải vị Thế tử này chiếm thân phận đích trưởng tử, lại không màng đến thể diện của Vương gia mà nhận Minh Vương làm cha, vị trí Thế tử e là đã sớm đổi chủ rồi.

Ở Thượng Kinh không làm gì được, đợi vị Thế tử này về Tây Lăng, mọi chuyện sẽ không do hắn làm chủ nữa.

Đợi Lưu Kỳ nói xong những lời cần nói, Huệ Vương mới cười ha hả đứng dậy, chắp tay với Minh Vương: "Nếu lời đã truyền đến, vậy ta xin về trước." "Người đâu, mau tiễn Huệ Vương và Lưu trưởng sử." Minh Vương lên tiếng, hai hộ vệ bên ngoài lập tức bước ra, dẫn hai người rời khỏi Minh Vương phủ.

Người không liên quan đã đi hết, Minh Vương mới nhìn về phía con trai mình: "Ngươi vừa đi đâu thế, không ở Minh Kính Ti à?" "Rảnh rỗi không có việc gì, ra ngoài phá một vụ án." "Án lớn đến mức nào mà còn cần ngươi đích thân đi làm?" Trong mắt Minh Vương có mấy phần tò mò.

Hai ngày nay con trai ông không vui, trong Minh Kính Ti còn có người dám giao án cho nó sao?

Ông không tin.

Bạch Hưu Mệnh trực tiếp lảng sang chuyện khác: "Phụ vương không bằng nói cho con biết, vị trưởng sử này là chuyện gì đi?" Trong mắt Minh Vương loé lên một tia hứng thú, xem ra vụ án này có khuất tất, lát nữa phải cho người đi hỏi thăm mới được. "Chuyện là thế này, vị trưởng sử này sau khi vào kinh đã trực tiếp cầm lệnh bài của Trấn

Thủ Vương gia đi gặp Hoàng thượng, nói một tràng đạo nghĩa, bảo rằng sức khỏe của Tây Lăng Vương ngày một sa sút, e là không qua khỏi, cần ngươi về tiếp quản vương phủ." Minh Vương nhún vai, "Hoàng thượng còn có thể làm gì, đương nhiên là đồng ý rồi." Bạch Hưu Mệnh trầm ngâm nói: "Đột nhiên phái người đến Thượng Kinh, bảo ta quay về, đều chỉ là cái cớ, e rằng bọn họ đến là vì yêu tỳ kia." Minh Vương không có hứng thú với yêu tỳ, chỉ nói: "Cũng không biết yêu tỳ đó rốt cuộc có thể mang lại cho bọn họ bao nhiêu lợi ích mà ai nấy đều nóng lòng như vậy." "Đến Tây Lăng rồi chẳng phải sẽ biết sao." Minh Vương gật đầu, ông vốn cũng có ý này, nếu không cũng chẳng cho hộ vệ gọi Bạch Hưu Mệnh về phủ.

Tây Lăng Vương vẫn luôn không mấy an phận, bệ hạ sớm đã muốn tìm cớ ra tay với hắn, nhưng phái người khác đến Tây Lăng, e rằng chưa tra ra được gì người đã chết, Bạch Hưu Mệnh thì khác.

Hơn nữa thằng nhóc này đã nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, sớm đã chờ cơ hội này rồi. "Phải rồi, bệ hạ đã chọn được người tiếp quản biên quân Tây Lăng chưa?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Lần này bệ hạ đã chọn Thế tử của Lý Quốc công." Minh Vương không khỏi lắc đầu, "Nếu không có gì bất ngờ, các ngươi có lẽ sẽ cùng nhau rời kinh." "Trương Cảnh Hoài?" Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh trầm xuống, "Thân gia từng đưa một bán yêu vào kinh, cuối cùng bán yêu đó đến bên cạnh Trương Cảnh Hoài, ta tưởng bệ hạ sẽ không giao quân Tây Lăng cho hắn." "Lý Quốc công tinh tường hơn Tống Quốc công nhiều, con trai của ông ta sẽ không vì một bán yêu mà tự tìm đường chết.

Bệ hạ dù không tin hắn thì cũng tin Lý Quốc công." Lý Quốc công không giống loại phế vật chỉ biết kế thừa gia nghiệp như Tống Quốc công, một thân quân công của ông ta đều là thật.

Ban đầu Tấn Dương hầu cùng ông ta nổi danh ngang nhau, nhưng sau này Tấn Dương hầu bị thương trở về Thượng Kinh, từ đó trở nên

kín tiếng, còn Lý Quốc công thì đã lăn lộn trên chiến trường mười mấy năm mới về kinh.

Bạch Hưu Mệnh không bình luận gì về việc này, chuyện trong quân đội hắn không hiểu, cũng không muốn hiểu, nhưng Trương Cảnh Hoài quả thực là một người thông minh. "Tây Lăng Vương cũng thật chu đáo, lại tìm cho ngươi một vị hôn thê." Minh Vương cười nói, "Tiếc là gia thế không được tốt lắm, nhưng nếu ngươi vừa mắt người ta, sau này đưa về kinh cũng không sao, nhà chúng ta không có nhiều quy củ như vậy." Bạch Hưu Mệnh lười tiếp tục chủ đề này với ông, hắn đứng dậy: "Phụ vương thay vì quan tâm con, không bằng tự tìm cho mình một vị Vương phi đi, hay là con tìm giúp người một người?" "Nghịch tử!" "Đều là học từ phụ vương cả." Bạch Hưu Mệnh sải bước ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa còn quay lưng về phía Minh Vương vẫy vẫy tay, "Con đi làm việc đây." Ra khỏi Minh Vương phủ, Lưu Kỳ cung kính tiễn Huệ Vương lên xe ngựa, đợi xe ngựa của Huệ Vương rời đi, ông ta mới lên chiếc xe ngựa đỗ phía sau, đi về nơi ở.

Ngày trước Tây Lăng Vương cũng có phủ đệ ở kinh thành, nhưng hơn mười năm trước vì chuyện yêu họa mà bị bệ hạ trút giận, phủ đệ được ban cũng bị thu hồi, bây giờ đội ngũ của Tây Lăng vào kinh, phủ đệ đang ở là do mới sắp xếp.

Một phủ đệ bốn lớp sân, hơi xa hoàng cung một chút, nhưng được cái yên tĩnh.

Xe ngựa đưa Lưu Kỳ về phủ đệ, ông ta liền xuống xe đi thẳng đến chính sảnh.

Chương 86

Lúc này trong chính sảnh đang có hai nam tử trẻ tuổi và một nữ tử dung mạo xinh đẹp ngồi đó.

Lưu Kỳ bước vào chính sảnh, hướng về phía Bạch Dịch Thần mặc trường bào trắng, khí chất phi phàm đang ngồi ở ghế chủ vị, cung kính hành lễ: "Nhị công tử, thần đã gặp Bạch Hưu Mệnh rồi." Bạch Dịch Thần ngước mắt: "Lưu trưởng sử sao có thể gọi thẳng tên huý của huynh trưởng?" Lưu Kỳ càng thêm cung kính: "Thần biết sai rồi." "Thôi được rồi, huynh trưởng có đồng ý về Tây Lăng không?" "Thế tử đã đồng ý." Bạch Dịch Thần hài lòng gật đầu: "Vậy thì tốt, những năm qua phụ vương vẫn luôn canh cánh trong lòng về huynh trưởng, đợi huynh trưởng về Tây Lăng, phụ vương cũng có thể yên tâm rồi." Nói xong, Bạch Dịch Thần nhìn về phía nữ tử ngồi bên tay phải mình, giọng điệu ôn hòa nói: "Ánh Chúc, huynh trưởng đã đồng ý hôn sự này, sau này muội phải thân cận với huynh trưởng nhiều hơn, ngày sau cũng có thể cử án tề mi." Thân Ánh Chúc nghe lời Bạch Dịch Thần, trên mặt thoáng qua một tia thất vọng, nhưng vẫn cố gượng cười nói: "Ánh Chúc hiểu rồi." Bạch Dịch Thần hài lòng gật đầu, hắn tự nhiên biết tâm tư của Thân Ánh Chúc đối với mình, nhưng tương lai của hắn nhất định là sẽ liên hôn với tiểu thư cao môn quý tộc ở kinh thành.

Thân gia nhiều năm qua luôn nghe theo mệnh lệnh của phụ vương, để đích nữ của họ gả cho Bạch Hưu Mệnh đã là một ân huệ rồi.

Lúc này, một hộ vệ vội vã bước vào chính sảnh, trước tiên hành lễ với Bạch Dịch Thần, sau đó mới đến bên cạnh nam tử trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt có vài phần bệnh tật ngồi bên tay trái Bạch Dịch Thần, thấp giọng nói: "Tiêu công tử, thuộc hạ phái đi tìm Điền bà tử đã về

rồi, bà ta bị người của Minh Kính Ti bắt đi rồi." Thân Ánh Tiêu khẽ ho hai tiếng rồi mới hỏi: "Trước khi bị bắt bà ta có để lại lời gì không?" "Thuộc hạ vừa mới đi thắp hương cho Giao Long Vương, Giao Long Vương truyền lời nói Điền bà tử không lâu trước đã dùng huyết chú truyền một câu cho tộc, nói là đã tìm được người có mệnh số tương hợp với công tử, là con gái của Tiết thị phủ Tấn Dương hầu." Trong mắt Thân Ánh Tiêu loé lên tia sáng kỳ lạ: "Thật sao?" Hộ vệ đó nói: "Vẫn chưa xác thực, thuộc hạ sẽ lập tức phái người đi điều tra con gái của Tiết thị." Thân Ánh Tiêu gật đầu: "Nhớ điều tra kỹ một chút." Thấy hai người nói chuyện xong, Bạch Dịch Thần mới hỏi: "Ánh Tiêu có phải đã nghe được tin tốt gì không, tâm trạng tốt như vậy?" Thân Ánh Tiêu không dám giấu giếm, nói với Bạch Dịch Thần: "Công tử tinh mắt, hộ vệ trong nhà nói lão bộc được phái ra ngoài đã tìm được người có mệnh số tương hợp cho ta ở Thượng Kinh." "Ồ?

Không biết là cô nương nhà nào?" "Nghe nói là con gái của Tiết thị phủ Tấn Dương hầu, vẫn chưa biết lai lịch đối phương." Bạch Dịch Thần gật đầu: "Đây quả là một tin tốt, đợi ngươi cưới nàng ta, liền có thể cùng nàng ta gánh vác yêu chú trên người, cơ thể ngươi cũng sẽ hồi phục rất nhiều." "Công tử nói phải." Thấy tiểu chủ tử đã nói chuyện xong với Nhị công tử, hộ vệ đó mới dám lên tiếng, hắn có chút do dự hỏi: "Tiêu công tử, Điền bà tử đó nên xử trí thế nào, có cần tìm người đưa bà ta ra khỏi Minh Kính Ti không?" Thân Ánh Tiêu dường như không vui với đề nghị của hộ vệ, hắn nói một cách đương nhiên: "Bà ta đã bại lộ thì nên tự kết liễu.

Nay rơi vào tay Minh Kính Ti, nếu liên lụy đến gia tộc, khó tránh khỏi rắc rối." "Xin Tiêu công tử chỉ thị." "Bà ta đã dâng hồn phách cho Giao Long Vương, vậy thì để Giao Long Vương thu hồn phách của bà ta đi, chết như vậy không có đau đớn, cũng coi như là phần thưởng của tộc dành cho bà ta." "Công tử nhân từ." Kể từ ngày gặp Điền bà

tử, Tiết thị trở về phủ kiên nhẫn chờ đợi.

Bà ta ở nhà đợi đến ngày thứ tư mới phái người đến phường Xương Bình dò la tin tức.

Sau khi Tấn Dương hầu dậy sớm lên triều, Tiết thị tỏ ra kiên nhẫn xử lý các công việc lớn nhỏ trong phủ ở chính viện, nhưng thực ra không hề tập trung vào những chuyện vặt vãnh này.

Không lâu sau, Tiết Huỳnh cũng đến chính viện, nàng biết mẹ đang chờ tin tức nên ngồi bên cạnh kiên nhẫn đợi cùng.

Hai mẹ con ở trong phủ đợi đến quá trưa, bà tử được phái đi dò la tin tức mới vội vã đến chính viện. "Phu nhân." "Thế nào rồi?" Thấy bà tử đó vào, Tiết thị đứng dậy, vội vàng hỏi.

Bà tử cúi đầu thật thấp: "Quý Thiền không có bất kỳ dị thường nào, giờ Tỵ nàng ta ra ngoài, lão nô đi theo nàng ta đến Minh Kính Ti, sau đó đám vệ sĩ Minh Kính Ti đưa nàng ta về phường Xương Bình, sau đó họ lại ra ngoài một chuyến, lão nô sợ bị phát hiện nên không tiếp tục theo nữa." "Nó quả thực bình an vô sự?" Tiết thị như không thể tin được hỏi lại một lần nữa.

Bà tử gật đầu: "Cuối cùng nàng ta về một mình, trông mọi thứ đều bình thường." "Sao có thể!" Tiết thị nhất thời khó chấp nhận, hất tung chén trà và đĩa điểm tâm trên bàn xuống đất.

Bà tử không biết mình đã làm sai điều gì, vội vàng quỳ xuống. "Tại sao nó còn có thể sống!

Tại sao nó còn sống?" Tiết thị nghiến chặt răng, không biết đang đòi câu trả lời từ ai.

Tiết Huỳnh thấy Tiết thị bị đả kích lớn như vậy, vội vàng bước tới đỡ bà ta, sau đó cho bà tử và đám nha hoàn hầu hạ trong phòng lui ra.

Đợi người ngoài đã lui hết, Tiết Huỳnh mới nhẹ giọng an ủi: "Mẹ cứ yên tâm, biết đâu Điền bà tử kia có vấn đề gì thì sao?

Bà ta có thể chỉ là một kẻ lừa đảo, vì lừa tiền nên mới lừa gạt mẹ như vậy." "Đúng, Điền bà tử, phải tìm bà ta đòi một lời giải thích." Trong mắt Tiết thị loé lên một tia hung ác.

Bà ta đã tận mắt chứng kiến sự lợi hại của Điền bà tử, cũng đã cho người kiểm chứng rồi mới cầm tiền đi nhờ đối phương làm việc, nhưng nếu bà ta phát hiện ra lão bà đó là một kẻ lừa đảo, nhất định sẽ không để cho đối phương yên ổn! "Nương, con đi cùng người." Hai mẹ con lại một lần nữa đến phường Khai Minh, xe ngựa còn chưa đến cửa nhà Điền bà tử, Tiết thị đã nhìn thấy niêm phong trên cổng tiểu viện.

Bà ta trong lòng kinh hãi, không dám cho xa phu dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước.

Tiết Huỳnh cũng nhìn thấy niêm phong, giọng nói có chút run rẩy: "Nương, Điền bà tử đó không phải là phạm tội bị bắt rồi chứ?" Nhìn thấy niêm phong trên cửa, lại liên tưởng đến lời bà tử được phái đi nói về hành trình hôm nay của Quý Thiền, Tiết thị còn có gì không hiểu.

Để xác nhận suy đoán trong lòng, Tiết thị lấy bạc đưa cho xa phu, bảo hắn đi hỏi thăm trên phố, chẳng mấy chốc đã có tin tức.

Hôm nay quả nhiên có vệ sĩ Minh Kính Ti đến, bao vây tiểu viện đó, thậm chí có người còn thấy Điền bà tử bị còng tay áp giải đi.

Quý Thiền không những không chết, ngược lại còn hại Điền bà tử bị bắt.

Nó lại thật sự thoát được một kiếp nữa, đây đã là lần thứ hai rồi!

Tiết thị cảm thấy tim mình ngột ngạt như sắp nổ tung. "Con tiện

chủng đó, sao còn chưa chết!" Bà ta siết chặt hai tay, móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay mà hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

Trong lúc bà ta điên cuồng chửi rủa Quý Thiền, Tiết Huỳnh đột nhiên nắm chặt cánh tay bà ta, trong mắt đầy vẻ kinh hoảng: "Nương, Điền bà tử đó nếu bị bắt, có khai chúng ta ra không?" Nàng bắt đầu hối hận, tại sao hôm đó lại nhất quyết đi cùng mẹ đến đây, nếu bị Minh Kính Ti coi là đồng phạm thì nàng phải làm sao?

Tiết thị nghe con gái nói vậy, ban đầu cũng hoảng loạn không yên, cho đến khi xe ngựa đưa họ về phủ Tấn Dương hầu mới cuối cùng bình tĩnh lại.

Bà ta nhẹ nhàng vỗ lưng Tiết Huỳnh, an ủi: "Đừng hoảng, chuyện này không có chứng cứ, chỉ cần cắn chết không thừa nhận, cho dù là Minh Kính Ti cũng không dám làm gì phủ Tấn Dương hầu chúng ta." Nói thì nói vậy, nhưng hai ngày sau đó, lòng Tiết thị vẫn thấp thỏm không yên, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng động bên ngoài đều giật mình thon thót.

Cứ như vậy đến ngày thứ ba, người của Minh Kính Ti không đến, bà ta lại chờ được người đến nói chuyện hôn sự.

Người đến nói chuyện hôn sự là Ninh Viễn Bá phu nhân, người từng có duyên gặp mặt bà ta vài lần.

Ban đầu nghe Ninh Viễn Bá phu nhân nói mục đích chuyến đi này, sắc mặt Tiết thị đã vô cùng khó coi.

Chuyến đi Hà Viên, con trai của Ninh Viễn Bá thì bình an vô sự, nhưng con trai bà ta xương cốt chưa lạnh chưa đầy ba tháng.

Ninh Viễn Bá phu nhân bây giờ lại còn dám đến phủ nói chuyện hôn sự, đây rõ ràng là đang xát muối vào lòng bà ta!

Nhưng Ninh Viễn Bá phu nhân dường như không hiểu sắc mặt

của Tiết thị, cứ ngồi lì không chịu đi.

Tiết thị nhẫn nhịn mãi, thầm nghĩ không thể xé rách mặt mũi với phủ Ninh Viễn Bá, gây phiền phức cho Hầu gia, cuối cùng đành nén cơn giận trong lòng xuống.

Bà ta mặt lạnh như băng hỏi: "Không biết gia đình mà Ninh Viễn Bá phu nhân nói đến là nhà nào ở kinh thành, tại sao ta chưa từng nghe qua?" Ninh Viễn Bá phu nhân cười ha hả nói: "Thân thị nhất tộc đến từ Tây Lăng, Tiết phu nhân tự nhiên là chưa từng nghe nói rồi." "Vậy trong Thân thị nhất tộc có ai làm quan không, quan đến mấy phẩm?" "Cái này..." Ninh Viễn Bá phu nhân có chút ngượng ngùng, ánh mắt liếc về phía nha hoàn đi cùng.

Nha hoàn đó cung kính hành lễ với Tiết thị rồi mới lên tiếng: "Người trong Thân thị tộc của chúng tôi đa số đều làm việc dưới trướng Tây Lăng Vương, trong phủ có một vị cô nãi nãi gả cho Tây Lăng Vương làm trắc phi." 109.

Gia thế như vậy nếu ở Tây Lăng cũng được coi là rất tốt rồi, nhưng đây là Thượng Kinh, hoàng thân quốc thích không biết có bao nhiêu, một trắc phi của Tây Lăng Vương thì có gì là quý giá?

Tiết thị gần như muốn bật cười vì tức giận: "Ninh Viễn Bá phu nhân không phải đang đùa với ta chứ?" Ninh Viễn Bá phu nhân nói đầy ẩn ý: "Ôi chao, Tiết phu nhân, ta biết người thương con gái, với địa vị của phủ Tấn Dương hầu nhà người, tự nhiên cũng không coi trọng gia tộc ở nơi nhỏ bé, nhưng con gái của người dù sao cũng họ Tiết, không phải họ Quý a." Trong giới huân quý đều biết, nguyên phối phu nhân của Tấn Dương hầu chết chưa đầy ba tháng đã cưới Tiết thị vào cửa, hai đứa con mà Tiết thị mang theo vào hầu phủ chắc chắn là con của Tấn Dương hầu, nhưng thì sao chứ, chẳng lẽ Tiết thị dám nói ra sự thật sao?

Nếu đã không thể nói ra, vậy con gái của Tiết thị chỉ có thể mang danh tiếng cha không rõ ràng.

Trong kinh thành lại có nhị lang nhà nào tốt chịu cưới một cô gái như vậy vào cửa?

Tiết thị không coi trọng nhà họ Thân mà bà ta nói, theo bà ta, Tiết thị đã quá đề cao bản thân rồi.

Có lẽ ánh mắt khinh thường của Ninh Viễn Bá phu nhân đã chọc thẳng vào nỗi đau của Tiết thị, bà ta cuối cùng không nhịn được nữa, đột ngột đứng dậy hét lớn: "Người đâu, tiễn khách!" Ninh Viễn Bá phu nhân bị quản sự của phủ Tấn Dương hầu cứng rắn mời ra ngoài, ngược lại nha hoàn đi sau bà ta lại né được sự xô đẩy của quản sự, quay người lại nói với Tiết thị mặt lạnh như sương: "Phu nhân không bằng suy nghĩ lại một chút, Thân thị chúng tôi nguyện ý xuất mười vạn lạng sính lễ, phu nhân nếu muốn thứ khác cũng có thể đề xuất." Tiết thị chỉ vào cửa tức giận nói: "Cút!" Sau khi đuổi những người này đi, Tiết thị một tay ôm lấy tim, cảm thấy ngực mình từng cơn đau nhói, nhưng bà ta không để tâm.

Cho đến đêm, Tấn Dương hầu nằm bên cạnh, tiếng ngáy như sấm, còn Tiết thị thì làm thế nào cũng không ngủ yên được.

Bà ta rõ ràng đã rất mệt mỏi, nhưng mỗi lần nhắm mắt, ngực lại đau nhói một cách khó hiểu, khiến bà ta tỉnh giấc.

Cứ như vậy dày vò cả một đêm, khi Tấn Dương hầu tỉnh lại, liền thấy Tiết thị mắt thâm quầng, mặt mày tiều tụy. "Nàng bị sao vậy?" Tấn Dương hầu kinh ngạc hỏi.

Tiết thị một tay đặt lên ngực, giọng yếu ớt nói: "Hầu gia, thiếp thấy khó chịu trong ngực, đêm qua mãi không ngủ được." "Người đâu, mau đi mời đại phu." Tấn Dương hầu gọi đại phu đến, vị đại phu đó bắt mạch cho Tiết thị một lúc lâu mới nói: "Hầu gia, mạch tượng

của phu nhân rất mạnh mẽ, không có dấu hiệu bệnh tim.

Hơn nữa phu nhân đang mang thai, thực sự không nên uống quá nhiều thuốc." "Nhưng phu nhân của ta đêm qua ngực cứ đau nhói, khó ngủ, ngươi có biết là chuyện gì không?" Vị đại phu đó có chút khó xử, nhưng nghĩ đến thân phận của đối phương, chỉ có thể nói thật: "Có lẽ ban ngày phu nhân gặp phải chuyện gì, tâm trạng quá kích động, mới dẫn đến đêm không ngủ được, tại hạ có thể kê cho phu nhân hai thang thuốc an thần, nhưng cũng không thể uống nhiều." "Được, vậy kê thuốc đi." Tiễn vị đại phu này đi, thấy Tiết thị vẫn còn vẻ mặt bơ phờ, Tấn Dương hầu lại nói: "Trước tiên để hạ nhân đi sắc thuốc, nàng uống thuốc xong nghỉ ngơi một lát, nếu vẫn không ổn, ta sẽ đi mời thái y." Tiết thị dựa vào lòng Tấn Dương hầu, cảm kích nói: "Làm Hầu gia lo lắng rồi." Tấn Dương hầu đưa tay sờ lên bụng hơi nhô lên của bà ta: "Chỉ cần nàng và con của chúng ta bình an là được." Tuy hắn rất coi trọng anh em Tiết Chiêu và Tiết Huỳnh, nhưng cả đời này họ đã định sẵn không thể mang họ Quý.

Nay hắn và Tiết thị đã có đứa con danh chính ngôn thuận, Tấn Dương hầu trong lòng không khỏi càng thêm coi trọng.

Không lâu sau, nha hoàn mang thuốc an thần đã sắc xong lên, Tiết thị uống thuốc xong vốn nghĩ có thể ngủ yên một lát, ai ngờ tình hình ban ngày còn tệ hơn ban đêm.

Cảm giác đau nhói ở ngực bà ta càng ngày càng mạnh hơn.

Thấy thuốc thang không có tác dụng với Tiết thị, Tấn Dương hầu không dám chậm trễ, đích thân đến Thái y viện một chuyến, mời thái y đến chẩn bệnh.

Nhưng sau khi mời thái y đến, kết quả chẩn đoán lại giống hệt vị đại phu trước, cơ thể Tiết thị không có gì bất thường.

Cả ngày hôm đó, phủ Tấn Dương hầu có mấy vị đại phu đến rồi

đi, không một ai có thể nói ra Hầu phu nhân rốt cuộc mắc phải căn bệnh kỳ lạ gì.

Lúc này ở phường Xương Bình, A Triền lười biếng ngồi sau quầy, chờ mặt trời lặn.

Trên quầy đặt một hình nhân bằng gỗ thô, hình nhân đó toàn thân màu đen, chỉ có một đường nét đại khái.

A Triền tay cầm một cái dùi, thỉnh thoảng lại đâm vào vị trí tim của hình nhân, chỗ tim của hình nhân gỗ liền chảy ra một chút dịch màu đỏ.

Ban ngày nàng rảnh rỗi, việc này do nàng làm, buổi tối Tuệ nương không ngủ, liền do Tuệ nương tiếp quản, đảm bảo cả ngày không ngừng.

Thủ đoạn trù chú này không thể lấy mạng người, nhưng nghe nói có thể dày vò người ta đến mức sống không được chết không xong.

Sau khi mở tiệm hương, A Triền mới phát hiện, khách đến mua hương an thần quả thực không ít, dường như rất nhiều người bị chứng mất ngủ hành hạ, nàng không thể hiểu được nỗi đau này, nhưng trong miệng những vị khách không thể ngủ yên đó, đây có lẽ là một trong những chuyện đau khổ nhất trên đời.

Nàng không khỏi có chút tò mò, rốt cuộc có thể đau khổ đến mức nào?

Chắc là Tiết thị sẽ cho nàng câu trả lời.

Tiết thị yếu đuối hơn A Triền tưởng tượng, mới qua đêm thứ hai, bà ta đã hoàn toàn không chịu nổi nữa.

Vốn dĩ sau khi mang thai, bà ta đã yếu hơn bình thường, giờ đây không chỉ bị dày vò về thể xác, mà nỗi đau tinh thần còn bị phóng đại lên gấp bội.

Bà ta không biết, nỗi đau như vậy đến bao giờ mới kết thúc, điều này khiến bà ta cảm thấy tuyệt vọng.

Chỉ mới hai ngày, bà ta đã không thể kiểm soát được tính khí của mình, sáng sớm không chỉ đuổi Tấn Dương hầu ra khỏi phòng, ngay cả Tiết Huỳnh đến hỏi thăm cũng không cho vào cửa.

Bây giờ nhìn thấy bất cứ ai cũng khiến Tiết thị trong lòng oán hận.

Tại sao bọn họ đều không sao, chỉ có mình mình đau khổ như vậy?

Một mình khóc lóc trong phòng một lúc lâu, Tiết thị lau khô nước mắt, một lần nữa vực dậy tinh thần, bà ta không thể cứ thế từ bỏ, nhất định có nguyên nhân gì đó khiến bà ta trở nên như vậy.

Bà ta chỉnh trang lại một chút, mở cửa bước ra khỏi phòng ngủ, vừa đến cửa đã nghe thấy hai nha hoàn đang nói chuyện trong sân.

Một nha hoàn nói: "Phu nhân như vậy, không phải là gặp phải thứ gì bẩn thỉu chứ?" Nha hoàn kia vội vàng ngăn lại: "Im đi, ngươi không muốn sống nữa à." Nghe cuộc đối thoại của hai nha hoàn, cơ thể Tiết thị run lên, phải rồi, sao bà ta lại quên mất chuyện này, nếu tình trạng của bà ta không phải là bệnh thì sao? "Người đâu, mau đi tìm Hầu gia đến đây." Tiết thị đứng ở cửa, lớn tiếng phân phó.

Các nha hoàn không dám chậm trễ, vội vàng đến thư phòng tìm Tấn Dương hầu, Tấn Dương hầu nghe nói Tiết thị tìm hắn, liền đứng dậy theo nha hoàn về chính phòng.

Bước vào phòng, thấy dáng vẻ tiều tụy của Tiết thị, hắn dù sao cũng có chút đau lòng, cũng không còn tính toán chuyện bà ta nổi giận với hắn sáng sớm, vội hỏi: "Vội vàng tìm ta đến là muốn nói gì?" Tiết thị đóng cửa phòng lại, đứng trước mặt Tấn Dương hầu một lúc lâu mới ngập ngừng nói: "Hầu gia, thiếp có lẽ biết căn bệnh này là do đâu rồi." Tấn Dương hầu nhíu mày: "Nàng biết rồi?

Vậy rốt cuộc là chuyện gì?" Tiết thị cúi đầu, kể lại chuyện bà ta đi tìm cao nhân dân gian trù chú A Triền, bà ta chỉ nói muốn cho A Triền một bài học, chứ không dám nói là muốn người ta ám sát A Triền.

Tấn Dương hầu nghe bà ta nói xong, sắc mặt cũng hoàn toàn âm trầm xuống, tức giận nói: "Ta đã nói với nàng bao nhiêu lần, đừng đi gây phiền phức cho Quý Thiền nữa, nó đã bị đuổi ra khỏi phủ rồi, nàng còn muốn thế nào nữa?" "Hầu gia, chẳng lẽ con trai của chúng ta cứ thế chết oan sao?" Thấy Tấn Dương hầu im lặng, Tiết thị nức nở khóc, "Hầu gia còn nhớ, lúc Chiêu nhi sinh ra người đã vui mừng đến nhường nào không?

Chiêu nhi ngoan ngoãn như vậy, kính trọng Hầu gia như vậy, nhưng nó cứ thế mà chết, Hầu gia tin rằng Quý Thiền không làm gì cả sao?" Tấn Dương hầu trên mặt thoáng qua một tia động lòng, giọng điệu dịu lại: "Ta biết nàng vì cái chết của Chiêu nhi mà canh cánh trong lòng, trừ phi nàng có chứng cứ chứng minh cái chết của nó liên quan đến Quý Thiền, đến lúc đó dù có Bạch Hưu Mệnh che chở nó, ta dù liều cả tước vị cũng sẽ đến chỗ bệ hạ cáo trạng.

Nhưng bây giờ nàng không có chứng cứ, nếu chuyện này bị Minh Kính Ti phát hiện, nàng có biết sẽ có hậu quả gì không?" Tiết thị sớm đã biết thái độ của Tấn Dương hầu đối với Quý Thiền, cũng không ép hắn lựa chọn, nói như vậy cũng chỉ để lấy được sự thương hại của hắn, biến chuyện bà ta trù chú Quý Thiền thành chuyện nhỏ.

Thấy thái độ của hắn mềm mỏng đi, Tiết thị lập tức nhận sai: "Thiếp biết sai rồi, hơn nữa thiếp đây không phải là chưa thành công sao, sau khi Điền bà tử bị bắt, thiếp cũng đã lo sợ mấy ngày rồi." Tấn Dương hầu chau mày: "Nàng chỉ để lại một cái họ, chắc là dù Minh Kính Ti có nghi ngờ cũng không có chứng cứ, họ sẽ không đến hầu phủ bắt người, dù có đến cửa, không nhận là được." "Hầu gia, thiếp cũng không muốn gây phiền phức cho Quý Thiền, nhưng nó không

chịu buông tha cho thiếp.

Điền bà tử vừa bị bắt, thiếp đã xảy ra chuyện, chẳng lẽ Hầu gia thật sự cho rằng chuyện này không liên quan đến nó sao?" Trầm ngâm hồi lâu, Tấn Dương hầu mới nói: "Nàng muốn thế nào?" "Ta muốn đến Minh Kính Ti tố cáo Quý Thiền dùng tà thuật hại ta." Tấn Dương hầu trên mặt lộ ra vài phần do dự.

Tiết thị vừa khóc vừa nói: "Ta biết Hầu gia có vài phần thương tiếc Quý Thiền, nếu nó không làm, ta xin lỗi nó là được, nếu đã làm, Hầu gia cũng nên thấy rõ bộ mặt thật của nó.

Hơn nữa, bây giờ cũng chỉ có Minh Kính Ti mới có thể giúp thiếp, cứ tiếp tục thế này, thiếp không thể ngủ được, e là ngay cả con của chúng ta cũng không giữ được." Nhắc đến con mình, Tấn Dương hầu cuối cùng cũng đồng ý: "Được thôi." Chiều hôm đó, Tấn Dương hầu liền đưa Tiết thị đến Minh Kính Ti, tố cáo Quý Thiền dùng tà thuật hại người.

Vụ án do Bạch Hưu Mệnh đích thân thẩm vấn, hắn ngồi trên công đường, nhìn Tiết thị mặt mày tiều tụy ở dưới, trên mặt không có nhiều cảm xúc, không ai có thể đoán được lúc này hắn đang nghĩ gì trong lòng. "Hầu phu nhân đã tố cáo Quý Thiền hại tính mạng người, trong tay người có chứng cứ nó hại người không?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Trong tay ta không có chứng cứ, nhưng ta bị trúng trù chú, mà người có thù sinh tử với ta, chỉ có Quý Thiền." "Nếu ai cũng như Tấn Dương Hầu phu nhân đây, hoàn toàn không có chứng cứ, chỉ là trong lòng có nghi ngờ liền đến cáo trạng, trên dưới Minh Kính Ti của ta, e là sẽ không được yên ổn." Tiết thị nhìn chằm chằm vào Bạch Hưu Mệnh: "Ta biết Bạch đại nhân và Quý Thiền quan hệ không tầm thường, có lẽ không tin lời ta nói, nhưng trước khi Bạch đại nhân đưa ra quyết định, chẳng lẽ không nên điều tra một chút sao?" Bà ta nói ra những lời này, đám vệ sĩ Minh Kính Ti trên công đường đều lặng lẽ

quay đầu nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh sắc mặt không đổi, lên tiếng: "Người đâu, gọi người đến, kiểm tra kỹ cho Hầu phu nhân một phen, xem bà ta rốt cuộc có bị trúng trù chú hay không." Sau khi hắn phân phó, rất nhanh liền có người cầm một tấm gương đen đi vào, chính là lão giả ngày đó đã kiểm tra trù chú cho A Triền.

Lão giả dùng gương đen chiếu quanh người Tiết thị, sau đó thu gương lại cung kính nói: "Đại nhân, không phát hiện trên người vị phu nhân này có dấu vết của trù chú." Sắc mặt Tiết thị biến đổi: "Không thể nào." Bạch Hưu Mệnh phất tay cho lão giả lui xuống: "Xem ra Hầu phu nhân không hề bị trù chú, nếu đã như vậy..." "Khoan đã." Đúng lúc này, một nam tử cao lớn sải bước vào công đường, lạnh mặt nói với Bạch Hưu Mệnh đang ngồi trên công đường: "Bạch Hưu Mệnh, lúc bản quan không có ở đây, ngươi cứ thẩm án qua loa như vậy sao?" Thấy người đến, vẻ mặt căng thẳng của Tấn Dương hầu cuối cùng cũng thả lỏng.

Chỉ huy sứ Minh Kính Ti, Tần Hoành, đã đến.

Chương 87

Bạch Hưu Mệnh thấy người tới liền đứng dậy hành lễ: "Hạ quan Bạch Hưu Mệnh, bái kiến Chỉ huy sứ đại nhân." Tần Hoành liếc nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: "Đứng hầu ở bên cạnh, bản quan lát nữa sẽ tính sổ với ngươi." Bạch Hưu Mệnh thần sắc thản nhiên bước đến đứng chắp tay dưới công đường.

Thấy Tần Hoành ngồi xuống ghế một cách bệ vệ, Tiết thị cao giọng nói: "Xin Chỉ huy sứ đại nhân vì ta chủ trì công đạo." "Tấn Dương Hầu phu nhân có oan khuất gì, cứ việc nói với bản quan, bản quan sẽ làm chủ cho người." Tiết thị liếc nhìn Tấn Dương Hầu bên cạnh, trên mặt thoáng qua một tia vui mừng khó nhận ra, sau đó hít sâu một hơi, nói với người trên công đường: "Hai ngày trước thiếp thân đột nhiên cảm thấy tim đau nhói từng cơn, cả đêm không thể ngủ yên, nhưng mời mấy vị đại phu đến đều vô dụng, thiếp thân nghi ngờ đã trúng lời nguyền." Tần Hoành nheo mắt lại: "Vì sao lại nghi ngờ là lời nguyền?" Sắc mặt Tiết thị đột nhiên cứng đờ, nhưng nhanh chóng chữa lại: "Chỉ là nghe người ta nói, triệu chứng này rất giống với trúng lời nguyền, nên mới có chút nghi ngờ." "Thì ra là vậy, Hầu phu nhân quả thật thông tuệ." Nói xong, Tần Hoành vẫy tay với lão giả đã kiểm tra thân thể cho Tiết thị trước đó: "Triệu Thuần, ngươi nói cho bản quan nghe, tình huống này có khả năng là trúng lời nguyền không?" Lão giả chần chừ một lát, liếc nhìn Bạch Hưu Mệnh rồi mới nói: "Bẩm Chỉ huy sứ đại nhân, hắc kính không tra ra được điều gì bất thường." Tần Hoành tỏ vẻ không vui, bàn tay to như quạt hương bồ đập mạnh xuống bàn một cái: "Chỉ biết có hắc kính, lẽ nào ngươi không có phán đoán của riêng mình sao?" Lão giả lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ ngày thường ngay cả mặt Chỉ huy sứ đại nhân cũng không

được gặp, hôm nay sao lại nổi hứng thế này?

Lão không dám giấu giếm, chỉ có thể nói thật: "Từ triệu chứng mà Hầu phu nhân kể lại, quả thật có khả năng bị trúng lời nguyền." Tần Hoành dường như rất hài lòng với câu trả lời này, hỏi Tiết thị: "Hầu phu nhân vừa nói trong lòng đã có người đáng ngờ, không biết đối phương là ai?" Tiết thị nhìn về phía Tấn Dương Hầu, Tấn Dương Hầu im lặng một lúc rồi lên tiếng: "Nữ tử này tên là Quý Thiền, vì huyết mạch không rõ ràng nên đã bị bản hầu đuổi ra khỏi phủ." Tần Hoành nhướng mày, lại nghe Tiết thị bổ sung: "Quý Thiền trong lòng vẫn luôn oán hận Hầu gia và ta, từng nhiều lần gây xung đột với Hầu phủ.

Thiếp thân có thể khẳng định, chuyện này chắc chắn có liên quan đến nó." "Nghe ý của Hầu phủ, nữ tử này quả thực có hiềm nghi rất lớn." Tần Hoành trầm ngâm một lát, đột nhiên quay sang Triệu Thuần: "Nếu đưa người đến đây, ngươi có thể tra ra gần đây đối phương có từng thi triển lời nguyền không?" Triệu Thuần suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu đối phương thi triển chú thuật nhắm vào Hầu phu nhân, chỉ cần lấy máu đầu ngón tay của hai bên là có thể truy ngược lại căn nguyên." "Vậy còn chờ gì nữa, còn không mau đưa người tới!" Lúc này Bạch Hưu Mệnh lên tiếng: "Đại nhân làm vậy, không hợp với lẽ phải." "Bản quan ở đây, chưa đến lượt ngươi xen vào." Tần Hoành lạnh lùng nói.

Thấy hai người giằng co ngay trên công đường, các Minh Kính Ti vệ khác không dám thở mạnh.

Trong lúc chờ đợi Quý Thiền, Tần Hoành còn đặc biệt cho người khiêng ghế đến cho Tiết thị đang mang thai ngồi.

Đợi chưa đến nửa canh giờ, cuối cùng người cũng được đưa tới.

A Triền bị hai Minh Kính Ti vệ áp giải lên công đường, nàng liếc

nhìn gã đàn ông vạm vỡ không quen biết đang ngồi trên ghế, rồi nhìn Bạch Hưu Mệnh đang đứng bên dưới, cùng với vợ chồng Tấn Dương Hầu, trong lòng đã có dự cảm không lành. "Người dưới công đường là ai?" Tần Hoành hỏi. "Dân nữ Quý Thiền, bái kiến đại nhân." A Triền cúi người hành lễ. "Quý Thiền, Tiết thị tố cáo ngươi dùng tà thuật hại người, nếu bây giờ ngươi thừa nhận, bản quan có thể xem xét giảm nhẹ tội cho ngươi." A Triền trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc: "Đại nhân đang nói đùa với dân nữ sao, nói dân nữ hại người, có bằng chứng không?" "Quý Thiền, ngươi có dám thề trước mặt mọi người rằng ngươi chưa từng hại ta không?" Tiết thị thấy bộ dạng vô tội của A Triền thì vô cùng chướng mắt, không nhịn được lên tiếng.

A Triền quay đầu nhìn Tiết thị: "Hầu phu nhân sao có thể vu oan cho người trong sạch?" "Được rồi, người đâu, xét nghiệm máu cho hai người họ." Tần Hoành lười nghe họ tranh cãi, ra lệnh một tiếng, Triệu Thuần lập tức bước lên công đường, theo sau là một Minh Kính Ti vệ, trong tay bưng một cái đầu lâu đen trắng to bằng chậu rửa mặt, bên trong đầu lâu chứa đầy chất lỏng màu đen.

A Triền vừa nhìn đã nhận ra lai lịch của cái đầu lâu, hình dáng trông giống đầu lâu của cổ điêu, nghe đồn cổ điêu giỏi về chú thuật, cũng có thể nhận biết chú thuật, trong chất lỏng màu đen kia có lẽ đã trộn lẫn máu của cổ điêu.

Triệu Thuần đi đến trước mặt A Triền trước, A Triền mấy ngày trước mới gặp lão, Triệu Thuần khẽ gật đầu với nàng: "Lão phu cần lấy máu đầu ngón tay của cô nương, xin cô nương nhẫn nại một chút." A Triền không từ chối, giơ tay lên để lão dùng kim bạc châm một cái, sau đó nặn ra một giọt máu rơi vào trong chất lỏng màu đen.

Tiếp theo, Triệu Thuần lại đổi một cây kim bạc khác châm vào đầu ngón tay của Tiết thị.

Hai giọt máu rơi vào chất lỏng màu đen, ranh giới rõ ràng, mỗi giọt chiếm một đầu, không hề có xu hướng lại gần nhau.

Đợi khoảng nửa khắc, hai giọt máu vẫn nằm ở hai đầu như lúc mới nhỏ vào, Triệu Thuần mới nói với Tần Hoành: "Chỉ huy sứ đại nhân, qua kiểm tra, Quý cô nương không hề dùng thuật nguyền rủa đối với Hầu phu nhân." "Không thể nào, nhất định là nó!" Bà ta trừng trừng nhìn A Triền, A Triền nghiêng đầu mỉm cười với Tiết thị, trong mắt Tiết thị, nụ cười đó rõ ràng là khiêu khích.

Tần Hoành cho người bê đầu lâu cổ điêu lên, hắn thò đầu nhìn một cái rồi mới quay sang nhìn mọi người dưới công đường. "Qua điều tra, Quý Thiền không dùng tà thuật để hãm hại Tấn Dương Hầu phu nhân, Quý Thiền, ngươi có thể đi được rồi." A Triền có chút kinh ngạc, nàng luôn cảm thấy vị Chỉ huy sứ của Minh Kính Ti này hành sự có chút kỳ lạ.

Trông thì như một kẻ không theo quy tắc, không phân phải trái, nhưng sau khi có kết quả lại đột nhiên trở nên sáng suốt như vậy, hắn thậm chí còn không thử vu oan cho mình một chút sao?

Nhưng dù sao người ta cũng đã cho đi, A Triền cũng không định ở lại.

Nàng lại hành lễ với người trên công đường: "Dân nữ cáo lui." Lúc rời đi, ánh mắt nàng dừng lại trên bụng hơi nhô lên của Tiết thị, trong mắt mang theo vài phần thấu tỏ: "Hầu phu nhân xin đa bảo trọng." "Hầu gia, nó đang uy hiếp ta!" Tiết thị bấu lấy cánh tay Tấn Dương Hầu, hét lên a a. "Nàng đừng đa tâm." Tấn Dương Hầu an ủi. "Ngay cả chàng cũng không tin ta?" "Nàng đừng nghĩ nhiều." Tấn Dương Hầu trong lòng có chút phiền muộn, vì lời của Tiết thị, hắn đã đặc biệt mời Tần Hoành đến, nhưng bây giờ đã tra xét rồi, chuyện này không liên quan đến Quý Thiền, hắn còn có thể làm gì nữa?

Sau khi bãi đường, các Minh Kính Ti vệ lần lượt rời đi, Tần Hoành tiễn vợ chồng Tấn Dương Hầu ra khỏi công đường, Tiết thị vẫn không cam tâm, thấy quan hệ giữa Tần Hoành và Bạch Hưu Mệnh căng thẳng, liền nói: "Đại nhân, Quý Thiền kia có quan hệ không tầm thường với Bạch Hưu Mệnh, nói không chừng là Bạch Hưu Mệnh đã giúp nó gian lận." Tần Hoành nhìn Tiết thị, nói: "Hầu phu nhân, lúc còn trẻ Tấn Dương Hầu đã cứu bản quan, bản quan cũng bằng lòng chủ trì công đạo cho hai vị, nhưng bản quan không thể nào bất chấp chứng cứ, chỉ hươu bảo ngựa được." Tấn Dương Hầu vội nói: "Tần huynh nói quá lời rồi, phu nhân chỉ là cơ thể không khỏe, nhất thời lỡ lời." Tần Hoành vỗ vai Tấn Dương Hầu: "Quý huynh cũng biết, ta chỉ là một Chỉ huy sứ tam phẩm, bên trên còn có Ti chủ đại nhân, lớn nhỏ án tử đều phải báo cáo lên Ti chủ, ta không thể làm quá đáng được, nếu không cái mũ ô sa này của ta e là khó giữ." "Tần huynh nói phải." Tấn Dương Hầu liên tục gật đầu.

Tiễn vợ chồng Tấn Dương Hầu đi rồi, Tần Hoành mặt trầm như nước quay lại nội đường.

Không lâu sau, trong nội đường đã vang lên tiếng tranh cãi.

Chiều hôm đó, tin tức lan truyền khắp Minh Kính Ti.

Bạch Hưu Mệnh, Bạch đại nhân, vì bất kính với cấp trên nên đã bị đình chỉ chức vụ.

Nhưng lại có người ngầm truyền tin, là do hắn không phân trắng đen mà bao che cho người tình nghi, kết quả bị Chỉ huy sứ bắt gặp, nên mới bị đình chỉ chức vụ.

Tố cáo không thành, trên đường về Hầu phủ, sắc mặt Tấn Dương Hầu vẫn không được tốt cho lắm.

Nhưng thấy Tiết thị cứ ôm ngực kêu đau, lời trách mắng lại không nói ra được.

Xe ngựa dừng lại bên ngoài phủ, Tấn Dương Hầu dìu Tiết thị xuống xe, chưa kịp bước vào cổng lớn Hầu phủ, đã thấy xa xa một chiếc xe ngựa chạy về phía Hầu phủ, trên xe còn có dấu hiệu của Ninh Viễn Bá phủ. "Quý huynh." Ninh Viễn Bá xuống xe, mặt đầy tươi cười đi về phía Tấn Dương Hầu, phía sau Ninh Viễn Bá phu nhân cũng bước xuống xe. "Ninh Viễn Bá có việc gì sao?" Quan hệ giữa Tấn Dương Hầu và Ninh Viễn Bá không được coi là thân thiết, nhưng cùng là huân quý nên thường xuyên qua lại. "Hôm nay là do người khác nhờ vả, có chuyện muốn thương lượng với Quý huynh." Tiết thị vừa thấy Ninh Viễn Bá phu nhân, liền nghĩ đến chuyện hôn sự của Huỳnh Huỳnh mà bà ta đề cập mấy ngày trước, trong lòng lập tức có dự cảm không lành.

Trước mặt Ninh Viễn Bá, bà ta dù thế nào cũng không thể ngăn Tấn Dương Hầu mời người vào phủ, lại không dám để họ nói chuyện riêng, chỉ có thể nghiến răng đi theo.

Đợi vợ chồng Ninh Viễn Bá ngồi xuống, Tấn Dương Hầu mới hỏi: "Không biết Ninh Viễn Bá có chuyện gì muốn nói?" Ninh Viễn Bá cười ha hả nói: "Hôm qua nhị công tử của Tây Lăng Vương phủ cùng trưởng sử đến phủ ta, nói muốn nhờ ta thay mặt một người bạn tốt của cậu ấy đến hỏi cưới Hầu gia." Tấn Dương Hầu cũng không từ chối thẳng, ngược lại còn hỏi: "Không biết đối phương có lai lịch thế nào?" "Quý huynh kiến thức rộng rãi, chắc hẳn đã từng nghe nói về tộc săn yêu trong dân gian?" Tấn Dương Hầu gật đầu: "Cũng từng nghe qua." "Thân thị nhất tộc chính là tộc săn yêu trong truyền thuyết, họ sống lâu đời ở Tây Lăng, tuy không ra làm quan trong triều nhưng danh tiếng trong dân gian rất tốt, và tộc trưởng đời này chỉ có một người con trai độc nhất, chính là vị bạn tốt kia của nhị công tử Tây Lăng Vương phủ, cũng là con nuôi của Tây Lăng Vương." Vẻ mặt Tấn Dương Hầu có chút thả lỏng, sau đó lại hỏi: "Đối phương làm

sao biết được Huỳnh Huỳnh nhà ta?" Chuyện này đối phương không nói, Ninh Viễn Bá đảo mắt một vòng rồi bịa đại: "Người ta tuy ở xa Thượng Kinh, nhưng vẫn có bạn bè thân thích, hơn nữa họ còn dựa vào Tây Lăng Vương phủ, muốn nghe ngóng chuyện gì mà không được.

Hơn nữa Huỳnh Huỳnh được Hầu phu nhân dạy dỗ đoan trang nền nã, tài sắc vẹn toàn, ngay cả phu nhân nhà ta cũng từng nghĩ đến việc hỏi cưới Huỳnh Huỳnh cho đứa con bất tài của mình, huống chi là họ." "Chuyện này..." Tấn Dương Hầu trầm ngâm hồi lâu, Huỳnh Huỳnh của hắn tất nhiên là rất tốt, nhưng gia tộc ở Thượng Kinh có thể kết thân thực sự không nhiều.

Phu nhân tuyệt đối không muốn để Huỳnh Huỳnh gả thấp, nhưng gả cao thì cũng phải có người bằng lòng mới được, chỉ riêng vấn đề thân phận đã rất khó giải quyết.

Thân gia này tuy không giúp được gì trên quan trường, nhưng có thể khiến Tây Lăng Vương tin cậy, lại là con trai của tộc trưởng, cũng không tính là không xứng với Huỳnh Huỳnh.

Tiết thị hiểu rõ Tấn Dương Hầu như vậy, nhìn bộ dạng của hắn liền biết đã bị thuyết phục, không khỏi tức giận: "Hầu gia!" Bà ta vừa nói một câu, đột nhiên ôm lấy ngực, mềm nhũn ngồi xuống.

May mà nha hoàn bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, mới không để bà ta ngã ngồi thẳng xuống đất.

Ninh Viễn Bá bên cạnh thấy vậy kinh ngạc hỏi: "Hầu phu nhân sao vậy, có phải đột phát bệnh tim không?" Tấn Dương Hầu tiến lên xem xét tình hình của Tiết thị, nghe vậy liền đáp: "Không phải bệnh tim." Tiết thị cả người khó chịu, giày vò không ngừng, hắn cũng không dễ chịu gì, bây giờ có người hỏi, hắn liền than thở: "Bệnh này đến rất kỳ lạ, cũng không tra ra được nguyên nhân, chỉ đau nhói ở tim,

không nghiêm trọng nhưng vô cùng giày vò." Lúc này, Ninh Viễn Bá phu nhân nói: "Hầu gia, ta nghe triệu chứng này giống như bệnh tà, vừa hay Thân thị nhất tộc lại giỏi về phương diện này, hay là mời công tử nhà họ đến phủ xem giúp Hầu phu nhân?" "Chuyện này..." Tấn Dương Hầu có chút do dự.

Ninh Viễn Bá vỗ tay: "Ý này hay, nếu cậu ta không chữa được cho Hầu phu nhân, thì đuổi người đi là được, nếu chữa được, chẳng phải cũng là một chuyện tốt sao." Tiết thị trong lòng không muốn có bất kỳ liên quan gì với Thân thị, nhưng cơ thể này của mình thật sự không chịu nổi nữa, chỉ có thể im lặng.

Khi bà ta nghe Tấn Dương Hầu mời Ninh Viễn Bá mời Thân thị công tử đến phủ, không hiểu sao trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Tình hình của Tiết thị quả thật không ổn, vợ chồng Ninh Viễn Bá cũng không dám trì hoãn, rất nhanh đã cáo từ rời đi, khoảng một canh giờ sau, quản gia đến thông báo, nói Thân thị công tử đến phủ bái kiến.

Tấn Dương Hầu sắp xếp cho Tiết thị xong, vội vã ra đón, bên ngoài phủ thấy một thanh niên mặc áo bào xanh, sắc mặt tái nhợt, trông có vẻ ốm yếu, phía sau thanh niên là mấy hộ vệ và một nha hoàn. "Tại hạ Thân Ánh Tiêu, bái kiến Tấn Dương Hầu." Chàng công tử trẻ tuổi để Tấn Dương Hầu đánh giá xong mới hành lễ với hắn.

Chỉ nhìn bộ dạng yếu ớt này của đối phương, ý định vừa rồi của Tấn Dương Hầu không khỏi nguội lạnh đi mấy phần.

Nhưng nghĩ đến việc đối phương có thể chữa khỏi cho Tiết thị, hắn liền khách sáo nói với Thân Ánh Tiêu: "Thân công tử mời vào." Tấn Dương Hầu dẫn Thân Ánh Tiêu đi về phía chính phòng, trên đường nói chuyện với đối phương, phát hiện thanh niên này tuy trông có vẻ yếu ớt, nhưng lời nói cử chỉ lại rất có phong thái của gia đình

lớn, không thua kém gì những công tử huân quý trong kinh thành, điều này khiến hắn phải nhìn bằng con mắt khác.

Đến chính viện, mấy hộ vệ đứng canh bên ngoài, Thân Ánh Tiêu dẫn nha hoàn theo Tấn Dương Hầu vào trong phòng.

Tiết thị đang ngồi dựa trên sập mềm vừa nhìn đã nhận ra nha hoàn kia, lại nhìn sang Thân Ánh Tiêu, cảm thấy người này dung mạo có chút tầm thường, sắc mặt còn không tốt bằng mình, trong lòng càng thêm bài xích.

Thân Ánh Tiêu nhận ra sắc mặt Hầu phu nhân có điểm khác thường, nhưng cũng không truy cứu, chỉ nhìn sâu vào bà ta một cái rồi nói với Tấn Dương Hầu: "Thân thể Hầu phu nhân dường như có điểm bất thường, Thân thị nhất tộc của ta cũng nắm giữ một số bí thuật không được người ngoài biết đến, nếu Hầu gia không ngại, tại hạ có thể xem giúp phu nhân." Nghe y nói vậy, trong mắt Tiết thị lóe lên một tia hy vọng, nói: "Hầu gia, cứ nghe xem y nói thế nào đi." "Vậy thì phiền Thân công tử rồi." Thân Ánh Tiêu khẽ gật đầu, nói: "Không biết có thể để nha hoàn của tại hạ xem xét cho Hầu phu nhân trước được không?" Sau khi Tiết thị gật đầu, Thân Ánh Tiêu ra hiệu cho nha hoàn tiến lên kiểm tra giúp bà ta, sau đó lại hỏi Tiết thị mấy câu. "Phu nhân có bệnh tim không?" Tiết thị lắc đầu, giọng có chút gấp gáp: "Không có, thái y đều đã đến rồi, ta căn bản không có bệnh." "Vậy mấy ngày gần đây trên người phu nhân có xuất hiện vết tích gì không?" Tiết thị vẫn lắc đầu: "Chưa từng có vết tích gì." Thân Ánh Tiêu trầm ngâm một lát mới nói: "Trên người phu nhân không thấy có vết tích do lời nguyền để lại, nhưng triệu chứng lại giống hệt như trúng lời nguyền, thủ đoạn này chưa từng nghe thấy..." Thấy sắc mặt Tiết thị sa sầm, y mới nói tiếp: "Nhưng tại hạ lại có một cách để giảm bớt." "Cách gì?" Thân Ánh Tiêu cũng không úp mở, nói thẳng: "Tại hạ có thể chuẩn bị một thế thân cho phu nhân, bất kể triệu chứng gì, đều

có thể do thế thân gánh chịu, nhưng cách này chỉ chữa được ngọn không chữa được gốc, không biết có thể duy trì được bao lâu." "Được." Không đợi Tấn Dương Hầu lên tiếng, Tiết thị đã vội vàng đồng ý, bà ta sắp bị giày vò đến phát điên rồi, không thể chịu đựng thêm được nữa.

Thân Ánh Tiêu mỉm cười: "Xin Hầu phu nhân đưa cho ta sinh thần bát tự và một lọn tóc của người, rồi tìm cho ta một bó cỏ khô." Rất nhanh đồ vật đã được mang đến, sau đó y cầm tóc của Tiết thị lẩm nhẩm đọc chú, những sợi tóc vốn mềm mại bỗng dưng dựng đứng lên, trở nên vô cùng cứng cáp.

Y lại cuộn tờ giấy vàng ghi bát tự của Tiết thị thành một cuộn giấy, sau đó dùng cỏ khô và tóc bện thành một người rơm, bọc cuộn giấy vào trong.

Người rơm trông rất sơ sài, Tiết thị thấy vậy trong lòng có chút thất vọng, đúng lúc này, Thân Ánh Tiêu giơ tay chỉ vào người rơm một cái, người rơm đột nhiên ngồi dậy từ trên bàn trà như người thật.

Tiết thị thấy vậy giật nảy mình, không nhịn được thò đầu ra xem.

Kết quả người rơm cũng làm động tác y hệt, cũng thò đầu về phía trước. "Hầu gia người xem, người rơm kia cử động rồi." Tiết thị kinh ngạc nói.

Tấn Dương Hầu liếc nhìn người rơm, sau đó nhìn sang Thân Ánh Tiêu: "Thân công tử thủ đoạn phi phàm." "Không dám nhận lời khen của Hầu gia." Nói xong y quay đầu hỏi Tiết thị: "Phu nhân lúc này tim còn đau không?" Tiết thị một tay đặt lên ngực, cơn đau nhói như ác mộng đeo bám hai ngày nay bỗng dưng biến mất. "Không, không đau nữa!" Tiết thị đầu tiên là sững sờ, sau đó trên mặt đầy vẻ vui mừng khôn xiết: "Hầu gia, không đau nữa." Lúc này, Thân Ánh Tiêu cúi mắt nhìn người rơm, cọng cỏ khô ở vị trí tim của người rơm đột nhiên gãy

đứt một cọng.

Đợi Tiết thị trút hết niềm vui, Tấn Dương Hầu thấy Thân Ánh Tiêu mặt mỉm cười ngồi trên ghế, đột nhiên cảm thấy nếu có thể kết thân với Thân gia, chưa hẳn là không được.

Hắn không khỏi lên tiếng hỏi: "Nghe nói Thân công tử là con trai độc nhất trong nhà?" Thân Ánh Tiêu gật đầu đáp: "Mấy năm trước trong nhà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hai huynh đệ của ta lần lượt qua đời, bây giờ phụ thân chỉ có một mình ta là con trai, ta còn có một muội muội, lần này cũng cùng ta đến kinh thành." "Không biết Thân công tử từ đâu biết được tiểu nữ?" "Nghe một người họ hàng xa trong nhà nhắc đến, nghe nói Tiết tiểu thư rất giỏi đàn cầm?" Thân Ánh Tiêu không nói nhiều, chỉ nhắc qua một câu, lập tức khiến hai người đều tin.

Tiết Huỳnh quả thực rất giỏi đàn cầm, cũng từng thi đấu với các cô nương nhà khác trong yến hội. "Không biết Thân công tử bao nhiêu tuổi?" Tiết thị xen vào. "Tại hạ năm nay hai mươi lăm." Nụ cười trên mặt Tiết thị hơi thu lại, nói với Thân Ánh Tiêu: "Ta rất cảm kích Thân công tử đã ra tay tương trợ, nhưng tiểu nữ vừa mới cập kê không lâu, ta còn định giữ nó thêm hai năm." Thân Ánh Tiêu nhìn Tấn Dương Hầu: "Hầu gia cũng có ý này sao?" Tấn Dương Hầu còn đang do dự, lại bị Tiết thị véo mạnh một cái, hắn nhịn đau nói: "Hôm nay đa tạ Thân công tử rồi, chuyện này hay là chúng ta hôm khác lại bàn?" Thân Ánh Tiêu cũng không giận, chỉ là trên mặt lộ ra vài phần thất vọng: "Nếu đã vậy, tại hạ không làm phiền nữa, xin cáo từ trước." Nói xong y đứng dậy định đi, lúc quay người, đầu ngón tay Thân Ánh Tiêu kín đáo búng một cái, người rơm vốn đặt trên bàn đột nhiên bốc khói, cháy lên.

Tiết thị thấy vậy kinh hãi hét lên một tiếng, lao tới đổ nước trà trong chén lên trên.

Lúc này trong tiệm hương liệu, A Triền vừa kể xong chuyện xảy ra ở Minh Kính Ti hôm nay cho Trần Tuệ nghe, Trần Tuệ liếc nhìn con rối gỗ, đột nhiên nghi hoặc nói: "Sao con rối gỗ này không chảy máu nữa?" A Triền được nàng nhắc mới chú ý, ghé lại gần xem một cái, chưa kịp nhìn kỹ, một tia lửa đột nhiên bốc lên từ người con rối.

Trần Tuệ nhanh tay lẹ mắt gạt con rối xuống đất, nhưng lửa trên người con rối vẫn đang cháy. "Chuyện gì thế này?" Trần Tuệ hỏi.

A Triền ngồi xổm bên cạnh hứng thú nhìn một lúc rồi mới nói: "Xem ra, Tiết thị đã mời được cao nhân, có người đã tìm ra cách phá giải rồi." "Ngươi không vội à?" A Triền một tay chống cằm, lười biếng đáp: "Tuy dùng lửa có thể phá giải, nhưng thông linh mộc đã được cửu diệp la bào chế qua, rất khó đốt hết, lửa này đã bén, ít nhất phải cháy ba ngày.

Hơn nữa con rối gỗ một khi gặp lửa, sẽ dẫn dương hỏa vào người, dương hỏa là hư hỏa, không đốt chết người, nhưng có thể khiến người ta đau đớn không muốn sống, ta vốn định để cuối cùng mới dùng, ai ngờ lại bị người ta đốt trước." Phủ Tấn Dương Hầu, nước trà mà Tiết thị hắt lên không những không dập được lửa trên người rơm, ngược lại còn cháy càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt ngọn lửa đã nuốt chửng người rơm.

Sau khi người rơm bị đốt thành tro, Tiết thị đột nhiên hét lên thảm thiết: "Nóng quá, đau quá, Hầu gia cứu ta..." Tấn Dương Hầu cố gắng truyền nội tức cho Tiết thị, nhưng hành động này lại càng làm cơn đau của Tiết thị thêm dữ dội, khiến bà ta la hét không ngừng.

Thân Ánh Tiêu có chút ngạc nhiên nhìn Tiết thị, y chỉ định dùng lửa bình thường đốt người rơm, cho vợ chồng Tấn Dương Hầu một bài học, ai ngờ Tiết thị lại biến thành bộ dạng này, một mồi lửa của y rốt cuộc đã dẫn đến cái gì?

Lúc này nha hoàn bên cạnh y khẽ nói: "Công tử, trên người Tiết phu nhân dường như đã bùng lên dương hỏa." Thân Ánh Tiêu biết nha hoàn của mình có một đôi linh mục, có thể nhìn thấy những thứ người thường không thấy được, liền hỏi: "Lửa đó màu gì?" "Màu đỏ, đang thiêu đốt hồn phách của Tiết phu nhân." Ánh mắt Thân Ánh Tiêu tối lại: "Xem ra kẻ thù này của Tiết phu nhân, thủ đoạn không tầm thường." Chỉ một lời nguyền, lại còn ẩn chứa dương hỏa, rõ ràng là do hành động của mình dẫn đến, nhưng y tuyệt đối sẽ không nói cho vợ chồng Tấn Dương Hầu biết chuyện này.

Tấn Dương Hầu nghe tiếng la hét thảm thiết của Tiết thị, nhất thời có chút hoảng hốt, thấy Thân Ánh Tiêu định đi, hắn lên tiếng gọi lại: "Xin Thân công tử ra tay tương trợ." Thân Ánh Tiêu không từ chối, y quay người lại xem xét rồi mới nói với Tấn Dương Hầu: "Tình hình của Hầu phu nhân không ổn lắm, người hạ chú lên phu nhân đã thi triển dương hỏa lên vật nguyền, Hầu gia là tu sĩ, hẳn đã từng nghe qua dương hỏa." Sắc mặt Tấn Dương Hầu hơi biến, hắn đương nhiên biết thứ đó, cũng biết sự lợi hại của nó.

Đã có lời đồn, dương hỏa có thể rèn đốt thần hồn, nỗi đau đớn trong đó, ngay cả tu sĩ cũng khó lòng chịu đựng, huống chi Tiết thị chỉ là một người bình thường. "Thân công tử có cách nào dập tắt dương hỏa không?" Thân Ánh Tiêu nhìn Tấn Dương Hầu, ôn tồn nói: "Cách thì quả thực có, nhưng Hầu gia cần biết, nhiều thủ đoạn khi sử dụng đều phải trả giá rất lớn, do đó là bí truyền của tộc." "Chúng ta sẽ không nói cho người khác, xin Thân công tử châm chước một chút." Thân Ánh Tiêu mỉm cười lắc đầu: "Nhưng chuyện này tuyệt đối không có chỗ cho sự châm chước, Hầu gia nên biết có mất có được, trả giá như thế nào, ắt sẽ nhận được hồi báo tương ứng.

Tại hạ không muốn dùng chuyện này để uy hiếp Hầu gia, Hầu gia vẫn nên tìm cách khác đi." Sắc mặt Tấn Dương Hầu thay đổi liên tục:

"Thân công tử có thể đổi điều kiện khác không?" Thân Ánh Tiêu vẫn kiên trì: "Tại hạ thực ra không phải là không thể thiếu Tiết cô nương, chỉ là trưởng bối trong tộc yêu cầu năm nay phải thành thân, tại hạ cảm thấy Tiết cô nương thích hợp nên mới đến hỏi cưới.

Nếu Hầu gia đồng ý, sau Trung thu, Tiết cô nương phải cùng ta trở về Tây Lăng.

Nếu Hầu gia không đồng ý, tại hạ cũng có thể tìm người khác." Tấn Dương Hầu vừa nghe muốn cứu Tiết thị, không những phải gả con gái cho y, ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không cho, vài ngày nữa là đến Trung thu rồi.

Nhưng lúc này hắn không thể suy nghĩ sâu xa được nữa, Tiết thị nằm liệt trên đất, đau đến run rẩy toàn thân, nha hoàn bên cạnh không dám chạm vào, chỉ nghe thấy tiếng kêu cứu mạng của bà ta.

Một bên là tiếng kêu cứu của vợ, một bên là hôn sự của con gái.

Lúc này, giọng nói khàn khàn của Tiết thị vang lên: "Đồng ý, ta đồng ý gả Huỳnh Huỳnh cho ngươi, cứu, cứu ta..." Thân Ánh Tiêu nhìn Tấn Dương Hầu, Tấn Dương Hầu cuối cùng cũng gật đầu: "Được." "Xin thứ cho tại hạ vô lễ, xin Hầu gia viết doãn hôn thư trước." Tấn Dương Hầu cảm thấy bị xúc phạm, nhưng đã đồng ý rồi, cũng không cần phải so đo những chuyện này nữa, hắn nghiến răng nói: "Ta đi viết ngay." Nói xong, hắn quay người vào nội thất.

Doãn hôn thư không khó viết, đây chỉ là một bằng chứng, nhưng một khi đóng dấu, có nghĩa là Tiết Huỳnh từ nay trở thành người của Thân gia, trong khi lúc này Huỳnh Huỳnh hoàn toàn không biết gì.

Hắn trong lòng vô cùng áy náy, nhưng cũng không có cách nào khác.

Không lâu sau, hắn mang doãn hôn thư đã viết xong ra, đưa cho

Thân Ánh Tiêu.

Thân Ánh Tiêu xem xong đưa cho nha hoàn bên cạnh, nha hoàn cẩn thận cất doãn hôn thư đi, mới nghe Tấn Dương Hầu nói: "Hôn ước đã định, Thân công tử có thể cứu người được rồi chứ?" "Hầu gia đừng vội, cứu Tiết phu nhân không khó, nhưng lời khó nghe phải nói trước, để tránh lúc đó Hầu gia trách ta." "Ngươi nói đi." Thân Ánh Tiêu tiếp tục: "Tại hạ có trong tay nước hàn tuyền từ Cửu Âm Chi Địa, kết hợp với bí thuật có thể áp chế dương hỏa.

Nước tuyền đó là do trưởng bối trong tộc liều mạng tìm về, vô cùng quý giá, nhưng cũng cực kỳ tổn hại đến thân thể, nếu phu nhân uống vào, thai nhi trong bụng bà ấy e là không giữ được." Nước hàn tuyền đó vốn là y dùng để áp chế yêu chú, khi chú thuật phát tác, máu toàn thân như sôi lên, chỉ có nước hàn tuyền mới có hiệu quả, không ngờ hôm nay lại có thể dùng đến.

Còn về bí thuật... tự nhiên không cần thứ như bí thuật, nhưng nếu không nhắc đến, Tấn Dương Hầu làm sao biết được sự khó khăn trong việc áp chế dương hỏa.

Chương 88

Tấn Dương Hầu tim thắt lại, thai nhi... "Hầu gia, cứu ta..." Lúc này, tiếng kêu gào của Tiết thị truyền vào tai Tấn Dương Hầu.

Hắn nhìn chằm chằm Tiết thị hồi lâu, cuối cùng mới nghiến răng gật đầu: "Được, ta đồng ý." "Xin Hầu gia bế phu nhân vào nội thất, và đợi ta một lát ở bên ngoài." Tấn Dương Hầu làm theo lời y nói xong, lui ra khỏi nội thất. 110.

Thân Ánh Tiêu lấy từ trong tay áo ra một bình ngọc nhỏ nhắn tinh xảo, bình ngọc vừa mở ra, một luồng hàn khí lập tức lan tỏa.

Y đổ hết nước hàn tuyền trong bình vào miệng Tiết thị, chỉ một lát sau, Tiết thị đã yên tĩnh lại.

Thân Ánh Tiêu mở cửa, Tấn Dương Hầu vội vã bước vào nội thất, Tiết thị quả nhiên không còn kêu đau nữa, bà ta chỉ kịp nhìn Tấn Dương Hầu một cái rồi ngất đi.

Thân Ánh Tiêu bên cạnh nhắc nhở: "Hầu gia nhớ mời đại phu, đợi Hầu phu nhân khỏe lại, tại hạ sẽ đến thăm." "Được." Tấn Dương Hầu không còn tâm trí để ý đến chuyện khác, Thân Ánh Tiêu thấy vậy liền dẫn người rời đi.

Một đoàn người bước ra khỏi phủ Tấn Dương Hầu, y đứng ở cổng lớn Hầu phủ, hít sâu một hơi.

Nha hoàn bên cạnh cung kính nói: "Chúc mừng công tử được như ý nguyện." "Sau khi về, cho người chuẩn bị sính lễ, tuy Tấn Dương Hầu này có chút không biết điều, nhưng dù sao cũng là nhạc phụ tương lai của ta, thể diện cần có vẫn phải có." "Công tử nói phải." "Đúng rồi, Ánh Chúc hôm nay đi đâu rồi?" Thân Ánh Tiêu hỏi.

Nha hoàn vội đáp: "Nghe nói Ánh Chúc tiểu thư đi tìm Thân Hồi Tuyết rồi." "Ồ?

Tìm nó làm gì?" "Ánh Chúc tiểu thư nghe nhị công tử nói Thân Hồi Tuyết rất được lòng thế tử của Lý Quốc Công, vị thế tử đó không lâu nữa sẽ đến Tây Lăng, nên cô ấy muốn nối lại tình cảm chị em với Thân Hồi Tuyết, sau này có thể giúp được nhị công tử." Thân Ánh Tiêu khẽ cười một tiếng: "Ánh Chúc quả nhiên sắp gả đi rồi, trở nên hiểu chuyện hơn nhiều.

Nhưng chỉ là một tiện tì bán yêu, gọi nó là chị em, quả là uất ức cho Ánh Chúc." Thượng Kinh có một tòa Thân trạch, không có quan hệ gì với Thân thị nhất tộc, nhưng lại có chút liên quan. 111.

Đó là trạch viện mà Trương Cảnh Hoài tặng cho Thân Hồi Tuyết, một tòa nhà ba gian, dù những năm nay hạ nhân hầu hạ nàng đều đã theo qua, nhưng vẫn tỏ ra trống trải.

Thân Hồi Tuyết từ phủ Lý Quốc Công chuyển đến đây, đã được hơn nửa tháng.

Nàng đã rất quen với sự yên tĩnh ở đây, nhưng thỉnh thoảng lại cảm thấy nơi này quá yên tĩnh, không náo nhiệt như phủ Lý Quốc Công, ngay cả nha hoàn lén lút mắng nàng là hồ ly tinh tai họa cũng ít đi.

Đã qua giờ Tỵ, Thân Hồi Tuyết mới thức dậy, nàng quay đầu nhìn sang vị trí bên cạnh, nơi đó có dấu vết người đã từng ngủ.

Nàng ngày thường ngủ rất ngoan, chỉ cuộn mình một chỗ là cả đêm không động đậy, có lẽ đêm qua Trương Cảnh Hoài đã đến, lúc đi nàng cũng không biết.

Nàng nhàn nhạt liếc nhìn một cái rồi đứng dậy mặc y phục.

Nha hoàn đợi bên ngoài nghe thấy tiếng động bên trong cũng chỉ

thò đầu nhìn một cái, không vào hầu hạ.

Đợi nàng thay xong y phục bước ra ngoài, nha hoàn mới cười tươi chào đón: "Có cần nô tỳ hầu hạ cô nương rửa mặt không?" Thân Hồi Tuyết liếc nhìn nàng ta một cái, đây là nha hoàn mới được đổi đến bên cạnh nàng, nha hoàn cứ đổi hết người này đến người khác, chỉ cần nàng nói, Trương Cảnh Hoài liền kiên nhẫn đồng ý, chỉ là người mới này với người trước không có gì khác biệt, họ vĩnh viễn đều xuất thân từ phủ Lý Quốc Công.

Giống như nàng vậy, dù đã đổi chỗ ở, trong mắt người khác, vẫn là món đồ chơi mà thế tử Lý Quốc Công nuôi dưỡng.

Người khác khen ngợi nữ tử, dùng từ tú ngoại tuệ trung, thanh lệ thoát tục.

Đến lượt nàng, liền là lẳng lơ lả lướt, không biết xấu hổ.

Nghe nhiều rồi, nàng đã quen.

Đến đầu giờ Ngọ, nha hoàn bày thức ăn ra, nhìn qua toàn một màu xanh chiếm phần lớn, hai món mặn trong đó có một món thịt bò, và một món thịt dê.

Thân Hồi Tuyết cầm đũa lên, rồi lại đặt xuống, hỏi nha hoàn đứng bên cạnh: "Đầu bếp đổi người rồi sao?" "Đầu bếp không đổi người." "Món ăn này là sao?" Nha hoàn không mấy để tâm đáp: "Là Phùng ma ma điều chỉnh thực đơn, bà ấy nói cô nương nên ăn nhiều rau xanh mới tốt, thịt bò này là do phủ Lý Quốc Công gửi đến, bà ấy đặc biệt cho người làm cho cô nương ăn." Thân Hồi Tuyết nhớ lại, hôm qua nàng mới bảo nha hoàn nói với nhà bếp, nàng muốn ăn gà quay, nhưng hình như họ đều quên mất rồi.

Nàng không nói gì nữa, dùng đũa gắp một miếng thịt, cho vào miệng.

Thực ra tay nghề của đầu bếp trong phủ rất tốt, nàng cũng không phải không thể ăn những món khác, nhưng nàng luôn cảm thấy không vui.

Bữa cơm này còn chưa ăn xong, quản sự Phùng ma ma đột nhiên đến viện của nàng.

Phùng ma ma từng hầu hạ Trương Cảnh Hoài, ở phủ Lý Quốc Công rất có địa vị, bây giờ được hắn gửi đến đây, nói là chuyên chăm sóc nàng, mọi việc lớn nhỏ trong trạch viện này đều do Phùng ma ma quản lý. "Hồi Tuyết cô nương, bên ngoài có một vị Thân cô nương nói là đường tỷ của cô." Thân Hồi Tuyết đặt đũa xuống, chút khẩu vị còn lại cũng tan biến. "Cho cô ấy vào đi." Nàng nói.

Phùng ma ma không nói nhiều, quay người đi ra ngoài.

Không lâu sau, bà ta dẫn Thân Ánh Chúc vào.

Thân Ánh Chúc mặc một bộ đồ màu đỏ, không khác mấy so với năm năm trước, trước đây ở Tây Lăng cô ta đã thích mặc như vậy, vì nổi bật, trong đám đông người ta luôn có thể nhìn thấy cô ta đầu tiên.

Thân Hồi Tuyết không đứng dậy chào đón, nàng thấy sự bất mãn thoáng qua trong mắt Thân Ánh Chúc, nhưng lại giả vờ không thấy. "Lâu rồi không gặp, đường tỷ sao lại đến Thượng Kinh?" Thân Hồi Tuyết bảo nha hoàn dọn dẹp thức ăn trên bàn rồi mới nói với Thân Ánh Chúc. "Tất nhiên là đi cùng nhị công tử." Thân Hồi Tuyết vẫn còn nhớ vị nhị công tử đó, từng có lúc Thân gia còn muốn gả nàng cho vị nhị công tử đó, mẹ nàng không biết từ đâu nghe được tin này, chạy đến tìm tộc trưởng, cào rách cả mặt tộc trưởng, cuối cùng họ đưa nàng đến Thượng Kinh, vì ở đây có nhiều quyền quý hơn.

Thân Hồi Tuyết thu hồi suy nghĩ, nhìn Thân Ánh Chúc, cô ta không hề coi mình là người ngoài, tự mình ngồi xuống ghế chủ vị. "Nghe nói bây giờ ngươi đang hầu hạ bên cạnh thế tử Lý Quốc Công?

Vận may của ngươi cũng tốt thật." Thân Hồi Tuyết không trả lời, chỉ hỏi: "Đường tỷ đến đây, có chuyện gì muốn nói với ta sao?" "Ngươi xa nhà đã năm năm, mẹ ngươi vẫn luôn nhớ mong, ngươi cũng nên về thăm bà ấy rồi." Thân Hồi Tuyết sững người: "Đường tỷ muốn ta cùng các người về Tây Lăng?" "Đương nhiên không phải.

Lẽ nào ngươi không biết thế tử Lý Quốc Công sắp đi Tây Lăng, nghe nói hắn đối với ngươi rất tốt, ngươi chỉ cần dỗ ngọt hắn vài câu, hắn chắc chắn sẽ bằng lòng đưa ngươi đi cùng.

Sau này ngươi còn có thể ở lại bên cạnh hắn hầu hạ, chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao." Thân Hồi Tuyết lại lắc đầu: "E là không được." "Sao, ngươi đủ lông đủ cánh rồi, ngay cả lời của ta cũng dám không nghe sao." Thân Ánh Chúc lập tức không vui.

Thân Hồi Tuyết vẫn không nhanh không chậm nói: "Vài ngày nữa, thế tử sẽ định thân, Quốc Công phủ rất coi trọng hôn sự này, sẽ không cho phép bất kỳ sự cố nào xảy ra, ngay cả ta cũng đã dọn ra ngoài rồi." "Thì sao chứ?" "Định thân chưa được mấy ngày, thế tử đã đi Tây Lăng, nếu đưa ta đi cùng, chẳng phải là đang tát vào mặt vị hôn thê của hắn sao?" Thân Ánh Chúc có chút ngạc nhiên nhìn Thân Hồi Tuyết, cười khẩy nói: "Không ngờ năm năm không gặp, ngươi ngay cả cách đối nhân xử thế cũng học được rồi, tiếc là bán yêu vẫn là bán yêu, trời sinh ngu ngốc." Thấy Thân Hồi Tuyết không nói gì, Thân Ánh Chúc nói tiếp: "Tuy ngươi nói có chút lý, nhưng e là ngươi đã quên thân phận của mình, ngươi ngay cả một người thiếp cũng không phải, có tư cách gì mà nghĩ cho chính thất?

Ngươi chẳng qua chỉ là một món đồ chơi làm ấm giường, ngươi nghĩ ngươi vì vị hôn thê của hắn mà suy nghĩ, đối phương sẽ cảm kích ngươi sao?

Dùng hết mọi cách để tranh sủng từ thế tử mới là điều ngươi nên

làm." "Đường tỷ quả là rất hiểu những chuyện này." Nghe ra sự châm biếm trong lời nói của nàng, sắc mặt Thân Ánh Chúc trầm xuống: "Thân Hồi Tuyết, đừng có được voi đòi tiên, nếu không phải Thân gia, ngươi nghĩ ngươi có thể có được ngày tháng tốt đẹp như hôm nay sao?

Ta không cần biết ngươi dùng cách gì, nhất định phải cùng Trương Cảnh Hoài đi Tây Lăng, đến lúc đó tìm cách đưa hắn đến Thân gia thăm mẹ ngươi." "Đường tỷ đã đánh giá quá cao bản lĩnh của ta rồi." "Ngươi có thể không đồng ý, vậy thì cứ chờ nhặt xác cho bà mẹ điên của ngươi đi." Thân Hồi Tuyết im lặng, hình như đã lâu lắm rồi nàng không được gặp mẹ.

Thấy nàng cuối cùng cũng ngoan ngoãn, trong mắt Thân Ánh Chúc lóe lên một tia đắc ý, thầm nghĩ con bán yêu này quả nhiên dễ đối phó. "Những gì cần nói ta đã nói rồi, những năm nay trong tộc chưa bao giờ bạc đãi mẹ ngươi, chẳng qua chỉ là để ngươi làm cầu nối giữa gia tộc và thế tử Lý Quốc Công thôi, cũng không bắt ngươi làm chuyện gì trái với lương tâm, nếu chút chuyện nhỏ này ngươi cũng không làm được, trong tộc dựa vào đâu mà phải nuôi mẹ ngươi chứ." "...Ta sẽ thử, nhưng hắn chưa chắc sẽ đồng ý." "Ngươi là hồ yêu, hồ ly tinh các ngươi không phải có đầy thủ đoạn quyến rũ người ta sao, dùng hết đi, không thể không đồng ý được.

Được rồi, ngươi cứ suy nghĩ kỹ đi, ta về trước đây." Nói xong, Thân Ánh Chúc đứng dậy đi ra ngoài.

Nha hoàn đợi bên ngoài thấy cô ta ra liền dẫn cô ta ra ngoài trạch viện.

Lúc đi đến cổng, cô ta đột nhiên thấy một nam tử tuấn tú đi tới, không khỏi nhìn thêm mấy cái.

Nha hoàn tiễn cô ta ra thấy người tới vội tiến lên hành lễ: "Bái

kiến thế tử." Trương Cảnh Hoài thấy Thân Ánh Chúc nhìn chằm chằm mình, hơi nhíu mày: "Ngươi là ai?" Thân Ánh Chúc hoàn hồn, nói với đối phương: "Bái kiến thế tử, dân nữ là đường tỷ của Hồi Tuyết, nhiều năm không gặp, nghe nói nàng ấy ở đây nên đặc biệt đến thăm.

Có nhiều điều làm phiền, mong thế tử lượng thứ." Thấy Thân Ánh Chúc nói năng chừng mực, Trương Cảnh Hoài cũng không truy cứu nữa, chỉ khẽ gật đầu với cô ta rồi bước vào trong trạch viện.

Ra khỏi cổng lớn, Thân Ánh Chúc quay đầu nhìn lại một cái, khinh bỉ nói: "Quả nhiên là hồ ly tinh, lại có thể được Trương Cảnh Hoài để mắt tới." Ban đầu trong tộc còn muốn gả Thân Hồi Tuyết cho Huệ Vương, ai cũng nói Huệ Vương háo sắc, ai ngờ Huệ Vương biết nàng là bán yêu liền không dám nhận vào phòng, cuối cùng không biết thế nào lại rơi vào tay Trương Cảnh Hoài.

Nếu là một lão già xấu xí thì thôi, đằng này Trương Cảnh Hoài vừa có quyền vừa có thế lại còn rất đẹp trai, nhận thức này khiến Thân Ánh Chúc vô cùng khó chịu.

Theo cô ta, thân phận hèn mọn như Thân Hồi Tuyết, vĩnh viễn chìm trong bùn lầy mới phải, nàng ta căn bản không xứng có được ngày tháng tốt đẹp.

Sau khi Thân Ánh Chúc đi, Thân Hồi Tuyết khẽ thở dài, quay người vào nội thất.

Nàng không vì lời uy hiếp của đối phương mà khó xử, ban đầu cố chấp sinh ra nàng là một bán yêu, người nhà Thân gia cũng không làm gì mẹ nàng, họ sẽ không vì chuyện này mà lấy mạng mẹ nàng.

Nhưng, nàng cũng thật sự rất lâu rồi không được gặp mẹ.

Nếu lần này không thể về Tây Lăng, sau này e là cũng không có cơ

hội như vậy nữa.

Nàng không thích Tây Lăng, nhưng rất muốn về xem một lần.

Đúng lúc này, đột nhiên có một đôi tay vòng qua eo nàng, cơ thể Thân Hồi Tuyết theo thói quen ngả ra sau: "Thế tử, chàng về rồi." "Vừa rồi đường tỷ của nàng đến à?" "Thế tử gặp cô ấy rồi sao?" Thân Hồi Tuyết không lo Thân Ánh Chúc sẽ chọc giận Trương Cảnh Hoài, người đường tỷ này của nàng, đối ngoại luôn có chừng mực, đối với người trong tộc, thực ra cũng không tệ, chỉ là cô ta đặc biệt căm ghét nàng là một bán yêu mà thôi. "Ừm, cô ta nói gì với nàng?" "Cô ấy nói... mẹ ta sức khỏe không được tốt lắm, thế tử, ta muốn về Tây Lăng thăm mẹ." Bàn tay đang ôm eo Thân Hồi Tuyết đột nhiên siết chặt, nàng không khỏi kêu lên đau đớn: "Thế tử?" Trương Cảnh Hoài xoay người nàng lại: "Nàng biết ta sắp đi Tây Lăng từ khi nào?" "Vài ngày trước." Trương Cảnh Hoài cười lạnh một tiếng: "Tin tức cũng nhanh nhạy thật, còn biết gì nữa?" Thân Hồi Tuyết cúi mắt: "Nghe nói thế tử vài ngày nữa sẽ định thân, chúc mừng thế tử." "Nghe ai nói?" Thân Hồi Tuyết nghĩ một lúc, dường như không cần nghe ai nói, mấy ngày đó, nàng chỉ cần ra ngoài là có thể nghe thấy người ta nói như vậy.

Thế là nàng nói: "Rất nhiều người đều nói như vậy." Trương Cảnh Hoài không biết, thực ra Quốc Công phu nhân cũng đã đến tìm nàng.

Vị phu nhân này không phải mẹ ruột của thế tử, bà ta bình thường không bao giờ gặp nàng, lần này lại phá lệ đến tìm, nói một tràng, không ngoài việc bảo nàng an phận thủ thường, thực ra nàng biết, đó không phải là ý của Quốc Công phu nhân, e là ý của Quốc Công.

Có lẽ ông ta sợ con trai mình vì nàng mà lỡ mất nhân duyên tốt, sao có thể chứ, Lý Quốc Công e là không hiểu rõ con trai cả của mình.

Trương Cảnh Hoài đã sắp xếp tương lai của mình một cách rõ

ràng, hắn luôn biết, tiếp theo phải làm gì.

Dù có thêm một sự cố bất ngờ là nàng, cũng không ảnh hưởng gì đến tiền đồ của hắn.

Không lâu sau, hắn đã đưa nàng đến trạch viện mới.

Nàng dọn đi rồi, sẽ không nghe được tin hắn sắp định thân, cũng sẽ không làm chướng mắt vị tiểu thư của Thị lang phủ kia.

Quả nhiên, Trương Cảnh Hoài nói: "Nếu nàng đã biết, thì nên nhận rõ thân phận của mình, ngoan ngoãn ở lại kinh thành đợi ta về." "Nếu thế tử không tiện đưa ta đi cùng, ta có thể tự mình lên đường, sẽ không để thế tử phu nhân tương lai hiểu lầm." "Thân Hồi Tuyết, không có sự cho phép của ta, nàng đi đâu cũng không được." Thân Hồi Tuyết quay đầu đi, tránh bàn tay đang bóp cằm nàng: "Thế tử có thể không cho ta đi, vậy thì đợi thế tử về nhặt xác cho ta là được rồi." "Nàng uy hiếp ta?" Thân Hồi Tuyết cười: "Nếu mẹ ta chết rồi, ta còn có lý do gì để sống nữa, dù sao đối với thế tử mà nói, ta cũng chỉ là một người để giải khuây, đến lúc đó thế tử tìm người khác là được." Ánh mắt Trương Cảnh Hoài lạnh lùng trừng trừng nhìn nàng, nhưng Thân Hồi Tuyết không thèm nhìn hắn một cái.

Hai người không vui mà tan, Trương Cảnh Hoài rất nhanh đã đóng sầm cửa rời đi.

Người đi rồi, Thân Hồi Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đứng bên cửa sổ một lúc, cảm thấy những ngày tháng như vậy quá vô vị, nàng đột nhiên nhớ đến A Triển.

A Triển từng nói địa chỉ nhà nàng, ngày đó chia tay đến giờ mình vẫn chưa có thời gian qua, chỉ không biết hôm nay qua có đường đột quá không?

Thân Hồi Tuyết do dự hồi lâu, ý niệm muốn gặp A Triển cuối

cùng cũng chiếm thế thượng phong, nàng dặn nha hoàn đi chuẩn bị xe ngựa, còn mình thì lục lọi trước bàn trang điểm hồi lâu.

Đến gặp A Triền phải mang quà, nàng muốn tặng A Triền bộ trang sức mà mình thích, nhưng lại cảm thấy món quà như vậy dường như không hợp lúc.

Do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Nàng cố gắng nhớ lại món gà hun của Hồ lão đa nổi tiếng trên phố mà A Triền nói hôm đó, thầm nghĩ có lẽ lúc đi ngang qua có thể mua cho A Triền hai con, A Triền sẽ thích chứ?

A Triền quả thực rất thích món quà này, Thân Hồi Tuyết đột nhiên đến, A Triền mặt mày vui mừng, nắm tay nàng dẫn vào hậu viện. "Mấy ngày trước còn tưởng ngươi sẽ đến, tiếc là ngươi mãi không đến." "Gần đây gặp phải chút chuyện, nên chậm trễ mấy ngày." Thân Hồi Tuyết theo A Triền vào nhà bếp, thấy trên tường nhà bếp còn treo một tấm biển, trên đó viết bốn chữ "Thực Lai Vận Chuyển", không khỏi tò mò hỏi: "Đây là ai viết vậy?" A Triền quay đầu nhìn tấm biển, cười hỏi: "Có phải viết rất đẹp không?" "Ừm, chữ thật đẹp." A Triền rửa tay sạch sẽ, sau đó vừa xé gà hun mà Thân Hồi Tuyết mang đến trên thớt vừa nói: "Là một người bạn ta quen viết, nó là mặc linh." "Mặc linh trong truyền thuyết sao?

Nghe nói đặc biệt thông minh." Thân Hồi Tuyết trợn to mắt, rất kinh ngạc. "Đúng vậy, ta nhờ nó viết cho ta cả thảy mười tấm biển." Trong mắt Thân Hồi Tuyết mang theo vẻ ngưỡng mộ: "Thật tốt quá." Xé một con gà hun thành hai đĩa, A Triền đưa cho Thân Hồi Tuyết một đĩa, dẫn nàng ra khỏi nhà bếp, đưa nàng đến phòng của mình.

Hai người ngồi hai bên trên sập La Hán, ôm một đĩa gà hun ăn.

A Triền tán thưởng: "Tay nghề của Hồ lão đa thật tốt." Thân Hồi Tuyết học theo A Triền, gắp một miếng thịt gà cho vào miệng, không

nhịn được nheo mắt hưởng ứng: "Ngon thật." "Hôm nay ngươi có vội về không, nếu không vội thì tối nay để Tuệ nương hầm gà cho chúng ta ăn." "Không vội." Thân Hồi Tuyết thấy A Triền cười, nàng cũng cười theo.

Nhưng rất nhanh, nụ cười của nàng liền tắt đi, do dự một chút, nàng mới nói với A Triền: "Vài ngày nữa, có lẽ ta phải rời khỏi Thượng Kinh rồi." "Vì sao?" A Triền hỏi. "Ta vốn sinh ra ở Tây Lăng, mẹ ta vẫn luôn ở đó, gần đây người trong tộc đến, hy vọng ta có thể về thăm mẹ." Nàng cố gắng nói tình hình trong nhà mình một cách bình thường nhất, nhưng chỉ có nàng mới biết, Thân gia là một vũng bùn như thế nào.

Trong mắt A Triền lóe lên một tia khác thường: "Mẹ ngươi sức khỏe không tốt sao?" "Bà ấy..." Thân Hồi Tuyết đối diện với ánh mắt của A Triền, những lời nói dối đã đến bên miệng đột nhiên không nói ra được, "Bà ấy những năm đầu gặp phải chút chuyện, trở nên có chút điên loạn, ta cũng không biết bà ấy có khỏe không, chúng ta đã năm năm không gặp, ta có chút lo lắng cho bà ấy." "Vì chuyện của phụ thân ngươi sao?" "Sao ngươi biết?" Thân Hồi Tuyết có chút kinh ngạc.

A Triền cười nói: "Chuyện này đâu có khó đoán, bất kể là gia tộc nào, đều rất khó chấp nhận nữ tử trong tộc yêu một yêu tộc." "Vậy còn ngươi, ngươi không để ý ta là bán yêu sao?" "Tại sao phải để ý, bán yêu không đẹp sao?" Thân Hồi Tuyết sờ sờ mặt mình: "Ta cũng khá đẹp." Hai người cùng nhau cười rộ lên.

Chương 89

Những gông cùm vướng víu trong lòng nàng dường như bỗng chốc được nới lỏng. "Phụ thân ngươi, có phải đã không còn trên đời rồi không?" A Triền đột nhiên hỏi.

Thân Hồi Tuyết gật đầu: "Sau khi ta sinh ra chưa từng gặp ông ấy, lớn lên ta nghe người ta nói, ông ấy có thể đã chết trong tay ông nội và bác cả của ta.

Không biết ngươi có từng nghe qua Thân thị nhất tộc không, họ sống bằng nghề săn yêu, rất nhiều người đều nói họ là những người đại thiện, nhưng ta cảm thấy... họ rất đáng sợ." Dừng một chút, nàng lại nói: "Không biết, phụ thân có ghét ta không?" 112.

Nàng từng cố gắng chắp vá lại quá trình yêu đương của người cha hồ yêu và mẹ mình, nhưng dù nhìn thế nào cũng giống như một trò lừa bịp.

Con gái của Thân thị lừa gạt đại yêu, lừa ông ấy đến nhà, sau đó họ cùng nhau giết ông ấy.

Giống như một câu chuyện kinh dị, và nàng chính là bằng chứng cho sự tồn tại của câu chuyện đó. "Ta đoán, ông ấy sẽ thích ngươi." A Triền nói chắc nịch, "Đúng rồi, lần này ngươi đi Tây Lăng có quay lại không?" "Chắc là có, tại sao lại hỏi vậy?" A Triền đặt đĩa trong lòng lên bàn thấp, lấy khăn ướt bên cạnh lau tay: "Ta đang nghĩ, dù sao gần đây cũng không có việc gì, nghe nói bên Tây Lăng có rất nhiều hương liệu mà Thượng Kinh không có, có lẽ ta cũng có thể đi Tây Lăng du ngoạn một phen, còn có thể mua chút hương liệu về." "Thật sao?" Thân Hồi Tuyết sững sờ, sau đó trong lòng dâng lên một niềm vui sướng, "Ngươi thật sự muốn đi sao, nhưng Tây Lăng rất xa." "Không

phải ngươi cũng muốn đi sao, nếu chúng ta đi cùng nhau có lẽ sẽ an toàn hơn nhiều, xa một chút cũng không sao." "Được." Thân Hồi Tuyết đã quyết định, nàng dù thế nào cũng phải để Trương Cảnh Hoài đồng ý đưa nàng đi, dù không phải vì mình, cũng là vì A Triền, đi cùng nàng ấy mới đủ an toàn.

A Triền nhìn gương mặt tươi cười của Thân Hồi Tuyết, thầm nghĩ, mình nên tự mình đi xem, nơi Lục thúc đã chết và người mà Lục thúc đã từng yêu.

Tổ mẫu con cháu đông đúc, bà không quan tâm đến Lục thúc, nhưng mình là cháu gái thì phải lo, dù sao mình cũng chỉ nhận một người chú như vậy.

Cứ thế chết một cách không rõ ràng, nàng phải biết được nguyên nhân cái chết của chú, thu dọn hài cốt cho chú.

Thân Hồi Tuyết ở lại chỗ A Triền đến tận chiều tối.

Lúc sắp đi, A Triền còn gói cho nàng một ít cháo gà do Trần Tuệ nấu.

Tiễn Thân Hồi Tuyết ra đến cửa, nàng ta vẫn nắm tay A Triền, bịn rịn nói: "Qua hai ngày nữa, đợi ta thuyết phục được Thế tử, sẽ lại đến tìm ngươi." "Được, nhớ đến trước Tết Trung thu nhé, còn có thể ăn bánh trung thu do chính tay Tuệ nương làm." "Biết rồi." Tiễn người lên xe ngựa, nhìn xe ngựa dần đi xa, A Triền xoay người, vạt váy màu hồng phấn xoay một vòng cung tuyệt đẹp, tựa như đóa hoa bung nở.

Nàng nhanh chân trở về tiệm, nói với Trần Tuệ: "Tuệ nương, chúng ta đi xa một chuyến nhé." "Đi đâu?" Trần Tuệ có chút hứng thú với đề nghị của nàng. "Tây Lăng.

Thế tử Lý Quốc công muốn đến Tây Lăng, Hồi Tuyết muốn đi cùng hắn, ta nghĩ, chúng ta dù sao cũng không có việc gì, hay là cũng đi

giải khuây một chút?" "Được thôi, ta cũng đã nhiều năm chưa rời khỏi Thượng Kinh rồi." Trần Tuệ không suy nghĩ nhiều liền đồng ý, "Nghe nói Tây Lăng giáp với Ưng Châu, sông Tế Thủy chảy qua hai nơi, đến Ưng Châu rồi đi thuyền, chắc sẽ nhanh chóng đến được Tây Lăng." "Tuệ nương, ngươi biết nhiều thật." A Triền tán thưởng từ tận đáy lòng. "Nếu ngày thường ngươi bớt đọc thoại bản, đọc thêm vài cuốn du ký, thì ngươi cũng biết nhiều thôi." Vì họ sống ngay cạnh hiệu sách, A Triền đặc biệt thích mua sách, hễ Từ lão bản nói có cuốn nào thú vị là nàng lại mua về xem.

Nàng rất thích thoại bản, cả ngày ôm không rời tay, còn du ký thì đọc vài trang đã có thể ngủ thiếp đi, người không biết còn tưởng trong sách giấu sâu gây buồn ngủ.

A Triền lắc đầu: "Trong một nhà chỉ cần có một người chăm đọc sách là đủ rồi, ta không cần phải cố gắng nữa, tiếc là thoại bản gần đây đều không hay." Nàng bắt đầu nhớ đến Nghiêm Thanh Thiên từng nổi danh một thời, ít nhất từng vụ án đều rất thú vị.

Có những người đúng là không thể nhắc đến.

Cách Trung thu còn hai ngày, trong chợ bỗng có tin đồn, Nghiêm đại nhân Nghiêm Thanh Thiên năm xưa đã nằm liệt giường nhiều ngày, qua đời trong phủ vào hai hôm trước.

Tiếng tăm quan trường của Nghiêm Lập Nho dù sao cũng không tệ, cũng thật sự đã giúp đỡ một số người, rất nhiều bá tánh nghe tin này, vào ngày ông ta đưa tang, đã chủ động lập lễ tế ven đường cho ông ta.

Những chuyện này A Triền đều nghe Từ lão bản nhà bên cạnh kể.

Sáng nay Từ lão bản cũng đi tiễn Nghiêm Lập Nho một đoạn, nghe ông nói, người đưa tang cho Nghiêm Lập Nho chỉ có hạ nhân trong Nghiêm gia, cũng không biết vì sao, bạn bè thân thích không một ai

đến, trông thật sự có chút thê lương.

Nói xong, ông còn cảm khái với A Triền, Nghiêm Lập Nho trước thì mất phu nhân, sau lại mất đứa con trai duy nhất, cuối cùng ngay cả bản thân ông ta cũng chết, nói không chừng Nghiêm đại nhân đã vô tình đụng phải tà ma nào đó.

A Triền thầm nghĩ, bọn họ nào phải vô tình đụng phải, bọn họ rõ ràng là biết rất rõ.

Nàng ngồi ở hiệu sách đến trưa, "tà ma" mà nhà họ Nghiêm đụng phải kia đến gọi A Triền về nhà ăn cơm.

Ra khỏi hiệu sách, A Triền mới nói với Trần Tuệ: "Từ lão bản nói Nghiêm Lập Nho chết rồi." Trần Tuệ thoáng vẻ kinh ngạc: "Chết rồi?" "Sao vậy, có gì không đúng à?" Phản ứng của nàng khiến A Triền có chút kỳ lạ. "Thời gian hắn chết sớm hơn ta dự đoán, ta tưởng hắn ít nhất còn có thể cầm cự được một tháng." "Chẳng lẽ là hắn cuối cùng không chịu nổi cơ thể mình thối rữa từng chút một, nên đã tự vẫn?" A Triền phỏng đoán.

Trần Tuệ lắc đầu: "Người như hắn, cho dù sống đến ngày cuối cùng, e là vẫn sẽ nghĩ cách nào đó để sống tiếp, chứ không phải lựa chọn cái chết." Nghiêm Lập Nho thực ra là một người khá kiên định, hắn đã chọn mục tiêu, dù là quỳ hay bò, hắn cũng sẽ tìm mọi cách để đạt được.

Tính mạng đối với hắn quan trọng như vậy, sao hắn nỡ từ bỏ? "Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?" Cùng một câu hỏi, Minh Vương cũng rất tò mò.

Mấy ngày nay Minh Vương đều không lên triều, ông nhàn rỗi không có việc gì liền vẽ tranh trong phủ.

Nghe có người gõ cửa, đầu cũng không ngẩng: "Vào đi." Cửa thư

phòng kẽo kẹt mở ra, người ngoài cửa mặc một bộ trường bào cổ tròn tay rộng màu xanh da trời, đầu đội ngọc quan, trông rất nho nhã.

Nhìn kỹ lại, xác nhận đây là con trai mình, chứ không phải bị ai đó giả mạo. "Đến khi nào vậy, sao không có ai thông báo một tiếng?" Minh Vương đặt bút xuống, thuận miệng hỏi. "Trèo tường vào, người trong phủ không biết." Bạch Hưu Mệnh vén vạt áo, ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn viết, "Nghiêm Lập Nho sáng nay đưa tang, phụ vương biết không?" Minh Vương ngồi lại ghế: "Nghe rồi, người chết thế nào?" "Hai ngày trước Trấn Bắc hầu ra khỏi phủ đến gặp Nghiêm Lập Nho, sau khi hắn đi, Nghiêm Lập Nho liền chết." Bạch Hưu Mệnh nói ngắn gọn, bất cứ ai cũng có thể nghe ra ý tứ sâu xa trong đó. "Xem ra, hai cha con nhà vợ này đã xảy ra xung đột?" Minh Vương hứng thú hỏi. "Nghiêm Lập Nho mấy ngày trước từng cố gắng liên lạc với Bạch Dịch Thần, tiếc là Bạch Dịch Thần không đi gặp hắn.

Hắn là hắn muốn dùng yêu tỳ trong tay để cầu Bạch Dịch Thần cứu mạng." Minh Vương khẽ thở dài: "Bệnh nặng thì vái tứ phương, nếu trực tiếp đưa yêu tỳ cho Trấn Bắc hầu, nói không chừng hắn còn có thể sống thêm vài ngày." Nghiêm Lập Nho muốn vượt qua Trấn Bắc hầu, trực tiếp tìm Tây Lăng Vương, có thể đoán được chuyện này liên quan đến Tây Lăng Vương, cũng xem như những năm làm quan của hắn không vô ích.

Tiếc là hắn không nhận ra giá trị của bản thân, người Tây Lăng Vương coi trọng là Trấn Bắc hầu Tứ cảnh.

Tây Lăng Vương muốn thông qua giao dịch này để trói chặt Trấn Bắc hầu vào thuyền của hắn, giao dịch này, hắn sẽ chỉ làm với Trấn Bắc hầu. "Người ta lúc sắp chết, luôn muốn đánh cược một phen." "Bây giờ yêu tỳ chắc đã rơi vào tay đệ đệ của ngươi rồi chứ?" Minh Vương hỏi. "Vâng, Bạch Dịch Thần dùng một viên Cửu Nguyên Đan để đổi lấy yêu tỳ từ tay Trấn Bắc hầu." Bạch Hưu Mệnh nhếch môi,

"Nghe nói Cửu Nguyên Đan xuất từ tay vị Yêu hoàng năm xưa, có thể giúp người đột phá Ngũ cảnh, trong tay yêu tộc cũng chỉ có vài viên, xem ra yêu tộc thật sự rất muốn có được yêu tỳ, bọn họ định phục quốc sao?" Minh Vương lắc đầu: "Muốn lập quốc khó khăn biết bao, yêu tộc khó thuần phục, năm xưa Yêu hoàng xuất thế, áp chế yêu tộc, dù vậy, hắn cũng không thể lập quốc." "Vậy sau này lập quốc thế nào?" Bạch Hưu Mệnh hứng thú hỏi. "Sau này à, hắn kết giao với một con hồ yêu ở Thanh Tự Sơn, con hồ yêu đó giúp hắn thu phục yêu tộc, cuối cùng thành lập yêu quốc, yêu tộc trên dưới mới tôn hắn làm hoàng đế." "Phụ vương làm sao biết được những chuyện nội tình này?" Minh Vương sẽ không nói dối, nhưng đoạn lịch sử liên quan đến hồ yêu này, chưa từng được ghi lại trong bất kỳ cuốn sách nào, kể cả sách của yêu tộc, Bạch Hưu Mệnh cũng từng đọc qua, cũng không có đoạn này. "Bởi vì… ta quen con hồ yêu đó." "Thì ra là vậy." Bạch Hưu Mệnh không hỏi thêm nữa.

Thấy con trai đột nhiên lạnh nhạt, Minh Vương bất đắc dĩ lắc đầu.

Ông không có nhiều địch ý với yêu tộc, cũng chưa bao giờ che giấu quá khứ giao du với yêu tộc của mình, ông đối địch với yêu tộc phần nhiều là vì vấn đề lập trường.

Nhưng địch ý của Bạch Hưu Mệnh đối với yêu tộc lại bắt nguồn từ trải nghiệm thời thơ ấu, đoạn quá khứ đó đối với hắn quá khắc cốt ghi tâm, vết sẹo để lại e là cả đời này cũng không lành được.

Tây Lăng Vương có lẽ chưa bao giờ để tâm đến trải nghiệm thời thơ ấu đó của Bạch Hưu Mệnh, nên bây giờ mới dám gọi hắn trở về.

Cũng có thể là cảm thấy, Bạch Hưu Mệnh hiện tại vẫn chưa đáng để hắn kiêng dè.

Có một số người, chính là thích tự cho mình là thông minh.

Minh Vương thu lại dòng suy nghĩ, thở dài: "Con đi chuyến này,

cũng không biết khi nào mới có thể trở về?" Đứa con trai chăm chỉ cần mẫn đi rồi, Thượng Kinh chỉ còn lại một Tần Hoành chỉ muốn lĩnh lương không làm việc, Minh Vương không khỏi càng thêm đau đầu.

Ông đã lớn tuổi thế này rồi, chẳng lẽ còn phải đến trấn giữ Minh Kính Ti?

Bạch Hưu Mệnh bình thản nói: "Mùa đông ở Tây Lăng ẩm lạnh, gió cũng lớn, con sẽ giải quyết xong mọi việc trước khi mùa đông đến." Nghe con trai nói vậy, Minh Vương cuối cùng cũng hài lòng: "Vậy thì đi sớm về sớm." "Biết rồi." Bạch Hưu Mệnh đứng dậy rời đi.

Một ngày trước Tết Trung thu, mấy ngày nay A Triền vẫn không gặp lại Thân Hồi Tuyết, còn tưởng nàng không thuyết phục được Thế tử Lý Quốc công, ai ngờ mới quá trưa, nàng đã ngồi xe ngựa đến tiệm. "Còn tưởng ngươi không đến nữa chứ." A Triền đón Thân Hồi Tuyết, đến gần thì thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, có vẻ hơi tiều tụy. "Ngươi bị bệnh à?" A Triền hỏi.

Thân Hồi Tuyết lắc đầu: "Không bị bệnh, chỉ là mấy ngày nay hơi mệt mỏi." Ngày thứ hai sau khi Trương Cảnh Hoài định thân, nàng đã tìm cớ gọi hắn về phủ, nàng dùng hết mọi thủ đoạn, cuối cùng cũng khiến hắn gật đầu.

Kết quả lúc nàng tiễn Trương Cảnh Hoài đi, vừa mở cửa liền đụng phải vị hôn thê mới định thân của hắn.

Hắn là có người trong Quốc công phủ muốn cho vị cô nương kia biết sự tồn tại của nàng, cố ý tiết lộ tin tức ra ngoài.

Thân Hồi Tuyết không muốn nhớ lại cảnh tượng lúc đó nữa, chỉ nhớ vị tiểu thư của Thị lang phủ kia không nói gì đã bỏ đi, Trương Cảnh Hoài đuổi theo, sau đó cũng không thấy tăm hơi.

Tin tức nhanh chóng truyền về Quốc công phủ, ngay hôm đó Quốc công phu nhân liền phái hai ma ma dạy dỗ đến, nói là muốn dạy nàng quy củ.

Mấy ngày nay nàng từ sáng đến tối bị hai ma ma kia răn dạy, căn bản không có thời gian ra ngoài.

Hôm nay là Trương Cảnh Hoài đến, nàng mới có thời gian thở dốc.

Thấy sự lo lắng trong mắt A Triền, Thân Hồi Tuyết ngược lại vỗ vỗ tay nàng: "Thật sự không sao, chỉ là gần đây Thế tử gia định thân, có vài người trong Quốc công phủ ngứa mắt ta, đợi rời khỏi Thượng Kinh là ổn thôi." A Triền nhếch môi, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Thân Hồi Tuyết nói với A Triền: "Ta đã nói với Thế tử rồi, ngày mốt giờ Thìn mạt xuất phát, lúc đó ta sẽ đến đón ngươi và Tuệ nương." "Được, vậy ta ở nhà chờ ngươi." Thân Hồi Tuyết nói xong, dường như lại nghĩ đến điều gì, vội nói: "Đúng rồi, Thế tử nói với ta, lần này hắn sẽ cùng về Tây Lăng với nhị công tử của Tây Lăng Vương phủ, nhưng Thế tử không quen thân với họ lắm, chắc trên đường cũng sẽ không có giao tiếp gì." A Triền nghe xong chỉ gật đầu tỏ vẻ đã biết, không để chuyện này trong lòng.

Thân Hồi Tuyết hôm nay dường như còn có việc, không thể ở lại chỗ A Triền lâu, nói xong chuyện, nàng xách theo bánh trung thu mới ra lò mà Trần Tuệ đã gói sẵn cho, vội vã rời đi.

Sau khi nàng đi, Trần Tuệ đứng bên cạnh A Triền khẽ nói: "Cuộc sống của nàng ấy ở Quốc công phủ dường như không tốt lắm." Những lời họ nói vừa rồi, Trần Tuệ cũng đều nghe thấy, chỉ là lo Thân Hồi Tuyết xấu hổ nên mới giả vờ không nghe. "Con người luôn giả tạo và tham lam, bọn họ ham muốn vẻ đẹp của yêu, nhưng lại cảm thấy thân phận của yêu không xứng với họ." A Triền xoay

người, "Những người như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ phải trả giá đắt cho sự ngạo mạn của mình." Trần Tuệ quay đầu nhìn A Triền, luôn cảm thấy, lời nàng nói không chỉ là về Thân Hồi Tuyết.

Một ngày trước khi khởi hành, A Triền và Trần Tuệ trở về phường Tranh Sùng Minh, gửi sinh vật duy nhất trong nhà, con ngựa kia, đến nhà Lâm Tuế.

Lâm Tuế nghe nói họ sắp đi Tây Lăng, cũng nảy sinh ý định đi cùng, tiếc là gần đây hắn đang ở giai đoạn tu luyện quan trọng, không thể rời khỏi Thượng Kinh, đành phải bất đắc dĩ từ bỏ.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, A Triền đã bị Trần Tuệ gọi dậy.

Lúc nàng đang rửa mặt ở hậu viện, Trần Tuệ đã dọn hành lý của hai người ra cửa, một bọc lớn khác đựng toàn đồ ăn.

Đầu giờ Thìn, hai chiếc xe ngựa mang huy hiệu của Quốc công phủ dừng lại bên ngoài tiệm.

Trần Tuệ đặt hành lý lên chiếc xe phía sau, hai người mới lên chiếc xe đầu tiên.

Chiếc xe ngựa này rất rộng rãi, ba người ngồi bên trong vẫn thấy rất thoải mái.

Thân Hồi Tuyết kéo A Triền ngồi bên chiếc bàn thấp, trên bàn đặt một đĩa bánh bao thịt.

Thấy A Triền nhìn sang, nàng cười nói: "Ta đoán ngươi chắc chắn chưa ăn sáng, trên đường thấy có một hàng bánh bao thịt bán rất ngon, nên mua mấy cái ăn thử." Ngoài xe, hai con tuấn mã kéo xe về phía cửa Tây.

Trong xe, hai người đang say sưa gặm bánh bao.

Mãi đến khi xe ngựa ra khỏi cổng thành, nghe thấy tiếng của phu xe bên ngoài, Thân Hồi Tuyết mới vén rèm cửa sổ thò đầu ra ngoài nhìn.

Trương Cảnh Hoài không biết đã đến từ lúc nào, hắn đang đứng cách đó không xa nói chuyện với một người khác đang cưỡi ngựa.

Nhìn rõ dung mạo người đó, trong mắt Thân Hồi Tuyết lóe lên một tia kinh sợ. "Sao vậy?" A Triền thấy sắc mặt nàng không đúng, không khỏi tò mò thò đầu ra ngoài nhìn.

Sau đó liền nhìn thấy Bạch Hưu Mệnh?

Bạch Hưu Mệnh nghiêng người đối diện với cửa sổ xe, một thân trường bào giao lĩnh tay hẹp màu đen, eo thắt đai lưng màu đỏ sẫm, dáng người hiên ngang.

Có lẽ ánh mắt của A Triền quá nóng bỏng, cuối cùng đã thu hút được ánh nhìn của đối phương.

Thấy Quý Thiền trong xe ngựa của gia quyến Trương Cảnh Hoài, thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn.

Thấy Bạch Hưu Mệnh nhìn qua, A Triền mặt mày vui mừng khôn xiết, còn vẫy tay với hắn, vô cùng nhiệt tình chào hỏi: "Bạch đại nhân, thật trùng hợp." Bạch Hưu Mệnh cưỡi ngựa đến bên xe, Thân Hồi Tuyết thấy vậy lặng lẽ dời đến vị trí xa cửa sổ nhất, nhường chỗ bên cửa sổ cho A Triền. "Bạch đại nhân, ngài đến tiễn Thế tử Lý Quốc công sao?" A Triền một tay vịn vào cửa sổ xe, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trên ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đầy vẻ tò mò. "Không phải." Hắn hỏi ngược lại, "Ngươi ở đây làm gì?" "Ta đi Tây Lăng nha." A Triền không hề giấu diếm, sau đó mắt sáng lên, "Ngài cũng đi Tây Lăng sao?" "Ừ." "Chúng ta thật có duyên." Ngay lúc hai người đang nói chuyện, mấy hộ vệ đi trước mở đường, theo sau là đoàn xe dài dằng dặc mười mấy chiếc ra khỏi thành.

Chương 90

Đoàn xe đó dừng lại trên một khoảng đất trống ngoài thành, cách họ không xa, vừa vặn trong tầm mắt của A Triền.

A Triền thấy đoàn xe dừng lại, từ trong chiếc xe ngựa xa hoa nhất bước ra một nam tử, từ chiếc xe phía sau lại bước xuống một nữ tử.

Nam tử mặc bạch bào, tay cầm quạt xương ngọc, ra dáng một công tử phong lưu.

Nàng vẫn còn nhớ người này, lúc đoàn xe của Tây Lăng vào Thượng Kinh, nàng tình cờ thấy được mặt nghiêng của người này bên đường, vì có chút giống Bạch Hưu Mệnh nên ấn tượng khá sâu.

Nhưng khi nhìn chính diện, hai người thực ra không giống nhau lắm.

A Triền nhìn trái nhìn phải, đưa ra phán đoán chính xác, mẹ của Bạch Hưu Mệnh, chắc chắn xinh đẹp hơn mẹ của người đệ đệ này rất nhiều.

Còn về nữ tử áo đỏ đi theo sau đệ đệ của Bạch Hưu Mệnh, vào ngày họ vào kinh, A Triền cũng đã thấy qua, lúc đó hai người dường như ngồi chung một xe. "Huynh trưởng." Bạch Dịch Thần đi đến gần, chắp tay hành lễ với Bạch Hưu Mệnh.

Nữ tử sau lưng hắn sau khi thấy Bạch Hưu Mệnh, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, khi Bạch Hưu Mệnh nhìn qua, nàng có phần e thẹn cúi đầu, khẽ gọi một tiếng: "Thế tử." Bạch Hưu Mệnh ngồi cao trên ngựa, cúi mắt nhìn hai người trước mặt, giọng điệu bình thản: "Có chuyện gì?" Bạch Dịch Thần dường như không để ý đến sự lạnh nhạt của hắn, nói với Bạch Hưu Mệnh: "Huynh trưởng, vị này là nữ tử của Thân thị, Thân Ánh Chúc." Sau đó hắn lại nghiêng người nói

với Thân Ánh Chúc: "Ánh Chúc, đây chính là huynh trưởng của ta, còn không mau đến hành lễ." Thân Ánh Chúc nghe lời tiến lên một bước: "Thân thị Ánh Chúc, bái kiến Thế tử." Thân Ánh Chúc… cùng họ với Hồi Tuyết, họ chắc là họ hàng.

A Triền quay đầu nhìn Thân Hồi Tuyết, nàng không có ý định chào hỏi người chị em cùng họ này, vẫn ngồi yên một bên.

Xem ra quan hệ của hai người rất tệ, A Triền nghĩ.

Bạch Hưu Mệnh chỉ liếc Thân Ánh Chúc một cái rồi dời mắt đi, không có ý định làm quen với đối phương.

Thấy hắn lạnh lùng như vậy, nụ cười trên môi Bạch Dịch Thần cứng lại, đành chủ động nói: "Huynh trưởng, Ánh Chúc một mình trong đoàn xe rất cô đơn, nghe nói Thế tử Lý Quốc công có mang theo nữ quyến đồng hành, họ lại là chị em cùng tộc, không biết Ánh Chúc có tiện đi cùng đoàn xe của huynh trưởng không?" Lúc này Trương Cảnh Hoài cũng đến, nghe được cuộc đối thoại của hai huynh đệ.

Hắn có chút ấn tượng với Thân Ánh Chúc, chỉ là trong đoàn có thêm một người, đối với hắn cũng không phải chuyện khó xử, nhưng… đối phương rõ ràng là nhắm vào Bạch Hưu Mệnh mà đến, hắn nhớ lại tin đồn nghe được trước đây, Tây Lăng Vương dường như đã tìm cho Bạch Hưu Mệnh một vị hôn thê, lẽ nào chính là người này?

Bạch Hưu Mệnh không lập tức trả lời, lại nghe Bạch Dịch Thần nói: "Huynh trưởng, đợi về đến Tây Lăng, huynh sẽ định thân với Ánh Chúc, lúc này cần gì phải né tránh như vậy." A Triền khẽ há miệng, Bạch Hưu Mệnh sắp định thân?

Lúc này Bạch Hưu Mệnh đột nhiên quay đầu nhìn qua, hắn hỏi A Triền: "Ngươi thấy ta có tiện không?" A Triền đột nhiên linh cảm chợt đến, người này… không phải là muốn lợi dụng mình để đuổi

người đi chứ?

Nàng nghiêng đầu, chớp mắt mấy cái, như đang hỏi hắn có phải ý mình hiểu là đúng không?

Bạch Hưu Mệnh nhếch môi, như đang xác nhận phỏng đoán của nàng.

Hai người không ai nói gì, nhưng màn trao đổi ánh mắt này trong mắt người khác, không khác gì đang đưa tình.

Thân Ánh Chúc thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia tức giận.

Mặc dù nàng không có ý với Bạch Hưu Mệnh, nhưng người này đã là phu quân tương lai của nàng, bây giờ lại dám trước mặt nàng mập mờ với nữ nhân khác như vậy, rõ ràng là không xem mệnh lệnh của Vương gia và mặt mũi của Thân gia họ vào đâu.

A Triền đảo mắt, trên mặt lộ ra vẻ khó xử: "Ta thấy, không tiện lắm." "Cô nương là ai, sao trước đây chưa từng nghe huynh trưởng nhắc đến?" Vốn dĩ Bạch Dịch Thần không để ý đến A Triền, lúc này lại nhìn nàng một cách sâu sắc, dường như muốn ghi nhớ dung mạo của nàng.

Hai ngày trước lúc gặp riêng Trấn Bắc hầu, đối phương dường như có nói, Bạch Hưu Mệnh đối với một nữ tử rất khác biệt, lẽ nào chính là nàng?

A Triền lại nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh, dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn, ta sắp bắt đầu nhắm vào tất cả mọi người ở đây rồi đấy!

Bạch Hưu Mệnh nhướng mày, dường như đang chờ nàng thể hiện. "Chắc là vì các người không thân thôi." A Triền ra vẻ hiển nhiên.

Bạch Dịch Thần lần đầu tiên bị một nữ tử nói lại như vậy, nụ cười trên môi cũng cứng lại vài phần.

Thân Ánh Chúc thấy A Triền vô lễ với Bạch Dịch Thần như vậy, trong mắt lóe lên vẻ không vui, nhưng vẫn ra vẻ giảng đạo lý với nàng: "Vị cô nương này, nhị công tử nói chuyện tử tế với cô, mà cô lại ăn nói xấc xược như vậy, có phải là hơi vô lễ rồi không?" Nghe thấy lời của Thân Ánh Chúc bên ngoài, Thân Hồi Tuyết có chút lo lắng nhìn về phía A Triền.

A Triền châm chọc nói: "Thân cô nương có phải ở chốn quê mùa quen rồi không, chưa biết đến quy củ của kinh thành, cho dù quan đến nhất phẩm, cũng không thể tùy tiện hỏi tên một cô nương, đó mới gọi là vô lễ." Nói xong nàng cố ý nhìn Bạch Dịch Thần từ trên xuống dưới, ánh mắt khinh thường rõ ràng: "Huống hồ, vị công tử này còn chẳng phải là quan nữa nhỉ?" "Ngươi hỗn xược!" Thân Ánh Chúc nhất thời không kìm được cơn giận, mặt mày phẫn nộ. "Lớn tiếng làm gì, đâu phải không nghe thấy, vừa nhìn đã biết Thân cô nương chưa được học quy củ." Bạch Dịch Thần trầm giọng nói: "Vị cô nương này, Thân cô nương là vị hôn thê mà phụ vương đã chọn cho huynh trưởng, mong cô nương nói năng khách khí một chút." "Tại sao ta phải khách khí, nàng ta có phải vị hôn thê của ta đâu.

Huống hồ, có phải vị hôn thê hay không, còn phải do Tây Lăng Vương đích thân nói, cho dù có nói, cũng phải được Bạch Hưu Mệnh đồng ý mới được, người không biết còn tưởng công tử chính là Tây Lăng Vương ấy chứ, thật là lắm chuyện." A Triền ngồi trên xe ngựa, cái miệng nhỏ nhắn phun cho hai người bên ngoài sắc mặt xanh mét.

Những người vây xem khác, đặc biệt là Trương Cảnh Hoài nhìn A Triền với ánh mắt có vài phần kinh ngạc.

Lần đầu tiên gặp vị Quý cô nương này là ở Hà viên.

Hắn chỉ cảm thấy cô nương này gan không nhỏ, thuận lợi thoát khỏi tay hổ yêu mà vẫn bình an vô sự, quả thật có chút bản lĩnh,

không trách Bạch Hưu Mệnh đối xử với nàng khác biệt.

Bây giờ mới phát hiện, vị cô nương này không chỉ gan lớn mà tính tình cũng không nhỏ. "Cô nương nói chuyện thật khó nghe, ta đến tìm Hồi Tuyết, ngươi chiếm xe ngựa của nó, lại còn ăn nói xấc xược với đường tỷ của nó như vậy, cũng không biết là ai không có quy củ." Thân Ánh Chúc cuối cùng cũng tìm được lý do thích hợp.

A Triền nhìn về phía Hồi Tuyết, Thân Hồi Tuyết không ngừng lắc đầu với nàng, nàng ta và Thân Ánh Chúc làm gì có tình chị em sâu đậm?

A Triền quay đầu lại, ánh mắt nhìn Thân Ánh Chúc đã mang theo vài phần địch ý.

Nếu Thân Ánh Chúc không nói câu "đường tỷ" này, có lẽ nàng còn không tức giận đến vậy.

Thân Ánh Chúc mà là đường tỷ của Hồi Tuyết kiểu gì, thật không biết xấu hổ! "Hồi Tuyết ở Thượng Kinh nhiều năm như vậy, sao không thấy ngươi viết cho nó một lá thư nào, bây giờ lại lấy nó ra làm cớ, bắt đầu chị em tình thâm rồi, tình cảm của Thân cô nương cũng rẻ mạt quá nhỉ." Thân Ánh Chúc cười lạnh: "Đây là chuyện nhà của Thân gia chúng ta, không cần ngươi bận tâm.

Ngược lại là cô nương, tuổi còn trẻ đã kiêu căng ngạo mạn như vậy, lại còn dây dưa không dứt với đàn ông, thật không biết xấu hổ!" A Triền đột nhiên đập vào lan can cửa sổ xe, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ tức giận: "Bạch Hưu Mệnh, mau cho người lôi nó đi cho ta, ta nhìn ngứa mắt." Bạch Hưu Mệnh nhìn về phía Trương Cảnh Hoài, Trương Cảnh Hoài hiểu ý, liền ra hiệu cho các hộ vệ bên cạnh.

Các hộ vệ đó lập tức tiến lên, dường như thật sự định lôi người đi. "Ngươi dám!" Thân Ánh Chúc có lẽ là lần đầu tiên chứng kiến hành vi vô liêm sỉ cãi nhau được nửa chừng đã muốn đá đối thủ ra

khỏi cuộc chơi như thế này.

A Triền hất cằm: "Ta đương nhiên dám, có một câu ngươi nói đúng rồi đấy, ta chính là kiêu căng ngạo mạn, trong đoàn xe này chỉ có thể có một người kiêu căng, đó chính là ta." Thấy hộ vệ tiến lên, Bạch Dịch Thần giơ tay che chở cho Thân Ánh Chúc, thầm hít một hơi, hắn coi như đã hiểu rõ, nữ nhân mà Bạch Hưu Mệnh mang theo không những không hiểu lễ nghĩa, không có giáo dưỡng, mà còn không hề biết giữ thể diện.

Đối phương có thể hoàn toàn không nói lý, nhưng Thân Ánh Chúc còn cần danh tiếng.

Hắn cũng không thể công khai trở mặt với Bạch Hưu Mệnh, bây giờ chỉ có thể đưa Thân Ánh Chúc quay về.

Nhưng rời đi một cách chật vật như vậy, thực sự không phù hợp với tính cách của Bạch Dịch Thần, trên mặt hắn lộ ra vài phần đau khổ, mở miệng nói: "Huynh trưởng, ta biết…" Lời hắn còn chưa nói xong, A Triền đột nhiên chui ra khỏi xe ngựa.

Nàng đứng trên xe, giang tay về phía Bạch Hưu Mệnh, giọng điệu vừa như mệnh lệnh, vừa như làm nũng: "Bạch Hưu Mệnh, ta muốn cưỡi ngựa." Sau đó Bạch Hưu Mệnh quay đầu ngựa đến bên cạnh A Triền, hơi nghiêng người, vươn tay ôm lấy eo nàng, bế người lên lưng ngựa, không thèm liếc nhìn Bạch Dịch Thần một cái, diễn giải hoàn hảo thế nào gọi là coi thường.

Vẫn là Trương Cảnh Hoài thấy sắc mặt Bạch Dịch Thần thực sự quá khó coi, cho đối phương một lối thoát: "Nhị công tử, chúng ta phải xuất phát rồi, ngài vẫn nên trở về đi." Bạch Dịch Thần nhìn sâu vào bóng lưng của Bạch Hưu Mệnh một cái, cũng không nghĩ đến chuyện chật vật hay không nữa, quay người bước nhanh về.

Thân Ánh Chúc thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

Đợi người đi rồi, Thân Hồi Tuyết đột nhiên thò đầu ra ngoài nhìn, trong mắt vẫn còn vương ý cười chưa tan.

Nàng thầm nghĩ, A Triền quả nhiên lợi hại, làm cho Thân Ánh Chúc nói không nên lời, thật hả giận.

Lúc nàng thu lại tầm mắt, mới thấy Trương Cảnh Hoài đang đứng bên cạnh nhìn mình.

Nàng tránh né ánh mắt của Trương Cảnh Hoài, lùi vào trong xe ngựa.

Trương Cảnh Hoài thấy nàng ra vẻ lười để ý đến mình, liền biết trong lòng nàng vẫn còn giận, dỗ dành nàng mấy ngày, chính là để cho Quý Thiền đi cùng nàng, bây giờ mục đích đã đạt được, ngay cả qua loa cũng không muốn.

Hắn cũng không giận, lần này quả thật là nàng đã chịu ấm ức. 113.

Phụ thân vẫn luôn muốn hắn sớm ngày thành thân sinh con, sớm đã không hài lòng với việc hắn nuôi Thân Hồi Tuyết.

Bây giờ thấy hắn cuối cùng cũng định thân, liền cho rằng hắn đã không còn để ý đến Thân Hồi Tuyết nữa, nhân lúc hắn không có ở đó liền phái ma ma dạy dỗ đến hành hạ nàng.

Nàng cũng cứng cỏi, không nói gì, quay lại chỉ giận dỗi với hắn.

Có lẽ, lần này đưa nàng rời khỏi Thượng Kinh cũng tốt, có thể tránh xa những thị phi ở Thượng Kinh.

Trương Cảnh Hoài thúc ngựa đến đầu đoàn xe, ra lệnh một tiếng: "Xuất phát." Đoàn xe xếp hàng ngay ngắn chậm rãi tiến lên, nhưng con ngựa của Bạch Hưu Mệnh lại không hề nhúc nhích.

A Triền nghi hoặc quay đầu hỏi hắn: "Sao vậy?" "Với cơ thể hiện tại của ngươi, cưỡi ngựa quá một canh giờ, ngày hôm sau sẽ không

xuống đất được." Bạch Hưu Mệnh không phải đang nói quá, mà là đã sớm chứng kiến cái thân thể yếu ớt của nàng. "Ta đương nhiên biết." A Triền hừ một tiếng, "Ta vừa mới chọc tức người ta đi, đương nhiên phải ra vẻ thêm một lúc nữa mới có thể khiến họ tin.

Đợi những kẻ ngứa mắt kia đi xa rồi, ngươi lại đưa ta trở về." Thái độ của nàng rất thản nhiên, vừa rồi sai khiến Bạch Hưu Mệnh rất thuận tay, bây giờ đã bắt đầu quen rồi.

Bạch Hưu Mệnh đặc biệt dễ nói chuyện: "Được." A Triền vươn tay sờ sờ cái đầu to của con ngựa đen: "Chạy mau." Con long huyết mã dưới thân như hiểu được lời nàng nói, bắt đầu chạy nước kiệu.

Rất nhanh, long huyết mã đã vượt qua Trương Cảnh Hoài ở đầu đoàn xe. 114.

Chạy được một đoạn đường, A Triền thấy đoàn xe đi theo xa xa ở phía sau mới hỏi Bạch Hưu Mệnh: "Bạch đại nhân, đệ đệ của ngài rõ ràng không có ý tốt với ngài, ngài đến Tây Lăng không mang theo thuộc hạ sao?" "Không có." A Triền ra vẻ lo lắng: "Vậy thì nguy hiểm quá, hôm nay ta vừa đắc tội với hắn, nếu hắn có ý đồ xấu với ta, mà ngài lại phân thân không kịp thì phải làm sao?" Hóa ra là lo lắng cho an nguy của chính mình.

Bạch Hưu Mệnh bật cười: "Ngươi cũng lo xa thật." "Người không lo xa ắt có buồn gần, hắn vừa nhìn đã biết là kẻ hẹp hòi, ta đây là lo trước tính sau." "Vậy thì đừng rời khỏi tầm mắt của ta." "Được thôi." A Triền im lặng. "Tại sao đột nhiên muốn đến Tây Lăng?" Bạch Hưu Mệnh đột nhiên hỏi. "Người ta nói đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, gần đây ta đọc một cuốn du ký, trên đó nói sông Tế Thủy chảy ngang qua Ưng Châu và Tây Lăng, phong cảnh hai bên bờ cực kỳ đẹp.

Vừa hay Hồi Tuyết muốn về quê, ta liền đi cùng nàng ấy." A Triền

rất hài lòng với lý do mình tìm ra, nghe có vẻ rất đáng tin.

Tiếc là người nàng đang đối mặt là Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh hừ cười một tiếng: "Lần trước ngươi nói, muốn đi xem kẻ đã hại ngươi, kết quả lấy đi hai mảnh móng tay của bà ta, ngươi đoán xem, lần này ta có tin lời ngươi không?" A Triền lập tức cứng đờ, liếc nhìn trái phải, thầm nghĩ bây giờ nhảy xuống ngựa chạy có còn kịp không?

Nàng bất an cựa quậy: "Ngài...

đều nghe thấy hết à?" "Nếu không ngươi nghĩ, ta sẽ để một hung thủ phạm tội giết người hàng loạt ở một mình với ngươi sao?" Lúc đó Điền bà tử chỉ cần có một chút hành động khác thường, cũng sẽ không thể sống sót bước ra khỏi căn phòng đó.

Nàng nhớ lại những gì mình đã nói ngày hôm đó, nghĩ đến việc mình đã nói những lời gay gắt với Điền bà tử, trong lòng A Triền không khỏi nảy sinh vài phần xấu hổ và tức giận: "Ngày đó ngài không vạch trần ta, sao hôm nay đột nhiên lại nhắc lại." "Để tránh có người đắc ý quên mình." "Ta đâu có, lần này ta nói đều là thật mà." A Triền lặp lại một lần nữa, nghi hoặc hỏi Bạch Hưu Mệnh, "Lần trước lúc Tiết thị đến Minh Kính Ti tố cáo, sao ngài không tố giác ta?" "Nếu Tiết thị chết rồi, bây giờ ngươi đã ở trong nhà giam của Minh Kính Ti rồi." Ngụ ý là, chỉ cần ra tay có chừng mực, người còn chưa chết, hắn sẽ thay nàng giữ bí mật này. "Bạch đại nhân." A Triền chớp chớp mắt, trong mắt tràn đầy cảm động. "Ừm?" "Ngài thật tốt… nhìn." Bạch Hưu Mệnh trong mắt đầy nghi hoặc, A Triền tận tình giải thích: "Không phải ngài bảo ta đổi từ khác để khen ngài sao, ta đổi rồi đó." Lúc Thân Ánh Chúc quay lại xe ngựa, cơ thể vẫn còn run rẩy vì tức giận.

Thân Ánh Tiêu thấy vẻ mặt của nàng, không khỏi thoáng qua một

tia nghi hoặc, hỏi: "Nhị công tử không phải bảo muội đi theo Bạch Hưu Mệnh sao, sao muội lại quay về rồi?" Thân Ánh Chúc hít sâu mấy hơi, nhưng không trả lời câu hỏi của huynh trưởng.

Cảnh tượng vừa rồi, nàng thực sự khó mà mở lời.

Thân Ánh Tiêu thấy vậy liền nhíu mày: "Muội lại giở tính khí trẻ con ra đấy à?

Lúc đi phụ thân đã dặn muội rất nhiều lần rồi, muội và Nhị công tử là hoàn toàn không thể.

Tên Bạch Hưu Mệnh kia tuy không có duyên với vương vị, nhưng cũng xem như là tài tuấn trẻ tuổi, có điểm nào không xứng với muội chứ?" "Ca!" Thân Ánh Chúc cuối cùng không nhịn được lên tiếng, "Bạch Hưu Mệnh căn bản không hề xem muội ra gì cả, vừa rồi hắn còn cho người làm nhục muội!" "Cái gì?" Thân Ánh Tiêu sững sờ, ngay sau đó sắc mặt trầm xuống, "Hắn đã làm gì?" "Hắn dẫn theo một nữ nhân đi cùng, hai người họ còn thân mật trước mặt muội, nữ nhân kia còn chế nhạo muội, Nhị công tử đã tận mắt chứng kiến." "Hay lắm, Bạch Hưu Mệnh quả là giỏi thật." Thân Ánh Tiêu nói với giọng âm u, "Năm xưa ở vương phủ Tây Lăng, hắn sống còn không bằng một con chó, nếu không phải phụ thân tha cho hắn một mạng, hắn đã chết từ lâu rồi.

Mới ở Thượng Kinh được mấy năm, hắn thật sự nghĩ mình là nhân vật gì rồi." Thân Ánh Chúc nhỏ hơn Thân Ánh Tiêu vài tuổi, đương nhiên không biết chuyện năm xưa, không khỏi kinh ngạc nói: "Ca, huynh nói thật sao?" Nàng ở kinh thành đã đặc biệt dò hỏi về Bạch Hưu Mệnh, người này là con nuôi của Minh Vương, có thể nói là phong quang vô hạn.

Không ngờ cũng có lúc chật vật đến thế. "Đương nhiên là thật." Thân Ánh Tiêu hừ lạnh một tiếng, "Chỉ là một tên Tam cảnh mà cũng

dám không xem người nhà họ Thân chúng ta ra gì, đúng là nên cho hắn một bài học, để hắn biết, người của Thân gia ta không phải là kẻ hắn có thể bắt nạt." Nghe huynh trưởng muốn ra mặt vì mình, trong lòng Thân Ánh Chúc rất vui, nhưng rất nhanh lại do dự nói: "Muội nghe người ta nói, hắn từng chém giết Hắc long Tứ cảnh, người khác đều nói hắn chỉ có Tam cảnh, huynh nói xem liệu hắn có che giấu thực lực không?" Thân Ánh Tiêu liếc muội muội một cái, chế nhạo: "Những lời đồn đó chẳng qua là Minh Kính Ti tạo thanh thế cho hắn, muội lại tin thật sao?

Nếu hắn có thể chém giết Hắc long Tứ cảnh, thì dưới Ngũ cảnh còn ai là đối thủ của hắn?

Hắn còn phải ở Minh Kính Ti làm một chức quan Tứ phẩm nhỏ nhoi sao?

Lần trước công tử gặp Trấn Bắc hầu, Trấn Bắc hầu đã tự mình nói, Bạch Hưu Mệnh chẳng qua là dựa vào trận pháp của Thượng Kinh mới miễn cưỡng có tư cách giao thủ với ông ta, thực lực thật sự chỉ có Tam cảnh." Thân Ánh Chúc do dự một lúc, vẫn lắc đầu nói: "Thôi bỏ đi, còn chưa biết Vương gia và Nhị công tử có sắp xếp gì khác với hắn không, chúng ta không nên tự ý hành động, nếu thật sự làm hắn bị thương, phá hỏng kế hoạch của Vương gia và Nhị công tử, thì đó lại là tội của chúng ta." Thân Ánh Tiêu nghe vậy hơi chần chừ: "Thôi được, vậy tạm tha cho hắn một lần." "Nhưng nữ nhân kia nhất định phải chết, muội muốn nó không thể sống sót đến Tây Lăng!" Trong mắt Thân Ánh Chúc tràn đầy sát ý. "Được, đều nghe theo muội." A Triển bị xóc nảy trên lưng ngựa gần một canh giờ, lúc được đưa về xe ngựa, chân đã hơi mềm nhũn.

Chương 91

Nhưng sự mới mẻ của chuyến đi chơi vẫn chưa qua, tinh thần vẫn còn có chút phấn chấn, nàng lại lôi bộ bài lá ra, mời Hồi Tuyết cùng chơi.

Thân Hồi Tuyết chưa bao giờ chơi bài lá với ai, Trần Tuệ ở bên cạnh dạy nàng một lúc, rất nhanh nàng đã quen tay.

Ba người ở trong xe chơi mãi đến chạng vạng, A Triền đã cảm thấy hơi đói, nhưng đoàn người phía trước vẫn chưa dừng lại.

Nàng đành phải ăn chút điểm tâm lót dạ, mãi đến giờ Tuất, đoàn người mới vào đến huyện thành.

Đoàn xe của họ dừng lại bên ngoài một khách sạn trong huyện thành, chưởng quỹ vội vã chạy ra đón.

Chưởng quỹ chỉ cần nhìn thấy hộ vệ đi đầu đoàn xe là biết người trong xe chắc chắn có lai lịch không tầm thường, không dám chậm trễ chút nào, vội bảo tiểu nhị sắp xếp xe ngựa và hành lý, rồi dẫn cả đoàn vào khách sạn.

Lúc A Triền được Thân Hồi Tuyết dìu xuống xe ngựa, thì thấy đoàn người của Tây Lăng cũng vừa lúc đuổi kịp từ phía sau.

Nhưng khách sạn này không còn đủ phòng cho mấy chục người, tối nay họ đành phải tìm nơi khác.

Nàng cũng chỉ tùy ý liếc nhìn về phía đoàn xe rồi dời mắt đi, nào ngờ trong chiếc xe ngựa đi ngang qua nàng lại mơ hồ truyền ra tiếng khóc.

A Triền nhìn về phía chiếc xe ngựa đó, trong lòng thầm đoán, chẳng lẽ là em trai của Bạch Hưu Mệnh cướp đoạt dân nữ?

Giây tiếp theo, nàng nghe thấy tiếng nói chuyện mơ hồ truyền ra từ trong xe.

Một phu nhân dịu dàng khuyên nhủ: "Cô nương, cô đã khóc cả một chặng đường rồi, khóc nữa ngày mai sẽ không nói được đâu." "Không nói được thì sao chứ, bây giờ cũng chẳng có ai quan tâm nữa rồi.

Mẹ đối với ta tàn nhẫn như vậy, sớm biết có ngày hôm nay, ta thà chết đi cho xong!" Giọng nói của cô gái trẻ phía sau quá đỗi quen thuộc, khiến A Triền sững sờ trong giây lát, ngay cả Hồi Tuyết gọi nàng cũng không nghe thấy. "A Triền, ngươi sao vậy?" Thân Hồi Tuyết thấy A Triền cứ nhìn chằm chằm vào một chiếc xe ngựa trong đoàn người Tây Lăng, có chút nghi hoặc hỏi. "Ta hình như nghe thấy giọng của người quen?" A Triền cũng có chút không chắc chắn, Tiết Huỳnh sao có thể ở đây được. "Đừng nghĩ nữa, ngươi không phải đói rồi sao, mau vào trong ăn cơm đi." "Được." A Triền theo Thân Hồi Tuyết vào khách sạn, tầng một của khách sạn bày mấy chiếc bàn, Trương Cảnh Hoài và Bạch Hưu Mệnh đang ngồi ở một chiếc bàn cạnh cửa sổ, thấy họ đi vào, Trương Cảnh Hoài vẫy vẫy tay.

Thân Hồi Tuyết nhíu mày, nói nhỏ với A Triền: "Có muốn đến bàn của Thế tử không, nếu ngươi không muốn thì…" "Không sao, chúng ta qua đó đi." A Triền không muốn làm khó Thân Hồi Tuyết, nàng không để tâm đến chuyện này, ăn mặc đi lại suốt chặng đường đều do người ta cung cấp, thế nào cũng nên nể mặt chủ nhà một chút.

Trần Tuệ không cần ăn cơm, nàng chào hai người một tiếng rồi về phòng tắm rửa trước.

A Triền và Thân Hồi Tuyết đi đến bên bàn ngồi xuống, tiểu nhị bước tới, mời họ gọi món.

Trương Cảnh Hoài khách khí nói với A Triền: "Quý cô nương có

muốn ăn gì không?" "Cho một con gà quay." A Triền không hề khách sáo.

Tiểu nhị áy náy nói: "Cô nương, quán nhỏ không có gà quay, nếu cô nương muốn ăn thịt gà, món gà hầm nấm của đầu bếp cũng không tệ, còn có chả gà, rất ngon miệng." "Vậy thì lấy hết." Trương Cảnh Hoài gọi thêm mấy món nữa rồi mới để tiểu nhị rời đi.

Đợi người đi rồi, hắn cười nói với A Triền: "Quý cô nương và Hồi Tuyết khẩu vị thật là giống nhau." A Triền cười mà không nói, thầm nghĩ chuyện của hồ ly chúng ta ngươi bớt quản đi.

Nàng rót một ly nước lọc, giơ lên với Trương Cảnh Hoài: "Vẫn phải cảm ơn Thế tử đã chiếu cố suốt chặng đường." "Quý cô nương khách sáo rồi." Trương Cảnh Hoài nâng chén trà cụng với nàng.

Đầu bếp của khách sạn lên món rất nhanh, A Triền chẳng mấy chốc đã cắm cúi ăn, không rảnh để ý đến người khác.

Đợi nàng ăn no được tám phần, ba người còn lại trên bàn đều đã đặt đũa xuống, không biết đã nhìn nàng bao lâu.

Thấy nàng ăn xong, Trương Cảnh Hoài mới đứng dậy, nói với A Triền và Bạch Hưu Mệnh: "Ta và Hồi Tuyết về phòng trước đây." Hai người họ đi rồi, Bạch Hưu Mệnh cũng định đứng dậy, lại bị A Triền túm lấy tay áo. "Sao vậy?" Bạch Hưu Mệnh quay đầu lại hỏi nàng.

A Triền ghé sát lại gần hắn, nhỏ giọng nói: "Bạch đại nhân giúp ta một việc được không?" "Giết người phóng hỏa thì không được." "Ta là dân lành, sao có thể làm chuyện thương thiên hại lý đó được." A Triền ra vẻ chính trực. "Việc gì?" "Vừa rồi trong đoàn người của Tây Lăng, ta nghe thấy giọng của Tiết Huỳnh, ngươi có thể cho người đi xác nhận giúp ta xem có phải ta nghe nhầm không?" Nàng vẫn cảm thấy mình không nghe nhầm, đó chính là giọng nói của Tiết Huỳnh. "Ngươi không biết sao?" "Biết gì cơ?" A Triền nghi hoặc. "Tấn

Dương hầu đã gả Tiết Huỳnh cho huynh trưởng của Thân Ánh Chúc, lần này Tiết Huỳnh đi theo họ về Tây Lăng, đến nơi sẽ thành hôn." A Triền tự cho là mình kiến thức rộng rãi, nhưng đây là lần đầu tiên bị kinh ngạc đến thế.

Mọi chuyện sao lại phát triển đến mức này, tại sao nàng không hề nghe được chút tin tức nào? "Tấn Dương hầu gả Tiết Huỳnh đến Tây Lăng?

Tiết Thị sao lại đồng ý chứ?" "Chuyện này phải hỏi ngươi rồi." "Ta?" A Triền không hiểu, "Có liên quan gì đến ta?" "Tiết Thị vì muốn giải trừ lời nguyền, đã đồng ý gả con gái cho Thân Ánh Tiêu, là nhờ ơn ngươi ban cho đấy." A Triền lập tức ngậm miệng lại, làm ra vẻ đau lòng tột độ: "Cốt nhục chia lìa, thật đúng là thảm cảnh nhân gian, hy vọng Tấn Dương hầu và phu nhân mọi chuyện đều tốt." Nàng còn không biết, sự trả thù nho nhỏ của mình lại có một diễn biến sau đó đặc sắc như vậy, số bạc mua chuộc Linh Mục đúng là quá đáng giá.

Tiếc là không được tận mắt chứng kiến cảnh Tiết Thị bán con gái, có chút tiếc nuối.

Bạch Hưu Mệnh thấy nụ cười nơi khóe miệng nàng sắp không kìm được nữa, đành bất lực lắc đầu: "Đi nghỉ ngơi đi." Ngày hôm sau, A Triền kể lại chuyện này cho Trần Tuệ và Thân Hồi Tuyết nghe.

Trần Tuệ nghe xong hỏi: "Tiết Thị vì mạng sống mà không từ thủ đoạn thì có thể hiểu được, vậy Thân Ánh Tiêu tại sao lại muốn cưới Tiết Huỳnh?" Chuyện này A Triền không có manh mối, hôm qua Bạch Hưu Mệnh cũng không nói.

Ngược lại Thân Hồi Tuyết suy tư một lúc rồi nhỏ giọng nói: "Ta có lẽ biết nguyên nhân." Thấy cả hai người đều quay đầu nhìn qua, nàng mới nói: "Ta nghe nói mấy năm trước, tộc Thân Thị vì săn giết quá nhiều yêu tộc nên bị đại yêu nguyền rủa, rất nhiều tộc nhân tuổi

còn trẻ đã chết yểu.

Trong tộc đã nghĩ ra rất nhiều cách để xua đuổi lời nguyền, nhưng đều thất bại.

Sau này, không biết ai đã nghĩ ra cách phân chia lời nguyền, chỉ cần tìm được nữ tử có mệnh số tương hợp với đệ tử bị trúng lời nguyền để thành hôn, là có thể chia sẻ lời nguyền cho đối phương." "Ý ngươi là Thân Ánh Tiêu muốn cưới Tiết Huỳnh, là để phân chia lời nguyền?" Thân Hồi Tuyết nói: "Chắc là vậy, nhưng ta và Thân Ánh Tiêu không thân quen, trước đây không biết hắn bị trúng lời nguyền.

Nhưng nếu hắn nhất quyết muốn cưới Tiết Huỳnh, thì chắc chỉ có lý do này thôi." "Tiếc là chúng ta đã rời khỏi Thượng Kinh, không thể chia sẻ tin tốt này với Tấn Dương hầu phu nhân rồi." Những ngày sau đó, A Triền vẫn luôn chú ý đến đoàn người của Tây Lăng.

Cuối cùng vào một buổi nghỉ trưa, nàng đã nhìn thấy Tiết Huỳnh.

Tiết Huỳnh gầy đi rất nhiều, hai má hóp cả vào.

Nàng đi bên cạnh Thân Ánh Chúc, lúc nói chuyện với đối phương, vô tình quay đầu lại thì nhìn thấy A Triền.

Vẻ kinh ngạc trên mặt nàng ta quá rõ ràng, Thân Ánh Chúc ở bên cạnh thấy vậy liền hỏi: "Nhìn ai thế?" "Quý Thiền." Hai chữ này Tiết Huỳnh nói ra nghiến răng nghiến lợi.

Nếu không phải Quý Thiền, mẹ sao có thể gả nàng đi xa như vậy?

Nàng vốn dĩ nên gả cho con cháu quan lại tiền đồ vô hạn, tệ nhất cũng là con thứ nhà quyền quý.

Giờ đây lại phải gả cho một người đàn ông xa lạ không quan không chức, chưa từng gặp mặt?

Dù Thân Ánh Tiêu có mạnh hơn nàng tưởng tượng một chút, cũng

không thể xua tan được hận ý trong lòng Tiết Huỳnh.

Cuộc đời của nàng, hoàn toàn bị Quý Thiền hủy hoại!

Thấy vẻ mặt phức tạp của Tiết Huỳnh, Thân Ánh Chúc hỏi: "Ngươi nhận ra nó à?" "Đương nhiên là nhận ra, nó và nhà ta có mối thù không đội trời chung." "Vậy sao…" Thân Ánh Chúc đột nhiên cười, một tay đặt lên vai Tiết Huỳnh, nhỏ giọng nói với nàng ta, "Nể tình ngươi sắp gả cho ca ta, ta tặng ngươi một món quà lớn." Tiết Huỳnh nhìn Thân Ánh Chúc. "Ta thay ngươi trừ khử nó, thế nào?" Tiết Huỳnh đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó trong mắt lóe lên vẻ vui mừng cuồng nhiệt: "Thật sao?" "Tất nhiên là thật." Trong mắt Thân Ánh Chúc lóe lên một tia mong đợi, đoàn xe sắp đến Ưng Châu rồi.

Rất nhanh thôi, nữ nhân chướng mắt này sẽ biến mất.

Hai ngày đầu khởi hành, A Triền tinh lực dồi dào, còn có tâm trạng ngắm cảnh ăn vặt, qua mười ngày sau, Trần Tuệ và Thân Hồi Tuyết vẫn không có gì khác thường, còn nàng thì như cà tím bị sương đánh.

Lúc đi đường, không chỉ dậy sớm nghỉ muộn, mà còn phải xóc nảy cả ngày.

Không phải nơi nào cũng có đường quan lộ, có những đoạn đường thực sự khó đi, ngồi trong xe ngựa bị xóc đến toàn thân đau nhức.

May mắn là sắp đến Ưng Châu rồi.

Hôm nay vừa qua giờ Mão, đoàn xe đã khởi hành.

Đoạn đường này khá bằng phẳng, A Triền nằm nghiêng trong xe ngựa, hiếm khi được ngủ một giấc bù thoải mái mà không bị làm phiền.

Đến khi nàng tỉnh lại, bên ngoài đã vang lên tiếng người ồn ào, Tuệ nương không ở trong xe, chỉ có Hồi Tuyết ngồi bên cạnh đang đọc cuốn truyện tranh nàng mang theo.

Thấy A Triền cựa quậy, Thân Hồi Tuyết cười nói: "Tỉnh rồi à?" "Sao xe lại dừng rồi?" A Triền ngáp một cái, vuốt lại mái tóc rối, lười biếng hỏi. "Đoàn xe đã vào thành Ưng Châu, hôm nay e là phải nghỉ lại ở đây, đợi thuyền đến đón." A Triền nghe vậy liền vén rèm cửa sổ xe lên, bên ngoài là khu phố sầm uất, ven đường có những người bán hàng rong đang rao bán, trên phố người đi lại tấp nập, thật náo nhiệt.

Họ còn chưa xuống xe, bỗng nghe thấy tiếng chiêng trống vang trời từ xa.

A Triền thò đầu ra nhìn về hướng có tiếng động, đợi một lúc lâu mới thấy một đội ngũ mấy trăm người đi về phía này.

Tám người đi đầu khiêng một bức tượng bảy màu khổng lồ, bức tượng nhìn từ xa giống hình rắn, đợi đến gần hơn A Triền mới xác nhận, đó là một con giao.

Bức tượng này trông sao lại có chút giống với bức tượng nhìn thấy ở nhà bà Điền hôm đó, nàng không khỏi nghĩ thầm.

Đợi những người khiêng tượng đi qua xe ngựa, những người đi theo sau khiêng tam sinh gồm heo, bò, dê chưa giết mổ, còn có các loại hoa quả tươi và điểm tâm.

A Triền nhỏ giọng nói với Thân Hồi Tuyết đang ghé sát vào: "Họ đang làm gì thế, Ưng Châu có phong tục gì à?" Thân Hồi Tuyết lắc đầu: "Ta trước đây chưa từng nghe ai nói cả." Trong lúc hai người đang nói chuyện nhỏ, lại thấy những người ở cuối đoàn diễu hành khiêng song song hai chiếc ghế rộng lớn màu đỏ, trên ghế một trái một phải ngồi hai đứa trẻ khoảng năm sáu tuổi.

A Triền nghe thấy hai đứa trẻ ngồi trên đó không ngừng hô vang: "Tế Giao Thần, trừ bách bệnh, bảo bình an." Đang định nhìn tiếp thì cửa sổ xe đã bị đám đông người dân Ưng Châu hiếu kỳ chen lấn che khuất.

Đến khi hai người xuống xe ngựa, chỉ còn thấy được những người đánh chiêng gõ trống ở cuối đoàn diễu hành.

Người dân dừng lại xem náo nhiệt xung quanh cũng đi theo đoàn người, rất nhanh, người đi bộ trên phố đã vãn đi nhiều.

A Triền nhanh mắt gọi một bà thím đi hơi chậm lại, dịu dàng hỏi: "Thím ơi, mọi người đang đi đâu vậy ạ?" Bà thím quay lại đánh giá A Triền và Thân Hồi Tuyết một lượt rồi mới hỏi: "Các cô là người nơi khác đến à?" "Vâng ạ, chúng cháu đi ngang qua đây, thấy một đoàn người khiêng tượng thần giao long đi qua." Bà thím dường như rất hài lòng với cách xưng hô của A Triền, lúc này mới giải thích cho nàng: "Chúng tôi đang đi tế Giao Thần." "Giao Thần?" Nhắc đến Giao Thần, bà thím lập tức tỏ vẻ thành kính: "Giao Thần là vị thần hộ mệnh của chúng tôi, chỉ cần năm nay cúng đủ lễ vật, năm sau khi ra sông Tế Thủy đánh cá sẽ được bình an vô sự." A Triền hiểu ra, tác dụng của vị Giao Thần này cũng trùng lặp với Long tộc. "Vậy những thứ mà đoàn người phía sau cầm đều là lễ vật sao?

Vừa rồi cháu còn thấy cả một con bò sống." A Triền ra vẻ kinh ngạc.

Bà thím lập tức cười đắc ý: "Đều là lễ vật cả.

Lễ vật dâng cho Giao Thần đương nhiên phải là thứ tốt nhất, phải là vật sống mới được." "Nhưng cháu còn thấy trong đoàn có cả hai đứa trẻ, chúng làm gì vậy ạ?" A Triền lại hỏi.

Bà thím ra vẻ đương nhiên: "Chúng đương nhiên cũng là lễ vật dâng cho Giao Thần rồi." Giọng A Triền trở nên âm u: "Giao Thần này, còn ăn thịt người sao?" Bà thím thấy đoàn người đã đi xa, vội vàng muốn đuổi theo, vội vã đáp một câu: "Ai da, cô không hiểu đâu, đây đều là chúng tôi tự nguyện dâng cho Giao Thần." A Triền thì lại biết, có một số yêu quái sơn dã thích nhận lễ vật của con người,

nhưng đa số đều biết chừng mực.

Khi bắt đầu nhận vật tế sống là người, thì chính là tự tìm đường chết rồi.

Dân chúng Ưng Châu dùng đồng nam đồng nữ để tế tự, chẳng lẽ không có ai quản sao?

Nàng đang nghĩ có nên đi hỏi Bạch Hưu Mệnh không, ngẩng đầu lên thì thấy Bạch Hưu Mệnh đang đứng ở cửa sổ lầu hai nhìn về hướng ngược lại.

A Triền cũng quay đầu nhìn qua, đột nhiên nghe thấy một trận vó ngựa.

Một đội Minh Kính Ti vệ cưỡi ngựa Long Huyết, mặc quan bào của Minh Kính Ti phi ngựa như bay đến, người dẫn đầu còn nhảy vọt lên không, mấy lần nhún người trên không trung rồi đáp thẳng xuống phía trước nhất của đoàn diễu hành tế thần.

Không biết người đó đã làm gì, bức tượng giao long khổng lồ bỗng nhiên vỡ tan tành.

Đoàn diễu hành tế thần trở nên hỗn loạn, những người dân vứt bỏ lễ vật trong tay, xông về phía Minh Kính Ti vệ, xem tình thế này, dường như muốn xé xác họ ra vậy.

Trong một trận ồn ào, A Triền nghe thấy có người gào thét: "Các người đập vỡ tượng Giao Thần, Giao Thần sẽ nổi giận đó." Sau đó nàng lại nghe thấy tiếng chửi "quan chó" liên tiếp, bên đường dường như còn có người ném đá và lá rau.

Dù nàng cảm thấy Minh Kính Ti vệ đôi khi rất vô lý, nhưng hôm nay bị mắng trong tình cảnh này, quả thực là oan uổng.

Thấy trên đường phố đã loạn lên, A Triền cùng Thân Hồi Tuyết vào khách sạn.

Vừa bước vào, nàng liền thấy một bức tượng giao long thu nhỏ sau quầy thu ngân.

Chưởng quỹ đứng sau quầy không chú ý đến hai người vừa vào, mà không ngừng thò đầu ra ngoài nhìn, miệng còn lẩm bẩm sao lại làm hỏng tượng Giao Thần, đúng là tạo nghiệt, vân vân.

Ban đầu tưởng chỉ có một số ít người cuồng tín vị Giao Thần kia, nhưng giờ ngay cả khách sạn cũng bày tượng giao long, xem ra số người tin vào Giao Thần ở thành Ưng Châu này không hề ít.

Bất ngờ gặp phải chuyện này, A Triền cũng không còn tâm trạng đi dạo thành Ưng Châu nữa, nàng nghỉ ngơi trong khách sạn nửa ngày, đến cuối giờ Dậu, đột nhiên nhận được tin, nói rằng thuyền đã đến bến, nhân lúc chưa có lệnh giới nghiêm, họ định lên thuyền ngay.

A Triền theo đoàn xe đến bến tàu, may mà khách sạn cách bến tàu không xa, đến nơi, nàng liền thấy bốn chiếc thuyền đang neo đậu trên mặt nước, và đoàn người của Tây Lăng đã đến trước.

Người bên Tây Lăng đã lên thuyền, hai chiếc thuyền còn lại dường như là dành cho họ.

Chương 92

Hộ vệ do Trương Cảnh Hoài mang đến cùng với thuyền phu phân chia hành lý lên hai chiếc thuyền, hắn dẫn theo hơn một nửa hộ vệ và Thân Hồi Tuyết lên chiếc thuyền đầu tiên.

A Triền không giành được Thân Hồi Tuyết, nhưng lại nhanh tay nhanh mắt nắm lấy tay Bạch Hưu Mệnh, kéo người lên thuyền của mình.

Bạch Hưu Mệnh cũng không hất tay nàng ra, rất chủ động bị kéo đi.

Đợi tất cả mọi người lên thuyền, chỉ nghe thuyền trưởng hô một tiếng "Nhổ neo!", chiếc thuyền dưới chân liền từ từ chuyển động.

Bốn chiếc thuyền lần lượt rời bến, sông Tế Thủy sâu thẳm rộng lớn, có thể cho mấy chiếc thuyền đi song song.

Chiếc thuyền A Triền ngồi đi hơi chậm một chút, nhưng nàng hoàn toàn không để ý.

Đây là lần đầu tiên nàng đi thuyền, nàng đứng trên boong, bắt chuyện với thuyền trưởng, hỏi khi nào mới đến Tây Lăng.

Thuyền trưởng cười nói: "Cô nương đừng vội, từ Ưng Châu đến Tây Lăng, đi đường thủy chỉ mất hai ngày.

Tối nay cô nương cứ nghỉ ngơi cho khỏe, sáng mai là có thể ngắm phong cảnh hai bên bờ, cảnh sắc này ở nơi khác không thấy được đâu." Nghĩ đến mấy ngày trước nàng còn nói với Tuệ nương về phong cảnh hai bên bờ sông Tế Thủy, giờ lại có thể tận mắt chứng kiến, trong lòng A Triền không khỏi dấy lên một niềm mong đợi.

Tuy trời đã hơi muộn, nhưng nàng hiện tại hoàn toàn không ngủ

được, liền đứng trên boong hóng gió sông, nhìn những dãy núi nhấp nhô xa xa chỉ còn lại hình bóng, và những chiếc đèn lồng treo cao trên mấy chiếc thuyền phía trước.

Tuy đã qua trung thu, nhưng nhiệt độ ở Ưng Châu cao hơn Thượng Kinh rất nhiều, chỉ đến đêm mới có chút se lạnh.

Gió trên boong thổi khiến người ta buồn ngủ, A Triền cuối cùng cũng cảm thấy buồn ngủ, định quay về khoang thuyền ngủ.

Đúng lúc này, chiếc thuyền của họ không biết va phải cái gì, đột nhiên rung lắc dữ dội.

A Triền bám chặt lan can, vừa mới đứng vững, mặt nước yên tĩnh bỗng cuộn lên những bọt nước khổng lồ, một vật thể to lớn từ dưới nước chui lên.

Vô số nước sông đổ xuống, nàng thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ đó là thứ gì, lan can trong tay đột nhiên vỡ nát, sau lưng nàng truyền đến một lực hút khổng lồ.

A Triền quơ tay mấy cái, tiếc là không nắm được gì, cả người rơi thẳng xuống nước.

Trước khi rơi xuống nước, nàng đột nhiên bị cuốn đi, cơ thể lùi lại với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt chỉ còn thấy được ánh đèn mờ ảo trên thuyền.

Thứ đó không kéo nàng xuống nước, xem ra nó tạm thời không muốn mình chết, nhưng cảm giác bị giam cầm này không hề dễ chịu, nước sông lạnh buốt làm ướt sũng toàn thân, trong hơi thở ngoài hơi nước ra chính là mùi tanh nồng nặc.

Là yêu vật trong sông Tế Thủy hay là… Hiện giờ A Triền có thể nghĩ đến, khả năng cao nhất chính là con giao long mà người dân thành Ưng Châu ban ngày tế tự, nhưng tại sao nó lại bắt mình?

Lúc thuyền bị tấn công, Bạch Hưu Mệnh đang nghỉ ngơi trong khoang liền xông ra.

Chỉ có điều vật thể dưới nước tấn công thuyền hành động còn nhanh hơn, chỉ phá hỏng một chỗ mạn thuyền rồi lập tức rút lui, tốc độ cực nhanh, ngay cả bóng dáng cũng không bị nhìn thấy.

Lúc này, hộ vệ trên thuyền và Trần Tuệ đều chạy ra, thấy trên boong không có ai, mặt Trần Tuệ thoáng qua vẻ kinh hãi, nhanh chóng nói với Bạch Hưu Mệnh: "Bạch đại nhân, A Triền vừa rồi ở trên boong." Sắc mặt Bạch Hưu Mệnh thay đổi, cách không đoạt lấy bội đao của một hộ vệ, thân hình lao về phía trước, đạp nước mà đi trên mặt sông, trong nháy mắt cũng biến mất.

Động tĩnh vừa rồi nhanh chóng kinh động đến ba chiếc thuyền còn lại, trên hai chiếc thuyền phía trước, Tiết Huỳnh đứng bên cạnh huynh muội nhà họ Thân, nghe Thân Ánh Chúc đắc ý hỏi nàng ta: "Thế nào, ca ta lợi hại không?" Tiết Huỳnh không ngừng gật đầu, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ.

Trước đây nàng còn cảm thấy Thân Ánh Tiêu thân thể quá yếu đuối, không bằng cả con cháu nhà võ tướng ở kinh thành, giờ đây ấn tượng về hắn lại thay đổi một trời một vực.

Hắn lại có thể điều khiển giao long dưới nước, đó chính là con giao long ban ngày được dân chúng Ưng Châu tôn thờ như thần minh!

Hơn nữa, hắn còn đang báo thù cho mình.

Nghĩ đến Quý Thiền sắp chết trong miệng giao long, trong lòng Tiết Huỳnh vô cùng hả hê.

Thân Ánh Tiêu đặt cốt địch xuống, quay đầu thấy thần sắc của Tiết Huỳnh, không khỏi mỉm cười, ôn tồn nói với nàng ta: "Được rồi, đêm đã khuya, ngươi nên đi nghỉ ngơi đi." Tiết Huỳnh gật đầu, lúc

xoay người đi vào khoang thuyền, không hiểu sao lại cảm thấy mặt hơi nóng.

Nàng nghĩ, gả cho Thân Ánh Tiêu, dường như cũng không phải là không thể chấp nhận.

Đợi người đi rồi, Thân Ánh Chúc cười nói: "Thế nào, ta đã nói rồi mà, loại tiểu thư khuê các không có kiến thức gì ở Thượng Kinh này, chỉ cần một chút thủ đoạn nhỏ là có thể dễ dàng thu phục." Thân Ánh Tiêu cất cốt địch đi, nhàn nhạt "Ừm" một tiếng. "Ca, huynh đã ra lệnh gì cho Giao long vương?" "Không phải muội nói không thể để nó chết dễ dàng sao, cứ để con giao long đó chơi đùa một chút, đợi chơi chán rồi thì ăn thịt, họ ngay cả xương cốt cũng không tìm thấy." "Tuy không thể tận mắt chứng kiến, nhưng Giao long vương chắc sẽ không làm muội thất vọng." Gương mặt Thân Ánh Chúc thoáng qua vẻ hài lòng.

Đồng thời lại có chút hâm mộ nói: "Bây giờ Giao long vương đã nghe lời huynh như vậy, đợi nó tiến giai rồi, cả sông Tế Thủy chẳng phải đều do đại ca huynh định đoạt sao?" "Còn cần chờ một thời gian nữa nó mới có thể tiến giai, tạm thời vẫn phải tránh né đám sâu bọ của Minh Kính Ti." Thân Ánh Tiêu chán ghét nói.

Thân Ánh Chúc nghe vậy cũng nhíu mày, không vui nói: "Đám người này không tìm được tung tích của Giao long vương, liền ra sức phá hoại mỗi lần tế tự của dân chúng trong thành dành cho nó, việc hấp thụ hương hỏa quá chậm, ngay cả tốc độ tăng tu vi cũng chậm đi rất nhiều." "Không sao, cứ để chúng kiêu ngạo mấy ngày." Nói xong, hắn liếc nhìn chiếc thuyền phía sau, nói: "Được rồi, đi nghỉ đi, những phiền phức này cứ để họ tự mình giải quyết." Trên chiếc thuyền của Trương Cảnh Hoài, sau khi biết thuyền phía sau bị tấn công, hắn liền ra lệnh cho thuyền trưởng quay đầu.

Nào ngờ thuyền trưởng kia thà bị hắn chém đầu cũng không chịu quay lại: "Đại nhân, không phải thảo dân không muốn quay đầu, động tĩnh vừa rồi, rõ ràng là Giao long vương nổi giận, nếu quay lại, mạng sống của cả thuyền chúng ta đều mất hết, xin đại nhân tha cho thảo dân!" Thuyền trưởng và các thuyền công quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu. "Không quay đầu cũng được, cập vào chiếc thuyền phía sau, đón người trên đó qua đây." "Cái này…" Thuyền trưởng trong lòng cũng không muốn, đó là chiếc thuyền bị Giao long vương tấn công, ai biết họ đến gần có chọc giận Giao long vương không.

Nhưng hắn ngẩng đầu lên liền bị ánh sáng lạnh lẽo của lưỡi đao chiếu vào mắt, trong lòng không khỏi run rẩy: "Được được, thảo dân sẽ đón người qua ngay." Rất nhanh hai chiếc thuyền đã cập sát vào nhau, ánh mắt Trương Cảnh Hoài lướt qua boong thuyền, ngoài Bạch Hưu Mệnh và Quý Thiền, những người khác đều ở đó.

Đợi Trần Tuệ qua, Thân Hồi Tuyết vội hỏi: "Tuệ nương, A Triền đâu, có phải nó xảy ra chuyện rồi không?" Trần Tuệ gật đầu: "Có thứ dưới nước tấn công thuyền của chúng ta, A Triền lúc đó vừa hay ở trên boong, nó bị thứ đó mang đi rồi, Bạch đại nhân đã đuổi theo." Gương mặt Thân Hồi Tuyết đầy lo lắng: "Sao lại đúng là A Triền chứ?" A Triền cũng muốn biết tại sao lại đúng là nàng, xung quanh tối đen như mực, chỉ có ánh trăng chiếu trên mặt nước, loáng thoáng có sóng nước gợn lên một vệt ánh trăng, giúp nàng phán đoán được lúc này vẫn còn ở trên mặt nước.

Thứ đó bắt lấy nàng không biết bao lâu, nàng bị ném vào một hang đá.

Đáy hang trải một lớp đá vụn dày đặc, cấn đến toàn thân nàng đau nhức.

Nàng chống người ngồi dậy, tay đột nhiên chạm phải một vật trơn

láng, quay đầu nhìn qua, lại phát hiện đó là một cái đầu lâu.

Lúc này nàng mới phát hiện, xung quanh hang đá, không chỉ có đá, mà còn có rất nhiều xương trắng.

Đúng lúc này, một tiếng ma sát chói tai vang lên, mùi tanh vừa ngửi thấy lại xuất hiện, A Triền cảnh giác ngẩng đầu, trên không hang đá, một cái đầu khổng lồ đầy vảy còn mọc một chiếc sừng đang đối diện với nàng.

Nàng nín thở, không dám nhúc nhích.

Rất nhanh, cái đầu khổng lồ đó biến mất, sau đó, một bóng người cao lớn trông giống người tiến vào hang đá.

A Triền nhìn qua, con giao long đã hóa thành hình người, nhưng cơ thể nó vẫn giữ lại khá nhiều dấu vết của giao long, vảy trên má, sừng trên trán, và tay chân vẫn còn hình dạng móng vuốt.

Trông giống như hóa hình thất bại, thế mà nó lại tự cảm thấy mình rất ổn.

Con giao long từng bước đi đến bên cạnh A Triền, con ngươi màu vàng nâu mang theo sự dò xét lạnh lùng: "Ngươi trông không giống những nữ tử nhân tộc khác, lúc bị ta bắt đến, chúng chỉ biết khóc, có người còn bị dọa chết." Nó cười nhạo: "Những bộ xương bên cạnh ngươi, chính là của chúng đấy." "Các hạ chính là Giao long vương trong truyền thuyết?" "Ồ, ngươi cũng thông minh đấy, lại có thể đoán ra thân phận của bản vương." "Đại vương anh vũ bất phàm, tự nhiên có thể nhận ra.

Chỉ là không biết, tiểu nữ tử đã đắc tội với đại vương ở đâu?" Giao long vương nheo mắt nhìn chằm chằm nàng một lúc rồi mới nói: "Ngươi sao lại biết là đã đắc tội với bản vương, bản vương thấy ngươi dung mạo không tệ, định cưới ngươi, ngươi thấy thế nào?"

"Đại vương nói đùa rồi, hôn nhân đại sự…" Nàng còn chưa nói xong, giao long đột nhiên đấm một quyền vào vách đá bên cạnh, lập tức xuất hiện một cái hố sâu. "Hôn nhân đại sự, tự nhiên là do đại vương làm chủ." A Triền lập tức đổi giọng, "Chỉ là dù sao cũng là thành hôn, dù không có phượng quan hà bí, ta và đại vương cũng phải bái đường trước chứ?" "Bái đường?

Nhân tộc các ngươi sao nhiều chuyện thế?" "Đại vương lợi hại như vậy, chẳng lẽ yêu cầu nhỏ nhoi này cũng không làm được sao?" "Được, cứ theo ý ngươi." Giao long nhếch miệng, để lộ ba hàng răng nhọn hoắt trong miệng.

Con ngươi vô cảm của nó nhìn chằm chằm A Triền, trong lòng lại nghĩ, cứ chơi với nó hai ngày, đợi nó buông lỏng cảnh giác tưởng rằng có thể sống sót rồi hãy ăn thịt nó, cũng coi như hoàn thành mệnh lệnh của công tử. "Vậy ta ở đây đợi đại vương." Giao long vương lại nhìn nàng một cái, đầu gối hơi khuỵu xuống, rồi nhảy ra khỏi hang đá.

Hòn đảo nhỏ này chỉ là nơi nó tạm trú, làm gì có đồ dùng để bái đường.

Nó nhìn quanh một vòng, đang định tìm một tảng đá lớn đẽo thành bàn, thì thấy một luồng đao quang chém thẳng về phía nó.

Giao long vương trong lòng khinh thường, không hề để ý đến đòn tấn công này, dùng thân thể đỡ cứng đòn này.

Vốn tưởng ngay cả vảy của mình cũng không cắt đứt được, nào ngờ đao quang lại chém thẳng vào thân thể nó, máu lập tức phun ra.

Giao long vương trong lòng kinh hãi, lập tức biến về nguyên hình, chui thẳng xuống sông Tế Thủy, thân thể mấy lần trồi lên lặn xuống, liền ẩn mình vào trong nước, ngay cả khí tức cũng che giấu đi.

Bạch Hưu Mệnh xách đao lên đảo, không đuổi theo con giao long

đã chạy mất, ánh mắt lướt qua hòn đảo không lớn, cuối cùng xác định một hướng, bước đi.

A Triền ngồi trong hang đá, toàn thân ướt sũng, nàng ôm lấy đầu gối, cố gắng làm cho mình ấm lên một chút.

Nàng vừa ngẩng đầu nhìn trời đêm, vừa nghĩ, câu nói mà loài người thường nói "lưu niên bất lợi" (năm xui tháng hạn), đặt lên người nàng thật là hợp.

Đúng lúc này, trên hang đá xuất hiện một bóng người.

A Triền thở phào nhẹ nhõm, giọng nói mang theo uất ức: "Bạch đại nhân, ta còn tưởng ngài không đến nữa chứ." Bạch Hưu Mệnh nhẹ nhàng đáp xuống hang đá, đưa tay về phía nàng.

A Triền đặt tay vào lòng bàn tay hắn, Bạch Hưu Mệnh nắm lấy tay nàng, khẽ kéo lên một cái, nàng liền mượn lực đứng dậy. "Có bị thương không?" Hắn cúi mắt nhìn A Triền. "Không có." A Triền đưa tay sờ sờ chóp mũi lạnh ngắt, dự cảm tối nay mình có thể lại bị ốm.

Bạch Hưu Mệnh "Ừm" một tiếng, không buông tay nàng ra, sau đó A Triền cảm thấy một luồng hơi ấm từ lòng bàn tay hắn truyền vào cơ thể mình.

Luồng hơi nóng đó nhanh chóng lan tỏa toàn thân, bộ quần áo vốn ướt sũng cũng được hong khô.

Nàng thầm nghĩ, Bạch Hưu Mệnh thật là hữu dụng a. "Con giao long kia đâu rồi?" A Triền hỏi. "Bị thương trốn rồi." "Trốn thoát khỏi tay ngươi?" Nàng không khỏi kinh ngạc, tu vi của con giao long đó tuyệt đối không cao hơn Bạch Hưu Mệnh, lại có thể để nó trốn thoát sao? "Ừm, thuật độn thủy của con giao long đó rất lợi hại, xuống nước rồi ta cũng rất khó đuổi kịp." Nếu không phải vậy, hắn cũng không đến mức bây giờ mới tìm được tới đây. "Thôi được, vậy chúng

ta tiếp theo đi đâu?" "Về thành Ưng Châu trước, chuyện khác ngày mai hãy nói." A Triền gật đầu, rất tự giác đưa hai tay về phía hắn.

Bạch Hưu Mệnh một tay bế nàng lên, để nàng ngồi trên cánh tay mình, A Triền kinh hô một tiếng, hai tay vòng qua cổ hắn.

Sau đó hắn nhẹ nhàng nhảy một cái, đưa A Triền ra khỏi hang đá.

Từ hòn đảo nhỏ đó đến thành Ưng Châu khoảng cách không quá xa, đương nhiên cũng có thể là do tốc độ của Bạch Hưu Mệnh nhanh, rất nhanh, nàng đã nhìn thấy cổng thành đóng chặt. "Bạch đại nhân, yêu bài của ngài chắc là có thể gọi mở cổng thành chứ?" A Triền không chắc chắn hỏi. "Không có yêu bài." "Hả?" A Triền nghi hoặc. "Vì bao che nghi phạm, nên bị đình chức rồi." "Nghi phạm nào?" Bạch Hưu Mệnh không nói, chỉ nhìn về phía nàng.

Ngón tay A Triền cong lại chỉ vào mình, không chắc chắn hỏi: "Ta sao?" "Không thì sao?" "Cấp trên của ngài thật không biết điều." A Triền vừa oán trách, khóe miệng lại lặng lẽ cong lên. "Ta bị đình chức, ngươi có vẻ rất vui?" "Đâu có, ta chỉ nghĩ… sau này ta có phải không cần gọi ngài là Bạch đại nhân nữa, có thể gọi thẳng tên ngài được không?" Bạch Hưu Mệnh quay sang nàng, con ngươi sâu thẳm mang theo một tia ý cười: "Tùy ngươi." "Bạch Hưu Mệnh, chúng ta đi lối kia, ngươi xem tên lính gác thành kia, chắc chắn đang ngủ gật." A Triền chỉ về một hướng. "Sau lệnh giới nghiêm tự ý xông vào cổng thành…" A Triền ngắt lời hắn, nói một cách đương nhiên: "Ngươi đã không còn là quan rồi, tại sao còn phải tuân thủ kỷ luật pháp luật?" Nàng vỗ vỗ vai Bạch Hưu Mệnh, thúc giục: "Ngươi nhanh lên, ta buồn ngủ rồi." Bạch Hưu Mệnh cong môi cười, từ hướng nàng chỉ tránh được lính gác thành rồi vào trong.

Lúc này các khách sạn trong thành đều đã đóng cửa, Bạch Hưu Mệnh đưa A Triền đến khách sạn họ ở ban ngày.

Chưởng quỹ nghe tiếng gõ cửa ra mở, thấy hai vị khách bên ngoài có chút quen mắt, giống như quý khách ban ngày, vội vàng mời người vào. "Hai vị quý khách có phải muốn trọ lại không?" Hắn cũng không dám hỏi nhiều, tại sao khách đã trả phòng lại quay lại. "Hai phòng thượng hạng, đun một thùng nước nóng đưa vào phòng của cô ấy." Bạch Hưu Mệnh vào quán rồi mới đặt A Triền xuống, dặn dò chưởng quỹ, sau đó ném một nén bạc qua.

Chưởng quỹ nhận bạc, trên mặt lập tức nở nụ cười: "Quý khách chờ một chút, sẽ cho nhà bếp đun nước ngay.

Hai vị mời đi theo tôi." Chưởng quỹ đưa hai người lên lầu, không lâu sau, nước nóng đã được đưa đến phòng A Triền.

A Triền ngâm mình trong bồn nước nóng, cảm thấy mùi tanh khó chịu dính trên người cuối cùng cũng được gột sạch.

Nàng nằm trên giường, nhất thời có chút khó ngủ.

Tuy trong lòng biết Bạch Hưu Mệnh chắc chắn sẽ đến tìm mình, nhưng cảm giác bất lực khi đối mặt với giao long vẫn luôn ám ảnh trong tâm trí nàng.

Nàng nghĩ, nếu mình vẫn là yêu thì tốt rồi, làm người thật phiền phức.

Nghĩ vậy, A Triền dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nàng ngủ không yên, nửa đêm nằm mơ, trong mơ cái đầu to lớn của giao long đối diện với nàng, nói muốn cưới nàng.

Chương 93

Người đánh kẻng gõ canh hai, đêm đã về khuya.

A Triền trong mơ bị con giao long không biết xấu hổ kia làm cho tức đến bảy lỗ phun khói, còn phòng của Bạch Hưu Mệnh bên cạnh đèn nến vẫn sáng.

Bỗng nhiên cửa sổ đang đóng chặt bị người từ bên ngoài mở ra, một bóng người lén lút chui vào từ cửa sổ.

Bạch Hưu Mệnh ngồi trên ghế thấy người đó vào, trên mặt lộ ra một tia ngạc nhiên, hỏi: "Sao ngươi lại đến đây?" Người đó quay lại, yêu bài treo bên hông loáng một cái, chính là yêu bài Trấn phủ sử mà A Triền đã nhắc đến trước đó.

Người này chính là Trấn phủ sử trấn giữ ở đây - Thẩm Chước, cũng là người đã dùng đao chém tượng Giao Thần ban ngày.

Thẩm Chước lớn tuổi hơn Bạch Hưu Mệnh, nhưng lại có một khuôn mặt trẻ con, trông như mới ngoài hai mươi.

Hắn đóng cửa sổ lại rồi mới quay người nói với Bạch Hưu Mệnh: "Ngươi tưởng ta muốn đến à, tối nay con giao long đó lại xuất hiện, ta đang tuần tra bên bờ sông, kết quả là thấy ngươi ôm một người lén lén lút lút vào thành." "Rồi sao nữa?" Thẩm Chước nheo mắt: "Ngươi có phải đã gặp con giao long đó không?" "Ừm, chém một đao bị nó chạy mất rồi." "Ngay cả ngươi cũng không đuổi kịp nó?" Gương mặt Thẩm Chước thoáng qua vẻ tức giận, vì con giao long mê hoặc lòng người kia, hắn buộc phải ở lại Ưng Châu hai tháng.

Con giao long đó không chỉ giảo hoạt, thuật độn thủy còn cực kỳ lợi hại, hắn đã nghĩ không ít cách, mỗi lần dụ được con giao long đó ra, nhưng cuối cùng đều không bắt được nó.

Ở lại Ưng Châu thêm hai tháng nữa, mặt mũi của hắn sẽ mất sạch.

Đúng lúc hai người đang nói chuyện, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Thẩm Chước mở to mắt, lật người nhảy ra khỏi cửa sổ, lúc này Bạch Hưu Mệnh mới lên tiếng hỏi: "Ai?" "Bạch Hưu Mệnh, ta có chuyện muốn nói với ngươi." Giọng của A Triền vang lên từ ngoài cửa. "Giờ này sao?" Bạch Hưu Mệnh không khỏi ngạc nhiên. "Ngươi nhanh lên." Người ngoài cửa ngáp một cái, bất mãn vì hắn lề mề.

Bạch Hưu Mệnh tiến lên mở cửa, A Triền đứng ngoài, tóc nàng đã xõa ra, tự mình tết một bím tóc qua loa thả trước ngực, miễn cưỡng xem như đã chỉnh trang dung nhan.

Hắn nghiêng người để A Triền vào phòng, đợi nàng ngồi xuống ghế rồi mới hỏi: "Có chuyện gì quan trọng mà phải nói lúc nửa đêm?

Sốt rồi à?" A Triền sờ trán, lắc đầu với hắn, chỉ hơi nóng một chút, không nghiêm trọng lắm. "Vậy muốn nói gì?" Ánh nến bập bùng chiếu vào mắt Bạch Hưu Mệnh, dường như cũng mang theo sự dịu dàng.

Lúc đối diện với hắn, A Triền thất thần một lúc, cuối cùng mới tìm lại được suy nghĩ. "Ta vừa rồi nằm mơ thấy con cóc ghẻ đó." Nhớ lại cảnh trong mơ, A Triền lại bắt đầu tức giận.

Bạch Hưu Mệnh không khỏi bật cười, nhận ra sự chán ghét của nàng đối với con giao long kia, đã hạ cấp nó thành cóc ghẻ rồi. "Rồi sao nữa?" Hắn hỏi. "Trước đó nó còn muốn bái đường với ta!

Bây giờ ta vừa nghĩ đến nó, là tức đến không ngủ được." "Vậy ngươi muốn thế nào?" "Không rút gân lột da nó, không thể nguôi được mối hận trong lòng ta." Nói xong, A Triền ghé sát lại gần hắn, giọng điệu đầy mê hoặc, "Bạch Hưu Mệnh, ngươi đã từng câu giao bao giờ

chưa?" Bạch Hưu Mệnh nhìn A Triền một lát rồi mới thong thả đáp: "Không có." "Ngươi có muốn thử không?" "...Ngươi muốn ta giúp ngươi giết con giao đó?" A Triền gật đầu lia lịa, đôi mắt sáng lấp lánh. "Nhưng tại sao ta phải giúp ngươi chứ?" "Sao có thể nói là giúp ta được, hành động này rõ ràng là giúp bá tánh Ưng Châu thoát khỏi bể khổ, vì dân trừ hại mà!" A Triền nghiêm nghị nói. "Ta nhớ không lâu trước đây ngươi mới nói, ta đã không còn là quan viên, không cần tuân thủ kỷ luật pháp luật, tự nhiên cũng không cần giúp đỡ bá tánh." Bạch Hưu Mệnh một câu nói chặn họng nàng.

Sao con người ta học thói xấu nhanh thế nhỉ?

A Triền khổ tâm khuyên nhủ: "Có thể giúp thì vẫn nên giúp một tay, ngươi chỉ bị đình chức thôi mà, biết đâu lúc nào đó lại được phục chức thì sao, đây đều là chính tích cả đấy." "Không sao, ta không quan tâm." Con đường vì nước vì dân này không thông, A Triền đành phải chuyển sang sách lược khác.

Nàng dịch ghế lại gần Bạch Hưu Mệnh, giọng nói mềm đi: "Vậy ngươi cứ coi như là giúp ta đi, cũng là gián tiếp giúp chính mình.

Con giao đó rõ ràng là nhắm vào ta, lần này không thành công, chắc chắn sẽ có lần sau.

Hơn nữa ngươi còn làm nó bị thương, nó nhất định sẽ ghi thù." "Nó có ghi thù hay không ta không biết, nhưng ngươi thì rất thù dai đấy." Ngủ nửa chừng cũng có thể bật dậy để mưu tính trừ khử đối phương, đúng là không lãng phí chút thời gian nào.

A Triền nhanh chóng ngắt lời hắn: "Ai da, đây không phải trọng điểm." "Được, ngươi nói tiếp đi." Bạch Hưu Mệnh kiên nhẫn nói. "Lần sau nếu nó lại đến tìm ta, với giao tình sâu đậm như vậy của chúng ta, lẽ nào ngươi lại trơ mắt nhìn ta bị bắt đi hay sao?" Bạch Hưu Mệnh đáy mắt nhuốm một tia ý cười: "Cho nên?" "Cho nên, thay

vì cả ngày đề phòng nó, chi bằng tiên hạ thủ vi cường." A Triền làm một động tác cắt cổ hung ác. "Nghe có vẻ rất có lý." "Phải không." Đôi mắt nàng lập tức sáng lên, một khắc sau liền nghe Bạch Hưu Mệnh đổi giọng: "Nhưng con người ta, bình sinh ghét nhất là làm từ thiện." A Triền giọng điệu đanh thép, chỉ hận không thể lập tức phát thệ: "Ta nhất định sẽ ghi nhớ ân tình tương trợ hôm nay, chỉ cần ngươi cần, bất cứ lúc nào cũng sẽ báo đáp hậu ân." "Thật chứ?" "Thật." "Nếu ngươi đã có thành ý như vậy, vậy ta đành miễn cưỡng giúp ngươi một lần." Thấy hắn cuối cùng cũng đồng ý, A Triền không khỏi nghĩ, Bạch Hưu Mệnh còn khó đối phó hơn con giao kia nhiều. "Con giao long đó xuống nước rồi thì khó tìm tung tích, lại có lòng cảnh giác cực mạnh, ngươi định làm thế nào để dụ nó ra?" Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng hỏi đến vấn đề hắn hứng thú nhất. "Chỉ cần làm ra được mồi nhử, những vấn đề khác đều không quan trọng." A Triền vẻ mặt tự tin.

Giỏi độn thủy thì dụ nó trên cạn, lòng cảnh giác mạnh thì có sao, chỉ cần nó thật sự là giao long, thì không thể chống lại khát vọng từ huyết mạch. "Giống như lần bắt Tuyết Châm Xà sao?" "Đúng vậy." "Được, nói cho ta biết những dược liệu ngươi cần, ta sẽ cho... ta sẽ đi chuẩn bị." Bạch Hưu Mệnh đồng ý rất nhanh. "Cần một vò máu rồng, ba cái đuôi huyền quy, phải là loại tươi." "Còn gì nữa không?" A Triền nghĩ một lúc: "Còn cần rêu mạn kim và mảnh vụn trứng rồng, chỉ vậy thôi." "Trước khi trời tối ngày mai, ta sẽ chuẩn bị xong mọi thứ." Thấy hắn không chút do dự nhận lời, A Triền lại nuốt những lời định nói vào bụng.

Nàng còn đang nghĩ, chi phí cho mồi nhử này hơi cao, nếu Bạch Hưu Mệnh cảm thấy khó xử, nàng còn có thể nghiên cứu lại công thức.

Xem ra, gia thế của hắn rất giàu có. "Còn yêu cầu nào khác

không?" Bạch Hưu Mệnh tiếp tục hỏi.

A Triền như nghĩ đến điều gì, vội nói: "À, phải tìm một nơi có ao nước, chặn trước các mạch nước, còn lại thì xem ngươi phát huy thế nào." Dù sao nàng cũng chỉ phụ trách thả mồi, việc cực khổ đều là của Bạch Hưu Mệnh. "Biết rồi." Sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, nghĩ đến chậm nhất là tối mai có thể xử lý con giao đáng ghét kia, tâm trạng A Triền rất tốt, cơn buồn ngủ cũng ập đến.

Nàng ngáp một cái, vẫy tay với Bạch Hưu Mệnh: "Buồn ngủ quá, ta về ngủ đây." Bạch Hưu Mệnh đứng dậy mở cửa phòng cho nàng, thấy nàng vào phòng bên cạnh rồi mới quay về phòng mình.

Vừa xoay người, Thẩm Chước vừa mới trốn đi đã quay lại. "Cô nương này là người thế nào của ngươi vậy?" Sự tò mò trong mắt hắn đã không thể che giấu được nữa.

Bạch Hưu Mệnh lại có thể thân thiết với một cô nương đến mức nửa đêm cho nàng vào phòng mình, thật là mới mẻ. "Không liên quan đến ngươi." Thẩm Chước "chậc" một tiếng, trong lòng nghĩ bụng lát nữa sẽ đem chuyện này đồn khắp Minh Kính Ti, để mọi người cùng đến xem náo nhiệt. "Được rồi, vậy ngươi nói cho ta biết, những lời nàng ta nói là thật hay giả?" Lý trí mách bảo hắn không thể nào, cô nương đó chỉ là một người bình thường, người bình thường từ đâu biết được loại công thức kỳ quái mà ngay cả Minh Kính Ti bọn họ cũng chưa từng nghe qua?

Còn nói có thể dùng để dụ giao long?

Nhưng Bạch Hưu Mệnh đã có thể kiên nhẫn nghe đối phương nói xong, hiển nhiên không chỉ vì quan hệ giữa hai người không tầm thường. "Công thức chưa từng thấy, không thể xác định." Bạch Hưu Mệnh đáp, "Nhưng mà... có thể thử." "Ngươi nói thật sao?" "Dược liệu ngươi đều đã nghe thấy rồi, sáng mai đưa qua đây." Bạch Hưu

Mệnh không cho hắn chút cơ hội từ chối nào. "Thôi được." Thẩm Chước hiện tại cũng không có cách nào tốt hơn để đối phó với con giao long đó, chỉ đành thử một phen.

Nhưng rất nhanh hắn liền cảm thấy có gì đó không đúng, đột nhiên ngẩng đầu: "Khoan đã, tại sao lại là ta xuất dược liệu?

Ngươi dỗ dành người ta để nàng cảm kích ngươi, kết quả đồ lại do ta bỏ ra?" "Vì dân trừ hại không phải là chức trách của ngươi sao, đây đều là chính tích của ngươi cả đấy." Thẩm Chước cạn lời: "Ngươi chỉ cần đổi hai từ thôi, ta cũng cảm thấy ngươi thật lòng rồi đó." Lại đem nguyên văn lời của cô nương kia dùng trên người mình.

Bạch Hưu Mệnh không hề cảm thấy ngại ngùng, còn nhắc nhở: "Nhớ tìm một cái ao nước theo yêu cầu của nàng, đừng quá xa thành Ưng Châu." "Còn gì nữa không?

Không có thì ta đi đây." "Tìm cho ta một thanh đao." Bạch Hưu Mệnh nói. "Biết rồi." "Cho người đưa hai bộ quần áo sạch qua đây." Thẩm Chước đã lười nói chuyện với hắn, hắn vẫy vẫy tay, thân ảnh chìm vào bóng tối, rất nhanh liền biến mất.

Ngày hôm sau, A Triền ngủ đến khi mặt trời lên cao ba sào mới tỉnh, kết quả vừa định ngồi dậy, cả người đã rã rời như thể bị tháo ra từng mảnh.

Nàng chán nản ngã lại xuống giường, bỗng nhiên cảm thấy lột da rút gân con giao đó vẫn chưa đủ, nếu có thể tìm đến mộ tổ nhà nó, nhất định phải đào cả nhà nó lên quất cho một trận!

Tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc" vang lên, A Triền xoay cổ, lười biếng hỏi: "Ai đó?" "Là ta." Ngoài cửa truyền đến giọng của Bạch Hưu Mệnh. "Một khắc nữa ngươi hẵng qua." Người ngoài cửa dường như cười một tiếng: "Quần áo mới có cần không?" "Cần." A Triền lập tức ngồi dậy từ trên giường, chạy nhanh đến cửa, mở hé một khe, người

nấp sau cửa, chỉ chìa một tay ra ngoài mò mẫm, "Quần áo đâu?" Bạch Hưu Mệnh nắm lấy bàn tay đang quơ loạn của nàng, đặt một chồng y phục lên tay nàng: "Thay đồ xong xuống lầu ăn cơm." "Biết rồi." Chẳng mấy chốc, A Triền đã thay xong y phục, sau khi rửa mặt thì xuống lầu.

Khách dùng bữa dưới lầu vẫn không nhiều, nàng liếc mắt liền thấy Bạch Hưu Mệnh đang ngồi bên cửa sổ, trên bàn trước mặt hắn đã bày sẵn cơm nước.

Ba đĩa thức ăn một bát canh, ngoài ra còn có một con gà quay.

Nhìn thấy gà quay, A Triền lập tức cảm thấy ánh nắng hôm nay cũng trở nên rực rỡ hơn.

Ăn cơm xong, đợi nàng buông đũa, Bạch Hưu Mệnh mới nói: "Dược liệu ngươi cần đều đã chuẩn bị xong rồi." "Nhanh vậy sao?" A Triền có chút kinh ngạc, tò mò hỏi, "Ngươi có kênh nào đặc biệt à?" Bạch Hưu Mệnh cười mà không nói: "Khi nào bắt đầu?" "Bây giờ cũng được, mồi nhử phải đến nơi mới làm được, bây giờ cần chuẩn bị trước một chút." Nàng theo Bạch Hưu Mệnh về phòng hắn, cửa vừa mở, liền ngửi thấy một mùi hương tanh ngọt, là mùi máu rồng.

Đối với đại đa số xà tộc, máu rồng có sức hấp dẫn phi thường, đối với giao long cũng vậy.

Dưới chiếc bàn sát tường, đặt một vò máu rồng đầy ắp, A Triền đưa ngón tay ra, nhúng một đốt ngón tay vào trong vò máu.

Nhiệt độ của máu rồng cao hơn nhiệt độ cơ thể người, lúc đầu sẽ cảm thấy nóng, lại vô cùng sền sệt, câu nói máu như dung nham chính là để chỉ máu rồng.

Kiểm tra máu rồng xong, A Triền hài lòng thu tay lại, lại đi kiểm tra các dược liệu còn lại.

Sau khi kiểm tra không có sai sót, nàng mới quay đầu nói với Bạch Hưu Mệnh: "Đồ đạc không có vấn đề gì, tiếp theo phải sấy khô đuôi huyền quy, nghiền nát, trộn với máu rồng." Đuôi huyền quy tươi muốn sấy khô nghiền nát không phải là chuyện một sớm một chiều, hiển nhiên việc này là chuyên môn để lại cho hắn.

Bạch Hưu Mệnh bất đắc dĩ, cầm một cái đuôi huyền quy lên, vận nội tức, rất nhanh trong phòng đã thoang thoảng mùi thịt thơm.

Vì phải khống chế lửa, tốc độ của Bạch Hưu Mệnh hơi chậm một chút, mất nửa khắc, cái đuôi huyền quy đó mới trở nên xương thịt giòn tan.

Sau đó, hắn xử lý nốt hai cái đuôi còn lại, nghiền chúng thành bột, rắc vào vò máu rồng.

Trong nháy mắt, máu rồng trong vò liền sủi lên những bọt khí.

A Triền đẩy một mảnh vỡ trứng rồng to bằng cái chậu rửa mặt cho Bạch Hưu Mệnh, nói với hắn: "Cái này cũng phải nghiền thành bột, đợi bọt khí tan hết rồi mới đổ vào." Bạch Hưu Mệnh làm theo lời nàng dặn, đổ bột trứng rồng vào vò, máu rồng trong vò trở nên sệt hơn, đồng thời tỏa ra một mùi hương kỳ dị, nhưng mùi hương này rất nhạt, cách mấy mét đã khó ngửi thấy. "Được rồi." A Triền nhìn vò bán thành phẩm này, hài lòng nói, "Đợi đến ao nước rồi cho rêu mạn kim vào, con giao đó ngửi thấy mùi, nhất định sẽ tới." Ngay sau đó, nàng ngẩng đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh: "Tiếp theo phải trông cậy vào ngươi rồi, ngươi lợi hại như vậy, nhất định sẽ không thua một con giao đâu nhỉ?" "Có gì nói thẳng, phép khích tướng với ta vô dụng." "Ồ, vậy lúc ra tay ngươi nhớ chém nó nát một chút." *** Hai người ở trong khách điếm đợi đến chạng vạng, Bạch Hưu Mệnh mới đưa A Triền rời khỏi thành Ưng Châu.

Nơi Thẩm Chước tìm được cách thành Ưng Châu không xa, ở một

ngọn núi vùng ngoại ô, gần đó không có thôn làng, trời còn chưa tối, trong núi tiếng côn trùng chim hót không dứt bên tai.

Đến bên bờ ao nước, A Triền lấy máu rồng ra, lại lấy ra túi vải đựng rêu mạn kim.

Túi vải trong đêm tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, A Triền mở túi vải, đổ hết rêu mạn kim bên trong vào.

Những sợi rêu tỏa ánh sáng lúc đầu chìm vào máu rồng không có phản ứng gì, đợi một lát, sau khi chúng hút no máu rồng, dần dần tụ lại với nhau, vo thành từng quả cầu màu máu, còn tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Trong đêm tối đen như mực thế này, trông lại càng nổi bật.

Nàng vớt từng quả cầu này ra ném vào ao nước, máu rồng tiếp xúc với nước ao lạnh buốt, một luồng hơi nước trắng xóa lan tỏa, mùi hương bị kìm nén đột nhiên bùng phát, lan ra bốn phía.

Ngay lúc A Triền thả mồi nhử vào ao nước, Giao Long Vương vốn đang trốn trong một hang động dưới đáy Tế Thủy dưỡng thương bỗng nhiên mở mắt.

Nó ngửi thấy một mùi hương vô cùng kỳ lạ, bản năng dường như đang thôi thúc nó, bảo nó mau chóng tìm đến nguồn gốc của mùi hương và nuốt chửng.

Đó nhất định là bảo vật có thể giúp huyết mạch của nó thăng cấp, nếu không khát vọng của cơ thể sẽ không mãnh liệt đến vậy!

Giao Long Vương không còn bận tâm đến vết thương chưa lành, từ Tế Thủy phóng vọt lên, bay về phía nguồn gốc của mùi hương.

Nơi nó đi qua, núi đá bị nghiền nát, cây cổ thụ ầm ầm đổ sập.

Động tĩnh lớn như vậy, làm cho chim chóc đang nghỉ đêm trong

núi đều bị kinh động bay đi.

Lúc này, A Triền ngồi trên một tảng đá rộng, cúi đầu là có thể thấy ao nước ở xa xa, mồi nhử thơm lừng trôi nổi trên ao theo sóng nước dập dềnh.

Lúc này một trận gió núi thổi qua, mang theo từng cơn gió lạnh, cùng với một luồng khí tanh quen thuộc.

Chương 94

A Triền ngẩng đầu nhìn về phía xa, tuy không thấy gì, nhưng nàng biết, con giao đó đã đến.

Nàng quay đầu, người đàn ông vẫn luôn đứng bên cạnh nàng không biết từ lúc nào đã biến mất.

Tốc độ của Giao Long Vương càng lúc càng nhanh, nó hung bạo đâm nát tất cả những chướng ngại vật cản đường.

Càng đến gần nguồn gốc mùi hương, cơ thể nó càng nóng ran, máu trong người như đang sôi sục.

Cuối cùng, nó dừng lại bên một bờ ao.

Trong ao nước hơi nước lãng đãng, những quả cầu trôi nổi trên mặt nước tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, mùi hương chính là từ chúng tỏa ra.

Giao Long Vương không rảnh suy nghĩ những thứ này từ đâu tới, thân thể to lớn của nó lặn xuống nước, há miệng không kịp chờ đợi, hút những quả cầu trong nước vào miệng. 115.

Mùi hương khiến nó gần như mất đi lý trí bùng nổ trong miệng, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, ý thức của Giao Long Vương một mảng trống rỗng.

Chỉ trong một thoáng này, một thanh đao men theo hộp sọ nó cắm vào, xuyên thẳng qua hàm dưới. "Gầm!" Cơn đau dữ dội khiến Giao Long Vương phát ra tiếng gầm trời, cơ thể nó quằn quại, chiếc đuôi dài đen nhánh quật mạnh lên trên, nhưng lại quật vào khoảng không.

Thanh đao dài cắm vào xương sọ của nó lại bị người ta rút ra, ánh đao lóe lên, lớp vảy cứng rắn mà nó hằng tự hào vỡ tan từng tấc, cho

đến khi da thịt nứt toác, vết đao sâu vào tận tủy. "Ti tiện chi bối, chỉ dám lén lút tấn công, có bản lĩnh thì ra đây, cùng bản vương đánh một trận đối mặt!" "Một con súc sinh cũng dám xưng vương." Giọng nói vang lên, thân ảnh của Bạch Hưu Mệnh xuất hiện giữa không trung.

Hắn lơ lửng đứng đó, thanh đao dài trong tay phát ra tiếng ong ong.

Thân thể Giao Long Vương đầu tiên là cứng đờ, sau đó há miệng toan cắn Bạch Hưu Mệnh, Bạch Hưu Mệnh vung đao chém tới, nó đã quằn mình, trực tiếp lặn xuống ao, lại định dùng thuật độn thủy để trốn thoát.

Nhưng rất nhanh, nó liền há miệng toan cắn Bạch Hưu Mệnh, thế nhưng mạch nước của ao này đã sớm bị Thẩm Chước dùng bí pháp của Minh Kính Ti phong tỏa, Giao Long Vương như con thú bị nhốt, đâm ngang đâm dọc trong ao một hồi lâu cũng không tìm được mạch nước.

Nó cuối cùng đầy bất cam chui ra khỏi ao, người kia, đang đứng phía trên ao nhìn xuống nó. "Nhân loại, chỉ cần ngươi tha cho ta, ta nguyện ý rời khỏi Tế Thủy, vĩnh viễn không quay lại." Bạch Hưu Mệnh lau thanh đao trên tay, thanh đao này rất tốt, không dính một giọt máu nào.

Thấy hắn không hề động lòng, Giao Long Vương gầm lên: "Nếu ngươi nhất định phải giết ta, ta cũng quyết không để ngươi yên, ta bây giờ có thể khiến Tế Thủy dâng ngược hai bờ, để tất cả mọi người cùng chết với ta." "Ngươi đúng là rất thông minh, nhưng ta ghét nhất là bị uy hiếp!" Thân ảnh của Bạch Hưu Mệnh chợt biến mất, trong mắt Giao Long Vương lóe lên vẻ hung ác, đang định vận nội đan, bỗng cảm thấy hộp sọ đau dữ dội, đau đến mức không thể suy nghĩ, lăn lộn trên mặt đất.

Trong cơn giãy giụa điên cuồng đó, Bạch Hưu Mệnh từ đỉnh đầu

nó nhảy xuống, nửa người hắn dính đầy máu giao, trong tay cầm một viên châu máu me.

Trên viên châu mơ hồ có ánh sáng lưu chuyển, hiển nhiên đó chính là nội đan của giao long.

Mất đi nội đan, con giao gầm thét ai oán, hướng về phía Bạch Hưu Mệnh liên tục cầu xin: "Cầu ngươi, cầu ngươi tha cho ta, ta không dám nữa, ta thật sự không dám nữa." Bạch Hưu Mệnh chỉ cúi mắt ngắm nghía nội đan trong tay, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: "Đêm qua, ai bảo ngươi đi bắt người?" "Không có ai." Bạch Hưu Mệnh cười khẩy, trường đao trong tay vung xuống, một đoạn đuôi giao bị chém đứt phăng. "Ta nói!

Là người của Thân gia, Thân Ánh Tiêu, chính nàng ta ra lệnh cho ta, bảo ta đi bắt người phụ nữ đó, hành hạ nàng ta đến chết." "Ngươi bị người Thân gia khống chế?" "Đúng vậy, bọn họ bảo ta ở Tế Thủy gây sóng gió, ép bá tánh hai bờ cúng bái ta, ta, ta không dám không đồng ý." "Nghe thấy rồi chứ?" Bạch Hưu Mệnh đột nhiên cao giọng nói.

Trong rừng vang lên tiếng sột soạt, mấy chục Minh Kính Ti vệ bao vây nơi này, Thẩm Chước sắc mặt âm trầm bước ra.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Bản quan đúng là đã xem thường Thân gia." Nghĩ đến hai tháng nay mình vì trừ giao mà bôn ba xuôi ngược, vốn tưởng chỉ là yêu thú tác oai tác quái, không ngờ sau lưng còn có người sai khiến, đây là coi hắn như khỉ mà đùa giỡn sao!

Con giao kia thấy bọn họ hứng thú với chuyện của Thân gia, tưởng như đã vớ được cọng rơm cứu mạng, vội nói: "Đại nhân, ta còn biết rất nhiều bí mật của Thân gia, cầu các ngài tha cho ta, ta sẽ nói cho các ngài biết tất cả!" Thẩm Chước không nói, chỉ nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh. "Ta không hứng thú với bí mật của bọn chúng." Nói

xong liền bóp nát nội đan trong tay.

Nội đan vỡ nát, Giao Long Vương thấy mất đi hy vọng cuối cùng, lòng như tro tàn.

Thân thể khổng lồ của nó nằm sõng soài trên đất, trong mắt chảy ra nước mắt, không động đậy.

Lúc này, trên núi truyền đến giọng nói thiếu kiên nhẫn của A Triền: "Bạch Hưu Mệnh, ngươi rốt cuộc đã chém xong chưa?" Nàng thầm nghĩ, lần sau giết yêu quyết không thể chọn buổi tối, đen thui, cái gì cũng không thấy, không có chút trải nghiệm nào cả.

Bạch Hưu Mệnh thân hình lóe lên hai lần, đưa A Triền từ trên núi xuống.

Chân vừa chạm đất, nàng liền thấy con giao to như ngọn núi nhỏ đang nằm trên đất lặng lẽ rơi lệ ở không xa, cùng với rất nhiều Minh Kính Ti vệ không nên xuất hiện ở đây.

Khi thấy A Triền, Giao Long Vương cuối cùng cũng biết vì sao hôm nay mình lại ra nông nỗi này, tuyệt đối không thể thoát khỏi liên quan đến người phụ nữ trước mắt.

Sớm biết hôm nay, đêm qua đã nên ăn tươi nuốt sống người phụ nữ này!

A Triền nhìn con giao long khổng lồ trước mắt, nhìn chiếc sừng độc của nó, đột nhiên nói: "Ngươi trông có vẻ, huyết mạch không thuần." Sừng của con giao này ngắn mà tù, khác rất nhiều so với những con giao mà nàng biết.

Giao Long Vương nhắm mắt lại, dường như không muốn nghe nàng nói.

A Triền đột nhiên nói: "Ngươi có huyết thống nhân tộc?" "Đương nhiên không có!" Giao Long Vương dứt khoát phủ nhận, lại không

biết phản ứng như vậy càng khiến người ta sinh nghi.

A Triền lại không dừng lại ở đó, tiếp tục nói: "Sau khi ngươi đưa ta về đảo, không biến lại thành hình người, ngược lại biến thành bộ dạng nửa người nửa yêu, lúc đó ta còn tưởng là thuật biến hóa của ngươi chưa đủ tinh thông, bây giờ xem ra, nói không chừng là vì ngươi đã quen với bộ dạng đó, ngươi sinh ra đã xấu như vậy sao?" "Ngươi câm miệng!" Giao Long Vương gầm lên.

Sau khi thành công chọc giận Giao Long Vương, nàng quay đầu hỏi Bạch Hưu Mệnh: "Hỏi ra chưa, là ai muốn hại ta?" "Thân Ánh Tiêu." "Thân Ánh Tiêu đó hẳn là không có bản lĩnh thu phục nó, cho nên nó bị Thân gia khống chế?" A Triền trong nháy mắt đã dém lại đầu mối. "Ừ." "Vậy còn chờ gì nữa, mau đi khám nhà đi!" Thẩm Chước khẽ ho một tiếng, lên tiếng nói: "Đa tạ cô nương đã vì bá tánh Ưng Châu trừ đi tai họa này, tiếp theo bản quan sẽ đưa nó về Minh Kính Ti, điều tra xem nó có thật sự bị gieo khế ước hay không, nếu như..." Lời hắn còn chưa nói xong, Bạch Hưu Mệnh đột nhiên kéo A Triền lùi nhanh về phía sau.

Thẩm Chước động tác chậm nửa nhịp, lúc hộp sọ con giao đó nổ tung, máu thịt văng tung tóe, toàn bộ đều rơi lên người hắn.

Hắn lau mặt, cảm thấy Bạch Hưu Mệnh khắc mình. "Bây giờ chẳng còn chứng cứ gì nữa rồi." Được đặt lại xuống đất, A Triền nhìn cảnh tượng hỗn loạn, trên mặt cũng không thấy thất vọng bao nhiêu. "Bản quan sẽ tiếp tục điều tra, nhất định sẽ cho cô nương một lời giải thích." Thẩm Chước giọng điệu nghiêm túc. "Vậy thì làm phiền đại nhân rồi." Mỉm cười tiễn Thẩm Chước đi chỉ huy Minh Kính Ti vệ thu dọn tàn cuộc, A Triền đột nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén. "Không phải ngươi nói ngươi bị đình chức rồi sao?

Bọn họ làm sao tìm đến đây được?" "Có lẽ là... tình cờ gặp?" A

Triền hừ một tiếng: "Sao ngươi không nói là tâm hữu linh tê đi!

Còn nói với ta không cần tuân thủ kỷ luật pháp luật, cũng không cần giúp đỡ bá tánh, lại vô cớ đem công lao lớn như vậy tặng cho người khác." Ánh mắt nàng xoay chuyển, đột nhiên nói: "Lẽ nào ngươi sợ chuyện ngươi giết giao long bị người ta biết?

Đột nhiên mất chức quan, bây giờ còn phải che giấu thực lực, Bạch đại nhân, ngươi định làm chuyện xấu gì vậy?" "Ngươi rất hứng thú?" Bạch Hưu Mệnh cười như không cười, không hề ngạc nhiên trước sự nhạy bén của nàng. "Ta mới không hứng thú.

Nhưng con người ta, từ trước đến nay không làm việc tốt vô cớ, ta giúp ngươi giữ bí mật lớn như vậy, có lợi ích gì không?" Phong thủy luân chuyển, bây giờ đến lượt Bạch Hưu Mệnh báo đáp hậu ân rồi. "Nếu ta nhớ không lầm, ta là vì giúp ngươi mới giết con giao đó?" Cằm nhỏ xinh của A Triền hơi nhếch lên, tỏ vẻ mình rất có lý: "Đây là hai chuyện khác nhau, hơn nữa ngươi chịu giúp ta rõ ràng là có mục đích khác!" Nàng nhất định là bị con giao đó làm cho hồ đồ rồi, tối qua lại không phát hiện ra điều không ổn, trực tiếp nhảy vào cái bẫy hắn đã đào sẵn.

Phì!

Tên lừa đảo. "Là ai nửa đêm canh ba đến tìm ta, dưới sự từ chối trăm bề của ta, vẫn cứ nhất quyết mời ta đi dụ giao?" A Triền không tình nguyện thừa nhận: "...Là ta." "Trước đó ta có từng ám chỉ với ngươi chuyện này không?" "...Không có." A Triền có cảm giác bất lực như đang ở công đường bị hỏi đến cứng họng.

Bạch Hưu Mệnh nói chậm lại, giọng nói trầm thấp chảy trong đêm tối, mang theo vài phần mê hoặc: "Việc ta làm, nhiều nhất chỉ có thể gọi là thuận nước đẩy thuyền, lẽ nào có người giúp dọn dẹp hậu quả không tốt sao?" Tiếc là A Triền không phải người dễ bị lừa gạt

như vậy, suy nghĩ bị dẫn đi lạc lại tự mình quay về. "Ngươi đừng có đánh trống lảng, là ai thuận nước đẩy thuyền mà còn không quên lấy ơn báo đáp?" A Triền liếc xéo hắn, "Bạch đại nhân đúng là biết chớp thời cơ, không lãng phí một chút cơ hội nào." "Được rồi, là lỗi của ta." Bạch Hưu Mệnh dứt khoát nhận lỗi, "Ta giúp ngươi báo thù, ngươi giúp ta giữ bí mật, coi như chúng ta huề nhau, thế nào?" A Triền hừ một tiếng: "Ai huề với ngươi, chúng ta lại không thân." Bạch Hưu Mệnh suýt nữa bị chọc cười: "Cách lúc ngươi nói chúng ta giao tình sâu đậm, còn chưa qua một ngày, bây giờ lại không thân rồi?" "Giao tình có sâu đậm hay không, phải tùy tình hình mà định.

Ta mới bị ngươi lừa, đang đau lòng đây, ta cảm thấy giao tình của chúng ta đã xuất hiện rạn nứt rồi." "Vậy ta... hôm nay ghi nhớ ân tình giữ bí mật của ngươi?

Ngày sau nếu cần đến ta, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta được không?" "Đập tay thề hẹn!" Giọng hắn vừa dứt, A Triền lập tức giơ tay lên, chỉ chờ câu này thôi.

Bạch Hưu Mệnh đành phải đập tay với nàng.

Bên kia, Thẩm Chước đang cố gắng rửa mặt và đầu ở bên ao, vừa quay lại đã thấy cảnh này, cảm thấy vô cùng cạn lời.

Cứ có cảm giác hai người này không hợp với cảnh tượng máu me thế này lắm.

Hắn vẩy vẩy nước trên tay, vận chuyển nội tức, trên đầu bốc lên một làn hơi nước, tóc rất nhanh liền khô.

Tuy trên người vẫn còn mùi tanh hôi khó ngửi, nhưng đã tốt hơn lúc nãy nhiều.

Hắn đứng dậy, thuộc hạ bên cạnh vội tiến lên báo cáo: "Đại nhân, thi thể giao đã được thu vào pháp khí trữ vật, xung quanh cũng đã xử

lý qua, phần đầu bị nổ tung chỉ thu thập được một phần xương vụn." "Để lại mấy người ở đây, đợi trời sáng lại tìm một lần nữa, nhất định không được để người hay dã thú nhặt được." Dã thú thì không nói, ăn vào khả năng lớn nhất là nổ tan xác mà chết, may mắn bị yêu hóa rồi giết đi là được.

Nhưng nếu người ăn phải, đó là một mạng người.

Vĩnh viễn không thể đánh giá cao sự cảnh giác của bá tánh, đối với nhiều người quanh năm không được ăn thịt cá, việc nhặt được miếng thịt trong núi có bình thường hay không chưa bao giờ nằm trong phạm vi cân nhắc của họ. "Vâng." Thuộc hạ của Thẩm Chước rất nhanh đã điểm bốn người ở lại đây canh gác, đợi trời sáng họ sẽ đến thay ca cho bốn người này.

Căn dặn thuộc hạ xong, Thẩm Chước đi về phía hai người, nói với họ: "Thi thể con giao đó đã thu dọn rồi, hai người còn muốn kiểm tra lại không?" A Triền vội lắc đầu, chê bẩn.

Bạch Hưu Mệnh lại hỏi: "Ngươi định xử lý cái xác này thế nào?" "Lát nữa ném ra ngoài cổng thành, để bá tánh thành Ưng Châu chiêm ngưỡng cho đã Giao Long Vương mà họ hằng mong nhớ.

Đợi họ xem xong rồi, lại cho phân giải." A Triền thầm nghĩ, không hổ là đồng liêu của Bạch Hưu Mệnh, mức độ xấu xa đều như nhau.

Nói xong, Thẩm Chước quay sang A Triền: "Vẫn chưa biết phương danh của cô nương?" "Ta tên Quý Thiền." "Quý cô nương, tại hạ Thẩm Chước, Trấn phủ sử Minh Kính Ti.

Lần này có thể trừ được con ác giao này, Quý cô nương đáng được công đầu, cô có thích bộ phận nào không, đến lúc đó đều sẽ cho người đưa đến cho cô." Giao tuy kém xa long tộc, nhưng xương, sừng, da đều là dược liệu cực tốt.

A Triền nghĩ một lúc rồi vẫn lắc đầu: "Đại nhân vẫn nên đổi thành thứ khác quy ra cho ta đi, nếu có máu của yêu thú tươi khác thì tốt nhất, cấp bậc không cần quá cao, nhị giai là được, những thứ trên xác giao thì thôi vậy." Nàng vốn định lấy chút máu giao cho Tuệ nương, dù sao cũng hiếm, nhưng con giao này là bán yêu, nàng nghĩ Tuệ nương hẳn sẽ không thích máu của bán nhân bán giao. "Không vấn đề." Thẩm Chước đồng ý rất nhanh, sau đó hỏi Bạch Hưu Mệnh, "Còn ngươi?" Chưa đợi đối phương trả lời, hắn đã tự mình nói: "Chức trách sở tại, ngươi đừng lấy làm gì." Bạch Hưu Mệnh ngay cả cơ hội lên tiếng cũng không có: "..." A Triền không nhịn được cười thành tiếng, lúc Bạch Hưu Mệnh nhìn qua, nàng lặng lẽ quay đi, bờ vai run lên một hồi lâu.

Đây có lẽ gọi là ác nhân tự có ác nhân trị.

Thẩm Chước lại nói: "Nếu không có chuyện gì khác, ta dẫn người đi đây?" Bạch Hưu Mệnh phun ra một chữ: "Cút." Thẩm Chước cũng không tức giận, vung tay: "Đi, về thành." Đợi Minh Kính Ti vệ đi gần hết, Bạch Hưu Mệnh đưa A Triền đi một con đường khác về thành Ưng Châu.

Đêm đen gió lớn lại không ai nhìn thấy, Bạch Hưu Mệnh không cố ý che giấu tu vi, chưa đến nửa khắc đã đưa nàng về đến thành.

A Triền không quen với tốc độ này lắm, sau khi vào phòng qua cửa sổ, lập tức nằm vật ra giường nghỉ ngơi, một lúc lâu sau mới hồi lại.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy bên ngoài truyền đến từng tràng tiếng la hét, còn có tiếng khóc lóc.

Nàng chạy đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ thò đầu ra ngoài nhìn.

Thành Ưng Châu vốn đang dần chìm vào bóng tối lúc này như đột nhiên bị đánh thức, nhiều nhà dân lại thắp nến lên, còn có nhiều người đi ra đường, A Triền còn thấy cả chưởng quỹ của khách điếm mình

đang ở cũng xách đèn lồng chạy ra ngoài.

Tiếng la hét vẫn chưa dứt, nàng lắng nghe một lúc, mới nghe ra người đó đang hô: "Giao Long Vương chết rồi, thi thể ở ngay ngoài thành." Con phố vốn nên vắng lặng lúc này tụ tập không ít người, những người khóc lóc kia cũng ở trong đó, có lẽ là không muốn tin tín ngưỡng cứ thế sụp đổ.

Nàng một tay chống cằm, nhìn những người bên dưới, bỗng nhiên có chút hiểu, tại sao có những con yêu lại đổ xô vào hương hỏa của nhân tộc, đây quả thực là một sức mạnh rất lớn, tiếc là đến nhanh đi cũng nhanh.

Tuy đã sớm biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn cảnh náo nhiệt bên dưới, A Triền lại nổi hứng đi xem náo nhiệt.

Nàng không do dự nhiều, liền chạy sang phòng bên cạnh gõ cửa Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh dường như vừa tắm xong, hắn đã thay một bộ trường bào tay rộng màu xanh nhạt, tóc không búi lên, mà dùng một dải lụa cùng màu buộc sau gáy. "Lại muốn làm gì?" "Đêm dài đằng đẵng... hay là chúng ta đi xem náo nhiệt đi?" Quả nhiên là câu trả lời nằm trong dự đoán. "Đi thôi." Lần này Bạch Hưu Mệnh rất chủ động, không cần nàng thuyết phục.

Chương 95

Hai người đi xuống lầu hai, phát hiện trong khách điếm có mấy vị khách cũng xuống, họ có lẽ bị làm ồn tỉnh giấc, sắc mặt đều không được tốt lắm.

Chưởng quỹ vừa nãy đã ra ngoài, chỉ có tiểu nhị đang an ủi khách.

Thấy A Triền và hắn đi xuống, tiểu nhị vội vàng tiến lên, chưa đợi họ nói gì đã giải thích: "Hai vị khách quan, hôm nay trong thành xảy ra chuyện lớn, có lẽ đã làm phiền khách quan nghỉ ngơi, đợi chưởng quỹ về rồi, nhất định sẽ tự mình đến xin lỗi hai vị." A Triền cười nói: "Tiểu nhị ca không cần như vậy, chúng ta thấy bên ngoài đang náo nhiệt, đang định đi xem." Tiểu nhị thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng không quên nhắc nhở: "Người bên ngoài có lẽ là nghe nói Giao Thần xảy ra chuyện, có một số người khó tránh khỏi quá khích, cô nương vẫn nên cẩn thận một chút." "Đa tạ tiểu nhị ca nhắc nhở." Trước khi ra khỏi khách điếm, A Triền lại nhìn bức tượng thần của Giao Long Vương đặt sau quầy, bỗng nhiên cảm thấy không đúng lắm.

Nàng lại gần nhìn kỹ một lúc, phát hiện bức tượng này và Giao Long Vương nàng từng gặp dường như có sự khác biệt rất lớn.

Nếu là để hấp thu hương hỏa, theo lý mà nói tượng thần càng giống càng tốt, người bình thường có thể cảm thấy na ná, nhưng với nhãn quang của nàng, đây rõ ràng là hai con giao khác nhau, bất kể là móng vuốt, thân hình hay hình dáng khuôn mặt đều không giống lắm.

Nàng suy nghĩ một lát, lại gọi tiểu nhị lại, hỏi: "Tiểu nhị ca, tượng thần mà khách điếm các ngươi thờ cúng sao lại không giống với cái ta từng thấy trước đây?" Tiểu nhị đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nói: "À, bức tượng thần này là do chưởng quỹ của chúng tôi bảy năm trước

thỉnh về, hiện nay trong thành đại bộ phận tín chúng đều đã thỉnh tượng thần mới, cũng có không ít người giống chưởng quỹ của chúng tôi, thích tượng thần cũ hơn.

Chưởng quỹ chúng tôi nói, từ khi thỉnh tượng thần về, việc kinh doanh của khách điếm cũng tốt hơn.

Ông ấy không nỡ đổi, nên vẫn giữ lại đây.

Nếu nhìn kỹ, thì có một số khác biệt, nhưng đều là Giao Thần cả." A Triền cảm ơn tiểu nhị xong, cùng Bạch Hưu Mệnh đi ra khỏi khách điếm.

Lúc này trên đường lại có người khiêng tượng thần ra, mà không chỉ một bức.

A Triền dựa vào ánh đèn lồng phân biệt kỹ mấy bức tượng thần này, phát hiện chỉ có một bức tượng giống với bức tượng trong khách điếm, ba bức tượng còn lại rõ ràng giống Giao Long Vương vừa bị giết hơn. "Bạch Hưu Mệnh, ngươi nhìn ra chưa?" A Triền kéo tay áo hắn, nói với hắn. "Ừ." "Xem ra Thân gia nuôi không chỉ một con giao." A Triền bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, mở miệng nói, "Ta nhớ ở Thượng Kinh, bức tượng thần trong nhà bà lão đã nguyền rủa ta dường như rất giống với bức tượng trong khách điếm." "Giống hệt." Bạch Hưu Mệnh rất khẳng định. "Cho nên con giao đó vẫn còn sống?

Dã tâm của Thân gia không nhỏ đâu." A Triền vẫn còn nhớ, bức tượng thần trong tay Điền bà tử khá thần dị, hiển nhiên, thực lực của con giao đứng sau bức tượng thần đó không thể xem thường.

Hai người chọn con đường ít người hơn để đi về phía cổng thành, A Triền bỗng nhiên cười nói: "Không biết Thẩm đại nhân có vui khi nghe tin này không?

Tiếc là không có chứng cứ." Tuy manh mối điều tra nhiều thêm

một, nhưng giao cũng nhiều thêm một con. "Rất nhanh sẽ có chứng cứ thôi." A Triền không hiểu rõ ý nghĩa của câu nói này của hắn, Giao Long Vương đã chết rồi, còn có thể tìm được chứng cứ ở đâu?

Đi thêm vài bước nữa, A Triền thấy mệt, chủ động đặt tay lên tay Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh liếc nàng một cái, lập tức lĩnh hội, hắn nắm lấy tay A Triền, tốc độ của hai người đột ngột tăng nhanh, người xung quanh đều biến thành ảo ảnh, trong nháy mắt đã đến cổng thành.

Cổng thành vốn nên đóng chặt lúc này lại mở toang, trên khoảng đất trống rộng lớn ngoài thành có rất nhiều người đứng vây quanh, binh lính giữ thành vây thành một vòng, ngăn những người dân đang chen lấn ở bên ngoài.

Càng đến gần, tiếng khóc lóc càng rõ ràng hơn, đồng thời, A Triền còn nghe thấy nhiều người đang cười.

Bạch Hưu Mệnh chiếm cho nàng một chỗ trống, A Triền vội vàng chui vào trước mặt hắn, vừa ngẩng mắt liền thấy thi thể giao không đầu lúc trước.

Trước đó còn không thấy sao, bây giờ một đám người đứng bên cạnh xác giao, lại làm cho cái xác này trông đặc biệt to lớn.

Thẩm Chước đứng bên cạnh xác giao, đối diện hắn còn có một người đàn ông trung niên thân hình béo phì, mặc quan bào, người đó không biết đang nói gì với Thẩm Chước, tuy không thấy rõ biểu cảm, nhưng động tác cơ thể cho thấy lúc này hắn không vui lắm.

A Triền đoán đúng, đối phương quả thực không vui lắm.

Người đó là tri châu Ưng Châu, khi Thẩm Chước còn chưa đến cổng thành, vị tri châu này đã ra đón trước.

Hắn tuyên bố có binh lính báo cáo, Giao Long Vương đột nhiên lên

bờ, trong lòng hắn lo lắng, nên dẫn người ra xem xét.

Lúc này, vị tri châu này vẫn đang hỏi Thẩm Chước: "Thẩm đại nhân, mấy ngày trước ngài còn bó tay với con giao long này, sao đột nhiên lại có thể chém giết nó được?

Chẳng lẽ có cao nhân giúp đỡ?" "Lưu tri châu rất hứng thú?" Ánh mắt Thẩm Chước nhìn vị tri châu này đã mang theo vài phần sát ý.

Tin tức cũng thật nhanh nhạy, giao long vừa chết, đã ra ngoài dò la tin tức.

E rằng người thực sự tò mò không phải là hắn, mà là một người nào đó trong thành Tây Lăng?

Thẩm Chước tuy đã sớm biết việc bá tánh thành Ưng Châu cúng tế Giao Long Vương rầm rộ chắc chắn có liên quan đến người trong quan phủ, nhưng trước đó không tìm được Giao Long Vương, hắn không tiện ra tay với quan lại của Ưng Châu, bây giờ xác giao đã bày ở đây, lại có người chủ động đưa mình đến cửa, vậy thì không thể trách hắn được.

Lưu tri châu dường như cảm nhận được nguy hiểm, cười khan nói: "Cũng không phải tò mò, chỉ là tiện miệng hỏi thôi, ha ha, tiện miệng hỏi thôi." "Lưu tri châu cho rằng, đao của bản quan không đủ sắc bén, không giết nổi một con giao tác loạn sao?" "Sao có thể, Thẩm đại nhân anh vũ bất phàm, bản quan chưa bao giờ dám nghi ngờ." "Lưu tri châu còn có vấn đề gì khác không?" "Không có." A Triển ở ngoài thành xem gần một canh giờ, quan lại trong thành Ưng Châu này có lẽ đều đã đến, đồng thời binh lính đến duy trì trật tự cũng ngày càng nhiều.

Rất nhiều bá tánh thấy Giao Thần đã chết, nhưng không thể chấp nhận, muốn cùng Giao Thần đồng sinh cộng tử đều bị đánh ngất mang đi, mục đích của họ có lẽ là nhà lao phủ nha, đợi đến ngày họ có thể

ra khỏi nhà lao, có lẽ cũng có thể nghĩ thông.

Còn có người cầm đao xông ra muốn báo thù cho Giao Thần, thì bị Minh Kính Ti vệ mang đi, tuy không biết nha môn Minh Kính Ti của thành Ưng Châu có Trấn ngục hay không, nhưng kết cục của họ chắc sẽ không tốt đẹp lắm.

Bá tánh đến xem xác giao qua lại, tiếng khóc cũng dần dần không còn nghe thấy nữa.

Tuy tín đồ cuồng nhiệt không ít, nhưng bá tánh thực tế cũng có rất nhiều, nếu Giao Thần mà họ gọi đã bị đại nhân của Minh Kính Ti chém giết rồi, họ tự nhiên cũng không cần ngày ngày cúng bái nữa, ngược lại có thể tiết kiệm không ít tiền bạc.

A Triền lại xem náo nhiệt một lúc nữa, trong thời gian đó Bạch Hưu Mệnh đã rời đi một lúc, đồng thời Thẩm Chước cũng biến mất, nghĩ đến hai người này chắc là đã bí mật trao đổi về chuyện con giao kia.

Đợi Bạch Hưu Mệnh quay lại, A Triền mới nói với hắn muốn về ngủ.

Thẩm Chước tiễn hai người rời đi, trên mặt mang theo vài phần âm trầm.

Nếu không phải Bạch Hưu Mệnh nhắc nhở, hắn đúng là không nghĩ đến, giao long còn không chỉ có một con, chỉ là không biết, những quan viên của Ưng Châu này rốt cuộc biết bao nhiêu nội tình?

Đêm đó, A Triền ngủ rất ngon, hoàn toàn không biết đêm nay thành Ưng Châu đã xảy ra bao nhiêu chuyện.

Đợi nàng tỉnh lại xuống lầu ăn cơm, mới nghe chưởng quỹ nói, tối qua đại nhân của Minh Kính Ti đã bắt không ít quan viên của Ưng Châu về, có người được thả về, có người thì ngay đêm đó đã bị khám

nhà.

A Triền nghe những vị khách xung quanh bàn tán xôn xao, có người nói Minh Kính Ti quyền thế quá lớn, vô pháp vô thiên, có người lại có ý kiến khác.

Thấy các vị khách sắp cãi nhau, chưởng quỹ vội vàng lên tiếng ngăn cản: "Các vị nếu tò mò, đợi ta nghe ngóng thêm chút tin tức, cũng không cần vội vàng kết luận như vậy." Tuy tỏ ra không thiên vị bên nào, nhưng chưởng quỹ này lại đứng về phía Thẩm Chước.

Xem ra chưởng quỹ đã thoát khỏi nỗi buồn mất đi sự che chở của Giao Thần rồi.

A Triền vốn còn muốn nghe thêm chút tin tức, tiếc là hôm nay nàng phải đi Tây Lăng rồi.

Hỏi thăm chưởng quỹ xong về thời gian xuất phát của thuyền đi lại giữa Ưng Châu và Tây Lăng, nàng đang định lên tìm Bạch Hưu Mệnh, thì thấy hắn từ trên lầu đi xuống.

A Triền tiến lên nói với hắn thời gian xuất phát, Bạch Hưu Mệnh không có ý kiến gì, hai người trả phòng, A Triền lại cùng hắn đi mua quần áo và đồ ăn vặt, thấy thời gian cũng gần đến, lúc này mới đi ra bến tàu.

Qua trưa, con thuyền A Triền ngồi cuối cùng cũng xuất phát.

Lần này không có Giao Long Vương gây rối, nàng cuối cùng cũng có thể yên tâm ngắm cảnh ven đường.

Nàng không biết rằng, sau khi thuyền của họ xuất phát được hai canh giờ, một con thuyền khác chở mấy chục Minh Kính Ti vệ cũng xuất phát từ thành Ưng Châu.

Thẩm Chước ngồi trong khoang thuyền, trong tay cầm lời cung thu được từ việc thẩm vấn Lưu tri châu và mấy vị quan viên khác đêm

qua, mấy năm nay, lục tục có người đưa tiền cho họ, bảo họ tuyên truyền về sự thần dị của giao long, và mặc cho bá tánh cúng bái.

Trong chuyện này, đương nhiên còn có bút tích của các quan viên khác, nhưng hắn cũng không thể một lần bắt hết quan lại của Ưng Châu, chuyện này vẫn nên để cho hoàng thượng lo lắng đi.

Trong lời cung của họ có nhắc đến một người tên Thân Chi Viễn, người này là em họ của gia chủ đương đại của Thân gia.

Lời cung này đúng là đã cho hắn một cái cớ không tồi, có thể trực tiếp đến Tây Lăng tra án rồi.

Đi thuyền hai ngày, A Triền thật sự buồn chán nên chạy lên boong tàu học câu cá với lão thuyền chài.

Lão thuyền chài cười ha hả đồng ý.

Hai người vừa câu cá vừa trò chuyện về quá khứ, vị lão thuyền chài lớn tuổi này kể cho A Triền nghe một số chuyện mưu sinh trên Tế Thủy ngày trước.

Cuối cùng, ông không nhịn được mà than thở: "Năm đó lúc cuộc sống không thể tiếp tục, mọi người đều cúng bái Thủy Thần, tiếc là vốn chẳng có Thủy Thần nào.

Sau này thật sự có một Giao Thần đến, cuộc sống chẳng khá hơn, mỗi lần ra khơi còn phải chuẩn bị tế phẩm cho Giao Thần, nếu Giao Thần không hài lòng thì đến mạng cũng không giữ được.

Một lão bạn già của ta chính là vì không cẩn thận chọc giận Giao Thần, thuyền nát người vong, thi thể cũng không tìm thấy, để lại mẹ góa con côi còn phải bồi thường thuyền cho chủ, đây chẳng phải là muốn lấy mạng người ta sao." "Nay Giao Thần không còn, sau này cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn thôi," A Triền nói.

Lại thấy lão thuyền chài lắc đầu, khổ não nói: "Giao Thần không

còn, nhưng vẫn còn những thứ khác.

Ưng Châu của chúng ta à, cũng không biết đã đắc tội với vị thần tiên nào, thỉnh thoảng lại có yêu quái tác loạn, thôn chúng ta dạo trước vừa gặp phải yêu họa, cả thôn già trẻ phải gom góp tiền bạc mới mời được liệp yêu sư đến." A Triền có chút ngạc nhiên: "Sao các người không đến Minh Kính Ti báo án?" Lão thuyền chài cũng rất bất đắc dĩ: "Những năm đầu cũng có báo án, nhưng đám yêu quái đó khó đối phó vô cùng, người của quan phủ vừa đến là chúng biến mất, đợi người đi rồi lại quay về, cứ lặp đi lặp lại giày vò người ta, yêu quái không bắt được, chúng ta ngược lại còn đắc tội với các vị đại nhân.

Sau này không biết nghe ai nói liệp yêu sư lợi hại, mọi người liền góp tiền mời liệp yêu sư, tuy đắt một chút nhưng cuối cùng cũng trừ được yêu quái, sau này mọi người cũng quen mời họ, coi như là bỏ tiền ra miễn tai họa." A Triền rất hứng thú hỏi: "Liệp yêu sư lợi hại như vậy đều mời từ đâu đến thế?" "Cô nương có biết Thân thị nhất tộc ở Tây Lăng không?

Chính là nhà họ đó, lần trước thôn chúng ta gặp yêu họa, còn là chính ta đến Tây Lăng mời người đấy, dinh thự nhà họ Thân đó chỉ nhỏ hơn Vương phủ một chút thôi, khí thế lắm." A Triền làm ra vẻ kinh ngạc: "Thật sao, đợi ta đến Tây Lăng phải đi xem cho kỹ mới được." Cuộc trò chuyện của hai người kết thúc khi A Triền câu được một con cá nhỏ dài bằng ngón tay.

Đó cũng là thu hoạch duy nhất của nàng trong một canh giờ, A Triền không khỏi nghĩ, nếu cá dưới nước cũng dễ cắn câu như con giao long kia thì tốt rồi.

Đến giờ cơm trưa, Bạch Hưu Mệnh nhìn nồi cá hầm trên bàn, hỏi A Triền: "Trong nồi này con cá nào là nàng câu được vậy?" Bàn tay cầm đũa của A Triền cứng đờ, sớm biết cá ở Tế Thủy không hợp tác

như vậy, lúc nãy nàng đã không khoác lác nói sẽ mời Bạch Hưu Mệnh ăn cá rồi.

Lão thuyền chài đang ăn cơm bên cạnh cười ha hả đáp lời: "Cá cô nương câu được còn chưa có thịt đâu, đợi hai năm nữa đi, công tử cứ tạm ăn cá của lão già ta câu vậy." Bạch Hưu Mệnh nhìn về phía A Triền, trêu chọc nói: "Ra là ta quá vội vàng rồi, nhưng muốn ăn một bữa cơm của nàng nấu thật không dễ dàng, lại phải đợi đến hai năm." A Triền kiên quyết không thừa nhận là vấn đề của mình, lập tức đổ tội cho thủ phạm: "Đều tại cá ở Tế Thủy không biết điều!" Cá: Ọc ọc ọc?

Đầu giờ Mùi, thuyền cuối cùng cũng đến bến tàu của phủ Tây Lăng, lão thuyền chài đứng ở đầu thuyền, lớn tiếng gọi hành khách xuống thuyền.

A Triền đi sau lưng Bạch Hưu Mệnh, thấy chàng đột nhiên dừng lại, không khỏi tò mò ló đầu ra ngoài nhìn: "Sao vậy?" Ngay sau đó, nàng liền thấy ở cách đó không xa, một đội hộ vệ mặc giáp đen đang đứng im lặng, cùng với người đàn ông trung niên mặc mãng bào màu tím, toàn thân toát lên vẻ quý khí được đám hộ vệ giáp đen vây quanh.

Người đó tuổi tác trông có vẻ hơi lớn một chút, nhưng thân hình vẫn thẳng tắp. 116.

Trên mặt không hề có cảm xúc gì, tỏ ra vô cùng lạnh nhạt, nhìn qua đã biết là người không dễ đối phó.

Sau khi người này xuất hiện, bến tàu vốn ồn ào gần như lập tức yên tĩnh lại.

Có bá tánh nhận ra thân phận của ông ta, lập tức quỳ xuống dập đầu: "Thảo dân bái kiến Tây Lăng Vương." Những người khác cũng theo đó quỳ xuống, tiếng hô bái kiến Vương gia vang lên không ngớt.

A Triển nghiêng đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh, chàng rũ mắt, thần sắc lãnh đạm.

Hai cha con này tuy trông không giống nhau lắm, nhưng một vài biểu cảm quả thực giống nhau đến kỳ lạ.

Đợi bá tánh xung quanh yên tĩnh lại, Tây Lăng Vương mới nhàn nhạt lên tiếng: "Đứng dậy cả đi, không cần đa lễ." Sau đó ông ta nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh: "Sao, muốn bản vương đích thân mời ngươi xuống thuyền à?" Bạch Hưu Mệnh chỉ lạnh lùng liếc đối phương một cái, cất bước đi qua, đến trước mặt Tây Lăng Vương mới mở miệng nói: "Bái kiến Tây Lăng Vương." Trên mặt Tây Lăng Vương thoáng qua một tia tức giận: "Chẳng qua rời nhà mười mấy năm, đến một tiếng 'phụ vương' cũng không chịu gọi sao?" "Ta nhớ năm đó Tây Lăng Vương đã nói, muốn đoạn tuyệt quan hệ phụ tử với ta, sao nay đột nhiên lại nhớ ra còn có một đứa con trai rồi?" Thấy không khí giữa hai người trở nên căng thẳng, ai cũng không chịu nhượng bộ, trưởng sử Lưu Kỳ đứng sau lưng Tây Lăng Vương vội bước lên khuyên nhủ: "Thế tử hà tất phải ghi hận một câu nói lúc tức giận của Vương gia nhiều năm trước?

Vương gia những năm nay trong lòng thường xuyên nhớ mong Thế tử, nếu không phải vậy, hôm nay sao lại đích thân ra đón?" "Vậy sao, thế thì là ta trách nhầm Tây Lăng Vương rồi." Giọng điệu của Bạch Hưu Mệnh vẫn không nóng không lạnh, nhưng nghe qua đã dịu hơn lúc nãy rất nhiều.

Tây Lăng Vương khẽ hừ một tiếng, dường như thừa nhận lời của Lưu trưởng sử.

A Triển đứng một bên xem náo nhiệt thầm nghĩ, bệnh đa nghi của thế tử nhà các người đã hết thuốc chữa rồi, đừng nói là các người chỉ đang lừa chàng, dù là thật chàng cũng không thể tin, còn diễn khổ sở

như vậy, hà tất chứ?

Tuy nhiên Lưu trưởng sử không hiểu Bạch Hưu Mệnh như A Triền, thấy vậy còn tưởng mình đã phát huy rất tốt.

Ông ta thản nhiên lui về phía sau, phần còn lại phải để cho Vương gia phát huy.

Tây Lăng Vương phất tay áo: "Đi thôi, trong phủ đã chuẩn bị sẵn yến tiệc, ngươi nhiều năm chưa về, cũng đến lúc để toàn thể Vương phủ biết thân phận của ngươi rồi." Lời này giống như đang ngầm bảo đảm với Bạch Hưu Mệnh, vị trí Thế tử nhất định thuộc về chàng vậy.

Đúng lúc này, một bóng hình màu đỏ xuất hiện, Thân Ánh Chúc thấy Tây Lăng Vương thì vội vàng tiến lên hành lễ: "Ánh Chúc bái kiến Vương gia." "Là nha đầu nhà họ Thân à." Giọng Tây Lăng Vương có mấy phần ôn hòa, "Sao con lại đến đây?" Thân Ánh Chúc liếc nhìn Bạch Hưu Mệnh, trên mặt lộ ra mấy phần e thẹn: "Hôm đó thấy thuyền của Thế tử bị tấn công, trong lòng con vẫn luôn lo lắng cho Thế tử, liền cầu xin phụ thân phái người ra bến tàu canh chừng, muốn xác nhận sự an nguy của Thế tử ngay lập tức." "Con đúng là có lòng." Tây Lăng Vương hài lòng gật đầu, nói với Bạch Hưu Mệnh, "Ngươi hẳn đã quen biết Ánh Chúc rồi, nó là..." "Thân cô nương." A Triền khoan thai bước tới, cắt ngang lời Tây Lăng Vương, "Không ngờ Thân cô nương lại quan tâm đến sự an nguy của Bạch đại nhân đến vậy, chỉ có điều Thân cô nương e là đã lo lắng nhầm người rồi, dẫu sao người bị con giao long độc ác đó tấn công là ta mà." Thấy A Triền bình an vô sự, trong mắt Thân Ánh Chúc thoáng qua một tia oán hận kín đáo.

Nữ nhân này vậy mà thật sự thoát được khỏi tay Giao Long Vương!

Nàng ta không những không chết, Giao Long Vương ngược lại

còn xảy ra chuyện.

Tộc nhân phát giác có điều bất thường, để bảo vệ bí mật không bị tiết lộ, đành phải trừ khử nó.

Giao Long Vương là đứa con có thiên phú nhất trong số rất nhiều con cái của Giao Mẫu, chỉ cần đợi thêm vài năm, nói không chừng có thể trưởng thành mạnh mẽ như Giao Mẫu, đó là con át chủ bài lớn nhất để huynh trưởng kế thừa vị trí của phụ thân, bây giờ tất cả đều bị hủy rồi.

Thân Ánh Chúc không dám thất thố trước mặt Tây Lăng Vương, chỉ đành nặn ra một nụ cười giả tạo: "Thấy Quý cô nương bình an vô sự, thật là tốt quá." A Triền cười tủm tỉm nói: "Nhờ lời chúc của Thân cô nương, còn phải cảm ơn Thẩm đại nhân của Minh Kính Ti đã ra tay tương trợ." "Vậy sao?" Nụ cười giả tạo trên mặt Thân Ánh Chúc đã không thể duy trì được nữa. "Chứ sao." A Triền dường như không nhận ra sự khác thường của nàng ta, còn miêu tả lại một cách sinh động thảm trạng của cái xác giao long đó.

Chương 96

Cuối cùng còn bổ sung một câu: "Con giao long độc ác đó tác oai tác quái, thật là chết không hết tội." "A Triền." Giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên, A Triền lập tức nở nụ cười rạng rỡ, vẫy tay với Trần Tuệ và Thân Hồi Tuyết đang bước nhanh tới. "A Triền, ngươi không sao chứ?" Thân Hồi Tuyết mặc kệ ánh mắt của những người xung quanh, căng thẳng hỏi. "Không bị thương, đừng lo lắng." So với vẻ lo lắng của Thân Hồi Tuyết, Trần Tuệ tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều, ánh mắt nàng lướt qua người A Triền rồi mới yên tâm.

Ngược lại, hộ vệ của Tây Lăng Vương thấy hai người đến, liền quát lớn: "Thứ dơ bẩn hèn mọn, cũng dám làm càn trước mặt Vương gia!" Nói xong liền định rút đao bên hông, đao của hắn vừa ra khỏi vỏ thì đã bị một hạt đậu vàng bắn trúng tay, hắn không nhịn được kêu lên một tiếng đau đớn, thanh đao trong tay cũng rơi xuống đất.

Những người có tu vi ở đó đều nhìn về một bóng người ở cách đó không xa.

Trương Cảnh Hoài đến trước mặt Tây Lăng Vương hành lễ: "Hạ quan Trương Cảnh Hoài bái kiến Tây Lăng Vương." "Trương đại nhân không cần đa lễ." Giọng điệu của Tây Lăng Vương không nóng không lạnh, "Không biết Trương đại nhân vì sao lại tấn công hộ vệ của bản vương?" "Vương gia hiểu lầm rồi, hạ quan làm vậy là để cứu hắn." Trương Cảnh Hoài liếc nhìn tên hộ vệ đang ôm tay với vẻ mặt tức giận, giải thích. "Ồ, vậy bản vương nghe thử lý do của Trương đại nhân xem." Trương Cảnh Hoài nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh: "Ta nghĩ Bạch đại nhân hẳn là rõ hơn." "Ta đã bị đình chỉ chức vụ." Giọng Bạch Hưu Mệnh lạnh lùng, "Nhưng nếu Tây Lăng Vương đã tò mò, nói ra cũng không sao.

Hai người họ trên người có khế ngân của Minh Kính Ti, vô cớ ra tay với họ, chẳng khác nào khiêu khích Minh Kính Ti." Nói xong, Bạch Hưu Mệnh đầy ẩn ý nói với Tây Lăng Vương: "Đến lúc đó, người đến tận cửa đòi công đạo, chưa chắc đã là ai đâu." Tây Lăng Vương dường như nghĩ đến một ký ức không mấy tốt đẹp nào đó, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

Chuyện cũ này, trong số những người có mặt chỉ có vài người biết, Bạch Hưu Mệnh với tư cách là người trong cuộc cũng là người biết chuyện.

Ban đầu yêu ma ở Tây Lăng hoành hành, có quan viên Minh Kính Ti định can thiệp, nhưng lại vì thế mà mất mạng.

Sau đó, Tây Lăng liền đón tiếp Minh Vương vừa hay đi ngang qua.

Không ai biết đó có phải là trùng hợp thật hay không, tóm lại từ sau đó, không ai dám dễ dàng khiêu khích Minh Kính Ti nữa. "Thì ra là vậy, là hộ vệ của bản vương đường đột rồi." Tây Lăng Vương nói đầy thâm ý, "Trương đại nhân lúc nãy căng thẳng như vậy, ra là lo lắng cho hộ vệ của bản vương." Trương Cảnh Hoài mặt không đổi sắc: "Tất nhiên là vậy." "Hôm nay bản vương còn có việc, Trương đại nhân cứ tự nhiên." Tây Lăng Vương có lẽ rất ít khi gặp người mặt dày như vậy, khẽ nhếch môi. "Cung tiễn Vương gia." Trương Cảnh Hoài cung kính nói.

Tây Lăng Vương liếc nhìn Bạch Hưu Mệnh, khẽ cau mày một cách khó nhận ra, rồi lại dịu nét mặt, nói với chàng: "Đi thôi, nên về phủ rồi." Bạch Hưu Mệnh cùng Tây Lăng Vương rời đi, nhìn đôi cha con ruột thịt có thái độ xa cách, quan hệ phức tạp này, A Triền thầm nghĩ, Tây Lăng sắp tới nhất định sẽ có chuyện rất thú vị, Bạch đại nhân trước giờ chưa bao giờ làm người ta thất vọng.

Thật khiến nàng mong chờ. "A Triền, chúng ta cũng đi thôi." Thân

Hồi Tuyết khoác tay A Triền, nói với nàng, "Tuệ nương ở gần trạch viện của nương ta, những ngày này chúng ta có thể thường xuyên gặp nhau rồi." "Vậy thì tốt quá, nói đến thì ta nên đến thăm mẹ ngươi trước mới phải." Thân Hồi Tuyết hơi do dự một chút, nhưng nghĩ đến việc A Triền ngay từ lần đầu gặp mình đã có thể dễ dàng chấp nhận, chắc cũng sẽ không để tâm đến dáng vẻ hiện tại của nương thân, liền gật đầu nói: "Nếu ngươi không ngại, đương nhiên là được." Thân Ánh Chúc vốn đang định rời đi, nghe thấy cuộc đối thoại của hai người không khỏi cười một tiếng, cố ý liếc nhìn Trương Cảnh Hoài đang đứng bên cạnh, nói: "Hồi Tuyết, ngươi và Trương đại nhân cũng quen biết nhiều năm, những năm ở Thượng Kinh nhờ người ta chiếu cố, sao không mời Trương đại nhân về nhà?" Nói xong, nàng ta xoay người rời đi.

Thân Hồi Tuyết im lặng một lát, ngón tay giấu trong tay áo khẽ siết lại, nhìn về phía Trương Cảnh Hoài: "Thế tử có rảnh không?" Trương Cảnh Hoài không trả lời, mà nói: "Trong quân còn có việc quan trọng, hôm nay ta phải đi rồi.

Mấy ngày này ngươi cứ ở lại đây, ta sẽ phái hộ vệ bảo vệ ngươi." Tuy không nói gì, nhưng cũng đã từ chối một cách rõ ràng.

Thực ra trong lòng Thân Hồi Tuyết hiểu rõ, chàng sẽ không gặp mẹ nàng, bất kể mẹ nàng là người bình thường, hay là một người điên.

Thân Hồi Tuyết trên mặt vẫn giữ nụ cười đúng mực: "Được, Thế tử lên đường cẩn thận." Trương Cảnh Hoài đi trước, để lại bốn hộ vệ và một chiếc xe ngựa đưa ba người cùng về.

Sau khi tinh thần của mẹ Thân Hồi Tuyết ngày càng tệ, bà liền dọn ra khỏi nhà họ Thân, hiện đang ở trong một trạch viện tam tiến cách bến tàu không xa.

Dù sao bà cũng từng là con gái nhà họ Thân, những năm nay tuy cảnh ngộ không tốt, nhưng cũng không ai dám bạc đãi bà.

Xe ngựa dừng lại bên ngoài một trạch viện, ba người xuống xe, người gác cổng thấy Thân Hồi Tuyết dẫn người đến, tuy rất ngạc nhiên nhưng cũng không dám ngăn cản.

Họ đi thẳng đến chính viện, còn chưa đến cổng viện đã nghe thấy tiếng la mắng: "Ngươi cút đi cho ta!

Đồ tiện nhân nhà ngươi, có phải do Thân Khinh Oánh phái tới không?" Theo sau đó là tiếng bạt tai vang dội, hết cái này đến cái khác.

Thân Hồi Tuyết dừng lại ngoài cổng viện, cười có chút gượng gạo, giải thích với A Triền và Trần Tuệ: "Nương ta thỉnh thoảng tính tình không tốt, nhưng khi gặp ta sẽ không như vậy, có lẽ là có người nhắc đến người mà bà ấy ghét, kích động đến bà ấy." A Triền không cảm thấy có gì, nhưng vẫn thấy gu của Lục thúc có chút đặc biệt.

Chẳng mấy chốc, một phu nhân trung niên ôm mặt vội vã từ trong viện đi ra, đụng phải Thân Hồi Tuyết, bất mãn trừng nàng một cái, rồi lại bước nhanh rời đi. "Người này không phải là nha hoàn trong phủ sao?" A Triền thấy sắc mặt Thân Hồi Tuyết có chút khác thường, liền hỏi.

Thân Hồi Tuyết lắc đầu: "Bà ấy là chị dâu họ của nương ta." "Thân Khinh Oánh mà nương thân ngươi vừa nhắc đến là ai?" A Triền thuận miệng hỏi. "Không biết, ta chưa bao giờ nghe qua cái tên này." Chẳng mấy chốc, cổng viện lại mở ra, mẹ của Thân Hồi Tuyết như một con bướm sặc sỡ lao ra từ bên trong, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người. "Bảo bối Hồi Tuyết của nương, sao con không vào, có phải ghét nương rồi không?" Nói xong, bà ôm lấy mặt Thân Hồi Tuyết hôn chùn chụt hai cái.

Người phụ nữ nói chuyện trông rất trẻ, tuy lớp trang điểm trên

mặt có chút khoa trương, nhưng khó che đi vẻ diễm lệ.

Bà còn mặc một chiếc váy trăm cánh bướm xuyên hoa, màu đỏ rực rỡ vừa vui tươi vừa lộng lẫy. "Nương, người buông con ra trước đã, con dẫn bạn đến thăm người này." "Hồi Tuyết của ta vậy mà cũng có bạn rồi." Người phụ nữ lẩm bẩm một tiếng, dường như có chút buồn bã, nhưng vẫn cười nhìn về phía A Triền và Trần Tuệ.

Thân Hồi Tuyết thấy vậy vội nói: "Nương ta tên là Thân Khinh Vụ, các ngươi cứ gọi bà ấy là Khinh Vụ cô nương." "Trần Tuệ ra mắt Khinh Vụ cô nương." Trần Tuệ lên tiếng trước.

Thân Khinh Vụ cười tủm tỉm gật đầu: "Được, đứa trẻ ngoan." Trần Tuệ chỉ cười, không hề tỏ ra khó chịu với cách xưng hô này.

Đến lượt A Triền, Thân Khinh Vụ lại có chút bất thường.

A Triền hành lễ với Thân Khinh Vụ, nhẹ giọng nói: "A Triền ra mắt Khinh Vụ cô nương." Nụ cười có chút ngây ngô trên mặt Thân Khinh Vụ tắt dần: "Ngươi tên A Triền?" "Ta biết A Triền, chữ Triền trong triền miên, A Triền còn có một muội muội, tên là A Miên." Thân Khinh Vụ dường như chìm vào hồi ức, hai mắt thất thần, trên mặt lại mang theo nụ cười ngọt ngào, "Lưu Phong nói Hồi Tuyết của chúng ta sau này sẽ lớn lên thành một tiểu cô nương xinh đẹp giống như họ." Giọng A Triền rất nhỏ, chậm rãi nói: "Hồi Tuyết đã trở thành một cô nương xinh đẹp rồi." "Nhưng Lưu Phong của ta không còn nữa!" Thân Khinh Vụ đột nhiên tiến lên một bước, nắm chặt tay A Triền, mắt trợn rất lớn, "A Triền, có phải ngươi biết Lưu Phong đã đi đâu không?

Sao ta không tìm thấy chàng ấy nữa?" Thân Hồi Tuyết thấy vậy vội tiến lên khuyên nhủ: "Nương, người nhận nhầm người rồi, A Triền không quen biết cha." "Nó là cháu gái của cha con, nó đương nhiên nhận ra Lưu Phong, ngươi nói có phải không, A Triền?" Thấy

nương thân nói thế nào cũng không thông, trên mặt Thân Hồi Tuyết thoáng qua vẻ khó xử, định gọi nha hoàn hầu hạ đến đưa nương nàng về phòng nghỉ ngơi.

A Triền nhìn ra ý định của nàng, liền lắc đầu với nàng.

Sau đó đáp lời: "Ta đương nhiên nhận ra Lưu Phong, nhưng ta không biết chàng ấy ở đâu, Khinh Vụ cô nương vẫn luôn ở bên chàng ấy, hẳn là biết chàng ấy đã đi đâu, không phải sao?" "Ta?

Ta biết sao?" Thân Khinh Vụ dường như có chút mơ màng, không ngừng lẩm bẩm, "Ta biết sao?

Ta biết..." Đột nhiên, giọng bà ngừng lại, bà ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt kinh hãi nói: "Ta biết.

Chàng chết rồi, là bọn họ đã giết chàng!" "Bọn họ là ai?" A Triền hỏi.

Thân Khinh Vụ cố gắng hồi tưởng, một lát sau, bà dường như nhớ lại một ký ức kinh hoàng nào đó, ôm đầu ngồi thụp xuống không ngừng la hét.

Tiếng la hét này quả thực chói tai, nhưng A Triền lại tiến lên một bước, nàng ngồi xổm bên cạnh Thân Khinh Vụ, nhẹ nhàng vỗ lưng bà, nhìn làn da lộ ra bên ngoài của bà nổi lên một tầng màu đỏ, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ trầm tư.

Chẳng mấy chốc, một bà vú hầu hạ Thân Khinh Vụ chạy tới, bà vú này tóc đã hoa râm, hiển nhiên tuổi đã không còn nhỏ.

Bà ôm Thân Khinh Vụ vào lòng, vừa dỗ dành: "Khinh Vụ ngoan, không có người xấu nữa, người xấu đều bị đánh chạy rồi..." Bà rất kiên nhẫn lặp đi lặp lại, cuối cùng cũng khiến Thân Khinh Vụ yên tĩnh lại.

Sau khi Thân Khinh Vụ không còn la hét nữa, sắc đỏ trên mặt và

tay đều lặn xuống, đồng thời cũng hoàn toàn quên mất những gì vừa nói.

Lông mày bà giãn ra, như thể chưa có chuyện gì xảy ra, nũng nịu nói với bà vú trước mặt: "Ngô mụ mụ, Khinh Vụ muốn ăn kẹo hồ lô." Ngô mụ mụ cười dỗ bà: "Được, Ngô mụ mụ đi làm kẹo hồ lô cho Khinh Vụ ngay, Khinh Vụ ngoan ngoãn ở trong phòng đợi ta được không?" Thân Khinh Vụ gật đầu, được Ngô mụ mụ dỗ vào trong phòng.

Một lát sau, Ngô mụ mụ đi ra, áy náy nói với A Triền: "Cô nương lúc nãy bị dọa sợ rồi phải không, Khinh Vụ bình thường không như vậy đâu." Bà có chút lo lắng Khinh Vụ đã dọa chạy mất người bạn mà Hồi Tuyết khó khăn lắm mới đưa về.

Khinh Vụ là bà nhìn lớn lên, Hồi Tuyết cũng là bà đỡ đẻ, hai mẹ con này sống đều khổ, cũng không có ai muốn qua lại với họ, cuối cùng Hồi Tuyết cũng đưa bạn về nhà, vậy mà đúng lúc này Khinh Vụ lại phát bệnh. "Ngô mụ mụ không cần khách sáo như vậy, ta không bị dọa sợ." Thấy trong mắt A Triền không có vẻ chán ghét, Ngô mụ mụ mới yên tâm.

Ánh mắt A Triền khẽ động, nói: "Lúc nãy Khinh Vụ cô nương nhận nhầm thân phận của ta, nhắc đến phụ thân của Hồi Tuyết, có phải vì chuyện này mà bà ấy phát bệnh không?" Ngô mụ mụ nghe xong thở dài một tiếng: "Phải, mỗi lần có người nhắc đến cha của Hồi Tuyết, Khinh Vụ lại trở nên như vậy." A Triền lại hỏi: "Ta thấy lúc nãy mặt và tay của Khinh Vụ cô nương đều đỏ lên, khi bà ấy xúc động đều như vậy sao?" "Cái này..." Ngô mụ mụ suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu, "Khinh Vụ lúc nhỏ cãi nhau với người khác hình như không như vậy, sau này xảy ra chuyện, mới có cái tật này." A Triền gật gật đầu, vẻ mặt đăm chiêu.

Thân Hồi Tuyết lại vẫn tha thiết nhìn Ngô mụ mụ, cầu xin: "Ngô mụ mụ, người kể cho con nghe thêm một chút về cha con được không?

Con bảo đảm không để người khác biết." "Được, trước đây không nói cho con là sợ con ra ngoài nói bậy, bây giờ cũng không có gì phải giấu giếm nữa." Ngô mụ mụ đồng ý rất dứt khoát, "Nhưng ta phải đi làm kẹo hồ lô cho Khinh Vụ trước, kẻo lát nữa nó nhớ ra lại quấy với ta, các con theo ta ra nhà bếp đi." Trần Tuệ đúng lúc lên tiếng: "Ta ở lại trông chừng Khinh Vụ cô nương, Ngô mụ mụ cứ đưa họ đi là được." Ngô mụ mụ cảm kích nói: "Vậy phiền cô nương rồi." Sau đó có chút oán giận nói: "Nha hoàn bên cạnh Khinh Vụ đều là người nhà họ Thân mới phái đến gần đây, không tận tâm lắm, ta cũng không tiện đuổi người đi.

Nếu Khinh Vụ có cần gì, cứ để nha hoàn làm, cô trông chừng nha hoàn giúp ta là được." "Bà cứ yên tâm." Trần Tuệ trông có vẻ rất đáng tin cậy, Ngô mụ mụ hiếm khi "trông mặt mà bắt hình dong" một lần, vậy mà lại vô cùng chính xác.

A Triển và Thân Hồi Tuyết theo Ngô mụ mụ đến nhà bếp phía sau, thấy bà nhanh nhẹn tìm ra sơn tra, rửa sạch rồi cho vào nồi hấp.

Bà vừa làm việc, vừa kể cho họ nghe chuyện cũ: "Có một lần Khinh Vụ cãi nhau với chị em trong tộc, có người nói nó chiếm dụng tài nguyên của tộc mà không biết phấn đấu, bị người ta kích một câu liền muốn học theo người khác đi bắt yêu, muốn chứng minh cho người trong tộc thấy.

Sau đó nó lén trốn khỏi nhà, thật sự gặp phải một con yêu, kết quả đánh không lại, may mà cha của Hồi Tuyết đi ngang qua cứu nó lúc bị thương." Nhắc đến chuyện này, Ngô mụ mụ không khỏi lắc đầu: "Khinh Vụ thấy người ta trông đẹp trai, liền nhất quyết lấy thân báo

đáp." Thân Hồi Tuyết đã kinh ngạc, sao nương nàng lúc trẻ lại như vậy? "Vậy cha con đồng ý sao?" Ngô mụ mụ thấy dáng vẻ kinh ngạc của Hồi Tuyết, không khỏi cười nói: "Đương nhiên là không.

Chỉ là sau này không biết đã xảy ra chuyện gì, cha con bị thương không nhẹ, trong thành có rất nhiều người tìm chàng, chàng được Khinh Vụ lén giấu đi, hai người cũng là lúc đó nảy sinh tình cảm." "Nhưng mà, nhà họ Thân sẽ không đồng ý." Thân Hồi Tuyết nhẹ giọng nói. "Đúng vậy, hai người họ từng vì chuyện này mà chia tay một thời gian, cha con về quê, Khinh Vụ cũng suýt bị lão gia gả cho Tây Lăng Vương làm trắc phi.

Nhưng sau đó, cha con lại quay về, hai người họ nói rằng sẽ cùng nhau rời khỏi Tây Lăng." "Họ bị phát hiện sao?" "Đúng vậy, bị phát hiện rồi." Giọng Ngô mụ mụ mang theo cả sự chua xót.

Thân Hồi Tuyết từng đoán rằng, cuộc gặp gỡ giữa cha và nương là một màn kịch lừa gạt, bây giờ biết không phải, nhưng lại chẳng khiến nàng vui vẻ hơn. "Chuyện này bị Khinh Oánh cô nương phát hiện, cô ta nói cho đại công tước tử và lão gia, sau đó...

Khinh Vụ toàn thân bê bết máu bị đưa về, nó bị lão gia nhốt lại, còn cha con thì không bao giờ xuất hiện nữa." "Ngô mụ mụ có biết, cha con chết như thế nào không ạ?" Thân Hồi Tuyết không cho rằng, với mức độ tàn nhẫn của người nhà họ Thân, cha nàng còn có khả năng sống sót. "Năm đó Khinh Vụ còn chưa mắc bệnh này, ta loáng thoáng nghe nó nói, dường như là bị người ta vây công đến chết.

Có lão gia, còn có... người trong quan phủ." Ngô mụ mụ nói một cách uyển chuyển, A Triền sao lại không hiểu, cái gọi là quan phủ ở Tây Lăng, chẳng phải chính là Tây Lăng Vương phủ sao?

Cho nên cái chết của Lục thúc, Tây Lăng Vương cũng có phần? "Vì sao quan phủ cũng tham gia vào?" A Triền truy hỏi. "Cái này..."

Ngô mụ mụ không khỏi hạ thấp giọng, "Ban đầu Vương gia từng bị yêu tộc mê hoặc, yêu tộc đó còn hãm hại Vương phi, nghe nói đó là một con hồ yêu." "Phụ thân của Hồi Tuyết có liên quan đến con hồ yêu đó?" 117.

A Triền cảm thấy chuyện này liên lụy đến những việc không hề đơn giản, nếu không đã chẳng có một nhóm người xông ra muốn lấy mạng lục thúc.

Ngô mụ mụ lắc đầu: "Cái này ta không biết, có lẽ Khinh Vụ biết, nhưng nó bây giờ cũng không có cách nào nói ra được." "Vậy Thân Khinh Oánh mà Ngô mụ mụ lúc nãy nói là ai?" Hai lần nghe người ta nhắc đến cái tên này, A Triền không khỏi tò mò hỏi. "Nó là em họ của Khinh Vụ, ban đầu trong tộc chỉ có nó và Khinh Vụ là nổi bật nhất, nhiều người đều nói, nếu không có Khinh Vụ, nó đã có khả năng vào Tây Lăng Vương phủ rồi." "Sau này cô ta vào Vương phủ sao?" Ngô mụ mụ lắc đầu: "Kỳ lạ chính là ở chỗ này, nó đột nhiên mất tích.

Khoảng thời gian đó, Khinh Vụ bệnh đến mức không nhận ra ai, lão gia cũng đột nhiên qua đời, trong tộc lòng người hoang mang, cũng không ai quan tâm đến chuyện này, dần dần, mọi người đều quên mất nó." 118.

Nói xong, bà lại không nhịn được nói: "Người hôm nay đến tìm Khinh Vụ chính là chị dâu của Thân Khinh Oánh, ngươi nói người ngoài không quan tâm có thể hiểu được, sao anh chị dâu thân thiết cũng không quan tâm chứ?" Thân Hồi Tuyết xen vào: "Chuyện này có gì lạ đâu, nếu một ngày nương ta mất tích, đại bá cũng sẽ không tìm." Đại bá mà nàng nói, đáng lẽ phải gọi là cữu cữu.

Nhưng nàng theo họ của nhà họ Thân, nên bị yêu cầu đổi cách xưng hô, trước đây gọi sai còn bị phạt.

Thân Hồi Tuyết vĩnh viễn không thể hiểu được cái thói đạo đức

giả này của nhà họ Thân, đổi cách xưng hô thì sao chứ, chẳng lẽ họ thật sự có thể sinh ra chút tình thân với mình sao?

Ngô mụ mụ thở dài một tiếng: "Nói cũng phải, may mà Khinh Vụ sớm đã chuẩn bị tòa trạch viện này, dọn ra ngoài, không thì không biết còn gặp phải bao nhiêu chuyện phiền phức." Lúc này, sơn tra mà Ngô mụ mụ hấp cũng đã chín, bà vội vàng lấy sơn tra đã hấp ra bỏ hạt rồi ép dẹp, A Triền và Thân Hồi Tuyết cũng đến giúp, nhưng lại bị chê là vụng về.

Bà đưa cho mỗi người một miếng bánh đường, rồi đuổi họ sang một bên.

Hai người ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế gỗ nhỏ trong bếp, động tác gặm bánh đường nhất loạt như nhau, Ngô mụ mụ nhìn một cái không khỏi cười: "Người không biết còn tưởng hai con mới là chị em ruột đấy." Vị ngọt ngào khiến A Triền thỏa mãn nheo mắt: "Tuy chúng ta khác cha khác mẹ, nhưng không cản trở chúng ta là chị em ruột." Thân Hồi Tuyết gật đầu như gà mổ thóc: "Đúng vậy." Ánh mắt Ngô mụ mụ càng thêm dịu dàng, so với năm năm trước lúc mới bị gửi đi, Hồi Tuyết dường như đã cởi mở hơn rất nhiều, nếu con bé có thể cứ như vậy mãi thì tốt rồi.

Hơn nửa canh giờ nữa trôi qua, Ngô mụ mụ không chỉ làm xong kẹo hồ lô mà Khinh Vụ muốn, còn làm cho họ một bàn thức ăn.

Dưới sự mời mọc nhiệt tình của bà, A Triền và Trần Tuệ đành phải ở lại dùng bữa.

Thức ăn được dọn đến phòng của Thân Hồi Tuyết, Ngô mụ mụ phải đi chăm sóc Thân Khinh Vụ, chỉ để lại Hồi Tuyết tiếp họ.

Tay nghề của Ngô mụ mụ rất tốt, những món ăn đặc sắc của Tây Lăng mà bà làm A Triền rất thích, đương nhiên, thứ nàng thích hơn là nửa bàn thịt gà.

Đợi món ăn được dọn lên hết, nha hoàn bị đuổi đi, A Triền và Hồi Tuyết mới động đũa.

Cơm sắp ăn xong, A Triền mới nói với Thân Hồi Tuyết: "Hồi Tuyết, ta có một chuyện muốn nói với ngươi." "Hửm?

Chuyện gì vậy?" Thân Hồi Tuyết tay cầm một cái cánh gà ăn dở, vì hơi cay nên môi đều đỏ lên, nàng có chút nghi hoặc nhìn A Triền.

A Triền do dự một chút: "Ta vẫn chưa chắc chắn lắm suy đoán này có chính xác hay không, nhưng ta nghi ngờ, nương ngươi không phải bị bệnh, bà ấy giống như bị trúng độc hơn." Thân Hồi Tuyết mặt đầy vẻ không thể tin được, nàng lẩm bẩm: "Ngô mụ mụ nói năm đó nhà họ Thân đã mời rất nhiều đại phu, chẳng lẽ độc chính là do họ tự hạ sao?" So với nhân phẩm của người nhà họ Thân, nàng hiển nhiên tin lời A Triền hơn.

A Triền lắc đầu, nàng không biết người nhà họ Thân có biết loại độc này không, nhưng nàng biết Lục thúc có.

Chương 97

"Lúc nãy ta thấy ngươi hỏi Ngô mụ mụ chuyện Khinh Vụ cô nương xúc động thì da sẽ biến đỏ, đó cũng là một trong những triệu chứng trúng độc sao?" Trần Tuệ quả nhiên đã nhìn ra sự bất thường của A Triền lúc đó.

Thân Hồi Tuyết cảm xúc hơi bình tĩnh lại, cũng nhìn về phía A Triền, chờ đợi câu trả lời của nàng. "Đúng vậy, loại độc này rất khó phát hiện, triệu chứng này được coi là rõ ràng nhất, nhưng cũng dễ bị người ta bỏ qua nhất." Thân Hồi Tuyết gật đầu, chẳng phải là dễ bị bỏ qua sao, những người khác đều tưởng rằng nương nàng là vì xúc động mới như vậy.

Nhưng nàng rõ ràng nhớ A Triền đã hỏi Ngô mụ mụ, trước đây nương nàng không như thế. "Vậy rốt cuộc là độc gì?

Còn phải xác nhận như thế nào?" Thân Hồi Tuyết không thể chờ đợi được nữa mà hỏi. "Các ngươi đã nghe qua Thận chưa?" A Triền chậm rãi nói, "Trong cơ thể Thận có một viên Thận châu, viên châu đó có thể tỏa ra Thận khí, Thận khí có độc, có thể khiến người ta trí nhớ rối loạn, tinh thần bất thường." "Có giải được không?" Thân Hồi Tuyết đã không muốn biết nương nàng trúng độc như thế nào nữa, nàng càng muốn xác nhận, A Triền có cách giải độc hay không.

Nếu nương thật sự là vì trúng độc mới biến thành như vậy, chỉ cần giải độc, có phải bà ấy sẽ có thể khôi phục bình thường không? "Nếu thật sự là độc Thận..." Dưới ánh mắt mong chờ của Thân Hồi Tuyết, A Triền chắc chắn gật đầu: "Có thể, hơn nữa còn rất đơn giản." A Triền không vòng vo nữa, nói tiếp: "Độc của thận ngâm trong nước muối đặc sẽ mất đi độc tính.

Mỗi ngày ngâm nó trong nước muối đặc một canh rưỡi, ba ngày sau, hẳn sẽ có chuyển biến rõ rệt." Thân Hồi Tuyết gần như không thể chờ đợi được nữa: "Được, lát nữa ta sẽ đi thử ngay." "Nếu đúng là độc của thận, nước muối đặc đã ngâm qua sẽ biến thành màu đỏ, ngày đầu tiên, ngươi có thể xác nhận trước." "A Triền, cảm ơn ngươi." Thân Hồi Tuyết nghiêm túc nói với A Triền.

A Triền cười nói: "Cũng không phải chuyện gì to tát, không cần phải nghiêm túc như vậy.

Hôm nay chúng ta không làm phiền nữa, ngày mai chúng ta sẽ lại đến." Thân Hồi Tuyết liên tục gật đầu: "Được." A Triền cũng không từ chối, cùng Trần Tuệ cáo từ rời đi, trước khi đi họ còn tạm biệt Ngô mụ mụ, Ngô mụ mụ còn đặc biệt gói cho họ hai xâu kẹo hồ lô mang về.

A Triền ăn món kẹo hồ lô được hấp chín rồi ép dẹt đặc chế của Ngô mụ mụ, trong miệng toàn là vị chua chua ngọt ngọt.

Họ ra khỏi dinh thự Thân gia rồi đi sang bên kia đường, căn nhà mới mà Trần Tuệ thuê ở ngay cuối con hẻm nhỏ đối diện.

Đó là một tiểu viện chỉ có một lớp sân, tuy không lớn nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Ba gian phòng, trong sân có giếng nước, mọi vật dụng sinh hoạt cần thiết Trần Tuệ đã mua về từ hôm qua.

Hai người vào phòng, A Triền thử trước chiếc chăn nệm mới mà Trần Tuệ chuẩn bị cho nàng, mềm mại lại ấm áp, như thể lao vào một đám mây, trên người còn mang theo hơi ấm của ánh nắng.

Thấy nàng nhào lên giường không chịu dậy, Trần Tuệ cũng thuận thế ngồi nghiêng bên mép giường. "Thứ đã bắt ngươi đi đó thế nào rồi?" Lúc nãy ở bên ngoài, nàng không tiện hỏi nhiều, bây giờ không

còn người ngoài, cũng không cần phải câu nệ nhiều như vậy. "Giờ này chắc là bị lột da rút gân rồi." A Triền ngồi dậy, than thở với nàng, "Vốn dĩ ta còn nghĩ giao long hiếm có, khó khăn lắm mới gặp được, định xin cho ngươi ít máu giao long, ai ngờ đó lại là một bán yêu, đành phải dùng để đổi lấy máu của yêu thú khác.

Đợi lúc về, chúng ta có thể đến Minh Kính Ti ở Ưng Châu tìm Thẩm Chước lấy phần chiến lợi phẩm của ta." Trần Tuệ có chút bất ngờ: "Không phải Bạch đại nhân giết sao?" A Triền làm một động tác tay "suỵt".

Trần Tuệ hiểu ra, bèn không tiếp tục đi sâu vào chủ đề này nữa. "Có biết tại sao con giao đó lại nhắm vào ngươi không?

Có liên quan đến huynh muội Thân gia không?" A Triền gặp chuyện, kẻ tình nghi lớn nhất chính là Thân Ánh Chúc, người có hiềm khích với nàng.

Trần Tuệ vẫn còn nhớ, sau khi thuyền của họ đến Tây Lăng, lúc nhắc đến A Triền, vẻ đắc ý trên mặt Thân Ánh Chúc. "Tất nhiên là có liên quan đến bọn họ, con giao đó là do Thân gia nuôi.

Trong tay nhà này không biết còn có thứ gì nguy hiểm, tạm thời cứ tránh đi một chút." Ngay sau đó nàng u ám nói, "Sau này sẽ có lúc báo đáp." Nghe A Triền nói vậy, Trần Tuệ không khỏi ngạc nhiên: "Ngươi có địch ý rất lớn với Thân gia." Trước đây, dù là đối mặt với người nhà họ Tiết có thù oán sâu đậm với nàng, A Triền cũng chỉ là thuận thế mà làm, thừa cơ ra tay, chứ không hề dễ dàng nói ra những lời như sau này sẽ báo thù ai đó.

Thân gia có thể khiến nàng bộc lộ rõ yêu ghét như vậy, hiển nhiên đã làm chuyện khiến nàng không vui.

A Triền không phủ nhận, chỉ nói: "Một gia tộc lớn mạnh cành lá xum xuê như Thân gia, dưới lòng đất không biết đã chôn bao nhiêu

xương trắng, hại bao nhiêu người vô tội.

Bọn họ lại dám muốn ta cũng trở thành một trong số đó, thật quá vô lễ." Chỉ vì chuyện này thôi sao?

Trần Tuệ không hỏi tiếp.

Ngày hôm sau, A Triền lại trở về với thói quen sinh hoạt lành mạnh của mình, chưa đến giờ Tỵ thì nhất quyết không rời giường.

Trần Tuệ đã đi dạo một vòng chợ phiên bên ngoài về rồi, A Triền mới lười biếng đẩy cửa ra, bắt đầu một ngày mới tốt đẹp.

A Triền lần theo mùi thơm đến nhà bếp, Trần Tuệ đang nấu trà hạnh nhân, mùi hạnh nhân nồng đậm phả vào mặt.

Thấy nàng vào, Trần Tuệ múc cho nàng một chén trà hạnh nhân đặt lên chiếc bàn bên cạnh, trên bàn còn có một gói điểm tâm.

A Triền vừa ăn điểm tâm vừa uống cạn chén trà hạnh nhân, cuối cùng tán thưởng: "Trà hạnh nhân ngon thật, Tuệ nương quả là lợi hại." Rồi nàng giơ chén rỗng lên.

Trần Tuệ liếc nàng một cái: "Ngon cũng không có chén thứ hai đâu, uống ít thôi, kẻo bữa trưa ăn không nổi." A Triền nũng nịu với nàng: "Còn thừa nhiều thế kia, uống thêm một chén không ảnh hưởng đến bữa ăn của ta đâu." "Phần nhiều là để mang cho Hồi Tuyết và Ngô mụ mụ, ngươi đừng có mơ tưởng." A Triền lập tức tiu nghỉu.

Buổi chiều, sau khi dùng bữa trưa, A Triền và Trần Tuệ lại đến thăm nhà họ Thân.

Mở cửa là một nha hoàn trong phủ, nha hoàn này Trần Tuệ hôm qua đã gặp, hình như tên là Lục Ngô, nàng ta được Thân gia phái đến hầu hạ Thân Khinh Vụ cách đây không lâu.

Lục Ngô cũng nhận ra hai người, thấy là họ, bèn dẫn họ vào chính

viện, đưa đến ngoài phòng chính.

Bên trong phòng không biết đang làm gì, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng la hét giãy giụa.

A Triền nhìn về phía Lục Ngô, Lục Ngô nhếch mép giải thích: "Khinh Vụ cô nương ham chơi, lúc dùng bữa làm đổ thức ăn lên người, bây giờ đang tắm rửa trong phòng, chắc là Hồi Tuyết cô nương ra tay không biết nặng nhẹ, chọc giận người ta rồi." Thực ra không chỉ làm đổ thức ăn lên người mình, ngay cả đám nha hoàn hầu hạ như các nàng cũng bị vạ lây, nàng ta cũng vừa mới thay một bộ quần áo sạch sẽ, còn chưa kịp tắm rửa.

Nghĩ đến việc Thân Hồi Tuyết lại còn đề phòng các nàng, không cho các nàng đến gần Thân Khinh Vụ, Lục Ngô khịt mũi trong lòng, thật sự cho rằng các nàng nguyện ý đến đây hầu hạ một kẻ điên sao, nếu không phải tộc trưởng ra lệnh, ai sẽ đến nơi này?

Suy nghĩ của Lục Ngô người khác không biết, nhưng vẻ khinh mạn trong giọng nói của nàng ta rất khó che giấu.

A Triền nghe vậy không nói gì, nhưng cũng hiểu ý của Thân Hồi Tuyết.

Hẳn là cái gọi là ham chơi chỉ là cái cớ để tránh né những người do Thân gia phái tới.

Thấy A Triền và Trần Tuệ không có phản ứng gì, Lục Ngô bĩu môi, tiến lên gõ mấy cái vào cửa phòng, tiếng động bên trong nhỏ đi một chút, một lát sau, Thân Hồi Tuyết với vạt váy ướt sũng mới mở cửa phòng.

Thấy người bên ngoài là A Triền và Trần Tuệ, vẻ mặt căng thẳng của nàng dịu đi rất nhiều: "Các ngươi cuối cùng cũng đến rồi, vào ngồi đi." Nói xong, nàng lại nói với Lục Ngô: "Ở đây không cần

ngươi nữa, lui xuống đi." "Vâng." Đuổi Lục Ngô đi, mời hai người vào phòng, đóng cửa lại, Thân Hồi Tuyết thấp giọng nói với A Triền: "Nước mà nương ta dùng hôm qua quả nhiên là màu đỏ." Giọng nàng có chút nghẹn ngào, đến tận lúc này, vẫn khó mà tin được.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, có lẽ nàng sẽ không bao giờ tin rằng nương mình thật sự đã trúng độc. "Vậy không phải rất tốt sao, bà ấy sẽ sớm khỏe lại thôi." A Triền an ủi.

Thân Hồi Tuyết gật đầu thật mạnh.

Trong nội thất, Thân Khinh Vụ vẫn chưa tắm xong, hai người đương nhiên không tiện vào, may mà Hồi Tuyết nói đã ngâm hơn một canh giờ rồi, một lát nữa là có thể ra ngoài.

Ba người ngồi ở ngoại thất, Thân Hồi Tuyết uống trà hạnh nhân A Triền mang đến, cùng họ trò chuyện.

Không biết thế nào, lại nhắc đến chuyện hồi nhỏ nàng một mình chạy ra ngoài, suýt chút nữa bị người ta bắt cóc đem bán. "Lúc đó, nha hoàn hầu hạ bên cạnh nương ta đều do trong tộc phái tới.

Bọn họ mỗi ngày đều vây quanh nương ta, không cho ta gặp bà, thường xuyên đuổi ta ra ngoài chơi.

Giờ nghĩ lại, có lẽ là cố ý." "Ngươi đã trốn thoát thế nào?" A Triền tò mò hỏi.

Thân Hồi Tuyết hồi tưởng một lúc mới nói: "Ta cắn rách cổ tay của đối phương, lúc đó răng của ta đặc biệt sắc bén, chỉ cắn một miếng, trên tay người đó đã tuôn ra rất nhiều máu, ta nhân lúc hỗn loạn chạy thoát." Nói xong nàng còn có chút tiếc nuối: "Tiếc là càng lớn, những đặc trưng thuộc về yêu tộc trên người ta càng ít đi, nếu ta có thể lợi hại bằng một nửa cha ta thì tốt rồi." Tiếc là nguyện vọng của Thân Hồi Tuyết rất khó thực hiện, cũng giống như nàng và A

Miên, đều là con của cha nương, nàng trời sinh tám đuôi, sinh ra đã có được thực lực và huyết mạch truyền thừa từ phụ thân, nhưng A Miên lại không có gì cả.

Đa số bán yêu đều không có vận may như nàng.

Vì vậy, nàng mới luôn cảm thấy làm yêu rất tốt, nếu là A Miên, suy nghĩ có lẽ sẽ trái ngược với nàng.

A Triền nghĩ một lát rồi nói: "Nếu nội đan của cha ngươi còn giữ lại, có lẽ sẽ hữu dụng với ngươi." Giữa cha con, yêu lực trong nội đan có cơ hội được kế thừa, dù là bán yêu cũng không dễ gây ra phản phệ.

Thân Hồi Tuyết lắc đầu, không ôm hy vọng gì về việc này: "Đã qua lâu như vậy rồi, cho dù còn, chắc cũng chỉ ở Thân gia." "Biết đâu có cơ hội trở về tay ngươi thì sao." Thân Hồi Tuyết cười lên: "Ta cũng hy vọng có cơ hội đó." Vì thân phận của mình, vì căn bệnh điên của nương thân, quá khứ của nàng luôn u ám.

Những năm qua, ánh mắt của người khác khiến nàng cảm thấy, mình căn bản không xứng đáng đứng dưới ánh mặt trời.

Những chuyện quá khứ đó, nàng chưa bao giờ kể với ai, bây giờ, lại có thể không chút dè dặt mà kể cho A Triền nghe.

Ba người đang nói chuyện thì không biết từ lúc nào tiếng động của Thân Khinh Vụ trong nội thất đã biến mất.

Thân Hồi Tuyết vừa nhận ra thì thấy Ngô mụ mụ từ trong đi ra, bà cười với ba người, nhẹ giọng nói: "Khinh Vụ ngủ rồi, các con cứ ngồi chờ một lát, đợi cô ấy ngâm nước xong ta sẽ gọi các con." Ngô mụ mụ biết đó là cách do A Triền nghĩ ra, trong lòng không biết phải cảm kích nàng thế nào mới phải, không ngờ Khinh Vụ lại có ngày khá hơn. "Ngô mụ mụ đến uống chén trà hạnh nhân đi ạ." "Ai." Ngô mụ

mụ đáp lời, uống một chén trà hạnh nhân ngọt ngào, người cũng thư thái hơn nhiều, rất nhanh đã quay lại nội thất.

Một lát sau, họ đột nhiên nghe thấy Ngô mụ mụ kích động gọi trong nội thất: "Hồi Tuyết, mau tới đây, nương con tỉnh rồi." Thân Hồi Tuyết có chút kỳ lạ trước sự khác thường của Ngô mụ mụ, cho đến khi nàng đi vòng qua bình phong, nhìn thấy nương mình vẫn đang ngồi trong bồn tắm, đối diện với đôi mắt của bà.

Tình tự trong mắt bà không phải là hỉ nộ ai lạc đơn giản thẳng thắn như ngày thường, mà là phức tạp, là bi thương, là thứ mà Thân Hồi Tuyết chưa bao giờ thấy qua. "Nương?" Nàng thăm dò gọi một tiếng.

Nước mắt trong mắt Thân Khinh Vụ bỗng dưng lăn dài trên má: "Con... là Hồi Tuyết phải không?" Thân Hồi Tuyết sững sờ, một giây sau mắt mở to: "Nương?

Người, người nhận ra con rồi?" Là thật sự nhớ ra nàng, chứ không phải là loại quay đi đã hỏi nàng là ai. "Hồi Tuyết, con đã lớn thế này rồi." Trong ấn tượng của bà, con gái bà vẫn còn là một bé con nhỏ xíu, yếu ớt như vậy. "Vâng ạ, con đã lớn rồi." Thân Hồi Tuyết khẽ đáp.

Thân Khinh Vụ lau nước mắt trên mặt, giọng nói có chút phiêu đãng: "Giấc ngủ này của ta, đã ngủ thật lâu." Bà lại quay đầu nhìn Ngô mụ mụ, tóc của Ngô mụ mụ đã bạc trắng.

Ngô mụ mụ cũng đang cười, vành mắt đỏ hoe: "Cô nương tỉnh lại là tốt rồi." Thân Khinh Vụ thay quần áo trong nội thất, nghe lời của con gái và Ngô mụ mụ, mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Là bạn của Hồi Tuyết phát hiện ta trúng độc, sau đó nói cho các con cách giải độc?" Thân Hồi Tuyết gật đầu: "A Triền và Tuệ nương đang ở bên ngoài, họ là bạn con quen ở Thượng Kinh, lần này đến đây du ngoạn." Nhìn con gái khi nhắc đến A Triền, vẻ vui mừng trên mặt

không thể che giấu, Thân Khinh Vụ cũng mỉm cười theo.

A Triền à... một cái tên thật quen thuộc.

Lưu Phong rất ít khi nhắc đến gia tộc của y, người duy nhất y hay nói, ngoài đại ca của y, chính là con gái của đại ca y, A Triền.

Nếu lúc đầu họ có thể rời khỏi Tây Lăng, bà đã có thể gặp được A Triền rồi, tiếc là cuối cùng lại không có duyên phận như vậy.

A Triền trong miệng Hồi Tuyết là người, A Triền mà bà biết lại là bán yêu giống như Hồi Tuyết.

Rốt cuộc là trùng tên, hay là... những năm qua đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn? "Kể cho nương nghe chuyện của A Triền đi, các con quen nhau bao lâu rồi?" Thân Khinh Vụ hỏi. "Thực ra còn chưa đến hai tháng." Thân Hồi Tuyết hơi ngại ngùng, sợ người bên ngoài nghe thấy, giọng cũng hạ thấp xuống, "Chúng con gặp nhau trong chùa, vừa gặp đã thân.

Nàng không giống những người khác né tránh con, chúng con có rất nhiều sở thích giống nhau, con rất thích nàng." Thân Khinh Vụ mỉm cười lắng nghe, nghe con gái cố ý tránh né cuộc sống của nó ở kinh thành, chỉ kể những điều thấy và nghe được ở chỗ A Triền, trông họ thật sự quen nhau không lâu, còn chưa có nhiều kỷ niệm chung, nhưng Hồi Tuyết trông rất vui.

Thấy mẫu thân chăm chú lắng nghe, cuối cùng Thân Hồi Tuyết còn bổ sung một câu: "Còn nữa, A Triền nghe xong tên của con, liền đoán được trưởng bối trong nhà con tên là Lưu Phong.

Nương, người nói xem có trùng hợp không?" Thật sự là trùng hợp sao?

Thân Khinh Vụ vẫn còn nhớ Lưu Phong từng nói với bà: "A Triền nhà chúng ta trăm điều không kiêng kị, nó nói Hồi Tuyết nghe hay, hay

là con gái chúng ta gọi là Hồi Tuyết đi." Lúc đó bà còn không vui, đấm y hai cái, oán giận: "Sao huynh qua loa thế, tên con gái cũng phải để cháu gái đặt hộ." Sau này... bà vẫn để con gái của họ tên là Hồi Tuyết.

Dòng suy nghĩ của Thân Khinh Vụ thu lại, liền nghe con gái hỏi bà: "Nương, người có biết ai đã hạ độc người không?

Chương 98

Có phải là người của Thân gia không?" Vừa rồi bà nhắc đến chuyện trúng độc, phản ứng của nương nàng lại rất bình tĩnh.

Thân Khinh Vụ nghe xong đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của con gái, nói với nàng: "Mời bạn của con vào đây đi, lát nữa ta sẽ nói cho các con biết." "Vâng." Thân Hồi Tuyết đi mời A Triền và Trần Tuệ vào nội thất, Ngô mụ mụ lại tránh ra ngoài.

Thân Khinh Vụ không muốn bà biết quá nhiều nội tình, điều đó đối với bà không phải là chuyện tốt.

Nghe Hồi Tuyết nói nương nàng đã tỉnh, muốn gặp họ, A Triền liền đứng dậy theo nàng vào nội thất.

Thân Khinh Vụ vẫn mặc một bộ váy diễm lệ, thần sắc trông thu liễm hơn nhiều, dung mạo điềm đạm, trong con ngươi dường như ẩn giấu rất nhiều bí mật. "Khinh Vụ cô nương." Nghe A Triền và Trần Tuệ gọi mình, Thân Khinh Vụ mím môi cười, nói với họ: "Mau ngồi xuống đi." Sau đó bà giải thích với A Triền và Trần Tuệ: "Trước đây cha của Hồi Tuyết vẫn gọi ta như vậy, ta nghe quen rồi, nên để mọi người đều gọi ta như thế." "Ý thức của Khinh Vụ cô nương đã tỉnh táo lại rồi sao?" A Triền lại hỏi. "Ký ức về những năm này vẫn còn mơ hồ, nhưng bây giờ ta miễn cưỡng xem như là bình thường." Nói xong, Thân Khinh Vụ nói với A Triền, "Đa tạ ngươi đã cứu ta." "Khinh Vụ cô nương khách sáo rồi, ta và Hồi Tuyết là bạn tốt, đây là việc nên làm." Ánh mắt A Triền khẽ lóe lên, chân tướng cái chết của Lục thúc đã gần ngay trước mắt, bà ấy sẽ nói cho mình biết chứ?

Lúc này Thân Hồi Tuyết đã không thể chờ đợi được nữa mà lên tiếng: "Nương, người vẫn chưa nói, độc trong người người, rốt cuộc

là ai hạ?" A Triền nghe vậy nhìn về phía Thân Khinh Vụ, nàng cũng có chút tò mò. "Là do ta tự hạ độc." "Cái gì?" Thân Hồi Tuyết sững sờ, "Tại sao?" Thân Khinh Vụ nhìn về phía chậu cúc Lục Vụ đặt trên chiếc bàn bên cạnh, những cánh hoa tầng tầng lớp lớp từ nhạt đến đậm, đã nở được mấy đóa.

Bà u uất nói: "Nếu ta không giả điên, ông ngoại con sẽ cảm thấy ta vẫn còn giá trị lợi dụng, ông ta sẽ không buông tha cho chúng ta." "Lúc đó, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Mặc dù nương nàng nói rất mơ hồ, nhưng nếu không có một sự việc cụ thể nào đó xảy ra, nương nàng không thể tự hạ loại độc này cho mình.

Ánh mắt của Thân Khinh Vụ từ mặt con gái chuyển sang người A Triền, A Triền dường như rất hứng thú với chuyện của Thân gia.

A Triền chú ý đến ánh mắt của Thân Khinh Vụ, ngẩng đầu cười với bà một cái.

Thân Khinh Vụ mỉm cười đáp lại, chậm rãi nói ra bí mật của Thân gia: "Lúc đó, trong tộc đang tiến hành một thử nghiệm rất quan trọng, nó cần một nữ tử mang huyết mạch Thân gia hiến thân, lúc đó có hai lựa chọn, ta và em họ của ta, Thân Khinh Oánh." "Thử nghiệm gì?" Thân Hồi Tuyết hỏi. "...biến người thành yêu." Câu trả lời này thật sự nằm ngoài dự liệu của mọi người, Thân Hồi Tuyết kinh ngạc tột độ: "Bọn họ điên rồi sao?

Tại sao phải làm như vậy?" Thân gia sống bằng nghề săn yêu, lại âm thầm biến người trong tộc thành yêu?

Thấy con gái kinh ngạc như vậy, Thân Khinh Vụ không khỏi bật cười, khi bà cười trông đặc biệt quyến rũ, thời gian dường như không để lại dấu vết trên người bà. "Đương nhiên là để có thể nắm giữ quyền lực lâu dài hơn, quyền lực trên thế gian này, xưa nay đều không thể tách rời khỏi thực lực hùng mạnh." Thân Khinh Vụ không nhanh

không chậm kể những chuyện này cho Thân Hồi Tuyết nghe. "Ví như hoàng tộc họ Bạch, có thể lập quốc ngàn năm không đổ, không phải vì mỗi vị hoàng đế đều rất anh minh, mà là vì cứ cách trăm năm họ lại xuất hiện một cường giả Ngũ cảnh.

Nhưng Thân gia không có huyết mạch mạnh mẽ ưu tú như vậy, đến đời phụ thân ta, ông ấy chỉ miễn cưỡng đạt đến Tam cảnh, trong tộc chỉ có một vị thúc tổ sắp chết là Tứ cảnh.

Mà rất nhiều hậu bối có thiên phú còn chưa kịp trưởng thành đã chết dưới yêu chú.

Lúc đó, Thân gia đã bắt đầu đi xuống dốc rồi." "Cho nên họ định thao túng một yêu tộc mạnh mẽ, để bù đắp cho sự thiếu hụt thực lực?" A Triền không nhịn được hỏi. "Đúng vậy.

Ban đầu, họ từng nghĩ đến việc săn bắt yêu tộc mạnh mẽ để sai khiến, trong tộc đã tổn thất rất nhiều cao thủ mới bắt được một con, cuối cùng lúc ký kết khế ước lại thất bại." A Triền không ngạc nhiên, khế ước giữa người và yêu dựa trên thực lực đôi bên, một khi thực lực mất cân bằng, lúc nào cũng có thể bị phản phệ.

Thân Khinh Vụ nói tiếp: "Sau này, phụ thân ta không biết được ai chỉ điểm, bắt đầu thử nghiệm dùng nội đan của yêu tộc để biến người thường thành bán yêu, tuy đã chết rất nhiều người, nhưng có một người đã thành công sống sót." A Triền rất ngạc nhiên, nàng nhớ nhân tộc đã bắt đầu làm những thử nghiệm như vậy từ rất lâu rồi, nhưng không có một trường hợp nào thành công.

Yêu đan trừ phi là tự nguyện cho đi, nếu không con người không thể sử dụng.

Thân gia lại thành công, từ một góc độ nào đó mà nói, quả thực rất lợi hại. "Sự thành công lần này, khiến phụ thân ta nhìn thấy hy vọng.

Ông ta có được một viên nội đan của giao long Tứ cảnh, định dùng thời gian ngắn nhất để tạo ra một bán yêu mạnh mẽ có huyết mạch họ Thân và huyết thống giao long." Thân Hồi Tuyết nghi hoặc hỏi: "Con cũng là bán yêu, tại sao ông ta không nhắm vào con?" "Bởi vì quá chậm." Thân Khinh Vụ không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên cười một tiếng, nói với con gái, "Dù là bán yêu, cũng cần rất nhiều năm để trưởng thành.

Cha con nói với ta y có một đứa cháu gái, lúc trăm tuổi vẫn còn lăn lộn trong bùn trên núi, vẫn còn là một đứa trẻ.

Hơn nữa con không kế thừa được thiên phú của phụ thân con, đối với họ, không có giá trị." Lúc hai mẹ con nói chuyện, biểu cảm của A Triền có chút biến đổi, Lục thúc nhân lúc nàng không có ở đây, rốt cuộc đã nói những gì?

Nàng chỉ là lúc đánh nhau không cẩn thận lăn vào vũng bùn, chứ không có lăn lộn trong bùn!

Hơn nữa lúc đó nàng còn chưa đến một trăm tuổi.

A Triền tự mình tức giận một hồi, lại dồn sự chú ý về phía Thân Khinh Vụ.

Nàng nghe thấy Thân Hồi Tuyết hỏi: "Cho nên ông ta đã nhắm vào người?" "Đúng vậy, phụ thân ta cần một nữ tử trưởng thành xuất thân từ chi chính, đủ trung thành và đủ thông minh để hy sinh, trở thành... giao mẫu." Cách gọi này khiến người ta khó chịu một cách khó hiểu, Thân Hồi Tuyết chau mày.

Nàng không có bất kỳ ấn tượng nào về cái gọi là ông ngoại, nàng chỉ biết, mình vừa mới sinh ra không bao lâu thì ông ngoại đã chết. 119.

Theo lời đồn bên ngoài, ông ngoại nàng là người đầy chính khí,

lấy việc trừ yêu làm nhiệm vụ của mình, còn thường xuyên cứu tế bá tánh nghèo khó.

Không ngờ, con người thật của ông ta, ngay cả con gái ruột cũng không buông tha, quả thực không đáng làm người!

Thân Khinh Vụ chìm vào hồi ức, bà khẽ nói: "Lúc ta mơi được tin tức từ miệng đại ca, đã không còn kịp để bố trí thêm nữa, ta chỉ có thể đánh cược một phen, giao con cho Ngô mụ mụ chăm sóc, rồi nuốt thận châu." Từ đó về sau, ký ức của bà cứ đứt quãng.

Thỉnh thoảng sẽ tỉnh táo trong chốc lát, nhưng rất nhanh lại rơi vào hỗn độn, cứ lặp đi lặp lại như vậy, qua đi rất nhiều năm. "Người không sợ kế hoạch thất bại sao?" Thân Hồi Tuyết không khỏi có chút sợ hãi.

Thân Khinh Vụ lắc đầu: "Ta hiểu phụ thân và đại ca, tầm quan trọng của ta trong lòng họ, xa xa không bằng địa vị và quyền thế mà họ xem trọng, nhưng họ đối với ta ít nhiều vẫn có chút tình cảm.

Ta càng thảm, càng có thể kích thích một chút áy náy trong lòng họ, bảo vệ con, cũng là bảo vệ chính mình." Bà không thoát khỏi phạm vi thế lực của Thân gia, cũng không có sức phản kháng, chỉ có thể chọn một cách hèn nhát nhất để bảo vệ mạng sống của mình và con gái.

Thân Hồi Tuyết đột nhiên cảm thấy rất buồn, nàng đã rất nhiều lần oán hận, tại sao nương lại sinh ra nàng, để nàng sống gian nan như vậy?

Bây giờ mới biết, hoàn cảnh sinh tồn lúc đó của nàng, là do nương nàng đã dùng bao nhiêu tâm tư mới tranh thủ được cho nàng.

Thân Khinh Vụ đợi cảm xúc của Hồi Tuyết hơi bình ổn lại một chút, mới hỏi nàng: "Bây giờ, trong tộc còn có người tên Thân Khinh

Oánh không?" Thân Hồi Tuyết lắc đầu: "Không có, Ngô mụ mụ nói sau khi ông ngoại chết thì cô ấy đã mất tích, trong tộc cũng không có ai tìm cô ấy." "Xem ra, kế hoạch đó của phụ thân vẫn được tiến hành, chỉ là không biết, có thành công không?" "Hẳn là đã thành công rồi." Giọng A Triền đột ngột vang lên. "Sao ngươi biết?" Thân Khinh Vụ ngạc nhiên nhìn nàng.

A Triền nói: "Lúc ta đến đây bị một con giao tấn công, đó là một bán yêu, dáng vẻ hình người trông rất kỳ quái, bây giờ nghĩ lại, nếu nó là do giao mẫu trong miệng bà và một con giao sinh ra, lớn lên thành như vậy cũng là bình thường.

Nhưng ta đoán, Thân gia hẳn cũng đã động tay động chân với nó, thực lực của nó không hề thấp." Lúc đó manh mối có hạn, A Triền không nghĩ đến phương diện này, bây giờ nghe Thân Khinh Vụ nói một hồi, ngược lại đột nhiên nghĩ thông suốt.

Người hấp thu hương hỏa trước Giao Long Vương, không nghi ngờ gì chính là em họ của bà.

Kế hoạch của Thân gia hẳn là tiến hành rất thuận lợi, dùng thời gian ngắn nhất, tạo ra một bán yêu thực lực mạnh mẽ, lại được hương hỏa phụ trợ, tu vi còn có thể tiến thêm một bước.

Sau khi hóa thành bán yêu, giao hợp với yêu tộc, con cái sinh ra thiên phú có khả năng sẽ càng nghiêng về phía yêu tộc, trở nên mạnh mẽ hơn, đồng thời còn có thể giữ lại một phần nhân tính, dễ dàng khống chế.

Mưu đồ của Thân thị nhất tộc, thật đúng là dài hạn.

Thân Khinh Vụ nghe A Triền nói xong thì hơi sững sờ, một lúc lâu sau mới nói: "Vậy sao... nó cũng xem như là cầu nhân được nhân rồi." Thân Khinh Vụ và Thân Khinh Oánh tuổi tác tương đương, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhưng trước sau vẫn không chơi chung được.

Phụ thân của Thân Khinh Oánh chết trong yêu họa, nàng ta cực kỳ căm ghét yêu tộc, nhưng lại xem vinh quang của Thân thị nhất tộc còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Nhưng bây giờ, nàng ta đã trở thành giao mẫu, trở thành chỗ dựa của Thân thị nhất tộc, nàng ta sẽ vui sao?

Thân Hồi Tuyết không ngờ, nàng chỉ hỏi nương mình chuyện trúng độc, lại kéo ra nhiều bí mật của Thân gia như vậy, chỉ nghe thôi cũng khiến người ta sởn gai ốc.

Nói một hơi lâu như vậy, Thân Khinh Vụ cảm thấy thái dương bắt đầu đau nhói từng cơn, không khỏi đưa tay xoa trán. "Nương, người sao vậy?" Thân Khinh Vụ lắc đầu: "Không sao, Hồi Tuyết, nương hơi đói rồi, con đến nhà bếp tìm Ngô mụ mụ, bảo bà ấy làm cho nương một bát mì được không?" Thân Hồi Tuyết do dự gật đầu: "Vâng." Lúc nàng đứng dậy, Trần Tuệ cũng đi theo: "Ta đi cùng ngươi." Hai người đi ra khỏi nội thất, Thân Hồi Tuyết do dự một chút, rồi đóng cửa lại.

Mọi người đều đã đi, trong nội thất yên tĩnh một lúc lâu, Thân Khinh Vụ mới khẽ thở dài: "Lưu Phong từng nói với ta, y có một đứa cháu gái tên A Triền, thật trùng hợp, ngươi cũng tên A Triền." A Triền cười cười: "Rất trùng hợp, nhưng tên thật của ta là Quý Thiền, A Triền chỉ là tiểu danh mà thôi." "Vậy sao?" Thân Khinh Vụ đối diện với đôi mắt trong veo thấy đáy của A Triền, không nhìn ra chút ác ý nào, nhưng bà lại cảm thấy, cô nương trước mắt, không hề thích bà.

Nhìn nhau một lúc lâu, Thân Khinh Vụ dời mắt đi trước, bà khẽ nói: "Ngươi có muốn nghe chuyện của Lưu Phong không?" "Nếu Khinh Vụ cô nương bằng lòng nói, ta tự nhiên bằng lòng nghe." Thân Khinh Vụ nhếch môi: "Lưu Phong sau khi xuống núi đã đi du lịch khắp nơi, năm đó vừa hay đến Tây Lăng.

Lúc đó Tây Lăng Vương đã nạp một nữ tử tên Thanh nương làm trắc phi, nữ tử đó sinh ra vô cùng xinh đẹp, chỉ luận tướng mạo, người ta từng gặp trong đời chỉ có Lưu Phong có thể sánh ngang với nàng ta." "Thanh nương là một hồ yêu?" "Xem ra Ngô mụ mụ đã nói với ngươi một vài chuyện quá khứ." Thân Khinh Vụ gật đầu, "Đúng, sau này Lưu Phong nói với ta, đó là một hồ yêu, hơn nữa còn xuất thân từ tộc của y." A Triền gật đầu, hồ tộc ở Thanh Tự Sơn là phồn thịnh nhất, dù có gặp một con ở Tây Lăng cũng không có gì lạ. "Sau đó thì sao?" "Thân gia vẫn luôn có chút quan hệ với Tây Lăng Vương phủ, có thể nghe ngóng được một số tin tức mà người khác không biết.

Lúc đó ta nghe đại ca nói, Thanh nương đó tính tình vô cùng bá đạo, nhưng lại được Tây Lăng Vương độc sủng.

Thanh nương không vừa mắt Tây Lăng Vương phi, liền cho người ngược đãi bà ấy, nghe nói đã làm rất nhiều chuyện quá đáng, cuối cùng bức người ta đến chết." A Triền đột nhiên nghĩ đến, Tây Lăng Vương phi không phải chính là mẹ của Bạch Hưu Mệnh sao? "Đó là Vương phi, chẳng lẽ không có ai giúp bà ấy sao?" Thân Khinh Vụ lắc đầu: "Lúc đó tất cả mọi người đều tránh né Thanh nương, huống hồ Vương phi không còn, đối với người khác cũng không phải là không có chỗ tốt.

Người duy nhất muốn cứu Vương phi, chỉ có tiểu thế tử, nhưng thế tử cũng bất lực, chính mình cũng vì vậy mà bị Tây Lăng Vương ghét bỏ, suýt chút nữa không sống nổi." Nhắc vài câu chuyện cũ của Tây Lăng Vương phủ, Thân Khinh Vụ liền chuyển chủ đề trở lại: "Lưu Phong cảm thấy, hành động của Thanh nương rõ ràng là đang khiêu khích hoàng tộc Đại Việt, dù nhất thời mê hoặc được Tây Lăng Vương, sau này bị người ta phát hiện, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Y đã gặp Thanh nương một lần, muốn đối phương dừng tay, kết quả lại bị truy nã." Đoạn này A Triền đã nghe Ngô mụ mụ kể, Lục

thúc và Thân Khinh Vụ cũng là lúc đó nảy sinh hảo cảm với nhau.

Nàng không có kiên nhẫn nghe quá trình này, liền hỏi thẳng kết quả: "Vậy y chết như thế nào?" Hồi tưởng lại lúc đó, trên mặt Thân Khinh Vụ lộ ra vẻ đau khổ: "Ngày đó chúng ta đã ra khỏi thành Tây Lăng, phụ thân và vị thúc tổ Tứ cảnh trong tộc đuổi tới, ngoài họ ra, còn có người của Tây Lăng Vương.

Lưu Phong đã trọng thương thúc tổ của ta, những người còn lại đều không phải là đối thủ của y, chúng ta có cơ hội xông ra ngoài.

Nhưng sau đó, đột nhiên xuất hiện hai yêu tộc Tứ cảnh, bọn họ liên thủ giết chết Lưu Phong, nhưng lại tha cho ta." "Yêu tộc?" A Triền không ngờ, trong này lại còn có phần của yêu tộc.

Tổ mẫu vẫn luôn không truy cứu chuyện này, là bà thật sự không quan tâm đến Lục thúc, hay là sớm đã biết chân tướng? "Đúng vậy, bọn họ và người của Tây Lăng Vương, còn có người nhà chúng ta, đều rất thân thuộc." Thân Khinh Vụ cười thảm.

Lúc đó bà đã biết, phụ thân sẽ đuổi theo, không phải vì bà, người con gái bỏ trốn cùng yêu tộc, mà họ rõ ràng chính là muốn Lưu Phong chết. "Ta vẫn luôn cảm thấy Lưu Phong chắc chắn đã biết một số bí mật nào đó, mới rước họa sát thân.

Mà Tây Lăng Vương và nhà chúng ta, đều có cấu kết với hai yêu tộc đó." Chân tướng sự việc còn phức tạp hơn nhiều so với A Triền suy đoán, không ngờ ngay cả Thân Khinh Vụ biết cũng không phải là toàn bộ. "Sau khi Lưu Phong chết, thi thể của y rơi vào tay Tây Lăng Vương, ta đã cướp đi nội đan của y.

Phụ thân ta có lẽ cảm thấy nợ ta, cũng có thể là tạm thời không dùng đến nội đan của y, nên cho đến lúc chết cũng không đòi ta." Nghe bà nhắc đến nội đan, sắc mặt A Triền khẽ động, dường như nghĩ đến điều gì đó, nhưng không nói với Thân Khinh Vụ. "Chỉ có bấy nhiêu

thôi sao?" Thân Khinh Vụ mỉm cười: "Tạm thời, chỉ có bấy nhiêu thôi." A Triền thấy bà không muốn nói tiếp, liền đứng dậy: "Hôm nay đã làm phiền rồi." "Đừng nói vậy, ta rất vui khi được gặp ngươi." Lúc Thân Hồi Tuyết và Trần Tuệ bưng mì quay lại, A Triền và Thân Khinh Vụ đang thưởng thức hoa cúc trong sân.

Trong lòng A Triền còn ôm một chậu Lưu Hà, cánh hoa màu cam cực kỳ giống với màu ráng chiều, rực rỡ và chói lọi.

Hôm nay A Triền không dùng bữa ở phủ mà cùng Trần Tuệ cáo từ rời đi.

Ra khỏi cửa, Trần Tuệ nhận lấy chậu hoa trong tay nàng, hai người cùng nhau đi về nhà.

Đi đến cửa nhà, lại thấy một người đang đứng ngoài cửa.

Người đó mặc áo vải màu xanh, nhìn dáng người không mấy quen thuộc, đợi đến khi người đó quay lại A Triền mới phát hiện đó lại là Thẩm Chước. "Thẩm đại nhân sao lại ở đây?" A Triền kinh ngạc nói. "Đến Tây Lăng có việc, tiện đường mang đồ cho ngươi." Thẩm Chước liếc nhìn Trần Tuệ đang ôm chậu hoa bên cạnh A Triền, cuối cùng cũng hiểu nàng muốn máu để làm gì.

A Triền lập tức nghĩ đến thứ mà Thẩm Chước muốn mang đến, trên mặt lập tức nở nụ cười, mở cửa mời người vào.

Mời Thẩm Chước vào trong nhà, A Triền còn rót cho hắn một ly nước mật ong.

Thẩm Chước uống một ngụm, bị ngọt đến nhíu mày.

Lời còn chưa nói, đã thấy A Triền cứ nhìn chằm chằm vào hắn, Thẩm Chước bất đắc dĩ, đành phải lấy máu yêu thú ra trước.

Tổng cộng là năm vò, năm loại máu.

Chương 99

"Đều chuẩn bị theo yêu cầu của ngươi, chừng này hẳn là đủ để tiến giai rồi." "Đa tạ Thẩm đại nhân." A Triền mở vò ra ngửi, đều rất tươi mới, dùng cho Tuệ nương là vừa đẹp. "Không cần khách sáo, đây là thứ ngươi đáng được nhận." Lưỡng lự một hồi, hắn mới có chút khó khăn mở lời, "Thực ra hôm nay ta đến tìm ngươi, còn có một chuyện nữa." "Thẩm đại nhân cứ nói, nếu ta có thể giúp được." "Không biết Quý cô nương có biết một số chuyện liên quan đến Thân gia không, bất cứ chuyện gì cũng được." "Tại sao Thẩm đại nhân lại nghĩ đến việc hỏi ta?" A Triền không từ chối thẳng, mà hỏi ngược lại.

Thẩm Chước lập tức có vẻ hơi lúng túng. "Là Bạch Hưu Mệnh đề nghị ta đến tìm ngươi." "Bạch đại nhân thật là đề cao ta quá rồi." A Triền tỏ vẻ khiêm tốn, ngay sau đó nhanh chóng hỏi, "Bạch đại nhân đã nói xấu gì về ta?" Thẩm Chước vội vàng giải thích cho Bạch Hưu Mệnh: "Hắn sao có thể nói xấu ngươi chứ, hắn chỉ nói...

Quý cô nương tin tức trước nay luôn linh thông.

Cho nên ta mới đến tìm ngươi giúp đỡ." Thực ra Bạch Hưu Mệnh nói là, với tính cách thù dai của A Triền, việc đầu tiên khi đến Tây Lăng, e là sẽ đi dò la tin tức của Thân gia.

Vừa hay nàng lại có một kênh tin tức cực tốt, biết được chắc chắn sẽ nhiều hơn Minh Kính Ti.

Thực ra Thẩm Chước càng tò mò hơn là, sau khi A Triền dò la tin tức xong thì định làm gì? "Vậy sao?" A Triền rõ ràng không tin, nhưng không truy cứu, chỉ hỏi, "Thẩm đại nhân hiện tại đã tra được những gì?" Vì đã đến tìm người giúp đỡ, Thẩm Chước cũng không giấu giếm nàng, kể ra chuyện đã tra được về người em họ của tộc trưởng Thân

thị nhất tộc, Thân Chi Viễn. "Quan viên ở Ưng Châu sau khi bị thẩm vấn đã khai ra Thân Chi Viễn, những năm trước mua chuộc quan viên, để họ mặc cho dân gian thờ phụng giao thần, chính là do người này thúc đẩy." A Triền như có điều suy nghĩ gật đầu: "Gia chủ Thân gia có mấy người anh em họ?" "Chỉ có một người này." "Vậy thật là trùng hợp." A Triền đột nhiên nói. "Trùng hợp gì?" "Ta vừa hay biết một số chuyện liên quan đến Thân Chi Viễn này." Thân Khinh Oánh và Thân Khinh Vụ là chị em họ, bây giờ tộc trưởng của Thân thị là anh ruột của Thân Khinh Vụ.

Nàng vừa hay biết, Thân Khinh Oánh cũng có một người anh trai, chẳng phải chính là em họ của tộc trưởng Thân thị sao? "Mong Quý cô nương cho biết, tại hạ cảm kích không cùng." A Triền không khỏi cảm thán, Thẩm đại nhân thật có lễ phép, quả thực đã nâng cao tiêu chuẩn đạo đức của Trấn phủ sử Minh Kính Ti.

Nàng bèn nói những thông tin có thể tiết lộ cho Thẩm Chước: "Theo ta được biết, Thân Chi Viễn còn có một người em gái.

Em gái này của hắn, rất có khả năng chính là con giao mà bá tánh Ưng Châu thờ phụng lúc đầu." Thẩm Chước đã bắt đầu kinh ngạc: "Nhưng em gái của hắn không phải nên là người sao?" "Chuyện này cần Thẩm đại nhân tự mình đi tra, ta đoán, với tư cách là anh ruột, hắn hẳn là biết em gái mình đang ở đâu, lại làm thế nào biến thành yêu, chuyện này phải xem thủ đoạn của Thẩm đại nhân rồi." "Thông tin này có chắc chắn không?" Thẩm Chước vẫn không yên tâm hỏi lại một lần. "Chắc chắn." A Triền rất khẳng định đáp, ngay sau đó lại nhắc nhở một câu, "Nhưng ngươi phải cẩn thận một chút, thực lực của em gái hắn hẳn là rất mạnh." "Biết rồi, hôm nay đa tạ Quý cô nương." Thông tin này quả thực khiến Thẩm Chước chấn động, hắn không ở lại lâu, vội vàng rời đi. "Vị Thẩm đại nhân đó vội vàng như vậy đi làm gì?" Trần Tuệ tò mò hỏi một câu. "Chắc là đi tìm Thân gia

gây phiền phức rồi." Trong đêm nay, A Triền có chút mất ngủ.

Nàng ôm chăn đến chiếc sập bên cửa sổ, vừa hóng gió đêm, vừa ngẩng đầu ngắm vầng trăng của Tây Lăng.

Trong sân rất yên tĩnh, Tuệ nương đã ngủ rồi.

Ngày thường nàng không cần ngủ, nhưng tối nay đã uống máu yêu thú, sức mạnh trong máu đối với nàng vẫn còn hơi mạnh, có lẽ cần một thời gian để thích ứng, đợi nàng hấp thụ hết sức mạnh trong máu là có thể tiến giai.

A Triền đưa một tay ra ngoài cửa sổ, ánh trăng bạc tựa sương tựa lụa, lọt qua kẽ tay nàng.

Sau khi từ Thân gia trở về, nàng vẫn luôn suy nghĩ một chuyện.

Nàng cảm thấy đó nên là một chuyện tốt, nhưng khi nhớ lại những lời A Miên từng nói, nàng lại không còn chắc chắn nữa.

Khi còn là hồ yêu, mỗi tối nàng đều phải tu luyện dưới trăng.

Tắm mình trong ánh trăng, giống như tháng chạp mùa đông rét buốt được ngâm mình trong nước nóng, vô cùng dễ chịu, nhưng bây giờ lại chẳng cảm nhận được gì.

Nàng rất muốn quay về quá khứ, nếu có người cho nàng một cơ hội như vậy, nàng nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào.

Từ khi sinh ra, nàng đã kế thừa mọi thứ của cha.

Huyết mạch mạnh mẽ, thiên phú tu luyện, mỹ mạo.

Ngoài những người thân có cùng huyết thống, nàng có thể dễ dàng khiến người khác yêu thích mình.

Cuộc sống như vậy, đối với A Triền mà nói đương nhiên rất tốt.

Nhưng không phải bán yêu nào cũng có được những thứ này.

Ban ngày Thân Khinh Vụ nói, để mình và Hồi Tuyết có thể sống sót, nàng ta không tiếc tự hạ độc mình.

Nhưng dù vậy, cuộc sống của Hồi Tuyết vẫn không tốt.

Nàng ấy bị đưa đến Thượng Kinh, trở thành món đồ chơi của huân quý.

Dù cho vị huân quý đó có tốt hơn trong tưởng tượng một chút, cũng không thể che đậy sự nhục nhã trong đó.

Đa số bán yêu, thật ra đều sống không tốt.

Nàng rất muốn biết, Hồi Tuyết có oán hận một nửa huyết mạch yêu tộc trong cơ thể mình không?

A Miên đã từng oán hận.

Muội ấy nói, muội ấy thà là con của một người nông dân quê mùa, cũng không muốn là con của nương.

Họ không cho muội ấy bất cứ thứ gì, chỉ mang lại tuyệt vọng và đau khổ, còn có sự khinh bỉ và chán ghét từ Hồ tộc.

Đó là lần duy nhất hai chị em họ cãi nhau, A Triền vẫn nhớ tâm trạng của mình lúc đó, không phải tức giận, nàng chỉ rất sợ, sợ A Miên cũng sẽ oán hận mình.

Bởi vì những thứ A Miên không có được, đều nằm trên người nàng.

Còn Hồi Tuyết thì sao?

Nàng ấy có suy nghĩ giống A Miên không?

Nàng ấy đã chịu nhiều khổ cực hơn, tất cả đều vì thân phận bán yêu.

Khi nghe Thân Khinh Vụ nói nội đan của Lục thúc đang ở trong

tay nàng ta, A Triền bắt đầu do dự.

Nếu… có một cơ hội, có thể khiến Hồi Tuyết trở thành yêu, phải sống một cuộc đời hoàn toàn khác bây giờ, nàng ấy có bằng lòng không?

Nếu là bản thân A Triền, nàng nhất định sẽ không thể chờ đợi mà đồng ý ngay.

Nhưng đối với Hồi Tuyết mà nói, đó chưa chắc đã là tương lai mà nàng ấy mong muốn.

Rời xa Đại Việt, sống cuộc đời trôi dạt lang bạt, sống giữa bầy yêu, cá lớn nuốt cá bé, nghe có vẻ không phải là điều đáng mong đợi. "Cứ chờ thêm một thời gian nữa đi." A Triền tự nhủ.

Đợi đến thời điểm thích hợp, sẽ nói cho Hồi Tuyết biết, có lẽ cũng không cần quá lâu.

Tây Lăng bây giờ, trông thì sóng yên biển lặng, nhưng thực chất là gió mưa sắp đến, nàng đang chờ đợi thời cơ đó. "Bạch Hưu Mệnh, ngươi đừng làm người ta thất vọng đấy." Ngắm trăng một lúc, A Triền ngáp một cái.

Giữa việc đi ngủ và ngắm trăng, nàng chọn mở cửa sổ đi ngủ, hy vọng sáng mai sẽ không bị Tuệ nương phát hiện, nếu không chắc chắn sẽ bị mắng.

A Triền nằm lại trên sập, rúc vào trong chăn, nhìn vầng trăng dường như có thể chạm tới, nở một nụ cười rồi dần chìm vào giấc mộng.

Lúc này, vương phủ Tây Lăng canh gác nghiêm ngặt, chìm trong màn đêm u tối, không hề yên tĩnh như vẻ bề ngoài.

Trong sân viện xa hoa được cho là xây dựng chuyên để đón tiếp Thế tử, đám hạ nhân hầu hạ bên ngoài đều đã không kìm được cơn

buồn ngủ mà thiếp đi.

Bạch Hưu Mệnh đang nghỉ ngơi trong phòng ngủ lại đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt đa tình ấy, giờ đây chỉ còn lại sự lạnh lẽo.

Không uổng công hắn kiên nhẫn đối phó những ngày qua, cuối cùng cũng ngửi thấy mùi hôi thối thuộc về yêu tộc.

Đêm nay Tây Lăng Vương không ngủ ở phòng Vương phi, cũng không đến phòng của các trắc phi hay cơ thiếp, mà một mình nghỉ ngơi trong thư phòng.

Đã qua canh hai, y vẫn chưa nghỉ ngơi, ngược lại còn luyện chữ.

Người ta nói luyện chữ có thể giúp lòng người bình tâm tĩnh khí, nhưng đối với y đêm nay, hiệu quả lại không tốt, lòng y mãi không thể bình tĩnh lại được.

Mãi cho đến khi cửa thư phòng lặng lẽ mở ra, một con mèo đen tuyền bước vào.

Con mèo đó trông không khác gì mèo nhà bình thường, nhưng khi ánh mắt nhìn xuống, sẽ phát hiện cái bóng in trên mặt đất có đủ tám cái đuôi.

Tây Lăng Vương nhìn con mèo đen dừng lại, y cũng đứng dậy.

Cánh cửa đang mở từ từ khép lại, con mèo đen đang ngẩng đầu đối diện với y dần dần biến hình, trở thành một người phụ nữ xinh đẹp. "Nhiều năm không gặp, Tây Lăng Vương phong thái vẫn như xưa." Con mèo đen đánh giá Tây Lăng Vương từ trên xuống dưới, giọng nói có chút khàn. "Vẫn phải đa tạ Huyền cô nương, nếu không có sự chỉ điểm của cô nương năm đó, bản vương cũng sẽ không có ngày hôm nay." Tây Lăng Vương hiếm khi chân thành với người khác như vậy, lời cảm tạ hoàn toàn xuất phát từ nội tâm.

Huyền miêu tám đuôi được gọi là Huyền cô nương cười khẽ một

tiếng, tuy nàng ta có thể hóa thành hình người một cách hoàn hảo, nhưng lại thích giữ lại một cái đuôi sau khi hóa hình.

Cái đuôi đó ngoắc về phía sau, kéo đến một chiếc ghế, nàng ta thuận thế ngồi xuống ghế rồi mới nói: "Nhân loại các ngươi đều thích nói kẻ làm nên việc lớn không câu nệ tiểu tiết, theo ta thấy, Tây Lăng Vương chính là người nổi bật trong số đó.

Ta chỉ nói cho ngươi phương pháp, những thứ còn lại, đều là ngươi tự mình xứng đáng có được." Nói xong, nàng ta có vẻ hơi hâm mộ nói: "Trời cao thật sự ưu ái nhân tộc, năm xưa Tây Lăng Vương ăn bao nhiêu thiên tài địa bảo cũng chỉ có thể dừng lại ở Tam cảnh.

Bây giờ chỉ mới mười mấy năm ngắn ngủi đã là Tứ cảnh, thực lực tương đương với ta rồi." Nàng ta vẫn còn nhớ, lúc đầu đến tìm vị Tây Lăng Vương này, y còn lâu mới uy nghiêm như bây giờ.

Tây Lăng Vương lúc đó, chẳng qua chỉ là một vị vương gia đáng thương có dã tâm nhưng bị kẹt bởi thiên phú, ngày ngày lo lắng vương vị của mình bị người khác thay thế.

Nàng ta chính là thích loại người này, người như vậy mới là đối tượng hợp tác tốt nhất.

Vì vậy, nàng ta vốn định đến Bắc Hoang rồi mới quyết định, đã trực tiếp ở lại Tây Lăng, chọn hợp tác với Tây Lăng Vương.

Bây giờ chứng minh, ánh mắt của nàng ta ngày đó quả nhiên không sai.

Một kẻ vì bản thân mà ngay cả mạng của vợ cũng có thể hy sinh, mới là đối tác hợp tác tốt nhất của yêu tộc bọn họ.

Nghe lời của Huyền cô nương, Tây Lăng Vương thở dài một tiếng, dường như đang gặp phải phiền muộn rất lớn.

Y nói: "Có được thành tựu như hôm nay, vẫn là nhờ Huyền cô

nương liếc mắt một cái đã nhìn ra Vương phi có thể thành tựu cho bản vương.

Nhưng từ khi tiến vào Tứ cảnh, tốc độ tu luyện của bản vương ngày càng chậm, cũng không biết trận pháp mà Huyền cô nương bố trí cho bản vương năm đó có phải đã mất hiệu lực rồi không?" Huyền cô nương suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: "Dược liệu dùng để bố trận năm xưa đều là loại tốt nhất, theo lý có thể duy trì cả ngàn năm không vấn đề.

Nếu Vương gia cảm thấy tu vi không thể nâng cao, không bằng hãy nghĩ đến nguyên nhân khác." Tây Lăng Vương nhìn về phía Huyền cô nương, chờ đợi lời nói tiếp theo của nàng ta. "Năm đó ta đã nói với Vương gia, luyện thi cốt của Vương phi thành Bất tẫn cốt quả thực có thể trợ giúp tu luyện, nhưng có thể nâng cao được bao nhiêu thì phải xem tiềm lực vốn có của Vương phi.

Bây giờ xem ra, tiềm lực của Vương phi đã cạn kiệt rồi." Tây Lăng Vương lộ vẻ tiếc nuối, lẩm bẩm: "Chỉ mới tăng một bậc mà đã cạn kiệt rồi sao?" Huyền cô nương thấy trên mặt y không có bao nhiêu kinh ngạc, liền biết người này đã sớm đoán được kết quả này, hôm nay chẳng qua chỉ là xác nhận lại với nàng ta một lần nữa mà thôi.

Nàng ta cười cười, trong mắt lóe lên một tia sáng u tối, nói: "Ta nhớ, con trai ruột của Vương gia có căn cốt cũng rất tốt, hắn chính là đứa con duy nhất của Vương gia và Vương phi.

Những năm nay, ta ở bên ngoài thường xuyên nghe được uy danh của vị Bạch đại nhân đó đấy." Tây Lăng Vương lộ vẻ thất vọng, nói: "Nghịch tử này lớn rồi, ngày càng không nghe lời." "Năm xưa ta đã nói với Vương gia, hắn chắc chắn đã kế thừa căn cốt của Vương phi, nếu có thể cùng luyện thành Bất tẫn cốt, hôm nay Vương gia cũng không cần phải thất vọng vì tu vi không thể tiến thêm một tấc." Tây

Lăng Vương lại nói: "Hôm nay cũng không muộn." "Ồ, Vương gia đã quyết định rồi sao?" Tây Lăng Vương nói: "Nghịch tử đó bây giờ đang ở trong phủ, ta đoán lần này Huyền cô nương sẽ đến nên đã gọi nó về trước.

Ta và nó dù sao cũng là cha con một hồi, nó nên vì vương phủ Tây Lăng ta mà cống hiến một chút." Huyền cô nương bật cười khẽ: "Không hổ là Vương gia, thật là sát phạt quả quyết.

Nếu Vương gia đã chuẩn bị xong mọi thứ, ngày khác ta sẽ thay Vương gia luyện chế lại một bộ Bất tẫn cốt mới." "Đa tạ Huyền cô nương, nếu cô nương có yêu cầu gì, cứ việc nói với bản vương." Huyền cô nương lắc đầu: "Lần này ta mạo hiểm lẻn vào Đại Việt, chỉ là để lấy được Yêu tỳ, còn về Bất tẫn cốt, cứ coi như là quà gặp mặt ta tặng Vương gia.

Sau khi giao dịch kết thúc, Vương gia nhận được hai viên Cửu nguyên đan còn lại, Ngũ cảnh chỉ trong tầm tay." Dù Tây Lăng Vương nhiều năm luôn trầm ổn, nghe lời của Huyền cô nương, trong lòng cũng khó nén được kích động.

Người ta nói Bạch thị nhất tộc dễ xuất hiện thiên tài, nhưng y năm đó dù nghĩ bao nhiêu cách vẫn luôn bị kẹt ở Tam cảnh không thể tiến thêm một tấc.

Cảm giác bất lực và tuyệt vọng đó, mỗi khi nhớ lại, đều khiến y cảm thấy như một cơn ác mộng không thể tỉnh lại.

Y chưa bao giờ hối hận vì giao dịch với yêu tộc, chỉ thỉnh thoảng nhớ đến người phụ nữ từng cùng y cử án tề mi, sẽ có chút áy náy, cho đến khi y đột phá Tứ cảnh.

Chương 100

Từ khoảnh khắc đó, sự áy náy trong lòng y đột nhiên biến mất.

Tình nghĩa mỏng manh đó, xa xa không bằng thực lực mạnh mẽ.

Cảm giác mạnh mẽ thực sự quá mê người, vượt qua tất cả mọi thứ trên đời này.

Tứ cảnh còn lâu mới là giới hạn của y, Ngũ cảnh mới là mục tiêu của y.

Y sẽ cho thế nhân biết, trong hoàng tộc Bạch thị, không chỉ có Minh Vương, mà còn có y, Tây Lăng Vương. "Vậy xin mượn lời tốt của Huyền cô nương." Nói xong, ánh mắt Tây Lăng Vương đột nhiên khẽ động, "Hôm nay chỉ có một mình Huyền cô nương đến thôi sao, ta nhớ cô nương và Thương công tử trước nay luôn như hình với bóng." "Hắn đến Thân gia rồi, sẽ không đến đây." Huyền cô nương cười một tiếng, "Nghĩ lại, Vương gia cũng không hy vọng nhìn thấy hai yêu tộc Tứ cảnh trong nhà mình, chúng ta đến để giao dịch với Vương gia, chứ không phải đến để uy hiếp Vương gia." "Huyền cô nương nói đùa rồi, bản vương tự nhiên tin tưởng vào uy tín của hai vị." Nói xong, y xòe tay ra, một khối ngọc ấn hiện ra trong lòng bàn tay.

Nhìn thấy Yêu tỳ, sắc mặt Huyền cô nương đột nhiên thay đổi, trong mắt nàng ta không che giấu được vẻ kích động, đột nhiên đứng dậy, quỳ xuống trước Yêu tỳ.

Tây Lăng Vương thấy hành động của nàng ta cũng không ngăn cản, thấy nàng ta lạy ba lạy mới đứng dậy. "Chắc hẳn Huyền cô nương đã có thể xác nhận thật giả của ngọc tỷ này rồi chứ?" "Đây chắc chắn là Yêu tỳ thật, là ngọc tỷ của Yêu hoàng bệ hạ." Giọng Huyền cô nương có chút run rẩy, "Không hổ là Tây Lăng Vương, vậy

mà thật sự có thể lấy được Yêu tỳ, hôm nay yêu tộc chúng ta nợ ngươi một ân tình." Nói xong, nàng ta lấy ra hai bình ngọc từ trong lòng.

Tây Lăng Vương nhận lấy bình ngọc, lần lượt mở ra, bên trong là hai viên Cửu nguyên đan.

Lần giao dịch này, yêu tộc tổng cộng lấy ra ba viên Cửu nguyên đan.

Y đã đưa một viên cho Trấn Bắc hầu, còn hai viên còn lại là thuộc về y.

Ngoài Cửu nguyên đan, Huyền cô nương lại lấy ra một cái hộp, nàng ta chỉ mở một khe hở, đã có linh khí nồng đậm tràn ra. "Trong này đều là những linh thảo độc nhất của yêu tộc chúng ta, là quà của công chúa chúng ta tặng cho Vương gia.

Tuy công chúa không thể tự mình gặp mặt Vương gia, nhưng đợi đến khi Vương gia đột phá Ngũ cảnh, chúng ta nhất định sẽ có sự hợp tác sâu sắc hơn, ngài nói có phải không?" Tây Lăng Vương cười ha hả, một tay đặt lên hộp: "Vậy ta xin nhận lễ vật của công chúa, đợi ngày sau, bản vương sẽ đích thân đến yêu tộc bái kiến công chúa." Tây Lăng Vương lấy đồ xong, nhẹ nhàng ném Yêu tỳ trong tay đi, khối ấn đó liền rơi vào tay Huyền cô nương.

Nàng ta say mê nhìn khối ngọc tỷ này, lẩm bẩm: "Kể từ khi Yêu hoàng bị hồ yêu ở Thanh Tự Sơn phản bội mà chết, yêu quốc chia năm xẻ bảy, đã qua mấy trăm năm rồi, bây giờ Yêu tỳ cuối cùng cũng vật quy nguyên chủ." Khi một người một yêu đang thưởng thức khối ngọc tỷ đó, Bạch Hưu Mệnh nhắm mắt đứng bên cửa sổ, mặt hướng về phía thư phòng của Tây Lăng Vương.

Trong bóng tối, khí tức thuộc về yêu tộc không hề che giấu, đang ngang nhiên thể hiện sự tồn tại của mình.

Bạch Hưu Mệnh mở mắt ra, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Người cha này của hắn, quả nhiên chưa bao giờ làm hắn thất vọng.

Sáng sớm hôm sau, hạ nhân của vương phủ Tây Lăng dọn đầy một bàn các món ngon, sau đó cung kính đứng sang hai bên.

Bạch Hưu Mệnh ngồi trước bàn, đối diện với một bàn thức ăn, chậm rãi ăn.

Cơm còn chưa dùng xong, quản sự trong sân đến thông báo: "Thế tử, Nhị công tử đến." "Để hắn đợi." Bạch Hưu Mệnh lười biếng đáp một câu.

Sắc mặt vị quản sự kia lập tức lộ vẻ khó xử: "Chuyện này… e là không hay lắm." "Nếu ngươi thấy để hắn đợi là không hay, vậy thì bảo hắn về đi." Quản sự nghe vậy sững sờ, rồi lập tức quỳ phịch xuống: "Là nô tài thất ngôn, xin Thế tử trách phạt." Bạch Hưu Mệnh không thèm nhìn vị quản sự kia, dù bên cạnh có người đang quỳ, vẫn không làm ảnh hưởng đến khẩu vị tốt của hắn.

Hắn không hề không vui, chỉ cảm thấy, hạ nhân của vương phủ Tây Lăng này đều rất thú vị.

Vẫn còn nhớ năm đó vị Tề trắc phi kia khắp nơi cẩn thận dè dặt, nay làm Vương phi, lại cực kỳ coi trọng công phu bề ngoài.

Bất kể là con trai nuôi hay hạ nhân nuôi, quy củ bề ngoài đều không tệ, đáng tiếc những tâm tư nhỏ nhặt kia lại không che giấu kỹ được.

Một khắc sau, ăn xong bữa sáng, Bạch Hưu Mệnh đặt đũa xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Thấy hắn rời đi, hạ nhân đứng bên cạnh vội vàng tiến lên đỡ quản sự dậy.

Một tiểu hạ nhân thấp giọng nói: "Thế tử cũng quá nhỏ nhen rồi, so đo với Nhị công tử, hà cớ gì làm khó Vương quản sự." Vị quản sự liếc người vừa nói chuyện một cái, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, Thế tử thế nào không phải là chuyện chúng ta nên bàn luận." Lời đã nói đến đây, trong lòng các hạ nhân khác đối với vị Thế tử này cũng ngầm có vài phần bất mãn.

Lúc trước khi hầu hạ bên cạnh Nhị công tử, ngài ấy chưa bao giờ làm khó hạ nhân bọn họ.

Bên ngoài sân, đây là lần đầu tiên Bạch Dịch Thần bị từ chối ngoài cửa ở vương phủ.

Hắn đợi rất lâu, cuối cùng mới thấy Bạch Hưu Mệnh đi ra.

Bạch Dịch Thần hít sâu một hơi, cung kính hành lễ với Bạch Hưu Mệnh: "Trường huynh." Hành lễ xong, hắn nhìn sang trái phải, có chút kỳ quái hỏi: "Sao không thấy Vương quản sự vừa đi thông báo?

Có phải Vương quản sự đã chọc giận trường huynh không?" "Trí nhớ của ngươi cũng không tệ, ngay cả quản sự trong phủ họ gì cũng nhớ." "Chỉ là thỉnh thoảng gặp qua, Vương quản sự rất được mẫu thân coi trọng." Bạch Dịch Thần lại nói, "Nếu ông ấy có chỗ nào làm không phải, mong trường huynh khoan dung." "Quy củ của vương phủ Tây Lăng đúng là không tầm thường, Thế tử như ta còn phải nể mặt hạ nhân sao?" Bạch Dịch Thần giật giật khóe môi: "Trường huynh nói đùa rồi, dù sao ông ấy cũng là người của mẫu thân…" Bạch Hưu Mệnh không hề có ý định nể mặt Vương phi: "Mắt nhìn người của Vương phi không tốt, ngươi thân là con trai, lẽ ra nên khuyên can Vương phi." "…Trường huynh nói phải." "Tìm ta có việc?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

Bạch Dịch Thần lúc này mới nhớ ra chính sự, hắn nói: "Phụ vương cần mẫn, sáng sớm đã phải xử lý chính vụ, trường huynh về

nhà mấy ngày rồi, cũng đến lúc gặp các thuộc quan của phụ vương." "Dẫn đường đi." Khi Bạch Dịch Thần dẫn Bạch Hưu Mệnh đến chính vụ đường, nghị sự đã bắt đầu.

Thấy hai người con trai một trước một sau đi vào, Tây Lăng Vương đứng dậy chủ động đi tới, nói với các thuộc quan: "Đây là trưởng tử của bản vương, Bạch Hưu Mệnh, cũng là Thế tử của vương phủ Tây Lăng chúng ta, sau này gặp Thế tử cũng như gặp bản vương." Bạch Dịch Thần đứng bên cạnh lẳng lặng nhìn, dù trong lòng biết rõ, hành động này của phụ vương chẳng qua chỉ là kế tạm thời, nhưng vẫn khó nén được sự khó chịu trong lòng.

Bạch Hưu Mệnh đối với mình, cũng giống như tiên Vương phi đối với mẫu phi, đều là cái gai trong mắt.

Vương phi đã thức thời đi trước một bước, còn Bạch Hưu Mệnh thì sao?

Tây Lăng Vương hôm nay gọi Bạch Hưu Mệnh đến, dường như chỉ để nói cho mọi người biết, y coi trọng người con trai này đến mức nào.

Sau đó y lại cho người mang hai chiếc ghế đến, để hai người con trai ngồi hai bên trái phải của mình.

Các thuộc quan bên dưới nhìn Bạch Hưu Mệnh ngồi bên tay trái của Tây Lăng Vương, trong lòng không khỏi suy đoán, vốn tưởng Vương gia coi trọng Nhị công tử hơn, sớm muộn gì cũng sẽ đổi Thế tử, bây giờ xem ra, vị Thế tử đột nhiên trở về này, phần thắng dường như lớn hơn một chút?

Tây Lăng Vương hôm nay tâm trạng tốt, nghị sự chỉ kéo dài chưa đến một canh giờ đã kết thúc.

Khi các quan viên còn chưa rời đi, Trưởng sử Lưu Kỳ đột nhiên

tiến lên một bước nói: "Vương gia, Thế tử về nhà cũng đã được một thời gian rồi, người ta nói thành gia mới có thể lập nghiệp, có phải nên định hôn sự cho Thế tử rồi không?" "Ngươi thấy thế nào?" Tây Lăng Vương hỏi Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh nhìn lại Tây Lăng Vương, nhìn vẻ vui mừng gần như không thể kìm nén trên mặt y, chậm rãi nói: "Khi nào?" Vốn tưởng phải mất một thời gian mới thuyết phục được người con trai này, dù sao hắn trông có vẻ không thích con gái của Thân gia cho lắm, không ngờ lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Xem ra đứa con trai này của mình đối với danh hiệu Thế tử vương phủ cũng không phải không động lòng.

Nghĩ lại cũng phải, bất kể Minh Vương đối xử với hắn thế nào, suy cho cùng cũng chỉ là con nuôi, tước vị của Minh Vương cũng không đến lượt hắn kế thừa.

Xem ra những năm ở Thượng Kinh, ít nhất đã giúp hắn học được cách cúi đầu trước quyền thế.

Tây Lăng Vương không ghét loại dã tâm này, chỉ đáng tiếc, vương vị này của y, đã định sẵn không đến lượt đứa con trai không hiểu chuyện này kế thừa.

Tây Lăng Vương quay đầu nhìn Lưu Kỳ, Lưu Kỳ vội vàng nói: "Ngày hai mươi tháng này, là ngày tốt nhất." "Còn năm ngày nữa, có hơi gấp, nhưng Vương phi đã sớm sắp xếp ổn thỏa mọi việc đính hôn, nếu ngươi đồng ý, thì định vào ngày đó được không?" Tây Lăng Vương lại hỏi. "Được." Nghe tin Bạch Hưu Mệnh sắp đính hôn, các thuộc quan của Tây Lăng Vương lập tức tiến lên chúc mừng, Bạch Hưu Mệnh ngồi trên ghế, nhìn những gương mặt tiến lên chúc mừng mình, khắc ghi tất cả vào trong đầu.

Chưa đến trưa, tin tức Thế tử của Tây Lăng Vương sắp đính hôn

với con gái Thân gia đã lan truyền khắp phố phường.

Đồng thời, Bạch Hưu Mệnh còn nghe hạ nhân nói, một người em họ xa của Vương phi đến nương tựa, dường như định ở lại trong phủ một thời gian.

Đêm qua vương phủ mới có một con yêu vào, sáng nay Vương phi đã có thêm một cô em họ.

Cũng không biết Tề Thượng thư đang ở Thượng Kinh xa xôi có biết trong nhà mình lại có thêm một người thân thích như vậy không?

Ngoài vương phủ, A Triền tỉnh dậy vào sáng sớm, bất ngờ phát hiện cửa sổ mở đêm qua, sáng nay vậy mà đã đóng lại.

Nàng nằm trên sập, nhìn chằm chằm vào cửa sổ một lúc lâu, cửa sổ đột nhiên bị người từ bên ngoài mở ra, Trần Tuệ thò đầu vào: "Hôm nay là ngày cuối cùng giải độc, không phải phải đến Thân phủ sao, còn chưa dậy?" Nhìn thấy gương mặt Trần Tuệ, A Triền có chút ngạc nhiên, tiến lại gần nhìn kỹ: "Tuệ nương, sắc mặt của ngươi trông không tệ." Hiếm khi thấy được sắc hồng trên mặt Trần Tuệ.

Trần Tuệ sờ sờ má, cười nói: "Đêm qua uống quá nhiều máu yêu thú, sáng nay vẫn cảm thấy khí huyết dâng trào." Từ khi trở thành hoạt thi, đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được máu trong cơ thể đang sôi trào. "Có hiệu quả là tốt rồi, đợi chúng ta từ Tây Lăng trở về, ngươi nên lên được nhị giai rồi." Giọng A Triền có chút hâm mộ. "Đừng nhìn ta nữa, muộn một chút nữa, Hồi Tuyết sẽ tự mình đến tìm ngươi đấy." "Biết rồi." Nàng ôm chăn lười biếng trên sập một lúc mới chịu dậy rửa mặt.

Nhưng hôm nay Trần Tuệ đã đoán sai, hai người mãi đến giờ Mùi mới ra khỏi cửa, mà Thân Hồi Tuyết cũng không xuất hiện.

Hai người còn chưa đi đến cổng lớn Thân phủ, đột nhiên thấy Ngô

mụ mụ vội vàng đi ra từ góc đường. "Quý cô nương." Trên mặt Ngô mụ mụ có vài phần lo lắng. "Ngô mụ mụ sao vậy?

Có phải Khinh Vụ cô nương xảy ra chuyện gì không?" A Triền nghi hoặc nói.

Ngô mụ mụ nhìn trái nhìn phải, thấp giọng nói với hai người: "Mời hai vị đi theo ta." Ngô mụ mụ không dẫn họ vào Thân phủ, mà đến một con hẻm nhỏ không người ở gần đó.

Thấy không có ai xung quanh, bà mới thấp giọng nói: "Sáng nay tộc trưởng đột nhiên đến, còn dẫn theo người đến, nói là muốn khám bệnh cho Khinh Vụ." "Thân gia sao đột nhiên lại quan tâm đến bệnh tình của Khinh Vụ cô nương?" Ngô mụ mụ lắc đầu: "Cũng không phải đột nhiên quan tâm, hai năm nay tộc trưởng cũng đã mời không ít đại phu đến, nhưng vị đến hôm nay lại khác với những người khác." "Là sao?" "Ông ta nhìn ra trong người Khinh Vụ có thận độc chưa giải, còn đưa ra phương pháp giải độc giống như của cô nương." Ngô mụ mụ vừa nói vừa cảm thấy kinh hãi.

Tuy bà không nói được nguyên nhân, nhưng cứ cảm thấy người mà tộc trưởng mang đến dường như chuyện gì cũng biết, có chút đáng sợ.

May mà đêm qua hai mẹ con Khinh Vụ và Hồi Tuyết nói chuyện muộn, dậy cũng muộn, không ngâm nước muối lần cuối cùng, nếu không tin tức Khinh Vụ không bệnh, nói không chừng đã bị người kia nhìn ra rồi. "Biết thận độc sao…" A Triền trầm tư.

Thận tương đối hiếm thấy, càng không dễ bắt.

Biết thận có độc lại còn biết cách giải độc, cảm thấy không nên là người. "Là Khinh Vụ cô nương bảo bà đến tìm ta?" A Triền lại hỏi.

Ngô mụ mụ lắc đầu: "Sau khi tộc trưởng đến, Khinh Vụ không

dám để lộ sơ hở, lúc này vẫn đang đối phó với bọn họ.

Là Hồi Tuyết lén tìm ta, bảo ta đến chặn hai người lại, nó lo hai người chạm mặt tộc trưởng sẽ gặp phiền phức." A Triền nghe xong liền nói: "Ta biết rồi, vậy chúng ta về trước, nếu còn có chuyện gì, đợi người đi rồi, Ngô mụ mụ hãy đến tìm ta." "Được." Ngô mụ mụ vội vàng đáp.

Chặn được A Triền và Trần Tuệ lại, bà cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nghe Hồi Tuyết nói, lúc Quý cô nương đến đã đắc tội nặng với hai anh em Thân Ánh Tiêu, nếu để tộc trưởng nhìn thấy nàng, làm sao có kết cục tốt được?

Nhìn hai người rời đi, bà không dám về thẳng phủ, mà đi vòng ra chợ, mua thêm ít rau mới trở về.

Khi bà trở về, thấy mấy nha hoàn mà trong tộc gửi đến hầu hạ Khinh Vụ đang đun nước trong bếp, thấy bà xách một giỏ rau đi vào, nha hoàn tên Lục Ngô còn tiến lên lục lọi giỏ của bà. "Ngô mụ mụ sao lúc này lại đột nhiên ra ngoài mua rau, vừa rồi tộc trưởng còn gọi bà qua đấy." Ngô mụ mụ thần sắc bình tĩnh: "Hôm qua Khinh Vụ đòi ăn, lúc dậy sớm lại quên, đành phải đi mua bây giờ, kẻo nó lại không vui.

Tộc trưởng có chuyện gì không?

Vậy ta qua đó ngay." Thấy bà đối đáp thỏa đáng, Lục Ngô mới thu lại ánh mắt: "Tạm thời không cần, vị Thương công tử mà tộc trưởng mang đến nói phải đun một thùng nước nóng để giải độc cho Khinh Vụ cô nương, đợi nước đun xong, bà hãy mang qua." Ngô mụ mụ lộ vẻ vui mừng: "Vị công tử đó có nói, nếu giải được độc, Khinh Vụ có thể khỏe lại không?" "Chuyện này ta không biết, lát nữa Ngô mụ mụ có thể tự mình hỏi." Lục Ngô nói qua loa vài câu, liền để Ngô mụ mụ tự mình đi đun nước, mấy nha hoàn bọn họ chỉ đứng bên cạnh nhìn.

Không lâu sau, Ngô mụ mụ đã đun được hai nồi nước nóng lớn.

Mấy nha hoàn mỗi người xách một thùng nước, Ngô mụ mụ còn ôm một hũ muối đi đến phòng chính.

Lúc này trong phòng, Thân Khinh Vụ đang níu lấy tay áo của đại ca nàng ta là Thân Chi Hằng, nhất quyết đòi y dẫn mình đi mua kẹo ăn.

Thân Chi Hằng kiên nhẫn dỗ nàng ta hai câu, quay đầu đột nhiên ho dữ dội, một lúc lâu sau mới dừng lại.

Thân Hồi Tuyết mắt sắc, phát hiện trên chiếc khăn tay kia vậy mà đã dính vết máu.

Thân Chi Hằng dường như không để tâm đến chuyện này, thuận tay cất chiếc khăn tay đi, vừa kiên nhẫn dỗ Thân Khinh Vụ, vừa nói với Thân Hồi Tuyết: "Hồi Tuyết từ Thượng Kinh trở về cũng mấy ngày rồi, sao không đến nhà chơi?" "Để đại bá chê cười rồi, cháu đã lâu không gặp mẫu thân, nhất thời quên mất." Thân Chi Hằng xua tay: "Người một nhà, không cần khách sáo như vậy.

Vài ngày nữa đường tỷ của con sẽ đính hôn với Thế tử của Tây Lăng Vương, đến lúc đó con nhất định phải đến đấy." Nói xong, y nhìn sang Thân Khinh Vụ: "Nói không chừng lúc đó, nương của con có thể cùng con đi rồi." Thân Hồi Tuyết trên mặt cũng lộ vẻ hy vọng: "Nếu nương thật sự có thể khỏi bệnh, còn phải nhờ đại bá, và… Thương công tử…" Nói rồi, nàng lại nhìn người đàn ông mặc đồ đen tuyền, lặng lẽ ngồi bên cạnh Thân Chi Hằng.

Người đàn ông này trông không khác gì người thường, nhưng từ lúc hắn bước vào, nàng đã có cảm giác nguy hiểm như bị kẻ săn mồi nhắm đến.

Nàng biết, đây không phải mình nghĩ nhiều, loại cảm giác nguy cơ đến từ huyết mạch này đang nhắc nhở nàng, người trước mắt không

phải là người, hắn rõ ràng là một con đại yêu.

Ánh mắt vô cảm của Thương công tử lướt qua Thân Hồi Tuyết, như thể đang nhìn một con kiến trên mặt đất, không hề đáp lại nàng.

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, Ngô mụ mụ và các nha hoàn mang nước đến.

Ngô mụ mụ gọi các nha hoàn đổ nước nóng vào thùng tắm, lại đổ hết muối trong hũ vào.

Chương 101

Sau khi điều chỉnh nhiệt độ nước xong, Ngô mụ mụ mới cẩn thận trở lại phòng trong, hành lễ với Thân Chi Hằng: "Tộc trưởng, nước đã chuẩn bị xong rồi." "Ngô mụ mụ và Hồi Tuyết trước tiên hãy hầu hạ Khinh Vụ tắm rửa đi, chúng ta ở gian ngoài đợi." Thân Chi Hằng và Thương công tử đứng dậy đi ra ngoài, đến gian ngoài, y thấp giọng nói, "Thương công tử, nếu xá muội khôi phục thần trí, e là sẽ nhớ lại chuyện năm xưa, hay là ngài tạm lánh mặt một chút?" Năm xưa chính là Thương công tử và Huyền cô nương liên thủ giết hồ yêu kia, nếu để Khinh Vụ nhìn thấy mặt hắn, e là lại bị kích động.

Thân Chi Hằng không phải quan tâm nhiều đến người em gái điên điên dại dại nhiều năm này, chẳng qua chỉ lo lắng không lấy được thứ mình muốn từ tay nàng ta. "Cũng được, ta lánh mặt là được." Thương công tử liếc Thân Chi Hằng một cái, "Ngươi mau chóng hỏi ra tung tích của nội đan hồ yêu, cơ thể này của ngươi, e là không trụ được bao lâu nữa đâu." "Vẫn phải đa tạ Thương công tử chịu ra tay giúp đỡ." "Đây là thứ ngươi xứng đáng nhận được, công chúa đối với hồ yêu ở Thanh Tự Sơn hận đến tận xương tủy, Thân gia các ngươi làm người vui lòng, đây đều là phần thưởng của công chúa." Thương công tử lạnh lùng nói. "Công chúa nhân từ." Thân Chi Hằng thái độ cực kỳ cung kính.

Nghe đồn vị công chúa kia là huyết mạch duy nhất còn lại của Yêu hoàng, có thể được người để mắt đến, sau này Thân gia tất nhiên tiền đồ vô hạn.

Còn về việc làm của mình có đi ngược lại với ý nguyện ban đầu của tổ tông hay không?

Năm xưa Thân gia bọn họ vì bá tánh trừ yêu, ngoài việc có được chút danh tiếng, chỉ đổi lấy gia tộc ngày càng sa sút, cùng với lời nguyền rủa của từng con yêu trước khi chết.

Yêu chú hại cho các con cháu có thiên phú trong tộc sớm bị lời nguyền quấn thân, cha y, y, và cả con trai y đều như vậy.

Nếu không phải bọn họ nghĩ đủ mọi cách tự cứu, e là Thân thị nhất tộc đã sớm bị diệt vong rồi.

Tất cả chẳng qua chỉ là để sống sót, hà tất phải câu nệ sự khác biệt giữa người và yêu?

Hóa thành bán yêu thì có gì không tốt, ít nhất y không cần phải lo lắng cơ thể tàn tạ này không chịu nổi nữa.

Đáng tiếc đại yêu Tứ cảnh ngày càng khó tìm, cũng không dễ giết, giao đan lúc trước vẫn là do Thương công tử ban thưởng.

Mấy năm gần đây cơ thể y ngày càng không tốt, Thân Chi Hằng cũng chỉ có thể nhắm đến viên hồ đan trên tay em gái mình.

Nói xong với Thân Chi Hằng, Thương công tử liền rời đi trước.

Thân Chi Hằng dường như không thể chờ đợi được muốn thấy Thân Khinh Vụ khỏe lại, vậy mà lại ngồi lì ở bên ngoài đợi cả một canh giờ.

Trong phòng tắm, vẻ mặt ngây ngô của Thân Khinh Vụ dần trở lại bình thường, ánh mắt nàng xuyên qua tấm bình phong, dường như có thể nhìn thấy đại ca đang đợi ở bên ngoài.

Đúng là đại ca tốt của nàng, mười mấy năm sau, vậy mà lại dẫn kẻ thù đã giết Lưu Phong đến giải độc cho nàng.

Thân Hồi Tuyết lấy một bộ quần áo sạch sẽ đi vòng qua tấm bình phong, thấy sắc mặt nương thân lạnh lùng, lại gần mới thấp giọng

nói: "Nương, hôm nay đại bá sợ là có ý đồ xấu, người có đối phó được không?

Nếu thật sự không được… có thể dùng danh tiếng của Trương Cảnh Hoài để trấn áp ông ta." Thân Khinh Vụ nghe con gái nói, trong mắt thoáng qua một tia đau thương.

Từ khi trở về tới nay, nàng chưa từng nghe Hồi Tuyết nhắc tới người đó, hôm nay lại vì mình mà phải mượn uy thế của người ta.

Hồi Tuyết của nàng, vốn không nên sống những ngày tháng như vậy.

Thân Khinh Vụ mặc cho con gái giúp mình mặc quần áo, nhẹ giọng đáp: "Không cần lo lắng, đợi nương nghe xem rốt cuộc ông ta muốn làm gì rồi nói sau." "Lát nữa con sẽ đi cùng người." Thân Khinh Vụ lắc đầu: "Không cần, con cứ ở lại đây, có những lời lúc ít người mới dễ nói." Mặc xong y phục, Thân Khinh Vụ tùy ý búi tóc rồi bước ra khỏi phòng trong.

Cửa phòng vừa mở, Thân Chi Hằng quay đầu nhìn sang, liếc mắt một cái liền nhận ra sự khác biệt của muội muội so với ngày thường.

Trong lòng ông ta nhất thời có chút phức tạp khó tả.

Người muội muội này của ông ta từ nhỏ đã rất có chủ kiến, phụ thân cũng rất cưng chiều, nếu không bị con hồ yêu kia lừa gạt, vốn dĩ có thể sống một cuộc sống tốt hơn, vậy mà nàng lại điên điên khùng khùng nửa đời người, thật sự là ngu ngốc hết chỗ nói. "Đại ca, chúng ta hình như đã rất nhiều năm không gặp." Thân Khinh Vụ cùng Thân Chi Hằng đối mặt, nước mắt liền không ngừng tuôn rơi.

Thân Chi Hằng đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó lộ vẻ vui mừng, vội đứng dậy đón lấy: "Khinh Vụ, muội cuối cùng cũng tỉnh táo lại rồi.

Vi huynh chờ ngày này, đã chờ mười mấy năm a." Thân Khinh Vụ thuận theo lực của Thân Chi Hằng ngồi xuống ghế, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc vừa đúng mực: "Muội cũng không biết mình bị làm sao nữa, đột nhiên lại biến thành thế này." "Chắc chắn là do con hồ yêu kia trước khi chết đã hạ độc muội, Thận Độc kia vô cùng hiếm thấy, ngoài nó ra còn có thể là ai!" "Không thể nào, Lưu Phong sao có thể đối xử với muội như vậy?" Thân Khinh Vụ nói rồi nghẹn lại, "Nếu thật sự là chàng… cũng là vì muội có lỗi với chàng." Nói xong, Thân Khinh Vụ nhìn quanh, vẻ mặt nghi hoặc: "Đại ca, vị đại phu giúp muội giải độc đâu rồi, sao không thấy người?

Muội còn muốn cảm tạ ông ấy thật tốt." "Ồ, vị đại phu đó có việc đi trước rồi." Thân Chi Hằng thuận miệng nói qua loa, đồng thời cũng yên tâm, xem ra Khinh Vụ lúc điên dại căn bản không nhận ra Thương tiên sinh. "Muội trúng độc nhiều năm, bây giờ dưỡng bệnh là quan trọng nhất, chuyện khác sau này hãy nói." "Muội biết rồi, những năm nay đa tạ đại ca đã chăm sóc muội và Hồi Tuyết." Thân Khinh Vụ lộ vẻ cảm kích. "Nói gì vậy, đều là người một nhà cả." Sau khi hai huynh muội diễn xong một màn kịch huynh muội tình thâm, Thân Chi Hằng lại bắt đầu ho khan, ông ta một tay che miệng, lúc bỏ tay ra, lòng bàn tay đã đầy máu.

Đồng tử Thân Khinh Vụ co rụt lại, giọng nói vô cùng lo lắng: "Đại ca, huynh bị sao vậy?" Thấy Thân Khinh Vụ không màng gì mà dùng tay áo lau miệng cho mình, Thân Chi Hằng mặc cho nàng lau đi vết máu ở khóe miệng, trên mặt mang theo mấy phần khổ sở: "Vốn không muốn nói cho muội biết, nhưng thân thể này của đại ca sợ là không chống đỡ được bao lâu nữa." "Sao có thể?

Đại ca, nhất định có cách khác mà, đã qua mười mấy năm rồi, huynh hẳn là đã tìm được cách hóa giải lời nguyền rồi chứ?

Không phải huynh đã nói, huynh nhất định làm được sao?" Hốc

mắt Thân Khinh Vụ đỏ hoe, trong mắt đầy vẻ bi thương. "Cách thì tìm được rồi, chỉ là…" "Chỉ là cái gì?" "Chỉ là cần nội đan của yêu tộc làm vật dẫn, trong tộc cũng có mấy viên nội đan của yêu tộc Tam cảnh, đáng tiếc lúc dẫn yêu chú ra đều vỡ nát, e là vì lời nguyền quá mạnh, chỉ có thể dùng nội đan của yêu tộc Tứ cảnh thôi." Thân Chi Hằng đem lời nói dối đã bịa sẵn nói ra, ông ta tự hỏi lời này sẽ không khiến Thân Khinh Vụ nghi ngờ chút nào, vì ý tưởng này, ông ta thật sự đã thử qua, chỉ là thất bại mà thôi.

Yêu chú không thể dẫn ra được, ông ta chỉ có thể lựa chọn để mình biến thành bán yêu, sau đó những yêu chú kia sẽ không còn làm gì được ông ta nữa. "Tứ cảnh?" Thân Khinh Vụ dường như nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ ra mấy phần do dự.

Thân Chi Hằng vẫn luôn nhìn chằm chằm nàng, tự nhiên nhận ra sự bất thường của nàng, trong lòng lập tức thả lỏng.

Trước đây, ông ta vốn tưởng Khinh Vụ điên rồi, chỉ cần tìm người moi ra tung tích viên nội đan là được, đáng tiếc những người đến đều bị nàng đuổi đi.

Nha hoàn được cử đến chăm sóc nàng cũng đã tìm kiếm tung tích của viên nội đan trong phủ, nhưng tìm mãi không thấy.

Bây giờ xem ra, nội đan của con hồ yêu kia, quả thực vẫn còn trong tay nàng.

Chỉ cần còn là được, cho dù Thân Khinh Vụ không muốn lấy ra, viên nội đan kia sớm muộn cũng là của ông ta. "Đúng vậy, nhưng yêu tộc Tứ cảnh, đâu phải chúng ta có thể tùy tiện trêu chọc, đây chẳng phải là tự tìm đường chết sao." Thân Chi Hằng nặng nề thở dài, "Nếu cuối cùng vẫn không tìm được, thì thôi vậy.

Muội cũng đã tỉnh lại, đời này ta cũng không còn gì hối tiếc." "Đại ca… muội…" Giọng Thân Khinh Vụ càng thêm do dự. "Sao vậy, có

phải chỗ nào không khỏe không?" Thân Chi Hằng tỏ vẻ quan tâm. "Không có gì." Thân Khinh Vụ lắc đầu. "Hôm nay muội hồi phục bình thường, đại ca vốn nên ăn mừng cho muội một phen, chỉ là đứa cháu gái nhỏ của muội sắp đính hôn với thế tử Tây Lăng Vương, trong nhà có chút bận rộn, đợi qua khoảng thời gian này, đại ca lại đến thăm muội được không?" Ý trong lời ông ta, rõ ràng là định rời đi. "Đại ca hà tất phải khách sáo với muội muội như vậy, chớp mắt Ánh Chúc đã sắp đính hôn rồi, không biết ngày đính hôn muội có thể đến xem lễ không?" "Muội đương nhiên phải đi, muội là cô cô duy nhất của nó mà." Duy nhất sao?

Lòng Thân Khinh Vụ khẽ động.

Lúc hai người đang nói chuyện, hộ vệ Thân Chi Hằng mang theo đột nhiên bước vào, hắn liếc nhìn Thân Khinh Vụ, có chút do dự. "Không sao, có chuyện gì cứ nói thẳng đi." "Tộc trưởng, Trấn phủ sử Minh Kính Ti Thẩm Chước dẫn người xông vào trong tộc, bắt Thân Chi Viễn đi rồi." Sắc mặt Thân Chi Hằng biến đổi: "Lý do là gì?

Minh Kính Ti cũng không thể vô cớ bắt người chứ?" "Nói là hối lộ quan viên Ưng Châu." Cái cớ này quả thực quá đường đường chính chính, hơn nữa người ta còn có chứng cứ trong tay, tuy nói tội này không thuộc quyền quản lý của Minh Kính Ti, nhưng bây giờ núi cao vua xa, cũng không ai quản được Thẩm Chước.

Sắc mặt Thân Chi Hằng biến đổi mấy lần, tuy rằng Thân Chi Viễn biết không nhiều chuyện, nhưng khó đảm bảo hắn sẽ không nhịn được mà nói những điều không nên nói cho Minh Kính Ti, nếu không thể cứu hắn ra, vậy thì phải diệt khẩu.

Sau khi suy nghĩ, Thân Chi Hằng quay đầu nói với Thân Khinh Vụ: "Trong tộc còn có việc, đại ca phải đi trước." "Muội tiễn đại ca." Thân Khinh Vụ đứng dậy tiễn Thân Chi Hằng ra cửa.

Hai huynh muội đi thẳng đến cổng lớn, đợi Thân Chi Hằng đi về phía trước một đoạn, Thân Khinh Vụ đột nhiên chạy nhanh đuổi theo, gọi ông ta lại: "Đại ca." "Còn có chuyện gì?" "Đại ca, muội, trong tay muội có một viên nội đan Tứ cảnh, nếu huynh cần dùng, ngày khác muội sẽ lấy ra mang qua cho huynh." "Có phải là nội đan của con hồ yêu kia không?" Thân Khinh Vụ gật đầu. "Thôi bỏ đi, đó là thứ duy nhất hồ yêu để lại, muội giữ lại làm kỷ niệm đi." Thân Khinh Vụ lắc đầu, thái độ kiên quyết: "Không có gì quan trọng hơn đại ca huynh cả." Nghe nàng nói vậy, Thân Chi Hằng cuối cùng cũng không từ chối nữa.

Ông ta thầm nghĩ, Khinh Vụ dù sao cũng là muội muội ruột của mình, quả nhiên vẫn hướng về mình. "Được, vậy đại ca tạ ơn Khinh Vụ trước." Thân Khinh Vụ cười cười: "Đợi muội tìm được, sẽ mang qua cho đại ca." Nhìn Thân Chi Hằng đi xa, nụ cười trên mặt Thân Khinh Vụ dần nhạt đi, hai tay đan trước người siết chặt vào nhau.

Nàng sao nỡ đem nội đan của Lưu Phong cho Thân Chi Hằng, nhưng Thân Chi Hằng đã động tâm tư này, giữ nội đan bên người, chỉ mang lại phiền phức cho nàng và Hồi Tuyết.

Nàng rất hiểu người đại ca này của mình, bất kể công dụng của nội đan là gì, liên quan đến sinh tử, ông ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Nếu cùng ông ta trở mặt, ông ta sẽ không ngần ngại ra tay độc ác với chính muội muội ruột của mình.

Thân Hồi Tuyết chờ rất lâu, cuối cùng mới thấy nương thân trở về.

Nàng vội đứng dậy nói: "Nương, rốt cuộc đại bá đã nói gì?" Thân Khinh Vụ do dự một chút, không nói chuyện nội đan cho con gái biết, sợ nó nghe xong sẽ đau lòng, liền chỉ nói: "Toàn là những lời huynh muội tình thâm, dù sao ta cũng là muội muội ruột của ông ta mà.

Nghe nói con gái nhà ông ta sắp gả cho thế tử Tây Lăng Vương, ông ta còn mời ta tham gia yến đính hôn." "Ông ta cũng đã nói với con rồi, nhưng con thấy chuyện này sẽ không dễ dàng như vậy đâu." "Sao lại nói vậy?" Thấy con gái chắc chắn như vậy, Thân Khinh Vụ không khỏi có chút tò mò. "Lúc ở Thượng Kinh, con và vị thế tử Tây Lăng Vương kia đã gặp nhau mấy lần, ngài ấy tuyệt không phải là người dễ đối phó." "Vậy sao?" Thân Khinh Vụ không khỏi cảm khái, "Xem ra vị thế tử kia cuối cùng cũng đã trưởng thành.

Bất kể Thân Ánh Chúc có gả vào Tây Lăng Vương phủ được hay không, chúng ta cứ xem là được." "Đúng rồi, hôm nay A Triền không qua sao?" Thân Khinh Vụ đột nhiên hỏi. "Con đã nhờ Ngô ma ma chặn lại rồi, con sợ nàng ấy chạm mặt đại bá." "Vậy thì tốt." Thân Khinh Vụ đột nhiên nói, "Dù sao hôm nay cũng không có việc gì, hay là chúng ta đến thăm nàng ấy đi." "Nương ra ngoài có tiện không ạ?" "Đương nhiên rồi, ta bây giờ đã khỏi rồi, ra ngoài giải khuây cũng không sao.

Ta nhớ bên cạnh con có mấy hộ vệ, mang họ theo là được." Mang theo hộ vệ của vị thế tử Lý Quốc Công, người của nhà họ Thân sẽ không đi theo nữa.

Thân Hồi Tuyết gật đầu: "Được, vậy con đi sắp xếp." Lúc hai mẹ con mang theo những túi quà lớn nhỏ đến tìm A Triền đã là cuối giờ Thân, nàng đang ở trong bếp giúp Trần Tuệ nhóm lửa.

Trong bếp tràn ngập mùi thơm của thức ăn, hôm nay A Triền đặc biệt gọi món canh tiết gà, mỹ danh là muốn cùng Tuệ nương đồng cam cộng khổ.

Có phải đồng cam cộng khổ hay không Trần Tuệ không biết, chỉ biết là nàng ngày càng kén ăn.

A Triền ngửi thấy mùi thơm không khỏi mím môi, làm canh tiết gà

phải dùng tiết gà tươi, nên phải mua một con gà sống.

Gà đã giết rồi, đương nhiên phải hầm tối nay mới tươi ngon.

A Triền thầm khen trong lòng, mình thật là thông minh lanh lợi.

Thức ăn chưa chín, Trần Tuệ đột nhiên quay đầu nhìn ra ngoài bếp: "Có người gõ cửa, ta ra xem." "Để ta đi." A Triền phủi tay đứng dậy, nhanh chân đi đến cửa mở chốt, liền thấy hai mẹ con nhà họ Thân dường như vừa đi dạo phố về. "Khinh Vụ cô nương, Hồi Tuyết, mau vào đi." A Triền nhiệt tình mời người vào cửa.

Ngoài cửa đỗ một cỗ xe ngựa, ở cổng còn đứng bốn danh hộ vệ.

Đi vào khoảng sân nhỏ vốn đã không lớn này, Thân Hồi Tuyết hít một hơi thật sâu, mắt sáng rực nhìn A Triền: "Tuệ nương có phải lại đang hầm thịt gà không?" A Triền cười toe toét: "Đúng vậy, cả một con gà, ngươi đến đúng lúc lắm." Thấy Hồi Tuyết có vẻ không thể chờ đợi được, Thân Khinh Vụ cười nói: "Mau vào bếp giúp Tuệ nương đi." "Vậy con qua trước nhé." Thân Hồi Tuyết đi vào bếp, Thân Khinh Vụ và A Triền mang đồ họ mang đến vào phòng, sau khi hai người vào trong, đều không lập tức ra ngoài. "Hôm nay đại ca ta đã mang con đại yêu giết chết Lưu Phong đến để giải độc cho ta." Thân Khinh Vụ khẽ nói.

Nụ cười trên mặt A Triền nhạt đi: "Lại đến nữa sao, trùng hợp vậy?

Một con hay cả hai đều ở đây?" "Ta chỉ thấy một con, nếu con còn lại có đến, e là đang ở Tây Lăng Vương phủ.

Ta cũng không biết chúng muốn làm gì, gần đây dường như chỉ có chuyện thế tử Tây Lăng Vương đính hôn thôi." A Triền thầm nghĩ, có lẽ là có đại sự gì đó mà họ không biết.

Bạch Hưu Mệnh đến Tây Lăng, tuyệt đối không phải là một sự

trùng hợp.

Nàng không khỏi tính toán trong lòng, Bạch Hưu Mệnh có lợi hại đến mấy, một mình đối phó với hai con đại yêu Tứ cảnh cũng không dễ dàng.

Huống hồ ở Tây Lăng còn có một con Giao Mẫu thực lực không rõ sâu cạn, có lẽ còn có những Tứ cảnh khác ẩn giấu.

A Triền không khỏi nhíu mày, mình sẽ không mất mạng ở nơi này chứ?

Nàng còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa tại sao mình lại lo lắng cho cái mạng nhỏ của Bạch Hưu Mệnh, đã nghe Thân Khinh Vụ tiếp tục nói: "Đại ca ta hôm nay đến tìm ta, là vì muốn nội đan của Lưu Phong.

Thân thể ông ta trông có vẻ không chống đỡ được bao lâu, nói là muốn dùng nội đan để dẫn yêu chú ra." "Không thể nào." A Triền dứt khoát nói, yêu đan làm gì có công dụng kỳ quái như vậy. "Ta đoán cũng vậy, ta nghi ngờ, có lẽ ông ta muốn biến mình thành bán yêu." Đây là kết luận Thân Khinh Vụ đưa ra sau khi suy nghĩ nhiều lần, trông có vẻ hơi kinh hãi, nhưng thực ra cũng không khiến người ta bất ngờ.

A Triền không hứng thú với mục đích của đại ca Thân Khinh Vụ, mà hỏi: "Ngươi đã đồng ý cho ông ta rồi?" "Ta không thể từ chối, để đạt được mục đích, ông ta sẽ không từ thủ đoạn." A Triền gật đầu, nàng có thể hiểu được suy nghĩ của Thân Khinh Vụ, chỉ là… "Trước đây lúc ngươi nhắc đến nội đan, ta có một chuyện chưa nói cho ngươi biết." "Chuyện gì?" A Triền nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ nói: "Bán yêu nếu có thể lấy được nội đan của cha mẹ, hấp thu yêu lực trong nội đan, sẽ có cơ hội biến thành yêu tộc." Thân Khinh Vụ mặt đầy vẻ không thể tin nổi: "Ngươi nói thật sao?

Nhưng mà, nhưng mà ta chưa từng nghe nói qua." "Bởi vì hầu như

không có yêu nào làm như vậy, chỉ có nội đan của yêu tộc Tứ cảnh hoặc Ngũ cảnh mới cung cấp đủ sức mạnh để chuyển hóa, những yêu tộc mạnh mẽ như vậy, tuổi thọ rất dài, rất ít khi chết bất đắc kỳ tử." "Hồi Tuyết có thể biến thành yêu hoàn chỉnh, giống như Lưu Phong sao?" "Đúng vậy." Thân Khinh Vụ thở ra một hơi dài, thân thể khẽ run rẩy, nàng thấp giọng lẩm bẩm: "Thân Chi Hằng thật đáng chết, ông ta vậy mà lại muốn cướp yêu đan của con gái ta." A Triền chỉ lặng lẽ nhìn Thân Khinh Vụ. "Nhưng ta đã đồng ý cho ông ta rồi, bây giờ không thể nuốt lời, phải làm sao để ông ta từ bỏ yêu đan của Lưu Phong đây?" Thân Khinh Vụ đột nhiên quay đầu nhìn A Triền, trong mắt nàng mang theo sự điên cuồng như có như không, Thận Độc tuy đã giải, nhưng cuối cùng vẫn có ảnh hưởng đến nàng. "A Triền, Lưu Phong luôn nói ngươi rất thông minh, ngươi có thể nói cho ta biết, phải làm sao để Thân Chi Hằng từ bỏ không?" A Triền lần này không phản bác, nàng nói: "Trong lòng ngươi hẳn là đã biết đáp án." "… Đúng vậy, ta đương nhiên biết." Giọng Thân Khinh Vụ phiêu diêu, "Chỉ cần hủy diệt nhà họ Thân, họ sẽ không làm hại Hồi Tuyết của ta, cũng sẽ không tranh giành nội đan của cha nó với Hồi Tuyết của ta nữa." Con gái của nàng, có thể trở thành giống như cha nó, sống một cuộc sống tự do tự tại, đó là cuộc đời mà họ vốn đã sắp đặt cho con gái.

Chương 102

"Ngươi nhất định có cách, phải không?" Thân Khinh Vụ cầu khẩn nhìn A Triền.

A Triền không vòng vo với nàng, nàng nói: "Lá bài tẩy của nhà họ Thân có lẽ chính là người em họ của ngươi, con Giao Mẫu kia.

Ta đoán, thực lực của nó có lẽ đã đến Tứ cảnh." "Ngươi muốn ra tay từ nó?" "Chỉ cần ngươi có thể gặp được Giao Mẫu, ta có cách khiến nó rơi vào điên cuồng, một con đại yêu Tứ cảnh điên cuồng, rất đáng sợ.

Cho dù nó không thể hủy diệt nhà họ Thân, cũng sẽ bị người ta phát hiện nhà họ Thân nuôi dưỡng yêu tộc, nhưng ngươi và Hồi Tuyết có lẽ đều sẽ bị liên lụy.

Ngươi nghĩ kỹ chưa?" "Ngươi có cách nào bảo vệ Hồi Tuyết không?" Thân Khinh Vụ không quan tâm mình có bị liên lụy hay không, nàng chỉ quan tâm đến con gái của mình. "Chuyện này không khó, nó vẫn luôn sống ở Thượng Kinh, chuyện của nhà họ Thân vốn dĩ không liên quan đến nó." Lời đảm bảo này A Triền vẫn dám nói ra.

Đến lúc đó đi dỗ dành Bạch Hưu Mệnh, hắn sẽ thỏa hiệp thôi. "Vậy được, năm ngày sau, ta sẽ mang nội đan đến nhà họ Thân, đến lúc đó, ta sẽ nghĩ cách đi gặp Giao Mẫu." Tuy có hơi gấp gáp, nhưng nàng mang nội đan đến, đại ca nàng nhất định sẽ vui mừng khôn xiết.

Đến lúc đó đề nghị đi xem Khinh Oánh một chút, đại ca sẽ không từ chối nàng, dù sao nàng cũng là người nhà họ Thân.

A Triền có chút kinh ngạc, Thân Khinh Vụ quả quyết hơn nàng tưởng tượng rất nhiều.

Chuyện lớn như vậy, người thường còn phải suy nghĩ một hai, nàng vậy mà trong nháy mắt đã đồng ý.

Thấy A Triền có vẻ như vậy, nàng cười cười: "Ta đã vô số lần muốn giết họ, báo thù cho Lưu Phong.

Có lẽ ta chính là loại người, vì tình yêu mà có thể phản bội gia đình.

Ta đã nghĩ mười mấy năm rồi, không cần nghĩ nữa." "Nếu ngươi đã quyết định, vậy mấy ngày nay ta sẽ chuẩn bị hương dược cho ngươi." "Hương dược, có độc sao?" Thân Khinh Vụ không thể tưởng tượng được, loại dược gì có thể khiến đại yêu Tứ cảnh rơi vào điên cuồng. "Không có độc." Vẻ mặt A Triền có chút kỳ lạ, "Một tên gọi khác ngươi hẳn sẽ quen thuộc hơn, xuân dược." "Xuân, xuân dược sao?" Thân Khinh Vụ đột nhiên cảm thấy kiến thức của mình có chút thiếu hụt.

A Triền thấy vẻ mặt nàng mờ mịt, tốt bụng giải thích: "Hương dược ta đặc chế, không có hiệu quả với người, chỉ nhắm vào giao tộc." Điều chế hương dược thực ra không khó, cái khó là khâu của Thân Khinh Vụ.

Giao Mẫu tồn tại nhiều năm như vậy mà không bị bên ngoài phát hiện, hẳn là ngoài một bộ phận nhỏ người nhà họ Thân, những người khác đều không biết bí mật này.

Bây giờ, cũng chỉ có Thân Khinh Vụ mới có thể tiếp xúc với con Giao Mẫu đó.

Giao loại yêu này, tuy mạnh hơn yêu tộc bình thường, còn có thể mượn thế hóa rồng, nhưng chúng có một nhược điểm chí mạng, trước khi hóa rồng thành công, những thứ trên người rồng đối với chúng mà nói, có sức hấp dẫn chí mạng.

Trước đây mồi câu con giao kia là hàng loại hai, hương dược nàng đặc chế chỉ có thể lợi hại hơn.

Đương nhiên, việc này cần dùng một chút dược liệu đặc thù, tuy có hơi lãng phí, nhưng nghĩ lại, Giao Mẫu có thể là Tứ cảnh, hình như cũng không lãng phí đến vậy.

Tuy không biết loại xuân dược nào có thể tạo ra hiệu quả như A Triền nói, nhưng Thân Khinh Vụ đã lựa chọn mở miệng cầu cứu, lúc này chỉ có thể chọn tin tưởng nàng.

A Triền không giải thích nhiều, chỉ hẹn Thân Khinh Vụ ba ngày sau đến lấy thuốc, liền không tiếp tục chủ đề này nữa.

Rất nhanh, thức ăn của Tuệ nương đã nấu xong, bốn người ngồi quây quần bên chiếc bàn nhỏ ăn một bữa tối thịnh soạn.

Vừa ăn xong, A Triền nói với Thân Hồi Tuyết ngồi bên cạnh: "Hồi Tuyết, ta thấy ngươi mang theo hộ vệ của thế tử Lý Quốc Công ra ngoài, có thể nhờ họ giúp ta một việc được không?" "Việc gì, ngươi nói đi." "Trấn phủ sử Minh Kính Ti Thẩm Chước đã đến Tây Lăng, ta muốn nhờ họ âm thầm giúp ta tìm nơi ở của những người này, thay ta nhắn lời với Thẩm đại nhân, nói là Quý Thiền mời ngài ấy đến gặp một lần." "Không vấn đề gì, ta sẽ bảo họ đi tìm Thẩm đại nhân ngay." Thân Hồi Tuyết không hề hỏi A Triền tìm Thẩm Chước làm gì, liền vui vẻ đồng ý.

Thấy trời dần tối, tuy Thân Hồi Tuyết vẫn không muốn rời đi, nhưng cũng không tiện ở lại nữa.

Hẹn A Triền ngày khác lại đến chơi, nàng mới lưu luyến cùng Thân Khinh Vụ rời đi.

Tiễn họ ra cửa, A Triền thấy Thân Hồi Tuyết dặn dò một hộ vệ mấy câu, người hộ vệ đó gật đầu rồi một mình rời đi.

Giờ Hợi vừa qua, Trần Tuệ như mọi ngày, uống một ly máu yêu thú, liền như say rượu, lảo đảo quay về phòng ngủ.

A Triền thì thắp nến, ngồi trước bàn viết viết vẽ vẽ, viết đến loại dược liệu cuối cùng, nàng vò hai tờ giấy, cuối cùng mới nghĩ ra một cái tên uyển chuyển.

Thứ này Thẩm Chước chắc chắn không có, nhưng hắn có thể xin Bạch Hưu Mệnh a, như vậy người nợ nhân tình sẽ không phải là nàng.

Những gì nàng làm, đều là một lòng vì Minh Kính Ti, nhân tình đương nhiên cũng nên tính lên đầu Thẩm đại nhân.

Khoảng nửa canh giờ sau, ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa đều đặn. "Mời vào." A Triền không đứng dậy, chỉ nói vọng ra cửa một tiếng. 120.

Cửa phòng kẽo kẹt một tiếng bị đẩy ra, Thẩm Chước mang theo mùi thuốc nồng nặc khắp người bước vào.

A Triền ngửi thấy mùi, có chút bất ngờ quay đầu lại, hỏi: "Thẩm đại nhân bị thương sao?" Thẩm Chước gật đầu, tự tìm một chiếc ghế ngồi xuống, mới mở miệng nói: "Bị chút thương nhẹ, hôm nay đến nhà họ Thân bắt Thân Chi Viễn, đáng tiếc còn chưa thẩm vấn được gì, người đã bị diệt khẩu rồi." "Có thể làm Thẩm đại nhân bị thương, xem ra người ra tay tu vi không thấp?" "Đến một Tứ cảnh, nhà họ Thân rất coi trọng ta." Thẩm Chước cười khẩy một tiếng, "Manh mối Quý cô nương cung cấp cho ta, bây giờ cũng coi như đã được chứng thực." Với gia thế của nhà họ Thân, không thể nuôi được hai Tứ cảnh.

Xem ra người ra tay kia, tất nhiên chính là em gái ruột của Thân Chi Viễn.

Hắn cũng không biết nên đánh giá người ra lệnh thế nào, họ không ngây thơ đến mức cho rằng, chỉ cần diệt khẩu Thân Chi Viễn, vụ án này sẽ không điều tra tiếp được nữa sao?

A Triền không mấy quan tâm đến người nhà họ Thân, nàng chỉ cảm thấy, có thể giao thủ với Tứ cảnh mà chỉ bị thương nhẹ, Trấn phủ sử của Minh Kính Ti quả nhiên không phải dạng vừa.

Nàng nhanh chóng thu lại suy nghĩ, con ngươi khẽ động, mở miệng nói: "Nhà họ Thân quả thật là to gan lớn mật, Thân Chi Viễn chết rồi, vụ án này, Thẩm đại nhân sẽ không dễ điều tra công khai nữa.

Đã điều tra đến đây, manh mối cứ thế mà đứt, thật đáng tiếc." Thẩm Chước nghe ra ý khác trong lời nàng, không nhịn được hỏi: "Quý cô nương hôm nay gọi ta đến, hẳn là cũng liên quan đến nhà họ Thân, có phải đã có cách đối phó với họ tốt hơn không?" Khóe miệng A Triền nhếch lên: "Chỉ là có chút ý tưởng, vẫn cần sự phối hợp của Thẩm đại nhân." "Ngươi muốn làm thế nào?

Cần ta phối hợp ra sao?" Thẩm Chước lập tức hứng thú, thân thể hơi nghiêng về phía trước, chờ nàng nói tiếp. "Nếu nhà họ Thân không muốn Giao Mẫu lộ diện trước mặt người khác, vậy ta chỉ có thể giúp đẩy một tay, để nó chủ động hiện thân trước mặt mọi người thôi." A Triền vừa nói, vừa đưa tờ đơn đã viết xong qua, "Những thứ trên này, Thẩm đại nhân tốt nhất là thu thập xong trong vòng hai ngày rồi đưa đến tay ta, kế hoạch có thành công hay không, đều trông vào Thẩm đại nhân." Thẩm Chước nhận lấy tờ đơn A Triền đưa, liếc nhìn một cái, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này vô cùng quen thuộc.

Hình như cách đây không lâu, chuyện như vậy mới xảy ra một lần?

Con giao làm mưa làm gió ở Tế Thủy kia mới chết được mấy

ngày, mục tiêu của nàng đã biến thành giao Tứ cảnh rồi?

Tứ cảnh đâu phải dễ tính kế như vậy?

Nhưng có kinh nghiệm lần trước, hắn cũng không dám dễ dàng nói ra lời nghi ngờ, luôn cảm thấy nếu nghi ngờ đối phương, sẽ tỏ ra mình kiến thức nông cạn.

Dù sao cũng chỉ là một ít dược liệu mà thôi, thử xem cũng không sao.

Thẩm Chước cất tờ giấy đi, đảm bảo với A Triền: "Quý cô nương yên tâm, trong vòng hai ngày, nhất định sẽ mang tất cả những thứ trên đó đến." Nói xong, hắn lại bổ sung một câu: "Lần này đa tạ Quý cô nương ra tay giúp đỡ, ngày sau nếu có chỗ nào cần đến Thẩm mỗ, xin Quý cô nương cứ mở lời." A Triền không khỏi cảm khái, chuyện còn chưa xong, Thẩm đại nhân đã hứa hẹn nhanh chóng như vậy, nhân phẩm loại này, quả nhiên không thể so sánh. "Đợi kế hoạch thành công, Thẩm đại nhân tạ ta cũng không muộn." Nói xong nàng thở dài một tiếng, "Huống hồ, ta cũng là vì bản thân, cả ngày có người nhìn ta chằm chằm, hại ta ngủ cũng không dám nhắm mắt, sợ bị người ta mưu hại." Nàng nói đáng thương, Thẩm Chước một câu cũng không dám tin.

Cô nương này trông có vẻ vô hại, lại có thể mặt không đổi sắc âm thầm tính kế đại yêu Tứ cảnh, quả nhiên như Bạch Hưu Mệnh nói, vô cùng thù dai.

Hơn nữa mới mấy ngày công phu, đã nghĩ ra cách đối phó nhà họ Thân, còn nhanh hơn tốc độ của Minh Kính Ti bọn họ, năng lực hành động như vậy, sau này tuyệt đối không thể dễ dàng đắc tội.

A Triền còn không biết, Thẩm Chước đã âm thầm nâng mức độ nguy hiểm của nàng lên cao nhất, sau khi giao phó xong mọi việc, Thẩm Chước liền đứng dậy cáo từ.

Thẩm Chước đi thẳng về nơi đóng quân của Minh Kính Ti, người đến giết Thân Chi Viễn hôm nay đã làm bị thương hai thuộc hạ của hắn, còn phá hủy một bức tường.

Hắn mới rời đi chưa đến một canh giờ, đám thuộc hạ này rảnh rỗi không có việc gì làm, đã xây lại bức tường bị phá hỏng.

Thẩm Chước nhìn bức tường mới này, còn có đám thuộc hạ đang chờ khen thưởng, đột nhiên có chút cạn lời.

Luôn cảm thấy năng lực hành động của thuộc hạ mình, đều thể hiện ở những chỗ kỳ quái.

Sau khi đuổi mọi người đi, Thẩm Chước quay về phòng, mở tờ đơn A Triền đưa cho, trên đó liệt kê sáu loại dược liệu.

Có ba loại Thẩm Chước đã nghe qua, là những loại linh thảo tương đối hiếm trên thị trường, tuy ít nhưng không phải không lấy được, ít nhất trong kho của Minh Kính Ti chắc chắn có hàng dự trữ.

Phía dưới là một loại hương liệu, tên là Khước Tử Hương.

Dân gian đồn rằng, hương này có thể truyền xa trăm dặm, mùi hương còn có thể khiến người chết sống lại.

Vừa hay Thẩm Chước từng xử lý một vụ án liên quan đến Khước Tử Hương, đã được chứng kiến sự lợi hại của thứ này.

Nó tuy không thần kỳ như lời đồn, làm người chết sống lại, nhưng mùi hương một khi lan tỏa, lại có thể khiến người ta huyết mạch dâng trào, nội tức sôi sục khó yên.

Thứ này một khi xử lý không tốt, có thể gây ra phiền phức không nhỏ.

Thẩm Chước tiếp tục xem xuống, dược liệu thứ năm là một bình nhỏ tiên thủy của Nguyệt Hạ Thiềm.

Nước bọt của một loại cóc nào đó, chưa thấy qua, nhưng trông có vẻ hơi ghê.

Loại cuối cùng là… Long dương thủy?

Thẩm Chước xem đi xem lại hai lần, cũng không thể nghĩ ra đây là dược liệu gì, liên quan đến rồng, có lẽ có thể hỏi Bạch Hưu Mệnh?

Vừa hay tối nay đã hẹn hắn gặp mặt.

Mấy ngày trước hắn còn có thể lẻn vào Tây Lăng Vương phủ, nhưng hai ngày gần đây Bạch Hưu Mệnh nói trong vương phủ có thứ không sạch sẽ, không cho hắn qua, vậy chỉ có thể để Bạch Hưu Mệnh chủ động đến tìm hắn.

Sắc đêm dần chìm xuống, trong nha môn trở nên vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng bước chân của vệ sĩ Minh Kính Ti đi tuần.

Nến trong phòng Thẩm Chước vẫn chưa tắt, đến giờ Tý, ngọn nến đột nhiên lóe lên hai lần, hắn chỉ cảm thấy một trận gió nhẹ thổi qua, trong phòng đã có thêm một người.

Hắn quay đầu lại, bên cửa sổ không biết từ khi nào đã có thêm một người.

Bạch Hưu Mệnh mặc trường bào tay rộng màu trắng, eo thắt ngọc đái, càng giống một vị công tử phong lưu muốn ra ngoài ngắm trăng. "Chậc, nửa đêm nửa hôm, ngươi nhất định phải mặc như vậy sao?" hắn không nhịn được nói. "Sở thích của Tây Lăng Vương." Bạch Hưu Mệnh thuận miệng giải thích một câu, liền nghiêm túc nói, "Nói chuyện chính đi, tìm ta làm gì?" "Vốn định nói cho ngươi biết Thân Chi Viễn đã bị bắt, ai ngờ chưa qua một canh giờ đã bị diệt khẩu rồi." Nói như vậy hình như tỏ ra mình có chút bất tài, Thẩm Chước mím môi, lập tức nói, "Nhưng ít nhất có thể chứng minh Giao Mẫu của nhà

họ Thân là thật sự tồn tại." Bạch Hưu Mệnh hừ lạnh một tiếng: "Bọn họ gan cũng không nhỏ, còn dám đến diệt khẩu." "Nơi này dù sao cũng là Tây Lăng, có Tây Lăng Vương một tay che trời, nhà họ Thân sợ là đã quen thói kiêu ngạo.

Nhiều năm như vậy, Minh Kính Ti chúng ta khó khăn lắm mới có cơ hội đến Tây Lăng điều tra án, không ngờ lại bị người ta cho một đòn phủ đầu, đúng là một trải nghiệm mới mẻ." Thấy trên mặt Thẩm Chước không có vẻ tức giận, Bạch Hưu Mệnh hơi ngạc nhiên: "Xem ra, ngươi đã có cách giải quyết?" Thẩm Chước cười hắc hắc, chuyển chủ đề: "Ta vừa mới ra ngoài một chuyến, ngươi đoán ta đi gặp ai?" Bạch Hưu Mệnh mặt không biểu cảm nhìn hắn, hiển nhiên không có hứng thú chơi trò đoán đố với hắn. "Thôi được, ta đi gặp Quý cô nương." Bạch Hưu Mệnh nhướng mày: "Gặp nàng ta làm gì?" "Không phải ta muốn gặp nàng ta, là nàng ta cho người đến tìm ta.

Quý cô nương nói, có cách có thể giúp được ta." Nói rồi, hắn ném tờ đơn trong tay về phía Bạch Hưu Mệnh, "Xem đi, nàng ta vừa mới đưa cho ta." Tờ giấy mỏng manh dường như đột nhiên thay đổi chất liệu, vậy mà lại phát ra tiếng xé gió.

Bạch Hưu Mệnh giơ tay kẹp lấy tờ giấy, lật qua liền thấy mấy dòng chữ trên đó.

Ánh mắt lướt qua từng loại dược liệu, cuối cùng dừng lại ở Long dương thủy.

Hắn đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó nhận ra đây là thứ gì, không nhịn được khẽ xì một tiếng: "Đây là những dược liệu nàng ta bảo ngươi tìm?" "Đúng vậy, ta đang định hỏi ngươi, cuối cùng Long dương thủy là thứ gì, có liên quan đến rồng không?" Thẩm Chước khiêm tốn thỉnh giáo.

Bạch Hưu Mệnh liếc hắn một cái, lại cúi đầu nhìn tờ giấy trong

tay.

Tờ đơn này trông như là đưa cho Thẩm Chước, thực ra là đang chìa tay xin đồ của hắn đây.

Trước sau chưa đầy mấy tháng, đầu tiên là lấy long cốt từ chỗ hắn, sau đó là long huyết, bây giờ lại muốn long tinh.

Con rồng bị giết lúc trước, đúng là tạo phúc cho nàng ta rồi.

Lần này nàng ta đã học khôn ra, biết nhờ Thẩm Chước đến tìm hắn đòi, là cảm thấy có người trung gian, sẽ không cần nợ nhân tình của hắn nữa?

Thẩm Chước thấy Bạch Hưu Mệnh nửa ngày cũng không nói một lời, tưởng hắn cũng không nhận ra, liền nói: "Thật sự không được thì ngày mai ta lại đến chỗ nàng ta một chuyến, hỏi xem đây là thứ gì." "Không cần nữa." Bạch Hưu Mệnh gấp tờ giấy lại, "Ta có, ngươi chuẩn bị xong dược liệu, đến lúc đó ta mang qua cho nàng ta." "Ngươi?

Ngươi bây giờ có tiện ra khỏi Tây Lăng Vương phủ không?" "Một chút thời gian rảnh vẫn có.

Nàng ta có nói cho ngươi biết, dùng thứ này để làm gì không?" Thẩm Chước chớp mắt, cuối cùng cũng biết mình đã quên mất chuyện quan trọng gì.

Vừa rồi chỉ lo mừng rỡ, tùy tiện nghe A Triền nói mấy câu liền quay về, hoàn toàn không hỏi kế hoạch cụ thể. "Nàng ta chỉ nói với ta, có cách để Giao Mẫu chủ động xuất hiện, sau đó liền đưa cho ta tờ giấy đó." Bạch Hưu Mệnh trong lòng khẽ động, ngay cả long tinh cũng dùng đến, e là nàng không chỉ muốn Giao Mẫu hiện thân, mà là muốn hủy diệt cả nhà họ Thân.

Chương 103

Nghĩ kỹ lại, tuy cách làm có hơi lệch lạc, nhưng đúng là nhắm thẳng vào yếu huyệt, đúng là phong cách trước giờ của nàng.

Trước khi rời đi, Bạch Hưu Mệnh nói: "Thu thập xong đồ, thì truyền tin cho ta." "Được." Nếu hắn đã bằng lòng giúp đưa đồ, Thẩm Chước cũng không tranh việc này.

Hai ngày nữa trôi qua, gần đây trên phố thường xuyên thấy người của Tây Lăng Vương phủ.

Nghe nói thế tử sắp đính hôn, Vương gia đại hỷ, muốn tìm chút kỳ trân cho thế tử phi tương lai.

Bây giờ chỉ cần ra khỏi cửa, dường như đều có thể nghe thấy người ta nói chuyện này, A Triền ngay cả nghe cũng lười nghe.

Nàng cảm thấy, chắc chắn là vì đối tượng vị hôn thê của Bạch Hưu Mệnh quá tệ, khiến nàng ngay cả tâm tư xem náo nhiệt cũng không có.

Đêm đó, A Triền ôm chăn ngủ say, ngủ đến nửa đêm, đột nhiên tỉnh dậy.

Trước đây chưa từng có tình huống như vậy, nàng rõ ràng vẫn còn buồn ngủ mà.

Nàng ngáp một cái, đang định đổi tư thế ngủ tiếp, ai ngờ vừa trở mình, liền thấy đầu giường đứng một người sống sờ sờ.

Cơn buồn ngủ nháy mắt bị dọa bay mất, A Triền bật mạnh dậy khỏi giường, người kia cũng không động, nàng lại gần nhìn kỹ, cuối cùng cũng xác nhận được thân phận của người đến. 121.

Giọng nàng mang theo mấy phần bất mãn: "Bạch Hưu Mệnh, chỉ

có kẻ phường giá họa mới đêm hôm xông vào khuê phòng nữ tử." "Lúc ngươi gọi Thẩm Chước đến gặp, cũng là vào ban đêm." "Thẩm đại nhân lễ phép hơn ngươi nhiều, ít nhất ngài ấy biết gõ cửa." A Triền tức giận xuống giường, định đi thắp nến.

Bạch Hưu Mệnh ngăn nàng lại, tay khẽ búng, ngọn nến trên bàn bùng lên một đốm lửa. "Ta sợ gõ cửa, sẽ làm phiền giấc mộng đẹp của nàng." "Còn biết làm phiền giấc mộng đẹp của ta, vậy ngươi không thể chọn thời gian khác đến tìm ta sao?" Ánh nến sáng lên, A Triền cúi đầu nhìn y phục của mình, tuy có hơi mỏng manh, nhưng vẫn còn tươm tất.

Nàng đi đến bên bàn ngồi xuống, tự rót cho mình một ly nước, uống một ngụm thấy lạnh, lại đẩy ly sang một bên.

Bạch Hưu Mệnh ngồi xuống đối diện nàng, ngón tay chạm vào ly nước, nước bên trong lập tức trở nên ấm áp.

Hắn đẩy ly nước đến bên tay A Triền, A Triền nhận lấy, độ ấm nơi đầu ngón tay khiến nàng hơi sững sờ, lập tức bưng lên uống thêm mấy ngụm, nước ấm làm ẩm đôi môi, hiện ra mấy phần hồng nhuận.

Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh rời khỏi môi nàng, như đang giải thích với nàng: "Ban ngày có chút bận, giờ này tương đối tiện." A Triền liếc hắn một cái, khẽ hừ: "Biết rồi, Bạch đại nhân bận rộn chuyện đính hôn mà." "Nghe nói rồi?" "Tây Lăng bây giờ còn có ai dám không biết thế tử sắp đính hôn sao?" Bạch Hưu Mệnh khẽ cười một tiếng: "Cho nên, nàng định vào ngày ta đính hôn, tặng ta một món quà lớn sao?" Sự bực bội khó tả trong lòng A Triền đột nhiên tan biến, nàng một tay chống cằm, cười tủm tỉm hỏi: "Ngươi đoán được rồi?" Bạch Hưu Mệnh không nói gì, lấy ra từng món đồ nàng cần, cuối cùng lại lấy ra một bình ngọc tỏa ra một luồng khí lạnh.

Bình ngọc đó chỉ dài bằng ngón tay, A Triền lập tức nhận ra bên

trong đựng thứ gì, mắt hau háu nhìn.

Bạch Hưu Mệnh đặt bình ngọc trước mặt nàng: "Thứ ngươi cần, dùng cẩn thận một chút." Lúc này, A Triền vẫn không quên phân chia trách nhiệm, nhấn mạnh: "Đây là thứ Thẩm đại nhân cần, không liên quan đến ta." Bạch Hưu Mệnh nhướng mày, lại thu bình ngọc về: "Nếu là thứ Thẩm Chước cần dùng, vậy thì thôi vậy, giao tình của ta và hắn, còn chưa đến mức đó." A Triền nhanh tay nhanh mắt bắt lấy tay chàng, rút bình ngọc ra khỏi bàn tay đang nắm hờ của Bạch Hưu Mệnh. "Đừng keo kiệt như vậy mà, Thẩm đại nhân mà biết được sẽ đau lòng lắm đó." "Hắn quen rồi." Tuy nói vậy nhưng Bạch Hưu Mệnh cũng không lấy lại bình ngọc.

A Triền hừ hừ trong lòng, đúng là đồ khẩu thị tâm phi.

Dù sao đồ đã rơi vào tay mình thì chính là của mình.

Bạch Hưu Mệnh trơ mắt nhìn nàng chạy về bên giường, lôi túi tiền mang theo bên người ra, nhét bình ngọc vào rồi mới thong thả nói: "Biết tội cướp bóc quan viên Đại Việt là tội gì không?" A Triền buộc chặt túi tiền, nói cho có lệ mà không thèm quay đầu lại: "Biết rồi ~ Lần sau sẽ không tái phạm nữa." Sau khi cất đồ xong, A Triền ngồi lại bên cạnh Bạch Hưu Mệnh, mang theo một làn hương thơm thoang thoảng.

Nàng chủ động rót cho chàng một ly nước, hai tay dâng lên, ân cần nói: "Bạch đại nhân vất vả rồi, mau uống ly nước đi." Bạch Hưu Mệnh nhìn nàng một lúc lâu, nhận lấy ly nước nàng đưa nhưng không uống, mà chỉ cầm chiếc ly không lớn trong tay, chờ nàng mở lời.

A Triền quả nhiên không làm chàng thất vọng, vừa mới ân cần xong đã lập tức để lộ mục đích nhỏ của mình. "Bạch Hưu Mệnh, con rồng đó đã bị chàng giết lâu rồi, tại sao chàng vẫn còn giữ thứ đó?" "Không có chỗ dùng." Chàng không có chỗ dùng, nhưng ta có thể dùng

mà.

A Triền ghé sát lại hỏi chàng: "Ta nghe nói, chàng từng giết rất nhiều yêu ma ở U Châu, vậy trong tay chàng có phải còn rất nhiều dược liệu quý giá không có chỗ dùng không?" Bạch Hưu Mệnh quay đầu lại, trong đôi mắt sâu thẳm mang theo vài phần ý cười: "Đúng là không ít, nàng rất hứng thú với gia sản của ta à?" A Triền ngẩn ra, nàng nên trả lời là có hứng thú hay không có hứng thú đây?

Cảm thấy câu hỏi này có gì đó không đúng lắm.

Cuối cùng, nàng chìa ra một ngón tay: "Một chút thôi." "Ồ, vậy thì không thể nói cho nàng biết được." "Tại sao chứ?" A Triền lập tức bất mãn, hai lần hợp tác này vui vẻ biết bao.

Nàng còn định lập một danh sách, sau này có thể lấy hàng miễn phí từ chỗ chàng.

Đối mặt với thắc mắc của A Triền, Bạch Hưu Mệnh hoàn toàn không định đưa ra câu trả lời, chàng trực tiếp chuyển chủ đề: "Mấy ngày nay Tây Lăng không yên ổn lắm, ít ra ngoài thôi." A Triền u oán nhìn chàng.

Cảm giác này thật không dễ chịu chút nào, giống như biết trước mặt có một ngọn núi báu mà không biết bên trong cất giấu bảo bối gì.

Trước ánh mắt ai oán của nàng, Bạch Hưu Mệnh chẳng hề lay động, mà hỏi: "Nghe thấy chưa?" "Nghe rồi." Xem ra chàng thật sự không định nói, A Triền đành tạm thời bỏ cuộc.

Lần này không thành công thì còn có lần sau, thế nào cũng có ngày nàng moi được lời từ miệng chàng.

Bạch Hưu Mệnh đứng dậy, dường như định rời đi.

Ánh mắt A Triền dõi theo chàng, đột nhiên lên tiếng hỏi: "Bạch Hưu Mệnh, ngày đính thân, chàng có đến Thân gia đón Thân Ánh Chúc

không?" Bạch Hưu Mệnh cụp mắt nhìn nàng: "Nếu không thì sao?" Vốn dĩ không có bước này, bây giờ không thể không thêm vào.

Nếu không Giao mẫu nổi điên, chỉ dựa vào Thẩm Chước và những người khác, e là không khống chế được tình hình.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, sự sắp xếp của Minh Kính Ti vẫn chưa hoàn tất, nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều, cuối cùng vẫn có lợi cho bọn họ.

Về phần Tây Lăng Vương, chàng tự có cách để đối phó. "Vậy chàng phải cẩn thận một chút, đừng để bị Giao mẫu bắt đi mất." Sự quan tâm của A Triền có lệ vô cùng.

Tiếc là không thể tự mình đi xem náo nhiệt, cảnh tượng ngày hôm đó chắc chắn sẽ rất đặc sắc, nàng tỏ vẻ đầy mong đợi.

Bỗng nhiên, ngọn nến trong phòng phụt tắt, A Triền kêu lên một tiếng "A" ngắn ngủi, trong bóng tối là một khoảng không tĩnh lặng, Bạch Hưu Mệnh đã không còn tung tích. "Đến một lời tạm biệt cũng không nói." A Triền lẩm bẩm một câu, rất không hài lòng với sự biến mất đột ngột của chàng.

Nàng cân nhắc trong chốc lát giữa việc thắp nến sắp xếp dược liệu và đi ngủ, cuối cùng quyết đoán chọn quay về ngủ tiếp.

Nàng mò mẫm trong bóng tối trở về giường, nằm đúng tư thế, chỉ một lát sau, cơn buồn ngủ lại ập đến, nàng chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ trong lòng biết có việc phải làm, vừa qua giờ Thìn, A Triền đã mở mắt.

Cơn buồn ngủ luyến tiếc chưa tan hết, nàng đành phải không cam lòng bò dậy rửa mặt.

Sau khi ăn sáng xong, A Triền kéo Trần Tuệ vào phòng ngủ, bảo nàng chiêm ngưỡng bảo bối mình vừa nhận được.

Trần Tuệ thấy trên bàn trong phòng nàng đặt một đống đồ, hỏi: "Tối qua Thẩm đại nhân lại đến à?" Nàng đang cân nhắc có nên tạm thời ngừng uống máu yêu thú hay không.

Nếu không, mỗi đêm ngủ say như chết, có người vào sân cũng không biết. "Không phải hắn, đồ là do Bạch Hưu Mệnh mang đến." A Triền lôi túi tiền vứt ở cuối giường ra, như khoe của báu mà lấy bình ngọc bên trong cho nàng xem.

Trần Tuệ nhận lấy bình ngọc, có chút ngạc nhiên, chiếc bình chạm vào cực lạnh, nhưng rất nhanh sau đó lại truyền đến một luồng hơi nóng, đè nén cái lạnh xuống.

Nàng không khỏi tò mò hỏi: "Bên trong này đựng gì vậy?" "Long tinh." Trần Tuệ nhìn vật trong tay, rồi lại nhìn A Triền, dường như đang xác nhận với nàng, có phải là thứ mà mình đang nghĩ đến không? "Chính là thứ ngươi nghĩ đó, thứ này không phải quý giá bình thường đâu." Nàng ngồi lại ghế, trên mặt mang theo nụ cười, "Bạch Hưu Mệnh lần này hào phóng thật, cho cả một bình nhỏ này, chắc có thể còn dư một nửa." "Ngươi định dùng thứ này làm gì?" "Làm một viên hương dược." "Ngươi định tặng nó cho...

Khinh Vụ cô nương?" "Sao ngươi đoán được vậy?" A Triền hỏi.

Nàng nhớ lúc Thân Khinh Vụ nói chuyện với mình, Tuệ nương vẫn còn đang nấu ăn trong bếp. "Nếu không phải có chuyện muốn nói với ngươi, nàng ta cần gì phải bảo Hồi Tuyết đến chỗ ta giúp đỡ." A Triền có ý kiến khác, nàng nói với giọng nghiêm túc: "Ta tin Hồi Tuyết thật lòng muốn đến giúp đỡ." Ai có thể từ chối tài nấu nướng của Tuệ nương chứ?

Trần Tuệ bật cười: "Bây giờ bắt đầu bào chế hương dược luôn sao?" "Đúng vậy." A Triền lấy bình đựng tiên thủy Nguyệt hạ thiềm ra, tìm một cái bát rồi đổ hết vào trong.

Trần Tuệ vào bếp tìm dầu trà, ngâm cả khối khước tử hương vào đó.

Khước tử hương bị ngâm trong dầu, mùi hương tỏa ra trở nên rất nhạt, chờ khoảng hơn một canh giờ, mùi hương đã hoàn toàn thu lại.

Trong lúc đó, A Triền dùng cối giã nát ba loại linh thảo còn lại, vắt lấy nước cốt để lắng.

Sau khi các dược liệu đã được bào chế xong, A Triền lấy ra một mẩu khước tử hương to bằng móng tay, vê thành hương nê, sau đó hòa vào tiên thủy Nguyệt hạ thiềm.

Tiên thủy vốn có màu xám, sau khi hấp thụ hương nê lại biến thành màu trắng sữa, còn mang theo một chút ánh sáng mờ ảo.

Tiên thủy ban đầu không dính sệt, sau khi khuấy đi khuấy lại nhiều lần, nó dần dần bắt đầu đông lại.

A Triền lấy nó ra, bảo Tuệ nương dùng cây cán bột cán thành miếng mỏng rồi dùng tay nặn thành hình cái bát.

Sau đó, nàng lấy ra nước cốt màu xanh nhạt đã được trộn từ linh thảo, nhanh chóng lấy bình ngọc ra, đổ nửa bình long tinh vào trong.

Khoảnh khắc bình được mở ra, ngay cả Trần Tuệ cũng cảm nhận được một luồng khí nóng rực ập đến, dường như còn mang theo một mùi tanh.

Nhưng sau khi đổ vào nước cốt linh thảo, mùi đó liền biến thành hương thơm thoang thoảng của cỏ cây, đồng thời chất của nó cũng có chút thay đổi, trở nên sệt hơn nhiều.

A Triền đổ thứ đó vào tiên thủy Nguyệt hạ thiềm đã được tạo hình, sau đó Trần Tuệ nhanh chóng túm miệng lại, vo thành một viên cầu.

Họ đặt viên cầu làm xong sang một bên chờ khô tự nhiên, mắt thường có thể thấy, lớp tiên thủy trộn lẫn khước tử hương bên ngoài dần dần co lại, cũng dần dần cứng hơn.

Tay nghề của Tuệ nương rất tốt, viên hương dược nặn ra rất tròn, đến khi nó khô hoàn toàn, viên hương dược lấy ra lại giống như một viên trân châu óng ả.

Không cần lại gần cũng có thể ngửi thấy mùi hương hỗn hợp của khước tử hương và linh thảo, tựa như hương trái cây nhưng lại rất thanh mát.

Làm xong hương dược, A Triền bỏ nó vào túi vải mà Tuệ nương đã may, chỉ chờ ngày mai Thân Khinh Vụ đến lấy.

Ngày hôm sau, Thân Khinh Vụ lại dẫn Thân Hồi Tuyết đến nhà bái phỏng.

Hai người còn mang theo điểm tâm, mứt và cả sữa bò.

Trần Tuệ thấy có sữa bò liền định đi làm trà sữa ngọt cho họ, lúc rời đi thuận tay kéo cả Thân Hồi Tuyết đi cùng, nói là để nàng ta giúp nếm thử mùi vị.

Đợi người đi rồi, A Triền lấy túi vải ra đưa cho Thân Khinh Vụ.

Thân Khinh Vụ nhận lấy túi vải, chưa mở ra đã ngửi thấy mùi hương.

Nàng cẩn thận đổ thứ bên trong ra, khác với viên hương hoàn đen sì trong tưởng tượng của nàng, thứ gọi là hương dược này trông lại giống như một viên trân châu chất lượng tuyệt hảo.

Nếu không phải trên viên hương dược này tỏa ra mùi thơm, nàng còn tưởng A Triền lấy nhầm đồ. "Thứ này dùng thế nào, cứ mang theo là được sao?" Thân Khinh Vụ hỏi. "Bây giờ nó chỉ là một viên hương hoàn bình thường, đợi khi cô gặp người đó, bóp nát nó là

được." "Đơn giản vậy thôi sao?" "Đương nhiên không đơn giản." Vẻ mặt A Triền trở nên nghiêm túc hơn nhiều, "Sau khi bóp nát hương dược, cô chỉ có thời gian một nén hương để rời đi, nếu trong khoảng thời gian này không thể rời đi đủ xa, dáng vẻ của giao Tứ cảnh nổi điên sẽ như thế nào, cô sẽ không muốn biết đâu." Thân Khinh Vụ gật đầu: "Ta hiểu rồi, nội đan của Lưu Phong vẫn còn trong tay ta, ta sẽ không để mình xảy ra chuyện." Nàng mang nội đan ra ngoài, tự nhiên cũng phải bình an mang nó về, nếu không Hồi Tuyết của nàng phải làm sao.

A Triền thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, những gì có thể làm đều đã làm xong, tiếp theo chỉ có thể trông chờ vào Thân Khinh Vụ.

Sau cuộc trao đổi ngắn ngủi, Trần Tuệ và Thân Hồi Tuyết bưng trà sữa ngọt quay lại, bốn người ngồi quây quần bên bàn, ăn điểm tâm uống trà sữa ngọt ngào, một buổi chiều nhanh chóng trôi qua.

Hai ngày nữa trôi qua, sáng sớm bên ngoài đã vang lên tiếng chiêng trống, A Triền bực bội đá cửa ra, hỏi Trần Tuệ đang chẻ củi trong sân: "Tuệ nương, bên ngoài làm gì vậy?" Chồng những thanh củi đã chẻ xong ngay ngắn, Trần Tuệ bình tĩnh đáp: "Còn làm gì được nữa, hôm nay thế tử Tây Lăng Vương đính thân, chung vui cùng dân chúng.

Bên ngoài có mấy đoàn người đi lại trong các ngõ hẻm, khắp nơi phát kẹo mừng, ném tiền đồng." Được Tuệ nương nhắc nhở, A Triền mới nhớ ra hôm nay là ngày gì. "Tây Lăng Vương đúng là xem trọng tiệc đính thân lần này, Thân gia bây giờ chắc hẳn rất náo nhiệt nhỉ?" Nàng nhìn về phía cổng, tuy không thấy gì nhưng lại như đã thấy trước được cảnh tượng người đông như hội ở Thân gia lúc này.

Sáng sớm, Thân Khinh Vụ và Thân Hồi Tuyết đã dậy sớm trang điểm, sau khi trang điểm xong, người do Thân Chi Hằng phái tới đã đến.

Người đến là tâm phúc của Thân Chi Hằng, Thân Hồi Tuyết lúc nhỏ đã quen biết đối phương, người này thuộc chi thứ của Thân gia, tên là Thân Thư Niên.

Thân Khinh Vụ bảo đối phương chờ một lát, nói là phải quay về lấy một món sính lễ quan trọng, Thân Thư Niên dường như hiểu được ngụ ý của nàng, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kích động.

Đợi một lát, khi nàng quay ra, trên thắt lưng đã có thêm một chiếc túi tiền thêu tinh xảo.

Thấy nàng treo một túi tiền, lại mang theo một túi thơm, Thân Thư Niên cũng không nói gì nhiều, chỉ cung kính mời nàng và Thân Hồi Tuyết cùng lên xe ngựa do Thân phủ phái tới, còn mình thì cưỡi ngựa dẫn đường phía trước.

Chương 104

Trong xe ngựa, hai mẹ con đang nói chuyện.

Vì ngồi hơi gần, Thân Hồi Tuyết vô tình phát hiện mùi hương trên người mẹ dường như đã đổi, mùi này có chút xa lạ nhưng lại rất dễ chịu.

Không khỏi nói: "Nương, người đổi hương à?" Thân Khinh Vụ thoáng sững sờ, rồi cười nói: "Phải, là hương hoàn A Triền tặng ta, ta thấy mùi rất thơm nên bỏ vào túi thơm." Thân Hồi Tuyết hết sức đồng tình: "Tay nghề chế hương của A Triền đúng là không tệ, chỉ là không được chăm chỉ cho lắm, may mà nàng ấy không dựa vào việc bán hương hoàn để kiếm sống, nếu không đã chết đói rồi." Nàng nào biết, A Triền cũng đã từng chăm chỉ, cuối cùng phát hiện nuôi sống bản thân thật sự quá khó khăn, đành phải đổi cách khác, đi thừa kế di sản.

Thân Khinh Vụ nhìn con gái hoạt bát hơn hẳn khi nhắc đến A Triền, trên mặt cũng nở nụ cười.

Hồi Tuyết của nàng cũng đã có chị em thân thiết, sau này, cuộc sống rồi sẽ ngày càng tốt đẹp hơn. "Hôm nay sao đại bá lại đặc biệt phái người đến đón chúng ta, còn phái cả người thân cận đến vậy?" Thân Hồi Tuyết khẽ hỏi mẹ. "Chắc là sợ ta không nhớ đường đến Thân gia, nên đặc biệt phái người đến dẫn đường." Thân Chi Hằng tại sao lại phái người đến đón?

Đương nhiên là vì lo lắng nàng không mang theo "sính lễ" quan trọng kia.

Thân Hồi Tuyết cảm thấy lời giải thích này có chút kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi sâu.

Xe ngựa ngày càng gần Thân gia, Thân Khinh Vụ đột nhiên nói:

"Hồi Tuyết, lát nữa nương phải nói chuyện với đại bá của con, con lại không quen thân với những người ở Thân gia, không cần để ý đến họ nhiều, sau khi gặp Thân Ánh Chúc thì tìm cớ rời đi trước, nhớ kỹ, nhất định phải rời khỏi Thân gia, đi càng xa càng tốt." Sắc mặt Thân Hồi Tuyết thay đổi, làm sao không nghe ra vấn đề trong đó, nàng nghiêm nghị nói: "Nương, người..." Thân Khinh Vụ khẽ nói bên tai nàng: "Nghe lời nương, yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Thân Hồi Tuyết trong lòng vẫn không yên: "Nương, người định làm gì, con có thể ở bên cạnh người." Thân Khinh Vụ lắc đầu: "Nương phải đi gặp những người chị em từng thân thiết, con không thể ở bên cạnh được." "Nhưng mà..." "Không có nhưng mà." Thái độ của Thân Khinh Vụ quá kiên quyết, Thân Hồi Tuyết cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp. "Thật sự sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Thân Khinh Vụ không ngừng cười, giọng điệu thoải mái: "Ở Thân gia, ta có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Yên tâm, độc của ta đã giải hết rồi, sẽ không gây ra chuyện lớn đâu." Thân Hồi Tuyết dù biết mẹ chỉ đang dỗ dành mình, nhưng cũng chỉ có thể nghiêm túc ghi nhớ, lát nữa phải rời khỏi Thân gia.

Xe ngựa rất nhanh đã dừng lại, Thân Thư Niên xuống ngựa đứng bên cạnh xe, đỡ Thân Khinh Vụ xuống.

Lúc này, cánh cổng lớn màu đỏ son của tổ trạch Thân gia mở rộng, chị dâu của Thân Khinh Vụ là Triệu thị cùng mấy nữ quyến của chi thứ Thân gia cùng nhau đi ra, dường như là để đón khách.

Còn chưa bước ra khỏi cổng lớn đã thấy Thân Khinh Vụ đã nhiều năm chưa gặp.

Dù đã biết từ miệng phu quân rằng tiểu cô nương đã khỏi bệnh, nhưng đột nhiên gặp mặt, vẫn khó nén kinh ngạc. "Đại tẩu, đã lâu không gặp." Thân Khinh Vụ tiến lên hành lễ với Triệu thị. "Sớm đã

nghe đại ca của em nói bệnh của em đã khỏi, hôm nay em có thể đến, thật sự là quá tốt rồi." Triệu thị trên mặt lộ ra vài phần kích động, còn có mấy phần chân tình mấy phần giả dối, chỉ có chính bà ta biết.

Thân Hồi Tuyết đứng bên cạnh nhìn, nàng chưa từng thấy vị đại bá mẫu này nhiệt tình với ai như vậy.

Ban đầu, người đề nghị đưa nàng đến Thượng Kinh, chẳng phải chính là vị đại bá mẫu này sao.

Khi đó, bà ta còn cảnh cáo mình, phải luôn ghi nhớ ân tình của Thân gia đối với mình. "Chỉ cần đại tẩu không chê em đường đột là được rồi, không biết đại ca đang ở đâu, em có chút chuyện muốn nói với đại ca." Triệu thị thấy Thân Thư Niên đi theo phía sau, trong lòng lập tức có tính toán, khẽ nói với nàng: "Đại ca của em lúc này chắc đang ở từ đường, để Thư Niên dẫn em qua đó là được, còn Hồi Tuyết..." Bà ta do dự một lúc, thân phận của Thân Hồi Tuyết, tự nhiên là không có tư cách đến gần từ đường Thân gia. "Để Hồi Tuyết đi gặp Ánh Chúc trước đi, sau đó cứ để nó tự chơi, đại tẩu không cần quản nó." Lời này đúng ý của Triệu thị, bà ta vội vàng gật đầu nói: "Vậy được, ta sẽ cho nha hoàn dẫn Hồi Tuyết qua đó." Lúc hai mẹ con tách ra, Thân Hồi Tuyết vẫn lo lắng nhìn Thân Khinh Vụ.

Thân Khinh Vụ vẫy vẫy tay với nàng, đi theo Thân Thư Niên.

Vị trí tổ trạch của Thân gia khá hẻo lánh, tựa vào một sườn núi, sân trước nơi ở thì không sao, càng về sau càng âm u.

Nàng chỉ biết, sân sau là từ đường của Thân gia, phía sau nữa nối liền với núi là cấm địa của Thân gia, bình thường không được vào, ít nhất Thân Khinh Vụ chưa từng vào.

Sau khi đưa Thân Khinh Vụ đến, Thân Thư Niên liền đợi ở cửa từ đường, cho đến khi Thân Chi Hằng ra ngoài, khẽ nói với hắn vài câu, Thân Thư Niên mới xoay người rời đi. "Khinh Vụ, muội đến rồi." Sau

khi Thân Thư Niên đi, Thân Chi Hằng bước nhanh đến đón Thân Khinh Vụ, ánh mắt lướt qua túi tiền bên hông nàng.

Thân Khinh Vụ cười nói chúc mừng Thân Chi Hằng: "Đại ca hôm nay phong độ phi phàm, chúc mừng đại ca." "Ha ha, cùng vui cùng vui." Thân Chi Hằng trên mặt không giấu được vẻ vui mừng, tuy không thể gả con gái cho nhị công tử, nhưng thế tử cũng không tệ, chỉ cần vào được vương phủ Tây Lăng, chính là một nơi chốn tốt. "Nghe nói muội ở cửa gặp đại tẩu rồi, sao không cùng bà ấy đi gặp tộc nhân?" Thân Khinh Vụ khẽ thở dài một tiếng: "Thoắt cái đã hơn mười năm rồi, nhiều người ta không nhận ra nữa, gặp rồi cũng không biết nói gì, thôi bỏ đi, cứ vậy đi." "Muội đó, cứ suy nghĩ nhiều." "So với việc nhìn những ánh mắt thương hại đó, ta thà nghe họ nói vài lời chua ngoa, giống như Thân Khinh Oánh vậy..." Nàng nói được nửa câu thì đột nhiên dừng lại, giọng điệu có chút do dự hỏi, "Đại ca, Thân Khinh Oánh còn sống chứ?" Thân Chi Hằng ngẩn ra, rồi cười nói: "Muội vẫn còn nhớ nó à." "Tự nhiên là nhớ, ta với nó từ nhỏ cãi nhau đến lớn, cũng coi như có chút giao tình.

Ánh Chúc đính thân, cô cô của nó hôm nay không đến sao?" "Nó cũng đến, chỉ là giống muội, không muốn gặp người." "Vậy thì tốt quá, cũng mười mấy năm không gặp rồi, ta đi xem nó có xấu đi không." Thân Khinh Vụ nói với giọng tùy ý.

Thân Chi Hằng chỉ hơi do dự một chút, liền nghe Thân Khinh Vụ hỏi: "Bây giờ ta không tiện gặp nó sao?" Hắn lập tức nghĩ, muội muội chắc hẳn biết một chút về kế hoạch năm đó, chuyện này cũng không cần giấu nàng.

Hơn nữa... hôm nay nàng còn mang đến yêu đan, thật sự không cần thiết vì chút chuyện nhỏ mà làm nàng không vui.

Liền cười nói: "Hai người là chị em, gặp một lần thôi, có gì mà

không tiện." Nói xong, liền dẫn nàng đi vòng qua từ đường, hướng về sân sau. "Khinh Oánh đang nghỉ ngơi ở sân sau, nay đã khác xưa, muội đừng có một lời không hợp lại cãi nhau với nó nữa." "Biết rồi." Sân sau đã tựa vào núi, trong sân tĩnh lặng như tờ, ngay cả nha hoàn hầu hạ cũng không có.

Thân Chi Hằng mở cửa sân, dẫn Thân Khinh Vụ đi vào.

Đến ngoài một căn phòng, hắn mới lên tiếng: "Khinh Oánh, ta dẫn Khinh Vụ đến gặp muội đây." Trong phòng im phăng phắc, Thân Khinh Vụ đợi một lúc, đột nhiên lên tiếng: "Thân Khinh Oánh, ngươi bây giờ không dám gặp người nữa à, đừng giả chết." Cửa phòng đột nhiên "loảng xoảng" một tiếng mở toang, bên trong truyền ra giọng nói khàn khàn âm hiểm của một người phụ nữ: "Thân Khinh Vụ, ngươi vẫn còn sống à." Thân Khinh Vụ bước qua ngưỡng cửa, đi vào trong.

Nàng vừa vào cửa, cửa phòng phía sau "rầm" một tiếng đóng lại, nhốt Thân Chi Hằng ở bên ngoài.

Trong phòng cửa sổ đóng chặt, còn dùng rèm che, ánh sáng trong phòng mờ tối, Thân Khinh Vụ vẫn một mắt nhìn thấy bóng người ngồi sau rèm che. "Không phải muốn gặp ta sao, sao thế, không dám qua đây à?" Thân Khinh Vụ hơi khựng lại, giơ tay vén rèm lên, đồng thời cũng nhìn rõ người bên trong.

Thân Khinh Oánh năm xưa dung mạo có thể coi là thanh tú đáng yêu, mười mấy năm qua đi, khuôn mặt này của ả chẳng hề già đi, nhưng bên má lại mọc đầy những vảy đen li ti, những vảy đó kéo dài đến tận cổ.

Khoảng cách giữa hai mắt ả rộng ra rất nhiều, trông vô cùng quái dị.

Ánh mắt Thân Khinh Vụ lại rơi xuống tay đối phương, đó đã

không thể gọi là tay, chỉ có thể gọi là móng vuốt.

Nàng không nói gì, mà đi đến vị trí bên cạnh Thân Khinh Oánh, ngồi xuống. "Ngươi lại không hét lên rồi chạy ra ngoài, gan lớn hơn không ít." Giọng điệu Thân Khinh Oánh mang theo vẻ chế giễu, ngay cả giọng nói của ả cũng xa lạ. "Ngươi quên rồi sao, con gái của ta cũng là bán yêu, có gì đáng sợ chứ?" "Ồ, ta nhớ rồi, đứa phế vật mà ngươi sinh ra." "Ngươi thì tốt hơn được bao nhiêu, năm đó ngươi đến chỗ phụ thân ta tố cáo ta, chính là để biến từ người thành quái vật sao?" Thân Khinh Vụ lập tức châm chọc lại.

Câu nói này dường như đã chọc vào chỗ đau của đối phương, nàng nghe thấy tiếng thở hổn hển nặng nề, đó không phải là âm thanh mà con người có thể phát ra, dường như là Thân Khinh Oánh đang nổi giận.

Khuôn mặt Thân Khinh Oánh vì phẫn nộ mà thay đổi, làn da ả trở nên cứng rắn, miệng nhô ra rõ rệt, những chiếc răng sắc nhọn cũng nhe ra.

May mà, sự thay đổi này không tiếp tục phát triển, Thân Khinh Oánh dường như cuối cùng đã kiềm chế được cảm xúc.

Đầu của ả đột nhiên kề sát trước mặt Thân Khinh Vụ, thấy rõ vẻ kinh hãi trong mắt đối phương, ả mới lạnh lùng nói: "Thân Khinh Vụ, một kẻ ngu ngốc vì tình yêu mà sống đi chết lại như ngươi, có tư cách gì mà đánh giá ta?

Có thể để ngươi đứng đây nói chuyện đã là ân huệ của ta dành cho ngươi rồi." Thân Khinh Vụ không để ý đến sự sỉ nhục của ả, ngược lại nói: "Ta nhớ, ngươi trước đây ghét nhất là yêu tộc, biến thành yêu...

à không, bán yêu cảm giác có tốt không?" Thân Khinh Oánh lạnh lùng nhìn nàng, không trả lời.

Hai người bọn họ, dù đã qua nhiều năm, vẫn biết cách chọc vào chỗ đau của đối phương. "Thân Khinh Oánh, tại sao ở đây không có gương, trước đây ngươi không phải yêu cái đẹp nhất sao?" "Bốp" một tiếng, bàn trang điểm ở góc phòng đột nhiên vỡ nát, Thân Khinh Vụ chỉ thấy một bóng đen quét qua, giống như một cái đuôi. "Câm miệng.

Ngươi cút ra ngoài cho ta!" Thân Khinh Vụ đứng dậy, nàng và Thân Khinh Oánh vốn dĩ không có tình cũ gì để ôn lại, chẳng qua chỉ là tìm một cái cớ để đến đây mà thôi.

Nhưng khi gặp rồi, lại cảm thấy bi ai một cách khó tả.

Đây chính là Giao mẫu mà cha nàng và đại ca nàng đã dốc hết tâm tư tạo ra để củng cố quyền thế của Thân gia, em họ của nàng.

Nàng nhất thời khó phân biệt, rốt cuộc là mình mất đi người yêu điên điên khùng khùng mười mấy năm đáng thương, hay là Thân Khinh Oánh còn đáng thương hơn.

Đi đến cửa, Thân Khinh Vụ dừng bước, hỏi ả: "Ngươi có từng hối hận không?" Thân Khinh Oánh vốn đang ngồi trên ghế đột nhiên xuất hiện bên cạnh Thân Khinh Vụ, làm nàng giật nảy mình.

Thấy cơ thể nàng bất giác run rẩy, Thân Khinh Oánh phát ra tiếng cười khàn khàn chói tai: "Ngươi thật vừa ngu ngốc vừa ngây thơ, dung mạo thì có là gì?

Có thể sở hữu sinh mệnh dài lâu như vậy, và sức mạnh vô cùng cường đại, trả bất cứ giá nào ta cũng cam lòng, sao lại hối hận?

Chỉ có những kẻ không có được mới hối hận." Dù phải nghe lệnh của Thân Chi Hằng, mỗi năm đều phải giao hợp với những con yêu khác nhau, đẻ ra những đứa con lai, nhưng tất cả đều đáng giá, dù sao ả cũng đã có được nhiều như vậy.

Thân Khinh Oánh nhìn Thân Khinh Vụ, lặp lại một lần nữa: "Bất

kỳ sự trả giá nào cũng đều đáng giá." Thật sự không hối hận sao?

Nhưng tại sao, trên mặt ả lại không thấy một chút thỏa mãn nào?

Thân Khinh Vụ kéo cửa ra, lúc rời đi lại không nhịn được quay đầu nhìn Thân Khinh Oánh đang đứng trong cửa.

Ả không chịu bước ra một bước nào. "Cút đi, sau này đừng đến nữa." Thân Khinh Vụ xoay người lại, nghe thấy tiếng cửa đóng sầm, nàng đứng lặng một lúc lâu, đưa tay bóp chặt túi thơm treo trên thắt lưng.

Hơi dùng sức một chút, viên châu tròn vo liền vỡ tan không một tiếng động.

Không có chuyện gì xảy ra cả.

Ra khỏi sân, Thân Chi Hằng đứng chờ bên ngoài, thấy nàng ra, liền hỏi: "Chị em các muội khó có dịp gặp nhau, đã nói những gì?" "Chỉ là tùy ý nói vài câu, không hợp nhau, tính tình nó lại càng ngày càng nóng nảy." Thân Khinh Vụ như thể oán trách. "Tính cách của Khinh Oánh những năm nay đúng là không tốt lắm." Thân Khinh Vụ khẽ nhíu mày: "Còn dung mạo của nó sao lại... quái dị như vậy?" Sắc mặt Thân Chi Hằng sa sầm: "Sau này đừng nói những lời này trước mặt nó, nó biến thành như vậy, cũng là vì tộc Thân chúng ta." Nhìn dáng vẻ bi thiên mẫn nhân của đại ca, Thân Khinh Vụ đột nhiên có chút muốn cười.

Cười người cha lòng dạ độc ác của nàng và người đại ca giả dối vô sỉ.

Bọn họ có lẽ sẽ không bao giờ cảm thấy mình đã làm sai.

Xem ra, chẳng trách mình và họ là người một nhà, lòng dạ đủ ác, và một con đường đi đến cùng.

Hai người đi về phía sân trước, tiếng nhạc mừng vui từ phía trước

mơ hồ truyền đến, còn chưa đến chính viện, Thân Khinh Vụ đã thấy nhân vật chính của ngày hôm nay, Thân Ánh Chúc đang bước nhanh về phía họ, phía sau còn có Triệu thị và mấy nha hoàn. "Cha, thế tử đã đến cửa rồi, cha vừa đi đâu vậy?" Thân Ánh Chúc còn chưa đứng vững đã oán trách Thân Chi Hằng.

Sau khi thấy Thân Khinh Vụ, nàng ta chỉ liếc một cái nhàn nhạt, coi như chưa từng thấy người này. "Đi thắp cho tổ tông một nén hương, vội cái gì, đại ca con đâu?" Thân Chi Hằng lúc này thần sắc vẫn còn bình tĩnh. "Đại ca và Tiết Huỳnh đi đón thế tử rồi, chúng ta mau đến chính viện đi." Thân Chi Hằng đang định đồng ý, đột nhiên thấy muội muội bên cạnh, không nhịn được nói: "Khinh Vụ cùng chúng ta đến chính viện đi." "Cha!" Thân Ánh Chúc mặt đầy vẻ không tình nguyện, đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời Thân Chi Hằng.

Hai cha con im lặng đối mặt, như đang tranh giành.

Thân Ánh Chúc không muốn mẹ con Thân Hồi Tuyết lại xuất hiện làm chướng mắt trong ngày đính hôn của mình, hơn nữa còn là một kẻ điên, ai biết được nàng ta có thật sự hồi phục hoàn toàn chưa, nếu hôm nay nổi điên thì xui xẻo biết bao.

Cuối cùng Thân Chi Hằng vẫn nhượng bộ, nhưng còn chưa kịp mở miệng, đã nghe Thân Khinh Vụ nói: "Ta không đến chính viện nữa, sớm đã nghe nói thế tử dung mạo tuấn tú, lát nữa ta đến cửa xem giúp đại ca trước." "Cũng được." Thân Chi Hằng thở phào nhẹ nhõm, lại nói với nàng, "Ở nhà mình, muội cứ tự nhiên, đợi ta đưa thế tử và Ánh Chúc ra cửa, sẽ đi tìm muội." Hắn vẫn chưa quên viên nội đan kia, nhưng lúc này, con gái mới là quan trọng nhất. "Được, đại ca mau đi đi, em đợi huynh." Thân Khinh Vụ mặt mỉm cười, tiễn gia đình ba người và đám nha hoàn vội vã rời đi.

Đợi người đi rồi, nàng thong thả cởi túi thơm buộc trên thắt lưng,

ném vào bụi cỏ ven đường, rồi đi về phía cổng lớn.

Cửa lão trạch, Thân Ánh Tiêu dẫn theo Tiết Huỳnh, cùng đông đảo tộc nhân Thân gia đã đón được Bạch Hưu Mệnh và đoàn người.

Thân Khinh Vụ đứng trong đám người phía sau, nhìn Tiết Huỳnh đứng bên cạnh huynh trưởng, ra dáng nữ chủ nhân, không khỏi nghĩ đến những lời đồn mà con gái đã nói với nàng.

Nghe nói vị Tiết cô nương này từ Thượng Kinh gả đến đây, tuy thân thế có chút tì vết, nhưng xuất thân hầu phủ, là em gái cùng cha khác mẹ của A Triền.

Lời nói cử chỉ trông quả nhiên rất đúng mực, hẳn cũng là một cô nương lanh lợi, tiếc là gả vào Thân gia, chỉ có thể coi là nàng ta xui xẻo rồi.

Ánh mắt rời khỏi Tiết Huỳnh, Thân Khinh Vụ cuối cùng cũng thấy được nhân vật chính của ngày hôm nay, vị thế tử Tây Lăng Vương gần đây danh tiếng lẫy lừng.

Quả thật như Hồi Tuyết đã nói, khí thế có chút đáng sợ.

Chương 105

Dù xung quanh mọi người đều đang chúc mừng hắn, hắn vẫn không có nhiều phản ứng, trông không giống như đến đón vị hôn thê, mà có vài phần giống như đến tìm thù.

Nhìn từ xa vài lần, đối phương đột nhiên nhìn về phía nàng, ánh mắt đó mang theo vài phần dò xét.

Mọi người xung quanh dường như đều cho rằng hắn chỉ tùy ý liếc một cái, không để ý, nhưng Thân Khinh Vụ có thể khẳng định, vị thế tử này chính là đang nhìn nàng.

Hắn đang nhìn cái gì?

Bạch Hưu Mệnh thu lại ánh mắt đang đặt trên người Thân Khinh Vụ, nghe nói người phụ nữ này là em gái ruột của gia chủ Thân gia, là mẹ của đứa bán yêu kia.

Chàng có chút tò mò, A Triền đã làm thế nào để thuyết phục được nàng ta, khiến nàng ta cam lòng mạo hiểm lớn như vậy, ra tay với Giao mẫu, hủy diệt Thân gia?

Bạch Hưu Mệnh trong lòng khẽ động, có lẽ, nên tra lại con hồ yêu năm đó chết trong tay Thân gia? "Thế tử, mời." Thân Ánh Tiêu khách sáo dẫn Bạch Hưu Mệnh đi vào trong.

Tiết Huỳnh đi theo bên cạnh Thân Ánh Tiêu, thỉnh thoảng liếc nhìn Bạch Hưu Mệnh, trong lòng có chút khoái ý khó tả.

Dù Quý Thiền có quấn lấy người đàn ông này thế nào, cuối cùng hắn chẳng phải vẫn chọn cưới tiểu cô của mình sao?

Dùng sắc đẹp để hầu hạ người, sao có thể địch lại quyền thế và lợi ích?

Lần trước may mắn để nàng ta thoát được một kiếp, bây giờ không có Bạch Hưu Mệnh che chở, ở Tây Lăng còn ai có thể bảo vệ được mạng của nàng ta?

Mọi người trong Thân gia vây quanh Bạch Hưu Mệnh và Thân Ánh Tiêu, vui vẻ đi vào trong phủ.

Thân Khinh Vụ thì ngược lại, bước nhanh ra khỏi tòa lão trạch này.

Nàng đi càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng trực tiếp chạy đi.

Không biết đã chạy bao xa, cho đến khi lồng ngực ẩn ẩn đau nhói, mới cuối cùng dừng lại.

Thân Khinh Vụ quay đầu nhìn về phía tổ trạch Thân gia, sau một khoảng lặng, đột nhiên một tiếng nổ lớn "ầm" vang lên, mặt đất cũng rung chuyển theo, ngay sau đó tiếng gầm khàn khàn chói tai vang vọng khắp bầu trời, một con giao long đen khổng lồ từ trong dinh thự của Thân gia chui ra.

Người đi đường trên phố vừa la hét "quái vật", vừa hoảng loạn chạy tứ tán.

Chỉ có Thân Khinh Vụ, buông thõng tay đứng bên đường, ngẩng đầu nhìn người không lâu trước còn nói chuyện với mình, lúc này lại đã hoàn toàn biến thành thân yêu, lý trí không còn chút nào - Thân Khinh Oánh.

Trên mặt nàng nở một nụ cười nhạt, là một thành viên của Thân gia, sự diệt vong của Thân gia, mỗi người đều nên góp một tay mới phải.

Một khắc trước, Bạch Hưu Mệnh đến chính đường, Thân Chi Hằng dẫn theo Thân Ánh Chúc đã được trang điểm tỉ mỉ đi về phía Bạch Hưu Mệnh, định giao con gái vào tay chàng.

Người nhà Thân gia bên cạnh đều đầy mong đợi nhìn cảnh này.

Ngay lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng gầm của giao long khác hẳn mọi ngày, mái nhà của chính đường cũng đột nhiên sụp xuống, đổ ập xuống.

Những người vốn đang xôn xao muốn chen vào xem náo nhiệt hoảng hốt chạy ra ngoài, một số người có tu vi, tốc độ chạy còn rất nhanh, nhưng chưa kịp chạy được bao xa, đã bị cái đuôi giao long to khỏe đầy vảy quét ngang, đập nát thành một bãi thịt nát.

Họ ngẩng đầu lên, liền có thể thấy con giao khổng lồ đang quẫy loạn trên đầu họ.

Tiết Huỳnh hét lên thất thanh được Thân Ánh Tiêu che chở trong lòng, miệng không ngừng kêu: "Mau đi, mau đi." Triệu thị thì giọng the thé hỏi Thân Chi Hằng: "Lão gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao, sao lại đột nhiên xuất hiện một con quái vật?" "Câm miệng!" Tiếc là đã muộn, Giao mẫu dường như nghe thấy lời Triệu thị nói, cơ thể nó cúi thấp xuống, nước dãi từ cái miệng đầy răng nhọn chảy xuống, xuyên qua mái nhà đã bị phá hủy, rơi vào trong phòng.

Nó vẫn phát ra những tiếng gầm gừ mà người khác không hiểu, con ngươi lướt qua từng người trong phòng, cuối cùng dừng lại trên người Thân Ánh Tiêu.

Trên người hắn, có mùi của đồng loại.

Những người khác còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, một móng vuốt đã thò vào, trực tiếp bắt Thân Ánh Tiêu đi.

Tiết Huỳnh trong lòng hắn bị đưa lên mái nhà, không níu được, trực tiếp rơi xuống đất, nhưng lúc này đã không còn ai quan tâm đến sống chết của nàng ta. "Lão gia, con quái vật đó bắt Ánh Tiêu rồi, ông mau nghĩ cách đi chứ!" "Tránh ra." Thân Chi Hằng đẩy mạnh Triệu

thị, khiến bà ta ngã dúi dụi, rồi chạy ra sân.

Thân thể của Thân Ánh Tiêu lúc này đang bị móng vuốt của Giao mẫu nắm chặt, giống như một con búp bê vải rách, bị nó lắc qua lắc lại.

Nó dường như đang nghi hoặc, tại sao đồng tộc có khí tức giao long này vẫn chưa biến về nguyên thân?

Đợi một lát, vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, Giao mẫu đã mất kiên nhẫn, mở cái miệng đầy răng nhọn ra cắn về phía hắn. "Thân Khinh Oánh, dừng tay!" Thân Chi Hằng tức giận hét lên, tuy ngăn được Giao mẫu tiếp tục hạ miệng, nhưng lại hoàn toàn chọc giận nó.

Nó quẫy đuôi, đập phá lung tung, một cái đuôi quật xuống là mấy tiếng la hét thảm thiết truyền đến.

Lão trạch Thân gia lúc này, càng giống như một lò mổ, máu tanh và kinh hoàng.

Thân Chi Hằng liều mạng thúc đẩy khế ước với Thân Khinh Oánh, cố gắng khiến nó dừng lại.

Nhưng Thân Khinh Oánh ngày thường luôn tuân theo khế ước răm rắp, hôm nay lại thà chịu đựng nỗi đau đớn khi vi phạm khế ước, cũng không cho hắn bất kỳ phản hồi nào, vẫn điên cuồng phá hủy mọi thứ xung quanh.

Ngay lúc Thân Chi Hằng đang lo lắng cho sinh tử của con trai, vì sự hỗn loạn lúc này mà tức giận không có chỗ trút, một giọng nói vang lên sau lưng hắn. "Đây chính là Giao mẫu mà Thân gia đã vất vả nuôi dưỡng sao?" Hắn đột ngột quay đầu lại, thấy người nói là Bạch Hưu Mệnh, vội vàng nói: "Nơi này nguy hiểm, thế tử vẫn nên tránh đi thì hơn." Bạch Hưu Mệnh không để ý đến hắn, mà nhìn con giao đã mất hết ý thức kia, tự mình nói: "Tư nhân nuôi dưỡng đại yêu Tứ

cảnh, là tội tru di cửu tộc, Thân gia chủ thật to gan." Thân Chi Hằng nhất thời khó phán đoán Bạch Hưu Mệnh rốt cuộc là nghiêm túc, hay là đang nói đùa với hắn.

Hắn không thể không tạm thời gác lại lo lắng cho con trai, đối phó với người trước mặt: "Thế tử nói đùa rồi, đây chỉ là một tai nạn, sẽ không có ai biết.

Sau này thế tử và tiểu nữ thành hôn, Giao mẫu này cũng sẽ là trợ lực trong tay thế tử." Bạch Hưu Mệnh không tỏ ý kiến: "Tây Lăng Vương biết không?" "Vương gia tự nhiên là biết." "Cũng có đồng phạm rồi." Thân Chi Hằng quay đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh, trong mắt hắn không thấy nửa phần giễu cợt, rõ ràng là đang nghiêm túc.

Hắn không khỏi giật mình: "Thế tử có ý gì?" "Giao long tác loạn, hay là ta chỉ cho Thân tộc trưởng một con đường sáng thì thế nào?" "Con đường sáng gì?" Lúc này, một giọng nói khác vang lên: "Đương nhiên là bó tay chịu trói, để Minh Kính Ti tới xử lý, ngài nói có phải không, Bạch đại nhân?" Sau khi giọng nói vang lên, liền thấy trên không Thân gia nhanh chóng bị bao phủ bởi một lớp sương mù xám xịt, rất nhanh, đã cách ly không gian này với thế giới bên ngoài.

Thẩm Chước dẫn theo vệ binh Minh Kính Ti, từ trong sương mù đi ra, thẳng đến khi đứng trước mặt Thân Chi Hằng. "Thân gia chủ, chúng ta lại gặp nhau rồi." “Thẩm Chước!” Đồng tử của Thân Chi Hằng co rụt lại, hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh, cuối cùng cũng ý thức được điều gì đó.

Giao mẫu phát cuồng, tiếng hét thảm của con trai vẫn còn văng vẳng giữa không trung, tộc nhân thương vong thảm trọng, tất cả những điều này vậy mà đều là mưu tính của Minh Kính Ti.

Hắn trợn mắt muốn nứt ra, hận không thể xé sống hai người trước mặt: “Là các ngươi, vậy mà là do các ngươi làm!

Thẩm Chước, ngươi không được chết tử tế…" Tiếc là thân thể của Thân Chi Hằng đã quá suy tàn, cảm xúc chỉ cần dao động hơi lớn một chút là ho không ngừng, cuối cùng còn nôn ra một ngụm máu lớn.

Thẩm Chước ghét bỏ lùi lại nửa bước, còn không quên giải đáp thắc mắc cho đối phương: "Minh Kính Ti chúng ta không có thủ đoạn lợi hại như vậy đâu, Thân gia chủ không ngại suy nghĩ kỹ lại xem, Thân gia các người rốt cuộc đã đắc tội với ai?" Tuy đã sớm đoán được cảnh tượng hôm nay, nhưng khi tận mắt chứng kiến giao mẫu phát điên, Thẩm Chước vẫn cảm thấy trong lòng lạnh buốt.

Quý Thiền ngày đó nói nhẹ như mây bay, muốn dẫn giao mẫu chủ động hiện thân, liệu nàng có từng nghĩ đến tất cả những chuyện sẽ xảy ra sau khi giao mẫu hiện thân không?

Chắc hẳn là có nghĩ đến.

Thủ đoạn như vậy, rõ ràng là nhắm đến việc diệt tộc, nhưng nàng lại không giống kẻ giết người bừa bãi, chỉ kết oán với huynh muội Thân gia, không đủ để nàng ra tay tàn độc như vậy, trong đó chắc chắn còn có ân oán mà hắn không biết.

Một người là quý nữ bị gia tộc ruồng bỏ ở kinh thành, một người là gia tộc ở tận Tây Lăng xa xôi, còn có thể có thâm cừu đại hận gì chứ?

Thẩm Chước bất giác liếc nhìn Bạch Hưu Mệnh, Quý cô nương có quan hệ không tầm thường với hắn, liệu hắn có nghi ngờ giống mình không?

Nghe lời Thẩm Chước nói, Thân Chi Hằng vậy mà thật sự bắt đầu hồi tưởng, rốt cuộc là ai đã dùng thủ đoạn âm độc như vậy để tính kế Thân gia.

Những năm qua, số người chết trong tay Thân gia không đếm xuể,

hắn cũng chưa từng để những kẻ đó vào mắt, nếu thật sự phải nói, thì ai cũng có khả năng.

Bỗng nhiên, hắn nghĩ đến một người.

Thân Khinh Vụ!

Thân Khinh Vụ hiện đang ở đâu?

Thấy Thân Chi Hằng dường như thật sự đã nghĩ đến ai đó, Thẩm Chước không khỏi tò mò: "Xem ra Thân gia chủ đã nghĩ ra rồi?" Thân Chi Hằng lắc đầu, lẩm bẩm: "Không thể nào, nàng ta tuyệt đối không có bản lĩnh đó." Thân Chi Hằng không kịp nghĩ nhiều, chỉ trong thoáng chốc nói vài câu, tiếng kêu của Thân Ánh Tiêu đã ngày càng yếu đi, Thẩm Chước không khỏi ngẩng đầu nhìn qua, nhắc nhở: "Thân gia chủ, con trai ông xem ra sắp không xong rồi." Thân Chi Hằng lại lần nữa dùng khế ước liên lạc với Thân Khinh Oánh nhưng không có kết quả, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Thẩm Chước, hắn vội vàng nói: "Thẩm Chước, ngươi không thể thấy chết không cứu!

Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, Minh Kính Ti sẽ bị thiên hạ khinh bỉ." Thẩm Chước cười khẩy, nhưng lời nói ra lại khiến người ta toàn thân lạnh buốt: "Thân gia chủ cứ yên tâm, chuyện này không truyền ra ngoài được đâu.

Đây là giao mẫu do chính Thân gia các người nuôi dưỡng, dám làm thì phải dám chịu, nếu thật sự muốn cứu, sao Thân gia chủ không tự mình đi cứu lệnh công tử đi?" Thân Chi Hằng im lặng không nói, đương nhiên là vì hắn có lòng mà không có sức, sự cường đại của hắn, tất cả đều đến từ giao mẫu.

Bây giờ, giao mẫu đã phản phệ.

Giao mẫu dường như cuối cùng cũng chán ghét thứ đồ ồn ào này, trực tiếp ném người đang tóm trong tay xuống.

Người còn chưa chạm đất, nó đã giẫm một chân lên, ngay cả tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra.

Thân Ánh Tiêu, người mang trong mình khí tức của giao long, cuối cùng cũng không thể biến thành giao long, mà biến thành một đống thịt nát.

Hắn đương nhiên không thể biến thành giao long, khí tức trên người hắn, tất cả đều đến từ Giao Long Vương đã ký khế ước với hắn.

"Ánh Tiêu!" Tận mắt chứng kiến con trai bị giao mẫu sát hại, Thân Chi Hằng hét lên thảm thiết, muốn lao về phía con trai.

Bước chân còn chưa kịp cất lên, một thanh đao đã kề vào cổ hắn, thậm chí vì lực đạo vừa rồi của Thân Chi Hằng hơi mạnh, còn tạo ra một vệt máu trên cổ.

Thẩm Chước mặt vẫn mang ý cười, nhưng tay cầm đao lại cực kỳ vững vàng: "Thân gia chủ, xin nén bi thương.

Ông cũng không cần phải đau lòng như vậy, hôm nay không chết, sau này cũng phải chết, không có gì khác biệt, cả nhà các người sớm muộn gì cũng sẽ đoàn tụ thôi." "Các ngươi muốn làm gì, mau thả cha ta ra!" Lúc này, Thân Ánh Chúc cuối cùng cũng hoàn hồn sau cơn hoảng loạn, vừa chạy ra đã thấy một người lạ mặc quan bào kề đao vào cổ cha mình.

Thân Ánh Chúc vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng phản ứng lại rất nhanh, người lạ trước mắt là quan, còn Bạch Hưu Mệnh lại là thế tử của Tây Lăng Vương, đối phương chắc chắn không dám dễ dàng đắc tội với hắn, lúc này người duy nhất nàng có thể dựa vào chỉ có vị hôn phu này.

Nàng nhanh chân đến bên cạnh Bạch Hưu Mệnh, đưa tay định

nắm lấy tay áo hắn, Bạch Hưu Mệnh lại lùi cánh tay về sau, né được.

Tay Thân Ánh Chúc bắt hụt, nhưng cũng không có tâm trí để ý, giọng điệu gấp gáp nói: "Thế tử, trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm gì đó, Thân gia ta đang lúc sinh tử tồn vong, xin thế tử hãy để vị đại nhân này tạm thời dừng tay, cứu người trước có được không?

Nếu cha ta thật sự làm sai chuyện gì, hay là sau này hãy tính sổ?" Hoàn toàn là dáng vẻ của một tiểu thư thế gia hiểu chuyện, biết quy củ.

Nếu không điều tra về Thân gia, không tra ra được vị đại tiểu thư của Thân thị nhất tộc này tay đã dính bao nhiêu mạng người, thì thật sự sẽ dễ dàng bị dáng vẻ này của nàng ta lừa gạt.

Bạch Hưu Mệnh cụp mắt nhìn "vị hôn thê" mà Tây Lăng Vương nhét cho mình, giọng nói không có nhiều cảm xúc, chỉ hỏi một câu: "Thân Ánh Chúc, ngày đó thuyền của Quý Thiền bị giao long tấn công, là ai sai khiến?" Thân Ánh Chúc nín thở, nhưng lại không chịu thừa nhận: "Thế tử đang nói gì vậy, sao ta nghe không hiểu?

Bây giờ là có giao long tấn công Thân gia, sao thế tử lại lôi chuyện ngày đó ra?" Thẩm Chước ở bên cạnh không nhịn được mà bật cười, nói với Thân Chi Hằng: "Không hổ là con gái của Thân tộc trưởng, bản lĩnh mở mắt nói láo quả thật không nhỏ, nàng ta không biết con giao long tấn công Thân gia các người là do chính các người nuôi à?" Sắc mặt Thân Ánh Chúc trắng bệch, người này vậy mà nhắm vào giao mẫu?

"Ngươi… là ai?" Nàng hỏi Thẩm Chước với giọng khô khốc.

Lúc trước khi Thẩm Chước đến Thân gia tìm người, Thân Ánh Chúc không hề hay biết, lúc đó nàng ta đang chìm đắm trong niềm vui sắp được gả vào vương phủ Tây Lăng, đâu có tâm tư quản mấy chuyện vặt vãnh đó.

“Tại hạ là Trấn phủ sử Minh Kính Ti, Thẩm Chước.” “Dù là Minh Kính Ti, cũng không thể vô cớ bắt người, huống hồ đây là Tây Lăng, ngươi không sợ đắc tội với Tây Lăng Vương sao?” Thân Ánh Chúc thấy chuyện đã bại lộ, dứt khoát cũng không giả vờ nữa, trực tiếp mang vương phủ Tây Lăng ra.

Thẩm Chước nói: “Tây Lăng Vương e là không quản được Minh Kính Ti.” “Nếu hôm nay đại nhân chịu coi như không có chuyện gì xảy ra, Thân gia ta nguyện ý trả bất cứ giá nào, công pháp, tiền bạc, linh dược, bất cứ thứ gì cũng được.” Uy hiếp không thành, nàng ta lập tức chọn cách dụ dỗ.

“Đề nghị của cô nương rất khiến người ta động lòng, tiếc là bản quan không dám nhận hối lộ.” Thấy lý do hắn đưa ra cũng qua loa như vậy, Thân Ánh Chúc biết là không thể thương lượng được nữa.

Sắc mặt nàng ta hơi lạnh đi, thấy Thẩm Chước dầu muối không vào, liền quay sang Bạch Hưu Mệnh, nàng ta biết tu vi của Bạch Hưu Mệnh không thấp, tuy vì trong nhà có sự tồn tại của giao mẫu và Giao Long Vương nên nàng ta không coi trọng đối phương cho lắm, nhưng lúc này chỉ có hắn mới có thể đối đầu với Thẩm Chước.

“Thế tử, Thân gia chúng ta một lòng trung thành với Tây Lăng Vương, mọi việc làm đều là vì Tây Lăng Vương.

Hôm nay Thân gia gặp chuyện, vương phủ Tây Lăng chắc chắn sẽ bị liên lụy, dù là vì vị trí thế tử của chàng, người này cũng tuyệt đối không thể giữ lại.” Nếu không phải một tay đang cầm đao, Thẩm Chước đã muốn vỗ tay khen hay rồi, mua chuộc không thành liền xúi giục người khác diệt khẩu, cũng có chút thông minh vặt.

Nhưng không nhiều lắm.

Tiếng kêu của con giao trên đầu ngày càng chói tai, Thẩm Chước cảm thấy đã đến lúc kết thúc, bèn mở miệng nói: “Cô nương, những

gì cô nói đều rất có lý, tiếc là cô ngay cả Bạch Hưu Mệnh là ai cũng chưa rõ." Trong lòng Thân Ánh Chúc đột nhiên dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Nàng ta nghe thấy Thẩm Chước chậm rãi nói: "Hắn không phải là thế tử Tây Lăng Vương gì cả, hắn là ti chủ của Minh Kính Ti, con trai của Minh Vương." Câu nói này khiến Thân Chi Hằng hối hận nhắm mắt lại, sớm biết có ngày hôm nay, sao hắn lại đồng ý đề nghị của Vương gia, gả con gái vào vương phủ Tây Lăng?

Bây giờ, dẫn sói vào nhà, hối hận cũng đã muộn.

Lúc này Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng không phải nói với cha con Thân Ánh Chúc, hắn nhìn về phía đám vệ sĩ Minh Kính Ti sau lưng Thẩm Chước, ra lệnh: "Bắt giữ toàn bộ những người còn sống của Thân gia, kẻ nào dám phản kháng, giết tại chỗ." Các vệ sĩ Minh Kính Ti lập tức tuân lệnh, đồng thanh đáp: "Vâng." Bạch Hưu Mệnh đưa tay ra, Thẩm Chước hơi nghiêng đầu, Thiên hộ sau lưng hắn lập tức ném thanh trường đao trong tay qua.

Chương 106

Bạch Hưu Mệnh rút đao ra khỏi vỏ, trường đao nắm trong tay hắn phát ra tiếng ong ong.

Sau đó, hắn nhảy lên, vậy mà trực tiếp đạp không mà đi.

Thân Chi Hằng thấy cảnh này, thất thanh kinh hô, mặt đầy vẻ kinh hãi: "Tứ cảnh!" Bạch Hưu Mệnh vậy mà là Tứ cảnh!

Sao có thể?

Hắn rời Tây Lăng đến Thượng Kinh cũng mới mười mấy năm thôi mà!

"Không phải Tứ cảnh, sao Minh Vương dám để một mình hắn đến nhúng tay vào vũng nước đục Tây Lăng này." Thẩm Chước vẫy tay ra sau, "Lại đây, khóa cha con họ lại, đừng để họ chết." Các vệ sĩ Minh Kính Ti còn lại lập tức tiến lên, xiềng xích cả cha con Thân Chi Hằng, ngay cả miệng cũng bị bịt lại, không cho họ có cơ hội cắn lưỡi tự vẫn.

Biết được tu vi thật sự của Bạch Hưu Mệnh, Thân Chi Hằng dường như đã hoàn toàn từ bỏ ý định phản kháng, Thẩm Chước rất hài lòng với sự thức thời của hắn.

Ngay lúc hắn quay người đi, trong mắt Thân Chi Hằng lóe lên một tia hy vọng, hắn vẫn còn cơ hội, còn một cơ hội nữa, chỉ cần Bạch Hưu Mệnh chết… Trên không, Bạch Hưu Mệnh đang giao đấu với giao mẫu đang phát cuồng.

Người ở dưới căn bản không thể nhìn rõ những gì đang xảy ra trên không, chỉ thấy thân thể khổng lồ của giao mẫu điên cuồng vung vẩy, sau đó là những mảng máu thịt và vảy lớn bị chém rơi.

Sau khi bị thương nặng như vậy, giao mẫu ngược lại tỉnh táo hơn một chút, sự nóng rực trên người vẫn khó tiêu tan, đầu óc hỗn loạn, Thân Khinh Oánh chỉ có thể ý thức được, thân thể của mình đã xảy ra vấn đề.

Nhưng bây giờ, nàng đã không còn thời gian để ý nhiều, loại bỏ người trước mắt mới là quan trọng nhất.

Thân Khinh Oánh quật đuôi, tạo ra một trận cuồng phong quất về phía hắn, thấy hắn né tránh, ngay sau đó đuôi cong lại, trực tiếp cuốn lấy hắn, thân giao khổng lồ càng siết càng chặt.

Bạch Hưu Mệnh bị khốn trụ nhưng không hề tỏ ra hoảng sợ, trường đao trong tay hắn trực tiếp đâm xuyên qua thân thể giao mẫu, nỗi đau da thịt bị đao cắt khiến Thân Khinh Oánh gần như không thể chịu đựng nổi, nàng cố nén sự thôi thúc muốn buông đối phương ra, hét lớn một tiếng: "Thương công tử!" Khoảnh khắc tiếng hét vang lên, bóng người ẩn nấp trong bóng tối hóa thành một luồng sáng đen, trực tiếp xuyên qua thân thể Thân Khinh Oánh, đồng thời cũng xuyên qua cả Bạch Hưu Mệnh đang bị nàng quấn lấy.

Thân Khinh Oánh kêu thảm một tiếng, rơi xuống phía dưới, đập mạnh vào khu nhà cũ của Thân gia, không biết lại có bao nhiêu người vì vậy mà mất mạng.

Bạch Hưu Mệnh vẫn đứng trên không, nhưng lúc này lại một tay ôm ngực, khóe miệng rỉ ra máu đen. 122.

Ngực hắn có một vết thương to bằng miệng bát, lúc này vết thương đang lành lại, nhưng chỗ vết thương dường như bị thứ gì đó ăn mòn, ánh lên sắc xanh đen u ám.

Thương công tử thấy hắn vậy mà vẫn còn đứng được, trên mặt không khỏi lộ ra vài phần ngạc nhiên: "Ta nhớ ngươi, Bạch Hưu Mệnh, lúc nương ngươi chết, trong miệng vẫn luôn niệm cái tên này.

Chỉ trong mười mấy năm ngắn ngủi, ngươi vậy mà cũng đã đến Tứ cảnh, thiên phú của nhân tộc quả thật đáng sợ." Khí tức trên người Bạch Hưu Mệnh đột nhiên trở nên nguy hiểm, hắn gằn từng chữ: "Ngươi nói cái gì?" "Ha ha ha." Thương công tử cười lớn, "Xem ra ngươi chẳng biết gì cả, thật đáng thương.

Đợi ngươi chết rồi, ta sẽ gửi thi thể của ngươi về vương phủ Tây Lăng, ngươi sẽ giống như nương ngươi, bị luyện thành bất tẫn cốt, để Tây Lăng Vương tu luyện.

Bây giờ, hiểu chưa?" "Ngươi muốn chết!" Thương công tử hoàn toàn không coi sự phẫn nộ của hắn ra gì, thấy Bạch Hưu Mệnh tức giận vung đao, hắn dễ dàng né tránh, miệng nhẹ nhàng nói: "Ngươi bây giờ, không phải là đối thủ của ta." Bạch Hưu Mệnh giao đấu với hắn trên không mấy lần, chỉ cảm thấy tay cầm đao dần mất đi tri giác, tốc độ cũng chậm lại.

Trong một lần tiếp cận Thương công tử, hắn đột nhiên buông đao trong tay, một quyền đấm vào bụng đối phương.

Thương công tử vốn định chế nhạo lực đạo của đối phương quá yếu, bỗng nghe thấy một tiếng rồng ngâm, một giây sau, hắn chỉ cảm thấy ngực bụng mát lạnh, thân thể đã bị nổ tung một lỗ.

Lúc rơi xuống, hắn mới nhìn rõ, trên cánh tay Bạch Hưu Mệnh đang quấn quanh một con rồng hồn màu đen.

Thân thể Bạch Hưu Mệnh theo đó rơi xuống, nhưng không vì thế mà tha cho Thương công tử, mà đá một cước vào đầu đối phương, làm tăng tốc độ rơi của Thương công tử.

Cuối cùng, thân thể của Thương công tử đập mạnh xuống đất.

Bạch Hưu Mệnh đáp xuống bên cạnh Thương công tử, hắn đưa tay phải ra, thanh đao vừa rơi xuống bay trở lại tay hắn, rồng hồn phát

ra một tiếng gầm thấp, chui vào trong đao.

Vì không thể chịu được sức mạnh to lớn, thân đao phát ra tiếng vỡ vụn như không thể chịu nổi.

Sau đó, thanh đao đó trực tiếp xuyên qua đầu lâu của Thương công tử, và phá nát hoàn toàn nội đan giấu trong não hắn.

"Ngươi…" Thương công tử trợn mắt, tắt thở.

Sau khi Thương công tử chết, thân thể biến thành một con rắn đen, thân thể không lớn, nhưng máu rơi xuống đất lại phát ra tiếng ăn mòn xèo xèo, còn tỏa ra từng đợt sương mù màu tím, rõ ràng là độc tính không nhỏ.

"Bạch Hưu Mệnh, ngươi sao rồi?" Thẩm Chước không ngờ giữa chừng lại có một con đại yêu xông ra, thấy con đại yêu đó bị chém giết, hắn vội vàng tiến lên hỏi thăm.

Chưa đợi Bạch Hưu Mệnh mở miệng, hắn đã nhanh chóng lấy ra một bình ngọc từ trong lòng, đổ ra một viên đan dược có vân mây màu vàng, trực tiếp nhét vào miệng đối phương.

Đó là linh dược bảo mệnh mà Minh Kính Ti cấp cho Trấn phủ sử, nhưng đan dược vừa vào miệng, Bạch Hưu Mệnh vẫn thổ huyết không ngừng, Thẩm Chước không khỏi da đầu tê dại, vội vàng tìm kiếm những viên đan dược khác trên người.

Bạch Hưu Mệnh vẫy tay với hắn, giọng khàn khàn: "Chết không được, chỉ là trúng độc của huyền thủy xà thôi." Thẩm Chước đương nhiên đã nghe nói về huyền thủy xà, hắn nhìn con Thương công tử đã biến về nguyên hình, nhanh chóng nói: "Ta cho người đưa ngươi về nha môn trước." Loại độc này quả thực không độc chết được Bạch Hưu Mệnh ở Tứ cảnh, nhưng đan dược giải độc vô dụng, chỉ có thể tự mình tiêu giải.

Nghe nói quá trình giải độc vô cùng đau đớn, nhưng hiện giờ chỉ có một mình hắn chủ trì đại cục, hắn chỉ có thể để thuộc hạ đưa Bạch Hưu Mệnh rời đi.

Hơn nữa còn phải tránh mặt những người khác, lúc này, ngay cả người của triều đình cũng không an toàn.

Bạch Hưu Mệnh từ chối: "Không đến nha môn, đưa ta đến tìm Quý Thiền." Thẩm Chước vừa định phản bác, lại nghĩ đến những thủ đoạn chưa từng nghe thấy của A Triền, bỗng cảm thấy đây là một ý kiến không tồi.

Hắn vẫy tay, gọi hai thuộc hạ tâm phúc đến, dặn dò: "Đưa Bạch đại nhân đến chỗ Quý cô nương, nhất định không được để bất cứ ai phát hiện." Hai người đó lập tức tuân lệnh, đỡ Bạch Hưu Mệnh đi ra ngoài.

"Đợi đã, ta đưa các ngươi ra khỏi trận." Thẩm Chước chợt nhớ ra Bạch Hưu Mệnh không mang theo yêu bài, vội vàng nói.

Lúc này trên không Thân gia đang bị Diễn Thiên Tuyệt Địa trận của Minh Kính Ti phong cấm, không có yêu bài của Trấn phủ sử Minh Kính Ti, không thể ra vào.

Hắn còn chưa nói xong, Bạch Hưu Mệnh đã lấy ra một tấm yêu bài từ trong lòng, hươ hươ trước mặt hắn.

Thẩm Chước vô thức liếc nhìn, trên tấm yêu bài đó vậy mà có khắc một chữ Tần.

"…Yêu bài của chỉ huy sứ sao lại ở trong tay ngươi?" "Để có thể cho ông ấy biết hành tung của ta." "Ông ấy tại sao phải biết…" Thẩm Chước đột nhiên dừng lại, hít một hơi khí lạnh, "Lão Tần sắp đến Tây Lăng?

Không phải ông ấy đang trấn giữ ở Thượng Kinh sao?" Bạch Hưu

Mệnh ném yêu bài cho hắn: "Hai ngày nữa sẽ đến, ngươi đi ứng phó." Thẩm Chước luống cuống tay chân đỡ lấy, trong lòng rất muốn từ chối, nhưng nhìn Bạch Hưu Mệnh đang thổ huyết không ngừng, vẫn nuốt lời từ chối vào bụng.

Sau đó, Thẩm Chước trơ mắt nhìn yêu bài của mình rơi vào tay Bạch Hưu Mệnh, hắn được hai Thiên hộ của Minh Kính Ti dìu đi, bóng dáng ẩn vào trong sương mù.

Khi giao mẫu xuất hiện, Tây Lăng Vương đã nhận ra ngay lập tức, các vị khách khác trong vương phủ cũng đều nhìn thấy con giao long khổng lồ xuất hiện từ trên trời.

Họ đều đến từ Tây Lăng, tự nhiên biết vị trí xuất hiện của con giao long đó chính là Thân gia.

Trong chốc lát, mọi người bàn tán xôn xao, có người đoán con giao long đó đến Thân gia tìm thù, có người lại nói con giao long đó có lẽ vốn là do Thân gia nuôi.

Trong chốc lát, khoảng sân rộng lớn toàn là tiếng ồn ào.

Lúc này, Tây Lăng Vương từ chính đường bước ra, ông ta liếc nhìn Huyền cô nương trong đám đông, Huyền cô nương đáp lại bằng ánh mắt bình tĩnh.

Tây Lăng Vương thấy vậy không khỏi yên tâm, Thương công tử hiện vẫn còn ở Thân gia, dù hôm nay có xảy ra chuyện bất ngờ thì mọi việc vẫn nằm trong tầm kiểm soát.

Tây Lăng Vương đứng trên bậc thềm, hai tay hạ xuống, đợi âm thanh nhỏ dần mới thản nhiên nói: "Chư vị chớ nóng vội, có lẽ có đại yêu tấn công Thân gia, đợi bản vương phái người đi điều tra rồi hãy quyết định." Một câu nói của ông ta đã gạt Thân gia ra khỏi chuyện, những vị khách có tư cách xuất hiện ở vương phủ hôm nay đều không

phải kẻ ngốc, tự nhiên sẽ không bác bỏ lời của Vương gia trước mặt mọi người.

Lúc này, Tây Lăng Vương gọi thống lĩnh hộ vệ của phủ đến, thấp giọng dặn dò: "Đi xem Thân gia xảy ra chuyện gì, nhất định phải đưa thế tử trở về vương phủ bình an, biết chưa?" "Vương gia yên tâm." Vị thống lĩnh hộ vệ đó vội vàng tuân lệnh rời đi.

Thấy hộ vệ của vương phủ Tây Lăng rời đi, Trương Cảnh Hoài, người được thụ yêu mời đến, bước lên, chắp tay với Tây Lăng Vương: "Vương gia, trong thành xuất hiện dị tượng, hạ quan còn phải điều tra một chút, xin phép hạ quan đi trước." "Trương đại nhân đi thong thả." Tây Lăng Vương không giữ lại, lạnh lùng nhìn Trương Cảnh Hoài rời đi.

Ra khỏi vương phủ Tây Lăng, bên ngoài gần như có thể gọi là người ngã ngựa đổ.

Dân chúng bình thường không thể bình tĩnh như các quan viên trong vương phủ, Trương Cảnh Hoài lật người lên ngựa, đột nhiên hỏi: "Thân Hồi Tuyết đâu?" Hộ vệ bên cạnh sững sờ một lúc, sau đó mới đáp: "Thân cô nương hôm nay đến Thân gia, nhưng rất nhanh đã rời đi, chắc là không bị ảnh hưởng." "Chắc là?" Trương Cảnh Hoài quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng.

Vị hộ vệ đó vội vàng cúi đầu, giải thích: "Thân cô nương hôm nay ra ngoài không mang theo hộ vệ, là thuộc hạ sai sót." Trương Cảnh Hoài không nói một lời, thúc ngựa đi về phía Thân gia, hộ vệ phía sau vội vàng đuổi theo.

Hắn gặp được nàng ở ngã tư cách Thân gia ba con phố.

Lúc này Thân gia đã bị sương mù dày đặc bao phủ, không còn nhìn thấy bóng dáng của con giao long đó nữa, nhưng Thân Hồi Tuyết vẫn nhìn về phía Thân gia.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng vó ngựa, nàng mới quay đầu lại.

Trương Cảnh Hoài xuống ngựa, sải bước đi về phía nàng.

Thấy người đột nhiên xuất hiện, Thân Hồi Tuyết ngẩn người một lúc, nhẹ giọng nói: "Thế tử, sao chàng lại đến đây?" "Có bị thương không?" Trương Cảnh Hoài đứng trước mặt nàng, ánh mắt cẩn thận quét qua người nàng.

Thân Hồi Tuyết lắc đầu: "Không có, lúc xảy ra chuyện ta đã rời đi rồi." Trong lòng nàng vẫn còn lo lắng cho người mẹ không thấy đâu, đối mặt với Trương Cảnh Hoài khó tránh khỏi có chút lơ đãng.

Trương Cảnh Hoài nắm lấy tay nàng, thấp giọng nói: "Bây giờ trong thành không an toàn, ta đưa nàng về." "Nhưng mà nương ta…" "Bà ấy vẫn còn ở Thân gia?" Trương Cảnh Hoài không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía Thân gia, đó rõ ràng là một trận pháp phong cấm không gian, bây giờ đã không vào được Thân gia nữa, chỉ không biết rốt cuộc là bên nào đã ra tay?

"Ta cũng không biết, nương nói một lát nữa sẽ ra tìm ta." Trong mắt Thân Hồi Tuyết có chút mờ mịt, nàng vừa rồi vẫn luôn tìm nương, nhưng không tìm được.

Những lời nương nói buổi sáng, còn có tai nạn đột ngột này của Thân gia, đều khiến Thân Hồi Tuyết không thể bình tĩnh lại được.

Nàng rất sợ, sợ nương cứ như vậy ở lại Thân gia, không thể ra ngoài.

Trương Cảnh Hoài dường như cảm nhận được sự bất an của nàng, ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng nàng như để an ủi, giọng nói ôn hòa: "Đừng lo, ta sẽ phái người đi tìm ngay, nhất định sẽ tìm được người." Đầu Thân Hồi Tuyết tựa vào ngực hắn, ngửi thấy mùi hương trên người hắn.

Trên người hắn có mùi rượu thoang thoảng, dường như vừa mới rời khỏi yến tiệc.

Nàng ngẩng đầu, khóe môi hơi cong lên: "Đa tạ thế tử." Trương Cảnh Hoài hơi cúi đầu, khoảng cách của hai người có chút gần, gần như có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, Thân Hồi Tuyết quay đầu đi.

Trương Cảnh Hoài thầm thở dài, biết là không đúng lúc, cũng không ép buộc.

"Đi thôi." Hắn đang định đưa Thân Hồi Tuyết lên ngựa, bỗng nghe thấy xa xa lại có tiếng vó ngựa vang lên.

Tiếng vó ngựa ngày càng gần, rất nhanh, họ đã nhìn rõ bóng người trên ngựa. 123.

Đó là một nam tử trẻ tuổi, khí chất anh dũng mười phần, mày mắt dường như mang lại cảm giác vô cùng quen thuộc.

Ngựa đến gần, sau đó, người đó lật người xuống ngựa, nói với Trương Cảnh Hoài: "Thế tử, không phải đã nói có chuyện phải tìm chàng sao, sao lại đi một mình trước vậy?" "Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, Lưu phó tướng tìm ta có việc gì?" Người đó liếc nhìn Thân Hồi Tuyết bên cạnh, đột nhiên cười nói: "Muội phu hà tất phải khách sáo với ta như vậy, gọi tên ta là được rồi." Thân Hồi Tuyết đột nhiên biết cảm giác quen thuộc đó là gì, nàng từng gặp vị hôn thê của thế tử, vị cô nương đó và vị Lưu phó tướng này có nét mày rất giống nhau.

Trương Cảnh Hoài không sửa lại cách xưng hô của hắn, giọng điệu bình tĩnh hỏi: "Nói đi, chuyện gì." Người đó lấy ra một lá thư từ trong lòng đưa cho hắn: "Thư muội muội ta viết cho chàng, bảo ta mang đến cho chàng." Trương Cảnh Hoài liếc nhìn lá thư, đưa tay nhận lấy.

“Còn việc gì nữa không?” “Đương nhiên còn có việc.” Người đó lại liếc nhìn Thân Hồi Tuyết, “Chuyện trong quân, rất quan trọng.” Ý là không tiện có người ngoài nghe.

Thân Hồi Tuyết hiểu ý của đối phương, thậm chí còn hiểu được đối phương cố ý lấy lá thư đó ra trước mặt nàng, chính là để nàng biết khó mà lui.

Thủ đoạn uyển chuyển như vậy, không hổ là công tử xuất thân từ phủ Thị lang, là một người anh trai biết bảo vệ em gái.

Thân Hồi Tuyết thấp giọng nói với Trương Cảnh Hoài bên cạnh: “Thế tử còn có việc quan trọng, ta về trước đây.” “Đợi đã, ta cho người đưa nàng về.” Thân Hồi Tuyết vừa định nói, bỗng nghe có người gọi nàng.

“Hồi Tuyết.” “Nương.” Thân Hồi Tuyết nhanh chóng quay người, nhìn thấy Thân Khinh Vụ từ bên kia đường chạy tới.

Nàng không màng có người ngoài ở đó, nhanh chân chạy tới đón nương: “Nương, nương đi đâu vậy, con vừa rồi tìm mãi không thấy nương.” Thân Khinh Vụ nắm tay con gái, bà chú ý đến đám người không xa sau lưng con gái, phát hiện họ đều đang nhìn về phía này, bèn nói: “Vừa rồi Thân gia đột nhiên xảy ra chuyện, nương bị dọa sợ, một lúc lâu mới hoàn hồn, may mà chúng ta đi sớm.” Thân Hồi Tuyết lộ vẻ lo lắng: “Có cần đến y quán kê vài thang thuốc an thần không?” Thân Khinh Vụ lắc đầu: “Kê thuốc thì thôi, vẫn là về nhà trước đi.

Bên ngoài binh hoang mã loạn, con quái vật đó cũng không biết chui ra từ đâu, đừng có chạy ra ngoài hại người mới tốt.” “Được, chúng ta về nhà trước.” Thân Hồi Tuyết nói xong với nương, quay đầu nhìn Trương Cảnh Hoài, Trương Cảnh Hoài đứng đó nhìn họ, nhưng không tiến lên.

Nàng hiểu ý của đối phương, cúi người chào Trương Cảnh Hoài

một cái, rồi quay người nói với Thân Khinh Vụ: “Nương, chúng ta đi thôi.” “Được.” Thân Khinh Vụ dường như hoàn toàn không chú ý đến Trương Cảnh Hoài đang đứng ở đó, chỉ khi đi ngang qua họ, bà đột nhiên quay đầu nhìn hắn một cái.

Ánh mắt của bà rất bình tĩnh, dường như chỉ là để xác nhận dung mạo của hắn, sau đó liền quay đầu đi.

Hai mẹ con đi được một đoạn, Trương Cảnh Hoài mới vẫy tay với hộ vệ phía sau, lập tức có hai hộ vệ đi theo từ xa, hộ tống hai người về nhà.

Trên đường gần như không thấy bóng người đi đường, động tĩnh của Thân gia quá lớn, dân chúng Tây Lăng cũng đều trốn về nhà.

Hai mẹ con đi không chậm, tâm trạng của Thân Khinh Vụ hôm nay đặc biệt phấn chấn, đi bộ hơn nửa canh giờ, vậy mà không hề thấy mệt.

Mãi đến khi nhìn thấy cửa nhà, Thân Hồi Tuyết mới quay đầu lại nhìn, hai hộ vệ hộ tống họ về chỉ đứng nhìn từ xa, dường như định đợi họ vào nhà rồi mới đi.

Thân Hồi Tuyết tiến lên gõ cửa, chỉ gõ hai tiếng, cửa lớn đã được mở, Ngô mama thấy hai người bình an trở về, vẻ lo lắng trên mặt cuối cùng cũng tan đi, đón họ vào nhà.

“Hai người cuối cùng cũng về rồi.” “Ngô mama, không sao đâu, sau này đều không sao nữa.” Thân Khinh Vụ cười an ủi bà.

Chương 107

Ngô mama tuy không hiểu ý sâu xa trong lời nói của bà, nhưng có thể cảm nhận được niềm vui của bà, không khỏi cũng cười nói: "Biết rồi, hai người đi nghỉ trước đi, hôm nay làm cho hai người vài món ngon." "Hầm một con gà cho Hồi Tuyết." Thân Khinh Vụ nói.

"Cái này còn cần ngươi nhắc, đã hầm từ sớm rồi." Ngô mama đóng cửa lớn rồi đi thẳng vào bếp, Thân Hồi Tuyết cùng mẹ trở về chính viện.

Đợi họ cuối cùng cũng vào trong phòng, trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con, Thân Khinh Vụ đột nhiên cười một tiếng.

Thân Hồi Tuyết nhìn bà: "Nương?" "Hồi Tuyết, những kẻ hại chết cha con, đều sẽ không được chết tử tế." Nụ cười trên mặt Thân Khinh Vụ dường như không thể ngừng lại, bà ngồi đó, vừa cười vừa rơi lệ.

Thân Hồi Tuyết tiến lên, nắm lấy tay bà, ngồi xổm trước mặt bà, ngẩng đầu nhìn bà: "Nương, chuyện của Thân gia, là do nương làm?" "Đương nhiên là ta rồi." Thân Khinh Vụ đưa tay sờ mặt con gái, nhìn dung mạo rất giống Lưu Phong của nàng, giống như đang nhìn thấy Lưu Phong đã rời đi rất nhiều năm.

Những người đó luôn miệng nói người và yêu không thể ở bên nhau, lại muốn biến chính mình thành yêu.

Biến thành yêu làm gì chứ, trực tiếp đi chết không phải tốt hơn sao? 124.

"Họ đều là tội khôi họa thủ, mỗi một người của Thân gia đều không hề vô tội." "Nương, con biết." Thân Hồi Tuyết không quan tâm đến sinh tử của người Thân gia, nhưng chuyện này quá lớn, Thân gia

gặp chuyện, nương nàng là em gái ruột của Thân Chi Hằng chắc chắn sẽ bị liên lụy.

Phải làm sao đây?

Đi cầu xin Trương Cảnh Hoài sao?

Thân Hồi Tuyết nhất thời có chút hoang mang.

Thân Khinh Vụ nhìn con gái mặt đầy lo lắng, đột nhiên hỏi nàng: "Hồi Tuyết, nếu có một cơ hội, để con trở thành yêu tộc, con có bằng lòng không?" Thân Hồi Tuyết sững sờ: "Nương, nương đang nói gì vậy?" Sao nàng có thể trở thành yêu tộc?

"A Triền nói với ta, chỉ cần có nội đan của cha con, con có thể hoàn toàn biến thành hồ yêu giống như nó.

Hồi Tuyết, con có muốn thử không?" Trong lòng Thân Hồi Tuyết đột nhiên dấy lên một nỗi sợ hãi, biến thành… hồ yêu sao?

Nàng từ khi sinh ra đã là bán yêu, từ nhỏ bị người Thân gia khinh miệt, người khác nhìn thấy mắt của nàng, chỉ sợ không kịp né tránh.

Nàng chưa bao giờ nghĩ cuộc đời mình sẽ có thay đổi, biến thành yêu, nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Ngoài những điều này, còn có nương nàng.

Nàng biết, nương đột nhiên hỏi nàng như vậy, chắc chắn là muốn nàng đưa ra lựa chọn như vậy, nhưng mà… "Vậy còn nương thì sao?" Thân Hồi Tuyết hỏi Thân Khinh Vụ, "Nếu con biến thành yêu, sẽ không thể ở lại Đại Việt nữa." "Con đã lớn rồi, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nương.

Rời khỏi Đại Việt không tốt sao?

Rời khỏi nơi này, con có thể sống tự do tự tại, cha con đã nói, ngoài Đại Việt, còn có một thế giới rộng lớn." "Nhưng con muốn ở

bên cạnh nương.” Thân Khinh Vụ nhẹ nhàng sờ mặt con gái, không nói gì.

Tội của Thân gia một khi bị tra ra, chắc chắn là chín chết một sống, bà cũng không thoát được.

Đây là kết cục đã định sẵn khi bà cầu xin A Triền giúp đỡ, bà không hề hối hận.

Nhưng bà không muốn con gái ở lại đây cùng bà.

Thân Khinh Vụ lắc đầu: “Đây là nơi chôn cất của cha con, nương phải ở lại đây, ở bên cạnh ông ấy.” Trong chốc lát, hai mẹ con không ai thuyết phục được ai.

Lúc này, trong một tiểu viện không xa, A Triền tuy không thể đến Thân gia hóng chuyện, nhưng ở nhà cũng miễn cưỡng nhìn thấy thân thể khổng lồ của giao mẫu đang vặn vẹo, cũng coi như là đỡ thèm.

Tiếc là chỉ nhìn được vài cái đã không thấy gì nữa, cũng không biết bên Thân gia bây giờ rốt cuộc thế nào rồi?

Chắc là có Bạch Hưu Mệnh và Thẩm Chước kiểm soát tình hình, chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Nàng đang nghĩ, bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa dồn dập.

“Ai?” Giờ này còn có người đến chơi, chẳng lẽ là Hồi Tuyết bọn họ?

A Triền vừa nghĩ, vừa đi ra cửa.

Nàng đang thắc mắc, bỗng nghe bên ngoài có giọng nam xa lạ: “Quý cô nương, tại hạ là Thiên hộ Minh Kính Ti, xin hãy mở cửa, Bạch đại nhân bị thương rồi.” A Triền tiến lên mở cửa, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là Bạch Hưu Mệnh đang được hai người dìu.

Hắn trông rất thảm hại, chiếc áo khoác tay rộng màu đỏ thẫm bên

ngoài bị xé rách vài chỗ, còn dính đầy máu, áo trong còn rách một lỗ ở ngực, để lộ ra làn da có màu sắc rõ ràng không đúng.

Hắn lúc này đang cụp mắt, không biết ý thức có còn tỉnh táo không.

"Hắn bị sao vậy?" A Triền vội hỏi.

"Bạch đại nhân bị yêu xà huyền thủy Tứ cảnh tấn công, trúng độc rồi." Một Thiên hộ bên cạnh nói ngắn gọn. 125.

A Triền không có tâm trí hỏi con huyền thủy xà đó ra sao, vội sáp tới xem gương mặt của Bạch Hưu Mệnh.

Nàng vừa đến gần, Bạch Hưu Mệnh đột nhiên mở mắt.

"Bạch Hưu Mệnh, ngươi còn nhận ra ta không?" A Triền hỏi.

Bạch Hưu Mệnh nhìn chằm chằm nàng một lúc, mới thấp giọng "ừm" một tiếng.

Ngay khi A Triền nghĩ cuộc đối thoại đã kết thúc, hắn lại mở miệng, ý thức vậy mà vô cùng rõ ràng: "Ta trúng độc huyền thủy xà, nghĩ cách, giúp ta giải độc với tốc độ nhanh nhất." A Triền không khỏi có chút khó xử, loại độc này nàng biết, thực ra độc tính không lớn, từ từ tiêu trừ độc tính là được.

Nhưng loại độc này sẽ khiến người ta vô cùng đau đớn, không chỉ là nỗi đau thể xác, mà còn cả tâm lý, tăng tốc độ giải độc, sẽ khiến nỗi đau tăng gấp bội.

"Có thể thì có thể, nhưng ngươi…" Chịu được không?

Lời của A Triền còn chưa nói xong, bỗng có một thứ ném tới, nàng luống cuống tay chân đỡ lấy, đó là một túi tiền.

Nàng đang nghĩ Bạch Hưu Mệnh đưa túi tiền cho mình làm gì, thì nghe thấy hắn nói: "Không phải muốn biết gia sản của ta sao, tất cả

đều ở đây.” A Triền nhanh chóng cúi đầu, nàng không có tu vi, không mở được thứ này, điều này chứng minh nó không phải là túi tiền, mà là một túi trữ vật!

“Dược liệu ở đây tùy ngươi sử dụng, chỉ cần trước ngày mai có thể giải được độc trên người ta, ngươi có thể chọn bất kỳ một món đồ nào trong đó.” “Thật sao?” Mắt A Triền đã bất giác cong lên, còn có chuyện tốt như bánh bao từ trên trời rơi xuống này sao?

“Thật.” “Một lời đã định, mời vào nhanh.” A Triền sợ hắn đổi ý, nhiệt tình gọi hai Thiên hộ dìu hắn vào.

Lúc này Trần Tuệ nghe thấy tiếng động bước ra, thấy Bạch Hưu Mệnh cả người thảm hại, trạng thái rõ ràng không ổn, còn có hai vệ sĩ Minh Kính Ti, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Một trong hai vệ sĩ Minh Kính Ti thấy Trần Tuệ thì sắc mặt biến đổi, quay đầu nói với A Triền: “Quý cô nương thông cảm, trong thời gian Bạch đại nhân giải độc, vị phu nhân này tốt nhất không nên ở lại đây.” Bạch Hưu Mệnh hiện đang trúng kịch độc, vị trước mắt này lại không phải là người, nếu giữa chừng xảy ra sai sót gì, họ e là phải lấy cái chết tạ tội.

Trần Tuệ ngược lại không tức giận, tình hình lúc này, nếu không phải lo lắng cho A Triền, bà đã trốn đi từ lâu rồi.

Dính vào Bạch Hưu Mệnh, một chút không cẩn thận là có thể mất mạng.

Bà tin A Triền, nhưng chưa chắc đã tin chính mình.

A Triền nghe vậy suy nghĩ một chút, rồi nói: “Tuệ nương, chị đi xem giúp em Hồi Tuyết về nhà chưa nhé.” Dù sao hai nhà cũng gần nhau, Tuệ nương ở bên đó, nàng cũng có thể yên tâm hơn.

“Được.” Trần Tuệ đáp, “Sáng mai ta sẽ quay lại, mọi việc cẩn

thận.” Trần Tuệ cũng không do dự, quay người đi ngay.

Hai Thiên hộ của Minh Kính Ti dìu Bạch Hưu Mệnh đến giường của A Triền, rồi cung kính nói: “Quý cô nương, hai người chúng tôi sẽ luôn canh gác ngoài viện, nếu có bất kỳ dặn dò gì, cô nương cứ gọi một tiếng trong viện là được.” “Làm phiền hai vị rồi.” Tiễn hai người đi, A Triền đóng cửa, xách túi trữ vật chạy về bên giường của mình, vẻ mặt không thể chờ đợi hơn: “Bạch Hưu Mệnh, mau mở nó ra.” Người đàn ông nằm trên giường nâng cánh tay lên, cử động ngón tay, A Triền vội vàng đặt túi trữ vật trở lại tay hắn.

Hắn bóp cái túi, từng món đồ từ trong đó rơi ra, lộn xộn chất đống trên mặt đất, trong nháy mắt đã chất đầy nửa căn phòng.

A Triền liếc nhìn qua, một lượng lớn linh thảo linh mộc quý hiếm, khoáng thạch hiếm thấy, đan dược vô số.

Còn có rất nhiều bộ phận được tháo gỡ từ những dị thú quý hiếm được bảo quản tốt, những cái hồ lô dùng để chứa máu của các loại dị thú cũng được bày ra hơn mười cái.

A Triền nhìn mà hoa cả mắt, món nào nàng cũng muốn.

“Chỉ có nhiêu đây thôi sao?” 126.

Thấy túi trữ vật không nhả ra vật gì nữa, nàng còn có chút thất vọng.

“Những thứ còn lại phòng không chứa hết.” “Thôi được.” A Triền đi vào trong đống bảo bối, bắt đầu lựa chọn trong đó.

Độc của huyền thủy xà sẽ khiến cơ thể vô cùng nhạy cảm, cảm giác đau đớn sẽ tăng lên, còn khiến người ta sinh ra ảo giác, chìm đắm trong ảo giác không thể thoát ra.

Tăng tốc giải độc thực ra rất dễ, chỉ cần có thể giúp điều động nội tức trong cơ thể vận chuyển, tự nhiên có thể tăng tốc tiêu giải độc tố.

Nhưng đan dược trong tay Bạch Hưu Mệnh nhiều như vậy, lại không có loại nào tăng tốc độ tu luyện.

Chẳng lẽ ăn hết rồi?

A Triền không nghĩ nhiều, may mà trước đây nàng từng tự mình điều chế loại thảo dược phụ trợ tu luyện tương tự, người và yêu dùng chắc cũng không khác nhau nhiều lắm?

Còn có ảo giác do độc huyền thủy xà mang lại, cái này tương đối khó giải quyết, tình huống này tương tự như tâm ma giáng lâm, chỉ có thể dựa vào chính mình, nhưng nỗi đau tác động lên cơ thể thì luôn có thể giảm bớt một chút.

Bạch Hưu Mệnh hào phóng như vậy, A Triền không thể nhìn hắn đau khổ được.

Nàng chọn ra hơn mười loại dược liệu từ trong đó, còn đang định xem thêm, bỗng nghe thấy người phía sau hỏi: "Chọn xong chưa?" "Vẫn chưa." A Triền quay đầu lại nhìn, phát hiện người này vậy mà đang thổ huyết.

Nàng vội vàng đặt dược liệu đã chọn lên bàn bên cạnh, đi vòng qua đống đồ đầy đất, đến bên giường.

"Sao ngươi còn thổ huyết nữa vậy?" Sắc mặt Bạch Hưu Mệnh có chút bất đắc dĩ, nói như thể hắn rất muốn thổ huyết vậy.

A Triền lấy khăn tay của mình ra lau máu ở khóe miệng cho hắn, đảm bảo: "Ngươi đừng lo, ta nhất định sẽ để ngươi trường mệnh trăm tuổi." Bạch Hưu Mệnh nhìn nàng, lúc này trước mắt hắn đã xuất hiện ảo giác, nhưng vẫn cố gắng duy trì giọng nói bình tĩnh: "Ngươi đang trù ẻo ta?" A Triền nghĩ một chút, chỉ có trăm tuổi đối với hắn hình như đúng là trù ẻo thật.

"Ai nha, đừng để ý nhiều như vậy, ngươi lĩnh hội ý của ta là được

rồi.” “Ừm, lĩnh hội được rồi.” Hắn không nằm xuống nữa, mà ngồi xếp bằng trên giường.

A Triền giúp hắn cởi áo khoác ngoài, nghĩ một chút, lại đi cởi thắt lưng của hắn, dù sao áo trong cũng rách rồi, cởi luôn cả hai?

Bạch Hưu Mệnh kịp thời nắm lấy tay nàng, lòng bàn tay lạnh như băng: “Cái này thì không cần.” “Thật sự không cần sao?

Dù sao cũng đã rách rồi, hơn nữa mặc y phục giải độc, lát nữa y phục trên người sẽ khiến ngươi cảm thấy rất khó chịu.” Giọng điệu của A Triền rất nghiêm túc, nếu ánh mắt không lảng đi như vậy thì sẽ càng có sức thuyết phục hơn.

Bạch Hưu Mệnh buông tay nàng ra: “Ta không sợ đau.” “Còn có thể làm chậm trễ việc hấp thu dược vật.” “Vậy cứ chậm trễ đi.” “Bạch Hưu Mệnh, ngươi có phải đang ngại ngùng không?” A Triền ghé sát vào hỏi hắn, nàng cũng không phải đặc biệt muốn cởi y phục của hắn, nhưng hắn không cho, vậy đương nhiên phải thử xem sao.

Bạch Hưu Mệnh nhắm mắt lại không để ý đến nàng.

“Đừng ngại mà, ta cũng không để ý đâu.” A Triền lại một lần nữa thử thăm dò đưa bàn tay nhỏ không an phận của mình ra.

Bạch Hưu Mệnh nhướng mi nhìn nàng, nhắc nhở: “Ta chỉ trúng độc, không phải đã chết.” Lời uy hiếp phả vào mặt này khiến A Triền ngoan ngoãn thu tay lại, không thể không từ bỏ ý niệm đang rục rịch của mình: “Biết rồi, sẽ không làm ô uế thanh danh của ngươi.” Trước khi hắn nhắm mắt lại lần nữa, A Triền vội nói: “Câu hỏi cuối cùng.” “Ừ.” “Đan dược phụ trợ tu luyện trên người ngươi đâu hết rồi?” Nàng tò mò hỏi.

“Ta tu luyện không cần đan dược.” Điều này thật khiến người ta tức giận, hắn năm nay mới bao nhiêu tuổi?

Lại có người tu luyện dễ dàng như ăn cơm ngủ nghỉ vậy sao?

A Triền tự mình ghen tị một lúc, thấy hắn bắt đầu vận chuyển nội tức để ép độc, nàng cũng quay lại bên bàn, phân loại các loại dược liệu dùng để phụ trợ tu luyện vừa mới chọn ra.

Bây giờ luyện đan chắc chắn không kịp, A Triền cũng không nắm giữ kỹ xảo luyện đan cao cấp nào.

Trong lĩnh vực luyện đan, kỹ thuật cao cấp nhất mà nàng nắm giữ chính là vo viên thuốc, không hơn.

Nàng đến nhà bếp bê chiếc lò nhỏ và ấm sắc thuốc mà Tuệ nương đặc biệt mua về, những thứ này vốn dĩ chuẩn bị cho nàng, kết quả nàng không dùng đến, tất cả đều tiện cho Bạch Hưu Mệnh.

A Triền đốt lò dưới mái hiên, nghiền nát mấy loại dược liệu, thêm nước linh tuyền rồi cho vào ấm sắc thuốc đun cho đến khi nước cạn, chỉ còn lại lớp bùn thuốc màu nâu nhạt.

Nàng dùng muỗng cạo bùn thuốc ra bát, đợi nhiệt độ giảm xuống một chút, lại trộn thêm một ít mùn tùng giúp cháy, sau đó chia chúng thành tám phần, nặn thành từng viên hương tháp.

Cách làm này của nàng, quả thực có chút phung phí của trời, nhưng không còn cách nào khác, nàng không phải luyện đan sư, thuốc phối ra không thể tùy tiện cho người khác ăn.

Hiệu quả của việc đốt hương tuy không bằng uống đan dược, nhưng ôn hòa hơn, một lần đốt hết tất cả hương tháp, hiệu quả chỉ có thể mạnh hơn.

A Triền lại đến nhà bếp lấy tám chiếc đĩa nhỏ, đặt từng viên hương tháp vào, dùng đóm lửa đốt lên, sau đó bày một vòng quanh mép giường.

Chương 108

Hương tháp chưa khô vì có thêm gỗ tùng nên rất dễ bắt lửa, tốc độ cháy không nhanh, nhưng khói rất nhiều.

A Triền đứng trong phòng thưởng thức một lúc hình ảnh Bạch Hưu Mệnh vẫn ngồi yên bất động giữa làn khói lượn lờ, trong lòng thầm hừ hừ, ai bảo ban nãy hắn không chịu cởi y phục, bị khói ám vào người cũng không thể trách mình được, sau đó quả quyết ôm số dược liệu còn lại chạy ra cửa hóng gió.

Bạch Hưu Mệnh dường như thật sự không sợ đau như lời hắn nói.

Trong lúc đó, A Triền quay lại phòng xem mấy lần, hương tháp nàng làm chắc đã phát huy tác dụng, nhưng chỉ thấy gân xanh trên trán và cổ Bạch Hưu Mệnh nổi lên, mồ hôi lẫn máu thấm ướt y phục, nhưng chưa từng nghe hắn phát ra một tiếng động nào.

Lúc hắn vận chuyển nội tức, A Triền không dám đến gần, chỉ có thể đứng xa nhìn mấy lần để xác nhận tình trạng của hắn, sau đó lại quay ra tiếp tục điều chế loại hương mới.

Lần này hương làm đơn giản hơn một chút, chỉ để giảm đau.

A Triền lấy ra một hộp Phật Tâm Lộ giống như những viên băng châu mà nàng vừa tìm thấy.

Tên của thứ này là do nhân tộc đặt, nghe nói các Phật tu trong nhân tộc hiếm khi gặp phải tâm ma, nên đặc biệt đặt tên nó là Phật Tâm Lộ, nghe tên là biết chuyên dùng để chống lại tâm ma.

Linh thực vật có thể chống lại tâm ma cực kỳ hiếm, nên thứ này vô cùng quý giá, giá trị liên thành.

A Triền trước đây từng ăn một viên, ngoài việc cảm thấy đầu óc quá tỉnh táo, khiến nàng mấy ngày không ngủ được ra, thì không cảm thấy hiệu quả gì khác.

Nàng lấy ra bốn viên Phật Tâm Lộ, sau khi rời khỏi hộp băng ngọc, chúng lập tức biến từ viên băng thành viên nước, chỉ cần bóp nhẹ một cái, trong tay chỉ còn lại một lớp vỏ xanh, dịch thể bên trong đều nhỏ vào bột hương.

A Triền trộn đều bột hương, vẫn làm thành hương tháp, lần này làm được bốn viên.

Nàng cứ bận rộn ở bên ngoài, thỉnh thoảng lại vào xem Bạch Hưu Mệnh trong phòng, bất tri bất giác đã qua hơn ba canh giờ.

Trời dần tối, cho đến khi Thiên hộ của Minh Kính Ti canh giữ bên ngoài mang cơm đến, nàng mới cảm thấy vừa mệt vừa đói.

Thức ăn chắc là mua từ một tửu lầu gần đó, mùi vị cũng không tệ.

A Triền ăn cơm xong, thấy Bạch Hưu Mệnh không có động tĩnh gì, liền gọi một Thiên hộ đến canh ngoài phòng, còn mình thì đến phòng của Tuệ nương nghỉ ngơi một lát.

Chưa đến nửa canh giờ, Thiên hộ được nàng phái đi canh cửa đột nhiên đến gõ cửa phòng nàng.

"Quý cô nương." Giọng người ngoài cửa có chút khẩn thiết.

A Triền vừa mở cửa, liền thấy vị Thiên hộ đó mặt mày khó coi.

"Sao vậy?" Nàng hỏi.

"Cô vẫn nên đến xem đi, Bạch đại nhân trông không ổn lắm." A Triền vội vàng theo vị Thiên hộ đó đến phòng mình, vừa bước vào đã biết tại sao đối phương lại nói không ổn.

Bạch Hưu Mệnh tuy mở mắt, nhưng hai mắt vô thần, dường như

không hề nhìn thấy A Triền đang đứng trước mặt.

Trên người hắn bỗng dưng xuất hiện rất nhiều vết thương, những vệt máu dài như vết roi, hơn nữa còn không ngừng thổ huyết.

"Quý cô nương, Bạch đại nhân rốt cuộc bị làm sao vậy?" A Triền lúc này không có thời gian trả lời đối phương, nàng lấy ra một viên hương tháp mình đã phối trước đó, đốt lên, đặt ở đầu giường.

Khói xanh lượn lờ bay lên, quấn quanh Bạch Hưu Mệnh.

"Không có gì, chỉ là độc Huyền Thủy Xà khiến hắn rơi vào ảo giác, những vết thương phải chịu trong ảo giác sẽ hiện lên trên cơ thể." Nàng giải thích một câu cho vị Thiên hộ đang có vẻ mặt thảm thiết, rồi bảo hắn rời đi trước.

Sau đó, nàng đóng cửa lại, bê một chiếc ghế đến bên giường, ngồi xuống nhìn người đàn ông trên giường.

Nàng không biết Bạch Hưu Mệnh đã trải qua những gì trong quá khứ, nhưng rõ ràng đó không phải là ký ức tốt đẹp, đến nỗi bây giờ hắn bị mắc kẹt trong đó không ra được.

Tâm ma của rất nhiều người đều đến từ những trải nghiệm đau khổ trong quá khứ.

Nỗi đau từng trải qua sẽ không biến mất theo sự trưởng thành, giống như một vết thương thối rữa, chỉ khiến người ta ngày càng đau đớn.

Đợi đến khi tu vi ngày càng cao, những quá khứ đó sẽ biến thành tâm ma, khó mà trừ tận gốc.

Hắn rốt cuộc đã trải qua những gì trong ảo giác?

"Mẹ." A Triền nghe hắn khẽ gọi một tiếng.

Bạch Hưu Mệnh đã nhìn thấy mẹ mình, người phụ nữ từng dịu

dàng và xinh đẹp.

Anh em của Tây Lăng Vương phi chiến công hiển hách, đáng tiếc cuối cùng họ đều chết trên chiến trường.

Hoàng đế thương xót bà trở thành cô nhi, liền tứ hôn cho bà làm phi của Tây Lăng Vương.

Ban đầu, mọi thứ đều rất tốt.

Tây Lăng Vương phi rất được Tây Lăng Vương yêu thương, con trai của bà cũng được phong làm Thế tử.

Cho đến một năm, một người phụ nữ tên Thanh nương được đưa vào vương phủ, trở thành trắc phi.

Thanh nương là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, Tây Lăng Vương cực kỳ say mê bà ta, độc sủng một mình Thanh nương.

Ngay cả nội vụ trong phủ cũng đều do Thanh nương tiếp quản, các trắc phi và thiếp thất khác đều không được gặp mặt Vương gia, ngay cả Vương phi cũng vậy.

Không chỉ vậy, không biết vì sao, Vương phi lại trở thành cái gai trong mắt Thanh nương.

Những người bảo vệ bà, lần lượt biến mất, bà và con trai gần như trong một đêm đã mất đi địa vị vốn có.

Trong vương phủ, họ sống những ngày tháng còn không bằng hạ nhân, động một chút là bị đánh chửi.

Bạch Hưu Mệnh chỉ mới mấy tuổi không thể hiểu được, tại sao họ lại bắt nạt hắn, bắt nạt mẹ hắn, tại sao phụ vương mỗi ngày đều có thể gặp mặt lại không đến thăm hắn?

Có một lần, hắn thấy mẹ bị người ta bắt nạt, hắn trốn được đám ác bộc, muốn đi tìm phụ vương đòi lại công đạo, kết quả bị hộ vệ bên

cạnh Thanh nương phát hiện, hắn bị đè xuống sân, lãnh hai mươi roi.

Mỗi một roi đều đau đến xé lòng, cơ thể nhỏ bé bị đánh đến da tróc thịt bong, cho đến khi phụ vương hắn trở về.

Hắn tưởng rằng người đó sẽ đòi lại công đạo cho mình, nhưng không.

Tây Lăng Vương chỉ lạnh lùng đi ngang qua hắn, hắn nghe Thanh nương nói với Tây Lăng Vương, hắn không tuân thủ quy củ, va phải bà ta, nên đặc biệt cho người dạy dỗ.

Sau đó Thanh nương lại nói, hắn không có quy củ như vậy, chắc chắn là do Tây Lăng Vương phi dạy, Vương phi phạm sai lầm, cũng nên bị trừng phạt.

Bạch Hưu Mệnh muốn ngăn cản họ, nhưng chỉ cảm thấy trong cổ họng tanh ngọt.

Hắn không nói được lời nào, chỉ nôn ra mấy ngụm máu, cuối cùng ngất đi.

Khi hắn tỉnh lại, đã bị nhốt trong một căn phòng tối om.

Không có ai bôi thuốc cho hắn, hắn chỉ có thể tự mình chịu đựng, khoảng thời gian đó bầu bạn với hắn chỉ có nước lạnh bẩn thỉu, thức ăn ôi thiu, và những vết thương đau đớn thối rữa.

Người canh ngoài cửa nói, đây đều là do hắn không hiểu chuyện, là sự trừng phạt của Vương gia dành cho hắn.

Hắn không ngừng khóc lóc gào thét trong phòng, nói muốn gặp mẹ.

Đợi rất lâu, tưởng rằng mình sắp chết, họ mới đưa hắn ra ngoài, đưa đến chỗ mẹ hắn.

Hắn không biết những người đó đã làm gì mẹ hắn, trên người bà

đầy vết thương, tay đầy máu, những móng tay từng được chăm sóc cẩn thận đã bị người ta nhổ đi từng chiếc, giống như súc vật bị xích sắt khóa cổ, nhốt trong phòng.

Khi nhìn thấy hắn, dường như đã hoàn toàn không nhận ra hắn nữa.

Bà chỉ không ngừng nói, Thanh nương là yêu quái, bà ta đã mê hoặc Tây Lăng Vương, còn muốn giết chết mẹ con họ.

Bạch Hưu Mệnh lúc đó chỉ có thể luôn ở bên cạnh mẹ, trừ phi quá mệt, ngay cả nhắm mắt ngủ cũng không dám.

Nhưng hắn vẫn mỗi ngày đều bị hộ vệ của Tây Lăng Vương đưa đi, khi được đưa về, vết thương trên người lại tăng thêm.

Hắn ngay cả sức lực để ngăn cản những người đó cũng không có, chỉ bị hộ vệ dẫm trên đất, trơ mắt nhìn mẹ mình bị người ta lôi đi.

Cho đến một ngày, mẹ hắn dường như đột nhiên tỉnh táo lại.

Bà lấy ra một cây trâm đưa cho hắn, nói rằng không thể chịu đựng nỗi đau khổ này nữa, cầu xin hắn giết bà.

Nhưng trong mắt bà, rõ ràng đang nói muốn được sống.

Bạch Hưu Mệnh vô cùng kinh hãi từ chối bà, nhưng cuối cùng bà vẫn chết trước mặt hắn.

Bà dùng trâm cài đâm vào cổ mình, máu chảy rất nhiều, khi bà ngã xuống đất vẫn chưa chết, mắt mở to, miệng há ra, trong miệng toàn là bọt máu.

Bà cứ nhìn hắn, cứ nhìn hắn.

Ngày hôm sau, thi thể của bà bị lôi đi, chỉ để lại vũng máu đã đông đặc trên mặt đất, và một mình Bạch Hưu Mệnh trong căn phòng trống rỗng.

Từ ngày đó trở đi, Bạch Hưu Mệnh dường như thường xuyên nghe thấy tiếng thở gấp gáp của bà trước khi chết, hễ nhắm mắt lại, là có thể thấy bà đưa cây trâm cho mình, nói rằng ngươi giết ta đi được không?

Lòng hắn tràn ngập tuyệt vọng và oán hận, oán hận Tây Lăng Vương, cũng oán hận sự bất lực của chính mình.

Nhưng tất cả đều vô ích, cái chết của Tây Lăng Vương phi không làm cho Tây Lăng Vương phủ có bất kỳ thay đổi nào, Tây Lăng Vương vẫn cùng với trắc phi yêu quý của mình thân mật.

Mẹ hắn chết rồi, hắn được thả ra, lão quản gia luôn chăm sóc hắn lén lút bôi thuốc cho hắn.

Nhưng vết sẹo trên người hắn mãi không lành, đau đớn cả ngày, nỗi đau đó thấm vào xương tủy, khiến người ta gần như phát điên.

Hắn cảm thấy, mình có lẽ cũng sắp chết rồi.

Hắn nằm trên giường, không biết đang nói với ai: "Mẹ, mẹ đừng chết được không?" Trong cơn mê man, hắn dường như ngửi thấy một mùi hương thanh mát.

A Triển thấy vết thương trên người hắn không những không mờ đi mà còn ngày càng sâu hơn, không khỏi kinh ngạc đứng dậy.

Nàng mặc kệ sự ngăn cản trước đó của Bạch Hưu Mệnh, tiến lên cởi thắt lưng của hắn, lột bỏ y phục. 127.

Vết thương sâu đến mức thấy cả xương, chằng chịt khắp nửa thân trên trần trụi của hắn.

Vùng da ở ngực vốn bị nhiễm độc rắn đã dần hồi phục màu sắc bình thường, độc tố trên người hắn rõ ràng đang dần được giải trừ, nhưng hắn lại chìm trong ảo giác do độc rắn gây ra không thể thoát ra.

Ảo giác do độc rắn gây ra đương nhiên không có sức mạnh lớn như vậy, nhưng nó có thể dẫn dắt Bạch Hưu Mệnh tự tạo ra những vết thương tương tự như trong ảo giác trên chính cơ thể mình, những vết thương đó vẫn đang tăng lên, giống như hắn đang tự trừng phạt mình.

A Triền đã đánh giá thấp ảnh hưởng của ảo giác đối với Bạch Hưu Mệnh, nếu không thể khiến hắn tỉnh lại kịp thời, trước khi độc rắn tan hết, hắn sẽ tự giết chết mình trước.

Nàng vội vàng đốt ba viên hương tháp còn lại, hương thơm thanh mát từ hương tháp lan tỏa khắp mọi ngóc ngách trong phòng, ẩn chứa một chút se lạnh thấm vào người, đó là mùi vị của Phật Tâm Lộ.

Sau khi mùi hương này lan tỏa, vẻ mặt của Bạch Hưu Mệnh dường như không còn đau đớn như vậy nữa, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Đợi thêm một lúc, A Triền nghe hắn nói bằng giọng yếu ớt: "Mẹ, mẹ đừng chết được không?" Trong giọng nói đó, toàn là sự tuyệt vọng.

Bạch Hưu Mệnh mà A Triền quen biết, không phải như thế này.

Nàng ngồi xuống bên cạnh hắn, nắm lấy tay hắn, gỡ từng ngón tay đang co quắp của hắn ra, đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn, cố gắng làm cho bàn tay lạnh lẽo của hắn ấm lên.

Nàng nói bên tai hắn: "Được." Bạch Hưu Mệnh nghe thấy có người nói được.

Hắn mở mắt ra, trước mặt không có ai, chỉ có căn phòng tối om trống rỗng.

Nhưng hắn cảm giác, bên cạnh dường như có thêm một người.

Ban đầu, hắn nghĩ đó là ảo giác của mình, sau khi nói một từ đó, giọng nói liền biến mất.

Chương 109

Bạch Hưu Mệnh im lặng chờ một lúc lâu, giọng nói cũng không xuất hiện lại.

Ngay khi hắn thất vọng nhắm mắt lại, đột nhiên lại nghe thấy tiếng nói.

Nàng hỏi hắn: "Bạch Hưu Mệnh, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Bạch Hưu Mệnh im lặng, trong lòng ý thức rõ ràng, người này không phải mẹ hắn, giọng của mẹ hắn dịu dàng trầm tĩnh, giọng nói này vừa mềm mại vừa nũng nịu.

Nàng nhất định không phải là người kiên nhẫn, nhưng nàng biết tên hắn, nàng là ai?

Không nhận được câu trả lời, giọng nói đó lại không dừng lại, nàng bắt đầu lải nhải.

"Có phải ngươi từ nhỏ tính tình đã xấu như vậy không?" Hắn tính tình không xấu, mẹ hắn nói hắn là đứa trẻ ngoan ngoãn và lễ phép nhất.

"Bạch Hưu Mệnh, ngươi bắt đầu tu luyện từ năm bao nhiêu tuổi vậy?" Hắn chưa từng tu luyện, đây là câu hỏi ngớ ngẩn gì vậy?

"Lớn lên làm sao ngươi có thể trở nên lợi hại như vậy, ta tính xem, chỉ có mười mấy năm, điều này không hợp logic a?" Hắn còn chưa lớn mà… hắn cũng muốn mau lớn.

"Bạch Hưu Mệnh, ta hơi buồn ngủ rồi, ngươi khi nào mới tỉnh lại?

Ngày mai không tỉnh lại, có phải bảo bối đã hứa sẽ không tính nữa không?" Nàng đang nói gì vậy?

Bạch Hưu Mệnh bắt đầu hoang mang.

Hắn cảm giác có người chọc chọc vào ngực mình, không hề cảm thấy đau, nỗi đau buốt xương trên người ban nãy dường như đã biến mất.

"Nếu ngươi không tỉnh lại, ta sẽ mang toàn bộ gia sản của ngươi đi phiêu bạt chân trời, để ngươi nghèo túng khốn đốn!" Mang đi toàn bộ gia sản của hắn?

Đó không gọi là phiêu bạt chân trời, đó gọi là ôm tiền bỏ trốn!

Bạch Hưu Mệnh thầm trả lời lại giọng nói đó, ý thức vốn đang chìm trong đau khổ dường như bị giọng nói này dần dần kéo ra.

Hắn không còn cảm thấy đau nữa, mũi có thể ngửi thấy mùi hương rất trong lành, một chút mát lạnh khiến ý thức của hắn dần dần tỉnh táo.

Hắn có thể nghe rõ giọng nói của nàng, có thể cảm nhận được có người đang nắm tay hắn, còn không an phận mà nắn bóp ngón tay hắn.

Nàng nói: "Bạch Hưu Mệnh, ngươi đừng sợ, ta ở đây với ngươi." Bạch Hưu Mệnh mở mắt.

Hắn cúi mắt nhìn thấy A Triền ngồi dựa bên cạnh, vừa nghịch ngón tay hắn, vừa nhíu mày lẩm bẩm: "Chẳng lẽ hương ta điều chế có vấn đề, sao ngay cả phản ứng cũng không có?" "Bạch…" Nàng còn muốn nói thêm mấy câu với Bạch Hưu Mệnh, cố gắng vùng vẫy một chút, vừa ngẩng mắt lên đã thấy người đàn ông ban nãy còn chìm trong ảo giác đã mở mắt.

A Triền không chắc hắn thật sự đã tỉnh, hay vẫn còn chìm trong ảo giác, nàng nghiêng đầu nhìn hắn một lúc, giơ tay quơ quơ trước mắt hắn.

Nhưng mắt hắn không chớp.

A Triền nghiêng người, không nhịn được ghé sát vào mặt hắn, ánh mắt này… "Nhìn gì." Đột nhiên nghe hắn mở miệng nói chuyện, A Triền giật nảy mình, ngửa người ra sau, suýt nữa thì ngã khỏi giường.

Một bàn tay giữ lấy eo nàng, kéo nàng trở lại.

A Triền một tay vô thức chống lên chân hắn, mặt đầy kinh hỉ: "Ngươi tỉnh rồi?" Nàng đã nói mà, hương mình điều chế sao có thể có vấn đề, nàng quả thật quá lợi hại!

"Có chỗ nào không thoải mái không, còn có ảo giác nữa không?" Nàng quan sát Bạch Hưu Mệnh từ trên xuống dưới, những vết thương dọc ngang trên người hắn đang dần hồi phục, biến thành màu hồng nhạt.

A Triền đưa tay nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo nặng nhất ở bên hông, nghi hoặc hỏi: "Vết sẹo này sao vẫn còn?" "Vẫn luôn ở đó." "Tại sao?" Sau Tam cảnh, dù trên người từng có vết sẹo sâu đến đâu, cũng đều có thể loại bỏ được.

"Đó là vết thương hắn để lại sau khi ta ám sát Tây Lăng Vương thất bại." Nói là ám sát, nhưng lúc đó trong mắt người khác, đó chỉ là một cuộc phản kháng trẻ con và nực cười.

Sau đó, hắn nhận phải sự trừng phạt nặng nề hơn.

Nếu Minh Vương không đột nhiên đến Tây Lăng, hắn có lẽ căn bản không sống được đến ngày nay.

"Bạch Hưu Mệnh, ngươi đã trở nên rất lợi hại rồi, có thể báo thù cho ngươi và mẹ ngươi rồi." A Triền nói với hắn bằng giọng điệu nghiêm túc.

Bạch Hưu Mệnh nghiêng đầu nhìn nàng, sự u ám sâu thẳm trong đôi mắt sâu thẳm giống như sương mù buổi sớm, khi mặt trời mọc,

dần dần tan biến.

"Bạch Hưu Mệnh." "Ừm?" A Triền nhăn mũi: "Ngươi phải đi tắm." Nàng ghé sát lại ngửi hắn, hơi thở nhẹ nhàng phả lên làn da trần của hắn, mang theo một trận tê dại.

Tuy nói sau Tứ cảnh cơ thể sẽ không còn cáu bẩn, nhưng A Triền vẫn cảm thấy hắn có mùi khói hun.

Ban nãy hắn chưa tỉnh, nàng không có tâm tư để ý chuyện nhỏ này, bây giờ người tỉnh rồi, nàng lại bắt đầu chê bai.

Nàng nhấn mạnh: "Mùi của ngươi giống như đùi gà hun khói một tháng, giường của ta vốn rất thơm." Bạch Hưu Mệnh bị nàng chọc cười, dưới mùi khói và mùi hương Phật Tâm Lộ khắp phòng, dường như thật sự mơ hồ ngửi thấy được mùi hương thoang thoảng thuộc về A Triền.

"Được." Bạch Hưu Mệnh hiền lành đáp ứng, đứng dậy xuống giường.

Hắn mở cửa, hai vị Thiên hộ canh bên ngoài thấy hắn bình an vô sự, đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Hai người theo lệnh khiêng nước vào phòng, đi vòng qua đống bảo bối trên sàn, đổ nước vào thùng tắm sau bình phong.

A Triền đi đến sau bình phong, liền thấy Bạch Hưu Mệnh quay lưng về phía nàng, lưng hắn rộng, đường nét cơ bắp trôi chảy nhấp nhô, đến eo lại đột ngột thu hẹp.

Hắn một tay vịn vào mép thùng tắm, cúi người, tay khuấy nước trong thùng.

Dường như cảm nhận được nàng ở phía sau, Bạch Hưu Mệnh quay đầu lại, thấy ánh mắt không an phận của A Triền đang liếc ngang liếc dọc trên người mình, mới mở miệng nói: "Nàng cũng muốn

tắm?" "Không có, ta đến đưa cho ngươi cái này." A Triền che giấu dời ánh mắt đi, ném túi trữ vật trong tay cho hắn.

Bạch Hưu Mệnh nhận lấy túi trữ vật, đột nhiên cười khẽ một tiếng, hỏi nàng: "Không cần nữa?" "Ừm?" A Triền không hiểu phản ứng của hắn.

"Không phải nói, muốn mang toàn bộ gia sản của ta đi phiêu bạt chân trời sao, không cầm nó làm sao chứa gia sản của ta?" Gò má A Triền hơi nóng lên, cố tự trấn tĩnh nói: "Ngươi đừng nói bậy, ta chưa từng nói những lời như vậy." Nàng vội vàng xoay người, trước khi rời đi còn cố ý dặn dò, "Lát nữa nhớ dọn dẹp phòng của ta cho sạch sẽ." "Được." A Triền đứng ngoài cửa, lúc này đã là giờ Tuất, ánh sáng nơi chân trời đã bị màn đêm nuốt chửng.

Gió đêm mang theo chút se lạnh, nhưng nàng chỉ đứng bên ngoài đợi một lát, còn chưa cảm thấy lạnh, cửa phòng phía sau đã mở ra.

Bạch Hưu Mệnh bước ra, hắn đã thay một bộ trường bào tay hẹp giao lĩnh màu đen, tóc dài buộc sau gáy, có mấy lọn tóc rủ xuống trước người, trông có vài phần tùy ý.

A Triền trước tiên thò đầu vào trong phòng nhìn một cái, trong phòng đã thắp nến, đống đồ đạc bên trong đã được thu dọn hết, nhưng trên bàn có đặt mấy chiếc hộp, không biết bên trong chứa gì?

Nàng dời ánh mắt trở lại trên người Bạch Hưu Mệnh, hỏi hắn: "Ngươi định đi rồi sao?" "Ừm." Bạch Hưu Mệnh đứng trước mặt nàng, khẽ đáp một tiếng.

A Triền trong lòng hiểu rõ, sau khi giải độc Huyền Thủy Xà, những vết thương còn lại đối với Bạch Hưu Mệnh đều là vết thương nhẹ, sẽ không làm chậm trễ việc hắn sắp làm.

Minh Kính Ti hôm nay đã ra tay với Thân gia, gia tộc này có thể

trường thịnh không suy ở Tây Lăng, tất nhiên có quan hệ mật thiết với Tây Lăng Vương phủ, chỉ động đến họ e là không đủ, tiếp theo phải đối mặt chính là Tây Lăng Vương phủ.

Chuyện này đương nhiên càng sớm giải quyết càng tốt, nàng không thể cản.

Bạch Hưu Mệnh vội vã giải độc như vậy, chắc chắn cũng nghĩ như thế.

Mặc dù hắn chỉ tiết lộ vài lời, nhưng A Triền cũng có thể thấy, giữa hắn và Tây Lăng Vương, e là có mạng sống của Tây Lăng Vương phi ngăn cách, không biết tiếp theo hắn sẽ làm gì?

Dòng suy nghĩ dần dần thu lại, A Triền không nhịn được nhắc nhở: "Ngươi cẩn thận một chút, đừng bị thương nữa.

Nếu có lần sau, ta chưa chắc đã có thể vừa hay giúp được ngươi." Bạch Hưu Mệnh cười một tiếng, nhưng vẫn nghiêm túc đáp lại: "Được, ta biết rồi." Vẻ mặt của hắn quá nghiêm túc, càng giống như một lời hứa.

"Vậy ngươi đi đi." Lời vừa nói xong, A Triền đột nhiên cảm thấy không đúng, vội vàng nói lại, "Ấy, ngươi đợi đã." Bạch Hưu Mệnh nhìn nàng, đợi nàng nói tiếp.

A Triền đưa tay ra trước mặt hắn, đầu ngón tay chạm vào ngực hắn: "Phần thưởng của ta đâu?" "Muốn cái gì?" A Triền thu tay lại lùi về sau hai bước, quan sát người đàn ông trước mặt từ trên xuống dưới, ánh mắt vô tình rơi vào tay hắn.

Bạch Hưu Mệnh dường như có cảm giác, hắn cúi đầu nhìn một cái, sau đó giơ tay phải lên: "Thích cái này?" Hắn nói, là chiếc nhẫn màu đen hắn đang đeo trên ngón trỏ tay phải.

A Triền quả thực rất thích, dù sao bên trong đó có phong ấn một

long hồn.

Nhưng nàng vẫn rất có tự biết mình, sự giúp đỡ của nàng hôm nay đối với Bạch Hưu Mệnh, không thể đổi lấy long hồn được.

Huống chi, Bạch Hưu Mệnh đã không chỉ một lần cứu mạng nàng, nếu tính ân tình, nàng còn nợ ngược lại đối phương.

Nàng tuy miệng lưỡi chưa bao giờ nhường Bạch Hưu Mệnh, nhưng những gì đã xảy ra, trong lòng tự có cân nhắc.

"Thích không?" Bạch Hưu Mệnh lại hỏi một lần nữa.

"Thích, ngươi định tặng cho ta sao?" A Triền cười hỏi.

Bạch Hưu Mệnh tháo chiếc nhẫn đó từ trên tay xuống, nụ cười trên mặt A Triền từ từ biến mất, nàng ngẩng mắt ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt.

Bạch Hưu Mệnh cúi mắt, cầm lấy tay trái của nàng, đeo chiếc nhẫn có phần rộng so với nàng vào ngón giữa, chiếc nhẫn từ từ co lại, cuối cùng biến thành kích thước vừa vặn với ngón tay của A Triền.

"Được rồi." A Triền vẫn nhìn hắn, dường như vẫn chưa hoàn hồn.

Hắn buông tay nàng ra, ngẩng mắt đối diện với đôi mắt có phần mê mang của nàng, nói: "Ta đi đây." A Triền không nói gì, nàng đứng yên tại chỗ, nhìn hắn mở cửa sân, bóng dáng cao lớn dần dần biến mất trong màn đêm.

Nàng từ từ cúi đầu, nhìn chiếc nhẫn màu đen trên ngón giữa tay trái của mình, khoảnh khắc đó, tim bỗng dưng lỡ nhịp.

Ngón tay đột nhiên được đeo nhẫn, nàng có chút không quen, nhưng… vẫn rất thích.

Đêm nay Tây Lăng vẫn rất yên tĩnh, Bạch Hưu Mệnh đã rời đi

trước, Tuệ nương chắc đang ở cùng Hồi Tuyết, A Triền cài then cửa sân, đi về phòng mình.

Phòng của nàng đã được Bạch Hưu Mệnh dọn dẹp rất sạch sẽ, hắn thậm chí còn trải lại giường cho nàng, thùng tắm cũng đã được rửa sạch.

A Triền đi về phía bàn ngồi xuống, dưới ánh nến vàng vọt, mở mấy chiếc hộp đặt trên bàn.

Bên trong đặt linh thảo và mấy loại linh quả, tất cả đều dùng để bồi bổ cơ thể, không có ngoại lệ, đều có hiệu quả ôn hòa, thích hợp nhất cho người bình thường.

Nàng lấy ra một quả lớn bằng lòng bàn tay, cầm trong tay, ánh nến chập chờn chiếu vào mắt nàng, dần dần, đôi mắt nàng cong thành vầng trăng khuyết xinh đẹp, trong mắt ánh lên ý cười.

Quả rất ngọt.

Trước khi ngủ ăn linh quả ôn bổ cơ thể, đêm đó, A Triền ngủ rất ngon, gần đây vì thời tiết chuyển lạnh, tay chân có chút lạnh lẽo cũng đã ấm lên rất nhiều.

Nhưng có một số người, lại định sẵn khó có thể ngủ yên.

Trong Tây Lăng Vương phủ, khách mời yến tiệc ban ngày đã rời đi hết, Tây Lăng Vương vẫn ngồi ở chính đường, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Tây Lăng Vương phi đoan trang ngồi bên cạnh Tây Lăng Vương, Bạch Dịch Thần ngồi ở phía dưới họ, tất cả mọi người đều đang yên lặng chờ đợi.

Lại qua một tuần trà, thống lĩnh hộ vệ cuối cùng cũng đã trở về.

Đây đã là lần thứ hai hắn được phái đi, lần đầu tiên hắn không tìm

thấy người, trở về vương phủ bị Tây Lăng Vương nổi giận mắng, nếu không phải Bạch Dịch Thần cầu tình, e là lúc này đã bị phạt.

"Vương gia, phụ cận Thân gia vẫn bị sương mù dày đặc bao phủ, thuộc hạ dẫn người dò xét xung quanh hồi lâu, cũng không tìm được lối vào, càng không phát hiện ra tung tích của Thế tử." Thống lĩnh hộ vệ thấy vẻ mặt âm hiểm của Tây Lăng Vương, nuốt nước bọt, tiếp tục nói, "May mà thuộc hạ vẫn luôn chờ đợi bên cạnh, cuối cùng cũng thấy được, mấy người mặc quan bào của Minh Kính Ti, từ bên trong đi ra." Tây Lăng Vương thở ra một hơi: "Minh Kính Ti?

Ngươi không nhìn lầm chứ?" "Thuộc hạ không hề nhìn lầm, người dẫn đầu chính là Trấn phủ sử Thẩm Chước của Minh Kính Ti đã quanh quẩn ở Ưng Châu nửa năm nay." Mặc dù chuyện Thẩm Chước đến Tây Lăng dường như không gây ra sự chú ý của bất kỳ ai, nhưng hắn thân là Trấn phủ sử của Minh Kính Ti, vốn đã đủ thu hút ánh mắt rồi, Tây Lăng Vương tự nhiên biết hành tung của hắn.

Thân gia làm việc không đủ cẩn thận, bị họ để ý, nhưng Tây Lăng Vương không để trong lòng, hắn cảm thấy Thân Chi Hằng có thể xử lý tốt chuyện này.

Lại không ngờ đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, mà Minh Kính Ti hiển nhiên đã sớm thèm muốn Thân gia rồi.

Một Trấn phủ sử Tam cảnh cỏn con, lại dám động đến gia tộc của con dâu tương lai của hắn ngay trước mặt hắn, rõ ràng là không coi hắn, vị Vương gia này, ra gì.

"Lại là Minh Kính Ti, bọn chúng thật to gan, dám giương oai trên địa bàn của bản vương!" Tây Lăng Vương một chưởng đập nát tay vịn ghế, trong mắt nộ khí khó che giấu.

Bạch Dịch Thần thấy vậy, trên mặt mang theo một tia lo lắng, mở miệng nói: "Phụ vương, nếu Minh Kính Ti ra tay với Thân gia, chúng

ta e là không tiện quang minh chính đại ngăn cản." Mặc dù hắn vẫn luôn sống ở Tây Lăng, nhưng ông ngoại của hắn lại là Binh Bộ Thượng Thư đương triều, trong những bức thư qua lại với ông ngoại, hắn biết không ít chuyện về vị Ti chủ Minh Kính Ti kia.

Dù phụ vương bây giờ đã là Tứ cảnh, có thể đi khắp thiên hạ, nhưng trước mặt Minh Vương, vẫn phải hành sự khiêm tốn.

Minh Vương ở Đại Việt một ngày, thì không dám có Ngũ cảnh nào tiến vào Đại Việt, đây là sức răn đe đáng sợ đến nhường nào?

Nghe nói phụ vương những năm đầu đã chọc giận Minh Vương, may mà sớm có chuẩn bị mới có thể toàn thân trở ra.

Với tính cách của phụ vương hắn, chắc chắn trong lòng vẫn căm hận Minh Vương, nhưng bây giờ không phải lúc, hắn không hy vọng phụ vương lại chọc vào hạng người này.

"Bản vương tự nhiên sẽ không ra mặt làm gì chúng." Lời tuy nói vậy, nhưng khó che giấu được sát ý trong lời nói.

Chương 110

"Trưởng huynh vốn cũng là Trấn phủ sử của Minh Kính Ti, theo lý mà nói, huynh ấy và Thẩm Chước hẳn là quen biết." Nói đến đây, Bạch Dịch Thần nhìn về phía thống lĩnh hộ vệ, hỏi: "Lâm thống lĩnh, có từng thấy trưởng huynh cùng họ đi ra không?" Thống lĩnh hộ vệ lắc đầu: "Thuộc hạ không thấy Thế tử ở cùng họ." "Chuyện này lạ thật." Bạch Dịch Thần khẽ lẩm bẩm, rồi lại nói với Tây Lăng Vương, "Phụ vương, tung tích của trưởng huynh để sau hãy tra, việc quan trọng nhất bây giờ là tra ra Thân gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Với tu vi của Thẩm Chước, làm sao có thể áp chế được Giao Mẫu?" Tây Lăng Vương không tỏ ý kiến gì về lời của con trai thứ hai, giá trị của Thân gia đối với hắn không bằng con trai trưởng Bạch Hưu Mệnh này.

Nhưng hắn cũng không nói nhiều với con trai, chỉ nói: "Trấn phủ sử của Minh Kính Ti có trong tay một vài bảo vật trấn áp yêu tộc cũng không có gì lạ." Lời tuy nói vậy, nhưng vì câu nói này của con trai, hắn vẫn nhíu mày.

Cho dù Thẩm Chước may mắn áp chế được Giao Mẫu, và khống chế được toàn bộ người Thân gia, nhưng Thương công tử vẫn còn ở Thân gia, tại sao hắn ta không ra tay, lẽ nào cũng sợ uy thế của Minh Vương, không dám ra tay?

Nghĩ đến đây, Tây Lăng Vương phất tay với thống lĩnh hộ vệ: "Ngươi lui ra trước đi." "Vâng." Thống lĩnh hộ vệ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không bị Vương gia trừng phạt.

Đợi người lui xuống, Bạch Dịch Thần mở miệng nói: "Phụ vương, bên Thân gia không thể trì hoãn được, vẫn nên sớm điều tra rõ

tình hình, có nên tiếp tục phái người theo dõi không?" Tây Lăng Vương lắc đầu: "Không cần, bản vương trong lòng đã có tính toán." Thấy Tây Lăng Vương không chịu nói nhiều với mình, Bạch Dịch Thần không khỏi có chút thất vọng.

Hắn biết phụ vương chắc chắn có rất nhiều bí mật, ví dụ như vị Huyền cô nương đột nhiên đến ở trong phủ, hắn trước đó còn tưởng phụ vương để ý đến cô gái đó, muốn nạp vào phủ, ai ngờ mấy lần vô tình bắt gặp phụ vương nói chuyện với cô ta, đều đối đãi bình đẳng, xem ra lai lịch của vị cô nương đó không nhỏ.

Nhưng phụ vương lại chưa từng nói với mình về lai lịch của vị cô nương đó, cũng không muốn cho mình nói chuyện với đối phương.

Thấy con trai còn muốn nói gì đó, Tây Lăng Vương đã hết kiên nhẫn, hắn quay đầu nói với Tây Lăng Vương phi: "Trời không còn sớm nữa, nàng và Thần nhi về nghỉ ngơi trước đi, bản vương còn có việc phải xử lý." "Xin Vương gia bảo trọng thân thể." Tây Lăng Vương phi tuy thấy con trai không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể đưa hắn rời đi.

Hai mẹ con đi được một đoạn xa, Tây Lăng Vương phi mới chậm rãi nói: "Dịch Thần, con quá nóng vội rồi, hôm nay chuyện lớn như vậy, sao con có thể tùy tiện mở miệng dạy phụ vương con phải làm thế nào?

Nếu không phải không có người ngoài, phụ vương con e là sẽ tức giận." Bạch Dịch Thần hít sâu một hơi, khẽ nói: "Sau khi trưởng huynh trở về, nhi tử có chút nóng vội." Mặc dù sớm đã biết, phụ vương không hề coi trọng Bạch Hưu Mệnh, gọi đối phương về cũng có mục đích khác, nhưng vị trí Thế tử một ngày chưa thuộc về hắn, hắn liền khó có thể an tâm.

Tây Lăng Vương phi cười khẽ một tiếng: "Con đó, chính là tâm tư

quá nặng nề.

Con cứ yên tâm, phụ vương con dù thế nào cũng sẽ không đối xử với Bạch Hưu Mệnh như đối với con đâu, ông ấy đối với người con trai trưởng này, cũng không có tình cảm gì để nói." "Mẫu phi vì sao lại chắc chắn như vậy?" Tây Lăng Vương phi cười khẽ: "Người vợ cả kia của phụ vương con, tuy nói là chết vì bị hồ yêu bức hại, nhưng con hồ yêu đó cũng là dựa vào thế của ông ấy mới hại chết tiên Vương phi, Bạch Hưu Mệnh sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên chuyện này." Những chuyện quá khứ này trước đây mẫu phi rất ít khi đề cập, cũng không cho hắn hỏi, hôm nay thấy bà cuối cùng cũng chịu nói, Bạch Dịch Thần không nhịn được tò mò hỏi: "Ban đầu phụ vương sủng hạnh hồ yêu, vì sao bệ hạ lại không trừng phạt phụ vương?" Tây Lăng Vương phi hồi tưởng lại chuyện ban đầu, chậm rãi nói: "Khi đó Minh Vương đã tru sát hồ yêu, phụ vương con tự trần tội trạng với bệ hạ, nhưng cuối cùng tra ra ông ấy là bị hồ yêu dùng yêu pháp mê hoặc mới làm ra chuyện hồ đồ như vậy, cũng coi như tình có thể tha.

Sau này yêu tộc Bắc Hoang động loạn, phụ vương con quyên góp hơn nửa gia sản của vương phủ để sung quân phí, lại có ông ngoại con ở trong triều lo liệu, bệ hạ mới nhẹ nhàng cho qua chuyện này." "Thì ra là vậy." Bạch Dịch Thần trong lòng hiểu rõ.

"Cho nên, không cần lo lắng về Bạch Hưu Mệnh.

Vị trí Thế tử Tây Lăng Vương này, sớm muộn gì cũng là của con, con cứ kiên nhẫn chờ đợi là được." Bạch Dịch Thần cuối cùng cũng yên tâm: "Nhi tử biết rồi." Trong chính đường, đợi vợ con rời đi, Tây Lăng Vương nhìn về phía cửa lớn đang mở, lên tiếng: "Xin mời Huyền cô nương vào đi." Một Huyền cô nương mặc y phục đen lặng lẽ từ bên ngoài bước vào, không biết ban nãy đã nghe ở bên ngoài bao lâu.

“Sao, chuyện bên Thân gia vẫn chưa giải quyết xong?” Huyền cô nương hỏi.

Tây Lăng Vương lắc đầu, giọng điệu mang theo vài phần chất vấn: “Huyền cô nương, chúng ta bây giờ là châu chấu trên cùng một sợi dây, lần này Thân gia xảy ra chuyện, Thương công tử rõ ràng cũng ở đó, vì sao không ra tay giúp đỡ?” Huyền cô nương đối với sự chất vấn của hắn có chút không vui, nhưng vẫn giải thích: “Ta và Thương đã mất liên lạc.” “Thật sao?” Tây Lăng Vương không mấy tin tưởng.

“Hôm nay ta dùng bí pháp truyền tin cho hắn, nhưng hắn vẫn chưa trả lời.” Lời tuy nói vậy, nhưng trên mặt Huyền cô nương lại không thấy lo lắng.

“Chẳng lẽ Minh Kính Ti còn giấu con bài tẩy nào, ngay cả Thương công tử cũng xảy ra chuyện rồi sao?” Tây Lăng Vương không muốn đoán theo hướng này, nhưng hôm nay không biết vì sao, luôn cảm thấy trong lòng bất an, dường như có thứ gì đó, đã mất đi sự khống chế.

“Sao có thể.” Huyền cô nương giọng điệu chắc nịch, “Thủ đoạn của Thương không phải là thứ mà nhân tộc các ngươi có thể đối phó, trừ phi có Ngũ cảnh giáng lâm, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện.” “Nếu đã như vậy, tại hạ muốn mời Huyền cô nương đi một chuyến đến Thân gia, xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Huyền cô nương hơi do dự một chút, mở miệng nói: “Cũng được, ta sẽ đi một chuyến giúp ngươi.” Bóng dáng của Huyền cô nương nhanh chóng biến mất trong màn đêm, chỉ vài lần chớp mắt, cô ta đã xuất hiện bên ngoài tổ trạch của Thân gia bị sương mù dày đặc bao phủ.

Cô ta cố gắng tiến vào sương mù, nhưng lại bị một luồng sức mạnh cản lại.

Thử liên tiếp mấy lần, đều không thành công, cô ta không khỏi có

chút tức giận, trực tiếp ra tay nặng.

Yêu lực của cô ta va chạm với trận pháp, phát ra tiếng nổ lớn, trận pháp đó cũng bị phá ra một lỗ hổng, nhưng chưa đợi cô ta vào, lỗ hổng vừa bị phá đã nhanh chóng khôi phục.

Mặc dù chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng Huyền cô nương vẫn cảm nhận được, bên trong không hề có khí tức của Thương công tử.

Lẽ nào hôm nay hắn ta không ở Thân gia?

Nhưng tại sao ra ngoài, lại không báo cho mình?

Huyền cô nương trong lòng có chút nghi ngờ, chần chừ một lát, vẫn quyết định rời khỏi đây trước.

Còn Thân gia ra sao, cô ta vốn không quan tâm.

Giao Mẫu được gọi là kia, cũng chỉ là một thử nghiệm mà Thương công tử mượn tay Thân gia làm ra, thực lực so với loại đại yêu Tứ cảnh chân chính như bọn họ kém không chỉ một chút, chỉ là một bán yêu quái dị mà thôi, sống hay chết thì liên quan gì đến cô ta?

Việc cô ta cần làm, là nghe lệnh của công chúa, thuận lợi đưa yêu tỳ trở về.

Bây giờ Tây Lăng có vẻ không mấy yên ổn, xem ra phải để Tây Lăng Vương sớm tìm được Bạch Hưu Mệnh, đợi mình giúp hắn luyện chế xong Bất Tẫn Cốt, liền phải cùng Thương nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trong lòng đã có quyết định, cô ta quay người về phía Tây Lăng Vương phủ, lại không hề phát hiện, khi cô ta xuất hiện tại Thân gia, có một bóng người vẫn luôn ẩn mình trên không trung, từ trên cao nhìn xuống cô ta.

Thấy cô ta rời đi, bóng người đó cũng đi theo.

Tây Lăng Vương kiên nhẫn đợi một lát, rất nhanh đã đợi được Huyền cô nương trở về.

"Thế nào, đã tìm được tung tích của Thương công tử chưa?" Tây Lăng Vương hỏi.

"Khí tức của hắn đã biến mất, hôm nay chắc không ở Thân gia." "Vậy Thân gia thì sao?" "Ta chỉ cảm nhận được khí tức của rất ít người sống, con Giao Mẫu đó không có trong số đó." Huyền cô nương trả lời thành thật.

Mặc dù đã có dự liệu, Tây Lăng Vương vẫn có chút thất vọng.

"Hôm nay đa tạ Huyền cô nương." "Không cần khách sáo, Tây Lăng Vương nếu thật sự để ý Thân gia, không ngại tự mình đi dò xét một chút." Nói xong, Huyền cô nương lại nói, "Ta muốn nhắc nhở Tây Lăng Vương một câu, ta sẽ không ở lại đây lâu, ngươi tốt nhất nên nhanh chóng tìm được Bạch Hưu Mệnh, đợi giao ước của chúng ta hoàn thành, ta và Thương sẽ lập tức rời khỏi Tây Lăng, công chúa vẫn đang đợi ta phục mệnh." Tây Lăng Vương trong lòng có vài phần bất đắc dĩ, Huyền cô nương không tìm được người, bây giờ cũng chỉ có hắn tự mình đi tìm.

Đứa con trai đó của hắn, dù sao cũng đã rèn luyện ở Minh Kính Ti nhiều năm như vậy, chắc sẽ không dễ dàng chết như vậy, hắn cũng không quá lo lắng, nhưng quả thực nên nhanh chóng tìm người về.

Vốn dĩ định để Thân Ánh Chúc gả cho nó, để lại cho nó một chút hương hỏa, bây giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, thì thôi vậy.

Dù sao đợi mình lên Ngũ cảnh, tuổi thọ dài lâu, con cháu cũng không còn quan trọng như vậy nữa.

Lời đã nói xong, Huyền cô nương quay người định rời đi.

Một giọng nói đột nhiên vang lên: "E rằng ngươi không có cách

nào sống sót rời khỏi Tây Lăng rồi.” Màn đêm buông xuống, một bóng hình quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của Tây Lăng Vương.

Mãi cho đến vừa rồi, đứa con trai cả mà lão vẫn đang nghĩ phải tìm cho bằng được, lại cứ thế xuất hiện ngay trước mắt, lặng lẽ không một tiếng động, không để lão phát giác ra chút bất thường nào.

Tây Lăng Vương đứng dậy khỏi ghế, Huyền cô nương đứng gần Bạch Hưu Mệnh hơn đã sớm căng cứng cả người, nhìn chằm chằm vào hắn không rời mắt.

Mới sáng nay, nàng ta còn gặp Bạch Hưu Mệnh sắp ra ngoài đón vị hôn thê ở vương phủ Tây Lăng, lúc đó lại không hề phát hiện ra bất cứ điều gì không ổn. "Ngươi đã che giấu tu vi." Giọng của Huyền cô nương có vài phần sắc bén.

Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh lướt qua người nàng ta, cuối cùng dừng lại trên người Tây Lăng Vương, giọng điệu nhàn nhạt nói: "Đây là lần thứ hai Tây Lăng Vương dẫn yêu tộc vào phủ rồi, lần trước ngươi nói với bên ngoài là bị hồ yêu mê hoặc, vậy lần này thì sao?" Tây Lăng Vương sa sầm mặt, không nói gì, lão muốn nghe xem đứa con trai ngoan này của mình rốt cuộc muốn nói gì.

Bạch Hưu Mệnh đứng trong sân, xa xa nhìn Tây Lăng Vương trong chính đường, đôi môi mỏng cong lên một nụ cười chế giễu: "Lúc tốn bao tâm tư lấy được Yêu tỳ, có phải rất đắc ý, cảm thấy Minh Kính Ti cũng chẳng qua chỉ thế thôi không?" Tây Lăng Vương đồng tử co rút lại, Bạch Hưu Mệnh lại biết Yêu tỳ đã rơi vào tay lão.

Thấy vẻ mặt lão thay đổi, Bạch Hưu Mệnh cười khẩy nói: "Không có bản quan ra hiệu, ngươi nghĩ Bạch Dịch Thần ra khỏi được Thượng Kinh sao?

Câu kết với yêu tộc, đáng tru di cửu tộc, Tây Lăng Vương, tìm đường chết rất giỏi đấy." Sự việc đã đến nước này, Tây Lăng Vương

làm sao không nhận ra Bạch Hưu Mệnh đến đây không có ý tốt, trong lòng lão thầm hận, đứa con trai này quả thật là thâm tàng bất lộ. "Bạch Hưu Mệnh, ngươi là con trai cả của bản vương, nếu bản vương bị tru di cửu tộc, ngươi cũng khó thoát khỏi cái chết.

Ngươi nghĩ Minh Vương sẽ vì ngươi mà giơ cao đánh khẽ sao?" "Thế à?" "Nói nhảm với hắn làm gì!" Huyền cô nương đã sớm không nhịn được, nàng ta đột nhiên hóa thành nguyên hình, thân mèo đen tựa như hóa thành một lưỡi dao sắc bén màu đen, lao thẳng về phía Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh ngửa người ra sau, tránh được cú vồ của Huyền cô nương, quay người tung một cước. 128.

Trong chớp mắt, hai người họ đã lao vào quấn quýt đấu đá với nhau.

Huyền cô nương không chiếm được chút lợi thế nào trong tay Bạch Hưu Mệnh, thân là đại yêu, lúc dùng tu vi để áp chế người khác tự nhiên là mạnh mẽ vô cùng, nhưng người trước mắt lại cùng đẳng cấp với nàng, liền bộc lộ ra nhược điểm của nàng.

Thân là miêu yêu, ưu thế của nàng nằm ở tốc độ, chứ không phải sức mạnh. 129.

Trớ trêu thay, thân pháp của Bạch Hưu Mệnh chỉ kém nàng một chút, nhưng quyền phong lại vô cùng sắc bén, khiến nàng không dám có chút lơ là, sợ trúng một quyền là trọng thương.

Liếc thấy Tây Lăng Vương còn đang đứng bên cạnh xem, Huyền cô nương tức điên lên, giận dữ hét: "Còn không mau tới giúp, hôm nay hắn không chết, thì chính là hai chúng ta phải chết!" Tây Lăng Vương cuối cùng cũng tham chiến, hai cha con lần đầu tiên chính diện giao thủ. 130.

Bị Tây Lăng Vương và Huyền cô nương trực diện giáp công, Bạch Hưu Mệnh không hề đối đầu trực diện, hắn dẫn chưởng phong mà Tây Lăng Vương tung ra sang một bên, chưởng phong thanh thế to lớn đó không làm hắn bị thương, nhưng lại phá hủy một mảng lớn kiến trúc của vương phủ Tây Lăng.

Đồng thời, cũng kinh động tất cả mọi người trong vương phủ.

Bạch Dịch Thần chưa ngủ nghe thấy mấy tiếng nổ lớn thì trong lòng kinh hãi, chỉ kịp xỏ giày, đến cả áo khoác ngoài cũng chưa kịp mặc đã chạy ra khỏi sân. 131.

Hắn thở hổn hển chạy đến ngoài chính viện thì mấy người anh em của hắn cũng đã nghe tiếng mà vội vã chạy tới, bọn họ đều không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không dám vào chính viện, chỉ xa xa nhìn thấy ba bóng người giao thoa lấp lóe trên không, cùng với những đình đài lầu các thỉnh thoảng bị dư âm cuộc giao thủ của ba bóng người đó làm cho sụp đổ.

Bỗng nhiên, một bóng đen trong đó dường như có rất nhiều đuôi bị đá văng ra ngoài, nặng nề rơi xuống đất. 132.

Tây Lăng Vương nhân lúc Bạch Hưu Mệnh đi đối phó với Huyền cô nương, trong mắt sát khí tràn đầy, một chưởng đánh về phía ngực Bạch Hưu Mệnh, nhưng lại bị hắn nghiêng người tránh được, chỉ làm bị thương vai hắn. 133.

Bạch Hưu Mệnh thì tung một cước trúng vào bụng Tây Lăng Vương, hai bóng người đang giằng co tạm thời tách ra trên không trung.

Trong lúc thở dốc, Tây Lăng Vương bỗng nhiên mở miệng nói: "Ngươi về Tây Lăng là để tìm bản vương báo thù?" "Tây Lăng Vương không phải lòng dạ biết rõ sao?" Bạch Hưu Mệnh xoay xoay cổ, ánh mắt vẫn không rời khỏi Tây Lăng Vương.

Trước đây hai người có thể bình an vô sự chung sống trong vương phủ, chẳng qua là do hai bên cố ý che đậy, chuyện đã xảy ra, sao có thể quên được.

Hắn không quên, tin rằng Tây Lăng Vương cũng chưa từng quên. "Vì cái chết của mẹ ngươi, ngươi oán hận bản vương?" Bạch Hưu Mệnh im lặng không nói, nhưng sát khí mãnh liệt tỏa ra từ người hắn đã cho đối phương câu trả lời. "Ngươi có biết vì sao bản vương nhất định phải để bà ta chết không?" "Ngươi cuối cùng cũng thừa nhận, bà ấy là do ngươi hại chết?" "Ha ha ha." Tây Lăng Vương cất tiếng cười to, giây tiếp theo lão bỗng im bặt, âm hiểm nói: "Bạch Hưu Mệnh, ngươi có muốn biết hài cốt của mẹ ngươi ở đâu không?" Mặt Bạch Hưu Mệnh lạnh đi, nghiến răng nói từng chữ: "Hài cốt của bà ấy không có trong mộ?" "Tất nhiên là không có." 134.

Tây Lăng Vương vừa nói chuyện với Bạch Hưu Mệnh, khóe mắt lại thấy Huyền cô nương đã nhe răng, tích tụ thế trận chờ phát động tấn công.

Bạch Hưu Mệnh dường như đã quên mất sau lưng còn có một Huyền cô nương, toàn bộ sự chú ý đều đặt vào lời nói của Tây Lăng Vương.

Hắn hỏi: "Bà ấy ở đâu?" "Đợi ngươi chết rồi, xuống dưới đó mà hỏi bà ta." Trên mặt Tây Lăng Vương lộ ra nụ cười quỷ dị, Huyền cô nương giỏi nhất là ám sát, ở khoảng cách gần như vậy, Bạch Hưu Mệnh không thể tránh được.

Bạch Hưu Mệnh đã phát giác được đòn tấn công từ phía sau, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Giây tiếp theo, một bóng người vạm vỡ từ trên trời giáng xuống, giẫm chính xác lên lưng Huyền cô nương, chỉ nghe một tiếng "rắc" giòn tan, bóng người đó đáp xuống đất, Huyền cô nương cũng bị giẫm

trên mặt đất, phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Người đó đưa ngón út ngoáy tai, không kiên nhẫn lại đạp thêm một cái, trên người miêu yêu dường như lại có một cái xương nữa bị gãy.

Huyền cô nương từ khi được công chúa ưu ái, thăng lên Tứ cảnh, đã rất nhiều năm không trải qua cảm giác bất lực này.

Nàng nghe thấy người trên đầu không kiên nhẫn nói: "Kêu cái gì mà kêu, ồn chết đi được." Nhìn rõ người đến, sắc mặt Tây Lăng Vương cực kỳ khó coi, nghiến răng phun ra hai chữ: "Tần Hoành." Tần Hoành vốn nên ở Thượng Kinh, lại lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện ở Tây Lăng.

Trong toàn bộ Minh Kính Ti, ngoài Minh Vương ra, người lão kiêng kỵ nhất chính là Tần Hoành, cho nên vẫn luôn theo dõi hắn, chỉ sợ người này nhân lúc lão không chú ý mà đến Tây Lăng. "Chính là bản quan." Tần Hoành ngẩng đầu cười toe toét với Tây Lăng Vương đang đứng trên không: "Tây Lăng Vương, lâu rồi không gặp.

Sớm nghe nói Tây Lăng Vương rất hứng thú với hành tung của bản quan, nay gặp được bản quan, chắc là vui lắm nhỉ?" "Bên ngoài đồn rằng ngươi luôn không ưa Bạch Hưu Mệnh, đều là giả sao?

Các ngươi vẫn luôn diễn kịch lừa ta?" Tây Lăng Vương nhớ rất rõ, thuộc hạ báo cáo, Tần Hoành và Bạch Hưu Mệnh quan hệ không hòa thuận.

Sau khi Bạch Hưu Mệnh vì đắc tội hắn mà bị đình chức, Tần Hoành liền ở lại Minh Kính Ti không rời đi.

Nay xem ra, đây đều là mánh khóe bày ra cho lão xem.

Tần Hoành gãi gãi cằm: "Sao có thể là lừa ngươi được, quan hệ của hai chúng ta đương nhiên là không tốt.

Chương 111

Năm đó lúc nó học võ dưới tay ta, ngày nào cũng bị ta đánh cho mặt mũi bầm dập, nó thù dai như vậy, có thể có quan hệ tốt với ta mới là lạ." Tây Lăng Vương nghiến răng nghiến lợi, Bạch Hưu Mệnh lại là do Tần Hoành đích thân dạy dỗ, vì sao chưa từng có ai nói qua chuyện này!

Trong lúc Tần Hoành đang kiên nhẫn giải thích cho Tây Lăng Vương, hàng trăm vệ sĩ Minh Kính Ti đã xông vào vương phủ Tây Lăng, ánh đuốc chiếu sáng toàn bộ vương phủ.

Bất cứ hộ vệ vương phủ nào phản kháng đều bị giết sạch, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt, những vệ sĩ Minh Kính Ti đó ngay cả một câu khuyên hàng cũng không nói.

Trong tiếng kêu thảm của hộ vệ, vẻ mặt Tây Lăng Vương dữ tợn: "Tần Hoành, ngươi thân là Chỉ huy sứ Minh Kính Ti lại dám không có chiếu chỉ mà xông vào phủ đệ của bản vương, vô cớ giết hại thân vệ vương phủ, Hoàng thượng có biết không?" Tần Hoành cười khẩy một tiếng: "Bản quan chỉ biết, Tây Lăng Vương câu kết với yêu tộc, ý đồ mưu phản, bản quan có quyền tiền trảm hậu tấu.

Tây Lăng Vương, muốn sống thì tốt nhất hãy bó tay chịu trói." "Nói năng bậy bạ, rõ ràng là các ngươi vu oan cho bản vương!" Tây Lăng Vương tuy bề ngoài cứng rắn, nhưng trong lòng đã có ý định thoái lui.

Tần Hoành nhiều năm trước đã là Tứ cảnh đỉnh phong, nếu không lão cũng sẽ không kiêng kỵ như vậy.

Ngay cả Huyền cô nương cũng không phải là đối thủ một hiệp của hắn, lão tuy không muốn thừa nhận, nhưng cũng không dám chính

diện giao thủ với đối phương.

Huống hồ, ngoài Tần Hoành ra, còn có Bạch Hưu Mệnh, nghiệt chướng này nữa.

Vương vị tuy tốt, nhưng sống sót mới quan trọng hơn.

Với tu vi của lão, rời khỏi Đại Việt vẫn có thể tiêu dao tự tại, hà tất phải cố chấp ở nơi này?

Nghĩ đến đây, trong mắt lão lóe lên hàn quang, liều mạng lao về phía Bạch Hưu Mệnh. 135.

Khi Bạch Hưu Mệnh và lão đối chưởng, Tây Lăng Vương mượn lực đạo đó, thân hình nhanh chóng lùi lại, định nhân cơ hội trốn thoát.

Những năm nay Tây Lăng Vương dốc toàn bộ tâm sức vào tu luyện, nhưng thiên phú thứ này, chính là bất công như vậy.

Lão mượn ngoại lực cũng chỉ làm tăng tốc độ tu luyện, không còn bình cảnh đột phá mà thôi.

Nhưng về võ học, vẫn không có chút thiên phú nào.

Lão đã đẩy thân pháp đến cực hạn, nhưng còn chưa chạy được bao xa, đã thấy bóng dáng Bạch Hưu Mệnh xuất hiện trước mặt.

Quay đầu lại, Tần Hoành đang đứng sau lưng lão không xa.

Sắc mặt Tây Lăng Vương khó coi, nghe thấy Tần Hoành nói: "Cơ hội chỉ có một lần, nếu Tây Lăng Vương tiến thêm một bước, thì đừng trách bản quan không cho Vương gia cơ hội." 136.

Giằng co với hai người một hồi lâu, Tây Lăng Vương cuối cùng cũng với vẻ mặt rệu rã nói: "Ngươi thắng rồi." Tây Lăng Vương bị áp giải trở lại, sau khi ba người đáp xuống đất, vệ sĩ Minh Kính Ti liền xông lên, đeo gông cùm đã chuẩn bị sẵn lên người lão.

Tần Hoành liếc nhìn Bạch Hưu Mệnh vẫn luôn im lặng, biết hắn

và Tây Lăng Vương còn có chuyện muốn nói, liền lùi sang một bên, để lại không gian cho hai người. "Tại sao lại giết mẹ ta?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Tự nhiên là vì bản vương chán ghét bà ta, trớ trêu thay bà ta lại không có chút tự giác nào, cứ chiếm lấy vị trí Vương phi không buông, nếu đã vậy bản vương đành phải tiễn bà ta đi chết thôi." Giọng điệu Tây Lăng Vương tùy ý, lão đương nhiên không thể nói ra chân tướng của Bất tẫn cốt. "Hài cốt của bà ấy ở đâu?" "Bà ta đương nhiên sớm đã bị bản vương nghiền xương thành tro rồi, làm gì còn hài cốt." Lời Tây Lăng Vương vừa dứt, Bạch Hưu Mệnh một cước đá lão ngã xuống đất, cúi người túm tóc lão, ghé sát người, đập đầu lão từng cái từng cái lên bậc thềm. "Ta hỏi ngươi một lần nữa, hài cốt của mẹ ta đâu?" Đầu của tu sĩ Tứ cảnh đủ cứng, đến bậc thềm cũng bị đập vỡ mà chỉ chảy chút máu mà thôi.

Máu trên trán Tây Lăng Vương chảy xuống mặt, che khuất cả tầm nhìn.

Chiêu này, uy lực không lớn, nhưng đối với Tây Lăng Vương mà nói, vô cùng nhục nhã.

Tây Lăng Vương bỗng nhiên nhớ lại, nhiều năm trước, sau khi Vương phi chết, Bạch Hưu Mệnh cầm một con dao găm đến liều mạng với lão.

Lão đã đâm con dao găm đó vào người Bạch Hưu Mệnh, sau đó để hộ vệ đè hắn lại, cũng chính tại nơi này, dập đầu từng cái từng cái, cho đến khi hắn ngất đi mới thôi.

Lão trong lòng vô cùng hối hận, nhát dao đó lúc ấy, sao lại không giết chết tên tiểu súc sinh này! "Nói!" Bạch Hưu Mệnh quát.

Tây Lăng Vương chớp mắt: "Bị bản vương nghiền xương thành tro rồi, hỏi một trăm lần cũng là câu trả lời này." Bạch Hưu Mệnh vẫy tay ra sau: "Dao." Giọng hắn nghe rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn

Tây Lăng Vương lại mang theo sát ý nồng đậm.

Thẩm Chước vừa bước vào nghe thấy lời hắn nói, thuận tay rút ra thanh đao bên hông, ném về phía hắn: "Cầm lấy." Tần Hoành hoàn hồn, một phát tát vào đầu Thẩm Chước, tức điên lên: "Ngươi đúng là xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, ai cho ngươi đưa dao cho nó?" Thẩm Chước xoa xoa cái đầu bị đánh đau, giọng điệu khó hiểu: "Đưa dao thì sao?" Tần Hoành chán ghét trừng hắn một cái: "Đồ ngốc." Thẩm Chước đảo mắt, cho nên hắn ghét nhất là về kinh báo cáo công tác, mỗi lần gặp lão Tần đều bị mắng vài câu vô cớ, mà lại đánh không lại ông ta.

Bạch Hưu Mệnh nắm chặt dao, không chút do dự đâm thanh đao trong tay về phía lưng Tây Lăng Vương.

Nhìn góc độ, mũi đao rõ ràng là nhắm vào trái tim.

Tuy nhiên thanh đao đó còn chưa đâm vào người Tây Lăng Vương, thân đao đã trực tiếp vỡ nát.

Bạch Hưu Mệnh quay đầu, hai mắt đỏ ngầu nhìn Tần Hoành, trong ánh mắt tràn đầy sát ý.

Tần Hoành không hề bị hắn dọa, ngược lại còn trừng mắt đáp trả: "Nhìn cái gì mà nhìn, lệnh của lão tử ngươi, ngươi làm bất cứ chuyện gì cũng được, chỉ có Tây Lăng Vương là không được giết." 137.

Bạch Hưu Mệnh nắm chặt chuôi dao trơ trọi, sát khí trên người tràn ngập, ngực mấy lần phập phồng kịch liệt, cuối cùng vẫn không tiếp tục ra tay.

Thấy Bạch Hưu Mệnh không ra tay, Tây Lăng Vương như thể được ban kim bài miễn tử, giọng điệu đầy ác ý nói: "Loại súc sinh bất trung bất hiếu như ngươi, ban đầu bản vương không nên để ngươi sống sót." Bạch Hưu Mệnh ném chuôi dao trong tay, từ trên cao nhìn

xuống người đàn ông đang quỳ rạp trên đất, một lần nữa hỏi lão: "Hài cốt của mẹ ta ở đâu?" "Ngươi vĩnh viễn đừng hòng biết!" Tây Lăng Vương trong lòng đã căm hận Bạch Hưu Mệnh đến tận xương tủy.

Tên nghiệt chướng này lại thật sự muốn mạng của lão, còn muốn từ miệng lão biết được hài cốt của người đàn bà đó ở đâu ư?

Đúng là nằm mơ!

Bạch Hưu Mệnh nhìn chằm chằm lão một hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng nói: "Người đâu, đưa tất cả gia quyến của Tây Lăng Vương đến đây." "Ngươi muốn làm gì?" "Tây Lăng Vương có lẽ không biết phong cách trước nay của bản quan, bản quan sẽ cho ngươi kiến thức một chút." Trong lúc nói chuyện, vệ sĩ Minh Kính Ti đã áp giải người vào. 138.

Bạch Dịch Thần đi ở phía trước, cả người lếch thếch, hoàn toàn không còn vẻ phong độ nho nhã như ngày thường.

Thấy Bạch Hưu Mệnh, đồng tử hắn co rút lại, lộ ra vẻ mặt không thể tin được. "Bạch Hưu Mệnh, là ngươi..." Lời vừa thốt ra, đã bị vệ sĩ Minh Kính Ti đang áp giải hắn đá một cái vào khoeo chân, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, đầu gối truyền đến cơn đau dữ dội.

Vệ sĩ Minh Kính Ti đó lạnh lùng nói: "Trước mặt Bạch đại nhân, đâu có phần cho ngươi nói chuyện.

Dám mở miệng nữa, sẽ cắt lưỡi ngươi." Bạch Dịch Thần lập tức ngậm miệng, không dám nói thêm nữa.

Thấy phụ vương lúc này cũng giống mình, trên người thậm chí còn mang gông cùm, Bạch Dịch Thần biết hôm nay e là lành ít dữ nhiều, trong lòng không khỏi lo lắng bất an, không biết những người này rốt cuộc muốn làm gì.

Bốn người con trai và hai người con gái của Tây Lăng Vương quỳ

thành một hàng, sau đó, Tây Lăng Vương phi cùng các trắc phi, cơ thiếp trong vương phủ cũng đều bị đẩy ra ngoài.

Tây Lăng Vương thấy vậy vẻ mặt không chút thay đổi, thậm chí còn cười khẩy: "Bạch Hưu Mệnh, ngươi không phải nghĩ rằng dùng mạng của bọn họ là có thể uy hiếp bản vương chứ?" Bạch Hưu Mệnh không nói gì, cũng không nhìn mấy người anh em chị em gọi là kia.

Hắn trước mặt những người này, túm lấy cổ áo Tây Lăng Vương, lôi lão đến trước mặt Bạch Dịch Thần và Tây Lăng Vương phi.

Những người này nào đã từng thấy Tây Lăng Vương cao cao tại thượng lại có bộ dạng lếch thếch như vậy, nhất thời đều không biết phải phản ứng thế nào.

Bạch Hưu Mệnh cúi người, lại hỏi một lần nữa: "Ngươi vẫn không muốn nói sao?" Tây Lăng Vương quay đầu đi, rất cứng rắn.

Sau đó, Bạch Hưu Mệnh đột nhiên ra tay, lòng bàn tay áp vào bụng Tây Lăng Vương, một luồng nội tức mạnh mẽ trực tiếp xông vào đan điền của lão.

Tây Lăng Vương chỉ cảm thấy đan điền bị nội tức từ bên ngoài từng tấc từng tấc cắn nát, cho đến khi bị hủy hoại hoàn toàn.

Tây Lăng Vương kêu thảm một tiếng, cả khuôn mặt vì đau đớn dữ dội mà vặn vẹo, hai mắt lồi ra, tròng mắt đầy tơ máu.

Chỉ trong một khoảnh khắc, lão như già đi hai mươi tuổi, mái tóc vốn đen nhánh, lại bạc đi một mảng, như cỏ khô, khuôn mặt láng mịn bỗng dưng mọc ra rất nhiều nếp nhăn.

Đan điền của lão bị phá, tu vi một sớm mất sạch.

Chiếc gông trên người lão bỗng trở nên nặng ngàn cân, đè lão không thẳng lưng nổi.

Bạch Hưu Mệnh thu tay lại, từ từ đứng dậy, ánh mắt lướt qua những người đang quỳ trên đất, giọng điệu bình thản hỏi: "Các ngươi ai biết, hài cốt của mẹ ta ở đâu?" Ánh mắt hắn lướt qua từng người một, những người đó co rúm lại, không ai dám ngẩng đầu.

Cảnh tượng vừa rồi, đối với họ cú sốc thực sự quá lớn. "Nếu không ai biết, vậy thì các ngươi chỉ có thể đi cùng Tây Lăng Vương thôi." Bỗng nhiên, một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi quỳ phía sau mở miệng: "Thế...

Bạch, Bạch đại nhân, tôi có lẽ, có lẽ biết một chút." Bạch Hưu Mệnh nhìn vào khuôn mặt đó, mơ hồ vẫn còn chút ấn tượng.

Hắn nhớ, người phụ nữ này từng là vũ cơ người khác tặng cho Tây Lăng Vương, nhưng lúc đó nàng ta còn rất trẻ, từng được sủng ái một thời gian. "Nói." "Sau khi tiên Vương phi qua đời, Vương gia đột nhiên cho người phá Trích Tinh các trong vương phủ để xây lại, tôi nghi ngờ, có thể liên quan đến tiên Vương phi." "Còn nữa không?" "Còn có, còn có Vương phi cũng biết chuyện này.

Có một lần là ngày giỗ của tiên Vương phi, Vương phi không đi, sau đó tôi nghe trộm được bà ta nói với ma ma thân cận bên cạnh, hài cốt của tiên Vương phi căn bản không có trong mộ, bà ấy bị Vương gia chán ghét, hài cốt sớm đã bị trấn áp rồi, e là vĩnh thế không được siêu sinh." "Tây Lăng Vương phi, ngươi nói đi." Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh chuyển sang Tây Lăng Vương phi. "Bản cung chưa từng nói những lời như vậy." Tây Lăng Vương phi tuy bị người ta đè quỳ trên đất, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp. "Vương phi không biết?" "Không biết." Bạch Hưu Mệnh gật đầu, ra lệnh cho vệ sĩ Minh Kính Ti đứng sau Bạch Dịch Thần: "Chặt một tay nó đi." "Ngươi dám!

Phụ thân ta là Binh bộ Thượng thư!

Trước khi triều đình có phán quyết, ngươi không được ra tay với

con ta." Nay tương công bị bắt, mắt thấy vương vị cũng sắp không giữ được, Tây Lăng Vương phi chỉ còn có thể dựa vào phụ thân của mình.

Bà ta tin rằng, chỉ cần phụ thân còn trên triều, nhất định sẽ bảo vệ được mình.

Trong tiếng la hét chói tai của Tây Lăng Vương phi, vệ sĩ Minh Kính Ti bên cạnh Bạch Dịch Thần vung đao hạ xuống, người bên cạnh không kịp ngăn cản, tiếng kêu thảm của Bạch Dịch Thần đã vang lên.

Giọng Bạch Hưu Mệnh không có chút gợn sóng: "Bản quan hỏi lại một lần nữa, có biết không?" Sắc mặt Tây Lăng Vương phi tái nhợt, mặt đầy nước mắt, sợ đến không nói nên lời. "Chặt thêm một cái nữa." "Đừng!" Tây Lăng Vương phi hét lên, "Ta biết, ở dưới Trích Tinh lâu, Vương gia đã xây một địa cung trong vương phủ, lối vào chính là ở Trích Tinh lâu." Bạch Hưu Mệnh quay người nhìn Tây Lăng Vương, như đang nhìn một người chết: "Ngươi xem, không phải rất dễ dàng sao?" Tây Lăng Vương toàn thân cứng đờ, có lẽ cho đến lúc này, lão mới ý thức được rõ ràng, đứa trẻ bất tài từng bị lão một cước đá hộc máu, suýt chết dưới đao của lão, chỉ biết khóc lóc gào thét, đã lớn rồi.

Trước đó lão không nên vì muốn chuyển dời sự chú ý của Bạch Hưu Mệnh mà cố ý nhắc đến chuyện này.

Nay hối hận cũng đã muộn. "Tại sao lại đặt hài cốt của bà ấy ở đó?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

Tây Lăng Vương cúi đầu, một lúc lâu sau mới khàn giọng mở miệng: "Cũng giống như Vương phi nói, bản vương căm ghét bà ta, nghe lời của phương sĩ, trấn áp bà ta dưới lòng đất, để bà ta vĩnh thế không được siêu sinh." Tay Bạch Hưu Mệnh sờ vào bên hông, nhưng

hắn không mang đao đến. "Tây Lăng Vương cho rằng, bản quan rất dễ lừa?" "Bản vương nói đều là thật, ngươi không tin, cũng không có cách nào." "Tây Lăng Vương quả thật là một thân phản cốt, ngươi cho rằng bản quan không thể giết ngươi, thì không làm gì được ngươi, phải không?" Tây Lăng Vương không nói, trong lòng lại thầm may mắn, may mà Minh Vương không để tên điên Bạch Hưu Mệnh này ra tay với lão. "Nếu Tây Lăng Vương không chịu hợp tác, không sao, sẽ có người chịu mở miệng." Đám gia quyến của Tây Lăng Vương đang quỳ bên cạnh tưởng Bạch Hưu Mệnh đang nói bọn họ, sợ đến mặt mày tái mét, có nữ quyến thậm chí còn khóc òa tại chỗ. 139.

Trong số các cơ thiếp của Tây Lăng Vương, có người lấy hết can đảm mở miệng nói: "Bạch đại nhân, chuyện của Vương gia chúng tôi thật sự không biết gì cả, ngài không bằng hỏi Vương phi và con trai bà ta đi, họ ngày thường được Vương gia sủng ái nhất." Tây Lăng Vương phi quay đầu, hung hăng nhìn người vừa nói, lại bị người phụ nữ đó không chịu thua kém trừng lại, vương phủ Tây Lăng sụp đổ, mọi người đều chung một kết cục, Vương phi thì có thể làm gì, bây giờ ai còn quan tâm. "Tây Lăng Vương phi?" Lại một lần nữa bị Bạch Hưu Mệnh gọi tên, thân thể Tây Lăng Vương phi run lên, bà ta đã sớm không còn dũng khí đối đầu với đối phương như trước, lắp bắp nói: "Ta, ta cũng không biết, chuyện của tiên Vương phi là cấm kỵ, Vương gia chưa bao giờ cho phép người khác nhắc đến." "Nói như vậy, ngươi đối với bản quan vô dụng rồi." Giọng điệu đó của Bạch Hưu Mệnh phảng phất như cho rằng bà ta không có chút giá trị nào, muốn xử quyết bà ta ngay lập tức.

Liếc thấy con trai đau đến ngất đi, còn có vũng máu trên đất, Tây Lăng Vương phi bỗng giật mình: "Bạch đại nhân, ta nhớ ra rồi, đúng, người đàn bà đó biết." Bà ta chỉ vào con miêu yêu tám đuôi tay chân cũng đang mang gông cùm, nửa sống nửa chết: "Ta nhớ, sau khi tiên

Vương phi chết, người đàn bà này, không, con yêu quái này từng xuất hiện trong vương phủ, sau đó Vương gia mới cho người phá bỏ Trích Tinh lâu." "Vương phi quả nhiên là người thức thời vụ." Tây Lăng Vương phi trên mặt nặn ra một nụ cười khó coi.

Tây Lăng Vương lại không nhịn được mà mắng: "Mụ đàn bà ngu xuẩn này!" "Ngươi thì tốt hơn ở đâu, ngươi lợi hại, chẳng phải cũng liên lụy ta và con trai cùng ngươi đi chết sao!" Tây Lăng Vương phi lúc này đâu còn vẻ đoan trang đại phương ngày thường, bà ta chỉ muốn vinh hoa phú quý, muốn con trai mình trở thành Thế tử mà thôi.

Nhưng Tây Lăng Vương đã cho bọn họ cái gì? 140. "Con tiện nhân này, ban đầu bản vương không nên đưa ngươi lên làm chính thất." "Ha, ta là tiện nhân, ngươi thì là thứ gì?

Ban đầu nếu không có phụ thân ta vì ngươi chu toàn, ngươi nghĩ cái vương vị này của ngươi còn ngồi vững được sao!" Đôi vợ chồng cử án tề mi mười mấy năm, lại không chút kiêng dè mà cãi nhau trước mặt mọi người. "Nhét miệng bọn họ lại." Bạch Hưu Mệnh không kiên nhẫn mở miệng, lập tức có người tiến lên dùng giẻ rách nhét vào miệng hai người, tiếng ồn ào lập tức biến mất.

Bạch Hưu Mệnh đến trước mặt Huyền cô nương, nàng ta vẫn duy trì nguyên hình, đuôi rũ xuống, cơ thể hơi phập phồng.

Chương 112

Xương trên người tuy bị giẫm gãy mấy cái, lại bị gông cùm khóa lại, không thể vận chuyển yêu lực, nhưng yêu đan vẫn còn, không đến nỗi yếu ớt như vậy.

Bộ dạng này, chẳng qua là ngụy trang cho người khác xem.

Bạch Hưu Mệnh ngồi xổm trước mặt nàng ta, vạt áo bào rũ xuống đất, giọng điệu hòa hoãn: "Nói cho bản quan nghe, giao dịch của ngươi và Tây Lăng Vương là gì?" Huyền cô nương ngẩng đầu nhe răng với hắn, phun ra hai chữ: "Cẩu quan." Rõ ràng là không chịu hợp tác. 141.

Bạch Hưu Mệnh cười một tiếng, nụ cười đó dưới ánh lửa hiện ra vẻ lạnh lẽo đáng sợ: "Rất tốt, bản quan chính là thích yêu tộc cứng miệng." Hắn đứng dậy, ra lệnh cho thuộc hạ bên cạnh: "Treo nó lên." Rất nhanh, có vệ sĩ Minh Kính Ti khiêng đến một cái giá gỗ, đóng chặt xuống đất, sau đó treo Huyền cô nương lên.

Tứ chi của Huyền cô nương dang rộng, bị xích sắt khóa riêng biệt trên giá, miệng nàng ta không ngừng phát ra tiếng kêu cảnh cáo, nhưng những vệ sĩ Minh Kính Ti đó lại không thèm nhìn nàng ta.

Còn có người mang đến một cái ghế, đặt bên cạnh Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh dựa vào ghế ngồi, không biết đang chờ đợi cái gì.

Sau đó thấy một vệ sĩ Minh Kính Ti lấy ra một cái bình màu đen, từ bên trong đổ ra một viên thuốc, sau đó bước nhanh lên, cưỡng ép cạy miệng miêu yêu, nhét viên thuốc vào.

Đợi một lát, người đó lại từ trong ngực lấy ra một cái túi vải, túi

vải mở ra bên trong là một con dao găm, lưỡi dao màu trắng, dường như được làm từ một loại xương nào đó.

Một loạt sắp xếp trôi chảy này khiến Thẩm Chước đang đứng yên bên cạnh không nhịn được mà nhỏ giọng hỏi Tần Hoành: "Đại nhân, bọn họ đang làm gì vậy?" Bạch Hưu Mệnh chỉ nói một câu, những người này liền bắt đầu bận rộn, cũng không biết rốt cuộc họ đang bận cái gì. "Ta làm sao biết?" Tần Hoành cũng đang nhìn chằm chằm. "Không phải những người đó là do ngài mang đến sao?" "Đó đều là thuộc hạ quen dùng của Bạch Hưu Mệnh, ta thuận tay từ Thượng Kinh mang đến." Mặc dù ông ta cảm thấy một mình mình cũng có thể quét sạch vương phủ Tây Lăng, nhưng người ít quá thì trông không đủ khí thế, bốn thuộc hạ trực thuộc của ông ta ai nấy đều không nghe lời, cho nên lần này đã mang theo một số người nghe lời đến đây.

Nhưng bây giờ Tần Hoành cảm thấy khí thế thì có rồi, nhưng không thuộc về mình.

Chưa đến nửa chén trà, Huyền cô nương bị cho uống thuốc chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, mùi thuốc hôi tanh nồng nặc phảng phất vẫn còn trong miệng không tan, khiến nàng ta hoa mắt.

Thấy thời gian cũng gần đủ, vệ sĩ Minh Kính Ti đó quay đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh, dường như đang chờ đợi mệnh lệnh của hắn: "Đại nhân?" "Ừm." Bạch Hưu Mệnh chỉ phát ra một âm đơn.

Người đó trên mặt lộ ra một nụ cười, quay người, con dao găm trong tay trực tiếp đặt lên bụng Huyền cô nương, một dao rạch xuống.

Lực đạo của hắn vừa đủ, chỉ rạch rách lớp da lông ngoài cùng, không làm tổn thương đến gân mạc bên trong.

Huyền cô nương phát ra tiếng kêu ai oán chói tai và đau đớn, nàng không phải chưa từng bị thương, nhưng không biết vì sao, cảm giác đau lần này lại mạnh hơn gấp trăm ngàn lần so với những lần bị

thương trước đó.

Nàng lập tức ý thức được là do viên thuốc bị ép uống lúc nãy gây ra, nhưng rất nhanh, nàng đã không còn thời gian suy nghĩ nữa.

Người trước mặt không hề động lòng, tay cầm dao găm của hắn cực kỳ vững, trong tiếng kêu đã biến điệu của Huyền cô nương, hắn bình tĩnh lột da.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trên bầu trời vương phủ Tây Lăng, Bạch Hưu Mệnh bắt chéo hai chân, ánh mắt bình tĩnh nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Chỉ một lát, da trên người miêu yêu đã bị lột đi một nửa, vì tám cái đuôi đó không yên phận, có chút khó xử lý, vệ sĩ Minh Kính Ti đó tạm thời dừng tay, đang suy nghĩ có nên đổi góc độ lột lại hay không.

Lúc này Bạch Hưu Mệnh chậm rãi mở miệng hỏi: "Bây giờ muốn nói chưa?" "Nhân loại, ngươi sẽ không được chết tử tế!" Giọng của Huyền cô nương quá thê lương, như tiếng kêu thảm của gia súc khi bị giết mổ. "Vậy thì tiếp tục." "Vâng." Mũi dao cắt vào đuôi miêu yêu, đuôi của yêu tộc là đại biểu cho sức mạnh, đồng thời cũng nhạy cảm hơn bình thường.

Thấy thuộc hạ xuống dao khó khăn, Bạch Hưu Mệnh nhàn nhạt nói: "Cứ chặt thẳng đi là được." Cho đến lúc này, Huyền cô nương cuối cùng cũng bắt đầu sợ hãi, nàng tuyệt đối không thể mất đi đuôi. "Đợi đã, ngươi muốn biết cái gì, ta nói!" Bạch Hưu Mệnh phảng phất như không nghe thấy lời nàng, cho đến khi thuộc hạ chặt phăng một cái đuôi đó xuống, hắn mới khẽ phất tay.

Vệ sĩ Minh Kính Ti đó lập tức cầm dao găm và rìu cung kính lui sang một bên.

Tiếng kêu thảm của Huyền cô nương vang vọng khắp vương phủ,

Bạch Hưu Mệnh cúi mắt, ngón tay gõ nhẹ lên tay vịn ghế, như đang đệm nhạc.

Mãi cho đến khi Huyền cô nương đã mất hết sức lực để la hét, Bạch Hưu Mệnh mới mở miệng: "Bản quan hỏi, ngươi đáp, hiểu chưa?" Huyền cô nương ngẩng đầu, nhìn nhân loại trước mặt, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi mãnh liệt, nàng thực sự... quá đau. "...Hiểu rồi." Nàng dùng giọng khàn khàn khó nghe trả lời. "Nội dung giao dịch của ngươi và Tây Lăng Vương là gì?" "Lão giúp ta lấy Yêu tỳ được cất giấu trong kho cấm của Đại Việt, ta đồng ý cho lão ba viên Cửu Nguyên đan làm thù lao." Huyền cô nương nhanh chóng trả lời. "Ba viên Cửu Nguyên đan?" Bạch Hưu Mệnh cười khẩy một tiếng, "Cửu Nguyên đan là ai cho ngươi?" Huyền cô nương không muốn phản bội công chúa, nhưng khi thấy nụ cười trên mặt Bạch Hưu Mệnh, thân thể liền giật mình, vội vàng đáp: "Là công chúa cho ta." "Công chúa lại là ai?" "Tuyết Dao công chúa, nàng là con gái của Yêu hoàng, ta và Thương đều nghe lệnh của nàng." Lúc này Huyền cô nương bỗng nhận ra, trước đó mình không cảm nhận được khí tức của Thương, có thể không phải vì hắn không ở Thân gia, mà là hắn đã chết rồi.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi càng thêm hoảng sợ, mình thật sự còn có thể sống sót trở về không? "Nàng ta muốn Yêu tỳ làm gì?" "Ta không biết." Mày Bạch Hưu Mệnh nhướng lên, dường như không hài lòng với câu trả lời này: "Ngươi không biết?" "Ta, ta đoán, công chúa có thể muốn phục quốc." Tim Huyền cô nương đập thình thịch, sợ câu trả lời của mình làm đối phương không hài lòng.

Yêu tộc muốn phục quốc, nghe có vẻ khá đáng sợ, nhưng ba quan viên Minh Kính Ti có mặt ở đây đều không có phản ứng gì.

Yêu tộc chưa bao giờ an phận, chỉ là con gái của Yêu hoàng mà thôi, chỉ cần không phải Yêu hoàng từ dưới đất chui lên, thì không đáng phải kinh ngạc. "Ngươi và Tây Lăng Vương, chỉ có một lần giao

dịch này sao?" Thấy Huyền cô nương nhìn về phía Tây Lăng Vương, hắn chậm rãi nhắc nhở: "Bản quan kiên nhẫn có hạn, nghĩ kỹ rồi hãy nói." "Còn có mười mấy năm trước, ta... giúp lão luyện chế Bất tẫn cốt." Lời vừa dứt, Tây Lăng Vương ngã quỵ xuống đất, xong rồi.

Bạch Hưu Mệnh hỏi: "Bất tẫn cốt là gì?" Huyền cô nương ngẩng mắt nhìn hắn, co rúm lại, giọng ngày càng nhỏ, dường như như vậy có thể khiến Bạch Hưu Mệnh khi nghe câu trả lời sẽ không tức giận đến thế. "Là... là dị bảo được luyện chế từ hài cốt của nhân loại có thiên phú cực cao, trước khi chết oán hận càng nặng, chấp niệm càng sâu, tỷ lệ luyện chế thành công càng cao." Nàng nhắm mắt, nói một hơi, "Sau khi Bất tẫn cốt luyện chế hoàn thành có thể giúp người tu luyện." Bạch Hưu Mệnh im lặng một lúc lâu mới mở miệng: "Cho nên, người có thiên phú cực giai đó, là mẹ ta?" "...Phải." Phản ứng của Bạch Hưu Mệnh quá bình tĩnh, ngược lại khiến người ta da đầu tê dại.

Giây tiếp theo, bóng dáng hắn bỗng nhiên biến mất.

Tây Lăng Vương ý thức được không ổn, tay chân cùng lúc cố gắng bỏ chạy, nhưng cơ thể đột nhiên mất thăng bằng, trực tiếp ngã nhào về phía trước, cạp đầy miệng đất.

Lão quay đầu, nhìn vào chân mình, xương dưới cẳng chân dường như đột nhiên bị rút đi, cho đến lúc này cơn đau dữ dội do xương bị nghiền nát mới bao trùm toàn thân lão.

Lão trợn mắt, miệng phát ra tiếng ú ớ, những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy dọc theo mặt xuống.

Tần Hoành chắn trước mặt Bạch Hưu Mệnh, nếu không phải ông ta ra tay kịp thời, thứ bị vỡ nát e là không chỉ có xương cẳng chân. "Bạch Hưu Mệnh, bình tĩnh lại." Tần Hoành tinh thần căng thẳng, chỉ sợ Bạch Hưu Mệnh bây giờ mất khống chế, muốn liều mạng với

mình.

Ngay cả ông ta cũng không ngờ, mẹ của Bạch Hưu Mệnh lại chết vì lý do này.

Đổi lại là ông, ông cũng muốn tự tay giết chết Tây Lăng Vương.

Đây quả thực là một tên súc sinh! "Ta không giết lão, ngươi tránh ra trước." Tần Hoành đương nhiên không thể tránh, ông ta hiện tại không đoán được suy nghĩ của Bạch Hưu Mệnh, chỉ đành khổ tâm khuyên nhủ: "Lão không đáng để ngươi bẩn tay, đưa lão về Thượng Kinh, bất kể là cách chết nào, ngươi có thể tùy tiện chọn." 142.

Ông ta vừa khuyên Bạch Hưu Mệnh, vừa ra sức nháy mắt với Thẩm Chước. 143.

Thẩm Chước hiếm khi có chút ăn ý với ông, đối mặt với ánh mắt bình tĩnh như nước chết của Bạch Hưu Mệnh, đành liều mạng lôi Tây Lăng Vương đi.

Cho đến khi người bị đưa đi Tần Hoành mới hơi thả lỏng một chút, dò hỏi: "Hay là ngươi đi nghỉ một lát, ta đến hỏi cung?" "...Không cần." Giọng Bạch Hưu Mệnh bình tĩnh, hắn quay người, nhìn chằm chằm Huyền cô nương một hồi lâu, nhìn đến mức cơ thể nàng ta bất giác run rẩy, mới hỏi: "Con hồ yêu tên Thanh nương đó là chuyện gì?" Cách mười mấy năm, hắn vẫn nhớ rõ ràng chuyện năm đó, hắn thậm chí còn nhớ cả dung mạo của con hồ yêu đó. 144. "Con hồ yêu đó là quà chúng ta tặng cho Tây Lăng Vương, không ngờ lão lại mượn tay con hồ yêu đó để bức chết Vương phi." Ban đầu Huyền cô nương còn cảm thấy chiêu này của Tây Lăng Vương rất hay.

Lúc Vương phi của lão chết, quả nhiên tràn đầy oán khí, khiến quá trình luyện chế của mình vô cùng thuận lợi.

Nhưng nàng có nằm mơ cũng không ngờ, có một ngày, sẽ vì

chuyện này mà rơi vào tuyệt cảnh. "Ngươi lần này đến, chỉ vì Yêu tỳ sao?" Bạch Hưu Mệnh nhìn miêu yêu trước mắt hỏi. "Không chỉ vậy.

Tây Lăng Vương nói, Bất tẫn cốt luyện chế từ những năm trước đã không còn hiệu quả với lão nữa, lão..." Huyền cô nương nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh, cẩn thận nói, "Lão muốn luyện chế ngươi thành Bất tẫn cốt, để lão tu luyện." Câu trả lời này không gây ra bất kỳ biến động tình cảm nào cho Bạch Hưu Mệnh.

Lúc nhỏ, hắn cho rằng mẹ mình bị con hồ yêu đó hại chết, từ đó hắn căm ghét tất cả yêu ma, cũng oán hận sự dung túng của Tây Lăng Vương.

Sau này hắn dần lớn lên, bắt đầu nghi ngờ Tây Lăng Vương.

Cách mười mấy năm, hắn cuối cùng cũng biết được chân tướng cái chết của mẹ mình.

Không khác mấy so với nhận thức của hắn, chẳng qua là yêu ma đáng chết nhiều thêm một con mà thôi.

Nghe Huyền cô nương nói xong, Bạch Hưu Mệnh nhìn về phía thuộc hạ đang ghi chép lia lịa ở góc phòng, hỏi: "Ghi lại chưa?" "Đã ghi lại rồi." Người đó tiến lên đưa bản cung từ đã viết xong cho Bạch Hưu Mệnh xem.

Nhận lấy lướt qua một cái, đưa bản cung từ trở lại: "Để nó điểm chỉ." Người này cầm bản cung từ tiến lên, vị lúc nãy lột da liền túm lấy một móng vuốt trước của Huyền cô nương, dùng dao găm rạch một vết trên đó, đợi đến khi móng vuốt đều dính máu, mới in một dấu móng vuốt lên giấy.

Tần Hoành nhìn mà mí mắt giật giật, quy trình này nghiêm ngặt đến mức có chút kỳ quặc, ông không khỏi nghi ngờ, những bản cung từ trước đây mà tên nhóc này nộp lên có phải đều như vậy không?

"Những gì ta biết ta đã nói hết rồi." Huyền cô nương đầy mong đợi nhìn Bạch Hưu Mệnh, hy vọng hắn có thể vì mình ngoan ngoãn như vậy mà tha cho mình một mạng.

Bạch Hưu Mệnh không thèm nhìn nàng một cái, mà ra lệnh cho thuộc hạ lột da lúc nãy: "Ngươi lo liệu hậu sự." "Vâng." Vở kịch ở vương phủ Tây Lăng đã hoàn toàn hạ màn, nhưng đối với hắn, chuyện quan trọng nhất vẫn chưa hoàn thành.

Bạch Hưu Mệnh đi xuyên qua đám người đang quỳ trên đất, đi về phía hậu viện.

Tần Hoành vội vàng đi theo, chỉ sợ tên nhóc này giữa đường rẽ ngang đi giết Tây Lăng Vương.

Hai người đi được một lúc, ông không nhịn được hỏi: "Lo liệu hậu sự thế nào?" "Lột da, rút gân, moi xương." Bạch Hưu Mệnh nghiêng đầu nhìn Tần Hoành một cái, bình luận: "Tay nghề của hắn rất tốt." Tần Hoành nghĩ một lúc, vẫn nói: "Ngươi đối với yêu tộc chấp niệm quá sâu, điều này không có lợi cho ngươi." "Thuộc hạ không cho là vậy, mỗi một con yêu rơi vào tay ta, đều có lý do đáng chết." Tần Hoành bị chặn họng, thầm nghĩ đợi khi về để Minh Vương tự mình khuyên vậy, lại không phải con trai của ông.

Sáng sớm hôm sau, khi A Triền tỉnh dậy thì Tuệ nương vẫn chưa về.

Nàng mở cửa sân, hôm nay người đi đường trên phố dường như ít hơn rất nhiều, có lẽ là do chuyện xảy ra ở Thân gia hôm qua, dư âm vẫn còn.

A Triền có chút đói, liền không định ở nhà đợi Trần Tuệ nữa, nàng khóa cửa lại, chuẩn bị ra ngoài ăn một bát mì.

Quán mì ở ngay đầu phố, quầy hàng ngày thường náo nhiệt, hôm

nay ngoài nàng ra, chỉ có hai thực khách ở bàn bên cạnh.

Hai người đó vừa ăn mì lớn tiếng, vừa nhỏ giọng nói chuyện.

A Triền đợi mì gà sợi của mình được mang lên, nghe thấy một người ở bàn bên cạnh hạ giọng nói: "Ngươi nghe nói chưa, tối qua vương phủ Tây Lăng cũng xảy ra chuyện rồi." A Triền một tay chống cằm, quay đầu nhìn người đang nói chuyện một cái, lại quay đầu lại, chờ hắn nói tiếp. "Chuyện gì?" "Ta nghe nói Tây Lăng Vương phạm tội, tối qua bị người ta lục soát nhà rồi." Bạn đồng hành của người đó tỏ vẻ không tin: "Làm sao có thể, Vương gia là người thế nào, đó chính là trời của Tây Lăng chúng ta." "Chậc, sao ngươi không tin, đám người mặc quan phục đó bây giờ vẫn đang vây bên ngoài vương phủ Tây Lăng kia kìa." Người mặc quan phục, là chỉ vệ sĩ Minh Kính Ti sao?

Độc trên người vừa giải, Bạch Hưu Mệnh đã ra tay với Tây Lăng Vương rồi?

Nếu là hắn, thì cũng không phải là không thể.

A Triền không khỏi thầm cảm khái sức hành động của người đàn ông này quá mạnh, vừa chớp mắt đã thấy Tuệ nương vội vã đi tới.

A Triền vẫy tay với nàng, đợi người đến gần mới hỏi: "Tuệ nương, sao không ở nhà đợi ta?" Trần Tuệ khẽ thở ra một hơi, mở miệng nói: "Vừa rồi vệ sĩ Minh Kính Ti đã đưa Khinh Vụ cô nương và Hồi Tuyết đi rồi." A Triền đã không ăn được bát mì này, sau khi nói với ông chủ quán một tiếng, nàng đặt đồng bạc xuống rồi đứng dậy rời đi cùng Trần Tuệ.

Trên đường về nhà, Trần Tuệ khẽ nói: "Người của Minh Kính Ti chỉ bắt hai người họ, trước khi những người đó vào cửa, Khinh Vụ cô nương đã đưa thứ này cho ta." Nàng lấy ra một chiếc túi thơm, đưa cho A Triền.

A Triền nhận lấy túi thơm nhưng không mở ra, mãi cho đến khi về nhà, Trần Tuệ vào phòng thay quần áo, A Triền mới trở về phòng mình.

Nàng cởi dây buộc trên túi thơm, từ bên trong đổ ra một viên châu tử đen sì.

Nếu không nói ra, có lẽ không ai tin đây lại là nội đan của một đại yêu Tứ cảnh.

A Triền cầm viên nội đan lên, nàng không có tu vi nên không cảm nhận được gì.

Nhưng nàng biết, trong viên nội đan này chứa đựng yêu lực của lục thúc nàng, cùng với sinh mệnh lực chưa tiêu hao hết, có thể còn ghi lại một phần ký ức.

Chương 113

A Triền nhìn chằm chằm viên nội đan ngẩn người một lúc, cho đến khi Trần Tuệ đẩy cửa bước vào. "Đây là... nội đan?" Trần Tuệ không chắc chắn hỏi. "Đúng, là nội đan của cha Hồi Tuyết." A Triền không hề giấu giếm nàng, "Có viên nội đan này, con bé có thể hoàn toàn biến thành yêu tộc." Trần Tuệ có chút bất ngờ, nàng không có suy nghĩ gì về việc Thân Hồi Tuyết từ bán yêu biến thành yêu tộc, chỉ có chút lo lắng: "Dù sao Hồi Tuyết cũng đã sống ở Đại Việt nhiều năm như vậy, biến thành yêu, liệu có thể thích ứng được không?" "Ta cũng không biết, ta chưa hỏi con bé, đợi gặp rồi hỏi sau vậy." A Triền chỉ lợi dụng viên nội đan này để hủy diệt Thân gia mà thôi, còn việc Hồi Tuyết có muốn biến thành yêu tộc hay không, nàng không hề ép buộc.

Nàng không muốn tùy tiện can thiệp vào lựa chọn của người khác, thay đổi cuộc đời của họ, dù đó là em họ của nàng, trừ phi chính họ yêu cầu. "Với tội danh của Thân gia, e rằng người trong gia tộc sẽ bị liên lụy, bây giờ quan trọng nhất là làm sao đưa Hồi Tuyết ra khỏi lao tù?" "Chỉ có thể tìm người giúp đỡ thôi." Còn tìm ai giúp, trong lòng họ đều đã rõ.

A Triền vừa nói vừa nhét nội đan vào lại túi thơm, Trần Tuệ mắt tinh nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay nàng, không khỏi sững sờ.

Nàng lờ mờ nhớ ra, trên tay vị Bạch đại nhân kia cũng có một chiếc nhẫn y hệt, là nàng nhớ nhầm sao? "A Triền." Trần Tuệ bỗng gọi nàng. "Hửm?" A Triền ngẩng đầu nhìn nàng. "Vết thương trên người Bạch đại nhân hôm qua đã khỏi chưa?

Có xảy ra chuyện gì bất ngờ không?" Trần Tuệ uyển chuyển hỏi. "Khỏi rồi, còn chuyện bất ngờ thì..." A Triền cúi mắt nhìn tay trái của

mình, đây chính là bất ngờ lớn nhất rồi.

Tuy nhiên, nàng không nói cho Trần Tuệ biết, chỉ cười với nàng một cái: "Bất ngờ lớn nhất chính là, lần này hắn nợ ta một mạng, giao tình của chúng ta đã đến mức có thể yêu cầu hắn lấy thân báo đáp rồi." Trần Tuệ sững sờ, rồi cũng bật cười, không hỏi thêm nữa.

Nàng bỗng cảm thấy, mình đúng là lo chuyện bao đồng.

A Triền chỉ trông có vẻ yếu đuối mà thôi, nàng trước nay luôn biết mình muốn gì, nếu chìm đắm trong tình yêu, vị Bạch đại nhân kia chưa chắc đã tỉnh táo hơn nàng.

Lúc A Triền và Trần Tuệ đang nói về Thân Hồi Tuyết, nàng và Thân Khinh Vụ đã bị đưa đến địa lao của vương phủ Tây Lăng giam giữ.

Tây Lăng nằm dưới sự kiểm soát của Tây Lăng Vương mấy chục năm, ngay cả quan phủ nha môn cũng không đáng tin cậy.

Trước khi triều đình phái người xuống, Thẩm Chước đã cho giam tất cả người nhà họ Thân bị bắt, cùng với gia quyến và thuộc hạ của Tây Lăng Vương vào địa lao của vương phủ Tây Lăng.

Cũng không biết Tây Lăng Vương xây dựng địa lao này để giam ai, địa lao được xây vô cùng kiên cố, cũng coi như không uổng công, ít nhất hắn đã vào ở thành công.

Vì là nữ quyến, mẹ con Thân Khinh Vụ bị nhốt ở vị trí phía ngoài, hơn nữa họ không bị giam chung với các nữ quyến khác của Thân gia, mà ở trong một phòng giam nhỏ hơn bên cạnh.

Dù đã vào tù, trên mặt Thân Khinh Vụ cũng không hề có vẻ lo lắng, nàng thấy trong phòng giam còn có hai đệm cỏ, bèn kéo đệm cỏ đến sát tường, dắt con gái qua đó ngồi xuống.

Nghe thấy tiếng động từ phòng bên cạnh, chị dâu của Thân Khinh

Vụ là Triệu thị ngẩng đầu nhìn qua: "Thân Khinh Vụ, sao bây giờ ngươi mới vào?" Thân Khinh Vụ chỉ liếc bà ta một cái, không thèm để ý.

Triệu thị còn muốn nói thêm, nhưng bị Thân Ánh Chúc quát ngăn lại: "Mẹ, đừng nói chuyện với họ." Nàng ta nhìn mẹ con Thân Khinh Vụ với ánh mắt đầy hận ý: "Là ngươi làm, phải không?" "Cái gì là ta?" "Cha ta nói, ngươi đã đi gặp giao mẫu, chỉ có ngươi từng tiếp xúc với nó, nó phát điên là do ngươi làm phải không?" Thân Khinh Vụ bật cười, tiếng cười đầy vui vẻ vang lên trong phòng giam không lớn. "Xem ra đại ca đã biết rồi, như vậy cũng tốt, đỡ cho ta phải tìm cơ hội nói cho huynh ấy biết sự thật." "Tại sao lại làm vậy?" Thân Ánh Chúc tức giận tột độ, hai tay nàng ta nắm chặt song sắt giữa hai phòng giam, chiếc cùm nặng nề trên tay phát ra tiếng lanh canh.

Nếu có thể, nàng ta hận không thể chui qua đó ngay bây giờ, xé xác hai mẹ con tiện nhân này!

Nếu không phải vì họ, mình cũng sẽ không trở thành tù nhân!

Thân Khinh Vụ dường như cảm thấy câu hỏi này có chút nực cười: "Tại sao ư?

Thân gia hại chết người ta yêu, ép ta nuốt thuốc độc, điên điên khùng khùng mười mấy năm, ta muốn cả tộc Thân gia phải đền mạng, có gì không đúng sao?" "Đó là do ông nội và cha làm, chúng ta không hề hại ngươi!" Thực ra bây giờ nói những điều này cũng không còn ý nghĩa gì nữa, nhưng nếu không nói gì đó, Thân Ánh Chúc sẽ bị bức đến phát điên. "Ngươi đã sỉ nhục con gái ta." Thân Khinh Vụ lại nhìn về phía Triệu thị, "Còn có ngươi, đưa Hồi Tuyết của ta đến Thượng Kinh, đối với ta, đây chính là tội lớn tày trời, các ngươi đều đáng chết." "Ngươi mới đáng chết, ngươi cái con tiện phụ thông gian với yêu tộc, đáng lẽ lúc đầu ta nên để tướng công giết chết ngươi!" Triệu

thị hét lên chói tai.

Nếu không phải con gái vạch trần, bà ta còn không biết tai họa của nhà mình lại đến từ Thân Khinh Vụ. "Tiếc là, ngươi không có cơ hội đó.

Bây giờ là ta, sẽ nhìn các ngươi chết." "Ngươi nghĩ chúng ta chết rồi, ngươi sẽ có kết cục tốt đẹp sao, ngươi và con gái ngươi cũng phải chết, ai bảo các ngươi cũng mang họ Thân." Thân Ánh Chúc độc địa nói. "Thế sự vô thường, ai mà nói chắc được chứ." Thân Khinh Vụ chỉ nói một câu đó rồi không để ý đến họ nữa.

Thân Hồi Tuyết nắm lấy tay mẹ, bất ngờ thay, nàng không hề cảm thấy sợ hãi cho tương lai của mình, cho dù tương lai có là cái chết.

Từ đêm qua khi Minh Kính Ti bao vây vương phủ Tây Lăng, tin tức triều đình ra tay với Tây Lăng Vương đã lan truyền khắp vùng lân cận Tây Lăng.

Những người thạo tin, đặc biệt là trong quân đội Tây Lăng, rất nhiều tướng lĩnh đã nhận được tin tức từ trước.

Thậm chí có tướng lĩnh trong quân không nghe quân lệnh, ý đồ dẫn binh xông vào doanh trại.

Trong một đêm, Trương Cảnh Hoài đã trấn áp hai toán người, trước mặt đông đảo binh sĩ chém đầu kẻ cầm đầu.

Sau đó, hắn lại để Lâm Thành tìm cớ bắt hai phó tướng do Tây Lăng Vương cài vào, như vậy mới hoàn toàn ổn định được quân Tây Lăng.

Sau khi trời sáng, Trương Cảnh Hoài, người cả đêm không chợp mắt, ngồi trong lều chỉ huy, chờ tin tức từ thành Tây Lăng truyền đến. "Thế tử, có tin từ trong thành Tây Lăng truyền đến rồi." Hộ vệ thân cận của hắn vén rèm lều, bước vào. "Nói." "Tần Hoành, Tần đại nhân,

đêm qua đã đích thân đến Tây Lăng, bắt giữ Tây Lăng Vương, cùng với đại yêu Tứ cảnh câu kết với ông ta." Nghe đến tên Tần Hoành, Trương Cảnh Hoài thở phào nhẹ nhõm.

Vị này tuy danh tiếng bình thường, nhưng thực lực vô cùng đáng tin cậy. "Tây Lăng Vương sao rồi?" Người hộ vệ nuốt nước bọt, nói: "Nghe nói Bạch đại nhân đã phá đan điền của Tây Lăng Vương, còn phế cả chân của ông ta, e rằng bây giờ Tây Lăng Vương khó mà lật mình được nữa." Trương Cảnh Hoài gật đầu: "Đây đúng là một tin tốt, Tây Lăng Vương sụp đổ rồi, xem ra tin tức truyền về Thượng Kinh chắc chắn sẽ rất náo nhiệt." Ít nhất vị trí Binh bộ Thượng thư sẽ bị bỏ trống, còn có cả phe cánh của Tề Hải.

Những vị trí này cuối cùng rơi vào tay ai, sẽ phải xem bản lĩnh của mỗi người.

Hắn suy tư một lát, bỗng mở miệng hỏi: "Bên Thân gia, Minh Kính Ti xử lý thế nào rồi?" Hộ vệ biết rõ đại nhân nhà mình quan tâm không phải tin tức của Thân gia, mà là tình cảnh của Thân Hồi Tuyết.

Hắn hơi do dự một chút rồi nói: "Người Thân gia chết rất nhiều, những người còn lại đều bị bắt cả rồi, gia tộc dám câu kết với yêu tộc như vậy, e là phải tru di cửu tộc.

Sáng nay, Hồi Tuyết cô nương và mẹ nàng cũng đã bị giải đi." Vốn dĩ Thân gia có vương phủ Tây Lăng làm chỗ dựa, bây giờ chỗ dựa sụp đổ, loại hào cường địa phương như họ tự nhiên không còn đất xoay xở, cũng không ai dám mang tội khi quân mà thả người đi. "Thế tử." Người hộ vệ nhìn Trương Cảnh Hoài, cẩn thận hỏi, "Bên Hồi Tuyết cô nương, nên xử lý thế nào ạ?" Trương Cảnh Hoài đứng dậy, đi đến cửa lều, bỗng dừng bước.

Hắn hiện là thống soái quân Tây Lăng, trong lúc lòng quân bất ổn, dù thế nào cũng không thể rời khỏi doanh trại.

Đứng ở cửa lều một lát, hắn mới quay lại bàn, cầm bút viết một bức thư ngắn, sau đó niêm phong đưa cho hộ vệ: "Đưa bức thư này đến tận tay Bạch Hưu Mệnh." Người hộ vệ trịnh trọng nhận lấy thư: "Thế tử yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ đưa tới." Trương Cảnh Hoài và Bạch Hưu Mệnh giao tình không sâu, nhưng không có giao tình thì vẫn có lợi ích.

Xin một bán yêu từ tay Bạch Hưu Mệnh không phải là chuyện khó.

Trương Cảnh Hoài đã nghĩ đến mọi khả năng, chỉ có điều duy nhất không ngờ tới là, hộ vệ của mình không gặp được Bạch Hưu Mệnh, lại mang bức thư đó trở về.

A Triền cũng không tìm được tung tích của Bạch Hưu Mệnh, bất đắc dĩ, nàng đành phải đến tìm Thẩm Chước trước.

Đợi rất lâu bên ngoài nha môn của Minh Kính Ti, cuối cùng nàng mới thấy được bóng dáng của Thẩm Chước.

Thẩm Chước thấy A Triền, trên mặt lộ ra vài phần ngạc nhiên: "Quý cô nương, sao cô lại đến đây, có việc gì tìm ta sao?" A Triền hành lễ với đối phương rồi mới nói: "Ta muốn gặp Bạch Hưu Mệnh, không biết Thẩm đại nhân có tiện đưa ta đi gặp hắn không?" "Chuyện này..." Thẩm Chước không khỏi có chút do dự.

Tình trạng hiện tại của Bạch Hưu Mệnh, ngay cả cấp trên của họ cũng không dám quản, hắn thực ra cũng không muốn dính vào, dù sao Tần Hoành còn có thể đấu qua đấu lại với Bạch Hưu Mệnh, chứ hắn mà đến thì chỉ có ăn đòn.

Đưa nàng qua đó thì không vấn đề gì, nhưng chỉ sợ làm Bạch Hưu Mệnh không vui, làm nàng bị thương thì không hay. "Quý cô nương, Bạch Hưu Mệnh bây giờ tâm trạng không được tốt lắm, nếu cô không có việc gì đặc biệt quan trọng, hay là đợi vài ngày nữa hẵng đến gặp

hắn?" "Tâm trạng không tốt?" A Triền suy nghĩ một chút rồi mới hỏi, "Là... vì mẹ của hắn?" Thẩm Chước sững sờ, chuyện như vậy mà nàng cũng biết, giao tình của nàng và Bạch Hưu Mệnh đã đến mức này rồi sao?

Hắn không khỏi quan sát A Triền kỹ hơn, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên tay nàng, đồng tử co rút dữ dội.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ có phải mình hoa mắt không, nhắm mắt rồi lại mở mắt, lặp lại hai lần, cuối cùng mới tin vào những gì mình thấy.

Nhìn thấy chiếc nhẫn đó, Thẩm Chước lập tức đổi giọng: "Bạch Hưu Mệnh hiện đang ở vương phủ Tây Lăng, hay là thế này, ta trực tiếp đưa Quý cô nương qua đó, có lẽ cô có thể khuyên nhủ hắn." "Vậy thì phiền Thẩm đại nhân rồi." Thẩm Chước đưa A Triền vào vương phủ Tây Lăng, chỉ sau một đêm, vương phủ Tây Lăng từng một thời cửa nhà nườm nượp, lừng lẫy vô cùng giờ chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Trong ngoài vương phủ đều do vệ binh Minh Kính Ti canh gác.

A Triền còn nhận ra vài gương mặt quen thuộc trong số những người lính canh này, dường như đều đã gặp ở nha môn Minh Kính Ti tại Thượng Kinh.

Hai người một trước một sau đi qua tiền viện, hướng về phía sau.

Thẩm Chước vừa đi vừa nói: "Chuyện này vốn ta không nên nói, nhưng Quý cô nương đã biết một ít rồi, ta liền nói trước với cô vài câu." "Thẩm đại nhân yên tâm, miệng ta rất kín, sẽ không có người thứ ba biết đâu." A Triền đảm bảo.

Thẩm Chước cười cười, thầm nghĩ Quý cô nương lúc không tính kế người khác, thật đúng là đáng yêu. "Đêm qua Bạch Hưu Mệnh biết

được nguyên nhân cái chết của mẹ hắn, nếu không có người cản lại, hắn suýt nữa đã giết Tây Lăng Vương." A Triền lập tức nghe ra một tầng ý nghĩa khác trong lời nói: "Mẹ hắn bị Tây Lăng Vương hại chết?" Thẩm Chước gật đầu: "Không chỉ vậy, đại yêu câu kết với Tây Lăng Vương còn dùng tà thuật, luyện hóa hài cốt của mẹ hắn để tu luyện." Bất tẫn cốt.

Điều đầu tiên A Triền nghĩ đến chính là thứ này.

Luyện hóa hài cốt của kẻ thù để tu luyện, khiến kẻ địch vạn kiếp không thể siêu sinh.

Trên đời này, không chỉ có nhân tộc muốn đoạt lấy sức mạnh từ yêu tộc, Vu tộc cũng từng làm những thử nghiệm tương tự, chỉ là họ chọn luyện hóa hài cốt.

Hài cốt của yêu tộc không dễ luyện hóa, hơn nữa vì hệ thống sức mạnh của hai tộc hoàn toàn khác nhau, sức mạnh nhận được thực sự có hạn, cái giá phải trả và thu hoạch không tương xứng, nên thứ này cuối cùng tồn tại như một nghi thức tế tự của Vu tộc.

Cuốn sách trên tay A Triền đã đề cập đến.

Lúc đó khi đọc sách, nàng chỉ lướt qua, không nghĩ sâu, bây giờ nghĩ lại, nếu sử dụng giữa các nhân tộc với nhau, không chừng thật sự khả thi.

Nghe có vẻ rất giống, nếu thật sự là Bất tẫn cốt, vậy truyền thừa của bộ tộc mẹ nàng, làm sao lại rơi vào tay yêu tộc? "Quý cô nương?" Thẩm Chước thấy A Triền bỗng không có phản ứng, không nhịn được lên tiếng gọi nàng.

A Triền thu lại suy nghĩ, hỏi thẳng vào trọng điểm: "Hài cốt của mẹ hắn ở đâu?" Thẩm Chước bất đắc dĩ hất cằm, ra hiệu cho A Triền nhìn về phía tòa lầu các nổi bật trong vương phủ. "Lời khai hỏi được

tối qua, được chôn ở ngay dưới đó, Bạch Hưu Mệnh đã ở trong đó cả đêm rồi, hắn không cho ai vào." Đưa A Triền đến trước Trích Tinh Lâu, Thẩm Chước liền rời đi.

Theo lời hắn nói, Bạch Hưu Mệnh bây giờ tâm trạng không tốt, nghe người khác thở có khi cũng thấy là đang khiêu khích hắn, hắn còn muốn sống thêm vài ngày.

Nghe Thẩm Chước nói, tầng một của Trích Tinh Lâu đi xuống chính là địa cung, Bạch Hưu Mệnh đang ở trong đó.

A Triền đứng trước cánh cửa đóng chặt, trong lòng cũng bắt đầu do dự.

Bạch Hưu Mệnh vừa biết được sự thật về cái chết của mẹ, lúc này đến làm phiền hắn, có lẽ không hay lắm, hay là để hôm khác?

Chuyện của Hồi Tuyết, cứ từ từ rồi nói sau.

Nhưng đã đến đây rồi, có nên an ủi hắn vài câu không?

Có hơi đường đột không?

Nàng cứ lặp đi lặp lại suy nghĩ như vậy khoảng một khắc, cửa bỗng tự mở ra. "Sao nàng lại đến đây?" Bạch Hưu Mệnh đứng trong cửa, trên người hắn vẫn mặc bộ y phục hôm qua lúc rời khỏi nhà nàng, chỉ là trên tay áo dính đầy bùn, hai tay cũng toàn là đất.

A Triền nhìn hắn, trên người hắn phảng phất một luồng lệ khí nặng nề không thể trút bỏ, hiện rõ cả trên mày mắt, chẳng trách Thẩm Chước chạy nhanh như vậy.

Nàng ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, nhẹ giọng nói: "Nghe nói chàng bận cả đêm, ta đến mời chàng dùng bữa." "Ăn cơm?" "Đúng vậy, ta vẫn chưa dùng bữa sáng, Bạch đại nhân có nể mặt không?" Bạch Hưu Mệnh nhìn chằm chằm A Triền một lúc lâu, mới gật đầu: "Được." Lúc A Triền và Bạch Hưu Mệnh đi ra khỏi hậu viện

vương phủ, Thẩm Chước vẫn còn ở tiền viện, đang nói chuyện với thuộc hạ.

Quay đầu thấy Bạch Hưu Mệnh, da đầu hắn tê rần, cơ thể theo phản xạ căng cứng, ngay cả lông tơ trên người cũng dựng đứng lên.

Bộ dạng này của hắn, trông như sắp ra ngoài giết người vậy?

Chương 114

Quý cô nương không nhận ra có gì không ổn sao? "Hai người...

định ra ngoài à?" Thẩm Chước nhìn về phía A Triền, ánh mắt lại không ngừng liếc qua Bạch Hưu Mệnh đang đứng bên cạnh.

A Triền giọng điệu vui vẻ nói: "Đúng vậy, chúng ta đi ăn cơm, Thẩm đại nhân ăn chưa?" Trước đó chờ Thẩm Chước quả thực mất không ít thời gian, lúc này đã gần giờ Ngọ, A Triền chưa dùng bữa sáng, trước khi ra ngoài chỉ ăn hai miếng bánh điểm tâm lót dạ, bây giờ thật sự rất đói rồi.

Thẩm Chước vội vàng lắc đầu, nở một nụ cười giả tiêu chuẩn: "Ta không đi đâu, hai người đi thong thả." Trong lòng lại nghĩ, bản lĩnh của Quý cô nương thật lớn, vào lúc thế này mà còn có thể gọi Bạch Hưu Mệnh ra ngoài dùng bữa với mình.

Lần này sau khi rời Tây Lăng, có phải mình nên bắt đầu chuẩn bị quà mừng không nhỉ?

A Triền đâu biết suy nghĩ của người trước mặt đã lệch đi đến đâu, thấy Thẩm Chước từ chối, nàng cũng không ép: "Vậy được rồi, Thẩm đại nhân cứ tự nhiên." "Đi thong thả." Đợi hai người đi qua bên cạnh, Thẩm Chước còn chưa kịp thở phào, bỗng thấy Bạch Hưu Mệnh dừng bước. "Thẩm Chước." Gáy Thẩm Chước lạnh toát: "Còn có chuyện gì?" Bạch Hưu Mệnh im lặng một lát rồi nói: "Phái mấy người đáng tin cậy, đến địa cung tìm hài cốt của mẹ ta ra." Thẩm Chước chớp mắt, trong lòng có chút bất ngờ.

Cả một đêm, Bạch Hưu Mệnh vẫn chưa tìm đủ hài cốt của mẹ hắn sao?

Nhưng ngay sau đó hắn liền hiểu ra, không phải không tìm được,

mà là không dám tìm.

Đối với người khác đó là hài cốt, đối với hắn, đó là quá khứ như một cơn ác mộng.

Sắc mặt hắn nghiêm túc hơn nhiều, trịnh trọng nói: "Ngươi yên tâm, lát nữa ta sẽ đích thân đến giám sát, nhất định sẽ tìm lại hài cốt của bá mẫu không thiếu một mảnh." "Đa tạ." "Khách sáo làm gì." Thẩm Chước theo thói quen định đưa tay vỗ vai đối phương để an ủi, kết quả tay đưa ra được một nửa, lại rụt về.

Hai người rời khỏi vương phủ Tây Lăng, trên đường đi Bạch Hưu Mệnh chỉ đi theo nàng, cũng không hỏi điểm đến là đâu.

A Triền thực ra cũng không có ý định gì, nàng chẳng qua chỉ là nhất thời nảy ý muốn đưa Bạch Hưu Mệnh ra khỏi nơi đó mà thôi.

Có thể đối mặt với nỗi đau là dũng cảm, nhưng trốn tránh cũng không hề đáng xấu hổ.

Nàng quay người lại nhìn Bạch Hưu Mệnh một cái, thấy quần áo trên người hắn vẫn còn bẩn, suy nghĩ một chút, nàng đưa hắn đến một tiệm may sẵn có vẻ làm ăn không tệ.

Chưởng quỹ vừa thấy hai người bước vào, lập tức nhiệt tình chào đón, đi vòng qua Bạch Hưu Mệnh, đến thẳng chỗ A Triền. "Cô nương có phải đến xem váy không?

Chỗ chúng tôi vừa có nhiều kiểu mới về, còn có cả những kiểu mà các quý nhân ở Thượng Kinh ưa thích nữa đó." A Triền nghe vậy cười nói: "Vậy phiền chưởng quỹ chọn giúp ta vài bộ y phục nam mà các quý nhân Thượng Kinh ưa thích đi." Chưởng quỹ nghe vậy sững sờ, nhìn mái tóc dài chưa búi lên của A Triền, lại liếc qua Bạch Hưu Mệnh.

Thầm nghĩ hai người này rõ ràng không phải vợ chồng, nhìn tướng

mạo cũng không giống huynh muội, sao nam tử này có thể quang minh chính đại tiêu tiền của nữ tử như vậy?

Chậc chậc, uổng cho hắn có một gương mặt đẹp như vậy, thật khiến người ta khinh thường.

Chưởng quỹ chỉ trong thoáng chốc đã tưởng tượng ra một vở kịch đặc sắc, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười: "Cô nương chờ một chút." Ông ta quay người vào phía sau, rất nhanh cùng với tiểu nhị trong tiệm mang ra sáu bảy bộ y phục, màu sắc từ nhạt đến đậm, vải vóc thượng hạng, trên đó còn có những đường thêu tinh xảo, có thể thấy chưởng quỹ này không hề lừa người.

Tuy chưa chắc là kiểu dáng đến từ Thượng Kinh, nhưng quả thực xứng với bậc quý nhân. "Chàng thích bộ nào?" A Triền hỏi Bạch Hưu Mệnh. "Nàng chọn đi." Thế là A Triền chọn một bộ trường bào cổ chéo tay hẹp cùng màu với bộ hắn đang mặc, bộ bào này tuy là màu đen, nhưng cổ áo và cổ tay lại dùng chỉ thêu màu đỏ sẫm thêu hoa văn mây bay, phối với đai lưng cùng màu, mặc vào chắc hẳn sẽ rất đẹp.

Bạch Hưu Mệnh thấy nàng đã chọn xong, liền theo tiểu nhị đi thử đồ.

Rất nhanh hắn đã thay một bộ đồ mới sạch sẽ bước ra, A Triền đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, rất hài lòng với mắt nhìn của mình.

Quần áo đẹp, giá cả cũng không rẻ, một bộ y phục có giá hai mươi lạng bạc, may mà trước khi ra ngoài A Triền mang đủ tiền.

Nàng vừa trả tiền vừa nghĩ, Bạch Hưu Mệnh quả thực không dễ nuôi.

Trả tiền xong, nàng trò chuyện với chưởng quỹ, từ miệng ông ta biết được tửu lâu nổi tiếng nhất thành Tây Lăng ở đâu, đợi ra khỏi

tiệm may, liền dẫn Bạch Hưu Mệnh thẳng tiến đến tửu lâu.

Giờ Ngọ chính là lúc tửu lâu náo nhiệt nhất, nhưng hai ngày nay trong thành liên tiếp xảy ra chuyện lớn, tin tức vương phủ Tây Lăng gặp chuyện cũng dần dần truyền vào trong dân chúng, các gia đình lớn trong thành đều đóng chặt cửa không dám tùy tiện ra ngoài, khiến cho việc kinh doanh của tửu lâu hôm nay thực sự bình thường.

Tửu lâu ngày thường đông nghẹt, hôm nay lại còn rất nhiều chỗ trống, điều này lại tiện cho A Triền, sau khi họ vào đã được tiểu nhị dẫn đến vị trí gần cửa sổ.

Tiểu nhị đứng bên cạnh chờ họ gọi món.

Đã muốn để Bạch Hưu Mệnh vui vẻ, A Triền tự nhiên để hắn gọi món hắn thích.

Lúc hắn gọi món, A Triền qua khung cửa sổ mở rộng, nghe thấy bên ngoài có người rao bán đồ uống, nàng nghe tiếng liền thò đầu ra ngoài nhìn.

Quầy đồ uống đối diện ngay ngã đường, từ phía đối diện có một cô bé khoảng ba bốn tuổi chạy tới, đầu buộc hai chỏm tóc, tay chân ngắn cũn, nhỏ xíu một cục, dường như đang chạy đến quầy hàng.

Nhưng bước chân cô bé không vững lắm, chạy được hai bước có vẻ hơi vội, tự mình vấp ngã.

Ngã xong cô bé cũng không khóc, ngồi trên đất ngẩn người một lúc, cho đến khi một nam một nữ vội vã chạy đến, mới oa oa khóc lớn. "Mẹ ơi." Cô bé vừa khóc vừa giơ tay về phía người phụ nữ chạy tới, vô cùng ấm ức.

Người phụ nữ vội vàng tiến lên ôm cô bé vào lòng, nhỏ nhẹ dỗ dành, người đàn ông bên cạnh lo lắng đi vòng quanh hai mẹ con.

Đợi con gái cuối cùng không khóc nữa, mới coi như bình tĩnh lại.

Cả nhà ba người ghé vào nhau nói gì đó, cô bé cuối cùng cũng vui vẻ, chỉ vào quầy đồ uống nói muốn uống cái đó.

Cuối cùng, cả nhà ba người đến trước quầy hàng, cô bé đòi uống nước vải ngâm.

Sức ăn của cô bé không lớn, uống được mấy ngụm liền đưa cho mẹ, bát đồ uống đó ba người chia nhau uống, cuối cùng lại cùng nhau rời đi.

A Triền nhìn họ rất lâu, cho đến khi bóng lưng ba người biến mất ở góc phố, vẫn chưa thu lại ánh mắt.

Mãi đến khi tiểu nhị rời đi, Bạch Hưu Mệnh thấy nàng cứ nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn ngơ, mới mở miệng hỏi: "Nhìn gì vậy?" "Nhìn quầy bán đồ uống kia." A Triền quay đầu lại, thành thật trả lời. "Nàng muốn uống?" A Triền lắc đầu, nàng không phải muốn uống, chỉ là có chút ngưỡng mộ.

Cô bé kia thật dễ dỗ, mẹ cô bé cũng rất dịu dàng.

Trải nghiệm bình thường như vậy, lại là điều nàng chưa từng được nếm trải.

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua, rất nhanh, nàng đã thoát khỏi bầu không khí u uất.

Hôm nay có lẽ nàng bị Bạch Hưu Mệnh ảnh hưởng, mới dễ dàng buồn bã như vậy.

A Triền cố gắng chuyển sự chú ý của mình đi, nhìn người đàn ông đang im lặng uống trà trước mặt, không có chuyện gì cũng tìm chuyện để hỏi hắn: "Chàng vừa gọi món gì vậy?" Bạch Hưu Mệnh ngước mắt nhìn nàng một cái, nói: "Những món nàng thích." "Hửm?" A Triền không hiểu.

Rất nhanh, tiểu nhị đã mang từng đĩa thức ăn lên.

Như Bạch Hưu Mệnh nói, đều là món A Triền thích.

Mỗi đĩa, đều có thịt gà.

A Triền gắp một miếng thịt gà mềm mượt đưa vào miệng, vị tươi ngọt tràn ngập khoang miệng, bỗng nhiên không còn ngưỡng mộ người khác nữa, cuộc sống hiện tại, dường như cũng không tệ.

Dùng bữa xong, giờ Ngọ còn chưa qua, nhưng A Triền lại không muốn để người ta quay về.

Lại nghỉ ngơi một lát trong tửu lâu, nàng liền dắt Bạch Hưu Mệnh đi dạo phố.

Bạch Hưu Mệnh không từ chối, đầu tiên là theo nàng vào tiệm trang sức, A Triền dạo một vòng bên trong, kiểu dáng trang sức rất đẹp, tiếc là nàng không mang đủ tiền, đành phải xem cho vui.

Ra khỏi tiệm trang sức, hai người lại vào tiệm bán đồ sứ, kiểu dáng ở đây đều là độc nhất của Tây Lăng, còn có cả bộ bát đĩa hình cánh hoa, rất đặc biệt.

A Triền nghĩ, đợi chuyện của Thân gia kết thúc, nàng nên về Thượng Kinh rồi.

Phải mua chút quà tặng cho những người quen biết, quá quý giá thì không hay, đơn giản quá cũng không tặng được, chi bằng chọn những thứ đặc biệt.

Thế là, nàng ở lại tiệm đồ sứ thêm một lúc, còn kéo cả Bạch Hưu Mệnh qua, nhất quyết bắt hắn giúp chọn kiểu dáng.

Chọn xong kiểu dáng còn phải chọn màu sắc, Bạch Hưu Mệnh không tài nào hiểu nổi sự rối rắm của nàng, thấy nàng so tới so lui nửa ngày, cuối cùng lại mua cả hai bộ đồ sứ.

Vậy khoảng thời gian do dự trước đó, rốt cuộc là để làm gì?

Hắn không tài nào hiểu nổi.

Họ cứ như vậy dạo hết tiệm này đến tiệm khác, dạo đến mức chân A Triền mỏi nhừ, quay người lại nhìn, tay Bạch Hưu Mệnh xách đầy túi lớn túi nhỏ, toàn là đồ nàng mua.

Lúc này, luồng lệ khí trên người Bạch Hưu Mệnh đã tan đi ít nhiều, biến thành sự bất đắc dĩ sâu sắc.

Đây là lần đầu tiên hắn đi dạo phố cùng nữ tử, tuy thể lực đủ tốt, nhưng thật sự tâm mệt. "Còn muốn đi đâu nữa không?" Thấy nàng quay người lại, hắn liền lên tiếng hỏi.

A Triền dừng bước nhìn trời, bây giờ có lẽ đã qua giờ Mùi, nắng không còn quá gắt, nàng đứng bên đường một lúc, bỗng nảy ra một ý nghĩ mới, quay người nói với Bạch Hưu Mệnh: "Hay là chúng ta đi ngắm hoàng hôn đi?" Tuy không biết có gì đáng xem, nhưng hắn vẫn đồng ý: "Được." Họ về lại sân viện A Triền ở một chuyến, mang những thứ hôm nay mua được về.

Ngồi trong phòng mình, A Triền bỗng muốn cùng chiếc giường của mình sống đến thiên trường địa cửu, không muốn đi ngắm hoàng hôn nữa.

Nhưng Bạch Hưu Mệnh đã đồng ý rồi, không thể nuốt lời được.

Nàng liền kéo tay áo hắn, đưa một ngón tay ra ra hiệu với hắn: "Ta chỉ nghỉ một lát thôi, chàng đừng đi nhé.

Nếu ta ngủ say quá, nhớ gọi ta dậy." Bạch Hưu Mệnh đã bị nàng làm cho hết cả tính khí: "Được." Có lẽ trong lòng còn canh cánh chuyện, A Triền ngủ không quá say, lúc tỉnh lại bên ngoài trời vẫn còn sáng.

Bạch Hưu Mệnh đang ngồi bên bàn sách, tay cầm một cuốn du ký, là sách nàng mang từ Thượng Kinh đến. "Mặt trời lặn chưa?" Giọng

A Triền rất mềm, còn có chút ngái ngủ. "Chưa." Bạch Hưu Mệnh đặt sách sang một bên, hỏi nàng, "Còn muốn đi ngắm hoàng hôn nữa không?" "Muốn." A Triền ngáp một cái, lề mề ngồi dậy khỏi giường, "Nhưng ta không muốn đi bộ." "Ta đưa nàng đi." Chính là chờ câu này của hắn.

Bạch Hưu Mệnh đưa A Triền đến cửa tây của thành Tây Lăng, quân Tây Lăng đóng quân ở gần đây, đi xa hơn nữa, không còn là lãnh thổ của Đại Việt. 145.

Có lẽ nơi đây quanh năm tràn ngập chiến tranh và chém giết, cảnh sắc cũng mang vài phần tiêu điều.

Ngoài những binh sĩ thỉnh thoảng vào thành, gần như không có ai ra vào cổng thành.

Bạch Hưu Mệnh đưa A Triền đến dưới thành, lập tức bị binh sĩ gác thành với đôi mắt sáng quắc ngăn lại, binh sĩ gác thành ở đây đều xuất thân từ quân Tây Lăng, lòng cảnh giác cực cao. "Thưa ngài, nếu không có văn thư do quan phủ cấp, nơi này cấm thông hành." Bạch Hưu Mệnh sờ soạng trên người một lúc, dưới ánh mắt cảnh giác của người lính gác thành, lấy ra lệnh bài hôm đó giành được từ tay Thẩm Chước.

Đối chiếu lệnh bài, sắc mặt binh sĩ gác thành lập tức thả lỏng, chắp tay hành lễ, cung kính nói: "Hạ quan ra mắt đại nhân, đại nhân có phải muốn ra khỏi thành không ạ?" "Chúng ta lên tường thành một lát, nếu không có việc gì quan trọng, đừng để ai đến làm phiền." "Vâng." Sau khi người lính gác thành truyền lệnh xuống, liền đích thân dẫn đường, đưa họ lên tường thành.

Mặt trời ở Tây Lăng hôm nay đặc biệt bướng bỉnh, mãi không chịu lặn xuống.

A Triền đứng trước lỗ châu mai, nhìn cảnh sắc ngoài thành, nàng

đi sang bên cạnh một đoạn, không hề chú ý đến phía sau.

Bỗng nhiên, có tiếng bước chân truyền đến.

Một vệ binh Minh Kính Ti được lính gác thành dẫn lên tường thành, nhìn thấy Bạch Hưu Mệnh thì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Bạch đại nhân." Vệ binh Minh Kính Ti tiến lên, cung kính hành lễ.

Bạch Hưu Mệnh nhận ra đây là Thiên hộ dưới trướng Thẩm Chước, khẽ đáp một tiếng: "Có việc?" "Thẩm đại nhân lệnh cho hạ quan báo với đại nhân, hài cốt của lệnh đường đã được tìm đủ rồi." Sau một hồi im lặng kéo dài, Bạch Hưu Mệnh mới mở miệng: "...Biết rồi, thay ta đa tạ Thẩm Chước." "Vậy hạ quan xin cáo từ." Rất nhanh, người đến đã đi, trên đoạn tường thành này, chỉ còn lại A Triền và Bạch Hưu Mệnh.

Gió có hơi lớn, A Triền vén lại mái tóc, lúc quay người lại, thấy Bạch Hưu Mệnh đang ngồi dựa vào tường, đầu hơi ngẩng lên, dường như đang nhìn ráng chiều bị hoàng hôn nhuộm đỏ nơi chân trời, lại dường như chẳng có gì lọt vào mắt.

Nàng rón rén bước chân, đi về phía hắn.

Chương 115

Trên mặt Bạch Hưu Mệnh không hề lộ ra vẻ bi thương, nhưng A Triền lại cảm thấy, bây giờ hắn rất đau lòng.

A Triền đứng bên cạnh lặng lẽ ngắm nhìn hắn một lúc lâu, mới từ từ lại gần, ngồi xổm xuống bên cạnh hắn.

Nàng từng dỗ dành Bạch Hưu Mệnh rất nhiều lần, nhưng đó chỉ là hời hợt bên ngoài, không có nhiều thật tâm.

Bây giờ đối mặt với một hắn như thế này, A Triền bỗng có chút bó tay.

Bỗng nhiên nàng dang tay về phía hắn, nhẹ giọng nói: "Bạch Hưu Mệnh, có muốn ôm một cái không?" Cô bé nhìn thấy ban ngày, được mẹ ôm một cái, dỗ một chút là được rồi, như vậy chắc là có tác dụng nhỉ?

Bạch Hưu Mệnh quay đầu nhìn nàng, A Triền đối diện với hắn, trong mắt phản chiếu hình bóng của hắn.

Thấy hắn cứ im lặng, A Triền tưởng hắn sẽ từ chối, tay nàng đã buông xuống, eo bỗng nhiên bị siết chặt, bị cánh tay hắn ôm trọn, một khắc sau cả người nhào vào lòng hắn.

Hai tay Bạch Hưu Mệnh ôm chặt lấy nàng, như một chiếc kìm sắt, lực đạo có hơi mạnh.

Cơ thể A Triền đầu tiên là căng cứng, sau đó từ từ thả lỏng.

Nàng giơ tay lên, vỗ nhẹ vào lưng Bạch Hưu Mệnh.

Chỉ ôm một lát, Bạch Hưu Mệnh đã cảm thấy người trong lòng trở nên không yên phận.

Nàng khẽ cựa quậy, điều chỉnh lại tư thế ngồi, đầu gối lên vai hắn, ngón tay còn nghịch tóc hắn.

Bạch Hưu Mệnh nhìn mặt trời đang không ngừng lặn dần về phía chân trời, không nhịn được mà bật cười không thành tiếng.

Hắn cúi mắt nhìn A Triền rúc trong lòng mình, thân thể mềm mại mảnh mai của nàng đang truyền cho hắn hơi ấm không ngừng, khiến hắn không muốn buông tay.

Cảm nhận được lồng ngực hắn rung động, A Triền xoay cổ, từ góc độ này chỉ có thể nhìn thấy đường cằm sắc nét và yết hầu đang trượt lên xuống của hắn.

A Triền nhìn chằm chằm yết hầu của hắn một lúc, cảm thấy khá thú vị, nhưng vẫn nén lại không đưa tay ra.

Lại một lúc sau, nàng không nhịn được hỏi: "Bạch Hưu Mệnh, ngươi có mệt không?" "Không mệt." "Ồ." Nhưng nàng bị ôm đến hơi mệt, A Triền ngáp một cái, còn có chút buồn ngủ, lát nữa chắc nàng sẽ ngủ mất. "Vậy ngươi còn buồn không?" A Triền hơi thẳng người dậy, cổ khẽ ngửa ra sau, muốn xem biểu cảm hiện tại của hắn.

Bạch Hưu Mệnh bình tĩnh ấn đầu nàng trở lại vai mình: "Buồn." A Triền nhịn rồi lại nhịn, vẫn không nén được mà lí nhí lầm bầm: "Ngươi đúng là khó dỗ thật." Cô bé kia rõ ràng chỉ được ôm dỗ một lúc là xong, nàng đã ôm bao lâu rồi chứ? "Kiên nhẫn chút đi, ta đang đau lòng đây." Người đang đau lòng thật sự sẽ không nói chuyện như vậy, A Triền bĩu môi, cố ý nói: "Ngươi đã lớn thế này rồi, sao còn phải đau lòng lâu như vậy, ta thì chưa bao giờ thế." "Cho nên nàng chỉ biết lén khóc lúc bị bệnh thôi sao?" A Triền cứng người, lớn tiếng nhấn mạnh: "Ta không có!" "Khóc cũng không sao, chỉ có ta nhìn thấy thôi." "Ồ." A Triền yên tâm.

Nàng vừa mới yên tâm, đã nghe Bạch Hưu Mệnh nói tiếp: "Còn có

Phong Dương và Giang Khai." Im lặng một lúc, nàng kéo kéo áo hắn, nghiêm túc nói: "Về rồi diệt khẩu bọn họ đi." Bên tai toàn là giọng nói của nàng, Bạch Hưu Mệnh từ từ nhắm mắt lại, tâm trạng u ám từ lúc đến Tây Lăng dường như cuối cùng cũng đợi được ánh dương. "Ngươi có nghe thấy không?" "Nghe thấy rồi, về sẽ xử lý." Tuy hắn chỉ đang dỗ nàng, nhưng A Triền lập tức vui vẻ trở lại.

Cảm thấy hắn dường như không còn buồn bã nữa, A Triền liền nói nhiều hơn: "Bạch Hưu Mệnh." "Ừm?" "Chúng ta về Thượng Kinh còn phải ngồi xe ngựa sao?" Bỗng dưng nghĩ đến trên đường về có thể sẽ không có Hồi Tuyết, tâm trạng nàng thoáng chốc sa sút. "Nàng không muốn ngồi xe ngựa, ta có thể đưa nàng đi." "Thôi bỏ đi." A Triền thoáng rung động rồi lại từ chối, "Không thể bỏ lại Tuệ nương, hơn nữa ta còn mua nhiều đồ như vậy, ta phải đi cùng họ." "Nàng có thể để cô ấy đi cùng đội ngũ về kinh, không ai động vào đồ của nàng đâu." Bạch Hưu Mệnh đề nghị. "Vậy ngươi định đưa ta bay về sao?" "Có thể." "Ngươi phải cõng ta, gió trên trời lớn lắm, ngươi ở phía trước chắn gió." "Ừm." "Tốc độ phải chậm một chút, lần trước ta bị gió tạt đau cả người." "Được." Bỗng nhiên có được một Bạch Hưu Mệnh trăm nghe một thuận, A Triền đảo mắt, hỏi: "Những người bị bắt kia cũng phải về Thượng Kinh cùng chúng ta sao?" "Có một bộ phận phải áp giải về Thượng Kinh." "Vậy… người của Thân gia thì sao, cũng phải áp giải về Thượng Kinh à?" Bạch Hưu Mệnh không trả lời.

Đợi một lúc cũng không thấy câu trả lời, nàng ghé sát tai Bạch Hưu Mệnh, nói từng chữ một: "Bạch, Hưu, Mệnh, ngươi có nghe ta nói không?" "Nghe thấy rồi, không muốn trả lời." Sao lại có thể không muốn trả lời chứ, màn thăm dò của nàng mới đến bước đầu tiên, chẳng lẽ cứ thế mà thất bại sao? "Ngươi nói cho ta biết đi mà, ta tò mò quá đi mất." "Nàng tò mò về tất cả người của Thân gia, hay chỉ

muốn biết về người mà nàng quan tâm?" A Triền bị chặn họng một lúc, sau đó liền hùng hồn hỏi: "Không phải tâm trạng ngươi đang không tốt sao, sao còn quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt này?" Tâm trạng đã tệ đến thế rồi, mà vẫn không khiến hắn dễ lừa hơn chút nào, đúng là không có thiên lý! "Chắc là vì ta biết nàng vô sự bất đăng tam bảo điện." Trong lúc hai người nói chuyện, gió nhẹ thổi qua, làm rối tóc A Triền.

A Triền còn chưa kịp giơ tay, Bạch Hưu Mệnh đã giúp nàng vén những lọn tóc bị thổi vào mặt ra sau tai, ngón tay hắn chạm vào dái tai nhỏ nhắn, mềm mại của nàng.

Nếu hắn đã biết, A Triền cũng không vòng vo với hắn nữa, nàng nắm lấy tay hắn, thăm dò hỏi: "Vậy ngươi… có thể lén thả nàng ấy đi không?" Nói xong, nàng lại cảm thấy nói như vậy quá thẳng thắn, bèn nói thêm: "Ngươi xem, Thân Hồi Tuyết bao năm nay đều ở Thượng Kinh, hơn nữa người Thân gia ghét bỏ nàng ấy là bán yêu, luôn xem thường, cũng không qua lại.

Bây giờ Thân gia phạm tội, nàng ấy lại phải chịu chung hình phạt, thật không hợp lý chút nào." "Còn nữa không?" A Triền hơi ngừng lại: "Còn có mẹ của Thân Hồi Tuyết." Tuy nàng chưa bao giờ biểu lộ ra ngoài, nhưng so với Hồi Tuyết, A Triền thực ra không thích Thân Khinh Vụ cho lắm.

Dù cái chết của Lục thúc không thể tính lên đầu Thân Khinh Vụ, nhưng A Triền vẫn sẽ giận cá chém thớt.

Nếu không có Thân Khinh Vụ, nếu không có người Thân gia, có lẽ Lục thúc đã không chết dễ dàng như vậy.

Nàng lợi dụng Thân Khinh Vụ để đối phó Thân gia, Thân Khinh Vụ biết rõ điều này, cũng chấp nhận bị nàng lợi dụng, điều đó đồng nghĩa với việc chấp nhận kết cục giống như người Thân gia.

Khi A Triền đưa ra quyết định này, nàng chưa từng mềm lòng.

Vốn dĩ nàng định mặc kệ Thân Khinh Vụ, nhưng lời đã đến bên miệng, vẫn nói ra.

Nàng nghĩ, Hồi Tuyết đã mất cha, chắc sẽ vui khi được ở cùng mẹ mình.

Có người thân bên cạnh luôn tốt hơn là cô độc một mình. "Nàng ta cũng vô tội?" "Nàng ta thì không hẳn là đặc biệt vô tội, dù sao cũng là em ruột của Thân Chi Hằng." A Triền chuyển giọng, "Nhưng mười mấy năm nay nàng ta luôn điên điên khùng khùng, mãi gần đây mới có chút chuyển biến tốt, dù Thân gia đã làm gì cũng không thể trách lên đầu nàng ta được.

Hơn nữa có thể khiến giao mẫu phát cuồng, cũng đều nhờ nàng ta giúp sức.

Coi như không muốn thưởng công, cũng không thể để nàng ta chết cùng người Thân gia, ngươi nói có phải không?" Nói xong, A Triền trông mong nhìn Bạch Hưu Mệnh. "Ừm, nghe cũng có lý." Bạch Hưu Mệnh nói xong, mắt A Triền hơi sáng lên, lại nghe hắn chuyển giọng, "Nhưng không được." A Triền ngây người, vừa rồi bất kể nàng nói gì hắn đều gật đầu, sao chớp mắt đã thay đổi rồi? "Sao đàn ông lại thay đổi nhanh như vậy?" A Triền bất mãn nói. "Chắc là vì lúc ta đau lòng thì dễ nói chuyện hơn chăng?" Lời giải thích qua loa này của hắn khiến A Triền càng thêm tức giận: "Sao ngươi không tiếp tục đau lòng đi!" "Không phải đã được nàng dỗ xong rồi sao?" A Triền tức đến đỏ mặt, tại sao vừa rồi nàng lại tự dưng mềm lòng đi dỗ con người này chứ, tức chết đi được!

Thấy dáng vẻ tức giận của nàng, Bạch Hưu Mệnh đột nhiên nói: "Vì họ mà tìm nhiều lý do như vậy, còn nàng thì sao?" "Ta?" A Triền sửng sốt, nàng ngồi thẳng dậy, nhìn người đàn ông đột nhiên trở nên

có chút nghiêm túc.

Bạch Hưu Mệnh nhìn thẳng vào mắt nàng, hỏi: "Tại sao nàng lại giúp họ, tại sao nhất định phải ra tay với Thân gia?" Thấy A Triền ấp úng, hắn lại nói: "Cho ta một lý do có thể thuyết phục được ta." A Triền đương nhiên có rất nhiều cớ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc đó của hắn, nàng đột nhiên cảm thấy, lần này Bạch Hưu Mệnh rất nghiêm túc, hắn muốn nghe sự thật.

Sự thật đương nhiên không thể nói cho hắn, nhưng có thể nói một phần chân tướng cho hắn nghe.

A Triền hơi trầm tư một lát, mới mở miệng nói: "Ngươi biết đấy, mạng của ta là do con hồ yêu đó cứu, ta vẫn luôn rất cảm kích nó." Bạch Hưu Mệnh nhíu mày, không ngắt lời A Triền.

A Triền cười: "Lúc quen biết Hồi Tuyết, ta trò chuyện phiếm với nó, nó nói cha nó tên là Lưu Phong.

Thật trùng hợp, trong phần ký ức mà ta có được, cũng có một con hồ yêu tên là Lưu Phong." Điều này quả thực có chút ngoài dự liệu của hắn. "Lưu Phong là thúc thúc của nó, họ từng rất thân thiết, sau này một người chết ở Thượng Kinh, một người chết ở Tây Lăng." Nếu mình không gặp được Quý Thiền, có lẽ thật sự đã cùng Lục thúc chết ở một nơi mà đối phương không hề hay biết.

Bạch Hưu Mệnh không hề có chút biểu cảm nào, hắn hỏi: "Nàng đặc biệt đến Tây Lăng, chính là để hủy diệt Thân gia, thay con hồ yêu đó báo thù cho thúc thúc nó?" A Triền lập tức phủ nhận: "Đương nhiên không phải, ta thật sự chỉ ra ngoài giải khuây thôi, ai mà ngờ được, vì ngươi mà ta kết thù với Thân gia, sau đó lại tra ra cái chết của Lưu Phong có liên quan đến Thân gia.

Vốn dĩ ta cũng không định làm gì, nhưng họ cứ luôn lượn lờ trước mặt khiến ta không vui, vừa hay Thân Khinh Vụ một lòng muốn báo

thù cho người thương đã chết, ta liền thuận tay giúp một phen." A Triền phủi sạch quan hệ của mình, vốn dĩ nàng cũng làm như vậy.

Nàng không phải là người thích chủ động ra tay, nàng thích chờ đợi con mồi lộ ra điểm yếu trong bóng tối, sau đó một đòn lấy mạng.

Càng nóng vội chủ động, càng dễ lộ ra sơ hở.

Ngày đầu tiên đến Thượng Kinh nàng đã gặp Bạch Hưu Mệnh, bị hắn nhốt vào Trấn ngục, chuyện này đã cho nàng một bài học nhớ đời, cũng khiến nàng càng thêm cẩn trọng.

Lông mày nhíu chặt của Bạch Hưu Mệnh giãn ra, nhưng vẫn nói với nàng: "Nàng quá để tâm đến ký ức của con hồ yêu đó, đây không phải chuyện tốt.

Nàng là người, không phải yêu." A Triền cụp mắt xuống, tâm trạng đột nhiên có chút sa sút, nhưng vẫn phản bác: "Nó đã cứu ta, ân tình này, ta nhất định phải báo đáp." "Nàng muốn báo đáp thế nào?

Tìm tất cả những yêu có liên quan đến nó, giúp đỡ chúng, coi như báo ân?" "Cái đó thì không cần, ngoài người thúc thúc này, nó chỉ quan tâm nhất đến một người em gái, ta sẽ giúp nó tìm em gái, xác nhận em gái nó sống tốt là được rồi.

Nếu sống không tốt thì giúp một tay." Bạch Hưu Mệnh không ngờ, có một ngày, hắn lại phải đứng đây nghe người ta nói làm thế nào để báo đáp một con yêu, mà còn không thể yêu cầu nàng thay đổi suy nghĩ.

Thấy nàng cố chấp như vậy, thậm chí đã lên kế hoạch sẵn, Bạch Hưu Mệnh im lặng hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng: "Chỉ lần này thôi." Mắt A Triền sáng lên: "Thật sao?" "Nhưng có điều kiện." "Ngươi nói đi, ta đều đồng ý." Trong mắt A Triền tràn ngập niềm vui. "Ta có thể tha cho họ, nhưng từ nay về sau, họ phải rời khỏi Đại

Việt." Bạch Hưu Mệnh có thể không màng đến ý chỉ của hoàng đế, dù hoàng đế biết được cũng sẽ không vì hai người mà làm lớn chuyện, nhưng hắn cũng phải nể mặt hoàng đế. "Không vấn đề." Đây chính là kết quả mà A Triền muốn.

Lúc này, Bạch Hưu Mệnh ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời.

A Triền quay đầu nhìn theo ánh mắt của hắn, ráng chiều nơi chân trời dần tắt, mặt trời biến thành một đĩa tròn màu đỏ, đã mất đi ánh sáng chói lòa.

Nó đang dần lặn xuống dưới đường chân trời.

A Triền thoát khỏi vòng tay Bạch Hưu Mệnh, đứng dậy nhón chân nhìn ra xa, lại cảm thấy bức tường trước mặt che khuất tầm nhìn của mình.

Nàng dịch sang bên cạnh, lại cảm thấy góc độ không đủ tốt.

Đang lúc bận rộn, thân thể bỗng nhẹ bẫng, Bạch Hưu Mệnh một tay bế bổng nàng lên.

Hắn đặt A Triền lên vai phải, cánh tay ôm lấy chân nàng, cố định thân thể nàng lại.

A Triền chỉ ngẩn người một chút, sự chú ý đã hoàn toàn đặt vào cảnh sắc trước mắt.

Họ đứng trên tường thành, nhìn tia sáng cuối cùng của mặt trời bị bóng tối nuốt chửng. "Bạch Hưu Mệnh, mặt trời lặn rồi." Nàng lẩm bẩm.

A Triền vẫn còn đắm chìm trong dư vị mà hoàng hôn mang lại, còn chưa kịp thưởng thức, đã bị đặt trở lại mặt đất.

Tầm nhìn đột nhiên thấp đi một đoạn, nhất thời khiến nàng không quen. "Hoàng hôn đã xem xong rồi, ta đưa nàng về nhé?" Bạch Hưu

Mệnh hỏi.

A Triền lắc đầu, thầm nghĩ, lát nữa chắc hắn sẽ đi thu nhặt hài cốt cho mẹ hắn nhỉ?

Đến lúc đó hắn lại buồn nữa.

Nàng đã ở bên hắn cả ngày, hình như mình cũng nên ở bên hắn thêm một lúc nữa? "Ta cùng ngươi về Tây Lăng Vương phủ được không?" Nàng hỏi. "Để làm gì?" Bạch Hưu Mệnh không từ chối, mà hỏi ngược lại.

A Triền đương nhiên sẽ không nói cho hắn biết suy nghĩ chợt nảy ra, nàng tìm một lý do rất hay cho ý nghĩ kỳ quái của mình: "Không phải ngươi đã đồng ý với ta sẽ thả Hồi Tuyết và mẹ nàng ấy sao, ta đến đón họ." "Sẽ có người đưa họ đến chỗ nàng, không cần nàng đến đón." A Triền tức giận, sao người này không hợp tác chút nào vậy? "Vậy ta cũng muốn đi!" Bạch Hưu Mệnh dường như đã nhìn thấu tâm tư của nàng, cười một tiếng: "Đi thôi." Sau khi mặt trời lặn, trong thành Tây Lăng liền sáng lên những đốm lửa nhỏ.

Ngoài cánh cổng lớn màu đỏ son của Tây Lăng Vương phủ, treo hai chuỗi đèn lồng trắng toát, như thể đang tiễn đưa ai đó.

A Triền và Bạch Hưu Mệnh vừa bước vào vương phủ, đã thấy Thẩm Chước không biết từ đâu chui ra.

Thẩm Chước trước tiên quan sát Bạch Hưu Mệnh từ xa, thấy sắc mặt hắn đã ôn hòa hơn nhiều so với lúc gặp sáng nay, sát khí trên người cũng đã tan biến, cuối cùng cũng yên tâm.

Gã bước lên trước, giọng điệu cũng thoải mái hơn nhiều: "Về rồi à." Bạch Hưu Mệnh khẽ gật đầu.

Thấy A Triền bên cạnh, Thẩm Chước có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi nàng đến đây muộn như vậy để làm gì, mà nói chuyện

chính với Bạch Hưu Mệnh trước: "Hài cốt của bá mẫu được đặt ở Trích Tinh Lâu, đi thôi." Bạch Hưu Mệnh đi theo Thẩm Chước đến Trích Tinh Lâu, A Triền đi sau hai người, trên đường cả ba đều không nói gì.

Càng đến gần Trích Tinh Lâu, không khí càng ngưng trọng.

Ngoài Trích Tinh Lâu có tám Minh Kính Ti vệ canh gác, tuy bây giờ cũng không ai dám tự tiện xông vào Tây Lăng Vương phủ, nhưng cũng có thể thấy Thẩm Chước thực sự rất để tâm đến chuyện này.

Tầng một của Trích Tinh Lâu vốn để trống, bây giờ có thêm một cỗ quan tài, bên cạnh quan tài trải một tấm vải trắng, trên tấm vải trắng là những mảnh xương đã được xếp lại thành hình người.

Dù ánh sáng mờ ảo, vẫn có thể thấy những khúc xương trên vải đã ngả màu xám tro nhưng lại ánh lên sắc đỏ.

Xương trên thân thể còn không quá rõ, nhưng màu sắc trên hộp sọ lại đặc biệt rõ ràng.

Chương 116

Đây là dấu vết để lại sau khi hài cốt bị luyện chế.

Không ai biết Tây Lăng Vương đã dùng bộ hài cốt này tu luyện như thế nào, tóm lại Thẩm Chước đã tốn không ít công sức mới tìm được những mảnh xương vương vãi khắp nơi trong địa cung.

Quá trình này gã không định nói cho Bạch Hưu Mệnh nghe, đêm qua Bạch Hưu Mệnh đã ở đây cả đêm, chắc cũng biết hài cốt của mẹ hắn không ở cùng một chỗ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Chước thầm thở dài, lại mắng một câu Tây Lăng Vương không phải người, rồi vừa quan sát sắc mặt Bạch Hưu Mệnh, vừa cẩn thận nói: "Hài cốt của bá mẫu lúc đào từ dưới đất lên đã có màu này rồi." Sắc mặt Bạch Hưu Mệnh rất bình tĩnh: "Đa tạ." "Khách sáo với ta làm gì, ta còn cho người đi chọn quan tài, nếu ngươi không thích kiểu này…" "Không sao, dùng cỗ quan tài này đi." Bạch Hưu Mệnh từ từ ngồi xuống bên cạnh bộ hài cốt đó, hắn đã không thể tìm thấy hình bóng của mẹ mình trên một bộ xương như vậy nữa rồi.

Hóa ra mẹ hắn, đã mất rất nhiều năm rồi.

Một người từng sống động biết bao, cuối cùng chỉ còn lại một bộ hài cốt.

Hắn từng nghĩ những chuyện quá khứ đó sẽ không bao giờ qua đi, cuối cùng cũng đã qua rồi.

Sau này, bà sẽ không còn xuất hiện trong giấc mơ của hắn, hết lần này đến lần khác cầu xin hắn giết mình.

Bạch Hưu Mệnh nhìn bộ hài cốt trước mặt, khẽ nói: "Mỗi độ thu về, bà ấy luôn thích lên núi Sương Lâm ngắm cảnh, bây giờ tiết trời

vừa đẹp, hãy chôn cất bà ấy ở núi Sương Lâm đi." "Ngươi không định đưa hài cốt của bá mẫu về Thượng Kinh sao?" Thẩm Chước có chút ngạc nhiên hỏi.

Bạch Hưu Mệnh lắc đầu: "Không cần, cứ để ở Tây Lăng đi.

Những kẻ chướng mắt bà ấy, rất nhanh sẽ rời khỏi đây, sẽ không bao giờ đến làm phiền bà ấy nữa." Họ sẽ về Thượng Kinh, đối mặt với kết cục mà họ đáng phải nhận.

Hoặc là tan xương nát thịt, hoặc là thiên đao vạn quả, không ai thoát được.

Nếu đã là ý của Bạch Hưu Mệnh, Thẩm Chước tự nhiên không phản bác.

Sau đó A Triền và Thẩm Chước đứng bên cạnh nhìn, nhìn Bạch Hưu Mệnh đặt từng khúc xương của mẹ mình vào trong quan tài, rồi đẩy nắp quan tài lại.

Một tiếng "cạch" vang lên, vị Tây Lăng Vương phi sau khi chết mười mấy năm vẫn không được yên nghỉ này, cuối cùng cũng có thể an giấc.

Bạch Hưu Mệnh thu xếp xong hài cốt cho mẹ mình, đứng bên quan tài hồi lâu, mới quay người lại một lần nữa cảm ơn Thẩm Chước: "Hôm nay đa tạ, ngươi về nghỉ ngơi trước đi." Thẩm Chước tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Nghỉ ngơi không được, còn nửa địa lao phạm nhân đang chờ thẩm vấn đây." Ngoài người Thân gia, còn có cả Tây Lăng Vương phủ, hôm nay lại bắt thêm không ít quan viên dưới trướng Tây Lăng Vương, đủ cả trăm người.

Dù Tây Lăng Vương cấu kết với yêu tộc bị bắt quả tang, cũng phải chuẩn bị đầy đủ bằng chứng định tội, để tránh về Thượng Kinh bị người ta bắt lỗi.

Dù sao, trong triều có không ít quan viên cho rằng quyền lực của Minh Kính Ti quá lớn, bây giờ họ bắt một Vương gia về kinh, chắc chắn sẽ bị nhiều người để ý. "Ta hỏi giúp ngươi." "Thật sao?" Thẩm Chước tỏ vẻ không tin, Bạch Hưu Mệnh đổi tính rồi à? "Thật." Thẩm Chước do dự một chút, ánh mắt lại dừng lại trên người A Triền một lát, cuối cùng gật đầu nói: "Vậy được rồi, tối nay phiền ngươi vậy." Gã không biết Bạch Hưu Mệnh muốn làm gì, nhưng tối nay cũng không phải gã trực, có liên quan gì đến gã đâu?

Sau khi Thẩm Chước rời đi, Bạch Hưu Mệnh đưa A Triền đến địa lao của Tây Lăng Vương phủ.

Địa lao này còn khá mới, có lẽ vì trước đây chưa từng giam giữ nhiều tù phạm, nên không có mùi khó ngửi như địa lao thông thường.

Nhưng bây giờ, địa lao này đã chật ních người.

Thấy Bạch Hưu Mệnh đưa người xuống, vị Thiên hộ canh gác ngoài cửa lao vội vàng tiến lên cung kính hành lễ: "Đại nhân." Vị Thiên hộ này trông hơi quen mắt, A Triền nhớ ra, hình như nàng đã gặp người này ở nha môn Minh Kính Ti tại Thượng Kinh.

Cho nên, hắn là thuộc hạ của Bạch Hưu Mệnh. "Đêm nay chỉ có ngươi trấn thủ địa lao?" "Vâng." Vị Thiên hộ kia có thể nói là rất nhanh nhạy, nghe hắn hỏi vậy liền nói, "Hôm nay người canh gác bên trong cũng đều là người của thuộc hạ, đại nhân có việc gì cần dặn dò sao?" "Đi tìm hai thi thể nữ tử mang vào đây." Vị Thiên hộ kia không hề hỏi tại sao, liền cúi người nói: "Thuộc hạ đi làm ngay." Nếu là trước đây, thi thể không dễ tìm, nhưng bây giờ lại rất đơn giản.

Lúc giao mẫu mà Thân gia nuôi phát cuồng, không biết đã giết bao nhiêu người, bây giờ nghĩa trang chất đầy thi thể.

Dặn dò xong vị Thiên hộ kia, Bạch Hưu Mệnh đưa A Triền vào trong địa lao.

Đi qua cánh cửa hẹp ở lối vào, phía sau là một không gian rộng rãi, có hai Minh Kính Ti vệ đang ngồi nghỉ bên bàn, thấy Bạch Hưu Mệnh vào liền vội vàng đứng dậy chào hỏi. "Dẫn ta đến phòng giam của Thân Khinh Vụ và Thân Hồi Tuyết." "Vâng." Hai Minh Kính Ti vệ kia lập tức lấy chìa khóa phòng giam, tiến lên dẫn đường.

Đi qua một hành lang không dài lắm, rẽ trái, liền có thể nhìn thấy từng phòng giam một.

A Triền nương theo ánh sáng từ đèn dầu trên tường, nhìn thấy một gương mặt quen thuộc trong một phòng giam nhỏ ở phía ngoài. "Đại nhân, chính là ở đó." Phòng giam mà Minh Kính Ti vệ chỉ chính là phòng giam A Triền vừa nhìn thấy.

Bạch Hưu Mệnh gật đầu, dừng bước không tiến lên, hai người kia cũng đứng yên một bên, chỉ có A Triền bước lên.

Nàng đứng ngoài cửa lao, khẽ gọi người đang ngồi dựa vào tường: "Hồi Tuyết." Thân Hồi Tuyết đang ngủ lơ mơ, bỗng nghe thấy giọng A Triền, còn tưởng mình đang nằm mơ.

Mãi đến khi nghe thêm một tiếng nữa, nàng mới mở mắt, ngẩng lên đã thấy A Triền đang đứng ngoài cửa lao. "A Triền, sao ngươi lại đến đây?" Thân Hồi Tuyết đứng dậy, cũng làm kinh động Thân Khinh Vụ đang ngồi bên cạnh.

Thân Khinh Vụ thấy là A Triền, không nói gì, chỉ nhìn con gái mình tiến lên nói chuyện với A Triền. "Ta đến thăm ngươi, có chịu khổ không?" A Triền hỏi.

Thân Hồi Tuyết lắc đầu: "Không có." "Vậy thì tốt." "Ngươi…" Thân Hồi Tuyết còn định nói gì đó, nhưng ánh mắt lại liếc thấy Bạch Hưu Mệnh đang đứng cách đó không xa, lập tức ngậm miệng lại.

A Triền thấy biểu cảm của nàng ấy không đúng, quay đầu nhìn

qua, thấy Bạch Hưu Mệnh đang nhìn về phía này.

Nàng vẫy tay với hắn, ra hiệu hắn lùi lại một chút, đừng làm phiền họ nói chuyện.

Bạch Hưu Mệnh nhìn chằm chằm nàng một lúc, vậy mà thật sự quay người, đưa hai người kia lùi lại một đoạn.

Tuy với tu vi của hắn, nếu muốn nghe lén cũng không cản được, nhưng hắn đứng xa hơn, cũng khiến Thân Hồi Tuyết cảm thấy an toàn hơn.

Thấy Bạch Hưu Mệnh đã lùi ra, Thân Hồi Tuyết mới nhỏ giọng nói chuyện với nàng: "A Triền, ta không sao, họ chỉ bắt ta và mẹ vào đây, cũng không có ai đến thẩm vấn chúng ta." Nói rồi, nàng hất cằm, ra hiệu cho A Triền nhìn sang phòng giam bên cạnh: "Còn tốt hơn họ nhiều." Nàng không nói A Triền cũng không để ý, phòng giam bên cạnh Thân Hồi Tuyết lại là Thân Ánh Chúc.

Lúc này Thân Ánh Chúc đâu còn vẻ phong quang ngày xưa, tóc tai rối bời, đang nằm úp trên một đống cỏ khô, quần áo trên lưng vẫn còn rớm máu, rõ ràng vừa trải qua một trận thẩm vấn tàn khốc.

Nằm cạnh nàng ta là một phu nhân chưa từng gặp, còn người thứ ba trong phòng giam… là Tiết Huỳnh.

A Triền chỉ gặp Tiết Huỳnh một lần trên đường đến Tây Lăng, sau đó không gặp lại nữa.

Bây giờ gặp lại ở đây, ai dám nói không phải là duyên phận chứ?

Tiết Huỳnh ngồi dựa vào song sắt gần lối đi, mặt không biểu cảm, trông nàng ta cũng không khá hơn Thân Ánh Chúc là bao, quần áo trên người bị xé rách, những mảnh vải rách được quấn quanh cánh tay trái và chân phải.

Hôm qua giao mẫu phát cuồng, lúc đó nàng ta đang ở cùng Thân

Ánh Tiêu, bị giao mẫu quăng xuống đất, gãy nhiều xương.

Nhưng so với Thân Ánh Tiêu, cũng coi như là may mắn lắm rồi.

Tiết Huỳnh đến giờ vẫn chưa thoát khỏi cảnh tượng đẫm máu tàn khốc của ngày hôm qua, nàng ta không hiểu, rõ ràng mọi thứ đều đang tốt đẹp, sao đột nhiên lại biến thành thế này?

Lúc đó nàng ta còn nghĩ, dù sao trong lòng cha mẹ cũng không còn quan tâm đến mình nữa, vợ chồng Thân Ánh Tiêu và Thân Chi Hằng đều đối xử rất tốt với mình, sau này cứ yên tâm ở lại đây.

Nhưng chớp mắt, cả tộc Thân gia đều vào tù, nghe nói phạm tội tru di cửu tộc, Thân Ánh Tiêu còn bị yêu vật đáng sợ hại chết.

Tiếp theo, nàng ta phải làm sao?

Tiết Huỳnh suy nghĩ đi suy nghĩ lại vấn đề này, nàng ta còn trẻ như vậy, đương nhiên không thể chìm cùng Thân gia.

Nàng ta và Thân Ánh Tiêu chưa cử hành hôn lễ tức là chưa thành hôn, căn bản không được coi là người Thân gia.

Hơn nữa nàng ta là con gái của Tấn Dương hầu, những người bắt nàng ta vào đây nhất định không biết điều này, chỉ cần nàng ta nói ra, chắc chắn có thể thoát tội!

Nghĩ đến đây, mắt Tiết Huỳnh sáng lên, nàng ta phải tìm người của Minh Kính Ti để thông báo thân phận của mình.

Tiết Huỳnh mãi đến lúc này mới phát hiện bên ngoài phòng giam có thêm một người.

Nàng ta ngẩng đầu nhìn, lập tức nhìn thấy gương mặt quen thuộc đến mức khiến nàng ta chán ghét, khiến cả nhà nàng ta ăn ngủ không yên. "Quý Thiền." Tiết Huỳnh nghiến răng nghiến lợi thốt ra hai từ này.

Nằm mơ cũng không ngờ sẽ gặp nàng ta trong tù.

A Triền nhìn Tiết Huỳnh qua song sắt phòng giam, khóe môi khẽ cong lên: "Tiết Huỳnh, thật trùng hợp." Tiết Huỳnh trừng mắt nhìn nàng.

A Triền không để ý đến sự lạnh lùng của nàng ta, nhẹ nhàng nói: "Nói mới nhớ, ta và Tiết gia các ngươi, đúng là có duyên phận, lần trước, ta tiễn đưa huynh trưởng của ngươi, mới bao lâu mà đã đến lượt ngươi rồi." Tiết Huỳnh nắm chặt song sắt, hận ý trong mắt gần như trào ra: "Ngươi thừa nhận rồi, anh trai ta quả nhiên là do ngươi hại chết!" "Tiết cô nương sợ là hồ đồ rồi, cái chết của hắn có liên quan gì đến ta chứ?

Chẳng lẽ chỉ vì ta có mặt ở đó, không cứu được hắn, là có thể nói ta là hung thủ sao?" A Triền mỉm cười phản bác, "Giống như bây giờ, ta có lòng muốn cứu ngươi, nhưng lại bất lực.

Mai này nếu Tiết cô nương dưới suối vàng có biết, cũng đừng trách ta." "Ta sẽ không chết, cha ta là Tấn Dương hầu, họ không dám giết ta." "Vậy sao?

Vậy thì chúc Tiết cô nương được như ý nguyện." A Triền chỉ cười.

Nàng quay người vẫy tay về phía không xa, Minh Kính Ti vệ cầm chìa khóa phòng giam tiến lên, mở cửa phòng giam của Thân Hồi Tuyết và Thân Khinh Vụ.

Hai mẹ con Thân Hồi Tuyết còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đã nghe A Triền nói: "Hồi Tuyết, trời không còn sớm nữa, chúng ta về nhà thôi." "Về, về nhà?" Thân Hồi Tuyết ngây người. "Đúng vậy, mau đi dìu mẹ ngươi ra ngoài." Thân Hồi Tuyết chỉ ngẩn người một lát, liền vội vàng quay người dìu mẹ ra, lúc nàng bước ra khỏi phòng giam, Minh Kính Ti vệ đứng bên cạnh không có chút phản ứng nào.

"A Triền, chúng ta…" Thân Hồi Tuyết nhất thời không biết nên nói gì.

Nàng không phải là không hiểu gì, đây là tội tru di cửu tộc, dưới ý chỉ như vậy, dù thật sự có người vô tội, cũng khó thoát khỏi cái chết.

A Triền lại có thể đưa họ ra khỏi ngục, phải trả giá lớn đến mức nào?

Ân tình sâu đậm như vậy, nàng làm sao trả nổi? "Đi thôi." A Triền không nói nhiều với Thân Hồi Tuyết, quay người đi về phía Bạch Hưu Mệnh.

Minh Kính Ti vệ phía sau đóng cửa lao lại, còn chưa kịp quay người, đã nghe thấy giọng nói chói tai của Tiết Huỳnh ở phòng bên cạnh vang lên: "Đợi đã, dựa vào đâu mà thả họ đi, họ họ Thân, là người của Thân gia." Không ai trả lời câu hỏi của nàng ta. "Người đâu, mau đến đây, có phạm nhân được thả đi rồi!" Tiếng la hét của Tiết Huỳnh vẫn không ngừng.

Có không ít tù phạm nghe theo lời nàng ta mà hùa theo, nhất thời tiếng ồn ào trong địa lao vang lên không ngớt.

Minh Kính Ti vệ kia lạnh lùng liếc nhìn Tiết Huỳnh, lớn tiếng quát: "Ai còn dám mở miệng, bản quan sẽ tiễn kẻ đó đi chết trước." Trong số những tù phạm hùa theo này, đa phần ban ngày đã bị tra tấn, dù không thấy hy vọng sống sót, cũng muốn sống lay lắt thêm vài ngày, lập tức im bặt.

Chỉ có Tiết Huỳnh vẫn không phục, nói với Minh Kính Ti vệ kia: "Ngươi trừng cái gì, ta không bị ngươi uy hiếp đâu.

Cha ta là Tấn Dương hầu, gọi cấp trên của ngươi đến đây, ta muốn nói chuyện với hắn!" Minh Kính Ti vệ kia dời mắt đi, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Cô nương này có phải không hiểu, cái gì gọi là tội tru di cửu tộc

không?

Đừng nói là Tấn Dương hầu, dù là hoàng thân quốc thích, lúc này cũng không dám tùy tiện dính vào vụ án này.

Lúc này, Tiết Huỳnh đột nhiên nhìn thấy Bạch Hưu Mệnh ở xa, như thể vớ được cọng rơm cứu mạng, giọng nói càng lớn hơn vài phần: "Bạch Hưu Mệnh, Bạch đại nhân, ta là con gái của Tấn Dương hầu, ta vô tội, cầu xin ngài thả ta ra đi, cha ta nhất định sẽ báo đáp ngài!" Tiết Huỳnh vừa la vừa khóc, tiếng khóc nghe thật thảm thiết.

A Triền thầm nghĩ, nếu Tiết Thị ở đây nghe thấy tiếng khóc của con gái mình, không biết sẽ đau lòng đến mức nào.

Tin tức này, sau khi về Thượng Kinh, nên là tin đầu tiên cho Tiết Thị biết mới phải.

A Triền đến bên cạnh Bạch Hưu Mệnh, nói với hắn: "Bạch đại nhân, chúng ta đi thôi." Bạch Hưu Mệnh không nói gì, bước ra ngoài, tiếng khóc thảm thiết của Tiết Huỳnh không khiến sắc mặt hắn có chút thay đổi nào.

Cùng với tiếng khóc của Tiết Huỳnh, A Triền nói: "Không biết cuối cùng Tiết cô nương sẽ thế nào?

Bạch đại nhân có vì nàng ta là con gái Tấn Dương hầu mà tha cho nàng ta một mạng không?" "Cái đó phải xem bản lĩnh của Tấn Dương hầu." "Bản lĩnh gì?" "Nếu ông ta có thể cầu hoàng đế khai ân, bản quan có lẽ sẽ xem xét." "Nếu hoàng đế khai ân thì sao?" A Triền đột nhiên cảm thấy, tội tru di cửu tộc này dường như cũng không đủ chắc chắn.

Bạch Hưu Mệnh liếc nhìn A Triền, chậm rãi nói: "Khai ân cũng không kịp nữa rồi." A Triền đảo mắt, hỏi: "Ta đưa mẹ con Thân Hồi Tuyết đi trước mặt nhiều phạm nhân như vậy, nếu có phạm nhân đem

chuyện này nói ra ngoài thì phải làm sao?" "Nói cho ai?" Những người bị giam ở đây đều là người Thân gia, từ ngày họ bước vào đây, chỉ có cái chết mới có thể ra ngoài.

Mấy người đi đến cửa lao, trong lòng Thân Hồi Tuyết đã không kìm được sự kích động, nàng bỗng nghe thấy Bạch Hưu Mệnh gọi mình.

Chương 117

"Thân Hồi Tuyết." Thân Hồi Tuyết hoàn hồn, thân thể căng cứng: "Bạch đại nhân xin cứ dặn dò." Bạch Hưu Mệnh ánh mắt thờ ơ nhìn nàng, giơ tay lên, điểm vào trán nàng.

Thân Hồi Tuyết chỉ cảm thấy một luồng nội tức mạnh mẽ xông vào cơ thể, sau đó đầu nàng ong lên một tiếng, não bộ tạm thời trống rỗng.

Đợi Bạch Hưu Mệnh thu tay lại, Thân Hồi Tuyết theo phản xạ cúi đầu nhìn tay mình, vết khế ước vốn rõ ràng trên mu bàn tay vậy mà đã biến mất.

Nàng cứ thế, được tự do rồi?

Thân Hồi Tuyết dường như vẫn chưa phản ứng lại, Bạch Hưu Mệnh đã nói với A Triền: "Đi thôi." A Triền rời đi từ cửa hông của vương phủ, trong lúc đó lính canh gác ban đầu trong vương phủ đều đã bị rút đi, nàng cứ thế đưa hai người đi.

Đợi A Triền đi rồi, vị Thiên hộ canh gác địa lao của Minh Kính Ti quay lại báo cáo với Bạch Hưu Mệnh: "Đại nhân, thi thể đã chuẩn bị xong." "Ghi vào hồ sơ, Thân Khinh Vụ và Thân Hồi Tuyết đêm nay đột tử." "Thuộc hạ hiểu, vậy thi thể của họ?" "Xử lý nhanh chóng cùng với những người Thân gia đã chết khác." Vị Thiên hộ kia gật đầu, nếu là nhanh chóng, đương nhiên là xử lý ngay trong đêm nay.

Minh Kính Ti họ xử lý thi thể, nếu có thể trả lại cho gia đình, thì sẽ giữ lại toàn thây.

Nếu không có gia đình, để tránh xảy ra vấn đề sau này, sẽ hỏa táng trực tiếp. "Thuộc hạ đi xử lý ngay." Đến khi A Triền đưa Thân Hồi Tuyết và Thân Khinh Vụ về đến nơi ở của mình, trên giấy tờ công

văn, hai mẹ con họ đã là hai người chết.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Hưu Mệnh bận rộn cả đêm qua vừa mới thức dậy, đã nghe thấy giọng của Minh Kính Ti vệ bên ngoài vang lên: "Đại nhân, Trương Cảnh Hoài Trương đại nhân cầu kiến." "Mời ông ấy vào." Giọng nói vừa dứt, Trương Cảnh Hoài đã bước nhanh vào.

Sắc mặt Trương Cảnh Hoài vô cùng khó coi, thấy Bạch Hưu Mệnh cũng không hàn huyên, đi thẳng vào vấn đề: "Ta muốn cầu Bạch đại nhân giơ cao đánh khẽ, thả một người đi." Bạch Hưu Mệnh nhìn sang Trương Cảnh Hoài, không hề để tâm đến sự vô lễ của hắn, giọng điệu bình thản hỏi: “Thế tử muốn ta thả ai?” “Thân Hồi Tuyết.” “Người của Thân gia?” “Bạch đại nhân hẳn vẫn còn nhớ, ta từng đưa nàng đến Minh Kính Ti để lập khế ước.” Thấy Bạch Hưu Mệnh không có phản ứng gì, hắn nói tiếp: “Ta biết Thân gia tội ác tày trời, nhưng Thân Hồi Tuyết bao năm nay vẫn luôn ở Thượng Kinh, không hề tham gia vào bất cứ chuyện gì của Thân gia, xin Bạch đại nhân tha cho nàng một mạng.” “Tha cho nàng một mạng?” Bạch Hưu Mệnh cười khẽ, chậm rãi nói: “Thế tử, những lời này ngươi có dám nói trước mặt Bệ hạ không?” Sắc mặt Trương Cảnh Hoài cứng lại: “Bạch đại nhân không ngại cứ nói thẳng, ta muốn đưa nàng đi, cần phải trả giá thế nào?” “Thế tử nói quá lời rồi, chẳng qua chỉ là một bán yêu mà thôi, thả nàng đi cũng không sao, nhưng Thế tử đã chuẩn bị xong chưa? 146. "Trong Thượng Kinh, rất nhiều người biết nàng đến từ Thân gia, cứu được nàng rồi, ngươi có thể sắp xếp cho nàng ở đâu?” Trương Cảnh Hoài im lặng, hắn quả thực chưa nghĩ kỹ sau này phải sắp xếp cho nàng thế nào, nhưng ít nhất cũng phải giữ lại mạng sống cho nàng.

Hắn mơ hồ cảm thấy, khế ước ký với Minh Kính Ti ngày đó dường như đã xảy ra vấn đề, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể liên quan đến Thân Hồi Tuyết.

Hắn sợ tình hình không ổn.

Vốn dĩ hắn không nên rời khỏi quân doanh, nhưng hắn sợ Thân Hồi Tuyết không đợi được.

Hồi lâu sau, Trương Cảnh Hoài mới nói: "Bạch đại nhân cứ yên tâm, ta sẽ không đưa nàng về Thượng Kinh nữa, cũng sẽ không để ai phát hiện ra thân phận của nàng." Bạch Hưu Mệnh nhìn chằm chằm Trương Cảnh Hoài một lúc lâu rồi mới nói: "Bản quan lại không biết, Thế tử lại là một người trọng tình cảm như vậy.

Nghĩ đến nếu Lý Quốc công mà biết được, e là sẽ thất vọng về Thế tử lắm." Trương Cảnh Hoài cúi người, hành lễ với Bạch Hưu Mệnh: "Vẫn xin Bạch đại nhân giơ cao đánh khẽ." "Người đâu." "Đại nhân." Vệ binh Minh Kính Ti ở cửa bước vào.

"Gọi Thiên hộ canh gác địa lao tối qua đến đây, bản quan có lời muốn hỏi hắn." "Vâng." Sau khi vệ binh Minh Kính Ti đó ra ngoài, không lâu sau đã dẫn một người quay lại.

"Đại nhân có gì phân phó?" Vị Thiên hộ của Minh Kính Ti kia mắt không liếc ngang, đi vào trong phòng, hành lễ với Bạch Hưu Mệnh.

"Trong lao có một phạm nhân tên là Thân Hồi Tuyết, đưa nàng ta tới đây." Vị Thiên hộ kia ngước mắt nhìn Bạch Hưu Mệnh, một lát sau lại cụp mắt xuống: "Đại nhân, thuộc hạ nhớ người này, tối qua Thân Hồi Tuyết và Thân Khinh Vụ đã tự vẫn trong lao.

Giờ này, e là thi thể của họ cũng đã được xử lý xong rồi." "Ngươi nói cái gì?" Trương Cảnh Hoài quay đầu lại, gần như là nghiến răng hỏi ra câu này.

"Xin ra mắt Trương Thế tử." Thiên hộ dường như lúc này mới thấy hắn, hành lễ một cái.

Trương Cảnh Hoài không để ý đến thái độ của đối phương, một

tay túm lấy cổ áo hắn: "Nói lại lời ngươi vừa nói một lần nữa." Vị Thiên hộ kia lộ ra vẻ mặt mờ mịt, liền lặp lại một lần nữa: "Thân Hồi Tuyết và Thân Khinh Vụ đã tự vẫn rồi." "Ngươi đùa ta à?

Sao nàng có thể tự vẫn được?" Trương Cảnh Hoài cố nén chút hoảng loạn trong lòng, nhưng lý trí lại mách bảo hắn rằng, Thân Hồi Tuyết tuyệt đối sẽ không làm vậy.

"Hai ngày nay, người Thân gia tự vẫn trong lao không phải là ít, bọn họ biết ngày chết đã gần kề, có lẽ là muốn chọn một cách chết thể diện hơn." Thiên hộ nói rất có lý lẽ.

"Vậy thi thể của nàng đâu, tại sao lại vội vàng xử lý thi thể của nàng?" "Thế tử hiểu lầm rồi, việc xử lý thi thể không phải nhắm vào nàng, mấy ngày nay huynh đệ thuộc hạ vẫn luôn xử lý thi thể của người Thân gia, tất cả đều hỏa táng, nàng chỉ tình cờ chết vào ngày này, vừa kịp lúc cho lần thiêu xác này thôi." Nói xong, Thiên hộ lại nói với Bạch Hưu Mệnh: "Đại nhân, những lời thuộc hạ nói đều là sự thật, tuyệt không có gì giấu giếm." Bạch Hưu Mệnh gật đầu với hắn: "Ngươi lui xuống đi." "Vâng." Thiên hộ gỡ tay Trương Cảnh Hoài khỏi cổ áo mình, lại hành lễ với hai người rồi mới lui ra ngoài.

Ra khỏi phòng, hắn thở phào một hơi, thầm nghĩ đại nhân hẳn sẽ rất hài lòng với cách ứng đối của mình, sau đó bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại Bạch Hưu Mệnh và Trương Cảnh Hoài, Trương Cảnh Hoài trừng mắt nhìn người trước mặt, nghiến răng, nói từng chữ: "Bạch Hưu Mệnh, ngươi đang đùa ta?" Bạch Hưu Mệnh lộ ra vẻ mặt có phần bất đắc dĩ: "Bản quan không có ý trêu đùa Thế tử, trước đó, ta không hề hay biết chuyện này." Nếu A Triền ở đây, nhất định sẽ tán thưởng bản lĩnh nói dối không chớp mắt của Bạch đại nhân.

“Ta không tin nàng đã chết, ta muốn đến địa lao.” Bạch Hưu Mệnh thẳng thừng từ chối: “Thứ lỗi bản quan không thể đáp ứng chuyện này, trong địa lao giam giữ trọng phạm của triều đình, bất cứ ai ngoài Minh Kính Ti đều không thể vào.” “Nếu ta nhất định phải vào thì sao?” Giọng điệu của Trương Cảnh Hoài rất không khách khí, Bạch Hưu Mệnh lại tốt tính chỉ cho hắn một con đường sáng: “Vậy Thế tử hãy đi tìm Chỉ huy sứ để xin lệnh bài thông hành trước đi, Chỉ huy sứ hiện đang ở trong trạch viện của Thân gia, chỉ cần Thế tử có thể lấy được lệnh bài, bản quan tự sẽ đáp ứng yêu cầu của ngươi.” Trương Cảnh Hoài nhìn sâu vào Bạch Hưu Mệnh một cái, không nói thêm lời nào, xoay người rời đi.

Hắn rời đi không lâu, liền thấy Thẩm Chước sảng khoái bước vào: “Người ta vừa thấy là Thế tử của Lý Quốc công phủ phải không, hắn đến đây làm gì?” Bạch Hưu Mệnh nói: “Muốn vào địa lao nhưng bị ta từ chối rồi, ta bảo hắn đi tìm Chỉ huy sứ xin lệnh bài.” Thẩm Chước nói với giọng điệu nhẹ nhàng: “Lão Tần hình như đã phát hiện ra thứ gì đó ghê gớm ở Thân gia, đang nghiên cứu đấy, làm gì có tâm tư để ý đến đám con cháu quyền quý này, cũng không biết cả ngày bọn họ nghĩ cái gì, ngay cả địa bàn của Minh Kính Ti chúng ta cũng dám tò mò.” Nghe Thẩm Chước thao thao bất tuyệt, Bạch Hưu Mệnh tự rót cho mình một tách trà nóng.

Hắn nâng tách trà lên, giữa hương trà nghi ngút, khóe môi khẽ cong lên.

Tin tức Trương Cảnh Hoài đến tìm Bạch Hưu Mệnh xin người không có thêm ai biết, Thân Hồi Tuyết tự nhiên cũng không hay. 147.

Nàng và mẹ theo A Triền trở về tiểu viện để nghỉ ngơi ổn định.

Hiện giờ, trạch viện của mẹ nàng đã không thể ở được nữa.

May mà trước khi bị bắt, họ đã sắp xếp ổn thỏa cho Ngô ma ma,

cũng coi như không còn nỗi lo về sau.

Tiểu viện của A Triền không lớn, cũng chỉ có hai căn phòng có thể ở được, Tuệ nương liền dọn phòng mình ra cho hai mẹ con họ, còn nàng thì ở chung một phòng với A Triền.

Vì đã ở trong địa lao hơn nửa ngày, Tuệ nương còn chuẩn bị nước tắm cho họ, lúc này mẹ nàng đang tắm sau tấm bình phong.

Thân Hồi Tuyết ngồi bên mép giường, cúi đầu nhìn tay mình, trong mắt mang theo chút mờ mịt.

Nàng không biết, tương lai nên đi tiếp thế nào.

Những ngày tháng trước kia không phải là điều nàng muốn, nhưng nàng biết mình phải sống như vậy.

Trương Cảnh Hoài đã đính hôn, nàng vẫn phải ở bên cạnh hắn.

Lúc đó nàng đã biết, tương lai, ngoài việc phải đối mặt với sự không ưa của Lý Quốc công, còn phải học cách đối mặt với sự căm ghét của vợ Trương Cảnh Hoài.

Tương lai của nàng, chưa bao giờ do nàng làm chủ.

Nhưng bây giờ, khế ước trói buộc nàng đột nhiên biến mất.

Đúng lúc Thân Hồi Tuyết đang ngẩn người, Thân Khinh Vụ mặc y phục của Trần Tuệ bước ra, thấy con gái cứ nhìn chằm chằm vào mu bàn tay, nàng lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh.

Im lặng một lúc, nàng mới nói: "Hồi Tuyết, còn nhớ chuyện mẹ từng nói với con không?" Thân Hồi Tuyết nhìn mẹ, hơi do dự một chút mới nói: "Là… chuyện biến thành yêu tộc ạ?" Thân Khinh Vụ gật đầu: "Đúng vậy, con suy nghĩ thế nào rồi?" Thân Hồi Tuyết nhất thời không thể trả lời, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, khiến nàng chưa kịp suy nghĩ đã bị bắt vào lao.

Vốn tưởng mình sắp chết, kết quả lại dễ dàng rời khỏi lao phòng như vậy.

Chỉ trong vòng hai ngày, mấy lần thăng trầm, cho dù trước đó bị lời nói của mẹ tác động không nhỏ, lúc này cũng không còn sự chấn động và hoảng sợ như ngày đó nữa.

Trước sinh tử, là người hay yêu cũng không quan trọng bằng việc được sống.

Nàng nghĩ một lát rồi mới nói: "Mẹ, trước tiên hãy để con nói chuyện với A Triền đã." Nàng có rất nhiều điều không chắc chắn về cuộc đời mình, nhưng A Triền lại hoàn toàn trái ngược với nàng, vào lúc này, nàng càng muốn nghe ý kiến của A Triền.

"Được." Thân Khinh Vụ gật đầu, "Con đi tắm trước đi, gột rửa điềm xui dính phải trong lao rồi hẵng đến gặp A Triền." Thân Hồi Tuyết đáp lời, nàng tắm rửa qua loa xong liền một mình đến phòng A Triền.

Trần Tuệ thấy nàng dường như có chuyện muốn nói với A Triền, liền chủ động nói muốn đi nói chuyện với Thân Khinh Vụ, rồi đứng dậy ra ngoài.

A Triền lúc này đã tháo trâm cài, mái tóc dài mềm mại rũ bên gò má, chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay, nàng mặc trung y, chân trần ngồi trên giường.

Thấy Thân Hồi Tuyết đi vào, nàng vẫy vẫy tay: "Lại đây ngồi." Thân Hồi Tuyết ngồi xuống mép giường, dưới cái nhìn của A Triền, nàng nói ra mục đích đến đây.

"A Triền, mẹ ta nói với ta, chỉ cần dùng nội đan của cha ta, ta sẽ có thể biến thành yêu tộc, là thật sao?" A Triền gật đầu: "Là thật, phương pháp này là do ta nói cho bà ấy." Thân Hồi Tuyết rơi vào trầm

tư.

A Triền thấy nàng dường như vẫn còn do dự, cũng không muốn ép nàng, liền nói thêm: "Nếu ngươi không muốn biến thành yêu tộc cũng không sao, đây không phải là chuyện gì bắt buộc phải đồng ý." Thân Hồi Tuyết lắc đầu, khẽ nói: "Ta thực ra đã không còn do dự nữa, đối với ta mà nói, bất kể là người, bán yêu hay là yêu cũng không có quá nhiều khác biệt.

Ta không sợ biến thành yêu, nếu làm yêu tốt hơn cho ta, vậy thì trở thành yêu." "Vậy ngươi sợ cái gì?" A Triền không hiểu.

Thân Hồi Tuyết hơi do dự một chút, đột nhiên đổi chủ đề: "Người của Thân gia rất nhanh sẽ bị xử quyết hết, ta và mẹ ta là vì ngươi mới nhặt lại được một mạng, dù vậy, sau này e là cũng không thể tùy ý xuất hiện trước mặt người khác nữa phải không?" A Triền nghĩ một lát, dứt khoát nói ra điều kiện Bạch Hưu Mệnh đã đề xuất: "Đúng vậy, điều kiện để Bạch Hưu Mệnh chịu thả các ngươi chính là, sau này các ngươi không được ở lại Đại Việt." Thân Hồi Tuyết khẽ thở dài, nói với A Triền: "Đây chính là điều ta sợ hãi.

Ta vẫn luôn bị người ta nuôi dưỡng, họ đã sắp đặt sẵn cuộc đời của ta, nhưng bây giờ không có ai sắp đặt nữa.

Ta rất mông lung, không biết rời khỏi Đại Việt rồi, sẽ đi đâu sinh sống, sẽ sống như thế nào?

Ta thật sự có thể cùng mẹ tìm được nơi nương thân sao?

Ta…" Nàng ngập ngừng, lại do dự hỏi: "A Triền, ta phải làm sao đây?" Điều Thân Hồi Tuyết để tâm lại không giống lắm với những gì A Triền nghĩ, nhưng nghĩ lại cũng rất bình thường.

Muốn sống một cuộc sống hoàn toàn khác với hiện tại, cần có dũng khí rất lớn.

Khi nàng mới đến địa bàn của nhân tộc, cũng hoang mang bất an như vậy, nếu không phải vì A Miên, nàng tuyệt đối sẽ không đặt chân đến lãnh địa của nhân tộc.

Sau này… Sắc mặt A Triền nhạt đi, tạm gác lại đoạn quá khứ không vui đó, tập trung vào chuyện chính trước.

Nàng suy nghĩ một chút về những thông tin mình biết về thế giới bên ngoài Đại Việt, chậm rãi nói với Thân Hồi Tuyết: "Ngoài Đại Việt còn có một thế giới rộng lớn, nhưng rất nguy hiểm.

Phía bắc của Bắc Hoang là thiên hạ của yêu tộc, thế giới của yêu tộc rất tàn nhẫn, cho dù ngươi biến thành yêu, ta cũng không đề nghị ngươi đến đó." 148.

A Triền thậm chí còn không nói cho Thân Hồi Tuyết nghe về Thanh Tự Sơn, nàng không cho rằng tổ mẫu sẽ chấp nhận Hồi Tuyết, cho dù cho họ một nơi nương thân, đối với mẹ con Hồi Tuyết mà nói, nơi đó cũng tuyệt không phải là chốn tốt lành. 149.

Thân Hồi Tuyết gật đầu, nếu A Triền đã nói nơi của yêu tộc không tốt, nàng sẽ không đi.

A Triền tiếp tục nói: "Dị tộc bên Tây Lăng này không những căm ghét nhân tộc mà thái độ đối với yêu tộc còn tệ hơn, quan trọng nhất là bọn họ không đủ thông minh, đầu óc hình như không giống chúng ta, tránh xa họ ra một chút.

Về phần phía nam, nơi đó có biển cả mênh mông, còn có rất nhiều Long tộc, Long tộc không những hiếu chiến mà còn mắt cao hơn đầu, nhìn các chủng tộc khác như nhìn sâu bọ, cũng không biết tự tin từ đâu ra, ngươi tốt nhất đừng đến đó." Thân Hồi Tuyết nghe A Triền kể xấu từng chủng tộc một, đột nhiên có chút buồn cười.

Nàng không khỏi nghĩ, những điều này, A Triền nghe ai nói vậy

nhỉ?

A Triền cố gắng nhớ lại những thông tin mình từng nghe, cuối cùng cũng nghĩ ra một nơi không tồi: "Đúng rồi, ta trước đây từng nghe người ta nói, ở khoáng dã chi địa, nhân loại và các tộc tụ cư, các chủng tộc sống ở đó, tính cách tương đối ôn hòa, coi như là một nơi không tồi." "Ngoài Đại Việt còn có nhân tộc sao?" Thân Hồi Tuyết ngạc nhiên nói.

"Đương nhiên." A Triền cười nói, "Trời đất rộng lớn như vậy, sao có thể không có nơi dung thân chứ?" Tâm trạng vốn thấp thỏm của Thân Hồi Tuyết đột nhiên vì lời nói của A Triền mà ổn định lại, thậm chí còn nảy sinh một chút mong đợi, rời khỏi Đại Việt, dường như cũng không còn khiến nàng bất an như vậy nữa.

"A Triền." Thân Hồi Tuyết nhìn A Triền, "Ngay bây giờ đi, biến ta thành yêu tộc." "Ngươi đã quyết định rồi sao?" Thân Hồi Tuyết gật đầu thật mạnh: "Ta đã quyết định rồi." "Vậy được." A Triền lấy ra túi thơm đựng nội đan, lấy nội đan ra, đưa cho Thân Hồi Tuyết.

Sau khi Thân Hồi Tuyết nhận lấy nội đan, nội đan vốn tối tăm đột nhiên như thể đã phai đi lớp màu bao phủ bên trên, dường như sáng lên mấy phần.

"A Triền, đây là sao vậy?" Thân Hồi Tuyết nhìn chằm chằm nội đan trong lòng bàn tay, kinh ngạc hỏi.

A Triền giải thích: "Đây là nội đan của cha ngươi, sau khi ông ấy chết, nội đan sẽ tự hoen ố, thông thường để đánh thức nội đan có thể dùng yêu lực, cũng có thể dùng máu của ngươi.

Nhưng mà, nó dường như đã cảm ứng được mối quan hệ của các ngươi, nên dần dần 'tỉnh lại'." "Vậy tiếp theo thì sao?" "Tiếp theo, dùng yêu lực của ngươi giao tiếp với nội đan, trong nội đan tồn tại ý thức của chủ nhân cũ, nhưng loại ý thức này rất khó rời khỏi nội đan,

ngươi cần truyền yêu lực vào, nói cho nó biết, ngươi cần yêu lực của nó, để nó trao yêu lực cho ngươi.” Thân Hồi Tuyết còn đợi A Triền nói tiếp, ai ngờ nàng lại dừng lại như vậy.

Hai người nhìn nhau một lúc, Thân Hồi Tuyết ngớ người: “Chỉ vậy thôi sao, không có bước nào khác à?” Chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ không nên có một nghi thức rất phức tạp sao?

A Triền không nhịn được cười: “Đơn giản vậy thôi, các ngươi là cha con, nội đan của cha ngươi sẽ không từ chối ngươi đâu.” Không phải tất cả yêu tộc đều chấp nhận con cái của mình, nhưng lục thúc của nàng thì sẽ.

Lục thúc của nàng nhất định sẽ bằng lòng truyền yêu lực cho Hồi Tuyết, bởi vì đó là cô con gái mà ông hằng mong nhớ.

Thấy nội đan trong tay Thân Hồi Tuyết dần dần phát ra ánh sáng, A Triền đứng dậy xuống giường, nhường lại căn phòng cho Thân Hồi Tuyết.

Trước khi rời đi còn an ủi: “Không cần căng thẳng, ngươi sẽ thành công.” Nói xong nàng đi ra ngoài, để Thân Hồi Tuyết một mình trong phòng.

A Triền đi vào phòng của Trần Tuệ, lúc này Thân Khinh Vụ đang trò chuyện với Trần Tuệ, nhưng có thể thấy, bà có chút lơ đãng.

Thấy A Triền đi vào, bà căng thẳng đứng dậy: “A Triền, Hồi Tuyết nó…” “Nó đang giao tiếp với nội đan, đợi nó hấp thu yêu lực trong nội đan xong, cơ thể sẽ dần dần thay đổi, không cần lo lắng, sẽ không nguy hiểm lắm đâu.” “Nó… nó cứ thế đồng ý rồi sao?” Thân Khinh Vụ không thể tin nổi, bà còn tưởng con gái ít nhất phải suy nghĩ một ngày, ai ngờ chỉ mất một lát công phu.

“Nó vốn cũng không định từ chối.” Nói xong, A Triền ngồi xuống

chiếc ghế bên cạnh, đợi Thân Khinh Vụ cuối cùng cũng hoàn hồn, mới mở lời: “Ta có một chuyện muốn hỏi Khinh Vụ cô nương, hy vọng cô có thể trả lời ta thành thật.” “Ngươi nói đi.” A Triền đã cứu mạng mẹ con bà, bây giờ bất kể nàng muốn hỏi gì, Thân Khinh Vụ cũng sẽ nói cho nàng.

“Cô có từng nghe Lưu Phong nhắc đến tung tích của đại ca hắn không?” A Triền cuối cùng cũng hỏi ra.

“Có nghe qua, hắn nói…” Thân Khinh Vụ đột nhiên dừng lại, bà cố gắng kiềm chế biểu cảm của mình, không để A Triền phát hiện bất kỳ điều gì khác thường.

“Hắn nói gì?” A Triền có chút nóng lòng truy hỏi.

Chương 118

Thân Khinh Vụ cụp mắt: "Hắn nói, đại ca hắn đã đến khoáng dã chi địa." Đôi mắt của A Triền sáng lên, thật trùng hợp.

Điều Thân Khinh Vụ không nói ra là, Lưu Phong nói, đại ca hắn đã đến khoáng dã chi địa, sau đó chết ở đó.

"Vậy hắn có nói, địa điểm cụ thể không?" A Triền lại hỏi.

Thân Khinh Vụ lắc đầu: "Hắn không nói." Điều này là thật sự không nói, cũng không cần thiết phải nói, bởi vì lúc Lưu Phong nói với bà về đại ca hắn, đại ca hắn thực ra đã chết được vài năm rồi.

A Triền có vẻ hơi thất vọng, nhưng có thể biết được tin tức này từ miệng Thân Khinh Vụ, đối với nàng mà nói đã đủ rồi.

Nàng không hỏi tiếp nữa, điều này khiến Thân Khinh Vụ thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó A Triền cũng nói cho Thân Khinh Vụ biết chuyện lúc nãy đã nói với Hồi Tuyết, rằng họ cần phải rời khỏi Đại Việt càng sớm càng tốt.

Thân Khinh Vụ không có phản ứng gì nhiều, trước đây bà nói với Hồi Tuyết muốn ở lại Tây Lăng, chẳng qua là vì biết mình khó thoát khỏi cái chết.

Bây giờ có thể cùng con gái rời đi, bất kể đi đâu, bà đều bằng lòng.

"Hồi Tuyết đã bàn với ngươi nơi đến rồi sao?" bà hỏi A Triền.

A Triền gật đầu: "Thật trùng hợp, lúc nãy ta còn nói với nó, khoáng dã chi địa là một nơi không tồi, ở đó các tộc hỗn cư, nếu Hồi Tuyết chuyển hóa thành yêu thành công, tu vi ít nhất cũng ở Tam cảnh, chỉ cần cẩn thận một chút, các ngươi ở đó sống cũng không sao." Dù

Tây Lăng bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều Tứ cảnh, nhưng thực ra Tứ cảnh không thường thấy như vậy, Ngũ cảnh càng như phượng mao lân giác, tu vi Tam cảnh ở bên ngoài, chỉ cần đủ cẩn thận, không tự tìm phiền phức, là có thể sống rất tốt.

"Cũng được, vậy thì đến khoáng dã chi địa đi, nghe tên chắc là một nơi không tồi." Rất nhiều năm trước, lần đầu tiên bà nghe Lưu Phong nói về nơi này, cũng đã cảm thấy như vậy.

Khi đó Lưu Phong còn nói, có cơ hội sẽ đưa bà đi xem thử, ai có thể ngờ, mười mấy năm sau, họ lại phải đến đó sinh sống.

Lúc này Trần Tuệ mở lời: "Nếu đã muốn đi ra ngoài Đại Việt, có phải nên chuẩn bị trước bản đồ không?

Nhưng trên thị trường có loại bản đồ này sao?" Câu hỏi này lập tức trúng vào trọng điểm, A Triền nghĩ một lát rồi nói: "Ngày mai chúng ta đi tìm thử xem." Thực sự không được, nàng chỉ có thể dựa vào một số nội dung mình biết để tự vẽ.

Ba người ngồi trong phòng khoảng một canh giờ, họ đang bàn bạc về những vật dụng sinh hoạt cần thiết phải mang theo khi rời đi, cũng như một số điều cấm kỵ của các tộc, để tránh vô tình gây phiền phức.

Hầu hết thời gian đều là A Triền nói, Thân Khinh Vụ chăm chú lắng nghe.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một trận tiếng cào.

Ba người ngừng nói chuyện, Trần Tuệ tiến lên mở cửa phòng, bên ngoài lăn vào một cục bông trắng muốt, mọc sáu cái đuôi, trên chóp đuôi của cục bông còn có một ít lông màu vàng.

A Triền thấy vậy liền tiến lên trước, một tay ôm cục bông lên, còn lén lút cảm nhận một chút cảm giác trong tay, mập mạp.

Khuôn mặt hồ ly bị vùi trong lông lúc này mới lộ ra.

“Hồi Tuyết?” Thân Khinh Vụ cũng ghé lại gần, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Thân Hồi Tuyết mở miệng, không phát ra được tiếng người.

“A Triển, Hồi Tuyết sao vậy?” “Không sao.” A Triển vẻ mặt thản nhiên nói, “Chỉ là vừa mới có được yêu lực, chưa biết khống chế.

Đợi thích ứng một thời gian, nó sẽ có thể tự do điều khiển thân thể yêu, cũng có thể nói chuyện được.” Nàng đếm đuôi của Hồi Tuyết, sáu cái đuôi, quả nhiên đã đến Tam cảnh.

Thân Hồi Tuyết đang được nàng ôm trong lòng cũng gật gật đầu, A Triển đưa tay sờ đầu nó, tai của Thân Hồi Tuyết động đậy, nghiêng đầu dụi dụi vào tay nàng.

Nếu Thân Hồi Tuyết hiện tại không thể nói chuyện, cũng không biến thành người được, A Triển cũng không tiện hỏi tiếp về quá trình hấp thu nội đan lúc nãy, định bụng đợi nó hồi phục rồi hẵng nói.

Nhìn sắc trời, cũng không còn sớm nữa, A Triển và Trần Tuệ liền về phòng mình, giao Hồi Tuyết vào tay Thân Khinh Vụ.

“Hồi Tuyết, chúng ta đi ngủ nhé?” Thân Khinh Vụ ôm con gái mềm mại trong lòng, trái tim cũng như tan chảy.

Tiểu hồ ly gật đầu, ngáp một cái. 150.

Bế con gái lên giường, đặt nằm ổn thỏa xong, Thân Khinh Vụ thổi tắt nến, cũng quay lại giường.

Đêm dần khuya, ngoài phòng mơ hồ truyền đến tiếng côn trùng kêu, Hồi Tuyết bên cạnh đạp tấm chăn mỏng đắp trên người ra, cuộn thành một cục, sáu cái đuôi xòe ra như một đóa hoa.

Thân Khinh Vụ lại vẫn mở mắt, không buồn ngủ chút nào.

Không phải vì kích động bởi những chuyện xảy ra hôm nay, mà là

vì trước đó A Triền đột nhiên nhắc đến đại ca của Lưu Phong.

Rất nhiều ký ức quá khứ, theo lời nhắc đột ngột của A Triền, ùa vào trong đầu bà.

Có một số chuyện, bà tưởng mình đã quên, thực ra đều ghi nhớ trong lòng, những lời Lưu Phong nói với bà, phảng phất như mới hôm qua.

Lưu Phong rất khâm phục đại ca của mình, so với người mẹ được gọi là Hồ Vương của hắn, trong lòng hắn, đại ca hắn mới là người lợi hại nhất.

Có một lần, bà thấy Lưu Phong uống rất nhiều rượu, hỏi ra mới biết, ngày đó là ngày giỗ của đại ca hắn.

Trước đây hắn chỉ nói đại ca hắn tốt thế nào, rất nhiều chuyện đều không hề nhắc đến, ngày đó dường như muốn tìm người tâm sự, liền nói với bà.

Hắn nói, đại ca hắn kinh tài tuyệt diễm thế nào, tung hoành yêu tộc, chỉ có Yêu hoàng mới có thể sánh ngang.

Mặc dù Thân Khinh Vụ không hiểu nhiều về yêu tộc, nhưng Thân gia dù sao cũng là thế gia săn yêu, vẫn còn lưu lại một số cổ tịch, trên đó có ghi lại sự cường đại của Yêu hoàng.

Có lẽ mỗi một người em trai đều cảm thấy anh trai mình cường đại vô cùng, bà lúc đó nghĩ vậy, nhưng cũng không muốn tranh cãi với hắn về chuyện nhỏ này, liền hỏi: "Nếu đại ca ngươi lợi hại như vậy, hắn vì sao mà chết, lẽ nào là vì bị kẻ thù giết?" Lưu Phong lắc đầu: "Đương nhiên không phải, đại ca ta là Ngũ cảnh, ngay cả mẫu thân cũng không phải đối thủ của huynh ấy.

Huynh ấy còn đặc biệt thù dai, ban ngày đắc tội với huynh ấy, tối đến huynh ấy sẽ báo thù lại.

Trên đời này, người có thể gọi là kẻ thù của huynh ấy, cũng đã bị huynh ấy tính kế, bị vây giết đến chết từ trăm năm trước, chết vô cùng thê thảm, ngay cả hồn phách cũng không còn." Lúc này Thân Khinh Vụ mới trở nên nghiêm túc, bà biết Lưu Phong sẽ không bịa ra một đoạn kinh nghiệm giả về anh trai mình để lừa bà, dù sao cũng không cần thiết.

Hồ yêu Ngũ cảnh, tổ tông của Thân gia bà còn chưa từng thấy qua yêu tộc cường đại như vậy.

"Hắn lợi hại như vậy, ngươi làm sao có thể chắc chắn, hắn thật sự đã chết?" Thân Khinh Vụ lúc đó đặt ra nghi vấn.

Lưu Phong ánh mắt có chút mông lung, nói với bà: "Lần cuối cùng ta đi gặp huynh ấy, huynh ấy bảo ta sau này đừng tìm huynh ấy nữa.

Còn bảo ta về Thanh Tự Sơn nói với mẫu thân, dỡ hồn đăng của huynh ấy xuống." Thấy bà không hiểu, hắn liền giải thích: "Mỗi một người con trai của mẫu thân khi rời núi, đều sẽ để lại một ngọn hồn đăng trong núi, ta và đại ca đều đã thắp ngọn đèn đó.

Nhân tộc các ngươi nói người chết như đèn tắt, chính là ý này.

Lần đó ta về núi, hồn đăng của đại ca đã tắt rồi." "Vậy người hại chết hắn là ai?" Lưu Phong lúc đó im lặng rất lâu, lâu đến mức bà tưởng sẽ không biết được câu trả lời, mới nghe hắn nói: "Hắn là… là đại tẩu." "Ai?" Thân Khinh Vụ còn tưởng mình nghe nhầm.

Lại nghe Lưu Phong nói: "Nếu đại ca không muốn, huynh ấy không thể nào chết dễ dàng như vậy.

Mẫu thân ta rất quan tâm đến đại ca, khi thấy hồn đăng của huynh ấy tắt, cũng chỉ luôn canh giữ ngọn đèn đó, mà không hề xuống núi báo thù cho huynh ấy, hẳn là đại ca đã sớm nói cho mẫu thân biết rồi.

Ngoài đại tẩu, ta không nghĩ ra còn ai có thể giết được huynh ấy."

“Vậy đại tẩu ngươi đâu?” “Có lẽ cũng chết rồi, ta không thể chắc chắn.” “Tại sao vậy?” “Giữa họ vốn dĩ đã có mối thù sâu như biển máu, nhân duyên mà đại ca ta cưỡng cầu mà có, đi đến bước này, cũng là bình thường.” Lúc đó Thân Khinh Vụ nghĩ đến hai cháu gái mà Lưu Phong luôn nhắc tới, đại ca đại tẩu của hắn, chẳng phải chính là cha mẹ của hai con tiểu hồ ly đó sao?

Bà không nhịn được hỏi: “Chuyện này, hai đứa cháu gái của ngươi có biết không?” Lưu Phong lắc đầu nói: “Chúng nó không biết, đại ca có thể bảo ta nhắn lại, nhưng huynh ấy không nói gì cả, chính là không định nói cho chúng nó biết.” “Như vậy đối với chúng nó mà nói sẽ tốt hơn sao?” Thân Khinh Vụ trẻ tuổi lúc đó cũng khó mà phân biệt được, Lưu Phong và mẫu thân của hắn giấu diếm chuyện này, đối với hai con tiểu hồ ly mà nói, có thực sự là chuyện tốt hay không.

Nhưng mà, sự thật quả thực như Lưu Phong nói, cha mẹ tàn sát lẫn nhau, quả thực quá tàn nhẫn.

Lưu Phong quả quyết nói với bà: “Lựa chọn như vậy chính là tốt nhất.” Hắn nói: “A Miên chắc sẽ không để ý đến chuyện này, cha mẹ sống hay chết đối với nó không quan trọng, nó cũng sẽ không tò mò.

Con bé đó trông có vẻ yếu đuối dễ bắt nạt, nhưng tâm lại lạnh, nó chỉ quan tâm đến A Triền.

Vậy mà A Triền, cũng không biết tính cách cố chấp đó giống ai, rõ ràng chưa bao giờ nhận được sự chú ý của cha mẹ, lại cứ để tâm đến họ như vậy.” Lần đó Lưu Phong nhắc đến A Triền, giọng điệu mang theo sự đau lòng.

Hắn nói: “A Triền lúc sinh ra đã bị đại ca đại tẩu bỏ rơi rồi, vậy thì không cần để nó bị bỏ rơi lần thứ hai nữa.

Biết được sự thật, chẳng qua chỉ là tỉnh táo nhận ra, cha mẹ nó, chưa bao giờ lựa chọn nó.

Sự huy hoàng của đại ca ta, các con gái của huynh ấy không biết.

Lợi ích từ huynh ấy, các con gái của huynh ấy cũng chưa từng được hưởng.

Huynh ấy chết rồi, cũng chưa từng nghĩ đến việc báo cho các con gái của mình.

Nếu đã như vậy, thì không cần để chúng nó biết nữa." Hắn còn nói: "Thà cứ để A Triển trong lòng mang theo một chút mong đợi, từ từ lớn lên, đợi nó trưởng thành thành một con hồ ly lớn, sẽ có một ngày, nó sẽ không còn quyến luyến họ nữa, hoàn toàn bước ra ngoài.

Rất nhiều yêu tộc chính là như vậy rời khỏi cha mẹ anh chị, mà trưởng thành.

A Triển có lẽ trưởng thành chậm một chút, nhưng nó nhất định sẽ trưởng thành." Lời nói của Lưu Phong tràn đầy hy vọng vào tương lai của A Triển.

Nhưng mà Lưu Phong ơi, A Triển của ngươi hình như vẫn chưa lớn, đã gặp phải tai nạn.

Thân Khinh Vụ mở mắt, trong lòng khẽ thở dài, lại qua mười mấy năm nữa, A Triển biến thành người, nhưng vẫn đang dò hỏi tin tức của cha mình.

Bà không biết sự trưởng thành mà Lưu Phong nói cần bao nhiêu năm, chỉ hy vọng thật sự như hắn nói, A Triển sẽ có một ngày quên đi họ.

Ngày thứ hai, khi A Triển còn chưa tỉnh, đột nhiên cảm thấy trên má ươn ướt.

Nàng mở một mắt, liền thấy một cục hồ ly đang liếm mình.

"Hồi Tuyết, ngươi phải kiềm chế một chút." A Triển giọng điệu

nghiêm túc, sau đó lật người, đưa một tay ra ôm cục hồ ly vào lòng.

Hồi Tuyết "ư ư" kêu hai tiếng, nó vẫn chưa thể kiềm chế bản năng, đang trong quá trình thích ứng, liếm thêm một lúc nữa.

Lúc này đã là giờ Tị, A Triền ôm cục hồ ly ngủ nướng thêm một lúc nữa, mới ôm Hồi Tuyết cùng nhau bước ra khỏi phòng.

Trần Tuệ không có ở đây, Thân Khinh Vụ bưng đồ ăn đang hâm nóng trong nồi ra, thấy A Triền đang tìm người khắp nơi, mới nói với nàng: "Tuệ nương đi mua đồ giúp ta rồi, nó nói muốn mua trước tất cả những thứ đã liệt kê trong danh sách hôm qua." A Triền nghe xong gật đầu, ngồi xuống ăn sáng.

Vừa ăn còn phải vừa đút cho Hồi Tuyết tò mò, thấy hai đứa chơi vui vẻ, Thân Khinh Vụ cũng không làm phiền.

Mãi đến giờ Mùi, Trần Tuệ mới mang theo một xe đồ quay về.

Sau đó, nàng lại đưa một cuốn truyện chí quái có phần cũ kỹ cho A Triền, nói với nàng: "Trước đó ta đã hỏi thăm ông chủ tiệm sách, ông chủ nghe xong yêu cầu của ta, liền tìm cho ta cuốn truyện này, nói là trên này có vẽ bản đồ ngoài Đại Việt." A Triền có chút kinh ngạc, lật ra, quả nhiên thấy trong sách có rất nhiều hình minh họa.

Trang cuối cùng của cuốn truyện là một tấm bản đồ hoàn chỉnh, chỉ có phân chia khu vực đại khái, còn lại là các vùng nước đi qua những nơi này.

Mặc dù không có quá nhiều chi tiết, nhưng cũng không khác mấy so với những gì A Triền biết.

"Thế nào?" Trần Tuệ hỏi.

A Triền đưa cuốn truyện cho Thân Khinh Vụ: "Là bản đồ có thể dùng được, hẳn là tác giả của cuốn truyện không phải người tầm thường, đợi một lát ta đánh dấu vị trí của khoáng dã chi địa ra là có

thể dùng.” Giải quyết xong vấn đề phiền phức nhất là bản đồ, những chuyện còn lại cũng không cần quá lo lắng.

Sau đó, lại nghe Trần Tuệ nói: “Hôm nay Minh Kính Ti đã dán cáo thị, công bố tội ác của Thân gia, và sẽ vào giờ Ngọ ngày mai, chém đầu gia chủ Thân gia cùng các đồng tộc tại Thái Thị Khẩu để thị chúng.” Nàng nhìn Thân Khinh Vụ, hỏi: “Cô có đi không?” Thân Khinh Vụ gật đầu, mở lời: “Dù sao cũng là đại ca ta, ta đi tiễn huynh ấy một đoạn.” Sau đó lại bổ sung: “Ta sẽ cẩn thận, không để họ phát hiện.” A Triền gật đầu, nàng không quá quan tâm đến chuyện của Thân gia.

Khi Thân gia bị hủy diệt, nàng đã mất hứng thú với Thân gia, không mấy quan tâm đến cái chết của họ, chỉ nói: “Vậy các ngươi đi đi, ta ở nhà chơi với Hồi Tuyết.” Nói xong lại nhớ ra điều gì đó, nói với Trần Tuệ: “Tuệ nương, đến lúc đó ngươi giúp ta xem thử, Tiết Huỳnh có ở trong đó không.” Trần Tuệ gật đầu: “Biết rồi.” Ngày hôm sau, Trần Tuệ dẫn theo Thân Khinh Vụ đội mũ che mặt, trên mặt còn quấn một lớp khăn voan, cuối cùng lại trang điểm đậm rồi cùng nhau ra ngoài.

Trước khi đi, còn hầm cho họ một nồi thịt gà trong bếp.

A Triền và Hồi Tuyết đang chơi trò vồ bắt, chưa chơi được một lúc, đã ngửi thấy mùi thơm từ phòng bếp bay ra.

Thế là một người một hồ ly đều chạy đến phòng bếp, ngồi xổm trước bếp lò, mắt long lanh nhìn.

Tuệ nương nói còn phải hầm thêm một khắc nữa, bọn họ đều có chút không đợi được.

So với A Triền, Hồi Tuyết hiển nhiên có chút không thành thật, nó tò mò thò móng vuốt vào trong lò bếp, kết quả lông trên móng bị tàn lửa làm cháy đen một mảng, nó kêu thảm một tiếng, đột nhiên biến lại

thành người.

A Triển ngẩng đầu nhìn Thân Hồi Tuyết, dung mạo của nàng không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng những đặc trưng từng cho thấy nàng là bán yêu trên người, lại đều biến mất.

Thân Hồi Tuyết nhớ lại những gì mình vừa làm, lặng lẽ che mặt.

Nhưng nàng cũng không xấu hổ quá lâu, bởi vì một khắc rất nhanh đã đến.

Chương 119

Nàng cùng A Triền múc món thịt gà hầm cực kỳ ngon, lại múc thêm hai bát cơm rồi tự giác ngồi xuống bàn ăn cơm.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

A Triền hỏi nàng: "Lúc hấp thu nội đan có xảy ra tai nạn gì không?" "Không có tai nạn gì, chỉ là sau đó lúc yêu lực cải tạo cơ thể rất đau." Nhớ lại cảnh tượng lúc đó, hốc mắt nàng hơi đỏ lên, nhưng rất nhanh lại nghĩ đến một chuyện, "A Triền, ta đã thấy cha ta." A Triền ngẩn người.

Thân Hồi Tuyết nói: "Ta gần như không tốn chút sức lực nào, yêu lực trong nội đan liền chủ động chảy về phía ta, cuối cùng lúc nội đan sắp bị hấp thu hoàn toàn, ta đã thấy ông ấy, ông ấy cũng đang nhìn ta, chỉ là ảo ảnh đó quá nhạt, thoáng chốc đã tan biến." Lời nói của Thân Hồi Tuyết mang theo chút tiếc nuối.

"Vậy à…" "Nhưng ta và cha ta quả nhiên rất giống nhau." Lúc nàng biến thành hồ ly, việc đầu tiên là chạy đến bàn trang điểm soi gương, dù sao cũng rất giống.

A Triền không nhịn được cười, cảm thấy sau khi hóa thành yêu, Hồi Tuyết đã thả lỏng hơn rất nhiều.

"A Triền, cảm ơn ngươi, ta không biết phải báo đáp ngươi thế nào." Giọng điệu của Thân Hồi Tuyết tràn đầy cảm kích.

"Hay là ngươi giúp ta một việc, coi như báo đáp ta." "Việc gì, chỉ cần ngươi nói, ta nhất định sẽ làm cho ngươi." A Triền nói: "Ta ở khoáng dã chi địa, có thể có hai người quen, ta không biết họ cụ thể ở đâu, cũng không rõ họ có còn ở đó không.

Ta muốn nhờ ngươi giúp ta tìm tung tích của họ, nếu không tìm được thì thôi, nếu tìm được, cũng không cần kinh động họ, chỉ cần gửi một tin nhắn về cho ta là được." "Được." Thân Hồi Tuyết trịnh trọng gật đầu, ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Giờ Ngọ đã đến, bên ngoài pháp trường người đông như núi như biển, gần như một nửa người trong thành Tây Lăng đều đã tụ tập về đây.

Thân gia bắt đầu từ trăm năm trước đã là thế gia đại tộc hàng đầu trong thành Tây Lăng.

Hôm qua Minh Kính Ti dán cáo thị công bố tội danh của Thân gia, gần như chấn động cả tòa thành.

Trong đó có các tội danh như nuôi dưỡng yêu tộc, hối lộ quan viên, và sát hại hàng trăm người dân ở Tây Lăng cũng như các vùng lân cận.

Thực tế, những gì Minh Kính Ti điều tra được ở Thân gia còn nhiều hơn thế.

Thân Chi Hằng những năm qua, tuy đã thông qua giao mẫu để nhân giống ra bán yêu, nhưng chỉ được một Giao Long Vương có thiên phú thượng hạng.

Hắn cảm thấy vẫn chưa đủ, bèn tiếp tục dùng yêu đan để tạo ra bán yêu.

Nhưng những người cấy ghép nội đan không phải người của Thân gia, mà là những người được hắn ta tuyển chọn kỹ lưỡng từ các vùng xung quanh và trong thành Tây Lăng.

Khi người của Minh Kính Ti lục soát Thân gia, họ còn tìm thấy rất nhiều thi thể đã bán yêu hóa được lưu giữ lại.

Chưa kể đến việc hắn dùng người sống để lọc bỏ yêu lực cuồng

bạo trong yêu đan, cho đến khi yêu lực trở nên ôn hòa mới đưa vào cơ thể mục tiêu đã chọn.

Mỗi một lần thử nghiệm, số người chết ít nhất cũng lên đến hàng chục.

Những thông tin này đều không được công bố ra ngoài, mà trực tiếp được trình lên hoàng đế thông qua kênh đặc biệt của Minh Kính Ti.

Nếu không phải vậy, hoàng đế cũng sẽ không nhanh chóng hạ lệnh, yêu cầu xử tử toàn tộc Thân gia ngay tại chỗ.

Giờ hành hình vẫn chưa đến, tiếng bàn tán của bá tánh xung quanh trộn lẫn vào nhau, tụ thành một luồng âm thanh ồn ào.

Thân Khinh Vụ đi theo bên cạnh Trần Tuệ, hai người trà trộn vào đám đông.

Mặc dù phía trước còn có hai hàng người chắn, nhưng vẫn có thể nhìn rõ những người nhà họ Thân đang quỳ trên pháp trường.

Trong số những người bị xử tử hôm nay, gần như đều là những gương mặt quen thuộc với Thân Khinh Vụ: anh cả, chị dâu, cháu gái, anh họ, chị dâu họ cùng con cái của họ, và còn rất nhiều người khác.

Nàng nhìn thấy gương mặt đầy kinh hoàng của Thân Chi Hằng, ký ức dừng lại ở khoảnh khắc hắn ta úp mở khuyên nàng tham gia vào thí nghiệm của phụ thân.

Thân Khinh Vụ khẽ nhếch mép, quả đúng là phong thủy luân chuyển, Thân Chi Hằng có từng nghĩ hắn cũng có ngày hôm nay không?

Giờ Ngọ ba khắc vừa điểm, Thẩm Chước trong vai trò giám trảm quan hét lớn một tiếng, đao phủ do vệ sĩ Minh Kính Ti đảm nhiệm vung quỷ đầu đao trong tay, ánh đao loé lên rồi hạ xuống, đầu người

lăn lóc.

Thân Khinh Vụ bình tĩnh nhìn cảnh tượng này, nhìn sự sụp đổ của Thân gia.

Từng là một gia tộc thợ săn yêu tồn tại vì nhân tộc, vì chính nghĩa, cuối cùng lại đi vào ngõ cụt, do chính tay nàng đưa lên đoạn đầu đài.

Thân Khinh Vụ lặng lẽ cười, thầm nghĩ, tốt thật, cuối cùng đều chết sạch rồi.

Sẽ không còn ai có thể uy hiếp Hồi Tuyết của nàng nữa.

Trần Tuệ cũng đã thỏa nguyện khi tìm thấy Tiết Huỳnh và đầu của ả trong đống thi thể ngã rạp.

Lúc chết, mắt Tiết Huỳnh vẫn mở to, gương mặt trẻ trung tràn đầy tuyệt vọng và không cam lòng.

Có lẽ ả không muốn chết, cũng không ngờ rằng mình sẽ phải chết một cách như thế này.

Sau khi chém đầu, bá tánh vẫn nán lại không rời đi, có người kinh hãi.

Trong một thời gian dài sắp tới, chuyện hôm nay sẽ là đề tài bàn tán lớn nhất trong thành Tây Lăng.

Trần Tuệ dẫn Thân Khinh Vụ chen ra khỏi đám đông để về nhà.

Khi đến bên ngoài tiểu viện, Trần Tuệ vừa nói chuyện với Thân Khinh Vụ vừa mở cửa, đột nhiên quay đầu liếc nhìn một cái. "Sao vậy?" Thân Khinh Vụ hỏi.

Trần Tuệ lộ vẻ nghi hoặc, đáp: "Hai ngày nay, mỗi lần trở về đều cảm thấy có người đang theo dõi ta, trước đó ta còn tưởng là ảo giác." Nàng gần đây đã hấp thu máu yêu thú, tuy chưa tiến giai nhưng đã trở nên nhạy bén hơn trước.

Cảm giác cảnh giác này liên tục xuất hiện, cuối cùng khiến nàng phải đề phòng.

Thân Khinh Vụ nghe vậy có chút lo lắng: "Có cần nói cho A Triền không?

Nếu có người giám sát, chắc chắn cũng là vì ta và Hồi Tuyết." Trần Tuệ trầm tư gật đầu: "Lát nữa nói với nàng ấy một tiếng." Hai người vào cửa, liền thấy Thân Hồi Tuyết đã khôi phục hình người.

A Triền đang chỉ dẫn nàng cách sử dụng yêu lực, cho đến khi thấy hai người họ, họ mới dừng lại. "Nương." Thân Hồi Tuyết gọi Thân Khinh Vụ một tiếng.

Thân Khinh Vụ nhìn con gái từ trên xuống dưới, cuối cùng cũng yên lòng: "Không sao là tốt rồi." Trần Tuệ thì đi về phía A Triền, nói với nàng: "Đã thấy Tiết Huỳnh, hôm nay ả ta bị chém đầu cùng với người nhà họ Thân." A Triền ra vẻ bình phẩm: "Thật đáng tiếc, tuổi còn trẻ mà lại bị chính mẹ ruột đưa vào chỗ chết." Lúc Quý Thiền chết, cả nhà bọn họ vẫn đang vui vẻ thưởng thức hoa đăng.

Phong thủy luân chuyển, quả thật là chuyển nhanh thật. "Đúng rồi, hai ngày gần đây, ta luôn cảm thấy có người đang theo dõi chúng ta." A Triền không hề nghi ngờ nàng ấy, mà nói: "Đúng lúc ta có việc cần tìm Bạch Hưu Mệnh, lát nữa sẽ nói cho hắn biết chuyện này." "Ta đi cùng ngươi?" "Không cần, ngươi ở nhà giúp Hồi Tuyết thu dọn hành lý đi." "Bây giờ thu dọn hành lý, là hai ngày nữa sẽ đi sao?" Trần Tuệ ngạc nhiên hỏi.

Thân Hồi Tuyết nghe thấy lời nàng, quay người mỉm cười với Trần Tuệ, nói với nàng và Thân Khinh Vụ: "Ta đã bàn với A Triền rồi, sẽ rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Ngày mai thời tiết chắc sẽ tốt, thích hợp để lên đường." Thân Khinh Vụ không có ý kiến, trong lòng Trần Tuệ lại dâng lên chút

không nỡ, từ Thượng Kinh đến Tây Lăng, suốt chặng đường bầu bạn, chớp mắt đã sắp phải chia ly.

Thân Hồi Tuyết lại nói: "Tương lai nếu có cơ hội, Tuệ nương có thể cùng A Triền đến Khoáng Dã Chi Địa tìm ta." Trần Tuệ nghĩ ngợi, tương lai này dường như cũng không quá xa vời.

Nàng sắp lên nhị giai rồi, đợi đến khi tam giai, nói không chừng cũng có thể như Hồi Tuyết ra ngoài xem thế giới bên ngoài. "Được." Nàng trịnh trọng đáp ứng.

A Triền ra ngoài một mình, lúc rời khỏi tiểu viện cũng không cảm thấy bị ai theo dõi, có lẽ là do nàng đủ chậm chạp.

Lần nữa đến ngoài vương phủ Tây Lăng, người gác cổng vẫn là vệ sĩ Minh Kính Ti.

Nghe nàng nói muốn gặp Bạch Hưu Mệnh, đối phương cũng không quát mắng mà bảo nàng chờ.

Đợi khoảng nửa khắc, người gác cổng đó dẫn nàng đến bên ngoài địa lao.

A Triền đợi ở cửa địa lao một lúc mới thấy Bạch Hưu Mệnh từ bên trong đi ra.

Trên người hắn còn mang theo một mùi máu tanh.

Thấy A Triền ghét bỏ nhíu nhíu mũi, Bạch Hưu Mệnh cố ý đi về phía nàng hai bước: "Tìm ta có việc?" Hai ngày không gặp, sắc mặt hắn có vẻ đã tốt hơn nhiều.

Ánh mắt A Triền lướt qua mặt hắn, trong lòng cảm thấy hài lòng, nghĩ rằng mình nên khách sáo một chút, bèn nói: "Hôm nay sắc mặt ngươi không tệ." Bạch Hưu Mệnh nhướng mày.

Lại nghe nàng có chút ghét bỏ chê bai: "Chỉ là mùi không được dễ

ngửi cho lắm." "Được, lần sau gặp mặt báo trước cho ta, ta tắm rửa xong rồi sẽ đến gặp ngươi?" A Triền gật đầu: "Cũng không phải không được." Xem ra là thật sự rất ghét bỏ.

Bạch Hưu Mệnh cúi đầu nhìn bộ y phục mình mới thay sáng nay, dẫn nàng đi về phía sân viện mình ở: "Đi thôi." "Đi đâu?" "Không phải chê mùi khó chịu sao, đi thay đồ." "Ồ." A Triền đi theo.

Lúc Bạch Hưu Mệnh vào nội thất thay y phục, nàng ngồi ở gian ngoài uống trà, bên tay còn có mấy đĩa điểm tâm tinh xảo, nàng nếm thử mỗi loại một chút, rất ngon.

Bạch Hưu Mệnh thay một bộ trường sam cổ chéo tay bó màu tím sẫm đi ra, thấy A Triền đang nhìn chằm chằm mấy món điểm tâm, liền hỏi: "Đói rồi à?" A Triền lắc đầu: "Ta vừa mới ăn cơm xong." Món gà hầm của Tuệ nương thật sự rất ngon. "Vậy ở lại ăn tối nhé?" Bạch Hưu Mệnh nói xong, liền thấy A Triền cứ nhìn chằm chằm hắn. "Nhìn gì?" Hắn hỏi. "Gần đây trông ngươi giống người tốt hơn rồi đấy." A Triền thật lòng nói, vậy mà cũng giữ nàng lại dùng bữa. "Vậy những lời ngươi nói ta là người tốt hết lần này đến lần khác trước đây, đều là lừa ta cả?" Người đàn ông này thật là nhỏ mọn.

Không cẩn thận lại bị bắt được thóp, A Triền lập tức điềm nhiên chuyển chủ đề: "Ngươi đừng có đánh trống lảng, ta đến tìm ngươi là để nói chuyện chính sự." Bạch Hưu Mệnh cũng không so đo với nàng, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, mở miệng nói: "Nói đi, chuyện gì?" "Tuệ nương nói với ta, hai ngày nay cảm thấy có người theo dõi nàng ấy.

Ngươi nói xem có phải có người đã phát hiện Thân Hồi Tuyết chưa chết, nên điều tra đến đây không?" "Ừ." "Ừ là có ý gì, ngươi nói chuyện đi chứ." A Triền không hài lòng với sự qua loa của hắn. "Ngày thứ hai sau khi ngươi đưa mẹ con Thân Hồi Tuyết đi, Trương Cảnh

Hoài đã đến tìm ta đòi người.

Ta nói với hắn người đã chết, nhưng hắn không tin." Trương Cảnh Hoài không gặp được Tần Hoành, nhưng cũng không rời khỏi Tây Lăng.

Hắn ngay lập tức theo dõi A Triền, người có quan hệ thân thiết với Thân Hồi Tuyết.

Nhưng cũng còn biết chừng mực, không cho người vào nhà điều tra, chỉ giám sát bên ngoài. "Hắn ta?" A Triền nhíu mày, tuy ghét người này nhưng cuối cùng vẫn nói một câu coi như công bằng, "Hắn ta cũng có chút đảm đương đấy." Dù sao cũng là tội lớn tru di cửu tộc, vị thế tử Lý Quốc Công khôn khéo lõi đời này lại có thể chủ động giao điểm yếu vào tay Bạch Hưu Mệnh, ít nhất chứng tỏ hắn ta thật sự quan tâm đến Hồi Tuyết.

Nhưng A Triền rất nhanh đã nghĩ đến một vấn đề: "Theo dõi ta hai ngày, nói không chừng hắn đã phát hiện Hồi Tuyết ở nhà ta, vậy chẳng phải hắn đã nắm được sai lầm của ngươi rồi sao?" "Phải đó, đã nghĩ ra cách bồi thường cho ta chưa?" A Triền không muốn bồi thường, bèn đề nghị: "Hay là diệt khẩu đi." Bạch Hưu Mệnh gần như bị chọc cười. "Ngày mai ta sẽ đưa mẹ con Thân Hồi Tuyết đi, vị thế tử Lý Quốc Công kia sẽ không ra gây rối chứ?" Nàng có chút lo lắng nói. "Không cần để ý đến hắn, hắn sẽ không làm to chuyện đâu." Bạch Hưu Mệnh nói giọng tùy ý, dường như thật sự không để Trương Cảnh Hoài vào mắt, mà hỏi nàng, "Họ định đi đường nào?" "Tuyến đường gần nhất để rời khỏi Đại Việt là đi qua cửa tây thành, nhưng ở đó cần lệnh bài, nên chúng ta đã bàn bạc sẽ đến Ưng Châu trước, sau đó chuyển hướng." "Không cần phiền phức như vậy." Bạch Hưu Mệnh đưa cho nàng một tờ giấy, A Triền nhận lấy xem, đây là văn thư thông hành do quan phủ cấp, có thời hạn ba ngày, còn đóng cả quan ấn.

Có thứ này, là có thể trực tiếp đi qua cửa tây thành rồi.

Nhìn ngày tháng trên đó, ngày hắn thả người, đã cho cấp văn thư rồi.

A Triền vừa nghĩ người này thật chu đáo, vừa nhanh chóng cất văn thư đi, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào: "Cảm ơn Bạch đại nhân." Cuối cùng A Triền vẫn không thể ở lại vương phủ Tây Lăng dùng bữa.

Ngày mai Hồi Tuyết phải đi rồi, Bạch Hưu Mệnh lúc nào cũng có thể gặp, nặng nhẹ ra sao nàng vẫn phân biệt được.

Trời dần tối, tên hộ vệ luôn theo dõi nơi ở của A Triền cuối cùng cũng rời đi.

Hắn đi một vòng, rồi vào một khách điếm.

Hôm qua, Trương Cảnh Hoài cũng ở trong khách điếm này.

Tên hộ vệ gõ cửa phòng, rất nhanh bên trong liền có tiếng vọng ra: "Thế tử, thuộc hạ đã về." "Vào đi." Giọng Trương Cảnh Hoài vang lên.

Sau khi tên hộ vệ bước vào, phát hiện trong phòng ngoài Trương Cảnh Hoài còn có một người nữa, người này có chút xa lạ.

Thấy hắn vào, người kia chắp tay với Trương Cảnh Hoài: "Thế tử, hạ quan xin cáo lui trước." Trương Cảnh Hoài "ừ" một tiếng, vẫn đang hồi tưởng lại tin tức mà người này vừa mang đến.

Bạch Hưu Mệnh từng cho người đến nha môn xin cấp một văn thư thông quan, thời hạn ba ngày, ngày mai là hạn cuối cùng.

Sau khi cửa phòng được đóng lại, tên hộ vệ hạ giọng báo cáo: "Thế tử, sáng nay hoạt thi đó cùng một nữ tử không nhìn rõ dung mạo đã rời khỏi viện của Quý Thiền.

Chương 120

Nhìn dáng người không phải là Quý Thiền, thuộc hạ làm theo phân phó của ngài, không đến gần họ, nhưng cảm thấy người đó rất có thể là mẫu thân của Hồi Tuyết cô nương." "Hôm qua đi mua địa đồ, hôm nay trong nhà đột nhiên có thêm một người…" Trương Cảnh Hoài cười khẩy, "Ta còn tưởng Bạch Hưu Mệnh vô tình vô dục, hóa ra cũng biết tuẫn tư uổng pháp." Tên hộ vệ cúi đầu, không dám tùy tiện xen lời.

Trầm mặc hồi lâu, Trương Cảnh Hoài đột nhiên đứng dậy, dường như định ra ngoài. "Thế tử." Tên hộ vệ cuối cùng cũng lên tiếng gọi hắn lại. "Còn có việc?" Trương Cảnh Hoài hỏi. "Nếu Bạch đại nhân đã cứu Hồi Tuyết cô nương ra rồi, thế tử hà tất phải tham gia vào chuyện này nữa?" Lúc hộ vệ nói chuyện, trán hơi rịn mồ hôi, hắn cũng biết thân phận mình không nên nói bừa, nhưng không thể nhìn thế tử lún ngày càng sâu. "Câm, miệng." Giọng Trương Cảnh Hoài cực lạnh, trông có vẻ đã nổi giận.

Tên hộ vệ "bịch" một tiếng quỳ xuống, nhưng không hề ngậm miệng. "Thế tử, ngài lòng dạ biết rõ, sau chuyện này, Hồi Tuyết cô nương dù thế nào cũng không thể ở bên cạnh ngài được nữa." Hộ vệ hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói, "Hay là cứ để cô ấy đi như vậy đi." Là hộ vệ thân cận của Trương Cảnh Hoài, hắn từ nhỏ đã lớn lên cùng đối phương, thậm chí còn hiểu Trương Cảnh Hoài hơn cả Lý Quốc Công.

Mặc dù cả phủ Quốc công đều cho rằng Trương Cảnh Hoài nuôi Thân Hồi Tuyết chỉ là thú vui nhất thời của người trẻ tuổi, nhưng hắn biết, thế tử thích Hồi Tuyết cô nương.

Nếu không, lúc đầu gặp nàng, sẽ không vì mấy lời cầu xin của nàng mà mang nàng đi.

Nuôi dưỡng suốt bao năm qua.

Nhưng thích thì có thể làm gì, thân phận địa vị trong mắt thế nhân thậm chí còn không phải là vấn đề giữa họ, chủng tộc mới là vấn đề.

Thế tử phu nhân của phủ Lý Quốc Công, dù thế nào cũng không thể là bán yêu.

Thế tử biết rất rõ điều này, nên hắn đã đợi nhiều năm, cuối cùng vẫn đính hôn với người khác.

Nếu không xảy ra những chuyện ngoài ý muốn này, có lẽ thế tử còn có thể cưỡng ép giữ Hồi Tuyết cô nương bên cạnh, nhưng bây giờ, chút may mắn cuối cùng cũng không còn nữa. "Cút ra ngoài." Trương Cảnh Hoài nói từng chữ.

Tên hộ vệ vẫn quỳ đó, hắn ngẩng đầu nhìn Trương Cảnh Hoài: "Huống hồ, phủ Lý Quốc Công của chúng ta cũng không đắc tội nổi với Bạch Hưu Mệnh.

Thế tử, hắn đã là Tứ cảnh, trước đó hai đại yêu Tứ cảnh liên thủ còn không lấy được mạng hắn, nếu không có gì bất ngờ, hắn chính là Minh Vương tiếp theo của Đại Việt chúng ta." "Cút!" Trương Cảnh Hoài gầm lên.

Tên hộ vệ dập đầu với hắn, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Hộ vệ vẫn đứng ở cửa, cuối cùng Trương Cảnh Hoài vẫn không bước qua cánh cửa đó.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng hẳn, A Triền đã thức dậy.

Hôm nay bên ngoài có sương mù, trông trắng xóa.

Mọi thứ đã được thu dọn ổn thỏa, Hồi Tuyết dùng pháp thuật Tụ

Lý Càn Khôn mà A Triền dạy để tạm thời cất giữ vật dụng tùy thân.

Hai mẹ con thay y phục gọn nhẹ, lại trang điểm một chút trên mặt để che giấu dung mạo, bốn người mới cùng nhau ra ngoài.

Trên đường không có nhiều người, cửa tây thành cách nơi ở của A Triền hơi xa, nhưng khoảng cách dài như vậy, chớp mắt đã đến.

Binh lính gác thành hôm nay lại chính là người lần trước A Triền và Bạch Hưu Mệnh đến đây đã gặp.

Hắn dường như là thủ lĩnh của đám lính gác này.

A Triền cho hắn xem lệnh bài thông hành, rồi bàn với hắn liệu có thể ra ngoài tiễn bạn một lát rồi quay lại ngay không, đối phương lại đồng ý không chút do dự.

A Triền trong lòng còn đang kỳ lạ, người này trước đây rõ ràng rất coi trọng quy củ, chẳng lẽ là nể mặt Bạch Hưu Mệnh?

Ai ngờ bốn người ra khỏi cổng thành, lại thấy trong sương mù dày đặc, có một bóng người đã chờ sẵn ở đó.

Những người khác còn chưa nhận ra người đó là ai, Thân Hồi Tuyết đã nhận ra ngay, là Trương Cảnh Hoài.

Suốt những ngày qua nàng không hề nghĩ đến Trương Cảnh Hoài, đêm qua bỗng nhiên nhớ tới hắn, nhưng ý nghĩ đó cũng chỉ thoáng qua.

Trương Cảnh Hoài từng là cọng rơm cứu mạng của nàng, trong một thời gian dài nàng chỉ có thể tìm kiếm một chút tình cảm từ hắn, nhưng cuối cùng vẫn không thể lâu dài.

Vốn tưởng sẽ ra đi trong lặng lẽ, cũng không cần từ biệt, lại không ngờ hắn sẽ xuất hiện ở đây.

Lúc này A Triền cũng đã nhận ra thân phận của người đó, khẽ nhíu mày, thầm nghĩ Bạch Hưu Mệnh hôm qua còn nói không cần để

ý đến người này, hôm nay người đã xuất hiện, thật là âm hồn không tan.

Trương Cảnh Hoài không đến gần, Thân Hồi Tuyết nhìn về phía hắn một lát, rồi bước về phía đó. "Hồi Tuyết." A Triền gọi nàng lại.

Thân Hồi Tuyết mỉm cười với nàng: "A Triền, ta nói với hắn vài câu, không sao đâu." Thân Khinh Vụ từ cuộc đối thoại của hai người dường như cũng đã đoán được người đến là ai, thấy con gái nhất quyết tiến lên, cũng không ngăn cản.

Thân Hồi Tuyết đi đến trước mặt Trương Cảnh Hoài, hôm nay hắn vẫn cưỡi ngựa, khi nàng đi tới, hắn xuống ngựa, đứng trước mặt nàng. "Trương Cảnh Hoài, ta phải đi rồi." Nàng nhìn hắn, nói như vậy.

Trương Cảnh Hoài trầm mặc nhìn Thân Hồi Tuyết, mỗi một thay đổi nhỏ của nàng đều lọt vào mắt hắn.

Những vết tích thuộc về yêu tộc từng khiến người ta chú ý trên cơ thể nàng đã biến mất, hiển nhiên không phải vì nàng đã biến thành người.

Trương Cảnh Hoài mở miệng hỏi nàng: "Không thể ở lại sao?" Thân Hồi Tuyết lắc đầu: "Không thể." "Là vì sau khi ngươi bị bắt, ta đã không đi tìm ngươi sao?" Thân Hồi Tuyết có vẻ hơi ngạc nhiên khi hắn hỏi vậy, sững sờ một lúc mới đáp: "Không liên quan đến những chuyện đó." "Vậy là vì cái gì, vì ta đối xử không tốt với ngươi, nên ngươi hận ta?" Có rất nhiều chuyện, thực ra cả hai đều lòng dạ biết rõ, nhưng chưa bao giờ có ai nói ra.

Nói ra cũng chỉ thêm phiền não, nhưng đã sắp phải chia ly, Thân Hồi Tuyết trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn chọn nói ra những lời trong lòng. "Ta không hận ngươi, ngược lại, ta luôn nhớ chính ngươi đã cứu ta, giúp ta thoát khỏi cảnh ngộ khó xử hơn, ta chưa bao giờ

không biết ơn ngươi." "Chỉ có biết ơn thôi sao?" Thân Hồi Tuyết cúi mắt, một lúc lâu sau mới nói: "Ngươi biết mà, Trương Cảnh Hoài, sự yêu thích giữa chúng ta chẳng là gì cả.

Ngươi sẽ không vì ta mà thay đổi, và khi ta có đủ năng lực, ta cũng sẽ không vì ngươi mà dừng bước." Nàng có thích Trương Cảnh Hoài không?

Đương nhiên là có.

Những năm tháng họ ở bên nhau, mỗi một việc hắn làm cho nàng, đều để lại gợn sóng trong lòng.

Ngày tháng tích lũy, lúc tăng lúc giảm, cuối cùng vẫn là thích.

Nàng thậm chí còn biết rất rõ Trương Cảnh Hoài thích nàng, hắn vì nàng mà phá vỡ rất nhiều lệ, chịu áp lực của Lý Quốc Công để giữ nàng lại.

Nàng còn nhớ, có một lần Trương Cảnh Hoài đi công tác trở về, bị thương đầy mình, vẫn không quên tặng quà cho nàng.

Cây trâm đó nàng đã thích rất lâu, lúc rời Thượng Kinh, vẫn để lại ở đó.

Nhưng những điều này, đối với họ, đều không phải là quan trọng nhất.

Họ sẽ không vì người và việc quan trọng nhất của mình mà lựa chọn đối phương.

Trương Cảnh Hoài mấp máy môi, muốn nói có thể, nhưng thực ra là không thể.

Mọi thứ của hắn đều đến từ gia tộc, hắn phải báo đáp gia tộc, hắn không thể đi sai dù chỉ một bước, cũng không thể vì Thân Hồi Tuyết mà từ bỏ cả phủ Lý Quốc Công.

Trương Cảnh Hoài đứng đó, như thể cảm nhận được gánh nặng của cả gia tộc đè lên người, đè nặng đến nỗi tim hắn đau từng cơn.

Thân Hồi Tuyết nhìn vào mắt hắn nói: "Trương Cảnh Hoài, chúc ta một đường thuận buồm xuôi gió đi, ta cũng chúc ngươi được như ý nguyện." Nàng thật tâm hy vọng Trương Cảnh Hoài có thể luôn tốt như vậy.

Hắn vốn là thiên chi kiêu tử, nguyện cho sau này hắn cũng không cần phải vì ai mà cúi đầu. "Chúc ngươi, một đường thuận buồm xuôi gió." Trương Cảnh Hoài cuối cùng cũng mở miệng, hắn ép mình đứng yên tại chỗ, không làm những hành động níu kéo vô ích. "Núi cao sông dài, Trương Cảnh Hoài, sau này không hẹn gặp lại." Thân Hồi Tuyết quay người, nước mắt từ khóe mắt ửng hồng rơi xuống.

Đời này, sẽ không gặp lại nữa.

Đi trở về bên cạnh Thân Khinh Vụ, Thân Hồi Tuyết nói với A Triền và Trần Tuệ: "A Triền, Tuệ nương, chúng ta đi đây." "Trên đường cẩn thận." "Một đường thuận buồm xuôi gió." Thân Khinh Vụ đi được vài bước, đột nhiên quay đầu lại nói: "A Triền, hy vọng những ngày tháng sau này của ngươi, đều có thể vui vẻ." Ngươi vui vẻ, Lưu Phong cũng sẽ rất vui mừng.

A Triền sững người, rồi cười nói: "Ta sẽ." Hai mẹ con dần đi vào trong sương mù dày đặc, bóng dáng cuối cùng cũng biến mất.

Cho đến khi A Triền và Trần Tuệ trở lại trong thành, Trương Cảnh Hoài vẫn đứng đó, nhìn con đường mà Thân Hồi Tuyết đã rời đi.

Tiễn mẹ con Thân Hồi Tuyết về đến nhà, A Triền cảm thấy trong nhà lạnh lẽo đi nhiều, đột nhiên không muốn tiếp tục ở lại Tây Lăng nữa. "Tuệ nương, chúng ta mua thêm ít đặc sản Tây Lăng, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về Thượng Kinh thôi." "Bạch đại nhân sắp về Thượng

Kinh rồi sao?" Trần Tuệ hỏi. "Cũng gần rồi, sẽ không đợi quá lâu đâu, trước khi xuất phát hắn sẽ cho người thông báo cho chúng ta." "Vậy được, ngày mai chúng ta ra ngoài dạo phố, ngoài đặc sản còn có hương liệu, đừng quên, ngươi đã hứa với các khách quen, đợi ngươi về sẽ làm vài loại hương hoàn mới lạ đấy." "Haiz." A Triền thở dài một hơi, mỗi lần không muốn cố gắng, Tuệ nương đều sẽ thúc đẩy nàng tiến lên.

Lại đợi bốn ngày, cuối cùng họ cũng đợi được tin tức do người của Bạch Hưu Mệnh phái đến.

Ngày mai, đội ngũ áp giải Tây Lăng Vương và thân quyến sẽ về kinh.

Lần này đi đường thủy, ngồi quan thuyền, từ Tế Thủy đến Hoài Thủy, lên bờ ở Giao Châu, sau đó thẳng tiến về Thượng Kinh.

A Triền không có ý kiến gì về việc này, dù sao nàng cũng là đi nhờ thuyền người ta, mà ngồi thuyền thì thoải mái hơn ngồi xe ngựa nhiều.

Sáng sớm hôm sau, hai người còn chưa xuất phát, đã có vệ sĩ Minh Kính Ti đến gõ cửa, báo cho họ giờ Tị xuất phát, và chủ động chuyển hành lý của họ lên chiếc xe đã chuẩn bị sẵn.

A Triền cảm ơn họ xong, liền đi theo người vận chuyển hành lý về phía đó.

Ra khỏi cửa nhà họ mới phát hiện, hai bên con đường dẫn đến bến tàu, cứ cách vài mét lại có một binh sĩ đứng gác, trông bộ dạng đều không dễ chọc.

Trên đường có thể thấy không ít bá tánh ven đường trốn sau cửa lén nhìn ra ngoài.

Họ dường như đã nghe tin Tây Lăng Vương sắp bị đưa về

Thượng Kinh chịu thẩm vấn, đều rất tò mò, muốn hóng chuyện.

A Triền vốn còn mong chờ sẽ có màn kịch chặn đường đòi công bằng cho Tây Lăng Vương, nhưng tiếc là không có.

Cho đến khi họ đến bến tàu, cũng không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra.

Tây Lăng Vương cai quản Tây Lăng nhiều năm, nhưng cũng không được bá tánh Tây Lăng yêu mến cho lắm.

Bá tánh trong mắt kẻ cầm quyền thì ngu muội vô tri, nhưng suy cho cùng cũng không phải kẻ ngốc.

Thân thị một tộc và vương phủ Tây Lăng quan hệ thân thiết như vậy, tội ác mà Thân thị phạm phải, tất nhiên có một phần của Tây Lăng Vương, nếu không quan viên từ triều đình đến sao lại tịch biên vương phủ Tây Lăng, bắt giam toàn tộc Tây Lăng Vương?

Nghe nói còn là thế tử Tây Lăng Vương đại nghĩa diệt thân.

So với sống chết của Tây Lăng Vương, dân chúng có lẽ tò mò hơn về ân oán tình thù giữa Tây Lăng Vương và con trai ruột của mình.

Hôm nay trên bến tàu không có dân thường qua lại, cũng không có thuyền bè neo đậu.

Bên bờ đậu năm chiếc quan thuyền, lớn hơn nhiều so với chiếc thuyền A Triền đi lúc đến.

Vệ sĩ Minh Kính Ti đưa hành lý của A Triền và Trần Tuệ lên chiếc thuyền đầu tiên.

Trên đường đến, A Triền có bắt chuyện với vài vệ sĩ Minh Kính Ti, nghe nói Chỉ huy sứ Minh Kính Ti cũng sẽ đi cùng họ.

Nàng vẫn lờ mờ nhớ vị Chỉ huy sứ trông không được dễ gần đó, cũng còn nhớ chính ông ta đã đình chỉ chức vụ của Bạch Hưu Mệnh.

Bây giờ xem ra, màn đình chỉ chức vụ hôm đó tám phần là vở kịch do Bạch Hưu Mệnh và vị thượng cấp kia của hắn liên thủ diễn cho Tây Lăng Vương xem.

Nghĩ đến việc mình phải đi cùng thuyền với đối phương, A Triền cảm thấy không được tự tại cho lắm.

Nhưng rất nhanh, phiền não của nàng đã không còn.

Sau khi nàng và Trần Tuệ lên thuyền, đợi mãi đến giờ Tị, vị Chỉ huy sứ đó cũng không lên thuyền, thay vào đó nàng lại đợi được Bạch Hưu Mệnh và đám thuộc hạ của hắn.

Chương 121

Hôm nay Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng mặc quan bào, nhìn từ xa khí thế kinh người. "Sao ngươi lại lên thuyền này?" Đợi hắn đến gần, A Triền không nhịn được hỏi. "Có vấn đề gì sao?" "Thuyền phía sau không phải còn áp giải phạm nhân về kinh sao, ngươi không cần phải đi canh giữ họ à?" "Không cần." Thấy A Triền rất nghi hoặc, hắn liền nói thêm một câu, "Chỉ huy sứ ở trên thuyền đó." Cảm thấy việc phân công nhiệm vụ của Minh Kính Ti hình như có gì đó sai sai?

Làm gì có chuyện Chỉ huy sứ làm việc, Trấn phủ sử lại đứng bên cạnh xem náo nhiệt?

A Triền không biết rằng, Bạch Hưu Mệnh thật ra cũng muốn đi canh giữ phạm nhân quan trọng, nhưng Tần Hoành không dám để.

Sợ rằng trên đường hắn nhất thời không nhịn được, sẽ băm Tây Lăng Vương ra thành tám mảnh, đến lúc đó chẳng lẽ lại mang một đống Tây Lăng Vương đến trước mặt hoàng đế sao?

Trùng hợp là Thẩm Chước lại bị giữ lại Tây Lăng để giải quyết hậu quả, Tần Hoành, vị Chỉ huy sứ này, đành phải tự mình ra tay.

Thế mới nói, lúc trẻ không nên dạy dỗ lung tung, dạy dỗ ra một thằng nhóc con lớn lên gây họa, cuối cùng chẳng phải vẫn cần ta đây dọn dẹp mớ hỗn độn hay sao.

Giờ Tị đã đến, con thuyền dưới chân men theo Tế Thủy, từ từ rời khỏi Tây Lăng.

A Triền đứng trên boong tàu, nhìn tòa thành dần biến mất khỏi tầm mắt, chút phiền muộn trong lòng cũng dần tan biến.

Lúc này đã là cuối thu, cây cối trong núi hai bên bờ Tế Thủy lá cây

rực rỡ sắc màu, có xanh, có vàng, có đỏ, nối liền thành một mảng, như thể có vị họa sĩ nào đó đã tô vẽ cảnh sắc nơi đây.

Lần này, trong nước không còn giao long dấy lên sóng gió nữa.

Thuyền đi được năm ngày, vào chạng vạng ngày thứ sáu, cuối cùng cũng dừng lại ở huyện Bảo Phong thuộc Giao Châu.

Quan viên của phủ Giao Châu, cùng với huyện lệnh huyện Bảo Phong và những người khác đã sớm đợi sẵn bên bờ.

Bạch Hưu Mệnh xuống thuyền giao tiếp với họ.

Tri phủ Giao Châu đã sớm nhận được lệnh của cấp trên, yêu cầu ông ta toàn lực phối hợp với Minh Kính Ti làm việc.

Gặp người cũng không nhiều lời, trực tiếp cho Bạch Hưu Mệnh nghiệm thu những thứ đã chuẩn bị trước như cũi tù, xe cộ, ngựa,...

Bạch Hưu Mệnh kiểm tra không có sai sót, vệ sĩ Minh Kính Ti trên năm chiếc thuyền mới lần lượt xuống thuyền.

Lúc đám tù phạm của vương phủ Tây Lăng bị áp giải xuống thuyền, đầu đều trùm mũ đen, mặc tù phục giống nhau, nhất thời rất khó phân biệt thân phận.

Những tù phạm này lần lượt bị nhốt vào xe tù, sau đó các thuyền phía sau khiêng xuống từng chiếc rương, những chiếc rương này chất đầy cả ba con thuyền.

A Triền cuối cùng cũng biết ba chiếc thuyền thừa ra dùng để chở gì, có lẽ lúc đi Bạch Hưu Mệnh đã cạo sạch cả một lớp đất của vương phủ Tây Lăng.

Sau đó, đoàn người đi theo tri phủ Giao Châu đến dịch trạm, A Triền và Trần Tuệ thì đi phía sau đội ngũ.

Nhìn thấy vị trí dịch trạm từ xa, A Triền liền gọi một vệ sĩ Minh

Kính Ti đến, nhờ hắn chuyển lời cho Bạch Hưu Mệnh, nói rằng mình ra ngoài giải khuây một lát rồi sẽ về, rồi kéo Trần Tuệ đi về phía con phố náo nhiệt nhất trong huyện thành.

Hôm nay trong huyện Bảo Phong dường như có hoạt động gì đó, trời đã không còn sớm, nhưng vẫn có không ít bá tánh còn nán lại trên đường, mặt ai nấy đều lộ vẻ phấn khích.

Hai người A Triền đi theo đám đông, còn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng chiêng trống náo nhiệt.

Không lâu sau, họ thấy một sân khấu lớn được dựng lên trên một bãi đất trống.

Hai bên sân khấu, những người đàn ông cởi trần, mặt bôi đỏ, tay cầm đuốc, miệng hô hào hòa theo tiếng chiêng trống.

Trên sân khấu có mấy người đi chân trần, trang phục còn cầu kỳ hơn, mặt đeo các loại mặt nạ khác nhau, miệng hát những giai điệu cổ quái nhưng lại gây ấn tượng sâu sắc, cơ thể uốn lượn theo điệu nhạc.

Động tác của họ vô cùng khoa trương, nhưng lại có một vẻ đẹp nhịp nhàng riêng, khiến người ta khó có thể rời mắt. "Đây là đang làm gì vậy?" A Triền không khỏi tò mò, hỏi một vị đại thẩm đang nhón chân xem say sưa bên cạnh.

Trong lòng đại thẩm còn bế một đứa bé, cũng đang nhìn không chớp mắt lên sân khấu.

Đại thẩm rất nhiệt tình, nói với nàng: "Cô nương vừa nhìn đã biết không phải người huyện Bảo Phong chúng ta rồi, đây là đang hát hí quỷ đó." "Hí quỷ?" A Triền trước đây chưa từng nghe qua, đành phải đoán, "Là để xua đuổi quỷ quái sao?" "Ây da, tác dụng của hí quỷ nhiều lắm, xua quỷ chỉ là chuyện nhỏ, hí quỷ ở Giao Châu chúng ta là để tế tự thần minh, cầu cho năm sau mưa thuận gió hòa đó." "Lợi hại

như vậy sao?" "Chứ sao nữa." Đại nương tự hào chỉ lên sân khấu nói, "Hôm nay cô nương vận may tốt, gặp được gánh hí quỷ nổi tiếng nhất Giao Châu chúng ta, họ hát xong hôm nay là sẽ lên Thượng Kinh, nghe nói là để chúc thọ cho hoàng đế lão gia đó." Đại thẩm đang nói, đứa bé trong lòng bà vỗ vỗ bà, "a a" hai tiếng, chỉ lên sân khấu ra hiệu cho bà xem.

Đại thẩm vội vàng quay đầu lại.

A Triền cũng phát hiện, tiếng ồn ào của những người xem kịch xung quanh đã nhỏ đi rất nhiều.

Sau đó, nàng chỉ nghe thấy tiếng trống dồn dập vang lên, những người hát hí quỷ trên sân khấu lần lượt lui xuống.

Sân khấu trống không bỗng sáng lên một ngọn lửa, ngọn lửa lóe lên, trên sân khấu đã có thêm một người.

Người đó mặc hí phục màu đỏ rộng thùng thình, ban đầu quay lưng về phía bá tánh dưới đài.

Một tiếng ngâm xướng thanh thoát vang lên, cơ thể người đó bắt đầu thực hiện các động tác múa theo giai điệu.

Dù không cần ai giải thích, A Triền cũng có thể cảm nhận được, người lên sân khấu sau múa đẹp hơn mấy người trước đó.

Thấy khán giả dưới đài vừa phấn khích vừa nín thở, xem ra vị này cũng nổi tiếng hơn mấy vị trước.

Khi người trên sân khấu quay người lại, xung quanh vang lên một loạt tiếng hít vào.

A Triền nhìn kỹ, người đó không đeo mặt nạ, nhưng lại có một gương mặt rất đáng sợ, ít nhất nàng chưa từng thấy khuôn mặt của người bình thường nào lại trông như vậy.

Ngũ quan phân bố vô cùng kỳ quặc và đáng sợ, không giống như là hóa trang. "Tuệ nương, ngươi xem mặt đó là thật hay giả vậy?" A Triền ghé vào tai Trần Tuệ hỏi.

Trần Tuệ cũng đang nhìn chằm chằm người trên sân khấu, trong mắt cũng có vẻ nghi hoặc: "Không nhìn ra điểm bất thường, giống như là thật." Trong lúc hai người nói chuyện, lại nghe thấy người bên cạnh bắt đầu bàn tán. "Ây da, khuôn mặt này của Dư đại gia, mỗi lần nhìn thấy đều không giống nhau, cũng không biết là vẽ như thế nào, sao lại giống mặt thật như vậy?" "Chứ sao nữa, lần trước ta đến phủ thành xem kịch, Dư đại gia rõ ràng không dùng khuôn mặt này, mà phải nói, cái hôm nay trông còn hung ác hơn mấy phần, thật đáng sợ." "Nhìn quen mặt Dư đại gia rồi, ta cũng không muốn xem mấy cái mặt nạ kia nữa, luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó." "Mặt nạ gỗ kia sao có thể so với Dư đại gia được mệnh danh là Thiên Diện Quỷ chứ." Người này nói xong, lập tức nhận được sự đồng tình của mọi người.

Sau khi vở kịch của vị Dư đại gia kết thúc, giống như lúc đến, ông ta biến mất trong một ngọn lửa.

Bá tánh dưới đài cũng không còn dè dặt như lúc nãy, lớn tiếng tán thưởng giọng hát và vũ đạo của đối phương.

A Triền cũng có cùng quan điểm với họ, dù nàng không hiểu, nhưng cũng không cản trở nàng thưởng thức.

Nhưng điều nàng tò mò hơn là khuôn mặt của Dư đại gia, rốt cuộc là dùng phương pháp gì để làm ra, lại có thể chân thật đến vậy?

Trên sân khấu lại có vai diễn mới, nhưng mọi người vẫn đang bàn tán về Dư đại gia lúc nãy.

Một người đàn ông trung niên ăn mặc như thư sinh tiếc nuối nói với người bên cạnh: "Tiếc là năm nay Tết không xem được hí quỷ của Dư đại gia nữa rồi, mọi năm có người đến mời, Dư đại gia đều không

chịu đi kinh thành, sao năm nay đột nhiên lại muốn đi?" "Ta thì nghe thằng ba nhà họ Trương trong thôn ta ở phủ thành nói, ta nói cho các ngươi nghe, các ngươi đừng nói cho người khác biết nhé." Một đại nương đột nhiên hạ giọng nói. "Ngươi mau nói đi chứ." Có người sốt ruột thúc giục.

Ít nhất cũng có chục đôi tai ghé vào nghe, A Triền tự nhiên cũng là một trong số đó. "Nghe nói Dư đại gia năm đó gặp tai nạn bị hỏng đầu, quên mất mình đã thành thân rồi, bây giờ đột nhiên lại nhớ ra, lần này là muốn vào kinh tìm tướng công đó." "Chuyện này… Dư đại gia ở Giao Châu chúng ta nổi danh cũng mấy năm rồi, cũng không thấy có ai đến tìm ông ấy, người kia sợ không phải đã sớm đổi vợ khác rồi sao, còn tìm được không?" Có người do dự nói. "Ai mà biết được." Xung quanh vang lên một trận xì xào.

A Triền chỉ tiện tai nghe một chút, coi như nghe chuyện cho vui, cũng không để trong lòng.

Xem hát tuồng quỷ xong, A Triền và Trần Tuệ ăn hoành thánh ở một quán ven đường gần đó.

Tay nghề của ông chủ cũng bình thường, nhưng được cái nhiều, người qua lại xem hát tuồng quỷ đông nên buôn bán rất tốt.

Ăn hoành thánh xong, họ lại đến một quán khác không xa mua mứt quả và kẹo mè.

Bên cạnh là quán bán mặt nạ, A Triền ngậm một miếng kẹo mè trong miệng, tò mò nhìn những chiếc mặt nạ quỷ treo trên sạp.

Người đến mua mặt nạ quỷ đa phần là nhà có trẻ nhỏ.

Nghe ông chủ nói, nếu đêm trẻ con khóc quấy thì treo mặt nạ ở đầu giường sẽ đuổi được những thứ không sạch sẽ đi, vô cùng hiệu quả.

A Triền thấy những chiếc mặt nạ này làm rất đặc biệt, do dự một hồi, nàng chọn một cái lớn nhất, cầm trong tay to như cái khiên.

Cái mặt nạ quỷ này giá đến một trăm văn, ông chủ cũng không ngờ nàng lại để ý đến chiếc mặt nạ vẫn luôn không bán được này, vui vẻ lấy xuống đưa cho nàng, còn tặng thêm một cái mặt nạ nhỏ bằng lòng bàn tay.

Lúc họ ôm mặt nạ về dịch trạm thì vừa hay chạm mặt đám quan viên Giao Châu đang cáo từ rời đi.

Vị tri phủ đi đầu không có vẻ gì là quan uy, nhìn kỹ chiếc mặt nạ rồi cười ha hả hỏi: "Cô nương đi xem hát tuồng quỷ về à?" A Triền đáp: "Vâng, vừa xem xong về, rất đặc sắc ạ." "Đúng thế, tuồng ở những nơi khác hoàn toàn không thể sánh bằng hát tuồng quỷ của Giao Châu chúng ta." Vị tri phủ này mặt đầy tự hào, rõ ràng là người cực kỳ yêu thích hát tuồng quỷ, lúc khen không quên dìm hàng đối thủ cạnh tranh.

Lúc này, Bạch Hưu Mệnh bước tới.

Vị tri phủ kia thấy hắn, vẻ mặt nghiêm lại: "Hạ quan xin dẫn người rời đi, Bạch đại nhân xin dừng bước." Bạch Hưu Mệnh khẽ gật đầu: "Lưu đại nhân đi thong thả." A Triền nép sang một bên, nhường cho các quan viên địa phương ra khỏi dịch trạm trước, rồi mới ôm mặt nạ đi vào.

Đi được hai bước, nàng lại lùi về bên cạnh Bạch Hưu Mệnh, cười lấy lòng: "Bạch Hưu Mệnh, phòng của ta ở đâu?" Bạch Hưu Mệnh liếc nàng một cái: "Vừa xuống thuyền đã chạy mất tăm, ta còn tưởng ngươi không định quay về." "Sao có thể chứ, lúc ta ra ngoài chơi, trong lòng vẫn luôn nhớ đến ngươi mà.

Đây là quà ta tặng ngươi." Nói rồi nàng nhét chiếc mặt nạ khổng lồ trong lòng vào tay Bạch Hưu Mệnh. "Quà?" Bạch Hưu Mệnh cúi

đầu nhìn món quà bị nhét vào tay, không hiểu lắm công dụng của thứ này.

A Triền giải thích với vẻ mặt nghiêm túc: "Đây là mặt nạ quỷ đặc sản Giao Châu, treo ở đầu giường có thể trừ tà ma.

Mặt nạ càng lớn hiệu quả càng tốt, ta đương nhiên phải mua cái tốt nhất về tặng cho ngươi rồi." Nói xong, mặt nàng đầy vẻ "sao ngươi còn không mau khen ta đi".

Trần Tuệ đứng cách đó không xa lặng lẽ quay mặt đi, thầm nghĩ ông chủ bán mặt nạ đâu có nói nửa câu sau, nếu ông ta có tài ăn nói bằng một nửa A Triền thì cũng chẳng phải lo mặt nạ không bán được.

Bạch Hưu Mệnh lật mặt nạ lại, tự mình xem xét.

Chiếc mặt nạ được làm rất hung tợn, hiệu quả trừ tà ma thì chưa biết, nhưng nếu treo ở đầu giường, dọa chết một hai người lúc nửa đêm thì dễ như trở bàn tay.

Nhưng hắn vẫn nhận lấy món "trọng lễ" này.

Hắn một tay cầm mặt nạ, một tay nói với A Triền: "Đi thôi, đưa ngươi đến phòng xem thử." A Triền lập tức đi theo, thầm nghĩ người này càng ngày càng dễ dụ.

Lần này người đến quá đông, dù tri phủ Giao Châu đã cho dọn dẹp hết nhà cửa xung quanh dịch trạm để Minh Kính Ti vào ở, nhưng phòng ốc vẫn không dư dả.

Tối nay A Triền phải ở chung một phòng với Trần Tuệ.

A Triền không có ý kiến gì về việc này, phòng tuy có hơi đơn sơ nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ, chăn nệm cũng đều là mới.

Đưa người về phòng xong, Bạch Hưu Mệnh đang định đi ra thì bỗng bị A Triền kéo tay áo.

Hắn quay người lại: "Lại sao nữa?" "Chúng ta ngày mai mấy giờ khởi hành?" "Đầu giờ Tỵ." "Ta sẽ về đúng giờ." Nàng quyết định ngày mai dậy sớm ra ngoài dạo một vòng nữa. "Vẫn muốn đi chơi à?" "Sao có thể gọi là đi chơi được, ta đây gọi là…" A Triền suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nghĩ ra một từ thích hợp, "vi hành thị sát." Bạch Hưu Mệnh cười như không cười hỏi: "Vậy ngươi thị sát được tình hình dân chúng thế nào?" "Kẹo mè ở huyện Bảo Phong rất ngon." Nói rồi nàng mở gói giấy dầu trên bàn, cầm một miếng kẹo mè đưa đến bên miệng hắn, ánh mắt mong chờ.

Bạch Hưu Mệnh liếc nhìn miếng kẹo, rồi há miệng cắn lấy.

Lúc Bạch Hưu Mệnh từ phòng A Triền bước ra, mấy Minh Kính Ti vệ chưa về phòng liền thấy đại nhân của họ một tay cầm một cái khiên kỳ quái, miệng còn ngậm một miếng kẹo, trông vô cùng thân dân.

Mấy người không nhịn được nhìn thêm vài lần, bị Bạch Hưu Mệnh liếc mắt lạnh lùng, lập tức giải tán.

Đêm đó A Triền ngủ rất ngon, xuống thuyền rồi, cuối cùng cũng không còn cảm giác bồng bềnh khó chạm đất nữa.

Lúc tỉnh lại còn chưa đến giờ Thìn, nàng và Trần Tuệ rửa mặt xong liền ra khỏi dịch trạm.

Hôm qua lúc ăn hoành thánh, nghe người ta nói quán canh dê Tôn Ký ở huyện Bảo Phong có vị rất ngon, ngay con phố bên cạnh nơi hát tuồng quỷ, nàng định bụng sẽ đến thử.

Nàng đến đã hơi muộn, trong quán canh dê Tôn Ký đã ngồi chật kín người.

Thấy là hai vị khách lạ, bà chủ liền dẫn họ đến một chỗ trong góc ngồi xuống, ngồi cùng bàn với họ cũng là một nữ tử.

Chương 122

Nữ tử kia thân hình gầy gò, chỉ búi tóc đơn giản, không trang điểm, sắc mặt không được tốt, trên mặt không có một tia huyết sắc.

Rất nhanh, bà chủ bưng lên hai bát canh dê, trong đó một bát chỉ có huyết dê.

A Triền thấy bánh nướng của nữ tử đối diện có vẻ ngon, bèn nói cũng muốn một cái bánh như vậy, kết quả bà chủ ái ngại nói trong quán chỉ có bánh hấp, không bán bánh nướng.

Nữ tử kia nghe thấy cuộc đối thoại giữa A Triền và bà chủ, ngẩng đầu nhìn họ một cái, đột nhiên lên tiếng: "Nếu cô nương không chê, ta chia cho cô nương một miếng bánh nướng." Giọng nói của nữ tử này có mấy phần trong trẻo, một giọng nói đặc biệt như vậy, nghe một lần là khó quên. "Ngươi là Dư đại gia." A Triền khẳng định.

Nữ tử kia khẽ nhếch môi, vẻ mặt có chút cứng ngắc: "Cô nương nhận ra ta?" "Hôm qua ta mới nghe tuồng của ngươi, giọng của ngươi rất hay, hát tuồng quỷ cũng rất hay." A Triền thật lòng khen ngợi, "Nhưng bánh nướng thì không cần đâu, ta ăn bánh hấp là được rồi." "Nghe giọng của cô nương, không giống người Giao Châu?" Dư đại gia hỏi.

A Triền giải thích: "Chúng ta là người kinh thành, đang định về kinh, tối qua đi ngang qua huyện Bảo Phong, vừa hay xem được một vở tuồng quỷ." "Vậy thật là có duyên, ta vốn cũng là người kinh thành.

Duyên phận như vậy, chiếc bánh nướng này coi như là lễ ra mắt của ta với cô nương, cô nương đừng chê." Nói xong, Dư đại gia đẩy gói giấy dầu còn hai chiếc bánh nướng trên bàn qua.

Thấy bà nói vậy, A Triền cũng không từ chối nữa, vị Dư đại gia này trông cũng không phải đang khách sáo.

Sau cuộc trao đổi ngắn ngủi, hai người không nói chuyện nữa.

A Triền ngồi xuống uống vài ngụm canh, vị canh dê quả nhiên rất ngon, ăn cùng với bánh nướng giòn thơm, đúng là hợp nhau vô cùng.

A Triền ăn được nửa cái bánh, ngẩng đầu nhìn Dư đại gia, bà cũng đang ăn bánh, nhưng không trực tiếp há miệng cắn, mà dùng tay bẻ thành từng miếng nhỏ để ăn.

Cử chỉ của bà có mấy phần ưu nhã, lạc lõng với cả căn phòng, nhưng lại không hề tỏ ra cố ý.

Cách ăn uống này, Quý Thiền đã từng học.

Ở một số dịp, nếu nhiều khuê tú đều có phong thái như vậy, mà mình không làm theo, sẽ bị người ta ngầm chê cười là gia giáo không tốt.

Liên tưởng đến những lời đồn nghe được tối qua, A Triền không khỏi có chút tò mò về thân thế của vị Dư đại gia trước mặt. "Ta nghe người ta nói, Dư đại gia hát xong vở tuồng này là sẽ cùng gánh hát đến kinh thành chúc thọ Thánh thượng?" A Triền chủ động khơi mào câu chuyện.

Tin tức đã lan truyền trong dân chúng, chắc cũng không phải là chuyện không thể nói.

Nghe A Triền nói, Dư đại gia thong thả đáp: "Đều là do mọi người đề cử, không phải đến chúc thọ Thánh thượng, gánh hát là được Ứng An vương mời đến Thượng Kinh.

Vương gia đi qua Giao Châu thì thích nghe hát tuồng quỷ, sau khi về kinh vẫn luôn nhớ mãi không quên, muốn chúng ta đến kinh thành hát vài vở.

Lại vì đại thọ của Bệ hạ sắp đến, nên đã tiến cử gánh hát của chúng ta, chỉ là có được một cơ hội mà thôi." Nói xong, bà ngẩng mắt nhìn A Triền: "Cô nương trông không phải người tầm thường, có biết Ứng An vương không?" A Triền cũng không phủ nhận lời đối phương, chỉ gật đầu: "Có nghe nói qua một chút, nhưng không nhiều." Vị quận vương này luôn rất kín tiếng, điều duy nhất khiến người ta nhớ đến là ông ta rất sợ vợ, trong phủ không có cơ thiếp, chỉ có một trai một gái.

Con trai không có bản lĩnh gì, con gái lại gả rất tốt, nghe đâu là bắt rể ngay dưới bảng vàng để tìm chồng cho mình, bây giờ phu quân của nàng ta đã là Lại bộ thị lang rồi.

A Triền thu lại sự chú ý đang phân tán, cười nói: "Với tài năng của Dư đại gia, chắc chắn sẽ mã đáo thành công." "Mượn lời tốt của cô nương, nếu có cơ hội, đến kinh thành ta mời cô nương nghe hát." "Nếu Dư đại gia đến kinh thành, ta nhất định sẽ đến cổ vũ." Dư đại gia uống xong canh dê, tạm biệt A Triền rồi đứng dậy rời đi.

A Triền nhìn theo bóng bà khuất xa mới thu lại ánh mắt. "Hôm qua thấy mặt quỷ của Dư đại gia, còn tưởng bà ấy thật sự mặt xanh nanh vàng, không biết trang điểm thế nào mà lại thật đến vậy?" A Triền không nhịn được nói với Trần Tuệ.

Trần Tuệ lại không để ý đến điều này, trong dân gian có thể được gọi một tiếng đại gia đều là những người có tài năng tuyệt đỉnh, người ngoài không thể hiểu hết được.

Nàng nói với A Triền: "Sắc mặt của bà ấy không ổn lắm, trên người có chút âm khí." A Triền cũng nhận ra sắc mặt bà không tốt, nhưng cũng không có manh mối gì, chỉ nói: "Có lẽ là vô tình dính phải?" Người thường xuyên đi đêm cũng dễ nhiễm âm khí, hát tuồng quỷ mà, ban đêm mới diễn, thỉnh thoảng thu hút du hồn cũng không

phải chuyện hiếm thấy, ngày thường phơi nắng nhiều một chút là được.

Trần Tuệ gật đầu, cũng đồng ý với cách nói của A Triền.

Lúc hai người dùng bữa xong trở về dịch trạm, Minh Kính Ti vệ đã đang thu dọn hành trang.

Thấy A Triền và Trần Tuệ quay lại, có người dẫn họ đến xe ngựa ở cuối đoàn.

Chiếc xe ngựa đó rộng rãi thoải mái, dường như còn được giảm xóc, không thua kém gì chiếc xe ngựa lúc đến.

Đầu giờ Tỵ, đoàn người cuối cùng cũng xuất phát.

Chuyến đi này kéo dài ròng rã mười ngày, khi A Triền cuối cùng cũng nhìn thấy cổng thành Thượng Kinh, trong lòng lại có cảm giác như đã qua một đời.

Thoáng chốc, nàng đến Thượng Kinh đã gần một năm rồi.

Mùa thu ở Thượng Kinh lạnh hơn ở Tây Lăng rất nhiều, y phục A Triền chuẩn bị không đủ dày, ngồi trong xe ngựa cũng cảm thấy hơi lạnh, may mà rất nhanh là có thể về nhà rồi.

Đến cổng thành, đoàn người phía trước dừng lại.

Đợi một lúc, đoàn người vẫn không nhúc nhích.

Tiếng vó ngựa lộc cộc vang lên, A Triền vén rèm cửa sổ xe thò đầu ra, liền thấy Bạch Hưu Mệnh cưỡi ngựa đến bên cạnh xe. "Phía trước có chuyện gì vậy?" A Triền hỏi. "Không có gì, có người chặn đường." Bạch Hưu Mệnh nói một cách thản nhiên, sau đó lại nói, "Vào thành rồi ta sẽ cho người đưa ngươi về nhà thẳng." "Được." A Triền gật đầu.

Chắc hẳn người chặn đường có địa vị không thấp, e là có liên

quan đến Tây Lăng vương, chuyện này nàng không nên dính vào.

Nhưng ngay sau đó, mắt nàng đảo một vòng, vẫy tay với Bạch Hưu Mệnh. "Còn muốn nói gì nữa?" Bạch Hưu Mệnh cúi người xuống, nàng nhoài nửa người ra, ghé vào tai hắn nói: "Ngươi nói vợ chồng Tấn Dương hầu gấp gáp gả con gái vào Thân gia như vậy, có phải là có quan hệ gì đó mờ ám với Thân gia không?" Quan hệ giữa Thân gia và gia đình Tấn Dương hầu, nàng tự nhiên là lòng dạ biết rõ, tin tức do Bạch Hưu Mệnh tự mình điều tra, chắc sẽ không sai.

Nhưng bây giờ đã khác, Thân gia bị kết tội, ngay cả Tiết Huỳnh cũng bị xử tử, gia đình Tấn Dương hầu, dựa vào đâu mà có thể bình an vô sự chứ?

Bạch Hưu Mệnh liếc nàng một cái: "Ngươi chỉ muốn nói cái này?" Thấy hắn định đứng thẳng người lên, A Triền vội kéo vạt áo hắn, lại kéo người về, bất mãn nói: "Ta còn chưa nói xong mà." "Vậy ngươi nói đi." "Ngươi về kinh rồi, có phải sẽ rất bận không?" "Đúng là có rất nhiều việc, sao vậy?" Hắn hỏi. "Vậy ta muốn gặp ngươi thì làm sao?" "Gặp ta." Bạch Hưu Mệnh nhìn chằm chằm vào mắt nàng, hỏi, "Vì sao?" "Ta gặp ngươi chẳng lẽ còn cần lý do sao?" Nàng hỏi lại một cách hùng hồn, đương nhiên là muốn gặp hắn.

Còn vì sao ư?

A Triền nghĩ ngợi, cuối cùng quy kết là do thói quen.

Mấy ngày nay ngày nào cũng được gặp hắn, đột nhiên không gặp nữa, nàng không quen chẳng phải rất bình thường sao?

Rõ ràng trước khi rời kinh nàng không có tật xấu này, đều tại Bạch Hưu Mệnh!

Bạch Hưu Mệnh hơi sững sờ, trong mắt ánh lên một tia cười, nói với nàng: "Lính gác Minh Kính Ti có bao giờ cản ngươi chưa?" "Ta

mới không đến Minh Kính Ti, với lại tại sao phải là ta đi tìm ngươi?" Bạch Hưu Mệnh lập tức nghe theo: "Vậy hôm khác ta mời ngươi đến nhà ta làm khách được không?

Trong phủ ta có nuôi một hồ cá Long Lân, rất đẹp, ngươi nhất định sẽ thích." Long Lân, cái tên này đã khiến A Triền thích rồi.

Câu trả lời của hắn miễn cưỡng làm A Triền hài lòng, nàng hơi hất cằm: "Để ta xem xét đã." Bạch Hưu Mệnh mày mắt dịu dàng lại, lại nghe A Triền hỏi: "Vậy còn gia đình Tấn Dương hầu thì sao?" Nói nửa ngày, vẫn không quên chuyện này.

Bạch Hưu Mệnh bật cười: "Lát nữa sẽ bắt, nhất định điều tra kỹ lưỡng." A Triền thuận tay vỗ vỗ ngực hắn: "Bạch đại nhân vất vả rồi." Trần Tuệ ngồi trong xe nghe hai người nói chuyện, khẽ nhếch môi, thầm nghĩ may mà Bạch Hưu Mệnh chỉ là tông thân, cả đời này không có cơ hội lên ngôi hoàng đế.

Nếu không, nhất định sẽ là một hôn quân.

Lại đợi một lúc lâu, đoàn người phía trước cuối cùng cũng di chuyển.

Lúc xe ngựa A Triền đi qua cổng thành, nàng phát hiện cách cổng thành không xa có một cỗ xe cực kỳ xa hoa bị chém làm đôi từ giữa, một con ngựa kéo một nửa.

Chỉ nhìn xe ngựa thôi, người chặn đường hôm nay ít nhất cũng phải là một vị vương gia.

Nàng còn tưởng Tây Lăng vương thất thế đến mức này, những người vốn bám víu hoặc thân quen với ông ta đáng lẽ phải tránh xa mới phải, không ngờ thật sự có người vì ông ta mà bôn ba.

A Triền đem thắc mắc trong lòng nói cho Trần Tuệ nghe, Trần Tuệ lắc đầu: "Đâu phải bôn ba vì Tây Lăng vương, e là họ đang thử

thái độ của hoàng đế." Tây Lăng vương là một trong số ít Thân vương hai chữ, trấn giữ biên cương, từng nắm giữ quân quyền Tây Lăng.

Đáng tiếc lão Tây Lăng vương ra đi quá vội, binh quyền chưa kịp giao cho con trai đã bị hoàng đế chặn lại, bây giờ Tây Lăng vương bị áp giải về kinh, e là hoàng thất Đại Việt sau này sẽ không còn phong hiệu này nữa.

Ngay cả Tây Lăng vương cũng bị hoàng đế giải quyết dễ dàng như vậy, những vị vương gia có đất phong có thực quyền kia sao có thể không lo lắng?

Phải biết rằng, ngoài Tây Lăng vương, Thân vương hai chữ còn có hai vị nữa, trong lòng hai người họ sẽ nghĩ thế nào?

A Triền không hiểu tranh chấp quyền lực trong hoàng thất, nhưng nàng hiểu một đạo lý, ai có sức mạnh lớn nhất, người đó có quyền quyết định.

Yêu tộc đều như vậy, có lẽ hoàng tộc Đại Việt còn phải cân nhắc một vài thứ khác?

Nàng chỉ hy vọng Bạch Hưu Mệnh có thể đạt được ước nguyện, nếu không, luôn cảm thấy hắn sẽ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo.

Sau khi vào thành, một đội sáu Minh Kính Ti vệ hộ tống A Triền họ về phường Xương Bình.

Khi cuối cùng cũng nhìn thấy cửa tiệm nhà mình, trong lòng nàng lại có cảm giác yên ổn, cuối cùng cũng về đến nhà rồi.

Mấy Minh Kính Ti vệ sau đó lại giúp nàng dỡ hai xe hành lý xuống, chuyển vào nhà, rồi mới cáo từ rời đi.

Đóng cửa phòng lại, hai người không vội thu dọn hành lý, mà đi dọn dẹp phòng trước, tối còn phải ở.

Đi bao nhiêu ngày, trong nhà đã có một lớp bụi.

A Triền rất siêng năng đi lấy nước, tay còn chưa chạm vào thùng nước đã bị Trần Tuệ xách lên đặt ngồi trên ghế, còn tìm cho nàng một bộ quần áo dày để thay. "Hai ngày trước ngươi còn sốt, bớt đụng vào nước lạnh, ngồi yên ở đây, đừng có động đậy lung tung." A Triền ôm quần áo nhấn mạnh: "Ta chỉ hơi sốt nhẹ thôi, với lại bây giờ ta khỏi rồi." Mấy ngày trước trên đường, nàng vừa hay tiến vào trạng thái nội thị, sợi xích trói trên eo nàng tự động đứt ra.

Chắc là do nàng đã giúp Thân Khinh Vụ, cuối cùng cũng nhận được hồi báo.

Sau khi sợi xích đó đứt, cơ thể nàng khó chịu như thường lệ, nhưng không kéo dài lâu.

Có thể thấy, cùng với sự biến mất của những sợi xích trên người, thể chất của nàng quả thực đã tốt hơn.

Đương nhiên, cũng có khả năng là do đống linh quả linh dược bồi bổ cơ thể mà Bạch Hưu Mệnh tặng đã phát huy tác dụng.

Trần Tuệ hoàn toàn không để ý đến A Triền, nàng đành phải từ bỏ việc thuyết phục đối phương, ngoan ngoãn quay về phía trước thay quần áo.

Đợi nàng lề mề thay xong quần áo, phòng của nàng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

A Triền đứng ngoài phòng mình, đột nhiên có chút hiểu tại sao Tuệ nương không cho nàng làm việc, nàng thật lòng cảm thấy, Tuệ nương sợ nàng lại sốt chỉ là cái cớ, rõ ràng là chê nàng làm việc quá chậm!

Hôm sau khi hai người trở về, cửa tiệm mở ra, ông chủ Từ nhà bên cạnh mới biết nàng đã về.

A Triền tặng cho ông bộ đồ sứ mua ở Tây Lăng trước đó, ông quả

nhiên yêu thích không rời tay.

Ông chủ Từ kéo A Triền đứng ở cửa tiệm nói chuyện một lúc lâu, trước tiên là hỏi thăm những gì nàng thấy và nghe ở Tây Lăng, sau đó lại chia sẻ với nàng những chuyện xảy ra gần đây ở kinh thành.

Toàn là những chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh, trong miệng ông chủ Từ, kinh thành gần đây chỉ có thể dùng từ sóng yên biển lặng để hình dung.

Trong lời nói ông còn có chút thất vọng, dường như tiếc nuối không có náo nhiệt để xem.

A Triền không nói với ông chủ Từ, sự náo nhiệt mà ông muốn sắp đến rồi.

Lúc này, trên triều đình đã đang tranh cãi không dứt về việc xử trí Tây Lăng vương như thế nào.

Vốn dĩ tội danh của Tây Lăng vương chứng cứ xác thực, đợi hoàng đế hạ lệnh là có thể định đoạt.

Nhưng buổi chầu hôm nay, mấy vị lão vương gia nhiều năm không lên triều đột nhiên mặc thân vương phục xuất hiện trên triều đình, ngay cả Tông lệnh Khang thân vương có uy tín trong tông thất cũng có mặt.

Các triều thần đều cảm thấy mấy vị lão vương gia này đến không có ý tốt, mà hôm nay Minh Vương lại không lên triều.

Nhưng hoàng đế dường như không hề hay biết, buổi chầu vẫn diễn ra theo thứ tự.

Đợi đến khi trên triều đình không còn đại thần nào ra khỏi hàng, Bạch Hưu Mệnh mới đứng ra. "Khải bẩm Bệ hạ, Minh Kính Ti đã ghi lại toàn bộ tội trạng của Tây Lăng vương vào sổ sách, xin Bệ hạ ngự lãm." Đại thái giám đích thân đem tấu chương Bạch Hưu Mệnh dâng

lên triều đưa cho hoàng đế.

Chương 123

Hoàng đế xem xong, sắc mặt âm trầm: "Cấu kết với yêu tộc Tứ cảnh trộm kho cấm của hoàng tộc, dung túng thế gia thuộc địa mưu hại bá tánh, khống chế yêu tộc gây rối, a a, vương gia của Đại Việt ta thật là giỏi quá!" Hoàng đế ném tấu chương trong tay xuống, các đại thần bên dưới lại đang lén nhìn Bạch Hưu Mệnh.

Nếu họ không nhớ lầm, Tây Lăng vương kia chính là cha ruột của Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh dường như không hề hay biết ánh mắt của những người xung quanh, sắc mặt thản nhiên nói: "Thần xin Bệ hạ hạ chỉ, ban chết cho Tây Lăng vương, để làm gương cho kẻ khác." Khi lời của Bạch Hưu Mệnh vừa dứt, triều đình im lặng trong giây lát, nhưng rất nhanh đã có mấy vị trọng thần đứng ra.

Đại lý tự khanh: "Thần phụ nghị, Tây Lăng vương tội ác tày trời, đáng chém ngay lập tức." "Vi thần phản đối." Hình bộ thượng thư đứng ra, dưới ánh mắt không thiện cảm của Đại lý tự khanh, mở miệng nói, "Chỉ đơn giản xử tử không thể có tác dụng cảnh cáo, Tây Lăng vương thân là Thân vương Đại Việt lại cấu kết với yêu tộc, là tội phản quốc trọng đại, đáng bị xử lăng trì." Hay lắm, vốn tưởng vị này phản đối là muốn giúp Tây Lăng vương, hóa ra là chê ông ta chết quá nhẹ nhàng. "Thần đẳng phụ nghị." Các vị ngự sử ngày thường nghe đến lăng trì là lập tức nhảy ra nói Hình bộ thượng thư là quan ác đều ra tỏ vẻ đồng tình.

Ngày thường trên triều, các thần vì một chuyện nhỏ cũng có thể cãi nhau, hôm nay ý kiến lại nhất trí lạ thường.

Dù sao họ cũng không có quan hệ gì với Tây Lăng vương, khi

không liên quan đến lợi ích, họ càng muốn xử trí những Thân vương vô pháp vô thiên này theo luật pháp.

Huống chi những chứng cứ Minh Kính Ti điều tra được, ngay cả họ cũng cảm thấy kinh hãi, Tây Lăng vương cấu kết với yêu tộc không phải một hai năm, mà là mười mấy năm.

Nói không chừng một ngày nào đó tỉnh lại, Tây Lăng của Đại Việt đã trở thành địa bàn của yêu tộc, thật sự là hãi hùng. "Nếu các khanh đã nói như vậy, vậy thì…" "Bệ hạ, thần phản đối." Binh bộ thượng thư Tề Hải đứng ra.

Từ khi tin tức Tây Lăng vương cấu kết với yêu tộc truyền về Thượng Kinh, Tề Hải vẫn luôn cáo bệnh ở nhà.

Hôm nay bệnh của ông ta đột nhiên khỏi rồi, cũng có thể lên triều rồi. "Tề thượng thư có lời gì muốn nói?" "Bệ hạ, Trấn phủ sử Minh Kính Ti điều tra vụ án này là Bạch Hưu Mệnh, là con trai ruột của Tây Lăng vương, mười mấy năm trước vì cái chết của mẹ đẻ mà oán hận Tây Lăng vương, kết quả điều tra qua tay hắn, không đủ để tin." Bạch Hưu Mệnh nói: "Tề thượng thư, bản quan nhớ mười mấy năm trước ngài đứng ở đây, thề thốt với Bệ hạ rằng, Tây Lăng vương bị yêu tộc mê hoặc mới hại chết mẫu phi của ta, tình có thể tha thứ tội có thể miễn, câu này ngài có nhận không?" "Bản quan quả thực đã nói câu này." Tề Hải khẽ ngẩng đầu. "Ừm." Bạch Hưu Mệnh lại lấy ra một bản tấu chương, "Bệ hạ, đây là khẩu cung liên quan do Chỉ huy sứ Minh Kính Ti Tần Hoành, Tần đại nhân hỏi được, miêu yêu cấu kết với Tây Lăng vương đã tự mình thừa nhận, Tây Lăng vương năm đó không hề bị yêu tộc mê hoặc, ông ta lấy cớ bị yêu tộc mê hoặc để mưu sát tiên vương phi, nhằm đạt được mục đích không thể cho ai biết.

Tây Lăng vương phi cũng thừa nhận, Tây Lăng vương từng dùng

vị trí vương phi để dụ dỗ cha bà ta là Tề Hải, dưới sự giúp đỡ của Tề Hải, Tây Lăng vương đã thành công thoát tội." Tề Hải trong lòng kinh hãi, phịch một tiếng quỳ xuống đất: "Bệ hạ, thần oan uổng, thần bị lừa gạt." Bạch Hưu Mệnh khinh khỉnh hừ một tiếng: "Tề đại nhân, con gái ngài không nói như vậy đâu, bà ta để lấy lòng tin của bản quan, thậm chí còn giao ra cả thư từ qua lại giữa hai người.

Xem đối thoại giữa cha con các người, ngài không giống như là không biết gì cả." Hoàng đế xem xong bản tấu chương thứ hai, thậm chí còn không lên tiếng răn dạy, trực tiếp ra lệnh cho cấm quân: "Kéo xuống." Tề Hải ngồi bệt xuống đất, bị hai cấm quân kéo đi.

Sau hôm nay, Thượng Kinh có lẽ sẽ không còn Tề gia nữa.

Giải quyết xong Tề Hải, vốn tưởng mọi chuyện đã kết thúc, ai ngờ một giọng nói già nua nhưng uy nghiêm lại chen vào. "Bệ hạ, bản vương đại diện cho tông thất, phản đối xử tử Tây Lăng vương một cách qua loa như vậy." Hoàng đế nhìn rõ người nói chuyện, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo: "Lý do của Khang thân vương lại là gì?" Khang thân vương đã ngoài bảy mươi nhưng trông chỉ như năm mươi mấy tuổi, chậm rãi nói: "Nếu Tây Lăng vương thật sự phạm trọng tội, xử tử ông ta cũng là đáng, nhưng kết quả điều tra lần này của Minh Kính Ti, thứ cho bản vương không thể tin." "Ồ?

Khang thân vương cũng đang nghi ngờ kết quả điều tra của Minh Kính Ti?" Hoàng đế hỏi.

Khang thân vương quay đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh mặc quan bào màu đỏ son, trẻ tuổi đến mức có chút quá đáng trên triều đình, nói: "Bản vương không phải không tin Minh Kính Ti, chỉ là không tin Bạch Hưu Mệnh.

Từ xưa đến nay, con cáo cha là tội ngỗ nghịch, dù Tây Lăng vương có nhiều điều không tốt, vẫn khó che giấu được lòng yêu

thương con, nhưng Bạch Hưu Mệnh lại nhân cơ hội tố cáo cha mình, có thể thấy nhân phẩm thấp kém.

Bản vương còn nghe nói, hắn ở Tây Lăng đã có ý định sát hại Tây Lăng vương.

Người có tâm tính tàn bạo như vậy, để hắn nhúng tay vào điều tra Tây Lăng vương, làm sao có thể phục chúng?

Đừng nói là không thể thuyết phục được hoàng thất tông thân chúng ta, ngay cả bá tánh thiên hạ cũng không thể ăn nói.

Khang thân vương hùng hồn nói một tràng, lại bổ sung: "Bệ hạ, tổ tiên của Tây Lăng vương đời đời trấn thủ Tây Lăng, không có công lao cũng có khổ lao, sao có thể vì lời vu khống của Bạch Hưu Mệnh mà dễ dàng định tội ông ta như vậy?" Bạch Hưu Mệnh gần như bị Khang thân vương chỉ thẳng vào mũi mắng, nhưng trên mặt không hề có biến động cảm xúc, chỉ nói: "Lần này bắt giữ Tây Lăng vương, Chỉ huy sứ đại nhân cũng có mặt, Khang vương dù không tin bản quan, cũng không tin Chỉ huy sứ của Minh Kính Ti ta sao?" Khang thân vương lập tức cười lạnh một tiếng: "Bạch Hưu Mệnh, người khác không biết ngươi tưởng bản vương cũng không biết sao?

Tần Hoành cũng coi như là thầy của ngươi, ông ta tự nhiên sẽ thiên vị ngươi, lời của ông ta đương nhiên không thể tin." "Ngay cả lời của Chỉ huy sứ Minh Kính Ti cũng không thể tin, Khang thân vương thấy, lời của ai có thể tin?" Hoàng đế hỏi. "Bệ hạ, nói cho cùng, Tây Lăng vương cũng là tông thân hoàng tộc.

Bản vương cho rằng, Bệ hạ có thể phái trưởng giả đức cao vọng trọng trong tông thất giám sát vụ án này, do Hình bộ và Đại lý tự chủ trì điều tra lại, tra rõ Tây Lăng vương có bị người hãm hại hay không.

Dù sao yêu tộc được cho là cấu kết với ông ta đã chết, những lời khai gọi là này cũng có thể là do Bạch Hưu Mệnh bịa đặt để vu oan

cho Tây Lăng vương." Đề nghị này của Khang thân vương khiến Hình bộ thượng thư và Đại lý tự khanh bị ông ta điểm danh cũng không nhịn được liếc nhìn ông ta một cái, thầm nghĩ vị Tông lệnh này cũng thật cao tay.

Trước hết là dìm Minh Kính Ti, còn muốn lôi kéo họ vào cuộc, như vậy để tranh đoạt phần quyền lợi mà Minh Kính Ti nhường ra, họ tự nhiên phải đứng về phía tông thất.

Đáng tiếc là, lão vương gia dù sao cũng đã rời khỏi triều đình quá lâu rồi, ông ta không hiểu rõ Bệ hạ cho lắm. "Còn gì nữa không?" "Xin Bệ hạ nghiêm trị Bạch Hưu Mệnh." Hoàng đế dường như cười một tiếng, nhưng Khang thân vương không nhìn rõ.

Ông ta chỉ nghe thấy hoàng đế hỏi: "Ngươi muốn nghiêm trị Bạch Hưu Mệnh như thế nào?" Khang thân vương nghiêm nghị nói: "Kẻ giết cha như vậy, tội không thể tha, tông thất Đại Việt ta quyết không thể dung túng.

Nên phế bỏ tu vi của kẻ này, biếm làm thứ dân, để chỉnh đốn phong khí hoàng thất." "Mấy vị hoàng thúc khác cũng nghĩ như vậy?" Hoàng đế hỏi.

Mấy vị vương gia còn lại nhìn nhau một cái, gật đầu nói: "Vâng." "Bạch Hưu Mệnh, ngươi có lời gì muốn nói với Khang thân vương không?" Bạch Hưu Mệnh đi đến bên cạnh Khang thân vương, hỏi ông ta: "Khang thân vương cho rằng bản quan muốn giết cha?" Khang thân vương nhìn người đang đến gần, cười lạnh nói: "Bạch Hưu Mệnh, bây giờ biện bạch đã không kịp nữa rồi." "Bản quan không định biện bạch, chỉ muốn nói cho Khang thân vương biết, nếu bản quan muốn ông ta chết, ông ta tuyệt đối không có cách nào sống sót đến Thượng Kinh, biết tại sao không?" Khang thân vương lạnh lùng nhìn Bạch Hưu Mệnh, không nói gì.

Bạch Hưu Mệnh vén quan bào, đột nhiên xoay người, một cước đá vào ngực Khang vương, chỉ thấy đối phương không có chút sức phản kháng nào bay ngược ra khỏi cửa điện, sau đó nặng nề rơi xuống đất.

Khang thân vương Tam cảnh, ngay cả phản ứng cũng không kịp.

Giọng nói của Bạch Hưu Mệnh nhẹ nhàng vang lên: "Bởi vì bản quan là Tứ cảnh, ta muốn giết người, Chỉ huy sứ cũng không cản được." Trên dưới triều đình một mảnh tĩnh lặng, không biết là vì lời nói của hắn, hay là vì hành động ngông cuồng như vậy của hắn.

Có một số triều thần vốn còn tưởng hôm nay Minh Vương không có mặt, Bạch Hưu Mệnh tất sẽ không phải là đối thủ của những lão vương gia này, không ngờ... không hổ là con trai của Minh Vương, và Minh Vương giống nhau, thủ đoạn thô bạo đến mức khiến người ta không nói nên lời. "Bạch Hưu Mệnh, ngươi dám mưu hại Khang thân vương ngay trước mặt Bệ hạ!" Mấy vị thân vương còn lại lập tức giận dữ quát, nhưng khi Bạch Hưu Mệnh quay đầu nhìn qua, lại không ngừng lùi về phía sau, sợ rơi vào kết cục giống như Khang thân vương. "Hỗn xược." Hoàng đế quát, "Trên triều đình mà động tay động chân, còn ra thể thống gì nữa." "Thần có tội." Bạch Hưu Mệnh lập tức quỳ xuống nhận tội. "Nể tình ngươi thái độ nhận sai thành khẩn, phạt ngươi một năm bổng lộc." "Bệ hạ nhân từ." Các triều thần còn chưa kịp nói gì, hoàng đế và Bạch Hưu Mệnh đã hoàn thành toàn bộ quy trình nhận tội và trừng phạt.

Về phần vị Khang thân vương bị một cước đá bay ra ngoài, vừa rồi đã được cấm quân khiêng đi, nhìn dáng vẻ vừa rồi giãy giụa muốn bò vào điện liều mạng với Bạch Hưu Mệnh, chắc là không sao. "Bệ hạ, Bạch Hưu Mệnh ngông cuồng đến mức này, sao có thể nhẹ nhàng bỏ qua như vậy!

Nếu tông thất người người noi theo, quốc sẽ không còn là quốc nữa." Khang thân vương ngã xuống, Thuận thân vương lại đứng ra. "Lời này của Thuận thân vương sai rồi, bản quan chỉ sợ Khang thân vương không tin, nên tự mình diễn lại một lần.

Ngài cứ yên tâm, ông ấy không bị thương đâu." "Ngươi…" Thuận thân vương bị nghẹn một lúc, không bị thương là có thể tùy tiện đá người sao, thân thể không bị thương, nhưng mất mặt!

Bạch Hưu Mệnh lại không để ý đến Thuận thân vương nữa, mà nói với hoàng đế: "Thần xin Bệ hạ triệt tra Khang thân vương." "Lý do?" "Thần phát hiện Khang thân vương và Tây Lăng vương thư từ qua lại thân thiết, trong thư, Khang thân vương rất có hứng thú với hồ yêu, nhiều lần hỏi thăm.

Thần nghi ngờ, Khang thân vương thông qua Tây Lăng vương, cũng có cấu kết với yêu tộc." "Có chứng cứ không?" "Vẫn chưa có." "Vậy thì đi tra." Hoàng đế liếc nhìn Hình bộ thượng thư, "Chuyện này giao cho Hình bộ, nhất định phải triệt tra, không thể để Khang thân vương chịu oan khuất." Mấy vị thân vương còn lại hít một hơi khí lạnh, trong số họ có ai là chịu được điều tra chứ, Hình bộ vừa tra, Khang thân vương cho dù không có cấu kết với yêu tộc, những chuyện khác cũng đủ để ông ta khốn đốn rồi.

Bọn họ bây giờ đã hiểu rõ, hoàng đế rõ ràng là muốn mượn tay Bạch Hưu Mệnh để đối phó với những tông thân không cùng phe với ông ta! "Thuận thân vương còn gì muốn nói không?" Giọng của hoàng đế lại vang lên lần nữa.

Thuận thân vương giật mình, ánh mắt bắt đầu lảng đi.

Khi bọn họ đến, vốn định dùng lễ giáo và đại nghĩa để ép hoàng đế nhượng bộ, ai ngờ Bạch Hưu Mệnh một cước đá văng tất cả kế hoạch.

Lễ giáo, tông pháp, đại nghĩa gì đó, trước thực lực và thiên phú tuyệt đối, đều phải lui bước.

Uổng công hôm qua bọn họ còn đặc biệt tìm người cầm chân Minh Vương, khiến ngài không thể lên triều, giờ nghĩ lại, Minh Vương căn bản không sợ có người nhắm vào đứa con nuôi này của ngài.

Chưa đến tuổi tam tuần đã tiến vào Tứ cảnh, điều này có ý nghĩa gì, thân là hoàng tộc tử tự, ông ta tất nhiên hiểu rõ.

Hàng trăm người trong thế hệ trẻ của Bạch thị nhất tộc, thiên tư tuyệt thế này cớ sao lại rơi vào trên người Bạch Hưu Mệnh?

Nhưng trong lòng có hận cũng vô dụng. "Thuận thân vương, bệ hạ hỏi ngài đó." Thấy Thuận thân vương ngây người không nói, đại thái giám nhắc nhở.

Thuận thân vương lúc này đã có ý định rút lui, nhưng lại không thể trực tiếp nhượng bộ, nếu không người ta sẽ nói ông ta sợ một tiểu bối, sau này ông ta làm sao sống ở kinh thành?

Suy đi nghĩ lại, ông ta mới mở miệng, nhưng không còn hùng hổ dọa người như lúc nãy: "Bệ hạ, vẫn còn một chuyện, hy vọng Bạch đại nhân giải đáp thắc mắc." "Nói." "Hôm qua, Bạch đại nhân sau khi về kinh liền phái Minh Kính Ti vệ bắt Trấn Bắc hầu và Tấn Dương hầu.

Trấn Bắc hầu tham gia trộm cấm khố còn có thể hiểu được, nhưng bắt cả nhà Tấn Dương hầu là vì sao?" Nói được nửa chừng, ông ta quay đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh, thấy đối phương không có ý định ra tay, mới nói tiếp, "Bản vương nghe nói Bạch Hưu Mệnh và Tấn Dương hầu có chút tư oán, hành động này phải chăng, phải chăng có hiềm nghi mượn việc công báo thù riêng?" "Ồ?

Bạch Hưu Mệnh, ngươi và Tấn Dương hầu có tư oán gì?" Hoàng đế dường như có chút hứng thú với chủ đề này. "Thần và Tấn Dương hầu không hề có tư oán, sở dĩ đưa ngài ta về Minh Kính Ti là vì Tấn Dương hầu cách đây không lâu đã gả con gái kế cho nhà họ Thân.

Thần thực sự tò mò, không thân không quen, tại sao Tấn Dương hầu lại vội vàng gả con gái cho một gia tộc ở tận Tây Lăng như vậy?" Lời này vừa nói ra, sắc mặt hoàng đế trầm xuống: "Còn có chuyện như vậy?" "Đúng vậy, đợi thần điều tra rõ ràng, nếu Tấn Dương hầu thật sự vô tội, tự nhiên sẽ thả ngài ta ra.

Nếu tra ra ngài ta có cấu kết với nhà họ Thân, cũng không thể trách thần oan uổng ngài ta." "Chuyện này nhất định phải điều tra nghiêm ngặt, phàm là người có liên quan đến Thân thị nhất tộc, tất cả đều phải tra rõ, một người cũng không thể bỏ sót." "Thần lĩnh chỉ." "Thuận thân vương?" Hoàng đế quét mắt qua Thuận thân vương.

Thuận thân vương lập tức cung kính nói: "Bệ hạ, Bạch đại nhân đã giải thích rất rõ ràng, bản vương không còn nghi vấn gì nữa." "Ừm." Hoàng đế khá hài lòng với sự thức thời của Thuận thân vương, ánh mắt của ngài lướt qua đại điện, thấy không còn ai nhảy ra phản đối việc xử tử Tây Lăng vương, mới mở miệng nói: "Tây Lăng vương cấu kết với yêu tộc, chỉ thị Trấn Bắc hầu và những người khác trộm cắm khố, mưu hại chính thất, dung túng Thân thị nhất tộc tác oai tác quái nhiều năm, hành vi ngang ngược, tội ác tày trời, đáng bị tru di." "Bệ hạ anh minh." Chúng triều thần đồng thanh nói. "Hình phạt lóc thịt mà Hình bộ thượng thư đề nghị quá tàn nhẫn, không tiện thị chúng, cứ để các ngươi Hình bộ tự xử lý đi." "Thần tuân chỉ." Hình bộ thượng thư còn tưởng hoàng đế sẽ bác bỏ đề nghị của mình, không ngờ lại được chấp thuận, xem ra những việc làm của Tây Lăng vương quả nhiên đã chọc giận bệ hạ. "Bãi triều." Hoàng đế đứng dậy rời khỏi đại điện, chúng triều thần cung tiễn.

Những hoàng thất tông thân kia sau khi bãi triều đều tự về nhà, cũng không còn bàn tán riêng về việc hoàng đế đàn áp tông thân, thiên vị Bạch Hưu Mệnh, không tôn trọng tổ tông lễ pháp nữa.

Còn về mối quan hệ giữa Bạch Hưu Mệnh và Tây Lăng vương, càng không ai nhắc đến.

Hôm nay triều hội vừa tan, tội trạng của Tây Lăng vương liền được công bố ra ngoài, không lâu sau đã truyền khắp Thượng Kinh.

Đây là vị thân vương đầu tiên của bản triều bị hoàng đế hạ lệnh xử tử, sao có thể không khiến người ta chấn động?

Bây giờ trong các quán trà đâu đâu cũng bàn luận về chuyện này, Tây Lăng vương chỉ trong vài canh giờ đã nổi danh khắp Thượng Kinh, tiếc là bản thân hắn không có cơ hội biết được.

Hoàng đế không để Minh Kính Ti nhúng tay vào việc này, sau khi hạ triều, Hình bộ thượng thư liền phái người đến Minh Kính Ti, bàn giao với Bạch Hưu Mệnh, muốn áp giải Tây Lăng vương về đại lao Hình bộ, chọn ngày xử tử.

Lần bàn giao này, Tần Hoành lại không ngăn cản Bạch Hưu Mệnh gặp Tây Lăng vương nữa.

Từ lúc bị áp giải từ Tây Lăng về Thượng Kinh, mấy ngày nay Tây Lăng vương ăn không ngon ngủ không yên, vốn đã mất tu vi, hắn trông càng thêm già nua.

Lúc bước ra khỏi Trấn ngục, hắn nheo mắt ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao, mặt trời chói chang như vậy lại không thể khiến người ta cảm thấy một chút ấm áp.

Ngục tốt phía sau thấy hắn không đi, đẩy hắn một cái, hắn loạng choạng, xiềng xích trên người phát ra tiếng loảng xoảng.

Tây Lăng vương đi về phía trước vài bước, thấy một đám sai dịch

Hình bộ xuất hiện ở đây, trong mắt hắn lóe lên một tia vui mừng, nhưng vẫn cố ý nói với Tần Hoành: "Sao thế, Minh Kính Ti các ngươi chuyển giao án của bản vương đi rồi à?" Tần Hoành khoanh tay đứng một bên, không nói gì.

Mà Bạch Hưu Mệnh dẫn sai dịch Hình bộ đến, thản nhiên nói: "Tây Lăng vương dường như không kinh ngạc về việc này." "Bản vương đương nhiên không kinh ngạc, cho dù Minh Kính Ti các ngươi có hãm hại bản vương thế nào, cũng sẽ có người thay bản vương cầu xin bệ hạ một sự công bằng." Hắn ở trong hoàng thất, không phải là không có chỗ dựa.

Bạch Hưu Mệnh nói với giọng mỉa mai: "Sáng nay quả thực có mấy vị vương gia lên triều cầu tình cho Tây Lăng vương." Tây Lăng vương hai mắt sáng lên, nhưng ngay sau đó lại bị lời nói của Bạch Hưu Mệnh đẩy xuống vực sâu: "Tiếc là Khang thân vương thân thể quá yếu, chưa kịp nói xong đã bị khiêng đi.

Còn về Thuận thân vương và những người khác, bọn họ đã chọn bỏ tối theo sáng." "Ngươi nói láo!" Bạch Hưu Mệnh nhìn Tây Lăng vương, nhìn hắn từ đắc ý đến không thể tin nổi, rồi đến suy sụp, cuối cùng là tuyệt vọng.

Con người của mình trước kia sao lại có thể cảm thấy kẻ này mạnh đến mức không thể đánh bại?

Bạch Hưu Mệnh bỗng cảm thấy có chút vô vị, y phất tay với sai dịch Hình bộ đứng sau lưng, ra hiệu cho bọn họ có thể bàn giao.

Sai dịch Hình bộ áp giải Tây Lăng vương đi ra ngoài, khi đi ngang qua Bạch Hưu Mệnh, hắn đột nhiên quay đầu, vẻ mặt dữ tợn nói với Bạch Hưu Mệnh: "Bạch Hưu Mệnh, ngươi hại chết cha ruột của mình, ngươi nghĩ ngươi sẽ có kết cục tốt đẹp sao?

Hoàng đế chỉ đang lợi dụng ngươi, Minh Vương thật sự không để

ý việc ngươi giết cha sao?

Ngươi sớm muộn gì cũng không được chết tử tế!" Bạch Hưu Mệnh nghe hắn gào thét, trong lòng không một gợn sóng.

Y đột nhiên nhớ lại nhiều năm trước, y chất vấn Minh Vương, tại sao hoàng đế lại tha cho Tây Lăng vương.

Khi đó Minh Vương không cho y bất kỳ lý do gì, chỉ nói với y, ngươi cứ việc mạnh lên, tương lai sẽ có người mang công đạo đến tay ngươi.

Điều y từng mong muốn, quả nhiên đã có được.

Chương 124

Tây Lăng vương cuối cùng bị người ta bịt miệng, áp giải ra khỏi nha môn Minh Kính Ti.

Cuối cùng cũng tống được củ khoai nóng này đi, Tần Hoành bây giờ nhìn Bạch Hưu Mệnh cũng không muốn nhìn thêm, tùy ý phất tay với y, sải bước ra khỏi nha môn: "Được rồi, vụ án này ngươi lo phần cuối, không có việc gì đừng làm phiền ta." Bạch Hưu Mệnh đã quen với việc hắn làm kẻ phủi tay, lười để ý, đi thẳng về phía Trấn ngục.

Tây Lăng vương đã xử lý xong, vụ án vẫn chưa kết thúc, quan viên trong triều có thư từ qua lại với Tây Lăng vương không nhiều, nhưng cũng có vài người, đều cần phải điều tra.

Nhưng tạm thời bị bắt về Minh Kính Ti chỉ có Trấn Bắc hầu và Tấn Dương hầu, bọn họ vẫn đang ở trong ngục chờ thẩm vấn.

Bạch Hưu Mệnh đi gặp Tấn Dương hầu trước. 151.

Vị hầu gia từng một thời hiển hách nay đã chìm nghỉm giữa đám đông, sau khi thấy y vẫn một vẻ mặt giận dữ. "Bạch Hưu Mệnh, ngươi rốt cuộc muốn làm gì!

Ta đã nói rồi, ta và nhà họ Thân không hề có quan hệ." Tấn Dương hầu qua cửa lao, nhìn chằm chằm Bạch Hưu Mệnh đang đi về phía mình. "Xem ra Tấn Dương hầu không muốn hợp tác với bản quan." Tấn Dương hầu trong lòng tràn ngập lửa giận và cảm giác bất lực sâu sắc, hôm qua ông ta đột nhiên biết được nhà mà Tiết Huỳnh gả vào đã bị hoàng đế hạ lệnh tru di cửu tộc, thậm chí không thông qua Tam ti phúc hạch, mà là xử quyết tại chỗ.

Con gái của ông ta cũng ở trong đó.

Thậm chí không có ai thông báo cho họ đến nhận xác Huỳnh Huỳnh của ông ta.

Trong vòng một năm, liên tiếp mất đi một đôi nam nữ, trong lòng ông ta bi thương khó tả, Tiết thị càng trực tiếp ngất đi, thế mà lúc này Minh Kính Ti lại còn lấy danh nghĩa ông ta cấu kết với nhà họ Thân để bắt ông ta vào Trấn ngục. "Bạch Hưu Mệnh, ta tự hỏi chưa bao giờ đắc tội với ngươi, tại sao ngươi cứ nhất định phải nhắm vào ta?" "Tấn Dương hầu cẩn thận lời nói, bản quan đối với tất cả mọi người đều như nhau.

Ngươi vẫn nên suy nghĩ cho kỹ, nên khai báo những gì đi." "Bản hầu không thẹn với trời đất, không có gì để khai báo." Bỗng nhiên Tấn Dương hầu như nghĩ đến điều gì đó, đột ngột trợn to mắt, "Là Quý Thiền, đúng không?

Ngươi vì Quý Thiền mới vu hãm ta!

Ngươi lại vì một người phụ nữ mà vu hãm hầu tước đương triều." Bạch Hưu Mệnh lặng lẽ nhìn ông ta tự nói tự thoại một lúc lâu, mới thản nhiên mở miệng: "Giang Khai." "Đại nhân." Giang Khai luôn ẩn mình trong bóng tối bước ra. "Dạy cho Tấn Dương hầu, nên nói chuyện với bản quan như thế nào." Giang Khai liếc Tấn Dương hầu một cái, nhếch miệng cười: "Đại nhân yên tâm." Khi Tấn Dương hầu đang chịu đủ mọi cực hình trong Trấn ngục, phủ Tấn Dương hầu cũng một phen binh hoang mã loạn.

Tấn Dương hầu hôm qua bị Minh Kính Ti vệ phá cửa bắt đi, Tiết thị vì bị kích động quá lớn, thổ huyết ngất đi mới thoát được một kiếp.

May mà quản gia còn có thể miễn cưỡng kiểm soát tình hình, mới không để hầu phủ hoàn toàn hỗn loạn.

Lúc này quản gia đang đứng ngoài chính phòng với vẻ mặt lo lắng,

nghĩ đến những chuyện xảy ra với hầu phủ trong một năm qua, không khỏi thấp giọng nói: "Đây đều là chuyện gì vậy chứ." Từ khi hầu phu nhân qua đời, hầu gia đuổi đích nữ ra khỏi nhà, hầu phủ như bị nguyền rủa, hai vị tiểu chủ tử nói chết là chết, bây giờ hầu gia còn bị bắt, hầu phủ này mơ hồ có dấu hiệu sụp đổ.

Trong chính phòng, Tiết thị nằm trên giường, rèm giường buông xuống, nha hoàn túc trực ở gian ngoài, không dám gây ra một tiếng động nhỏ.

Đầu nàng rất đau, toàn thân vô lực, nhưng dù vậy, nàng vẫn không thể nhắm mắt.

Vừa nhắm mắt, dường như có thể thấy được người con gái bị nàng ép gả cho Thân Ánh Tiêu ngày đó.

Vì bản thân mình, nàng đã ép con gái gả vào nhà họ Thân.

Khi đó, nàng còn có thể tự lừa dối mình, với thân thế của con gái, gả vào nhà họ Thân có chỗ dựa là Tây Lăng vương cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhưng chưa đầy hai tháng, Tây Lăng vương ngã ngựa, nhà họ Thân bị diệt, con gái nàng cũng chết.

Huỳnh Huỳnh sợ đau nhất, chém đầu đau như vậy, lúc đó nó đã sợ hãi đến mức nào.

Khi chết, nó có oán hận người mẹ này không?

Mỗi khi nghĩ đến đây, Tiết thị đều cảm thấy tim đau từng cơn, trước là Chiêu nhi, bây giờ lại đến lượt Huỳnh Huỳnh, còn có đứa con chưa chào đời của nàng, sao một đứa cũng không giữ được?

Kiếp trước, rốt cuộc nàng đã tạo nghiệp gì?

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống từ khóe mắt của Tiết thị.

Hồi lâu, nàng gắng gượng ngồi dậy, khàn giọng mở miệng: "Người đâu." "Phu nhân, người tỉnh rồi?" Nha hoàn túc trực ngoài cửa vui mừng bước nhanh đến.

Tiết thị chỉ nhìn nha hoàn đó một cái rồi dời mắt đi, hỏi: "Hầu gia đâu, sao ngài không ở đây?" Trước đây khi nàng bị bệnh, hầu gia đều ở bên cạnh nàng.

Nha hoàn liếc trộm vẻ mặt của Tiết thị, mới cẩn thận trả lời: "Sau khi phu nhân ngất đi, hầu gia đã bị Minh Kính Ti vệ bắt đi rồi, bọn họ nói hầu gia có thể cấu kết với nhà họ Thân, cần đưa về điều tra." Thân thể Tiết thị lảo đảo, chỉ cảm thấy trước mắt một mảng tối đen, bọn họ ngay cả hầu gia cũng không tha? "Phu nhân, quản gia vẫn đang đợi ở bên ngoài." "Cho ông ấy vào đi." Nhanh chóng, quản gia được nha hoàn dẫn vào chính phòng, ông ta đứng sau bình phong một cách quy củ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. "Tình hình trong phủ thế nào?" Tiết thị hỏi. "Khi hầu gia bị đưa đi, hạ nhân trong phủ có chút hoảng loạn, nhưng đã bị lão nô răn dạy rồi, tạm thời không có gì đáng ngại." "Khi hầu gia bị bắt đi, có dặn dò gì không?" "Hầu gia chưa kịp mở miệng đã bị đưa đi rồi." Quản gia cúi đầu thấp hơn.

Đám Minh Kính Ti vệ kia hung ác vô cùng, trực tiếp bịt miệng bắt người, hầu gia làm gì có cơ hội mở miệng. "Bên ngoài thì sao, có tin tức gì truyền về không?" Quản gia hơi do dự một chút, mới nói: "Lão nô nghe nói, bệ hạ đã phán Tây Lăng vương tội chết, một trong những tội danh chính là dung túng Thân thị nhất tộc tác oai tác quái." Tiết thị trong lòng lạnh đi, tuy rằng bọn họ thật sự không quen biết với Thân thị nhất tộc, nhưng người khác có tin không?

Hầu gia không ở đây, nàng một người phụ nữ, những vị huân quý giao hảo với hầu gia làm sao chịu giúp nàng?

Nàng càng nghĩ càng tuyệt vọng, nhưng trong tuyệt vọng lại nảy

sinh tâm lý phản kháng.

Nàng khó khăn lắm mới từ con gái của một tiểu lại địa phương từng bước trở thành hầu phu nhân, đã đi đến bước này rồi, sao có thể bị người ta dễ dàng đánh bại, không ai có thể cướp đi địa vị của nàng.

Không thể cứ ngồi chờ chết như vậy, nàng phải nghĩ cách, ít nhất phải cứu hầu gia ra trước.

Đột nhiên, mắt Tiết thị sáng lên.

Nàng nghĩ đến một người.

Một người bạn cũ nàng từng quen ở Giao Châu, sau khi nhận ra đối phương, nàng đã giấu kín chuyện này trong lòng, chưa bao giờ nghĩ đến việc làm phiền.

Nhưng bây giờ, nàng đã cùng đường rồi. "Lại đây, trang điểm cho ta," sau đó lại dặn dò quản gia, "Đi chuẩn bị xe, ta muốn ra ngoài một chuyến." "Phu nhân, người còn đang bệnh, sao có thể ra ngoài được?" Nha hoàn lo lắng. "Im miệng." Ánh mắt Tiết thị sắc lẹm, "Còn không mau đi!" Nhanh chóng, nha hoàn trang điểm cho Tiết thị xong.

Lại có bà tử mang đến một bát trà sâm, uống xong, Tiết thị cảm thấy có chút sức lực.

Nàng được bốn nha hoàn dìu lên xe ngựa, cố nén cơn đau đầu, dặn dò phu xe: "Đến phủ Hứa thị lang." Phu xe nhất thời không nghĩ ra Tiết thị nói là ai, không khỏi hỏi: "Phu nhân nói là vị thị lang nào ạ?" "Lại bộ thị lang, Hứa Tắc Thành." Xe ngựa của phủ Tấn Dương hầu dừng lại bên ngoài phủ thị lang, gác cổng thấy một vị phu nhân xa lạ, lại còn có nha hoàn dìu hai bên, không dám chậm trễ, cung kính hỏi: "Không biết phu nhân có việc gì?" Tiết thị nói với người gác cổng: "Thiếp thân đến cầu kiến Tín An huyện chủ, phiền ngài thay ta thông truyền một tiếng." Thấy người gác cổng có vẻ khó xử, Tiết thị lại nói:

"Ngươi chỉ cần nói với huyện chủ, cố nhân từ Giao Châu là Tiết Tầm Phương cầu kiến, nếu huyện chủ không cho phép, thiếp thân sẽ rời đi." "Được rồi, phu nhân đợi một lát." Gác cổng đi khoảng một khắc, mới dẫn một nha hoàn đến cửa.

Thân thể Tiết thị còn yếu, chỉ đứng một lúc đã mồ hôi lạnh ròng ròng, thấy nha hoàn từ phía sau gác cổng đi tới, trái tim treo lơ lửng của nàng cuối cùng cũng hạ xuống.

Nha hoàn đến trước mặt Tiết thị, hành lễ với nàng: "Tiết phu nhân, huyện chủ mời người vào trong nói chuyện." "Làm phiền cô nương rồi." Nha hoàn đi trước dẫn đường, có lẽ thấy Tiết thị không khỏe, đi cũng không nhanh.

Nàng ta không dẫn Tiết thị đến chính viện, mà đi đến một hoa viên phía sau.

Lúc này tuy đã là cuối thu, nhưng hoa trong hoa viên vẫn nở rộ, giữa bụi hoa có một tòa đình, một người phụ nữ ngoài ba mươi tuổi, khí chất dịu dàng đang ngồi trong đó.

Dẫn Tiết thị đến hoa viên xong, nha hoàn kia hành lễ với người phụ nữ trong đình, sau đó lặng lẽ lui ra. "Các ngươi cũng lui xuống đi." Tiết thị nói với nha hoàn bên cạnh.

Nha hoàn dìu nàng có chút lo lắng, nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể nghe lời đi ra ngoài hoa viên.

Đợi người xung quanh đi hết, Tiết thị âm thầm hít một hơi, mới bước lên phía trước, nàng đi đến bậc đá của đình rồi đột nhiên quỳ thẳng xuống. "Huyện chủ, thiếp thân thực sự không còn cách nào khác, mới dám đến làm phiền người." Người phụ nữ trong đình lặng lẽ nhìn Tiết thị hồi lâu, đột nhiên mở miệng hỏi: "Tiết phu nhân quen biết ta bao lâu rồi?" Tiết thị ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Tín An huyện chủ, nói: "Đã hai mươi tám năm rồi." Hai người cứ như

vậy nhìn nhau, cuối cùng Tín An huyện chủ khẽ thở dài: "Ngươi không khỏe, đứng dậy ngồi đi." "Đa tạ huyện chủ." Tiết thị từ từ đứng dậy, đi vào trong đình.

Đợi Tiết thị ngồi xuống, Tín An huyện chủ đẩy chén trà bên cạnh qua.

Tiết thị không chút do dự cầm chén trà lên uống một ngụm, vào miệng hơi sững lại, sau đó mới cúi đầu nhìn vào trong chén. "Nước gừng mật ong, bây giờ còn thích uống không?" Tín An huyện chủ hỏi.

Tiết thị vành mắt hơi đỏ: "Thích ạ." "Nhận ra ta từ khi nào?" "Rất lâu rồi, lúc đó ta có thai, được hầu gia đón đến Thượng Kinh, có vài lần vào dịp lễ hội đã xa xa thấy người, sau này cũng có vài lần tình cờ gặp, liền nhận ra." "Sao không đến nhận nhau?" "Ta không nghĩ đến việc làm phiền người." Tiết thị nhìn vào mắt Tín An huyện chủ, lặp lại một lần nữa, "Bất kể người có tin hay không, ta chưa bao giờ nghĩ đến việc nhận lại người.

Nếu không phải hôm nay cùng đường, cũng sẽ không tìm đến đây." "Tầm Phương, ta tự nhiên là tin ngươi." Giọng Tín An huyện chủ càng thêm ôn hòa, "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể khiến Tấn Dương hầu phu nhân là ngươi thảm hại như vậy?" "Chuyện này nói ra phức tạp, có lẽ phải bắt đầu từ lúc ta gả cho hầu gia." "Vậy thì nói đi, ta vừa hay có thời gian từ từ nghe." Thế là, Tiết thị liền kể hết ân oán tình thù giữa nàng và Quý Thiền, bao gồm cả việc một đôi con của nàng đã chết thảm vì Quý Thiền như thế nào.

Tiết thị nói xong một tràng, đã nước mắt lưng tròng.

Trong một khoảnh khắc nào đó, nàng cũng từng hối hận, nếu như ban đầu mình không đuổi Quý Thiền ra khỏi hầu phủ, có lẽ sẽ không xảy ra nhiều chuyện sau này.

Nhưng bây giờ, hối hận đã quá muộn.

Tiết thị mắt đẫm lệ nói: "Ta đấu với Quý Thiền, lại liên lụy đến Huỳnh Huỳnh đáng thương của ta cô đơn chết ở Tây Lăng, nó mới mười bảy tuổi thôi.

Nó chết rồi vẫn chưa đủ, người của Minh Kính Ti lại còn nói hầu gia cấu kết với nhà họ Thân, trực tiếp đưa ngài ấy đi, bây giờ, ta không còn một người nào để nương tựa." Nghe nàng nói xong, Tín An huyện chủ lại hỏi: "Nha môn Minh Kính Ti không phải là không nói lý lẽ, nếu tra ra Tấn Dương hầu không liên quan đến nhà họ Thân, tự nhiên sẽ thả người, ngươi tại sao lại hoảng sợ như vậy?" "Vẫn là vì Quý Thiền." Tiết thị bây giờ nhắc đến A Triền, thậm chí đã không còn sức để tức giận, nàng thậm chí còn có chút sợ hãi không thể nói thành lời với cái tên này. "Nó có thể chi phối Minh Kính Ti sao?" "Huyện chủ trước đây có lẽ chưa bao giờ chú ý đến những chuyện nhỏ bên ngoài, nên không biết, Quý Thiền từ sớm đã không biết dùng thủ đoạn gì để quyến rũ Bạch Hưu Mệnh, lần này Bạch Hưu Mệnh đi Tây Lăng, nó lại còn đi theo, sau đó lại cùng nhau trở về.

Lần trước ta và Quý Thiền đối chất trước công đường, Bạch Hưu Mệnh đã vô cớ thiên vị nó, bây giờ bọn họ vừa về đến Thượng Kinh, Bạch Hưu Mệnh liền ra tay với hầu gia, nếu nói không phải Quý Thiền ngấm ngầm xúi giục, ai mà tin?" Tín An huyện chủ suy nghĩ một chút, mới nói: "Con gái kế này của ngươi, thủ đoạn không tầm thường đâu." Những điều Tiết thị nói tuy chỉ là suy đoán của nàng, nhưng cũng không khó chứng minh.

Tiết thị cười khổ, cũng không che giấu tâm tư của mình: "Vốn tưởng là một quả hồng mềm có thể tùy ý nhào nặn, ai ngờ quả hồng mềm này lại có độc.

Bây giờ hầu gia đang ở trong tay Bạch Hưu Mệnh, sống chết chẳng qua chỉ là một câu nói của đối phương.

Quý Thiền hận ta và hầu gia đến tận xương tủy, tuyệt đối sẽ không tha cho ngài ấy." "Vậy ngươi muốn ta làm gì cho ngươi?" Nghe lời của Tín An huyện chủ, Tiết thị lộ vẻ vui mừng khôn xiết: "Ta không dám cầu mong quá nhiều, chỉ hy vọng hầu gia có thể bình an bước ra khỏi Minh Kính Ti." "Được, chuyện này ta nhận lời, ngươi cứ về chờ đi, hai ngày nữa Tấn Dương hầu sẽ về nhà." "Đa tạ huyện chủ, đại ân đại đức của huyện chủ, thiếp thân suốt đời khó quên." Tiết thị cũng không hỏi Tín An huyện chủ sẽ dùng thủ đoạn gì để Minh Kính Ti thả người, lập tức muốn quỳ xuống dập đầu, lại bị đối phương ngăn lại. "Sau này đừng khách sáo như vậy, ngươi còn đang bệnh, đừng lo nghĩ quá nhiều, tĩnh dưỡng cho tốt mới phải.

Hai đứa trẻ kia đều rất đáng thương, nếu ngươi xảy ra chuyện gì, ai còn nhớ đến chúng nó?" "Huyện chủ nói phải." "Về đi, đợi mấy ngày nữa ngươi khỏe lại, ta sẽ mời ngươi ra ngoài giải khuây." Tiết thị lau nước mắt trên mặt, gật đầu mạnh: "Đều nghe theo huyện chủ." "Con gái kế của ngươi, ngươi cũng không cần quá để tâm, hôm nào ta tìm cơ hội xem thử nó, xem có phải nó mọc ba đầu sáu tay, có thể dọa mất hết can đảm của ngươi không." Tiết thị trong lòng chua xót, trước đây nàng cũng không tin vào tà ma, luôn cho rằng có thể dễ dàng xử lý Quý Thiền, nhưng lần nào cũng thất bại.

Bây giờ, nàng chỉ hy vọng Tín An huyện chủ có thể chỉ cho nàng một con đường sáng.

Nói chuyện với Tiết thị xong, Tín An huyện chủ liền gọi nha hoàn đến, bảo họ tiễn Tiết thị đi.

Đi suốt ra khỏi phủ thị lang, nhìn thấy xe ngựa của hầu phủ, Tiết thị lòng nhẹ nhõm, nàng không ngờ hôm nay lại thuận lợi như vậy, thân thể vốn nặng nề dường như cũng nhẹ đi rất nhiều.

Ngay lúc nàng được nha hoàn dìu lên xe ngựa, một cỗ kiệu dừng

lại ở cửa phủ thị lang, từ bên trong bước ra một người đàn ông trung niên gầy gò, để râu ngắn.

Nha hoàn tiễn Tiết thị ra cửa thấy người đàn ông, vội vàng tươi cười chào đón: "Thế tử, sao hôm nay người có thời gian đến thăm huyện chủ, hôm qua huyện chủ còn nói người dạo này bận lắm, không thấy bóng dáng đâu." Người đến chính là anh ruột của Tín An huyện chủ, Ứng An vương thế tử. "Muội muội đang bận gì ở nhà vậy?" Ứng An vương thế tử theo nha hoàn vào phủ thị lang, ánh mắt chỉ lướt qua Tiết thị rồi dời đi. "Huyện chủ gặp một vị cố nhân, lúc này vẫn còn ở trong hoa viên ạ." "Được, đưa ta qua đó đi." Thấy Ứng An vương thế tử cùng nha hoàn đi tới, Tín An huyện chủ đứng dậy chào đón: "Hôm nay sao ca ca lại có thời gian đến tìm muội?" "Gánh hát mà phụ thân thích đã đến kinh thành rồi, ông ấy cứ đòi tổ chức tiệc ngắm cúc ở nhà, mời người đến cùng xem kịch ma quỷ." Tín An huyện chủ nghe ra sự oán trách trong lời nói của Ứng An vương thế tử, không khỏi cười một tiếng. "Muội còn cười, phụ thân còn nói muốn tiến cử gánh hát ma quỷ cho bệ hạ, muội nói xem, bệ hạ sắp mừng vạn thọ, kịch ma quỷ này nghe tên đã không may mắn rồi, không biết ông ấy nghĩ thế nào nữa?" "Nhưng kịch ma quỷ thật sự rất hay mà, biết đâu bệ hạ không để ý thì sao." Ứng An vương thế tử vẻ mặt bất đắc dĩ: "Biết ngay muội sẽ nói như vậy, lúc đầu phụ thân thích kịch ma quỷ là do muội làm hư đó." Tín An huyện chủ chỉ cười, không tranh cãi với huynh trưởng. "Phụ thân bảo ta nói với muội, ngày tiệc ngắm cúc đến sớm một chút, muội đã lâu không đến vương phủ, ông ấy và mẫu phi trong lòng nhớ muội lắm đấy." "Ca ca không nói muội cũng sẽ đến sớm." Nói rồi nàng như lại nhớ ra một chuyện, "Đúng rồi, muội muốn mời hai người cùng đi dự tiệc ngắm cúc, không biết ca ca có thể giúp muội nhắn với tẩu tẩu một tiếng, phiền tẩu ấy giúp muội gửi hai tấm thiệp được không?" Bây giờ Ứng An vương phi đã không quản nhiều việc, mọi việc lớn nhỏ trong vương

phủ đều do thế tử phi, cũng chính là chị dâu của Tín An huyện chủ sắp xếp, thiệp mời tiệc ngắm cúc cũng từ chỗ bà ấy gửi đi. "Muội chỉ biết sai bảo ta, nói đi, muốn mời ai?" "Một người là Tấn Dương hầu phu nhân Tiết thị, người kia tên là Quý Thiền." "Tấn Dương hầu phu nhân?" Ứng An vương thế tử nhớ lại người vừa gặp, nhíu mày, "Hôm nay trên triều, nghe nói phủ Tấn Dương hầu liên quan đến vụ án của Tây Lăng vương, muội từ khi nào lại thân thiết với bà ta như vậy?" Tín An huyện chủ nói giọng tùy ý: "Ca ca quên rồi sao, mười mấy năm trước muội từng theo phu quân đến Giao Châu ba năm, đương nhiên là quen biết lúc đó." Ứng An vương thế tử không để tâm đến lời của muội muội, chỉ nói: "Thôi bỏ đi, muội muốn mời ai cũng được, nhưng muội vốn là người không có tâm cơ, tự mình chú ý một chút, đừng để bị người ta lừa gạt." "Biết rồi, hai ngày nữa nếu Tấn Dương hầu không được thả ra, muội sẽ không mời bà ấy đến tiệc ngắm cúc của phụ vương nữa." "Tùy muội." Ứng An vương thế tử dường như còn có việc, lại nói với nàng vài câu rồi rời đi.

Đợi người đi hẳn, Tín An huyện chủ ngồi lại trong đình, nhìn cây cối vẫn còn xanh tươi ở phía xa, ánh mắt dần dần sâu thẳm.

Tiết Tầm Phương… thật là một phiền phức.

Tuy nhiên, lại là một người thông minh, cũng không lạ khi có thể ngồi lên vị trí Tấn Dương hầu phu nhân.

Lần này giúp nàng ta một tay, những chuyện còn lại, có thể chờ xem.

Đến đêm, phủ thị lang yên tĩnh lại.

Chương 125

Trong chính viện, Tín An huyện chủ dựa vào lòng Hứa Tắc Thành, khẽ nói chuyện với chàng. "Tướng công, hôm nay Tấn Dương hầu phu nhân đến tìm thiếp." "Cái người họ Tiết..." "Tiết Tầm Phương." "Nàng ta tìm nàng làm gì?" Hứa Tắc Thành hỏi. "Nàng ta muốn cầu ta cứu Tấn Dương hầu." Tín An huyện chủ khẽ nói, "Nghe nói Tấn Dương hầu đắc tội với Bạch Hưu Mệnh nên mới bị bắt vào, nàng ta muốn ta nể tình hai mươi mấy năm, giúp nàng ta một tay, ta đã nhận lời rồi." "Nàng ta cũng dám mở miệng nhỉ." Giọng Hứa Tắc Thành hơi trầm. "Ai da, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, huống hồ Tấn Dương hầu tuy năng lực kém một chút, nhưng dù sao cũng là huân quý, biết đâu có thể giúp phu quân một chút, ta lại không tiện từ chối nàng ta." "Thôi được, ta sẽ giúp một tay.

Còn Tiết thị, nàng tự mình liệu." "Yên tâm, thiếp thân biết chừng mực." Vợ chồng hai người thủ thỉ hồi lâu, lúc này mới ôm nhau ngủ.

Ngày thứ tư sau khi A Triền về kinh, nàng mới cùng Trần Tuệ về lại căn nhà ở phường Sùng Minh, vốn định đợi nhà cửa dọn dẹp sạch sẽ rồi mới sang phủ tướng quân đối diện bái kiến, ai ngờ Lâm Tuế lại chủ động đến.

Lâm Tuế dắt theo con ngựa mà A Triền gửi nuôi ở phủ tướng quân, tay còn xách theo túi lớn túi nhỏ đồ ăn.

A Triền vội vàng nhận lấy đồ trong tay cô ấy, sau đó dẫn cô ấy đến chuồng ngựa buộc ngựa lại. "Ta còn định một lát nữa mới đi tìm ngươi, sao ngươi biết ta về rồi?" A Triền hỏi. "Đại ca ta nói, huynh ấy nói Bạch đại nhân áp giải Tây Lăng vương về kinh, ta nghĩ ngươi và y có giao tình, chắc chắn sẽ đi cùng đường, hai ngày nay liền bảo gác

cổng chú ý bên nhà ngươi." Lâm Tuế giải thích, "Thế nào, Tây Lăng vui không?" A Triền nhớ lại trải nghiệm ở Tây Lăng: "Vui thì không hẳn, nhưng đủ kinh tâm động phách." Thế là, nàng kể cho Lâm Tuế nghe chuyện mình trên đường đi Tây Lăng bị giao long tấn công, đến Tây Lăng chưa được mấy ngày lại thấy nhà họ Thân xuất hiện một con giao long khổng lồ.

Đương nhiên, nàng không quên tách mình ra khỏi hai câu chuyện này, hoàn toàn từ góc độ người ngoài cuộc kể cho Lâm Tuế nghe.

Dù vậy, cũng đủ khiến người khác kinh ngạc. "Chẳng trách bệ hạ muốn giết Tây Lăng vương, nhà họ Thân kia chỉ là một gia tộc phụ thuộc của vương phủ Tây Lăng thôi phải không?" "Đúng vậy, Bạch đại nhân vì bắt người, chủ động nhập cuộc, suýt nữa thành con rể nhà họ Thân." A Triền nói đùa.

Đột nhiên nghe được nội tình đặc sắc như vậy, Lâm Tuế không khỏi trợn to mắt: "Sau đó thì sao?" "Ngày y đính thân với người ta, nhà họ Thân bị con giao kia diệt một nửa, nửa còn lại bị Minh Kính Ti vệ dẹp sạch." Lâm Tuế chân thành cảm thán: "Bạch đại nhân vì phá án, thật là hy sinh không nhỏ." "Ai nói không phải chứ." Lâm Tuế đột nhiên hạ giọng hỏi, "Ta nghe nói Tấn Dương hầu gả Tiết Huỳnh cho nhà họ Thân, là thật sao?" "Chuyện này ngươi cũng biết rồi à?" A Triền có chút bất ngờ, nàng còn tưởng Lâm Tuế không quan tâm đến những chuyện này, "Là thật, lúc Tiết Huỳnh chết, Tuệ nương còn đi xem." "Ta vốn cũng không biết, hôm qua nghe Bạch Nguyệt nói." Lâm Tuế đột nhiên nghĩ đến A Triền không biết Bạch Nguyệt là ai, liền giải thích thêm, "Bạch Nguyệt là người ta quen trên đường trước đó, cô ấy và nha hoàn ra ngoài chơi thì gặp phải trộm, ta giúp cô ấy bắt được tên trộm đó." A Triền không khỏi cười, quả nhiên là phong cách của Lâm Tuế, bạn bè đều bắt đầu từ việc thấy chuyện bất bình. "Họ Bạch, cô ấy là người trong hoàng thất?" "Gia gia của cô ấy là Ứng An

quận vương, hôm qua ta nhắc đến ngươi với cô ấy, cô ấy còn có chút kinh ngạc, dường như đã nghe người khác nói về ngươi." A Triền tùy ý gật đầu, nàng không có ấn tượng gì với Bạch Nguyệt, trước đây Quý Thiền và đối phương chắc cũng không có giao du.

Trần Tuệ dọn dẹp xong phòng ốc, giữ Lâm Tuế ở lại nhà dùng cơm, ba người ngồi trong phòng tán gẫu, mãi đến tối, nghe nói A Triền hai ngày nay không về phường Xương Bình nữa, cô ấy mới về phủ tướng quân.

Ngày hôm sau qua giờ ngọ, Lâm Tuế mới đến.

Lần này cô ấy không mang đồ ăn, mà mang một tấm thiệp mời. "Đây là gì?" A Triền thấy thiệp mời trong tay cô ấy, tò mò hỏi. "Bạch Nguyệt sáng nay gửi đến, nói vương phủ Ứng An muốn tổ chức tiệc ngắm cúc, vương gia đặc biệt mời gánh hát ma quỷ từ Giao Châu đến, cô ấy mời ta đi, còn mời cả ngươi nữa." "Tại sao lại mời ta?" A Triền cảm thấy tấm thiệp này gửi đến có chút kỳ lạ. "Cô ấy nói đông người vui.

Nếu ngươi không muốn đi, lúc đó ta nói với cô ấy một tiếng là được." Thực ra Lâm Tuế cũng không hiểu tại sao Bạch Nguyệt lại mời A Triền.

A Triền vốn không có hứng thú, nhưng nghe Lâm Tuế nhắc đến kịch ma quỷ, đột nhiên lại thay đổi ý định. "Không sao, dù sao gần đây ta cũng rảnh rỗi, cùng ngươi đi góp vui cũng tốt." Không ngoài dự đoán, gánh hát ma quỷ đó chắc hẳn là gánh hát của Dư đại gia, bất kể tại sao tấm thiệp này lại được gửi đến tay nàng, vì Dư đại gia mà đi một chuyến cũng rất đáng.

Lâm Tuế nghe nàng đồng ý, không khỏi có chút vui mừng, cô ấy cũng không thích tham gia những bữa tiệc này, vì chuyện trước đây, danh tiếng của cô ấy ở bên ngoài rất tệ, những tiểu thư thế gia kia

như tránh tà ma mà tránh cô ấy, cô ấy cũng lười để ý đến họ.

Nhưng thiệp mời của Bạch Nguyệt không tiện từ chối, nhưng lần này có A Triền đi cùng, cô ấy có thể tự tại hơn nhiều.

A Triền cầm thiệp mời mở ra, thời gian yến tiệc là ba ngày sau.

Lần này đến vương phủ Ứng An tham gia yến tiệc, Trần Tuệ không đi cùng.

Nhưng lúc đón A Triền đi, Lâm Tuế nhiều lần đảm bảo với Trần Tuệ, nhất định sẽ bảo vệ tốt cho A Triền.

Dù sao Lâm Tuế bây giờ cũng được coi là tu sĩ nhập môn, người thường không phải là đối thủ của cô ấy.

Hai nha hoàn cô ấy mang theo cũng là do Lâm Dịch đặc biệt tìm cho cô ấy, đều biết chút quyền cước công phu.

Hai người ngồi xe ngựa đến vương phủ Ứng An, bên trong và ngoài vương phủ đều rất náo nhiệt, nhìn xe ngựa, hôm nay được mời đến đa số là huân quý tông thân.

Họ đưa ra thiệp mời, liền được một nha hoàn đang đợi bên cạnh dẫn đến hậu hoa viên.

Chưa bước vào hoa viên, dọc đường họ đã được ngắm rất nhiều loại cúc hoa.

Chậu hoa được đặt xen kẽ bên đường, các loại hoa đua nhau khoe sắc, có những loại còn rất hiếm thấy.

Điều này khiến A Triền không khỏi nghĩ đến chậu hoa bị mình bỏ lại ở Tây Lăng.

Thấy A Triền và Lâm Tuế đang ngắm hoa bên đường, nha hoàn dẫn đường cũng không thúc giục, còn đi chậm lại.

Hai người mất nhiều thời gian hơn một chút mới đến được hoa

viên, hoa viên của vương phủ chiếm diện tích rất lớn, nhìn không thấy điểm cuối.

Hai người theo nha hoàn đi dọc hành lang bên bờ nước, đến tòa đình đầu tiên, liền thấy một thiếu nữ mặt tròn mặc đồ hoa lệ cùng bốn nha hoàn đứng ở đó.

Thấy Lâm Tuế, thiếu nữ kia xách váy lên chào đón, tỏ vẻ rất thân quen: "Ta còn tưởng hôm nay ngươi không đến đấy." Sắc mặt Lâm Tuế hơi ôn hòa hơn một chút, nói: "Ngươi mời, sao ta có thể không đến." Thiếu nữ nghe cô ấy nói vậy, lập tức vui mừng, sau đó cô ấy lại nhìn về phía A Triền, trong mắt là sự tò mò không thể che giấu: "Vị này là Quý cô nương phải không? 152. "Ta tên Bạch Nguyệt, trước đây nghe Lâm Tuế nhắc đến ngươi nhiều lần, vẫn luôn không có duyên gặp mặt." "Bạch cô nương chào cô." A Triền mỉm cười với Bạch Nguyệt.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, A Triền đã nhận ra, vị Bạch Nguyệt cô nương này là người có tâm tư đơn giản, trong sạch, yêu ghét một người đều có thể nhìn ra ngay, chẳng trách Lâm Tuế lại thân thiết với cô ấy. "Đi thôi, chúng ta đến Thủy Tâm Trai trước, nương và cô cô ta đều ở đó, đợi gặp họ xong, chúng ta có thể ra ngoài chơi." Tuy Lâm Tuế cảm thấy mẹ của Bạch Nguyệt có thể không thích con gái mình tiếp xúc quá nhiều với mình, nhưng đến dự yến tiệc, đi bái kiến một trong những chủ nhân của yến tiệc cũng là lễ nghi.

Hai người theo Bạch Nguyệt đi qua hành lang, xuống khỏi hành lang, liền thấy một sân khấu, trên sân khấu có người đang bận rộn, dường như đang bố trí cảnh quan, còn có vài người đứng trên sân khấu, chắc là đang làm quen với địa điểm.

Ánh mắt A Triền lướt qua những người đó, không thấy Dư đại

gia.

Nhanh chóng, họ đi qua sân khấu, đến Thủy Tâm Trai phía sau.

Trong Thủy Tâm Trai, tiếng nhạc du dương, chưa bước vào đã nghe thấy tiếng phụ nữ nói chuyện.

Trong sảnh đường rộng rãi đã có vài vị phu nhân ngồi, họ đều đeo đầy châu báu, vừa nhìn đã biết xuất thân không tầm thường.

Ngồi ở vị trí cao nhất là một phu nhân mặt tròn, thân hình đầy đặn, mặt tươi cười, trông rất hiền lành.

Bà ấy rất giống Bạch Nguyệt, không khó để nhận ra thân phận của đối phương.

Bên tay trái của thế tử phi là Tín An huyện chủ có vẻ mặt hiền hòa, trong lòng bà còn bế một bé gái bảy, tám tuổi. "Nương, cô cô." Bạch Nguyệt vui vẻ bước vào cửa, trước tiên chào mẹ và cô ruột, sau đó lại chào những người khác, "Các vị phu nhân an lành." Các vị phu nhân trong phòng đều cười đáp lại, bé gái trong lòng Tín An huyện chủ nhảy xuống khỏi lòng mẹ, chạy về phía Bạch Nguyệt: "Tỷ tỷ." Bạch Nguyệt đưa tay đón lấy bé gái, thuận tay véo má cô bé, mới giới thiệu với hai vị trưởng bối: "Đây là bạn tốt của con Lâm Tuế và Quý Thiền." "Xin ra mắt thế tử phi, Tín An huyện chủ." A Triền và Lâm Tuế hành lễ với đối phương. "Đừng khách sáo, hôm nay cũng không phải là dịp chính thức gì, các con cứ chơi cho vui." Thế tử phi lại còn ôn hòa hơn tưởng tượng, cũng không hỏi về gia thế của họ, chỉ hỏi vài câu về sở thích thường ngày của họ, còn nói nếu thích chậu hoa nào, chỉ cần nói với Bạch Nguyệt một tiếng là có thể mang đi.

Bạch Nguyệt ở bên cạnh xúi giục, nói hoa cúc mà tổ phụ cô ấy trồng ở Thủy Vân Hoa Phòng phía sau là đẹp nhất, một lát nữa sẽ đi khuân, bị thế tử phi gõ nhẹ vào trán, cười mắng một tiếng.

Tín An huyện chủ nghe thế tử phi nói chuyện với họ, ánh mắt lại rơi vào trên người A Triền.

Trông là một cô nương rất xinh đẹp, tư thái dịu dàng, cử chỉ phóng khoáng.

Giọng nói đặc biệt dễ nghe, ngọt ngào động lòng người, nếu làm nũng với ai, chắc chắn hiếm có ai không động lòng.

Hai ngày trước bà đã đặc biệt sai người đi dò la quan hệ của cô nương này với Bạch Hưu Mệnh, còn tưởng Tiết thị nói quá sự thật, không ngờ quan hệ của hai người còn sâu sắc hơn bà nghĩ.

Bạch Hưu Mệnh trước là vì cô nương này mà nửa đêm mở cổng cung tìm thái y, lại cứu người từ tay Trấn Bắc hầu, ít lâu trước còn cùng đi Tây Lăng, cuối cùng lại cùng nhau trở về, đủ thấy quan hệ của hai người không tầm thường.

Nếu không phải nghe Tiết thị nói về sự khó đối phó của cô nương này, ngay cả bà cũng có thể nhìn lầm.

Bà vốn nghĩ nếu chỉ vì Tiết thị năng lực không đủ nên mới thua đối phương, thì có thể tiện tay giúp một chút, bây giờ lại phải suy xét một phen, có đáng không.

A Triền rất nhanh đã cảm nhận được ánh mắt dò xét rõ ràng, nàng hơi quay đầu, đúng lúc đối diện với ánh mắt của Tín An huyện chủ.

Nàng mỉm cười với đối phương, đối phương cũng mỉm cười đáp lại, sau đó dời mắt đi.

Nói thêm vài câu với thế tử phi, Tín An huyện chủ mới gọi con gái đang bám dính lấy Bạch Nguyệt về bên cạnh, họ lúc này mới cùng Bạch Nguyệt rời khỏi Thủy Tâm Trai.

Vừa ra khỏi cửa, lại thấy một nha hoàn dẫn người đi tới.

Hai bên đối diện nhau, A Triền hơi sững lại, lại là Tiết thị.

Tiết thị từ xa đã thấy A Triền, cứ nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt âm trầm đó, thật sự khiến người ta toàn thân khó chịu.

Đợi Tiết thị đi đến gần, A Triền đột nhiên mở miệng: "Phu nhân cứ nhìn chằm chằm ta, có lời gì muốn nói sao?" "Kế hoạch của ngươi thất bại rồi, hầu gia đã không sao rồi." "Vậy sao, vậy thì thật sự chúc mừng hầu phu nhân." A Triền có chút bất ngờ, xem ra Bạch Hưu Mệnh hành động rất nhanh, lại thật sự bắt người vào rồi.

Nàng vốn cũng không mong chuyện này có thể làm gì được Tấn Dương hầu, chỉ đơn thuần không muốn họ sống tốt, cố ý xúi giục Bạch Hưu Mệnh tìm phiền phức cho họ mà thôi.

Thấy dáng vẻ thản nhiên của nàng, Tiết thị hơi thở nặng nề: "Mỗi một chuyện ngươi làm, ta đều sẽ nhớ kỹ." A Triền khẽ cười một tiếng, ý vị sâu xa nói: "Tiết phu nhân, tâm tư đừng quá nặng nề.

Sắc mặt người không tốt lắm, nên tĩnh dưỡng cho tốt, nếu có mệnh hệ gì, phủ Tấn Dương hầu e là sẽ nhân đinh điêu linh mất." "Ngươi…" A Triền hơi gật đầu với bà ta, sau đó không quay đầu lại mà đi, chỉ để lại Tiết thị ở tại chỗ, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của nàng.

Bạch Nguyệt tuy tâm tư đơn giản, nhưng cũng biết A Triền và nhà họ Tiết không hòa thuận, liền giải thích một câu: "Mẫu thân ta và vị Tiết phu nhân kia không thân, bà ấy là do cô cô mời đến." Nói đến đây, ánh mắt Bạch Nguyệt không khỏi lảng đi một chút.

Cô cô vốn cũng định mời Quý Thiền, nhưng cô ấy nghe mẫu thân và phụ thân nói có chút khó xử, không biết gửi thiệp mời đối phương có đến không, cô ấy lại nhớ Lâm Tuế nói quan hệ tốt với Quý Thiền, nên mới chủ động nhận việc này.

Tuy không biết tại sao cô cô lại mời Quý Thiền, nhưng nghĩ chắc cũng không phải chuyện gì xấu. "Tín An huyện chủ sao?" A Triền trong lòng khẽ động, vị huyện chủ này lại quen biết với Tiết thị, vậy mình được mời đến, là vì Bạch Nguyệt, hay là ý của vị huyện chủ này?

Nàng nhớ lại tình hình lúc nãy, nhất thời có chút khó phán đoán được sự yêu ghét của vị huyện chủ này đối với mình.

A Triền không suy nghĩ sâu thêm, lại hỏi: "Huyện chủ dường như không thường tham gia yến tiệc?" "Đúng vậy, cô cô ta những năm đầu vì tổ mẫu mà bị thương, nên mới không thường ra ngoài, ngày thường chỉ đến vương phủ bầu bạn với tổ phụ tổ mẫu." "Huyện chủ kim tôn ngọc quý, sao lại bị thương được?" A Triền rất tò mò.

Bạch Nguyệt là người không giấu được chuyện, nghe nàng hỏi, liền thuận theo lời nàng nói: "Có một năm tổ mẫu bệnh nặng, cô cô trong trời băng tuyết đã quỳ lạy suốt đường đến Quốc An Tự cầu phúc cho tổ mẫu, sau đó tổ mẫu quả nhiên khỏe lại, nhưng cô ấy lại mang một thân bệnh." "Thì ra là vậy, huyện chủ thật là hiếu thảo." A Triền khen một câu, lại hỏi, "Ta thấy con gái của huyện chủ rất đáng yêu, sao lúc nãy không đưa bé gái kia ra ngoài chơi cùng?" "Cô cô ta coi Bảo Nhi như tròng mắt, nếu đưa Bảo Nhi ra ngoài, bà ấy chắc chắn sẽ đi theo." "Ở trong vương phủ mà còn không yên tâm sao?" Bạch Nguyệt thở dài một tiếng: "Đây lại là một chuyện đáng tiếc khác, những năm đầu cô cô và cô phụ có một người con trai, ai ngờ trong thời gian cô cô cầu phúc cho tổ mẫu, đứa trẻ đó bị người ta bắt cóc, từ đó tìm không thấy nữa." "Không báo quan sao?" "Sao lại không báo quan, nhưng lúc đó cô phụ không ở trong phủ, cô cô cũng không có, những tên nô tài lười biếng kia thấy chủ tử không ở liền lơ là, đến khi họ phát hiện người không thấy đâu thì đã mất hai ngày, không tìm lại được nữa." A Triền gật đầu, nghe ra trải nghiệm của vị huyện chủ

này thật sự có chút thảm. "Chẳng trách như vậy, huyện chủ thật là không dễ dàng." Trong lúc A Triền đang nói chuyện với Bạch Nguyệt, Lâm Tuế đột nhiên nhìn về phía sau hòn giả sơn bên cạnh, quát một tiếng: "Ai, ra đây." A Triền và Bạch Nguyệt cũng quay đầu nhìn qua, một lúc sau, một người từ trong động của hòn giả sơn từ từ bước ra. "Dư đại gia?" A Triền nhận ra thân phận của đối phương.

Dư đại gia lúc này vẫn sắc mặt tái nhợt, vành mắt hơi đỏ, dường như vừa mới khóc.

Lâm Tuế thấy vậy không khỏi có chút hối hận, cô ấy còn tưởng có người nghe lén họ nói chuyện, lúc nãy không nên gọi người ta ra.

Dư đại gia cúi người hành lễ với ba người: "Xin lỗi, đã làm phiền." "Ông là người của gánh hát phải không?

Không có gì làm phiền cả, là chúng tôi kinh động đến ông." Giọng Bạch Nguyệt ôn hòa, không để ý đến chuyện nhỏ này.

Lúc này, trông cô ấy càng giống mẹ mình hơn.

Dư đại gia nhìn chằm chằm Bạch Nguyệt hồi lâu, mới dời mắt, rơi vào trên người A Triền.

Lúc này, ông đã kiềm chế được cảm xúc, nói với A Triền: "Cô nương, thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau." "Cũng không hẳn là quá trùng hợp, ta nghe nói hôm nay vương phủ Ứng An có kịch ma quỷ, đặc biệt đến cổ vũ." Dư đại gia nhếch khóe môi, dường như muốn cười nhưng không cười được: "Vậy hôm nay nhất định sẽ không để cô nương thất vọng." Ngay sau đó, ông lại nói với Bạch Nguyệt: "Tại hạ xin đi trước." Nhìn bóng lưng Dư đại gia rời đi, Bạch Nguyệt hơi nhíu mày, luôn cảm thấy bóng dáng gầy gò đó có chút quen thuộc một cách khó hiểu, nhưng cô ấy chắc chắn mình chưa bao giờ quen biết người này.

Mãi cho đến khi bóng dáng Dư đại gia biến mất, Bạch Nguyệt vẫn chưa thu lại ánh mắt.

"Bạch Nguyệt, ngươi sao vậy?" Lâm Tuế thấy nàng cứ nhìn chằm chằm vào Dư đại gia đang rời đi, không khỏi lên tiếng hỏi.

Bạch Nguyệt lắc đầu, cố nén cảm giác khó tả trong lòng, thu lại tầm mắt: "Không có gì, ta dẫn các ngươi đến phòng hoa của tổ phụ ta xem thử nhé, bình thường ông ấy không bao giờ cho người khác vào đâu." "Được thôi." A Triền thuận miệng đáp.

Phòng hoa Thủy Vân nằm ở góc tây bắc của hoa viên, ngoài cửa còn có hộ vệ canh giữ, có thể thấy Ứng An Vương thật sự rất coi trọng nơi này.

Thấy Bạch Nguyệt đến, hộ vệ ở cửa không hỏi nhiều, trực tiếp mở cửa cho họ vào.

Chương 126

Phòng hoa rất lớn, men theo ba mặt tường xây ba tầng giá đỡ, mỗi tầng đều bày đầy hoa cúc.

Có loại màu đỏ cam, đóa hoa to bằng cả khuôn mặt, tựa như đuôi phượng hoàng.

Cũng có loại cánh hoa mảnh mai, dài ngắn xen kẽ, như pháo hoa nổ tung.

Cho dù là người bình thường không có hứng thú gì với hoa cỏ, khi đến đây cũng sẽ lưu luyến không muốn rời đi.

Bạch Nguyệt thấy A Triền nhìn chằm chằm vào một chậu hoa rất lâu, liền hào phóng nói: "Thích chậu nào thì nói với ta, lát nữa ta cho nha hoàn chuyển đến sân của ta, đợi lúc các ngươi đi thì mang về." "Như vậy không hay lắm đâu?" A Triền có chút do dự.

"Ai nha, đừng để ý mấy chuyện nhỏ đó, có gì mà không hay." Thấy A Triền không chịu nói, nàng bèn chỉ vào chậu hoa mà A Triền nhìn lâu nhất, ra lệnh cho nha hoàn: "Chuyển cái này đi." Sau đó lại nhìn về phía Lâm Tuế.

Lâm Tuế lắc đầu: "Đừng nhìn ta, ta không cần." "Thôi được." Bạch Nguyệt cũng không ép, rồi lại chỉ thêm hai chậu hoa nữa: "Hai chậu này cũng chuyển đi." Đợi các nha hoàn cầm hoa xong, nàng mới dặn dò: "Được rồi, các ngươi mang hoa đến sân của ta đi, trên đường cẩn thận một chút, đừng để tổ phụ và cha trông thấy." "Vâng." Ba nha hoàn đồng thanh đáp, rồi bưng chậu hoa rời đi.

Hộ vệ ở cửa muốn nói lại thôi, cũng không dám bảo họ đặt chậu hoa xuống.

Sau khi mọi người đi rồi, Bạch Nguyệt chủ động tiến lên dịch chuyển những chậu hoa còn lại, lấp đầy khoảng trống do ba chậu hoa bị mang đi để lại, lúc này mới phủi tay: "Xong rồi." A Triền giật giật khóe miệng, đây là phải trộm bao nhiêu lần rồi mới thành thạo đến vậy?

Nàng chợt hối hận vì lúc nãy đã không kiên quyết từ chối món quà này, cứ có cảm giác mình đã trở thành đồng phạm.

Ba người đi dạo một vòng trong phòng hoa rồi vừa mới ra ngoài thì thấy một nha hoàn trong vương phủ vội vã chạy đến.

Thấy họ, nha hoàn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: "Tiểu thư, bên Hoán Xuân Viên sắp khai tiệc rồi, Thế tử phu nhân và đại tiểu thư đang tìm cô khắp nơi đấy." "Biết rồi, chúng ta qua đó ngay đây." Bạch Nguyệt đáp, rồi dẫn A Triền và Lâm Tuế đi về phía Hoán Xuân Viên.

Hoán Xuân Viên nằm đối diện sân khấu kịch.

Lúc đến, A Triền chỉ chú ý đến sân khấu, không để ý đến phía bên kia.

Lúc này, nơi đó đã bày rất nhiều bàn tiệc, các vị khách được mời cũng đã lần lượt ngồi vào chỗ.

Bàn của khách nữ và khách nam được chia ra hai bên trái phải, ở giữa được ngăn cách bằng mấy giá hoa, trên đó bày đầy hoa tươi.

Vừa giữ được lễ số, lại không mất đi vẻ tao nhã.

Bạch Nguyệt không dẫn họ ngồi ở khu của khách nữ mà lại dẫn họ đến một chiếc bàn gần bàn chủ tọa.

Trên bàn đó đã có mấy nữ tử trẻ tuổi ngồi sẵn, một trong số đó trông có vài phần giống Bạch Nguyệt, nhưng tuổi tác rõ ràng lớn hơn một chút, tóc còn búi lên, chắc hẳn là vị đại tiểu thư trong lời nha hoàn, chị ruột của Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt gọi A Triền và Lâm Tuế ngồi xuống, còn mình thì ngồi cạnh chị gái Bạch Kha.

Bạch Kha nhận khăn ướt từ tay nha hoàn đưa cho em gái lau tay, rồi hỏi: "Đi đâu chơi vậy, mãi không thấy người đâu?" "Đi trộm hoa của tổ phụ rồi." Bạch Kha lườm nàng một cái, nhỏ giọng nói: "Vết tích ở phòng hoa đã dọn dẹp chưa, đừng để tổ phụ phát hiện." "Ai nha biết rồi, chậu Độc Chiếm Phương Hoa mà tỷ thích ta cũng giúp tỷ chuyển đi rồi, lúc tỷ về nhớ qua chỗ ta lấy đó." Nàng rất trọng nghĩa khí, chị gái giúp nàng đối phó với những vị khách này, nàng giúp chị gái trộm hoa từ chỗ tổ phụ.

"Không hổ là muội muội của ta." Hai chị em chỉ vài câu ngắn ngủi đã phân chia xong đồ gian.

A Triền nghe ở bên cạnh, cảm thấy đôi chị em này thật thú vị.

Chờ thêm một lát, các chủ tử của vương phủ cuối cùng cũng đến.

Ứng An Vương và Thế tử đi phía trước, Thế tử phu nhân và Tín An Huyện chúa thì dìu Vương phi đi cùng, con gái của Huyện chúa được nha hoàn dắt tay đi phía sau, cô bé trông ỉu xìu, có vẻ không được khỏe.

Vương phi trông không được khỏe lắm nhưng tinh thần lại rất tốt, luôn nói chuyện với Tín An Huyện chúa bên cạnh, sắc mặt trông rất hiền hòa.

Khi đi qua bàn của họ, chị em Bạch Kha và Bạch Nguyệt đồng thanh chào Vương phi, Ứng An Vương phi lúc này mới chuyển sự chú ý sang.

Bà ta mang theo ánh mắt dò xét lướt qua từng người trên bàn, khi lướt qua A Triền và Lâm Tuế, mày bà ta nhíu lại rõ rệt.

Cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Bạch Nguyệt: "Lúc nãy

sao mãi không thấy Nguyệt Nhi đâu?" Thế tử phu nhân ở bên cạnh cười làm lành: "Nguyệt Nhi cùng hai người bạn đi chơi rồi, để mẫu phi chê cười rồi." Ứng An Vương phi liếc Thế tử phu nhân một cái: "Chính vì ngươi không để tâm như vậy nên mới khiến nó không giữ quy củ như thế, xem nó kìa, hạng người nào cũng có thể…" Bà ta còn chưa nói hết lời đã bị Tín An Huyện chúa cắt ngang: "Mẫu phi, có bao nhiêu người ở đây, mọi người đều đang đợi người ngồi xuống đấy." Vương phi lại bất mãn lườm Bạch Nguyệt một cái, nhưng nể mặt con gái, cuối cùng cũng không nói hết câu.

A Triền đương nhiên nghe ra được, vị Vương phi này rõ ràng không vui khi nàng và Lâm Tuế xuất hiện ở đây.

Lúc nãy thấy Vương phi đối với Tín An Huyện chúa ôn hòa như vậy, còn tưởng đây là một người dễ gần, không ngờ lại là người cay nghiệt, trước mặt bao nhiêu người cũng không nghĩ đến việc giữ thể diện cho cháu gái mình.

Bạch Nguyệt dường như đã quen rồi, sắc mặt nàng không hề thay đổi, đợi tổ phụ tổ mẫu ngồi xuống xong mới kéo A Triền và những người khác ngồi xuống.

Chẳng mấy chốc, người hầu trong vương phủ bưng lên các món ăn ngon, trên sân khấu kịch cũng vang lên tiếng chiêng trống.

Ban ngày xem kịch ma, quả thực thiếu đi một chút không khí, nhưng được cái mới lạ, mọi người vừa dùng bữa vừa xem kịch, cũng rất ngon miệng.

Yến tiệc ăn được một nửa, Dư đại gia cuối cùng cũng lên sân khấu.

Vừa cất giọng, ông đã nhận được tiếng reo hò tán thưởng của các vị khách bên dưới.

Mặt nạ quỷ của Dư đại gia hôm nay không đáng sợ như lần trước, nhưng cũng sống động như lần trước thấy, không hề cứng đờ như đeo một tấm mặt nạ giả.

Bạch Nguyệt xem đến mắt cũng không chớp, vừa nhìn chằm chằm sân khấu, vừa ghé sát vào A Triền hỏi: "Khuôn mặt của vị Dư đại gia này được vẽ ra như thế nào vậy, sao giống mặt thật thế?" "Bạch cô nương thật sự đã làm khó ta rồi, có lẽ là bí quyết độc môn của Dư đại gia chăng?" Mặc dù A Triền đã xem kịch của Dư đại gia lần thứ hai, nhưng vẫn không nhìn ra được manh mối gì về chiếc mặt nạ quỷ đó.

Bạch Nguyệt trong lòng thực sự tò mò, không nhịn được nói: "Lát nữa yến tiệc kết thúc có thể đi hỏi vị Dư đại gia đó, chỉ không biết ông ấy có chịu nói không?" Vở kịch này diễn xong, đông đảo khách khứa dưới đài reo hò tán thưởng, ngay cả Ứng An Vương phi vốn không mấy để tâm đến kịch ma trước đó cũng liên tục gật đầu.

Đợi Dư đại gia xuống sân khấu, bà ta mới nói với Ứng An Vương đang ngồi bên cạnh: "Vương gia hiếm khi không lừa ta, kép hát này hát quả thực không tệ, đáng thưởng." Ứng An Vương có vẻ đắc ý vuốt râu, vẫy tay gọi nha hoàn đang hầu hạ bên cạnh: "Không nghe thấy lời Vương phi nói sao, còn không mau đi ban thưởng." Nha hoàn đang định đi qua thì lại bị Ứng An Vương phi gọi lại: "Đợi đã, hay là gọi kép hát đó qua đây đi, lúc nãy mặt nạ quỷ đó trông rất đặc biệt, bảo hắn đến đây giải thích cho ta nghe." "Vâng." Nha hoàn nhận lệnh rời đi, không lâu sau đã dẫn Dư đại gia vừa tẩy trang xong bước đến.

Không có mặt nạ quỷ, khuôn mặt này của Dư đại gia trông quá đỗi bình thường, Vương phi chỉ liếc một cái rồi nói: "Dung mạo ngươi quả thực tầm thường, còn không bằng đội mặt nạ quỷ lúc nãy." Do bàn của A Triền cách bàn chủ tọa không xa, nàng nghe rõ lời của Ứng An Vương phi, không nhịn được quay đầu lại.

Mọi người trên bàn chủ tọa đều sắc mặt như thường, rõ ràng đã sớm quen với phong cách nói chuyện này của Ứng An Vương phi.

Dư đại gia nghe xong những lời này, sắc mặt vẫn như thường, khẽ cúi đầu chào Ứng An Vương phi: "Đa tạ Vương phi chỉ điểm." "Chỉ điểm thì không dám, ta chỉ rất tò mò mặt nạ quỷ đó của ngươi làm thế nào dán lên mặt mà lại linh động như vậy?" "Mặt nạ quỷ đó được chế tạo đặc biệt, rất vừa vặn với khuôn mặt của tiểu nhân, lại dùng keo, trải qua nhiều năm luyện tập mới có thể sống động như thật." "Thì ra là vậy." Nghe ông giải thích cặn kẽ, Ứng An Vương phi dường như lại cảm thấy nhàm chán.

Đúng lúc này, người hầu trong vương phủ dẫn một nam tử mặc nho bào màu trắng nguyệt đi tới.

Tín An Huyện chúa còn chưa kịp động, Bảo Nhi ngồi bên cạnh nàng đã nhào tới, gọi một tiếng: "Cha." Người đến chính là Lại bộ Thị lang Hứa Tắc Thành.

Hứa Tắc Thành vừa đỡ lấy con gái thì đã nghe Vương phi quở trách: "Bảo Nhi còn không mau về ngồi, sao lại không có quy củ như vậy?" Bảo Nhi bĩu môi, chậm rãi quay về bàn.

Vương phi dường như không ưa dáng vẻ nhút nhát của cô bé, lại nói: "Đứa trẻ này, cũng không biết giống ai, cứ có vẻ nhút nhát, năm xưa Triệt Nhi lớn bằng nó đã rất hiểu chuyện rồi." Triệt Nhi trong miệng bà ta chính là người cháu ngoại mất tích nhiều năm trước, bây giờ trong phủ cũng chỉ có Vương phi thỉnh thoảng còn nhắc đến vài câu, những người khác đều sợ làm Tín An Huyện chúa đau lòng, không nhắc lại nữa.

"Nương, Bảo Nhi còn nhỏ mà." Tín An Huyện chúa lên tiếng.

"Còn nhỏ cái gì, tính cách đứa trẻ này không giống con, cũng không giống con rể, ngay cả ngoại hình cũng không giống người nhà

chúng ta.” Trong mắt Tín An Huyện chúa thoáng qua một tia không kiên nhẫn, nhìn về phía Hứa Tắc Thành đang ngồi bên cạnh.

Hứa Tắc Thành cười ha hả nói: “Mẫu phi dạy phải, con rể sau này nhất định sẽ dạy dỗ Bảo Nhi nhiều hơn.” Ứng An Vương cũng nói đỡ: “Được rồi, Tín An chẳng phải vì sức khỏe không tốt, nên mới không có nhiều thời gian dạy dỗ Bảo Nhi sao, bà cứ nói những lời vô ích này làm gì, làm mọi người mất hứng.” Ứng An Vương phi bị Vương gia nói cho, trên mặt thoáng qua một tia hối lỗi, dùng đũa công gắp một con tôm vào bát Tín An Huyện chúa: “Đây là tôm từ Vận Thành gửi đến, phụ vương con biết con thích, nên đặc biệt để dành cho con.” Vương phi dịu giọng trước, không khí trên bàn chủ tọa lúc này mới thoải mái trở lại.

Tín An Huyện chúa mím môi cười: “Tạ ơn phụ vương, tạ ơn mẫu phi.” “Người một nhà, khách sáo làm gì.” Tín An Huyện chúa cũng không động đũa, mà là Hứa Tắc Thành gắp con tôm qua, rồi tự tay bóc vỏ tôm cho Tín An Huyện chúa, sau đó lại đặt con tôm trở lại bát của nàng.

Ứng An Vương Thế tử cười trêu chọc: “Trước đây đã nghe người ta nói, Lại bộ Thị lang Hứa đại nhân và phu nhân là thần tiên quyến lữ, hôm nay bản Thế tử cũng coi như được tận mắt chứng kiến.” “Đại tẩu, người mau quản đại ca đi.” Tín An Huyện chúa nũng nịu nói, Thế tử phu nhân cười mà không nói.

Gia đình này hòa thuận vui vẻ, lại quên mất Dư đại gia đang đứng ở bên cạnh.

Dư đại gia nhìn cả bàn người, tia sáng khác thường trong mắt dần dần chìm vào đáy mắt u ám.

Ông nhìn Tín An Huyện chúa đưa con tôm đã được bóc vỏ vào miệng, Hứa Tắc Thành bên cạnh lại gắp một con nữa, tiếp tục bóc

giúp nàng.

Ông vẫn luôn tò mò về mùi vị của tôm, nhưng từ nhỏ đã không thể ăn món này, mỗi lần ăn đều nổi mẩn.

Mẹ luôn cho rằng ông giả bệnh, đã cãi nhau với ông mấy lần.

Lúc bị bệnh, ca ca đến thăm ông, còn nói sau này trên bàn ăn sẽ không bao giờ thấy món này nữa.

Toàn là kẻ lừa đảo.

Tín An Huyện chúa dường như cảm giác có người đang nhìn, ngẩng đầu lên thấy là Dư đại gia, mới nhớ ra còn có người này đang đứng bên cạnh.

"Mẫu phi, bên cạnh còn có người kìa." Được nàng nhắc nhở, Ứng An Vương phi mới lại chú ý đến Dư đại gia, bà ta thản nhiên ra lệnh: "Được rồi, đừng đứng đây nữa, ngươi hát kịch không tệ, nhận thưởng rồi lui đi." Dư đại gia nhận lấy khay gỗ phủ vải đỏ từ tay nha hoàn, một lần nữa hành lễ: "Tạ ơn Vương gia và Vương phi ban thưởng." Ông bưng khay gỗ, quay người đi.

Phía sau, Hứa Tắc Thành nâng chén rượu, mời rượu Vương gia và Thế tử, ông nghe thấy Ứng An Vương gọi một tiếng "hiền tế", nghe thấy Thế tử gọi một tiếng "muội phu".

Ông bước từng bước đi xa, cuối cùng trong mắt chỉ còn lại một màu tĩnh lặng chết chóc.

A Triền lúc nãy vẫn luôn nhìn về phía bàn chủ tọa, đương nhiên cũng thấy được sự thay đổi trong vẻ mặt của Dư đại gia.

Mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng nàng có thể cảm nhận được, khí tức quanh người Dư đại gia rất u ám.

Nhưng rồi lại nghĩ đến thái độ có thể nói là vô lễ của Vương phi

lúc nãy, biểu hiện như vậy của Dư đại gia cũng được coi là bình thường.

Vở kịch ma trên sân khấu cuối cùng cũng đến hồi kết, khách khứa bên dưới cũng đã no say, bắt đầu dần dần rời tiệc.

Vương gia và Vương phi đi sớm nhất, Thế tử và Thế tử phu nhân ngồi lại một lúc, còn Tín An Huyện chúa thì không đi, đang đút cơm cho con gái.

Hứa Tắc Thành chỉ ngồi một lát rồi đi đến bàn của khách nam nói chuyện.

A Triền và Lâm Tuế thực ra cũng đã ăn no, xem kịch thưởng hoa xong, nàng không khỏi có chút buồn ngủ, liền muốn cáo từ rời đi.

Bạch Nguyệt còn nhớ đến chậu hoa lúc nãy, nhất quyết đòi dẫn nàng đi lấy hoa, nàng liền cùng Lâm Tuế và Bạch Nguyệt đi qua đó, để lại hai nha hoàn đi thông báo cho phu xe chuẩn bị xe ngựa.

Lấy hoa xong, Bạch Nguyệt vốn định tiễn họ ra ngoài, vừa hay Bạch Kha đến, nàng liền để nha hoàn tiễn A Triền và Lâm Tuế ra ngoài.

Kết quả nha hoàn còn chưa dẫn họ ra khỏi hậu viện thì đã bị một ma ma gọi lại, ma ma đó sắc mặt có chút nghiêm nghị, dường như có việc muốn dặn dò, nha hoàn có chút khó xử, A Triền liền nói: "Cô nương cứ đi đi, chúng ta biết đường ra ngoài." Nha hoàn trên mặt thoáng qua một tia áy náy, cúi người chào họ rồi vội vã đi về phía ma ma.

A Triền và Lâm Tuế nhìn nhau rồi đi ra ngoài.

Vương phủ quả thực có chút lớn, hai người đi một lúc lâu, men theo hành lang đi ra khỏi cổng vòm thì thấy một rừng trúc, đối diện rừng trúc là những hòn non bộ xếp chồng lên nhau.

Hai người còn chưa đi được bao xa thì bỗng nghe thấy tiếng người nói chuyện ở không xa, nghe giọng thì dường như là Tín An Huyện chúa và Bảo Nhi.

Bảo Nhi đang thút thít: "Nương, ngoại tổ mẫu lại nói con không bằng ca ca, sau khi người tìm được ca ca rồi, có phải sẽ không cần Bảo Nhi nữa không?" Tín An Huyện chúa giọng điệu dịu dàng: "Sao có thể chứ, con của nương chỉ có một mình Bảo Nhi thôi." "Nhưng còn ca ca thì sao?" "Ca ca của con à…" Tín An Huyện chúa khẽ nói, "Nó sẽ không bao giờ trở về nữa." Câu cuối cùng này giọng rất nhỏ, nhưng nghe mà rợn tóc gáy.

Ngược lại, Bảo Nhi lại mừng rỡ hỏi: "Thật sao, ca ca sẽ không trở về?" "Đương nhiên là thật." 153.

Nghe thấy đoạn đối thoại này, A Triền kéo kéo Lâm Tuế, hai người nhân lúc vẫn chưa bị phát hiện, nhanh chóng nép mình sau hòn non bộ.

Họ lặng lẽ đi đến phía bên kia của hòn non bộ, khẽ ló đầu ra ngoài nhìn, Tín An Huyện chúa đã đi qua, dường như không hề hay biết, vẫn đang ôm Bảo Nhi dỗ dành.

Nhưng A Triền lại chú ý thấy, một bóng người từ trong rừng trúc lặng lẽ bước ra, là Dư đại gia.

Lúc này, vẻ mặt của ông ta trông vô cùng hung tợn, trong tay còn cầm một con dao găm, dường như nhắm thẳng vào Tín An Huyện chúa.

Chỉ cần nhìn biểu cảm và hành động của Dư đại gia là có thể đoán được mục đích của ông ta.

Nàng bỗng nhớ lại, trước đó gặp Dư đại gia, họ cũng đang nói về người ca ca trong miệng Bảo Nhi, lúc đó, cảm xúc của Dư đại gia đã

không ổn lắm.

Lần này, vẫn là đang nói về đứa trẻ đó.

Trong lòng A Triền mơ hồ nảy sinh một ý nghĩ có phần hoang đường, nàng nghiêng đầu nói vào tai Lâm Tuế: "Có thể ngăn ông ta lại không, đừng để người khác phát hiện." "Có thể ngăn lại, nhưng ông ta sẽ phát hiện ra chúng ta." "Không sao, ta cũng đang muốn biết, tại sao ông ta lại muốn giết Tín An Huyện chúa?" Lâm Tuế gật đầu, thực ra nàng cũng rất tò mò.

Ánh mắt nàng lướt qua mặt đất, nhặt lên một viên sỏi dưới chân, vận nội tức vào tay, viên sỏi kẹp giữa ngón tay vèo một tiếng bay ra, trúng vào vai Dư đại gia.

Dư đại gia đang tập trung toàn bộ sự chú ý vào Tín An Huyện chúa bị cơn đau trên vai làm cho bừng tỉnh, ông ta nhanh chóng thu dao găm vào trong tay áo, nhìn quanh trái phải, rồi thấy hai cái đầu đang nhấp nhô sau hòn non bộ đối diện.

A Triền và Dư đại gia nhìn nhau từ xa, dưới ánh mắt của nàng, Dư đại gia đứng sững tại chỗ một lúc, cuối cùng chậm rãi lùi vào trong rừng trúc.

Ba người im lặng đứng tại chỗ, cho đến khi tiếng của Tín An Huyện chúa và Bảo Nhi dần dần đi xa.

A Triền và Lâm Tuế đi ra từ sau hòn non bộ trước, trong lòng nàng còn ôm chậu hoa vừa lấy từ chỗ Bạch Nguyệt.

Hai người đi ra nhưng không rời đi, mà đứng tại chỗ yên lặng chờ đợi, cuối cùng, Dư đại gia từ bên trong đi ra.

Ông ta đứng cách hai người vài bước, trong mắt không có sự hoảng sợ của kẻ giết người bị phát hiện, chỉ có sự tĩnh lặng như chết: "Các ngươi không đi báo quan sao?" "Báo quan làm gì, nói ông muốn

giết hại Tín An Huyện chúa sao?

Chương 127

Chúng ta lại không có chứng cứ.” “Nhưng người của Ứng An Vương phủ sẽ tin.” “Thế à?” A Triền vẻ mặt không quan tâm, “Nhưng có liên quan gì đến chúng ta đâu?” “Nếu không liên quan, tại sao lúc nãy lại ngăn cản ta?” Dư đại gia hỏi.

A Triền suy nghĩ một lát rồi mới trả lời: “Nếu ông dùng dao găm giết mẹ con họ, trên người nhất định sẽ dính máu, ta đoán ông không có một kế hoạch hoàn chỉnh, thậm chí còn chưa vạch ra đường lui, mà chỉ là nhất thời nảy ý muốn giết người, cho nên nếu ông giết người, sẽ rất nhanh bị bắt lại.” Dư đại gia không nói gì, vì A Triền đã đoán đúng.

Ông đã chuẩn bị tâm lý rất kỹ càng mới dám đến Thượng Kinh, ông thậm chí có thể đối mặt với họ mà không có chút dao động cảm xúc nào, nhưng vẫn bị người phụ nữ đó kích động chỉ bằng vài câu nói.

Chẳng phải ông đã sớm dự liệu được rồi sao?

Nhưng khi thực sự nghe thấy, cảm xúc hoàn toàn không thể kiểm soát.

Lúc đó trong đầu ông chỉ nghĩ, nhất định phải giết người phụ nữ đó, để đền mạng cho Triệt Nhi của ông.

Chỉ một chút nữa thôi, ông đã thành công rồi.

“Chỉ cần bà ta chết, cho dù phải đền bằng một mạng của ta thì đã sao?” “Mặc dù không biết ông và Tín An Huyện chúa có thù oán gì, nhưng vì kẻ thù mà đánh đổi mạng sống của mình, không đáng.” A Triền chậm rãi nói.

Dư đại gia cười thảm một tiếng: “Nói hay lắm, ngươi không biết gì cả, làm sao biết không đáng chứ?

Bà ta đáng chết!” “Nếu ông bằng lòng kể, chúng ta ngược lại rất sẵn lòng nghe xem bà ta đáng chết như thế nào.” Dư đại gia im lặng, có vẻ không muốn kể ra những gì mình đã trải qua.

Lâm Tuế ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Ngươi ngay cả giết người cũng không sợ, còn sợ nói ra sự thật sao?” Có lẽ đôi khi, sự thật chính là điều khó nói ra nhất.

A Triền ngáp một cái, nàng thực sự có chút buồn ngủ, dụi dụi đôi mắt mỏi mệt, lên tiếng: “Thôi bỏ đi, đây cũng không phải là nơi tốt để nói chuyện, ta thường ngày ở trong tiệm hương liệu ở phường Xương Bình, ngày khác Dư đại gia nếu có rảnh, có thể đến đó tìm ta.” Thấy Dư đại gia vẫn không có phản ứng, A Triền cũng không ép, chỉ nói: “Báo thù có rất nhiều cách, không phải chỉ có giết người đền mạng, ông không nghĩ ra được lối thoát khác, người khác có lẽ có thể nghĩ ra.” Lời đã nói hết, A Triền nói với Lâm Tuế: “Đi thôi, chúng ta về nhà, có chút buồn ngủ rồi.” Lâm Tuế nhận lấy chậu hoa trong tay A Triền, cùng nàng đi ra ngoài.

Đợi họ đi xa rồi, Dư đại gia mới quay người lại, nhìn bóng lưng của hai người, ông ta đưa tay lên sờ vào khuôn mặt không có chút hơi ấm của mình, trong mắt lóe lên ánh sáng lúc tỏ lúc mờ.

Rời khỏi Ứng An Vương phủ, A Triền đã ngủ thiếp đi trên xe ngựa.

Đến khi nàng tỉnh lại, người đã ở trong phòng ngủ ở nhà rồi.

Ngoài trời không biết từ khi nào đã bắt đầu mưa lất phất, trong phòng một mảnh tối tăm, nàng đắp chiếc chăn bông mềm mại dày dặn, cũng không cảm thấy lạnh.

A Triền nằm trên giường một lúc, thầm nghĩ sau cơn mưa thu này, thời tiết sẽ ngày càng lạnh, nhanh như vậy đã sắp đến mùa đông rồi.

Nằm nướng một lát, nàng lấy áo khoác ở đầu giường mặc vào rồi mới bước ra khỏi phòng ngủ.

Mưa ngoài phòng không lớn, chảy dọc theo mái hiên, tí tách rơi xuống đất, chậu hoa nàng ôm về ban ngày đang được đặt dưới mái hiên.

"Tuệ nương." A Triền đứng ở cửa gọi.

"Tỉnh rồi à?" Trần Tuệ mở cửa phòng nàng, thấy A Triền dáng vẻ vừa ngủ dậy, liền nhắc nhở, "Về phòng đi, đừng để bị gió thổi cảm lạnh." "Biết rồi, Lâm Tuế đâu?" A Triền quay người ra sau, nghển cổ hỏi.

"Ngủ suốt không gọi dậy được, nàng ấy đưa ngươi về nhà rồi quay về rồi." Trần Tuệ đóng cửa lại, men theo mái hiên đi đến cửa phòng A Triền: "Ta nghe nàng ấy nói các ngươi ở Ứng An Vương phủ gặp chuyện ngoài ý muốn?" "Còn không phải sao, lại còn liên quan đến Dư đại gia nữa." A Triền và Trần Tuệ cùng nhau đi vào phòng, Trần Tuệ giúp nàng thắp nến trong phòng lên, căn phòng lập tức sáng sủa hơn nhiều.

A Triền ngồi xuống ghế, nói với Trần Tuệ: "Ta nghi ngờ, thân phận của vị Tín An Huyện chúa đó có vấn đề." "Sao lại nói vậy?" Trần Tuệ hứng thú hỏi.

Nàng và Tín An Huyện chúa tuổi tác không chênh lệch nhiều, tuy sau này Trần gia sa sút, không có nhiều giao thiệp với đối phương, nhưng nàng cũng từng nhìn thấy vị Huyện chúa này từ xa.

A Triền liền kể lại chuyện xảy ra ở vương phủ trước đó một lượt, rồi nói: "Ta không nghĩ ra lý do gì có thể khiến Tín An Huyện

chúa dùng thái độ như vậy để nói con trai ruột của mình sẽ không trở về, cộng thêm phản ứng của Dư đại gia, nên mới nghi ngờ thân phận của hai người họ." Trần Tuệ gật đầu: "Nói đến đây, vị Tín An Huyện chúa trong miệng ngươi, và người ta từng gặp trước đây, khác biệt quả thực rất lớn." "Tín An Huyện chúa trước đây là người như thế nào?" A Triền tò mò hỏi.

Trần Tuệ hồi tưởng lại một chút: "Trong ấn tượng của ta, vị Huyện chúa này tính tình ngang ngược, động một chút là cãi nhau với người khác, tóm lại không phải là người dễ gần.

Ta nhớ nhất là chuyện nàng ta bắt rể dưới bảng vàng, lúc đó chuyện này ầm ĩ rất lớn, người khác bắt rể đều là cha anh trong nhà ra mặt, còn nàng ta thì rất khác biệt, tự mình ra mặt, phái thị vệ vương phủ ra đường bắt tân khoa tiến sĩ, chuyện này từng gây chấn động một thời." "Sau đó thì sao?

Tân khoa tiến sĩ bị Huyện chúa hoàng thất bắt đi, hoàng đế không có phản ứng gì sao?" "Còn chưa kịp phản ứng, vị tân khoa tiến sĩ đó đã đồng ý hôn sự này, Ứng An Vương ngay hôm đó đã định đoạt hôn sự, rồi mới vào cung thỉnh tội, chuyện này trở thành chuyện riêng của người ta, hoàng đế còn có thể nói gì nữa?" "Nhưng vị Huyện chúa ta gặp hôm nay, lời nói cử chỉ đúng mực, mày mắt hiền hòa, trông có vẻ tính tình rất tốt." A Triền đơn giản miêu tả ấn tượng của mình về Tín An Huyện chúa, rồi lại nói, "Nghe nói nàng còn rất hiếu thuận, lúc Vương phi bệnh nặng, nàng đã quỳ lạy suốt đường đến chùa miếu để cầu phúc cho Vương phi." Trần Tuệ nói: "Nhưng theo ta được biết, quan hệ mẹ con giữa Huyện chúa và Vương phi không tốt, hai người từng cãi nhau trước mặt mọi người trong yến tiệc, vị Vương phi đó nói chuyện rất cay nghiệt, Huyện chúa cũng không hề nhượng bộ, chuyện này lúc đó cũng không phải bí mật gì.

Cho dù trong lòng nàng ta vẫn rất để tâm đến tình mẫu tử, nhưng

ta thấy, với tính cách của nàng ta, thà vung tiền mời tất cả hòa thượng trong chùa miếu đến vương phủ cầu phúc cho Vương phi, chứ cũng sẽ không tự mình quỳ lạy suốt đường đến chùa miếu." Cách nói này không hoàn toàn tuyệt đối, nhưng Tín An Huyện chúa trong miệng Tuệ nương là một người thẳng thắn, thích người đàn ông nào thì bắt về, ý kiến trái với mẹ thì cãi nhau ngay trước mặt mọi người, cũng không che đậy.

Một người tính cách mạnh mẽ và thẳng thắn như vậy, sao lại đột nhiên thay đổi như thế?

Nàng còn nhớ Bạch Nguyệt từng nói, đúng vào lúc đó, con của Huyện chúa bị lạc mất.

Những chuyện này liên kết lại với nhau, không thể không khiến người ta suy nghĩ nhiều.

"Tiếc là những suy đoán này không ai có thể chứng thực." A Triền khẽ thở dài, "Cũng không biết Dư đại gia có đến phường Xương Bình tìm ta không?" "Hy vọng ông ấy sẽ đến." Trần Tuệ khẽ nói.

Chiều nay trời mưa, vở kịch đêm vốn đã hẹn với vương phủ cũng bị hủy, người của gánh hát sớm trở về nơi ở.

Dư đại gia về phòng mình, cài then cửa lại rồi ngồi trước bàn trang điểm, ông ta nhìn chằm chằm vào mình trong gương đồng, rồi từ từ đưa tay lên xoa xoa sau tai. 154.

Một lúc lâu sau, hai tay ông ta khẽ dùng sức, vậy mà lại xé cả khuôn mặt xuống, rồi đặt khuôn mặt vừa xé sang một bên.

Trong gương chỉ còn lại một khuôn mặt phẳng lì, phủ một lớp da trắng.

Đó căn bản không giống mặt người, mà càng giống một tấm mặt nạ kinh dị màu trắng.

Ông ta vô cảm nhìn bản thân không ra người không ra quỷ trong gương, quay về bên giường kéo chiếc hòm đựng mặt nạ từ gầm giường ra, mở ra, bên trong bày rất nhiều mặt nạ quỷ, còn có mấy chiếc mặt nạ người.

Chúng đều được chế tạo ra, nhưng không phải do Dư đại gia tự làm, ông ta chỉ là người sử dụng thích hợp nhất cho những chiếc mặt nạ này.

Vì khuôn mặt người không phẳng, trừ khi là mặt nạ được chế tạo đặc biệt, nếu không rất khó để vừa khít hoàn hảo với mặt người.

Nhưng mặt nạ của ông ta thì khác, những chiếc mặt nạ này có thể dính chặt hoàn hảo lên mặt ông ta, sau khi đeo lên, giống như mặt thật vậy.

Dư đại gia chọn ra một chiếc mặt nạ quỷ, ông ta đắp mặt nạ lên mặt, lớp da trắng trên mặt liền tự động dính vào mặt nạ.

Tiếc là sự dính kết này có thời hạn, không thể quá hai ngày.

Ông ta chỉ có thể không ngừng thay đổi những khuôn mặt khác nhau, mãi mãi không thể có một khuôn mặt thuộc về mình.

Dư đại gia ngồi lại vào ghế, nhìn khuôn mặt quỷ trong gương, nghĩ đến lời của Ứng An Vương phi ban ngày, nói dung mạo ông ta tầm thường, không bằng mặt nạ quỷ.

Bởi vì khuôn mặt xinh đẹp thuộc về mình, vẫn luôn ở trên khuôn mặt của người con gái hiếu thuận đó của bà ta.

Thật nực cười làm sao, mười mấy năm trôi qua, khi ông ta cuối cùng cũng tìm lại được ký ức, sinh ra dũng khí trở về nhà, người nhà đã hoàn toàn quên mất ông ta.

Người lấy đi khuôn mặt của ông ta đã hoàn toàn thay thế ông ta, Tín An Huyện chúa từng kiêu ngạo ngang ngược, quan hệ bất hòa với

mẹ, bây giờ là một người tính tình dịu dàng, hiểu biết đại thể, cùng chồng cầm sắt hòa minh, đối với mẹ trăm bề hiếu thuận.

Không ai cảm thấy có gì không đúng.

Cho dù là cùng một khuôn mặt, nhưng tính cách của ông ta và người phụ nữ đó rõ ràng hoàn toàn khác nhau, họ thật sự không cảm thấy có chút gì không ổn sao?

Lòng hận thù trong lòng không ngừng trào dâng, nếu không đến Thượng Kinh, trong lòng ông ta vẫn luôn ôm một tia hy vọng, nhưng đến rồi, lại khiến ông ta trực tiếp rơi vào tuyệt vọng.

Vì kẻ thù mà đánh đổi mạng sống, không đáng sao?

Lời của A Triền bỗng nhiên lại hiện ra.

Vậy còn có thể làm sao nữa?

Nàng… thật sự có thể giúp mình sao?

Dư đại gia trong lòng có chút dao động, ông ta trước giờ không phải là người dễ tin.

Đó chỉ là một người bèo nước gặp nhau mà thôi, chỉ gặp ông ta hai lần, ông ta thậm chí còn không biết tên đối phương.

Nhưng, có lẽ là do ông ta đã ở trong vực sâu quá lâu, mỗi một tia hy vọng, ông ta đều không muốn từ bỏ.

Ngày hôm sau, A Triền và Trần Tuệ trở về phường Xương Bình.

Vốn còn muốn nghỉ ngơi thêm vài ngày, nhưng trong lòng A Triền vẫn nghĩ đến chuyện của Dư đại gia, suy đoán cuối cùng không phải là sự thật, nàng càng tò mò về sự thật của chuyện đó.

Chỉ là không biết, Dư đại gia có đến tìm nàng không?

Ngày đầu tiên trở về tiệm hương liệu, Dư đại gia không đến.

Ngày thứ ba, vẫn không đến.

Ngày thứ tư mưa cả ngày, cho đến chạng vạng, cũng không thấy bóng dáng Dư đại gia.

A Triền thầm nghĩ, hôm nay ông ta cũng sẽ không đến rồi, xem ra nàng định sẵn không thể biết được sự thật rồi.

Ngay lúc nàng định đóng cửa tiệm, một bóng người gầy gò cầm ô, từ đầu phố chậm rãi đi tới.

Vành ô che hơi thấp, người đó đi thẳng đến cửa tiệm, chiếc ô trong tay mới khẽ nâng lên, để lộ ra khuôn mặt trắng bệch đó.

"Cô nương, làm phiền rồi." A Triền trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc, khẽ nghiêng người: "Vào đi." Dư đại gia bước vào tiệm, thu ô lại đặt ở bên cửa, A Triền thuận tay đóng cửa, dẫn ông ta đi vào phía sau: "Ông đến thật đúng lúc, Tuệ nương vừa nấu cơm xong." "Ta ăn cơm rồi." "Thôi được, vậy đợi ta ăn cơm xong trước, chúng ta nói chuyện sau, được không?" Dư đại gia gật đầu, ông ta đã mất ba ngày để tìm người dò hỏi về A Triền ở phường Xương Bình, biết nàng không có quan hệ gì với Ứng An Vương phủ và người phụ nữ đó, nàng không giống như người cố ý tiếp cận mình.

Dù vậy, Dư đại gia trong lòng vẫn không ôm hy vọng, nhưng ông ta vẫn đến.

Hai người ngồi bên bàn, không lâu sau, Trần Tuệ bưng một khay gỗ đi ra, bên trong đựng một bát cơm nhỏ, bốn đĩa thức ăn.

Nàng đặt cơm và thức ăn lên bàn, rồi mới lên tiếng hỏi: "Dư đại gia ăn cơm chưa?" Dư đại gia tuy có ấn tượng sâu sắc hơn với A Triền, nhưng cũng nhận ra Trần Tuệ đi cùng A Triền ngày hôm đó, ông ta lắc đầu.

Thấy Trần Tuệ cũng không ăn cơm, không nhịn được hỏi: "Ngươi

không ăn sao?" Trần Tuệ nhìn A Triền, A Triền tinh nghịch cười với nàng, lên tiếng nói: "Nàng ấy không cần ăn cơm." "Không cần, ăn cơm?" Dư đại gia dường như nhất thời không phản ứng kịp.

"Ta không phải người, không cần ăn uống." Trần Tuệ ở bên cạnh thản nhiên nói.

Cách tốt nhất để một người thả lỏng, chính là tung ra một tin tức đủ để gây sốc cho đối phương, lúc này, đối phương sẽ cảm thấy, bí mật trên người mình, dường như không đáng nhắc đến.

Lúc này Dư đại gia, chính là như vậy.

"Ông ngồi trước đi, ta ra hậu viện dọn dẹp một chút." Trần Tuệ không ngồi lâu đã tìm cớ rời đi.

A Triền không đói lắm, chỉ ăn nửa bát cơm đã đặt đũa xuống.

Hai người ngồi đối diện qua bàn, có một đoạn chen ngang nhỏ lúc nãy, Dư đại gia vốn đang căng thẳng, dường như cũng đã thả lỏng hơn.

Ông ta nhìn chằm chằm A Triền, hỏi nàng: "Ngươi nói, có cách khác để báo thù, là thật sao?" A Triền không trả lời ngay, mà nói: "Điều này còn phải xem, là mối thù như thế nào?" Ông ta im lặng rất lâu, rồi mới nói từng chữ một: "Người phụ nữ đó, đã đổi lấy khuôn mặt của ta, cướp đi thân phận của ta, người thân của ta, con của ta, ngươi nói xem, đây là mối thù như thế nào?" Mỗi một chữ của ông ta, đều như đang rỉ máu.

A Triền có chút kinh ngạc: "Đổi mặt?" Dư đại gia đưa tay sờ ra sau tai, rồi từ từ gỡ mặt mình xuống.

Đột nhiên nhìn thấy một gương mặt phẳng lì mà quái dị, A Triền quả thực bị dọa một phen.

Nhưng nàng không lùi lại, ngược lại còn ghé sát vào nhìn chằm

chằm một lúc lâu.

Nàng hỏi Dư đại gia: "Ta có thể sờ một chút không?" Dư đại gia gật đầu.

A Triền đưa tay sờ lên lớp da màu trắng trên mặt Dư đại gia, đó không phải da người, chạm vào mềm mại còn có chút dính.

Nàng lại nhìn ra sau tai, lớp da này đã mọc dính vào da của Dư đại gia, ngoài màu sắc khác biệt thì không nhìn ra một chút sẹo nào, có thể thấy tay nghề cực kỳ tốt. "Người lấy đi mặt của ngươi và người thay cho ngươi lớp da này không phải cùng một người chứ?" A Triền hỏi.

Dư đại gia tự giễu cười một tiếng: "Cô nương tinh mắt, kẻ đó sau khi lấy đi mặt của ta, không còn giá trị lợi dụng nữa, liền bị nữ nhân kia giết chết.

Nữ nhân kia cũng không định để ta sống, trước tiên cho ta uống thuốc, sau đó đâm một nhát vào tim ta, cuối cùng ném ta đến bãi tha ma.

Nhưng ta mạng lớn, gắng gượng không chết, sau đó được người cứu, cũng được dán lên lớp da này." "Nếu đã được cứu, tại sao lúc đó không chọn báo quan?" "Bởi vì ta đã mất trí nhớ." Dư đại g ia nhớ lại chuyện xưa, trên mặt mang mấy phần phức tạp, "Người cứu ta và kẻ hại ta là chú cháu ruột.

Gia tộc của họ từng có người lợi hại, nên có truyền thừa đặc biệt.

Khi ông ta đến bãi tha ma tìm thi thể của cháu mình thì phát hiện ta chưa chết, ông ta nhìn mặt ta tưởng ta bị cháu mình hại chết, tuy cứu ta nhưng vẫn luôn bỏ thuốc vào cơm của ta, khiến ta mất đi ký ức." "Sau đó thì sao?" "Sau đó, ta tin lời ông ta, tưởng rằng mình thật sự là con gái của ông ta, chỉ là gặp tai nạn bị thương ở mặt thôi.

Chương 128

Ta và ông ta sống cùng nhau rất nhiều năm, ông ta vẫn luôn...

đối xử rất tốt với ta, giống như ông ta thật sự là cha ruột của ta vậy.

Ông ấy còn làm cho ta rất nhiều mặt nạ da người, y hệt như mặt người thật, để ta có thể sống như người bình thường, còn mời người dạy ta hát quỷ hí, cho ta một nghề mưu sinh, ta… ta đã phụng dưỡng và lo ma chay cho ông ấy." Ánh mắt Dư đại gia rơi xuống chiếc mặt nạ trong tay, cười thảm đạm: "Sau khi ông ta chết, loại thuốc đó cũng dừng lại, ký ức của ta bắt đầu hỗn loạn, gánh chủ của gánh hát đã tìm cho ta một vị thần y, thần y chữa khỏi cho ta, cũng giúp ta hoàn toàn khôi phục trí nhớ." Sau khi ký ức khôi phục, nàng nhớ lại con người ban đầu của mình, thường cảm thấy đó là một giấc mộng.

Trong mộng, nàng vẫn là Tín An Huyện chủ, cậy cha là Vương gia, ở kinh thành ngang ngược càn rỡ, nhưng cũng biết người nào có thể chọc, người nào không thể chọc.

Nàng và mẫu thân luôn cãi vã, mẫu thân muốn gả nàng đến nhà bà ngoại, nàng không chịu, liền giữa thanh thiên bạch nhật, bắt một vị tiến sĩ vừa mắt về nhà.

Danh tiếng của nàng bị hủy, nhưng lại thành công thoát khỏi sự ràng buộc của mẫu thân, đáng mừng là mắt nhìn của nàng không tồi, người nàng chọn đã chấp nhận hôn sự này, đối với nàng cũng rất tốt.

Họ thành hôn không lâu thì sinh một đứa con trai, nàng đặt tên cho đứa bé là Hứa Triệt, sau đó, nàng theo chàng đến Giao Châu nhậm chức… Rồi sau đó, ác mộng bắt đầu.

A Triển nghe nàng nói xong mới nói: "Tuy có muộn một chút,

nhưng ngươi vẫn có thể chọn đến Minh Kính Ti tố cáo, Huyện chủ hoàng thất bị đổi mặt, án lớn như vậy, bọn họ không dám lơ là." "Đúng vậy, nếu ta có thể chứng minh ta là Tín An Huyện chủ Bạch Diên." "Có ý gì?" "Ta đã đến Minh Kính Ti, bọn họ tuy không tin lời ta nhưng cũng đã nhận án của ta, rồi xét nghiệm huyết mạch cho ta." Dư đại gia cúi đầu, cười thảm một tiếng, "Sau khi xét nghiệm, họ nói với ta rằng, ta căn bản không có huyết mạch hoàng thất, nên đương nhiên ta cũng không thể là Tín An Huyện chủ." Nàng ngay cả mình là ai cũng không chứng minh được, những lời sau đó, người khác sao có thể tin?

A Triền nhíu mày. "Ta ở Minh Kính Ti làm ầm ĩ một trận, cuối cùng bị giam lại.

Vẫn là vị thần y kia cuối cùng tìm được ta, ông ấy tìm chứng cứ chứng minh ta bị bệnh nên mới điên điên khùng khùng xông vào nha môn Minh Kính Ti, lại nộp tiền phạt cho ta, ta mới được thả ra." "Nhiều năm trôi qua như vậy, nha môn Minh Kính Ti không thể nào bị mua chuộc." A Triền do dự nói, "Ngươi… không phải con ruột của Ứng An Vương?" Dư đại gia lắc đầu: "Lúc ta sinh ra đã xét nghiệm huyết mạch, không thể nào sai được.

Sau này ta hỏi vị thần y đã cứu ta, ông ấy nói có một số loại thuốc quả thực có thể làm nhiễu loạn huyết mạch của con người, nhưng gây tổn hại rất lớn cho cơ thể, có thể dùng để xóa bỏ thân phận, trốn tránh lệnh truy nã của triều đình." A Triền trong lòng đã hiểu, lần theo huyết mạch để tìm người không phải là thuật truy tung hiếm thấy, sự xuất hiện của loại thuốc này cũng là điều hợp lý. "Giết ngươi, còn không quên cho ngươi uống thuốc, kẻ đó là thân phận gì mà làm việc chu toàn đến vậy?" Nàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp, "Tướng công của ngươi đâu, chàng ta đang ở đâu?" Dư đại gia cười rộ lên, có lẽ sợ dáng vẻ lúc này sẽ dọa đến A Triền, lúc cười nàng vẫn luôn cúi đầu: "Nàng ta tên Hàn Tiểu Đồng, cha từng là một tiểu lại trong nha môn, là

vị hôn thê của người đàn ông đã đổi mặt cho ta.

Nàng ta chỉ là một nữ tử bình thường xuất thân từ gia đình nhỏ, không có nhiều kiến thức." Giọng Dư đại gia nghẹn lại, ngừng một lúc lâu mới nhìn về phía A Triền: "Người chu toàn không phải nàng ta, mà là tướng công của ta, Hứa Tắc Thành." Quả nhiên.

A Triền lại không hề cảm thấy bất ngờ, có thể bắt cóc một Huyện chủ hoàng thất để đổi mặt mà không bị ai phát hiện, trừ phi có người giúp che giấu.

Tuy Dư đại gia trước đó không hề nhắc đến Hứa Tắc Thành, nhưng thê tử đã đổi thành người khác, làm tướng công thật sự không biết sao?

Hắn ngay từ đầu đã biết chân tướng, đó mới là hợp logic nhất. "Ngươi đến Thượng Kinh là để tìm họ báo thù?" A Triền hỏi nàng. "Phải, nhưng ban đầu ta không hề nghĩ sẽ dùng cách này." Nàng đương nhiên biết giết người phải đền mạng, còn biết rằng, chỉ bằng một mình mình, căn bản không thể giết được hai người.

Nàng đã nghĩ, phải dùng cách khác để họ nhận lấy kết cục đáng có.

Nàng ở Giao Châu ngày càng có danh tiếng, nàng chủ động kết giao với các huân quý từ Thượng Kinh đến, thông qua họ từ từ thu hút sự chú ý của Ứng An Vương, mưu tính rất lâu, nàng cuối cùng cũng có được cơ hội vào Ứng An Vương phủ.

Dư đại gia tiếp tục nói: "Ta từng nghĩ, tuy xét nghiệm huyết mạch thất bại, nhưng cha mẹ ta chẳng lẽ không nhận ra ta sao?

Họ có từng phát hiện, người thay thế ta có điểm nào không đúng không?

Hàn Tiểu Đồng không phải là người thông minh, bao nhiêu năm

qua hẳn sẽ lộ ra sơ hở chứ?" A Triền không hỏi tiếp, vì nàng đã tận mắt chứng kiến những chuyện sau đó.

Cả nhà Ứng An Vương đối xử với vị Tín An Huyện chủ kia đặc biệt tốt, ngay cả người có tính khí như Ứng An Vương phi cũng bằng lòng vì Tín An Huyện chủ mà thu liễm.

Cả nhà họ hòa thuận, khiến người ta ngưỡng mộ, được người đời ca tụng. "Ngươi có biết không, ta ăn cua sẽ nổi mẩn, chuyện này cha mẹ ta, đại ca và cả Hứa Tắc Thành đều biết." A Triền khẽ thở dài.

Điều khiến Dư đại gia đau lòng nhất, có lẽ không phải là đả kích từ bên ngoài.

Dù sao, nàng mất đi gương mặt, bị người ta cướp đi thân phận, cũng đã cắn răng đi đến ngày hôm nay.

Nhưng khó khăn lắm mới trở về nhà, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn người thân của mình và kẻ đầu sỏ gây tội trở thành một gia đình.

Họ thật sự không hề nhận ra sao?

Hay là, họ căn bản không muốn nhận ra.

Rốt cuộc, Tín An Huyện chủ thật sự, không phải là một người dịu dàng lương thiện, hiếu thuận nghe lời.

Nàng có lẽ không phải là một người con gái đạt chuẩn, cũng không phải một người em gái khiến người ta yêu mến, cho nên sau khi nàng biến mất, một người dịu dàng chu đáo đã thay thế nàng, gia đình nàng lập tức chấp nhận một "nàng" khác, và làm ngơ tất cả những điều bất thường.

Dư đại gia tựa vào ghế, như thể mất đi tất cả sức lực. "Họ khiến ta cảm thấy, sự kiên trì bao năm nay của ta, giống như một trò cười." Dư đại gia chớp chớp đôi mắt khô khốc, nàng sờ lên mặt mình.

Nghe nói lớp da này là da của lăng ngư, không biết vì sao, sau khi dán lớp da này lên, nàng không thể rơi nước mắt được nữa.

Thực ra như vậy cũng tốt, ít nhất sẽ không để người khác thấy nàng đang rất buồn.

Nàng đã nghĩ hết mọi cách, muốn đòi lại công bằng cho mình.

Nhưng cuối cùng, lại bị chính người thân của mình dồn vào đường cùng. "Bây giờ trong tay ta không có một chút chứng cứ nào, có thể chứng minh ta chính là Bạch Diên.

Ngoài việc giết nàng ta, ta không nghĩ ra được cách nào khác." "Nhưng kẻ thù của ngươi, không chỉ có một." A Triền nói. "Phải, nhưng ta không có cách nào, chẳng lẽ, cái gì cũng không làm sao?" Cho dù không phải báo thù cho mình, còn Triệt nhi thì sao?

Nàng lúc đó vì Hứa Tắc Thành mà để con lại Thượng Kinh, nhưng cuối cùng đứa trẻ đó cũng không thoát được. "Ta đã nói, ta có thể giúp ngươi nghĩ cách." Dư đại gia nhìn về phía A Triền đang ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn mình.

Vì không có mặt, A Triền không nhìn ra được biểu cảm lúc này của Dư đại gia, chỉ nghe nàng nói: "Ngươi không sợ ta lừa ngươi sao?

Lời của ta nghe qua, giống như một kẻ điên đang nằm mơ giữa ban ngày vậy." Những lời như thế này nói ra, ngay cả cha mẹ ruột của nàng cũng không tin.

A Triền một tay chống cằm, để tư thế của mình thoải mái hơn một chút: "Chuyện này thì không cần lo, ta có thể phân biệt được lời một người nói là thật hay giả.

Chúng ta không bằng nói về khuôn mặt của Hàn Tiểu Đồng đi, quá trình đổi mặt, những thứ họ dùng trong lúc đổi mặt, ngươi có biết không?" Lời của A Triền đã chuyển hướng sự chú ý của Dư đại gia,

nàng cố gắng suy nghĩ, nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra vào ngày hôm đó. "Ta nghe người đàn ông đổi mặt cho ta nói với Hàn Tiểu Đồng rằng, lớp da dùng để dán mặt là bảo bối gia truyền của họ, là da mặt của thần minh, trên đời chỉ có hai tấm, không lâu trước đó cha hắn đã dùng mất một tấm, bây giờ chỉ còn lại tấm này, có thể nói là vô giá.

Hàn Tiểu Đồng khóc lóc với người đó, nói rằng nàng ta chỉ muốn đổi một khuôn mặt xinh đẹp, yêu cầu nhỏ nhoi này chẳng lẽ cũng không đáp ứng được sao?

Sau đó người đàn ông đó đã bị thuyết phục." "Sau đó bọn họ liền cắt mặt của ngươi?" "Không, người đàn ông đó còn nói, nếu Hàn Tiểu Đồng thật sự thích khuôn mặt của ta, hắn có thể làm ra một khuôn mặt y hệt ta, sau đó dùng tấm da kia dán lên, đảm bảo giống y như thật, sẽ không bị bất kỳ ai phát hiện, cũng vĩnh viễn không bao giờ rơi xuống." "Hàn Tiểu Đồng từ chối?" "Đúng, nàng ta gặng hỏi người đàn ông đó, có phải mặt người thật sẽ tốt hơn không, người đàn ông đó nói phải.

Sau đó nàng ta nói chỉ muốn có khuôn mặt thật của ta, bảo người đó cắt mặt ta xuống đổi lên mặt nàng ta…" Nói đến đây, giọng Dư đại gia có chút không ổn định.

A Triền cắt ngang lời nàng: "Ngươi có biết, đó là da gì không?" "Cha ta…" Giọng Dư đại gia ngừng lại một chút, rồi mới tiếp tục nói, "Ông ấy từng nói, trong tay đại ca có hai tấm da mặt của Ủy Xà, là do tổ tiên truyền lại, nếu dùng loại da đó, cho dù là mặt giả cũng sẽ từ từ mọc thành mặt thật.

Lúc đó, nàng vẫn chưa có ký ức, không biết mặt của mình bị mất như thế nào.

Chỉ thầm nghĩ, nếu có khả năng, nàng cũng muốn có được một

tấm da Ủy Xà, như vậy, nàng sẽ không phải luôn đối mặt với gương mặt đáng sợ của mình nữa." "Yêu quái Ủy Xà…" Trong ký ức của A Triền quả thực có sự tồn tại của Ủy Xà, chúng bẩm sinh đã có mặt người, mặt người thân rắn, là một trong những thần minh cổ xưa nhất được nhân tộc thừa nhận.

Nhưng trong sách của Vu tộc, Ủy Xà thực chất là một nhánh của cổ Vu tộc, tộc này đều có mặt người đuôi rắn, Ủy Xà đặc biệt hơn một chút, chúng có hai đầu.

Sau này nhân tộc ghi chép trong sách, ăn thịt Ủy Xà có thể trở thành bá chủ, thế là tộc Ủy Xà ngày càng ít đi, ít nhất A Triền chưa từng tận mắt nhìn thấy.

Cũng không biết những người đó làm thế nào phát hiện ra da mặt của Ủy Xà có tác dụng này?

Nhưng sách nói, cổ Vu tộc có sức sống cực kỳ mãnh liệt, cho dù bị phanh thây, những mảnh thi thể còn lại vẫn không mục nát, da mặt bị cắt đi vẫn duy trì được hoạt tính như lúc còn sống dường như cũng rất bình thường?

Thấy A Triền chìm vào suy tư, đợi một lúc lâu, Dư đại gia mới do dự hỏi: "Ngươi… thật sự có cách sao?" A Triền hoàn hồn, đáp: "Chuyện này không khó, nếu tấm da đó mọc trên mặt Ủy Xà thì có lẽ ta không có cách, nhưng ở trên mặt nàng ta, bọn họ dán lên như thế nào, ta có thể khiến nó rơi xuống như thế ấy.

Ngươi không bằng nghĩ xem, hy vọng bọn họ sẽ nhận được kết cục như thế nào?" Tim nàng đập thình thịch, ngày càng dữ dội.

Vấn đề này Dư đại gia đã nghĩ rất nhiều lần, thậm chí không cần suy nghĩ cũng có thể trả lời được. "Nếu ta muốn tất cả mọi người đều biết Hàn Tiểu Đồng là một Huyện chủ giả mạo thì sao?" Nàng muốn tất cả mọi người đều biết chân tướng, biết họ đã làm những gì! "Để

tất cả mọi người đều biết à…" A Triền suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên mắt sáng lên.

Nàng hỏi Dư đại gia: "Ta nhớ, qua một thời gian nữa, là đến vạn thọ của bệ hạ phải không?" Dư đại gia gật đầu: "Qua một tháng nữa là đến." "Bệ hạ mừng vạn thọ, con cháu tông thất có phải đều phải vào cung chúc mừng bệ hạ không?" "Phải, bệ hạ sẽ mở tiệc trong cung, yến tiệc mời các quan viên và tông thất khắp nơi, cùng vui với quần thần." Khóe miệng A Triền cong lên một đường cong đẹp mắt: "Ngươi cũng nhiều năm chưa chúc mừng sinh nhật bệ hạ rồi nhỉ?

Đã đến lúc nên tặng ngài một món quà lớn rồi." Dư đại gia dường như nhận ra A Triền muốn làm gì: "Tại, tại tiệc vạn thọ của bệ hạ sao?" "Không phải rất tốt sao, ngày đó là ngày tốt, nhất định vạn sự đại cát." A Triền nói có chút mệt, nàng đứng dậy, vươn vai một cái.

Nàng vặn eo, rồi quay đầu lại nói với Dư đại gia: "Ta cần làm chút chuẩn bị để xử lý khuôn mặt của nàng ta, qua bốn năm ngày nữa ngươi lại đến tìm ta, được không?" "Được!" Dư đại gia đáp lời, trong giọng nói dường như mang theo sức mạnh khó tả.

Nàng cầm lấy chiếc mặt nạ giả, dán lại lên mặt mình, đột nhiên hỏi: "Tại sao ngươi lại giúp ta?" Dù là bây giờ, nàng vẫn cảm thấy chuyện này xảy ra quá dễ dàng, khiến nàng có cảm giác lâng lâng, không có chỗ bấu víu.

A Triền nghĩ một lúc rồi đáp: "Chắc là vì… quỷ hí của ngươi rất hay, nếu sau này không được nghe nữa, ta có thể sẽ hơi buồn." "Chỉ là quỷ hí thôi mà, Giao Châu có rất nhiều bậc thầy quỷ hí, không kém ta đâu." "Nhưng ta chưa nghe họ hát, ta chỉ nghe của ngươi thôi." A Triền nói một cách đương nhiên, "Ta thích tuồng ngươi hát, nên ta bằng lòng giúp ngươi." Dư đại gia sững sờ, chỉ là một lý do đơn giản như vậy sao?

A Triền nói: "Đây có lẽ chính là duyên phận, ai bảo ta gặp được ngươi chứ." Khi bước ra khỏi tiệm hương liệu, Dư đại gia không nhịn được quay đầu lại nhìn một cái, ánh mắt rơi trên tấm biển hiệu của cửa tiệm, lại phát hiện chữ trên tấm biển hiệu đẹp bất ngờ, lúc đến nàng cũng không hề phát hiện.

Ngay sau đó nàng lại nghĩ, mình dường như lại quên hỏi tên đối phương rồi.

Đây đã là lần thứ ba họ gặp nhau, nhưng ngay cả tên cũng chưa từng hỏi.

Bèo nước gặp nhau, gặp nhau chính là duyên phận, vị cô nương kia thật đúng là phóng khoáng.

Gặp được người như vậy, nàng đối với tương lai lại sinh ra mấy phần mong đợi.

Sẽ không tệ hơn bây giờ, có gì phải lo lắng chứ?

Sau khi Dư đại gia đi, Trần Tuệ mới từ sân sau ra phía trước, nàng bảo A Triền đi dọn dẹp bát đũa, còn mình thì chuẩn bị đóng cửa tiệm.

Hai người bận rộn một lúc, vừa qua giờ Dậu, bên ngoài trời đã dần tối, nhà nhà cũng đều thắp nến.

Trần Tuệ ngồi trong phòng A Triền, nghe nàng kể lại chuyện của Dư đại gia.

Có kinh nghiệm của bản thân trước đó, bây giờ nghe chuyện của Dư đại gia, cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

Chỉ là trong đó lại liên quan đến việc thay đổi thân phận hoàng tộc, nàng không nhịn được nói: "Vị Hứa đại nhân và Huyện chủ giả kia lá gan thật lớn, cũng không biết tình cảm của họ sâu đậm đến đâu mà dám làm như vậy.

Nếu bị phát hiện, hoàng đế e là sẽ nổi giận lôi đình." Chuyện này nói lớn ra, chính là làm nhiễu loạn huyết mạch hoàng thất.

Một người có thể đổi, những người khác thì sao?

Hoàng đế sẽ chẳng quan tâm tấm da gì đó chỉ có một tấm, ngài chỉ liên tưởng đến bản thân mình, sau đó khiến tất cả những kẻ gây ra chuyện này đều không được chết tử tế. "Tục ngữ có câu, kẻ gan lớn thì chết no, kẻ gan nhỏ thì chết đói, một lần liều mạng, đổi lấy mấy chục năm vinh hoa phú quý sau này, ai mà không muốn chứ?" A Triền cảm thấy, bây giờ mình thật sự ngày càng hiểu lòng người rồi.

Chỉ cần lợi ích đủ lớn, liều mạng có là gì, ngay cả làm người cũng không cần, Thân gia không phải là ví dụ tốt nhất sao? "Đáng tiếc vận khí của họ không tốt, lại đụng phải ngươi." Trần Tuệ cười nói. "Sao có thể nói là vận khí không tốt chứ, rõ ràng là duyên phận bất ngờ mà." A Triền cũng cười.

Bất kể là thiện duyên hay ác duyên, đều là duyên phận, nàng chưa bao giờ phân biệt đối xử, đều rất tận tâm.

Vì đã hẹn trước với Dư đại gia, chừa ra mấy ngày, nên A Triền cũng không quá vội.

Ngày hôm sau mở tiệm, Trần Tuệ đang tiếp khách, nàng vẫn còn ở sau quầy hí hoáy sửa phương thuốc.

Vu tộc có rất nhiều loại hình mai táng, có người chọn hỏa táng, có người muốn loại bỏ thịt thối, chỉ để lại xương cốt vĩnh tồn, cũng có Vu tộc sau khi chết muốn giữ lại toàn thây, phương thuốc này chính là chuyên dùng để xử lý thi thể.

Trong phương thuốc sử dụng một lượng lớn hắc hỏa thạch, đây là một loại đá sản sinh trong động lửa, cầm vào tay thì mát lạnh, có tính hút nước mạnh, còn có tính ăn mòn nhất định.

Chương 129

Vu tộc sẽ dùng hắc hỏa thạch để chế thi thể của tộc nhân đã chết thành xác khô, sau đó mới tiến hành các nghi thức tiếp theo, làm như vậy đương nhiên là có nguyên nhân.

Không chỉ nhân tộc mới có hiện tượng cương thi, Vu tộc cũng vậy.

Không nói đâu xa, chỉ nói truyền thuyết lưu truyền từ thời viễn cổ, câu chuyện Đại Vu bị chặt đầu xong đứng dậy đại khai sát giới có thể nói là lưu truyền rất rộng rãi.

Vu tộc sau này không còn dũng mãnh như tổ tiên, nhưng cũng kế thừa tập quán dễ bị cương thi sau khi chết của tổ tiên.

Để tránh phiền phức này, tế ti Vu tộc sẽ khiến thi thể của tộc nhân mất đi hoạt tính trước, như vậy thi thể dễ bảo quản, lại không dễ bật dậy dọa người.

A Triền vẫn đang đau đầu với phương thuốc của mình, khách hàng bên cạnh đã bắt chuyện với Trần Tuệ.

Vị nữ khách đó nói: "Trời gần đây ngày càng lạnh, sáng sớm ra khỏi nhà, nha hoàn trong nhà đều phải chuẩn bị sẵn lò sưởi tay." "Thân thể phu nhân vẫn còn yếu, phải bồi bổ một phen mới được, tránh cho mùa đông gian nan." "Ai nói không phải chứ, từ khi sinh tên tiểu oan gia đó, ta lại càng sợ lạnh." Vị phu nhân đó phàn nàn một câu rồi chuyển chủ đề, "Đúng rồi, trước đây ta bỏ bột hương vào lò sưởi tay, cháy nhanh quá, khi nào bà chủ cải tiến phương thuốc đây?

Mùi hương mới gần đây của tiệm các ngươi ta thật sự rất thích, chỉ hận không thể xông cả ngày cho đã." A Triền nghe được lời của đối phương, đột nhiên nảy ra chút linh cảm, nàng ngẩng đầu cười với

đối phương: "Nếu phu nhân muốn bột hương dùng trong lò sưởi tay, hai ngày nữa ta sẽ nghiên cứu." "Vậy thì tốt quá rồi, ta đợi bột hương của bà chủ đó." Tiễn vị khách này đi, A Triền trở lại sân sau, thấy trong sân vẫn còn treo quần áo chưa khô.

Nàng bất giác nghĩ đến mùa đông năm ngoái, mình giặt quần áo xong, quần áo đó lại mấy ngày liền không khô.

Vừa hay nàng cần dùng đến hắc hỏa thạch, loại đá đó hút nước, có thể nghiên cứu trước xem làm thế nào dùng nó để hong khô quần áo.

A Triền càng nghĩ càng thấy mình thật quá thông minh, nàng lập tức tăng lượng hắc hỏa thạch trong phương thuốc lên gấp ba, sau đó hớn hở cầm ngân phiếu ra ngoài.

Thấy A Triền vừa vào sân sau một lúc đã chạy ra ngoài, Trần Tuệ chỉ kịp hét với theo: "Trên đường cẩn thận một chút." "Biết rồi." A Triền đến chợ Tây tìm ba tiệm săn, mua đủ những thứ lặt vặt trong phương thuốc của mình ở hai tiệm nhỏ, sau đó đến tiệm lớn nhất mua hắc hỏa thạch.

Giá của hắc hỏa thạch không đắt, nhưng các tiệm bình thường sẽ không trữ quá nhiều một lúc, tuy loại đá này tương đối ổn định, chỉ cần không cầm trong tay thì vẫn an toàn, nhưng vẫn luôn có đủ loại tai nạn bất ngờ xảy ra.

A Triền mua thực ra cũng không quá nhiều, chỉ một vò thôi.

Tiệm săn nàng hỏi quả nhiên có hàng, nhưng cần một canh giờ mới có thể vận chuyển hàng đến, đối phương còn hỏi nàng có cần giao hàng tận nơi không, miễn phí.

A Triền vui vẻ nhận lời, đưa địa chỉ cho chủ tiệm.

Sau khi nàng đi, chưởng quỹ của tiệm săn liền viết địa chỉ của A Triền, cùng với số lượng và tên hàng nàng mua lên một tờ giấy, đưa

cho tiểu nhị nói: "Gửi đến nha môn Minh Kính Ti." Vạn thọ của hoàng đế sắp đến, khắp nơi trong Thượng Kinh đều giới nghiêm, những tiệm săn như họ vào lúc này càng phải hết sức cẩn thận, chỉ sợ không cẩn thận bán phải thứ không nên bán, bị quan phủ niêm phong.

Hắc hỏa thạch thứ này, tuy không quá nguy hiểm, nhưng một lần mua số lượng lớn như vậy, cũng cần phải thông báo cho quan phủ.

Thế là tờ đơn mua hàng này của A Triền, cuối cùng được gửi đến Minh Kính Ti, do các Minh Kính Ti vệ bên dưới thống nhất đặt lên bàn của Thiên hộ Phong Dương đang trực ban hôm nay.

Phong Dương cầm một xấp hóa đơn từ các tiệm săn trong kinh thành gửi lên, xem từng cái một, khi thấy một vò hắc hỏa thạch, ánh mắt hắn cũng không có gì biến động, nhưng ngay sau đó mắt hắn đột nhiên lướt đến địa chỉ bên dưới, phường Xương Bình quen thuộc khiến hắn giật nảy mình.

Đối chiếu lại địa chỉ, quả nhiên là nhà của Quý cô nương.

Hắn nhìn chằm chằm vào tờ hóa đơn đó một lúc, cảm thấy mình không nên vượt quyền, phải đi tìm đại nhân nhà mình.

Thế là, tờ hóa đơn này cuối cùng được đưa đến tay Bạch Hưu Mệnh. "Một vò hắc hỏa thạch?" Bạch Hưu Mệnh mặt không biểu cảm nhìn Phong Dương, "Chuyện nhỏ như vậy cũng cần ta dạy ngươi xử lý sao?" "Đại nhân, ngài xem lại địa chỉ bên dưới đi." Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh ngưng lại. "Tuy không biết Quý cô nương đột nhiên mua nhiều hắc hỏa thạch như vậy làm gì, nhưng chắc sẽ không có nguy hiểm gì chứ?" Giọng Phong Dương không chắc chắn lắm, trong ấn tượng của hắn, Quý cô nương dường như chưa từng gây ra phiền phức gì, nhưng không biết vì sao, khi thấy tờ hóa đơn này, trong lòng hắn lại thấy bất an.

Bạch Hưu Mệnh không để ý đến Phong Dương đang tự lừa mình

dối người kia, lên tiếng hỏi: "Chỉ có hắc hỏa thạch, không có thứ gì khác?" Phong Dương lắc đầu: "Tiệm săn đó báo lên chỉ có một loại này." "Ừm." Thấy Bạch Hưu Mệnh chỉ "ừm" một tiếng rồi không có phản ứng gì, Phong Dương không hiểu tại sao, đành phải hỏi tiếp: "Đại nhân, đơn hàng này cho qua chứ?" "Bảo tiểu nhị của tiệm săn đó mang hàng đến Minh Kính Ti trước." Chậc, ngay cả hàng của Quý cô nương cũng phải kiểm tra nghiêm ngặt, đại nhân trong công việc quả nhiên chưa bao giờ thiên vị.

Thế là, chiều hôm đó, khi A Triền đang ở nhà đợi hắc hỏa thạch của mình được giao đến tận nơi, thì người đến cùng với đá, ngoài hàng hóa ra, còn có Bạch Hưu Mệnh và thuộc hạ của hắn.

A Triền đứng ở cửa, nhìn vò hắc hỏa thạch đang được Minh Kính Ti vệ khiêng, và tiểu nhị tiệm săn đang rụt rè đứng bên cạnh, thầm nghĩ, màn chủ động đến thăm của Bạch Hưu Mệnh, quả thật vô cùng mang phong cách cá nhân, một chút cũng không làm nàng thất vọng. "Bạch đại nhân đến đây có việc gì vậy?" A Triền liếc mắt nhìn hắn. "Hỏi thăm theo lệ thường." Hắn ngừng lại một chút, "Mong Quý cô nương phối hợp một chút?" Nói cứ như mình không phối hợp thì hắn sẽ rời đi vậy.

A Triền bĩu môi, lùi về sau một chút, cuối cùng không còn chặn ở cửa nữa: "Mời vào." Đáng tiếc nàng chỉ mời một mình Bạch Hưu Mệnh vào, những người khác vẫn đứng ở cửa, không ai dám bước lên một bước.

Bạch Hưu Mệnh theo nàng bước vào trong tiệm, rất tự giác ngồi xuống bên bàn, còn phản khách vi chủ rót cho A Triền một ly nước.

A Triền cầm ly nước lên định uống, đột nhiên nhận ra có gì đó không đúng, lại đặt ly nước xuống: "Nói đi, muốn hỏi gì?

Ta nhất định biết gì nói nấy, nói không giấu giếm, đảm bảo làm

Bạch đại nhân hài lòng." "Quý cô nương vì sao lại mua số lượng hắc hỏa thạch nhiều như vậy?" "Để hong khô quần áo chứ sao." A Triền trả lời không chút do dự. "Hong khô quần áo?" Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh sâu khó lường, dường như đang hỏi A Triền, ngươi nghĩ ta có tin lời ngươi không.

A Triền lý lẽ đanh thép trừng mắt lại: "Nhìn là biết Bạch đại nhân mười ngón tay không dính nước xuân, người bình thường như chúng ta, mùa đông giặt quần áo khó khô, trong nhà lại không có nhiều quần áo để thay, ai mà không phiền não chứ." A Triền nói một hồi, người đàn ông đối diện lại không có chút phản ứng nào, nàng cũng không thất vọng, tiếp tục cố gắng: "Thế là ta liền nghĩ, hắc hỏa thạch hút nước, sau khi bào chế một phen, nói không chừng có thể dùng để hong khô quần áo, có thể giúp ta bớt đi nhiều phiền não, ai ngờ mới nảy ra một ý niệm, đã dẫn ngươi đến rồi." Nàng khuỷu tay chống lên bàn, người hơi nghiêng về phía trước, chớp chớp mắt, trông vô cùng vô tội: "Chẳng lẽ, ta đã phạm phải điều cấm kỵ gì sao?

Nhưng chưởng quỹ của tiệm săn cũng đâu có nói không được mua?" Bạch Hưu Mệnh nhìn A Triền gần như đã ghé sát vào mình, ánh mắt từ từ rơi trên môi nàng.

Có lẽ gần đây thời tiết khô hanh, sắc môi của nàng không còn căng mọng như ngày thường.

A Triền đợi một hồi lâu, vẫn không đợi được một phản ứng nào, lập tức không vui nữa, cũng không giả vờ gọi Bạch đại nhân nữa, đưa tay chọc hắn một cái: "Bạch Hưu Mệnh, ta đang nói chuyện với ngươi đó." Bạch Hưu Mệnh thu hồi ánh mắt, cũng không để ý đến ngón tay đang làm loạn của nàng, không nhanh không chậm mở miệng nói: "Tiệc vạn thọ sắp đến, các giao dịch lớn của tiệm săn đều phải qua Minh Kính Ti xét duyệt mới được giao hàng." A Triền chỉ vào vò đá ở cửa, không thể tin nổi nói: "Đây gọi là giao dịch lớn?" "Chắc là do ông

chủ tiệm săn quen cẩn thận rồi." "Được thôi, vậy kết quả xét duyệt của Bạch đại nhân thế nào?" Bạch Hưu Mệnh lại không trả lời, mà nói: "Hắc hỏa thạch ngoài việc hút nước, còn có một số công dụng khác…" "Ta biết." A Triền rất tự giác giành trả lời, "Còn có thể dùng để ướp xác." Biểu cảm của Bạch Hưu Mệnh trở nên có chút kỳ quái, câu trả lời này dường như không nằm trong nhận thức của hắn. "Nếu Bạch đại nhân có nhu cầu ướp xác, có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào, ta có thể dạy miễn phí cho ngài." "Vậy thì đa tạ." "Không khách khí." A Triền cười với hắn, đột nhiên nụ cười tắt ngấm, nàng khẽ rít lên một tiếng, vừa rồi cử động làm rách môi, trên môi nàng bị nứt một vết nhỏ.

Nàng mím mím môi dưới, đầu lưỡi cảm nhận được vị tanh ngọt nhàn nhạt.

A Triền thầm nghĩ, sớm biết sáng nay nên nghe lời Tuệ nương, bôi chút son dưỡng rồi, mình thật là yếu ớt, làm người khó quá.

Thấy vẻ mặt u oán của nàng, Bạch Hưu Mệnh lẳng lặng nhìn, đột nhiên đưa tay về phía nàng.

Đầu ngón tay hắn chạm vào chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng, A Triền không có phản ứng gì lớn, chỉ nghi hoặc nhìn hắn.

Ngón cái của Bạch Hưu Mệnh nhẹ nhàng lướt qua đôi môi mềm mại của nàng, cơn đau nhói nhỏ đột nhiên biến mất.

A Triền theo bản năng muốn mím môi lại, đầu lưỡi lại chạm phải ngón tay hắn còn chưa kịp thu về.

Cảm giác ẩm nóng vừa chạm đã rời, ngón tay Bạch Hưu Mệnh hơi khựng lại, đầu ngón tay đột nhiên ấn lên cánh môi đầy đặn của nàng, miết nhẹ một cái, sắc môi vốn nhợt nhạt lập tức trở nên hồng nhuận.

Khi A Triền còn chưa kịp phản ứng, tay hắn đã thu về. "Được rồi." Hắn nói.

A Triền sờ sờ môi dưới, vết thương đã biến mất, quả nhiên đã lành rồi.

Bạch Hưu Mệnh thật hữu dụng, nàng thầm khen trong lòng.

Sau đó liền thấy Bạch Hưu Mệnh đứng dậy, dường như định rời đi. "Ngươi định đi rồi?" A Triền hỏi hắn. "Ừm." Bạch Hưu Mệnh đi được vài bước, lại quay người đối mặt với nàng, đôi mắt hoa đào xinh đẹp của hắn tràn ngập hình bóng của nàng, hắn nói: "Vạn thọ của bệ hạ sắp đến, an phận một chút?" A Triền tiễn Bạch Hưu Mệnh ra ngoài cửa, nhìn vò hắc hỏa thạch họ để lại, nhẹ nhàng xoay người, tay chắp sau lưng đi vào tiệm, đương nhiên là không được rồi, một chút cũng không.

Sự xuất hiện của Bạch Hưu Mệnh không hề ảnh hưởng đến kế hoạch của A Triền.

Nàng đóng cửa tiệm sớm, sau đó cùng Trần Tuệ bọc kín người, mang theo vồ đi đến phòng củi đập đá.

Cả khối Hắc Hỏa thạch tuy dùng được nhưng quá thô, hiệu quả bình thường, còn cần phải qua bào chế mới trở nên ổn định hơn, công dụng cũng sẽ tăng lên một bậc.

Hắc Hỏa thạch trông giống như đá cuội, nhưng toàn thân đen tuyền, không quá cứng, dùng vồ đập vài cái là vỡ vụn.

Sau khi Trần Tuệ đập vỡ Hắc Hỏa thạch, A Triền lại nghiền những mảnh đá nhỏ thành bột.

Nàng thu thập bột đá, cho dầu giao nhân và vụn gỗ dâu vào cùng đốt lên.

Cả khối Hắc Hỏa thạch gặp lửa không cháy, nhưng bột đá trộn

với dầu giao nhân lại trở nên vô cùng dễ cháy.

Sau nửa ngày thiêu đốt, bột đá từ màu đen biến thành màu xám nhạt, trong sách nói loại tro này có tính hút nước tốt hơn bột đá, lại có tính nhắm đích, không có tác dụng với da thịt của vật sống.

Vì thế, A Triền đặc biệt mang con gà sống mà trang tử mới gửi tới ra, rắc một lớp tro lên móng gà, con gà kêu "cục cục" hai tiếng, giũ giũ móng rồi lại tiếp tục cúi đầu mổ lá rau.

Sau đó, nàng lại lấy một miếng thịt gà đã chặt sẵn, cùng một miếng da thịt yêu thú mua từ tiệm săn, lần lượt rắc tro lên.

Hai miếng thịt này từ từ khô quắt lại, tốc độ của thịt gà rất chậm, da thịt yêu thú hoạt tính mạnh hơn nên tốc độ nhanh hơn một chút.

Sau khi kiểm chứng đơn giản, A Triền đổ dịch nhựa của cây sa đường đã chuẩn bị vào trong tro.

Nhựa cây sa đường cực kỳ dễ khuếch tán, nhưng lại dễ bị da người hấp thụ nhất.

Dùng trâm bạc khuấy đều, hai thứ tác động lẫn nhau, rất nhanh đã ngưng kết thành một khối "hổ phách" trong mờ.

Khối "hổ phách" này vẫn cần ngâm trong dầu giao nhân đốt thêm một ngày, để tro Hắc Hỏa thạch và nhựa cây sa đường có thể hòa quyện hoàn toàn.

Đợi "hổ phách" bào chế xong, còn phải lấy ra nghiền thành bột một lần nữa, sau đó trộn vào hương phấn, vậy là hương phấn đặc chế của nàng đã hoàn thành.

Hương phấn sau khi bào chế, đốt lên đối với người thường chỉ là một loại hương thông thường, nhưng nếu trên mặt ai đó dùng một lớp da khác, cũng không thể trách hương của nàng có vấn đề, chỉ có thể trách cái mặt mà thôi.

Quá trình chế tác hương phấn trước sau tốn mất ba ngày, để phòng bất trắc, A Triền làm tổng cộng bốn phần.

Sáng sớm ngày thứ tư, bên ngoài phủ sương, người đi lại trên đường cũng ít đi nhiều.

Người ra ngoài sớm, không phải dậy sớm đi làm thì cũng là tiểu thương vội vã dọn hàng.

Trên đường thỉnh thoảng có người vội vã đi qua, cũng đều ôm chặt áo, phảng phất làm vậy sẽ ấm hơn một chút.

Gần đây Trần Tuệ vẫn đang dùng máu yêu thú, nhưng ảnh hưởng của máu đối với nàng đã không còn mạnh như lúc đầu, nàng không còn ngủ mê man cả đêm, thường giờ Mão là có thể tỉnh dậy.

Sự thay đổi nhiệt độ không hề ảnh hưởng đến nàng, nàng dùng nước giếng rửa mặt, sau khi chải chuốt xong, thấy thời gian sắp đến Mão chính, bèn ra phía trước mở cửa tiệm.

Tối qua A Triền nói muốn ăn bánh đường của nhà họ Trương ở phường Vĩnh Bình, Trần Tuệ vốn định nhân lúc dậy sớm không có việc gì đi mua cho nàng mấy cái bánh, kết quả vừa ra khỏi cửa đã thấy một người đứng bên ngoài.

Đó là một nữ tử có dung mạo xa lạ, nhưng Trần Tuệ phân biệt người khác không cần dựa vào dung mạo.

Nàng đi đến trước mặt người đó, thấp giọng nói: "Dư đại gia?" "Ngươi nhận ra ta sao?" Dư đại gia lên tiếng, giọng nói cũng hoàn toàn khác trước.

Trần Tuệ thầm nghĩ, không hổ danh là đại gia, quả thực có chỗ độc đáo. "Ta không giống người thường, không phải dùng mắt để nhìn." Trần Tuệ giải thích một câu.

Dư đại gia gật đầu, rồi hơi áy náy nói: "Xin lỗi, ta vốn không

muốn đến làm phiền sớm như vậy, thực sự là khó ngủ." Giờ giới nghiêm vừa qua, bà ta đã đến. "Không sao, không tính là làm phiền." Trần Tuệ nói giọng ôn hòa, nói với Dư đại gia, "A Triền một chốc nữa mới dậy được, Dư đại gia đã dùng bữa sáng chưa?" "Vẫn chưa." "Vừa hay ta định đến phường Vĩnh Bình gần đây mua bánh đường, hay là Dư đại gia cùng đi với ta nhé?" Trần Tuệ đề nghị, không thể để người ta đứng ngoài chờ mãi được.

Sau đó nàng lại nói, "Bánh đường của quán đó vỏ ngoài giòn rụm, nhân đường bên trong pha rất thơm, ăn cùng một bát canh tạp hóa, hương vị rất tuyệt." Dư đại gia vốn không có khẩu vị, bị nàng nói vậy lại thấy hơi đói.

Bà ta chỉ hơi do dự một chút rồi gật đầu: "Được." Thế là bà ta cùng Trần Tuệ đi mua bánh đường, lại đến quán bên cạnh ăn một bát canh tạp hóa.

Vị canh đó cay nồng, uống xong cả người ấm hẳn lên.

Trần Tuệ đợi bà ta ăn xong mới xách bánh đường cùng bà ta quay về.

Lúc này, chân trời đã hửng sáng, sắp rạng đông rồi.

Đi giữa những con phố phường như vậy, nỗi lo lắng bất an trong lòng trước đó dường như được xoa dịu.

Đợi khi về đến phường Xương Bình, Trần Tuệ dẫn Dư đại gia vào tiệm, còn mình thì ra sân sau.

Nàng gõ cửa phòng A Triền, đợi một lúc lâu mới nghe thấy giọng nói ngái ngủ từ bên trong: "Tuệ nương, ta vẫn chưa ngủ dậy đâu." "Dậy đi, không phải nói muốn ăn bánh đường sao, không dậy nữa là bánh nguội đấy." "Không sao, ta không kén ăn." Người ngủ nướng chưa bao giờ kén chọn bữa sáng.

Trần Tuệ khẽ cười, không trêu nàng nữa: "Dư đại gia đến rồi, đang ở ngoài chờ ngươi đó." Trong phòng im lặng một lúc, khi giọng nói truyền ra lần nữa đã tỉnh táo hơn nhiều: "Ngươi giúp ta tiếp khách trước nhé, ta ra ngay đây." A Triền ngồi trên tấm nệm da hổ của mình mặc quần áo, người ấm áp, không hề thấy lạnh.

Chương 130

Nàng rửa mặt chải đầu đơn giản trong phòng rồi mới ra phía trước.

Tiệm vẫn chưa mở cửa, trời chưa sáng hẳn, trong phòng có vẻ hơi tối, Dư đại gia đã thay đổi khuôn mặt ngồi trên ghế, A Triền vừa nhìn qua suýt nữa không nhận ra. "Dư đại gia?" A Triền đi tới, có chút kinh ngạc đánh giá người đang ngồi trên ghế.

Dư đại gia đứng dậy nói với A Triền: "Ta nghĩ, để phòng bất trắc, đổi một dung mạo khác xuất hiện ở đây sẽ tốt hơn." Trước đó khi A Triền đề xuất kế hoạch, lòng bà ta dâng trào kích động, nhưng sau đó lại lo lắng, đến lúc đó tra ra mình thì không sao, nếu liên lụy đến đối phương thì không hay. "Dư đại gia suy nghĩ thật chu đáo." A Triền biết bà ta đến sớm như vậy là vì chuyện gì, cũng không hàn huyên với bà ta mà xoay người ra sau quầy, lấy từ trong tủ ra ba phần hương phấn được niêm phong kỹ trong bình sứ.

Dư đại gia đứng dậy nhận lấy bình, định mở ra thì bị A Triền lên tiếng ngăn lại. "Hương phấn trong bình này không có tác dụng với người thường, nhưng ngươi tốt nhất đừng tiếp xúc.

Hương phấn có tác dụng với ả ta, thì với ngươi cũng vậy." Thấy Dư đại gia hạ tay xuống, A Triền mới nói tiếp: "Ba phần hương phấn này chia làm ba lần sử dụng, hai lần đầu thời gian tùy ý, chỉ cần đốt hết như hương phấn bình thường là được, nhưng lần thứ ba tốt nhất nên chọn vào khoảng một đến hai canh giờ trước khi cung yến bắt đầu." Dư đại gia chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu, không hề nhắc đến điều kiện sử dụng hà khắc mà A Triền nói.

A Triền đã giải quyết phần khó nhất, nếu những vấn đề còn lại bà

ta cũng không xử lý được, thì còn nói gì đến báo thù? "Không biết sau khi sử dụng hương phấn, cuối cùng sẽ thế nào?" Dư đại gia hỏi. "Hai lần đầu chắc chỉ cảm thấy mặt hơi ngứa, sau khi dùng lần cuối cùng, lớp da đó sẽ mất đi hoạt tính." A Triền cười một tiếng, cảm thấy cảnh tượng đó chắc chắn sẽ rất thú vị, "Mặt của ả ta sẽ rơi xuống." Dư đại gia cũng cười, cười rồi, nụ cười trên mặt dần biến mất.

Lòng bà ta đau buồn, nhưng đã không thể rơi lệ nữa.

Mười mấy năm trôi qua, người cuối cùng giúp bà ta lại chỉ là một người bèo nước gặp nhau.

Bà ta đứng dậy, trịnh trọng hành lễ với A Triền: "Đa tạ cô nương ra tay tương trợ, ta vẫn chưa biết tên của ngươi?" A Triền nhận lễ của bà ta rồi mới lên tiếng: "Ta tên Quý Thiền, ngươi cứ gọi ta là A Triền là được." "A Triền." Dư đại gia lẩm bẩm hai tiếng, rồi tự giới thiệu, "Ta vốn tên là Bạch Diên, chỉ là cái tên này đã bị người ta chiếm mất.

Sau này ta có một cái tên là Dư An, vốn tưởng là dư sinh bình an, giờ nghĩ lại, cũng có thể là muốn ta dư sinh an phận một chút." "Bất kể cái tên này có ý nghĩa gì, cũng thực sự không hay cho lắm." A Triền nói rất thẳng, "Ngươi có nghĩ đến việc đổi cho mình một cái tên khác không?" Dư đại gia nhất thời không hiểu ý của A Triền: "Đổi tên?" A Triền đành phải đổi một cách nói dễ hiểu hơn: "Sau khi Huyền chủ giả kia bị vạch trần, ngươi có nghĩ đến tương lai sẽ thế nào không?" "Tương lai sao?" Dư đại gia có chút thất thần, bà ta đã từng nghĩ đến.

Bà ta từng nghĩ, nếu mình báo được thù, sẽ rời khỏi Thượng Kinh, đến một nơi không ai biết mình, bắt đầu lại từ đầu.

Bà ta đã không còn là Huyền chủ năm xưa, bà ta có thủ đoạn mưu sinh, trong tay cũng tích cóp được không ít tiền bạc, cuộc sống của bà ta sẽ không quá tệ.

Nhưng bà ta, có thực sự rời khỏi Thượng Kinh được không?

Gây ra chuyện lớn trong yến thọ của bệ hạ, bệ hạ sao có thể không truy cứu đến cùng?

Dư đại gia thu lại suy nghĩ, nói với A Triền: "Không giấu ngươi, ta... ta thậm chí đã nghĩ, sau khi chân tướng sáng tỏ, ta bị bắt đến trước mặt bệ hạ, mẹ và đại ca ta nhìn thấy bộ dạng không có mặt của ta lúc đó sẽ có biểu cảm gì.

Bệ hạ có lẽ sẽ thấy ta đáng thương, không truy cứu ta, ta có thể sẽ lại trở thành con gái của mẹ, nhưng ta đã... không còn là Bạch Diên nữa, mọi thứ cũng không thể quay lại được nữa." A Triền nghĩ một lát, suy đoán của Dư đại gia rất có khả năng xảy ra.

Tương tự, nàng cũng nghe ra sự lạnh lùng trong lời nói của Dư đại gia. "Ngươi không muốn được tìm về?" "Ta không muốn." Dư đại gia trả lời không chút do dự, "Ta chỉ muốn thấy kẻ thù của ta chết không yên lành, không muốn đối mặt với người thân năm xưa, không muốn biết suy nghĩ của họ, cũng không muốn để người khác biết ta đã trở thành bộ dạng này." "Nếu đã không muốn, vậy thì hãy tự nghĩ cho mình một cái tên mới, đổi một khuôn mặt mà ngươi thích." A Triền nói.

Dư đại gia sờ lên mặt mình: "Nhưng cho dù ta ra khỏi thành, cũng sẽ bị tìm ra." Bà ta chưa bao giờ nghi ngờ năng lực của Minh Kính Ti, bọn họ sớm muộn cũng sẽ tra ra bà ta, mà khuôn mặt có thể tháo xuống bất cứ lúc nào này chính là bằng chứng tốt nhất, bà ta căn bản không thể giấu được họ. "Không sao, ta có thể giúp ngươi giấu được họ.

Sau khi dùng lần hương phấn cuối cùng, nếu ngươi không muốn bị người ta tra ra, thì đến tìm ta." "Nhưng như vậy sẽ liên lụy đến ngươi." Dư đại gia ngập ngừng.

A Triền lắc đầu: "Chỉ cần họ không tìm được ngươi, ngươi sẽ không liên lụy đến ta." Nàng cúi đầu xoay chiếc nhẫn trên tay, có hay không có Dư đại gia, Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng sẽ đoán ra là nàng.

Nhưng suy đoán đâu thể coi là bằng chứng, trừ phi người đàn ông đó bắt nàng về tra tấn nghiêm hình.

Có lẽ ngữ khí của A Triền quá chắc chắn, Dư đại gia không còn do dự. "Được." Bà ta nói.

A Triền thấy vậy liền cười, như đang hàn huyên với bà ta mà nói: "Mấy ngày trước ta nghe khách nói, dạo này trời lạnh, họ đã sớm dùng lò sưởi tay.

Vừa hay, hương phấn ta đưa cho ngươi có thể đặt trong lò sưởi tay để dùng." Dư đại gia sững sờ, rồi lập tức hiểu ý A Triền.

Tình cảm trong mắt bà ta phức tạp: "Ta thực sự không biết phải cảm tạ ngươi thế nào." Để Hàn Tiểu Đồng dùng hương phấn, hai lần đầu không khó, khó là lần cuối cùng.

A Triền lại còn nghĩ giúp bà ta cả cách thức. "Ta cũng chỉ nói vậy thôi, chuyện này thành hay bại, chỉ có thể dựa vào chính ngươi." "Sẽ thành công." --- Sáng sớm, hai vị chủ tử của phủ Thị lang như thường lệ đã dậy từ rất sớm.

Đợi chủ tử lên tiếng, các nha hoàn mới tuần tự vào phòng chính, hầu hạ chủ tử rửa mặt thay đồ.

Bên kia, Hứa Tắc Thành đã mặc xong quan phục, xua tay cho nha hoàn bên cạnh lui ra.

Còn Tín An Huyền chủ vẫn ngồi trước bàn trang điểm, bên cạnh ngoài mấy nha hoàn trẻ tuổi, còn có một vị ma ma lớn tuổi.

Vị ma ma đó đứng sau Tín An Huyền chủ, đang cẩn thận chải đầu

cho bà, chải theo kiểu đang thịnh hành ở Thượng Kinh gần đây.

Một nha hoàn bên cạnh vừa khen ngợi trang phục hôm nay của Huyền chủ, vừa không quên tâng bốc vị ma ma kia vài câu: "Tay nghề chải đầu của Hứa ma ma quả thực là bậc nhất kinh thành." Hứa ma ma cười đến híp cả mắt, nhưng miệng lại nói: "Mấy đứa các ngươi đừng có tâng bốc nữa, đều là do Huyền chủ cất nhắc lão nô." Nói xong, bà ta liếc mắt qua hộp trang sức bốn tầng đặt trên bàn trang điểm, bên trong đều là những món trang sức Huyền chủ gần đây hay dùng, Hứa ma ma liếc mắt đã trông thấy một chiếc trâm cài tóc hình hoa mẫu đơn làm bằng vàng, những cánh hoa từng lớp từng lớp, rung rinh, vô cùng bắt mắt.

Nếu mang ra ngoài, không biết đáng giá bao nhiêu bạc?

Ánh mắt bà ta đảo qua đóa mẫu đơn vàng mấy vòng, nhưng tay đưa ra lại lướt qua chiếc trâm đó, chọn một chiếc trâm ngọc bích bên cạnh.

Mấy năm trước Huyền chủ thích trâm vàng hơn, sau này đại nhân nói ngọc hợp với khí chất của Huyền chủ hơn, bà liền càng ngày càng thích trâm ngọc.

Trang điểm xong, Tín An Huyền chủ nhìn mình trong gương, đưa tay sửa lại trâm cài tóc, nở một nụ cười mỉm.

Bà ta nhìn Hứa ma ma đang cung kính đứng sau lưng qua gương, lên tiếng: "Tay nghề của Hứa ma ma, tự nhiên là tốt nhất." Nói xong, bà ta dường như nghĩ đến điều gì, hơi nghiêng đầu hỏi: "Hôm nay Hứa ma ma phải ra ngoài phủ sao?" "Vâng, lão nô đã xin phép quản gia trước, ra ngoài nửa ngày để thăm đứa con trai không nên thân của tôi." Nghe Hứa ma ma nhắc đến con trai, sắc mặt Tín An Huyền chủ không khỏi có chút lạnh nhạt.

Xét về quan hệ, Hứa ma ma và phu quân Hứa Tắc Thành của bà ta

cùng một tộc, xem như là cô mẫu xa của phu quân, mấy năm trước sa sút, phu quân thấy bà ta đáng thương nên giữ lại trong phủ.

Sau này, bà ta đến Thượng Kinh, nể mặt phu quân, ân điển dành cho Hứa ma ma cũng là hàng đầu, ngay cả con trai bà ta cũng được giao cho một công việc thu mua.

Thế nhưng con trai Hứa ma ma lại là một kẻ ham cờ bạc, thua hết tiền bạc liền nhắm đến tiền thu mua, tham ô không ít tiền của phủ, cuối cùng vẫn là phu quân không nhìn nổi, ra mặt đuổi người đi. 155. "Con trai ngươi dạy bảo mãi không đổi, tiền ngươi kiếm được những năm nay phần lớn đều bị nó nướng vào cờ bạc, có thể thấy trong lòng nó căn bản không có người mẹ như ngươi, cứ tiếp tục thế này, sớm muộn cũng sẽ gây ra phiền phức lớn, ngươi nên nhẫn tâm để nó tự sinh tự diệt đi." Hứa ma ma cúi đầu, không rõ trong lòng nghĩ gì, nhưng trên mặt lại đầy vẻ tán đồng: "Huyền chủ nói phải, lão nô đã không cho nó tiền nữa, thực sự là gần đây nó bị đánh gãy chân, tôi làm mẹ sao có thể nhìn nó chết được." Hứa ma ma nói rất đáng thương, Tín An Huyền chủ trong lòng chỉ cảm thấy phiền phức, bà ta xua tay, cũng không có hứng thú nói chuyện tiếp với đối phương.

Hứa ma ma đứng sang một bên, Tín An Huyền chủ đứng dậy nói với Hứa Tắc Thành: "Phu quân, nên dùng bữa sáng rồi, đừng để lỡ buổi chầu sớm." "Phu nhân nói phải." Một đám nha hoàn vây quanh hai người cùng đi ra khỏi phòng trong, chỉ để lại Hứa ma ma đi cuối cùng.

Bà ta nhìn Tín An Huyền chủ đầu đầy châu báu, thầm nhổ một bãi nước bọt.

Huyền chủ nói thì nhẹ nhàng, đó không phải con trai bà ta, bà ta đương nhiên có thể thản nhiên bảo mình đoạn tuyệt quan hệ với con trai.

Thật sự đoạn tuyệt quan hệ, sau này mình già rồi, không làm nổi việc nữa, chẳng lẽ Huyền chủ còn có thể nuôi mình đến già sao?

Huyền chủ nói thì hay, nói là nể tình thân thích cho bà ta thể diện, thực chất chẳng phải vẫn để bà ta làm hạ nhân sao?

Nhưng Huyền chủ có một câu nói đúng, con trai bà ta quả thực đã gây ra phiền phức lớn.

Nếu không có người mang lời đến, bà ta cũng không biết, con trai mình khi còn ở trong phủ lại cả gan tráo đổi đồ vật trong kho của Huyền chủ, còn bán đi!

Bây giờ con trai bà ta bị người ta nắm thóp, nếu không thể xử lý ổn thỏa, với sự tàn nhẫn của Huyền chủ, e là ngay cả bà ta cũng sẽ bị đuổi ra khỏi phủ.

Hôm nay bà ta ra ngoài, chính là để gặp người đã truyền lời hôm đó.

Hai vị chủ tử trong phủ dùng bữa xong, Hứa Tắc Thành đi lên triều.

Khi ông ta ra khỏi phòng chính, nhìn thấy nha hoàn đang làm việc ở góc sân, mấy ngày trước còn thấy cô ta dung mạo xinh xắn, bây giờ nhìn lại cũng chỉ là một thôn nữ bình thường.

Hứa Tắc Thành lắc đầu, không chú ý đến nha hoàn đó nữa.

Ông ta đi rồi, Tín An Huyền chủ mới chậm rãi đi ra, bà ta liếc nhìn góc sân một cái, rồi dẫn theo các nha hoàn đi về phía sân của con gái.

Hứa ma ma thấy mọi người đã đi hết, mới lề mề đi ra khỏi sân chính.

Bà ta không hề chú ý, nha hoàn đang làm việc ở góc tường đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào bà ta cho đến khi

bà ta rời đi.

Nha hoàn tên Thúy Hồng, vốn là nha hoàn hạng hai bên cạnh Tín An Huyền chủ, mấy ngày trước làm vỡ một cái chén của Huyền chủ, bị đánh ba gậy, lại bị giáng xuống làm nha hoàn quét dọn hạng bét.

Nhưng cái chén đó đến tay cô ta đã bị hỏng sẵn, Thúy Hồng không khỏi nhớ đến mấy nha hoàn bị thay đổi trước đây bên cạnh Huyền chủ, họ dường như cũng giống cô ta, đầu tiên là phạm lỗi, sau đó bị giáng cấp, cuối cùng bị điều ra khỏi sân, hoặc là bị đưa đến trang tử, hoặc là bị bán đi.

Thế mà người trong phủ ai cũng nói Huyền chủ nhân từ, đối với nha hoàn phạm lỗi còn khoan dung như vậy.

Trước đây Thúy Hồng thấy các nha hoàn khác bị giáng cấp, cũng từng cảm thấy họ đáng đời, nhưng đến khi chính mình gặp phải chuyện này mới thay đổi suy nghĩ.

Cô ta biết mình bị người ta hãm hại, e rằng khó thoát kiếp này, chỉ là không hiểu, rốt cuộc mình đã đắc tội với ai?

Thắc mắc này cho đến mấy ngày gần đây, cuối cùng cũng có người giải đáp cho cô ta.

Hai ngày trước, khi cô ta đang lo lắng cho mình, đột nhiên có người ngoài phủ mang lời đến cho cô ta, nói muốn nhờ cô ta giúp một việc nhỏ.

Người đó hứa cho một trăm lượng bạc, nhiều tiền như vậy đã đủ để cô ta chuộc thân rồi.

Thúy Hồng chỉ do dự một chút, liền lén ra khỏi phủ, gặp mặt đối phương.

Người đó không phải kẻ lừa đảo cũng không phải kẻ buôn người, việc nhờ cô ta làm cũng không khó, chính là theo dõi Hứa ma ma trong

phủ, ghi lại mọi hành động của đối phương bên cạnh Huyền chủ mỗi ngày.

Người đó còn cho cô ta mười lượng bạc làm tiền đặt cọc, Thúy Hồng gần như không do dự liền đồng ý.

Sau đó, người đó hỏi cô ta, có biết tại sao lại ra nông nỗi này không.

Thúy Hồng không hiểu, đối phương mới nói cho cô ta biết, người hãm hại cô ta không ai khác, chính là Tín An Huyền chủ.

Bởi vì, Hứa đại nhân đã để ý đến cô ta, những nha hoàn bị đuổi đi trước đó cũng đều như vậy, Tín An Huyền chủ sao có thể dung chứa họ.

Lúc này, Thúy Hồng mới hiểu mình rốt cuộc đã làm sai điều gì.

Số bạc này, cô ta nhận càng thêm an tâm.

Đừng nói chỉ bảo cô ta giám sát Hứa ma ma, cho dù giám sát Huyền chủ, cô ta cũng nguyện ý.

Hứa ma ma còn chưa biết trong phủ có người chuyên theo dõi mình, bà ta ra khỏi phủ, theo yêu cầu của đối phương, đợi ở bên ngoài hai con phố, trước cửa một quán ăn.

Không lâu sau, một đứa trẻ ăn xin chạy đến nói cho bà ta một địa chỉ, bà ta liền đi theo địa chỉ đó.

Đó là một trà lâu, vì còn sớm nên trong quán không có mấy khách.

Bà ta lên lầu hai, tìm được phòng riêng, đầu tiên gõ cửa vài cái, nghe thấy giọng nữ từ bên trong truyền ra mới đi vào.

Trong phòng riêng có một nữ tử đang ngồi, nữ tử đó quay lưng về phía bà ta, vừa nâng chén trà lên liền quay đầu lại.

Hứa ma ma không động thanh sắc đánh giá đối phương một lượt,

quần áo trên người nữ tử này chất liệu rất tốt, trên đầu cũng cài trâm vàng, trên cổ tay còn đeo vòng ngọc.

Nhưng tay đối phương có chút thô ráp, hiển nhiên là thường xuyên làm việc, khí chất so với tiểu thư quan gia vẫn kém một chút.

Ánh mắt cô ta nhìn mình cao cao tại thượng, nếu không phải ỷ vào thân phận của mình, thì là ỷ vào người đứng sau cô ta.

Cuối cùng Hứa ma ma kết luận, nữ tử này có thể là một nha hoàn được sủng ái trong nhà một nhân vật lớn nào đó.

Chương 131

"Không biết cô nương tìm tôi có việc gì quý?" Ở phủ Thị lang nhiều năm, Hứa ma ma nói chuyện cũng ngày càng văn vẻ. "Ngồi đi." Đối phương hoàn toàn không trả lời bà ta, chỉ phun ra một chữ.

Hứa ma ma ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh đối phương.

Người đó đẩy tới một tờ giấy, Hứa ma ma liếc mắt đã nhận ra chữ của con trai mình, đây là giấy vay nợ do con trai bà ta viết, vay một trăm lượng bạc.

Hứa ma ma hung hăng mắng: "Cái thứ nghiệt chướng này." Một trăm lượng, trong tay bà ta đâu còn nhiều tiền như vậy? "Chỉ xem một tờ đã chịu không nổi rồi, chỗ ta đây, còn có bốn tờ nữa." Nữ tử vừa mở miệng, Hứa ma ma chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, nhưng đối phương vẫn không có ý định dừng lại. "Đừng vội, còn nữa." Đối phương lại lấy ra một miếng ngọc bội, ngọc trắng muốt óng ánh, vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ.

Hứa ma ma nhìn thấy quen mắt, giống như là miếng ngọc vương gia tặng cho Huyền chủ hồi nhỏ?

Nhưng Huyền chủ chưa bao giờ đeo nó.

Hứa ma ma thấy ngọc bội liền đưa tay ra giật, ngọc bội đến tay bà ta, bà ta lại nghe nữ tử đó lạnh lùng nói: "Bỏ xuống." "Cô nương, miếng ngọc bội này cô nương ra giá đi." Hứa ma ma nắm chặt ngọc bội không buông.

Nữ tử cười khẩy một tiếng: "Ta nói bỏ xuống.

Nếu không bỏ, tờ cầm đồ trong tay ta hôm nay sẽ được gửi đến tay Tín An Huyền chủ, không chỉ cầm đồ, còn có cả nhân chứng.

Ngươi nghĩ trả lại đồ là xong chuyện sao?

Trộm đồ ngự tứ, biết là tội gì không?" "Ngự, ngự tứ?" Hứa ma ma ngây người, "Sao lại là đồ ngự tứ?" "Đây là do bệ hạ năm đó ban thưởng cho Ứng An vương, Ứng An vương tặng cho Tín An Huyền chủ, ngươi nói đây có phải là đồ ngự tứ không?" "Sao ngươi biết?" Hứa ma ma lòng kinh hãi. "Ngươi nói xem?" Nữ tử liếc xéo bà ta.

Thái độ của nữ tử không nghi ngờ gì đã chứng thực suy đoán của Hứa ma ma về thân phận của cô ta.

Hứa ma ma đành phải đặt lại ngọc bội lên bàn: "Cô nương muốn tôi làm gì, cứ nói thẳng là được." Nữ tử lấy từ trong lòng ra một bình sứ: "Đây là hương phấn, hai ngày này nghĩ cách cho Tín An Huyền chủ dùng." Hứa ma ma nghe lời nữ tử xong sắc mặt liền biến đổi: "Cô nương coi tôi là hạng người gì, tôi dù chết cũng sẽ không hại tính mạng Huyền chủ." Nữ tử đó đảo mắt một cái, mất kiên nhẫn nói: "Thật sự muốn hại tính mạng bà ta thì tìm ngươi làm gì." "Vậy đây là..." "Sau khi dùng hương phấn này, chỉ khiến mặt người ta bị ngứa, dùng ba lần sẽ nổi mẩn đỏ, bảy ngày sau mới tan biến." "Cô nương muốn tôi cho Huyền chủ dùng ba lần hương phấn?" "Lần thứ ba, dùng vào ngày vạn thọ của bệ hạ." Hứa ma ma hít một hơi khí lạnh, trong lòng bỗng có một suy đoán.

Chủ tử đứng sau nữ tử này, chẳng lẽ là một vị quý nữ nào đó không hợp với Huyền chủ?

Đối phương cố ý bày mưu, muốn để Huyền chủ mất mặt trong yến tiệc của bệ hạ?

Hứa ma ma càng nghĩ càng thấy có khả năng, ánh mắt bà ta dao động không ngừng: "Nếu tôi giúp cô nương, có lợi ích gì?" "Đợi ngươi dùng hết bình hương phấn đầu tiên, năm tờ giấy nợ này ta sẽ trả lại cho ngươi." "Năm trăm lượng có phải quá quý trọng không?"

Hứa ma ma trong lòng có chút bất an. "Chỉ có năm trăm lượng, cũng chỉ có lão già như ngươi mới coi trọng, điện hạ nhà ta..." Nữ tử dường như ý thức được mình lỡ lời, vội vàng chữa lại, "Chủ tử nhà ta không quan tâm đến mấy thứ vàng bạc này." Hứa ma ma trong lòng kinh hãi, còn gì không hiểu nữa, người đứng sau nữ tử này, e là vị công chúa nào đó?

Bà ta lờ mờ nhớ rằng, Huyền chủ quả thực có quan hệ rất tệ với một vị công chúa nào đó, mấy năm nay, yến tiệc có đối phương xuất hiện, Huyền chủ đều không lộ diện.

Đoán được thân phận của đối phương, bà ta ngược lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải hại mạng là được. "Vậy hai lần còn lại thì sao?

Ta có thể nhận được gì?" "Lần thứ hai, ta sẽ đưa cho ngươi giấy cầm đồ.

Lần thứ ba, nếu ngươi làm tốt, ngọc bội cũng là của ngươi, ngươi có thể đặt nó lại chỗ cũ, để mọi thứ trở lại bình thường.

Thế nào?" Hứa ma ma do dự một lúc lâu, cắn răng nói: "Những thứ này không đủ, nếu sau cung yến, Huyền chủ phát hiện hương phấn có vấn đề, bà ta cũng sẽ không tha cho tôi." "Vậy ngươi còn muốn gì nữa?" nữ tử hỏi. "Năm trăm lượng, cho tôi thêm năm trăm lượng nữa." Cho dù đến lúc đó bị phát hiện, số tiền này cũng đủ cho con trai bà ta sống.

Nữ tử cười lạnh một tiếng: "Ngươi dường như chưa rõ thân phận của mình, ngoài ngươi ra, có đầy người sẵn lòng giúp ta làm việc.

Còn ta, có thể tùy thời đưa mẹ con các ngươi đi chết, ngươi muốn thử không?" Hứa ma ma nghe ra sự tàn nhẫn trong lời nói của đối phương, mồ hôi lạnh lập tức túa ra: "Cô nương, tôi chỉ là nhất thời lỡ lời, không hề..." "Được rồi." Nữ tử mất kiên nhẫn ngắt lời bà ta,

"Ngươi cứ yên tâm, hương phấn này không tra ra vấn đề gì đâu, không tin, ngươi có thể tìm người kiểm tra." Hứa ma ma cuối cùng vẫn đưa tay ra, nắm chặt lấy bình sứ đó: "Tôi sẽ làm theo lời cô nương, cũng hy vọng cô nương nói lời giữ lời." "Đó là tự nhiên." Nữ tử ngập ngừng, "Vài ngày nữa, khi ta muốn gặp ngươi, sẽ cho người truyền lời." Hứa ma ma cất kỹ bình sứ, lúc đứng dậy còn nhìn chằm chằm vào miếng ngọc bội trên bàn.

Nữ tử khẽ hừ một tiếng: "Đừng nhìn nữa, ngươi tưởng ta ngốc đến mức mang ngọc bội thật ra sao?" Hứa ma ma mặt nóng bừng: "Đến lúc đó cô nương đừng lấy đồ giả lừa tôi là được." "Chỉ cần ngươi làm tốt, một miếng ngọc bội có là gì, đến lúc đó tự nhiên sẽ có thưởng khác." Hứa ma ma cầm hương phấn rời đi, trong phòng riêng trở nên yên tĩnh, một lúc lâu sau mới vang lên tiếng cười mang vài phần chế nhạo của nữ tử.

Dư đại gia ngồi trên ghế, đưa tay sờ lên khuôn mặt hôm nay của mình.

Bà ta nghĩ mình có lẽ đã đóng rất giống, đối phương không những không phát hiện, ngược lại còn theo sự dẫn dắt của bà ta, đã sắp xếp xong thân phận cho bà ta.

Khi mua tin tức từ Đại Thông Phường, bà ta cũng không ngờ, người mình muốn gặp lại là một người quen.

Bà ta không khỏi hồi tưởng lại năm đó, khi bà ta và Hứa Tắc Thành còn chưa đến Giao Châu.

Người phụ nữ mặt mày tang thương, ở quê nhà chịu đủ sự giày vò của chồng, nhưng lại tỏ ra vô cùng chất phác, dẫn con trai đến nương tựa người cháu họ xa.

Bà ta nghĩ chỉ là thêm hai miệng ăn mà thôi, liền cho họ ở lại.

Đối phương không ngừng dập đầu trước mặt bà ta, nói nhất định sẽ giữ bổn phận, kiếp này làm trâu làm ngựa cũng phải báo đáp ân tình của bà ta.

Dư đại gia lấy ra tờ giấy nợ mua được, nhìn cái tên trên đó.

Mười mấy năm trôi qua, con người quả nhiên đều sẽ thay đổi.

Trên người Hứa ma ma, bà ta đã không còn tìm thấy bóng dáng năm xưa.

Đứa con trai ít nói của Hứa ma ma cũng đã trở thành người giống như cha nó.

Thời gian, thật đáng sợ.

Nói ra cũng khá thú vị, nếu không trở thành một con hát thân phận thấp kém, quen biết nhiều người muôn hình vạn trạng, bà ta cũng không có cơ hội biết rằng, Đại Thông Phường ở Thượng Kinh còn có thể mua bán tin tức.

Nghe nói những tin tức này đa phần là do người trong các phủ bán ra, một tin tức từ vài văn tiền đến trăm lượng bạc.

Những tin tức vụn vặt đó lúc thu về có thể rất rẻ, nhưng khi có người mua, tin tức liền trở nên có giá trị.

Tin tức của Hứa ma ma và Thúy Hồng tổng cộng tốn của bà ta một trăm lượng bạc, thực sự không rẻ.

Nhưng số bạc này, tiêu thật thoải mái.

Ngày hai mươi ba tháng mười một, cách ngày vạn thọ của bệ hạ chỉ còn bảy ngày.

Đây là lần thứ ba trong vòng một tháng Hứa ma ma ra khỏi phủ, khi trở về, trong lòng bà ta đã có thêm một bình sứ.

Bình sứ giống hệt, bà ta đã có hai cái, đây là cái thứ ba.

Trước đó khi sử dụng hương phấn trong bình này, lòng bà ta thấp thỏm không yên, lo lắng sợ hãi mấy ngày, bây giờ lại đã tâm như nước lặng.

Thậm chí đã nghĩ xong, nên làm thế nào để đưa hương phấn này đến tay Huyền chủ, để bà ta dùng.

Như nữ tử kia nói, hương phấn trong bình này chỉ làm mặt người ta ngứa, không có độc.

Vì thế, bà ta còn tìm nha hoàn trong phủ thử hương phấn, họ quả nhiên đều không sao.

Cứ như vậy, bà ta cũng càng thêm an tâm.

Cho dù mình không làm, cũng sẽ có người khác làm.

Do bà ta ra tay, bà ta trong lòng tự có chừng mực, sẽ không làm hại Huyền chủ.

Huyền chủ nhiều nhất chỉ là nổi vài nốt mẩn, thực sự không đáng là gì.

Chiều hôm đó, Thúy Hồng cũng lén ra khỏi phủ, đem mọi hành động gần đây của Hứa ma ma, tất cả đều nói cho người bảo cô ta truyền tin.

Trí nhớ của cô ta không tồi, một hơi nói một tràng dài, từ việc Hứa ma ma ngày mười bảy lén lút ra phủ, đến việc đối phương lại nhận một nha hoàn làm con gái nuôi.

Lại nói đến ngày hai mươi, Hứa ma ma xoa bóp cho Huyền chủ, trong lúc đó đã đốt hương mới, Huyền chủ rất thích.

Đợi Thúy Hồng nói xong, cô ta nhận được hai mươi lượng bạc, đến nay, cô ta đã nhận được bảy mươi lượng bạc.

Thúy Hồng vui vẻ nhận bạc, bỗng nghe người bên cạnh hỏi: "Tín

An Huyền chủ gần đây, có gì bất thường không?" Thúy Hồng nghĩ một lúc: "Hình như không có gì bất thường, tôi nghe Liễu Lục hầu hạ Huyền chủ nói, Huyền chủ gần đây cứ thấy mặt ngứa, có lẽ là trời lạnh, trong phòng quá khô, cô ấy đang đi khắp nơi tìm sáp thơm tốt cho Huyền chủ." Người hỏi chuyện nhếch miệng: "Biết rồi, ngươi có thể đi." Thúy Hồng nhanh chóng rời đi.

Đợi cô ta đi rồi, Dư đại gia đội một khuôn mặt không hề bắt mắt chậm rãi đi ra khỏi con hẻm nhỏ không người, bình hương phấn thứ hai đã bị Hứa ma ma dùng trên người Hàn Tiểu Đồng, bây giờ, chỉ còn lại bình cuối cùng.

Ngày mồng một tháng mười hai, tuyết rơi nhẹ.

Hôm nay là ngày vạn thọ của bệ hạ, trời còn chưa sáng Tín An Huyền chủ đã dậy trang điểm.

Giờ Thìn chính, đã ngồi lên xe ngựa đi đến hoàng cung.

Thấy Huyền chủ lên xe ngựa, Hứa ma ma nhanh tay lẹ mắt nhét chiếc lò sưởi tay đã chuẩn bị từ trước vào tay Tín An Huyền chủ. "Ma ma đây là?" Tín An Huyền chủ chỉ cảm thấy trong tay ấm lên, không khỏi cúi mắt nhìn.

Hứa ma ma cười nói: "Hôm nay trời lạnh, Huyền chủ cẩn thận giữ mình, trong lò sưởi tay này dùng loại hương phấn mà Huyền chủ trước đó nói thơm, có thể định thần." Tín An Huyền chủ nghe vậy trên mặt lộ ra một nụ cười: "Hứa ma ma có lòng rồi." "Không dám nhận lời khen của Huyền chủ, lão nô ở nhà chờ Huyền chủ và đại nhân trở về." Hứa ma ma cung kính đứng sang một bên. "Được." Tín An Huyền chủ cầm chiếc lò sưởi tay tỏa ra mùi hương thoang thoảng, cùng Hứa Tắc Thành ngồi lên xe ngựa đi đến hoàng cung.

Xe ngựa rời khỏi phủ Thị lang, rẽ một vòng rồi nhanh chóng lên Thiên Nhai.

Hôm nay trên Thiên Nhai đặc biệt náo nhiệt, trước cửa các cửa hàng ven đường đều treo lồng đèn đỏ, trên lồng đèn viết những lời chúc thọ đủ kiểu như vạn thọ, an khang.

Tín An huyện chủ mở cửa sổ xe, vén một góc rèm nhìn ra ngoài.

Lúc này, mặt đất đã phủ một lớp tuyết mỏng, trên tuyết là những vết bánh xe đan xen và những dấu chân lớn nhỏ.

Nàng vẫn còn nhớ năm mình đến Thượng Kinh, cũng vừa lúc có tuyết rơi.

Đó cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tuyết, nhẹ bẫng, rơi vào lòng bàn tay là tan ngay.

Thoáng chốc, đã mười mấy năm trôi qua.

Ánh mắt nàng dời khỏi lớp tuyết trên mặt đất, lại nhìn về phía những chiếc lồng đèn hai bên đường, không khỏi cười nói: "Mấy chiếc lồng đèn này thật là vui mắt, người không biết còn tưởng là đón năm mới đấy." "Ngày vạn thọ của bệ hạ, chẳng phải còn náo nhiệt hơn cả năm mới sao." Hứa Tắc Thành thấy nàng lại thò người ra ngoài, bèn nhắc nhở, "Cẩn thận gió thổi bị cảm lạnh." Tín An huyện chủ quay đầu nhìn y một cái, hờn dỗi: "Chàng chỉ biết bảo ta cẩn thận, còn không bằng Hứa ma ma chu đáo." Lò sưởi đang không ngừng tỏa ra hơi ấm, còn mang theo một luồng hương thơm thoang thoảng như có như không.

Mùi hương ấy từng sợi từng sợi, khiến người ta không nắm bắt được, nhưng chính vì vậy mới càng khiến người ta yêu thích.

Tín An huyện chủ thầm nghĩ, lát nữa từ hoàng cung trở về, có thể hỏi Hứa ma ma xem mua hương phấn này ở đâu.

Hứa Tắc Thành cười: "Ta còn trả tiền tháng cho Hứa ma ma, để bà ấy cả ngày quan tâm nàng đấy." Tín An huyện chủ bị y chọc cười,

nàng buông tay xuống, tựa vào người Hứa Tắc Thành.

Hứa Tắc Thành một tay ôm lấy vai nàng, hai người hưởng thụ một lúc không khí yên tĩnh, y đột nhiên nói bên tai nàng: "Nửa tháng nữa là đến ngày giỗ của Triệt nhi rồi." Đôi mắt đang nhắm của Tín An huyện chủ bỗng mở ra, trong mắt thoáng qua một tia không vui, nhưng rất nhanh đã thu lại. "Phải rồi, lại một năm nữa, nếu lúc đầu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đứa bé đó vẫn có thể sống tốt." Hứa Tắc Thành khẽ thở dài: "Là do đứa bé đó tính tình quá quật cường, đã được đưa lên xe ngựa rồi mà lại tự mình nhảy xuống." Kết quả là cứ thế ngã gãy cổ.

Ban đầu khi họ từ Giao Châu trở về kinh, mọi chuyện vốn rất thuận lợi, nhưng đến lượt Hứa Triệt thì lại xảy ra sự cố.

Đứa bé đó nói gì cũng không chịu nhận mẹ, người ngoài chỉ cho rằng nó từ nhỏ đã rời xa mẹ, không thân thiết với mẹ.

Nhưng sau này họ mới biết, đứa bé đó quả quyết rằng mẹ nó là giả.

Có một lần còn trốn vú nuôi, chạy đến vương phủ tìm Ứng An Vương, cuối cùng còn được thế tử của Ứng An Vương đưa về.

Lúc đó, Hứa Tắc Thành đã biết, không thể giữ đứa bé này bên cạnh được nữa.

Dù đó là đứa con đầu lòng của y.

Bao năm qua, mỗi khi nhớ đến đứa con đó, y đều không giấu được sự áy náy.

Nếu đứa bé đó còn sống...

Chương 132

nếu như...

Y không nghĩ tiếp nữa, tiền đề để đứa bé đó sống là mọi chuyện chưa từng xảy ra, nhưng chúng đã xảy ra rồi.

Hứa Tắc Thành đang chìm trong nỗi nhớ con trai, còn Tín An huyện chủ lại cảm thấy mặt ngày càng ngứa.

Ban đầu nàng ngại lớp trang điểm trên mặt, nghĩ rằng ráng một chút là qua, nhưng ráng một hồi, thực sự không chịu nổi, liền dùng móng tay được cắt tỉa tinh xảo gãi nhẹ.

Nhưng cơn ngứa này dường như thấm vào tận xương tủy, gãi thế nào cũng không đỡ.

Thấy nàng đã gãi bên má thành hai vệt đỏ, Hứa Tắc Thành nắm lấy tay nàng, nhíu mày hỏi: "Sao vậy?" "Trên mặt hơi ngứa." "Đừng gãi nữa, sẽ để lại sẹo đấy." Tín An huyện chủ không kìm được mà nổi nóng: "Vậy chàng nói phải làm sao?" Hứa Tắc Thành dùng lòng bàn tay áp lên bên má đang ngứa của nàng, sau đó từ từ xoa nhẹ, cơn ngứa kia vậy mà lại tan đi. "Hết rồi." Sau khi hết ngứa, Tín An huyện chủ cuối cùng cũng nở nụ cười, ánh mắt nhìn Hứa Tắc Thành đầy vẻ sùng bái, "Vẫn là tương công có cách." Hứa Tắc Thành cười mà không nói, giúp nàng sửa lại bộ dao trên đầu.

Tốc độ xe ngựa dần chậm lại, Hứa Tắc Thành vén rèm nhìn ra ngoài, họ đã đến ngoài cổng cung.

Hai người trong xe sửa sang lại y phục một chút, đợi xe ngựa dừng hẳn, Hứa Tắc Thành xuống xe trước.

Khi Tín An huyện chủ xuống xe, Hứa Tắc Thành đưa tay ra, đỡ

nàng bước xuống bậc lên xuống.

Cùng lúc đó, còn có vài chiếc xe ngựa khác cũng dừng lại.

Trong đó có một chiếc được trang trí lộng lẫy xa hoa, ngay cả rèm xe cũng thêu chỉ vàng.

Vừa nhìn thấy chiếc xe ngựa này, Tín An huyện chủ liền cau mày.

Đây là xe của Phổ Ninh công chúa, Phổ Ninh công chúa xưa nay vẫn không ưa nàng, đã mấy lần làm nhục nàng trước mặt mọi người.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, Phổ Ninh công chúa với vóc người cao ráo, mặc hoa phục lộng lẫy bước xuống xe.

Ánh mắt Phổ Ninh công chúa lướt một vòng xung quanh, lập tức nhìn thấy Tín An huyện chủ và Hứa Tắc Thành bên cạnh nàng ta.

Nàng ta chẳng thèm để ý đến phò mã sau lưng, bước thẳng về phía hai người. "Tín An, lâu rồi không gặp." Tuy nàng ta nói với Tín An huyện chủ, nhưng ánh mắt lại luôn dán vào người Hứa Tắc Thành. 156.

Hứa Tắc Thành dường như không nhận ra, cung kính hành lễ với đối phương: "Vi thần tham kiến Phổ Ninh công chúa." "Hứa đại nhân không cần đa lễ." Tín An huyện chủ thấy mắt nàng ta sắp dính vào người Hứa Tắc Thành, giọng điệu có phần lạnh lùng: "Công chúa, hôm nay là sinh thần của bệ hạ, đến muộn không hay đâu." Phổ Ninh công chúa liếc mắt là nhận ra tâm tư của nàng ta, cười lạnh một tiếng: "Tín An, ngươi xem bộ dạng của ngươi bây giờ đi, cái gan năm đó tranh người với ta đâu rồi?" Tín An huyện chủ sa sầm mặt, không nói gì.

Phổ Ninh công chúa lại mặc kệ nàng ta có vui hay không, đánh giá nàng ta từ trên xuống dưới mấy lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt nàng ta: "Sao ta thấy ngươi xấu đi không ít nhỉ?" "Ngươi..." Tín

An huyện chủ cố nén rồi lại nén, mới không trở mặt ngay tại chỗ.

Lúc này, phò mã cuối cùng cũng bước tới, thái độ rất khiêm tốn: "Công chúa, sắp đến giờ rồi, nên vào cung bái kiến bệ hạ." Phổ Ninh công chúa "ừm" một tiếng, giơ tay lên, phò mã vội vàng đỡ lấy, tư thế đó chẳng khá hơn thái giám trong cung là bao.

Hứa Tắc Thành chỉ liếc một cái rồi thu lại ánh mắt, nghĩ lại năm xưa, vị phò mã này cũng là tiến sĩ cùng khoa với y, cũng là người văn tài phong lưu, đáng tiếc, sau khi thành phò mã của công chúa, liền chỉ có thể sống cả đời với vị công chúa không giữ phụ đạo, hành sự phóng đãng này.

Mà hoàn cảnh của y lúc đó cũng chẳng khá hơn đối phương là bao.

Đợi Phổ Ninh công chúa vào cổng cung trước, Tín An huyện chủ mới lên tiếng: "Phu quân, chúng ta cũng vào cung thôi." Sau khi vào cung, hai người đi về phía điện Vĩnh Thọ một cách quen thuộc.

Dọc đường, Hứa Tắc Thành còn gặp mấy vị đồng liêu và phu nhân của họ, liền dừng lại nói chuyện vài câu.

Hôm nay khác với mọi ngày, so với lúc lên triều, bọn họ lúc này tỏ ra thoải mái hơn nhiều.

Lúc họ đang nói chuyện, bỗng nghe thấy hộ vệ phía sau đồng thanh hô: "Bái kiến Minh Vương." Mấy người vội vàng quay người, nhanh chóng chia ra hai bên nhường đường.

Minh Vương mặc huyền sắc mãng bào, sải bước đi tới, Hứa Tắc Thành cùng các quan viên lập tức cúi người hành lễ.

Tín An huyện chủ đứng sau Hứa Tắc Thành, cũng hành lễ cùng mọi người.

Minh Vương chỉ "ừm" một tiếng, không để ý đến họ.

Đợi Minh Vương đi qua, mấy người mới đứng dậy, khóe mắt lại thoáng thấy một bóng người cao lớn từ từ đến gần.

Bạch Hưu Mệnh mặc hắc bào bên trong, khoác ngoài một chiếc áo choàng tay rộng màu đỏ sẫm, ngay cả phát quan cũng nạm hồng bảo thạch.

Tuy gương mặt tuấn mỹ không có bất kỳ biểu cảm nào, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy mãn nhãn.

Bạch Hưu Mệnh lặng lẽ đi qua bên cạnh mấy người, ngay cả tiếng bước chân cũng không để ai nghe thấy.

Mấy người cũng không lên tiếng chào hỏi, mà vờ như không thấy, đều quay mặt đi.

Ngược lại, mấy vị nữ quyến thì nhìn không chớp mắt.

Đợi người đi xa, Lễ bộ Tả thị lang mới nhàn nhạt lên tiếng: "Vị Bạch đại nhân này ăn mặc thật hợp cảnh, biết ý tứ của bề trên, chẳng trách được bệ hạ coi trọng." "Vương huynh nói sai rồi, vẫn là phải nhận một người cha tốt mới đúng." Người nọ nói xong, mấy người đều ngầm hiểu mà cười rộ lên.

Ngày đó trên triều đình, tuy trăm quan đều đồng ý xử quyết Tây Lăng Vương, cũng không có phản ứng gì với việc Khang Thân Vương đàn hặc Bạch Hưu Mệnh, nhưng sau chuyện đó, trong triều lại xuất hiện những tiếng nói khác nhau.

Một số quan viên cho rằng, Tây Lăng Vương dù sao cũng là cậu ruột của Bạch Hưu Mệnh, thân là con cháu, lại đưa cậu ruột đi chết, người như vậy, sao xứng làm quan cùng triều với họ?

Trong đó phản ứng kịch liệt nhất là Hàn Lâm Viện, ngược lại Ngự Sử Đài lại không có phản ứng gì.

Nhưng việc này đã được định đoạt, hoàng đế nghe tin đồn trong

triều bất lợi cho Bạch Hưu Mệnh, liền trực tiếp hạ chỉ khiển trách học sĩ Hàn Lâm Viện, luồng gió này bị ép xuống một cách mạnh mẽ.

Tuy nhiều người trong lòng không phục, nhưng thái độ của hoàng đế quá cứng rắn, chuyện này họ cũng chỉ có thể lén lút nói với nhau giữa các đồng liêu.

Các nữ quyến không hiểu rõ về Bạch Hưu Mệnh, không biết nội tình, càng không biết các tướng công của họ đang cười cái gì, chỉ có Tín An huyện chủ biết.

Sau khi chuyện của Tây Lăng Vương xảy ra, Hứa Tắc Thành cũng về nhà nói với nàng, trong lời nói của y không mấy coi trọng Bạch Hưu Mệnh, nói y là nịnh thần.

Mấy người tự cho rằng Bạch Hưu Mệnh đã đi đủ xa, giọng nói cũng đủ nhỏ, lại không biết lời của họ, toàn bộ đều lọt vào tai của hai cha con đi phía trước.

Minh Vương nghe được lời của mấy người liền "chậc" một tiếng: "Mấy quan viên này, xấu xí thì thôi đi, còn ghen tị với con trai ta, thật không biết thưởng thức." Bạch Hưu Mệnh liếc ông một cái, lười để ý. "Người trẻ tuổi, nên mặc những màu sắc tươi tắn, không tin ngươi quay lại hỏi bệ hạ, ngài ấy chắc chắn cũng thấy hôm nay ngươi mặc rất đẹp." "Màu sắc quan bào của con cũng rất tươi tắn, phụ vương nếu còn giấu quan bào của con đi, sau này con sẽ không đến vương phủ nữa." "Biết rồi, mới mấy tuổi đầu, sao mà lải nhải thế?" Bạch Hưu Mệnh giật giật khóe miệng, từ bỏ việc nói lý với ông.

Hai người vào điện Vĩnh Thọ rồi liền đi đến Trường Khánh Cung bên cạnh, lúc này hoàng đế và hoàng hậu đang ở trong Trường Khánh Cung.

Các hoàng tử, công chúa và những tông thân thân cận với hoàng đế lúc này đều ở trong Trường Khánh Cung.

Ngày thường Ứng An Vương không có cơ hội vào đây, nhưng năm nay Khang Thân Vương và Thuận Thân Vương liên tiếp gặp xui xẻo, ông ta lại được các vương gia trong tông thất đề cử, để ông ta đảm nhận chức Tông lệnh.

Hoàng đế tuy chưa đồng ý, nhưng cũng đã cho ông ta đãi ngộ khác với trước đây.

Ứng An Vương nhìn hoàng đế được các hoàng tử công chúa vây quanh, trong lòng lại nghĩ, không biết con gái và con rể đã vào cung thuận lợi chưa?

Hôm kia vương phi còn nhắc Tín An, sau cung yến, có thể để con gái con rể cùng về vương phủ ngồi một lát.

Sự lơ đãng của Ứng An Vương không ai nhận ra, hoàng đế nói chuyện vài câu với các con cháu và họ hàng, thoáng chốc lại qua nửa canh giờ, lúc này đại thái giám đến báo, giờ lành sắp đến, nên khai yến rồi.

Mọi người trong Trường Khánh Cung đồng loạt cáo lui, họ cần về điện Vĩnh Thọ trước.

Sau đó hoàng đế và hoàng hậu mới trong sự vây quanh của cung nữ thái giám, đi về phía điện Vĩnh Thọ.

Tín An huyện chủ tham dự yến tiệc với thân phận phu nhân của Lại bộ Thị lang, vị trí không tính là ngồi phía trước.

Nàng không có gì bất mãn với vị trí này, còn ung dung tự tại nói chuyện với phu nhân của Lễ bộ Thị lang bên cạnh.

Hai người tùy ý hàn huyên vài câu, các vương gia vào điện ngồi, Tín An huyện chủ liếc mắt liền thấy Ứng An Vương.

Ứng An Vương cũng đang nhìn khắp nơi, dường như đang tìm nàng.

Nhưng đáng tiếc, vị trí của nàng hơi lệch, Ứng An Vương không nhìn thấy, đành phải quay về chỗ của mình ngồi xuống.

Tín An huyện chủ trong lòng lại nghĩ, hôm nay phụ vương lại được gặp bệ hạ trước yến tiệc, xem ra tin đồn nghe được trước đó rất có thể thành sự thật, sau tết, phụ vương sẽ được đề cử làm Tông lệnh.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng không khỏi vui mừng, phụ vương trở thành Tông lệnh, nói không chừng còn có cơ hội được tấn phong làm Thân vương, khi đó, nàng còn có cơ hội được tấn phong làm Quận chúa.

Nhưng bây giờ nói những điều này còn quá xa vời, Tín An huyện chủ thu lại những suy nghĩ lan man, lại kiên nhẫn đợi một lát, hoàng đế và hoàng hậu cuối cùng cũng vào tiệc.

Hai người ngồi xuống xong, bắt đầu từ Thái tử, rồi đến các vương gia công chúa bên dưới, còn có các quan viên địa phương, lần lượt tiến lên dâng lễ.

Lễ vật mừng thọ của các quan viên đa số không quý giá, nhưng đều có sự khéo léo riêng, hoàng đế vẻ mặt thoải mái, dường như rất hài lòng với những lễ vật này.

Đợi các quan viên dâng lễ xong, cuối cùng lại là Đông Bình Vương và Bắc Hoang Vương, hai người vẫn ở ngoài chưa về kinh.

Hai vị vương gia này đều dâng trọng lễ, gần như quý giá gấp đôi so với lễ vật mừng thọ những năm trước, dường như là để bày tỏ thái độ của họ với hoàng đế.

Các triều thần và tông thất vương gia nhất thời tâm trạng phức tạp, nhưng không ai dám nói nhiều vào lúc này.

Sau khi dâng lễ, hoàng đế nói vài câu chúc như quốc thái dân an rồi

tuyên bố khai yến.

Các cung nữ bưng các món ngon từ từ đi tới, tiếng nhạc vang lên, các vũ nữ múa lượn trong điện, trong điện một bầu không khí vui vẻ, hòa thuận.

Tín An huyện chủ lại cảm thấy cơn ngứa khó chịu kia, xung quanh có người đang nhìn, nàng đành phải nghiêng người dùng tay áo che lại.

Nàng dùng cách mà Hứa Tắc Thành đã dùng, một tay ấn lên mặt, nhẹ nhàng xoa bóp.

Hứa Tắc Thành phải đối phó với các đồng liêu xung quanh, không thể quan tâm nhiều đến nàng.

Mà sự chú ý của nàng đều dồn vào cơn ngứa không dứt này, cũng không có tâm trạng trò chuyện với người xung quanh.

Nàng cứ xoa như vậy một lúc lâu, gần một canh giờ lúc hết ngứa lúc lại ngứa.

Lúc này trong điện đang là lúc náo nhiệt nhất, hoàng đế đang nói chuyện với hoàng hậu, hai người còn nâng chén cụng ly.

Bỗng nhiên, cơn ngứa kia biến mất hoàn toàn, ngược lại có thứ gì đó dường như rơi xuống, nàng chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh ập vào mặt.

Nhưng xung quanh không có gió lạnh thổi qua, tại sao nàng lại cảm thấy trên mặt lạnh lẽo?

Tín An huyện chủ trong lòng không hiểu, còn chưa kịp cúi đầu xuống nhìn, đã nghe thấy bên cạnh một tiếng hét chói tai xé toạc cả đại điện.

Mọi người trong điện sau một lúc hoảng loạn ngắn ngủi, đều nhìn

về phía tiếng hét vang lên, sau đó Tín An huyện chủ liền nhìn thấy những gương mặt kinh hãi, tất cả đều hướng về phía nàng.

Nàng nghe có người kinh hô: "Đó là quái vật gì vậy?" Còn có nữ quyến trực tiếp trợn trắng mắt ngất đi.

Hoàng đế ngồi hơi xa, còn chưa nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đành phải hỏi Minh Vương ngồi bên tay trái: "Xảy ra chuyện gì vậy?" Minh Vương nhìn về phía đó một cái, bình tĩnh nói: "Không có gì, có người bị rớt mặt rồi." Hoàng đế nhất thời sững sờ, không biết có phải mình nghe nhầm không. "Cái gì rớt?" Ngài lại hỏi một lần nữa.

Minh Vương uống cạn rượu trong chén, nói với ngài: "Mặt, rớt rồi." Hoàng đế tự cho là mình kiến thức rộng, bất kể chuyện gì cũng không thể làm ngài dao động.

Ngay cả khi từng có thích khách ám sát ngài trong cung yến, ngài cũng chưa từng biến sắc, nhưng hôm nay, quả thực không biết nên phản ứng thế nào.

Trong yến tiệc mừng thọ của ngài, có người bị rớt mặt?

Nghe thử xem, lời này có bình thường không?

May mà hoàng đế chỉ sững sờ một chút, liền vẫy tay với Thái tử và Bạch Hưu Mệnh ngồi bên cạnh Thái tử.

Hai người đồng thời đứng dậy, đến dưới ngự tọa của hoàng đế.

Hoàng đế phân phó: "Thái tử đi sắp xếp ổn thỏa cho các triều thần, đừng kinh động đến các nữ quyến, bảo họ giữ mồm giữ miệng." Thái tử cung kính nói: "Nhi thần lĩnh mệnh." Sau đó hoàng đế lại nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh, sắc mặt lộ ra vài phần bất đắc dĩ: "Đi điều tra xem, rốt cuộc là chuyện gì?" Ngài rất muốn biết, đây rốt cuộc là một tai nạn, hay là ai đó tặng cho ngài món quà mừng thọ đặc biệt.

Tốt nhất là không liên quan đến Đông Bình Vương và Bắc Hoang Vương, nếu không...

Chương 133

Đợi hoàng đế và hoàng hậu được cấm quân hộ tống rời khỏi điện Vĩnh Thọ, Thái tử đã sắp xếp người, đưa các triều thần không liên quan và nữ quyến trong nhà họ rời khỏi điện Vĩnh Thọ, những hoàng thất tông thân thì được xếp ở cuối cùng.

Cấm quân canh giữ trong điện, tuy có người trong lòng bất mãn, nhưng cũng không dám nói nhiều.

Cả nhà Ứng An Vương vẫn đang nhìn quanh, dường như muốn tìm tung tích của Tín An huyện chủ, đáng tiếc họ nhất định phải thất vọng rồi.

Bạch Hưu Mệnh lúc này đang đứng trước bàn của Tín An huyện chủ.

Sau lưng y là các triều thần vội vã rời đi, không dám nhìn nhiều về phía này, sau khi những người đó rời đi, trong điện chén đĩa bừa bộn, không còn không khí vui vẻ náo nhiệt.

Mà lúc này, Tín An huyện chủ đã phát hiện thứ rơi xuống là mặt của mình, trong mắt nàng ta đầy kinh hoàng, hai tay ôm mặt, đang run lẩy bẩy.

Hứa Tắc Thành đứng một bên, trên mặt đầy vẻ sợ hãi và kinh ngạc, dường như khó có thể chấp nhận cảnh tượng này.

Những triều thần và gia quyến ngồi cạnh họ không rời đi, mà được mời sang một bên.

Vị phu nhân của Lễ bộ Thị lang vừa hét lên bị dọa không nhẹ, được cung nữ đỡ ngồi một bên vuốt ngực cho xuôi khí.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thảm không nỡ nhìn của Tín An

huyện chủ một lúc lâu, Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng lên tiếng, thần sắc y như thường, giọng điệu càng bình tĩnh: "Tín An huyện chủ không bằng nói với bản quan, ngươi, rốt cuộc là ai?" "Ta, ta là Tín An, Bạch, Bạch Hưu Mệnh, có người hại ta, nhất định là có người muốn hại ta, ta mới biến thành thế này!" Tín An huyện chủ gào khóc, tiếng hét của nàng ta kinh động đến Ứng An Vương, nhưng họ vừa đứng dậy, đã bị cấm quân chặn lại. "Hứa đại nhân thì sao, có gì muốn nói với bản quan không?" Bạch Hưu Mệnh lại nhìn về phía Hứa Tắc Thành.

Hứa Tắc Thành liếc nhìn Tín An huyện chủ, quả quyết nói: "Tại hạ, tại hạ cho rằng huyện chủ chắc chắn là bị kẻ gian hãm hại." Bạch Hưu Mệnh dường như cảm thấy phản ứng của hai người rất thú vị, cười một tiếng: "Rất tốt, bản quan thích nhất là những kẻ miệng cứng.

Nếu các ngươi không ai muốn thừa nhận, vậy thì trước tiên thử huyết mạch." Nghe y nói muốn thử huyết mạch, Tín An huyện chủ người cứng đờ, cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, trong lòng hoảng loạn, nhưng không dám lên tiếng.

Hứa Tắc Thành bên cạnh sa sầm mặt, chất vấn: "Bạch đại nhân có ý gì?" "Bản quan nói chưa đủ rõ sao?" "Vương gia và vương phi đang ở đây, Bạch đại nhân có dám nói như vậy trước mặt họ không?

Ngươi không chỉ đang sỉ nhục huyện chủ, mà còn đang sỉ nhục họ!" "Thử huyết mạch mà coi là sỉ nhục?" "Chẳng lẽ không phải?

Hay là Bạch đại nhân cho rằng vương gia và vương phi sẽ nhận nhầm con gái của mình." "Hứa đại nhân giỏi cãi chày cãi cối thật đấy." Bạch Hưu Mệnh nhìn Hứa Tắc Thành đang tranh luận với mình, lên tiếng, "Người đâu, bịt miệng hắn lại." "Ngươi dám!

Ngươi chỉ là một Tứ phẩm..." Hứa Tắc Thành nói chưa dứt lời,

cấm quân bên cạnh đã tiến lên bịt miệng y lại, một văn nhân tay không tấc sắt như y, tự nhiên không phải là đối thủ của những cấm quân có tu vi này, chỉ giãy giụa vài cái liền bị đè xuống đất.

Y quỳ sấp trên đất, bộ quan bào tươm tất dính phải rượu của ai đó làm đổ lúc nãy, rất nhanh đã ướt một mảng.

Nhìn thấy cảnh này, tiếng khóc của Tín An huyện chủ hoàn toàn biến mất.

Nàng ta ngồi sững sờ ở đó, thân thể bất giác run rẩy, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, xong rồi!

Bạch Hưu Mệnh không thèm nhìn nàng ta, phân phó với mấy cấm quân khác: "Đi mời Giám chính của Ti Thiên Giám đến, ngoài ra đến Minh Kính Ti tìm Phong Dương, bảo hắn đưa Tưởng Ngôn vào cung." Giọng y ngưng lại một chút, tiếp tục: "Nghe nói Hứa Thị lang và Tín An huyện chủ có một người con gái, đến phủ Hứa Thị lang, đưa con gái họ vào cung.

Cho người canh giữ phủ Thị lang, trước khi bản quan lên tiếng, không được cho bất kỳ ai ra vào." "Vâng." Ba cấm quân không dám chậm trễ, quay người định rời khỏi điện Vĩnh Thọ. "Đừng!" Thấy Bạch Hưu Mệnh ngay cả con gái mình cũng không tha, Tín An huyện chủ lúc này đã không còn để ý đến việc dùng tay che mặt nữa, nàng ta lao về phía trước, muốn níu lấy vạt áo của đối phương, nhưng bị y nghiêng người né được.

Nàng ta ngã mạnh xuống đất, miệng vẫn không ngừng cầu xin: "Đừng, cầu xin ngươi tha cho Bảo nhi, nó còn nhỏ, nó không biết gì cả." Lúc này, những người không liên quan trong điện đã gần như đi hết, tiếng ồn ào dần biến mất, giọng nói của nàng ta càng thêm rõ ràng.

Ứng An Vương bị cấm quân chặn lại nghe được hai chữ "Bảo

nhi", gần như có thể xác định người nói chính là con gái mình.

Ông ta mặc kệ cấm quân ngăn cản cứ muốn đi về phía đó, Ứng An Vương phi còn trực tiếp tát vào mặt cấm quân chặn trước mặt bà, tức giận mắng: "Cút ngay!" Cấm quân không dám làm hai người bị thương, đành phải chịu trận đấm đá này mới miễn cưỡng chặn được người lại.

Vốn dĩ thế tử của Ứng An Vương cũng muốn lên giúp cha mẹ, nhưng bị thế tử phu nhân giữ chặt lại, mới không để mọi chuyện trở nên không thể cứu vãn.

Thế tử phu nhân nhìn về phía có tiếng nói, bà cũng nhận ra đó là giọng của tiểu cô.

Chính xác hơn, là giọng của tiểu cô sau khi bị thương ở cổ họng.

Trước kia, khi bà mới gả cho thế tử, giọng nói của tiểu cô không như vậy, sau này Tín An từ Giao Châu trở về, nói là bị thương, giọng cũng là từ lúc đó mới thay đổi.

Vừa rồi bà loáng thoáng nghe người ta nói quái vật, mặt rơi xuống, trong lòng đột nhiên có một suy đoán đáng sợ.

Bà nhớ rất lâu trước đây, thế tử từng lén nói với bà, Tín An từ Giao Châu trở về như biến thành người khác, khẩu vị thay đổi không ít, tính tình cũng thay đổi, trở nên hiếu thuận hiểu chuyện hơn, cũng biết kính yêu huynh trưởng, còn bảo bà qua lại nhiều với đối phương.

Thực ra lúc đó bà cũng cảm thấy sự thay đổi của tiểu cô có phần quá lớn, nhưng trong phủ không ai thấy có gì không ổn, bà trước đây không thân với Tín An, chưa từng nghĩ sâu.

Nhưng giờ nghĩ lại, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Lời cầu xin của Tín An huyện chủ không hề làm Bạch Hưu Mệnh động lòng, chẳng bao lâu, Giám chính của Ti Thiên Giám chưa ra khỏi

cổng cung đã được mời quay lại.

Giám chính đã quen với những cảnh tượng lớn, khi đến gần nhìn thấy mặt của Tín An huyện chủ cũng chỉ hơi kinh ngạc, sau đó liền hỏi Bạch Hưu Mệnh: "Gọi lão phu quay lại có chuyện gì?" "Làm phiền ngài thử huyết mạch cho nàng ta." Giám chính nhướng mày, sờ vào trong tay áo, rất nhanh đã lấy ra một miếng ngọc bàn màu đen.

Miếng ngọc bàn này tương tự với miếng ngọc bàn màu trắng mà ông đã dùng trước đó, nhưng trên đó chỉ có một rãnh lõm.

Ông tiến lên lấy máu từ tay Tín An huyện chủ, nhỏ máu vào rãnh lõm.

Ngọc bàn hấp thụ máu xong, ô trong cùng lóe lên một lớp ánh sáng đỏ, sau đó liền tắt.

Biểu cảm của Giám chính ngay lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc, ông nói với Bạch Hưu Mệnh: "Người này không có huyết thống hoàng thất." Bạch Hưu Mệnh gật đầu, không ngạc nhiên với kết quả này.

Y lại lên tiếng: "Tín An huyện chủ bây giờ có gì muốn nói với bản quan không?" Tín An huyện chủ răng va vào nhau lập cập, vừa định mở miệng, lại nghe thấy Hứa Tắc Thành bên cạnh phát ra tiếng "ư ư" gấp gáp.

Nàng ta quay đầu nhìn qua, Hứa Tắc Thành đang nhìn chằm chằm vào nàng ta, lời đã đến bên miệng, lại bị nuốt trở vào.

Bạch Hưu Mệnh không ngăn cản hai người trao đổi bằng ánh mắt, thấy nàng ta không mở miệng cũng không vội, cho người mời Giám chính sang một bên nghỉ ngơi, liền tiếp tục đợi trong điện.

Chưa đầy hai khắc, Phong Dương đã đưa Tưởng Ngôn mà y chỉ định đến điện Vĩnh Thọ.

Hai người thấy Bạch Hưu Mệnh xong, cung kính tiến lên hành lễ.

Tưởng Ngôn không đợi Bạch Hưu Mệnh mở miệng, liền chủ động hỏi: "Đại nhân có gì phân phó?" Bạch Hưu Mệnh hất cằm, ý bảo hắn nhìn Tín An huyện chủ trên đất: "Đi xem mặt nàng ta rốt cuộc là sao." Tưởng Ngôn ngồi xổm xuống, không những không bị bộ dạng đáng sợ của Tín An huyện chủ dọa, ngược lại còn hứng thú ghé sát lại.

Tín An huyện chủ ngược lại bị ánh mắt của hắn dọa, bất giác muốn lùi lại, nhưng bị cấm quân hai bên giữ chặt.

Tưởng Ngôn sờ tay lên mặt Tín An huyện chủ, lúc này, mặt nàng ta chia thành hai lớp, lớp bên ngoài màu da thịt, vốn dĩ nên vừa khít với cả khuôn mặt, nhưng giờ không biết vì sao lại co lại một vòng.

Lớp da thịt co nhỏ lại, liền lộ ra lớp thịt đỏ máu phía sau, trên đó như có một lớp màng, nên không có máu rỉ ra.

Tưởng Ngôn từ túi đeo hông lấy ra một con dao xương lớn bằng lòng bàn tay, hắn một tay véo mặt Tín An huyện chủ không cho nàng ta cử động, tay kia thì nhanh chóng rạch một đường trên lớp da màu thịt của nàng ta.

Bất ngờ là, con dao của hắn lại không rạch được.

Sau đó hắn lại đổi hai con dao khác, mới cuối cùng cắt được một miếng nhỏ.

Tưởng Ngôn mặc kệ Tín An huyện chủ đang la hét như heo bị chọc tiết, cầm miếng da nhỏ đó lật qua lật lại kiểm tra, còn nhỏ lên đó mấy loại chất lỏng không rõ.

Sau đó, hắn lại nhặt khuôn mặt bị rơi xuống lên, kiểm tra cẩn thận một lượt mới buông tay.

Cấm quân bên cạnh nhìn hắn vừa sờ khuôn mặt bị rơi xuống vừa

phát ra tiếng cười kỳ quái, toàn thân dựng tóc gáy, sự kính sợ đối với Minh Kính Ti lại tăng thêm mấy phần.

Cứ như vậy lại qua khoảng một nén nhang, Tưởng Ngôn vẻ mặt phấn khích đứng dậy, nói với Bạch Hưu Mệnh: "Đại nhân, thuộc hạ đã kiểm tra xong." "Nói." "Thuộc hạ cho rằng lớp da trên mặt người này, rất có khả năng là da Ủy xà trong truyền thuyết." Họ đều chưa từng thấy Ủy xà, nhưng trong ghi chép của Minh Kính Ti có sự tồn tại của Ủy xà.

Thấy Bạch Hưu Mệnh gật đầu, Tưởng Ngôn lại tiếp tục: "Mặt của người này có dấu vết gọt xương, nàng ta hẳn đã chỉnh sửa lại hình dáng khuôn mặt.

Sau khi toàn bộ lớp da mặt bị lột đi, dán lên da Ủy xà, sau đó lại dán lên lớp da mặt mới.

Da Ủy xà này rất thần kỳ, có thể khiến da mặt hoàn toàn khớp với khuôn mặt, nếu không xé lớp da mặt ra, không ai có thể nhận ra điều khác thường." Tưởng Ngôn tuy chưa tận mắt thấy việc thay mặt, nhưng đã nói trúng toàn bộ quá trình. "Chỉ có vậy?" Bạch Hưu Mệnh dường như chưa hài lòng với câu trả lời này.

Tưởng Ngôn vội nói: "Thuộc hạ còn phát hiện một điểm kỳ lạ, sách ghi chép, Ủy xà là thần minh thời viễn cổ, sau khi chết thi thể có thể vạn năm không mục, theo lý mà nói, tấm da này dù bị cắt xuống, cũng nên luôn duy trì trạng thái tươi mới, nhưng thuộc hạ lại phát hiện, tấm da này dường như có dấu hiệu bị khô quắt." Sau đó hắn lại bổ sung: "Chính vì tấm da này bị khô quắt mất đi hoạt tính, nên khuôn mặt vốn dĩ dính chặt mới rơi xuống." "Khô quắt?" Bạch Hưu Mệnh đột nhiên híp mắt, "Thứ gì có thể làm da Ủy xà khô quắt?" "Cái này... thuộc hạ cũng không biết." Tưởng Ngôn rất xấu hổ. "Ngươi thấy..." Giọng Bạch Hưu Mệnh hơi ngưng lại, "Hắc hỏa thạch được không?"

Tưởng Ngôn sững sờ, sau đó suy nghĩ, rồi trên mặt dần lộ ra vẻ phấn khích: "Ý tưởng này của đại nhân rất đặc biệt." Hắn kích động đi vòng quanh tại chỗ: "Hắc hỏa thạch có tính hút nước, hẳn là có thể làm thi thể nhanh chóng khô quắt, phương pháp này dường như khả thi, nhưng thuộc hạ còn phải thử nghiệm lại mới có thể xác nhận." Bạch Hưu Mệnh cúi mắt nhìn khuôn mặt thảm không nỡ nhìn của Tín An huyện chủ, trước mắt hiện lên lại là khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lý lẽ của A Triền.

Quần áo sấy khô, nàng ta thật đúng là dám nói.

Phong Dương đứng bên cạnh thấy đại nhân nhà mình đột nhiên hừ cười ra tiếng, nụ cười đó nguy hiểm đến mức khiến hắn toàn thân lạnh buốt, lén lùi lại một bước. "Phong Dương." "Đại nhân..." Phong Dương cẩn thận cúi người. "Đi tìm cho nàng ta một ít hắc hỏa thạch đến đây." "Vâng." Phong Dương chưa kịp nghĩ nhiều, lĩnh mệnh rồi nhanh chóng rời đi, hắn vừa ra khỏi cửa điện, bên kia cấm quân đã đưa con gái của Tín An huyện chủ và Hứa Tắc Thành là Bảo nhi vào.

Bảo nhi dường như vừa khóc một trận, mắt vẫn còn đỏ, trông có chút đáng thương.

Tín An huyện chủ thấy con gái thật sự bị đưa đến, lại bắt đầu giãy giụa, ngay cả Hứa Tắc Thành cũng nhìn về phía con gái.

Bạch Hưu Mệnh nói với Giám chính: "Còn phải làm phiền ngài một lần nữa." Giám chính lại dùng phương pháp tương tự thử máu cho Bảo nhi, ngọc bàn cũng giống như vừa rồi, cũng chỉ lóe lên một cái liền tắt. "Nó cũng không phải huyết mạch hoàng thất." Bảo nhi nức nở, nó còn chưa hiểu rốt cuộc điều này có nghĩa là gì.

Sau khi thử huyết mạch xong, Bạch Hưu Mệnh cho cấm quân lần lượt canh giữ cả nhà ba người họ, lại đưa Giám chính đi về phía gia đình Ứng An Vương.

Thấy Bạch Hưu Mệnh, Ứng An Vương còn chưa kịp phản ứng, ngược lại Ứng An Vương phi đã đứng phắt dậy, sắc mặt không thiện chí chỉ vào y nói: "Bạch Hưu Mệnh, ngươi đừng tưởng có bệ hạ chống lưng cho ngươi là có thể muốn làm gì thì làm, ta..." Lời của bà còn chưa nói xong, đã bị Ứng An Vương kéo ngã ngồi xuống.

Ứng An Vương phi trừng mắt nhìn Ứng An Vương, lại nghe thấy Ứng An Vương lạnh lùng quát: "Im miệng!" Họ thành hôn bao nhiêu năm nay, Ứng An Vương nào đã dùng thái độ này với bà, Ứng An Vương phi nhất thời bị chấn trụ.

Ứng An Vương tuy ở nhà có hơi nhu nhược, nhưng một quận vương có thể sống không tệ ở kinh thành, trong lòng sao có thể không có tính toán.

Kết cục của Khang Thân Vương và Thuận Thân Vương còn đó, ông ta tự nhiên biết ai có thể đắc tội, ai không thể đắc tội, dù người trước mặt là tiểu bối, lúc nên cúi đầu cũng phải cúi đầu.

Bạch Hưu Mệnh không so đo với họ, nói với Giám chính: "Làm phiền Giám chính trước tiên thử huyết mạch của cha con Ứng An Vương, sau đó lại thử xem Vương phi và Tín An huyện chủ có quan hệ huyết thống không." Giám chính làm như Bạch Hưu Mệnh nói, lần lượt kiểm chứng huyết mạch cho mọi người xong, mới lên tiếng: "Thân phận của cha con Ứng An Vương không có gì bất thường, Ứng An Vương phi và Tín An huyện chủ không có quan hệ huyết thống." "Làm phiền Giám chính, còn mời ngài ở đây đợi một lát." Giám chính biết y là muốn đi báo cáo với hoàng đế, chuyện này càng ít người nhúng tay vào càng tốt, ông xua tay nói: "Đi đi." Bạch Hưu Mệnh cho cấm quân đưa gia đình Ứng An Vương đến ngoài Trường Khánh Cung đợi, mình thì bước vào Trường Khánh Cung.

Yến tiệc kết thúc qua loa, lúc này hoàng hậu đã về tẩm cung trước,

trong Trường Khánh Cung chỉ có hoàng đế và Minh Vương đang đánh cờ.

Thấy y vào, hoàng đế đặt quân cờ trong tay xuống, hỏi: "Điều tra thế nào rồi?" Bạch Hưu Mệnh tiến lên hành lễ, lên tiếng: "Có thể xác nhận, Tín An huyện chủ không phải huyết mạch hoàng thất, cũng không phải con riêng của vương phi.

Nàng ta đã dùng thủ đoạn phi thường để thay mặt, thay thế huyện chủ thật, Lại bộ Thị lang Hứa Tắc Thành hẳn là đồng bọn của nàng ta, nhưng hai người vẫn luôn ngậm miệng không nói, không chịu hợp tác." Hoàng đế mạnh mẽ đập một cái xuống bàn cờ, làm các quân cờ trên đó đều bị xáo trộn: "Làm nhiễu loạn huyết mạch hoàng thất, mưu hại hoàng tộc, hai người họ thật to gan!" Ngài chỉ vào Bạch Hưu Mệnh nói: "Bất kể dùng phương pháp gì, cạy miệng chúng ra, trẫm muốn biết rốt cuộc chúng đã thay người như thế nào, sau lưng có ai chỉ đạo không?

Còn cả Tín An thật, bất kể sống chết, đều phải hỏi ra tung tích của nàng ta." "Vâng." Bạch Hưu Mệnh đáp, sau đó nói, "Bệ hạ, gia đình Ứng An Vương đang đợi ngoài cung, có nên triệu họ vào hỏi chuyện không?" Hoàng đế lạnh mặt nói: "Cũng được, trẫm cũng muốn biết, rốt cuộc họ làm cha mẹ kiểu gì, con gái ruột bị thay thế mà không hề hay biết." Rất nhanh, gia đình Ứng An Vương được triệu vào.

Cả nhà họ đều tỏ ra rất trầm mặc, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn sau sự thật từ việc kiểm chứng huyết mạch vừa rồi.

Sau khi hành lễ vấn an hoàng đế, Ứng An Vương nghe thấy hoàng đế hỏi ông ta: "Ứng An Vương đã biết chuyện Tín An huyện chủ hiện tại không phải con gái ruột của ngươi chưa?" Ứng An Vương cúi đầu, lí nhí đáp: "Vừa mới biết." "Ứng An Vương phi thì sao?" Ứng An Vương phi mắt hoe đỏ nói: "Bệ hạ, trong chuyện này có phải đã xảy

ra sai sót gì không?

Tín An của chúng thần hiếu thuận hiểu chuyện nhất, nó mỗi tháng đều về thăm ta và vương gia, được thứ gì tốt đều mang đến vương phủ, chưa từng làm chuyện gì bất lợi cho chúng ta, sao nó có thể không phải con gái ta chứ?" Nói xong, bà lại đẩy Ứng An Vương bên cạnh: "Ông nói gì đi chứ." Ứng An Vương trầm mặc hồi lâu, cũng gật đầu.

Trong mắt họ, Tín An thật sự là một người con gái rất tốt, không thể chê vào đâu được.

Lời nói này của Ứng An Vương phi chỉ đổi lại một tiếng cười lạnh của hoàng đế: "Ứng An Vương phi đang nghi ngờ kết quả điều tra của Minh Kính Ti?" "Thần phụ không dám, chỉ là... lỡ như thật sự có sai sót thì sao?" Bà đã có thể cảm nhận rõ ràng sự không vui của hoàng đế, nhưng vẫn cứng đầu nói ra lời này.

Tín An đã từng vì bà mà quỳ lạy suốt đường đến chùa miếu cầu phúc trong ngày đông giá rét, đứa trẻ hiếu thuận như vậy, sao có thể là giả được? "Bạch Hưu Mệnh, ngươi nói xem?" Hoàng đế nói.

Bạch Hưu Mệnh nhìn về phía Ứng An Vương phi, cười như không cười nói: "Ứng An Vương phi và Tín An huyện chủ quả thật là mẫu tử tình thâm.

Nhưng vương phi có từng nghĩ, lỡ như không có sai sót, người con gái ruột bị thay thế của người lúc này ra sao rồi?" Sắc mặt Ứng An Vương phi cứng đờ. "Xem ra là chưa từng nghĩ tới." Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh lướt qua mặt bà, sau đó dừng lại trên người thế tử và thế tử phu nhân phía sau, "Thế tử thấy, muội muội của ngươi có bị thay thế không?" Ứng An Vương thế tử run rẩy môi, hồi lâu không nói được lời nào.

Ngược lại, thế tử phu nhân dưới ánh mắt của Bạch Hưu Mệnh đã

tiến lên một bước, trước tiên cung kính hành lễ với hoàng đế, sau đó nói với Bạch Hưu Mệnh: "Bạch đại nhân, thần phụ nghe nói cả lớp da mặt của Tín An đều rơi xuống, chuyện này có thật không?" "Là thật, thế tử phu nhân muốn nói gì?" Sắc mặt thế tử phu nhân trắng bệch, bà có thể cảm nhận được ánh mắt của công công và tướng công sau lưng cùng với ánh mắt không thiện chí của bà bà, nhưng hôm nay nếu họ một hỏi ba không biết, chắc chắn sẽ chọc giận bệ hạ.

Chương 134

Bệ hạ nếu thật sự nổi giận, sẽ không nương tay với những tông thất như họ.

Bà chỉ có thể làm lơ những ánh mắt bên cạnh, nói: "Thần phụ và Tín An không thân thiết lắm, nhưng cũng từng nhận ra sự thay đổi của nàng ấy, sau khi nàng ấy và Hứa Tắc Thành đi Giao Châu trở về kinh, gần như đã biến thành một người khác." "Nói cụ thể xem, thay đổi ở đâu?" Thế tử phu nhân hít một hơi thật sâu, kể rành rọt: "Khẩu vị ăn uống, giọng nói đều thay đổi, tình cảm của nàng ấy với Hứa Tắc Thành cũng tốt hơn, ngoài ra người cũng trở nên dịu dàng hiểu chuyện hơn.

Vừa rồi phụ vương và mẫu phi không nói dối, Tín An quả thực rất hiếu thuận với họ, ngay cả với hạ nhân trong vương phủ thái độ cũng ôn hòa, trong vương phủ gần như không ai nói xấu nàng ấy." "Tín An huyện chủ trước kia là người thế nào?" Bạch Hưu Mệnh lại hỏi.

Thế tử phu nhân do dự một chút mới nói: "Nàng ấy trước kia... kiêu căng ngang ngược, hành sự không nghĩ đến hậu quả, luôn gây rắc rối, làm mẫu phi tức giận.

Huyện chủ đối với phu quân thì không tệ, nhưng không coi ta ra gì, trước khi rời kinh vì nàng ấy muốn để Triệt nhi ở lại kinh thành, mẫu phi còn cãi nhau với nàng ấy một trận." Nghe xong những lời này, ngay cả hoàng đế cũng không nhịn được nữa, ngài chỉ vào vợ chồng Ứng An Vương nói: "Các ngươi mù rồi sao, sơ hở rõ ràng như vậy, các ngươi không thấy có vấn đề gì à?" Ứng An Vương phi nhỏ giọng biện giải: "Nhưng, nhưng những thay đổi đó của Tín An đều có

nguyên nhân cả." Hoàng đế đã không muốn nghe bà nói nữa, ngài sa sầm mặt nói với Bạch Hưu Mệnh: "Đi nói với Giám chính, để Ti Thiên Giám kiểm tra toàn bộ hoàng tộc cho ta, nếu có kẻ làm nhiễu loạn huyết mạch hoàng tộc, mạo nhận thân phận, xử lý theo tội mưu nghịch." "Vâng." "Còn các ngươi..." Án chưa điều tra rõ ràng, hoàng đế nhất thời còn chưa nghĩ ra nên xử trí họ thế nào, chỉ nói, "Trước khi sự việc được điều tra rõ ràng, không ai được phép rời khỏi vương phủ nửa bước." Sau khi Bạch Hưu Mệnh và gia đình Ứng An Vương rời khỏi Trường Khánh Cung, tâm trạng tốt của hoàng đế cũng bị phá hỏng hoàn toàn.

Ngài nói với Minh Vương vẫn luôn im lặng: "Ngươi nói xem họ có thật sự không biết con gái mình bị thay thế không?" Minh Vương khẽ cười, tay vung lên, các quân cờ trên bàn cờ lúc nãy lần lượt trở về vị trí cũ: "Điều đó không quan trọng, đối với họ, quan trọng nhất là, Tín An này mới là người họ muốn có." Hoàng đế hừ lạnh một tiếng: "Trong miệng họ, Tín An ban đầu chỗ nào cũng không tốt, giờ xem ra, ít nhất Tín An đó là người thật tính, không giống họ, giả tạo đến cực điểm!" Khi Bạch Hưu Mệnh bước ra khỏi Trường Khánh Cung, tuyết bên ngoài đã phủ một lớp dày.

Gia đình Ứng An Vương chưa đi được bao xa, y đứng ở cửa cung nhìn bóng lưng mấy người họ một lát, rồi quay người trở về điện Vĩnh Thọ phân phó vài câu.

Lúc gia đình Ứng An Vương đi ra ngoài cung, vừa hay gặp phải cấm quân đang áp giải Tín An huyện chủ và Hứa Tắc Thành.

Thấy họ mắt trông mong nhìn qua, cấm quân bên cạnh Tín An huyện chủ đột nhiên nghiêng người, túm tóc Tín An huyện chủ, ép nàng ta ngẩng mặt lên, để họ nhìn cho rõ.

Sau đó liền thấy Ứng An Vương phi hét lên một tiếng, ngã thẳng

ra sau. "Mẫu phi!" Ứng An Vương thế tử mắt lanh tay lẹ đỡ lấy Vương phi đang ngã xuống, cố gắng gọi bà tỉnh lại.

Ở một bên khác, Ứng An Vương cũng ôm ngực chực ngã, ông không ngờ rằng, cái gọi là rớt mặt nạ lại có bộ dạng đáng sợ đến thế.

Người con gái từng dịu dàng săn sóc ấy, trong mắt Ứng An Vương lúc này, chẳng khác gì quỷ quái ăn thịt người. "Các ngươi không thấy mẫu phi ta ngất rồi sao, còn không mau gọi thái y đến!" Ứng An Vương thế tử thấy gọi thế nào Vương phi cũng không tỉnh, bèn quay đầu lớn tiếng quát tháo đám cấm quân xung quanh.

Một đám cấm quân nghe lời hắn nói xong vẫn đứng yên tại chỗ, người dẫn đội cung kính nói: "Xin Thế tử thứ tội, mệnh lệnh của bệ hạ là lập tức đưa các vị về vương phủ, những chuyện khác, bệ hạ không hề phân phó." "Ngươi, các ngươi…" Ứng An Vương thế tử tức giận tột độ, còn muốn tranh cãi với họ, lại bị Thế tử phi đẩy ra.

Nàng tiến lên dùng sức bấm vào nhân trung của Vương phi, một lúc lâu sau, Vương phi mới có phản ứng.

Vương phi tuy đã tỉnh lại, nhưng lại mềm nhũn ngồi bệt dưới đất không sao đứng dậy nổi, cuối cùng không còn cách nào khác, đành để Thế tử cõng bà đi ra ngoài cung.

Còn đội cấm quân vừa rồi áp giải phạm nhân đã sớm đi mất tăm mất dạng.

Thế tử thở hồng hộc cõng Ứng An Vương phi, khó khăn lắm mới đi đến cổng cung, chưa kịp thở một hơi, bỗng nghe thấy tiếng gọi từ phía sau.

Cả nhà Ứng An Vương dừng bước, quay người lại thì thấy một cấm quân đang bế Bảo Nhi đi ra.

Người cấm quân đó đặt Bảo Nhi xuống đất, nói với mấy người:

"Vương gia, Bạch đại nhân nói, cha mẹ đứa trẻ này đã bị bắt, Thị lang phủ bị niêm phong, nó giờ không có nhà để về, hy vọng các vị có thể chiếu cố." Dù chỉ là một khắc trước, dù đã biết Tín An không phải huyết thống của mình, họ vẫn sẽ nguyện ý chăm sóc con gái của nàng.

Nhưng giờ đây, tất cả mọi người đều im lặng.

Nhìn thấy Bảo Nhi, họ lại nhớ đến gương mặt đáng sợ của Tín An.

Người cấm quân chỉ truyền đạt lại lời của Bạch Hưu Mệnh chứ không phải đang thương lượng với họ, nói xong liền quay người rời đi.

Bảo Nhi vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, cô bé như thường lệ chạy đến ôm chân Ứng An Vương, nhưng Ứng An Vương lại như bị dọa sợ, lùi liền mấy bước. "Ngoại tổ phụ?" Bảo Nhi nghi hoặc nhìn ông.

Cảnh tượng nhất thời cứng đờ, vẫn là Thế tử phi lên tiếng: "Bảo Nhi, theo sau ta, chúng ta phải ra khỏi cung rồi." Bảo Nhi dường như cảm nhận được thái độ của người lớn đối với mình đã thay đổi, định làm nũng như ngày thường, nhưng ngẩng đầu lên lại thấy ánh mắt nghiêm khắc của Thế tử phi, lập tức sợ hãi, nín rồi lại nín mới không khóc thành tiếng, ngoan ngoãn đi theo sau Thế tử phi.

Thế tử phi cũng không muốn để Bảo Nhi ở lại vương phủ, nhưng cuối cùng nàng vẫn không nỡ bỏ rơi đứa trẻ này.

Bây giờ nhìn thấy Bảo Nhi, nàng lại nhớ đến Triệt Nhi đã mất tích.

Khi cả nhà Tín An chưa về kinh, Triệt Nhi vẫn luôn ở bên cạnh nàng.

Rất nhiều chuyện, nếu ban đầu không nghĩ đến thì sẽ không cảm

thấy có vấn đề.

Nhưng bây giờ đã biết thân phận của Tín An có điều bất thường, vậy việc Triệt Nhi mất tích liệu có liên quan đến Tín An giả này không?

Nàng thậm chí còn nghĩ, nếu là chính mình, thay thế thân phận của Tín An thật, liệu có để con trai của nàng ta sống sót không?

Nàng sẽ không.

Vậy kẻ giả mạo này thì sao?

Sự thật không thể biết được, nhưng dù là trường hợp nào, đối với Triệt Nhi cũng đều rất tàn nhẫn.

Bảo Nhi không hiểu gì cả, nhưng từ khoảnh khắc mẹ cô bé thay thế Tín An, cô bé đã phải gánh lấy tội nghiệt rồi.

Cả nhà Ứng An Vương đã ra khỏi cung, nhưng vụ án phá hỏng Vạn thọ yến của bệ hạ chỉ mới bắt đầu.

Cấm quân đi đưa Bảo Nhi vừa quay lại, bên kia Tưởng Ngôn đã hớn hở cầm một miếng da đến tìm Bạch Hưu Mệnh.

Trong tay hắn là miếng da mặt rắn Hóa Xà vừa rồi sai Phong Dương đến kho của Minh Kính Ti lấy, tuy không bằng da rắn Ủy Xà, nhưng dùng để thử nghiệm thì cũng không khác biệt nhiều.

Lúc này, miếng da đã có dấu hiệu khô quắt, trên đó còn có vài vết đốm do bị hắc hỏa thạch ăn mòn. "Đại nhân, hắc hỏa thạch quả thực hữu dụng như ngài nói." Vừa nói, hắn vừa đưa miếng da mặt rắn Hóa Xà đến trước mặt Bạch Hưu Mệnh, "Miếng da Hóa Xà này đã có dấu hiệu khô quắt rồi." Bạch Hưu Mệnh đưa tay sờ thử miếng da, cảm thấy hơi cứng.

Rắn Hóa Xà sau khi chết, thi thể ít nhất cũng có thể duy trì trạng

thái trước khi chết từ vài năm đến vài chục năm, cảm giác này rõ ràng không bình thường. "Làm tốt lắm." Tưởng Ngôn cười rạng rỡ: "Đa tạ đại nhân khen ngợi." Nhưng rất nhanh, hắn lại khiêm tốn nói: "Thuộc hạ còn kém xa, nếu không phải đại nhân nhắc nhở cũng không nghĩ ra hắc hỏa thạch còn có công dụng này, chỉ là không biết kẻ ra tay trong tối đã dùng cách gì mà lại có thể hong khô da rắn Ủy Xà một cách âm thầm như vậy." "Tra một chút là biết." Hắn quay đầu phân phó Phong Dương: "Đưa tất cả người của Thị lang phủ về Minh Kính Ti, thẩm vấn từng người một, bản quan muốn biết mọi chi tiết về ăn mặc, ở, đi lại của Tín An Huyền chủ trong khoảng thời gian này." "Vâng." Phong Dương dẫn Tưởng Ngôn rời đi trước, Bạch Hưu Mệnh ở lại nói vài câu với Thái tử vừa quay về, rồi mới thong thả đi ra ngoài cung.

Sau khi về Minh Kính Ti, Bạch Hưu Mệnh đi thẳng đến Trấn ngục.

Lúc này, Giang Khai đang thẩm vấn Hứa Tắc Thành, nhưng vẫn chưa có kết quả.

Nghe thấy mấy tiếng gõ cửa đột ngột, Giang Khai bước ra khỏi phòng tra tấn, ngẩng đầu liền thấy Bạch Hưu Mệnh đang đứng bên ngoài, hắn tiến lên thấp giọng nói: "Đại nhân, miệng hắn rất cứng, thuộc hạ hỏi thế nào hắn cũng chỉ nói là bị lừa, không hề biết Tín An Huyền chủ là giả mạo." "Hắn không chịu mở miệng, vậy thì đổi người khác đến nói." Giang Khai nhướng mày, sai thuộc hạ đưa Tín An Huyền chủ giả tới, nhưng không cho nàng ta lộ diện.

Sau đó, hắn lại quay về tiếp tục thẩm vấn Hứa Tắc Thành.

Dù sao cũng là trọng thần triều đình, để phòng sau này đại nhân của họ bị đàn hặc, tạm thời Giang Khai vẫn chưa dùng trọng hình với đối phương, chỉ dùng roi da.

Dù vậy cũng suýt lấy đi nửa cái mạng của Hứa Tắc Thành.

Hắn bị treo trên giá chữ thập, những vệt máu trên người trông vô cùng đáng sợ.

Giang Khai vừa rời đi, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, kết quả một lát sau, người lại quay về. "Ta không biết gì cả, ta bị lừa." Cổ họng Hứa Tắc Thành đã khàn đi, vẫn không quên nhấn mạnh sự vô tội của mình. "Là ai lừa ngươi?" 157. "Huyền chủ, là Huyền chủ lừa ta, ta vẫn luôn bận rộn công vụ, căn bản không biết Huyền chủ đã bị đánh tráo." Mà lúc này, Huyền chủ giả trong miệng Hứa Tắc Thành đang đứng bên ngoài nghe hắn nói.

Chỉ nghe vài câu, nàng ta đã bị người dẫn đi, đến một phòng thẩm vấn khác.

Phòng thẩm vấn đó rất sạch sẽ, không có mùi máu tanh nồng nặc, bên trong đặt một chiếc ghế, trên ghế có một người đang ngồi.

Nhìn thấy Bạch Hưu Mệnh, cơ thể nàng ta bất giác run lên.

Nàng ta bị treo trên giá chữ thập, nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện có sắc mặt bị ánh lửa chập chờn che khuất, cảm giác sợ hãi dần dâng lên. "Ngươi tên gì?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

Tín An Huyền chủ quay mặt đi, không chịu nói. "Ngươi đã làm cách nào để đổi khuôn mặt của Tín An Huyền chủ?" 158. "Bạch Hưu Mệnh, ngươi không cần hỏi những điều vô ích này, ta sẽ không nói cho ngươi biết, muốn giết muốn xẻ thịt tùy ngươi." "Bản quan không dễ dàng giết người." Giọng Bạch Hưu Mệnh ôn hòa, "Ngươi không muốn nói cũng không sao, nếu ngươi đã thích lột da mặt người khác như vậy, bản quan sẽ cho ngươi nếm thử cảm giác bị lột da trước." Hắn ngoắc ngón tay ra sau, một vệ sĩ của Minh Kính Ti bước vào. "Lột da trên người nó xuống, đừng để chết người." Người đó lập tức đáp: "Tay nghề của thuộc hạ đại nhân cứ yên tâm, bảo đảm để nó sống khỏe mạnh." Thấy người đó cầm dao tiến lại, sự kinh hoàng

trong mắt Tín An Huyền chủ khó có thể che giấu.

Vệ sĩ Minh Kính Ti hoàn toàn không để ý đến tiếng la hét của nàng ta, nắm lấy một tay của nàng, mũi dao rạch qua ngón tay.

Tín An Huyền chủ chỉ cảm thấy ngón tay đau nhói, cơn đau ban đầu không rõ ràng, trên dao dường như có thuốc giảm đau.

Nhưng nàng ta trơ mắt nhìn đối phương lột miếng da trên ngón tay mình xuống.

Nhìn ngón tay máu me của mình, và lớp da mỏng bên dưới, Tín An Huyền chủ hét lên thảm thiết, không phải vì đau, mà là vì sợ hãi.

Nàng ta từng đích thân trải qua cảm giác bị rạch mặt, bị gọt xương, nhưng đó đã là chuyện của mười mấy năm trước, lúc đó nàng ta chỉ là một cô gái quê mùa.

Còn nàng ta bây giờ, gấm vóc lụa là mười mấy năm, làm sao còn chịu nổi nỗi đau này? "Bản quan không bao giờ ép buộc người khác, ngươi và Hứa Tắc Thành đều chỉ có một cơ hội, ai nói ra sự thật trước, người đó sẽ có cơ hội sống sót." "Ta nói." Tín An Huyền chủ cắn hàm răng đang va vào nhau lập cập, nghĩ đến những gì vừa nghe được, Hứa Tắc Thành đã đổ hết mọi tội lỗi lên người nàng ta.

Nếu người có thể sống sót chỉ có một, người đó đương nhiên phải là nàng.

Dù sao nếu không có Hứa Tắc Thành, nàng ta căn bản đã không thể thành công. "Ta nói trước rồi, ngươi có phải sẽ không giết ta không?" Tín An Huyền chủ lại hỏi. "Phải." "Ta nói." Nàng ta lặp lại một câu, "Bất kể ngươi muốn biết điều gì, ta đều sẽ nói cho ngươi." Khóe môi Bạch Hưu Mệnh khẽ nhếch lên, ở bức tường phía sau hắn, Giang Khai đang xách Hứa Tắc Thành nửa sống nửa chết, nghe rõ mồn một lời của Tín An Huyền chủ vừa rồi.

Giang Khai chế nhạo: "Hứa đại nhân, xem ra Tín An Huyền chủ còn muốn sống hơn ngài đấy." "Không không không, nữ nhân đó toàn nói dối, các ngươi đừng nghe nó, bất kể các ngươi muốn biết gì, ta đều biết, các ngươi có thể hỏi ta." Để được sống, cuối cùng Hứa Tắc Thành cũng không thể giả vờ được nữa. "Được thôi, vậy bắt đầu kể từ đầu đi." Câu chuyện này nghe có chút cũ kỹ, chẳng qua là hàng xóm cũ, đôi thanh mai trúc mã nhiều năm không gặp lại tương phùng, một người đã có người vợ đanh đá, một người có vị hôn phu không hiểu phong tình lại sa sút.

Hai người đều không hài lòng với hoàn cảnh của mình, một kẻ có tâm một người có ý, âm thầm dan díu với nhau.

Câu chuyện đến đây thì có sự khác biệt.

Hứa Tắc Thành nói, là Tín An Huyền chủ giả nói cho hắn biết, nhà vị hôn phu của nàng ta có bí thuật đổi mặt gia truyền, có thể đổi mặt người khác lên mặt mình, bất kỳ ai cũng không nhận ra được điều bất thường.

Còn Huyền chủ giả lại nói, là Hứa Tắc Thành nghe nàng ta nhắc đến chuyện này mới nảy sinh ý đồ, xúi giục nàng ta đi lừa gạt vị hôn phu, để đối phương đổi mặt cho nàng ta và Tín An Huyền chủ thật.

Sau đó, cũng không có gì nhiều để nói.

Họ đã đánh ngất Tín An Huyền chủ, đổi mặt, rồi giết chết nàng ta.

Tiếp theo, họ quay về Thượng Kinh, sống những ngày giàu sang tự do tự tại suốt mười mấy năm. "Các ngươi đã giết Tín An Huyền chủ thật?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Phải, Hứa Tắc Thành tự tay làm, dao đâm vào tim, người tắt thở rồi mới bị quấn chiếu vứt ra bãi tha ma." Bạch Hưu Mệnh nghe được câu trả lời mình muốn, không ở lại nữa mà gọi người đến tiếp tục thẩm vấn, còn hắn thì rời khỏi Trấn ngục trước.

Ra khỏi Trấn ngục, Phong Dương đã điều tra xong người của Thị lang phủ, đang đợi hắn.

Phong Dương đặt mấy tờ khẩu cung lên bàn, nói với Bạch Hưu Mệnh: "Đại nhân, nha hoàn bên cạnh Tín An Huyền chủ đã kể lại chi tiết tất cả hành trình và sinh hoạt hàng ngày của nàng ta gần đây.

Theo lời họ, tháng này Huyền chủ đã về Ứng An Vương phủ một lần, nghe một lần hát bội ma.

Sau đó là Hứa ma ma trong phủ xoa bóp cho nàng ta hai lần, cả hai lần đều dùng một loại hương mới, nghe nói Huyền chủ rất thích." "Hát bội ma?

Gánh hát ở đâu, người hát là ai?" Bạch Hưu Mệnh đột nhiên nhớ đến chiếc mặt nạ vẫn còn treo trong phủ của mình, lên tiếng hỏi. "Là gánh hát từ Giao Châu đến, trụ cột của gánh hát tên Dư An, là một nữ tử.

Chương 135

Nghe nói khi nàng hát bội ma không dùng mặt nạ như người khác, mà đeo mặt nạ ma gia truyền, mặt nạ đó trông không khác gì mặt thật, vì vậy rất được yêu thích, được người ta gọi là Dư đại gia." "...Gánh hát ở Giao Châu, thật là trùng hợp." "Đại nhân, ngài nói gì trùng hợp?" Phong Dương không nghe rõ lời Bạch Hưu Mệnh, lên tiếng hỏi. "Không có gì, nói về Hứa ma ma kia đi." Bạch Hưu Mệnh cầm tờ khẩu cung trên bàn lên xem.

Phong Dương nén lại nghi hoặc trong lòng, nói: "Thuộc hạ đã cho người điều tra Hứa ma ma này, bà ta là họ hàng xa của Hứa Tắc Thành, Hứa Tắc Thành thành hôn không lâu, bà ta liền dắt con trai cùng đến kinh thành nương tựa.

Bà ta có địa vị khá cao trong phủ, Huyền chủ đối xử với bà ta cũng không tệ, chỉ có một chuyện, con trai bà ta trước đây từng vì tham ô tiền bạc trong phủ mà bị đuổi ra ngoài.

Thuộc hạ tra được, con trai bà ta nợ sòng bạc năm trăm lạng bạc, còn trộm ngọc bội của Huyền chủ đi cầm cố.

Nhưng khi thuộc hạ tìm đến, người của sòng bạc nói có người đã trả số tiền cao hơn trên giấy nợ để chuộc lại giấy nợ, ông chủ tiệm cầm đồ cũng nói tương tự." "Bọn họ có còn nhớ dung mạo của người đó không?" Phong Dương có vẻ bất lực: "Đây chính là vấn đề, người của sòng bạc nói là một phụ nữ ngoài ba mươi, giọng khàn, mắt nhỏ, môi dày, có chút xấu xí.

Ông chủ tiệm cầm đồ lại nói là một phụ nữ hơn hai mươi tuổi, mắt to, miệng nhỏ, trông khá xinh đẹp." Bạch Hưu Mệnh không bình luận gì về điều này mà nói: "Tiếp tục đi." "Sau đó, thuộc hạ lại điều

tra hành tung gần đây của những người trong phủ, phát hiện có hai người hành tung bất thường, một là Hứa ma ma kia, người còn lại tên Thúy Hồng, là nha hoàn quét dọn ở chính viện, nghe nói từng đắc tội với Tín An Huyền chủ.

Thuộc hạ hỏi kỹ mới biết, Thúy Hồng này bị Hứa Tắc Thành để ý, nên mới bị cố ý tìm cớ phạt từ nha hoàn hạng hai xuống làm nha hoàn quét dọn." "Họ đã đi gặp ai?" "Người mà Thúy Hồng gặp có dung mạo bình thường, nàng ta không nói được đặc điểm của đối phương.

Người đó đã đưa cho nàng ta một trăm lạng bạc, bảo nàng ta theo dõi nhất cử nhất động của Hứa ma ma, báo cáo bất cứ lúc nào." "Còn Hứa ma ma?" "Hứa ma ma nói, người bà ta gặp là nha hoàn của một gia đình giàu có, bà ta nghi ngờ là nha hoàn của Phổ Ninh Công chúa, người có thù oán với Tín An Huyền chủ.

Theo mô tả của bà, người đó có lông mày lá liễu, mắt phượng, mặt trái xoan, là một nữ tử có dung mạo xinh đẹp.

Đối phương đã dùng giấy nợ của con trai Hứa ma ma ở sòng bạc và việc con trai bà ta trộm ngọc bội của Tín An Huyền chủ để uy hiếp bà ta, yêu cầu bà ta đưa ba lọ hương phấn cho Tín An Huyền chủ dùng.

Đối phương còn đặc biệt nhấn mạnh, lọ hương phấn cuối cùng phải dùng trước khi vào cung, bà ta liền rắc hương phấn vào lò sưởi tay của Tín An Huyền chủ." "Bà ta không hỏi đó là hương phấn gì sao?" "Bà ta có hỏi, người đó nói loại hương phấn đó có thể làm cho mặt người ta ngứa ngáy, nổi mẩn đỏ, còn nói chủ tử của họ muốn làm cho Tín An Huyền chủ mất mặt trong tiệc mừng thọ của bệ hạ.

Hứa ma ma từng tìm người ở tiệm hương liệu để phân biệt, hương phấn không có độc.

Bà ta còn lấy một ít hương phấn dùng trên người nha hoàn trong

phủ, không thấy có gì bất thường." Bạch Hưu Mệnh khẽ cười: "Người làm ra hương phấn này, quả thật tâm linh thủ xảo." Phong Dương nhất thời cũng không biết đại nhân nhà mình là đang khen thật hay nói mát. "Đúng rồi, Hứa ma ma nói sáng nay bà ta còn gặp người đã đưa hương phấn cho bà ta." "Họ đã nói gì?" "Người đó đột nhiên nói với Hứa ma ma về hai đứa con của Tín An Huyền chủ, rồi đột nhiên hỏi bà ta con trai của Huyền chủ có phải đã chết rồi không?

Hứa ma ma lúc đó bị dọa sợ, hỏi lại một câu 'sao ngươi biết', sau đó đối phương liền rời đi." Phong Dương báo cáo xong, có chút khó xử nói: "Đại nhân, thuộc hạ đã cho họa sĩ vẽ chân dung, nhưng bốn nữ nhân trong lời họ miêu tả có dung mạo khác nhau, chiều cao vóc dáng tuy không chênh lệch nhiều nhưng cũng là dạng thường thấy, không để lại thêm manh mối nào, e là trong thời gian ngắn rất khó tìm được người." Bạch Hưu Mệnh đặt tờ khẩu cung đã xem xong xuống, nội dung trong đó không khác nhiều so với lời Phong Dương nói. 159.

Thay vì nói là bốn người, chẳng thà nói là một người có bốn gương mặt khác nhau.

Người này cố tình chọn ra tay vào Vạn thọ yến của bệ hạ, hành vi việc làm đều mang đầy ý vị báo thù.

Có thể chọn một phương pháp phức tạp và nguy hiểm như vậy để vạch trần Tín An giả, tất nhiên phải là người có quan hệ mật thiết với gương mặt của Tín An giả.

Người đó còn quan tâm đến sinh tử của đứa trẻ bị thất lạc trước kia của Tín An Huyền chủ, ngoài Tín An Huyền chủ thật ra, Bạch Hưu Mệnh thực sự không nghĩ ra người nào khác.

Một người vốn nên đã chết, rốt cuộc làm sao sống lại được?

Tại sao cách nhiều năm như vậy mới muốn đến báo thù?

Sự thật này, có lẽ cần phải tìm được đối phương mới có thể biết được.

Không... ngoài Tín An Huyền chủ thật ra, còn có một người nữa cũng nên biết, thậm chí nên gọi đối phương là đồng phạm. "Đại nhân?" Thấy Bạch Hưu Mệnh mãi im lặng, Phong Dương thử gọi hắn một tiếng. "Đi tra gánh hát bội ma đó, thân phận lai lịch của mỗi người trong gánh hát đều phải tra cho rõ, đặc biệt là Dư đại gia kia.

Ngoài ra, kiểm tra kỹ khuôn mặt của họ, đảm bảo mỗi một gương mặt đều là thật." Đồng tử Phong Dương co lại: "Thuộc hạ hiểu rồi." Hắn đang định lui xuống, lại thấy Bạch Hưu Mệnh đứng dậy, dường như cũng định ra ngoài, không khỏi tò mò hỏi một câu: "Đại nhân cũng muốn ra ngoài sao?" "Ừm." Bạch Hưu Mệnh đi lướt qua hắn, hắn phải đi gặp kẻ lừa đảo miệng đầy lời nói dối kia.

Khi Bạch Hưu Mệnh đến phường Xương Bình, tuyết đã tạnh.

Tuyết trước cửa tiệm hương liệu đã được xúc đi một ít, vẫn còn lại một lớp mỏng.

Trên mặt đất vẫn lờ mờ thấy được những dấu chân lộn xộn, còn có cả vết bánh xe.

Ánh mắt hắn lướt qua những dấu vết này, đẩy cửa tiệm, bước vào trong.

Vừa vào cửa, Bạch Hưu Mệnh đã cảm nhận được một tia ấm áp.

Hắn quay đầu nhìn qua, A Triền đang ngồi trên ghế ngủ gật, bên cạnh đặt một lò than để sưởi ấm, trong lòng nàng còn ôm một lò sưởi tay, một luồng hương mai nhàn nhạt từ lò sưởi tay tỏa ra.

Bạch Hưu Mệnh đi vào mà cũng không làm nàng tỉnh giấc.

Hắn cũng không gọi A Triền dậy, đi đến chiếc ghế bên cạnh nàng ngồi xuống, tự rót cho mình một chén nước, sau đó cầm lấy hạt phỉ

đặt trong đĩa, từng cái từng cái một bóp vỡ.

A Triền bị tiếng "cách cách" liên hồi làm tỉnh giấc, nàng ôm chặt lò sưởi tay trong lòng, vừa quay đầu lại thì thấy bên cạnh có người ngồi, dọa nàng đến mất cả cơn buồn ngủ.

Đợi nàng định thần nhìn kỹ, mới phát hiện là Bạch Hưu Mệnh. "Sao ngươi lại đến đây?" Tim đập dần trở lại bình thường, A Triền ngáp một cái, giọng lười biếng. "Sao ta lại không thể đến?" "Hôm nay không phải có Vạn thọ yến sao..." Lời nói dở của A Triền bị ánh mắt như cười như không của đối phương làm cho nghẹn lại.

Bạch Hưu Mệnh đặt nhân hạt phỉ đã bóc vỏ vào đĩa, đẩy đến bên tay nàng: "Ngươi cũng biết hôm nay là Vạn thọ yến." A Triền chớp chớp mắt: "Đây lại chẳng phải bí mật, cả con phố này ai cũng biết." Bạch Hưu Mệnh chậm rãi lên tiếng: "Nhưng trong cả con phố này, chắc chắn chỉ có ngươi biết, trên Vạn thọ yến đã xảy ra chuyện gì, đúng không?" Đương nhiên là không phải, Tuệ nương cũng biết, A Triền thầm hừ hừ trong lòng, sau đó làm vẻ kinh ngạc: "Ồ, trên Vạn thọ yến xảy ra chuyện rồi sao?" Bạch Hưu Mệnh không nói gì, chỉ chăm chú nhìn nàng.

Đôi mắt đen của hắn sâu thẳm, trong mắt không có vẻ sốt ruột muốn biết sự thật, ngược lại còn mang theo ý vị thiêu đốt.

Ngón tay A Triền gãi loạn xạ trên lò sưởi tay, bất giác cảm thấy tim đập có chút loạn nhịp. "Trên tiệc mừng thọ, mặt của Tín An Huyền chủ đột nhiên rơi xuống." Bạch Hưu Mệnh nói.

Ánh mắt của hắn vẫn không thu lại, A Triền lần đầu tiên cảm thấy không tự nhiên vì bị người khác nhìn chằm chằm, lúc này nàng nên tỏ ra kinh ngạc, nhưng nàng lại không kịp phản ứng.

Nàng lặng lẽ dời mắt đi, không nhìn hắn nữa, giả vờ như không có chuyện gì nói: "Người đang yên đang lành, sao mặt lại rơi xuống

được chứ?" "Có lẽ là vì, có người đã dùng một loại hương phấn rất thần kỳ, làm cho mặt của nàng ta rơi xuống?" "Hương phấn gì mà lợi hại vậy?" "Ta cũng rất muốn biết, nên mới đặc biệt đến đây thỉnh giáo." A Triền lập tức quay đầu lại, một bộ dạng bị oan uổng: "Ngươi đừng có vu khống người trong sạch, ta luôn an phận thủ thường, chưa bao giờ làm chuyện xấu." Sau đó nàng liền thấy Bạch Hưu Mệnh cười.

Không phải kiểu cười như không cười, hắn dường như đơn thuần bị lời nói của nàng chọc cười. "Thật sự không định dạy ta sao?" Trong lời nói của hắn không có sự thăm dò như trước, mà là thẳng thắn, chờ đợi nàng đưa ra câu trả lời.

Ánh mắt A Triền mang theo một tia do dự, nàng chưa bao giờ nghi ngờ sự nhạy bén của Bạch Hưu Mệnh, những việc mình đã làm, hắn sớm đã biết rõ trong lòng, chẳng qua là chưa bao giờ bắt được thóp.

Nói như vậy dường như vẫn chưa đủ chính xác, nên nói là, hắn không có ý định truy cứu đến cùng.

Trên người nàng, điều duy nhất Bạch Hưu Mệnh từng đào sâu, là cơ thể này của nàng có phải bị đoạt xá hay không.

Sự nghi ngờ của hắn cũng đúng, đáng tiếc là tất cả thủ đoạn hắn đã dùng, đều chỉ là đang nghiệm chứng thân phận cho nàng.

Chỉ có chuyện này, mới là điểm mấu chốt thực sự của nàng.

Còn những chuyện khác, giới hạn của hắn rất rộng rãi.

Không chỉ vậy, hắn còn rất dễ dỗ.

A Triền chính là biết điều này, mới dám lượn lờ bên cạnh giới hạn của hắn.

Trước đây họ chỉ xem như là quen thuộc với bản tính của nhau, bây giờ, quan hệ của họ có lẽ không chỉ là người quen nữa rồi?

A Triền nghĩ, có lẽ mình có thể tin tưởng hắn thêm một chút?

Thấy biểu cảm trên mặt A Triền lúc thì do dự, lúc thì nghiêm trọng, Bạch Hưu Mệnh cảm thấy thú vị, lên tiếng hỏi: "Khó xử đến vậy sao?" "Ta là ân nhân cứu mạng của ngươi đấy." Nàng đột nhiên nói.

Bạch Hưu Mệnh đầu tiên là sững sờ, sau đó gật đầu: "Đương nhiên." "Theo lẽ thường, dù ta có bắt ngươi lấy thân báo đáp, ngươi cũng không thể từ chối ta." Biểu cảm của A Triền càng lúc càng nghiêm túc.

Bạch Hưu Mệnh nhướng mày, không phủ nhận. "Nếu ngươi dám đột nhiên trở mặt..." Thấy nàng dông dài lâu như vậy, cuối cùng mới nói ra trọng điểm, Bạch Hưu Mệnh không nhịn được cười một tiếng: "Không dám." "Thật không?" Đôi mắt hạnh kia tràn đầy nghi ngờ. "Ngươi muốn đảm bảo thế nào?" Bạch Hưu Mệnh nói, "Hay là ta lấy thân báo đáp trước, rồi ngươi hãy nói?" "Mơ đẹp!" A Triền lườm hắn một cái, rồi ngoắc ngoắc ngón tay với hắn.

Bạch Hưu Mệnh hơi nghiêng người, hắn nghe A Triền nói: "Hắc hỏa thạch nghiền nát nung lên, ngâm trong dầu giao nhân, thêm một chút nhựa cây sa đường, là có thể dùng để hong khô thi thể." Thấy hắn quay đầu nhìn qua, A Triền mặt đầy đắc ý: "Đương nhiên cũng có thể dùng để hong khô da mặt, hiệu quả đặc biệt tốt." Nếu đã nói ra rồi, nàng càng lúc càng hùng hồn: "Lần trước ngươi đến, ta đã nói là sẽ dạy ngươi rồi, ai bảo ngươi không học chứ?" Bạch Hưu Mệnh nhớ lại một chút, nàng quả thực đã từng nói muốn dạy hắn.

Trước mặt A Triền, thái độ nhận sai của hắn trước nay luôn tốt: "Quả thực là lỗi của ta." "Biết là tốt rồi." "Tại sao lại nhúng tay vào chuyện này?

Huyền chủ giả kia đắc tội với ngươi sao?" Đây là lý do hợp lý

nhất mà Bạch Hưu Mệnh có thể nghĩ ra. "Không có a, ta đây gọi là thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ." "Thật không?" Hắn không mấy tin tưởng. "Đương nhiên rồi." A Triền làm vẻ mặt 'sao ngươi có thể nghi ngờ ta'. "Vậy rốt cuộc là ngươi thấy chuyện bất bình trên con đường nào?

Con đường chúng ta từ Giao Châu về Thượng Kinh sao?" Người này thật là quá nhạy bén, A Triền nhất quyết không nói cho hắn biết, mà rất hứng thú hỏi ngược lại: "Ngươi tra được gì rồi?" "Tra được gánh hát bội ma." Bạch Hưu Mệnh không hề giấu diếm, "Nghe nói trong gánh hát có một vị Dư đại gia, khi hát không đeo mặt nạ, mà dùng mặt nạ ma gia truyền, mặt nạ ma như thể mọc trên mặt, vô cùng thần kỳ.

Ta vừa hay nhớ ra, ngươi ở Giao Châu đã từng nghe hát bội ma, dường như rất thích." "Ngươi điều tra án cũng quá qua loa rồi, chỉ dựa vào việc ta có thể đã tiếp xúc với đối phương mà ngươi đã nghi ngờ người ta?

Bằng chứng đâu?" "Minh Kính Ti phá án, cũng có thể không cần bằng chứng." "Quan tham!" "Cho nên, ta tra đúng rồi?" Bạch Hưu Mệnh hoàn toàn không bị nàng đánh lạc hướng.

A Triền không phủ nhận: "Ngươi thật sự chỉ dựa vào điểm này mà nghi ngờ nàng ấy?" "Một trong những nguyên nhân, trên người nàng ấy có điểm đáng ngờ thì đáng để nghi ngờ." A Triền bĩu môi, may mà nàng có tầm nhìn xa.

Nàng thuận tay lấy mấy nhân hạt phỉ từ trong đĩa bên cạnh, bỏ vào miệng nhai nhai, thật thơm. "Vậy ngươi còn nghi ngờ gì nữa?" Nàng hỏi.

Bạch Hưu Mệnh giành lấy một nhân hạt phỉ từ tay nàng, nói: "Ta còn nghi ngờ, Phong Dương có lẽ không thể gặp được nàng ấy ở gánh

hát bội ma, ngươi nói có đúng không?" "Làm sao ta biết được, chân của nàng ấy lại không mọc trên người ta." A Triền tuy đã nói sự thật cho Bạch Hưu Mệnh, nhưng tuyệt đối sẽ không nói ra hành tung của Dư đại gia.

Bạch Hưu Mệnh rót cho nàng một chén nước, giọng bình tĩnh nói: "Hôm nay tuyết lớn, Trần Tuệ lại không ở trong tiệm, nàng ấy đánh xe ngựa rời đi, là đi ra ngoài thành?" "Sắp đến cuối năm rồi, trong trang tử mổ gà mổ dê, Tuệ nương đi lấy thịt." Bạch Hưu Mệnh không tỏ ý kiến, tiếp tục nói: "Hôm nay là Vạn thọ của bệ hạ, gây ra chuyện như vậy trên Vạn thọ yến, Minh Kính Ti chắc chắn sẽ nhúng tay điều tra, nếu nàng ấy không muốn liên lụy đến người khác, rời khỏi Thượng Kinh với tốc độ nhanh nhất là một ý hay." A Triền không thay đổi sắc mặt, nghe hắn nói tiếp. "Ngươi giúp nàng ấy báo thù, trong lòng nàng ấy chắc chắn vô cùng cảm kích ngươi, trước khi đi ít nhất cũng nên từ biệt ngươi, và vừa hay, có một chiếc xe ngựa sắp ra khỏi thành.

Đương nhiên, cũng có thể là nàng ấy muốn đi, chiếc xe ngựa đó mới định ra khỏi thành?" Hắn nhìn về phía A Triền, "Ta nói có đúng không?" A Triền không thèm đáp lại hắn, mà nói: "Tại sao ngươi nhất định phải biết hành tung của nàng ấy, biết đâu người ta chính là không muốn để ngươi tìm thấy thì sao.

Nói ra thì, nàng ấy mới là người bị hại, ngươi không phải nên điều tra kẻ hại nàng ấy sao?" "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, chỗ bệ hạ cần một lời giải thích.

Ta đã tra ra nàng ấy còn sống, không thể nào khi quân được." A Triền đặt lò sưởi tay lên bàn, đứng dậy nhẹ nhàng vòng ra sau lưng Bạch Hưu Mệnh.

Cảm nhận được một luồng hương mai ập đến, Bạch Hưu Mệnh hơi cụp mắt xuống, một đôi tay mềm mại đặt lên vai hắn xoa bóp.

Một lúc lâu sau hắn mới nhận ra, đây là đang bóp vai cho hắn, tuy lực đạo nhỏ đến đáng thương, nhưng tâm ý quả thực đã truyền đến. "Bạch đại nhân." A Triền nói bên tai hắn, "Ngươi không thể không tìm nữa được sao?

Dù sao bệ hạ cũng không biết người còn sống." "Nếu nàng ấy đã chết, vậy người ra tay với Huyền chủ giả trên Vạn thọ yến nên là ai?" A Triền vắt óc tìm cớ cho hắn: "Không thể là do miếng da đó dùng lâu rồi, tự nó rơi xuống sao?" "Câu trả lời này sẽ khiến bệ hạ cảm thấy ta rất vô năng." A Triền lập tức không vui: "Hoàng đế sao lại làm khó ngươi chứ?" "Có lẽ là vì có người đã làm khó ngài ấy trước trên tiệc mừng thọ của ngài ấy rồi.

Tặng cho bệ hạ một món quà lớn như vậy, không bị chém đầu, đã là bệ hạ nhân từ rồi." A Triền hừ hừ ngậm miệng, lại dùng sức bóp thêm hai cái, rồi mới nhỏ giọng lầm bầm: "Không phải nói bệ hạ yêu dân như con sao, ngài ấy chắc chắn có thể hiểu được nỗi khổ của chúng ta." "Nỗi khổ của các ngươi là, trước tiên chọc thủng trời một lỗ, sau đó cố gắng hối lộ quan viên phá án?" "Vậy ngài đã bị hối lộ chưa, Bạch đại nhân?" A Triền hỏi bên tai hắn, hơi thở như lan. "Không có cảm giác gì, dùng sức thêm chút nữa." A Triền ngoan ngoãn dùng sức bóp bóp: "Bây giờ cảm giác thế nào?" Bạch Hưu Mệnh khắc nghiệt đánh giá: "Tay nghề tầm thường." Tuy tay nghề không ra sao, nhưng không cản trở nàng tính khí lớn.

Hối lộ không thành, A Triền lập tức trở mặt, không bóp nữa.

Lực đạo trên vai đột nhiên biến mất, Bạch Hưu Mệnh hỏi: "Sao không tiếp tục nữa?" "Tay ấn đến đau rồi." A Triền đưa tay ra cho hắn xem, cánh tay nàng xuyên qua bên gáy hắn, từ phía sau nhìn lại, giống như A Triền đang ôm hắn.

Bạch Hưu Mệnh nhìn bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đưa từ phía sau

tới, giơ tay nắm lấy, nhẹ nhàng xoa xoa. "Ban đầu tại sao nàng ấy không chọn báo quan?" Hắn hỏi.

A Triền thở dài: "Nàng ấy mất trí nhớ mấy năm trước, đợi đến khi nhớ lại, đã từng đi báo quan, nhưng bước xác nhận huyết mạch đã thất bại." Bạch Hưu Mệnh nhíu mày: "Nàng ấy bị cho uống thuốc?" Rõ ràng, hắn cũng biết loại thuốc thay đổi huyết mạch đó.

Chương 136

"Ừm, nàng ấy cũng không còn cách nào, khó khăn lắm mới theo gánh hát bội ma đến Thượng Kinh, vốn hy vọng Vương gia và Vương phi sẽ có chút nghi ngờ, kết quả lại thấy một nhà hòa thuận vui vẻ." Bạch Hưu Mệnh nắm lấy tay nàng, nghiêng người nhìn nàng: "Ngươi thấy bất bình thay nàng ấy?" "Chẳng lẽ không nên sao?" Giọng A Triền nghiêm túc, "Chỉ có khi chuyện bị làm lớn lên, mỗi một người có lỗi với nàng ấy, mới nhận được sự trừng phạt thích đáng." Bạch Hưu Mệnh nhướng mắt: "Sao nàng lại biết bọn chúng sẽ nhận được sự trừng phạt thích đáng?" A Triền lắc lắc bàn tay đang nắm của hai người, mắt cong cong: "Bởi vì người tra án là chàng mà." "Nịnh hót." A Triền ghé sát vào hắn, hàng mi dài khẽ chớp: "Vậy chàng có thích nghe không?" "Chẳng phải đã nói ta là hôn quan sao." Giọng Bạch Hưu Mệnh lười biếng, "Hôn quan... tự nhiên là thích rồi." Ánh mắt hai người giao nhau, tim A Triền chợt đập nhanh hơn, hai má cũng nóng lên, nàng bất giác né tránh ánh mắt của hắn.

Nàng cảm thấy, cơ thể mình hình như có chút không ổn, là bị bệnh rồi sao?

Bạch Hưu Mệnh không bỏ lỡ bất kỳ biểu cảm nhỏ nào của nàng, thấy A Triền né tránh ánh mắt mình, trong con ngươi hắn ngược lại thoáng hiện ý cười. "Vậy còn chuyện của Dư đại gia thì sao?" Tim đập đã ổn định lại một chút, A Triền cử động ngón tay, ngón tay thon dài của nàng khẽ cào hai cái trong lòng bàn tay hắn, như đang thúc giục.

Bạch Hưu Mệnh bật cười, thật đúng là vừa không có kiên nhẫn vừa keo kiệt, chỉ dỗ dành một câu đã hùng hồn đòi thưởng.

Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ đang làm loạn của nàng: "Muốn ta tha cho bà ấy, ít nhất cũng nên nói cho ta biết chân tướng chứ?" A Triền nhớ lại những chuyện cũ mà Dư đại gia đã kể, chậm rãi thuật lại cho hắn nghe.

Mười mấy năm trải qua, nói ra cũng chỉ vỏn vẹn vài câu.

A Triền kể rất tỉ mỉ, gần như đem từng chi tiết Dư đại gia nói cho nàng đều kể hết cho Bạch Hưu Mệnh.

Từ góc độ của Dư đại gia, bà đột nhiên bị Hứa Tắc Thành và Hàn Tiểu Đồng hãm hại, bà không ngờ hai người này sớm đã có gian tình, dù sao, lúc đó Hàn Tiểu Đồng cũng chỉ là một nha đầu quê mùa không đáng chú ý.

Góc độ thuật lại của A Triền lại vừa hay có thể khớp với khẩu cung mà Bạch Hưu Mệnh đã hỏi được trước đó, chỉ có một chỗ hơi khác biệt. "Người ra tay giết người lúc đó là Hàn Tiểu Đồng?" Bạch Hưu Mệnh xác nhận với A Triền. "Dư đại gia tự mình nói, không sai được." A Triền khẳng định. "Ta đúng là đã xem thường cô ta rồi." Bạch Hưu Mệnh khẽ nheo mắt, người dám nói dối hắn trong Trấn ngục, quả thật không nhiều.

A Triền ngược lại cảm thấy đây miễn cưỡng có thể xem là một chuyện tốt: "Nếu lúc đó Hứa Tắc Thành ra tay, e rằng đã không có chuyện hôm nay." Sức của nam tử và nữ tử dù sao cũng khác nhau, Dư đại gia có thể sống sót lúc đó, hoàn toàn là nhờ vào sự trùng hợp của hết lần này đến lần khác, chỉ cần một trong số đó có sai lệch, bà cũng chỉ có thể trở thành một cái xác không tên.

Kể xong, A Triền mắt long lanh nhìn Bạch Hưu Mệnh: "Những gì ta biết đều đã nói cho chàng rồi, Dư đại gia dù sao cũng xem như là họ hàng của chàng, bà ấy đã thảm như vậy, có phải rất đáng để giúp một việc nhỏ không?" "Một việc nhỏ?" Bạch Hưu Mệnh hừ cười một

tiếng, "Lần trước việc nhỏ của nàng là để ta thả hai tên tử tù, lần này là giúp nàng khi quân." A Triền bĩu môi, không phải chỉ là khi quân thôi sao, dù sao cũng đã thành thạo rồi, thêm một lần nữa thì có sao đâu?

Rồi nàng nghe Bạch Hưu Mệnh nói: "Không có lần sau." Không có thì không có...

A Triền đột nhiên sáng mắt, lập tức phản ứng lại: "Chàng đồng ý rồi?" "Hạ bất vi lệ." Khóe môi A Triền cong lên: "Thật sao?" "Chỉ cần bà ta không xuất hiện lượn lờ trước mặt ta, ta có thể xem như người này đã biến mất." "Sao có thể chứ, chẳng phải chàng đã đoán được rồi sao, bà ấy đã rời Thượng Kinh rồi." A Triền nói với giọng chân thành.

Bạch Hưu Mệnh khẽ cười: "Ta có nói bà ta sẽ rời kinh thành, nhưng không nói bà ta sẽ không quay lại." Hắn nắm ngón tay A Triền, chậm rãi nói: "Người báo thù sẽ không chỉ thỏa mãn với việc kẻ thù bị bắt, họ nhất định muốn tận mắt chứng kiến kết cục của kẻ thù mới chịu thôi, huống hồ, đây không chỉ là thù của một mình bà ấy." A Triền ngẩn ra, lập tức hiểu ý trong lời hắn: "Ngay cả chuyện này chàng cũng hỏi ra được rồi?" "Chỉ là thấy được lời khai của hạ nhân Hứa gia, biết được con mình đã chết, bà ta không thể không xúc động." Đúng là không thể.

A Triền không nói cho hắn biết, thực ra Dư đại gia đã sớm biết rồi, nhưng một lần nữa đối mặt với sự thật này, bà vẫn không thể chịu đựng được.

Hôm đó ở phủ Ứng An Vương, nàng, Lâm Tuế và cả Dư đại gia đều nghe được lời của Hàn Tiểu Đồng.

Hàn Tiểu Đồng dứt khoát nói với con gái bà rằng đứa trẻ đó sẽ không trở về nữa.

Lại nghĩ đến toàn bộ quá trình Dư đại gia bị đổi mặt, bị chuốc

thuốc rồi bị diệt khẩu, không cần nghĩ nhiều cũng biết, bọn chúng sẽ không để đứa trẻ có khả năng trở thành sự cố đó sống sót.

Nhưng sự thật này dù sao cũng chưa được chính miệng chứng thực, cho đến sáng nay, Dư đại gia từ miệng người khác xác nhận con mình đã chết từ lâu, cảm xúc của bà lại một lần nữa mất kiểm soát.

Vốn đã quyết định rời kinh thành, bà do dự rất lâu mới đến tìm A Triền, nói rằng bà không muốn đi nữa.

Dù có thể sẽ bại lộ thân phận, bà cũng phải tận mắt chứng kiến kết cục của hai người kia.

A Triền có thể hiểu được lựa chọn của bà, vẫn tặng món quà đã chuẩn bị sẵn cho bà.

Trước đó khi mua hắc hỏa thạch, A Triền đã mua thêm rất nhiều dược liệu, một phần nhỏ trong đó được nàng dùng để làm một loại keo.

Loại keo được nấu từ hổ giao vĩ làm nguyên liệu chính sẽ không làm tổn thương làn da mỏng manh, lại có thể duy trì rất lâu.

Nếu Dư đại gia chọn dùng keo để dán mặt, có lẽ cho đến lúc chết, khuôn mặt đó cũng sẽ không rơi ra.

Kế hoạch sau đó, A Triền không hỏi đến, cũng không hỏi bà muốn đổi một khuôn mặt như thế nào, chỉ để Tuệ nương tiễn người ra cổng thành.

Nhưng nàng nghĩ, Dư đại gia nhất định sẽ quay lại.

Có điều lúc đó, có lẽ bà đã thay đổi dung mạo, giống như những người khác, sở hữu một khuôn mặt bình thường, nếu bà không muốn, người khác e là rất khó nhận ra.

Bạch Hưu Mệnh đoán quá chuẩn, A Triền không dám tiếp tục chủ

đề này, đành phải chuyển đề tài một cách cứng nhắc.

Nàng hỏi: "Hoàng đế sẽ xử trí hai người kia thế nào?" Bạch Hưu Mệnh không vạch trần tâm tư nhỏ của nàng, phối hợp trả lời: "Làm hỗn tạp huyết mạch hoàng thất, đủ để phán tội chết cho bọn chúng." Trong chuyện này, điều quan trọng không phải là Tín An huyền chủ đã phải chịu ấm ức gì, mà là có người dám mạo danh hoàng tộc, đây mới là điều khiến hoàng đế phẫn nộ. "Gia đình Ứng An Vương không cầu xin hoàng đế khai ân sao?" Có thể bỏ qua mọi nghi điểm trên người Hàn Tiểu Đồng, coi nàng ta như con gái ruột mà yêu thương suốt mười mấy năm, xem ra Hàn Tiểu Đồng hẳn là đứa con gái hoàn hảo nhất trong lòng họ, họ chắc sẽ không nỡ để nàng ta chết đâu. "Cầu rồi." "Sau đó thì sao?" "Sau đó bệ hạ bảo họ về phủ." A Triền mặt đầy thất vọng: "Cứ vậy thôi sao?" "Trên đường ra khỏi cung, gia đình Ứng An Vương vừa hay gặp phải Hàn Tiểu Đồng đang bị áp giải về Minh Kính Ti." Giọng Bạch Hưu Mệnh không nhanh không chậm, "Rất không trùng hợp, họ đã nhìn thấy mặt của cô ta, nghe nói Ứng An Vương phi đã sợ đến ngất đi." "Xem ra khả năng chịu đựng của Ứng An Vương phi hơi yếu." Giọng A Triền có chút mỉa mai, "Ta còn tưởng tình mẫu tử của họ sâu đậm, bất kể Hàn Tiểu Đồng biến thành dạng gì Ứng An Vương phi cũng có thể chấp nhận, thì ra cũng phải xem mặt mũi." Thay vì nói Ứng An Vương phi thích con gái mình, chi bằng nói bà ta thích một đứa con gái phù hợp với yêu cầu của mình.

Từ hành vi cử chỉ đến tướng mạo, có lẽ đều nằm trong tiêu chuẩn đánh giá cả.

Dư đại gia trước đây là không đạt chuẩn, Hàn Tiểu Đồng bây giờ mất đi khuôn mặt, có lẽ cũng mất đi tư cách.

Bạch Hưu Mệnh ở chỗ A Triền ngồi gần một canh giờ mới đứng dậy rời đi, lúc A Triền tiễn hắn ra cửa bỗng nghĩ đến điều gì đó, kéo kéo tay áo hắn. "Sao vậy?" Bạch Hưu Mệnh dừng bước, quay đầu hỏi

nàng. "Ta vừa mới nhớ ra một chuyện." Giọng A Triền có chút không chắc chắn, "Mấy ngày trước ta nhận được thiệp của phủ Ứng An Vương, mời ta đến yến tiệc ngắm cúc, ta cũng là lúc đó mới gặp lại Dư đại gia." "Có vấn đề gì sao?" "Hôm đó Tiết thị cũng đến, bà ta được Hàn Tiểu Đồng mời tới, lúc gặp ta, bà ta rất đắc ý nói với ta Tấn Dương hầu đã không sao rồi." Nói đến đây, A Triền nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh, "Lúc đó Tấn Dương hầu được thả về, có phải trong triều có ai nói giúp ông ta không?" Nghe nàng hỏi chuyện này, Bạch Hưu Mệnh nhớ lại tình hình hôm đó, nói: "Đúng là có quan viên ở buổi tảo triều nói đỡ cho Tấn Dương hầu, ta nhớ Hứa Tắc Thành cũng ở trong số đó." Ban đầu Bạch Hưu Mệnh đề nghị nghiêm tra Tấn Dương hầu, lúc đó bệ hạ đang nổi giận, tự nhiên cũng nói phải nghiêm tra.

Sau đó có ngự sử và một số quan viên cho rằng không có chứng cứ mà giam giữ một vị hầu gia là không thỏa đáng, còn đàn hặc Bạch Hưu Mệnh công báo tư thù, bệ hạ mới nới lỏng cho thả người.

Bây giờ nghĩ lại, tại sao những văn quan đó lại nhắm vào chuyện này mà gây khó dễ? "Hứa Tắc Thành và Tấn Dương hầu ngày thường có giao tình không?" A Triền lại hỏi.

Trong ký ức của Quý Thiền, phủ Tấn Dương hầu và phủ Thị lang chưa bao giờ qua lại. "Không có." Bạch Hưu Mệnh khẳng định. "Nếu họ không có giao tình, vậy đó là giao tình của Tiết thị và Hàn Tiểu Đồng sao?

Giao tình như thế nào mới sâu đậm đến mức Hứa Tắc Thành phải vì Tấn Dương hầu mà chạy vạy?

Tiết thị trở thành Tấn Dương hầu phu nhân chưa đầy một năm, một năm thời gian, đủ để một ngoại thất từng bị ruồng bỏ như bà ta và Tín An huyền chủ xây dựng một mối giao tình sâu đậm như vậy sao?" A Triền phân tích kỹ càng, càng cảm thấy suy nghĩ của mình là

đúng.

Nàng vừa ngẩng đầu, đã thấy Bạch Hưu Mệnh đang nhìn chằm chằm vào mình.

Lại là ánh mắt nóng rực đó, tim nàng lỡ một nhịp, ánh mắt lảng đi: "Lời ta vừa nói chàng có nghe không?" "Nghe rồi." Bạch Hưu Mệnh đưa tay vén lọn tóc bên thái dương nàng ra sau tai, đầu ngón tay khẽ chạm vào má nàng, hắn nói với nàng, "Về sẽ tra ngay." Nhận được câu trả lời hài lòng, A Triền tức thì vui vẻ.

Tiễn hắn đến bên kia đường, A Triền quay người đi vào tiệm, một đoạn đường ngắn ngủi, còn ghé sang bên cạnh nghịch tuyết một lúc, cuối cùng dường như hơi lạnh, mới quay về tiệm.

Bạch Hưu Mệnh cứ đứng ở bên kia đường nhìn nàng chơi đùa, trong mắt là sự dịu dàng mà người khác chưa từng thấy.

Bạch Hưu Mệnh rời đi được một canh giờ, Trần Tuệ mới lái xe ngựa trở về.

Nghe tiếng động ngoài cửa, A Triền đẩy cửa bước ra, Trần Tuệ vừa dừng xe ngựa, bước xuống xe.

Nàng mở thùng xe, bên trong chất đầy các loại thực phẩm, ngoài hai con gà đã làm sạch, còn có cả một con dê.

A Triền nhìn thấy con dê thì ngây người: "Sao lại mang nhiều đồ về thế này?" Thịt dê thỉnh thoảng ăn một bữa thì được, coi như đổi món, chẳng lẽ mấy ngày sau ngày nào cũng phải ăn thịt dê sao?

Nàng không muốn!

Trần Tuệ thấy nàng bĩu môi, vẻ mặt không tình nguyện thì không khỏi buồn cười: "Không phải cho cô ăn đâu, Từ lão bản giúp chúng ta trông coi cửa hàng lâu như vậy, nửa con dê là tặng cho ông ấy." "Vậy còn nửa kia?" A Triền đâu dễ bị lừa như vậy, nàng nhiều nhất chỉ có

thể chấp nhận một đùi dê thôi. "Lữ lão bản thích ăn thịt dê, nghe nói trong trang trại mổ dê, đặc biệt nhờ tôi mang về một ít, bà ấy mua theo giá thị trường." Nghe nói là Lữ lão bản cần, A Triền mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi họ từ Tây Lăng trở về thì phát hiện cửa hàng bên cạnh đã đổi chủ, bên cạnh mới mở một tiệm đồ cổ, chủ tiệm là một nữ tử, nghe nói đối phương cách đây không lâu mới hòa ly với chồng cũ.

Vị phu nhân này và Trần Tuệ qua lại khá nhiều, A Triền thì không thân thiết lắm, chỉ biết hình như sức khỏe đối phương không được tốt. "Được rồi." Nghe Trần Tuệ nói có lý có lẽ, A Triền cuối cùng cũng không còn bận tâm về con dê nữa.

Hai người phải khiêng ba lần mới mang hết đồ trong thùng xe vào hậu viện, sau đó Trần Tuệ vào bếp xẻ thịt dê.

Nàng chia phần thịt dê cho Từ lão bản và Lữ lão bản xong, Trần Tuệ cầm cái đùi dê còn lại bắt đầu thái thịt.

A Triền ngồi trên ghế đẩu, vừa xem nàng làm việc, vừa giúp nàng nhóm lửa.

Nhét hai khúc củi vào lò, A Triền liền chống cằm, ngồi đó ngẩn người, ánh lửa trong lò nhảy múa, chiếu lên khuôn mặt nàng ửng hồng.

Trần Tuệ thấy nàng hôm nay có vẻ hơi trầm mặc, quay đầu nhìn một cái, không nhịn được hỏi: "Sao vậy, tâm trạng không tốt à?" "Vừa rồi Bạch Hưu Mệnh có đến." Động tác trên tay Trần Tuệ dừng lại, vẻ mặt có chút cảnh giác: "Nhanh vậy sao?

Là đến điều tra Dư đại gia à?" "Ừ." "Vậy... hắn có nói gì không?" Thấy Trần Tuệ như gặp phải đại địch, A Triền không nhịn được cười: "Không sao, ta đã kể chuyện của Dư đại gia cho hắn nghe, hắn

đồng ý với ta sẽ không đi tìm tung tích của bà ấy, mặc dù có tìm thì cũng chưa chắc tìm được." Thấy A Triền nói một cách nhẹ nhàng như vậy, tâm trạng Trần Tuệ nhất thời phức tạp.

Vị Bạch đại nhân kia có lẽ chỉ khi đối mặt với A Triền mới dễ nói chuyện như vậy.

Gây ra chuyện lớn như thế ở yến tiệc vạn thọ của hoàng đế mà hắn cũng dám che giấu. "Vậy vừa rồi cô nghĩ gì thế?" Trần Tuệ thu lại những suy nghĩ lan man, không quên hỏi nàng. "Ta cảm thấy mình hình như bị bệnh rồi." A Triền mặt mày rối rắm, còn đưa tay sờ sờ má mình, "Hôm nay cứ thấy mặt nóng bừng." "Hử?" Trần Tuệ đặt con dao thái xuống, sang bên cạnh rửa tay rồi lau khô bằng khăn, sau đó mới đặt tay lên trán A Triền.

Đo một lúc lâu, Trần Tuệ mới bỏ tay ra: "Không có sốt." Nói xong, Trần Tuệ không yên tâm, lại hỏi thêm: "Cô cảm thấy mặt nóng bừng từ lúc nào?" Thế là A Triền kể lại hai lần bất thường trước đó cho Trần Tuệ nghe, kể xong còn lo lắng hỏi: "Đã mấy lần rồi, ta có cần tìm đại phu xem thử không?" Cơ thể con người yếu ớt như vậy, nàng sợ mình mắc phải bệnh nan y gì đó, chưa tìm được cách sống lâu, bản thân lại không trụ nổi nữa thì gay go.

Biểu cảm của Trần Tuệ vô cùng phức tạp, một lúc lâu sau mới khẽ thở dài: "Cô không có bệnh." "Vậy ta bị làm sao?" A Triền không hiểu. "Cô có lẽ... là đã thích Bạch Hưu Mệnh rồi." "Thích?" A Triền chậm rãi chớp mắt, hiếm khi cảm thấy mờ mịt.

Nàng đương nhiên biết về tình yêu thế gian, nàng còn biết, bản thân như thế nào có thể khiến nam tử nhân loại phải quy phục dưới chân mình, cũng có người nói, người đối tốt với nàng như vậy chính là thích nàng.

Nhưng A Triền chưa bao giờ thích ai, căn bản không biết đó là

cảm giác gì.

Lúc đó nàng chỉ cảm thấy nghi hoặc, tại sao sự yêu thích của con người lại dễ dàng như vậy? "Làm sao để xác định, ta đã thích hắn rồi?" Đối mặt với điều chưa biết, A Triền trước nay đều rất ham học hỏi.

Trần Tuệ suy nghĩ một chút, kinh nghiệm sống của nàng tuy khá phong phú, nhưng về phương diện tình cảm cũng không thể coi là có nhiều kinh nghiệm.

Vì vậy sự giúp đỡ mà nàng có thể cung cấp cho A Triền, cũng chỉ là những điều nông cạn nhất. "Thích một người, cô sẽ bất giác thiên vị người đó." "Hắn hữu dụng như vậy, ta đương nhiên phải thiên vị hắn rồi." A Triền nói một cách hùng hồn, lúc đầu nàng còn nghĩ sẽ cung phụng người ta trong nhà. "Lúc gặp hắn, còn sẽ thấy vui vẻ." A Triền nghiêm túc suy nghĩ: "Nhưng hình như ta cũng không vui đến thế, mỗi lần hắn đến đều là tìm phiền phức cho ta." Chưa đợi Trần Tuệ tiếp tục nói, A Triền lại nhanh chóng lật lại lời mình vừa nói: "Thôi được, cũng có một chút." Thấy Trần Tuệ im lặng nhìn mình, A Triền lại giơ tay ra hiệu: "Nhiều hơn một chút." Nói xong, A Triền lại cảm thấy cách phán đoán này không đáng tin cậy lắm, nàng cố gắng phản bác: "Nhưng đây không phải rất bình thường sao?

Ta thấy mỗi lần hắn gặp ta cũng rất vui vẻ." "Điều đó chỉ chứng minh hắn cũng thích cô." Trần Tuệ nói thẳng vào vấn đề. 160.

Điểm này trái lại không cần phải đi tìm bằng chứng, chỉ cần nàng có mắt là có thể nhìn ra.

Trần Tuệ nhớ lại, hình như là sau khi đến Tây Lăng, thái độ của Bạch Hưu Mệnh đối với A Triền ngày càng khác biệt.

A Triền hoàn toàn không kinh ngạc trước lời nói của Trần Tuệ, ngược lại còn vui vẻ: "Thì ra hắn cũng thích ta à, mắt nhìn của hắn

quả là tốt thật." Nếu đã như vậy, nàng sẽ miễn cưỡng cũng thích hắn vậy.

A Triền đơn phương quyết định, hai người đã là mối quan hệ thích lẫn nhau rồi.

Chương 137

Trần Tuệ lặng thinh, cảm thấy mình lo lắng cho con đường tình cảm của A Triền là thừa thãi, chi bằng lo lắng cho vấn đề kén ăn của nàng thì hơn.

Lúc Bạch Hưu Mệnh từ phường Xương Bình trở về, nha môn Minh Kính Ti đã treo đèn lồng.

Hắn đi từ ngoài nha môn vào, đôi ủng giẫm trên tuyết, phát ra tiếng lạo xạo.

Vệ binh ở cửa nha môn cung kính hành lễ với hắn, hắn tiện miệng hỏi một câu: "Phong Dương về chưa?" "Phong Thiên hộ nửa khắc trước mới dẫn người về." Bạch Hưu Mệnh khẽ gật đầu, bước vào nha môn.

Lúc này Phong Dương đang sa sầm mặt chỉ vào một đám thuộc hạ nói: "Bất kể các ngươi dùng cách gì, đều phải hỏi ra toàn bộ hành tung gần đây của Dư đại gia kia, bà ta đã đi đâu, gặp những ai, có thể sẽ đi đâu, đều hỏi cho rõ cho ta." "Thuộc hạ tuân mệnh." Mấy vị Bách hộ đồng thanh đáp.

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, Phong Dương ngẩng đầu định mắng người, thấy là Bạch Hưu Mệnh, lòng chùng xuống, vội vàng tiến lên nói: "Đại nhân, thuộc hạ đã kiểm tra toàn bộ gánh hát rong, trừ Dư An ra tất cả mọi người đều đã tra qua, trên người họ không có gì bất thường." "Dư An đâu?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

Phong Dương cúi đầu thật sâu: "Thuộc hạ vô năng, sau khi lệnh giới nghiêm được dỡ bỏ Dư An đã rời khỏi nơi ở, đến nay vẫn bặt vô âm tín." Nhưng ngay sau đó hắn lại nói thêm: "Thuộc hạ đã mang những người thân quen với Dư An trong gánh hát về đây, họ và Dư

An quen biết nhiều năm, chắc chắn có thể cung cấp một số manh mối hữu ích." "Làm không tệ." Vốn nghĩ làm việc không hiệu quả sẽ bị đại nhân khiển trách, không ngờ lại nhận được một lời khen.

Phong Dương ngẩng đầu liếc Bạch Hưu Mệnh một cái, cảm thấy tâm trạng của đại nhân nhà mình hôm nay có vẻ không tệ, trái tim treo lơ lửng của hắn cuối cùng cũng được đặt xuống.

Ngay sau đó lại nghe Bạch Hưu Mệnh nói: "Tối nay hỏi ra khẩu cung, sáng mai ta phải vào cung." "Gấp vậy sao?" Phong Dương buột miệng, sau đó khó xử nói, "Nhưng không bắt được người, đại nhân làm sao ăn nói với bệ hạ?" "Cứ nói thật là được." Bạch Hưu Mệnh nói xong, lại dặn dò, "Ta muốn biết quỹ đạo sinh hoạt của Dư An những năm nay, lúc hỏi chuyện thì cẩn thận một chút." "Vâng, thuộc hạ sẽ tự mình đi hỏi." Nếu đại nhân không vội tìm tung tích của Dư An, áp lực bên phía Phong Dương lập tức nhẹ đi rất nhiều.

Đêm đó, Minh Kính Ti đèn đuốc sáng trưng suốt đêm, có hai vị Thiên hộ được phái ra ngoài thành tìm người, Giang Khai và Phong Dương thì ở lại Trấn ngục, từng bản khẩu cung liên tiếp được đưa đến bàn làm việc của Bạch Hưu Mệnh.

Trong hoàng cung, hoàng đế đã trải qua một lễ vạn thọ không mấy vui vẻ, nhưng đến đêm, ăn bát mì trường thọ do thái tử tự tay làm, tâm trạng đã tốt hơn nhiều.

Chỉ có phủ Ứng An Vương, cả nhà dùng bữa tối xong vẫn chưa tan, tất cả đều im lặng ngồi trong chính sảnh.

Bạch Nguyệt ban ngày không vào cung, cũng là đợi mẹ về nhà mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc này đang ngồi bên cạnh mẹ mình, không dám nói nhiều một lời.

Sau một hồi im lặng kéo dài, Ứng An Vương cuối cùng cũng lên tiếng: "Chuyện của Tín An, các con nghĩ thế nào?" Ông nhìn về phía

Vương phi trước, Vương phi dường như vẫn chưa khỏe hẳn, bà một tay chống đầu, vẻ mặt mệt mỏi.

Nghe Vương gia nhắc đến Tín An, trước mắt bà lại hiện ra khuôn mặt đáng sợ kia, tức thì lại cảm thấy ngực tức, khó thở.

Thế tử phu nhân thấy vậy liền tiến lên đưa viên thuốc đã chuẩn bị sẵn vào miệng Vương phi, bà mới đỡ hơn nhiều. "Đứa trẻ đó với chúng ta dù sao cũng có tình nghĩa bao nhiêu năm..." Động tác trên tay của Thế tử phu nhân đang xoa lưng cho Vương phi dừng lại, hiếm khi có chút thất lễ ngắt lời bà: "Mẫu phi, những tình nghĩa đó, chẳng qua là cô ta mạo danh Tín An thật mới có được, nếu không phải vậy, cô ta cũng không có tư cách xuất hiện trước mặt người." Nếu là ngày thường, Vương phi đã sớm khiển trách Thế tử phu nhân không hiểu lễ số rồi, hôm nay lại hoàn toàn không phản bác.

Bà thở dài một tiếng: "Thôi vậy, cũng là do ta lúc đó nhìn người không rõ, tưởng rằng Tín An cuối cùng cũng đã trưởng thành, ai ngờ đó lại không phải là nó, mà là một kẻ giả mạo." Ứng An Vương lập tức an ủi Vương phi: "Không phải lỗi của nàng, là do tên Hứa Tắc Thành kia lòng lang dạ sói, dùng thủ đoạn mới lừa gạt được cả nhà chúng ta." Lúc này, Thế tử cũng hùa theo: "Nhi tử cũng có lỗi, không phát hiện ra muội muội có điều bất thường." Cả nhà ở đó tự nhận lỗi, Bạch Nguyệt nhìn mẹ mình, mẹ nàng không nói thêm gì, cũng không an ủi bà nội như mọi khi.

Ứng An Vương lại nói: "Chuyện hôm nay xảy ra thật không đúng lúc, làm hỏng yến tiệc vạn thọ của bệ hạ, bệ hạ chắc chắn trong lòng không vui, đợi sau khi án tử được làm sáng tỏ, bệ hạ e là còn muốn gặp chúng ta nữa..." Nói rồi, ông nhìn Vương phi, nhắc nhở: "Đến lúc đó Vương phi đừng có hành động lỗ mãng nữa." Vương phi xua tay: "Vương gia lo xa rồi, thiếp biết nặng nhẹ, sẽ không nói lời thất thố nữa." "Vậy thì tốt." Lúc này, Thế tử lên tiếng: "Cha, người nói chuyện

này rốt cuộc là do ai làm?" Vương phi trừng mắt nhìn con trai: "Còn có thể là ai làm, đương nhiên là..." Giọng bà đột nhiên ngừng lại, do dự nhìn về phía Ứng An Vương: "Chẳng lẽ là Tín An trở về tìm thù?" Ứng An Vương trầm giọng nói: "Nếu Tín An còn sống, tại sao không lén đến gặp chúng ta, mà lại phải làm ầm ĩ chuyện này ở yến tiệc vạn thọ?" Vương phi không biết đã nghĩ đến điều gì, nhíu mày: "Đứa trẻ đó hồi còn nhỏ tính tình đã ương bướng, nghĩ vậy, chuyện này nói không chừng đúng là do nó làm." Vương gia thở dài một tiếng: "Nếu thật là nó, e là trong lòng vẫn luôn oán hận chúng ta." "Nhưng nó cũng không nên đẩy vương phủ lên đầu sóng ngọn gió, thật là oan nghiệt." Thế tử tuy cũng cảm thấy phong cách không màng đại cục này rất giống muội muội mình, nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng phụ họa cha mẹ.

Bạch Nguyệt nghe ông bà nội mỗi người một câu, trong lòng lại không đồng tình với lời của họ.

Cô cô bị người ta mạo danh mười mấy năm, cho dù thật sự là cô ấy trở về báo thù, cũng là điều nên làm.

Ông bà nội bao nhiêu năm qua không nhận ra con gái mình là giả, bây giờ lại oán con gái thật không màng đến vương phủ.

Nếu là nàng, e là căn bản không có bản lĩnh như cô cô, còn có thể ẩn mình mười mấy năm chờ đợi cơ hội báo thù.

Thấy Bạch Nguyệt có vẻ muốn nói gì đó, Thế tử phu nhân trở về chỗ ngồi, quay đầu trừng mắt nhìn nàng một cái.

Bạch Nguyệt lập tức hiểu ý mẹ mình, bĩu môi, không dám lên tiếng nữa.

Sau đó, Vương gia và Vương phi lại nói rất nhiều phỏng đoán vô căn cứ, cuối cùng thực sự không còn gì để nói, Thế tử phu nhân mới thúc Thế tử, Thế tử lên tiếng: "Phụ vương, mẫu phi, thời gian không

còn sớm nữa, hay là sớm về nghỉ ngơi đi ạ.

Án này giao cho Minh Kính Ti, e là rất nhanh sẽ có kết quả." Nghe con trai nói vậy, hai người mới cuối cùng đứng dậy định đi nghỉ.

Đợi Vương gia và Vương phi đi rồi, Thế tử phu nhân nói với Thế tử: "Thế tử về phòng trước đi, thiếp đưa Nguyệt nhi về viện của nó." Thế tử nhìn con gái, vẻ mặt dịu dàng hơn một chút: "Được, tuyết rơi đường trơn, bảo nha hoàn cầm thêm mấy cái đèn lồng, đi chậm một chút." "Biết rồi, Thế tử cũng cẩn thận." Bạch Nguyệt khoác tay Thế tử phu nhân, hai mẹ con cùng nhau đi ra khỏi chính viện.

Trên đường về tiểu viện, Bạch Nguyệt để các nha hoàn đi phía trước, trong tay nàng cũng cầm đèn lồng soi đường.

Hai mẹ con đi không nhanh, đi được một đoạn, Bạch Nguyệt đột nhiên lên tiếng: "Mẹ, nếu có một ngày con cũng bị người ta thay đổi, thì phải làm sao?" Đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, chỉ cần đặt mình vào hoàn cảnh đó, nàng đã cảm thấy sợ hãi.

Thế tử phu nhân nắm lấy bàn tay hơi lạnh của con gái, giọng điệu chắc chắn: "Sẽ không có ngày đó đâu." "Tại sao?

Nhưng cô cô không phải đã bị đổi như vậy sao?" Nghĩ đến người cô đã sớm tối bên mình mười mấy năm là giả, nàng bây giờ vẫn cảm thấy không thật.

Nghe nói mặt của cô ta đã rơi cả ra, đại nhân của Minh Kính Ti đã kết luận là cô ta đã đổi lấy khuôn mặt của cô cô thật của mình. "Bởi vì nếu con bị người ta mạo danh, mẹ nhất định sẽ phát hiện ra." Người như thế nào lại có thể đến con gái bị đổi mà cũng không biết?

Sáng sớm hôm sau, các vị đại thần trong triều dường như đồng loạt mất trí nhớ, tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện xảy ra ở yến tiệc vạn thọ hôm qua, coi như chưa từng xảy ra, ai cũng không muốn chọc

vào cơn giận của hoàng đế.

Nhưng không ít người đều biết, hôm qua Ti Thiên Giám đã xuất động toàn bộ, ra vào phủ đệ của các hoàng thân quốc thích, dường như còn bắt đi mấy người.

Sau buổi triều hội, các triều thần lần lượt rời đi, Bạch Hưu Mệnh vừa bước ra khỏi đại điện, đã bị tiểu thái giám đang đợi ở ngoài gọi lại.

Tiểu thái giám đó cung kính nói: "Bạch đại nhân, bệ hạ đang đợi ngài ở Ngự thư phòng." Tiểu thái giám dẫn Bạch Hưu Mệnh đến Ngự thư phòng, hoàng đế đã thay một bộ thường phục, thấy Bạch Hưu Mệnh bước vào, liền hỏi hắn: "Điều tra thế nào rồi?" "Thần đã tra rõ đầu đuôi sự việc, cũng tra ra được kẻ đứng sau, nhưng thần chỉ tra được nơi cuối cùng cô ta xuất hiện, vẫn chưa tìm được tung tích." Hoàng đế không quan tâm đến đầu đuôi sự việc, hỏi thẳng: "Kẻ đứng sau là ai?" "Là Tín An huyền chủ thật." Bạch Hưu Mệnh nói, "Bây giờ cô ta đã đổi tên thành Dư An, sống bằng nghề hát xướng, cách đây không lâu gánh hát được phủ Ứng An Vương mời đến kinh thành hát cho Vương gia nghe." "Nói vậy, hai cha con họ trước đó đã gặp nhau rồi?" Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, "Có chuyện gì không thể nói riêng, nhất định phải làm ầm ĩ ở yến tiệc vạn thọ của trẫm?" "Nói tiếp đi, tại sao ngay cả ngươi cũng không tìm được người?" "Thần chỉ tra được cô ta cuối cùng đã ra khỏi thành, cũng đã phái người đi tìm tung tích, nhưng phát hiện sau khi ra khỏi thành cô ta đã biến mất." "Biến mất?

Chẳng lẽ có người giúp cô ta?" Bạch Hưu Mệnh lắc đầu: "Chắc là không phải." "Vậy cô ta biến mất như thế nào?" "Thần nghi ngờ, cô ta đã đổi dung mạo, đổi thân phận, trở thành một người khác." "Đổi dung mạo?" Hoàng đế nhướng mày cao, "Đổi thế nào?" Bạch Hưu Mệnh giải thích: "Thần từ miệng của huyền chủ giả Hàn Tiểu Đồng

biết được, da ủy xà dùng để đổi mặt chỉ có hai tấm, đã dùng hết cả rồi, mặt của Dư An bị cắt đi không thể phục hồi, cũng không thể đổi mặt của người khác.

Sau đó thần biết được, cha nuôi của Dư An rất giỏi làm mặt nạ da người, rất nhiều mặt nạ cô ta dùng khi hát xướng đều do cha nuôi cô ta làm, mà điều khiến Dư An được khen ngợi nhất chính là, mặt nạ cô ta dùng khi hát xướng giống như mặt thật, vô cùng sống động.

Thần nghi ngờ, dưới lớp mặt nạ da người, khuôn mặt của cô ta e là cũng giống như Hàn Tiểu Đồng lúc này, khuôn mặt của Dư An, e cũng chỉ là một chiếc mặt nạ mà thôi, vì vậy việc đổi thân phận đối với cô ta, chắc là rất dễ dàng." Hoàng đế gật đầu, dường như đã bị Bạch Hưu Mệnh thuyết phục. "Nếu đã như vậy, cô ta lại tại sao phải che giấu hành tung?

Chẳng lẽ sợ bị trẫm trách phạt?" Hoàng đế tuy không hài lòng với hành vi của cô ta, nhưng cũng không đến mức làm khó gì cô ta, ngược lại cô ta lại lén lút trốn tránh, khiến hoàng đế rất không vui. "...

Chuyện này e là không liên quan đến bệ hạ." Thấy Bạch Hưu Mệnh nói năng ngập ngừng, hoàng đế càng thêm hứng thú: "Sao, ngươi biết nguyên nhân?" "Thần khi điều tra Hứa gia, đã biết được một tin tức.

Con trai do Tín An huyền chủ thật và Hứa Tắc Thành sinh ra không hề mất tích, thực ra đã chết rồi." "Cái gì?" Hoàng đế có chút kinh ngạc, "Chẳng lẽ bị bọn chúng hại chết?" Bạch Hưu Mệnh gật đầu: "Đứa bé đó nhận ra mẹ mình có điều bất thường, cứ khóc lóc không ngừng.

Sau đó hai người kia liền lấy cớ cầu phúc cho Ứng An Vương phi không thể lo việc nhà, cố ý cho người bắt cóc nó, muốn đưa nó rời khỏi Thượng Kinh, ai ngờ nó nhảy xe thì bị gãy cổ." Hoàng đế đập

mạnh xuống bàn: "Hứa Tắc Thành đúng là không phải người, ngay cả con trai ruột cũng không tha!" Bạch Hưu Mệnh khẽ cúi đầu, đợi hoàng đế bình tĩnh lại một chút, mới tiếp tục nói: "Thần còn nghe nói, đứa bé đó trước đây từng đến vương phủ nói chuyện này cho Vương gia, nhưng không được coi trọng, họ ngược lại còn đưa nó về, cuối cùng mới dẫn đến cái chết của nó.

Hạ nhân Hứa gia đã nói chuyện này cho Dư An, thần cho rằng, trong lòng cô ta e là oán hận gia đình Ứng An Vương, căn bản không muốn nhận lại họ." Nghe xong một loạt lời này của Bạch Hưu Mệnh, trong lòng hoàng đế lại có chút đồng tình với cô cháu gái mà ông gần như không có ấn tượng gì.

Im lặng một lúc, hoàng đế cuối cùng cũng nói: "Thôi vậy, tuy hành sự ngông cuồng, nhưng dù sao cũng có nguyên nhân.

Chỉ là làm loạn yến tiệc vạn thọ của trẫm, không tính là tội lớn, không tìm được thì thôi." Khóe môi Bạch Hưu Mệnh khẽ cong lên: "Bệ hạ nhân từ." "Nếu án đã tra rõ, cũng nên để gia đình Ứng An Vương biết đầu đuôi sự việc." Hoàng đế dặn dò thái giám bên cạnh, "Phái người đi truyền gia đình Ứng An Vương vào cung." Lúc thái giám trong cung ra ngoài truyền chỉ, hoàng đế tiếp tục phê duyệt tấu chương, còn Bạch Hưu Mệnh thì yên lặng đứng bên cạnh.

Sau khi phê duyệt hai bản tấu chương, hoàng đế đột nhiên lên tiếng: "Ngươi thấy nên xử trí nhà Ứng An Vương thế nào?" Bạch Hưu Mệnh chắp tay đứng thẳng: "Thần chỉ phụ trách tra án, xử trí ra sao, hoàn toàn do bệ hạ quyết định." Hoàng đế không để tâm đến hắn, tiếp tục nói: "Hôm qua trong tông thất có không ít người cầu trẫm giơ cao đánh khẽ, cho rằng Ứng An Vương chỉ là bị che mắt, không thể xem là phạm phải sai lầm lớn." Hôm qua xảy ra chuyện như vậy, nếu không phải kẻ quá ngu ngốc, trong lòng đều sẽ có suy đoán.

Huống hồ Tư Thiên Giám còn đi từng nhà nghiệm huyết mạch, lại thật sự tìm ra mấy kẻ mang huyết thống hỗn tạp, bọn họ cũng nên biết đã xảy ra vấn đề gì rồi.

Bạch Hưu Mệnh không hề thấy bất ngờ, Ứng An Vương tuy không có thành tựu gì, nhưng tiếng tăm trước nay vẫn không tệ, nếu không phải vậy, bệ hạ cũng sẽ không có ý định để ông ta làm Tông lệnh.

Trước đây, hắn sẽ không nhiều lời về những chuyện như thế này, nhưng chẳng hiểu sao lại nghĩ đến câu gọi là "thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ" của A Triền.

Kết cục của nhà Ứng An Vương ra sao hắn không quan tâm, nhưng nghĩ đến việc biết được bọn họ sống không tốt, nàng hẳn sẽ vui vẻ.

Thế là Bạch Hưu Mệnh nói: "Thần cho rằng bệ hạ không ngại cho Ứng An Vương một cơ hội." Hoàng đế có chút ngạc nhiên khi hắn lên tiếng, không khỏi hỏi: "Vì sao?" "Trong tay thần không có chứng cứ nào chứng minh Ứng An Vương cố ý nhận sai con gái, chỉ dựa vào chuyện này, không thể phán xét nhân phẩm của gia đình họ." Bạch Hưu Mệnh dĩ nhiên biết, trong lòng hoàng đế để tâm chính là điểm này.

Vương gia trong hoàng thất có thể có những toan tính nhỏ của riêng mình, cũng có thể bất tài, nhưng nhân phẩm ít nhất phải coi được. "Vậy ngươi nói xem, nên phán xét thế nào?" "Lát nữa bệ hạ chỉ bằng thử dò xét một phen, vợ chồng Ứng An Vương chỉ là nhận sai con gái còn có thể thông cảm, nhưng nếu biết được cảnh ngộ của con gái ruột mà vẫn không hề động lòng, vậy thì đáng để hoài nghi." Hoàng đế dường như thấy đề nghị này không tồi, gật đầu: "Vậy thì thử xem." Nhà Ứng An Vương không ngờ vụ án lại nhanh chóng có

kết quả như vậy, nghe tin trong cung truyền chỉ, bọn họ không dám chậm trễ chút nào, vội vàng ngồi xe ngựa vào cung.

Trên đường đến Ngự thư phòng, lòng dạ cả nhà họ đều thấp thỏm, án tử có thể tra rõ nhanh như vậy, đối với họ chưa chắc đã là chuyện tốt.

Ứng An Vương càng lo lắng không yên, ông ta còn chưa nghĩ ra cách đối phó thì hoàng đế đã triệu kiến, cũng không biết sẽ xử trí thế nào?

Vào Ngự thư phòng, cả bốn người quỳ xuống đất hành đại lễ.

Hoàng đế liếc nhìn họ một cái, lạnh nhạt lên tiếng: "Đứng lên đi." Ứng An Vương phi được Ứng An Vương thế tử đỡ đứng dậy, hoàng đế không lên tiếng, tất cả bọn họ đều yên lặng đứng sang một bên, không ai dám mở lời hỏi trước. "Bạch Hưu Mệnh, nói đi." "Vâng." Lúc này, Bạch Hưu Mệnh đang đứng bên cạnh nói với cả nhà Ứng An Vương: "Theo điều tra được biết, người thay thế Tín An Huyền chủ tên thật là Hàn Tiểu Đồng, là con gái của một tiểu lại ở Giao Châu, quen biết Hứa Tắc Thành từ nhỏ.

Sau khi Hứa Tắc Thành và Tín An Huyền chủ đến Giao Châu, hai người đã gặp lại nhau.

Hứa Tắc Thành bất mãn với tính cách ngang ngược của huyền chủ, lại thấy Hàn Tiểu Đồng dịu dàng chu đáo, liền nảy sinh quan hệ mờ ám với đối phương." Bạch Hưu Mệnh nói xong, liếc nhìn cả nhà Ứng An Vương.

Sắc mặt Ứng An Vương phi trắng bệch, bà ta luôn cảm thấy lời của Bạch Hưu Mệnh như đang châm chọc mình, xem mắt cá thành ngọc trai, trân trọng yêu thương suốt mười mấy năm.

Nhưng Bạch Hưu Mệnh lại hoàn toàn không để ý đến phản ứng

của Ứng An Vương phi, tiếp tục nói: "Sau đó Hứa Tắc Thành biết được từ miệng Hàn Tiểu Đồng rằng vị hôn phu của nàng ta có bí thuật hoán diện gia truyền, hai người nảy sinh ác ý, đã đổi khuôn mặt của Tín An Huyền chủ.

Tiếp đó Hàn Tiểu Đồng giết chết vị hôn phu của mình, cũng như Tín An Huyền chủ." Thế tử phu nhân nghe đến đây không nhịn được khẽ kêu lên một tiếng, Bạch Hưu Mệnh nhìn nàng ta một cái, rồi nói tiếp: "May mà huyền chủ mệnh lớn, đã sống sót." Lời của Bạch Hưu Mệnh vừa dứt một lúc lâu, Ứng An Vương mới có phản ứng: "Bạch đại nhân nói là, Tín An nó… còn sống?" "Đúng vậy, Vương gia hẳn đã gặp qua nàng ấy, cách đây không lâu nàng ấy theo gánh hát vào Thượng Kinh, còn hát cho Vương gia nghe nữa." Ứng An Vương ngẩn người: "Cái gì?" "Nàng ấy tên Dư An, người khác đều gọi là Dư đại gia." Nghe thấy danh xưng này, cả bốn người đều sững sờ.

Thế tử phu nhân quay đầu nhìn Ứng An Vương phi, nàng vẫn còn nhớ, ngày Thưởng cúc yến Vương phi còn ban thưởng cho đối phương.

Ngày đó, Tín An giả và Hứa Tắc Thành cũng đều có mặt.

Trong lòng Thế tử phu nhân bỗng dâng lên một chút không nỡ, những năm qua, Tín An rốt cuộc đã trải qua những gì?

Trong hoàn cảnh ngày hôm đó, nàng ấy lại làm sao nhẫn nhịn được? "Nàng ấy lại chính là Tín An…" Ứng An Vương phi lẩm bẩm, "Nếu đã vậy, nàng ta hà tất phải đi một vòng lớn như thế, sao không trực tiếp nhận lại chúng ta?" Thái độ của Ứng An Vương phi quá mức dửng dưng, khiến người ta nhất thời không biết nên đáp lời thế nào. "Trước mặt bệ hạ, đừng có nói năng hồ đồ." Ứng An Vương thấp giọng nhắc nhở.

Ứng An Vương phi đành phải hậm hực ngậm miệng lại. "Vấn đề

này hỏi rất hay, trẫm cũng rất muốn biết, tại sao Tín An không trực tiếp nhận lại các ngươi, mà lại gây ra chuyện này trong Thọ yến của trẫm." Hoàng đế không chút biểu cảm nhìn bọn họ, "Ứng An Vương, ngươi có biết tội không?" Ứng An Vương nghe hoàng đế nói vậy, trong lòng nghĩ hoàng đế đây là vì Thọ yến bị phá hỏng nên trút giận lên phủ Ứng An Vương.

Ông ta "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, giọng hơi run rẩy: "Bệ hạ, là lỗi của thần.

Thần nhận sai con gái, mới gây ra họa lớn như vậy, đến nỗi kinh động đến bệ hạ, mong bệ hạ thứ tội!" Ứng An Vương phi thấy vậy cũng quỳ xuống, nhưng không nhịn được biện giải: "Bệ hạ, những gì Tín An làm, đều không liên quan đến chúng ta mà." "Không liên quan đến các ngươi, lẽ nào nó không phải con gái của các ngươi?" "Nhưng mà, nhưng mà Vương gia và thần phụ đã mười mấy năm không gặp nó rồi, cho dù nó gây ra phiền phức, cũng vạn vạn không thể trách tội lên đầu Vương gia được ạ." Ánh mắt hoàng đế sâu thẳm nhìn những người đang quỳ trên đất, bỗng chuyển chủ đề: "Lời của Ứng An Vương phi cũng có mấy phần phải lẽ." Thấy hai người rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, ông lại nói: "Tín An dám càn rỡ trong Vạn thọ yến của trẫm, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, phải nên nghiêm trị.

Ứng An Vương phi thấy nên trừng phạt thế nào?" Ứng An Vương phi vội nói: "Hoàn toàn do bệ hạ định đoạt, Vương gia và thần phụ không có dị nghị." "Thật sao?" Hoàng đế dường như không tin, "Tín An những năm này đã chịu không ít khổ cực, các ngươi nỡ lòng sao?" Ứng An Vương phi nói một cách đầy chính nghĩa: "Đây là sự trừng phạt mà nó đáng phải nhận, thần phụ tuyệt đối sẽ không bao che." "Ứng An Vương thì sao?" Ứng An Vương cúi đầu: "Thần cũng không có dị nghị." Ngược lại, Thế tử đang quỳ ở phía sau không nhịn được lên tiếng, chàng ta rất căng thẳng khi đối mặt với hoàng đế: "Bệ hạ,

thần muội… thần muội vô lễ, nhưng mà…" Chàng ta "nhưng mà" mãi cũng không nói được một câu hữu dụng. "Ứng An Vương thế tử có ý kiến khác, hay là nguyện ý thay nó chịu tội?" Hoàng đế hỏi.

Ứng An Vương thế tử ngậm miệng lại.

Trong mắt hoàng đế lóe lên vẻ thất vọng: "Nếu các ngươi đều đồng tình với lời của trẫm, vậy nên trừng phạt Tín An thế nào mới phải?" Thấy không ai dám lên tiếng, hoàng đế nhìn sang Bạch Hưu Mệnh: "Bạch Hưu Mệnh, ngươi thấy sao?" "Con không dạy là lỗi của cha mẹ, những việc Tín An Huyền chủ làm không thể thoát khỏi liên quan đến Vương gia và Vương phi, thần cho rằng, bệ hạ nên nghiêm trị bọn họ mới phải." Ứng An Vương đột ngột quay đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh, ông ta không thể nào ngờ được, lúc này, đối phương lại đột nhiên ném đá xuống giếng. "Bạch Hưu Mệnh, Vương gia nhà ta với ngươi không thù không oán, sao ngươi có thể ngậm máu phun người!" Bạch Hưu Mệnh không hề có phản ứng, phảng phất như không nghe thấy lời chỉ trích của họ.

Hoàng đế lại đập mạnh xuống ngự án, giận dữ quát: "Càn rỡ, ngươi tưởng đây là đâu?" Ứng An Vương phi lúc này mới nhận ra đây là đang ở trước mặt hoàng đế, bà ta lúng túng một chút, rồi quỳ trở lại. "Trẫm lại thấy, lời của Bạch Hưu Mệnh rất có lý.

Ứng An Vương và Ứng An Vương phi dạy con không nên người, trước mặt trẫm ăn nói vô lễ, không hề có lễ độ, lại không biết hối cải, thực sự không thích hợp tiếp tục ở lại kinh thành, thì đến hoàng miếu tu thân dưỡng tính đi." Nghe lời của hoàng đế, Ứng An Vương phi cả người mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Hoàng miếu, nói cho hay là miếu, nói khó nghe thì chính là nơi giam cầm tông thân hoàng thất.

Phàm là tông thân phạm lỗi, nhẹ thì tự kiểm điểm trong phủ, nặng

thì bị đày đến hoàng miếu sám hối.

Bà ta và Vương gia đã làm sai điều gì?

Đâu phải họ cố ý nhận sai con gái, cái con oan nghiệt đó cố tình chọn ngày này để báo thù, chọc giận hoàng đế, lại liên lụy đến cả nhà bọn họ!

Ứng An Vương phi trong lòng thầm nghĩ, sớm biết hôm nay, Tín An thà đừng trở về còn hơn.

Nếu không ai vạch trần thân phận của Hàn Tiểu Đồng, gia đình họ bây giờ vẫn đang hòa thuận mỹ mãn, sự việc sao có thể đến nước này?

Ứng An Vương cũng chẳng khá hơn Vương phi là bao, ông ta cao giọng nói: "Bệ hạ, thần oan uổng ạ." "Ngươi oan uổng chỗ nào?" "Những việc Tín An làm, thần thật sự hoàn toàn không biết, thần thậm chí còn không hề nhận ra nó." Chuyện không nhận ra con gái, cuối cùng lại bị Ứng An Vương dùng làm bằng chứng.

Chương 138

Tiếc là ông ta không hiểu được suy nghĩ của hoàng đế, không biết càng nói như vậy, càng khiến hoàng đế chán ghét ông ta.

Hoàng đế lại hoàn toàn không nói lý lẽ, nhẹ nhàng đáp lại: "Vừa rồi chẳng phải đã nói rồi sao, con không dạy, là lỗi của cha mẹ.

Bất kể các ngươi có nhận ra nó hay không, bây giờ nó đã mất tích, tự nhiên là các ngươi thay nó chịu phạt." 161. "Còn ngươi…" Hoàng đế nhìn Ứng An Vương thế tử sắc mặt tái nhợt, đối với văn bối cuối cùng cũng nể tình: "Ngươi thì về nhà đóng cửa tự kiểm điểm một năm, hãy tự suy ngẫm cho kỹ đi." Cả nhà Ứng An Vương cứ thế mơ hồ bị đuổi ra khỏi cung, đến cuối cùng họ cũng không biết mình rốt cuộc đã sai ở đâu.

Có lẽ họ sẽ cho rằng, họ đã đắc tội với Bạch Hưu Mệnh, còn hoàng đế chỉ là nghe theo lời gièm pha của hắn mà thôi.

Sau khi người đi, hoàng đế hừ lạnh một tiếng: "Cả một nhà, kẻ thì ngu, người thì xấu, trẫm quả thật không nhìn lầm." "Bệ hạ bớt giận." Bạch Hưu Mệnh khuyên giải, "Hà tất phải so đo với bọn họ." Nhà Ứng An Vương đã xử lý xong, nhưng thủ phạm chính vẫn còn đó.

Bạch Hưu Mệnh lại hỏi: "Bệ hạ, Hứa Tắc Thành và Hàn Tiểu Đồng hai người phải xử trí thế nào?" Hoàng đế suy nghĩ một lát, rồi nói: "Người nhà họ Hứa và họ Hàn, tịch biên gia sản, đày đi nơi xa, còn hai người này, tội làm ô uế huyết mạch hoàng thất, tội không thể dung thứ, nếu chứng cứ đã xác thực, vậy thì xử tử sớm một chút." Bạch Hưu Mệnh tính toán một chút, sắp đến Tết, tháng Giêng không nên thấy máu, vậy thì xử lý hai người trước Tết.

Hắn khẽ cúi người: "Thần lĩnh mệnh." Những gì cần nói đều đã

nói xong, thấy Bạch Hưu Mệnh vẫn không có ý định rời đi, hoàng đế không khỏi có chút kỳ quái: "Ngươi còn có chuyện gì?" "Thuộc hạ của thần đêm qua thẩm vấn Hàn Tiểu Đồng, có được một tin tức bất ngờ, tin tức này liên quan đến Tấn Dương Hầu phu nhân, thần nhất thời khó quyết đoán, nên đặc biệt đến bẩm báo bệ hạ." "Lại là Tấn Dương Hầu?" Hoàng đế nhướng mày, "Bên ngoài đều đồn ngươi và nhà Tấn Dương Hầu có thù, rốt cuộc là thù gì, khiến ngươi cứ bám riết lấy họ." Bạch Hưu Mệnh mặt lộ vẻ bất đắc dĩ: "Bệ hạ, lần này thật sự là trùng hợp." Hắn không quan tâm đến sự sống chết của nhà Tấn Dương Hầu, chỉ là A Triền cứ bám riết lấy họ không buông.

Không ngờ lần này lại bị nàng nói trúng thật. "Thôi được, vậy nói nghe xem." Bạch Hưu Mệnh nghiêm mặt nói: "Hàn Tiểu Đồng khai, cha của Tấn Dương Hầu phu nhân Tiết Thị từng là tiểu lại cùng một nha môn với cha của nàng ta, hai người sớm đã quen biết." "Trùng hợp vậy sao?" Hoàng đế có chút hứng thú với chủ đề này, "Sao, Tiết Thị và Hàn Tiểu Đồng còn có cấu kết?" "Cấu kết thì không hẳn, nhưng cũng có thể xem là biết mà không báo.

Lần trước Tấn Dương Hầu bị điều tra vì chuyện con gái gả vào nhà họ Thân, Tiết Thị đã tìm đến Hàn Tiểu Đồng lúc đó đã trở thành Tín An Huyền chủ, hy vọng nàng ta nể tình xưa, giúp Tấn Dương Hầu một tay." "Tình xưa?

Bà ta sớm đã biết thân phận của Hàn Tiểu Đồng?" "Thần cũng nghi ngờ như vậy, nên mới đặc biệt đến xin chỉ thị của bệ hạ." Hoàng đế lườm hắn một cái: "Ngươi ngay cả Tấn Dương Hầu cũng dám bắt, còn sợ phu nhân của ông ta sao?

Phải làm thế nào, lẽ nào còn cần trẫm dạy ngươi?" "Bệ hạ thánh minh." "Hừ, cút đi." Bạch Hưu Mệnh ra khỏi cung không lâu, vệ binh Minh Kính Ti lại một lần nữa bao vây phủ Tấn Dương Hầu.

Tấn Dương Hầu mới qua được vài ngày yên ổn, nghe tin Bạch Hưu Mệnh đến cửa, mặt mày đã tái mét.

Nhưng ông ta lại không dám ngăn người lại, chỉ có thể miễn cưỡng ra nghênh đón. "Bạch đại nhân hôm nay ghé thăm, không biết có chuyện gì quan trọng?" "Bản quan hôm nay đến cửa không liên quan đến Tấn Dương Hầu, mời Tấn Dương Hầu cho gọi Hầu phu nhân ra đây." Tấn Dương Hầu mặt thoáng qua một tia tức giận: "Bạch đại nhân có ý gì?" Bạch Hưu Mệnh nhếch mép: "Xem ra Hầu gia không muốn hợp tác, vậy thì vào trong lục soát." Hắn ra lệnh một tiếng, vệ binh Minh Kính Ti ồ ạt xông lên, ngay cả hộ vệ của Hầu phủ cũng không dám ngăn cản.

Không lâu sau, Tiết Thị đã bị áp giải ra ngoài.

Sắc mặt Tiết Thị hoảng hốt, vẫn chưa biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thấy Tấn Dương Hầu, giọng điệu gấp gáp hỏi: "Hầu gia, rốt cuộc là chuyện gì, tại sao họ lại muốn bắt thiếp thân?" "Bạch đại nhân, tốt nhất ngài nên cho bản hầu một lời giải thích, nếu không bản hầu nhất định sẽ đến chỗ bệ hạ tố cáo ngài một phen!" Bạch Hưu Mệnh nhìn về phía Tiết Thị, nói: "Cái tên Hàn Tiểu Đồng, Hầu phu nhân hẳn là rất quen thuộc nhỉ?" Thân thể Tiết Thị cứng đờ, nhưng lập tức phủ nhận: "Bạch đại nhân đang nói ai?

Cái tên này thiếp thân chưa từng nghe qua." "Vậy sao, nhưng Hàn Tiểu Đồng lại không nói như vậy." Dù đã bị Bạch Hưu Mệnh nói toạc ra, Tiết Thị vẫn một mực cắn răng nói không biết người này, tự nhiên cũng không chịu đi cùng vệ binh Minh Kính Ti.

Bà ta nắm lấy tay áo Tấn Dương Hầu, nấp sau lưng ông, ánh mắt xuyên qua Tấn Dương Hầu nhìn Bạch Hưu Mệnh đang được một đám vệ binh Minh Kính Ti vây quanh.

Tiết Thị chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, tại sao, tại sao lại là hắn?

Người này giống như một cơn ác mộng, không ngừng xuất hiện trước mặt họ, kéo họ xuống địa ngục!

Hắn không thể tha cho họ được sao? "Bạch đại nhân, ngài muốn bắt người, ít nhất cũng phải đưa ra chứng cứ.

Không phải lời của kẻ nào đó tùy tiện nói ra, cũng có thể coi là chứng cứ." Tấn Dương Hầu nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Tiết Thị, như đang an ủi bà. "Hóa ra Hầu gia không biết." Bạch Hưu Mệnh cười như không cười, "Ồ, bản quan quên mất, Vạn thọ yến lần này, Hầu gia không được phép tham dự." Mặt Tấn Dương Hầu lúc xanh lúc đỏ: "Thì đã sao?" Tuy qua điều tra, phủ Tấn Dương Hầu không có dính líu đến nhà họ Thân, nhưng bệ hạ vẫn chán ghét ông ta, sau khi được Minh Kính Ti thả về, ông ta cũng không được phục hồi chức quan, tự nhiên không có tư cách tham dự Vạn thọ yến. "Cho nên Hầu gia không biết, Hứa Tắc Thành và Tín An Huyền chủ, những người đã cứu Hầu gia ra khỏi Minh Kính Ti ngày đó, đã xảy ra chuyện rồi." Tấn Dương Hầu sững sờ, bất giác quay đầu nhìn Tiết Thị.

Ông ta dĩ nhiên biết, ngày đó mình có thể rời khỏi Minh Kính Ti, là nhờ Lại bộ Thị lang Hứa đại nhân đã ra sức.

Tiết Thị còn từng nói với ông ta, bà có chút giao tình với Tín An Huyền chủ, nên mới cầu xin đối phương giúp đỡ.

Xảy ra chuyện?

Hai người này trước nay luôn kín tiếng, có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Tấn Dương Hầu không nghĩ ra.

Nhưng tay của Tiết Thị lại run lên càng lúc càng dữ dội, từ lúc nghe thấy cái tên Hàn Tiểu Đồng, bà ta đã ý thức được có chuyện rồi.

Bạch Hưu Mệnh nhìn Tiết Thị đang run lẩy bẩy: "Hàn Tiểu Đồng

mạo danh thay thế Tín An Huyền chủ mười mấy năm, trùng hợp làm sao, Hầu phu nhân lại quen biết Huyền chủ giả từ nhỏ." Biểu cảm của Tiết Thị cứng lại, bà ta không hiểu, sao lại bị người ta phát hiện chứ, rõ ràng mười mấy năm nay đều không xảy ra chuyện gì mà? "Ta quả thực có quen Hàn Tiểu Đồng, vừa rồi Bạch đại nhân hỏi đến, ta nhất thời không phản ứng kịp.

Nàng ấy là bạn thời thơ ấu của ta, nhưng chúng ta đã nhiều năm không gặp mặt." Tiết Thị thấy Bạch Hưu Mệnh không ngắt lời mình, liền nói tiếp, "Còn về việc nàng ấy mạo danh thay thế, ta càng hoàn toàn không biết, ngày đó ta chỉ đơn thuần đến cầu xin Tín An Huyền chủ giúp đỡ thôi." Đến tận bây giờ, bà ta vẫn còn cứng miệng. "Ngươi và Tín An Huyền chủ chưa từng có giao tình, thậm chí chưa từng nói chuyện, nàng ta dựa vào đâu mà giúp ngươi?" "Ta… ta…" Tiết Thị căn bản không có cách nào nghĩ ra một lời giải thích hợp lý trong thời gian ngắn.

Bạch Hưu Mệnh lười phải đôi co với bà ta nữa, trực tiếp nói: "Hàn Tiểu Đồng đã đích thân thừa nhận, ngươi dùng thân phận của nàng ta để uy hiếp, bắt nàng ta giúp ngươi đưa Tấn Dương Hầu ra khỏi Minh Kính Ti." "Ta không có!" "Hầu phu nhân không thừa nhận cũng không sao, ngươi có thể đến Trấn ngục đối chất với nàng ta." Tiết Thị á khẩu.

Vệ binh Minh Kính Ti vây lại, Tấn Dương Hầu siết chặt tay Tiết Thị, trong mắt đầy vẻ đau xót: "Phu nhân…" Tiết Thị làm vậy, hoàn toàn là vì ông ta.

Tiết Thị nhìn Tấn Dương Hầu, nước mắt lập tức tuôn rơi: "Hầu gia, ta không muốn đến Minh Kính Ti…" Vệ binh Minh Kính Ti bên cạnh không quan tâm hai người quyến luyến ra sao, tiến lên giữ chặt vai Tiết Thị, trực tiếp áp giải người đi.

Tiết Thị vừa bị người ta đẩy đi, vừa quay đầu gọi Tấn Dương Hầu: "Hầu gia…" Tấn Dương Hầu bước chân muốn đuổi theo, lại bị một thanh đao chắn ngang đường đi.

Bạch Hưu Mệnh một tay cầm đao, nghiêng đầu nhìn Tấn Dương Hầu, cười như không cười nhắc nhở: "Hầu gia mới được bệ hạ thả ra, đừng có nhất thời kích động, hại người hại mình." "Bạch Hưu Mệnh." Tấn Dương Hầu nghiến răng, "Ta và ngươi không thù không oán…" "Lẽ nào Tấn Dương Hầu muốn kết thù với bản quan?" Tấn Dương Hầu nghiến răng, lại không dám mở miệng.

Bạch Hưu Mệnh khinh miệt cười một tiếng, thu lại trường đao: "Đi." Vệ binh Minh Kính Ti đến nhanh, đi còn nhanh hơn, họ không động đến một ngọn cỏ cọng cây nào của Hầu phủ, chỉ bắt đi Hầu phu nhân mà thôi.

Tiết Thị bị đưa vào Trấn ngục, gặp lại người chị em năm xưa giờ đã mất đi khuôn mặt.

Bà ta sợ đến phát khiếp, không ngừng la hét.

Hàn Tiểu Đồng lại chỉ nhấc mí mắt lên, nàng ta mặc tù phục, dựa vào góc tường, cánh tay lộ ra ngoài một mảng máu thịt bầy nhầy.

Vì trước đó nàng ta nói dối, nói Hứa Tắc Thành đã tự tay giết Tín An Huyền chủ, nên đã phải chịu một trận hình phạt lột da.

May mà những người đó chỉ lột da dưới khuỷu tay của nàng ta rồi không tiếp tục nữa.

Tiếng la hét của Tiết Thị thật sự quá ồn ào, thấy đại nhân nhà mình có vẻ không kiên nhẫn, một vệ binh Minh Kính Ti bên cạnh quát lớn: "Đừng kêu nữa." Tiết Thị lúng túng một chút, đưa tay lên che miệng. "Hầu phu nhân không phải muốn đối chất với nàng ta sao, bây giờ có thể nói rồi." Tiết Thị nuốt nước bọt, bà ta ép mình phải đối

diện với Hàn Tiểu Đồng, cho dù đối phương bây giờ căn bản không có mặt. "Bạch đại nhân, những gì ta nói đều là thật, ngày đó ta chỉ đến cầu xin huyền chủ giúp đỡ, không hề biết thân phận thật sự của nàng ta." Lúc này, Tiết Thị chỉ có thể đặt hy vọng vào Hàn Tiểu Đồng.

Hy vọng đối phương có thể nể tình giao tình giữa hai người mà phủ nhận việc bà ta đã nhận ra thân phận của đối phương.

Dù sao, thân phận của Hàn Tiểu Đồng bị phát hiện, hoàn toàn không liên quan đến bà ta.

Lại không ngờ, sau khi nghe lời của bà ta, Hàn Tiểu Đồng khinh miệt cười một tiếng, nàng ta nhẫn chịu cơn đau rát như lửa đốt trên người, phá tan mọi hy vọng của Tiết Thị: "Tiết Tầm Phương, nếu không phải ngươi gọi toạc thân phận của ta, ta dựa vào đâu mà giúp ngươi?" "Ngươi…" Con ngươi của Hàn Tiểu Đồng chuyển động, kết hợp với khuôn mặt của nàng ta, trông vô cùng đáng sợ. "Nếu Bạch đại nhân không tin lời ta, có thể đi hỏi Hứa Tắc Thành.

Hứa Tắc Thành cũng biết Tiết Thị và ta quen nhau từ nhỏ, ta còn nói với hắn, hy vọng hắn nể tình giao tình hai mươi mấy năm của ta và Tiết Tầm Phương mà giúp cứu Tấn Dương Hầu." Hàn Tiểu Đồng hận không thể kể hết mọi chuyện mình biết cho Bạch Hưu Mệnh nghe.

Sau khi thật sự vào Trấn ngục rồi, nàng ta mới biết tại sao quan viên trong triều nhắc đến Trấn ngục là biến sắc, nơi này căn bản không phải là chỗ cho người ở.

Bạch Hưu Mệnh còn đáng sợ hơn cả những con quỷ đào tim moi gan gấp trăm ngàn lần.

Bây giờ điều nàng ta hối hận nhất, chính là ngày đó mình lại dám nói dối với người này.

Nàng ta thật sự sợ rồi, thậm chí bắt đầu hối hận, sớm biết trong kinh có một người như Bạch Hưu Mệnh, nàng ta thà ở lại Giao Châu, làm một phu nhân thị dân bình thường, cũng không muốn gặp đối phương ở Trấn ngục. "Hầu phu nhân còn có lời gì muốn nói không?" Tiết Thị còn có thể nói gì nữa?

Cho dù bà ta nói Hàn Tiểu Đồng và Hứa Tắc Thành thông đồng hãm hại mình, e rằng cũng không ai tin.

Bà ta oán hận nhìn Hàn Tiểu Đồng: "Tại sao, ta chưa bao giờ nghĩ sẽ vạch trần thân phận của ngươi, tại sao ngươi lại hại ta?" Tiết Thị tưởng rằng chuyện này là do đối phương chủ động báo cho Bạch Hưu Mệnh biết.

Nhưng sự thật là, Hàn Tiểu Đồng không hề biết gì về việc này.

Lúc Bạch Hưu Mệnh đột nhiên đến Trấn ngục hỏi về quan hệ của nàng ta và Tiết Thị, nàng ta cũng giật nảy mình. "Ta không hại ngươi, cũng không chủ động nói ra chuyện này." Bất kể Tiết Tầm Phương có tin hay không, nàng ta đối với người bạn tốt thời thơ ấu này, vẫn còn lưu giữ chút tình nghĩa.

Tiết Thị rơi vào hoang mang, không phải Hàn Tiểu Đồng, vậy thì là ai?

Tại sao Bạch Hưu Mệnh lại biết? "Tìm một gian lao phòng yên tĩnh, đưa Hầu phu nhân vào nghỉ ngơi." Lúc này Bạch Hưu Mệnh lên tiếng phân phó.

Tiết Thị bị người ta đẩy đi về phía sâu trong bóng tối, bà ta dường như đột nhiên nghĩ đến điều gì, la hét: "Có phải Quý Thiền nói không, có phải là nó không?" Bạch Hưu Mệnh nhếch mép, đang định rời đi, lại nghe thấy Hàn Tiểu Đồng gọi hắn lại. "Bạch đại nhân." "Có chuyện?" "Những gì ngài muốn biết ta đều đã nói rồi, ta cũng biết mình không sống được bao lâu nữa, ngài có thể cho ta chết một cách

minh bạch, cho ta biết khuôn mặt này của ta, rốt cuộc là làm sao mà rơi xuống không?" Nàng ta đã nghĩ rất lâu, cũng không hiểu ra, tại sao mình lại rơi vào tình cảnh này? "Có thể, bản quan đối với người sắp chết trước nay luôn khoan dung." Giọng Bạch Hưu Mệnh bình thản, "Tín An Huyền chủ không chết, nàng ấy đã được chú của vị hôn phu của ngươi cứu." Trong mắt Hàn Tiểu Đồng lóe lên một tia bừng tỉnh: "Không chết… Hóa ra là vậy, hóa ra là vậy a…" Đáp án này đối với nàng ta đã đủ rồi, nàng ta đã không muốn biết, tại sao tay nghề gia truyền mấy đời của nhà họ Dư, lại bị đối phương phá giải.

Trong đầu nàng ta chỉ có một ý niệm, không phải là không báo, chỉ là thời cơ chưa đến.

Lúc này, A Triền còn chưa biết, một suy đoán của nàng, đã thành công khiến phủ Tấn Dương Hầu mất đi Hầu phu nhân.

Tin tức này nàng còn là nghe Lâm Tuế nói vào ngày thứ ba sau khi sự việc xảy ra.

Sắp đến cuối năm, lão sư mà Lâm tướng quân tìm cho Lâm Tuế đã về quê, khoảng thời gian này cậu ta có thể không cần ngày ngày luyện võ, liền chạy đến tìm A Triền chơi sau khi tu luyện.

Lúc cậu ta đến, A Triền đang làm hương than.

Hương phấn làm trước đó dùng trong lò sưởi tay rất được hoan nghênh, sau đó liền có khách hàng đề nghị nàng làm một ít hương than để bán.

Trộn hương phấn vào bột than rồi nén lại thành khuôn, phơi khô trong bóng râm, không chỉ đẹp mắt, mà còn tiện lợi hơn khi sử dụng.

A Triền vẫn rất biết lắng nghe, ngày Bạch Hưu Mệnh đến nàng đã thử dùng hương than, hôm nay định làm thêm một ít, cuối năm buôn bán tốt, còn có thể kiếm thêm chút tiền tiêu vặt.

Thấy Lâm Tuế đến, A Triền liền kéo cậu ta vào giúp.

Lâm Tuế có tu vi trong người, trực tiếp dùng nội tức nghiền than thành bột, tay trái một cái, tay phải một cái, rất nhanh bên cạnh đã chất một đống bột than.

Nghiền xong bột than, A Triền lại ôm ra một đống gỗ vụn khô, nàng còn phải tiếp tục nghiền bột gỗ.

Chút việc này cũng không làm khó được Lâm Tuế, cậu ta vừa làm việc vừa tán gẫu với A Triền về những chuyện kỳ lạ nghe được gần đây. "Phải rồi, phủ Tấn Dương Hầu lại xảy ra chuyện rồi, ngươi biết không?" "Xảy ra chuyện gì?" A Triền đang sàng bột than, nghe lời cậu ta nói cũng không ngẩng đầu. "Tấn Dương Hầu phu nhân bị dính líu vào vụ án hoán diện, nghe đại ca ta nói, bà ta sợ rằng sẽ trở thành Hầu phu nhân đầu tiên phải ngồi tù đấy." "Vụ án hoán diện ngay cả ngươi cũng biết rồi sao?" A Triền có chút bất ngờ, còn tưởng rằng liên quan đến án tử của hoàng thất, hoàng đế sẽ ém nhẹm đi chứ.

Kỳ thực hoàng đế không phải không nghĩ tới, nhưng ngày đó người nhìn thấy mặt của Hàn Tiểu Đồng rơi xuống thật sự quá nhiều, thời gian trôi đi, chuyện này lại quá ly kỳ, một đồn mười, mười đồn trăm, cứ thế lan truyền ra ngoài.

Cái gọi là pháp bất trách chúng, hoàng đế không thể vì chuyện này mà khiển trách hết các đại thần trong triều, cuối cùng liền mặc kệ không quản nữa. "Gần đây ngươi không đến trà lâu nghe kể chuyện đúng không, bây giờ các tiên sinh kể chuyện đã bắt đầu kể về vụ án hoán diện rồi." Nói xong, Lâm Tuế chép miệng hai tiếng, "Hứa Tắc Thành và vị Huyền chủ giả này thật không phải người, lại dám lột da mặt của huyền chủ đắp lên mặt mình, buổi tối cũng không sợ gặp ác mộng." A Triền quả thực không đến trà lâu nữa, gần đây trời lạnh, nàng lười ra ngoài. "Ngươi biết Tiết Thị làm sao bị dính líu vào

không?" A Triền hỏi. "Nghe nói bà ta và Huyền chủ giả quen nhau từ nhỏ, sớm đã nhìn ra thân phận đối phương, nhưng lại biết mà không báo." Lâm Tuế kinh ngạc nói, "Cũng không biết Bạch đại nhân rốt cuộc đã phát hiện ra bằng cách nào?" Đương nhiên là nghe theo chỉ điểm của nàng rồi, A Triền thầm đắc ý một chút.

Trong lòng lại nghĩ Bạch Hưu Mệnh thật biết nghe lời, lần sau gặp mặt phải khen ngợi hắn một phen. "Nếu vụ án đã lan truyền ồn ào như vậy rồi, nha môn có nói thủ phạm sẽ bị phán xử thế nào không?" "Nói rồi, trảm hình, ngay ngày kia." A Triền kinh ngạc: "Nhanh vậy sao?" "Sắp đến Tết rồi, tháng Giêng xử hình xui xẻo lắm, nên đều dồn hết vào trước Tết." Nói xong, Lâm Tuế còn hứng trí bừng bừng hỏi A Triền, "Đến lúc đó ngươi có đi xem không?" "Ngươi muốn đi?" "Nghe nói mặt của Huyền chủ giả đã rơi xuống trong Vạn thọ yến của bệ hạ, ta còn chưa từng thấy người không có mặt, chẳng phải là phải đi xem một chút sao, lẽ nào ngươi không muốn mở mang tầm mắt à?" Lâm Tuế hỏi lại.

Chương 139

Nàng tuy đã thấy qua, nhưng đi hóng chuyện thêm một lần nữa hình như cũng không phải là không được.

Thế là A Triền gật đầu: "Vậy ta cũng đi, đến lúc đó ngươi đến đón ta." "Được." Hai ngày sau, giờ Tỵ vừa qua, A Triền đã cùng Lâm Tuế đến Thái thị khẩu, địa điểm xử hình hôm nay chính là ở đây.

Lúc họ đến, trong ngoài đã đứng chật kín người.

Người của nha môn vây chặt pháp trường, bá tánh hóng chuyện phía sau ghé tai thì thầm, mặt đầy vẻ tò mò.

Phần lớn trong số họ cũng giống như Lâm Tuế, đều là nghe về vụ án hoán diện, đặc biệt đến xem Huyền chủ giả không có mặt.

A Triền có Lâm Tuế che chở bên cạnh, không bị người khác chen lấn, hai người còn chiếm được một vị trí khá tốt ở phía trước. 162.

Lúc này giờ hành hình vẫn chưa đến, phạm nhân cũng chưa bị áp giải lên.

A Triền liếc nhìn đài giám trảm, thấy giám trảm quan không phải Bạch Hưu Mệnh, liền dời ánh mắt đi.

Bất ngờ là, ở dưới đài giám trảm, nàng lại nhìn thấy Ứng An Vương và Ứng An Vương phi.

Sắc mặt hai người trông vô cùng tiều tụy, so với ngày Thưởng cúc yến, phảng phất như già đi mười mấy tuổi.

A Triền dời ánh mắt khỏi người họ.

Đợi đến giờ Ngọ một khắc, hung thủ thật sự của vụ án hoán diện là Hứa Tắc Thành và Hàn Tiểu Đồng cuối cùng cũng bị áp giải lên.

Trên đầu Hàn Tiểu Đồng còn đội một cái mũ trùm vải màu đen, giờ Ngọ hai khắc, đao phủ tháo mũ trùm của nàng ta xuống.

Mọi người xung quanh đều nhìn rõ dáng vẻ của nàng ta, tiếng la hét của bá tánh vây xem vang lên không ngớt, A Triền thậm chí còn có thể nghe thấy có người dùng giọng the thé nói nàng ta là quái vật.

Đao phủ thần sắc điềm tĩnh cao giọng hô: "Dâng cơm đoạn đầu…" Ứng An Vương phi bị Vương gia đẩy một cái, loạng choạng tiến lên, đẩy giỏ cơm đoạn đầu đến trước mặt Hàn Tiểu Đồng, cũng không quan tâm cơm thức ăn bên trong đổ ra, không thèm nhìn nàng ta một cái, liền quay người đi.

Hôm nay họ đến pháp trường đương nhiên không phải tự nguyện, mà là lệnh của hoàng đế, họ không dám không làm theo.

Hoàng đế đặc biệt ân chuẩn cho họ rời kinh đến hoàng miếu muộn vài ngày, nói là để vẹn toàn tình thân của họ với Hàn Tiểu Đồng, còn cho phép họ nhặt xác cho đối phương.

Ân điển như vậy, họ căn bản không hề muốn! "Mẹ." Vương phi còn chưa đi được mấy bước, bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

Thân thể bà ta cứng đờ. "Mẹ, con không muốn chết, mẹ cứu con được không?" Hàn Tiểu Đồng khóc lóc cầu xin.

Bất kỳ ai khi đối mặt với cái chết, đều sẽ cảm thấy sợ hãi, nàng ta cũng vậy, lúc này, nỗi sợ chết ập đến ngập trời, nàng ta muốn níu lấy tất cả cơ hội có thể giúp mình sống sót.

Tiếc là, Ứng An Vương phi không cứu được nàng ta, cũng không muốn cứu.

Ứng An Vương phi lại không hề quay đầu lại, tiếng khóc của Hàn Tiểu Đồng không khiến bà ta động lòng chút nào, bà ta dùng tay áo che

mặt, hận không thể đi nhanh hơn một chút.

Bà ta loáng thoáng nghe thấy bá tánh bên cạnh đang đoán thân phận của mình, bà ta sợ bị người ta nhận ra.

Tiếc là Ứng An Vương phi không biết, câu chuyện tình mẹ con sâu đậm của bà ta và Huyền chủ giả, đến nỗi không chịu nhận con gái ruột, đã lan truyền khắp các trà lâu tửu quán rồi.

Cho dù ngày đó hoàng đế không trừng phạt phủ Ứng An Vương, sau này phủ Vương của họ cũng không còn danh tiếng gì để nói nữa.

Có người bên cạnh tiến lên qua loa đút cho hai người cơm đoạn đầu, giờ Ngọ ba khắc vừa đến, cơm canh đều bị dọn xuống.

Hàn Tiểu Đồng khóc không thể kiềm chế, tiếc là nàng ta đã không còn mặt, dáng vẻ khóc lóc chỉ khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Hứa Tắc Thành thì yên lặng quỳ bên cạnh, ánh mắt lướt qua đám đông.

Hắn nghe nói, Tín An không chết, nàng đã trở về báo thù.

Vậy hôm nay, nàng có đến không?

Hẳn là sẽ đến, hắn nghĩ.

Giống như Hàn Tiểu Đồng, Hứa Tắc Thành cũng hối hận rồi.

Nếu không có hoán diện, vợ của hắn là Tín An Huyền chủ thật sự, hắn vẫn có thể thăng tiến trên quan trường, quý tộc trong kinh vì quan hệ với Ứng An Vương, cũng sẽ không làm khó hắn, cuộc sống của hắn sẽ rất tốt, mọi chuyện hôm nay cũng sẽ không xảy ra.

Con trai của hắn vẫn sẽ còn sống, đứa trẻ đó từ nhỏ đã thông minh, lớn lên chắc chắn sẽ giống hắn.

Tính tình Tín An không tốt, nhưng nghe lời hắn, hắn có thể từ từ dạy bảo nàng, hắn chỉ cần có một chút kiên nhẫn, thì đã không như

vậy rồi. 163.

Lúc đầu sao lại để quỷ ám tâm hồn như vậy chứ?

Hứa Tắc Thành cố gắng suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra nguyên nhân, phải rồi, là vì Hàn Tiểu Đồng không ngừng nói bên tai hắn, Tín An Huyền chủ cao cao tại thượng căn bản không coi trọng hắn, một người phụ nữ như vậy tương lai chắc chắn sẽ không an phận.

Dần dần, hắn cũng tin vào lời nói đó.

Tại sao hắn lại tin chứ?

Đột nhiên, ánh mắt Hứa Tắc Thành dừng lại.

Hắn nhìn thấy một nữ tử trong đám đông bên trái, nữ tử đó mặc một chiếc váy màu xanh lam nhạt, nàng vẫn luôn nhìn hắn.

Ánh mắt của nàng, khác với những bá tánh vây xem khác, trong mắt những người đó là tò mò, là khinh bỉ, là chán ghét, chỉ có trong mắt nàng, toàn là sự hả hê.

Bạch Diên… Nàng là Tín An!

Hứa Tắc Thành còn muốn nhìn thêm một lần nữa, lại nghe thấy giám trảm quan hô: "Hành hình…" Khoảnh khắc tiếp theo, đầu người lăn xuống đất, mắt hắn chớp chớp, thế giới chìm vào bóng tối.

Sau khi hành hình kết thúc, bá tánh xung quanh vẫn không chịu giải tán, cuối cùng vẫn là người của nha môn tiến lên xua đuổi, họ mới luyến tiếc rời đi.

Sau ngày hôm nay, độ nóng của vụ án hoán diện trong các trà lâu tửu quán ở kinh thành có lẽ sẽ còn tăng cao.

Ứng An Vương và Ứng An Vương phi vẫn chưa rời đi, họ còn phải nhặt xác cho Hàn Tiểu Đồng.

May mà chuyện này không cần họ tự tay làm, chỉ cần giao cho

người của nha môn xử lý là được, nhưng sau khi thi thể được kiểm tra xong, phải do họ đưa về.

Ứng An Vương phi đứng cứng đờ trước cỗ quan tài đã chuẩn bị sẵn, nhìn những người đó đặt thi thể và đầu của Hàn Tiểu Đồng vào trong quan tài.

Quan tài được đậy lại, gia đinh của phủ Ứng An Vương khiêng quan tài đi ra ngoài, bà ta và Vương gia đi phía sau, đang tìm xe ngựa của Vương phủ, kết quả đi chưa được bao xa, bỗng thấy có các phu nhân thị dân chỉ trỏ về phía mình. "Đó chính là Ứng An Vương phi phải không, nghe nói chính là bà ta ngay cả con gái ruột của mình cũng không nhận ra." "Trời ơi, đây là mẹ ruột sao?" "Ai biết được chứ, biết đâu bà ta cố ý thì sao, chẳng phải nói bà ta và Huyền chủ thật không hòa thuận à." "Mụ đàn bà này thật độc ác." "Theo ta thấy, các đại nhân của Minh Kính Ti cũng nên điều tra kỹ thân phận của bà ta, nói không chừng bà ta cũng là giả." Những lời nói đó chui vào tai, cơn tức giận trong lòng Vương phi dâng lên, bị tức đến nỗi trước mắt tối sầm, cả người mềm nhũn ngã xuống.

Xung quanh lập tức vang lên một tràng tiếng kinh hô, Ứng An Vương lớn tiếng gọi: "Mau đi mời đại phu." Nhưng đây là xung quanh pháp trường, lấy đâu ra đại phu?

Đợi một lúc lâu, mới có một nam tử nho nhã mặc áo bào xanh tiến lên, nói với Ứng An Vương: "Tại hạ chính là đại phu, phiền ngài nhường đường." Ứng An Vương nghi ngờ liếc nhìn đối phương, nhưng vẫn nhường chỗ.

Nam tử đó lấy ra một cây ngân châm, chỉ châm mấy mũi lên người Vương phi, mí mắt của Vương phi liền run rẩy, cuối cùng từ từ mở ra.

Ứng An Vương thấy vậy mừng rỡ: "Đa tạ đại phu, không biết đại

phu quý danh, bản vương nhất định sẽ gửi hậu lễ." Nam tử đó thu lại kim, khẽ gật đầu với Ứng An Vương: "Y sĩ thôn quê, tên họ không đáng nhắc đến." Sau đó ông ta lại nhắc nhở một câu: "Tôn phu nhân có dấu hiệu trúng gió, ngày thường tốt nhất nên giữ tâm bình khí hòa, nếu lại ngất thêm vài lần nữa, thần tiên cũng khó cứu." Nói xong, ông ta quay đầu nói với nữ tử mặc váy màu xanh lam nhạt đang đứng bên cạnh: "Chúng ta đi thôi." Nữ tử đó gật đầu với ông ta, ánh mắt bình tĩnh lướt qua người Ứng An Vương phi, rồi bước đi lướt qua Ứng An Vương.

Bà ta nhìn theo bóng lưng của vị đại phu và nữ tử đó rời đi, không biết tại sao, lại cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Ứng An Vương phi ngất xỉu quả thật đã thu hút ánh mắt của không ít người, A Triền và Lâm Tuế cũng đứng bên cạnh xem náo nhiệt một lúc, chẩn đoán của vị đại phu kia bọn họ cũng nghe rành rọt.

Lâm Tuế còn lặng lẽ nói với A Triền: "Với tính khí của Ứng An Vương phi, muốn bà ta tâm bình khí hòa, e là khó lắm." A Triền vô cùng đồng tình.

Nhưng đây là chuyện của phủ Ứng An Vương, không liên quan đến người ngoài.

Rất nhanh sau đó, xe ngựa của phủ Ứng An Vương chạy tới, Ứng An Vương đỡ Vương phi lên xe.

Nhìn xe ngựa dần đi xa, gia đinh của phủ Ứng An Vương thì đặt quan tài lên một chiếc xe khác, họ lái hai cỗ xe ngựa ra ngoài thành.

Nói là nhặt xác, cũng chẳng qua là cho hắn một cỗ quan tài, tìm một huyệt mộ, những chuyện này đương nhiên sẽ không do Vương gia và Vương phi tự mình lo liệu.

Còn về Hứa Tắc Thành, thân tộc của hắn vì bị hắn liên lụy mà bị

lưu đày, những triều thần ngày thường có quan hệ tốt với hắn lại càng không muốn gánh chịu cơn thịnh nộ của Bệ hạ để nhặt xác cho hắn, thi thể của hắn đành phải giống như những phạm nhân tử hình khác, chờ nha môn xử lý thống nhất.

Xe ngựa dừng bên ngoài phủ Ứng An Vương, Thế tử và Thế tử phi vừa nghe gia đinh báo cáo, đã sớm dẫn theo thầy thuốc của phủ chờ sẵn ở đó.

Thấy Vương phi xuống xe tinh thần vẫn tốt, Ứng An Vương Thế tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thầy thuốc của phủ bắt mạch cho Vương phi, chẩn đoán giống hệt vị đại phu lúc trước, chỉ bảo Vương phi hãy thả lỏng tâm tình.

Sau đó, lại kê cho bà một ít thuốc dưỡng thần.

Khó khăn lắm mới sắp xếp ổn thỏa cho Vương phi, Thế tử mới cùng Thế tử phi rời khỏi chính viện.

Thế tử đi chưa được bao xa thì dừng bước, nói với Thế tử phi bên cạnh: "Sức khỏe của mẫu thân kém như vậy, làm sao chịu nổi nỗi khổ bôn ba.

Thực sự không được, ta sẽ đi cầu xin Bệ hạ, cầu ngài tha cho mẫu thân một lần.

Rắc rối mà Tín An gây ra, ta làm huynh trưởng gánh vác là được, sao lại đến lượt phụ thân và mẫu thân chứ." Thế tử phi vẫn im lặng lắng nghe, đợi hắn nói xong mới lên tiếng. "Thế tử vẫn chưa hiểu sao, Bệ hạ trừng phạt Vương gia và Vương phi, căn bản không phải vì Tín An." "Cái gì?" Ứng An Vương Thế tử lộ vẻ nghi hoặc.

Thế tử phi vốn cũng không hiểu, cho đến khi mẹ đẻ của nàng nghe tin Thế tử bị cấm túc đã nhờ người gửi thư vào.

Nàng thông thư với nhà mẹ đẻ, kể lại tình hình hôm đó cho mẹ

nghe, nhận được thư hồi âm của bà, nàng mới cuối cùng hiểu rõ ý của Bệ hạ. "Bệ hạ nổi giận là vì Vương gia và Vương phi không những nhận sai con gái, lại không hề hối cải, thậm chí vì để thoái thác trách nhiệm mà đổ hết tội lỗi lên đầu Tín An." Thế tử phi thở dài một tiếng, "Thế tử, nếu chàng chỉ là người ngoài cuộc, chàng cảm thấy bậc phụ mẫu như vậy thế nào?" Thế tử sững sờ hồi lâu, mới nói với giọng khó khăn: "Cho nên Bệ hạ... là vì hôm đó không có ai đứng về phía Tín An, mới tức giận như vậy." "Đúng vậy.

Nếu Bệ hạ thực sự tức giận vì những gì Tín An đã làm, đã sớm phái người tìm ra nó rồi." "Thì ra là vậy..." "Lỗi của Vương gia và Vương phi không phải vì đã làm gì, mà chỉ vì bị Bệ hạ không ưa.

Nếu Thế tử đi cầu xin, e là sẽ đổ thêm dầu vào lửa." Thế tử im lặng, cuối cùng không nói đến chuyện đi cầu xin Bệ hạ khai ân nữa. "Còn một chuyện nữa, cũng cần Thế tử quyết định." Thế tử phi đã nói thẳng ra rồi, bèn dứt khoát giải quyết hết mọi phiền phức một lần. "Chuyện gì?" "Bây giờ Hứa Tắc Thành và Hàn Tiểu Đồng đều đã bị đền tội, chuyện đi ở của Bảo nhi, vẫn cần Thế tử đưa ra chủ ý." Ánh mắt của Ứng An Vương Thế tử khẽ lóe lên, hắn tự nhiên cảm nhận được thê tử không muốn Bảo nhi ở lại, nhưng mà...

đứa trẻ đó từ khi sinh ra hắn đã tự tay bế, yêu thương bao năm nay, cuối cùng vẫn không nỡ. "Bảo nhi vẫn chưa hiểu chuyện gì, bây giờ cha mẹ đều đã mất, cũng không có nơi nào để đi, hay là giữ nó lại, tìm một viện cho hạ nhân chăm sóc, được không?" Lần này, Thế tử không trực tiếp quyết định mà dùng giọng điệu hỏi dò.

Thế tử phi thấy dáng vẻ do dự thiếu quyết đoán của hắn, cuối cùng chỉ thở dài một hơi.

Năm đó gả cho hắn, cũng chẳng qua là vì hắn không dính dáng đến triều chính, là một kẻ giàu sang nhàn rỗi, bản thân hắn cũng là người

mềm lòng, còn có thể trông mong gì nữa chứ? "Vương phủ cũng không thiếu một miệng ăn này." Giọng Thế tử phi bình thản, Bệ hạ dù sao cũng đã giữ lại chút thể diện cho vương phủ, cuộc sống vẫn có thể tiếp tục.

Ngay sau đó nàng chuyển chủ đề: "Thế tử có từng nghe qua câu, con cái giống cha mẹ không?

Chàng có dám chắc, sau này nó lớn lên, sẽ không giống cha mẹ nó không?" Ứng An Vương Thế tử lập tức do dự không quyết.

Thế tử phi tiếp tục nói: "Dù chỉ có một phần vạn khả năng, thiếp cũng không dám để nó ở lại vương phủ.

Ai biết được nó có giống như cha mẹ nó, bỗng nảy sinh tâm tư độc ác, ra tay độc ác với con của chúng ta hay không?" Suy đoán vô cớ về một đứa trẻ như vậy không tốt, nhưng nếu không dùng thuốc mạnh, làm sao thuyết phục được Thế tử?

Chương 140

Mặc dù trong thời gian ngắn, Thế tử vẫn chưa thể quên đi tình nghĩa bao năm với giả huyền chủ, nhưng trong lòng cũng rất kinh hãi trước những việc họ đã làm.

Bất kể Bảo nhi lớn lên giống cha hay giống mẹ nó, dường như đều là một chuyện rất đáng sợ. "Vậy phu nhân thấy nên xử lý chuyện này thế nào?" Thế tử phi liền nói ra cách đã nghĩ sẵn từ lâu: "Tìm một gia đình không có con cái, để họ nhận nuôi là được.

Nếu Thế tử không nỡ, có thể để lại ít tiền bạc." "Nhưng Bảo nhi có thích ứng được không?" "Nó sẽ thích ứng được.

Nhận cha mẹ mới, vẫn tốt hơn nhiều so với có một đôi cha mẹ phạm trọng tội." "...Vậy được rồi." Được Thế tử chấp thuận, hai người vừa tách ra, Thế tử phi liền sai hạ nhân trong phủ thu dọn hai bộ quần áo cho Bảo nhi, đưa nó đi.

Mấy ngày trước nàng đã quyết định như vậy, cũng đã nhờ người chọn xong gia đình, địa điểm được chọn là quê của vú nuôi nàng, cách Thượng Kinh vài ngày đường.

Gia đình này sống trong thôn, cuộc sống không tệ, nhưng cũng không quá tốt.

Khi Bảo nhi bị bế lên xe ngựa, dường như đã hiểu ra điều gì, cứ muốn chạy xuống, nhưng lại bị vú nuôi của Thế tử phi và gia đinh cản lại.

Tiếng khóc gào của nó không dứt, nhưng Thế tử phi chỉ đứng trong cửa, không hề ra ngoài nhìn một cái.

Xe ngựa dần rời khỏi vương phủ, tiếng khóc cuối cùng cũng biến

mất.

Sau này, nàng sẽ thường xuyên cho người đến thăm đứa trẻ này, để chắc chắn rằng cả đời này Bảo nhi sẽ không có cơ hội rời khỏi thôn núi đó.

Không thể trách nàng tàn nhẫn, chỉ trách Bảo nhi vận khí không tốt, có một người mẹ độc ác như vậy.

Cửa lớn vương phủ đóng lại, Thế tử phi chậm rãi đi vào.

Hàn Tiểu Đồng bị bắt, khế ước bán thân của một số nha hoàn bên cạnh đối phương vốn dĩ ở vương phủ, những người đó sau khi được thả về liền quay lại vương phủ.

Nàng biết được từ miệng một nha hoàn trong số đó, rằng Triệt nhi vốn đã chết từ lâu, vì Hứa Tắc Thành hàng năm vào ngày giỗ của Triệt nhi đều đến chùa tìm cao tăng siêu độ.

Bây giờ thân phận của Hàn Tiểu Đồng đã bị vạch trần, Thế tử phi đâu còn không biết cái chết của Triệt nhi chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến hai người đó.

Dù họ đã chết, cũng không đổi lại được mạng sống của Triệt nhi.

Nàng không học được cách của cặp vợ chồng độc ác kia, đi hại chết một đứa trẻ, nên chỉ có thể làm như vậy.

Chuyện xảy ra trong vương phủ, người ngoài không thể biết được.

A Triền và Lâm Tuế rời khỏi pháp trường, liền tìm một quán trà gần đó.

Tình cờ người kể chuyện trong quán trà đang kể về vụ án đổi mặt.

Hai người ngồi nghe một lúc, lại có tiểu nhị dẫn một đôi nam nữ đến ngồi ở bàn bên cạnh.

A Triền chỉ liếc một cái rồi dời mắt đi, chăm chú nghe người kể chuyện kể giả huyền chủ đã bị lộ tẩy trong yến thọ của Bệ hạ như thế nào, và Bệ hạ đã tức giận ra sao.

Nghe đến đoạn vui, nàng liền bỏ một miếng mứt sơn tra vào miệng.

Mứt sơn tra này là của quán trà, chua chua ngọt ngọt, vị rất ngon.

Đợi đoạn truyện này nghe xong, đến hồi sau sẽ rõ, đĩa mứt sơn tra nhỏ trước mặt A Triền cũng đã ăn hết.

Sau đó, nàng cảm thấy dạ dày có chút khó chịu.

Lâm Tuế là người đầu tiên nhận ra nàng không ổn, vội hỏi: "Sao vậy?

Có phải không khỏe ở đâu không?" A Triền gật đầu, trông rất đáng thương. "Đi, ta đưa ngươi đi tìm đại phu." Lâm Tuế biết rõ cơ thể A Triền yếu ớt đến mức nào, nếu ăn phải đồ hỏng, về nhà làm sao ăn nói với Tuệ nương?

Lúc này, người đàn ông ngồi ở bàn bên cạnh họ bỗng lên tiếng: "Nếu hai vị không ngại, tại hạ có thể giúp xem qua một chút." Lâm Tuế quay đầu lại, phát hiện người nói chuyện lại chính là vị đại phu đã châm cứu cho Ứng An Vương phi lúc trước. "Là ngài?" "Cô nương nhận ra tại hạ?" Vị đại phu giọng nói ôn hòa. "Vừa rồi thấy ngài thi châm." "Thì ra là vậy." Sau đó ông ta nhìn về phía A Triền, "Cô nương có ngại để tại hạ bắt mạch cho cô không?" A Triền cũng nhận ra đối phương, nàng lắc đầu, đưa tay ra.

Người đó bắt mạch cho nàng xong liền nói: "Cô nương ăn sơn tra không nhiều, tình hình không nghiêm trọng.

Nhưng tỳ vị cô nương yếu, sau này cố gắng đừng ăn sơn tra và những thứ tương tự.

Hôm nay về nhà, ăn uống thanh đạm một chút, ngày mai sẽ khỏi." "Không cần kê đơn thuốc sao?" Lâm Tuế vẫn không yên tâm.

Đối phương cười cười: "Ta thấy cô nương có tu vi trong người, có thể dồn nội tức vào lòng bàn tay, xoa bóp vùng bụng cho vị cô nương này, khoảng một khắc là được, khi đó tình hình của cô ấy sẽ thuyên giảm." Lâm Tuế nghe xong thở phào nhẹ nhõm, sau đó A Triền cảm tạ đối phương: "Đa tạ đại phu, không biết ngài quý danh là gì?" Nàng tưởng đối phương sẽ không cho biết tên, dù sao người này trước đó đã từ chối Ứng An Vương.

Nào ngờ người đó thẳng thắn đáp: "Tại hạ Chúc Dung, nhà ở Giao Châu, miễn cưỡng biết chữa một số bệnh nan y." Giao Châu?

A Triền có chút bất ngờ, gần đây người Giao Châu đến Thượng Kinh nhiều vậy sao?

Sau đó nàng lại nghe người đó nói: "Nếu sau này cô nương có việc cần đến tại hạ, có thể đến Giao Châu tìm ta, tại hạ cũng có chút danh tiếng." Mấy lời này nghe không ổn lắm.

Ánh mắt A Triền khẽ động, nhìn sang người phụ nữ mặc áo lam đang ngồi bên cạnh người đàn ông, cũng đang nhìn về phía nàng.

Đôi mắt của đối phương dường như có chút quen thuộc, trên khuôn mặt xinh đẹp còn mang nụ cười ôn hòa, đang khẽ gật đầu với nàng.

A Triền bỗng nhớ ra, trong câu chuyện mà Dư đại gia kể, hình như có sự tồn tại của một vị thần y.

Lúc đó nàng không hỏi kỹ, cứ nghĩ người được gọi là thần y, ít nhất cũng phải trên bảy mươi tuổi.

Dù sao những đại phu có danh tiếng ở kinh thành đều có một chòm râu bạc.

Ai ngờ thần y của Giao Châu lại không giống người thường.

Nàng nháy mắt hai cái với người phụ nữ áo lam, đối phương cũng nháy lại hai cái.

Được rồi, cuối cùng cũng biết tại sao vị Chúc đại phu này lại nhiệt tình với nàng như vậy. "Chúc đại phu từ Giao Châu đến Thượng Kinh, có phải có việc cần làm không?" A Triền vẻ mặt tự nhiên bắt chuyện với đối phương.

Chúc Dung vẻ mặt thản nhiên đáp: "Tại hạ vốn đến để tìm người, ai ngờ lại tình cờ gặp được bạn cũ trên đường." Ông ta không lừa A Triền, họ thật sự gặp nhau trên đường.

Nhưng lúc đó, Dư đại gia đã thay đổi một khuôn mặt khác.

Nhưng ông ta vẫn nhận ra. "Vậy thật là có duyên phận." "Chính là như vậy." Chúc Dung vô cùng đồng tình.

A Triền lại hỏi: "Chúc đại phu sẽ ở lại kinh thành thêm vài ngày chứ?" Chúc Dung lắc đầu: "Chuyện ở kinh thành đã xong, chúng ta hai ngày nữa sẽ về." "Vậy à...

Vậy chúc hai vị lên đường bình an." "Đa tạ." A Triền nhìn người phụ nữ bên cạnh Chúc Dung, nói với cô ấy: "Hai vị sau này nếu lại đến kinh thành, có thể đến phường Xương Bình tìm ta, ta mời hai vị ăn cơm." "Được, sau này còn gặp lại." Người phụ nữ nhẹ nhàng đáp.

Bốn người từ biệt trước cửa quán trà, hai người đi về bên trái, hai người đi về bên phải.

Đi được một đoạn, A Triền nói với Lâm Tuế: "Ánh nắng hôm nay thật đẹp." Lâm Tuế ngẩng đầu nhìn trời, đáp một tiếng: "Đúng là rất đẹp." Hai người về đến phường Xương Bình, dạ dày của A Triền đã không còn khó chịu như trước, nhưng Lâm Tuế vẫn nhớ kỹ lời của Chúc Dung, bảo A Triền nằm nghiêng trên giường, xoa bụng cho

nàng.

Gần một khắc sau, cảm giác khó chịu quả nhiên biến mất.

A Triền đang định nói gì đó, bỗng nghe thấy phía trước có tiếng ồn ào.

Hai người nhìn nhau rồi vội vàng đi ra phía trước, âm thanh phát ra từ tiệm đồ cổ của Lữ lão bản bên cạnh.

Vị Lữ lão bản ngày thường đối xử với mọi người ôn hòa, lúc này trên người lại mang một cỗ khí thế đanh đá, cầm một cây chổi, đuổi một nam một nữ trong tiệm ra ngoài.

Đợi hai người đó ra ngoài, Lữ lão bản đứng ở cửa, ném cây chổi về phía người đàn ông, đối phương nghiêng người né qua, mặt tái mét nói: "Lữ Như Hủy, ngươi lại đang gây sự gì vậy?" "Liễu đại nhân e là tuổi cao hay quên, vậy ta tốt bụng nhắc nhở ngài một chút, ngày hòa ly ta đã nói với ngài rồi, quãng đời còn lại, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta, kẻo ta nhất thời không nhịn được, đem chuyện ngài tư thông với em vợ rêu rao cho thiên hạ biết." Trán người đàn ông đối diện nổi gân xanh: "Câm miệng!

Ngươi đúng là không biết điều, đó là em gái ruột của ngươi, bôi nhọ nó như vậy có lợi gì cho ngươi!" Lữ lão bản cười lạnh: "Bôi nhọ?

Hai người không lén lút gặp nhau, hay là không cùng nhau bàn bạc chuyện hòa ly với ta sao?" "Nói bậy bạ!" Người đàn ông dường như bị tức không nhẹ, tay buông thõng bên hông cũng đang run rẩy.

Lữ lão bản không hề để ý đến đám đông vây xem ngày càng nhiều xung quanh: "Có phải nói bậy hay không trong lòng ngài tự biết, đúng rồi, còn có gì nữa nhỉ?" Ánh mắt Lữ lão bản đảo qua, nhìn về phía người phụ nữ mặc áo xanh đứng bên cạnh người đàn ông, có dung

mạo giống bà ta đến tám phần, cười như không cười nói: "Ta còn nhớ có người nói, may mà cái bụng ta không ra gì, không để lại cho nhà họ Liễu một mụn con nào, như vậy chia tay rồi, cũng tránh được nhiều phiền phức, ngươi nói có phải không, em gái?" Chỉ vài câu nói ngắn gọn, nội dung thực sự quá đặc sắc, A Triền và Lâm Tuế hận không thể rướn cổ dài thêm chút nữa.

Lúc này, người phụ nữ áo xanh có vẻ hơi lôi thôi chỉnh lại trang phục một chút, lên tiếng: "Tỷ tỷ, nhiều năm qua đi rồi, tỷ vẫn thích vu oan cho người khác.

Năm xưa tỷ cũng dùng cách này cướp hôn sự của ta, bây giờ sống không thoải mái, lại muốn dùng ta để che đậy sự xấu hổ sao?

Tiếc là ta đã không còn ở tuổi mười tám nữa rồi, ta và Liễu đại ca thanh mai trúc mã, nhiều năm không gặp tình cờ gặp nhau ở quán trà, chỉ nói vài câu, đến miệng tỷ lại thành tư thông.

Chúng ta quả thật có nói về chuyện hòa ly, nhưng không phải vì ta, sự thật chẳng lẽ tỷ không tự biết hay sao?

Tỷ không sinh được con, lại còn ngược đãi đứa con được nhận làm con thừa tự trong nhà, Liễu đại ca mới không thể nhịn được nữa, bảo ta chuyển lời cho phụ thân." Những người xem náo nhiệt vốn nghe lời của Lữ lão bản, đều thấy bất bình thay cho bà. 164.

Nhưng nghe lời của người phụ nữ kia, họ lại đồng loạt dùng ánh mắt khác lạ nhìn Lữ lão bản.

Không sinh được con thì thôi, ngược đãi con thừa tự thì quả thật quá độc ác.

A Triền và Lâm Tuế cũng đang phân vân, còn muốn xem tiếp, lại bị Tuệ nương từ ngoài về kéo vào nhà.

A Triền nhìn Trần Tuệ, Trần Tuệ và Lữ lão bản có thể coi là vừa

gặp đã thân, quan hệ rất tốt. "Tuệ nương, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" A Triền đứng sau cửa, nhỏ giọng hỏi.

Trần Tuệ lắc đầu: "Ta cũng không rõ, lúc chúng ta nói chuyện bà ấy rất ít khi nhắc đến chuyện nhà." "Xem ra, vị Lữ lão bản này hình như có chút đuối lý." Lâm Tuế chen vào. "Chuyện tình cảm, không phải người trong cuộc, ai có thể phân biệt được rốt cuộc là ai nợ ai." Trần Tuệ nói xong, thấy hai người đều nhìn mình, không nhịn được cười: "Các ngươi còn nhỏ, sau này sẽ biết." Cửa tuy đã đóng, nhưng người xem náo nhiệt bên ngoài lại càng tụ tập đông hơn.

Lúc này gia đinh do chồng cũ của Lữ lão bản mang đến bắt đầu đuổi người.

Thấy đám gia đinh hung thần ác sát, dân chúng vây xem liền biết đây e là một vị không dễ chọc, cũng không dám tiếp tục ở lại, tản đi từng tốp.

Có người thực sự tò mò, liền chạy sang bên kia đường, nhón chân nhìn về phía này, tuy không nghe được họ nói gì, nhưng ít nhất cũng xem được náo nhiệt.

Người trong các tiệm xung quanh cũng ý tứ quay về, tuy đã khép cửa tiệm, nhưng cũng đều đang lén nhìn về phía tiệm đồ cổ.

Đợi những người không liên quan đều bị đuổi đi, em gái của Lữ lão bản lại lên tiếng: "Hôm nay ta đến, không phải để tranh cãi những chuyện quá khứ này với tỷ tỷ, chỉ là mẫu thân trong lòng nhớ nhung tỷ, mà tỷ đã lâu không về nhà thăm bà, thay bà chuyển lời, nếu có rảnh thì về thăm bà một chút." Nói xong, cô ta khẽ gật đầu với người đàn ông bên cạnh: "Liễu đại ca, ta xin cáo từ trước." Cô ta không cho Lữ lão bản cơ hội nói chuyện, quay người liền đi.

Lữ lão bản nhìn bóng lưng cô ta, cười khẩy một tiếng, lại nhìn người chồng cũ một cái, quay người vào tiệm, còn đóng cửa lại.

Bà ta bước nhanh đến sau quầy, đưa tay lấy xuống một cái cốc làm bằng đá đặt trên giá phía sau.

Còn chưa kịp có động tác gì, đã thấy cửa tiệm bị đẩy ra.

Chuyện đã ầm ĩ đến mức này, bà ta cứ nghĩ Liễu Tương Trạch chắc chắn sẽ phẩy tay áo bỏ đi, từ nay về sau không qua lại nữa, không ngờ hắn lại quay lại. "Liễu đại nhân còn có lời gì muốn dặn dò sao?

Nếu không có, phiền ngài nhường đường, đừng làm lỡ việc kinh doanh của thảo dân." Lữ lão bản đặt chiếc cốc trở lại giá phía sau, giọng điệu lạnh nhạt.

Liễu Tương Trạch nhìn chằm chằm bà ta một lúc, lên tiếng: "Lữ Như Hủy, trước đây ngươi không phải là người vô cớ gây sự, sao bây giờ lại biến thành thế này?

Như Hinh là em gái ruột của ngươi, ngươi bịa đặt mối quan hệ giữa ta và nó để sỉ nhục chúng ta, nếu truyền ra ngoài, sau này nó ở kinh thành làm sao ngẩng mặt nhìn người?" "Ta nói không phải sự thật sao?

Hai người còn có thể hẹn nhau đến chỗ ta tìm chuyện không vui, lại còn sợ người khác nói?" Mặt Lữ lão bản đầy vẻ châm biếm, "Hay là ta đã chọc trúng chỗ đau của Liễu đại nhân, mới khiến ngài nóng lòng bênh vực Lữ Như Hinh như vậy." "Lữ Như Hủy, đó chỉ là suy đoán của ngươi, ta và nó chỉ tình cờ gặp trên đường, không có hẹn trước, lần trước gặp mặt cũng vậy." Lữ lão bản cười một tiếng: "Ngài đang nói với ta, hai người tâm linh tương thông?

Còn ta, lại tình cờ chứng kiến duyên phận của hai người?" Liễu Tương Trạch tức giận nói: "Ngươi đúng là hết thuốc chữa!" Lữ lão bản quay đầu đi, không nhìn người đang đứng trước mặt nữa, giọng lạnh lùng: "Thế cũng còn hơn bị người ta coi là kẻ ngốc.

Chương 141

Nói ra, Liễu đại nhân quả thật là người trường tình nhất ta từng thấy, sống với người chị không thích mười mấy năm, trong lòng lại luôn nhớ nhung người em.

Sớm biết ngài thâm tình như vậy, ta đã không làm lỡ dở hai người rồi." "Ta không..." "Nghe nói Liễu đại nhân chưa bao giờ nói dối, ngài có dám thề với trời, ngài chưa bao giờ thích Lữ Như Hinh không?" Lữ lão bản gay gắt nói.

Liễu Tương Trạch im lặng.

Năm đó hắn quả thật cho rằng người mình sắp cưới là nhị tiểu thư nhà họ Lữ, cũng từng tràn đầy mong đợi. "Chuyện đã qua rất lâu rồi." Hắn nói, "Ta đã buông bỏ rồi." "Buông bỏ?

Cái gọi là buông bỏ của ngài, là sau mười mấy năm, vẫn có thể kể chuyện nhà cho nó nghe một cách tường tận sao?" "Là nó hỏi." "Ngươi liền nói?" Liễu Tương Trạch nhắm mắt lại: "Chuyện này là lỗi của ta, lúc đó ta thực sự quá tức giận.

An An vì ngươi mà bị thương không nhẹ, ngươi lại không thèm nhìn nó một cái..." Lời của hắn còn chưa nói xong, Lữ lão bản bỗng cắt ngang, giọng vô cùng lạnh lùng: "Tại sao ta phải đi xem nó?

Liễu đại nhân chẳng lẽ đã quên, Liễu Ngọc An là con trai ngài, không phải của ta." Liễu Tương Trạch cảm thấy người phụ nữ trước mắt xa lạ đến đáng sợ, hắn không thể tin được nói: "An An vì ngươi mà ngã gãy tay, bây giờ ngươi vẫn không cảm thấy mình có lỗi sao?" "Lỗi của ta là không nên lúc nó ngã xuống cầu thang lại muốn kéo nó lại sao?" "Nhưng nó nói ngươi đẩy nó!" "Nó nói?" Lữ lão bản tức quá hóa cười, "Liễu Tương Trạch, ta với ngươi thành thân bao năm nay,

ngươi chưa từng tin ta một lời nào, ngược lại lại tin tưởng tuyệt đối một đứa con thừa tự, đầu óc của ngươi bị chó ăn hết rồi à?" "Nó không nói dối." "Cho nên ngươi nghĩ ta sẽ nói dối?" Lữ lão bản thở hổn hển, chỉ ra cửa hét lên, "Ngươi cút ra ngoài cho ta!" Thấy đối phương không chịu đi, bà ta liền ném hết đồ sứ cầm được trong tay qua, cuối cùng cũng đuổi được người đi.

Đợi người đi rồi, bà ta cài then cửa lại, bỗng toàn thân bắt đầu run rẩy.

Bà ta cố gượng đi đến sau quầy, lấy chiếc cốc đá mà trước đó đã nghịch từ trên giá xuống.

Lúc này trong cốc đá có một lớp chất lỏng mỏng, bà ta không thèm nhìn, trực tiếp ngửa đầu uống cạn chất lỏng bên trong, sau đó vịn vào tay vịn cầu thang, chậm rãi đi lên lầu hai.

Vì màn kịch bất ngờ này, chiều hôm đó, tiệm đồ cổ bên cạnh không mở cửa.

Lâm Tuế dùng bữa tối ở chỗ A Triền, cũng không xem được diễn biến tiếp theo, mãi đến cuối giờ Thân mới tiếc nuối ngồi xe ngựa của nhà họ Lâm rời đi.

Lúc ra cửa tiễn Lâm Tuế, A Triền thấy Trần Tuệ đang nhìn tiệm bên cạnh, liền nói với cô: "Không thấy Lữ lão bản ra ngoài, có muốn qua xem bà ấy không?" Tiệm bên cạnh không thuê người làm, Lữ lão bản ngày thường cũng không ở đây, mùa đông trời tối sớm, vào giờ này mọi ngày, bà ta đáng lẽ đã đóng cửa tiệm về nhà rồi. "Được." Trần Tuệ tiến lên gõ cửa, đợi một lúc, không có ai trả lời. "Như Hủy, bà có ở đó không?" Trần Tuệ tiếp tục gõ cửa.

Bên trong vẫn không có tiếng động. "Chẳng lẽ tâm trạng không tốt, hay là không muốn để ý đến ai?" A Triền đoán.

Trần Tuệ không trả lời, cô áp tai vào cánh cửa đóng chặt, yên tĩnh nghe một lúc.

A Triền thấy cô như vậy, cũng lặng lẽ đi qua, nghe theo một lúc, đương nhiên chẳng nghe ra được gì. "Sao vậy?" A Triền hỏi.

Trần Tuệ hơi do dự: "Có tiếng tim đập, bà ấy chắc đang ở bên trong, nhưng nếu bà ấy ở đó, với tính cách của bà ấy, sẽ không giả vờ không nghe thấy." "Hay là chúng ta vào xem thử đi." A Triền đề nghị, "Lữ lão bản trông không được khỏe, đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." Trần Tuệ nghe vậy cũng không do dự nữa, hai tay đặt lên cánh cửa, hơi dùng sức một chút, then cửa bên trong liền gãy.

Trong tiệm đồ cổ tối đen như mực, trên đất còn có vài mảnh sứ vỡ, Trần Tuệ sợ A Triền bị thương, không cho nàng vào, còn mình thì bước vào.

Cô men theo âm thanh nhỏ bé đi lên lầu hai, ở cửa nhìn thấy Lữ Như Hủy ngã trên đất.

Lúc này Lữ Như Hủy dường như vẫn tỉnh, bà ta mở mắt, nhưng dường như không thể cử động.

Lầu hai của tiệm đồ cổ chỉ có một chiếc giường, Trần Tuệ bế người lên giường, nghe thấy A Triền ở dưới lầu gọi: "Tuệ nương, tìm được người chưa?" "Tìm được rồi, bà ấy có chút không ổn." "Cô chờ một chút, ta về lấy nến." A Triền quay người chạy về tiệm lấy giá nến, rồi lại quay lại tiệm đồ cổ.

Lúc A Triền cầm giá nến đi lên, Trần Tuệ đang ở bên giường, thấy nàng đến, liền nói: "Cơ thể không cử động được, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo, bà ấy trông không giống bị bệnh." A Triền ghé qua, thấy mắt đối phương vẫn mở, đang nhìn họ, liền lên tiếng hỏi: "Lữ lão bản, có nghe thấy ta nói không?" Lữ Như Hủy nháy mắt một cái. "Có cần chúng ta đi mời đại phu cho bà không?" Không nháy mắt.

Để phòng hiểu lầm, A Triền lại hỏi: "Bà có biết cơ thể mình bị làm sao không?" Nháy mắt.

Xem ra Lữ lão bản rất rõ tình trạng cơ thể của mình, A Triền và Trần Tuệ nhìn nhau.

Nàng chạm vào tay Lữ lão bản, cảm giác như chạm vào một tảng băng.

Nàng đề nghị: "Lữ lão bản, trong tiệm lạnh quá, để Tuệ nương đưa bà đến nhà chúng ta trước được không?" Lữ Như Hủy nháy mắt, đây là đồng ý.

Trần Tuệ bế Lữ Như Hủy xuống lầu, A Triền đi theo sau, lúc rời đi tìm được ổ khóa và chìa khóa trong quầy, thuận tiện giúp bà ta khóa cửa tiệm lại. 165.

Đưa người về xong, Trần Tuệ sắp xếp cho bà ta ở trong phòng mình, A Triền lại đem lò than trong tiệm đốt lên, đưa vào phòng.

Đợi khoảng một canh giờ, Lữ lão bản vốn chỉ có thể nháy mắt cuối cùng cũng có thể cử động tay chân, người cũng có thể nói chuyện được. "Rốt cuộc bà bị sao vậy?" Trần Tuệ thấy bà ta đã hồi phục gần hết, mới lên tiếng hỏi.

Lữ Như Hủy nhìn Trần Tuệ với vẻ mặt lo lắng và A Triền đầy tò mò, nhếch môi: "Không có chuyện gì lớn, lúc trước ta bỗng thấy không khỏe, liền uống thuốc, ai ngờ phản ứng của thuốc này có hơi mạnh." Lời này người bình thường nghe cũng sẽ không tin, Trần Tuệ sa sầm mặt: "Thuốc gì có thể khiến người ta toàn thân cứng đờ, rốt cuộc bà đã nằm trên đất bao nhiêu canh giờ?" "Tuệ nương, ta thật sự không sao." Lữ Như Hủy cố gắng né tránh chủ đề này. "Nếu bà không nói, ta chỉ có thể mời đại phu đến khám cho bà thôi.

Tình trạng của bà như vậy, nếu có lần sau, không chừng sẽ bị chết

cóng trực tiếp." Lữ Như Hủy im lặng hồi lâu, cuối cùng mới lên tiếng: "Không phải ta không muốn nói, mà là nói ra, e là bà cũng sẽ không tin." A Triền ở bên cạnh khuyên: "Lữ lão bản không bằng cứ nói cho chúng ta nghe trước, nếu bà không chịu nói gì, Tuệ nương chắc chắn sẽ không yên tâm." "Thôi được." Lữ Như Hủy khẽ thở dài, nói với Trần Tuệ, "Bà còn nhớ cái cốc rượu làm bằng đá mà ta thường đặt trên cùng của quầy không?" "Nhớ, bà nói đó là bà đã dùng gần hết của hồi môn để mua." "Phải." Lữ Như Hủy cười một tiếng, "Thứ ta uống thực ra là nước ngưng tụ trong cốc đá đó." Trần Tuệ nghe vậy nhíu mày, hôm đó cô thấy cái cốc đó, chỉ nghĩ là đồ cổ nên mới bán đắt như vậy, nghe Lữ Như Hủy nói thế, tác dụng của cái cốc rõ ràng không tầm thường.

Những thứ này cô không hiểu, chỉ có thể nhìn về phía A Triền. "Là loại cốc đá như thế nào?" A Triền hỏi.

Trần Tuệ miêu tả: "Cốc đá màu trắng, trên có hoa văn màu đen, nhìn dưới ánh sáng mặt trời, có thể xuyên thấu ánh sáng." A Triền suy nghĩ một lát: "Trắng đen xen kẽ, còn có thể sinh ra chất lỏng, nghe giống như cốc làm từ thạch hạch." "Quý cô nương lại biết sao?" Lữ Như Hủy mặt đầy vẻ kinh ngạc. "Ta có chút hiểu biết về những thứ này." A Triền chuyển chủ đề, "Theo ta biết, thạch hạch có thể ngưng tụ thạch tương, thạch tương không có công hiệu chữa bệnh." "Đúng, nhưng nó có thể giảm đau." Thấy hai người đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc, Lữ Như Hủy vẻ mặt thản nhiên: "Bệnh của ta... thường xuyên đau đớn không chịu nổi, thuốc đại phu kê không có hiệu quả, cũng không có cách nào khác, mới tìm đến thạch tương để giảm đau." Bà ta ngừng một chút, lại tiếp tục nói: "Trước đây thực ra không như vậy, nhưng gần đây sau khi uống thạch tương cơ thể lại cứng đờ không cử động được, qua hai ba canh giờ sẽ hồi phục, thật sự sẽ không bị chết cóng đâu." Bà ta rõ ràng đang giải thích cho Trần Tuệ nghe, Trần Tuệ

vẫn im lặng.

A Triền lại lên tiếng nhắc nhở: "Nếu bà tiếp tục uống, tình hình như vậy e là sẽ ngày càng nghiêm trọng, cho đến cuối cùng... cơ thể hoàn toàn hóa đá." Con người luôn tò mò về những thứ đi ngược lại nhận thức thông thường của họ, nhưng nhiều thứ đối với con người, còn nguy hiểm hơn cả thuốc độc.

A Triền có chút lo lắng bà ta bị người ta lừa.

Nào ngờ Lữ lão bản lại nói với giọng nhẹ nhàng: "Ta biết mà, lúc mua cốc, người bán đã nói với ta rồi.

Dù có uống thạch tương hay không, ta cũng sẽ chết, cách chết này ít nhất cũng coi được hơn." A Triền nhất thời cũng không biết nên nói gì, thông tin mà Lữ lão bản tiết lộ, bệnh của bà ta e là không có cách chữa trị.

Uống thạch tương chẳng khác nào uống rượu độc giải khát, nhưng không uống, chỉ có thể đau đớn chịu đựng. "Sao bà... chưa từng nói qua?" Cổ họng Trần Tuệ nghẹn lại.

Trước đây cô chỉ cảm thấy Lữ Như Hủy sức khỏe không tốt, tưởng là giống A Triền, đến hôm nay mới biết, bà ta sắp không qua khỏi.

Hôm qua, họ còn hẹn nhau mùa hè năm sau đến trang viên của Lữ Như Hủy tránh nóng, cơ thể bà ta thật sự có thể chống đỡ đến ngày đó không?

Lữ Như Hủy nhếch môi: "Xin lỗi Tuệ nương, trước đây ta chưa từng nói với bất kỳ ai." "Bà bị như vậy bao lâu rồi?" "Đã vài tháng rồi." Thấy tâm trạng Trần Tuệ sa sút, bà ta lại an ủi, "Không sao đâu, thực ra sau khi uống thạch tương, ta cũng giống như người bình thường, không đau không ngứa, cảm giác rất tốt." "Bà không định nói

chuyện bị bệnh cho mẹ bà biết sao?" Cô biết Lữ Như Hủy cha mẹ còn sống, trên có hai anh trai, còn có một em trai và một em gái.

Lữ Như Hủy giọng bình thản: "Thôi không nói nữa, vì ta đột nhiên hòa ly, họ đang giận ta, ta đã lâu không về rồi." A Triền có thể nhìn ra, trong lòng vị Lữ lão bản này, có lẽ cất giấu rất nhiều chuyện buồn phiền.

Nàng và đối phương không thân quen, không tiện ở lại tiếp tục nghe họ nói chuyện, liền lấy cớ về phòng nghỉ ngơi, đi trước.

Sau khi về phòng, A Triền rửa mặt thay quần áo, nhào vào tấm nệm da hổ ấm áp, lấy ra cuốn truyện đặt bên gối xem hai trang, rồi mơ màng ngủ thiếp đi.

Mở mắt ra, nàng phát hiện mình lại tiến vào trạng thái nội thị quen thuộc.

Sáu sợi xích màu đen vốn khóa trên người, bây giờ chỉ còn lại ba sợi.

Chính xác hơn, là hai sợi rưỡi, sợi trên cổ đã vỡ một nửa, lung lay sắp rụng, trên đó thỉnh thoảng còn bay đi vài phù văn không hiểu được.

Tiếc là đây không phải là xích thật, không có cách nào giật xuống, chỉ có thể tạm thời chịu đựng.

Nàng kiên nhẫn đợi một lúc, sợi xích trên đùi sau bên trái phát ra tiếng lách cách.

Nàng quay đầu lại nhìn, sợi xích đó trước tiên căng thẳng, sau đó vỡ tan hoàn toàn.

Bây giờ, ngoài sợi xích bị gãy một nửa trên cổ, chỉ còn lại sợi xích trên đùi sau bên phải.

Nàng có chút tò mò, sau khi tất cả các sợi xích đều vỡ, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

Người đã gieo xiềng xích lên người nàng sẽ xuất hiện chứ?

Dù có như nàng đoán, là A nương cũng không sao, ít nhất hãy cho nàng biết một lý do?

A Triền cảm thấy thời gian nội thị của mình rất ngắn, nhưng khi mở mắt ra, trời bên ngoài đã sáng.

Nàng nằm trên giường, vô thức sờ trán, không sốt, cơ thể cũng không khó chịu, chỉ là hơi đói.

So với lần trước, tình hình của nàng dường như đã tốt hơn.

Đây thực sự là một chuyện đáng vui mừng, A Triền mặc quần áo vào liền vội vàng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hét: "Tuệ nương, ta muốn ăn canh thịt viên, còn có bánh bao." Giọng của Trần Tuệ từ trong bếp vọng ra: "Không có bánh bao, hôm nay chỉ có bánh hành." "Thôi được, vậy ta muốn thêm một quả trứng gà." Không lâu sau, Trần Tuệ bưng canh thịt viên và bánh hành có trứng ra, thịt viên là cô đã làm sẵn từ trước, để bên ngoài cho đông lại, dùng sẽ tiện hơn.

Hai người quay về phòng, A Triền dùng muỗng vớt thịt viên ăn, ăn xong một viên mới đột nhiên nhớ ra hỏi: "Lữ lão bản đâu rồi?" "Sáng sớm nay đã rời đi rồi, giờ này chắc đang dọn dẹp tiệm." "Cơ thể bà ấy đã như vậy rồi, còn không quên mở tiệm sao?" A Triền không hiểu được suy nghĩ của đối phương. "Có lẽ là vì mở tiệm đối với bà ấy, đơn giản hơn nhiều so với việc đối phó với người nhà." Nhớ lại tối qua, những chuyện xưa mà Lữ Như Hủy kể cho cô nghe, Trần Tuệ không nhịn được thở dài.

Mối hôn sự này của Lữ Như Hủy, là do bà ta cưỡng cầu mà có.

Vốn dĩ người có hôn ước với Liễu Tương Trạch là em gái bà ta,

sau này hôn sự xảy ra biến cố, gia đình không muốn em gái bà ta gả vào nhà họ Liễu.

Bà ta ngưỡng mộ Liễu Tương Trạch, biết hôn sự của em gái không thành, liền ép cha mẹ đồng ý để bà ta thay thế hôn ước của em gái gả qua.

Lúc bà ta thành thân, Liễu Tương Trạch chỉ mới bước vào quan trường, bây giờ đã là Hồng Lô tự khanh.

Trong mắt người ngoài, điều duy nhất có thể gọi là tiếc nuối trong cuộc hôn nhân này của bà ta, có lẽ là không thể có con.

Dù vậy, Liễu Tương Trạch cũng không nạp thiếp, mà nhận một đứa trẻ trong tộc làm con thừa tự.

Cuộc sống của họ đôi lúc có cãi vã, nhưng cũng coi như hòa thuận.

Bà ta cứ ngỡ, chuyện quá khứ đã qua rồi.

Cho đến năm nay, em gái bà ta thủ tiết về kinh, mọi thứ đều thay đổi.

Bất kể là người chồng mà bà ta tự cho là tình cảm sâu đậm, hay là đứa con mà bà ta hết lòng dạy dỗ, đều biến thành xa lạ.

Trớ trêu thay, tất cả mọi người đều cho rằng, người sai là bà ta.

Sau khi biết mình sắp không qua khỏi, bà ta không còn cố gắng tranh cãi đúng sai với người khác nữa, mà chọn hòa ly.

Trần Tuệ có thể nhìn ra, lúc nói ra những lời này, bà ta đã cố gắng muốn buông bỏ, nhưng vẫn thất bại.

Có những tâm kết, ngay cả cái chết cũng không thể khiến người ta buông xuống. "Bà ở bên cạnh bà ấy nhiều hơn đi." A Triền nói, "Thạch tương ảnh hưởng rất lớn đến con người, nếu bà ấy tiếp tục dùng, e là không qua được tháng Giêng." "Ta biết rồi." Thấy A Triền

có chút lo lắng nhìn mình, Trần Tuệ cười cười: "Không cần lo cho ta, sinh ly tử biệt, ta đã nhìn thấu rồi, Như Hủy... cũng đã sớm chấp nhận rồi.".

Sau khi bước vào tháng Chạp, ngày tháng dường như trôi qua càng lúc càng nhanh, thoáng chốc đã đến ngày mười tám, chỉ còn hơn mười ngày nữa là đến Tết.

Tuy không hiểu rõ vì sao trong nhà chỉ có hai người mà Tuệ nương vẫn phải chuẩn bị cả đống hàng Tết, nhưng A Triền chỉ biết ăn nên chưa bao giờ lên tiếng phản đối.

Chương 142

Sáng hôm đó, Trần Tuệ đến Thiên Nhai để lấy quần áo mới mà hai người đã đặt ở tiệm, A Triền ở lại trông coi cửa hàng.

Tiễn hai vị khách đến mua than thơm xong, nàng liền thấy chủ tiệm Lữ ở bên cạnh bưng một chiếc lư hương vội vã bước vào tiệm.

Vừa vào cửa, bà ta đã nói: "Quý cô nương, ta muốn mua một ít bột hương." "Bột hương ở đây có rất nhiều, chủ tiệm Lữ muốn loại nào?" A Triền hỏi. "Tùy ý chọn một loại mùi hương thanh đạm là được." Nghe bà ta nói vậy, rõ ràng bột hương không phải mua để dùng cho mình, A Triền bất giác nhìn về phía lư hương trong tay bà ta: "Chủ tiệm Lữ mua bột hương là để thử lư hương sao?" Lữ Như Hủy thấy nàng nhìn sang, liền đặt lư hương trong tay lên quầy: "Vừa mới thu mua được một chiếc lư hương, ta thấy nó giống như lư Ngu Sơn.

Nghe nói lư hương làm bằng đá Ngu Sơn sau khi đốt hương, khói sẽ như mây khói tụ lại rất lâu không tan, nên ta muốn thử xem sao." "Thần kỳ đến vậy sao?" A Triền có biết về Ngu Sơn, nằm ngoài lãnh thổ Đại Việt, nhưng lại không biết đá trên ngọn núi này làm thành lư hương còn có hiệu quả như vậy. "Ta cũng chỉ nghe người ta nói thôi." "Vậy thì ta phải mở mang tầm mắt một phen, chỗ bột hương này không cần tính tiền đâu." A Triền lấy bột hương và toàn bộ dụng cụ làm khuôn hương đưa cho bà ta, hai người đến bên bàn ngồi xuống.

Chỉ thấy chủ tiệm Lữ không nhanh không chậm đổ tro hương vào, dùng dụng cụ nén tro cho phẳng, sau đó đặt khuôn hương lên rồi cho bột hương vào.

Đợi bột hương lấp đầy khuôn, bà ta nhấc khuôn hương ra, liền hiện ra một chữ "Phúc" hoàn chỉnh y hệt như khuôn.

A Triền đưa qua một nén hương đã thắp, bà ta dùng nén hương đó châm lửa cho chữ "Phúc", sau đó đậy nắp lư lại.

Hai người nhìn chằm chằm một lúc, liền thấy từng sợi khói bốc lên từ trong lư hương, làn khói đó bay lên phía trên lư rồi quả nhiên không tan đi, chỉ trong chốc lát, đã tụ lại thành một đám khói tựa như mây. "Quả nhiên giống hệt như trong sách nói, thật thần kỳ." Vẻ mặt Lữ Như Hủy tràn đầy kinh ngạc và vui mừng, A Triền cũng là lần đầu tiên nhìn thấy chiếc lư hương thú vị như vậy, hai người nhìn chằm chằm hơn nửa canh giờ, mãi đến khi bột hương cháy hết mới dời mắt đi. "Lư hương như thế này có thể mua được trên thị trường không?" A Triền có chút động lòng.

Lữ Như Hủy lắc đầu: "E là rất khó, ta cũng chỉ từng thấy trong sách, đây có lẽ là món hời lớn nhất mà ta từng vớ được." "Vậy chủ tiệm Lữ có định bán không?" A Triền mong chờ hỏi.

Lữ Như Hủy lắc đầu, giải thích: "Phụ thân ta thích hương, ta định tặng chiếc lư hương này cho ông.

Sắp đến Tết rồi, đây có lẽ là món quà Tết cuối cùng ta tặng ông, phải trân trọng một chút." Nghe bà ta nói vậy, A Triền cũng không nỡ đoạt thứ người khác yêu thích.

Ngày hôm sau, A Triền thấy tiệm bên cạnh đã đến giờ Tỵ mà vẫn chưa mở cửa, liền hỏi Trần Tuệ: "Tuệ nương, sao hôm nay tiệm bên cạnh không mở cửa vậy?" "Hôm nay bà ấy phải về nhà cha mẹ, có lẽ qua trưa mới có thể quay lại mở tiệm." Sức khỏe của Lữ Như Hủy ngày một sa sút, bà ta lại không chịu nói cho người nhà biết, Trần Tuệ liền bảo bà ta mỗi khi ra ngoài thì báo cho mình một tiếng, để tránh thực sự xảy ra chuyện gì mà không có ai giúp đỡ.

Tối qua trước khi đi, bà ta mới nói với Trần Tuệ chuyện về nhà cha mẹ.

A Triền thất vọng gục xuống quầy, nói với Trần Tuệ: "Hôm qua chủ tiệm Lữ thu được một cái lư hương, thú vị lắm, tiếc là bà ấy muốn tặng cho cha, nếu không ta đã mua được rồi." "Ngươi đã mua bao nhiêu thứ đồ chơi rồi, trên lầu hai sắp không còn chỗ để nữa rồi." "Cái này không giống." "Chỗ nào không giống?" Trần Tuệ liếc nàng một cái. "Cái này đặc biệt thú vị!" Nói xong, A Triền lại cảm thán một câu, "Chủ tiệm Lữ thật lợi hại, một món làm ăn có thể kiếm được nhiều bạc như vậy, tiếc là bà ấy không chịu bán." Trong lúc hai người đang nói chuyện về Lữ Như Hủy, bà ta đã đến Lữ gia.

Lữ gia không mấy nổi bật ở kinh thành, nhưng trong nhà ba đời cũng đều có người đỗ tiến sĩ, tuy quan chức không cao, nhưng cũng xứng với danh xưng thư hương thế gia.

Phụ thân của Lữ Như Hủy hiện là Hàn lâm học sĩ, ông đã ở vị trí này mười mấy năm, e rằng trong nhiều năm tới cũng sẽ không có biến động gì.

Lữ Như Hủy bước vào cổng lớn Lữ gia, gia đinh phía sau giúp bà ta khuân vác những món quà mang đến.

Bà ta quen đường quen lối đi về phía chính viện, nghe nói hôm nay cả nhà đều có mặt, trong lòng còn nghĩ, vậy là có thể gặp mặt đông đủ một lần.

Bà ta vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng cười nói rộn rã, đến khi gia đinh dẫn đường vui vẻ báo cho người trong phòng biết đại cô nương đã về, tiếng cười ấy đột ngột tắt hẳn.

Lữ Như Hủy bước vào chính đường, bà ta ngẩng đầu nhìn qua, trên đùi mẫu thân đang đắp một tấm chăn mỏng, sắc mặt không được tốt lắm, có lẽ là bị bệnh.

Em trai út đứng trước mặt phụ thân, phụ thân dường như đang kiểm tra bài vở của nó, nhị ca thì đang trêu chọc em út.

Lữ Như Hinh ngồi bên cạnh nhị tẩu, đang nói chuyện với chị dâu.

Cả gia đình trông thật hòa thuận vui vẻ. "Ngươi còn biết đường về à!" Lữ phụ thấy con gái lớn vào cửa, nặng nề đặt chén trà trong tay xuống, sắc mặt sa sầm. "Nữ nhi xin ra mắt phụ thân, mẫu thân." Lữ Như Hủy như không nghe thấy, tiến lên hành lễ với cha mẹ.

Lữ mẫu hừ lạnh một tiếng: "Muốn gặp mặt ngươi một lần thật là khó." "Là lỗi của nữ nhi." Lữ Như Hủy xin lỗi, sau đó lại nhìn về phía Lữ mẫu: "Hôm nay sắc mặt mẫu thân không tốt lắm, có phải người bị bệnh không?" "Đợi đến lúc ngươi nhớ ra mà hỏi ta, thì mẹ đây đã sớm bệnh chết rồi." Lữ mẫu không cho Lữ Như Hủy chút sắc mặt tốt nào.

Lữ Như Hủy nhìn cha mẹ, trong lòng lại nghĩ, trước đây không phải như thế này.

Trước khi bà ta hòa ly với Liễu Tương Trạch, mỗi lần cha mẹ thấy bà ta đều hòa nhã vui vẻ, đến nỗi khi hòa ly về nhà bị mắng xối xả một trận, bà ta mới nhớ ra, trước đó, cha mẹ đối với bà ta cũng luôn không mấy hài lòng. "Được rồi, nói gì mà chết với không chết." Lữ phụ quát một tiếng, rồi nói với Lữ Như Hủy, "Hôm nay ta vốn đã mời con rể qua phủ, định nói rõ chuyện giữa hai đứa, vừa hay ngươi về rồi, lát nữa gặp nó đừng có làm mình làm mẩy." "Con và hắn không có gì để nói cả." Lữ phụ bị thái độ khinh mạn này của bà ta chọc giận, vỗ mạnh xuống bàn một cái: "Cái gì gọi là không có gì để nói, ngươi từ khi nào trở nên vô giáo dưỡng như vậy?

Ta và mẫu thân ngươi đã bao giờ dạy ngươi nói chuyện với trưởng bối như thế chưa." "Nếu không thuận theo ý phụ thân chính là vô giáo dưỡng, vậy thì con cái của phụ thân, không ai là có giáo dưỡng cả." "Ngươi hỗn xược!" Lữ phụ tức giận định đứng dậy, nhưng bị đứa con trai út bên cạnh kéo lại. "Phụ thân, đừng chấp nhặt với đại tỷ." 166.

Lúc này, Lữ nhị ca im lặng nãy giờ mới lạnh lùng nhìn về phía Lữ Như Hủy, mở miệng nói: "Nếu đại muội muội và muội phu không có gì để nói, vậy chẳng thà nói với nhị ca ta một chút về chuyện muội công khai vu khống nhị muội muội và muội phu có tư tình đi." "Cái gì?" Lữ mẫu gần như thét lên, "Lữ Như Hủy, ngươi điên rồi sao?" Lữ Như Hủy quay đầu đi: "Con nói có chỗ nào không đúng sao?

Lữ Như Hinh hòa ly về kinh mấy ngày, đã tình cờ gặp Liễu Tương Trạch mấy lần, không bằng để muội ấy tự nói đi." "Chỉ là tình cờ gặp mấy lần, mà ngươi đã độc ác suy đoán muội muội mình như vậy sao?" Lữ mẫu phẫn nộ nói. "Mẫu thân, lúc những nữ tử khác tình cờ gặp phụ thân, người đâu có thái độ như vậy." Không ngờ lại bị con gái lớn nói như thế, sắc mặt Lữ mẫu hết xanh lại đỏ, trước đây bà từng vì chuyện này mà làm ầm ĩ, sau đó người phụ nữ kia vẫn được lão gia nạp vào cửa. "Những người phụ nữ khác có thể giống nhị muội muội sao?" Lữ nhị ca vẫn không chịu bỏ qua. "Có gì không giống, chẳng phải đều là cô nam quả nữ sao, mẹ còn dạy chúng ta nam nữ bảy tuổi bất đồng tịch, quy củ của nhị ca học vào bụng chó hết rồi à?" Vừa rồi Lữ phụ mắng bà ta, bây giờ đến lượt bà ta mắng Lữ nhị ca.

Lữ nhị ca chưa bao giờ biết người đại muội muội này của mình lại có thể nói năng lanh lợi đến vậy, hắn muốn phản bác, nhưng lời này lại chẳng có gì sai.

Lữ Như Hinh thấy vậy cuối cùng cũng mở miệng: "Nhị ca thôi đi, trưởng tỷ tâm trạng không tốt, chuyện này dù sao cũng không có ai đồn ra ngoài, cứ cho qua đi." "Như Hinh, ta biết muội không thích so đo tính toán, nhưng chuyện này liên quan đến danh tiết của nữ tử, tuyệt đối không thể nói đùa được." Lữ nhị tẩu cũng không đồng tình nhìn về phía Lữ Như Hủy.

Lữ phụ cũng nói: "Chuyện này không thể cho qua, gia phong Lữ

gia ta nghiêm chính, sao có thể dung túng cho những lời lẽ độc địa vu khống chị em ruột thịt như vậy." Nói rồi, ông ta nói với gia đinh đang đứng hầu bên cạnh, "Đi, mời gia pháp đến đây." 167.

Lữ tiểu đệ nãy giờ vẫn kéo tay phụ thân lên tiếng khuyên can: "Cha, đại tỷ đã lớn từng này rồi, mời gia pháp làm gì?" "Lớn từng này rồi cũng không thể không hiểu quy củ!

Trừ khi nó không nhận ta là cha, không phải là con gái của Lữ gia." Lữ phụ cứng cổ nói. "Quy củ?" Lữ Như Hủy cười lạnh một tiếng, nhìn tất cả mọi người trong căn phòng này, "Quy củ của các người chính là, không hỏi ta đã chịu bao nhiêu ấm ức, đã chụp tội danh lên đầu ta?" "Chuyện này còn có gì để hỏi nữa, ngươi làm Ngọc An đứa bé đó bị thương trước, con rể chẳng qua chỉ bảo ngươi nhận lỗi, ngươi lại vu khống con rể và Như Hinh có gian tình, không phải lỗi của ngươi thì còn là lỗi của ai?" Lữ phụ chỉ vào bà ta, "Lữ gia ta sao lại có người như ngươi." Lữ phụ nói xong, Lữ mẫu lại tiếp lời, rồi đến nhị ca, nhị tẩu và cả Lữ Như Hinh.

Giọng nói của họ biến thành tiếng ong ong, không ngừng văng vẳng bên tai Lữ Như Hủy, trong phút chốc bà ta không nghe thấy gì nữa.

Dường như rất lâu sau, bà ta mới nghe thấy mẹ mình nói một câu: "Đợi con rể đến, ngươi nhất định phải xin lỗi nó cho đàng hoàng, nghe thấy chưa?" Tròng mắt Lữ Như Hủy khẽ đảo, nhìn về phía Lữ mẫu.

Có một khoảnh khắc, Lữ mẫu cảm thấy người con gái lớn trước mắt mình mang một luồng tử khí u uất, nhưng rất nhanh bà ta đã bỏ qua sự khác thường này.

Lữ Như Hủy nở một nụ cười kỳ quái: "Nếu đã thích Liễu Tương Trạch làm con rể của các người như vậy, thì gả đứa con gái út của các người cho hắn, để họ nối lại tiền duyên đi." "Ngươi đang nói

hươu nói vượn gì vậy!" Lữ phụ vô cùng tức giận. "Phụ thân, người không bằng hỏi đứa con gái út của người xem, có bằng lòng không?" Lữ phụ nhìn về phía con gái út, Lữ Như Hinh vội nói: "Phụ thân, trưởng tỷ chỉ đang nói đùa thôi, người đừng coi là thật." Lữ Như Hinh nói xong liền nhìn về phía Lữ Như Hủy, lại thấy bà ta nở một nụ cười đầy chế nhạo với mình. "Ngươi cười cái gì, ngươi còn mặt mũi mà cười sao, ngươi cái đồ nghiệt chướng này!" Lữ phụ quay đầu lại bắt đầu mắng Lữ Như Hủy.

Lữ Như Hủy nghe ông ta mắng chửi, trong lòng tự hỏi, hôm nay rốt cuộc mình đến đây để làm gì?

Một lúc lâu sau bà ta mới nhớ ra, vốn dĩ bà ta đến để thăm hỏi cha mẹ, tặng quà Tết.

Bà ta nhìn những gia đinh vẫn đang bưng lễ vật bên cạnh, trong lòng bỗng cảm thấy thật đáng tiếc.

Những món quà bà ta dày công chuẩn bị còn chưa kịp tặng, cả nhà đã chỉ trích bà ta một trận.

Nhìn người cha đang chỉ vào mình, mắng đến mặt đỏ bừng, và người mẹ với vẻ mặt đầy thất vọng, bà ta bỗng cảm thấy thật vô vị.

Bà ta lên tiếng cắt ngang lời Lữ phụ. "Phụ thân, hôm nay con đến để tặng quà Tết." Lữ phụ đang định nói, lại nghe bà ta tiếp tục: "Nhưng con nghĩ, có lẽ cha và mẹ cảm thấy nhận quà của con sẽ bẩn tay, vậy thì thôi đi." Nói xong, bà ta đi đến trước mặt gia đinh, lấy chiếc hộp nhỏ nhất ở trên cùng xuống, cẩn thận ôm vào lòng, rồi dùng một tay còn lại hất hết những chiếc hộp còn lại trên tay gia đinh xuống đất.

Hộp quà rơi xuống đất, có vòng ngọc vỡ nát, lá trà vương vãi khắp nơi, còn có trâm cài tóc tinh xảo và một nghiên mực lăn ra tận ngoài cửa.

Hành động của bà ta khiến cả căn phòng lập tức im lặng, Lữ Như Hủy ôm lư Ngu Sơn, nói với họ: "Tấm lòng con đã gửi đến, quà thì các người đừng nhận nữa, để khỏi sau này nhìn thấy lại bực mình." Nói xong, bà ta còn giẫm một chân lên chiếc trâm cài tóc, cánh hoa vàng mỏng manh lập tức bị giẫm bẹp, không còn cách nào khôi phục.

Lữ nhị ca nhớ ra, vợ hắn từng nói thích loại trâm cài tóc này.

Sau đó Lữ Như Hủy cúi người hành lễ với Lữ phụ và Lữ mẫu: "Phụ thân, mẫu thân, nữ nhi bất hiếu, không ở lại đây chướng mắt nữa." Nói xong, bà ta quay người bước ra ngoài. "Nó có ý gì vậy!" Bước chân Lữ Như Hủy rời đi rất nhanh, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Lữ phụ và tiếng khóc nức nở của Lữ mẫu phía sau.

Bà ta nghĩ, mình thật sự bất hiếu, sắp đến Tết rồi mà lại chọc giận cha mẹ như vậy.

Nhưng muốn làm họ vui vẻ quá khó, nếu họ vui vẻ, thì người buồn sẽ là mình.

Bà ta cũng không còn sống được bao lâu nữa, đừng tự làm khổ mình nữa.

Khi sắp bước ra khỏi cổng lớn của Lữ gia, Lữ Như Hủy bỗng nghe thấy có người gọi mình từ phía sau, là giọng của Lữ Như Hinh.

Bà ta dừng bước, quay người lại.

Lữ Như Hinh đi đến trước mặt bà ta, nhìn chằm chằm một lúc mới nói: "Sắc mặt trưởng tỷ không tốt lắm, là bị bệnh sao?" Lữ Như Hủy nhìn người em gái trước mặt, không nói gì. "Ta nhớ lúc nhỏ ta bị bệnh, trưởng tỷ luôn đến ở bên cạnh ta, lúc đó tỷ đối với ta thật tốt." Bỗng nhiên Lữ Như Hinh chuyển chủ đề: "Nhưng tại sao, tỷ lại cướp đi hôn sự của ta, cướp đi cuộc đời thuộc về ta?" "Dài dòng nãy giờ,

chỉ để hỏi câu này thôi sao?" "Phải." Lữ Như Hinh nhìn bà ta, bỗng nhiên, "Người mà Liễu đại ca cưới vốn dĩ phải là ta." Nếu không phải Lữ Như Hủy, nàng ta đã không phải gả đi xa, cũng sẽ không còn trẻ mà đã phải góa bụa.

Nàng ta cướp đi hôn sự của mình, lại sống một cuộc sống khiến người khác ghen tị, dựa vào cái gì chứ? "Thật sự là ta cướp đi sao?" Lữ Như Hủy lạnh lùng nhìn Lữ Như Hinh, "Phụ thân bảo muội hủy hôn, muội không từ chối, chẳng lẽ không phải là muốn đồng ý sao?" "Ta không có!" "Thật sao?

Muội thật sự có dũng khí phản kháng phụ thân sao?" Lữ Như Hủy chế nhạo nàng ta, "Lúc nhỏ không thể, bây giờ vẫn không dám.

Nếu muội đã lưu luyến Liễu Tương Trạch như vậy, lúc nãy phụ thân hỏi muội, sao muội không đồng ý đi." "Lúc nãy tỷ cố ý!" "Ta cố ý đấy." Vẻ mặt Lữ Như Hủy tràn đầy chế nhạo, "Muội muội, năm đó ta đã dùng hết mọi cách mới khiến phụ thân thay đổi ý định, bây giờ đến lượt muội rồi.

Liễu Tương Trạch ở ngay đó, ta không cần nữa, để lại cho muội." Lữ Như Hinh nhìn chằm chằm Lữ Như Hủy, lồng ngực phập phồng dữ dội, một lúc lâu sau, nàng ta bỗng nhiên cười, nàng ta hạ thấp giọng nói: "Trưởng tỷ, tỷ có biết không?

Thật ra ta cũng cố ý.

Ta biết Liễu đại ca sẽ đi qua đó, ta cố ý đợi huynh ấy ở đó." Sắc mặt Lữ Như Hủy vẫn khá bình tĩnh, nhưng bàn tay đang ôm chiếc hộp vì dùng sức mà trắng bệch. "Ta còn cố ý để tỷ biết chuyện này, tỷ thật ngốc, lại đi hỏi huynh ấy có phải đã dan díu với ta không, còn hòa ly với huynh ấy nữa." Nàng ta ghé sát vào Lữ Như Hủy nói, "Cuộc sống của ta không tốt, tỷ cũng đừng hòng sống tốt." Sau đó, Lữ Như Hủy tát một cái qua.

Một tiếng "chát" giòn tan, mặt Lữ Như Hinh lệch sang một bên, đỏ ửng một mảng.

Lữ Như Hinh ôm mặt, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Thấy nàng ta bỗng nhiên thay đổi bộ mặt, Lữ Như Hủy quay đầu lại, vừa hay thấy người hầu của Lữ gia dẫn Liễu Tương Trạch đi vào. "Ngươi đang làm gì vậy!" Liễu Tương Trạch bước nhanh tới, nhưng lại dừng lại cách Lữ Như Hinh vài bước.

Hắn quay đầu nhìn Lữ Như Hủy, trong mắt tràn đầy vẻ trách móc. "Chị gái dạy dỗ em gái không hiểu chuyện, đến lượt một người ngoài như ngươi xen vào sao?" Ánh mắt Lữ Như Hủy lướt qua người hắn, không thèm nhìn thêm một lần nào nữa, bước qua bên cạnh hắn.

Ra khỏi cổng lớn của Lữ gia, bà ta vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy lời Lữ Như Hinh nói với Liễu Tương Trạch. "Liễu đại ca, ta không sao, lúc nãy ta có nói trưởng tỷ vài câu, có lẽ lời của ta khiến tỷ ấy không vui nên mới nổi giận với ta, là do ta tự chuốc lấy." Liễu Tương Trạch không mở miệng, có lẽ là đang đau lòng.

Lữ Như Hinh luôn là như vậy, người trong nhà đều nói tính cách nàng ta thẳng thắn, không giống mình, tâm tư nặng nề.

Nhưng cũng không ai nói, người thẳng thắn thì không biết làm người khác ghê tởm a.

Sau khi Lữ Như Hủy rời đi, Lữ Như Hinh cẩn thận chạm vào khuôn mặt nóng rát, thấy Liễu Tương Trạch đang nhìn mình, liền nặn ra một nụ cười: "Liễu đại ca, cha mẹ đang chờ huynh, chúng ta vào trước đi." Nói xong, nàng ta lại dùng giọng điệu cầu khẩn nói: "Chuyện trưởng tỷ đánh ta, Liễu đại ca đừng nói cho cha mẹ biết, để tránh họ đau lòng." Liễu Tương Trạch im lặng một lát, rồi nói: "Tính tình của tỷ tỷ muội dạo này thay đổi rất nhiều, nếu nàng ấy vì ta mà hiểu lầm muội, ta xin lỗi muội." Lữ Như Hinh dường như không ngờ

hắn sẽ nói như vậy, nhếch mép, giọng điệu có chút khô khốc: "Liễu đại ca, chuyện này không liên quan đến huynh, là trưởng tỷ chuyện bé xé ra to, sau này giải thích rõ ràng là được." Ai ngờ Liễu Tương Trạch lại chuyển chủ đề, đột nhiên nói: "Nhưng tỷ tỷ của muội dù có tức giận đến đâu, cũng sẽ không tùy tiện đánh người, rốt cuộc muội đã nói gì với nàng ấy?" Lữ Như Hinh có lẽ không ngờ người trước mắt lại truy cứu đến cùng, ánh mắt nàng ta hơi lấp lánh: "Là chuyện trước đây." Nàng ta nhìn Liễu Tương Trạch với ánh mắt có chút dò xét: "Lúc nãy trưởng tỷ có nói với ta về hôn ước trước kia của chúng ta." Chữ "chúng ta" mà nàng ta nói, tự nhiên là chỉ nàng ta và Liễu Tương Trạch.

Liễu Tương Trạch khựng lại một chút: "Những lời dễ gây hiểu lầm như vậy sau này tốt nhất đừng nói nữa." "Cái gì?" Lữ Như Hinh ra vẻ không hiểu. "Chuyện này đã qua nhiều năm rồi, bất kể trước đây đã xảy ra chuyện gì, thê tử của ta đều là tỷ tỷ của muội." Lữ Như Hinh bỗng siết chặt nắm đấm, nàng ta không biết đã xảy ra chuyện gì, Liễu Tương Trạch lại đột nhiên thay đổi thái độ.

Chương 143

"Biết rồi, sau này ta sẽ không nhắc lại nữa." Liễu Tương Trạch gật đầu, nói với nàng ta: "Muội không cần dẫn đường, ta tự qua đó là được." Nụ cười trên mặt Lữ Như Hinh đã có chút gượng gạo: "Liễu đại ca có ý gì?" "Chúng ta nên tránh hiềm nghi." "Nhưng Liễu đại ca chẳng phải đã nói, cây ngay không sợ chết đứng sao?

Giữa chúng ta trong sạch, tại sao phải sợ người khác hiểu lầm?

Hay là trưởng tỷ lại nói gì với huynh rồi?" Liễu Tương Trạch bước chân hơi dừng lại, đáp: "Ta chỉ bỗng nhiên phát hiện ra, lời của tỷ tỷ muội, không phải là không có lý." Mà lý lẽ của nàng không hoàn toàn đúng.

Mấy hôm trước, hắn đến thăm ân sư của mình, những năm trước Lữ Như Hủy đều đi cùng hắn, năm nay nàng không có ở đây, sư mẫu hỏi nguyên nhân, hắn liền nói thật.

Nhắc đến nguyên nhân hòa ly với Lữ Như Hủy, hắn giấu đi chuyện Ngọc An bị thương, chỉ nói nàng hiểu lầm mình có dan díu với người khác.

Hắn vẫn luôn cho rằng, đó chỉ là một lần tình cờ gặp gỡ, cho dù trước đây có quá khứ gì, cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, tại sao còn phải so đo tính toán?

Sư mẫu lại mắng hắn một trận té tát, nói hắn đúng là uổng công đọc sách thánh hiền.

Tự ý gặp mặt nữ tử, vốn dĩ là lỗi của hắn.

Bị thê tử phát hiện, việc nên làm nhất chính là giải thích rõ ràng trước, chứ không phải chỉ trích đối phương hiểu lầm.

Hắn tưởng lão sư sẽ bác bỏ lời sư mẫu, lão sư lại đầy ẩn ý nói với hắn, cái mà ngươi cho là quang minh chính đại, chẳng qua chỉ là sự tự cho là đúng của ngươi, người ta có miệng là để nói chuyện, nếu đã quang minh, tại sao không dám nói rõ ràng?

Lúc ra về, sư mẫu nói với hắn, ngươi đối với người ngoài khoan dung như vậy, đối với thê tử của mình lại trăm bề hà khắc, ngươi cảm thấy nàng có lỗi, chẳng lẽ ngươi không có lỗi sao?

Bà còn nói, ngươi tự phụ như vậy, sau này nhất định sẽ hối hận.

Liễu Tương Trạch không giải thích, cũng không nói vấn đề lớn nhất khiến hai người hòa ly không nằm ở đây.

Nhưng hắn vẫn ghi nhớ lời của lão sư và sư mẫu.

Trong chính viện, Lữ mẫu cầm một chiếc vòng ngọc vỡ trong tay vẫn đang than thở, bà vừa tức giận vì những lời cãi lại lúc nãy của con gái lớn, vừa hối hận không nên nói những lời nặng nề như vậy.

Lúc này Liễu Tương Trạch đi vào, trước tiên chào hỏi Lữ phụ và Lữ mẫu, tuy quan chức của hắn cao hơn Lữ phụ, nhưng thái độ đối với họ vẫn cung kính.

Một chàng rể tốt như vậy, con gái lớn lại không biết đủ, nghĩ đến đây, Lữ phụ lại tức không chịu nổi.

Đợi Liễu Tương Trạch ngồi xuống, ông liền nói thẳng: "Tương Trạch à, hôm nay mời con đến, ta muốn xin lỗi con một tiếng." "Nhạc phụ đại nhân chiết sát con rồi." "Là chúng ta không dạy dỗ tốt Như Hủy, mới để nó làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy, hại Ngọc An bị thương, không biết đứa bé đó vết thương có đỡ hơn không?" "Đã có chuyển biến tốt." "Vậy thì tốt, nếu đứa bé đó vì Như Hủy mà bị thương, chúng ta cũng khó lòng yên tâm." 168.

Liễu Tương Trạch giọng điệu khách khí: "Nhạc phụ không cần

bận tâm chuyện này." Hắn hôm nay đến đây, cũng là cảm thấy hôm đó hắn trong cơn tức giận đã thông qua Lữ Như Hinh nói chuyện này cho nhạc gia biết thực sự có chút không ổn.

Lại nói chuyện với ông ta một lúc, Lữ mẫu dò hỏi hắn, liệu hắn và Lữ Như Hủy có thể quay lại với nhau không, hắn cũng chỉ cười mà không đáp.

Dù là thái độ như vậy, cũng khiến Lữ phụ và Lữ mẫu vô cùng vui mừng.

Rời khỏi Lữ gia, Liễu Tương Trạch trở về phủ.

Từ khi Lữ Như Hủy rời đi, trong phủ trở nên lạnh lẽo hơn nhiều, đi một mạch đến thư phòng, hắn mở cửa phòng ra, bên trong một mảnh lạnh lẽo.

Hắn ngồi trước bàn sách luyện chữ một lúc, nhưng trong lòng vẫn không thể bình tĩnh.

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, hắn đột ngột quay đầu lại, lại nghe thấy giọng của quản gia bên ngoài cửa: "Lão gia." "Vào đi." Quản gia vào xong, đặt chén canh trong tay vào góc bàn sách.

Mang canh cho hắn là thói quen của Lữ Như Hủy, sau này người trong phủ đều biết.

Ngày trước, Lữ Như Hủy biết hắn đã về, cho dù hắn đang bận trong thư phòng, cũng nhất định phải đến làm phiền hắn.

Còn mang theo canh canh nước nước mà nàng làm, có một lần canh ngọt đổ ra bàn hắn, làm ướt mất bức tự thiếp của danh gia mà hắn khó khăn lắm mới tìm được.

Hắn đã giận mấy ngày, cuối cùng vẫn bị nàng dỗ dành cho nguôi giận.

Mấy năm đầu sau khi họ thành hôn, luôn luôn cãi vã, nhưng dường như lần nào cũng làm lành được.

Liễu Tương Trạch nhớ lại, dường như lần nào, nàng cũng sẽ nhận lỗi.

Lần này, rõ ràng là nàng sai, tại sao nàng lại không chịu nhận? "Lão gia?" Quản gia thấy hắn cứ nhìn chằm chằm vào chén canh ngẩn người, liền thử gọi một tiếng.

Liễu Tương Trạch hoàn hồn, hỏi quản gia: "Ngọc An hôm nay tình hình thế nào?" "Tiểu thiếu gia hôm nay tinh thần không tồi, buổi trưa ăn một bát cơm, còn ra sân chơi một lúc." Sau đó, quản gia lại như nhớ ra điều gì, nói: "Lúc ngài không có ở đây, chị họ của ngài còn đến cửa muốn thăm tiểu thiếu gia, nhưng ngài không có ở nhà, nên bị lão nô từ chối rồi." Liễu Tương Trạch khẽ nhíu mày, Ngọc An đứa bé này chính là hắn nhận nuôi từ nhà anh họ, chị họ cũng đã đồng ý.

Vị chị họ này thường xuyên đến phủ, ngày trước thái độ của Lữ Như Hủy đối với bà ta rất tệ, cũng không cho Ngọc An qua lại nhiều với đối phương, còn bắt hắn phải nói chuyện này với anh họ, hắn bị làm phiền hết cách, đành phải nói với anh họ, sau đó, vị chị họ này liền rất ít khi đến cửa. "Bà ta chỉ đến một lần này thôi sao?" Liễu Tương Trạch hỏi. "Có ba lần, nhưng ngài đều không có ở nhà." Quản gia có chút khó xử nói, "Có một lần bị tiểu thiếu gia biết được, hạ nhân không cản được, để họ gặp nhau một lần, nói chuyện một lúc." Trước đây, việc vặt trong nhà tự nhiên có Lữ Như Hủy lo liệu, hắn chưa từng để tâm, chỉ cảm thấy vị chị họ này không biết chừng mực, hôm nay nghe lại chuyện này, lại có suy nghĩ khác. "Ngọc An và chị họ tình cảm rất tốt sao?" Hắn hỏi.

Quản gia do dự một chút, thật thà đáp: "Rất thân thiết." "Ngoài ở trong phủ ra, họ có từng gặp riêng không?" "Cái này... lão nô cần phải

hỏi hạ nhân hầu hạ bên cạnh tiểu thiếu gia." "Vậy thì đi hỏi đi." Quản gia tuy không hiểu hôm nay lão gia vì sao lại hỏi đến chuyện nhỏ nhặt này, nhưng vẫn đi hỏi.

Câu trả lời hỏi được khiến ông ta có chút kinh ngạc. "Ngươi nói, vị chị họ này của ta thường xuyên đến nơi Ngọc An học để thăm nó?" "Vâng, tiểu tư của tiểu thiếu gia nói như vậy." Không biết tại sao, trong đầu Liễu Tương Trạch bỗng hiện lên những lời chất vấn của Lữ Như Hủy.

Hắn tin tưởng Ngọc An được nhận nuôi từ nhà anh họ, tại sao không tin nàng?

Bởi vì, Ngọc An là do một tay hắn nuôi dưỡng, đứa bé này hiểu chuyện lại thành thật, cho nên hắn chưa bao giờ cảm thấy Ngọc An sẽ nói dối.

Cũng bởi vì tính tình ngày trước của Lữ Như Hủy không nhỏ, đối với Ngọc An cũng không quá thân thiết.

Cho nên, khi sự việc xảy ra, hắn tự nhiên thiên vị Ngọc An yếu thế hơn.

Nhưng nếu có người ảnh hưởng đến Ngọc An thì sao? "Quản gia." "Lão gia, ngài phân phó." "Tìm hai người, theo dõi vị chị họ đó của ta, cũng đừng cản bà ta gặp Ngọc An." Liễu Tương Trạch nhìn quản gia, "Bất kể họ nói gì, đều ghi lại và báo cho ta." Quản gia nén đi sự kinh ngạc, gật đầu đáp: "Lão nô nhớ rồi." Sau đó, ông ta có chút do dự nói: "Ngài cảm thấy, phu nhân bị oan sao?" Sắc mặt Liễu Tương Trạch trầm xuống: "Không liên quan đến nàng ta, ta chỉ không muốn bị người khác lừa dối." Lữ Như Hủy nào biết, sau khi bà ta rời đi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Bà ta cầm lư Ngu Sơn về tiệm, vì không ở lại Lữ gia quá lâu, bà ta còn chưa dùng bữa, nên thời gian trở về tự nhiên sớm hơn rất nhiều.

Buổi chiều rảnh rỗi, Trần Tuệ hỏi bà ta đã nói chuyện rõ ràng với cha mẹ chưa, bà ta chỉ cười nói vẫn còn chút hiểu lầm, hai người liền không nói về chủ đề mất hứng này nữa. 169.

Khi trời tối, Lữ Như Hủy lại phát bệnh, may mà Trần Tuệ luôn ở bên cạnh bà ta.

Lần này, bà ta không phải nằm trên sàn nhà lạnh lẽo.

Trần Tuệ lấy chăn ấm từ nhà ra, còn đốt chậu than.

Quý cô nương lại gửi đến mấy cuốn sách, nói dù sao bà ta cũng nằm không, bảo Tuệ nương đọc sách cho bà ta nghe, Trần Tuệ liền đọc sách cho bà ta.

Trần Tuệ mỗi khi đọc một đoạn truyện, lại cùng bà ta trao đổi vài câu về tình tiết, tuy bà ta chỉ có thể chớp mắt đáp lại, nhưng lại có cảm giác tham gia rất cao.

Ánh nến ấm áp hắt ra từ cửa sổ lầu hai của tiệm đồ cổ, A Triền nhìn một cái, rồi mới đóng cửa tiệm.

Nàng đóng cửa xong liền đi về phía sân sau, mới đi được mấy bước, vừa ngẩng đầu lên, đã thấy trong sân có một người đang đứng.

Đêm nay ánh trăng như lụa, người đó đứng im trong ánh trăng, dung mạo tuấn mỹ hiện ra rõ ràng. "Muộn thế này rồi, Bạch đại nhân sao lại đến đây?

Chẳng lẽ Bạch đại nhân không biết, đêm hôm khuya khoắt cô nam quả nữ không nên ở riêng sao?" A Triền liếc hắn một cái, giọng điệu vô cùng không thân thiện. 170.

Khoảng thời gian này, A Triền vẫn luôn nghi ngờ hôm đó Tuệ nương chỉ đang dỗ dành nàng.

Bạch Hưu Mệnh căn bản không thích nàng!

Nàng cũng vậy!

Bạch Hưu Mệnh đi về phía nàng, đứng lại trước mặt nàng, thấp giọng giải thích: "Ta gần đây có việc đi xa, hôm nay mới về." "Thế à?" Ánh mắt A Triền như vô tình lướt qua người hắn, "Bạch đại nhân bận rộn như vậy, vẫn là sớm về phủ nghỉ ngơi đi." "Trước khi về phủ, ta có chuyện muốn nói với nàng." "Không muốn nghe." A Triền khẽ hừ một tiếng, rồi đi lướt qua bên cạnh hắn. "Thật sự không nghe?" "Không nghe!" A Triền dứt khoát đáp, trông nàng có giống người dễ nói chuyện lắm sao? "Vậy được thôi." Giọng của Bạch Hưu Mệnh mang theo vẻ tiếc nuối rõ ràng, "Vậy thì một ao long lý vượt long môn trong phủ ta, e là chỉ có mình ta thưởng thức thôi." Bước chân của A Triền lập tức thu lại, nàng còn từ mấy bước chân bên ngoài lùi thẳng về trước mặt Bạch Hưu Mệnh. "Vượt long môn?

Là long môn mà ta biết đó sao?" Mắt A Triền sáng lấp lánh, rõ ràng là nàng rất có hứng thú với chủ đề này. "Phải đó, tiếc là nàng không có hứng thú, vậy thì thôi đi." Bạch Hưu Mệnh lộ vẻ tiếc nuối. "Ai nói, ta có hứng thú lắm chứ." A Triền lập tức lật lại lời nói trước đó, nàng còn chưa thấy cá vượt long môn bao giờ, không biết long lý sau khi vượt qua long môn có vị ngon hơn không? "Thế này không hay cho lắm?" Bạch Hưu Mệnh làm ra vẻ khó xử, "Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ không nên ở riêng." "Bạch Hưu Mệnh!" A Triền trừng mắt hạnh.

Bạch Hưu Mệnh trong mắt tràn ra ý cười, cuối cùng không trêu nàng nữa, đưa tay về phía nàng: "Tại hạ có vinh hạnh này mời cô nương vào phủ dùng bữa không?" Nàng khẽ hất cằm, khiêu khích nói: "Cô nương gì chứ, người khác đều gọi ta là A Triền, tại sao ngươi không gọi như vậy?" "A Triền." Bạch Hưu Mệnh khẽ gọi tên nàng, cực kỳ dịu dàng.

Má A Triền nóng lên, ánh mắt lảng đi: "Nghe rồi." "Vậy A Triền

chịu cùng ta về phủ rồi chứ?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

A Triền đặt bàn tay nhỏ bé của mình lên lòng bàn tay hắn, Bạch Hưu Mệnh nắm lại, bao bọc bàn tay mềm mại của nàng trong lòng bàn tay.

Dưới ánh trăng, loáng thoáng còn có thể nghe thấy tiếng nói của A Triền. "Xem xong vượt long môn ngươi phải đưa ta về, nếu không Tuệ nương sẽ lo lắng." "Được." "Ta muốn chọn con long lý béo nhất mang về." "Nàng muốn con nào cũng được." Đây là lần thứ hai A Triền đến phủ của Bạch Hưu Mệnh, nhưng lần trước chàng không có ở đó, nàng chỉ gặp được Ninh công công quản sự.

Lần này A Triền tưởng sẽ lại gặp vị công công kia, nào ngờ từ lúc bước vào cửa, nàng không hề thấy một bóng người.

A Triền nhìn quanh quất: "Người trong phủ của chàng đi đâu hết rồi?" "Nàng muốn gặp họ à?" Bạch Hưu Mệnh không đáp mà hỏi ngược lại.

A Triền lập tức lắc đầu, gặp thì không muốn, nàng chỉ đơn thuần tò mò.

Chủ đề bị dễ dàng lái đi, Bạch Hưu Mệnh nắm tay A Triền, đi về phía hoa viên ở hậu viện.

Hai bên đường treo rất nhiều lồng đèn chiếu sáng, nhưng khi đến gần hoa viên, lồng đèn lại càng lúc càng ít, cho đến khi họ đi qua cổng vòm vào hoa viên, nơi đây chỉ có thể dựa vào ánh trăng để chiếu sáng.

Ban đầu, A Triền còn hơi kỳ lạ tại sao lại bố trí như vậy, cho đến khi Bạch Hưu Mệnh dẫn nàng đến gần ao nước trong vườn.

Nàng trông thấy từng đàn long ngư tỏa ra ánh sáng vàng bạc đang tung tăng bơi lội trong ao, nhìn sơ qua đã có đến mấy chục con.

A Triền liếc mắt một cái đã chú ý đến con long ngư màu vàng lớn

nhất trong đó, nó là con mập nhất, vây đuôi cũng đẹp nhất, tựa như một lớp lụa mỏng màu vàng, phiêu đãng trong nước như mộng như ảo.

Cá đẹp thế này, thật muốn vỗ cho một phát.

Tiếc là bây giờ nàng không có móng vuốt, không thể ra tay, có chút tiếc nuối.

Bạch Hưu Mệnh chú ý đến ánh mắt nóng lòng muốn thử của nàng, không khỏi buồn cười, mắt nhìn của nàng quả thật rất tốt, vừa nhìn đã trúng ngay con đẹp nhất trong cả cái ao này.

Phụ vương chàng đã để mắt đến con long ngư này từ lâu rồi.

Sau khi chọn được mục tiêu, A Triền như nghĩ đến điều gì đó, ngẩng đầu hỏi Bạch Hưu Mệnh: "Cá trong ao này có con nào đã khai linh trí chưa?" "Chưa." Vậy thì nàng yên tâm rồi, chưa khai linh trí, sau khi vượt long môn thì huyết mạch tiến hóa cũng có hạn, cá của nàng sẽ không mọc cánh bay đi mất. "Mùi vị của chúng có ngon không?" Bạch Hưu Mệnh suy nghĩ một lát: "Quả thật không tệ." Chàng không mấy khi ăn, nhưng phụ vương chàng thỉnh thoảng sẽ đến trộm cá, chắc là ngon lắm.

Thế thì tốt quá!

Chương 144

Thế là A Triền tiếp tục khiêm tốn thỉnh giáo: "Vậy phải làm thế nào mới ngon?" Là kho tàu, hay là hấp?

Hình như kho tương cũng được. "Cái này..." Vấn đề này đã chạm đến vùng kiến thức mù của Bạch Hưu Mệnh, chàng bắt đầu cân nhắc có nên gọi đầu bếp của Minh Vương phủ đến hỏi không.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, giữa không trung đột nhiên hạ xuống một cột sáng màu vàng nhạt, bao trùm toàn bộ ao nước.

Nước ao trông như đột nhiên sôi trào, thực chất là do những con long ngư kia nổi lên mặt nước, dùng vây đuôi đập nước.

Sau một hồi chuẩn bị ngắn ngủi, con long ngư mập mạp nhất nhảy khỏi mặt nước đầu tiên, nó ngược theo cột sáng bơi lên trên, càng lên cao, ánh sáng vàng tụ tập trên người nó càng nhiều.

Tiếc là khi chỉ còn một nửa khoảng cách nữa là đến đỉnh cột sáng, nó đã hết sức tiến lên, chỉ có thể rơi trở lại ao nước.

Có con long ngư này dẫn đầu, những con long ngư khác cũng lần lượt nhảy lên, nhưng không có con nào bơi xa hơn con đầu tiên.

Cột sáng duy trì trong một canh giờ, A Triền cũng hứng thú đứng bên cạnh xem suốt một canh giờ.

Nàng còn thuận tiện đếm số lượng long ngư hai màu vàng bạc trong ao, màu vàng ba mươi hai con, màu bạc hai mươi bảy con.

Theo thời gian trôi đi, những con long ngư liên tục nhảy về phía long môn, vảy trên người chúng càng lúc càng sáng, ngay cả thân hình cũng lớn hơn một vòng.

A Triền khoa tay ước lượng một chút, con long ngư mà nàng

nhắm trúng bây giờ đã dài bằng một cánh tay của nàng, dài hơn lúc trước khoảng một bàn tay.

Thấy canh giờ sắp hết, cột sáng giữa không trung có xu hướng tan đi, A Triền kéo tay áo Bạch Hưu Mệnh: "Mau lấy vợt lại đây, ta muốn bắt cá." Nàng phải tranh thủ thời gian, kẻo lát nữa cá đều lặn xuống đáy hết.

Bạch Hưu Mệnh không biết lấy từ đâu ra một cái vợt, ân cần hỏi: "Cần giúp không?" "Không cần." A Triền từ chối dứt khoát, cá của mình tự mình bắt.

Nàng nắm chặt cán vợt, nhắm chuẩn con cá béo không còn nhảy qua long môn nữa mà đang phun mây nhả khói trong nước, rồi chụp vợt xuống.

Con cá kia phản ứng cực nhanh, quẫy đuôi một cái liền né được.

Sau khi né xong, nó bơi ra một khoảng, còn quay lại quẫy đuôi về phía A Triền, như thể đang khiêu khích.

Nàng vậy mà lại bị một con cá khiêu khích, chuyện này có thể nhịn được sao?

Thế là A Triền bắt đầu đi vòng quanh ao bắt nó, cuối cùng cá không bắt được mà hai chân lại mỏi nhừ.

Bạch Hưu Mệnh nhìn A Triền bị con long ngư dắt đi vòng quanh ao hai vòng, nén cười, đúng lúc lên tiếng.

Lần này chàng không hỏi ý kiến, mà trực tiếp nói: "Để ta." A Triền đi về bên cạnh chàng, đưa vợt vào tay chàng, chỉ vào con cá béo trong ao nói: "Chính là con đó!" "Được." Bạch Hưu Mệnh ra tay, con long ngư kiêu ngạo kia rất nhanh đã bị vợt vớt lên.

Nó dường như cũng phân biệt được ai không dễ chọc, giãy giụa vài cái trong lưới rồi bắt đầu giả chết.

Kết quả A Triền vừa nhận lấy vợt từ tay Bạch Hưu Mệnh, con cá kia liền bắt đầu quẫy đạp điên cuồng.

Cá đã vào tay còn để nó chạy thoát sao?

Đương nhiên là không thể.

A Triền một tay nắm chặt lưới, một tay cố gắng khống chế con cá, kết quả bị nó vẫy cho ướt cả người, con cá này còn phun hơi nước vào mặt nàng.

A Triền hung hăng đe dọa: "Xem ngươi còn kiêu ngạo thế nào, Tết năm nay, ngươi chính là món chính." Long ngư tiếp tục phun.

Bạch Hưu Mệnh thấy vậy đành phải lấy lại vợt, kẻo một người một cá này đánh nhau ngay tại chỗ.

Chàng nhìn A Triền cả người chật vật, vừa tức vừa buồn cười, nhắc nhở: "Y phục của nàng ướt rồi." A Triền cúi đầu nhìn, vạt áo trước của chiếc áo ngắn đã ướt một mảng lớn, tay áo cũng toàn là nước.

Lúc đến nàng chỉ mặc một bộ váy áo không dày lắm, trên đường đi được chàng nắm tay, dựa vào nội tức của chàng sưởi ấm mới không thấy lạnh, lúc này gió thổi qua, không khỏi rùng mình một cái.

Nàng chủ động nắm lấy tay Bạch Hưu Mệnh, Bạch Hưu Mệnh lập tức hiểu ý, tiếp tục dùng nội tức sưởi ấm cho nàng.

Lại dịu dàng nói với nàng: "Đi tắm trước đi, ta cho người chuẩn bị y phục sạch sẽ cho nàng." "Cá của ta đâu?" A Triền vẫn còn nhớ mãi không quên con cá béo này, đó là chiến lợi phẩm nàng bận rộn cả buổi tối mới có được.

Bạch Hưu Mệnh lập tức bảo đảm: "Tết năm nay nó nhất định sẽ xuất hiện trên bàn ăn của nàng." "Được rồi." A Triền lúc này mới hài lòng đi theo Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh dẫn nàng đến một gian phòng khách, căn phòng sạch sẽ gọn gàng.

Nàng đợi một lát, Bạch Hưu Mệnh từ sau tấm bình phong đi ra, nói với nàng có thể tắm rửa, A Triền mới đi qua.

Nước trong bồn tắm tỏa ra hơi nóng ấm áp, nàng thử nhiệt độ, vừa đúng.

Tắm xong, A Triền thay y phục mới, lại lau khô tóc, mới đẩy cửa phòng, gọi ra gian ngoài: "Bạch Hưu Mệnh." "Sao vậy?" Thấy Bạch Hưu Mệnh ngồi bên bàn uống trà, A Triền kéo ghế, ngồi xuống trước mặt chàng, sau đó xoay người nửa vòng, quay lưng về phía chàng, nói: "Mau giúp ta sấy khô tóc." Thái độ hiển nhiên như vậy khiến Bạch Hưu Mệnh cười cười, chàng nghe lời nhón lên một lọn tóc của nàng, lại nghe A Triền nói: "Chàng chậm một chút, không thì tóc ta ngày mai sẽ không suôn mượt nữa đâu." "Kinh nghiệm ở đâu ra vậy?" Bạch Hưu Mệnh làm chậm động tác trong tay, hỏi nàng.

A Triền nói với giọng điệu tùy ý: "Lâm Tuế lần trước sấy tóc cho ta chính là như vậy, ngày hôm sau tóc đều rối hết cả." "Biết rồi." Chàng dịu dàng đáp ứng, sau đó chậm rãi sấy tóc cho nàng.

Tóc của A Triền được dưỡng rất tốt, đen nhánh suôn mượt.

Mái tóc đẹp như vậy, nên phối với trâm cài tóc đẹp nhất mới đúng, Bạch Hưu Mệnh thầm nghĩ.

Động tác trên tay chàng rất dịu dàng, ngón tay luồn lách giữa những sợi tóc của nàng, trong phòng chỉ có thể nghe thấy tiếng sột soạt khi chàng vuốt ve mái tóc nàng.

A Triền mệt mỏi cả buổi tối, lại nghe thấy âm thanh thôi miên như vậy, cả người bất giác tựa ra sau, mí mắt cũng rũ xuống. "Buồn ngủ rồi?" "Ừm..." "Vậy thì ngủ đi." Giọng Bạch Hưu Mệnh càng lúc càng

nhẹ. "Không được, còn phải về nhà." Tuệ nương đã dặn đi dặn lại, dù ra ngoài chơi ban đêm, tối cũng phải về nhà ngủ, A Triền vẫn rất nghe lời.

Bạch Hưu Mệnh khẽ nói bên tai nàng: "Đợi tóc khô, ta sẽ đưa nàng về." "Cá..." "Ngày mai cho người mang đến cho nàng." Lời chàng vừa dứt, A Triền đã không chống đỡ nổi, tựa vào người chàng ngủ thiếp đi.

Bạch Hưu Mệnh như đã hứa, sấy khô tóc cho nàng, lại dùng tay làm lược, tết cho nàng một bím tóc.

Sau đó chàng bế A Triền lên, đi ra ngoài.

A Triền ngủ một giấc rất ngon, mãi đến khi trời sáng hẳn, mới cuối cùng tỉnh lại trên chiếc giường rộng rãi của nàng.

Lăn một vòng trên tấm nệm da hổ, A Triền nằm sấp trên giường vươn vai, định dậy.

Chân nàng vừa chạm đất, đã cảm thấy hai chân mỏi nhừ, nhớ lại trải nghiệm đêm qua, nàng nghiến răng, đều tại con cá kia.

Mặc xong y phục đẩy cửa ra, A Triền liền gọi vào trong sân: "Tuệ nương, cá của ta đã được giao tới chưa?" Trần Tuệ nghe thấy tiếng, đi ra từ phòng bếp hỏi: "Cá gì?" "Ồ, lát nữa có người đến giao cá, để chúng ta ăn Tết." A Triền vẫn nhớ lời hứa của Bạch Hưu Mệnh trước khi ngủ, chàng sẽ không quỵt của nàng một con cá đâu. "Vậy lát nữa ta sẽ để ý." "Đúng rồi, Lữ lão bản thế nào rồi, hôm nay ổn chứ?" A Triền nghĩ đến đêm qua Lữ lão bản dường như lại uống thạch tương, liền hỏi. "Rất tốt, bà ấy có thể cử động được liền ngủ thiếp đi, vừa nãy còn mang bánh hạnh nhân tự làm qua đây." Đêm qua Trần Tuệ về còn muộn hơn A Triền, cho nên nàng hoàn toàn không phát hiện A Triền đã ra ngoài giữa chừng, cho đến khi ánh mắt nàng rơi trên y phục của A Triền.

Trần Tuệ nghi hoặc hỏi: "Bộ y phục này của ngươi sao ta chưa từng thấy?" "Tối qua ta đi chơi với Bạch Hưu Mệnh." "Sau đó thì sao?" Trần Tuệ hiển nhiên không dễ bị nàng lừa gạt qua chuyện. "Sau đó lúc bắt cá y phục bị ướt, liền tắm rửa ở nhà chàng, thay một bộ y phục mới." A Triền xoay một vòng, hỏi nàng, "Đẹp không?" Trán Trần Tuệ nổi lên một đường gân xanh, nhưng bị nàng bình tĩnh đè xuống. "Đẹp." Khen một câu trước, sau đó nàng mới nói: "Lần sau thay y phục là được, tắm rửa vẫn nên về nhà, ở nhà người khác dù sao cũng không tiện." Nàng vậy mà chỉ dặn A Triền buổi tối phải về nhà, lại quên dặn nàng không được tùy tiện đến nhà người khác tắm rửa!

Chuyện này đương nhiên không phải lỗi của A Triền, đều tại Bạch Hưu Mệnh!

A Triền gật gật đầu, đáp ứng rất dứt khoát: "Biết rồi." Nhưng trong lòng lại có chút tiếc nuối, nàng sờ sờ tóc mình, Bạch Hưu Mệnh sấy tóc giỏi như vậy, nàng có chút không nỡ.

Hai người vừa nói chuyện chưa được bao lâu, người giao cá đã đến, người đến lại là Ninh công công.

Lão từ trên xe ngựa bước xuống, thấy A Triền và Trần Tuệ, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Lão tiến lên một bước, thái độ cung kính nói với A Triền: "Quý cô nương, đây là long ngư công tử nhà chúng ta cho người mang đến." Nói rồi lão hơi nghiêng người, có hai tiểu thái giám khiêng một cái vại sứ Thanh Hoa xuống xe ngựa, trên vại còn có nắp đậy.

A Triền mở nắp ra, con long ngư mà nàng nhắm trúng tối qua đang chìm dưới đáy nước, thỉnh thoảng lại nhả ra một cái bong bóng.

A Triền hài lòng nói với Ninh công công: "Đa tạ." "Không dám nhận lời cảm ơn của cô nương." Ninh công công cười tủm tỉm nói,

"Long ngư này không cần cho ăn, đến Tết thì mổ thịt là được.

Thịt nó tươi ngon, hấp là thích hợp nhất, Vương gia thích ăn như vậy, cô nương cũng có thể thử xem, nếu ăn ngon, hôm khác công tử lại gửi cho ngài." "Được, ta biết rồi." Hai tiểu thái giám kia giúp A Triền khiêng vại sứ đến góc sân, sau đó Ninh công công mới cáo từ rời đi.

Tiễn người đi rồi, Trần Tuệ tò mò đi tới xem con long ngư. "Nó đang phát sáng à?" Trần Tuệ không chắc là do ánh nắng, hay là mình hoa mắt. "Nó sẽ tỏa ra ánh sáng yếu ớt, thịt long ngư đối với ngươi hẳn cũng có lợi, đợi đến Tết chúng ta hấp nó ăn." A Triền cảm thấy mình nên tin tưởng khẩu vị của Minh Vương.

Ninh công công giao long ngư xong liền ngồi xe ngựa về Bạch phủ, trên đường về còn vui vẻ nghĩ, nếu Vương gia biết công tử đã biết tặng quà cho nữ tử, chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Nhưng ngay sau đó lão nghĩ đến một chuyện, con long ngư kia trông có vẻ quen mắt, hình như là con mà mấy hôm trước Vương gia để ý?

Hôm đó Vương gia để ý xong không vớt đi, nói gì mà phải đợi mấy ngày nữa mới béo ngon.

Tuy không biết vì sao, nhưng con long ngư đó quả thật béo hơn rất nhiều.

Nhưng lại bị công tử đem tặng người khác...

Ninh công công vừa về đến phủ, đã nghe hạ nhân nói Vương gia đã đến hoa viên, lão vội vàng đi về phía hoa viên, đến bên ao quả nhiên thấy Minh Vương.

Lão bước nhanh lên trước, cung kính hành lễ: "Vương gia." Minh Vương lúc này đang chắp tay sau lưng nhìn chằm chằm vào ao, trông

có vẻ không vui, ngài hỏi: "Cá của bản vương đâu?" Ninh công công ngẩn ra một chút: "Cá đều ở trong ao cả mà." "Bản vương nói là con mà bản vương đã chọn trước đó." "Chuyện này..." Ninh công công lộ vẻ khó xử, đề nghị, "Hay là ngài đổi con khác đi, ngài xem những con này, con nào con nấy đều béo mập, công tử nói ngài cứ tùy ý chọn." Ai mà ngờ được, công tử chân trước vừa đem cá tặng người, chân sau Vương gia đã tìm đến. "Bản vương chỉ muốn con đó, nó bị hắn mang đi đâu rồi?" Minh Vương cau mày, Ninh công công đâu dám giấu giếm, lập tức nói thật: "Bị công tử đem tặng người khác rồi." "Tặng người khác rồi?" Minh Vương nằm mơ cũng không ngờ, cá đã vào tay, vậy mà còn có thể mọc cánh bay đi! "Nghịch tử!" Minh Vương đi được hai bước, lại quay lại nói với Ninh công công, "Bản vương cay đắng nhọc nhằn nuôi nó lớn, nó vậy mà lại trộm cá của bản vương." Ninh công công cúi đầu thật sâu, không dám xen vào, thầm nghĩ ngài cũng đâu có cay đắng nhọc nhằn gì, hơn nữa cá này là do công tử nuôi.

Tiếc là lão không dám nói.

Đến cuối năm, các nha môn trong kinh thành đều bận rộn hơn ngày thường, Minh Kính Ti cũng vậy.

Để đảm bảo an ổn trong kinh thành suốt dịp Tết, các Thiên hộ trực ban trước Tết càng không dám có chút lơ là, gần như đều dẫn thuộc hạ ra ngoài tuần tra trên phố.

Minh Vương đến Minh Kính Ti, thị vệ đương nhiên không dám ngăn cản Ti chủ.

Đợi người vào cửa rồi, hai thị vệ còn thấp giọng thảo luận, có phải Vương gia có chuyện quan trọng muốn nói với Trấn phủ sử đại nhân không, nếu không sao vẻ mặt lại nghiêm trọng như vậy?

Lúc cửa bị đá văng ra, Bạch Hưu Mệnh đang xem xét các án quyển do nha môn Minh Kính Ti các nơi gửi lên, chàng dường như phát hiện

ra một số vấn đề, nhìn chằm chằm vào một án quyển hồi lâu.

Nghe thấy tiếng động, chàng ngẩng đầu: "Phụ vương?" Minh Vương hùng hổ đi đến trước bàn: "Nghịch tử, ngươi lừa bản vương đặt long môn trong phủ ngươi, bản vương làm theo rồi, cá đâu?" Bạch Hưu Mệnh đặt án quyển trong tay xuống: "Phụ vương sợ là nhớ nhầm rồi, nếu không phải người lừa con thay người chạy một chuyến đến Long tộc, người sẽ đồng ý giúp con đặt long môn sao?" Minh Vương "chậc" một tiếng: "Lớn từng này rồi, còn tính toán chi li với vi phụ." Ngay sau đó ngài nghiêm mặt nói: "Đã dò la được bên Long tộc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới khiến long môn trì hoãn thời gian giáng lâm chưa?" Long môn mà A Triền thấy đêm qua, không phải là tòa long môn thật sự, mà là cái gọi là tiểu long môn, do chính Long tộc tạo ra.

Tuy vượt qua tòa long môn này không thể hóa rồng, nhưng cũng có thể tăng cường huyết mạch, khiến thủy tộc tiến thêm một bước, giúp Long tộc sàng lọc ra những tài năng có thể đào tạo.

Tuy nhiên, thời gian xuất hiện của long môn không phải là vào tháng Chạp, mà nên vào khoảng tháng Mười.

Bạch Hưu Mệnh gật đầu: "Thanh long châu dùng để điều khiển long môn đã bị cướp đi, họ đã gọi mấy vị Long Vương trở về, thương lượng hơn một tháng, cuối cùng mới quyết định dùng các long châu khác thay thế." Biểu cảm của Minh Vương có chút khó nói, nhưng nghĩ đến đó là Long tộc, họ trì hoãn một tháng mới giải quyết xong dường như cũng là chuyện bình thường.

Ngài trầm tư một lát, mới nói: "Nếu ta nhớ không lầm, thanh long châu đó từng bị Yêu hoàng cướp đi, luôn được khảm trên vương miện của hắn.

Sau này Yêu hoàng chết, long châu lại bị Long tộc đoạt lại." "Nói

như vậy, lần này ra tay có thể là yêu tộc?

Họ cần thanh long châu để làm gì?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

Minh Vương sờ sờ cằm, ra vẻ suy tư: "Nguy hiểm của việc cướp long châu từ Long tộc cao hơn nhiều so với việc trộm yêu tỳ, ta vốn tưởng lần trước họ trộm yêu tỳ là để lập quốc, bây giờ xem ra, đó có thể chỉ là một trong những nguyên nhân." "Ngoài việc yêu tỳ và thanh long châu đều là những thứ Yêu hoàng từng dùng, còn có gì đặc biệt không?" Bạch Hưu Mệnh đã từng xử lý yêu tỳ, không hề nhận thấy điều gì bất thường. "Ngươi là nhân tộc, tự nhiên không nhận ra được.

Hai thứ này ở bên cạnh Yêu hoàng nhiều năm, đã thấm đẫm khí tức của hắn, yêu tộc bình thường không dùng được, nhưng nếu có yêu tộc muốn đi con đường của Yêu hoàng năm xưa để thành Ngũ cảnh, thì sẽ dùng được." "Đi con đường của Yêu hoàng?" Bạch Hưu Mệnh suy đoán, "Con cháu của Yêu hoàng vẫn còn lại một người gọi là Tuyết Dao công chúa, lẽ nào là nàng ta sắp đột phá?" "Không thể nào là con cháu của hắn." Minh Vương trực tiếp phủ định suy đoán này, "Ta nghe nói trước khi chết Yêu hoàng từng hạ một lời nguyền, lấy hậu duệ huyết thống của hắn làm cái giá phải trả cho lời nguyền.

Hắn đã sớm cắt đứt tiền đồ của huyết mạch mình, hậu duệ của hắn không thể xuất hiện Ngũ cảnh nữa." "Người nghe ai nói, có đáng tin không?" "Đương nhiên là đáng tin.

Chương 145

Hồi Yêu hoàng mới chết, hắn không chỉ có một hậu duệ còn sống, còn có người chỉ cách Ngũ cảnh một bước chân.

Cũng có các yêu tộc Ngũ cảnh khác che chở cho hậu duệ của hắn, nhưng sau này từng người một đều chết vì các loại tai nạn bất ngờ, bây giờ chỉ còn lại một người này, không phải là cái giá của lời nguyền, thì còn có thể là gì." Lời của Minh Vương quả thật rất có sức thuyết phục, Bạch Hưu Mệnh trầm ngâm nói: "Nếu không phải là hậu duệ của hắn, thì chắc chắn là người thân cận với hậu duệ của hắn." Chàng ngước mắt nhìn Minh Vương: "Có cần ngăn cản không?" Minh Vương không trả lời trực tiếp, mà hỏi: "Long tộc đã tìm thấy tung tích của thanh long châu chưa?" Bạch Hưu Mệnh lắc đầu: "Trước khi con rời đi, vẫn chưa tìm thấy." "Chuyện này e là có yêu tộc Ngũ cảnh ra tay che đậy, xem ra yêu tộc vẫn chưa từ bỏ ý định với hậu duệ của Yêu hoàng." Minh Vương suy nghĩ rồi nói, "Thôi vậy, đối phương ở trên địa bàn của yêu tộc, muốn động thủ e là rất khó, tạm thời cứ quan sát đã." Bạch Hưu Mệnh gật đầu vâng dạ.

Ngay sau đó lại nghe Minh Vương hỏi: "Viên Cửu Nguyên Đan đó ngươi đã dùng chưa, cảm giác thế nào, khi nào có thể đột phá?" Hai viên Cửu Nguyên Đan mà Tây Lăng Vương lấy được từ yêu tộc năm đó, cuối cùng đều được mang về Thượng Kinh, trong đó một viên đã bị Bạch Hưu Mệnh dùng.

Bạch Hưu Mệnh nói với giọng bất đắc dĩ: "Phụ vương, con dùng đan dược còn chưa được một tháng, người có cần phải gấp gáp như vậy không?" Minh Vương trừng mắt: "Sao lại không gấp được, ngươi có biết có bao nhiêu hậu bối đang nhòm ngó vương vị của bản vương không, nếu ngươi không nhanh lên một chút, cẩn thận bị

người khác vượt qua." "Ví dụ?" Minh Vương suy nghĩ nghiêm túc một lát, một cái tên cũng không nhớ ra, trong tông thất ngoài Bạch Hưu Mệnh ra, người trẻ tuổi có tu vi cao nhất cũng mới Tam cảnh, hình như là chênh lệch hơi xa, không có tác dụng khích lệ.

Ngay sau đó ngài liền đổi giọng: "Cho dù ngươi không có đối thủ cạnh tranh, cũng không nên lười biếng, càng nên nỗ lực hơn mới phải." "Sau đó kế vị vương vị của người, để người ra ngoài tiêu dao tự tại phải không?" Bạch Hưu Mệnh cười lạnh một tiếng, "Nằm mơ đi." Suy nghĩ nhỏ nhen của Minh Vương bị vạch trần, mặt liền tối sầm: "Nghịch tử!" Cuộc đối thoại của hai người bắt đầu bằng "nghịch tử", lại kết thúc bằng "nghịch tử".

Do Minh Vương tự chui đầu vào lưới, ngài bị Bạch Hưu Mệnh ấn lại ở Minh Kính Ti xử lý mấy vụ công sự mới lén lút chuồn đi.

A Triền nào có biết, con long ngư nàng khó khăn lắm mới chọn được là đoạt từ tay Minh Vương.

Bữa cơm tất niên năm nay, nàng mong chờ nhất chính là con cá này.

Minh Vương nào có biết, con trai ngài không chỉ đoạt cá của ngài, mấy ngày sau còn tranh thủ vào cung một chuyến.

Ra khỏi cung không lâu, Hoàng đế liền ban thưởng một đống đồ trang sức của nữ tử đến Bạch phủ.

Hôm đó, A Triền liền nhận được món quà mừng năm mới độc đáo do Ninh công công mang đến, một hộp trâm cài tóc.

Còn chưa đợi nàng có phản ứng gì, Ninh công công đã nhanh chóng cáo từ, dường như sợ nàng từ chối món quà này.

A Triền chỉ cảm thấy những chiếc trâm này đều được chế tác vô cùng tinh xảo, cái nào nàng cũng rất thích.

Trần Tuệ lại nhìn ra được, những chiếc trâm này e là xuất phát từ tay ngự tượng trong cung.

Vị Bạch đại nhân lúc mới gặp hung tàn lạnh lùng kia vậy mà cũng biết tặng trâm cài tóc cho A Triền làm quà, quả nhiên là sống lâu, chuyện mới lạ gì cũng có thể thấy được.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng cái đã đến ba mươi tháng Chạp.

Vừa qua giờ Ngọ, mấy cửa hàng lẻ tẻ còn mở cửa xung quanh gần như đều đã đóng.

Con phố vốn dĩ còn khá náo nhiệt bỗng chốc trở nên vắng vẻ, giờ này, bá tánh trong phường thị đều đã về nhà chuẩn bị bữa cơm tất niên.

A Triền trước kia nhìn người khác đón Tết, nhà nhà náo nhiệt vui mừng, nhưng nàng không có người thân bên cạnh, cũng không hòa nhập được vào thế giới loài người, không thể cảm nhận được niềm vui này, năm nay lại khác.

Chính Ngọ, Trần Tuệ đun nước nóng, sau khi tắm rửa, A Triền thay bộ váy Bách Phúc mới đặt may cuối năm, nền đỏ văn vàng, trên vạt váy rải rác những chữ Phúc lớn nhỏ.

Bộ váy xinh đẹp này nàng đã sớm muốn mặc, nhưng Tuệ nương nói phải đến đêm trừ tịch mới thay, cuối cùng nàng đã biết tại sao đón Tết thay y phục mới lại khiến người ta vui vẻ như vậy, nàng cũng rất vui.

Sau đó nàng búi tóc, từ trong hộp trâm vàng mà Bạch Hưu Mệnh tặng chọn ra một chiếc trâm hoa đào, lại chọn một chiếc trâm hoa nhung đỏ cài lên đầu, soi gương ngắm nghía một hồi lâu, cảm thấy vô cùng hài lòng. "Thay y phục xong chưa?" Trần Tuệ vừa gõ cửa vừa

hỏi từ bên ngoài.

A Triền mở cửa, Tuệ nương bên ngoài cũng đã thay y phục mới, trên đầu cài trâm hoa nhung đỏ tương tự nàng. "Xong rồi, tiếp theo phải làm gì?" A Triền hỏi. "Đến lúc dán câu đối rồi." Trần Tuệ bưng hồ dán đã nấu xong, A Triền cầm câu đối, hai người dán từ cửa phòng trong sân đến cửa phòng bếp, rồi đến cửa lớn của cửa hàng.

Một người phết hồ, một người dán câu đối, xong xuôi còn phải đứng xa xa xem câu đối có thẳng hàng không.

Trên cửa ngoài tiệm của họ không dán môn thần, mà dán ngược một đôi chữ Phúc, ngụ ý "phúc đáo" (phúc đến).

Câu đối dán xong, Tuệ nương lấy một đôi lồng đèn đỏ treo ở cửa tiệm, khi đêm xuống sẽ thắp lên, kéo dài đến sau tết Nguyên Tiêu mới có thể gỡ xuống.

Việc quan trọng nhất hôm nay đã làm xong, A Triền ngó đầu sang các cửa hàng bên trái phải, Từ lão bản đã đóng cửa tiệm từ hôm kia, ngược lại cửa tiệm của Lữ lão bản, lúc này vẫn chưa khóa.

A Triền khẽ hỏi Trần Tuệ: "Lữ lão bản không về đón Tết cùng mẫu thân sao?" Trần Tuệ khẽ thở dài, giọng điệu có chút do dự: "Bà ấy chắc là không định về, ta đang nghĩ..." Lời nàng còn chưa nói xong, A Triền đã nói: "Vậy thì mời bà ấy cùng chúng ta đón Tết đi, đông người cho náo nhiệt, vừa hay còn có thể chơi diệp tử bài." Trần Tuệ cười một tiếng: "Được, để ta đi nói với bà ấy?" "Hay là để ta đi." A Triền nói xong không đợi Trần Tuệ trả lời đã xách váy chui vào cửa tiệm bên cạnh.

Lữ Như Hủy nghe thấy tiếng động từ lầu hai đi xuống, bà thấy là A Triền, liền nở một nụ cười: "Bộ y phục này của Quý cô nương thật đẹp." "Váy của Lữ lão bản cũng đẹp." A Triền cười tủm tỉm khen lại, tiếp đó hỏi, "Lát nữa Lữ lão bản có rảnh không?" "Cũng không có việc

gì." "Vậy Lữ lão bản có tiện cùng chúng ta đón Tết không?" "Chuyện này..." Lữ Như Hủy ngẩn người, bà chưa bao giờ nghĩ sẽ đến nhà người khác đón Tết.

Trước đây đón Tết ngoài ở Lữ gia, thì là ở Liễu gia.

Khi còn chưa xuất giá, đón Tết rất vui vẻ, mẹ sẽ mua cho bà y phục mới, trâm cài tóc mới, cha còn dạy bà và Lữ Như Hinh viết câu đối, tuy không thể dán ở bên ngoài, nhưng có thể dán ở ngoài sân của mình.

Thỉnh thoảng còn bị đại ca nhị ca bình phẩm vài câu chữ ai viết xấu hơn.

Sau này lại phải bận rộn rất nhiều, quà Tết của họ hàng thân thích và đồng liêu của Liễu Tương Trạch, cách bài trí trong phủ, từng li từng tí đều không được xảy ra sai sót, kẻo bị người ta chê cười.

Khi đó tuy có mệt một chút, nhưng thực ra cũng rất vui, luôn cảm thấy ngày tháng của họ một năm lại tốt hơn một năm.

Lữ Như Hủy ý thức được mình đã nghĩ xa, thu hồi suy nghĩ, nói với A Triền: "Có tiện không?" "Đương nhiên là tiện rồi." A Triền ánh mắt thản nhiên, không thấy chút khó xử nào. "Vậy thì làm phiền rồi." Lữ Như Hủy cười đáp ứng.

Thực ra hôm kia, nhị tẩu của bà đã đến một chuyến, có lẽ là sợ bà về nhà đón Tết lại cãi nhau với mẹ, đã khuyên bà vài câu.

Nhị tẩu có lẽ cho rằng bà sẽ về Lữ gia đón Tết, Lữ Như Hủy cũng biết, nhị tẩu có thể đến, chính là ý của mẹ bà.

Nhưng bà thực sự không muốn về.

Bà hiểu rõ tính tình của mẹ, lần trước đã làm khó coi như vậy, về rồi họ khó tránh lại nói vài câu, nếu bà cãi lại, thì Tết này cũng không cần đón nữa, hà tất phải vậy.

Cái Tết cuối cùng của bà, cứ vui vẻ thế nào thì làm thế đó đi.

Lữ Như Hủy quay người lấy một vò rượu nhỏ trên kệ, nói với A Triền: "Đây là rượu ngọt Thanh Châu ta đặc biệt nhờ người mua mấy hôm trước, lát nữa mang qua." "Được." A Triền rất hứng thú nhìn vò rượu kia mấy cái, trước đây thân thể không tốt, Tuệ nương không cho nàng uống, nay thân thể đã hồi phục rất nhiều, hôm nay lại là Tết, chắc sẽ không cấm nữa.

Thấy Lữ Như Hủy ôm vò rượu lên, A Triền đột nhiên mở miệng hỏi: "Lữ lão bản, ta muốn tặng quà cho người khác, không biết bà có gợi ý gì không?" Tuệ nương nói loài người thích có qua có lại, người khác tặng quà, thì phải đáp lại bằng một món quà tương xứng.

Long ngư là do nàng vất vả bắt được, không tính là quà, nhưng hộp trâm vàng kia nàng rất thích, lại không muốn trả lại, nên phải chuẩn bị chút quà đáp lễ.

A Triền cảm thấy về phương diện này, Lữ lão bản hẳn là có kinh nghiệm hơn.

Tay Lữ Như Hủy đặt trên vò rượu khựng lại một chút, hứng thú nhìn về phía A Triền: "Quà của Quý cô nương là muốn tặng cho nữ tử, hay là nam tử?" "Nam tử." "Vậy à..." Lữ Như Hủy suy nghĩ một lát, "Chỗ ta gần đây mới thu được một đôi ngọc bội, không phải là ngọc cổ, nhưng chất ngọc lại cực tốt, Quý cô nương có muốn xem không?" A Triền gật đầu: "Vậy thì làm phiền Lữ lão bản rồi." Thế là Lữ Như Hủy lại lên lầu hai một chuyến, từ trên đó lấy xuống một hộp gấm đưa cho A Triền.

A Triền mở ra, trong hộp gấm đặt một đôi ngọc bội song ngư óng ánh trong suốt, như Lữ lão bản nói, chỉ cần dùng mắt thường cũng có thể nhìn ra phẩm chất của ngọc này cực tốt, mà công điêu khắc cũng đẹp.

A Triền có chút động lòng, lại nghe Lữ lão bản nói: "Đôi ngọc bội này còn chưa có ai qua tay, nhưng nếu Quý cô nương chỉ tặng bạn bè bình thường, đôi ngọc bội này e là không thích hợp lắm." Ngọc bội thành đôi, đa số dùng làm vật định tình nam nữ, Lữ Như Hủy không hiểu rõ A Triền lắm, cũng chưa từng nghe Trần Tuệ nói đối phương có người trong lòng hay không, liền nhắc nhở một câu. "Chính là đôi ngọc bội này." A Triền không chút do dự nói.

Lữ lão bản cười một tiếng, báo một cái giá có phần thấp.

Nhận ra vẻ kinh ngạc của A Triền, bà nói với giọng nhẹ nhàng: "Đây là giá ngày Tết, tự nhiên phải rẻ hơn một chút." "Vậy đa tạ Lữ lão bản rồi." A Triền cũng không khách sáo với bà, hẹn với bà lát nữa về nhà sẽ lấy ngân phiếu đưa cho bà.

Sau đó, Lữ Như Hủy khóa cửa, ôm rượu ngọt cùng A Triền sang nhà bên cạnh.

Khi Lữ Như Hủy qua, Trần Tuệ đã ở trong bếp chuẩn bị thức ăn.

Bọn họ chỉ có ba người, Trần Tuệ bèn chuẩn bị tám món ăn, mỗi món lượng không nhiều nên cũng không tốn thời gian.

Lữ Như Hủy vào bếp phụ giúp, A Triền thì đun nước nóng, pha một ấm trà hoa, lại đem các loại điểm tâm và quả khô đã mua trước đó bày ra đĩa rồi bưng ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, công việc trong bếp đã xong, ba người ngồi trong phòng của Trần Tuệ, chơi bài lá.

Ngoài nhà không biết từ lúc nào đã có tuyết rơi nhẹ, trong nhà lại ấm áp vô cùng, thỉnh thoảng vang lên tiếng nói cười của ba người.

Lúc này ở Lữ gia, trong một ngày náo nhiệt như vậy, người hầu lại phát hiện gia chủ và phu nhân đều chẳng có hứng thú gì.

Con trai trưởng đi nhậm chức bên ngoài, con dâu trưởng cũng đi

theo, bây giờ mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều đổ lên vai gia đình người con trai thứ hai, vốn là một cái Tết bận rộn, Lữ phụ và Lữ mẫu ngược lại được rảnh rỗi.

Vợ chồng hai người nói vài câu chuyện phiếm, Lữ mẫu liền gọi nha hoàn thân cận vào hỏi: "Như Hủy đã về chưa?" Nha hoàn lắc đầu: "Đại cô nương chưa về ạ." Lữ mẫu do dự một lát rồi lại nói: "Hôm nay quản gia có sai người đi tìm nó không?" Nha hoàn khựng lại: "Chắc là không ạ, nô tỳ đi tìm quản gia ngay đây?" Lữ mẫu còn muốn nói gì đó, Lữ phụ đang im lặng bên cạnh bỗng nổi giận: "Nó đã không muốn về thì đừng về nữa, chẳng lẽ không có nó, chúng ta không ăn Tết được hay sao?" Thấy vợ vẫn còn chần chừ, Lữ phụ hừ lạnh: "Nghiệt chướng đó lần trước tới còn đánh cả Như Hinh, nếu không phải người hầu nói cho ta biết, ta còn chẳng hay.

Bà nói xem nó có mặt mũi nào mà đánh em gái nó, thật không biết điều!

Nó không về cũng tốt, đỡ cho ta nhìn thấy mà phiền lòng." "Nhưng nó một mình…" "Một mình thì sao, đứa con bất hiếu đó đến Tết cũng chẳng nghĩ đến việc về thăm chúng ta một lần, bà lo cho nó làm gì!" Lữ phụ nghĩ đến con gái lớn là lại tức không chịu nổi.

Hôn sự với Tương Trạch nói không cần là không cần, bây giờ những quy củ đã học đều vứt cho chó ăn hết rồi.

Lữ mẫu cũng trách con gái lớn không hiểu chuyện, nhưng đến ngày lễ Tết, thiếu một người đều cảm thấy không trọn vẹn, trong lòng vẫn canh cánh lo lắng, lại nghĩ nếu gặp mặt có thể khuyên nhủ thêm.

Tiếc là qua cả buổi trưa, Lữ Như Hủy vẫn không xuất hiện, ngược lại là Lữ Như Hinh mắt đỏ hoe đi tới.

Lữ mẫu thấy vậy vội hỏi: "Lại sao thế này, có phải ai trong phủ bắt nạt con không?" Lữ Như Hinh ngồi xuống bên cạnh Lữ mẫu, lắc

đầu: "Hôm nay nữ nhi nhận được thư từ Thanh Châu, là do Dao nhi và Thanh nhi tự tay viết." Lữ mẫu lập tức lộ vẻ thương xót, con gái út nghe lời ông già nhà bà gả đến Thanh Châu, hôn sự này vốn không tệ, nhưng con rể của bà lại mệnh bạc, tuổi còn trẻ đã bất ngờ qua đời, để lại con gái bà một mình nuôi một trai một gái.

Con gái bà còn trẻ như vậy, không thể cả đời ở lại Thanh Châu, Lữ mẫu và Lữ phụ cãi nhau một trận, bà mới cho người gửi thư đến Trương gia, muốn đón con gái về.

Cuối cùng Trương gia đồng ý cho con gái út về kinh, nhưng không cho phép mang theo con, bọn họ không còn cách nào, cuối cùng đành để bọn trẻ lại cho Trương gia.

Cũng chính vì vậy, Lữ mẫu đặc biệt thương xót người con gái út phải xa cách hai con, cảm thấy con gái chịu khổ như vậy, đều là lỗi do ông già nhà mình năm xưa một mực cố chấp. "Như Hinh đáng thương của ta, năm đó đều tại cha con, cứ nhất quyết đòi gả con đến Thanh Châu xa xôi như vậy." Lữ mẫu càng nghĩ càng tức, không nhịn được lườm Lữ phụ một cái.

Lữ phụ lộ vẻ khó xử, ông cũng cảm thấy có lỗi với con gái út, nhắc đến hôn sự năm xưa của cô, ông không khỏi thở dài: "Năm đó nếu để Như Hinh gả vào Liễu gia, bây giờ nhà cửa có lẽ đã yên ổn hơn nhiều." Đứa con gái út này của ông, tính tình dịu dàng, cũng không thù dai, hiếu thảo với cha mẹ anh chị, chỗ nào cũng tốt, không như con gái lớn một thân phản cốt, vậy mà khi đó ông lại không coi trọng Liễu Tương Trạch mồ côi cả cha lẫn mẹ, đúng là nhìn lầm.

Mặc dù sau này Liễu Tương Trạch vẫn trở thành con rể của ông, nhưng cuối cùng lại không được dài lâu.

Lữ Như Hinh cụp mắt xuống, không nói gì thêm.

Mặc dù phụ thân nói như vậy, nhưng trong lòng nàng biết rõ, nếu

ông biết nàng có dính dáng gì đến người anh rể cũ, người đầu tiên không dung tha nàng chính là ông.

Nàng tuy trong lòng không cam tâm, nhưng cũng chưa làm chuyện gì quá đáng, chỉ là không muốn để Lữ Như Hủy đắc ý mà thôi.

Những toan tính này, Lữ Như Hủy dù có biết thì đã sao?

Phụ thân mẫu thân đều sẽ không tin lời nàng ta, họ sẽ chỉ càng thương xót mình hơn.

Nàng sống không tốt, Lữ Như Hủy cũng phải sống tệ hơn nàng mới đúng!

So với Lữ phụ và Lữ mẫu không đợi được con gái lớn mà lại bị con gái út níu chân, cái Tết của Liễu Tương Trạch lại càng thêm lạnh lẽo.

Hắn mồ côi cha mẹ từ sớm, những năm trước có Lữ Như Hủy ở nhà, nàng luôn quấn lấy hắn nói chuyện, hắn chưa từng cảm thấy cô đơn.

Năm nay mọi việc lớn nhỏ trong phủ đều do quản gia lo liệu, trông thì chỉ thiếu một người, mà phủ đệ dường như trống đi một nửa.

Liễu Tương Trạch ngây người trong thư phòng, nhìn chằm chằm giá sách đến ngẩn ra, một lúc sau lại nhớ ra những cuốn sách trên giá kia cũng là do Lữ Như Hủy và hắn cùng nhau sắp xếp lên.

Hắn thu lại ánh mắt, trong lòng bỗng có chút hối hận.

Ngày nàng đề nghị hòa ly, có lẽ hắn không nên đồng ý.

Vừa qua buổi trưa, anh họ Liễu Tương Minh đã đích thân đến phủ, mời Liễu Tương Trạch và Liễu Ngọc An đến nhà mình ăn Tết.

Liễu Tương Trạch vốn không định nhận lời, nhưng thấy Ngọc An đang nhìn mình với vẻ mặt mong đợi, anh họ lại ở bên cạnh khuyên

nhủ: "Đều là người một nhà, cần gì phải xa cách như vậy, nếu đệ không đi, cha ta trong lòng sẽ không yên, ông cụ sẽ ăn Tết không ngon." Nghe anh họ nhắc đến chú hai, hắn cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Đến nhà anh họ, Liễu Tương Trạch dẫn Liễu Ngọc An đi bái kiến chú hai trước, sau đó được giữ lại nói chuyện.

Liễu Ngọc An ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, nhưng dù sao cũng chỉ là đứa trẻ mấy tuổi, chẳng mấy chốc đã có chút không ngồi yên được.

Thấy cậu bé nhìn ra ngoài với vẻ mong đợi, Liễu Tương Trạch xoa đầu cậu, ôn tồn nói: "Ra ngoài chơi đi." "Con ở đây với ông hai và cha." Liễu Ngọc An ngoan ngoãn lắc đầu.

Liễu Tương Trạch bật cười: "Ở đây không cần con ở cùng, đi đi, chú ý vết thương trên người." Chú hai của Liễu Tương Trạch cười ha hả, nói với Liễu Ngọc An: "Mau đi tìm anh cả và em ba của con chơi đi, chúng nó mong con đến từ lâu rồi." Liễu Ngọc An nghe lời ông hai xong, bất giác nhìn Liễu Tương Trạch, thấy hắn không có phản ứng gì, mới vui vẻ chạy ra ngoài.

Chương 146

Trước đây nếu cách xưng hô này bị mẹ nuôi biết được, mẹ chắc chắn sẽ không vui.

Nhưng anh cả và em ba vốn là anh em ruột của cậu, bác gái đã nói, dù thế nào cậu cũng không thể quên gốc gác.

Liễu Ngọc An chạy ra ngoài chơi, tiểu tư chăm sóc cậu cũng đi theo, để phòng khi vui đùa quá trớn làm vết thương trên tay cậu nặng thêm.

May mà mấy cậu bé cũng biết chừng mực, chúng chạy nhảy ngoài sân một lúc, lại chỉ huy gia đinh trong nhà đốt pháo, có vẻ hơi đói nên mới vào nhà dùng chút điểm tâm.

Thấy trong nhà không có người ngoài, ba anh em liền bắt đầu nói chuyện.

Ban đầu chỉ nói những chuyện như bài vở khó khăn, sau đó không biết thế nào lại nói đến chuyện Liễu Ngọc An bị thương.

Anh cả của Liễu Ngọc An, Liễu Phẫn, tức giận nói: "May mà chú ba đã đuổi người đàn bà độc ác đó đi, nếu không không biết Ngọc An còn phải chịu bao nhiêu khổ sở dưới tay bà ta nữa." Chú ba trong miệng cậu chính là Liễu Tương Trạch.

Nói xong, cậu lại hỏi: "Em hai, bình thường chú ba không có nhà, người đàn bà đó có thường xuyên bắt nạt em không?" Liễu Ngọc An chưa kịp trả lời, em ba của cậu đã lo lắng nói: "Anh hai, nếu ở bên đó thực sự không tốt, hay là về nhà đi." Liễu Ngọc An nghe hai người nói, lại cúi đầu, lắc lắc: "Không có, em vẫn ổn." "Còn nói không có, chịu ấm ức thì cứ nói thẳng ra, chú ba là người nói lý lẽ nhất, chú ấy nhất định sẽ làm chủ cho em." "Làm chủ cái gì, ba đứa đang nói gì

thế?" Một giọng nữ đột nhiên vang lên.

Ba anh em đồng thời quay đầu lại, hai người đồng thanh gọi: "Mẹ." Liễu Ngọc An thì đứng dậy, cung kính gọi người vừa đến một tiếng: "Bác gái." Người đến chính là mẹ ruột của ba anh em, chị dâu họ của Liễu Tương Trạch. "Mẹ, chúng con đang nói chuyện vết thương của Ngọc An." Nghe con trai cả nói vậy, Vương thị đảo mắt, cười nói: "Biết các con lo cho Ngọc An, mẹ đã mua loại cao bôi vết bầm tốt nhất kinh thành, lát nữa sẽ giúp Ngọc An thay thuốc." Liễu Ngọc An lại có chút do dự nói với Vương thị: "Bác gái, lúc con đến đã bôi thuốc rồi ạ." "Con ra ngoài lâu như vậy, thuốc cũng hết tác dụng rồi.

Lúc mẹ mua thuốc đã hỏi đại phu rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu." Nghe Vương thị nói vậy, Liễu Ngọc An cũng không từ chối nữa.

Mẹ con bốn người nói chuyện một lúc, Vương thị liền dẫn Liễu Ngọc An đến viện của mình.

Tiểu tư vẫn luôn chờ bên ngoài thấy vậy, lặng lẽ đi theo.

Tiểu tư này có luyện võ, thân thủ không tệ, là do quản gia đặc biệt tìm đến.

Gã tránh các nha hoàn trong viện, đi vòng ra sau chính phòng, tìm vài vị trí, cuối cùng nghe được tiếng Vương thị nói chuyện.

Vương thị hạ giọng hỏi Liễu Ngọc An: "Chú ba của con bây giờ đối với con thế nào?" "Cha rất quan tâm đến việc học của con, mỗi ngày về phủ đều kiểm tra bài vở, buổi tối sẽ cùng con dùng bữa." "Ông ấy có hỏi về vết thương của con không?" Liễu Ngọc An nhìn cánh tay trái được băng bó giấu dưới tay áo của mình, gật đầu: "Cha đã tìm đại phu, đại phu nói cần tĩnh dưỡng mấy tháng, không được mang vác vật nặng." Vương thị đau lòng nói: "Con đúng là thật thà, bảo con giả vờ một chút là được rồi, con lại ngã thật.

Lỡ như ngã hỏng tay trái, sau này ảnh hưởng đến tiền đồ của con thì làm sao?" Liễu Ngọc An lí nhí nói: "Không phải mẹ nói phải ngã thật đau mới có tác dụng sao?" "Con nhớ thì rõ lắm, nhưng cũng phải biết bảo vệ mình trước chứ." Vương thị nói xong, phát hiện Liễu Ngọc An im lặng khác thường, không khỏi nhướng mày, "Lại sao nữa?" "Mẹ chỉ nói làm vậy cha sẽ cảm thấy áy náy với con, sẽ không đuổi con đi, nhưng mẹ không nói họ sẽ hòa ly." Liễu Ngọc An dù sao tuổi còn nhỏ, chuyện này vẫn luôn đè nặng trong lòng, khiến cậu bé bất an.

Mặc dù mẹ nuôi đối với cậu không dịu dàng hòa nhã, nhưng cũng không quá khắt khe, cậu không ghét mẹ nuôi.

Nếu không phải cậu nghe được nha hoàn của mẹ nuôi lén lút nói chuyện, rằng gần đây mẹ nuôi không khỏe, nghi là có thai, còn nói nếu có con ruột, đứa con nuôi như cậu có lẽ sẽ bị trả về, cậu cũng sẽ không chạy đến tìm mẹ ruột.

Vương thị lập tức cau mày: "Con lại trách ta à?

Ta bày mưu tính kế là vì ai, chẳng phải là vì con sao?

Hòa ly thì sao, Lữ Như Hủy đó không sinh được con trai, lại còn cướp mất con trai của ta, đáng lẽ phải bị hưu từ lâu rồi!" Liễu Ngọc An cúi đầu, không nói gì, như đang hờn dỗi.

Vương thị thấy bộ dạng này của cậu liền tức không chịu nổi, ban đầu đồng ý cho đứa con này làm con thừa tự, chính là vì không thích tính cách cái gì cũng giấu trong lòng của nó.

Nhưng nghĩ đến sau này trong nhà còn phải trông cậy vào đứa con này, bà ta dịu giọng xuống: "Ta biết con từ nhỏ đã tốt bụng, cảm thấy chuyện này là lỗi của con, nhưng đây là một tai nạn, chú con muốn hòa ly với Lữ thị mẹ cũng không ngờ tới, nếu biết sớm đã không dùng cách này." Vương thị trong lòng cũng đang hối hận, sợ Liễu Tương

Trạch sau này lại tìm một người vợ kế biết sinh con.

Nhưng mấy ngày trước bà ta có lén nói chuyện này với chồng, chồng bà ta lại nói người em họ này là kẻ có chủ kiến, chuyện đã quyết định tuyệt đối không hối hận, cho dù sau này có con ruột cũng sẽ không bỏ rơi Ngọc An.

Vương thị cảm thấy lời này cũng có lý, hơn nữa Ngọc An ở nhà đó chịu ấm ức lớn như vậy, trong lòng người em họ hẳn là có áy náy, chắc sẽ không bạc đãi Ngọc An.

Vương thị thấy con trai thứ hai như vậy, cảnh cáo: "Chuyện này qua rồi thì thôi, sau này con phải chôn chặt chuyện này trong bụng, không được nói với ai, biết chưa?" Liễu Ngọc An gật đầu, cậu tuy tuổi nhỏ, nhưng cũng biết nặng nhẹ.

Mẹ con hai người nói chuyện xong, tiểu tư nghe lén ở góc tường cũng lặng lẽ rời khỏi viện.

Trước khi bữa cơm tất niên của Liễu gia bắt đầu, lúc Liễu Tương Trạch đứng ở ngoài sân hóng gió, tiểu tư liền đi tới. "Lão gia." Liễu Tương Trạch liếc nhìn gã tiểu tư: "Ngươi không ở bên cạnh Ngọc An hầu hạ, qua đây làm gì?" Tiểu tư thấy xung quanh không có ai mới nói: "Tiểu nhân vừa rồi nghe được Liễu phu nhân và tiểu thiếu gia nói chuyện, bọn họ nhắc đến việc tiểu thiếu gia bị thương." Ánh mắt Liễu Tương Trạch sắc bén nhìn gã tiểu tư: "Họ đã nói gì?" Tiểu tư bèn đem cuộc đối thoại mình nghe được thuật lại một năm một mười cho Liễu Tương Trạch nghe, sau đó lại nói: "Ý của tiểu thiếu gia là, làm vậy chỉ để ngài áy náy, đến lúc đó ngài sẽ không đuổi cậu ấy đi, còn nguyên nhân thì không hề nhắc đến." Liễu Tương Trạch nghe xong lời của tiểu tư, đứng sững tại chỗ, hồi lâu không hoàn hồn.

Một lúc lâu sau, hắn mới hỏi: "Họ còn nói gì nữa không?" Tiểu tư nói: "Tiểu thiếu gia rất để ý đến chuyện ngài và phu nhân hòa ly, Liễu

phu nhân nói vài lời khó nghe, lại khuyên tiểu thiếu gia rằng chuyện này không liên quan đến cậu ấy, bảo cậu ấy giữ bí mật, không được nói cho người ngoài." Lúc này, Liễu Tương Trạch phảng phất lại nghe thấy lời chất vấn của Lữ Như Hủy, nàng hỏi hắn, vì sao lại tin Ngọc An, mà không tin nàng?

Khi ấy hắn đã tự phụ đến nhường nào, cho rằng đứa trẻ mình dạy dỗ, tuyệt đối không thể nói dối.

Hắn cho rằng Lữ Như Hủy vì sĩ diện nên không chịu nhận sai.

Hắn đã không tin người vợ kết tóc của mình, mà lại tin lời một đứa trẻ.

Nhưng kết quả thì sao, hắn đã sai một cách lố bịch.

Tuyết đêm rơi càng lúc càng nhiều, chẳng mấy chốc, tuyết đã phủ trắng đầu, trắng mặt.

Liễu Tương Trạch đứng trong tuyết, hồi lâu không động.

Mãi cho đến khi anh họ ra tìm hắn, thấy hắn cứ đứng trong tuyết, liền tiến lên vỗ vai: "Tương Trạch, đệ sao vậy?" Nhìn người anh họ mặt mày tươi cười, Liễu Tương Trạch nhếch môi, nhưng lại không tài nào cười nổi.

Bữa cơm tất niên của Liễu gia rất náo nhiệt, ba thế hệ cùng chung một nhà.

Chú hai của Liễu liên tục mời rượu hắn, lời lẽ đều là cảm ơn hắn đã nâng đỡ con trai mình, Liễu Tương Minh cũng cười hùa theo cha.

Gia đình họ vốn đã sa sút sau khi chú hai ra ở riêng, may nhờ có Liễu Tương Trạch giúp đỡ một tay, mới làm ăn buôn bán trở lại, cũng mua được nhà cửa và nha hoàn, sống cuộc sống tốt hơn.

Liễu Tương Trạch im lặng cụng ly với họ, từng ly rượu cay nồng

trôi xuống bụng, nhưng cũng không thể làm cơ thể cứng đờ của hắn dịu lại.

Bữa cơm tất niên này kéo dài hơn một canh giờ, người hầu mới đến dọn dẹp bát đĩa, sau đó lại dâng lên trà giải rượu và các loại điểm tâm, hoa quả.

Liễu gia có tục lệ đón giao thừa, ăn xong bữa cơm tất niên, đàn ông trong nhà phải ở lại đón giao thừa.

Vương thị không chịu nổi, đang định để nha hoàn dìu đi, Liễu Tương Trạch đột nhiên lên tiếng: "Chị dâu họ xin dừng bước." Những người còn lại đều có chút kỳ lạ không hiểu hắn gọi Vương thị lại làm gì, tất cả đều nhìn qua.

Vương thị quay đầu lại, cười toe toét hỏi: "Tương Trạch có chuyện gì sao?" Ánh mắt Liễu Tương Trạch trĩu nặng: "Xin chị dâu họ giải thích một chút, vì sao chị lại bảo Ngọc An cố ý bị thương để hãm hại vợ ta?" Vương thị vốn là một phu nhân không có nhiều kiến thức, bị hắn hỏi như vậy, vẻ mặt lập tức không giữ được nữa.

Bà ta cười gượng một tiếng: "Tương Trạch nói vậy là có ý gì, sao ta nghe không hiểu?" Liễu Tương Trạch nhìn chằm chằm bà ta một lát, quay sang Liễu Ngọc An đang tái mặt bên cạnh, nói từng chữ một: "Ngọc An, con nói đi." "Cha…" Liễu Ngọc An đã không kiểm soát được mà run lên bần bật, cậu dù sao tuổi còn nhỏ, căn bản không chịu nổi áp lực nặng nề như vậy. "Ta đã dạy con thế nào, còn không mau nói thật!" Liễu Tương Trạch nghiêm giọng quát.

Trước đây, hắn chưa từng dùng thái độ như vậy để nói chuyện với Liễu Ngọc An, Liễu Ngọc An bị dọa sợ, hốc mắt lập tức đỏ hoe.

Chú hai và Liễu Tương Minh cũng nhận ra có chuyện không ổn, nhưng không vội vàng bênh vực, mà nhìn về phía Liễu Ngọc An.

Liễu Ngọc An dưới cái nhìn của mọi người, bỗng "oa" một tiếng khóc nấc lên, cậu "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, vừa lau nước mắt vừa nói: "Là lỗi của con, là con đã lừa cha." Nghe cậu nói vậy, sắc mặt Vương thị lập tức trắng bệch.

Một mặt thầm hận đứa con này không nên thân, mặt khác lại bất an nhìn Liễu Tương Trạch, không biết hắn sẽ phản ứng thế nào.

Bà ta trong lòng còn ôm một tia hy vọng, Lữ thị đó một đứa con cũng không sinh cho Liễu gia, Liễu Tương Trạch chắc chắn là sợ người ta nói hắn ruồng bỏ vợ cả nên mới không chịu hòa ly, nói không chừng nhân cơ hội này nổi giận một lần rồi mọi chuyện sẽ qua? "Tại sao lại làm vậy?" Liễu Tương Trạch hỏi. "Bởi vì… bởi vì con nghe nha hoàn bên cạnh mẹ nói, mẹ không khỏe có thể đã có thai, con lo lắng, lo lắng mẹ sinh em trai rồi, cha sẽ không cần con nữa." Liễu Ngọc An ngập ngừng nói ra.

Liễu Tương Minh bên cạnh gần như tối sầm mắt lại, ông ta vốn nghĩ trong ba người con thì đứa thứ hai là ổn trọng thông minh nhất, nên mới chọn cho làm con thừa tự của em họ, ai ngờ đứa con này thông minh thì có thông minh, nhưng toàn là tiểu thông minh!

Sao nó dám dùng chính mình để hãm hại Lữ thị?

Trong mắt em họ vốn không dung được hạt cát nào, bây giờ phải làm sao đây? "Sau đó con đã làm thế nào?" "Con…" Liễu Ngọc An nhìn về phía Vương thị, nhỏ giọng nói, "Con đã tìm bác gái, bác gái nói bảo con giả vờ bị mẹ làm bị thương, đến lúc đó cha sẽ cảm thấy có lỗi với con, sẽ giữ con lại." "Mụ đàn bà ngu ngốc!" Liễu Tương Minh không nhịn được nữa, chỉ vào vợ mắng.

Chú hai cũng mấy lần mở miệng định nói gì đó, nhưng thấy sắc mặt khó coi của cháu trai, đều phải nuốt trở lại.

Liễu Tương Trạch nhìn chằm chằm đứa con nuôi này rất lâu, mới

cười thảm một tiếng: "Ta tự phụ chưa bao giờ nhìn lầm người, lại vấp ngã trong tay một đứa trẻ." "Em họ…" Liễu Tương Trạch quay người, nói với Liễu Tương Minh: "Anh họ, Ngọc An đứa trẻ này rất thông minh, nếu có thể tận tâm bồi dưỡng, tương lai sẽ có tiền đồ.

Đứa trẻ thông minh như vậy… e là vô duyên với ta rồi, anh họ cứ giữ lại tự mình dạy dỗ đi." Nói xong, hắn áy náy nói với chú hai: "Hôm nay làm mất hứng của chú hai, hôm khác cháu trai sẽ đến tạ tội." Chú hai thấy cháu trai kiên quyết như vậy, hung hăng trừng mắt nhìn Vương thị, nếu không phải Vương thị tự tác chủ trương, sao lại gây ra nhiều phiền phức như vậy?

Vương thị chú ý đến ánh mắt lạnh băng của cha chồng, nhận ra nếu mình không làm gì đó, e là sẽ bị đuổi về nhà mẹ đẻ, bà ta lập tức quỳ sụp xuống đất, giơ tay tự tát vào mặt mình, vừa tát vừa khóc lóc: "Đều là lỗi của tôi, là tôi hồ đồ dạy hư Ngọc An, muốn trách thì cứ trách tôi, nó vốn không muốn đâu, đều là do tôi ép nó!" Thấy mẹ ruột như vậy, Liễu Ngọc An cũng khóc đến run rẩy, cậu ngẩng đầu nhìn Liễu Tương Trạch: "Cha, cha con biết sai rồi, con không dám nữa, con đi nhận lỗi với mẹ cầu xin mẹ tha thứ được không?" Liễu Tương Minh ở bên cạnh nói: "Ta biết em họ tức giận, Ngọc An đứa trẻ này tâm tư quá nặng, lại nghe người hầu và Vương thị xúi giục nên mới làm sai, gây ra đại họa, nhưng tình cảm ngưỡng mộ của nó đối với Tương Trạch đệ chưa bao giờ thay đổi.

Hơn nữa chúng ta lúc nhỏ làm sai chuyện, còn có cơ hội sửa đổi, dù là đánh là mắng, đệ cũng không thể không cho nó một chút cơ hội nào.

Nếu nó thực sự vô phương cứu chữa, đệ đuổi nó ra khỏi nhà, ta tuyệt đối sẽ không nói thêm một lời nào." Liễu Tương Trạch nhắm mắt lại, bên tai là tiếng khóc của Liễu Ngọc An, cuối cùng cũng mềm lòng.

Sự hỗn loạn của Liễu gia, Lữ Như Hủy hoàn toàn không biết, buổi tối các món ăn Tuệ nương làm đều rất ngon, nhưng món khiến nàng kinh ngạc nhất vẫn là con cá chép kia.

Vị cá vô cùng tươi ngon, nàng đã rất lâu rồi không có cảm giác thèm ăn, tối nay lại ăn hết nửa bát thịt cá.

Cũng không biết có phải là ảo giác không, sau khi ăn cá xong, tinh thần của nàng dường như tốt hơn một chút, đã sắp đến giờ Tý rồi, mà vẫn không cảm thấy buồn ngủ.

Tuyết bên ngoài đã rơi một lớp dày, A Triền uống rượu ngọt xong cảm thấy nóng, đòi ra ngoài đắp người tuyết, thế là ba người khoác áo choàng, cùng ra sân đắp người tuyết.

Lúc này, tiếng chuông từ tháp Thông Thiên truyền ra, vang vọng khắp Thượng Kinh.

Đã đến giờ Tý.

Tiếng chuông vừa dứt, từng đóa pháo hoa từ hoàng thành bay lên, nở rộ trên không trung.

Bách tính trong thành nghe thấy tiếng động, đều bước ra khỏi nhà xem pháo hoa.

A Triền ngồi trên đất, ôm đầu người tuyết của mình ngẩng đầu nhìn trời, những bông tuyết lớn rơi trên đầu, trên lông mi của nàng.

Trần Tuệ và Lữ Như Hủy đứng cạnh nhau nhìn về phía hoàng cung, sắc màu rực rỡ khắp trời làm lóa mắt họ. "Lại một năm mới nữa rồi." Lữ Như Hủy quay đầu nói với Trần Tuệ, "Tuệ nương, năm mới tốt lành." "Năm mới tốt lành." Pháo hoa tàn, bách tính Đại Việt trong tuyết lành đón chào năm Khánh Nguyên thứ sáu, tiệc cung đình đêm trừ tịch trong hoàng cung Đại Việt cũng đã gần kết thúc.

Khác với những bữa tiệc cung đình thông thường, đêm trừ tịch,

hoàng thất tông thân được phong tước Vương và người thừa kế đã định của họ phải vào cung đón giao thừa, cho đến sau giờ Tý mới được rời đi.

Mọi năm Bạch Hưu Mệnh không tham gia tiệc cung đình đêm nay, nhưng năm nay lại theo yêu cầu của Minh Vương cùng ông vào cung dự tiệc.

Tiệc cung đình đêm trừ tịch được tổ chức tại cung Thừa Vận, cung này nằm ở phía chính đông hoàng cung, ngày thường không được phép vào, còn có trọng binh canh gác, chỉ có ngày tiệc trừ tịch mới được ra vào.

Nơi đây thực ra không có gì đặc biệt, chỉ là trong cung trồng rất nhiều cây, những cây này quanh năm không ra lá không nở hoa, thân cây lại càng ngày càng to, cũng không biết là loại gì.

Sắp đến giờ Tý, các hoàng tộc đang uống rượu nói chuyện trong điện đều hứng khởi đi ra ngoài, Bạch Hưu Mệnh cũng bị Minh Vương kéo ra ngoài.

Lúc này dưới mỗi gốc cây ngoài điện đều có không ít người đứng, Minh Vương cười tủm tỉm nói với Bạch Hưu Mệnh: "Con cũng đi chọn một cái cây, xem vận thế năm sau của con thế nào?" Bạch Hưu Mệnh đại khái biết đây là làm gì rồi, bèn tùy ý chọn một gốc cây có ít người nhất đứng lại.

Đợi tiếng chuông trên tháp Thông Thiên vang lên, những cái cây trong cung Thừa Vận gần như trong nháy mắt bắt đầu ra lá, nở hoa, kết quả.

Quả trên cây màu đỏ, từng quả lớn bằng nắm tay, ẩn chứa ánh sáng lấp lánh.

Loại quả này gọi là Thừa Vận Quả, mỗi năm Minh Vương đều

mang về một quả cho hắn.

Nghe nói cây Thừa Vận Quả là do tổ tiên Bạch thị trồng, liên quan đến khí vận của gia tộc Bạch thị, nếu khí vận trong tộc thịnh vượng, sẽ kết ra rất nhiều Thừa Vận Quả, nếu khí vận không đủ để gánh vác một triều đại, cây quả sẽ khô héo, không bao giờ kết quả nữa.

Thừa Vận Quả ở ngoài Đại Việt được gọi là Hoàng Vận Quả, quả này tuy chỉ có thể dùng để ôn dưỡng cơ thể, nhưng ý nghĩa đại diện lại phi thường.

Trong khoảnh khắc Bạch Hưu Mệnh suy nghĩ miên man, cây Thừa Vận Quả trước mặt hắn đã trĩu nặng quả.

Đứng bên cạnh Bạch Hưu Mệnh, thế tử của vương phủ nào đó không rõ nhìn chằm chằm cây quả hồi lâu, hét lớn một tiếng: "Quả vương năm nay ở chỗ chúng ta!" Những người khác lập tức nhìn về phía này.

Bạch Hưu Mệnh cũng nhìn thấy, trên cây trước mặt hắn mọc ra một quả Thừa Vận Quả to bằng đầu người, nổi bật hơn hẳn những quả khác.

Theo quy tắc, sau khi chọn cây rồi thì không được đổi chỗ, chỉ có thể hái quả trên cây trước mặt.

Những người khác thấy quả to như vậy mọc trên cây của người khác, lập tức lộ vẻ thất vọng.

Vị thế tử hét lên đầu tiên đã không thể chờ đợi được mà trèo lên cây, dưới gốc cây còn có người kéo quần hắn.

Chương 147

"Các ngươi có biết xấu hổ không, mau buông ra!" "Quả đó mọc cho ngươi chắc mà ngươi trèo lên, xuống đi." Có người cười hì hì kéo quần đối phương lôi người xuống.

Một người xuống, lập tức lại có hai người xông lên.

Cây này vốn cũng không cao, một người trong đó trèo nhanh, mắt thấy sắp chạm vào quả vương kia, ai ngờ quả đó lại tự mình rơi xuống.

Mọi người bên dưới đều đưa tay ra đỡ, chỉ thấy quả đó rơi chính xác vào tay Bạch Hưu Mệnh.

Xung quanh lập tức vang lên một tràng tiếng xì xào, quả đã có chủ, mọi người đành phải đổi mục tiêu.

Bên cạnh còn có người tấm tắc cảm thán: "Chủ động quá, năm ngoái quả ta hái còn ném vào mặt ta, hại ta suýt nữa ngã từ trên cây xuống." Chủ đề này quả thực quá có sức lan tỏa, lập tức có người than thở: "Ngươi thì có là gì, năm ngoái quả ta khó khăn lắm mới hái được lại là quả chua, về tặng cho mẫu phi ta ăn, răng mẫu phi ta ê buốt, hai ngày không ăn được gì, tức giận tìm cớ trừ nửa năm tiền tiêu vặt của ta." Có người vừa tán gẫu vừa chọn quả dưới gốc cây, có người đã hái được quả liền ngồi tại chỗ gặm.

Hoàng đế và một đám vương gia lớn tuổi đều cười tủm tỉm đứng trước cửa điện nhìn những người trẻ tuổi hừng hực khí thế hái quả.

Bạch Hưu Mệnh cầm Thừa Vận Quả trở lại bên cạnh Minh Vương, hoàng đế nhìn thấy quả trong tay hắn liền tán thưởng: "Quả này của ngươi quả thực không nhỏ, xem ra năm nay nhất định có chuyện tốt xảy ra." Minh Vương không biết từ lúc nào cũng đã hái

một quả, cắn một miếng giòn tan, ở bên cạnh nói: "Chuyện tốt chuyện xấu không quan trọng, quan trọng là cuối cùng nó cũng không phải giành quả của ta ăn nữa." Hoàng đế cười ha hả, nói: "Trẫm cũng phải đi giành quả đây, lát nữa quả to đều bị hái hết, nếu hái phải quả nhỏ hoàng hậu sẽ giận mất." Đi được hai bước, hoàng đế quay người lại, đầy thâm ý nói với Bạch Hưu Mệnh: "Thừa Vận Quả này còn dễ lấy lòng người hơn cả châu báu trang sức đấy." "Thần thụ giáo." Bạch Hưu Mệnh như có điều suy nghĩ.

Tiệc cung đình tan, các tông thân từng nhóm hai ba người ra khỏi cung về phủ, Minh Vương hỏi Bạch Hưu Mệnh bên cạnh: "Cùng bản vương về phủ?" Bạch Hưu Mệnh từ chối: "Nhi tử còn có chút việc, lát nữa sẽ về." Minh Vương nhìn quả trong tay hắn, ghét bỏ xua tay: "Đi đi." Lúc này ở phường Xương Bình, chỉ còn lác đác vài nhà vẫn đang đốt pháo.

Cùng với tiếng pháo không ngừng vang lên từ xa, ánh nến trong mỗi nhà cũng dần dần tắt.

A Triền đắp xong người tuyết liền bị Trần Tuệ giục về phòng ngủ, chơi tuyết một lúc, nàng cũng cảm thấy hơi lạnh, bèn ngoan ngoãn về phòng mình.

Lúc chơi thì không cảm thấy gì, đến khi vào căn phòng ấm áp, cơn buồn ngủ lập tức ập đến.

Nàng nhào vào tấm nệm da hổ lăn lộn một hồi, lại đưa tay mò mẫm lấy một cái gối mềm ôm lấy, cứ thế mơ màng ngủ thiếp đi.

Trong giấc ngủ, nàng lờ mờ nghe thấy có người gõ cửa, vốn tưởng là đang mơ, mơ màng mở mắt ra, âm thanh đó vẫn còn.

Hơn nữa âm thanh lại phát ra từ cửa sổ sau.

A Triền trở mình ngồi dậy, một lúc sau mới đứng dậy đi về phía

cửa sổ sau.

Nàng mở tung cửa sổ, hơi lạnh bên ngoài ùa vào mặt, cùng với gió tuyết xuất hiện, còn có Bạch Hưu Mệnh. "Sao ngươi lại đến?" A Triền chống khuỷu tay lên bệ cửa sổ, hơi nhoài người ra ngoài, hỏi người đàn ông đang đứng bên ngoài.

Bạch Hưu Mệnh giơ tay lên, một quả màu đỏ tươi to bằng cái đĩa đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

Quả đẹp như vậy lập tức thu hút ánh mắt của A Triền, nàng đang định đến gần xem kỹ, lại nghe thấy tiếng gõ cửa. "A Triền, ngươi ngủ chưa?" Cùng với tiếng gõ cửa là giọng nói của Trần Tuệ.

Không biết vì sao, A Triền đột nhiên có chút chột dạ.

Nàng nhìn Bạch Hưu Mệnh, lại quay đầu nhìn về phía cửa, dường như đang do dự không biết nên lựa chọn thế nào.

Bạch Hưu Mệnh dường như cảm thấy bộ dạng bối rối của nàng rất thú vị, không đợi A Triền phản ứng, đã nhảy vào trong phòng.

Người đã vào rồi, không thể đẩy ra ngoài được nữa.

A Triền vội vàng đóng cửa sổ, lại đẩy người vào góc khuất mà cửa chính không nhìn thấy được, rồi mới lên tiếng đáp: "Vẫn chưa ngủ, có chuyện gì sao?" Nàng vừa đáp lời, vừa đi về phía cửa.

Mở cửa phòng, Trần Tuệ trong tay còn cầm một ấm trà, thấy nàng ra, liền đưa ấm trà cho nàng, còn dặn dò: "Đây là trà gừng, lát nữa nhớ uống một chén cho ấm người." "Được." Mặc dù nàng không thích uống lắm, nhưng để phòng bệnh, vẫn phải nghe lời.

Nhận lấy trà gừng đóng cửa lại, A Triền vừa quay người đã thấy Bạch Hưu Mệnh ngồi trên giường của nàng.

Quả mà hắn vừa mang đến đang đặt trên bàn, làm cho những quả

trong đĩa trên bàn trông vừa nhỏ vừa xấu.

A Triền cầm ấm trà đi đến bên bàn, rót một chén trà gừng.

Lúc này nhiệt độ của trà gừng rất thích hợp để uống, nàng uống cạn một hơi.

Trong trà gừng không có mật đường, vị cay nồng đáng sợ đó khiến nàng không dám thở.

Uống xong, quay đầu thấy Bạch Hưu Mệnh vẫn đang nhìn mình, A Triền bèn cầm một chén trà khác, lại rót một chén đưa cho Bạch Hưu Mệnh, muốn cùng hắn có phúc cùng hưởng.

Bạch Hưu Mệnh nhận lấy chén trà gừng nàng đưa, rõ ràng nhìn ra ý đồ xấu của nàng, nhưng vẫn nhấp một ngụm.

Vị cay nồng vào cổ họng, hắn hơi nhướng mày, đang định đặt chén trà xuống, bàn tay nhỏ của A Triền lại đặt lên tay cầm chén trà của hắn, ép hắn uống hết chén trà gừng.

Đợi hắn uống xong, còn cố ý hỏi: "Ngon không?" "Nàng nói xem?" Bạch Hưu Mệnh hiển nhiên cũng không thích vị này.

A Triền vui không tả xiết, nàng ngồi xuống bên cạnh Bạch Hưu Mệnh, có thể ngửi thấy hơi lạnh buốt từ băng tuyết trên người hắn, còn thoang thoảng một mùi rượu nồng đậm.

Nàng rất thích mùi rượu này, còn đến gần ngửi ngửi, nhỏ giọng hỏi hắn: "Ngươi uống rượu à?" "Chỉ uống một chút." Bạch Hưu Mệnh để mặc nàng dựa vào mình. "Thật trùng hợp, ta cũng chỉ uống một chút, cho ngươi ngửi thử." Nói rồi, liền chủ động ghé sát qua.

Bạch Hưu Mệnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng gần của nàng, ánh mắt sâu thẳm, nhưng không hề né tránh.

Đúng lúc này ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa nhẹ, giọng của

Trần Tuệ lại vang lên: "A Triền, ngủ sớm đi, đừng ham chơi." Thân thể A Triền khựng lại, vội quay người đáp: "Biết rồi, ngủ ngay đây." Nàng cách cây nến trên bàn một khoảng, bèn kéo kéo áo Bạch Hưu Mệnh, Bạch Hưu Mệnh khẽ động ngón tay, ngọn nến trong phòng đột nhiên tắt ngấm.

Thấy ánh nến trong phòng nàng đã tắt, tiếng bước chân dần xa, Trần Tuệ cũng về phòng mình.

Lúc này A Triền đã lùi lại, hơi ấm gần gũi dần xa, ngón tay Bạch Hưu Mệnh khẽ động, trong lòng dâng lên chút tiếc nuối. "Quả ngươi mang đến là gì vậy?" A Triền nhỏ giọng hỏi, sợ bị người khác nghe thấy. "Thừa Vận Quả, chắc là rất ngọt." Bạch Hưu Mệnh phối hợp hạ thấp giọng, ra vẻ không thể để người khác thấy.

A Triền chưa từng nghe nói đến Thừa Vận Quả, nhưng nàng cảm thấy chỉ cần dựa vào vẻ ngoài đẹp đẽ của quả đó, nó chắc chắn rất ngon.

Trong bóng tối, ánh mắt Bạch Hưu Mệnh vẫn có thể miêu tả rõ ràng đường nét mày mắt của nàng, hôm nay nàng ăn mặc đặc biệt xinh đẹp, búi tóc tinh xảo, còn cài chiếc trâm vàng mà hắn cho người mang đến. "Quà năm mới tặng nàng, nàng có thích không?" Hắn hỏi.

Mặc dù bệ hạ cho rằng Thừa Vận Quả tốt hơn, nhưng hắn lại nghĩ, chỉ cần là thứ đẹp đẽ, A Triền sẽ đều thích. "Thích chứ." A Triền trả lời không chút do dự.

Nói đến quà năm mới, nàng đột nhiên nhớ ra mình cũng đã chuẩn bị quà cho Bạch Hưu Mệnh, vội nói: "Ngươi đợi chút, ta cũng chuẩn bị quà cho ngươi." Chỉ thấy A Triền mò mẫm đến trước bàn trang điểm, tìm một lúc mới thấy hộp gấm.

Vì không tiện thắp nến, A Triền chỉ có thể dựa vào ánh sáng của quả Thừa Vận Quả trên bàn để miễn cưỡng nhìn rõ thứ trong tay, xác

nhận mình không lấy nhầm, nàng đi về bên giường, mở hộp gấm ra.

Bên trong là một đôi ngọc bội song ngư, A Triền lấy một miếng ngọc bội móc vào tay, nói với Bạch Hưu Mệnh: "Cái này tặng ngươi." Bạch Hưu Mệnh nhìn đôi ngọc bội đó, hắn giơ tay nắm lấy miếng trong tay A Triền, đầu ngón tay khẽ xoa nhẹ một cái, mới nói: "Giúp ta đeo lên đi." "Được thôi." A Triền đưa tay sờ lên thắt lưng của Bạch Hưu Mệnh, trên eo hắn đã treo một miếng ngọc bội rồi, nàng bèn thuận tay gỡ miếng ngọc bội kia ra, rồi thay bằng ngọc bội song ngư mà mình tặng.

Đã là mình tặng quà cho hắn, trên người hắn đương nhiên chỉ có thể treo ngọc bội của mình tặng.

Sau đó, nàng tỏ vẻ ghét bỏ mà ném miếng ngọc bội vừa gỡ xuống sang một bên.

Bạch Hưu Mệnh thấy hành động của nàng, khẽ cười một tiếng, mới mở miệng hỏi: "Đã là một đôi ngọc bội, ta cũng giúp nàng đeo ngọc bội lên, được không?" A Triền nghĩ một lát, gật đầu: "Được thôi." Thế là Bạch Hưu Mệnh móc miếng ngọc bội song ngư còn lại, đeo lên người nàng.

Như vậy, họ đã đeo cùng một loại ngọc bội rồi.

Tặng xong quà đáp lễ, A Triền cảm thấy trong lòng bớt đi một chuyện canh cánh, nàng ngáp một cái, bắt đầu đuổi người: "Ta muốn đi ngủ." "Tiễn ta ra ngoài?" Tiễn khách là lễ nghi cơ bản, A Triền nắm tay hắn, tiễn người về cửa sổ sau, chu đáo mở cửa sổ ra, không quên nhắc nhở: "Xóa dấu chân đi, đừng để bị phát hiện." Bạch Hưu Mệnh đành phải làm theo yêu cầu của nàng xóa đi dấu vết trên tuyết, thấy nàng sắp đóng cửa sổ, hắn một tay chống lên khung cửa, mới nói với nàng: "Tết Thượng Nguyên ta cùng nàng đi hội đèn lồng chơi, được không?" A Triền chưa từng đi hội đèn lồng ở Thượng Kinh, Tết

Thượng Nguyên năm ngoái, nàng vẫn đang giãy giụa giữa sự sống và cái chết.

Đó cũng là ngày đầu tiên nàng và Bạch Hưu Mệnh gặp nhau. "Được." Nàng nói.

Nghe nàng đồng ý, Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng mãn nguyện, hắn buông tay xuống, nhẹ giọng nói: "Về ngủ đi, ta đi đây." Nói xong thân ảnh hắn chỉ khẽ thoáng qua, liền biến mất.

Sáng sớm hôm sau, lúc A Triền mơ màng tỉnh dậy, cảm thấy có thứ gì đó cấn vào người, mò mẫm trong chăn hồi lâu, cuối cùng mò ra một miếng ngọc bội ly long trông vô cùng đắt giá.

A Triền nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, có lẽ là do uống chút rượu, ký ức của nàng không rõ ràng lắm, nhưng nàng lờ mờ nhớ, tối qua Bạch Hưu Mệnh đã đến.

Hắn mang đến một quả rất to, còn mời nàng cùng đi hội đèn lồng.

Trong lúc đó lại xảy ra chuyện gì?

A Triền suy nghĩ kỹ một lúc, cuối cùng nhớ ra nàng đã tặng một miếng ngọc bội song ngư cho hắn làm quà.

Nàng vội vàng lục tìm quần áo đã cởi ra, tìm thấy miếng ngọc bội còn lại trên thắt lưng.

Tặng món quà đã chuẩn bị sẵn đương nhiên không có vấn đề gì, vấn đề là, chắc hẳn không có ai vừa tặng ngọc bội, lại vừa tiện tay lấy luôn miếng ngọc bội vốn có trên người người ta đi.

A Triền cầm miếng ngọc bội đó nhìn một lúc, cảm thấy hành vi này của mình hơi mất mặt.

Nàng bịt tai trộm chuông ném miếng ngọc bội vào hộp gấm đầu giường, quyết định hôm khác sẽ trả lại cho hắn.

A Triền sau khi thức dậy thì phát hiện trong sân vô cùng yên tĩnh, Trần Tuệ dường như vẫn chưa tỉnh, ngược lại Lữ lão bản đã thu dọn xong xuôi, đẩy cửa bước ra từ trong phòng.

"Lữ lão bản, sao người dậy sớm thế?" Lữ Như Hủy nhìn sang nàng, đáp: "Đã là giờ Tỵ rồi, không còn sớm nữa.

Ta định về nhà mình xem sao, kẻo tuyết lớn lấp cửa, không vào trong nhà được." Nhà của bà ở phường Vĩnh Bình, cách nơi này không quá xa, có điều sau khi hòa ly, bà đã cho các nha hoàn hầu hạ bên cạnh đi hết, hiện giờ trong nhà không có ai.

"Gấp gáp về vậy sao, hay là dùng xong bữa sáng rồi hãy đi?" A Triền giữ lại.

Lữ Như Hủy khéo léo từ chối: "Ta không làm phiền nữa." "Thôi được, vậy thì mang ít sủi cảo đi, lát nữa có thể mang về nhà nấu ăn." Làm người được một năm, lễ số của A Triền bây giờ rất chu toàn.

Lần này Lữ Như Hủy không từ chối.

Tối qua bọn họ đã cùng nhau gói rất nhiều sủi cảo, số sủi cảo chưa nấu còn thừa đều được mang ra ngoài cho đông lại.

A Triền tìm một cái hộp đựng thức ăn, lại nhặt một mẻ sủi cảo sống đã đông cứng cho vào trong rồi đưa cho Lữ Như Hủy.

Lữ Như Hủy nhận lấy, cười nói cảm ơn nàng.

Lúc tiễn Lữ lão bản ra cửa, bên ngoài quả nhiên đã tích một lớp tuyết dày, Lữ Như Hủy đứng ở ngưỡng cửa lại nói với A Triền: "Đêm qua đa tạ Quý cô nương đã khoản đãi, năm nay ta đón Tết rất vui." "Lữ lão bản không cần khách sáo như vậy, người có thể đến, ta và Tuệ nương cũng rất mừng." Giọng A Triền chân thành, nàng không khách khí với người khác trong những chuyện như thế này.

Lữ Như Hủy nghe vậy bèn mỉm cười: "Quý cô nương xin dừng

bước, mùng năm khai trương chúng ta lại gặp." "Được, mùng năm gặp, trên đường đi cẩn thận." Lữ Như Hủy vẫy tay chào nàng rồi mới quay người đi sang bên kia đường.

Trên đường phố ngày mùng một đã có thể thấy không ít người đi lại, A Triền trông theo bóng lưng Lữ Như Hủy, bà đi rất chậm, trên người vẫn mặc bộ váy sái kim màu sắc diễm lệ hôm qua, bước đi trên nền tuyết, tựa như một đóa hoa đang nở rộ giữa trời tuyết.

Tiễn Lữ lão bản đi xong, sau khi quay vào nhà A Triền mới cảm thấy có gì đó không ổn.

Thường ngày Tuệ nương đều dậy sớm nhất, sao hôm nay Lữ lão bản đi rồi mà nàng ấy vẫn chưa tỉnh?

A Triền vào phòng nàng ấy xem thử, Trần Tuệ nằm thẳng trên chiếc giường rộng rãi, trên người đắp chăn, quả nhiên vẫn còn đang ngủ.

Lồng ngực nàng ấy khẽ phập phồng, hơi thở nhẹ nhàng, tuy đây chỉ là mô phỏng, nhưng ít nhất sẽ không dọa người khác.

A Triền bước tới khẽ lay Trần Tuệ, nàng ấy không có phản ứng.

Nàng lại ngồi bên giường quan sát một lúc, xác nhận cơ thể Trần Tuệ hẳn là không xảy ra vấn đề gì, bộ dạng này của nàng ấy ngược lại có phần giống với lúc còn ở Tây Lăng.

Nghĩ đến đây, A Triền chợt hiểu ra.

Đêm qua bọn họ đã ăn hết cả một con long lý, Tuệ nương đã ăn hơn nửa con.

Long lý được nuôi dưỡng bằng máu thịt của Long tộc, Tuệ nương hóa thành hoạt thi cũng có liên quan đến long huyết, xem ra long lý có ảnh hưởng không nhỏ đến nàng ấy.

Thêm nữa trước đây nàng ấy đã uống không ít máu yêu thú, tính ra cũng đã lâu rồi, có lẽ đã đến lúc tiến giai, chắc hẳn con long lý đêm qua chính là thời cơ để tiến giai.

Như vậy A Triền cũng không còn lo lắng nữa, chỉ là xem ra, Tuệ nương có lẽ phải ngủ một thời gian rồi.

Chương 148

Chớp mắt đã đến mùng năm tháng Giêng, các cửa tiệm xung quanh đã tính toán giờ lành để khai trương, đốt pháo rồi chính thức mở cửa làm ăn.

Tuệ nương vẫn còn đang ngủ say, A Triền bèn không tham gia vào sự náo nhiệt này, dự định đợi vài ngày nữa mới mở tiệm.

Trên con phố này, người không mở tiệm giống như nàng, chỉ còn lại tiệm đồ cổ bên cạnh.

Ngày mùng một lúc chia tay, Lữ lão bản nói mùng năm gặp lại, nhưng bà lại không xuất hiện như đã hẹn.

Từ lần gặp Liễu Tương Trạch ở nhà họ Lữ trước Tết, Lữ Như Hủy không ngờ hắn ta lại xuất hiện ở trước cửa nhà mình.

Bà nghe thấy tiếng gõ cửa, cũng nghe thấy giọng nói của hắn, hắn nói có chuyện muốn nói với bà.

Nhưng Lữ Như Hủy lúc đó không hề đáp lại người ngoài cửa, bà khó nhọc đi vào trong nhà, nằm lên giường, đắp chăn cho mình, sau đó uống thạch tương.

Cơn đau dữ dội tan biến, bà cảm giác cơ thể mình lạnh đi từng tấc, rồi dần dần mất đi tri giác.

Khi cảm giác đó lan đến tim, bà đột nhiên ý thức rõ ràng rằng, hôm nay mình có thể sẽ không hồi phục được nữa.

Bà cũng không quá sợ hãi, đã sớm chuẩn bị cho việc sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, thậm chí trong mấy ngày này, còn viết lại một bản di thư mới.

Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy tiếc nuối, dường như có rất nhiều

việc vẫn chưa làm xong.

Hộp thức ăn và cái mâm đặt trong bếp vẫn chưa trả lại cho Quý cô nương, không thể gặp được Tuệ nương, nói với nàng ấy món sủi cảo mà họ cùng nhau gói đêm giao thừa rất ngon.

Chưa về nhà họ Lữ vạch trần bộ mặt của Lữ Như Hinh, để cha mẹ thấy rõ bộ mặt thật của cô con gái út của họ, cũng chưa mở cửa, để cho Liễu Tương Trạch cút đi càng xa càng tốt… Một cơn buồn ngủ ập đến, Lữ Như Hủy từ từ nhắm mắt lại, không bao giờ mở ra nữa.

Tiếng gõ cửa bên ngoài không biết đã ngừng từ lúc nào, người đứng ngoài cửa cũng đã rời đi, chỉ để lại hai hàng dấu chân.

Những ngày sau đó, mỗi khi ra ngoài A Triền đều nhìn sang tiệm bên cạnh, mãi cho đến mùng mười, Lữ lão bản vẫn chưa đến.

Trong lòng A Triền biết rõ, có lẽ bà sẽ không đến nữa.

Con người luôn yếu đuối như vậy, một lần ly biệt vô tình, lại không bao giờ gặp lại được nữa.

Chiều hôm đó, A Triền chợp mắt một lát, lúc tỉnh lại đã là cuối giờ Dậu, trong nhà ngoài nhà đều tối om.

Nàng thắp nến trong phòng, rồi chợt nhớ ra đôi đèn lồng ngoài cửa lớn vẫn chưa được thắp sáng.

Nàng đi vào trong tiệm, trước tiên thắp sáng nến trong tiệm, sau đó tìm ra hai cây nến rồi mới đẩy cửa bước ra ngoài.

A Triền hạ đèn lồng ở cửa xuống, thay nến mới và thắp lên, sau đó lại kéo đèn lồng về vị trí cũ buộc lại.

Rất nhanh, một đôi đèn lồng sáng lên, soi rọi con đường trước cửa tiệm.

A Triền hài lòng nhìn một lúc, đang định đóng cửa thì ngọn nến

trong một chiếc đèn lồng đột nhiên tắt ngấm.

Động tác đóng cửa của nàng dừng lại, nàng ngẩng đầu nhìn chiếc đèn lồng đã tắt, sau đó ánh mắt dời xuống, lúc này, dưới chiếc đèn lồng đã tắt xuất hiện một bóng người.

Bóng người này A Triền tự nhiên là nhận ra, chính là Lữ lão bản đã mười ngày không gặp.

Lữ lão bản lúc này so với ngày thường không có quá nhiều khác biệt, chỉ là bóng dáng có phần mơ hồ, rất rõ ràng, người đến hôm nay chỉ là một hồn ma.

Lữ lão bản đứng đó, không hề nhúc nhích, A Triền cũng không nói gì, chỉ đứng trong cửa nhìn đối phương.

Theo lẽ thường, người bình thường sau khi chết, nếu không có thù sâu oán lớn thì rất khó biến thành quỷ.

Sắc mặt Lữ lão bản bình thản, trông cũng không giống như bị giày vò đến chết, vậy tại sao lại biến thành quỷ?

Một lúc lâu sau, Lữ lão bản mới ngẩng đầu nhìn về phía A Triền, bà mấp máy môi: "Quý cô nương… ta, sao ta lại xuất hiện ở đây?" Trong giọng nói của bà lại mang theo vài phần hoang mang bất an, so với A Triền, bà càng giống người bị dọa sợ hơn.

"Lữ lão bản còn nhớ đã xảy ra chuyện gì không?" Đã xảy ra chuyện gì?

Lữ Như Hủy hồi tưởng, bà nhớ… "Ta nhớ ta đã chết rồi." Nghe bà nhắc đến cái chết của mình, mà trong hồn phách cũng không sinh ra oán khí, A Triền liền yên tâm, hỏi: "Ngươi chết vào ngày nào?" "Ngày mùng bốn tháng Giêng." Lữ lão bản nói chuyện ngày càng trôi chảy, cũng không còn ngây ngô như lúc đầu, dần dần trở nên giống như lúc còn sống.

Bà lại nói: "Ngày đó chồng cũ của ta không hiểu sao lại đến tìm ta, nhưng ta đột nhiên phát bệnh, sau đó liền nằm lại trên giường uống thạch tương, lúc đó ta đã cảm thấy có thể không hồi phục được nữa, sau đó liền không còn ý thức nữa." "Đã qua bảy ngày rồi à." A Triền thở dài một tiếng, "Hôm nay là ngày về hồn của ngươi, chắc là trong lòng ngươi vướng bận quá sâu, nên mới tỉnh lại." "Vướng bận?

Nhưng chẳng có ai đáng để ta vướng bận cả." Từng cảnh tượng lúc còn sống, giống như đèn kéo quân, ít nhiều cũng có thể lay động cảm xúc của bà, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Vậy trước khi chết, ngươi có tiếc nuối hay không cam tâm điều gì không?" A Triền lại hỏi.

Người bình thường trước khi chết cũng có những điều không cam tâm, nhưng chỉ dựa vào chút dao động tình cảm này, rất khó biến thành quỷ.

A Triền nghĩ ngợi, nghi ngờ có thể liên quan đến thạch tương hoặc là long lý.

Tóm lại, hồn phách của Lữ lão bản sau khi chết đã nhận được một luồng sức mạnh nào đó, chống đỡ cho bà trong đêm về hồn khôi phục lại ý thức, đây cũng xem như là một cơ duyên.

Lời nói của A Triền khiến Lữ Như Hủy rơi vào trầm mặc, một lúc lâu sau mới nghe bà khẽ nói: "Nói ra không sợ cô nương chê cười, trước khi chết ta rất không cam tâm.

Lúc còn sống ta nghĩ rằng không để ý đến những người đó, bình tĩnh đi hết chặng đường cuối cùng là được rồi.

Nhưng khoảnh khắc trước khi chết, ta lại hối hận, hối hận vì đã không tranh cãi với họ đến cùng." A Triền im lặng lắng nghe.

Lữ Như Hủy tiếp tục kể: "Ta từng rất thích chồng cũ của ta,

nhưng chàng là vị hôn phu của em gái ta.

Sau này, ta nghe nói phụ thân không cho em gái gả cho chàng, bèn ép phụ thân gật đầu, để ta thay em gái tiếp tục hôn ước này, gả cho chàng.

Ta tưởng rằng lâu ngày, chúng ta có tình cảm, chàng cũng sẽ thích ta như ta thích chàng." "Chàng ta không làm vậy sao?" "Ta cũng không biết." Lữ Như Hủy khẽ nhếch môi, "Nếu không có, thì mười mấy năm qua đều là giả dối sao?

Nhưng nếu có, ta nói với chàng, ta bị con nuôi vu hãm, chàng lại không tin ta.

Ta để ý việc chàng lén lút đi gặp em gái ta, chàng cũng không chịu giải thích với ta, chỉ trách ta bôi nhọ họ." "Ngươi oán hận hắn?" "Chắc là có oán hận." "Còn người khác nữa không?" A Triền nhẹ giọng hỏi.

"Còn có cha mẹ, họ cũng chưa bao giờ tin tưởng ta." Lữ Như Hủy buồn bã nói, "Ta hòa ly, họ trách ta.

Ta nói em gái cố ý mập mờ với chồng cũ của ta, họ cho rằng ta đang bịa đặt về nó, chỉ biết mắng ta.

Rõ ràng lúc nhỏ, chính họ đã dạy ta phải nói thật, ta đã làm được, nhưng họ lại không tin." Nói xong, Lữ Như Hủy thấy A Triền đang chăm chú lắng nghe, không nhịn được cười một tiếng: "Những chuyện vặt vãnh trong nhà này khiến cô nương cảm thấy rất nhàm chán phải không?" Cô nương trẻ tuổi, sẽ không thích nghe những chuyện này.

A Triền lắc đầu: "Bị người khác vu hãm mà không được đối xử công bằng, đây không phải là chuyện nhỏ." Nàng hỏi Lữ Như Hủy: "Họ đối xử với ngươi bất công như vậy, ngươi có muốn báo thù

không?" "Ta có muốn báo thù không…" Lữ Như Hủy im lặng rất lâu, ngay cả hồn phách cũng sinh ra chút dao động.

Bà oán hận họ, trước khi chết cũng không để cho mình được yên.

Trước khi chết, vẫn dùng bộ mặt cay nghiệt đó đối xử với bà.

Bà đương nhiên muốn báo thù họ!

"Ngươi có thể quay trở lại thế gian, chẳng phải là vì không cam tâm sao?

Hay là lần này, giải quyết mọi chuyện cho sạch sẽ, như vậy ngươi cũng có thể yên tâm rời đi." "Nhưng ta đã chết rồi." Giọng của Lữ Như Hủy dần dần nhỏ lại, "Người khác đều không nhìn thấy ta, ta cũng không vào được nhà họ." A Triền đợi bà nói xong mới nói: "Ta có một loại hương, có thể khiến hồn phách sở hữu sức mạnh to lớn, có thể làm bất cứ chuyện gì mà người đó muốn làm lúc sinh thời." Lữ Như Hủy đột nhiên nhìn về phía A Triền.

"Ta còn làm được một loại nến thơm, nhưng nó chỉ có thể khiến ngươi xuất hiện trước mặt người khác như lúc còn sống." Nàng nhìn Lữ Như Hủy, hỏi, "Ngươi muốn loại nào?" "Loại nào cũng được sao?" Lữ Như Hủy hỏi.

"Đều được." Bà không lập tức đưa ra lựa chọn, mà hỏi A Triền: "Tại sao lại giúp ta?" A Triền lại không do dự, trực tiếp trả lời bà: "Vì Tuệ nương, ngươi là bạn của Tuệ nương, ta phải để ngươi ra đi thanh thản một chút." Lữ Như Hủy nở một nụ cười: "Ta chọn loại thứ hai." "Không suy nghĩ lại sao?" A Triền có chút bất ngờ, tuy nói quỷ là do người chết hóa thành, nhưng tính tình của quỷ không ổn định, nếu không cũng sẽ không dễ dàng hóa thành lệ quỷ.

Gặp gỡ của Lữ Như Hủy, trong mắt người ngoài, là những chuyện vặt vãnh trong nhà, ngay cả chính bà cũng nghĩ như vậy.

Nhưng những chuyện đó từng chuyện từng chuyện đè nặng xuống, người bình thường làm sao có thể chịu đựng được?

Huống hồ lúc đó bà đã không còn nhiều thời gian nữa.

A Triền nghĩ rằng, bà sẽ thích cách giải quyết khoái ý ân cừu.

Lữ Như Hủy lắc đầu, bà nói với A Triền: "Cha mẹ sinh ta nuôi ta, những gì nên cho ta cũng chưa từng thiếu so với người khác, họ chưa bao giờ là người xấu, chỉ là không đủ tốt với ta.

Liễu Tương Trạch cũng vậy, ta biết chàng không có lỗi với ta.

Cho nên, bất luận trong lòng oán hận thế nào, ta cũng sẽ không làm tổn thương thân thể họ, để ta gặp được họ là đủ rồi." A Triền vẫn không nhịn được nhắc nhở: "Ngươi chỉ có một cơ hội này, đã quyết định xong chưa?" Lữ Như Hủy gật đầu: "Làm phiền Quý cô nương rồi." "Thôi được."171.

Nếu Lữ lão bản đã tự mình lựa chọn, A Triền cũng sẽ không can thiệp: "Tối mai lúc đèn lồng sáng lên, ngươi ở đây chờ ta, ta sẽ đốt nến thơm tạo ra thân xác cho ngươi." Ngày hôm sau, A Triền dậy rất sớm, hôm nay nàng còn phải đi một chuyến đến chợ Tây mua đồ, bây giờ vẫn chưa hết tháng Giêng, cũng không biết hàng hóa trong tiệm thuốc có đủ không?

May mà chuyện A Triền lo lắng đã không xảy ra, nàng chỉ mất công tìm hai tiệm thuốc là đã mua được điều thảo và sáp hắc phong cần thiết.

Cất kỹ những thứ đã mua, nàng đến tiệm canh dê gần đó uống một bát canh dê, lại đi mua mấy cái bánh đường rồi mới định về nhà.

Trận tuyết lúc Tết quá lớn, bây giờ tuyết trên đường vẫn chưa tan hết, người đi đường qua lại dẫm tuyết lồi lõm không bằng phẳng, đi lại phải hết sức cẩn thận. 172.

A Triền luôn chú ý con đường dưới chân, nên không phát hiện có một chiếc xe ngựa dừng lại bên đường, người trên xe ngựa xuống xe rồi đi thẳng về phía nàng.

"Quý cô nương xin dừng bước." Đột nhiên nghe có người gọi mình, A Triền dừng bước, quay đầu lại.

Người gọi nàng có thân hình hơi mập, trên mặt còn mang theo nụ cười hiền hòa, trông giống một người dễ gần, có điều mấy người hộ vệ đi bên cạnh ông ta trông có vẻ không dễ chọc.

"Các người là ai?" Ánh mắt A Triền lướt qua mấy người, cuối cùng dừng lại trên người đang nói chuyện.

Thấy trên mặt nàng không hề có chút sợ hãi, trong mắt người đó lóe lên một tia hài lòng, mới mở miệng nói: "Tại hạ Quý Trang, vừa từ Lương Châu đến, nếu xét về vai vế, ngươi nên gọi ta một tiếng đường bá." A Triền hơi nhướng mày, trong ký ức của nàng, nhà họ Quý không chỉ có một nhánh Tấn Dương hầu, chủ chi của nhà họ Quý ở Lương Châu, trước đây chỉ cùng phủ Tấn Dương hầu gửi quà Tết cho nhau, qua lại không nhiều.

Nghe lời của người này, ông ta rõ ràng là xuất thân từ chủ chi.

A Triền không có thói quen đi khắp nơi nhận họ hàng, chỉ hỏi ông ta: "Tìm ta có việc gì không?" "Đây không phải là nơi để nói chuyện, hay là đến chỗ ta ngồi một lát?" A Triền hơi ngập ngừng, Quý Trang còn tưởng A Triền sẽ đồng ý với ông ta, giây tiếp theo lại nghe nàng nói: "Nếu ông không muốn nói, vậy thì không cần nói nữa, ta và nhà họ Quý không có quan hệ gì, cũng không có hứng thú với chuyện của các người." Sắc mặt Quý Trang không được tốt cho lắm, ông ta là tộc trưởng đời tiếp theo của tộc Quý, lời ông ta nói, tiểu bối trong tộc chưa bao giờ dám cãi lại, hôm nay lại bị một tiểu nha đầu làm mất mặt như vậy.

“Nếu ta nhất định phải mời ngươi qua đó thì sao?” Theo sau lời nói của ông ta, những người hộ vệ đó đã vây quanh A Triền.

A Triền nhìn những người này, vẫn đứng yên tại chỗ không động đậy: “Chỉ bằng bọn họ sao?” Quý Trang cười mà không nói, ông ta cảm thấy nha đầu này đang hư trương thanh thế.

A Triền đột nhiên hỏi ông ta: “Trước khi ông đến tìm ta, chắc là đã đến phủ Tấn Dương hầu rồi nhỉ?” “Đúng là đã đến.” Hôm nay ông ta đặc biệt đến tìm Quý Thiền, chính là nhận lời nhờ vả của đường đệ Quý Hằng.

Nhưng nha đầu này, trông có vẻ yếu đuối dễ bắt nạt, tính tình lại không nhỏ.

“Có biết Tấn Dương hầu đã lấy vợ, người vợ đó còn sinh cho ông ta một đôi nam nữ không?” Nụ cười trên mặt Quý Trang cứng lại, ông ta tự nhiên là biết.

Quý Hằng bỗng dưng có thêm một đôi con, còn gửi thư về cho tộc yêu cầu ghi vào gia phả, việc này khiến phụ thân rất không vui.

Nếu không phải trong tộc cần dựa vào phủ Tấn Dương hầu, đứa bé trai tên Tiết Chiêu đó lại khá có tài học, lão nhân gia ông tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Ai ngờ năm nay đến đây, mới nghe nói hai đứa trẻ đó lại đều mất rồi.

Nhìn thấy biểu cảm của ông ta, A Triền cười một tiếng: “Xem ra là đã biết rồi, vậy có biết chúng nó chết như thế nào không?” Câu hỏi này của nàng khiến trong lòng Quý Trang chùng xuống, ông ta nhìn A Triền với ánh mắt dò xét, ông ta thật sự không biết.

Nụ cười của A Triền càng thêm rạng rỡ: “Ông nên đi hỏi cho rõ, rồi hãy nhúng tay vào vũng nước đục này.” Quý Trang là một người

cẩn thận, lần này ông ta đến, vốn cũng là nhận lời mời của đường đệ, muốn làm người hòa giải cho hai cha con này, xóa bỏ những chuyện hồ đồ mà đường đệ đã làm, bây giờ lại có chút hối hận vì đã không hỏi rõ hơn rồi mới đến.

Lúc đến chỉ nghe đường đệ nói đứa con gái này của ông ta lòng dạ sắt đá, nhưng lời nói của nàng, rõ ràng là rất có thâm ý.

Hai đứa trẻ đó, rốt cuộc chết như thế nào?

Nhưng nghĩ đến đứa con trai đang đến Thượng Kinh cầu học còn phải nhờ đường đệ chiếu cố, ông ta do dự một chút, vẫn mở miệng nói: "Lần này ta đến tìm ngươi, không phải là bất lợi cho ngươi, hành vi hoang đường của Quý Hằng trong tộc đã biết, tộc trưởng tuyệt đối sẽ không đồng ý đuổi ngươi ra khỏi tộc Quý, ngươi không cần phải địch ý với ta như vậy." A Triền cảm thấy khá thú vị, chuyện xảy ra một năm sau, lại có người đến làm chủ cho nàng.

Đáng tiếc, họ đến muộn rồi.

Đôi mắt A Triền cong cong, nói với Quý Trang: "Ta còn chưa bắt đầu địch ý với ông đâu, nếu có một ngày ta thấy ông không vừa mắt, ông sẽ giống như Tấn Dương hầu, trong vòng một năm đầu tiên là em vợ chết, rồi đến con trai chết, sau đó là con gái chết, cuối cùng ngay cả phu nhân yêu quý cũng bị nhốt vào Trấn ngục." Dưới từng chữ "chết" của A Triền, Quý Trang đột nhiên cảm thấy lông tóc trên người đều dựng đứng lên.

Ông ta không rõ chỗ dựa của Quý Thiền rốt cuộc từ đâu mà có, đối với lời nói của nàng không hoàn toàn tin, nhưng cũng đã có vài phần ý muốn lùi bước.

"Giúp ta chuyển lời đến Tấn Dương hầu nhé." A Triền cảm thấy chiếc bánh đường trên tay đã hơi nguội, liền không có hứng thú tiếp tục tán gẫu với người này nữa, trực tiếp nói vào trọng điểm.

Chương 149

"Lời gì?" "Kể từ ngày Tiết Minh Đường giết ta, ta và phủ Tấn Dương hầu là quan hệ không chết không thôi, bảo ông ta không cần lo lắng cho sự sống chết của Tiết thị, vì vợ chồng họ sớm muộn gì cũng sẽ đoàn tụ trong Trấn ngục." Quý Trang mặt trầm như nước: "Lời nói của Quý cô nương có phần ngông cuồng quá rồi." Lời nói của A Triền không chỉ đang khiêu khích Tấn Dương hầu, mà còn không coi nhà họ Quý của họ ra gì.

"Ngông cuồng sao?

Ông nghĩ, Tấn Dương hầu tại sao lại bảo ông đến tìm ta, mà không tự mình đến, là do chân ông ta gãy rồi, không đi được sao?" Quý Trang nghĩ, ông ta cũng từng hỏi đường đệ câu hỏi tương tự, đường đệ lại chỉ thoái thác rằng đứa con gái này của ông ta trong lòng có oán hận với ông ta, họ gặp nhau sẽ cãi nhau, bây giờ xem ra, đường đệ đã giấu ông ta rất nhiều chuyện.

Thấy Quý Trang không nói gì, A Triền bèn nói: "Cho ông một lời khuyên, chuyện không nên nhúng tay vào thì đừng tùy tiện nhúng tay, như vậy mới có thể sống lâu." Nói xong, A Triền trừng mắt nhìn người hộ vệ đang chặn đường nàng: "Tránh ra, đừng cản đường." Người hộ vệ đó cũng không phải là kẻ ngốc, cô nương này mấy câu nói đã dọa được chủ tử, chủ tử không có lệnh, hắn cũng không dám chọc giận đối phương, chỉ có thể ngoan ngoãn nhường đường.

Bất kể Quý Trang có nghe lọt tai lời khuyên này hay không, cuối cùng ông ta cũng không cho người ngăn cản A Triền rời đi.

Đối với A Triền mà nói, Quý Trang còn chưa quan trọng đến mức có thể khiến nàng ghi nhớ, có điều chuyện này lại nhắc nhở nàng, nếu

có thời gian, nên đi gặp Tiết thị rồi.

Nàng còn tưởng rằng, Tiết thị bị bắt vào Trấn ngục, Tấn Dương hầu sẽ từ bỏ bà ta, không ngờ ông ta lại có thể vì Tiết thị mà làm đến mức này.

Tìm người của chủ chi đến để nàng quay lại nhà họ Quý, ông ta cho rằng, hòa giải với mình, thì mình sẽ không có lý do gì để nhằm vào họ nữa sao?

Sau khi về đến nhà, thấy đã là cuối giờ Tỵ rồi, nàng đặt đồ trong tay xuống, liền đến phòng của Tuệ nương tìm chỉ bông.

Se sợi chỉ bông tìm được thành độ dày thích hợp, sau đó liền dùng bếp than để làm tan chảy sáp hắc phong.

Sáp hắc phong được sản xuất từ tổ ong đen, ong đen chỉ sống ở nơi âm u, trong sáp ong âm khí rất nặng.

Sáp được đun trong nồi đất nửa canh giờ, cuối cùng mới bắt đầu tan chảy, khối sáp vốn màu đen sau khi tan chảy dần dần trở nên trong suốt.

A Triền lấy một ít dung dịch sáp, nhúng sợi chỉ bông vào trong, đợi dung dịch sáp thấm đều, lấy ra, đó chính là tim nến.

Nàng không chuẩn bị khuôn làm nến, cuối cùng đi lang thang trong bếp nửa ngày, đành phải lấy ra một cái bát, dùng dung dịch sáp dán tim nến cố định trong bát.

Lúc này sáp hắc phong vẫn còn đang sủi bọt trên bếp, A Triền cho điều thảo đã nghiền nát từ từ vào dung dịch sáp, dung dịch sáp trong suốt trước tiên biến thành màu vàng, sau đó trung tâm dung dịch sáp đột nhiên xuất hiện một chấm đỏ, sau đó màu đỏ dần dần lan ra, giống như màu máu.

Điều thảo là một loại thực vật kỳ lạ, trông giống như lưỡi, ăn thứ

này, có thể khiến người ta không bị mê hoặc, nhưng nếu dùng ngoài da, lại có thể mê hoặc mắt người.

Dùng nó để mê hoặc mắt của người bình thường, sẽ không có tổn hại gì, hiệu quả đến nhanh mà đi cũng nhanh.

A Triền đổ dung dịch sáp đã hoàn toàn đổi màu vào bát, đợi đông lại, nến thơm này coi như là hoàn thành.

Nhưng nàng đợi một canh giờ sau đi xem, dung dịch sáp dường như vẫn chưa đông lại.

A Triền nghĩ ngợi, đến phòng củi lấy nửa bát nước từ gỗ mục sinh ra, nàng đổ nước vào bát lớn, đặt bát nhỏ chứa dung dịch sáp vào trong.

Chưa đến nửa canh giờ, nến thơm đã hoàn toàn đông cứng.

Vẫn là cuối giờ Dậu, A Triền cầm nến thơm đã làm xong và hai cây nến ra ngoài thắp đèn lồng.

Nhưng lần này, nàng chỉ thắp sáng một chiếc đèn lồng, dưới chiếc đèn lồng đang tối đó liền xuất hiện bóng dáng của Lữ Như Hủy.

"Quý cô nương." Giọng của Lữ Như Hủy so với hôm qua có vẻ hơi phiêu diêu, ngay cả thân hình cũng càng thêm mơ hồ.

Bà ta dù sao cũng chỉ là hồn ma bình thường, không có đủ âm khí chống đỡ, qua hai ngày nữa, A Triền sợ là cũng không nhìn thấy bà ta nữa.

"Đợi một chút." A Triền đặt chiếc bát đựng nến thơm xuống đất, sau đó đốt tim nến.

Ngọn nến đó khi cháy lên xuất hiện ngọn lửa màu xanh lục, không mang theo chút nhiệt độ nào.

A Triền thậm chí còn chưa lên tiếng nhắc nhở, Lữ Như Hủy đã

bất giác bay đến phía trên ngọn lửa.

Chỉ ở trên ngọn lửa một lát, bóng dáng của Lữ Như Hủy đã rõ ràng hơn rất nhiều, bà cảm thấy suy nghĩ của mình cũng không còn hỗn loạn như vậy nữa.

A Triền thấy sự thay đổi của bà rất hài lòng, nói: "Đợi nến thơm cháy hết, trông ngươi sẽ giống như người bình thường." "Đa tạ Quý cô nương." "Đừng vội cảm ơn, lời của ta còn chưa nói xong." A Triền nhắc nhở, "Hiệu quả của nến thơm này có thể kéo dài năm ngày, ban ngày ánh sáng mặt trời quá mạnh, âm khí mà nến thơm cung cấp rất dễ tiêu tan, cho nên ngươi chỉ có thể ra ngoài sau khi mặt trời lặn." Lữ lão bản gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Mùi hương trên người ngươi có tác dụng mê hoặc mắt người, có thể khiến đại đa số người coi ngươi là người bình thường, nếu trong nhà ngươi không có tu sĩ, hẳn là sẽ không bị người khác phát hiện thân phận, nhưng khi ngươi ra ngoài vẫn phải cẩn thận tránh né những người tuần tra ban đêm, đặc biệt là vệ sĩ của Minh Kính Ti." A Triền không muốn vì chút chuyện nhỏ này mà lại bị Bạch Hưu Mệnh tìm đến tận cửa.

"Ta sẽ cẩn thận." Nến thơm cháy rất chậm, cháy được trọn hai canh giờ, ngọn lửa mới dần dần tắt.

Lúc này A Triền đã buồn ngủ đến mức mắt cũng sắp mở không ra, nàng khoác áo choàng dày cộm ngồi trên ghế, nhìn Lữ lão bản lơ lửng giữa không trung, thân hình dần dần ngưng tụ.

Sau khi ngọn lửa hoàn toàn biến mất, Lữ Như Hủy rơi xuống đất, lúc này trông bà đã không khác gì lúc còn sống, bà đứng dưới đèn lồng, dưới chân thậm chí còn có bóng.

Trên người bà mang theo một mùi hương trái cây thanh ngọt, đây là mùi của điều thảo sau khi đốt.

A Triền có thể ngửi thấy mùi, mắt tự nhiên cũng bị điều thảo mê hoặc, nàng đứng dậy đi một vòng quanh Lữ lão bản, không hề nhìn ra điều gì bất thường.

"Quý cô nương, thế nào?" Giọng Lữ Như Hủy có chút thấp thỏm.

"Không có vấn đề gì, Lữ lão bản cứ yên tâm đi làm chuyện mình muốn làm đi." Lữ Như Hủy nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, hành lễ với A Triền: "Vậy ta xin cáo từ." A Triền khẽ gật đầu với bà, chỉ thấy bóng dáng Lữ Như Hủy mơ hồ một chút, sau đó biến mất.

A Triền thắp sáng chiếc đèn lồng còn lại, rồi mới cài cửa, quay về nghỉ ngơi.

Nàng không biết Lữ lão bản rốt cuộc sẽ làm gì, chỉ hy vọng đối phương có thể làm theo ý mình, năm ngày sau mới có thể không còn vướng bận mà bước lên con đường đến U Minh.

Chớp mắt đã là ngày mười hai tháng Giêng, không khí Tết vẫn chưa tan hết, nhưng quan viên trong triều đã bắt đầu làm việc bình thường.

Giờ Thân chính, Lữ phụ như thường lệ trở về phủ, ông vừa thay quan bào nghỉ ngơi chưa được bao lâu, đã nghe quản gia bẩm báo ngoài phòng: "Lão gia, phu nhân, đại cô nương đến rồi, hiện đang đợi ngoài cửa, nói là muốn bái kiến hai vị." Lữ mẫu nghe xong định bảo quản gia gọi người vào, lại nghe Lữ phụ hừ lạnh một tiếng: "Nhà họ Lữ chúng ta là nơi nó muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?" "Lão gia!" Lữ mẫu còn muốn khuyên giải, lại nghe tướng công nhà mình nói, "Nghiệt chướng đó Tết không về nhà, mùng một cũng không đến nhà bái niên, mẹ nó đợi nó đến mùng năm, ngày nào cũng nhắc đến nó, nó thì hay rồi, chết ở đâu không biết.

Hôm nay nó thì có rảnh, chúng ta lại không có rảnh gặp nó." Lữ mẫu nghe chồng nói như vậy, trong lòng cũng có oán khí với con gái

lớn, liền không khuyên nữa.

Quản gia nghe ra sự tức giận trong lời nói của lão gia nhà mình, im lặng một lát, ông hầu hạ trong nhà nhiều năm, cũng xem như là nhìn đại cô nương lớn lên từ nhỏ, lần này cũng cảm thấy đại cô nương đã quá đáng.

Dù có cãi nhau với cha mẹ, cũng không thể đến mười hai tháng Giêng mới đến bái kiến chứ.

"Vậy lão nô đi trả lời đại cô nương, nói lão gia phu nhân đã nghỉ ngơi rồi, bảo cô ấy ngày khác lại đến?" "Đi đi." Lữ Như Hủy bị người gác cổng chặn lại ngoài cửa nhà mình, đợi một lát, quản gia cuối cùng cũng xuất hiện.

Quản gia đứng ở cửa nói với bà: "Đại cô nương, thật sự không may, lão gia và phu nhân đều đã nghỉ ngơi rồi, hôm nay e là không thể gặp ngài." Lúc này mới là giờ Thân, cha mẹ bà làm sao có thể nghỉ ngơi được, chẳng qua là không muốn gặp bà, mới cố ý tìm một cái cớ nực cười như vậy.

Lữ Như Hủy không hiểu sao lại cười một tiếng, nhẹ giọng nói với quản gia: "Nếu cha mẹ đều đang nghỉ ngơi, vậy ta không làm phiền nữa." Nói xong, bà quay người rời đi.

Lúc này cách giờ giới nghiêm còn một khoảng thời gian, nhưng trời đã rất tối, người đi đường không nhiều.

Quản gia nhìn bóng lưng có phần gầy gò của bà, không khỏi âm thầm thở dài một tiếng, ngày tháng tốt đẹp không sống, đại cô nương đây không phải là tự mình tìm khổ sao?

Lữ Như Hủy đi trên đường, người đi đường đều không nhận ra sự bất thường của bà, chỉ coi bà là người qua đường bình thường.

Cứ như vậy, bà đi một mạch đến Liễu phủ.

Liễu phủ vẫn như ngày bà rời đi, ngay cả người gác cổng cũng không hề thay đổi.

Bà đứng trước cổng phủ, nhìn cánh cửa lớn màu đỏ son quen thuộc, trong mắt lộ ra chút hoài niệm.

Từng có lúc bà nghĩ rằng mình sẽ ở đây đến già, cùng với Liễu Tương Trạch, không ngờ là bà đã nghĩ nhiều rồi.

Người gác cổng nhìn thấy vị phu nhân từng là chủ nhân này thì giật mình một cái, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng đi bẩm báo.

Lữ Như Hủy chỉ đợi ngoài cổng phủ một lát, liền đợi được người đến.

Bà tưởng người đến sẽ là quản gia, nhưng chỉ nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của người đến thì bà liền biết, người đó là Liễu Tương Trạch.

Liễu Tương Trạch dường như có chút vội vã, trên người ngay cả áo choàng cũng chưa kịp khoác.

Thấy Lữ Như Hủy vẫn còn đợi ở cửa, hắn phảng phất thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh đến trước mặt bà.

"…Nàng đến rồi." Lữ Như Hủy đánh giá hắn, hôm nay hắn trông có vẻ không giống như trước đây.

"Ta có mấy lời muốn nói với chàng, nếu chàng không tiện, ngày khác nói cũng…" Lời bà còn chưa dứt, đã nghe Liễu Tương Trạch vội vàng nói: "Tiện." "Chúng ta vào trong nói đi, ngoài này trời lạnh." Liễu Tương Trạch cũng đang nhìn Lữ Như Hủy, y phục trên người bà rất mỏng manh, nhưng bà dường như không cảm thấy lạnh.

"Được." Lữ Như Hủy không từ chối, bà đi theo Liễu Tương Trạch vào trong ngôi nhà từng là của mình.

Trong phủ rất yên tĩnh, hai người một trước một sau đi, khi đến sân trước, Lữ Như Hủy nhìn thấy một người tuyết chưa tan ở góc sân.

Liễu Tương Trạch chắc sẽ không đắp người tuyết, trong nhà người làm chuyện này chỉ có Liễu Ngọc An.

Nghĩ đến đứa trẻ đó, bà không khỏi cụp mắt xuống.

Tiếng bước chân phía sau đột nhiên biến mất, Liễu Tương Trạch quay người lại, thấy Lữ Như Hủy đang nhìn chằm chằm người tuyết đó, trong mắt hắn lóe lên một tia hối hận, lên tiếng nói: "Đó là người tuyết do Ngọc An đắp." Lữ Như Hủy không lên tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Hai người vào trong phòng chính.

Trước đây, đây là phòng ngủ của vợ chồng họ, bây giờ đối với Lữ Như Hủy mà nói, đây là phòng của người khác.

Cách bài trí ở đây không khác gì ngày bà rời đi, sau khi bà và Liễu Tương Trạch ngồi xuống, trong phòng liền trở nên yên tĩnh.

Trước đây khi họ ở bên nhau, thường ở trong cùng một phòng, tuy không nói chuyện nhưng cũng tự tại, nhưng bây giờ, nhìn nhau không nói gì chỉ còn lại sự ngượng ngùng.

Cuối cùng, Lữ Như Hủy mở miệng trước: "Ngày mùng bốn chàng đến nhà tìm ta, có chuyện gì sao?" "Ta…" Giọng của Liễu Tương Trạch có chút căng thẳng, "Là đến để xin lỗi nàng." "Xin lỗi?" Giọng Lữ Như Hủy u u, dường như không hiểu: "Tại sao lại xin lỗi?" Liễu Tương Trạch đứng dậy, đối mặt với Lữ Như Hủy, cúi đầu thật sâu: "Là ta sai rồi, là ta đã trách lầm ngươi." Nhìn Liễu Tương Trạch đang trịnh trọng xin lỗi mình, một lúc lâu sau, Lữ Như Hủy mới nhẹ giọng nói: "Làm sao ngươi biết được?" Nàng bình tĩnh đến lạ, không hề chế

giễu hắn mắt mù tâm tối, cũng không nhắc đến Liễu Ngọc An, kẻ đã gây ra mọi tranh đoan này.

"Người bên cạnh Ngọc An nghe được cuộc đối thoại giữa nó và mẹ ruột nó, ta mới biết được, đứa trẻ đó lầm tưởng ngươi có thai, lo lắng bị đuổi đi, nên đã nghe theo lời chị họ…" Hắn chưa nói hết lời, Lữ Như Hủy đã hiểu rõ nguyên do những gì mình phải chịu đựng.

Cứ nói nàng ích kỷ cũng được, bạc bẽo cũng chẳng sao, nàng nhìn người trước nay đều từ góc độ tồi tệ nhất.

Sau khi đứa trẻ đó được nhận làm con thừa tự, Vương thị qua lại nhiều lần, nàng đã cảm thấy Vương thị, thậm chí cả gia đình chú hai của Liễu Tương Trạch đều mang tâm tư khác.

Những lời ly gián tình thân này, Liễu Tương Trạch sẽ không tin cũng không muốn nghe, nên nàng chưa bao giờ nói ra, nhưng trong lòng luôn cảnh giác.

Không ngờ, đứa trẻ đó còn chưa lớn đã có thể tính kế nàng.

Nàng tiếp lời Liễu Tương Trạch: "Nếu ta làm hại nó, với tính cách của ngươi, chắc chắn sẽ xử lý công bằng, cũng sẽ càng thêm áy náy với nó.

Đến lúc đó, dù ta thật sự có thai, ngươi cũng không cho phép ta đuổi nó đi, thậm chí sẽ đối xử với nó tốt hơn, đúng không?" Đầu Liễu Tương Trạch cúi càng thấp hơn, trong lòng hổ thẹn, nhưng vẫn đáp lại thành thật: "Đúng, bọn họ nghĩ như vậy." "Đứng lên đi, chuyện này thì có liên quan gì đến ngươi chứ, ngươi cũng chỉ bị lừa gạt mà thôi." Liễu Tương Trạch lại cố chấp nói: "Là lỗi của ta, là ta chưa điều tra rõ ràng đã vội tin lời người khác.

Là ta đã dùng thành kiến trong lòng để suy xét ngươi, mới oan uổng cho ngươi." Thì ra, không cần mình nói cho hắn biết chân tướng,

hắn cũng đã tra ra được.

Hắn không che giấu giúp họ, cũng đã nhận lỗi, đây quả thực là việc mà Liễu Tương Trạch mà nàng quen biết và yêu thích bao năm sẽ làm.

Giờ đây nghĩ lại lựa chọn năm đó, nàng cũng phải khen mình một câu mắt nhìn người thật tuyệt vời, chẳng trách Lữ Như Hinh ghen tị đến phát điên.

Lữ Như Hủy của ngày xưa, đã mong mỏi được thấy cảnh này biết bao.

Để Liễu Tương Trạch biết hắn đã oan cho mình, nàng có thể thỏa sức chế giễu hắn, nhìn hắn xin lỗi, nhìn hắn thừa nhận là hắn mắt mù.

Nhưng sự việc đến nước này, trong lòng lại chẳng gợn chút sóng nào, vì nàng đã chết rồi, hắn đến quá muộn.

"Được rồi, ta chấp nhận lời xin lỗi của ngươi, và… tha thứ cho ngươi." Liễu Tương Trạch ngẩng đầu, trong mắt mang theo một tia thấp thỏm khó nhận ra: "Thật sao?" Với tính cách của Lữ Như Hủy, nếu bị người ta oan uổng đến mức này, e là rất khó nguôi ngoai.

Nhưng nàng trước nay yêu ghét rõ ràng, nếu không chịu tha thứ, sẽ không lừa hắn.

"Thật." Ánh mắt Lữ Như Hủy rời khỏi người hắn, nhìn về phía bình hoa đặt ở trong góc.

Mọi năm vào tiết này, trong bình đều cắm tịch mai, giờ đây lại trơ trọi chỉ còn lại cái bình, nàng nhìn mà có chút không quen.

Liễu Tương Trạch chú ý đến ánh mắt của nàng, quay đầu cũng nhìn bình hoa kia một cái.

"Liễu Ngọc An ngươi xử trí thế nào?" Thu lại ánh mắt, Lữ Như

Hủy nhàn nhạt hỏi.

"Ta đã quở trách nó, sau khi đưa về nhà đã cho nó chịu gia pháp, sau này sẽ cho người chú ý đến phẩm hạnh của nó, nếu thật sự không thể dạy dỗ, sẽ xử trí sau." Lữ Như Hủy nhếch mép, quả đúng là phong cách của hắn.

Nếu là nàng, tuyệt đối không thể giữ lại đứa trẻ này, nhưng Liễu Tương Trạch thì không, đối với người nhà họ Liễu, hắn trước nay đều rất khoan dung.

Chương 150

“Rất tốt.” Nàng nói.

“Ngọc An rất áy náy về chuyện chúng ta hòa ly, hôm mùng bốn, nó còn đề nghị cùng ta đến xin lỗi ngươi, nhưng sợ ngươi thấy nó sẽ không vui nên mới không đi cùng.

Lúc này nó chắc đang ở trong phòng, ngươi có muốn gặp nó một lần không?” Liễu Tương Trạch trong lòng có chút nghi hoặc, ngày đó nàng đã nghe thấy tiếng gõ cửa, lại tò mò về ý đồ của hắn, tại sao không chịu mở cửa cho hắn?

“Gặp mặt thì không cần, ta lớn thế này rồi, sao lại đi so đo với một đứa trẻ.” Lời tuy nói vậy, nhưng Liễu Tương Trạch cảm giác được, nàng không thích cách xử lý này của mình.

Chuyện này nếu được tra ra trước khi họ hòa ly, có lẽ nàng sẽ không cho Ngọc An cơ hội thứ hai.

Nhưng mà, Ngọc An còn nhỏ tuổi, không biết phân biệt tốt xấu, ít nhất không nên vì một chuyện mà phủ nhận toàn bộ con người nó, thân là cha nó, mình phải cho nó một cơ hội.

Thấy nàng nói xong, thần sắc dường như có chút mệt mỏi, Liễu Tương Trạch im lặng hồi lâu, mới lại mở lời: “Nếu ngươi cảm thấy chưa đủ, ta có thể…” “Không cần.” Lữ Như Hủy cắt ngang lời hắn, không để hắn nói ra những lời chưa kịp thốt.

“Ta bụng dạ hẹp hòi, tầm nhìn cũng không lớn, có lúc làm việc rất thích làm cho đến cùng.” Nghe nàng tự phân tích mình như vậy, Liễu Tương Trạch không lên tiếng bình luận, mà yên lặng lắng nghe.

“Ta chỉ cầu sự hả hê, còn ngươi cầu sự cân bằng, nên sau khi

chúng ta thành thân, luôn luôn cãi vã." Lữ Như Hủy tựa vào lưng ghế, dường như nhớ lại điều gì, ánh mắt mang mấy phần xa xăm.

"Không phải lỗi của ngươi, là ta… quá mức so đo." Những ngày sau khi tra ra chân tướng, hắn bắt đầu suy ngẫm lại cuộc sống mười mấy năm của họ, sự khoan dung của hắn phần lớn đã cho người khác, lại không chừa lại bao nhiêu cho Lữ Như Hủy.

Họ cãi nhau, nhưng luôn dễ dàng làm lành, nên hắn luôn cảm thấy, để Lữ Như Hủy tức giận không phải là chuyện gì quá nghiêm trọng.

Họ rồi sẽ làm lành thôi.

Lữ Như Hủy cười một tiếng: "Không cần luôn nhận lỗi, thực ra phần lớn thời gian, ngươi đều đúng.

Ta chỉ cầu được hả hê, nhưng ngoài sự hả hê nhất thời, chẳng được gì cả, cũng không có cách nào giải quyết vấn đề." "Nhưng giải quyết vấn đề như ta, ngươi sẽ không vui." Lữ Như Hủy nhìn vào mày mắt hắn, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, chậm rãi cụp mắt xuống: "Ta có vui hay không đã không còn liên quan đến ngươi nữa, Liễu Tương Trạch, chúng ta đã hòa ly rồi, ngươi nên nghĩ cho mình nhiều hơn, ngươi muốn thì cứ giữ nó lại." Sắc mặt Liễu Tương Trạch hơi trầm xuống, hắn không thích nghe nàng nhắc đến hai chữ hòa ly.

Điều này sẽ liên tục nhắc nhở hắn, vì sự võ đoán và tự phụ của mình, hắn đã mất đi thứ gì.

Lữ Như Hủy dường như không nhận ra biến động cảm xúc của hắn, lại nói: "Nhưng sau này ngươi tái hôn, tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút, để tránh Vương thị lại giở trò." "Lữ Như Hủy!" "Sao vậy?" Lữ Như Hủy vẻ mặt khó hiểu, sắc mặt hắn trông rất khó coi.

"Ta chưa từng nghĩ sẽ cưới người khác." Liễu Tương Trạch trầm giọng nói.

“Vậy bây giờ ngươi có thể nghĩ đến rồi.” Chưa đến tuổi tứ tuần đã làm quan đến tứ phẩm, dung mạo đoan chính, cha mẹ đều đã mất.

Dù đã hòa ly, nhưng gia đình gọn gàng, mình cũng không để lại cho hắn một đứa con nào, một đứa con trai thừa tự không phải là phiền phức quá lớn.

Đối với nhiều gia đình mà nói, hắn vẫn là lựa chọn tốt nhất để làm rể hiền.

“Ta không muốn!” Ngữ khí của hắn như đang hờn dỗi với nàng vậy.

Thấy nàng im lặng, Liễu Tương Trạch bất giác nhớ lại lời sư mẫu hỏi hắn ngày đó, có miệng tại sao không giải thích?

Vì cây ngay không sợ chết đứng, vì hắn tự cho mình phẩm hạnh đoan chính, không thèm giải thích việc mình làm với người khác, nhưng hắn không nói, hiểu lầm sẽ vĩnh viễn tồn tại.

Cuối cùng, hắn nói với Lữ Như Hủy: “Ngày đó ngươi hỏi ta, có dám thề với trời, chưa từng thích Lữ Như Hinh không, ta không trả lời ngươi.

Khi biết chúng ta có hôn ước, ta từng gặp nàng ấy, trong lòng cũng có vui mừng.

Khi ngươi mới gả cho ta, ta… cũng từng vì chuyện hoán thân mà lạnh nhạt với ngươi, nhưng sau này, sự tốt đẹp của ngươi đối với ta, ta đều ghi nhớ trong lòng, ta dám thề, những năm qua trong lòng ta chưa từng nghĩ đến người khác, cũng chưa từng nghĩ vợ của ta sẽ là bất kỳ ai khác ngoài ngươi.” Đây là lần đầu tiên nàng nghe Liễu Tương Trạch nói về chuyện giữa họ từ góc độ của hắn.

Suy nghĩ của hắn, chưa từng hé lộ nửa phần.

“Ta biết.” Lữ Như Hủy thấy hắn nhìn mình chằm chằm, mở lời

nói: "Ngày ta đánh Lữ Như Hinh, nàng ta nói với ta, nàng ta cố ý, cố ý tiếp cận ngươi, cố ý kích động ta." Trên mặt Liễu Tương Trạch không có nhiều kinh ngạc, dù sao làm quan nhiều năm, nếu bình tĩnh quan sát, thực ra có thể nhìn ra manh mối.

Nhưng ban đầu, hắn không đem sự nhạy bén trên quan trường vào cuộc sống, để nhắm vào người con gái hắn từng có cái nhìn khác.

Thấy hắn không có phản ứng gì, Lữ Như Hủy nghĩ đến thái độ trước giờ của hắn đối với Lữ Như Hinh, nói: "Ngươi có thể không tin lời ta, nhưng đây thật sự…" "Ta tin." Hắn nói, "Ta tin ngươi sẽ không vô cớ đánh người." Liễu Tương Trạch đầy áy náy nói với nàng: "Ban đầu là ta lời nói hành động không đúng mực, dẫn đến ngươi hiểu lầm, lại không chịu giải thích rõ ràng với ngươi, lỗi là ở ta." "Nhưng lúc đó ta cũng không tin tưởng ngươi." Lữ Như Hủy nói.

"Không sao, đều là ta tự chuốc lấy." Tảng đá đè nặng trong lòng, được hắn từng khối một dời đi, nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Mâu thuẫn từng khiến họ gần như trở mặt thành thù, giờ đây thẳng thắn nói ra, vậy mà cũng không có gì nghiêm trọng.

Nhưng lúc cãi vã ban đầu, không ai nghĩ đến việc lùi một bước.

Những chuyện khiến nàng chết rồi cũng không thể yên lòng nhắm mắt, không ngờ lại được giải quyết đơn giản như vậy.

Liễu Tương Trạch tưởng Lữ Như Hủy sẽ nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng nàng chỉ đứng dậy, nói với hắn: "Trời không còn sớm, ta phải về rồi." "Ta tiễn ngươi." Liễu Tương Trạch thực ra không muốn nàng cứ thế rời đi, nơi này vốn dĩ cũng là nhà của nàng, nàng hoàn toàn có thể ở lại.

Nhưng hắn biết, Lữ Như Hủy sẽ không đồng ý.

Liễu Tương Trạch không chỉ tiễn nàng ra đến cửa, hắn đi cùng nàng qua con phố dài, họ yên lặng đi song song trên đường, giống như rất nhiều lần trước đây.

Xe ngựa của nhà họ Liễu đi theo xa xa phía sau, chờ họ đi mỏi, còn có thể đưa họ về.

Các cửa hàng ven đường đều treo đèn lồng, họ đi dưới ánh đèn, dưới chân có thể soi thấy bóng của họ.

Đi được nửa đường, họ ngồi xe ngựa trở về đến cửa nhà Lữ Như Hủy.

Đứng ngoài cánh cửa lớn đóng chặt, Lữ Như Hủy không tiến lên mở cửa, cũng không mời Liễu Tương Trạch vào nhà.

Nàng quay người lại, nói với hắn: "Sắp đến giờ giới nghiêm rồi, ngươi về đi." Liễu Tương Trạch gật đầu, đang định quay người, lại như nhớ ra điều gì, nói với nàng: "Ngày kia là Tết Thượng Nguyên rồi." "Ừm." "Ta tự tay làm đèn kéo quân, ngươi… đến lúc đó có muốn đến nhà xem đèn không?" Lữ Như Hủy có chút ngạc nhiên, trước đây nàng thích chữ và tranh của hắn, mỗi dịp Tết Thượng Nguyên đều nài nỉ hắn đề chữ hoặc vẽ một bức tranh nhỏ lên mặt đèn.

Sau đó, do chính tay nàng làm một đôi đèn lồng, treo trong sân.

Hắn không phải Tết Thượng Nguyên nào cũng đồng ý, năm ngoái chỉ qua loa viết hai chữ.

Năm nay, chính hắn lại làm đèn lồng.

"Được thôi." Nàng nghĩ, Tết Thượng Nguyên cuối cùng của nàng, cũng nên có khởi đầu và kết thúc.

Nhận được câu trả lời, trái tim treo lơ lửng của Liễu Tương Trạch cuối cùng cũng hạ xuống, hắn quay người lên xe ngựa, ngồi trong xe, hắn còn thúc giục Lữ Như Hủy: "Mau về đi." Lữ Như Hủy gật đầu

với hắn.

Xe ngựa của nhà họ Liễu dần dần rời đi, bóng dáng Lữ Như Hủy cuối cùng cũng khuất sau cánh cổng đen kịt.

Vào ngày Tết Thượng Nguyên, các gia đình đều sớm treo đèn lồng trước cửa nhà, một số nhà quyền quý, trong sân cũng đèn đuốc sáng trưng.

Nhà họ Lữ như mọi năm, cả nhà tụ tập ở sân chính, vừa ăn bánh trôi nước vừa nhìn người hầu trong phủ lần lượt thắp sáng những chiếc đèn hoa trong sân.

Lát nữa, Lữ nhị ca còn muốn đưa con cái đến Thiên Nhai xem hội đèn, Lữ nhị tẩu còn đang khuyên cô út lát nữa đi cùng họ.

Lữ Như Hinh không đáp, cháu trai và cháu gái của nàng liền chạy đến kéo tay nàng làm nũng.

Nàng ôm hai đứa trẻ vào lòng, cười nói: "Thay vì ở đây mè nheo ta, các con không bằng đi dỗ ông bà, để ông bà cũng đi cùng, đến lúc đó cô út sẽ đi cùng các con." Lữ mẫu mắng yêu: "Chỉ có con nhiều ý ma quỷ, ta và cha con không đi xem đèn cùng các con đâu, dỗ chúng ta đi hội đèn chẳng phải là để chúng ta giúp trông hai đứa nhóc này sao." "Biết mà không nói ra, mẹ thật sự không cho chị dâu chút mặt mũi nào." Lữ Như Hinh nói xong, cả nhà đều cười.

Lúc này, quản gia từ bên ngoài đi vào, đến bên cạnh Lữ phụ, thấp giọng nói: "Lão gia, vừa nãy đại cô nương đã đến." Nụ cười trên mặt Lữ phụ nhạt đi đôi chút, nhưng giọng điệu không còn gay gắt như mấy ngày trước: "Người đâu?" "Người gác cổng nói, đại cô nương không cho thông báo, nói lão gia và phu nhân hôm nay có lẽ không rảnh gặp cô ấy, cô ấy đã dập đầu ba cái ở cửa rồi đi." "Như Hủy làm vậy là có ý gì?" Lữ mẫu cũng nghe thấy lời của quản gia, sắc mặt không khỏi thay đổi.

“Còn có thể là ý gì, chẳng qua là oán chúng ta lần trước không gặp nó thôi.” Lời tuy nói vậy, nhưng trong lòng Lữ phụ không biết tại sao lại dấy lên mấy phần bất an.

Đứa con gái lớn này của ông khi nào lại chịu nhún nhường như vậy, lẽ nào đã gặp phải chuyện gì?

Ông nói với quản gia: “Gọi người gác cổng đó đến đây.” “Vâng.” Quản gia rời đi không lâu, liền dẫn người gác cổng của Lữ phủ đến.

Người gác cổng đó tướng mạo thật thà, mặt mày bối rối.

Lữ phụ ôn tồn hỏi: “Như Hủy có nói gì khác không?” Người gác cổng do dự một lúc mới nói: “Nô tài thấy đại cô nương cứ đứng mãi ngoài cửa, liền nói lão gia hôm nay chắc là có rảnh, hay là trực tiếp vào phủ xem sao, nhưng cô ấy lại lắc đầu, nói không làm phiền sự thanh tịnh của gia đình nữa.

Lúc cô ấy đi, nô tài loáng thoáng nghe cô ấy nói, sau này sẽ không như vậy nữa.” Lữ phụ nghe xong lời của người gác cổng, sắc mặt dịu đi, cho rằng con gái lớn cuối cùng đã nhận ra lỗi lầm của mình.

Ông phất tay với người gác cổng: “Được rồi, lui xuống đi.” Sau khi người gác cổng rời đi, Lữ mẫu mặt mày không vui nói: “Nếu không phải tại ông, Như Hủy hôm nay sao có thể qua cửa mà không vào, có ai làm cha như ông không?” “Được rồi, xem ra con bé cũng biết lỗi rồi, lần này lỡ thì thôi, nếu bà muốn gặp nó, vài ngày nữa tự mình đi thăm nó là được.” Lữ mẫu liếc ông: “Lần này không cản tôi nữa à?” Lữ phụ ho nhẹ một tiếng, không để ý đến bà.

Lữ Như Hinh nghe lời của cha mẹ, sắc mặt không khỏi trầm xuống, thầm nghĩ, không hổ là Lữ Như Hủy, thật biết nắm bắt lòng người, lại dùng cách này để khiến cha mềm lòng.

Sau khi rời khỏi nhà họ Lữ, Lữ Như Hủy men theo con phố đèn

đuốc sáng trưng, đi về phía phủ họ Liễu.

Hôm nay trên đường có rất nhiều người, phần lớn là cha mẹ dắt theo con cái, họ ăn tối sớm, đều đến Thiên Nhai xem hoa đăng.

Lữ Như Hủy đi qua bên cạnh những người đi đường, nhiều người khi ngửi thấy mùi hương đó, mới nhận ra vừa có người đi qua.

Đến nhà cũng chỉ mới đầu giờ Dậu, cửa lớn nhà họ Liễu mở toang, quản gia đứng ở cửa, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, dường như đang đợi người.

Đợi nàng đi đến gần, quản gia dường như mới phát hiện ra nàng, vội vàng tiến lên đón, thái độ vô cùng cung kính: "Phu nhân, người đã đến." "Đợi lâu rồi." "Phu nhân thật là làm khó nô tài rồi, mời người mau vào, lão gia vẫn luôn đợi người trong sân, ngay cả cơm cũng chưa ăn." Lữ Như Hủy đáp một tiếng, cũng không vạch trần cách xưng hô không thích hợp của quản gia, đi thẳng về phía sân chính.

Quản gia đi theo phía sau, thầm nghĩ phu nhân không ở đây mấy ngày nay, trong phủ mất hết cả hơi người, may mà lão gia qua một cái Tết đã nghĩ thông suốt, biết dỗ người trở về.

Mặc dù bên ngoài luôn có không ít lời đồn, nói phu nhân không thể sinh con, lại không chịu nhường vị trí, nhưng thân là quản gia của nhà họ Liễu, ông lại nhìn rất rõ, lão gia và phu nhân, rõ ràng là một người muốn đánh một người muốn chịu.

Người như lão gia của họ, thà nhận một đứa trẻ làm con thừa tự, cũng không chịu nạp thiếp, nếu nói đối với phu nhân không có chân tình, e là dưới gầm trời này cũng không có mấy người chân tình.

Vốn dĩ ngày tháng đang yên lành, thế mà tiểu thiếu gia thừa tự lại không biết điều, gây ra chuyện này, chỉ hy vọng họ có thể sớm nói rõ mọi chuyện.

Chắc là phu nhân hôm nay chịu đến, hẳn là sẽ cho lão gia một cơ hội chứ?

Lữ Như Hủy bước vào sân chính, liền thấy trong sân treo rất nhiều hoa đăng, kiểu dáng và vị trí của đèn hoa sen cũng gần giống như năm ngoái.

Trên mỗi chiếc đèn lồng, đều có viết câu đố.

Nhìn chữ trên đó, hẳn đều là do Liễu Tương Trạch tự tay viết.

Nàng tò mò xem từng cái một, xem năm cái, chỉ đoán trúng ba câu đố.

Đang lúc nàng định xem tiếp, Liễu Tương Trạch tay cầm hai chiếc đèn lồng đi ra, chỉ nhìn một cái, ánh mắt của Lữ Như Hủy liền bị hai chiếc đèn lồng đó thu hút.

Liễu Tương Trạch cầm trong tay là một đôi đèn kéo quân, trên trục đèn bên trong vẽ bóng của một nam một nữ, họ đang đọc sách, viết chữ, dùng bữa, làm những việc bình thường.

Hắn đưa một chiếc đèn lồng cho Lữ Như Hủy, nói với nàng: "Lần đầu học làm đèn lồng, có chút vụng về, xem tạm vậy." Thật hiếm khi thấy hắn thiếu tự tin với mình như vậy.

Lữ Như Hủy nhận lấy đèn lồng, nàng đưa đèn lồng lên trước mặt, trục đèn bên trong từ từ xoay tròn, cũng khá thú vị.

Mặc dù đèn kéo quân này không tinh xảo bằng loại bán bên ngoài, nhưng đối với người mới làm mà nói, coi như đã dồn hết tâm sức.

"Rất đẹp, ta rất thích." Liễu Tương Trạch cười một tiếng: "Nàng thích là tốt rồi." Hắn nhìn sắc trời, đề nghị: "Có muốn đi dạo hội đèn không?" Mọi năm hắn không thích chen chúc náo nhiệt, nhưng Lữ Như Hủy thích, thỉnh thoảng sẽ kéo hắn đi cùng.

“Không đi nữa, đông người quá.” “Vậy…” Hắn vắt óc suy nghĩ, không biết nên nói gì để có thể giữ nàng ở lại lâu hơn một chút.

Trước đây đều là nàng nói, hắn nghe.

Nhưng đến lượt hắn nói, mới biết nghĩ ra một chủ đề chung cũng khó đến vậy.

“Nghe quản gia nói ngươi chưa dùng bữa?” Lữ Như Hủy cắt ngang lời hắn, hỏi.

Liễu Tương Trạch khựng lại, gật đầu: “Đúng là chưa kịp dùng bữa, hay là chúng ta cùng dùng một chút?” “Ta đã ăn rồi.” Trên mặt Liễu Tương Trạch thoáng qua một tia thất vọng, lại nghe nàng nói: “Cho người dọn cơm đi, đã nói với ngươi bao nhiêu lần phải ăn đúng giờ, kẻo đói sinh bệnh đau dạ dày.” “Ta biết, sau này sẽ không như vậy nữa.” Liễu Tương Trạch trịnh trọng đáp, vội vàng dặn người hầu đi chuẩn bị cơm nước.

Không bao lâu, quản gia đã mang cơm và thức ăn đến, ngoài ra còn chuẩn bị cả rượu.

Liễu Tương Trạch ngày thường không uống rượu, hôm nay không biết tại sao lại có hứng uống rượu.

Lữ Như Hủy treo chiếc đèn kéo quân lên giá đỡ bên cạnh, ngồi bên bàn cùng hắn.

Thấy nàng quả thực một miếng cơm cũng không chịu ăn, Liễu Tương Trạch cũng không khuyên nữa, cầm đũa lên cúi đầu ăn cơm.

Lữ Như Hủy lặng lẽ ngồi đó, ngẩng đầu lên, thấy trong bình hoa ở góc phòng không biết từ khi nào đã cắm mấy cành tịch mai.

Nàng nhìn chằm chằm vào hoa tịch mai một lúc lâu, mới dời mắt đi.

Chương 151

Ăn sạch đến hạt cơm cuối cùng trong bát, Liễu Tương Trạch mới buông đũa.

Sau đó hắn tự rót cho mình một ly rượu, uống một hơi cạn sạch, vị cay nồng của rượu khiến vẻ mặt hắn có chút kỳ lạ.

"Không phải ngươi không thích uống rượu sao?" Nàng vẫn còn nhớ, ngày thành thân, ly rượu giao bôi Liễu Tương Trạch cũng uống một cách miễn cưỡng.

Lúc đó nàng cho rằng Liễu Tương Trạch không hài lòng với mình, sau này mới phát hiện, ngày thường hắn không bao giờ uống rượu, ngay cả khi dự tiệc với đồng liêu cũng không động đến một giọt.

"Ta không phải không thích, chỉ là quá dễ say." Chỉ một ly rượu vào bụng, mặt và tai Liễu Tương Trạch đã đỏ ửng một mảng, sau đó hắn lại uống thêm một ly nữa.

"Hai ly đã say rồi?" "Phải bốn ly mới say." Liễu Tương Trạch đưa ra ba ngón tay, Lữ Như Hủy không khỏi có chút buồn cười, xem ra thật sự có chút say rồi, tửu lượng này quả thật quá kém.

"Hôm nay sao đột nhiên muốn uống rượu vậy?" Nàng tò mò hỏi.

Vì đã uống rượu, hắn mới có thể nói ra những lời mà ngày thường dù thế nào cũng không nói ra được.

Liễu Tương Trạch im lặng một lúc, không trả lời câu hỏi này, mà hỏi nàng: "Ngày đó ta xin lỗi ngươi, ngươi nói ngươi tha thứ cho ta rồi, là thật sao?" Lữ Như Hủy chậm rãi dời ánh mắt khỏi người hắn, trên mặt nở một nụ cười: "...Là thật." "Nếu... ngươi thật sự tha thứ cho ta rồi, có thể cho ta một cơ hội nữa không?" Hắn vẻ mặt nghiêm

túc nói với Lữ Như Hủy.

Vì uống rượu, mắt hắn có chút đỏ, ngay cả lời nói cũng trở nên thẳng thắn hơn nhiều.

"Cơ hội gì?" Hắn nói: "Cơ hội gả cho ta một lần nữa." Lữ Như Hủy đang định mở lời, hắn lại nói: "Ta biết, ngươi rất thất vọng về ta, ta đã nói sai, cũng đã làm sai, nhưng ta đảm bảo sẽ không có lần sau nữa." Nói rồi, hắn còn giơ tay lên như muốn thề.

Lữ Như Hủy mỉm cười, trước sau không trả lời.

Liễu Tương Trạch sau khi uống rượu trở nên vô cùng cố chấp, dường như quyết tâm phải nhận được một câu trả lời từ nàng mới chịu thôi.

Bị hắn hỏi dồn một hồi lâu, Lữ Như Hủy mới nói: "Để ta suy nghĩ một chút." "Vậy ngươi cần suy nghĩ bao lâu?" Liễu Tương Trạch truy hỏi.

Lữ Như Hủy cúi đầu suy nghĩ một lát, nói: "Ngày mai đi, ngày mai đợi ngươi tỉnh rượu, nếu còn nhớ những lời đã nói, ngươi đến hỏi ta, ta sẽ cho ngươi câu trả lời." "Được." Liễu Tương Trạch trịnh trọng gật đầu, "Ngày mai ta sẽ đến tìm ngươi." Lữ Như Hủy nhìn Liễu Tương Trạch mặt mày ửng hồng, ánh mắt mơ màng, nói với hắn: "Ta dìu ngươi về phòng nghỉ ngơi nhé." Liễu Tương Trạch ngoan ngoãn đi theo nàng vào phòng trong, giọng nói líu nhíu: "Như Hủy, tay của ngươi hơi lạnh." "Vì trời lạnh." "Vậy sao, nhưng mùa đông trước đây tay ngươi đều ấm." "Năm nay khác rồi." "Ồ…" Hắn nằm xuống giường, Lữ Như Hủy giúp hắn cởi giày, lại đắp chăn cho hắn, trước khi ngủ, hắn nắm lấy tay nàng hỏi: "Như Hủy, ngày mai ngươi sẽ đồng ý với ta chứ?" "Mau ngủ đi." Rất nhanh, trong phòng đã vang lên tiếng hít thở đều đều của hắn.

Tửu lượng tuy rất kém, nhưng sau khi say lại rất nghe lời.

Lữ Như Hủy ngồi bên giường, nhìn gương mặt ngủ yên bình của hắn.

Nàng đã nhìn gương mặt này từ khi còn trẻ, thoáng chốc đã mười mấy năm, hắn vậy mà cũng không thay đổi nhiều.

Dùng bàn tay lạnh băng chạm vào má hắn, Lữ Như Hủy cười một tiếng, đáng tiếc sau này đều không thấy được nữa.

Nhưng thói quen là thứ rất nhanh có thể thay đổi.

Giống như nàng, những ngày hòa ly đó, nàng cũng không quen mỗi đêm tỉnh dậy bên cạnh không có người.

Nhưng cuối cùng vẫn quen.

Liễu Tương Trạch sau này cũng sẽ quen thôi.

Phường Xương Bình.

A Triền thắp sáng tất cả đèn lồng trong nhà xong, quay về phòng thay một bộ quần áo mới.

Thân trên là áo kép màu đỏ thêu hoa văn phúc chữ kim tuyến, cổ áo và tay áo đều viền lông thỏ trắng như tuyết, thân dưới là váy dài tuyết nhung, gấu váy thêu điểm điểm hồng mai, vừa ấm áp vừa vui tươi.

Tiếng gõ cửa vang lên, nàng vẫn đang ngồi trước bàn trang điểm nghịch tóc.

Nàng không để ý đến người ngoài cửa, lại ghé sát vào gương nhìn chiếc trâm hoa mai màu vàng mình chọn hôm nay, càng nhìn càng thích.

Cốc, cốc, cốc… Một lúc sau, tiếng gõ cửa lại không nhanh không chậm vang lên ba tiếng.

A Triền lúc này mới quay người đi mở cửa.

Cửa mở ra, chiếc đèn lồng treo trên hành lang khẽ đung đưa, Bạch Hưu Mệnh một thân cẩm bào màu huyền, khoác áo choàng lớn màu đen đứng ngoài cửa.

A Triền thấy hắn, đôi mắt lập tức cong lên.

Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh chuyên chú nhìn A Triền, trong nụ cười rạng rỡ của nàng, hắn đưa tay về phía nàng: "Không biết tại hạ có vinh hạnh này, mời cô nương cùng đi ngắm đèn không?" "Được thôi." Bàn tay nhỏ mềm mại của A Triền luồn vào lòng bàn tay hắn, được hắn nắm chặt.

Sau khi hai người bước ra khỏi nhà, giọng nói của A Triền mơ hồ truyền đến.

"Sao chàng đến muộn vậy, ta đợi sốt ruột lắm rồi." Mặc dù trong quá trình chờ đợi nàng đã thay quần áo và chải một kiểu tóc xinh đẹp, nhưng trong lòng nàng rất sốt ruột.

Bạch Hưu Mệnh cười một tiếng: "Là lỗi của ta, lần sau nhất định sẽ đến sớm hơn." "Được rồi, tha cho chàng đó." Chưa đến gần Thiên Nhai, âm thanh náo nhiệt vui vẻ đã truyền vào tai.

Đứng trong bóng tối nhìn ra xa, Thiên Nhai đèn đuốc huy hoàng, vô số hoa đăng nối thành một dải, phảng phất như một con rồng khổng lồ uốn lượn kéo dài đến tận cổng cung.

A Triền háo hức kéo Bạch Hưu Mệnh bước vào Thiên Nhai, hai bên đường, có người đoán câu đố đèn, bán các loại điểm tâm quà vặt, còn có biểu diễn tạp kỹ và hát kịch.

Nàng chưa bao giờ tham gia một lễ hội lớn như vậy, nhất thời có chút hoa mắt, quầy hàng nào cũng muốn đến xem náo nhiệt.

Nếu không phải Bạch Hưu Mệnh nắm tay nàng, e là ngay khoảnh khắc bước vào Thiên Nhai, nàng đã chạy mất dạng.

“Hoa đăng ở đây đẹp quá.” Ánh mắt A Triền lướt qua từng quầy hàng treo đầy hoa đăng, trong mắt đều là ánh đèn rực rỡ.

“Muốn chiếc nào?” “Ừm…” Nàng nhất thời có chút khó lựa chọn, cho đến khi thấy một đôi vợ chồng trẻ ôm một cậu bé, cậu bé đó tay cầm một chiếc đèn cá.

Chiếc đèn cá tròn trịa, rất đáng yêu, A Triền kéo nhẹ tay Bạch Hưu Mệnh, khẽ chỉ vào họ nói: “Muốn cái đó.” Bạch Hưu Mệnh nhìn cậu bé cầm đèn cá, có lẽ chưa đến ba tuổi, nhất thời rơi vào im lặng.

Hắn cúi đầu nhìn A Triền, mắt A Triền long lanh, đang tràn đầy mong đợi nhìn hắn.

Hết cách, hắn đành phải tiến lên chặn đôi vợ chồng đang nói cười kia lại.

Khi Bạch Hưu Mệnh đi qua, đôi vợ chồng dừng bước, người đàn ông mở lời hỏi: “Công tử có việc gì?” “Xin lỗi, đã làm phiền.” Bạch Hưu Mệnh giọng điệu ôn hòa, “Không biết hai vị có thể cho biết, chiếc đèn cá này từ đâu mà có?” Thấy hắn chỉ hỏi nguồn gốc của hoa đăng, người đàn ông chỉ về phía sau nói: “Đi thẳng về phía trước khoảng một trăm mét, có một quầy ném tên vào bình, trên quầy đó treo rất nhiều đèn cá, chỉ cần có thể ném trúng theo yêu cầu, là có thể lấy đi một chiếc.” “Đa tạ.” Sau khi cảm ơn hai người, Bạch Hưu Mệnh nắm tay A Triền đi về phía trước.

A Triền cố ý bắt chước dáng vẻ nói chuyện vừa rồi của hắn: “Xin lỗi, đã làm phiền~ Bạch đại nhân, lúc chàng nói chuyện với ta chưa bao giờ lễ phép như vậy.” “Vậy bản quan lần sau chú ý?” “Hừ.” Khoảng cách chưa đến trăm mét, hai người lại đi mất một khắc đồng hồ, chủ yếu là A Triền thực sự quá dễ bị thu hút.

Khó khăn lắm mới đến được quầy ném tên vào bình, A Triền phát hiện rất nhiều người tụ tập ở đó.

Nàng đẩy Bạch Hưu Mệnh ra mở đường, cuối cùng chiếm được vị trí thuận lợi, rồi từ dưới cánh tay hắn chui ra.

Quầy hàng này rất lớn, bên ngoài cùng được quây bằng một dải lụa màu, những chiếc bình lớn nhỏ khác nhau được đặt rải rác trên mặt đất, phía trên mỗi chiếc bình đều treo một chiếc đèn cá.

Chiếc đèn cá mà A Triền vừa nhìn trúng đang ở hàng thứ hai, nhưng bây giờ, nàng đã không còn để mắt đến con cá béo đó nữa.

Nàng vừa nhìn đã trúng chiếc đèn cá treo trên chiếc bình cuối cùng, đó là một chiếc hoa đăng song ngư hí châu, kiểu dáng rất giống với mặt dây chuyền song ngư mà nàng đã mua trước đây, hai con cá lộn ngược trên dưới, sống động như thật, viên ngọc ở giữa còn có thể xoay tròn.

"Bạch Hưu Mệnh, ta muốn cái đó." A Triền chỉ vào chiếc đèn song ngư, trong mắt viết đầy ba chữ "ta muốn".

Chủ quầy nghe thấy lời A Triền liền cười ha hả đi tới, nói với hai người: "Cô nương, độ khó để lấy được chiếc đèn song ngư hí châu đó có hơi cao đấy." "Ông chủ cứ nói nghe xem." Dù sao tối nay nàng nhất định phải có được chiếc đèn này!

"Cần hai người cùng ra tay, ném mũi tên gỗ vào hai bên tai bình, như vậy chiếc đèn song ngư này sẽ thuộc về hai vị." Giải thích xong quy tắc, ông chủ lại bổ sung: "À đúng rồi, mũi tên gỗ hai văn tiền một chiếc, mỗi người tối đa chỉ có thể ném mười chiếc, cô nương và vị công tử này có muốn thử không?" Bạch Hưu Mệnh không có ý kiến gì, A Triền dùng mắt ước lượng khoảng cách và chiều cao giữa chiếc bình và mình, gật đầu: "Cho chàng một chiếc, cho ta mười chiếc." Ông chủ đếm mười một mũi tên gỗ đưa qua, Bạch Hưu Mệnh nhận lấy, đưa cho A Triền một chiếc.

Ba mũi tên đầu tiên thậm chí còn không chạm được vào bình, đến

mũi thứ tư, mũi tên rơi vào trong bình.

Nhưng miệng bình này lớn, hai tai bình hai bên lại nhỏ hơn rất nhiều, chỉ to hơn mũi tên gỗ một vòng.

Sau đó A Triền lại ném liên tiếp năm mũi, chỉ có một mũi ném vào tai bình bên trái.

Lúc này, trong tay Bạch Hưu Mệnh chỉ còn lại hai mũi tên gỗ, trong đó một mũi còn là của nàng.

Khi A Triền thử, rất nhiều người đều đứng bên cạnh xem, còn có người nhỏ giọng nói nàng rất có thiên phú ném tên, đây là cơ hội cuối cùng, họ cũng đều muốn biết chiếc đèn song ngư đó có thể bị ai lấy đi không.

"Cảm giác thế nào?" Bạch Hưu Mệnh hơi cúi người, hỏi bên tai A Triền. 173.

A Triền kéo tay áo mình lên, khí thế mười phần: "Tối nay chiếc đèn này nhất định phải thuộc về ta!" Bạch Hưu Mệnh trêu nàng: "Nếu không lấy được thì sao?" A Triền lấy mũi tên gỗ của mình từ tay hắn, nghiêng đầu nhỏ giọng nói bên tai hắn: "Vậy chàng đi bắt ông chủ lại, không làm đủ một trăm cái đèn cá thì không thả ông ta đi!" Bạch Hưu Mệnh bật cười: "Có thể cân nhắc." Ngay sau đó hắn cười hỏi: "Bên trái hay bên phải?" "Ta bên phải, chàng bên trái." A Triền vừa nãy ném vào chính là tai phải, còn về việc Bạch Hưu Mệnh có ném vào được không, cái này không cần nàng quan tâm.

"Được." Hai người đồng thời cầm lấy mũi tên gỗ, không hề hẹn trước khẩu hiệu, mũi tên trong tay A Triền ném ra trước một bước, sau đó, mũi tên trong tay Bạch Hưu Mệnh mới rời khỏi tay.

Những người xem thấy cảnh này đã bắt đầu liên tục nói tiếc nuối, thế nhưng cuối cùng hai mũi tên gỗ lại đồng thời ném vào hai tai của

chiếc bình.

Đám đông người xem trước tiên là một trận im lặng, sau đó xung quanh liền vang lên tiếng hoan hô lớn.

Ông chủ chạy nhỏ qua vây quanh chiếc bình đó một vòng, sau đó cười tuyên bố: "Chiếc đèn song ngư hí châu độc nhất vô nhị này bây giờ thuộc về vị cô nương này rồi." Tiếp theo lại là một trận hoan hô.

Ông chủ lấy chiếc đèn song ngư hí châu xuống, đi lên đưa cho A Triền.

A Triền nhận lấy đèn cá, nhìn gần, càng nhìn càng thấy tinh xảo.

Nàng dựa vào bên cạnh Bạch Hưu Mệnh, giơ đèn cá lên cho hắn xem: "Nhìn này, giống hệt ngọc bội trên người chúng ta." "Vẫn là ngọc bội nàng tặng đẹp hơn." Câu nói này A Triền rất hưởng thụ, nàng vẫy tay với ông chủ quầy, xách chiến lợi phẩm của mình cùng Bạch Hưu Mệnh rời khỏi quầy hàng.

Đi thêm một đoạn nữa, A Triền phát hiện rất nhiều người đang thả đèn trời cầu nguyện, từng chiếc đèn trời bay lên không trung, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Nàng kéo Bạch Hưu Mệnh đến quầy bán đèn trời, cũng mua hai chiếc đèn.

Hai chiếc đèn trời được thắp sáng, từ từ bay lên không trung, A Triền hai tay chắp lại, miệng lẩm bẩm: "Hy vọng năm sau làm ăn phát đạt?

Cái này không được, mệt quá.

Hay là chúc ta mọi sự bình an đi~" Ước xong nguyện vọng, A Triền ghé sát vào bên cạnh Bạch Hưu Mệnh hỏi hắn: "Chàng đã ước gì?" "Chúc nàng năm sau làm ăn phát đạt." "Ước nguyện này không tính, chàng đổi cái khác đi!" "Không đổi." Lúc A Triền kéo cánh tay

Bạch Hưu Mệnh đòi hắn đổi một nguyện vọng khác, xung quanh đã có vô số đèn trời bay lên.

Nàng ngẩng đầu, bị cảnh sắc lộng lẫy này làm cho mê mẩn.

Thấy nàng thích như vậy, Bạch Hưu Mệnh quay đầu nhìn hoàng thành không xa, nói với nàng: "Đi thôi, đưa nàng đến một nơi." "Đi đâu?" Sự chú ý của A Triền bị hắn gọi lại, tò mò hỏi.

"Lên cao trông xa, lên nơi cao ngắm phong cảnh." A Triền lập tức hứng thú, quay đầu lại hỏi hắn: "Tháp Thông Thiên à?" "Nghĩ hay lắm, đêm nay tháp Thông Thiên chỉ có người của Ti Thiên Giám mới được lên." "Họ làm gì trên đó?" A Triền vừa đi theo Bạch Hưu Mệnh về phía trước, vừa hỏi.

"Bói toán vận mệnh cát tường của hoàng triều, cầu phúc cho thiên hạ thương sinh." A Triền nhìn về phía tháp Thông Thiên: "Bói toán ở nơi rõ ràng như vậy, không sợ có người phá hoại nghi thức sao?" "Thông thường không có ai dám vào ngày này, đến Thượng Kinh tìm chết." Lời này của Bạch Hưu Mệnh, khiến A Triền nghĩ đến chính mình.

Nàng chính là người đã chọn một ngày đẹp trời, đến Thượng Kinh tìm chết, còn bị hắn bắt gặp tại trận.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến dưới hoàng thành, lúc này trên tường thành treo đầy những chuỗi đèn lồng đỏ.

Hôm nay trong hoàng thành có tổ chức tiệc cung đình Thượng Nguyên, lúc này cổng thành vẫn mở toang.

Cấm quân canh gác ở cổng thành hôm nay thấy có người đi tới, sắc mặt trước tiên cảnh giác, thấy rõ dung mạo của người đến, mới thả lỏng.

Giáo úy cấm quân tiến lên, ngữ khí cung kính: "Bạch đại nhân

định vào cung?" "Muốn lên lầu thành, mong… thông cảm cho một chút." Viên giáo úy đó trong lòng nhẹ nhõm, thì ra chỉ muốn lên lầu thành, hắn còn tưởng là muốn đưa người vào cung, hắn không muốn dễ dàng xung đột với vị này.

"Ngài cứ tự nhiên." "Đa tạ." Sau khi cảm ơn đối phương, Bạch Hưu Mệnh dẫn A Triền lên lầu thành hoàng thành.

Đứng trên lầu thành cao cao, dưới chân là mười ba con phố Thiên Nhai đối diện hoàng thành.

Trên Thiên Nhai, người người chen chúc, đèn đuốc như rồng.

Mỗi con phố giống như một con rồng nằm, bảo vệ hoàng thành.

Vô số chiếc đèn trời từ trên Thiên Nhai bay lên, bay đến giữa không trung, giống như dải ngân hà do người phàm tự thắp sáng cho mình.

A Triền lúc này giống như đang đứng ở bờ bên kia của dải ngân hà, được ánh đèn rực rỡ bao quanh, những chiếc đèn trời đó phảng phất như có thể chạm tới.

"Đẹp thật." A Triền khẽ than.

Đẹp hơn cả bầu trời đêm nàng thấy ở Thanh Tự Sơn, cũng hùng vĩ hơn hội đèn nàng nhìn thấy từ xa ở Bắc Hoang, đây là khói lửa nhân gian của hoàng triều Đại Việt.

Chương 152

Yên lặng thưởng thức một lúc, A Triền không nhịn được nói với người bên cạnh: "Mọi người đã ước với ông trời nhiều nguyện vọng như vậy, nguyện vọng của ta không biết phải xếp hàng bao lâu mới được thực hiện?" Bạch Hưu Mệnh khẽ cười, hắn giơ tay lên, đầu ngón tay phảng phất có ánh sáng lấp lánh, một chiếc đèn trời đột nhiên từ xa bay về phía họ, cuối cùng dừng lại trước mặt A Triền.

A Triền ngơ ngác nhìn chiếc đèn trời này, sau đó quay đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh nói với nàng: "Chúng ta có thể chen hàng." Hắn đi đến sau lưng A Triền, nắm lấy tay nàng, ngón trỏ của hắn và ngón trỏ của A Triền chồng lên nhau, họ viết tên của A Triền lên đèn trời, lại viết thêm mọi sự bình an.

Sáu chữ "A Triền mọi sự bình an" tỏa ra ánh sáng mờ ảo, in rõ trên đèn trời, tay Bạch Hưu Mệnh khẽ đẩy nhẹ chiếc đèn, chiếc đèn đó bay thẳng lên trên, càng bay càng cao, bỗng nhiên trên trời một vệt kim quang lóe lên, giống như một góc của một trận pháp hoặc đồ đằng phức tạp hiện ra, sau đó chiếc đèn biến mất.

"Đó là gì?" A Triền kinh ngạc.

"Đó là đồ đằng cầu phúc." "Chàng đã thêm tên của ta vào trong đồ đằng?" A Triền không phải cái gì cũng không hiểu, đồ đằng mang sức mạnh cường đại, không phải có thể tùy ý thay đổi, cú đẩy nhẹ nhàng đó của Bạch Hưu Mệnh, phải trả giá bằng vô số tâm huyết.

Chỉ vì, một câu nói của nàng.

A Triền quay người lại, ngẩng đầu nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, rất nghiêm túc hỏi hắn: "Tại sao lại làm như vậy?" "Nàng

không thích sao?" Bạch Hưu Mệnh hỏi lại.

"Thích." A Triền không chút do dự nói, nhưng vẫn không quên câu hỏi vừa rồi của mình, "Chàng vẫn chưa trả lời ta, tại sao lại làm như vậy?" 174.

Bạch Hưu Mệnh đăm đăm nhìn nàng, thanh âm trầm thấp dịu dàng, mang theo sự quyến luyến không nói nên lời: "Vì nàng thích, và vì… ta thích nàng." Hàng mi dài của A Triền khẽ run rẩy, có một khoảnh khắc, nàng cảm giác như có cam lộ rơi xuống từ biển lòng, gợn lên từng vòng từng vòng sóng gợn, cho đến cuối cùng, sóng lớn ngập trời trong lòng hoàn toàn nhấn chìm nàng.

"A Triền có thích ta không?" Hắn hỏi.

A Triền không trả lời, nàng nhón chân lên, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng chạm vào đôi môi mỏng của hắn.

Bạch Hưu Mệnh đột nhiên cứng đờ, yết hầu lên xuống cuộn trào.

Hình như không có cảm giác gì?

A Triền nghi hoặc chớp chớp mắt, nàng đang định lùi ra, một bàn tay đột nhiên siết chặt sau eo nàng.

Lực đạo đột ngột, khiến cả người nàng ngã vào lòng Bạch Hưu Mệnh, giống như con mồi rơi vào bẫy.

Kẻ đi săn cúi đầu, ngậm lấy con mồi của mình.

Hơi thở nóng bỏng từ trên ép xuống, A Triền ngẩng đầu, bị động chịu đựng đôi môi và lưỡi nóng bỏng của Bạch Hưu Mệnh.

Hoàn toàn khác với cú chạm quy củ vừa rồi của nàng, hắn ngậm lấy cánh môi nàng, từng tấc từng tấc ma sát, cho đến khi hơi thở hai người hòa quyện, tiếng rên nhẹ của A Triền truyền vào tai hắn, hắn hoàn toàn mất kiểm soát, đầu lưỡi xâm nhập vào miệng nàng, phóng

túng chiếm lấy tân dịch trong miệng nàng.

Bạch Hưu Mệnh một tay ôm eo nàng, một tay đặt sau gáy nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn trên làn da non mịn của nàng.

Tay A Triền đang nắm vạt áo hắn từ từ buông ra, đặt lên ngực hắn, cơ thể nàng phảng phất như không kiểm soát được mà khẽ run rẩy, tứ chi mất hết sức lực, chỉ có trái tim đập thình thịch, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng cảm thấy đã qua rất lâu, Bạch Hưu Mệnh mới cuối cùng hơi lùi ra, đầu lưỡi hai người vương một sợi chỉ bạc, A Triền nhìn cảnh này, cảm giác cả người mình sắp bốc cháy.

Trán Bạch Hưu Mệnh tì vào trán nàng, chóp mũi hai người chạm nhau, A Triền có thể nghe thấy hơi thở gấp gáp của hắn, dưới tay có thể chạm vào nhịp tim mất trật tự của hắn.

Hắn lại một lần nữa mở lời, giọng nói khàn khàn: "A Triền có thích ta không?" "Tình cảm của ta quý giá lắm, cần phải dùng rất rất nhiều tình cảm để đổi lấy." Bạch Hưu Mệnh nở một nụ cười: "Được, ta sẽ cho A Triền rất rất nhiều tình cảm." "Vậy ta cũng thích chàng." Dưới bầu trời đèn đuốc, hai bóng hình giao nhau mãi không tách rời.

Trong hoàng cung, khoảnh khắc đồ đằng hiện ra, Minh Vương ngẩng đầu nhìn lên một cái, sau đó vẻ mặt không nói nên lời dời mắt đi, uống cạn ly rượu trong chén.

"Hôm nay không phải Tần Hoành trực ban sao?

Thằng nhóc Bạch Hưu Mệnh sao không đến tham dự tiệc cung đình?" Hoàng đế hỏi Minh Vương.

"Nó hẹn với người ta, đi hội đèn chơi rồi." Cụm từ đi hội đèn chơi lại có thể xuất hiện trên người Bạch Hưu Mệnh, Hoàng đế nhất thời có chút không quen.

Giống như việc Bạch Hưu Mệnh vào cung đòi thưởng trước Tết khiến người ta kinh hãi.

“Rốt cuộc là cô nương nhà nào, có thể khiến nó biến thành bộ dạng này?” Hoàng đế thực sự tò mò không chịu nổi.

Ông còn tưởng, Bạch Hưu Mệnh được nuôi dưỡng thành tính cách lạnh lùng như vậy, sẽ giống như Minh Vương, không động lòng với bất kỳ ai.

Ánh mắt Minh Vương sâu thẳm, quay đầu nhìn về phía cổng thành: “Người có thể khiến nó động lòng, tự nhiên không phải là cô nương nhà bình thường.” Có thể khiến Minh Vương bình luận như vậy, Hoàng đế càng thêm tò mò: “Bất thường đến mức nào?” “Bệ hạ cứ xem rồi sẽ biết.” Minh Vương thu lại tầm mắt, chậm rãi nói, “Sau này thằng nhóc đó còn phải chịu khổ nhiều, đến lúc đó Bệ hạ có thể thỏa sức trêu chọc nó.” Trên lầu thành, A Triền lười biếng nép vào lòng Bạch Hưu Mệnh.

“Đang nghĩ gì vậy?” Bạch Hưu Mệnh hỏi.

“Ta đang nghĩ, ngày này năm ngoái, ta đã trải qua trong Trấn ngục…” Năm ngoái để thoát tội, nàng đã phí hết nước bọt, năm nay hình như cũng không khá hơn năm ngoái là bao.

Nàng giơ tay nhẹ nhàng chạm vào môi, cảm giác đã sưng lên rồi.

Động tác của hắn không thô bạo, nhưng hắn thực sự có chút tham lam, A Triền rất khó chống đỡ.

Trong mắt Bạch Hưu Mệnh lóe lên tia sáng tối, lần đầu gặp gỡ của họ quả thực không được tốt đẹp, lúc đó, cả người nàng đều toát lên vẻ không hòa hợp.

Hắn cúi mắt nhìn A Triền, từ góc độ của hắn, có thể nhìn thấy dái tai nhỏ nhắn tinh xảo của nàng, chiếc cổ thon thả yếu ớt ẩn sau lớp

lông thỏ trắng như tuyết, và khi nàng ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt sáng ngời chỉ chứa đựng bóng hình của hắn.

Nàng một chút cũng không thay đổi, người thay đổi là hắn.

Bạch Hưu Mệnh nắm lấy tay nàng, ngón tay cái nhẹ nhàng xoa trên mu bàn tay non mịn của nàng, hỏi: "Muốn ta bồi thường cho nàng thế nào?" "Hay là… chúng ta đi thăm lại chốn cũ đi." Bạch Hưu Mệnh cười: "Muốn vào Trấn ngục?

Là muốn thăm lại chốn cũ, hay là muốn gặp người nào?" A Triền chớp chớp mắt: "Thăm trước, rồi tiện đường đi gặp người, chàng thấy thế nào?" "Ta thấy không ổn lắm." A Triền lập tức giật tay ra khỏi tay hắn, còn đánh hắn một cái để tỏ vẻ không hài lòng, giận dỗi hỏi: "Chàng thấy chỗ nào không ổn?" "Dẫn người không phải phạm nhân vào Trấn ngục là đại kỵ, lỡ như nàng có ý đồ xấu thì phải làm sao?" "Vậy chàng châm chước một chút?" "Châm chước thế nào?" Bạch Hưu Mệnh thấp giọng nói bên tai nàng, "Hay là nàng dạy bản quan?" Hơi thở của hắn phả vào bên cổ nàng, A Triền rụt cổ lại, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Không dạy, đều bị chàng hôn sưng cả rồi." "Chỗ nào sưng, ta xem xem?" A Triền nghiêng đầu đi, không cho hắn xem, luôn cảm thấy hắn có ý đồ xấu.

Bạch Hưu Mệnh mày mắt đều là ý cười, hắn nói: "Nếu đã không cho xem, vậy thì thôi, bản quan cũng không thích ép người khác." A Triền lập tức nắm lấy tay hắn.

Bạch Hưu Mệnh nhướng mày: "Hửm?" "Nợ trước." "Nợ hai lần." A Triền mắt trợn to, bất mãn nói: "Sao chàng còn có thể ra giá tại chỗ vậy?" "Quan biết nhận hối lộ, có thể là quan tốt gì được?" Bạch Hưu Mệnh tự nhận thức rất rõ ràng.

A Triền nghiến răng: "Hai lần thì hai lần." Bạch Hưu Mệnh ghé sát qua, mổ nhẹ lên môi nàng.

Hai người từ trên lầu thành đi xuống, xa xa vẫn đèn đuốc sáng trưng.

A Triền tay vẫn cầm chiếc đèn song ngư của mình, đi theo Bạch Hưu Mệnh về phía Minh Kính Ti.

Đêm nay Minh Kính Ti rất yên tĩnh, trong Trấn ngục cũng vậy.

Nơi này không thấy ánh mặt trời, người vào đây căn bản không biết đêm nay là đêm nào.

Tiết Thị ngồi co ro trong phòng giam, cả người tiều tụy khô héo, phảng phất như mất hết sinh khí.

Mặc dù họ nói vì Tấn Dương hầu quyên góp một khoản tiền lớn để chuộc tội cho bà, bà chỉ bị phán một năm giam cầm.

Nhưng trong lòng bà vẫn hoài nghi, một năm sau, mình thật sự có thể sống sót đi ra khỏi Trấn ngục không?

Mỗi một ngày, Tiết Thị đều sống trong kinh hoàng và hoài nghi.

Bà cảm thấy Quý Thiền sẽ không tha cho mình, nó đã hại chết em trai của mình, một đôi con của mình, bây giờ cuối cùng đã đến lượt mình rồi.

Hầu gia không cứu được bà, không có ai cứu được bà.

Trong nỗi kinh hoàng như vậy, bà cuối cùng đã đợi được A Triền.

Quý Thiền từng là người có thể mặc bà xoa nắn, nắm giữ sinh tử, giờ khắc này đang đứng ngoài cửa lao, nhìn bà.

"Ngươi đến đây làm gì?" Tiết Thị nhìn A Triền, giọng nói run rẩy.

A Triền từ từ cúi người xuống, huơ huơ chiếc đèn lồng trong tay trước mắt Tiết Thị: "Tiết phu nhân, hôm nay đã là rằm tháng giêng rồi, là sinh thần của Tấn Dương hầu, ngươi còn nhớ ngày này năm ngoái không?" Tiết Thị đương nhiên nhớ rõ, ngày này năm ngoái, Quý

Thiền như một con chó nhà có tang ngồi chực ngoài cửa, chính mình đã cho hạ nhân thả ả vào phủ, không phải vì thương hại, mà là để ả thấy rõ, trong mắt Hầu gia, ả chẳng là gì cả.

Sau đó... tay Tiết Thị siết chặt, chính ngày hôm đó, Quý Thiền vốn nên chết đi lại sống lại.

A Triền đứng bên ngoài phòng giam, một tay chống cằm, nhìn biểu cảm không ngừng thay đổi của Tiết Thị.

Giọng nàng vang lên từ bên ngoài phòng giam u ám: "Đêm Thượng Nguyên, ngày cả nhà đoàn viên, gia đình các ngươi sum vầy, ngươi lại sai đệ đệ ngươi đi giết ta." "Ta không có." Tiết Thị sợ rằng đây là A Triền cố ý gài bẫy, căn bản không thừa nhận chuyện mình đã làm. "Không thừa nhận thì thôi, dù sao... lúc Tiết Minh Đường chết trước mặt ta, thù oán giữa ta và hắn đã kết thúc rồi." Tiết Thị cứng người, nhìn A Triền chằm chằm, nói từng chữ một: "Hắn chết trước mặt ngươi?" "A, ta chưa nói cho ngươi biết sao?" A Triền giả vờ kinh ngạc, "Lúc hắn chết, ta chỉ đứng cách đó vài bước chân mà nhìn." Nói rồi, nàng ghé sát lại gần Tiết Thị, thì thầm với ả: "Tín hiệu cầu cứu trong tay hắn, suýt chút nữa là bắn ra ngoài rồi." "Là ngươi, là ngươi đã hại chết Minh Đường!" Tiết Thị bám vào cửa lao, ánh mắt dữ tợn hét lên.

A Triền thưởng thức bộ dạng điên cuồng của ả, mỉm cười nói tiếp: "Còn Tiết Chiêu nữa, ngươi hắn là rất tò mò, tại sao lại trùng hợp như vậy, con hổ yêu kia sao lại cứ nhắm vào hắn chứ?" "Lúc đó lời giải thích của ta là gì nhỉ?" A Triền suy nghĩ một lúc, "Đúng rồi, là hổ yêu coi trọng tiễn thuật của Tiết Chiêu, muốn biến hắn thành tranh quỷ, hắn thà chết không theo, là cái này phải không?

Lúc nghĩ ra cái cớ này, ta cũng phải tốn không ít công sức đâu." Tiết Thị thở hổn hển từng ngụm lớn, ánh mắt ả nhìn A Triền như hận

không thể xé xác nàng ra.

Tiếc là, ả không làm được. "Ngươi đã hại chết Chiêu nhi của ta." "Nếu không phải hắn tự tìm đường chết, còn liên lụy đến ta, hắn sao có thể chết được chứ?

Nói ra thì, hắn và Tiết Minh Đường thật giống nhau, vô năng, lại còn thích đi nộp mạng." Nhưng lúc này Tiết Thị không nghe lọt bất cứ điều gì, ả chỉ biết, Quý Thiền đã tự miệng thừa nhận hại chết đệ đệ và con trai của ả.

Còn Huỳnh Huỳnh, và đứa con chưa chào đời của ả, đều là do Quý Thiền!

Lúc A Triền và Tiết Thị nói chuyện, Bạch Hưu Mệnh không biết đã đến sau lưng nàng từ lúc nào, chàng lặng lẽ đứng đó, thần sắc khó đoán.

Tiết Thị nhìn thấy Bạch Hưu Mệnh, như thể thấy được cọng rơm cứu mạng, ả chỉ vào A Triền: "Ngươi nghe thấy không, là ả, ả đã thừa nhận, là ả đã hại chết đệ đệ và con trai ta!" A Triền ngay cả đầu cũng không quay lại, nàng nhìn biểu cảm của Tiết Thị từ kích động lúc ban đầu dần dần biến thành tuyệt vọng.

Tiết Thị trừng mắt nhìn Bạch Hưu Mệnh, lớn tiếng chất vấn: "Ngươi rõ ràng đã nghe thấy, tại sao không bắt ả lại, có phải ngươi muốn bao che cho ả không!" Bạch Hưu Mệnh không hề đáp lại ả. "Tiết phu nhân kích động như vậy làm gì, vì dao đâm vào chính mình, nên biết đau rồi sao?" A Triền chậm rãi cắt ngang lời Tiết Thị, "Lúc ta bị hại, tất cả mọi người đều có thể đoán được hung thủ là ai, nhưng không có chứng cứ, nên ngươi vẫn là Hầu phu nhân cao cao tại thượng.

Ngược lại cũng vậy, ngươi nói ta hại chết bọn họ, ngươi có chứng cứ không?" "Ngươi đã tự miệng thừa nhận." "Ta chỉ thừa nhận

ta đã thấy hiện trường tử vong của họ, điều đó có thể đại diện cho cái gì chứ?" A Triền quay đầu lại, giọng nói vừa nũng nịu vừa mềm mỏng: "Bạch đại nhân, ngài sẽ vì mấy lời này của ta mà bắt ta lại sao?" Bạch Hưu Mệnh cụp mắt, trong mắt tràn đầy vẻ thong dong: "Chứng cứ không đủ, lời của ngươi không đáng tin." Tiết Thị nhìn hai người họ trước mặt mình dây dưa qua lại, tức đến phát điên, ả liều mạng lay động cửa lao, phát ra tiếng loảng xoảng.

Ả lặp đi lặp lại: "Các ngươi sẽ không được chết yên lành, các ngươi sẽ không được chết yên lành!!" Thấy kích thích gần đủ rồi, A Triền đột nhiên cao giọng: "Từ ngày ngươi hại chết nương ta, ngươi nên nghĩ đến ngày hôm nay." "Ta không có!" Tiết Thị không chút do dự phủ nhận, "Ta không hại chết Lâm thị." A Triền khẽ nhíu mày, Tiết Thị trông không giống nói dối.

Nhưng nàng không dừng lại ở đó, mà nói với vẻ mặt tức giận: "Ngươi còn muốn lừa ta, vì vị trí Hầu phu nhân, hai người các ngươi đã hợp mưu hại chết nương ta, các ngươi nghĩ có thể qua mắt được ta sao?" Cơn tức trong lòng Tiết Thị vẫn chưa tan, căn bản không thể suy nghĩ lý trí, ả chỉ cảm thấy bộ mặt A Triền đáng ghét, hại chết người thân của ả còn dám vu khống ả, phẫn nộ biện bác: "Ta căn bản không biết Lâm thị sẽ chết, ta và Hầu gia thật lòng yêu nhau, ngài ấy đã sớm nói, cái gì cũng có thể cho ta, chỉ duy nhất không thể cho ta vị trí thê tử, ta làm sao nỡ để ngài ấy khó xử!" "Vậy nương ta là do Tấn Dương hầu hại chết?" Trước khi chết, Quý Thiền đã nghi ngờ nương mình là do Tấn Dương hầu và Tiết Thị liên thủ hại chết, chỉ để Tiết Thị trở thành Hầu phu nhân.

Nhưng bây giờ Tiết Thị lại nói Tấn Dương hầu trước đó căn bản không có ý định này, vậy sau đó tại sao lại đổi ý?

Là Tiết Thị lòng tham không đủ, hay là có nguyên nhân nào khác?

Tiết Thị cuối cùng cũng phản ứng lại, ả cười thảm một tiếng: "Ha ha ha, vậy ra tất cả những gì ngươi làm, không chỉ vì ta muốn ngươi chết, ngươi còn nghi ngờ ta hại chết Lâm thị, ngươi muốn báo thù cho bà ta?" "Báo thù cho nương ta, có vấn đề gì sao?" A Triền chậm rãi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Tiết Thị đang quỳ ngồi trên đất, "Nương ta từ khi gả vào phủ, một lòng vì Tấn Dương hầu, vì ông ta sinh con đẻ cái, quán xuyến gia vụ.

Còn ông ta?

Lén lút qua lại với một ngoại thất sau lưng nương ta." Tiết Thị từ trên đất bò dậy, ả lao tới cửa lao, hung hăng nói: "Ngươi hiểu cái gì, năm ta mười bốn tuổi đã quen biết Hầu gia, là ta gặp Hầu gia trước, ta đã cứu mạng ngài ấy, chúng ta còn hứa hẹn chung thân.

Xét về trước sau, nương ngươi mới là người đến sau!" Lời của Tiết Thị khiến A Triền rất ngạc nhiên, nàng không ngờ Tiết Thị và Tấn Dương hầu lại có một đoạn quá khứ như vậy.

Chẳng trách Tiết Thị rơi vào tình cảnh này, Tấn Dương hầu không những không định từ bỏ ả, mà còn nghĩ cách cứu ả ra ngoài.

Hai người này, cũng thật là tình sâu nghĩa nặng.

Cuộc đối thoại này với Tiết Thị đã giải đáp một phần nghi hoặc trong lòng A Triền, những nghi hoặc còn lại, e rằng chỉ có Tấn Dương hầu mới có thể giải đáp.

Nàng phải suy nghĩ kỹ, cho Tấn Dương hầu một kết cục như thế nào, mới có thể khiến Quý Thiền vui vẻ.

A Triền quay người, mục đích đã đạt được, nàng không còn hứng thú với Tiết Thị nữa.

Tiết Thị thấy nàng định đi, liền hét lớn từ phía sau: "Ngươi đi đâu, quay lại cho ta, nói cho rõ ràng!" Tay A Triền khoác lấy cánh tay Bạch

Hưu Mệnh, nghe thấy tiếng hét của Tiết Thị, quay đầu lại, nhìn bộ dạng điên cuồng của ả, cười nói: "Tiết phu nhân, ngươi có từng nghĩ, nếu ngươi không trở thành Hầu phu nhân, thì đệ đệ, con trai, con gái của ngươi bây giờ có lẽ đều còn sống." Tiết Thị sững sờ. "Là do ngươi lòng tham không đủ, đã hại chết bọn họ." "Ta không có!

Ta không có!!!" Tiết Thị ở phía sau suy sụp gào khóc, A Triền khoác tay Bạch Hưu Mệnh, bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài. "Đến đây, chỉ để nói với ả những điều này?" "Đúng vậy, phải có đầu có cuối chứ, năm ngoái ta và Tiết gia kết oán, năm nay ân oán xóa sạch, đương nhiên phải để ả biết." "Cái gọi là xóa sạch của nàng, là khiến cả nhà ả gần như chết hết?" "Chứ sao nữa?

Bọn họ chết rồi, nhưng ta cũng chịu oan ức mà." A Triền dừng bước, nàng quay người đối mặt với Bạch Hưu Mệnh, nhón chân, ghé sát lại gần chàng nói, "Huống hồ, ngài không có chứng cứ, cái chết của bọn họ, đều là do họ không cẩn thận, không có một chút quan hệ nào với ta cả." Nói xong, nàng hôn nhẹ lên cằm Bạch Hưu Mệnh một cái.

Chương 153

Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh tối lại, nhìn vẻ mặt đắc ý của nàng, chẳng biết làm gì với nàng.

Hai người ra khỏi Trấn ngục, chưa đi được bao xa, trời bỗng đổ tuyết.

Trận tuyết này đến có chút kỳ lạ, hôm nay trời quang mây tạnh, trước khi tuyết rơi cũng không có dấu hiệu gì.

Bông tuyết rơi xuống rất lớn, thậm chí có nhiều bông tuyết tụ lại với nhau khi rơi xuống, từng mảng từng mảng, có mảng to bằng lòng bàn tay.

Bạch Hưu Mệnh thấy tuyết rơi thì sắc mặt hơi trầm xuống, ôm A Triền vào lòng, nội tức quanh thân chàng trào dâng, những bông tuyết kia chưa kịp rơi xuống người họ đã tan chảy.

Lúc này một giọng nói vang lên từ cách đó không xa: "Trong tuyết này có yêu khí." A Triền quay đầu lại, thấy người nói chuyện lại là Tần Hoành.

Tần Hoành khoanh tay đứng cách đó không xa, tuyết rơi trong vòng một trượng quanh hắn cũng đều biến mất.

A Triền và Tần Hoành trên đường về Tây Lăng cũng coi như có duyên gặp mấy lần, Tần Hoành thấy A Triền nhìn qua, còn khẽ gật đầu với nàng, cũng không hỏi Bạch Hưu Mệnh đưa nàng đến đây làm gì.

Lời hắn vừa nói là nói với Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh giơ tay đón một mảng tuyết lớn, mảng tuyết đó rơi vào tay chàng cũng không tan, chàng dùng ngón tay vê vê, đưa lên

mũi ngửi, nói: "Yêu khí này bá đạo, nhưng không đủ thuần khiết, càng giống bán yêu hơn." A Triền ghé qua nhìn một cái, đương nhiên chẳng nhìn ra gì.

Nhưng nàng biết, thiên địa dị tượng có lẫn yêu khí, chỉ có một khả năng, có yêu tộc tấn giai Ngũ cảnh.

Nếu thật như Bạch Hưu Mệnh nói, người tấn giai còn là bán yêu, cũng coi như một chuyện rất ghê gớm.

Tuyết đến nhanh đi cũng nhanh, chưa đầy nửa khắc công phu, tuyết đã tạnh, lớp tuyết đó rất nhanh đã hóa thành nước ngấm vào đất.

Những giọt nước tuyết chứa yêu khí này cũng không quá nguy hiểm, nhưng sẽ nuôi dưỡng một số yêu quái đang trong thời kỳ mông muội, e rằng năm nay số lượng yêu tộc tân sinh trong lãnh thổ Đại Việt sẽ tăng lên.

Đợi tuyết tạnh, Tần Hoành ngáp một cái, nói với Bạch Hưu Mệnh: "Nếu ngươi đã về rồi, vậy ta đi nhé?" Chuyện yêu tộc Ngũ cảnh, hai người đều không đề cập đến.

Mặc dù Tứ cảnh và Ngũ cảnh chỉ chênh nhau một bậc, nhưng trước khi tấn giai Ngũ cảnh, họ đều bất lực trước chuyện này.

Bạch Hưu Mệnh không cho Tần Hoành cơ hội lười biếng, chàng ôm A Triền đi thẳng ra ngoài, chỉ để lại cho đối phương hai chữ: "Không rảnh." "Chậc, năm đó đánh nhẹ tay quá rồi." Tần Hoành lẩm bẩm một câu, định tiếp tục về phòng uống rượu.

Lúc A Triền theo Bạch Hưu Mệnh ra khỏi Minh Kính Ti, trên đường có rất nhiều người đi đường, không ít người trong số họ tay xách đèn hoa, là vừa mới rời khỏi Thiên Nhai.

Họ cũng đang bàn tán về trận tuyết vừa rồi, còn than phiền tuyết tan quá nhanh.

Có lẽ đối với dân chúng bình thường, đây chỉ là một bất ngờ thú vị.

A Triền đi được vài bước thì không muốn đi nữa, nàng cảm thấy lượng vận động hôm nay đã vượt quá phạm vi bình thường.

Bạch Hưu Mệnh cảm giác người bên cạnh đột nhiên dừng lại, quay đầu liền thấy A Triền đang nhìn mình với ánh mắt mong chờ.

Mỗi lần nàng lộ ra vẻ mặt này, Bạch Hưu Mệnh lại biết nàng muốn mình giúp làm gì đó. "Muốn gì?" Chàng hỏi thẳng. "Ta đi mệt quá, chân mỏi quá." Bạch Hưu Mệnh quay lưng lại với nàng, cúi người xuống, A Triền vui vẻ nhảy phóc lên.

Cánh tay A Triền quàng qua cổ Bạch Hưu Mệnh, được chàng cõng đi về phía trước.

Chút trọng lượng này của nàng đối với Bạch Hưu Mệnh thật sự chẳng là gì, chàng đi vừa nhanh vừa vững, trên người còn tỏa ra hơi ấm liên tục, chẳng mấy chốc, A Triền đã buồn ngủ.

Cảm nhận được tiếng thở của nàng dần dần trở nên nhẹ nhàng và ổn định, Bạch Hưu Mệnh đột nhiên mở miệng: "Tiểu danh của nàng, tại sao lại là chữ 'Triền' trong dây dưa?" A Triền vẫn chưa ngủ say, nghe thấy lời chàng thì mắt cũng không mở: "Bởi vì nương nói ta là một tiểu yêu tinh hay quấn người, nên gọi ta là A Triền, không hay sao?" "Hay, rất hợp." Đúng là một tiểu yêu tinh hay quấn người.

Khóe môi A Triền cong lên, nhưng thực ra, đó chỉ là ảo tưởng của nàng, nàng thậm chí còn nghi ngờ, A nương có biết nàng tên là A Triền không.

Bạch Hưu Mệnh dường như chỉ hỏi bâng quơ, A Triền giải thích xong, chàng cũng không hỏi tiếp.

A Triền nhắm mắt, định ngủ tiếp, tiếc là vừa rồi bị cắt ngang, cơn

buồn ngủ cũng tan biến, nàng đành phải nhắm mắt dưỡng thần.

Đi được không biết bao lâu, đột nhiên Bạch Hưu Mệnh dừng lại. "Đến nhà rồi sao?" A Triền lười biếng hỏi. "Đến rồi." Giọng Bạch Hưu Mệnh bình tĩnh, "Trước cửa nhà nàng có một con quỷ đang đứng." Quỷ khí trên người con quỷ này rất nhạt, cũng không có oán khí, nên chàng không ra tay ngay lập tức. "Quỷ gì?" A Triền lúc đầu còn hơi nghi hoặc, mở mắt ra thấy là Lữ Như Hủy, vội vàng vỗ vỗ vai chàng, ra hiệu cho chàng đặt mình xuống.

Bạch Hưu Mệnh đặt người xuống, nhưng không để nàng đi.

Chàng nắm lấy tay A Triền, chậm rãi hỏi: "Nàng định nuôi quỷ trong nhà sao?" Ở cửa nhà người khác thấy quỷ có thể là tình cờ, nhưng ở cửa nhà A Triền thấy quỷ, chỉ có một khả năng, con quỷ này chắc chắn có liên quan đến nàng. "Không có đâu, đây là Lữ lão bản của tiệm đồ cổ bên cạnh, chết vì bệnh nặng, trong lòng có vướng bận nên mới không chịu rời đi." Lữ Như Hủy đứng dưới chiếc đèn lồng đã tắt, tuy đã chết, nhưng hồn thể vẫn cảm nhận được nguy hiểm theo bản năng.

Ông ta muốn trốn đi, nhưng trực giác lại bảo ông ta đừng hành động thiếu suy nghĩ. "Nàng đã làm gì?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Chỉ là tiện tay giúp ông ấy cố định hồn phách, để ông ấy có thể về gặp người thân lần cuối, chỉ vậy thôi." "Đơn giản vậy sao?" Bạch Hưu Mệnh hiển nhiên không tin lắm. "Đương nhiên rồi, chẳng lẽ ngài không tin ta?" A Triền hỏi ngược lại. "Ta đương nhiên tin nàng." Giữa lời thật và lời giả, Bạch Hưu Mệnh đã chọn đi ngược lại lương tâm.

A Triền lúc này mới hài lòng, nàng đẩy đẩy người bên cạnh: "Được rồi, trời không còn sớm nữa, ngài mau về đi, đừng dọa hồn phách Lữ lão bản tan biến mất." "Được, hai ngày nữa lại đến thăm nàng." Chàng liếc nhìn hồn phách của Lữ lão bản kia, cũng không lo

lắng cho sự an toàn của A Triền.

Nhưng trước khi đi vẫn thuận tay véo má nàng: "Tự mình cẩn thận một chút." "Biết rồi." Cuối cùng cũng dỗ được người đi, A Triền mới bước lên nói chuyện với Lữ Như Hủy. "Lữ lão bản sao hôm nay lại đến đây, không đi gặp gia đình sao?" Lữ Như Hủy lắc đầu: "Không cần gặp nữa, việc cần làm, ta đều đã làm xong rồi." "Sự không cam lòng trong lòng ông đã tan biến chưa?" "Đợi qua ngày mai, sẽ tan biến." Nghe thấy lời này, A Triền nhận ra, ngày mai e rằng sẽ xảy ra một số chuyện, nhưng nàng không hỏi thêm, nghĩ rằng Lữ lão bản trong lòng đã có tính toán. "Quý cô nương, đa tạ sự giúp đỡ của cô." A Triền lắc đầu: "Không cần cảm ơn, Lữ lão bản, đi đường cẩn thận." Nàng biết, qua hôm nay, Lữ lão bản sẽ không xuất hiện nữa.

Lữ Như Hủy cúi đầu chào A Triền một lễ, thân hình dần dần mờ đi.

Qua ngày mai, hồn phách của ông ta sẽ phải vào U Minh, thực ra bây giờ ông ta đã có thể cảm nhận được sự triệu hoán từ U Minh, nhưng ông ta vẫn chưa thể đi.

Ngày cuối cùng này, người thân nhất của ông ta sẽ đến tiễn đưa ông ta, ông ta phải có mặt. *** Lúc Liễu Tương Trạch tỉnh lại, trong phòng rất yên tĩnh.

Hắn mở mắt nằm trên giường, có thể cảm nhận được mình vẫn mặc áo ngoài, trên người đắp chăn bông.

Hắn nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, Như Hủy đã đến, cùng hắn dùng bữa, hắn mượn men rượu hỏi nàng có thể quay lại với nhau không.

Nàng đã trả lời gì?

Đúng rồi, nàng nói để hắn hôm nay đến tìm nàng, nàng sẽ cho hắn

câu trả lời.

Liễu Tương Trạch đứng dậy xuống giường, đẩy cửa phòng ra, liền thấy quản gia đang đợi ở gian ngoài. "Giờ nào rồi?" Hắn hỏi. "Đã là giờ Thìn rồi ạ." Hôm nay Liễu Tương Trạch không phải lên triều, nên quản gia cũng không gọi hắn dậy sớm. "Cho người mang nước vào đi." "Vâng." Quản gia đáp một tiếng, không lâu sau liền có hạ nhân mang nước nóng và quần áo sạch sẽ vào.

Sau khi rửa mặt, Liễu Tương Trạch thay áo bào sạch sẽ, đi ra gian ngoài thì trên bàn đã bày sẵn bữa sáng.

Trước khi ngồi xuống, hắn nhìn thấy đôi đèn kéo quân vẫn treo trên giá, nến bên trong đã cháy hết từ lâu, lồng đèn cũng không còn quay nữa.

Liễu Tương Trạch thầm nghĩ, Như Hủy không mang đèn lồng đi, là không đủ thích sao?

Hay là, trong lòng vẫn còn khúc mắc với hắn? "Lão gia, ngài sao vậy?" Quản gia thấy hắn nhìn chằm chằm vào chiếc đèn lồng ngẩn người một lúc, liền dò hỏi.

Liễu Tương Trạch không để ý đến quản gia, hắn ngồi xuống yên lặng ăn một lúc, đột nhiên hỏi: "Tối qua phu nhân rời đi lúc nào?" Quản gia ngẩn ra: "Cái này... lúc phu nhân rời đi không hề báo, hay là lão nô đến phòng gác cổng hỏi thử?" Tối qua lão gia và phu nhân nói chuyện, ông đã sớm cảnh cáo hạ nhân trong phủ, không ai dám đến gần chính viện.

Cũng không ai thông báo cho ông phu nhân rời đi lúc nào, ông vẫn luôn nghĩ lão gia đã giữ phu nhân lại.

Liễu Tương Trạch nhíu mày, tưởng là quản gia lơ là, nhưng nghĩ đến tối qua là Tết Thượng Nguyên, liền không truy cứu nữa, dù sao

một lát nữa là có thể gặp nàng rồi.

Hắn chỉ nói một câu: "Không cần nữa, lần sau chú ý." "Lão nô ghi nhớ." Quản gia thở phào nhẹ nhõm.

Thấy quản gia vẫn còn đứng bên cạnh, Liễu Tương Trạch hỏi: "Còn chuyện gì nữa sao?" Quản gia có vẻ hơi khó xử: "Là tiểu thiếu gia nghe nói tối qua phu nhân đến, vẫn luôn muốn đến gặp phu nhân, nhưng đã bị lão nô cho người cản lại." "Ngọc An đứa trẻ này..." Quản gia nhỏ giọng nói: "Tối qua tiểu thiếu gia khóc hơn nửa đêm, xem ra là thật lòng muốn xin lỗi phu nhân." "Thôi bỏ đi, sau này xem thái độ của Như Hủy thế nào đã." Hắn có thể cảm nhận được, Như Hủy thật sự không mấy để tâm đến hành vi trước đó của Ngọc An, nhưng những gì Ngọc An làm dù sao cũng quá đáng, cũng nên nhận chút giáo huấn.

Dùng xong bữa, Liễu Tương Trạch liền cho quản gia đi chuẩn bị xe ngựa.

Ngồi lên xe ngựa, hắn không đi thẳng đến tìm Lữ Như Hủy, mà đến Lữ gia trước.

Trước khi đi tìm Như Hủy, hắn cần phải đến Lữ gia trước, nói rõ mọi chuyện.

Tuy nói xấu che, tốt khoe, nhưng dù sao cũng là Như Hủy chịu oan ức, nếu muốn cầu xin nàng tha thứ, còn phải báo cho nhạc phụ nhạc mẫu biết rõ ngọn ngành sự việc.

Sự xuất hiện đột ngột của Liễu Tương Trạch đã kinh động cả Lữ gia.

Lữ nhị ca đích thân ra cửa đón hắn, lại đưa hắn đến chính viện.

Lúc này, Lữ Như Hinh đang ngồi nói chuyện với cha mẹ.

Thấy Liễu Tương Trạch đi vào, nàng ta đứng dậy, mở miệng chào hắn trước: "Liễu đại ca." Trước đây, Liễu Tương Trạch thật sự

không cảm thấy cách xưng hô này có gì không đúng, trước kia Lữ Như Hinh vẫn luôn gọi hắn như vậy.

Sau này hắn và Lữ Như Hủy thành hôn, nàng ta cũng gả đi xa, họ gần như không gặp lại.

Nhưng bây giờ, hắn đột nhiên nhận ra, tại sao Lữ Như Hủy không tin giữa hắn và Lữ Như Hinh là trong sạch.

Lần gặp Lữ Như Hinh trước khi hòa ly, nàng ta đã gọi hắn là Liễu đại ca, chứ không phải tỷ phu.

Liễu Tương Trạch khẽ gật đầu với Lữ Như Hinh, không đáp lại.

Lữ Như Hinh thấy hắn lạnh nhạt như vậy, nghĩ đến ngày đó hắn không chút lưu tình nói muốn giữ khoảng cách với mình, trong lòng cười lạnh một tiếng, bây giờ muốn giữ khoảng cách với nàng ta, trước đó sao hắn không nghĩ đến những điều này?

Tâm tư của hai người không để người ngoài phát hiện, thấy Liễu Tương Trạch, Lữ phụ trong lòng nghi hoặc, đợi người ngồi xuống ông mới hỏi: "Tương Trạch hôm nay sao có thời gian đến nhà, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Liễu Tương Trạch đứng dậy, hành lễ với Lữ phụ và Lữ mẫu, sau đó mới nói: "Hôm nay tiểu tế đến đây để xin lỗi nhạc phụ nhạc mẫu." Thấy hắn đột nhiên đổi lại cách xưng hô trước kia, hai ông bà lão đều lộ vẻ vui mừng, trước đó họ trăm bề khuyên bảo con gái lớn mà nàng không chịu nghe, bây giờ lại là bên con rể có ý muốn làm hòa trước. "Tại sao lại xin lỗi, Tương Trạch nói vậy ta sao nghe không hiểu?" Lữ phụ còn giữ được bình tĩnh, ông lên tiếng hỏi. "Tiểu tế ngày trước tra ra, Ngọc An bị thương, không liên quan gì đến Như Hủy, là ta nghe một phía, hiểu lầm nàng, làm tổn thương trái tim nàng." "Cái này... sao lại như vậy?" Lữ mẫu mặt mày kinh ngạc, nhất thời khó mà chấp nhận.

Sau khi họ tin con gái mình hại con nuôi còn không thừa nhận, bây

giờ lại bảo họ tất cả đều là hiểu lầm?

Vậy những lời lạnh nhạt của họ đối với Như Hủy những ngày qua, lại tính là gì?

Mặt Lữ phụ căng thẳng, ông trầm giọng nói: "Vậy sự thật là thế nào?" Liễu Tương Trạch đã chọn làm rõ chuyện này, tự nhiên cũng không giấu giếm, kể lại mọi chuyện một năm một mười.

Nghe hắn nói xong, Lữ phụ thở dài một tiếng: "Vương thị kia thật là thiển cận." Con rể của ông, đã nhận con nuôi, sao có thể vì con gái có thể mang thai mà trả con về.

Ngay sau đó ông lại hỏi: "Ngọc An thế nào rồi?" Liễu Tương Trạch đáp: "Tiểu tế đã đưa nó về nhà, đã trừng phạt rồi, sau này sẽ cẩn thận khảo sát phẩm hạnh của nó, nếu thật sự không được, sẽ tính toán khác." Lữ mẫu nhíu mày: "Cứ thế mà bỏ qua sao, tuổi còn nhỏ đã biết hãm hại mẹ nuôi, ai biết sau này còn thế nào nữa?" "Đàn bà nông cạn!" Lữ phụ hừ lạnh một tiếng, "Con rể làm vậy mới là đúng." Xấu che, tốt khoe, vì danh tiếng của Liễu gia, chuyện này đương nhiên không thể để người ngoài biết, đã không thể nói ra, thì đứa trẻ cũng không thể vô cớ đuổi ra khỏi nhà.

Hơn nữa dù sao đứa trẻ đó cũng có quan hệ huyết thống với con rể, là không thể nào cắt đứt được.

Chương 154

Con rể đã không lập tức đuổi người đi, chắc chắn là không nỡ.

Con gái tuy sẽ chịu oan ức một thời, nhưng sau này đứa con kế này cũng bị nàng nắm trong tay, còn có thể khiến con rể càng thêm thương yêu nàng.

Con rể đã chủ động đến nhà xin lỗi, đã cho đủ mặt mũi, họ cũng không thể được lý không tha người.

Lữ mẫu lại không thể nghĩ xa như vậy, bà vẫn không hài lòng: "Sao lại là đàn bà nông cạn, nếu không phải chuyện này, Tương Trạch và Như Hủy sao lại đến mức hòa ly như vậy." Bà cảm thấy, Liễu Ngọc An và mẹ đẻ của nó Vương thị, rõ ràng là sao chổi.

Thậm chí, bà nhìn con rể này cũng không vừa mắt nữa, sao còn có thể giữ người lại?

Đôi vợ chồng già vì Liễu Ngọc An mà suýt cãi nhau, Lữ phụ vội vàng ra hiệu cho con gái út, Lữ Như Hinh tiến lên nói: "Nương, chuyện này cũng không hoàn toàn là vấn đề của Liễu đại ca, nói cho cùng, vẫn là vì tỷ tỷ không thể sinh con, đứa trẻ này ở lại, cũng là tốt cho tỷ tỷ." Lữ mẫu lập tức im lặng.

Lời của Lữ Như Hinh nói quá thẳng thừng, nhưng ngày thường nàng ta vốn thẳng tính như vậy, Lữ phụ Lữ mẫu cũng không cảm thấy có gì không ổn, dù sao ở đây đều là người một nhà.

Liễu Tương Trạch lại đột nhiên nói: "Ta chưa bao giờ cảm thấy không có con là lỗi của Như Hủy, hơn nữa ta cũng đã xin lỗi và nói rõ với Như Hủy rồi, nàng không phản đối quyết định của ta." Thấy Liễu Tương Trạch nói như vậy, Lữ Như Hinh trong lòng biết toan tính trước đó của mình e rằng đã thành công cốc.

Nàng ta vừa ghen tị Lữ Như Hủy có thể tìm được một người đàn ông tốt như Liễu Tương Trạch, lại oán nàng ta năm đó đã cướp người đàn ông này từ tay mình.

Nhưng ngoài oán hận, nghĩ đến lời nói của hắn lại cảm thấy buồn cười.

Liễu Tương Trạch thật sự không hiểu tỷ tỷ này của nàng ta, tính cách của Lữ Như Hủy rất giống nương, Liễu Ngọc An kia nhất định sẽ khiến Lữ Như Hủy canh cánh trong lòng, nàng không để Liễu Tương Trạch đuổi người đi, đó cũng nhất định là đang cân nhắc lợi hại, chứ không phải đã buông bỏ chuyện này.

Nghe hắn nói đã xin lỗi con gái lớn, Lữ phụ càng thêm hài lòng, hỏi: "Như vậy là tốt rồi, ta biết con là người có trách nhiệm.

Nếu hiểu lầm giữa hai đứa đã được giải quyết, sau này có dự định gì không?" Liễu Tương Trạch gật đầu, nhưng không nói nhiều.

Dường như nhận ra hắn có chút ngại ngùng, Lữ phụ ha ha cười một tiếng: "Được rồi, chuyện của hai đứa tự mình giải quyết là được, lát nữa Tương Trạch ở lại phủ dùng bữa nhé." "Tiểu tế không làm phiền nữa, lát nữa con đi gặp Như Hủy." "Thôi được, chúng ta không cản con nữa, mau đi đi." Trước mắt Liễu Tương Trạch có ý muốn làm hòa, Lữ phụ tự nhiên vui mừng.

Từ Lữ gia ra ngoài, Liễu Tương Trạch liền ngồi xe ngựa đến nhà của Lữ Như Hủy trước.

Căn nhà này hắn đã đến một lần, nhưng lần đó nàng không mở cửa.

Lần này, hắn xuống xe gõ cửa, gõ rất lâu, vẫn không có ai trả lời.

Ông lão nhà hàng xóm đi ngang qua, thấy hắn cứ đứng trước cửa, liền đến bắt chuyện: "Cậu đến tìm Lữ phu nhân à?" Liễu Tương

Trạch liếc nhìn đối phương một cái, gật đầu: "Không biết lão trượng có biết nàng ấy ra ngoài lúc nào không?" Ông lão nhíu mày suy nghĩ: "Cô ấy hình như không ở nhà, mấy ngày nay đèn lồng trong nhà cũng không thắp, cũng không thấy ai ra vào, cậu thử đến nơi khác tìm xem." Nghe đối phương nói vậy, Liễu Tương Trạch trong lòng nghi hoặc, không ở nhà, nàng có thể ở đâu?

Nhưng gõ cửa lâu như vậy cũng không ai trả lời, hiển nhiên ông lão này không nói dối.

Hắn cảm ơn đối phương, ngồi lại vào xe ngựa, bảo phu xe đi thẳng đến tiệm đồ cổ ở phường Xương Bình.

Cứ ngỡ lần này cuối cùng cũng có thể gặp được Lữ Như Hủy, nhưng sau khi xe ngựa dừng lại, Liễu Tương Trạch chỉ thấy cửa tiệm đã khóa.

Trong lòng hắn đột nhiên có chút bất an, người không ở nhà, tiệm cũng đóng cửa, Lữ Như Hủy rốt cuộc đi đâu?

Thấy lão gia nhà mình đứng đó không nhúc nhích, phu xe dò hỏi: "Lão gia, tiếp theo đi đâu ạ?" Liễu Tương Trạch quay người dặn dò: "Ngươi bây giờ đến Lữ gia, hỏi xem Lữ gia có ai biết phu nhân có nhà khác, hoặc nơi nào để ở không." "Vâng." Phu xe không dám chậm trễ, vội vàng đánh xe đến Lữ gia.

Liễu Tương Trạch thì vào các tiệm xung quanh, hỏi thăm tung tích của Lữ Như Hủy.

Hắn hỏi một vòng xung quanh, chỉ biết tiệm của Lữ Như Hủy sau Tết vẫn chưa mở cửa, cũng không ai biết nàng đi đâu.

Cuối cùng vẫn là ông chủ tiệm tạp hóa gần đó chỉ điểm cho hắn một câu: "Cậu thử đến tiệm hương liệu bên cạnh tiệm đồ cổ hỏi xem, hôm trừ tịch trước khi tôi đóng cửa, còn thấy Lữ lão bản đi đến tiệm

hương liệu, ngày thường Lữ lão bản cũng rất thân với Trần chưởng quỹ của tiệm hương liệu." Liễu Tương Trạch cảm ơn đối phương, liền đi thẳng đến tiệm hương liệu, đến cửa mới phát hiện tiệm này cũng không mở cửa.

Trước đó ông chủ tiệm tạp hóa nói ông chủ và chưởng quỹ của tiệm hương liệu đều ở đây, Liễu Tương Trạch liền liên tục gõ cửa.

A Triền nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập liền ra mở cửa, mở cửa ra liền thấy Liễu Tương Trạch đang đứng bên ngoài.

Nàng vẫn còn chút ấn tượng về người này, chồng cũ của Lữ lão bản, lần trước người này cùng muội muội của Lữ lão bản đến, nàng còn đặc biệt nhìn mấy lần.

Người khiến Lữ lão bản sau khi chết không thể yên lòng, ngoài gia đình của bà ấy, chính là người này. "Làm phiền rồi." Liễu Tương Trạch thấy A Triền, giọng nói có chút gấp gáp, "Nghe nói cô nương và Như Hủy quan hệ thân thiết, không biết có thể cho tại hạ biết, nàng ấy hiện đang ở đâu không?" Nghe hắn hỏi vậy, A Triền liền biết, hắn là do Lữ lão bản dẫn đến.

Mặc dù cuối cùng hắn vẫn sẽ biết sự thật, nhưng A Triền quyết định đẩy một tay.

Nàng cố ý lộ ra vẻ nghi hoặc, nói: "Lữ lão bản không phải ở nhà sao?" "Tại hạ vừa mới đến nhà nàng ấy gõ cửa, không có ai trả lời, nàng ấy chắc là không ở nhà." Liễu Tương Trạch kiên nhẫn giải thích, sau đó lại nói, "Cô nương có thể mời Trần chưởng quỹ ra được không, nghe nói cô ấy và Như Hủy quan hệ thân thiết, không biết cô ấy có biết tung tích của Như Hủy không?" "Tuệ nương nhà ta không có ở đây, e là không thể trả lời câu hỏi của ngươi, nhưng mà..." "Nhưng mà sao?" A Triền nói với hắn: "Nếu thật sự không có ai trả lời, thì phá cửa vào đi." Lời của đối phương thật sự có chút kỳ quái,

Liễu Tương Trạch thấy A Triền định đóng cửa, một tay nắm lấy cánh cửa: "Cô nương có phải biết gì đó không, xin hãy nói cho ta biết." A Triền nhìn hắn, ánh mắt có chút kỳ lạ: "Ngươi không biết sao?" "Cái gì?" "Lữ lão bản mắc bệnh nặng, vốn không còn nhiều thời gian, nếu ngươi không tìm thấy bà ấy, thì không nên hỏi bà ấy đi đâu, mà nên hỏi, bà ấy có phải còn sống hay không." Liễu Tương Trạch sững sờ, lời của A Triền không ngừng vang vọng bên tai hắn, mắc bệnh nặng, không còn nhiều thời gian... "Đây là... có ý gì?" Trong lòng Liễu Tương Trạch dâng lên một nỗi sợ hãi chưa từng có, nhưng giọng nói vẫn giữ được bình tĩnh, "Cô nương, lời này không vui chút nào." Cái gì gọi là có phải còn sống hay không?

Họ rõ ràng hôm qua mới gặp mặt, nàng vẫn khỏe mạnh. "Nghe nói ngươi là chồng cũ của Lữ lão bản?" Đánh giá hắn một lúc, A Triền mới nói, "Bà ấy đã bệnh rất lâu rồi, ngươi một chút cũng không phát hiện ra sao?" Liễu Tương Trạch lùi lại hai bước, nàng đã bệnh rất lâu rồi?

Hắn đột nhiên nhớ lại, lúc đó Liễu Ngọc An nói, Như Hủy không khỏe, giống như mang thai, nhưng nàng không mang thai.

Vậy lúc đó, thực ra là nàng bị bệnh sao?

Bệnh sẽ chết sao?

Liễu Tương Trạch lắc đầu, không, không thể nào.

Hắn không còn giữ được phong thái nữa, quay người chạy về phía phường Vĩnh Bình.

A Triền nhìn bóng dáng hắn biến mất ở cuối phố, mới thu lại ánh mắt.

Lúc Liễu Tương Trạch chạy về phường Vĩnh Bình, phu xe mà hắn cử đến Lữ gia cũng đã đưa người nhà họ Lữ đến.

Không biết phu xe đó nói thế nào, mà lại đưa cả Lữ phụ, Lữ mẫu và Lữ nhị ca đến.

Trước khi Liễu Tương Trạch đến, họ cũng đã gõ cửa một lúc lâu, nhưng không ai trả lời.

Thấy Liễu Tương Trạch chạy đến không còn hình tượng, hai ông bà lão có chút kinh ngạc, đợi hắn đến gần, Lữ phụ mới hỏi: "Tương Trạch đây là sao vậy?" Liễu Tương Trạch đứng trước mặt Lữ phụ, thở hổn hển, hắn quay đầu nhìn cánh cửa đóng chặt, nói với Lữ nhị ca: "Có thể cho người phá cửa ra không, ta lo Như Hủy ở nhà xảy ra chuyện." Lữ nhị ca đang định nói sao có thể, muội muội của hắn khỏe mạnh lắm.

Nhưng nhìn vẻ mặt khó coi của Liễu Tương Trạch, hắn vẫn gật đầu, cho hạ nhân mang theo đến phá cửa.

Rất nhanh, cánh cửa của sân viện đã bị phá ra, trong sân yên tĩnh.

Liễu Tương Trạch bước vào sân, đi thẳng đến chính phòng.

Đứng ngoài cửa chính phòng, hắn hít sâu một hơi, tiến lên một bước đẩy cửa phòng ra.

Cửa phòng không khóa, "két" một tiếng cửa đã mở.

Trong phòng dường như đã có mấy ngày không dọn dẹp, mang theo mùi bụi bặm. "Nơi này chắc đã lâu không có người ở..." Lời của Lữ nhị ca nói được một nửa thì nghẹn lại trong cổ họng.

Hắn nhìn thấy, muội muội của hắn đang lặng lẽ nằm trên giường, không một chút động đậy.

Nàng trông như đang ngủ, nhưng không còn hơi thở, lồng ngực không hề phập phồng, tựa như một pho tượng đá lạnh lẽo. "Sao vậy, trong nhà có người à?" Lữ mẫu và Lữ phụ đi phía sau, thấy con trai và con rể đều đứng sững ở đó, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Không ai trả lời bà.

Liễu Tương Trạch khó khăn lê bước đến bên giường, hắn đưa ngón tay run rẩy đặt dưới mũi Lữ Như Hủy thăm dò, không có một chút hơi thở nào.

Hắn vẫn không từ bỏ, tay di chuyển xuống, dò tìm mạch ở bên cổ nàng.

Khi ngón tay chạm vào cổ nàng, chỉ cảm thấy lạnh lẽo và cứng ngắc.

Thân thể nàng đã cứng, cứng như đá.

Lúc này, Lữ phụ và Lữ mẫu cũng đã thấy Lữ Như Hủy nằm trên giường, Lữ mẫu run rẩy hỏi: "Như Hủy sao vậy?

Con bé bị bệnh à?" "Các người nói gì đi chứ!" Giọng Lữ mẫu đã nghẹn ngào.

Liễu Tương Trạch chậm rãi quỳ xuống bên giường, hắn nhẹ nhàng lật tấm chăn đang đắp trên người Lữ Như Hủy ra, hai tay nàng đan vào nhau đặt trên bụng.

Hắn nắm lấy tay nàng, rất lạnh, rất lạnh.

Chỉ mới tối qua, hắn còn hỏi nàng tại sao tay lại lạnh như vậy, dù là mùa đông thì tay nàng cũng nên ấm áp.

Nàng nói năm nay không giống vậy.

Tại sao lại không giống?

Bởi vì... tay của người chết vốn dĩ là lạnh.

Khoảnh khắc đó, Liễu Tương Trạch không cảm thấy sợ hãi, chỉ thấy lòng mình như trống rỗng.

Hắn ngây ngốc nhìn Lữ Như Hủy trước mặt, người dường như

chỉ đang ngủ say, hóa ra lúc đó, nàng đã không còn nữa.

Nước mắt lặng lẽ chảy đầy mặt, Liễu Tương Trạch nắm chặt tay nàng, vùi đầu vào cánh tay, đau đớn nức nở.

Lữ mẫu lúc này cũng nhào tới, bà lay nhẹ Lữ Như Hủy, gọi từng tiếng: "Như Hủy, Như Hủy con đừng dọa mẹ, con tỉnh lại đi." Nàng đương nhiên không thể mở mắt được nữa.

Lữ phụ lúc này cũng lảo đảo bước tới, ông sững sờ nhìn đứa con gái như đang ngủ say. "Sao lại thế này chứ?" Lữ mẫu vừa khóc vừa hỏi.

Phải, sao lại thế này chứ? "Tương Trạch, con nói xem Như Hủy có phải chưa chết không, nếu chết rồi thì con bé không thể có dáng vẻ này được." Lữ mẫu níu lấy tay áo Liễu Tương Trạch.

Một lúc lâu sau khi Lữ mẫu nói xong, Liễu Tương Trạch dường như mới nghe thấy lời bà.

Hắn không thể tự lừa dối mình rằng Lữ Như Hủy còn sống, nhưng tại sao nàng lại biến thành thế này, hắn cũng muốn biết.

Lão bản tiệm hương liệu nói, Như Hủy bị bệnh nặng, đại phu đã chẩn bệnh cho nàng chắc chắn sẽ biết nguyên nhân.

Chẳng mấy chốc, vị đại phu từng khám bệnh cho Lữ Như Hủy đã được mời đến.

Vị đại phu ấy tuổi đã cao, râu tóc bạc trắng, bước vào phòng thấy Lữ Như Hủy không còn hơi thở thì khẽ thở dài.

Ông vẫn nhớ bệnh nhân này, mấy tháng trước đã gặp qua vài lần, không ngờ gặp lại đã hương tiêu ngọc vẫn.

Dù đã quen với sinh tử, lão đại phu vẫn thấy tiếc thương cho mỗi một bệnh nhân qua đời. "Đại phu, con gái tôi rốt cuộc bị làm sao vậy?"

Lữ mẫu cầu khẩn nhìn lão đại phu, hy vọng có thể nghe được một tia hy vọng từ miệng ông.

Lão đại phu nghe bà nói thì khẽ nhíu mày, ánh mắt ông lướt qua mấy người có mặt, cất tiếng hỏi: "Các vị là người nhà của Lữ phu nhân?" "Phải, đại phu có gì cứ nói thẳng." Lão đại phu gật đầu, nhưng sắc mặt lại trở nên có phần lạnh nhạt, ông nói: "Khoảng hai tháng trước, Lữ phu nhân đến tìm lão hủ khám bệnh, lão hủ chẩn đoán ra nàng mắc bệnh cốt nham." Nghe đến căn bệnh này, sắc mặt mấy người đều tái nhợt.

Lão đại phu nói tiếp: "Lúc đó Lữ phu nhân đã bệnh nguy kịch, bệnh của nàng lão hủ không thể chữa trị.

Nàng cũng không phải đến để tìm phương thuốc chữa bệnh, mà là đến chỗ lão hủ tìm bí phương giảm đau.

Khi ấy, những phương thuốc giảm đau thông thường đã không còn tác dụng với Lữ phu nhân.

Thấy nàng quả thực quá đau đớn, ta bèn nói cho nàng bí phương gia truyền, nhìn thi thể Lữ phu nhân hiện giờ, chính là do đã dùng phương thuốc giảm đau đó." 175. "Không thể nào, muội muội ta sức khỏe vốn rất tốt!" Lữ nhị ca đột nhiên nói.

Chương 155

Lão đại phu chỉ liếc nhìn anh ta một cái rồi dời mắt đi, ông nhàn nhạt nói: "Trước đó Lữ phu nhân hẳn đã khám các đại phu khác, nếu các vị không tin, có thể tìm người khác đến, hoặc cũng có thể tìm ngỗ tác.

Dù là báo quan, lão hủ cũng sẵn lòng phối hợp." "Không cần nói với chúng tôi những lời hoa mỹ đó, ông biết rõ muội muội tôi mắc bệnh, không có bản lĩnh chữa trị thì thôi, lại còn cho nó bí phương gì đó, rõ ràng là ông đã hại chết nó!" Bị Lữ nhị ca chỉ trích một hồi, sắc mặt lão đại phu hoàn toàn lạnh đi, ông nhìn những người đang im lặng trong phòng, nói: "Vị công tử này trước khi chỉ trích lão hủ, không bằng hãy trả lời lão hủ một câu hỏi, Lữ phu nhân mắc bệnh mấy tháng, ngay cả những bệnh nhân thường đến y quán của ta cũng có thể nhận ra sắc mặt nàng khó coi, nói rằng nàng chắc chắn không khỏe.

Anh là huynh trưởng của nàng, tại sao mấy tháng trời lại không hề hay biết?" Lão đại phu thường rất ít khi nổi giận với người nhà bệnh nhân, trừ phi không nhịn được.

Hôm nay gia đình này thực sự khiến ông không nói không được.

Đã mấy tháng trôi qua, cả một gia đình người thân mà không một ai biết Lữ phu nhân mắc bệnh sắp chết?

Xem ra, vị Lữ phu nhân này đã chết bệnh từ lâu, hôm nay họ mới phát hiện ra thi thể! "Cũng không cần các người đi tra, lão hủ có thể nói thẳng cho các người biết, Lữ phu nhân đã uống Thạch Tương, thứ này dùng để giảm đau, nhưng sau khi chết cơ thể sẽ hóa đá.

Các người cứ việc đi cáo lên Minh Kính Ti, để đại nhân của Minh Kính Ti đến phân xử." 176.

Lão đại phu nói xong, trong phòng chìm vào một mảnh tĩnh lặng.

Những lời này không chỉ khiến Lữ nhị ca không ngẩng đầu lên được, mà những người khác cũng cảm thấy như bị tát mấy cái.

Sau một lúc im lặng ngắn ngủi, Lữ mẫu mềm nhũn chân, ngồi phịch xuống đất: "Sao lại thế này chứ..." Lữ nhị ca thấy vậy vội vàng tiến lên muốn đỡ mẹ dậy, Lữ mẫu lại níu chặt cánh tay anh ta, vừa khóc vừa nói không rõ lời: "Như Hủy mất rồi, muội muội con mất rồi, nó bệnh lâu như vậy, sao mẹ lại không phát hiện ra chứ?" Lữ mẫu khóc lóc một hồi rồi trợn mắt, ngã thẳng xuống, may mà được Lữ nhị ca đỡ lấy đầu.

Lão đại phu thấy vậy vội tiến lên châm cứu cho bà, một lúc sau mới đứng dậy, nói với Lữ nhị ca: "Lệnh đường chỉ là đau buồn quá độ, đưa bà ấy lên giường bên cạnh, nghỉ một lát là khỏe lại." Sau đó ông lại nói với Lữ phụ: "Nếu không có chuyện gì khác, lão hủ phải về y quán rồi, các vị nếu đã báo quan, có thể để quan sai đến y quán của lão hủ tìm người." Nói xong liền phất tay áo rời đi.

Có những người, thực sự không biết phải đánh giá thế nào.

Vị lão phu nhân kia đau lòng là thật, nhưng sự thờ ơ của gia đình này đối với Lữ phu nhân cũng là thật.

Đợi lão đại phu đi xa, Lữ phụ vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng: "Lão nhị, gọi người đến, lo liệu tang sự cho muội muội con." Lữ nhị ca gật đầu, anh ta bế Lữ mẫu đến chiếc giường nhỏ bên cạnh, sau đó mới vội vã ra khỏi viện.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Liễu Tương Trạch và Lữ phụ im lặng đối mặt. 177.

Đối diện với người con rể từng được trăm đường yêu quý, lúc này Lữ phụ lại không nói được lời nào.

Ông muốn trách Liễu Tương Trạch không chăm sóc tốt con gái, nhưng lời của lão đại phu vẫn còn văng vẳng bên tai, là một người cha, ông đã làm được gì?

Lúc con gái mắc bệnh, hòa ly trở về nhà, ông chỉ quan tâm đến việc mất đi một người con rể tốt, khiến Lữ gia mất đi trợ lực trên quan trường, chưa bao giờ để tâm đến tình hình sức khỏe của con gái.

Người nhà họ Lữ hành động rất nhanh, khi Lữ nhị ca dẫn người quay lại, phát hiện muội phu đang quỳ trước giường muội muội, còn cha thì đứng bên bàn, tay cầm một bức thư.

Trên thư viết đầy chữ, Lữ phụ đọc đi đọc lại.

Đó là di thư con gái ông để lại trước khi chết, trên đó viết về những khúc mắc giữa nàng và muội muội Lữ Như Hinh, viết Lữ Như Hinh đã khiêu khích nàng như thế nào, cũng viết về sự thật nàng bị Liễu Ngọc An vu oan.

Nàng nói: những ngày cuối cùng, con gái thực sự quá mệt mỏi, không muốn tranh giành một sự thật vô dụng với người khác nữa, dứt khoát chọn cách hòa ly.

Nàng còn nói: Con không biết cha mẹ có tin lời con nói không, dù sao thì hai người trước nay chỉ tin muội muội, không tin thì thôi, cứ coi như con nói năng hồ đồ.

Tay Lữ phụ cầm bức thư run lên bần bật, chữ của Như Hủy là do chính tay ông dạy, một tay chữ trâm hoa tiểu giai, viết vô cùng đẹp đẽ.

Nước mắt làm nhòe đi đôi mắt ông, khiến ông gần như không còn nhìn rõ chữ trên đó nữa.

Lữ phụ nghĩ đến, trước Tết nàng về tặng quà Tết, ông thậm chí còn không cho nàng ngồi lại trong nhà, đã buông lời chỉ trích.

Nàng nói Lữ Như Hinh và Liễu Tương Trạch không trong sạch,

ông mắng nàng hủy hoại danh tiếng của em gái ruột.

Ông chưa bao giờ bình tĩnh hỏi nàng tại sao lại muốn hòa ly, cũng chưa từng tin bất kỳ lời nào con gái lớn nói.

Ngày mười hai, nàng đến gặp họ, ông không gặp.

Tối qua, cả nhà đoàn viên, nàng đến, nhưng còn chưa vào cửa, còn nói sau này sẽ không đến nữa.

Thì ra nàng đang nói, sau này sẽ không bao giờ đến nữa.

Lữ phụ nhìn ngày tháng ghi trên thư, mùng ba tháng Giêng.

Con gái ông đã chết vào một ngày ông không hề hay biết, lúc sống bị ông từ chối ngoài cửa, sau khi chết cũng không còn bước vào cửa lớn nhà họ Lữ nữa.

Khoảnh khắc bị chặn ngoài cửa, nàng có phải đã rất thất vọng về gia đình này, về người cha này của nàng không? "Cha, cha sao vậy?" Lữ nhị ca cả đời này cũng chưa từng thấy cha mình khóc, nhất thời ngây người.

Liễu Tương Trạch vẫn quỳ trước giường, ngây ngốc nhìn Lữ Như Hủy đang nằm đó, không quay đầu lại.

Hắn vừa rồi cũng đã đọc bức di thư đó, trước khi viết di thư, nàng vẫn còn để tâm đến chuyện bị Liễu Ngọc An vu oan.

Nàng vốn dĩ chưa từng buông bỏ.

Có lẽ, cho đến ngày nàng chết, vẫn không có ai trả lại cho nàng sự trong sạch.

Sau khi chết tại sao nàng lại tìm đến mình?

Với tính cách của nàng, chắc chắn là vì trong lòng không cam tâm?

Còn hắn đã làm gì?

Hắn xin lỗi nàng, cũng nói cho nàng biết sự thật, sau đó nói hắn quyết định cho Liễu Ngọc An một cơ hội.

Một cơ hội… Hắn đối với người khác luôn khoan dung như vậy, duy chỉ có chưa từng khoan dung với nàng.

Lúc đó nàng nói đã chấp nhận lời xin lỗi, cũng đã tha thứ cho hắn.

Liễu Tương Trạch nở một nụ cười thảm hại, lúc sống nàng còn chưa từng tha thứ cho hắn, sau khi chết thật sự sẽ tha thứ cho hắn sao?

Giống như hôm qua nàng nói với hắn, hôm nay đến tìm nàng, sẽ cho hắn một câu trả lời.

Nhưng cả đời này, hắn cũng không thể nào biết được câu trả lời đó từ miệng nàng nữa.

Hắn sẽ không bao giờ biết được, những lời nàng nói với hắn, rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả.

Lúc nàng nói tha thứ cho hắn, trong lòng có phải đang oán hận hắn không?

Hận hắn mắt mù lòng mù, hận hắn bạc tình bạc nghĩa.

Lúc nàng bệnh, hắn đáng lẽ phải là người đầu tiên phát hiện, đáng lẽ phải ở bên giường nàng, cho đến khoảnh khắc cuối cùng.

Chứ không phải để nàng cô đơn chết ở đây, trước khi chết còn cãi nhau với hắn, nói lời lạnh nhạt với hắn.

Ngay cả chính hắn cũng không thể tha thứ cho mình, làm sao có thể mong Như Hủy tha thứ cho hắn.

Cái chết của Lữ Như Hủy không kinh động đến ai, thi thể nàng được đưa về Lữ gia, Lữ gia lập linh đường cho nàng, không thông báo cho bất kỳ bạn bè thân hữu nào đến viếng, người túc trực trong

linh đường chỉ có người nhà họ Lữ.

Chưa bao giờ có cha mẹ túc trực linh cữu cho con cái, điều này không hợp quy củ, nhưng lần này, Lữ phụ luôn để ý quy củ lại túc trực trước linh đường của Lữ Như Hủy.

Ngày cuối cùng túc trực, cơ thể Lữ phụ cũng có chút không chịu nổi, ông được con trai đỡ dậy, trước khi ra khỏi linh đường, nhìn thấy đứa con gái út đang quỳ trong linh đường.

Ông dừng bước, quay đầu nhìn con gái út, đột nhiên lên tiếng: "Con oán Như Hủy cướp đi hôn sự của con, cũng oán cha ban đầu bắt con hủy hôn, phải không?" Lữ Như Hinh từ từ ngẩng đầu, từ lúc thi thể của Lữ Như Hủy được khiêng về nhà, nàng đã cảm nhận được sự lạnh nhạt của cha mẹ và huynh trưởng, nàng đoán trước khi chết Lữ Như Hủy nhất định đã nói gì đó với cha.

Sự việc đến nước này, Lữ Như Hinh trong lòng biết rõ mình chắc chắn không thể so được với một người chết, cũng không che giấu suy nghĩ của mình nữa, nàng xoa xoa đầu gối đang đau nhức đứng dậy, nói với Lữ phụ: "Con gái không nên oán hận sao?

Nếu không phải chị ấy, người gả cho Liễu đại ca đáng lẽ phải là con, lúc đó Liễu đại ca rõ ràng thích con, con gả qua đó sẽ cùng chàng cầm sắt hòa minh, trở thành đôi lứa khiến người người ngưỡng mộ, chứ không phải như bây giờ, nghe lời cha gả cho một người chồng đoản mệnh, giờ ngay cả con của mình cũng không giữ được." "Cho nên con cố tình đi khiêu khích quan hệ giữa chị con và anh rể con, còn khiến chúng ta hiểu lầm nó!" "Là do chị ta tự ngu ngốc, cứ nhất quyết tin tưởng." Lữ Như Hinh cười lạnh một tiếng, "Bây giờ chị chết rồi, cha muốn đổ hết mọi sai lầm lên người con gái sao?

Người mắng chị ấy chẳng phải là cha và mẹ sao?

Người đuổi chị ấy ra khỏi nhà không cho vào cửa cũng đâu phải

con?" Lữ phụ cuối cùng không thể nhịn được nữa, chỉ vào cửa lớn giận dữ nói: "Ngươi cút cho ta!" Lữ Như Hinh bước chân liền đi ra ngoài.

Sau lưng, giọng của Lữ phụ vang lên: "Ta coi như chưa từng sinh ra đứa con gái này, sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta và mẹ ngươi nữa." Lữ Như Hinh không thể tin được quay người lại: "Cha, chị là bệnh chết, không phải con hại chết chị ấy, chị ấy sống không tốt cũng không phải lỗi của một mình con, cha dựa vào đâu mà đối xử với con như vậy?" Lữ phụ không để ý đến nàng, chỉ sai gia đinh đem hành lý và người của nàng vứt ra khỏi Lữ gia.

Lữ mẫu im lặng nhìn cảnh này, không hề tiến lên ngăn cản.

Lúc sống, không có ai đứng về phía Lữ Như Hủy, sau khi nàng chết cha mẹ cuối cùng cũng chịu làm chủ cho nàng, nhưng cũng đã muộn rồi.

Đuổi con gái út đi, Lữ phụ lại không cảm thấy nhẹ nhõm chút nào.

Lữ Như Hinh có một câu nói đúng, Như Hủy không phải do nàng hại chết, tất cả bọn họ, đều là thủ phạm.

Thi thể của Lữ Như Hủy được đưa về Lữ gia, Lữ gia từ chối Liễu Tương Trạch đến viếng.

Liễu Tương Trạch xin nghỉ bệnh ba ngày, tự nhốt mình trong phòng suốt ba ngày.

Ba ngày sau, quản gia phủ Liễu nhìn thấy Liễu Tương Trạch thì cả người kinh ngạc. "Lão gia, tóc của ngài..." Quản gia mặt đầy kinh hãi chỉ vào tóc của Liễu Tương Trạch, mái tóc vốn đen nhánh, vậy mà đã bạc quá nửa.

Liễu Tương Trạch không để ý đến quản gia, hắn mặc quan bào, như thường lệ đi lên triều.

Trên triều đình, hoàng đế như thường lệ chờ các triều thần tấu báo, ánh mắt lướt qua Liễu Tương Trạch thì cảm thấy không đúng, lại nhìn kỹ lại, mới phát hiện người có dáng vẻ tiều tụy, tóc hoa râm kia lại chính là Hồng Lư Tự Khanh của mình.

Các triều thần khác thực ra cũng đã chú ý đến Liễu Tương Trạch, nhưng vì đang trong buổi triều hội, không ai dám tùy tiện mở miệng. "Liễu ái khanh có phải đã gặp chuyện gì không?" Hoàng đế trực tiếp lên tiếng hỏi.

Liễu Tương Trạch dừng lại một chút, mới tiến lên nói: "Thần... thê tử của thần qua đời rồi." Hoàng đế thấy bộ dạng này của hắn, trong lòng cũng có chút đồng tình, nghĩ thầm Liễu Tương Trạch chắc chắn tình cảm với người vợ cả rất sâu đậm, nếu không cũng sẽ không đau lòng đến bạc tóc. "Thôi được, Liễu ái khanh cứ về nghỉ ngơi cho khỏe mấy ngày đi." "Tạ bệ hạ thể tất." Liễu Tương Trạch quỳ xuống dập đầu, giống như một cái xác không hồn.

Hạ triều xong, hoàng đế đến ngự thư phòng, trong lòng vẫn nghĩ đến chuyện của Liễu Tương Trạch, liền sai thái giám bên cạnh đi dò hỏi một phen.

Không lâu sau, đại thái giám vội vã quay lại, đem tin tức dò hỏi được báo cho hoàng đế. "Bệ hạ, nghe nói Liễu đại nhân mấy tháng trước đã hòa ly với người vợ cả rồi." Hoàng đế nghe xong nhíu mày: "Liễu Tương Trạch đang lừa trẫm?" Đại thái giám vội nói: "Cũng không phải vậy, chuyện này nói ra cũng không trách Liễu đại nhân được, là do con nuôi trong nhà Liễu đại nhân hãm hại phu nhân, Liễu đại nhân tin lời con nuôi đó, cùng Liễu phu nhân cãi vã không ngừng, sau đó Liễu phu nhân trong lúc tức giận liền cùng hắn hòa ly." "Vậy Liễu phu nhân lại chết như thế nào?" Đại thái giám thở dài: "Là bệnh chết, thực ra Liễu phu nhân sớm đã phát hiện mình mắc bệnh nan y, nhưng vẫn luôn không nói cho ai biết." "Chuyện này quả thực đáng

tiếc, nhưng Liễu Tương Trạch cũng không nên phản ứng lớn như vậy." "Chuyện tiếp theo có chút kỳ quái." Đại thái giám hạ thấp giọng nói, "Nghe nói Liễu phu nhân sau khi chết hóa thành quỷ đi tìm Liễu đại nhân, Liễu đại nhân sau đó tra ra thê tử mình bị oan, còn cầu xin Liễu phu nhân cùng hắn tái hợp, Liễu phu nhân bảo hắn ngày hôm sau đi tìm nàng, ai ngờ tìm được lại là một cỗ thi thể." Hoàng đế liếc nhìn đại thái giám một cái: "Ngươi đang nói đùa với trẫm?" Đại thái giám vội nói: "Nô tài nào dám trêu đùa bệ hạ, bệ hạ nếu không tin có thể cho người đi tra, thi thể của Liễu phu nhân hiện vẫn còn ở Lữ phủ, thi thể đó đã hóa đá, đến nay vẫn chưa thối rữa.

Tin tức Lữ phu nhân hóa thành quỷ, trên dưới Lữ phủ cũng biết, nghe nói Liễu phu nhân hôm Tết Nguyên Tiêu còn ở ngoài cửa nhà bái biệt người thân." Hoàng đế nghe đại thái giám nói một hồi, cuối cùng cũng đã hiểu rõ chuyện này.

Ngài trầm ngâm một lát, phân phó: "Truyền Bạch Hưu Mệnh tiến cung." "Vâng." Mệnh lệnh của hoàng đế truyền ra khoảng một khắc sau, Bạch Hưu Mệnh liền xuất hiện ở ngự thư phòng. "Bệ hạ." Bạch Hưu Mệnh cung kính hành lễ.

Hoàng đế phất tay ý bảo hắn không cần đa lễ, sau đó nói: "Ngươi đi tra phu nhân của Liễu Tương Trạch, nghe nói nàng sau khi chết thi thể không phân hủy, đi xem trong đó có gì bất thường, có ảnh hưởng đến người khác hay không." "Thần lĩnh chỉ." Thấy Bạch Hưu Mệnh mặt mày nghiêm túc, hoàng đế lại nhắc nhở một câu: "Lúc đi nhớ chú ý chừng mực." Bạch Hưu Mệnh nhếch khóe môi: "...Thần hiểu rồi." Ra khỏi hoàng cung, Bạch Hưu Mệnh liền dẫn thuộc hạ đến Lữ gia.

Lúc hắn đến, ngoài cửa Lữ gia đang rất náo nhiệt.

Nghe nói mấy ngày trước Lữ đại nhân đã đuổi con gái thứ hai ra khỏi nhà, con gái thứ hai của ông ta là Lữ Như Hinh lúc này đang quỳ

ngoài cửa, khóc lóc cầu xin cha tha thứ.

Cửa lớn Lữ gia đóng chặt, không có ai ra xem xét.

Gần đó có rất nhiều người đứng xem náo nhiệt, đều đang chỉ trỏ, nhưng không ai tiến lên.

Lữ Như Hinh đã quỳ ngoài phủ Lữ hai canh giờ, nàng biết lúc này không phải là thời điểm tốt, nhưng qua lúc này rồi đến, thì đã muộn.

Hiện giờ cha mẹ chỉ vì cái chết của chị mà trút giận lên nàng, nhưng nàng tin, cha mẹ cuối cùng nhất định sẽ mềm lòng.

Chương 156

Dù lúc này trong lòng có khúc mắc, đợi lâu ngày, họ cũng sẽ vượt qua.

Mà nàng, tuyệt đối không thể mất đi sự che chở của Lữ gia, bất luận là vì tương lai của nàng, hay là vì một đôi con trai con gái của nàng.

Bạch Hưu Mệnh không hứng thú với chuyện nhà của Lữ gia, xuống ngựa xong hắn dẫn người đi về phía cửa chính phủ Lữ, đi ngang qua Lữ Như Hinh, bước chân đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn người đang quỳ trên đất một cái.

Lữ Như Hinh sớm đã nhận ra quan bào của Minh Kính Ti, lúc này càng không dám nói nhiều một lời, sợ rước phải phiền phức không nên rước vào người.

Nàng bị cái nhìn của Bạch Hưu Mệnh làm cho toàn thân lạnh toát, nhưng đối phương không để ý đến nàng, đi thẳng đến trước cửa lớn phủ Lữ.

Phong Dương tiến lên gõ cửa, không lâu sau cửa lớn phủ Lữ mở ra, người gác cổng cũng không dám nói đi thông báo, trực tiếp dẫn họ vào phủ.

Người gác cổng dẫn đường phía trước, Phong Dương ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi: "Đại nhân, người phụ nữ ngoài cửa có vấn đề gì sao?" Nếu không có gì bất thường, đại nhân nhà hắn sợ là đến một ánh mắt cũng không thèm cho. "...Có chút vấn đề." Phong Dương còn đang tò mò đối phương rốt cuộc đã phạm tội lớn đến mức nào, thì đại nhân nhà hắn lại ngậm miệng không nói nữa.

Ngón tay của Bạch Hưu Mệnh xoa xoa chuôi đao mấy cái, dung

mạo của Lữ Như Hinh, và hồn ma hắn nhìn thấy ngoài cửa nhà A Triền hôm đó, có đến bảy tám phần tương tự.

Nếu nói là trùng hợp, ngay cả chính hắn cũng không tin.

Người nhà họ Lữ có lẽ không ngờ sẽ bị Minh Kính Ti tìm đến cửa, Lữ phụ ở linh đường nhìn thấy Bạch Hưu Mệnh, sắc mặt có chút căng thẳng, theo phản xạ chắn trước quan tài.

Ông sắc mặt căng thẳng, có chút cảnh giác hỏi: "Bạch đại nhân hôm nay đến đây, không biết có việc gì?" "Phụng lệnh bệ hạ, đến để khám nghiệm thi thể của lệnh ái." "Thi thể con gái tôi không có vấn đề gì cả, không cần các người khám nghiệm!" Lữ mẫu nghe lời của Bạch Hưu Mệnh, như bị kích động, nhìn bọn họ với ánh mắt đầy địch ý.

Lữ phụ ngăn người vợ đang mất kiểm soát lại, đầy vẻ áy náy nói với Bạch Hưu Mệnh: "Nội tử đau buồn quá độ, mong Bạch đại nhân lượng thứ." "Lữ đại nhân nói quá lời rồi, xin hãy thông cảm một chút, đợi bản quan tra xét xong, còn phải về phục mệnh bệ hạ." Lữ phụ trong lòng cũng không muốn thi thể con gái mình bị người ngoài đụng chạm, nhưng ông biết rõ, vị trước mặt này là người được bệ hạ sủng ái, có thể không đắc tội, thì tuyệt đối đừng đắc tội.

Huống chi, mệnh lệnh của bệ hạ, ông làm sao dám trái?

Do dự một lát, cuối cùng ông vẫn gật đầu: "Được, xin Bạch đại nhân... cẩn thận một chút." "Vậy phiền các vị, ra ngoài chờ." "Chúng tôi không thể ở lại trong linh đường sao?" Lữ phụ lộ vẻ do dự. "E là không được, xin Lữ đại nhân phối hợp." Thấy thái độ của Bạch Hưu Mệnh cứng rắn, Lữ phụ đành phải để tất cả mọi người lui ra khỏi linh đường.

Cửa linh đường bị đóng lại, tiếng khóc của Lữ mẫu mơ hồ truyền từ bên ngoài vào, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến những

người trong linh đường.

Những người không liên quan đều đã rời đi, Bạch Hưu Mệnh hất cằm, ra hiệu cho họ mở nắp quan tài.

Hai Minh Kính Vệ tiến lên đẩy nắp quan tài ra, một Minh Kính Vệ sau lưng Bạch Hưu Mệnh bước tới, anh ta liếc nhìn thi thể trong quan tài một cái, từ túi đeo bên hông lấy ra một đôi găng tay màu đen đeo vào, sau đó đưa tay vào trong quan tài.

Anh ta chỉ ấn nhẹ lên tứ chi của Lữ Như Hủy một lát, sau đó lại mở miệng thi thể ra, quan sát răng một chút rồi thu găng tay lại.

Minh Kính Vệ đó đứng dậy rồi nói với Bạch Hưu Mệnh: "Đại nhân, vị phu nhân này lúc sống không nghi ngờ gì là mắc bệnh cốt nham, thi thể của bà ta không phân hủy là vì đã uống Thạch Tương.

Dân gian có đại phu dùng Thạch Tương làm bài thuốc dân gian để điều trị bệnh nan y, mục đích là để bệnh nhân đã nguy kịch ra đi không quá đau đớn." Bạch Hưu Mệnh nghe xong khẽ gật đầu, sau đó hỏi: "Vậy, cô ta chết một cách bình thường?" "Vâng, ngoài việc thi thể không phân hủy ra, thi thể của cô ta không có bất kỳ điểm bất thường nào." "Biết rồi, ngươi lui ra trước đi." Người đó lui sang một bên, Bạch Hưu Mệnh chậm rãi đi đến bên quan tài, cúi mắt nhìn vào trong, không còn nghi ngờ gì nữa, ngày Tết Nguyên Tiêu hôm đó hắn nhìn thấy ở cửa nhà A Triển chính là khuôn mặt này.

Hắn nhìn chằm chằm thi thể trong quan tài một lúc lâu, đột nhiên đưa một ngón tay ra, điểm một cái vào trán thi thể.

Trong linh đường ánh sáng u ám, hai ngọn nến đang cháy trên bàn thờ đột nhiên tắt ngúm, một bóng người mờ ảo hiện ra từ trên thi thể.

Hiệu quả của hương nến đã hoàn toàn tan biến, nếu không dùng thủ đoạn đặc biệt, cũng không thể gọi hồn phách của Lữ Như Hủy ra

được.

Lúc này hồn phách của nàng vẫn còn, nếu không có gì bất ngờ, đợi sau khi đưa tang, hồn phách của nàng sẽ hoàn toàn rời khỏi thế gian.

Hồn ma của Lữ Như Hủy lơ lửng phía trên thi thể của chính mình, nàng nhìn thấy cả phòng toàn những người mặc quan bào, lại nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh, khẽ cúi người, hành lễ với hắn, giọng nói phiêu diêu: "Ra mắt đại nhân." "Lữ Như Hủy?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Vâng." "Chết như thế nào?" "Dân phụ là bệnh chết." Không cần Bạch Hưu Mệnh truy hỏi, nàng liền kể ra những trải nghiệm trước khi chết của mình, "Mùng bốn hôm đó dân phụ uống Thạch Tương, lúc đó liền cảm thấy có lẽ đã đến ngày, sau đó liền không tỉnh lại nữa." "Thạch Tương từ đâu mà có?" "Là dân phụ tự tìm người mua, cái cốc đựng Thạch Tương hắn vẫn còn ở nhà của tôi, phiền đại nhân xử lý." "Có ai uy hiếp hoặc dụ dỗ ngươi uống Thạch Tương không?" "Không có, bệnh của dân phụ không thuốc nào cứu được, có thể ra đi nhẹ nhàng như vậy, đã là may mắn." Sau khi hỏi xong, Bạch Hưu Mệnh đột nhiên nói với nàng: "Ngươi còn di nguyện gì chưa hoàn thành không?

Hoặc là muốn gặp ai?" Sự hợp tác của nàng đã giúp Bạch Hưu Mệnh tiết kiệm được không ít việc, nếu đối phương có nhu cầu, hắn tự nhiên không ngại tiện tay giúp một phen.

Lữ Như Hủy cười một tiếng, lắc đầu: "Đa tạ đại nhân, nhưng dân phụ tâm nguyện đã hoàn thành." Nàng đã có được kết quả mình muốn, không còn lưu luyến thế gian này nữa.

Nàng biết cha mẹ mình đang ở ngoài cửa, nhưng, không cần gặp.

Thấy nàng trả lời dứt khoát, Bạch Hưu Mệnh không nói gì thêm, hắn giơ tay điểm vào giữa trán thi thể, hồn phách của Lữ Như Hủy dần dần trở nên mờ ảo, nàng biết, thời gian rời đi đã đến.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận ồn ào, cửa linh đường bị người ta từ bên ngoài mở ra.

Lúc Liễu Tương Trạch xông vào, Lữ Như Hủy nhìn hắn một cái, sau đó, bóng người mờ ảo đó liền hoàn toàn tan biến. "Như Hủy!" Liễu Tương Trạch loạng choạng chạy về phía quan tài, đưa tay ra không trung vồ lấy một cái, nhưng không bắt được gì, sau đó vì bước chân không vững mà ngã xuống đất.

Hắn trông thật sự có chút thảm thương, dưới sự ra hiệu của Bạch Hưu Mệnh, Phong Dương ở bên cạnh tiến lên đỡ hắn dậy, còn giúp hắn phủi bụi trên quan bào. "Liễu đại nhân có bị thương không?" Liễu Tương Trạch không để ý đến Phong Dương, hắn quay đầu nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh, giọng điệu đầy vẻ cầu khẩn: "Bạch đại nhân, phu nhân của tôi là ngài gọi ra phải không?

Cầu ngài cho cô ấy gặp tôi, không cần lâu, tôi chỉ nói với cô ấy vài câu là được." Nhìn Liễu Tương Trạch với vẻ mặt đầy tuyệt vọng và bi thương, Bạch Hưu Mệnh chậm rãi mở miệng: "Xin lỗi, Liễu đại nhân, hồn phách của lệnh phu nhân đã rời đi rồi." "Rời đi rồi..." Khoảnh khắc đó, tinh thần của Liễu Tương Trạch như bị ai đó rút cạn, hắn cười thảm một tiếng, thấp giọng lẩm bẩm, "Thì ra cô ấy vốn dĩ chưa từng tha thứ cho ta, cô ấy sẽ không tha thứ cho ta nữa..." Ngoài cửa, người nhà họ Lữ cũng sững sờ nhìn về hướng Lữ Như Hủy biến mất, bọn họ vừa rồi cũng đều đã nhìn thấy, nàng từ đầu đến cuối, cũng không nhìn lại họ một lần.

Phản ứng kỳ lạ của những người này khiến Bạch Hưu Mệnh nhận ra một chuyện, cái gọi là về thăm người thân lần cuối trong miệng A Triền, tuy rằng thực sự chỉ là thăm người thân, nhưng đây căn bản không phải là một câu chuyện ấm áp. "Thi thể đã khám nghiệm xong, thi thể của lệnh ái không có gì bất thường, có thể đúng giờ đưa tang hạ táng." Bạch Hưu Mệnh thu lại suy nghĩ, nói với Lữ

phụ.

Lữ phụ một lúc lâu sau mới mở miệng: "Được." Bạch Hưu Mệnh dẫn thuộc hạ rời đi, chỉ để lại Liễu Tương Trạch và người nhà họ Lữ đau đớn tột cùng.

Trên thế gian này, bất kể ai rời đi, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Ngày thứ ba sau khi Lữ Như Hủy được đưa tang, nhà A Triền có mấy vị khách đến.

Đứng phía trước là một đôi vợ chồng già, bên cạnh họ là một người đàn ông trung niên, phía sau còn có mấy nha hoàn.

Sắc mặt của mấy người trông đều không được tốt, giống như đã lâu không được nghỉ ngơi, mắt thâm quầng, mắt còn có chút sưng đỏ.

A Triền không mời họ vào nhà, chỉ đứng ở cửa hỏi: "Các vị tìm tôi có việc gì không?" "Quý cô nương, chúng ta là người nhà của Như Hủy." Người lên tiếng là vị lão phu nhân trông rất tiều tụy.

A Triền trong mắt lóe lên một tia thấu hiểu, giọng điệu không hề nhiệt tình: "Thì ra là người nhà của Lữ lão bản, thất kính." Lữ mẫu thấy A Triền lạnh nhạt như vậy, lại nghĩ đến tin tức dò hỏi được trước đó, nghe nói đêm giao thừa cuối cùng của Như Hủy, chính là ở nhà Quý Thiền, nghĩ rằng đối phương hẳn là biết quan hệ giữa Như Hủy và gia đình.

Bà cúi mắt xuống, mũi lại cay cay.

Ban đầu nếu không phải vì thành kiến và sự lạnh nhạt của họ, Như Hủy sao có thể ngay cả cái Tết cuối cùng cũng không muốn cùng họ trải qua?

Mỗi khi nghĩ đến những điều này, họ chỉ cảm thấy đau lòng và áy náy.

Cho đến bây giờ, họ cuối cùng cũng hiểu, có những hối tiếc, là định sẵn cả đời cũng không thể bù đắp được.

Không có cơ hội lần sau nữa.

Lữ mẫu lau nước mắt ở khóe mắt, đưa một chiếc hộp gấm trong tay cho A Triền: "Quý cô nương, Như Hủy trong di thư có nói, lúc sống được cô và Trần phu nhân chiếu cố, những thứ ở đây, là chuyên môn để lại cho các người." A Triền nhận lấy hộp gấm, dưới sự chú ý của người nhà họ Lữ mở hộp ra.

Phía trên cùng là một tờ khế đất, là khế đất của cửa tiệm bên cạnh, dưới khế đất là chiếc lư Ngu Sơn mà A Triền từng rất thèm muốn.

Nàng nhìn chiếc lư hương này, lại ngẩng đầu nhìn người nhà họ Lữ đang im lặng, rồi đưa hộp gấm lại vào tay Lữ mẫu, nói: "Lữ lão phu nhân, những thứ này quá quý giá, các vị vẫn nên nhận lại đi." Lữ mẫu liên tục lắc đầu, từ chối chiếc hộp gấm mà A Triền đưa qua: "Đây là đồ của Như Hủy, không phải của chúng tôi, nó có quyền tặng cho bất kỳ ai, cô nương cứ yên tâm nhận lấy là được." A Triền ôm hộp, im lặng một lúc, mới nói với Lữ phụ ở bên cạnh: "Đây là lư Ngu Sơn." Lữ phụ mở to mắt, không thể tin được nhìn A Triền.

Ông tự nhiên biết, lư Ngu Sơn hiếm có đến mức nào.

A Triền nhìn chiếc lư hương trong tay, giọng điệu từ đầu đến cuối đều bình thản: "Lúc Lữ lão bản mua được chiếc lư hương, tôi từng hỏi giá của nó, cô ấy nói cha cô ấy thích hương, chiếc lư hương này là để tặng cho cha cô ấy làm quà Tết." Thân thể Lữ phụ loạng choạng, được Lữ nhị ca một tay đỡ lấy. "Nó còn... nói gì nữa không?" Lữ phụ hỏi. "Không còn nữa, tôi vẫn luôn nghĩ, cô ấy đã tặng chiếc lư hương đi rồi." Lữ phụ đột nhiên giơ tay che mặt, không nhịn được nức nở thành tiếng: "Nó có tặng, nó vốn dĩ đã tặng rồi." Nhưng ngày hôm đó,

ông căn bản không thèm nhìn quà Tết của nàng một cái, ngược lại còn trước mặt cả nhà, mắng nàng một trận thậm tệ.

Lúc nàng đi, đã vứt hết quà Tết xuống đất, chỉ lấy đi chiếc hộp gấm ở trên cùng.

Nghĩ lại, trong chiếc hộp gấm đó đựng, chính là lư Ngu Sơn.

Nàng đã cẩn thận chuẩn bị quà, tự tay dâng đến trước mặt ông, lại bị ông coi như rác rưởi.

Rốt cuộc ông đã làm những gì vậy!

Cuối cùng, người nhà họ Lữ vẫn để lại hộp gấm cho A Triền, A Triền nhìn đôi vợ chồng già bước đi lảo đảo xa dần, đột nhiên hiểu ra, tại sao Lữ lão bản lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Như Lữ lão bản từng nói, họ không phải người xấu, chỉ là đối xử với nàng không đủ tốt.

Nếu Lữ lão bản còn sống, bất kể là lời nói ác ý làm tổn thương hay là thiên vị, cũng chỉ là những mâu thuẫn thường thấy trong muôn vàn gia đình.

Nhưng nàng đã chết.

Những người còn sống, chỉ còn lại sự hối tiếc vô cùng.

Cả đời này, e rằng họ đều không thể thoát khỏi sự áy náy đối với con gái ruột của mình.

Tiễn người của Lữ gia đi rồi, A Triền đóng cửa, cầm hộp gấm trở về hậu viện.

Nàng đến phòng của Trần Tuệ trước, Trần Tuệ vẫn đang ngủ say, nhưng mấy ngày gần đây, A Triền phát hiện tóc và móng tay của nàng ấy đã dài ra.

Điều này có nghĩa là, quá trình tiến giai của nàng ấy sắp kết thúc,

sắp tỉnh lại rồi.

Quan sát kỹ tình hình của Tuệ nương một lúc, A Triền mới lấy khế đất trong hộp gấm ra, đặt lên chiếc bàn bên cửa sổ.

Đối với người bình thường, bạc tiền đã đủ để giải quyết phần lớn phiền phức rồi.

Lữ lão bản suy bụng ta ra bụng người, có lẽ là muốn tặng tờ khế đất này cho Tuệ nương như một sự đảm bảo.

Nếu các nàng quen biết nhau khi Tuệ nương còn sống, chắc chắn cũng sẽ trở thành những người bạn rất tốt.

Đáng tiếc, đoạn duyên phận này thật sự quá ngắn ngủi.

Cất kỹ khế đất, A Triền ôm hộp gấm trở về phòng mình, vừa đóng cửa, nàng đã vội vàng lấy chiếc lư Ngu Sơn bên trong ra.

Đá Ngu Sơn phần lớn có màu trắng hoặc trắng trong suốt, màu sắc của chiếc lư hương trong tay nàng cũng là như vậy, nhưng khi xoay lại, có thể thấy trên thân lư trong mờ còn mang theo từng sợi tơ như bông gòn lại có một mảng màu xanh lục, tựa như dãy núi trập trùng uốn lượn.

Những sợi bông trắng kia, ngược lại giống như những đám mây trôi trên trời.

Vốn tưởng chiếc lư hương này quý ở vật liệu, không ngờ người chế tác lư hương còn đưa cả cảnh sắc vào trong đó.

A Triền càng nhìn càng thích, gần như có chút yêu thích không nỡ buông tay.

Nàng đặt nắp lư sang một bên, dùng khăn sạch cẩn thận lau thành trong của lư hương, khi lau đến mặt trong, bỗng cảm thấy có một chỗ lồi lõm không bằng phẳng, đó dường như là một ấn ký.

A Triền đổi mấy góc độ nhìn vào trong, đều không nhìn ra đó rốt cuộc là hoa văn gì.

Có đôi khi, lòng hiếu kỳ quá nặng thật sự không phải là một chuyện tốt.

Để nghiên cứu hoa văn bên trong, A Triền ngay cả bữa tối cũng không dùng, đợi đến khi trời tối hẳn, nàng mới bất đắc dĩ dời sự chú ý khỏi chiếc lư Ngu Sơn.

Không có Tuệ nương một ngày, rốt cuộc nàng nên gặm bánh hấp, hay là gặm bánh đường đây?

A Triền rơi vào khó khăn trong việc lựa chọn, sau đó nàng ngửi thấy mùi gà quay, đó nhất định không phải là ảo giác của nàng!

A Triền lao nhanh ra cửa, tức tốc mở cửa phòng, bàn tay của người đứng ngoài cửa giơ lên thậm chí còn chưa kịp chạm vào cánh cửa.

Nhìn Bạch Hưu Mệnh một tay xách túi giấy dầu, tay kia còn cầm một hộp thức ăn, A Triền lao thẳng vào lòng chàng, giọng ngọt ngào như muốn chảy ra mật: "Bạch Hưu Mệnh, ta nhớ chàng quá đi~" Bạch Hưu Mệnh hơi dang hai tay ra, mặc cho nàng ôm lấy eo mình, cái đầu nhỏ dụi qua dụi lại trước ngực chàng. "Là nhớ ta, hay là nhớ gà quay trong tay ta?" A Triền hết sức thành thật: "Đều nhớ cả." "Chưa ăn cơm à?" "Vừa được một chiếc lư hương, cứ mải mê ngắm nghía, quên cả ăn." A Triền dụi đủ rồi mới ngẩng đầu lên, cười ngọt ngào với chàng, "Sau đó chàng đến, chúng ta thật đúng là tâm hữu linh tê." Bạch Hưu Mệnh khẽ cười: "Miệng lưỡi thật ngọt, biết Minh Kính Ti đến Lữ gia điều tra rồi sao?" A Triền ngơ ngác chớp chớp mắt: "Tại sao lại điều tra Lữ gia?" Nhìn bộ dạng này của nàng là thật sự không biết, Bạch Hưu Mệnh ôm nàng vào phòng, nhân lúc nàng thắp nến, chàng lấy cơm và thức ăn trong hộp ra bày biện ngay ngắn, lại

mở túi giấy dầu, bên trong là cả một con gà quay.

Chương 157

A Triền còn muốn hỏi chàng chuyện đến Lữ gia điều tra, Bạch Hưu Mệnh ấn nàng ngồi xuống ghế, lại đưa đũa qua: "Ăn cơm trước đã." "Được thôi." Nàng cầm đũa ăn hai miếng thức ăn, liền hau háu nhìn con gà quay, nhìn mấy cái, lại liếc sang Bạch Hưu Mệnh đang ngồi bên cạnh.

Ngón tay Bạch Hưu Mệnh gõ nhẹ lên bàn hai cái, con gà quay đó như thể bị một con dao vô hình cắt ra, không chỉ được chia thành những miếng vừa ăn, mà ngay cả xương cũng được lọc sạch.

Đợi chàng chia xong thịt gà, A Triền gắp một miếng bỏ vào miệng nhai nhai, lập tức lộ ra vẻ mặt thỏa mãn. "Con gà quay này ngon thật, chàng mua ở đâu vậy?" "Đầu bếp của phủ Minh Vương làm, nàng thích, hôm nào đến phủ ta bảo hắn làm cho nàng ăn." "Không phải là đầu bếp của phủ Minh Vương sao?" "Bây giờ đầu bếp đó thuộc về ta rồi, có đến không?" "Được thôi." Nghe thấy câu trả lời của nàng, trong mắt Bạch Hưu Mệnh ánh lên ý cười, nhìn nàng cúi đầu ăn cơm.

Ăn no được bảy phần, A Triền đặt đũa xuống tiếp tục chủ đề vừa rồi: "Chàng vẫn chưa nói cho ta biết, đến Lữ gia điều tra cái gì?" "Nàng thấy sao?" Điều này rõ ràng không cần phải đoán, A Triền tỏ vẻ nghi hoặc: "Lữ lão bản sao, không phải chàng đã gặp hồn ma của bà ấy rồi sao, bà ấy đáng lẽ không có khả năng làm gì cả." So với mấy lần úp úp mở mở trước đây, lần này nàng tỏ ra vô cùng thẳng thắn. "Bà ấy thì không, nhưng chồng cũ của bà ấy là Liễu đại nhân của Hồng Lư tự vì cái chết của bà ấy mà một đêm bạc đầu.

Bệ hạ nghe được vài lời đồn nên phái ta đi điều tra." Sự chú ý của A Triền không nằm ở chỗ điều tra ra được gì, mà là ở trên người Liễu

Tương Trạch. "Một đêm bạc đầu, ông ta bị hút tinh khí sao?" Lời vừa nói ra, nàng liền nhận ra tại sao hoàng đế lại bảo Bạch Hưu Mệnh đi điều tra.

Dù sao thì triệu chứng này của Liễu Tương Trạch trông có vẻ thật sự không bình thường. "Vậy, tại sao ông ta lại biến thành như vậy?" Trong mắt A Triền tràn đầy tò mò.

Nàng dám chắc chắn, nhất định không phải là vấn đề từ phía Lữ lão bản, nàng vẫn rất có lòng tin vào tay nghề của mình.

Hơn nữa, ngày đó lúc Liễu Tương Trạch đến chỗ nàng hỏi thăm tung tích của Lữ lão bản, rõ ràng mọi thứ vẫn bình thường. "Thái y nói là do quá đau lòng." A Triền hơi há miệng: "Quá đau lòng?" Nàng không hiểu rõ lắm tình huống này, còn tưởng đó chỉ là một kiểu miêu tả khoa trương trong thoại bản. "Vị Liễu đại nhân đó lại thâm tình với Lữ lão bản đến vậy sao, sao trước đây ta không nhìn ra?" "Có lẽ ngay cả chính ông ta cũng không ngờ tới." Bạch Hưu Mệnh đã điều tra qua, Liễu Tương Trạch là người cực kỳ hiếm thấy trong số các triều thần, hậu viện còn sạch sẽ hơn cả mặt.

Với địa vị hiện tại của ông ta, Lữ gia căn bản không thể can thiệp vào hậu trạch của ông ta.

Nhưng ông ta thà chọn nhận con nuôi chứ không nạp thiếp, ít nhất đã chứng minh được tình cảm của ông ta đối với vợ mình.

Liễu đại nhân có thể chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa về ý nghĩa đằng sau lựa chọn này, nhưng tiềm thức đã khiến ông ta giữ được sự chung thủy với vợ.

Đáng tiếc, trong tình cảm, chỉ có chung thủy là không đủ.

A Triền kéo ghế lại gần Bạch Hưu Mệnh: "Vậy chàng có biết đứa con nuôi của Liễu đại nhân ra sao rồi không, Liễu đại nhân có trút

giận lên nó không?" "Hiếu kỳ đến vậy sao?" "Nghe chuyện đương nhiên phải có đầu có cuối chứ." A Triền huých tay chàng, "Chàng mau nói đi." Bạch Hưu Mệnh dùng giọng điệu bình thản kể cho A Triền nghe cái kết của câu chuyện: "Liễu đại nhân đã đưa đứa con nuôi về lại gia đình ban đầu của nó, gia đình đó đã dọn khỏi kinh thành ngay trong đêm, chắc là không có cơ hội quay lại nữa." A Triền không mấy hài lòng với câu chuyện này, nhưng vẫn có chút thổn thức, tất cả mọi người trong câu chuyện này đều là kẻ thua cuộc. "Nếu ngay từ đầu Liễu đại nhân chịu tin lời của Lữ lão bản, sớm đưa người đó đi, cũng sẽ không gây ra nhiều chuyện sau này như vậy." Liễu Tương Trạch chưa bao giờ tin tưởng vợ mình, Lữ lão bản cũng chưa từng tin tưởng Liễu Tương Trạch.

Hai người họ đã chọn con đường mà mỗi người cho là đúng, rồi đường ai nấy đi.

A Triền nghĩ, rõ ràng họ thích đối phương, vậy nên sự yêu thích sẽ theo thời gian trôi đi, ngày càng nhạt phai sao? "Bạch Hưu Mệnh." A Triền đột nhiên gọi tên chàng. "Ừ?" "Cho dù ngày nào đó chúng ta chia xa, chàng cũng phải rất thích, rất thích ta, nếu không dù làm ma ta cũng không tha cho chàng." Bạch Hưu Mệnh bật cười: "Bá đạo vậy sao?" "Đúng, chính là bá đạo như vậy." A Triền ra vẻ ngang ngược.

Bạch Hưu Mệnh giơ tay véo má nàng: "Được, ta sẽ luôn rất thích, rất thích A Triền." A Triền lúc này mới hài lòng, nàng chống hai tay lên đùi chàng, nhoài người tới hôn lên khóe môi chàng để khen thưởng.

Bạch Hưu Mệnh vừa nghiêng đầu, A Triền lập tức cảnh giác lùi lại, hiển nhiên trải nghiệm sâu sắc lần trước khiến nàng không mấy hài lòng.

Hành vi kiểu "cho phép quan phóng hỏa, không cho dân đốt đèn"

này của nàng khiến Bạch Hưu Mệnh khẽ hừ một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại ý định bắt nàng về.

Có lẽ cảm thấy ánh mắt của Bạch Hưu Mệnh quá có tính uy hiếp, A Triền quay về ghế ngồi xong liền lập tức chuyển chủ đề, khoe khoang đưa chiếc lư Ngu Sơn cho Bạch Hưu Mệnh xem. "Chàng xem, đây là Lữ lão bản tặng." Nàng đưa chiếc lư Ngu Sơn trên bàn cho Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh nhận lấy lư hương, cụp mắt đánh giá, sau đó hỏi: "Đây là Lữ gia hôm nay đưa tới?" "Đúng vậy." Nói xong, A Triền nhạy bén nhận ra có điều không ổn, hỏi dồn, "Chàng phái người giám sát ta, hay là giám sát người Lữ gia?" "Lữ gia." "Nhà họ có vấn đề gì à?" "Không có, chỉ là công việc thường lệ, để phòng ngừa sau này có vấn đề phát sinh." Bạch Hưu Mệnh vừa nói vừa mở nắp lư, nhìn vào bên trong.

A Triền cũng ghé sát lại, nàng chỉ vào thành trong của lư hương nói: "Ở đây có một ấn ký, nhưng nhìn không rõ." Bạch Hưu Mệnh đưa tay sờ thử, sau đó giơ lư hương lên.

Trong lư hương, đột nhiên xuất hiện một quầng sáng, ánh sáng đó chiếu rọi vào thành trong của lư hương, cả chiếc lư đều phát sáng, giống như một quả cầu ánh sáng nhỏ, theo chuyển động chậm rãi của Bạch Hưu Mệnh, A Triền nhìn thấy trên vách tường hiện ra một hoa văn hình vuông phức tạp. "Trông không giống như ấn riêng của thợ làm lư nhỉ?" A Triền không chắc chắn nói.

Nghe nói các đại sư làm lư lợi hại đều thích đóng ấn riêng lên tác phẩm, nhưng cái này, lại giống như ấn ký của gia tộc nào đó hơn.

Bạch Hưu Mệnh nhìn thấy hoa văn đó, đôi mắt hoa đào hơi híp lại, dường như nghĩ tới điều gì.

A Triền vẫn luôn nhìn chàng, thấy sắc mặt chàng biến đổi, vội

vàng hỏi: "Chàng biết hoa văn đó là gì không?" "Ấn ký của một gia tộc." Ánh sáng trong lư hương biến mất, lư hương lại trở về dáng vẻ ban đầu.

Bạch Hưu Mệnh vốn không mấy để tâm đến chiếc lư hương này, lần này lại xem xét kỹ lưỡng.

Một lúc lâu sau, chàng mới nói: "Lư hương này làm bằng đá Ngu Sơn à?" Bạch Hưu Mệnh không hiểu nhiều về lư hương, nhưng chàng nhận ra loại đá.

A Triển gật đầu: "Đúng vậy, chiếc lư Ngu Sơn này là Lữ lão bản mua được từ năm ngoái, cuối cùng bà ấy đã tặng nó cho ta, người Lữ gia cũng không đòi lại." "Rất quý giá?" "Rất quý giá." A Triển khẳng định.

Bạch Hưu Mệnh đặt lư hương lại trên bàn, chàng lại nhìn chằm chằm vào lư hương một lúc nữa, mới mở miệng nói: "Ấn ký trên lư hương này thuộc về Thượng gia, một gia tộc ngự quỷ cổ xưa." "Gia tộc đó thì sao?" "Hơn hai mươi năm trước, đã bị diệt cả nhà, chết sạch rồi." A Triển hơi mở to mắt: "Là ai làm?" "Không biết." "Vậy tài sản trong gia tộc họ thì sao?" "Hỏi hay lắm." Bạch Hưu Mệnh ngả người ra sau, "Thượng gia được xây dựng trên Quỷ môn, sau khi cả tộc chết hết, Quỷ môn mở toang, nơi ở của Thượng gia cũng bị san bằng, mọi người đều cho rằng, tất cả mọi thứ của Thượng gia đều đã bị Quỷ môn nuốt chửng, chiếc lư hương này là vật duy nhất thuộc về gia tộc họ bị tuồn ra ngoài cho đến nay." A Triển lập tức ôm lấy lư hương, đặt vào tay Bạch Hưu Mệnh: "Bạch đại nhân, nếu ngài dựa vào lư hương của ta mà thăng quan phát tài, đến lúc đó đừng quên chỗ tốt của ta nhé." "Dễ nói thôi." Bạch Hưu Mệnh nhận lấy lư hương, lại nói với A Triển, "Mấy ngày này, ta sẽ cho người canh gác gần đây." Tuy rằng đã qua một thời gian kể từ khi lư hương bị bán đi, nhưng vẫn cần phải đề phòng vạn nhất.

A Triền không từ chối, nàng vẫn rất trân trọng cái mạng nhỏ của mình.

Vì có tình tiết bất ngờ này, Bạch Hưu Mệnh không ở lại lâu, chàng cầm lư Ngu Sơn nhanh chóng rời đi.

Đợi chàng đi rồi, A Triền ngồi bên bàn, ngón tay lướt qua ngọn nến đang cháy, không hề có cảm giác bỏng rát.

Nàng chơi như vậy một lúc, ngọn nến lay động trái phải chiếu rọi khiến gương mặt A Triền lúc sáng lúc tối.

Rất nhiều sự trùng hợp trên thế gian này, đều đến một cách bất ngờ như vậy.

Họ Thượng này, không phải là hiếm, nhưng cũng không quá phổ biến.

Vừa hay, nàng có một vị cố nhân họ Thượng ở Bắc Hoang.

Tính toán thời gian, tháng giêng đã sắp qua, chỉ còn hơn một tháng nữa là đến mùng ba tháng ba.

Ngày này rất đặc biệt, A Triền nhớ rất rõ, đây là sinh nhật của cha Bắc Hoang Vương Thái phi.

Năm nay, là đại thọ tám mươi của ông.

Nói cách khác, Bắc Hoang Vương Thái phi sẽ vào kinh, vị cố nhân họ Thượng kia của nàng chắc cũng sẽ đi cùng.

Từ Bắc Hoang đến Thượng Kinh, xa vạn dặm.

Đoạn đường đó thật sự rất khó đi, A Triền nhớ rõ mồn một, trên đoạn đường này, nàng đã mất đi hết cái đuôi này đến cái đuôi khác, cho đến cuối cùng, mới chạy thoát vào thành Thượng Kinh.

Hy vọng bọn họ có thể bình an trên đường đi. *** Thoáng chốc tháng giêng sắp qua, không khí năm mới đã tan biến sạch sẽ, nhà nhà

đã sớm bận rộn vì kế sinh nhai của năm mới.

Sau mấy ngày liên tục có khách đến tận cửa mua hương, A Triền cũng không thể không bắt đầu cân nhắc việc mở cửa kinh doanh.

Nhưng trước khi mở cửa, nàng sắp xếp lại số bạc trong nhà, sau đó lấy hai nghìn lạng ngân phiếu đi đến chợ Tây.

Lần này, mục tiêu của nàng rõ ràng, đi thẳng đến tiệm săn lớn nhất trong chợ Tây.

Tiệm này có mặt tiền lớn hơn, ngay cả quầy hàng cũng được chia làm mấy khu.

A Triền đi về phía quầy hàng có treo biển chữ "Thú", chưởng quỹ đứng sau quầy thấy nàng đi tới, mỉm cười với nàng: "Cô nương muốn mua gì?" "Cái não thứ năm của long điệt." Long điệt có chín đầu chín đuôi, rất giống hồ ly chín đuôi, nhưng đầu nhiều quá lại có vẻ không thông minh lắm, nên rất dễ trở thành đối tượng bị săn giết.

Vị chưởng quỹ đó ngẩn ra, yêu cầu này quả thực không thường thấy, nhưng trong kho quả thật có một xác long điệt. "Cô nương chờ một lát." Vị chưởng quỹ đi vào kho, khoảng một khắc sau, ông ta bưng một chiếc hũ màu đen quay lại.

Chiếc hũ đó chưa được niêm phong, bên trong tỏa ra một mùi rất khó tả, vừa ngọt vừa tanh vô cùng quỷ dị, mép hũ còn dính vết máu đen. "Cô nương xem thử, hàng này có đúng không?

Não long điệt mới đào ra, đảm bảo tươi ngon." Chưởng quỹ đặt hũ lên quầy, mặc cho A Triền nghiệm hàng.

A Triền ghét bỏ bịt mũi thò đầu nhìn một cái, lại xin chưởng quỹ một cành cây khuấy mấy cái trong hũ, óc đen bên trong có độ đàn hồi rất tốt, bị chọc mấy cái cũng không vỡ.

Nàng gật đầu với chưởng quỹ, tỏ vẻ hài lòng, rồi hỏi: "Bao nhiêu

tiền?" "Con long điệt này có tu vi Tam cảnh, não của nó định giá một nghìn lạng một cái, mà cô nương lại chỉ định cái não thứ năm, cần trả thêm năm trăm lạng." Không chênh lệch nhiều so với giá cả ước tính, A Triền không mặc cả với đối phương, trực tiếp giao ngân phiếu, sau đó nhận được một hũ óc đen sì.

Trước khi rời khỏi tiệm săn, chưởng quỹ đã niêm phong miệng hũ cho nàng, lại buộc thêm dây thừng để nàng có thể xách tay.

A Triền xách hũ óc về nhà, về đến nhà, nàng đặt hũ bên giếng, sau đó vào nhà bếp lấy hũ muối, bỏ ba muỗng muối lớn vào hũ, lại đổ đầy nước giếng.

Sau đó mỗi ngày, nàng đều phải thay nước một lần, cho đến ngày thứ bảy, sau khi nước được đổ sạch, trên óc trong hũ nổi lên một lớp màng đen.

A Triền dùng đũa gắp lớp màng đen ra, lớp màng đó trông không lớn, nhưng khi mở ra lại là một mảng rất lớn.

Nàng trải phẳng lớp màng đen, đặt lên nền đất đã được rửa sạch, sau đó chờ nó khô tự nhiên.

Trong thời gian này, tiệm hương cuối cùng cũng bắt đầu kinh doanh chính thức, mỗi ngày khách đến tiệm không nhiều không ít, nhưng cũng luôn khiến nàng bận rộn không ngừng.

Trong sự bận rộn, tháng giêng lặng lẽ rời đi, bước sang tháng hai.

Chiều tối hôm đó, sau khi A Triền đóng cửa tiệm, nàng quay về hậu viện xem lớp màng đen được đặt ở góc sân phơi khô, lớp màng đó đã trở nên khô cứng, trên đó còn nổi lên một lớp tinh thể màu trắng.

Nàng dùng kéo cắt lớp màng đen thành từng miếng nhỏ, bỏ vào hộp gỗ đã chuẩn bị sẵn, sau này còn phải nghiền thành bột để dùng.

Xử lý xong lớp màng đen, A Triền xoa xoa bụng, bận rộn lâu như

vậy, bữa tối cũng không ăn đúng giờ, vừa mệt vừa đói.

Nàng thở dài thườn thượt, càng lúc càng cảm thấy làm người thật khó.

Đúng lúc nàng định đứng dậy cất hộp gỗ trước rồi mới vào nhà bếp tìm chút đồ ăn, thì tiếng cửa phòng bị mở ra truyền vào tai.

A Triền vừa quay đầu lại, đã thấy Trần Tuệ từ trong phòng bước ra. "Tuệ nương, cuối cùng nàng cũng tỉnh rồi!" Nàng bước nhanh đến trước mặt Trần Tuệ, gần như mừng đến phát khóc.

Trần Tuệ mỉm cười, tuy nàng không được coi là còn sống, nhưng cảm giác tỉnh lại lần nữa vẫn rất tốt, nhất là trong nhà còn có người đang chờ nàng. "Thật ra mấy ngày trước đã có chút ý thức rồi, nhưng vẫn chưa tiến giai xong, nên tỉnh lại hơi muộn." "Cảm thấy thế nào, có chỗ nào không khỏe không?" A Triền hỏi.

Trần Tuệ lắc đầu: "Không có, mọi thứ đều bình thường." "Vậy thì tốt rồi." Nói xong, A Triền như nghĩ tới điều gì, hạ thấp giọng, "Có thấy tờ khế đất ta đặt trên bàn không?" Nụ cười trên mặt Trần Tuệ nhạt đi, nàng khẽ thở dài, hỏi A Triền: "Thấy rồi, Như Hủy đi có thanh thản không?" "Bà ấy đi rất thanh thản, những chuyện từng làm phiền bà ấy đều đã được giải quyết rồi." Trần Tuệ ngẩn ra một lúc, mới hỏi: "Nàng đã giúp bà ấy?" Những chuyện mà Như Hủy để tâm, e rằng lúc còn sống bà ấy đã không có thời gian để giải quyết.

A Triền nói như vậy, chắc chắn là vì sau đó lại xảy ra chuyện gì đó.

A Triền không phủ nhận: "Bà ấy là bạn của nàng, giúp bà ấy cũng chỉ là tiện tay thôi." Hơn nữa, chỉ làm một cây nến thơm, đã khiến nửa sợi xích trên cổ hoàn toàn vỡ nát, cũng không lỗ.

Bây giờ, sáu sợi xích cuối cùng chỉ còn lại một sợi cuối cùng.

Tuệ nương tỉnh lại, A Triền cảm thấy mình như sống lại.

Trần Tuệ gói cho nàng một bát hoành thánh thịt gà, A Triền ngồi bên bàn thỏa mãn ăn hoành thánh nóng hổi, còn Trần Tuệ thì ở bên cạnh dùng tay nghiền nát từng miếng màng đen trong hộp. "Thơm quá, đây là thứ gì vậy?" Lớp màng đen vốn không có mùi vị, nhưng sau khi bị nghiền nát, lại khiến cả căn phòng tràn ngập một mùi hương ngọt ngào.

A Triền ăn hết chiếc hoành thánh cuối cùng, mới trả lời: "Đây là nguyên liệu chính của Trấn hồn hương, ta thấy làm loại hương đó phiền phức mà hiệu quả cũng kém, nên dùng thẳng nó luôn." "Dùng nó... làm gì vậy?" A Triền nói: "Qua một thời gian nữa, cố nhân của ta sẽ đến Thượng Kinh, đây là quà gặp mặt." Trần Tuệ cẩn thận thu bột đã nghiền vào túi vải, lại dùng dây thừng buộc chặt túi vải, sau đó mới hỏi: "Là cố nhân như thế nào?" "Coi như là... người đã cứu mạng ta." *** Thời gian mà A Triền nói đã qua đi hơn mười ngày, thoáng chốc đã là Hoa Triêu Tiết mười hai tháng hai.

Chương 158

Vào thời điểm này năm ngoái, nàng và tiểu Lâm thị đã đến miếu Hoa Thần ở núi Vĩnh Sơn để bái Hoa Thần nương nương, năm nay là Tuệ nương đi cùng nàng.

Trước miếu Hoa Thần người đông như dệt cửi, A Triền đi mua hai cành hoa mai, một cành đưa cho Trần Tuệ.

Dâng hương cho Hoa Thần nương nương xong, nàng ném cành hoa trong tay về phía bình ngọc trước tượng thần.

Xung quanh cặp bình ngọc đó đã rơi đầy cành hoa, cành hoa A Triền ném qua lại vừa vặn rơi vào trong bình ngọc.

Thấy cảnh này, rất nhiều người xung quanh đều chúc mừng nàng, còn có người nhét cành hoa trong tay mình vào tay nàng, dường như làm vậy cũng có thể chia sẻ một chút sự phù hộ của Hoa Thần nương nương.

Lúc từ núi Vĩnh Sơn xuống, A Triền ôm trong lòng một bó lớn cành hoa mai, cả người gần như bị hoa che khuất.

Trên đường về tâm trạng nàng rất tốt, luôn cảm thấy hôm nay sẽ còn có chuyện tốt xảy ra.

Xe ngựa chầm chậm đi vào thành, đến một nơi không xa cửa Vĩnh Định thì đột nhiên dừng lại. "Tuệ nương, sao vậy?" A Triền cảm thấy xe dừng lại, vén rèm xe nhìn ra ngoài, kết quả là thấy rất nhiều xe ngựa và dân chúng vào thành đều bị kẹt ở phía trước.

Trần Tuệ đứng dậy trên xe ngựa, nhìn về phía cổng thành, quan sát một lúc mới nói với A Triền: "Ngoài cổng thành có hộ vệ chặn lại, trông giống như có quý nhân sắp vào thành." "Quý nhân nào mà phô

trương đến vậy?" "Đoàn xe đến rồi." Nghe Trần Tuệ nói vậy, A Triền lập tức chui ra khỏi xe ngựa, nàng vịn tay Trần Tuệ cũng đứng trên xe ngựa nhìn ra xa, quả nhiên thấy một đoàn xe đen kịt đang tiến về phía cổng thành.

Đợi đoàn xe đến gần, những chiếc xe ngựa bị chặn ở phía trước đột nhiên di chuyển, những con ngựa vốn rất ngoan ngoãn dường như bị kích thích gì đó, trở nên vô cùng náo động.

Những người phu xe đang cố gắng dỗ dành những con ngựa kéo xe, nhưng dường như không có tác dụng.

Thấy cảnh này, A Triền hơi híp mắt, nói với Trần Tuệ bên cạnh: "Tuệ nương, cứ đỗ xe ngựa ở đây, chúng ta ra phía trước xem thử." "Được." Trần Tuệ cũng không hỏi lý do, liền đỡ A Triền xuống xe, hai người cùng nhau đi về phía trước.

Họ len qua những chiếc xe ngựa và người đi đường bị chặn ở phía trước, bị hộ vệ cầm thương chặn lại.

Những hộ vệ này mặc giáp vải màu đen, tay cầm trường thương, người nào người nấy thân hình cường tráng ánh mắt sắc bén, trông họ không giống như những hộ vệ bình thường, mà càng giống những binh sĩ đã trải qua nhiều trận chiến sinh tử trên chiến trường hơn.

Ánh mắt A Triền lướt qua trường thương trong tay những hộ vệ đó, thấy trên mỗi cán thương đều có một đồ đằng hình tròn màu đen, nàng khẽ nhếch khóe môi.

Hôm nay quả nhiên là một ngày tốt lành, cố nhân chờ đợi đã lâu, đã đến rồi.

Đoàn xe cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt của A Triền, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là bốn con ngựa trắng.

Trên đầu những con ngựa trắng đó có một sừng, bốn móng như

vuốt hổ, khi há miệng có thể thấy răng nanh lởm chởm trong miệng, chúng không phải ngựa, mà là bác thú, có thể săn bắt cả hổ báo.

Sau khi bác thú xuất hiện, những con ngựa đang náo động bỗng nhiên đều quỳ rạp xuống, khiến những người vốn ở trong xe ngựa la hét không ngừng.

Trong lúc hai bên đường hỗn loạn, một chiếc xe ngựa cực kỳ xa hoa được bác thú kéo từ từ đi qua.

Trên chiếc xe ngựa đó, cũng có đồ đằng hình tròn màu đen.

Đây là Thượng Kinh, người nhận ra đồ đằng này không nhiều, nhưng ở Bắc Hoang, không ai không nhận ra đồ đằng này.

Đây là biểu tượng của phủ Bắc Hoang Vương.

Vương phi Bắc Hoang không được phép vào kinh, nhưng Vương Thái phi Bắc Hoang lại xuất thân từ Thượng Kinh, đương nhiên có thể về kinh thăm người thân.

Người ngồi trong chiếc xe ngựa này chính là người phụ nữ có thân phận tôn quý nhất Bắc Hoang.

Ánh mắt A Triền từ chiếc xe ngựa xa hoa chuyển sang người thanh niên cưỡi một con bác thú bên cạnh xe ngựa.

Người đó da rất trắng, tướng mạo tuấn tú, mặc một bộ đồ đen, lúc này đang cảnh giác quan sát đám đông hai bên.

Ánh mắt người đó lướt qua A Triền, không hề dừng lại.

Đúng lúc này, hắn dường như cảm nhận được điều gì, đột nhiên nắm chặt trường kiếm trong tay.

Ngay sau đó, dưới gầm xe ngựa của Bắc Hoang Vương Thái phi bốc lên khói đen dày đặc, nhanh chóng bao trùm lấy xe ngựa, trong làn khói đen đó loáng thoáng có thể thấy mấy bóng người xuất hiện thêm,

còn có tiếng binh khí va chạm.

Đây rõ ràng là một vụ ám sát có dự mưu.

Xảy ra sự cố như vậy, các hộ vệ chặn đường hai bên vội vàng tiến lên giúp đỡ, những người đi đường bị chặn lúc trước không dám tiến lên, ngược lại đều lùi về phía sau, sợ bị liên lụy.

Trần Tuệ che chở A Triền đi sang một bên, A Triền vẫn nhìn về phía xe ngựa.

Sự hỗn loạn ở đó đến nhanh, mà dẹp yên cũng nhanh không kém.

Cuối cùng, A Triền chỉ nghe thấy có người hét lên một câu: "Triệu Ẩn, tên chó tạp chủng nhà ngươi!" Sau đó, một cái đầu bay lên không trung.

Khói đen dần tan đi, người đàn ông tên Triệu Ẩn lúc này đang đứng bên cạnh bác thú, vì đứng xa, A Triền không thấy được biểu cảm của đối phương, chỉ có thể thấy trường kiếm trong tay hắn dính máu, máu tươi theo mũi kiếm từng giọt rơi xuống đất.

Xung quanh xe ngựa nằm bốn thi thể, trong đó ba thi thể bị một kiếm kết liễu, thi thể còn lại mất đầu, vì vậy mà chiếc xe ngựa xa hoa kia bị văng rất nhiều máu.

Bắc Hoang Vương Thái phi gặp thích khách ngay ngoài cổng thành, tướng lĩnh thủ thành không dám chậm trễ, ngay lập tức dẫn binh ra thành nghênh đón, để phòng vạn nhất.

Họ định hộ tống người vào thành luôn, nào ngờ rèm xe đột nhiên được vén lên, hai nha hoàn trẻ tuổi có dung mạo tuyệt trần bước ra khỏi xe ngựa trước, sau đó hai tiếng ho nhẹ vang lên, một phu nhân khoác áo choàng da chồn màu trắng, dáng vẻ ung dung bước ra từ xe ngựa.

Thấy vị quý phu nhân, tướng lĩnh thủ thành lập tức quỳ xuống

hành đại lễ: "Hạ quan bái kiến Thái phi." Bắc Hoang Vương Thái phi năm nay chắc cũng đã ngoài năm mươi tuổi, nhưng nhìn dung mạo, cũng chỉ trạc ba bốn mươi, trên mặt không thấy nếp nhăn, một đôi mắt sắc bén lại lạnh lùng, khi nhìn người khác, người đó sẽ cảm thấy mình như một con kiến nhỏ bé.

Bà ta không thèm để ý đến đám người đang quỳ trên đất, mà quay đầu nhìn về phía Triệu Ẩn đang đứng bên cạnh xe ngựa.

Triệu Ẩn thấy Thái phi bước ra khỏi xe ngựa, lập tức tiến lên cúi người quỳ dưới xe, Thái phi liền trực tiếp giẫm lên lưng hắn mà xuống xe.

Áo choàng da chồn trên người Bắc Hoang Vương Thái phi kéo lê trên đất, dính phải vết máu chưa lau sạch, nha hoàn phía sau khẽ kêu lên một tiếng, Thái phi có vẻ nhận ra, quay người nhìn lại, liền lập tức nhíu mày.

Triệu Ẩn vừa đứng dậy, thấy cảnh này lập tức lại quỳ xuống xin tội: "Xin Thái phi trách phạt!" "Đứng dậy." Triệu Ẩn nghe lời đứng dậy, sau đó liền nhận một cái tát trời giáng.

Cái tát này vang dội, trên mặt Triệu Ẩn in hằn một dấu tay rõ ràng, hắn nghe thấy người trước mặt lạnh lùng nói hai chữ: "Phế vật!" Sau khi bị một cái tát, Triệu Ẩn lại quỳ xuống.

Bắc Hoang Vương Thái phi không thèm nhìn hắn, mặc cho nha hoàn bên cạnh cởi áo choàng da chồn ra, ném thẳng đi.

Thấy cảnh này, Trần Tuệ có chút tò mò nói: "Không biết áo choàng da chồn đó làm bằng da gì, mà màu lông lại tươi sáng như vậy?" A Triền nhìn cảnh tượng không xa, khẽ đáp: "Đó là da hồ yêu." Trần Tuệ rất ngạc nhiên, dùng da lông của yêu tộc làm áo choàng, vậy mà nói vứt là vứt, nàng không nhịn được nói: "Vị Thái phi này thật là xa xỉ." Ở phía không xa, vị Thái phi kia đã lên một chiếc xe ngựa mới,

vẫn là giẫm lên lưng người thanh niên đó mà đi lên.

Cuộc đối thoại vừa rồi của họ Trần Tuệ nghe rất rõ, chém giết thích khách không được khen ngợi thì thôi, còn phải chịu một cái tát, chỉ vì làm bẩn quần áo.

Bây giờ lại nhìn người thanh niên đó vẻ mặt cung kính phủ phục trên đất, mặc cho người khác giẫm lên chân, nàng khẽ nhíu mày.

Nàng không mấy quan tâm đến chuyện của người khác, nhưng thấy cảnh tượng này vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nghe lời của Trần Tuệ, A Triền đáp lại: "Dù sao cũng là mẹ đẻ của Bắc Hoang Vương, con gái của Đế sư triều trước, đồ dùng đương nhiên là tốt nhất rồi." Nhưng A Triền nhớ, những năm trước đây, phong cách của Bắc Hoang Vương Thái phi không phải như vậy.

Thời tiết thế này mà mặc áo choàng da chồn, còn là da hồ yêu, xem ra một năm nay Bắc Hoang hẳn là rất náo nhiệt. "Bà ta trông tính khí không tốt lắm." A Triền biết Trần Tuệ đang nói gì, nàng khẽ cụp hàng mi dài, khóe miệng cong lên một đường cong: "Có phải cảm thấy, người vừa rồi trông có chút đáng thương không?" "Đúng là có một chút." "Nàng đoán xem họ có quan hệ gì?" A Triền đột nhiên hỏi như vậy khiến Trần Tuệ càng thêm tò mò.

Nàng hỏi dồn: "Quan hệ gì?" Lúc này đoàn xe đã bắt đầu tiếp tục tiến về phía trước, xe ngựa của Thái phi đã vào cổng thành, bóng dáng của người thanh niên đó cũng đã biến mất theo.

A Triền khoác tay Trần Tuệ đi về, xe ngựa vẫn đỗ ở chỗ cũ, A Triền lên xe, khẽ nói với nàng: "Xét về quan hệ huyết thống, người đó là cháu trai của Thái phi." Trần Tuệ trừng lớn mắt.

A Triền cười quái dị với nàng: "Cháu ruột." Những cố nhân của nàng, cuối cùng đều đã đến rồi.

Thái phi vào thành, các hộ vệ chặn đường cũng đều rút đi.

Những chiếc xe ngựa và dân chúng bị kẹt ở phía trước bắt đầu xếp hàng vào thành, rất nhanh đã đến lượt xe ngựa của họ, Trần Tuệ cũng đánh xe ngựa vào thành.

Trên đường về nhà, Trần Tuệ thật sự không kìm được lòng hiếu kỳ, hỏi thăm về quá khứ của vị Bắc Hoang Vương Thái phi đó. "Ta nhớ Thái phi sau khi gả cho tiên đại Bắc Hoang Vương chỉ sinh được một người con trai, kế thừa ngôi vị Bắc Hoang Vương, đến nay vẫn chưa cưới vợ?" Nàng lục lọi trong đầu những thông tin về vị Thái phi đó, cũng chỉ có bấy nhiêu. "Đúng vậy." Rèm xe được vén lên, A Triền ngồi dựa vào cửa xe, hôm nay nắng rất đẹp, ánh nắng chiếu vào người, ấm áp vô cùng. "Vậy người cháu trai đó từ đâu ra?" Trần Tuệ chưa bao giờ nghi ngờ A Triền sẽ nói bừa. "Bà ta và tiên đại Bắc Hoang Vương chỉ sinh một người con trai, không có nghĩa là bà ta chỉ có một người con trai." A Triền nhếch mép, lúc nói chuyện phiếm của người khác mắt đều sáng long lanh.

Khơi gợi sự tò mò của Trần Tuệ đủ rồi, A Triền mới cười tủm tỉm nói: "Vị Thái phi của chúng ta lợi hại lắm đấy, những năm đầu đã từng lấy chồng một lần, sinh một người con trai rồi cho làm con nuôi người khác, sau này tái giá với Bắc Hoang Vương, lại sinh một người con trai nữa.

Triệu Ẩn, chính là con trai trưởng của người con trai trước của bà ta, cũng được coi là cháu trưởng của bà ta." Trần Tuệ quả thực có chút kinh ngạc, kể từ khi vị Thái phi này gả đến Bắc Hoang, đã hơn hai mươi năm, xem ra trong kinh cũng không có bao nhiêu người biết về quá khứ này, ít nhất là trước đó, nàng chưa từng nghe ai nhắc tới. "Nếu là cháu ruột, sao lại đối xử với hắn như vậy, bà ta không thích người cháu này sao?" Trần Tuệ nói xong, lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, "Nếu đã đưa người ta theo bên mình, bà ta đối với người

cháu này hẳn là rất coi trọng mới phải?" Hai câu trước sau của nàng dường như mâu thuẫn với nhau.

A Triền giọng nói u u: "Có lẽ là vì, Bắc Hoang Vương Thái phi muốn không phải là một người cháu trai ngoan ngoãn, mà là một con chó biết nghe lời." Trần Tuệ hồi tưởng lại những gì vừa thấy, lại cảm thấy lời của A Triền trùng khớp một cách bất ngờ, đó căn bản không phải là cách đối xử với một con người.

A Triền quay đầu nhìn hai bên đường phố, nói với Trần Tuệ: "Tuệ nương, chúng ta đến phường Sùng Minh tìm Lâm Tuế, ta có việc muốn nhờ nàng ấy." "Được." Trần Tuệ quay đầu xe, họ đến phủ Nhất Chinh tướng quân trước.

Hôm nay Lâm Tuế có công khóa, nên không ra ngoài, lúc A Triền đến thăm, công khóa của nàng ấy vẫn chưa kết thúc.

Nhưng người hầu trong tướng quân phủ đều biết A Triền và cô nương nhà họ là bạn tốt, trực tiếp đưa họ vào trong phủ.

Hai người theo người hầu Lâm phủ đến sân của Lâm Tuế thì Lâm Tuế đang luyện công trong sân, nàng ấy thấy A Triền và Trần Tuệ xuất hiện ở nhà mình vô cùng kinh ngạc, nhảy xuống cọc hoa mai trong sân, đi về phía họ. "Các ngươi không phải đi núi Vĩnh Sơn rồi sao, sao đột nhiên lại đến đây?" Không chỉ đến, trong lòng A Triền còn ôm một bó lớn cành hoa mai. 178.

A Triền đưa hết cành hoa mai cho Lâm Tuế, nói với nàng ấy: "Đây là mang từ núi Vĩnh Sơn xuống, cho ngươi hưởng chút phúc khí của Hoa Thần nương nương." Lâm Tuế cười nhận lấy cành hoa, tuy nàng không tin Hoa Thần nương nương, nhưng nàng tin hoa A Triền tặng nhất định có thể mang lại phúc khí cho mình.

Đón người vào phòng mình, Lâm Tuế đuổi người hầu ra ngoài, mới hỏi A Triền: "Ngươi hôm nay đến tìm ta, có phải có chuyện gì

không?" "Vừa rồi lúc vào thành, ta và Tuệ nương tình cờ gặp Bắc Hoang Vương Thái phi vào kinh." Chuyện này Lâm Tuế có nghe đại ca nàng nói qua. "Vào kinh sớm vậy sao, nghe đại ca ta nói là vì sinh thần của Đế sư à?" Đế sư triều trước Triệu Kỳ nay đã đến tuổi mạo điệt, Triệu gia nhờ vào tình nghĩa giữa vị Đế sư này và tiên đế, cũng được hoàng đế đương kim coi trọng, ở Thượng Kinh khá có địa vị, đặc biệt là trong giới văn nhân. "Ừ." "Việc ngươi muốn ta giúp, có liên quan đến vị Thái phi đó?" "Bên cạnh Thái phi có một người trẻ tuổi tên là Triệu Ẩn, ta muốn ngươi tìm người giúp ta theo dõi Triệu gia, nếu Triệu Ẩn ra ngoài một mình, thì báo hành tung của hắn cho ta." A Triền không khách sáo với Lâm Tuế, trực tiếp nói ra yêu cầu. "Không thành vấn đề." Lâm Tuế không chút do dự đáp ứng. "Bảo người của ngươi cẩn thận một chút, hắn bây giờ chắc là Tam cảnh." "Ngươi yên tâm, sẽ không bị phát hiện đâu." *** Lúc này, Triệu Ẩn bị A Triền nhắm tới, đã theo xe ngựa của Bắc Hoang Vương Thái phi đến ngoài cổng lớn Triệu phủ.

Triệu phủ vốn luôn kín tiếng hôm nay lại giăng đèn kết hoa, cửa lớn son đỏ mở toang từ sớm, mặt đất cũng được cọ rửa sạch sẽ.

Trên dưới Triệu phủ, trừ Đế sư không ai dám làm phiền, hai vị lão gia của Triệu gia, cùng với con cháu của họ đều đứng ở cửa chờ đón Thái phi, cũng chính là em gái ruột của họ.

Xe ngựa do bác thú kéo dừng lại, Thái phi từ trong xe bước ra.

Lão đại Triệu gia Triệu Hồng Lương được con trai thứ hai Triệu Tuần dìu bước xuống bậc thềm, đi về phía Thái phi. "Tiểu muội, cuối cùng em cũng về rồi." Triệu Hồng Lương vẻ mặt có chút kích động, ông và vị muội muội này cũng đã mười năm không gặp.

Lần trước muội muội về kinh, là đại thọ bảy mươi của cha ông. "Đại ca." Thái phi khi đối mặt với người thân, sắc mặt có phần dịu đi.

Ánh mắt bà ta rời khỏi Triệu Hồng Lương, đặt lên người Triệu Tuần, trong con ngươi bình tĩnh đó, xuất hiện thêm mấy phần gợn sóng.

Vẻ mặt Triệu Tuần trông còn kích động hơn cả Triệu Hồng Lương bên cạnh, hắn mấp máy môi, cách xưng hô đến bên miệng lại bị nuốt xuống, cuối cùng cứng nhắc gọi một tiếng: "Cô mẫu." "Con lớn rồi." Thái phi giơ tay, vỗ vỗ lên vai hắn.

Triệu Tuần bây giờ đã ngoài bốn mươi, bị vỗ hai cái như vậy, vành mắt tức khắc đỏ lên.

Dừng lại một lát, hắn mới quay người, gọi một thanh niên thân hình hơi mập phía sau: "Trạch Khiêm, còn không mau đến bái kiến cô tổ mẫu." Theo tiếng gọi của Triệu Tuần, Triệu Trạch Khiêm vội vàng chạy tới, đến trước mặt Thái phi, "phịch" một tiếng quỳ xuống, dập đầu ba cái thật mạnh, lớn tiếng nói: "Cháu trai bái kiến cô tổ mẫu." Thái phi thấy vậy không khỏi bật cười, tự mình cúi xuống đỡ Triệu Trạch Khiêm dậy: "Con ngoan, với cô tổ mẫu không cần khách sáo như vậy." Triệu Trạch Khiêm toe toét cười, khuôn mặt tròn trịa, trông có mấy phần đáng yêu. "Cô mẫu, tổ phụ còn đang chờ người, chúng ta vào phủ trước đi." Triệu Tuần nói bên cạnh. "Được." Cả nhà vây quanh Thái phi vào cổng phủ, từ đầu đến cuối, người nhà họ Triệu cũng không nhìn Triệu Ẩn thêm một lần.

Chương 159

Triệu Ẩn nhìn bóng lưng họ, cuối cùng cụp mắt xuống, bước chân theo sau.

Việc đầu tiên Thái phi vào phủ là đến bái kiến phụ thân Triệu Kỳ, đến ngoài sân của Triệu Kỳ, con cháu Triệu gia đều bị chặn lại, chỉ có Thái phi và hai người anh trai cùng cha con Triệu Tuần theo vào.

Ngay khi cửa sân sắp đóng lại, Triệu Ẩn theo sau bước vào sân.

Thái phi liếc mắt nhìn Triệu Ẩn, không nói gì.

Ngược lại là Triệu Tuần, cuối cùng cũng đưa mắt nhìn Triệu Ẩn, ánh mắt hắn có chút phức tạp, có dò xét cũng có cảnh giác và ghét bỏ không dễ nhận ra.

Duy chỉ không có tình phụ tử nên có.

Triệu Ẩn vốn là con trai đầu của hắn, nhưng đứa con này không hề giống hắn, lại còn bị cô mẫu bế đi từ nhỏ, hắn thật sự không thể nảy sinh tình cảm với đứa con này.

Triệu Ẩn dường như không nhận ra ánh mắt của Triệu Tuần, hắn theo sau Thái phi, yên tĩnh như một con rối gỗ.

Cửa phòng mở ra, ba anh em nhà họ Triệu bước vào phòng, lúc này Triệu Kỳ đã ngồi ở ghế chủ vị.

Triệu Kỳ đã tám mươi tuổi, nhưng trông cũng chỉ khoảng năm sáu mươi, không hề thấy vẻ già nua.

Ông mặc áo bào vải màu xanh lam, tóc chải gọn gàng, trông giống như một văn nhân sống giản dị thường thấy trong thành phố.

Nhưng cũng chỉ là trông giống mà thôi.

Chén trà ông cầm trong tay được điêu khắc từ một khối hồng ngọc Bắc Sơn cực kỳ hiếm có, ấm trà bên cạnh cũng cùng chất liệu.

Chỉ riêng bộ trà cụ này đã được coi là vô giá, dù ở trong kinh đổi lấy một căn nhà hai gian cũng có người nguyện ý. "Nữ nhi bái kiến phụ thân." Bắc Hoang Vương Thái phi cúi người hành lễ với Triệu Kỳ. "Đến đây ngồi đi." Triệu Kỳ sắc mặt ôn hòa vẫy tay với con gái, đợi Thái phi ngồi xuống bên cạnh, ông cầm ấm trà hồng ngọc rót cho con gái một chén trà.

Khi ấm trà đó nghiêng xuống, có thể thấy ấn ký hình vuông phức tạp dưới đáy ấm.

Thái phi liếc nhìn bộ trà cụ bắt mắt này, khẽ nhíu mày, nhưng cuối cùng không nói gì. "Vương gia gần đây thế nào?" Triệu Kỳ mở miệng hỏi thăm.

Vương gia trong miệng ông, tự nhiên là chỉ Bắc Hoang Vương Bạch Trảm Hoang. "Vương gia mọi thứ đều tốt, trong lòng cũng nhớ đến phụ thân." Triệu Kỳ "ừ" một tiếng, lại nói: "Vương gia năm nay hai mươi hai rồi phải không?

Nghe nói hôn sự vẫn chưa định, con làm mẹ, cũng quá không để tâm rồi." "Phụ thân nói phải, lần này nữ nhi về kinh, cũng là vì chuyện của Vương gia." Bắc Hoang Vương Thái phi không biết nghĩ tới điều gì, trong mắt lóe lên một tia sắc lạnh, nhưng rất nhanh đã che giấu đi, bà ta khẽ nói, "Vương gia tuổi không còn nhỏ, nhưng vẫn không có ý định cưới vợ, nữ tử Bắc Hoang hắn không vừa mắt, nữ nhi liền nghĩ đến Thượng Kinh tìm cho hắn một vị quý nữ làm vợ, đến lúc đó cầu bệ hạ tứ hôn, cũng coi như một giai thoại." "Con để mắt đến quý nữ nhà nào rồi?" Triệu Kỳ hỏi. "Nữ nhi không quen thuộc Thượng Kinh lắm, chuyện này còn phải nhờ phụ thân giúp đỡ." Triệu Kỳ trầm ngâm một lát, mới nói: "Chuyện này không vội, ta nghe nói, hai năm nay

quan hệ giữa con và Vương gia rất lạnh nhạt?" Thái phi sắc mặt hơi cứng lại: "Những lời đồn này, phụ thân nghe từ đâu vậy, đều là chuyện vô căn cứ." "Vậy sao?" Triệu Kỳ rõ ràng không tin, nhưng trước mặt hai người con trai và cháu trai, cuối cùng vẫn không tiếp tục truy hỏi.

Chủ đề này qua đi, không khí trong phòng dần ấm lên, hai anh em nhà họ Triệu và Triệu Tuấn nói chuyện phiếm với Thái phi, ban đầu họ có chút xa lạ với nhau, một lát sau đã thân quen hơn nhiều, Triệu Kỳ với tư cách là người lớn nhất trong nhà thấy cảnh này trong lòng rất vui mừng.

Triệu Trạch Khiêm có vai vế thấp nhất từ đầu đến cuối cũng không chen vào được câu nào, hắn ngoan ngoãn ngồi ở ghế cuối cùng, mắt lại không ngừng đảo quanh.

Trong phòng của tằng tổ phụ có không ít đồ tốt, chưa kể đến chén trà hồng ngọc mà tằng tổ phụ gần đây hay dùng, ngay cả chén trà ngọc bích mà mình đang dùng cũng có giá trị không nhỏ.

Đáng tiếc những thứ này quá bắt mắt, nếu thiếu một cái, rất dễ bị phát hiện.

Triệu Trạch Khiêm luyến tiếc xoa xoa chén trà trong tay, trong lòng vẫn đang tính toán, liệu có thể giống như lần trước, tìm được một món đồ không bắt mắt mà vẫn bán được giá tốt không.

Thực sự là gần đây hắn đang túng thiếu, mà mẹ hắn chỉ biết bảo hắn an phận thủ thường, cũng không chia sẻ gánh nặng với hắn, bây giờ hắn còn nợ bên ngoài hơn một nghìn lạng bạc, bất đắc dĩ hắn chỉ có thể tìm cách khác.

Cả nhà lại nói chuyện một lúc nữa, Thái phi mới nói muốn về nghỉ ngơi, Triệu Kỳ cũng không ngăn cản.

Đợi hai người anh trai ra ngoài trước, Thái phi dừng bước, nói với Triệu Kỳ: "Nữ nhi biết phụ thân yêu thích đồ cổ, có những thứ trông tinh xảo, nhưng cũng dính chút uế khí, phụ thân cầm vào tay vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn." Triệu Kỳ tự nhiên hiểu ý của con gái, con gái không hài lòng việc ông đem những bảo bối cất trong kho tối này ra dùng, nói là uế khí, thực chất chẳng qua là sợ bị người khác phát hiện.

Triệu Kỳ mân mê chén trà trong tay, liếc nhìn bà ta một cái mới nói: "Con làm Thái phi, cũng quá cẩn thận rồi." Thái phi mím môi: "Bệ hạ vừa mới ra tay với phủ Tây Lăng Vương, vẫn nên cẩn thận một chút, mới có thể yên ổn, tránh liên lụy đến Vương gia." Nghe con gái nhắc đến Vương gia, giọng điệu của Triệu Kỳ mới dịu đi mấy phần: "Đồ trong phòng này người ngoài không thấy được, nếu con đã lo lắng, vậy ngày mai cho người kiểm kê một lượt, cất đi là được." Thái phi trong lòng hài lòng, lập tức cười nói: "Tất cả nghe theo sự sắp xếp của phụ thân." Thanh thần đầu xuân mang theo vài phần hơi lạnh của mùa đông chưa tan hết, trời còn chưa sáng rõ, Triệu Ẩn đã đứng chờ bên ngoài viện lạc nơi Thái phi ở.

Đợi Thái phi thức dậy, rồi tắm rửa trang điểm, hắn đã đứng bên ngoài đủ một canh giờ.

Việc chờ đợi như vậy đã trở thành thói quen khắc sâu vào xương tủy của hắn, từ nhỏ hắn đã biết, ý nghĩa tồn tại của mình chính là để bảo vệ Thái phi, dù cho phải dùng cả tính mạng.

Sau khi trang điểm xong, Bắc Hoang Vương Thái phi được các nha hoàn vây quanh đi đến viện của phụ thân để thỉnh an.

Triệu Ẩn lặng lẽ đi theo sau, không có chút cảm giác tồn tại nào.

Đến ngoài viện, các nha hoàn hầu hạ đều bị cho lui, Triệu Ẩn tiến lên đỡ tay Thái phi cùng nàng vào trong viện.

Điểm khác biệt duy nhất so với hôm qua là hôm nay trong phòng có thêm nữ quyến, ngoài hai vị tẩu tử của Thái phi, thê tử của Triệu Tuần và con dâu của ông ta cũng có mặt.

Cả nhà ngồi đây đợi gần nửa canh giờ, nhưng không một ai tỏ ra dù chỉ một chút sốt ruột.

Mãi đến khi Thái phi bước vào cửa, căn phòng vốn yên tĩnh mới có tiếng động.

Triệu Kỳ, người luôn coi trọng lễ tiết, lại chẳng hề để tâm đến việc con gái đến muộn, ông cười ha hả hỏi: "Đêm qua ngủ có ngon không?

Ở nhà có quen không?" Thái phi được Triệu Ẩn đỡ đến ngồi cạnh phụ thân, lúc này mới đáp: "Viện của con gái vẫn y như lúc chưa xuất giá, sao lại không quen được." "Quen là tốt rồi." 179.

Triệu Kỳ gật đầu, lại dặn dò: "Nếu cả nhà đã đông đủ rồi, vậy thì dọn cơm đi." Ngay lúc Thái phi đưa tay đỡ Triệu Kỳ đứng dậy, quản gia thường ngày hầu hạ Triệu Kỳ bước vào, ông ta hành lễ với Triệu Kỳ trước rồi mới lên tiếng: "Lão thái gia, người đã tra hỏi cả rồi, hạ nhân trong viện không có ai trộm đồ." Sắc mặt hòa ái của Triệu Kỳ lập tức trở nên lạnh nhạt: "Nói vậy, cái lư hương đó tự nó bay đi à?" "Lư hương gì?" Trong lòng Thái phi bỗng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Triệu Kỳ vốn cũng không định giấu con gái, bèn nói thật với nàng: "Hôm qua ta cho người kiểm kê đồ đạc trong viện, kết quả phát hiện mất một cái lư hương." Ánh mắt Thái phi sắc lẹm nhìn về phía quản gia, giọng nói băng giá: "Nếu không ai thừa nhận, vậy thì nói với bọn họ, nếu không tìm được kẻ trộm, tất cả bọn họ, bao gồm cả gia đình họ đều phải chết." Quản gia rùng mình một cái, cúi đầu thật thấp: "Vâng." Khi Thái phi nói chuyện với quản gia, ánh mắt của đa số

người nhà họ Triệu đều tập trung vào hai người, riêng Triệu Ẩn lại nhìn về phía Triệu Trạch Khiêm đang ngồi ở cuối cùng.

Hắn ta cúi đầu, chóp mũi lấm tấm mồ hôi. 180.

Ánh mắt Triệu Ẩn khẽ ngưng trệ, đây rõ ràng là biểu hiện của sự chột dạ.

Chuyện này, có liên quan đến hắn ta sao?

Ý nghĩ này thoáng qua trong đầu hắn, nhưng hắn không vạch trần ngay tại chỗ.

Mãi cho đến khi Thái phi dùng xong bữa sáng, trở về viện của mình.

Cửa vừa đóng lại, sắc mặt Thái phi lập tức trở nên âm trầm.

Món đồ đó sớm không mất muộn không mất, lại bị người ta trộm đi ngay lúc này.

Còn cả phụ thân nữa, tuổi đã cao, ngược lại mất đi sự cảnh giác lúc ban đầu.

Lúc ở chỗ phụ thân, nàng đã vô cùng không vui, nhưng nghĩ đến mục đích chính của chuyến trở về lần này, vẫn phải nhẫn nhịn.

Nàng còn đang tính toán trong lòng, không biết bao giờ mới tìm lại được chiếc lư hương bị mất, thì thấy Triệu Ẩn quỳ một gối xuống đất: "Thái phi." Trong lòng Thái phi bực bội, giọng điệu cũng có vài phần không kiên nhẫn: "Ngươi muốn nói gì?" "Khi quản gia đến báo cáo, thuộc hạ phát hiện thần sắc của Triệu Trạch Khiêm không đúng lắm." Ánh mắt Thái phi nhìn Triệu Ẩn mang theo vài phần sắc lạnh: "Ngươi có chứng cứ không?" Triệu Ẩn cúi đầu: "Thuộc hạ không có chứng cứ, chỉ là cảm thấy hắn…" Bỗng một chén trà nện xuống đất, mảnh sứ vỡ bay tứ tung, rạch qua gò má Triệu Ẩn.

“Không có chứng cứ mà ngươi dám nói bừa?” Giọng Thái phi càng lúc càng lạnh, “Hay là ngươi ghen tị với nó?” “Thuộc hạ không dám.” Triệu Ẩn quỳ cả hai gối xuống đất, đầu gối trái vừa hay đè lên mảnh sứ vỡ, chẳng mấy chốc, trên đất đã loang ra một vệt máu.

“Hừ, ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ thân phận của mình, nếu để ta biết ngươi có suy nghĩ không nên có, dùng thủ đoạn hãm hại nó, ta sẽ tự tay xử trí ngươi.” “Là lỗi của thuộc hạ, thuộc hạ không nên không có chứng cứ mà tùy tiện nghi ngờ người khác.” Triệu Ẩn dập đầu xuống đất, tiếng vang bình bịch.

Thái phi nhìn cảnh này, thần sắc không chút dao động: “Đã biết sai rồi, thì tự mình đi lĩnh phạt đi, hai ngày này, đừng xuất hiện trước mặt ta.” Nghe câu cuối cùng của Thái phi, sắc mặt Triệu Ẩn trắng bệch, dường như đây là hình phạt còn tàn nhẫn hơn cả thể xác.

“Vâng.” “Cút ra ngoài!” Triệu Ẩn đứng dậy, khập khiễng đi ra ngoài.

Chiều hôm đó, đám tiểu bối nhà họ Triệu đi ngang qua viện của Thái phi, liền thấy Triệu Ẩn mình đầy thương tích quỳ bên ngoài viện của nàng.

Đa số bọn họ không biết thân phận của Triệu Ẩn, nhưng cũng có người biết chút nội tình, liền đem tin tức truyền cho Triệu Trạch Khiêm.

Nếu là trước đây, thấy tên tạp chủng do con đa kia sinh ra bị phạt, Triệu Trạch Khiêm còn qua xem náo nhiệt, nhưng bây giờ hắn hoàn toàn không có tâm trạng đó.

Hắn chỉ nghĩ làm sao để che giấu chuyện mình trộm lư hương.

Chỉ là một cái lư hương thôi mà, tằng tổ phụ lại làm lớn chuyện như vậy, cô tổ mẫu cũng thế, mở miệng ngậm miệng là đòi mạng cả

nhà người ta, ban đầu hắn không thấy đây là chuyện lớn, bây giờ trong lòng cũng bất an không yên.

Triệu Ẩn quỳ trước cửa viện suốt một ngày, mãi đến khi trời tối mới trở về nơi ở mà Triệu phủ sắp xếp cho hắn.

Sau khi cởi bỏ quần áo, trên người hắn ngoài vô số vết máu ra, còn có rất nhiều vết sẹo cũ.

Những vết thương này đều là do chính hắn tự gây ra, trước đây ở Bắc Hoang, mỗi khi làm sai chuyện gì, hắn đều dùng cách này để trừng phạt bản thân.

Những năm nay hắn luôn rất cẩn thận, vì bị phạt rồi, mấy ngày liền Thái phi đều không muốn gặp hắn, điều này khiến hắn vô cùng hoảng sợ, nên chỉ có thể tiếp tục tự trừng phạt mình.

Triệu Ẩn không dùng thuốc trị thương để xử lý vết thương, hắn tìm một miếng vải lau qua loa vết máu rỉ ra, rồi nằm lên chiếc giường gỗ.

Lúc ra tay hắn có hơi tàn nhẫn, sau lưng cũng có nhiều vết thương, nằm trên giường rất đau, nhưng hắn vẫn cứ cứng rắn nằm xuống như vậy.

Giống như Thái phi đã nói, làm sai nói sai thì phải bị trừng phạt, chỉ có trừng phạt bản thân đủ rồi, Thái phi mới sớm ngày tha thứ cho hắn.

Vì đau đớn, mãi đến nửa đêm sau, Triệu Ẩn mới cuối cùng ngủ được một lát.

Tỉnh lại, trời đã sáng.

Trong lòng hắn đầu tiên là giật mình, sau đó lại ảo não, hôm nay hắn không thể xuất hiện trước mặt Thái phi.

Hắn ngồi không trong phòng suốt một buổi sáng, người nhà họ Triệu không đến làm phiền, nhưng cũng không ai mang cơm cho hắn.

Vì chọc giận Thái phi, hắn đã một ngày một đêm không ăn gì, lúc này quả thực có chút đói.

Triệu Ẩn do dự một lúc, cuối cùng quyết định ra ngoài phủ tìm chút gì đó ăn.

Triệu Ẩn không có sở thích gì, cũng không có nhiều thời gian thuộc về riêng mình, nhưng hắn có một thói quen, thỉnh thoảng sẽ ra ngoài uống chút rượu.

Hắn ra khỏi Triệu phủ, đi dọc theo đường một đoạn, thấy một tửu lầu, liền xoay người đi vào.

Ngay lúc hắn bước vào tửu lầu, một bóng người ở phía xa lặng lẽ rời đi.

Hai ngày nay, A Triền đâm ra thích huân hương, lúc Lâm Tuế đến tìm, nàng vẫn còn đang đốt hương trong phòng.

Vừa bước vào phòng A Triền, Lâm Tuế đã hắt xì một cái, tuy mùi huân hương này không khó ngửi, nhưng cũng quá nồng.

"A Triền, ngươi đang thử hương à?" Nghe thấy giọng Lâm Tuế, A Triền từ ghế tựa chống người dậy: "Sao ngươi lại đến đây, hôm nay không có bài tập sao?" "Bài tập làm xong rồi, người ngươi bảo ta cho người theo dõi hôm nay đã ra khỏi phủ, ta vừa nhận được tin liền đến tìm ngươi." A Triền nghe vậy vội vàng đứng lên, cất túi vải trên bàn vào trong lòng, vội vã nói: "Đi, đưa ta đi tìm hắn." Lâm Tuế không do dự, theo A Triền đi ra ngoài.

Đi đến cửa hàng phía trước, Trần Tuệ gọi A Triền lại, có chút không yên tâm hỏi: "A Triền, có nguy hiểm không?" A Triền lắc đầu: "Yên tâm, không có nguy hiểm, ta sẽ về sớm." Trần Tuệ biết A Triền

rất quý mạng sống, nàng đã nói vậy thì chắc sẽ không có vấn đề gì, nàng cũng không hỏi thêm, chỉ nhìn hai người rời đi.

Lâm Tuế cưỡi ngựa đến, rất nhanh đã đưa A Triền đến tửu lầu nơi Triệu Ẩn đang ở, người ở lại theo dõi bên ngoài nói với y, Triệu Ẩn vào trong rồi không ra nữa, bây giờ đã gần nửa canh giờ rồi.

Lâm Tuế vốn định cùng A Triền vào tửu lầu, nhưng bị A Triền từ chối.

Thế là y đành phải tìm một sạp hàng đối diện ngồi xuống, nhìn về phía tửu lầu.

A Triền nhấc vạt váy bước vào tửu lầu, bây giờ đã quá trưa, việc buôn bán của tửu lầu này cũng bình thường, lầu dưới quá nửa chỗ đều trống, ánh mắt nàng lướt qua, không thấy Triệu Ẩn.

Lúc này tiểu nhị bước tới đón: "Khách nhân muốn dùng bữa sao?" "Ừm, lên nhã gian lầu hai." Tiểu nhị lập tức dẫn A Triền lên lầu hai, A Triền không để ý đến lời giới thiệu của tiểu nhị, nàng đi qua từng nhã gian được ngăn cách bởi bình phong, cuối cùng nhìn thấy một bóng người mặc đồ đen.

Nàng chỉ vào nhã gian bên cạnh nói với tiểu nhị: "Ta ngồi ở đó là được." Tiểu nhị dĩ nhiên không từ chối, vội dẫn nàng vào chỗ ngồi.

Lúc A Triền đi ngang qua người Triệu Ẩn, mùi hương ngọt ngào nồng nặc đó khiến Triệu Ẩn nhíu mày, ngẩng đầu nhìn nàng một cái rồi dời mắt đi.

A Triền ngồi xuống, nghe theo lời giới thiệu của tiểu nhị, gọi ba món ăn sở trường của tửu lầu, rồi mới cho đối phương rời đi.

Tiểu nhị ghi lại tên món ăn, đang định xuống lầu vào bếp sau thì lại bị Triệu Ẩn gọi lại.

Chương 160

Triệu Ẩn gọi một vò Lê Hoa Thiêu, tiểu nhị nhìn hai vò rượu rỗng trên bàn của vị khách này, lại thấy đối phương thần sắc tỉnh táo, không khỏi thầm tán thưởng tửu lượng tốt của đối phương.

Không bao lâu, Lê Hoa Thiêu được mang lên trước.

Từ chỗ A Triền có thể nghe thấy tiếng Triệu Ẩn ừng ực tu rượu vào miệng, nàng cứ thế một tay chống cằm, nhìn nhã gian bên cạnh bị bình phong che khuất, một tay gõ nhẹ lên bàn.

Một nhịp, hai nhịp, ba nhịp… không biết từ lúc nào, tiếng uống rượu ở phòng bên cạnh đã biến mất.

Lúc này, tiểu nhị bưng hai đĩa thức ăn lên lầu hai, đặt lên bàn của A Triền: "Cô nương, món của ngài đây ạ." "Làm phiền rồi." A Triền cười với tiểu nhị, lấy hai đôi đũa từ trong ống đũa bên cạnh, một đôi mình cầm, đôi còn lại đặt ở vị trí trống đối diện.

Tiểu nhị tưởng nàng đang đợi người, cũng không nghĩ nhiều mà xuống lầu.

Đợi tiểu nhị rời đi, A Triền đột nhiên lên tiếng: "Uống rượu hại thân, có muốn cùng ăn một bữa không, Thượng Ẩn?" Sau một hồi im lặng, Triệu Ẩn vẫn luôn ngồi uống rượu ở phòng bên cạnh đứng dậy, hắn xoay người, đi đến ngồi xuống vị trí đối diện A Triền.

Lúc này, nếu có người nhà họ Triệu xuất hiện ở đây, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc.

Bởi vì Triệu Ẩn mà họ từng gặp, tuy có ngoại hình y hệt người trước mắt, nhưng khí chất toàn thân lại hoàn toàn khác biệt.

Nếu nói Triệu Ẩn là con rối được bồi dưỡng theo sở thích của

Thái phi, thì người trước mắt này lại có thêm vài phần linh động của người sống.

"Ngươi là ai?" A Triền gắp một miếng đậu hũ tứ hỉ bỏ vào miệng, nhai nhai, hương vị thực sự rất bình thường, thảo nào việc buôn bán lại tệ như vậy.

"Nói đi, ngươi là ai?" Người đối diện đã có vẻ hơi không kiên nhẫn.

"Hơn một năm không gặp, tính tình của ngươi vẫn tệ như vậy." A Triền đặt đũa xuống, ngẩng đầu nhìn người đối diện.

"…A Triền?" Trên mặt người đối diện lộ ra vẻ không thể tin nổi, hắn nhìn A Triền từ trên xuống dưới một hồi lâu mới nói, "Ngươi vậy mà vẫn còn sống." "Nhờ ngươi nhắc nhở, ta mới có cơ hội trốn thoát." Nhớ lại chuyện một năm trước, A Triền nheo mắt, tâm trạng có chút không tốt.

"Nhưng mà…" Nàng nhìn người đối diện, "Thượng Ẩn, trông ngươi sắp biến mất rồi đấy." Thượng Ẩn không có phản ứng gì lớn với lời của A Triền: "Không phải ngươi đã sớm biết rồi sao?" Hắn và A Triền quen nhau ở Bắc Hoang Vương phủ.

Khi đó, A Triền là khách quý của Bắc Hoang Vương, còn hắn là… một luồng ý thức không thể khống chế trong cơ thể Triệu Ẩn.

Nói ra có chút buồn cười, vốn dĩ cơ thể tên Triệu Ẩn này, lẽ ra phải thuộc về hắn.

Không biết từ lúc nào, hắn từ Thượng Ẩn biến thành Triệu Ẩn, rồi bị nhốt trong cơ thể này.

Ban đầu, hắn còn có thể lén lút khống chế cơ thể này, sau này theo tu vi của Triệu Ẩn tăng lên, chỉ có lúc Triệu Ẩn uống rượu, hắn mới có thể xuất hiện.

Ngày gặp A Triền, Triệu Ẩn vừa bị phạt, đã uống rượu, hắn chỉ ra ngoài hít thở không khí, liền bị A Triền nhìn ra manh mối.

Khi đó hắn rất sợ bí mật bị phát hiện, nên nảy ra một ý nghĩ rất ngu ngốc, giết người diệt khẩu, rồi bị A Triền một chưởng đánh vùi vào trong đất.

Khi đó hắn mới biết, vị khách quý có thể khiến Vương gia răm rắp nghe theo này là một con hồ yêu Tứ cảnh.

Nàng không giết hắn, chỉ đứng bên cạnh ép hỏi ra cả tổ tông tám đời của hắn.

Hắn tưởng A Triền sẽ nói cho Bắc Hoang Vương, nhưng không, chuyện này cứ thế lặng lẽ trôi qua, trở thành bí mật giữa hai người.

A Triền ở Bắc Hoang Vương phủ ba năm, tuy họ chỉ gặp nhau vài lần, nhưng cũng coi như thân quen.

Lần gặp cuối cùng, là lúc hắn biết được Vương gia hạ lệnh tru sát A Triền, hắn đã đi báo tin.

Khi đó, A Triền vẫn là một hồ yêu mạnh mẽ và xinh đẹp, còn bây giờ, trên người nàng không có một chút khí tức yêu tộc nào, huyết khí cũng không khác gì người thường.

Còn hắn, sau khi Triệu Ẩn tiến giai Tam cảnh, không còn cách nào điều khiển cơ thể này nữa, ý thức của hắn yếu đến mức sắp biến mất.

Nếu không phải vì mùi hương đó, e là đến lúc biến mất, hắn cũng không thể xuất hiện.

"Ngươi đã định từ bỏ rồi sao?" Đôi mắt long lanh của A Triền nhìn hắn, Thượng Ẩn nhất thời không phân biệt được, nàng đang hỏi han hay đang chế giễu hắn.

“Nếu không thì còn có thể làm gì?” Giọng Thượng Ẩn uể oải, Bắc Hoang Vương phủ là một thế lực khổng lồ đến mức nào, hắn chẳng thể làm được gì cả.

A Triền nhìn hắn, dùng giọng rất nhẹ nói: “Ta nhớ ngươi từng nói với ta, lúc mẹ ngươi chết, bị móc xương tỳ bà treo trên nóc nhà, hệt như nửa miếng thịt heo treo ở sạp thịt.” Nhìn biểu cảm của Thượng Ẩn dần trở nên dữ tợn, nàng lại như không hề hay biết, tiếp tục nói: “Ta đã đặc biệt đến sạp thịt xem, thịt ở đó còn khá tươi, nhưng mẹ ngươi lúc đó, chắc trên người đã không còn một miếng thịt nào lành lặn nhỉ?

Ngươi còn nói với ta, bọn họ để có được thuật ngự quỷ của nhà họ Thượng, đã dùng ngươi để uy hiếp bà ấy, còn bắt ngươi làm hại bà ấy, trước khi chết, bà ấy chắc hẳn rất đau khổ nhỉ?” Những quá khứ đen tối gần như bị hắn chôn sâu dưới đáy lòng trở nên rõ ràng hơn trong lời kể của A Triền, Thượng Ẩn siết chặt nắm đấm, hai mắt đỏ ngầu: “Câm miệng!” A Triền không câm miệng, nàng khẽ nói: “Ngươi không muốn báo thù cho bà ấy cũng rất bình thường, dù sao thì để trốn tránh hận thù, ngươi đã tạo ra một Triệu Ẩn, hắn đã thay thế ngươi thành công, cũng được Thái phi trọng dụng, trở thành một con chó đủ tiêu chuẩn.

Đợi ngươi biến mất, hắn có thể tận trung với Thái phi tốt hơn, cho đến khi chết.” “Ta bảo câm miệng!” Thượng Ẩn đứng bật dậy, chiếc ghế dưới thân hắn đã vỡ thành từng mảnh.

Dù không thể điều khiển cơ thể này, nhưng tất cả những gì Triệu Ẩn trải qua, hắn đều nhìn thấy hết.

Bắc Hoang Vương Thái phi chưa bao giờ coi Triệu Ẩn là một con người, trong mắt những người đó, hắn còn không bằng súc vật.

A Triền vẫn ngồi đó, mỉm cười nhìn hắn, như đang xem một trò

hề.

"Thượng Ẩn, ngươi có dám báo thù không?" "Ta đương nhiên dám!" "Dù cho phải dùng mạng của mình để đổi lấy mạng của bọn họ?" "Mạng ta vốn đã là mạng hèn!

Đổi một cái cũng lời rồi." Thượng Ẩn hai tay chống lên bàn, con ngươi vẫn tia máu nhìn chằm chằm A Triền, "Ngươi có thể giúp ta?" A Triền cười: "Đúng vậy, ta có thể giúp ngươi." "Ngươi bây giờ như vậy, giúp ta thế nào?" Cảm xúc của Thượng Ẩn dần bình tĩnh lại, hắn nhìn A Triền trước mặt, sắc hy vọng trong mắt dần ảm đạm.

Nếu A Triền vẫn là đại yêu Tứ cảnh năm xưa, hắn có thể còn có hy vọng báo thù, nhưng bây giờ, nàng có thể làm gì?

Đối mặt với sự nghi ngờ của Thượng Ẩn, A Triền cũng không giận, nàng hỏi: "Thái phi mang theo mấy hộ vệ Tứ cảnh vào kinh?" "Một." "Nếu trừ khử tên Tứ cảnh đó, người mà bà ta tin tưởng nhất, sẽ biến thành Triệu Ẩn, đúng không?" A Triền hơi nghiêng người về phía trước, giọng nói càng lúc càng nhẹ.

Thượng Ẩn cảm thấy tim mình đập thình thịch, hắn khô cả miệng lưỡi, gật đầu: "Đúng." Bắc Hoang Vương Thái phi là một người cực kỳ tự phụ, bà ta đã tốn rất nhiều năm mới nhào nặn Triệu Ẩn thành dáng vẻ mà bà ta muốn, bà ta tin chắc Triệu Ẩn như vậy tuyệt đối sẽ không phản bội mình.

A Triền lấy một túi vải từ trong lòng ra, nhẹ nhàng đặt lên bàn: "Ta có thể giúp ngươi trừ khử tên Tứ cảnh đó, cũng có thể giúp ngươi áp chế ý thức của Triệu Ẩn, để ngươi nắm quyền kiểm soát cơ thể này, ngươi chỉ cần…" "Tự tay giết bà ta!" Trong mắt Thượng Ẩn như bừng lên ánh sáng kinh người.

"Ngươi xem, không phải rất đơn giản sao." "Tứ cảnh không dễ giết như vậy." Thượng Ẩn bị mấy lời của A Triền nói cho huyết

mạch sôi trào, nhưng dù sao vẫn còn một chút lý trí.

"Nếu ở Bắc Hoang, đương nhiên không dễ dàng, nhưng ai bảo bà ta lại đến Thượng Kinh." A Triền cúi mắt, mân mê chiếc nhẫn trên tay, "Nơi này, không phải là nơi bà ta có thể định đoạt." "Ngươi có cách?" "Điều này phải xem xung quanh bà ta có bao nhiêu sơ hở để ta thi triển, gần đây ta nhận được một tin tức, có liên quan đến nhà họ Thượng." Thần sắc Thượng Ẩn nghiêm túc: "Tin tức gì?" "Một chiếc lư hương mang ấn ký của nhà họ Thượng đã trôi nổi ra thị trường, vừa hay lại rơi vào tay ta.

Lư hương đó rất quý giá, nhưng người bán lại không biết hàng, đến nay vẫn chưa có ai tìm đến ta, ta đoán bây giờ bọn họ vẫn chưa biết chuyện này." Thượng Ẩn vẻ mặt không thể tin nổi: "Lư hương đó ở trong tay ngươi?" "Nhìn dáng vẻ của ngươi, là biết lai lịch của lư hương này rồi?" Thượng Ẩn ngồi lại ghế: "Năm xưa nhà họ Thượng bị diệt môn, hơn một nửa tài sản theo Thái phi xuất giá, mang đến Bắc Hoang, một nửa nhỏ còn lại lưu tại nhà họ Triệu." Chuyện này vốn là bí mật, ngay cả Thượng Ẩn trước đây cũng không hề hay biết.

Mãi cho đến trước khi lên đường đến Thượng Kinh, hắn mới biết, lần này Thái phi đến kinh thành, không chỉ để mừng thọ phụ thân, mà còn vì nửa còn lại của tài sản cướp đoạt từ nhà họ Thượng mà nhà họ Triệu đang cất giữ.

Từ câu nói này của Thượng Ẩn, A Triền nhìn ra được một thông tin kinh người, nhà họ Thượng bị diệt môn, có liên quan đến Bắc Hoang Vương phủ.

Chính vì có Bắc Hoang Vương phủ che đậy, nên Minh Kính Ti mới không thể tra ra manh mối, cũng chẳng trách tiên đại Bắc Hoang Vương lại cưới Thái phi, một người đã từng qua một lần đò.

Hai nhà này liên thủ nuốt chửng nhà họ Thượng, tất nhiên cần một người đáng tin cậy làm cầu nối.

Thái phi chính là người được chọn.

A Triền cảm thấy vận may của mình thật tốt, nàng còn chưa làm gì, điểm yếu của Thái phi đã tự rơi vào tay mình rồi.

"Vậy, chiếc lư hương đó là từ nhà họ Triệu tuồn ra?" "Đúng, hơn nữa rất có thể là do cháu trai của Thái phi, Triệu Trạch Khiêm, trộm đi.

Hôm qua Triệu Ẩn đã nói sự nghi ngờ của mình cho Thái phi, miệng bà ta nói không tin, nhưng chắc chắn sẽ cho người đi điều tra." Nói xong, hắn lại bổ sung một câu, "Thái phi rất để tâm đến chuyện này." "Xem ra thời gian của chúng ta không còn nhiều." A Triền nói xong liền chìm vào suy tư.

Ban đầu nàng còn cảm thấy cái lư hương đó là một phiền phức, sớm đã đẩy phiền phức đó cho Bạch Hưu Mệnh, không ngờ lại có chuyển biến bất ngờ, bây giờ nàng phải đi đòi lại thứ đó.

Không biết bên Bạch Hưu Mệnh đã tra được manh mối hữu ích nào chưa, nàng đi đòi lư hương, hắn chắc chắn sẽ không dễ dàng đưa cho, phải dỗ dành hắn một chút.

Nghĩ đến đây, mặt A Triền bỗng nóng lên.

Thượng Ẩn thấy A Triền đang nói chuyện thì đột nhiên thất thần, nghi hoặc nhìn nàng: "Ngươi đang nghĩ gì vậy?" "Ta đang nghĩ…" A Triền hoàn hồn, hắng giọng, "Nếu bọn họ tra ra lư hương ở trong tay ta, nhất định sẽ phái người đến lấy, thứ quan trọng như vậy, chắc chắn phải phái một người có tu vi không thấp và đáng tin cậy đến." Thượng Ẩn chỉ vào mình: "Ta." A Triền gật đầu: "Nếu ngươi cũng thất bại, vậy Thái phi chỉ có thể phái thuộc hạ đắc lực hơn đến."

Thượng Ẩn chỉ ra điểm bất hợp lý trong đó: "Để đối phó với một người bình thường như ngươi, ta có lý do gì để thất bại?" A Triền không trả lời trực tiếp câu hỏi này, mà nói: "Tên hiện tại của ta là Quý Thiền." "Tên hay đấy." "Đợi bọn họ tra ra lư hương ở trong tay ta, ngươi hãy đến điều tra thân phận và bối cảnh của ta." Lần này Thượng Ẩn cuối cùng cũng hiểu ý nàng, đồng thời lại có chút tò mò: "Thân phận hiện tại của ngươi…" "Đừng tò mò như vậy, cũng đừng điều tra trước, để tránh bị phát hiện, Thái phi không phải là người cảnh giác bình thường đâu." "Hiểu rồi." Thượng Ẩn gật đầu, nhưng vẫn có chút do dự, "Ngươi thật sự có cách đối phó với Tứ cảnh?" "Vậy còn ngươi, thật sự dám liều mạng với bà ta sao?" A Triền hỏi ngược lại.

"Một mạng đổi một mạng, rất đáng." Thượng Ẩn trả lời không chút do dự, trước đây hắn không thể chống lại những người đó, chưa bao giờ dám mơ tưởng, nhưng giờ đây trong lòng lại nhen nhóm một tia hy vọng, dù tia hy vọng đó yếu ớt đến đáng thương, hắn cũng phải nắm chặt lấy.

Dù ý thức của hắn một ngày nào đó sẽ biến mất, hắn cũng không muốn cơ thể của mình cả đời bị kẻ thù sai khiến như súc vật, cho dù người đó có quan hệ huyết thống với hắn.

Người thân của hắn, từ đầu đến cuối chỉ có người mẹ vì muốn hắn sống mà không ngừng thỏa hiệp, cuối cùng chết thảm.

Hắn họ Thượng, Thái phi, Triệu Tuần thậm chí cả người nhà họ Triệu, từ đầu đến cuối đều không phải người nhà của hắn, họ đều là kẻ thù của hắn.

Nếu mạng của hắn có thể đổi lấy mạng của Bắc Hoang Vương Thái phi, quả thực quá hời.

A Triền nhìn Thượng Ẩn có vẻ bình tĩnh trước mặt, hỏi: "Vậy, có

cần ta giúp ngươi không?" "Cần!" Lần này, không còn do dự nữa.

A Triền đẩy túi vải trên bàn về phía hắn: "Đây là cho ngươi, pha với nước rồi uống đi." Thượng Ẩn mở ra xem, phát hiện bên trong là bột mịn đã được nghiền nát, rất thơm, giống hệt mùi hương đã đánh thức ý thức của hắn.

"Đây là…" "Trấn Hồn hương.

Liều lượng này đủ để giúp ngươi trấn áp ý thức của Triệu Ẩn, ngươi đã quan sát hắn nhiều năm như vậy, sau khi thay thế hắn chắc sẽ không để lộ sơ hở chứ?" "Không đâu." Bột trong túi vải quả thực có hơi nhiều, Thượng Ẩn dùng nước trà pha bột, uống hết tám chén.

Bột đó ngửi thì thơm, nhưng uống vào miệng lại có vị tanh của thịt, xộc lên khiến hắn trợn trắng cả mắt.

Uống hết chút bột cuối cùng pha với nước trà vào bụng, Thượng Ẩn nhắm mắt cảm nhận một luồng ý thức khác trong cơ thể, luồng ý thức mạnh hơn hắn, luôn muốn áp chế hắn, giờ đã chìm vào giấc ngủ say.

Hắn vốn định nói thật lợi hại, ngay cả thủ đoạn này cũng có, nhưng lời đến miệng lại biến thành: "Khó uống thật, thứ này ngươi lấy ở đâu ra vậy?" Cảm giác trong miệng mình bây giờ vẫn còn cặn bột.

A Triền lườm một cái: "Đương nhiên là mua, mấy thứ này tốn của ta hơn một ngàn lượng bạc đấy." Nàng chỉ từng tiêu nhiều bạc như vậy cho Bạch Hưu Mệnh, Thượng Ẩn lại còn dám chê.

"Ngươi sớm đã biết ta sẽ đến Thượng Kinh, nên đặc biệt chuẩn bị cho ta?" Thượng Ẩn đột nhiên nhận ra, A Triền hôm nay xuất hiện ở đây không phải là trùng hợp, thứ mà nàng chuẩn bị, đương nhiên cũng không thể là ý định tạm thời.

“Đúng vậy.” A Triền thừa nhận rất thẳng thắn, “Bạch Trảm Hoang từng nói với ta, ngoại tổ phụ của hắn năm nay mừng thọ tám mươi, Thái phi nhất định sẽ về kinh, ngươi cũng nhất định sẽ đi theo.” Khi đó nàng đọc du ký, thấy có một chương miêu tả về Đại Việt Thượng Kinh.

Bạch Trảm Hoang nói với nàng, nhà mẹ của Thái phi ở Thượng Kinh, mùng ba tháng ba hàng năm là sinh thần của ngoại tổ phụ hắn, năm sau là đại thọ tám mươi, Thái phi sẽ về kinh.

Hắn nói từ Bắc Hoang đến Thượng Kinh xa vạn dặm, còn nói cho nàng mấy tuyến đường đến Thượng Kinh.

Nói rằng hắn không có chiếu chỉ thì không thể rời khỏi Bắc Hoang, nên không thể đưa nàng đi Thượng Kinh chơi.

Khi đó A Triền không hề nghĩ sẽ đến Thượng Kinh, nàng chỉ nghĩ sau khi có tin tức của muội muội sẽ đi tìm muội muội.

Nhưng cuối cùng, nàng lại đi theo con đường mà Bạch Trảm Hoang đã chỉ, đến Thượng Kinh.

Thần sắc Thượng Ẩn phức tạp, tuy bây giờ A Triền mới là bên yếu thế, nhưng hắn lại có một ảo giác rằng A Triền đang giăng lưới ở Thượng Kinh, chờ Thái phi nhảy vào.

Mà tất cả những gì hắn biết về Thái phi, đều do chính miệng Bắc Hoang Vương nói.

Thượng Ẩn đột nhiên hỏi: “Vậy ngươi có biết, người hạ lệnh tru sát ngươi năm xưa, không phải Bạch Trảm Hoang, mà là Thái phi không?” A Triền ngẩn ra một lúc, lắc đầu: “Không biết.” Ban đầu, những người đến vây giết nàng nói, họ nhận lệnh của Bắc Hoang Vương.

Trên đường chạy trốn, A Triền từng nghĩ, nếu Bạch Trảm Hoang

muốn mạng của nàng, sẽ không đợi ba năm lâu như vậy, nhưng sau khi những cái đuôi của nàng lần lượt bị chặt đứt, những suy đoán đó đã không còn ý nghĩa gì nữa.

"Là Thái phi nhân lúc Bạch Trảm Hoang không có ở đó, tự ý dùng thủ lệnh của hắn, điều động ám vệ của vương phủ.

Sau này Bạch Trảm Hoang trở về, biết ngươi xảy ra chuyện, hai mẹ con họ đã hoàn toàn trở mặt, đến nay vẫn chưa làm lành, nếu không Thái phi cũng sẽ không chỉ mang theo một hộ vệ Tứ cảnh đến kinh thành." Thượng Ẩn nói rồi cười một tiếng: "Ngươi thật lợi hại, dễ dàng ly gián quan hệ mẹ con họ như vậy." Dù biết được sự thật, cảm xúc của A Triền cũng không có thay đổi gì lớn.

Nàng chỉ cảm thấy nghi hoặc: "Tại sao bà ta nhất định phải giết ta?" A Triền tuy sớm biết Thái phi không ưa mình, nhưng tự hỏi cũng chưa từng gây hấn với đối phương.

"Vì Bạch Trảm Hoang nói với Thái phi rằng hắn muốn cưới ngươi, Thái phi cảm thấy ngươi sẽ hủy hoại bà ta và Bắc Hoang Vương phủ, nên cho người đi giết ngươi, tưởng rằng giết ngươi xong mọi chuyện sẽ trở lại quỹ đạo cũ." Thượng Ẩn nói hết những gì mình biết cho A Triền.

"Vậy à…" A Triền nghe xong lại không hề động lòng, chỉ nói, "Xem ra bà ta không hiểu con trai mình lắm." Thượng Ẩn vẫn luôn nhìn A Triền, thấy nàng không có phản ứng gì nhiều, hỏi: "Hắn thích ngươi, có vẻ như ngươi không hề ngạc nhiên?" A Triền cảm thấy câu hỏi này có chút buồn cười: "Nếu hắn không thích ta, sao lại dùng Địa linh sách của Bắc Hoang Vương phủ để giúp ta tìm tung tích của muội muội ta?

Hắn đương nhiên thích ta rồi." Địa linh sách từng là thánh vật của tộc Thử Yêu, có thể dùng để tìm người.

Sau này rơi vào tay Bắc Hoang Vương, A Triền vì tìm tung tích của muội muội mới đến Bắc Hoang.

Mục đích của nàng luôn rất rõ ràng, Bạch Trảm Hoang không ngốc, hắn biết hết mọi chuyện.

Vì vậy hắn đã trì hoãn ba năm, đến năm thứ ba mới cuối cùng đồng ý giúp nàng tìm muội muội.

Không lâu sau đó, hắn đột nhiên rời khỏi vương phủ, còn nàng thì bị người ta vây giết.

"Ngươi có từng nghĩ, nếu Thái phi chết, Bạch Trảm Hoang sẽ tra ra ngươi, hắn sẽ báo thù cho Thái phi." A Triền không hiểu: "Vậy thì sao?" "Ngươi không để tâm sao, hắn… sắp trở thành kẻ thù của ngươi?" Thượng Ẩn nhìn A Triền, ánh mắt nàng trong veo, như thể chưa từng trải sự đời, nhưng lời nói ra lại rất vô tình: "Sự yêu thích của hắn, là thứ gì đó rất ghê gớm sao?" "Ta còn tưởng ngươi cũng có một chút thích hắn." Thượng Ẩn tưởng A Triền ít nhất cũng có một chút động lòng, nhưng nàng không hề.

Chương 161

"Ồ, ta không thích hắn." A Triền nói một cách nhẹ bẫng.

Thượng Ẩn thầm nghĩ, đáng tiếc cảnh này Bạch Trảm Hoang không nhìn thấy, nếu không vị Bắc Hoang Vương cao cao tại thượng kia, vẻ mặt chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Chẳng trách người đời đều kiêng kỵ yêu, có thể dễ dàng mê hoặc lòng người như vậy, mà bản thân lại không vương chút bụi trần, thật là vô tình.

A Triền chẳng quan tâm Thượng Ẩn đang nghĩ gì, những điều hắn nói, đối với A Triền đã không còn ý nghĩa.

Nàng nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nghĩ rằng đã trì hoãn đủ lâu, Lâm Tuế vẫn còn đang đợi bên ngoài, liền nói: "Thời gian không còn sớm nữa, ngươi nên đi rồi." Thượng Ẩn gật đầu, trước khi đứng dậy hỏi nàng: "Nếu ta muốn tìm ngươi, thì phải đi đâu?" "Ta mở một tiệm hương liệu ở phường Xương Bình, nếu kế hoạch có gì ngoài ý muốn, ngươi có thể đến đó tìm ta." "Được." Thượng Ẩn đáp lời, hắn đứng dậy, kết giới tạm thời bố trí xung quanh hai người cũng tan đi.

Hắn xoay người, chỉ đi vài bước, khí chất toàn thân và thần sắc trên mặt đã hoàn toàn thay đổi, biến thành Triệu Ẩn chỉ biết nghe lệnh của Bắc Hoang Vương Thái phi.

A Triền nhìn theo bóng hắn từng bước đi xuống lầu, khóe miệng từ từ cong lên, hy vọng vị Thái phi đó sẽ thích món quà lớn mà mình đặc biệt chuẩn bị cho bà ta, tuy đã muộn một năm, nhưng cuối cùng cũng đã gửi đến nơi.

Một lúc sau, A Triền thu dọn túi vải rỗng trên bàn, mới gọi tiểu nhị tính tiền.

Từ lúc nàng vào tửu lầu đến lúc rời đi, trước sau chưa đến nửa canh giờ.

Lâm Tuế thấy A Triền bước ra, vội vàng chạy tới hỏi: "Chuyện xong rồi?" "Ừm, xong rồi, có thể không cần theo dõi hắn nữa." Lâm Tuế gật đầu, cũng không hỏi A Triền tìm người này rốt cuộc là vì chuyện gì, chỉ nói, "Vậy bây giờ ta đưa ngươi về nhà?" "Không về nhà." A Triền từ chối, nàng nghĩ một lát rồi nói, "Ngươi đưa ta đến Minh Kính Ti đi." "Đến đó làm gì?" Lâm Tuế không hiểu.

"Đi tìm Bạch Hưu Mệnh ăn cơm cùng ta, món ăn ở tửu lầu vừa rồi làm dở quá." A Triền không nhịn được mà phàn nàn, vừa rồi nàng chỉ gắp vài đũa, thực sự không nuốt nổi.

Đương nhiên mục đích chính là vì lư hương, nhưng ăn cơm cũng rất quan trọng.

Nàng hoàn toàn không để ý, sau khi nghe lời nàng, vẻ mặt Lâm Tuế như vỡ vụn.

Một lúc lâu sau, thấy Lâm Tuế không phản ứng, A Triền nghiêng đầu lay lay y, hỏi: "Ngươi sao vậy?" Lâm Tuế há miệng, lựa lời một hồi lâu mới hạ thấp giọng hỏi: "Tại sao vị Bạch đại nhân đó lại phải ăn cơm cùng ngươi?" A Triền suy nghĩ một lát xem nên giải thích thế nào, cuối cùng nói thật: "Hắn thích ta, ăn cơm cùng ta không phải là chuyện nên làm sao?" Nếu là người khác nói vậy, Lâm Tuế có thể nghĩ đối phương đang nằm mơ.

Nhưng người này là A Triền… Vậy thì Bạch Hưu Mệnh chắc chắn phải thích A Triền, nếu không chính là hắn bị mù!

Lâm Tuế dễ dàng chấp nhận lời giải thích của A Triền, sau đó cưỡi ngựa đưa nàng đến Minh Kính Ti.

Ngoài nha môn Minh Kính Ti, lính gác nghe A Triền nói muốn gặp

Bạch Hưu Mệnh, liền lập tức vào bẩm báo, không lâu sau đã dẫn một người ra.

Người đến không phải Bạch Hưu Mệnh, mà là Phong Dương.

Phong Dương còn chưa đi đến gần, đã nở nụ cười với A Triền: "Quý cô nương có việc đến tìm đại nhân nhà ta sao?" A Triền đứng ngoài cửa, nghiêng đầu nhìn sau lưng Phong Dương, không thấy bóng dáng Bạch Hưu Mệnh.

"Có chút việc, Bạch đại nhân không có ở đây sao?" "Bạch đại nhân vừa đến Hình bộ đối chiếu án quyển, một lát nữa sẽ về, Quý cô nương nếu không vội, hay là vào nha môn đợi một chút?" Nếu là người khác hỏi, Phong Dương đương nhiên sẽ không tùy tiện nói ra hành tung của đại nhân nhà mình, nhưng vị Quý cô nương trước mặt này không phải người tầm thường.

Hắn không chỉ phải nói chi tiết một chút, mà còn phải giúp đại nhân giữ người lại.

Một thuộc hạ ưu tú, tự nhiên phải vì đại nhân nhà mình mà giải quyết khó khăn.

"Vậy được thôi." A Triền đồng ý, theo Phong Dương vào Minh Kính Ti.

Phong Dương không dẫn nàng đến nơi Bạch Hưu Mệnh xử lý công vụ, mà dẫn nàng đến một căn phòng phía sau, còn nói đó là nơi Bạch Hưu Mệnh thường ngày nghỉ ngơi.

Phong Dương đứng ở cửa nói với A Triền: "Quý cô nương cứ nghỉ ngơi ở đây trước, đợi đại nhân trở về, ta sẽ báo cho ngài ấy ngay lập tức." "Được, phiền rồi." "Không phiền, không phiền." A Triền bước vào phòng, phát hiện bài trí trong phòng vô cùng đơn sơ.

Ngoài bàn ghế và giường, chỉ có một thùng tắm và một tủ quần

áo.

Hai bộ quan bào màu đỏ son trong tủ quần áo chứng thực đây đúng là nơi Bạch Hưu Mệnh nghỉ ngơi, A Triền đóng cửa tủ lại, yên tâm ngồi xuống ghế.

Trên bàn đặt một chồng giấy đã cắt sẵn, còn có bút mực giấy nghiên. 181.

A Triền rảnh rỗi không có việc gì làm liền mài chút mực, hạ bút viết lên đó tên của Bạch Hưu Mệnh.

Viết đầy một trang giấy, nàng không nhịn được mà ngáp một cái, trong phòng quá yên tĩnh, ánh sáng cũng có chút mờ ảo, khiến nàng cảm thấy buồn ngủ một cách khó hiểu.

Đặt bút xuống, A Triền cố gắng chống cự một lúc, liền hoàn toàn từ bỏ, mềm nhũn gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Lúc Bạch Hưu Mệnh từ Hình bộ trở về, cảnh tượng nhìn thấy chính là Phong Dương đang cười toe toét với mình.

Hắn lườm đối phương một cái, ném án quyển trong tay cho Phong Dương, vừa đi về phía nơi làm việc vừa hỏi: "Cười cái gì?" "He he, đại nhân, ngài đi lối này." Phong Dương tiến lên dẫn hắn đi một con đường khác.

Bạch Hưu Mệnh nhướng mày, còn chưa kịp phát tác, đã nghe Phong Dương nói: "Quý cô nương đang đợi ngài trong phòng nghỉ của ngài đó." "A Triền đến rồi?" Giọng nói vốn trầm thấp lạnh lùng bỗng nhiên dịu dàng hẳn đi.

Phong Dương trong lòng tặc lưỡi, dù tận mắt chứng kiến, hắn cũng khó tin đây là Trấn phủ sử thủ đoạn tàn nhẫn, bị trăm quan kiêng kỵ của nhà mình.

Một năm trước, đại nhân nhà hắn còn nghi ngờ Quý cô nương bị

đoạt xá, bây giờ xem ra, người bị đoạt xá càng giống đại nhân nhà hắn hơn.

Ý nghĩ trong đầu thoáng qua, Phong Dương cung kính nói: "Vâng, Quý cô nương đã đợi ngài hơn một canh giờ rồi, thuộc hạ không dám cho người làm phiền." "Làm tốt lắm." Để lại câu nói đó, Bạch Hưu Mệnh bước nhanh rời đi.

Khóe miệng Phong Dương nhếch lên càng rộng, hắn cảm thấy ngày mình thăng quan phát tài đã không còn xa nữa.

Cửa phòng lặng lẽ mở ra, không hề kinh động đến người trong phòng.

Bạch Hưu Mệnh vừa bước vào phòng, đã thấy một bóng người nhỏ nhắn đang gối đầu lên cánh tay mình gục trên bàn, hơi thở nhẹ nhàng, ngủ rất say.

Hắn đóng cửa lại, bước tới, vừa đến gần đã thấy tờ giấy bị A Triền đè dưới tay, trên đó viết đầy tên của hắn.

Nàng dùng những kiểu chữ khác nhau, giống như mỗi lần nàng gọi tên hắn bằng một giọng điệu khác nhau vậy.

Bạch Hưu Mệnh nhìn một lúc lâu mới cúi người bế A Triền lên.

Hơi thở quen thuộc bao bọc lấy A Triền, nàng không hề bị đánh thức, mà theo bản năng dụi dụi, lẩm bẩm một tiếng: "Bạch Hưu Mệnh…" "Ta đây." Bạch Hưu Mệnh đặt A Triền lên giường, đắp chăn cho nàng, rồi ngồi ở đầu giường lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt đẫm lệ của nàng.

Có lẽ vì chăn nệm bên dưới hơi lạnh, A Triền trong giấc mơ bất giác dựa sát vào nguồn nhiệt bên cạnh, không chỉ cả người nhích qua mà còn cố vươn tay ôm lấy nguồn nhiệt đó vào lòng.

Thấy nàng áp sát vào người mình vẫn chưa đủ, bàn tay nhỏ không

an phận kia còn sờ soạng lên đùi hắn, Bạch Hưu Mệnh bèn nắm lấy tay nàng, nhét lại vào trong chăn.

Chưa được bao lâu, bàn tay nhỏ đó lại len lén thò ra.

Hắn đành chịu thua, chỉ có thể nắm chặt tay A Triền, lúc này nàng mới chịu nằm yên.

A Triền ngủ một giấc rất say, lúc tỉnh lại, nhất thời quên mất mình đang ở đâu, chỉ biết trước mắt là một khoảng tối mờ, tay còn bị người ta nắm hờ.

Nàng vừa rút tay về, Bạch Hưu Mệnh đang tựa vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần liền mở mắt ra. "Tỉnh rồi à?" Trong bóng tối, giọng hắn có chút lười biếng. "Chàng về lúc nào thế, sao không gọi ta dậy?" A Triền dụi mắt ngái ngủ ngồi dậy, cả người uể oải không có chút sức lực.

Bạch Hưu Mệnh đưa tay ôm lấy eo nàng, còn chưa dùng sức, nàng đã ngã vào lòng hắn.

A Triền nghiêng người, điều chỉnh một tư thế thoải mái, gối đầu lên vai chàng rồi lại ngáp một cái. "Thấy nàng ngủ say quá, không nỡ gọi nàng dậy." Bạch Hưu Mệnh một tay giữ chặt vòng eo thon mềm của nàng, để cả người nàng nép vào lòng mình, tay kia khẽ cong ngón tay, cọ cọ lên má nàng, "Hôm nay sao lại đột nhiên đến tìm ta?" "Ta vốn định tìm chàng cùng ăn cơm." A Triền ngước mắt lên, nhìn thấy yết hầu chàng chuyển động lên xuống khi nói chuyện, cảm thấy thú vị nên đưa tay sờ lên.

Hơi thở của Bạch Hưu Mệnh chợt trầm xuống, nhưng A Triền không hề nhận ra.

Hắn cúi mắt, nhẹ giọng hỏi: "Tìm ta chỉ để ăn cơm thôi sao?" A Triền của hắn sẽ không vì bất kỳ ai mà tự làm khó mình.

Được hắn nhắc nhở, A Triền mới nhớ ra chuyện quan trọng, động tác trên tay cũng dừng lại: "Còn muốn tiện thể hỏi một chút, cái lư hương đó, chàng đã tra được manh mối nào chưa?" Câu hỏi này khiến Bạch Hưu Mệnh có chút bất ngờ, ánh mắt hắn khẽ động, đáp: "Vẫn chưa, sao vậy?" "Vậy... có thể trả lại lư hương cho ta trước được không?" Bạch Hưu Mệnh nhướng mày: "Theo quy định, lư hương đó liên quan đến trọng án, án chưa phá, vật chứng không thể hoàn trả." "Nhưng mà?" A Triền mắt ngấn lệ chờ đợi một sự thay đổi. "Không có nhưng mà." Hy vọng tan vỡ, A Triền bĩu môi bất mãn nói: "Manh mối của vụ án là do ta cung cấp, vật chứng cũng là do ta cung cấp, các người chẳng tra ra được gì, không thể cứ thế kéo dài vô thời hạn được." "Có lý." "Đúng không." "Nhưng Minh Kính Ti chúng ta, trước nay không nói lý lẽ." "Thật sự không thể châm chước một chút sao?" Ngón tay A Triền cong lên, gãi nhẹ vào cổ hắn, giống như lông vũ lướt nhẹ trên da.

Bạch Hưu Mệnh cười mà không nói, bàn tay to đang đặt bên hông A Triền khẽ di chuyển, như đang ám chỉ điều gì đó.

A Triền trong lòng tức giận, thầm nghĩ người đàn ông này thật càng ngày càng được voi đòi tiên.

Loại người như hắn, không thể cho một chút ngọt ngào, nếu không lần sau chắc chắn sẽ càng quá đáng hơn.

Sau đó, hai tay nàng chống lên vai hắn, nhấc chân một cái, trực tiếp xoay người ngồi lên người Bạch Hưu Mệnh.

Vạt váy nàng xòe ra như cánh hoa, che đi đôi chân đang quấn lấy nhau của hai người.

Bạch Hưu Mệnh vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, một bộ dạng mặc cho quân tùy ý hái hoa.

A Triền cúi người về phía trước, thân thể mềm mại áp vào lồng

ngực hắn, nàng có thể cảm nhận rõ ràng, cơ thể cường tráng dưới tay mình, nhiệt độ bỏng người ẩn dưới lớp áo bào và sức mạnh cường đại tiềm tàng trong đó.

Tay nàng từ từ di chuyển lên trên, ống tay áo rộng tuột xuống đến khuỷu tay, để lộ một đoạn cánh tay trắng như ngó sen.

A Triền vòng tay qua cổ hắn, Bạch Hưu Mệnh vẫn chỉ nhìn chằm chằm vào nàng, không hề động đậy.

A Triền đưa môi tới, còn chưa chạm vào môi chàng thì đã dừng lại, sau đó đôi môi đỏ mọng hé mở, thè ra đầu lưỡi hồng phấn, lướt nhẹ qua môi chàng một cái.

Nàng cảm nhận được cơ thể Bạch Hưu Mệnh đột nhiên căng cứng, điều này không làm A Triền lùi bước, ngược lại còn khiến nàng có chút hưng phấn.

Nàng học theo cách lần trước của chàng, ngậm lấy môi chàng, chậm rãi mơn trớn, đợi đến khi chàng cuối cùng không nhịn được mà mở miệng đáp lại, A Triền liền đưa đầu lưỡi vào trong miệng chàng...

Mỗi một phản ứng của Bạch Hưu Mệnh vì nàng đều khiến A Triền càng thêm chìm đắm trong đó.

Hai người quấn quýt không biết bao lâu, A Triền mới nghiêng đầu, né tránh đầu lưỡi không ngừng dây dưa của chàng. "Món hối lộ này, Bạch đại nhân có thích không?" Gò má A Triền lướt qua má chàng, ghé sát vào tai chàng, nhẹ giọng hỏi. "Thích vô cùng." "Vậy lư hương của ta?" "Một lát nữa sẽ cho người mang đến." A Triền không thầy tự thông mà ghé sát tới, nhẹ nhàng cắn cắn dái tai chàng: "Bạch đại nhân thật tốt." Cánh tay Bạch Hưu Mệnh đang ôm eo nàng đột nhiên siết chặt, giọng nói khàn đến không thể tả: "...

Ta hối hận rồi." "Cái gì?" A Triền còn chưa kịp phản ứng, đã nghe

hắn nói: "Một lần không đủ." "Bạch Hưu Mệnh, chàng không giữ chữ tín!" A Triền trừng to mắt, không ngờ có người dám mặc cả ngay trước mặt nàng.

Tiếc là giọng nói của nàng bây giờ vừa mềm vừa nũng nịu, không có chút sức uy hiếp nào, không thể biểu đạt được sự phẫn nộ của mình. "Ta rất giữ chữ tín." Bạch Hưu Mệnh hôn lên gáy nàng, "Nàng quên rồi sao, ngày Tết Thượng Nguyên, nàng còn nợ ta hai lần, hay là trả hết cùng một lúc đi." "Ta không..." A Triền còn chưa kịp từ chối, người đã bị đè trở lại giường.

Trong căn phòng tối mờ, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc quấn quýt, và tiếng nước ái muội của môi lưỡi giao nhau.

Không biết đã qua bao lâu, ý thức của A Triền dần dần mơ hồ, khó khăn lắm mới đợi được Bạch Hưu Mệnh lùi ra, nàng thở hổn hển, cuối cùng cũng hồi phục lại chút tỉnh táo.

Khi chàng lại ghé sát tới, A Triền vội vàng đưa tay chặn môi chàng lại. "Ừm, sao vậy?" Khác với ngày thường, lúc này giọng chàng trầm khàn đầy quyến rũ, A Triền suýt chút nữa lại bị mê hoặc.

May mà nàng kịp thời tỉnh táo lại, giọng điệu kiên định nói: "Ta đói rồi." "Đói rồi?" "Ừm, sắp đói chết rồi." Lời này cũng không hẳn là viện cớ, nàng thật sự rất đói.

Bữa trưa chỉ ăn vài miếng, bây giờ đã đến tối, nàng còn chưa uống một ngụm nước nào.

Bạch Hưu Mệnh nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, cuối cùng đại phát từ bi mà tha cho nàng.

Hắn xoay người ngồi xuống mép giường, bình tĩnh lại một chút, mới quay đầu nhìn A Triền đang chỉnh lại y phục, hỏi nàng: "Muốn đi đâu ăn, ăn ở nha môn hay ra ngoài ăn với ta?" Sở dĩ không nói đưa

nàng về phủ ăn cơm là vì hắn biết, A Triền sẽ không đồng ý.

A Triền cảm thấy chân mình bây giờ mềm nhũn chắc không đi nổi, liền hỏi: "Trong nha môn có nhà ăn không?" "Có." "Tay nghề của đầu bếp có tốt không?" Bạch Hưu Mệnh cười: "Cũng không tệ." Hắn đã nói không tệ, vậy chắc cũng không đến nỗi quá kém, A Triền chỉ do dự một chút rồi nói: "Vậy ăn ở đây đi." "Được, ta đi bảo họ làm ngay." Bạch Hưu Mệnh đứng dậy, chỉnh lại quan bào lộn xộn, rồi bước ra ngoài.

A Triền một mình ở lại trong phòng, cơ thể nóng ran dần dần bình tĩnh lại theo nhịp tim, nhưng nàng dường như vẫn có thể cảm nhận được hơi thở nóng rẫy phả lên gáy và vai mình.

Cảm giác ẩm ướt nóng bỏng đó, trong thời gian ngắn e là nàng khó mà quên được.

Đóng cửa phòng, Bạch Hưu Mệnh bước ra ngoài.

Hắn đứng ở cửa một lúc lâu, mới ra lệnh cho một Minh Kính Ti vệ đi ngang qua không xa: "Bảo Phong Dương qua đây một chuyến." "Vâng." Minh Kính Ti vệ kia vội vàng chạy đi.

Chương 162

Không lâu sau, Phong Dương vội vã chạy tới.

Mặc dù ánh sáng mờ tối, nhưng y vẫn có thể nhìn rõ môi dưới của đại nhân nhà mình dường như bị cắn rách, và đuôi mắt có vệt hồng nhàn nhạt.

Phong Dương bất giác liếc nhìn căn phòng tối om sau lưng Bạch Hưu Mệnh, rồi lặng lẽ cúi đầu, không dám nhìn thêm. "Đại nhân, ngài có gì phân phó?" "Một lát nữa bảo đầu bếp làm vài món mang đến, món mặn dùng thịt gà." Giọng Bạch Hưu Mệnh không nghe ra vui giận, nhưng Phong Dương lại có thể cảm nhận được, bây giờ tâm trạng đại nhân nhà mình cực tốt. "Vâng." "Còn nữa... mang Ngu Sơn Lô đến đây, vụ án này, tạm thời hoãn lại." Phong Dương khẽ sững sờ: "Nhưng chúng ta đã tra ra nhà họ Triệu, cứ thế dừng lại sao?" Khác với những gì Bạch Hưu Mệnh nói với A Triền, Minh Kính Ti đã lần theo manh mối A Triền cung cấp trước đó, tra ra người bán lư hương, tự nhiên cũng tra ra Triệu Trạch Khiêm, chỉ là họ tạm thời chưa kinh động đến nhà họ Triệu. "Chỉ dựa vào một cái lư hương, không thể lay động nhà họ Triệu." Phong Dương cũng hiểu đạo lý này, Triệu Kỳ vẫn còn sống, chỉ dựa vào cái lư hương này, không thể làm bằng chứng, cho dù có đưa ra, nhà họ Triệu cũng có thể tìm đủ mọi lý do để thoái thác.

Mà vụ án này đã lâu, bên Thượng gia gần như không tra ra được dấu vết, điểm đột phá duy nhất chính là nhà họ Triệu.

Minh Kính Ti không thể dựa vào chút này để lục soát nhà của cựu đế sư triều trước, cho dù là đại nhân nhà họ đi xin chỉ dụ, bệ hạ cũng không thể đồng ý, trừ phi có bằng chứng sắt đá, hoặc người nhà họ

Triệu để lộ sơ hở. "Đại nhân không phải là muốn trả Ngu Sơn Lô lại cho Quý cô nương đấy chứ?" Phong Dương đột nhiên nảy ra một ý, hỏi. "Ừm." Quyết định của đại nhân nhà mình, tự nhiên không được phép nghi ngờ, nhưng Phong Dương vẫn nhắc nhở: "Đại nhân, Thượng gia bị diệt môn từng là thông gia với nhà họ Triệu, nếu đúng như phỏng đoán, thật sự là nhà họ Triệu ra tay, nếu họ phát hiện lư hương bị mất, chắc chắn sẽ điều tra nghiêm ngặt, e là rất nhanh sẽ tra ra Quý cô nương." Nếu không tìm thấy lư hương, đối phương có thể sẽ tiếp tục điều tra, nhưng nếu thấy lư hương trong tay Quý cô nương, chuyện liên quan đến nhiều mạng người như vậy, nhà họ Triệu để che giấu bí mật này, chưa chắc sẽ không hạ sát thủ.

Nhưng những điều này Phong Dương không nói ra, nghĩ rằng đại nhân nhà mình cũng lòng dạ biết rõ.

Bạch Hưu Mệnh không biết nghĩ đến điều gì, đưa tay sờ lên vết thương ở môi dưới, đột nhiên khẽ cười một tiếng: "Không sao, đi lấy đi." A Triền vì để lấy lại lư hương, có thể nói là đã hao tổn tâm tư.

Trong thời gian ngắn như vậy, nàng đột nhiên thay đổi suy nghĩ.

Biến số duy nhất có thể nói đến, chính là Bắc Hoang Vương thái phi vừa vào kinh gần đây.

Hắn thật sự rất tò mò, nàng muốn lấy lại lư hương, rốt cuộc là định làm gì? "Thuộc hạ đi ngay." Thấy đại nhân nhà mình đã có tính toán, Phong Dương cũng không nói nhiều, trước tiên sai thuộc hạ đến nhà bếp dặn đầu bếp làm món ăn, còn mình thì đi lấy Ngu Sơn Lô đang là vật chứng.

A Triền ở trong phòng đợi không lâu, cửa phòng mở ra, Bạch Hưu Mệnh bước vào.

Hắn búng tay một cái, nến trên bàn lập tức sáng lên.

A Triền thấy chàng cầm một chiếc hộp gấm đi vào, lập tức tiến lên đón, mắt hau háu nhìn chiếc hộp.

Bạch Hưu Mệnh đặt hộp gấm vào tay nàng: "Ngu Sơn Lô của nàng đây." A Triền mở hộp, lấy lư hương bên trong ra, đúng là lư hương Lữ lão bản tặng nàng.

Nàng cất hộp đi, vốn nghĩ Bạch Hưu Mệnh ít nhất sẽ hỏi nàng muốn lư hương để làm gì, không ngờ chàng lại không hỏi gì cả, điều này lại giúp nàng đỡ được không ít chuyện. 182.

Mặc dù đến ngày sự việc xảy ra, Bạch Hưu Mệnh chắc chắn sẽ biết chuyện có liên quan đến nàng, nhưng lúc đó mọi chuyện chắc hẳn đã ngã ngũ.

Tiếp theo, phải xem Thượng Ẩn rồi.

Khi Thượng Ẩn trở về nhà họ Triệu, trời vẫn còn sớm.

Hai ngày nay y không cần đến hầu hạ bên cạnh Thái phi, cũng không ai để ý đến hành tung của y, y ở trong phòng đến chạng vạng, đột nhiên có người đến gõ cửa.

Thượng Ẩn mở cửa, phát hiện người đến là nha hoàn hầu hạ bên cạnh Thái phi.

Nha hoàn đó mặt mày căng thẳng, đứng ở cửa nói với Thượng Ẩn: "Thái phi bảo ngươi qua đó." "Ừm." Thượng Ẩn theo thói quen của Triệu Ẩn ngày trước, chỉ đáp một tiếng, rồi bước ra khỏi phòng.

Nha hoàn không đưa y đến nơi ở của Thái phi, họ lại đến viện của Triệu Kỳ.

Lúc này trời đã tối mờ, trong viện của Triệu Kỳ treo rất nhiều đèn lồng, soi sáng cả sân viện.

Sảnh chính càng sáng như ban ngày, một chiếc đèn nguyệt quang

khảm mấy chục viên dạ minh châu không biết từ lúc nào đã được khiêng đến, đặt trong sảnh.

Thượng Ẩn vừa bước vào phòng, liền nhìn thấy chiếc đèn đó.

Ở Bắc Hoang, cơ hội y và mẹ ở bên nhau thực ra rất ít, nhưng y nhớ sớm, nên nhớ từng câu mẹ nói.

Lần đó y bị phạt rút móng tay, họ đưa y đến địa lao, y có cơ hội ngắn ngủi ở bên cạnh mẹ.

Y còn nhớ, mẹ y co ro trong góc phòng lao tối om, dùng giọng nói vui vẻ kể cho y nghe, năm bà cập kê, ông bà ngoại đã bỏ ra số tiền lớn mời thợ giỏi chế tạo một chiếc đèn nguyệt quang, mỗi khi đêm xuống, chiếc đèn đó có thể soi sáng cả căn phòng như ban ngày, vô cùng đẹp đẽ.

Lúc đó Thượng Ẩn không thể tưởng tượng ra hình dáng của chiếc đèn nguyệt quang, nhưng bây giờ lại được tận mắt nhìn thấy, quả nhiên rất đẹp.

Thượng Ẩn chỉ liếc nhìn chiếc đèn nguyệt quang một cái, vẻ mặt không chút gợn sóng, sau khi vào phòng liền đi thẳng đến trước mặt Thái phi, quỳ xuống. "Thuộc hạ đến muộn, xin Thái phi trách phạt." Thái phi lúc này một tay chống trán, đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy giọng Thượng Ẩn, bà ta nhấc mí mắt lên nhìn một cái, giọng điệu nhàn nhạt: "Đứng dậy đi." Sau đó, ánh mắt bà ta lại rơi xuống hai cha con Triệu Tuần và Triệu Trạch Khiêm đang quỳ giữa sảnh chính.

Giống như Thượng Ẩn phỏng đoán, sau khi trừng phạt Triệu Ẩn, Thái phi quả nhiên đã tra xét Triệu Trạch Khiêm, và rồi tra ra vấn đề.

Thượng Ẩn đứng sau lưng Thái phi, cũng nhìn về phía hai cha con kia. "Trạch Khiêm, nói cho cô tổ mẫu biết, lư hương đó đâu rồi?" Thái phi vừa mở lời, Triệu Trạch Khiêm run lên một cái, y ấp úng hồi lâu,

cũng không thể nói ra tung tích của lư hương.

Thái phi thấy bộ dạng của y, khóe môi nhếch lên, giọng nói càng thêm dịu dàng: "Đều là người một nhà, có chuyện gì, không thể nói với cô tổ mẫu sao?

Là cha con không cho con tiền tiêu, nên con bất đắc dĩ mới trộm lư hương sao?" Thượng Ẩn biết, Thái phi càng dịu dàng, chứng tỏ bà ta càng tức giận.

Nhưng Triệu Trạch Khiêm hiển nhiên không biết điều này, y bị thái độ hòa ái của Thái phi mê hoặc.

Y gật gật đầu, giọng điệu còn có chút tủi thân: "Cô tổ mẫu minh xét, cháu thật sự là vì túng thiếu nên mới dùng lư hương đó đổi lấy bạc." "Lư hương đó bán cho ai?" "Con bảo Trương Thông mang ra tiệm đồ cổ bên ngoài bán, cụ thể bán cho ai, phải hỏi hắn." Trương Thông trong miệng y là con trai của vú nuôi y, vẫn luôn hầu hạ bên cạnh y. "Nếu đã như vậy, vậy thì đi hỏi Trương Thông trước đi." Thái phi nhìn về phía Triệu Kỳ, nói với ông ta.

Triệu Kỳ gật đầu, ra lệnh cho quản gia: "Hỏi xong rồi mang người đến đây." Quản gia lĩnh mệnh rời đi, không lâu sau, một người bê bết máu bị lôi vào.

Lúc vào cửa, hai chân người đó kéo lê trên đất, tạo thành hai vệt máu.

Triệu Trạch Khiêm chỉ nhìn một cái, đã sợ đến hét toáng lên, y nhận ra, người máu me be bét này chính là Trương Thông.

Quản gia đứng bên cạnh cung kính nói: "Thái phi, lão thái gia, Trương Thông đã khai rồi, lư hương bán cho một tiệm đồ cổ ở phường Xương Bình, nghe nói ông chủ tiệm đó họ Lữ." "Chỉ hỏi ra được bấy nhiêu thôi sao?" Giọng Thái phi lạnh băng.

Quản gia không dám úp mở, vội nói: "Nếu lão nô không nhớ nhầm, ông chủ họ Lữ đó tên là Lữ Như Hủy, là con gái cả của Lữ hàn lâm, vợ trước của Hồng Lô Tự khanh Liễu Tương Trạch, bà ta sau Tết không lâu đã qua đời, chuyện này động tĩnh khá lớn, còn kinh động đến cả Thánh thượng." Liễu Tương Trạch vì chuyện vợ trước một đêm bạc đầu, trong triều gần như không ai không biết, quản gia tình cờ nghe đại lão gia nói với lão thái gia chuyện này, và đã ghi nhớ. "Chết rồi?" "Vâng." "Vậy lư hương thì sao?" "Lư hương nếu chưa được bán đi, chắc là đang ở trong tay người nhà họ Lữ, lão nô sẽ cho người đi tra ngay." Quản gia tuy không biết Thái phi và lão thái gia vì một cái lư hương mà sao lại làm lớn chuyện như vậy, nhưng cũng không dám có chút chậm trễ.

Ông ta còn chưa kịp lui xuống, đã nghe Thái phi lên tiếng: "Đợi đã." Vị quản gia chắp tay đứng yên, chờ Thái phi ra hiệu. "Triệu Ẩn, ngươi đi cùng họ.

Nếu đồ vật ở nhà họ Lữ, thì lấy về, nếu không có thì hỏi cho rõ đồ vật đã đi đâu." "Vâng." Giọng Thượng Ẩn cung kính. "Hành động kín đáo một chút, đừng gây ra phiền phức không cần thiết." Nhà họ Lữ dù sao cũng là gia đình quan lại, Thái phi tuy muốn lấy lại lư hương, nhưng cũng không muốn làm lớn chuyện. "Thái phi yên tâm." Thượng Ẩn đi cùng quản gia rời đi, lúc đi ngang qua cha con Triệu Tuần và Triệu Trạch Khiêm, Triệu Tuần quay đầu nhìn y một cái.

Người đi dọn dẹp mớ hỗn độn đã đi rồi, Triệu Tuần mới thăm dò lên tiếng: "Cô mẫu, tung tích của lư hương cũng đã tra ra rồi, Trạch Khiêm cũng không phải cố ý, người xem, hay là tha cho nó lần này đi?" Cha con Triệu Tuần và Triệu Trạch Khiêm đầy mong đợi ngẩng đầu nhìn Thái phi, Thái phi cúi mắt nhìn hai người họ, mặt không chút biểu cảm, nhưng trong lòng lại rất thất vọng.

Nghĩ đến người chồng trước của mình, tuy là văn nhân, nhưng

cũng một thân ngạo cốt, dựa vào tài hoa mà ngang hàng với gia chủ Thượng gia.

Còn con trai bà ta, tuy không kỳ vọng sẽ thành tài thế nào, nhưng cũng có chút mong đợi, tiếc là con trai tầm thường, nuôi ra cháu trai lại ngu xuẩn như heo, khiến người ta thất vọng tột cùng.

Nghĩ đến đây, Thái phi cũng lười để ý đến họ, quay đầu nói với Triệu Kỳ: "Phụ thân, Trạch Khiêm trộm dù sao cũng là đồ trong phòng người, hay là để người xử trí đi." "Vậy thì theo gia pháp đánh mười roi, rồi suy ngẫm ba tháng đi." Triệu Trạch Khiêm vừa nghe phải chịu roi, lập tức khóc lóc thảm thiết, Triệu Tuần cũng không ngừng xin tha cho con trai.

Thái phi lại không thèm nhìn, đứng dậy rời đi.

Triệu Trạch Khiêm chịu gia pháp, bò cũng không bò dậy nổi, bị người ta khiêng về nơi ở.

Mẹ y, Lý thị, ôm y khóc một trận, rồi quay lại chỉ trích Triệu Tuần: "Lão thái gia sao có thể nhẫn tâm như vậy, Trạch Khiêm chẳng qua chỉ lấy một cái lư hương mà thôi, đã suýt nữa bị đánh chết rồi.

Còn có cô mẫu...

Trạch Khiêm là cháu ruột của bà ta mà!" "Câm miệng, ngươi là thân phận gì, cũng dám vọng nghị cô mẫu." Lý thị bị mắng, không những không im miệng, ngược lại càng thêm tức giận: "Chẳng lẽ ta nói sai sao?

Bà ta thì làm được Thái phi, còn con trai ruột của bà ta là ngươi thì sao, lại bị cho làm con thừa tự của bác cả, bao nhiêu năm nay, một chức quan quèn cũng không có, nếu không như vậy, con trai ta sao lại nghèo đến mức phải đi trộm đồ của lão thái gia bán lấy tiền!" "Đó còn không phải là do ngươi dạy hư sao." "Do ta dạy hư, chẳng lẽ Trạch

Khiêm không phải là con trai ngươi sao?

Ta biết mà, ngươi chỉ không quên được đứa con trai trước của ngươi thôi." Lý thị hừ lạnh một tiếng, "Ngươi thì nhớ nó, nó lại là kẻ lòng dạ hiểm độc, một lòng muốn hại chết Trạch Khiêm của ta." "Ý gì?" Triệu Tuần hỏi. "Ngươi tưởng lão thái gia tại sao lại tra ra Trạch Khiêm của chúng ta?

Ta đã cho người hỏi thăm rồi, nó hôm qua bị phạt, lý do là nói những lời không nên nói." "Đây chỉ là phỏng đoán của ngươi." Lý thị liếc y một cái: "Thái phi bề ngoài thì mẹ con tình thâm với ngươi, sau lưng lại chẳng phải đã tra xét Trạch Khiêm sao, bà ta cũng không coi trọng ngươi lắm đâu, nếu không bao nhiêu năm nay, sao lại để chúng ta sống chật vật như vậy." Ban đầu Triệu Tuần không cảm thấy có gì, nhưng nghe vợ nói vậy, trong lòng cũng không thoải mái.

Mẹ y là Bắc Hoang Vương thái phi, còn y ở kinh thành lại là một kẻ ăn chơi không tên không phận.

Con trai trong tay ngay cả nghìn lượng bạc cũng không có, còn phải đi trộm, y càng cảm thấy cảnh ngộ của mình thê lương.

Nghĩ đi nghĩ lại, y có chút ngồi không yên, Triệu Tuần đứng dậy, nói với Lý thị: "Ta đi tìm cô mẫu." Lý thị một lòng chăm sóc con trai, lười để ý y đi đâu.

Triệu Tuần đầu óc nóng lên liền đi đến viện của Thái phi, đi được nửa đường, bị gió lạnh ban đêm thổi cho thấu xương, đột nhiên lại sinh lòng nhát gan.

Một đoạn đường ngắn, y lằng nhằng gần một canh giờ mới cuối cùng gõ cửa viện của Thái phi.

Vào viện, gặp Thái phi, những lời đã nghĩ sẵn lúc đến lại nghẹn ở trong miệng.

Y muốn gọi mẹ, nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng của Thái phi lại nuốt trở vào, lắp bắp gọi một tiếng: "Cô mẫu." Y nhớ năm đó, mẹ y cho y làm con thừa tự của nhà bác cả, y gọi bà là mẹ, bị bà đánh cho mấy roi, cái đau đó, đến nay y vẫn không dám quên.

Thái phi nhấp một ngụm trà, hỏi y: "Có chuyện gì?" "Cũng không có gì..." Thấy Thái phi khẽ nhíu mày, dường như có chút không kiên nhẫn, đầu óc Triệu Tuần nóng lên liền nói, "Con chỉ muốn hỏi, có phải Triệu Ẩn đã nói gì, mới khiến cô mẫu đột nhiên nghi ngờ Trạch Khiêm không?" Thái phi có chút bất ngờ khi y lại hỏi điều này, cũng không giấu diếm: "Nó quả thực có nhắc đến, sự thật chứng minh, nghi ngờ của nó là đúng." "Cô mẫu, Triệu Ẩn là huyết mạch của Thượng gia, nó làm vậy nói không chừng chỉ là để ly gián tình cảm của cô mẫu và Trạch Khiêm." "Nó là do ta một tay nuôi lớn, nó là người thế nào, ta rõ hơn ngươi.

Huyết mạch Thượng gia thì sao, chỉ cần ta muốn, là có thể khống chế nó, hiểu không?" Triệu Tuần không hiểu, y chỉ biết nhổ cỏ phải nhổ tận gốc.

Y nhìn thấy Triệu Ẩn, là có thể nhớ lại năm đó khi biết Thượng gia bị diệt môn, người vợ trước suýt nữa đã giết y.

May mà người đàn bà điên đó bị cô mẫu mang đi, nhưng sau đó rất nhiều năm, y thỉnh thoảng vẫn gặp ác mộng.

Thấy Triệu Tuần mặt đầy vẻ không đồng tình, Thái phi cũng lười nói tiếp với y.

Đứa con trai này của bà ta, coi như là phế rồi, cả đời cũng không thể trở thành kẻ bề trên.

Nhìn Triệu Tuần vẫn đang lải nhải không ngừng, Thái phi thầm nghĩ, cùng là con trai, Bạch Trảm Hoang không biết mạnh hơn Triệu Tuần bao nhiêu.

Chỉ tiếc là, đứa trẻ đó cuối cùng lại bị một con hồ yêu mê hoặc, xa cách với người mẹ này.

Nhưng dù sao đi nữa, họ vẫn là mẹ con.

Con hồ yêu đó đã chết rồi, mẹ con họ sớm muộn gì cũng sẽ làm hòa, chỉ đợi bà ta từ nhà họ Triệu lấy ra những thứ năm đó cất trong kho bí mật mang về Bắc Hoang.

Ban đầu Vương gia có thể vì những thứ này, gạt bỏ mọi ý kiến lập bà ta làm phi, bây giờ những thứ này cũng đủ để mẹ con họ hòa hảo như xưa.

Bà ta tin rằng, con trai bà ta chỉ là nhất thời nghĩ quẩn, cuối cùng sẽ trở về con đường đúng đắn.

Triệu Tuần nói một hồi lâu, Thái phi cũng không có phản ứng gì, cuối cùng thật sự không còn gì để nói, mới bị nha hoàn bên cạnh Thái phi khách sáo mời ra ngoài.

Cảm nhận được sự qua loa của Thái phi, trên đường về Triệu Tuần càng nghĩ càng tức giận, nhưng lại không thể tìm ai trút giận, chỉ đành tự mình ấm ức.

Đi qua một đoạn hành lang, y tình cờ gặp Thượng Ẩn đang đi tới.

Chương 163

Thượng Ẩn vừa từ nhà họ Lữ trở về, khi nhìn thấy Triệu Tuần vốn định làm như trước, nhưng đột nhiên bị đối phương gọi lại. "Triệu Ẩn, quy củ của ngươi đâu rồi, nhìn thấy vi phụ ngay cả nói một tiếng cũng không biết sao?" Thượng Ẩn dừng bước, gọi một tiếng: "Phụ thân." "Đừng có dùng những thủ đoạn không ra gì của ngươi lên người Trạch Khiêm nữa." Triệu Tuần nhìn thấy bộ dạng lạnh lùng của y, liền phảng phất như nhìn thấy Thái phi, cơn giận lập tức không kiểm soát được mà tuôn ra. "Ngươi tưởng làm vậy ta sẽ để ý đến ngươi thêm một chút sao?

Ngươi và con mẹ ma quỷ của ngươi giống hệt nhau, âm hồn không tan, sao các ngươi không cùng nhau đi chết đi!" Thượng Ẩn nghe những lời chửi rủa của Triệu Tuần, giống như một pho tượng gỗ, không có phản ứng.

Đợi y chửi mệt, lại thấy Thượng Ẩn không nói một lời, cảm thấy vô vị, mới phất tay áo bỏ đi.

Thượng Ẩn nhìn bóng lưng y, đột nhiên cảm thấy, cái mạng rách này của mình chỉ đổi lấy một mạng của Thái phi thì có chút thiệt thòi.

Trong phủ họ Triệu không có bí mật gì, Thượng Ẩn còn chưa kịp báo cáo lại với Thái phi, tin tức y bị Triệu Tuần chặn lại chửi một trận đã truyền đến tai Thái phi.

Thái phi không để tâm, bà ta tin Triệu Ẩn sẽ không để ý đến những chuyện vặt vãnh vô vị này.

Đợi Thượng Ẩn đến, Thái phi đã tẩy trang xong, đang ngồi trên ghế, nha hoàn đang bóp vai bóp chân cho bà ta.

Thượng Ẩn quỳ trên đất, báo cáo kết quả điều tra vừa rồi. "Thái

phi, qua điều tra, sau khi Lữ Như Hủy chết, lư hương bà ta thu thập được đã bị người nhà họ Lữ tặng cho một nữ tử tên là Quý Thiền." "Quý Thiền?" Chữ Thiền này khiến Thái phi bản năng cảm thấy không vui, điều này khiến bà ta không khỏi lại nghĩ đến con hồ yêu hại người không ít kia. "Nàng ta là ai, và có quan hệ gì với Lữ Như Hủy?" "Nàng ta là hàng xóm của Lữ Như Hủy ở phường Xương Bình, mở một tiệm hương liệu, nghe nói ngày thường rất chăm sóc bà ta, trong di thư Lữ Như Hủy để lại có đặc biệt dặn dò để lại lư hương cho đối phương." "Đặc biệt để lại cho đối phương, họ có biết giá trị của lư hương đó không?" "Biết, phu nhân của Lữ hàn lâm nói, ông chủ đó đã nói với họ, lư hương đó là Ngu Sơn Lô, giá trị không nhỏ.

Nhưng họ không vi phạm di nguyện của Lữ Như Hủy, vẫn để lại lư hương cho đối phương." "Cũng có mắt nhìn đấy." Thái phi hừ nhẹ một tiếng, lại hỏi, "Bên nhà họ Lữ có ai phát hiện điều gì bất thường không?" "Không có, người nhà họ Lữ trên dưới đều là người bình thường, thuộc hạ đã dùng mê hồn thuật, họ sẽ không nhớ những gì đã nói với thuộc hạ." Thái phi gật đầu: "Vậy ngày mai ngươi đến phường Xương Bình lấy lại lư hương đi." "Vậy...

Quý Thiền phải xử trí thế nào?" Thái phi liếc Thượng Ẩn một cái: "Chẳng qua chỉ là một người bình thường, còn cần ta dạy ngươi phải làm thế nào sao?" Nếu người tên Quý Thiền đó không biết sự quý giá của Ngu Sơn Lô, có lẽ còn có thể tha cho nàng ta một mạng, nhưng ai bảo nàng ta biết chứ. 183.

Nếu đồ vật bị mất, nàng ta tất sẽ làm lớn chuyện, chẳng thà cứ để nàng ta chết vì tai nạn cho xong.

Hơn nữa nàng ta còn có một cái tên không đáng yêu, càng không có lý do gì để nàng ta sống sót.

Thượng Ẩn cúi đầu: "Thuộc hạ hiểu rồi." Thượng Ẩn lui ra khỏi

viện của Thái phi, trong lòng lại nghĩ, quyết định ngu xuẩn nhất mà Thái phi từng làm, chính là cho người truy sát A Triền.

Nếu nàng chết thì thôi, tiếc là mạng của con hồ ly tám đuôi đó, còn cứng hơn cả Thái phi.

Hai ngày nay, A Triền hiếm khi siêng năng, sáng sớm đã ra trước trông tiệm.

Lúc Thượng Ẩn tìm đến, A Triền đang làm hương triện, trước mặt đặt chính là Ngu Sơn Lô mà nhà họ Triệu tìm kiếm bấy lâu.

Dùng nhang sợi đốt bột hương, đậy nắp lư lại, làn khói xanh lượn lờ bốc lên từ hương liệu liền quẩn quanh trên đỉnh lư không tan, đây là lần đầu tiên Thượng Ẩn chứng kiến sự kỳ diệu của Ngu Sơn Lô. "Khách nhân muốn mua hương sao?" A Triền dường như không nhận ra y, tiếp đãi như một vị khách bình thường. "Đúng là muốn mua hương, nhưng lư hương của bà chủ rất đặc biệt, không biết có bán không?" "Là đồ người khác tặng, không phải hàng để bán." "Vậy thật đáng tiếc." Thượng Ẩn từng bước đi đến trước quầy, đúng lúc này, Trần Tuệ từ cửa sau bước ra.

Nhìn thấy Trần Tuệ, Thượng Ẩn sững sờ, y có thể cảm nhận được, người phụ nữ trước mặt không khác gì người thường này, không phải là người sống, đây là một cỗ hoạt thi.

Y có chút kinh ngạc, A Triền lại dám nuôi hoạt thi ở Thượng Kinh, nàng ta ăn phải gan hùm mật gấu rồi sao? "Vị khách này, nếu có nhu cầu gì, cứ nói với tôi là được." Trần Tuệ từ khi tiến giai, đã nhạy bén hơn trước rất nhiều.

Giống như vừa rồi, ở sân sau bà đã có thể cảm nhận được trong tiệm có một tu sĩ nguy hiểm bước vào. "Chỉ là tùy tiện xem thôi." Thượng Ẩn đi dạo trong tiệm một lúc, Trần Tuệ luôn nhìn chằm chằm vào y không rời mắt, cuối cùng y tự mình đi ra ngoài.

Nhìn thấy cỗ hoạt thi ít nhất cũng là nhị cảnh, Thượng Ẩn liền biết phải đối phó với Thái phi thế nào rồi, nhưng điều này hiển nhiên vẫn chưa đủ, không đủ để thuyết phục Thái phi.

Bây giờ, theo kế hoạch, y cần phải bắt đầu điều tra thân phận của A Triền.

Thông tin về thân phận Quý Thiền này không khó tra, là đích nữ của Tấn Dương hầu Quý Hằng, sau khi mẹ ruột qua đời, gia đình ngoại tổ cũng bị lưu đày, nàng ta lại đột nhiên bị tra ra không phải là con gái ruột của Tấn Dương hầu, bị đuổi ra khỏi nhà.

Những thông tin bề ngoài này không có gì đáng nói, nhìn qua là biết đây chẳng qua là tranh đấu trong hậu viện hầu phủ, Quý Thiền là kẻ thất bại.

Một tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ sau khi bị đuổi ra khỏi nhà, tự nhiên sẽ sa sút không chịu nổi.

Nhưng đến lượt Quý Thiền, lại biến thành một câu chuyện khác. 184.

Trước sau không quá một năm, Tấn Dương hầu phủ bắt đầu đi đến chỗ suy tàn, mà kẻ cầm đầu gây họa chính là Quý Thiền.

Người bán thông tin về Quý Thiền nhận bạc của Thượng Ẩn, còn khá có đạo nghĩa mà nhắc nhở: "Vị khách quan này, bất kể ngài muốn tra nàng ta làm gì, tốt nhất là nên tránh xa nàng ta ra." "Tại sao?" Thượng Ẩn lúc này đang ở trong một quán rượu có vẻ cũ nát ở phường Đại Thông.

Rượu tiểu nhị mang đến đều là rượu pha nước, nhưng thông tin mang đến lại là hàng thật.

Tiểu nhị kia khom người thấp giọng nói: "Theo chúng tôi được biết, vị cô nương này có quan hệ không tầm thường với vị Trấn phủ

sử của Minh Kính Ti.

Tấn Dương hầu không lâu trước đây vừa bị Minh Kính Ti bắt một lần, ông ta vừa ra, phu nhân ông ta đã vào.

Tóm lại, anh hùng khó qua ải mỹ nhân a." Thượng Ẩn cảm thấy cách hình dung của tiểu nhị này khá thú vị: "Vậy ở chỗ các người, có bán thông tin về vị Trấn phủ sử đó không?" Tiểu nhị nghe vậy sắc mặt biến đổi, nhìn trái nhìn phải, thấy không ai chú ý mới thấp giọng nói: "Khách quan, lời này tôi coi như chưa nghe thấy, ngài cũng đừng đi hỏi chỗ khác, cẩn thận rước họa vào thân." "Không được hỏi?" "He he, chúng tôi còn muốn sống thêm vài ngày nữa." Ở kinh thành làm nghề môi giới tin tức, phải biết rõ, tiền của ai có thể kiếm, tiền của ai không thể kiếm.

Thượng Ẩn không làm khó tiểu nhị, sau khi rời khỏi quán rượu, lại tìm một tửu lầu khác lớn hơn một chút.

Bỏ ra nhiều bạc hơn, nhưng thông tin mua được lại không khác mấy so với trước.

Nhưng nhà này còn bổ sung thêm một chuyện, nói là Trấn Bắc hầu vì nguyên nhân không rõ đã từng phá hủy tiệm của Quý Thiền, sau đó đã bồi thường bạc.

Thông tin mà tiệm đưa ra là, lúc đó vị Trấn phủ sử của Minh Kính Ti đã ra tay ngăn cản Trấn Bắc hầu, giống như phán đoán của nhà trước, tiệm cho rằng Quý Thiền có quan hệ không tầm thường với đối phương, không dễ dàng đắc tội.

Về vị Trấn phủ sử đó, tiệm chỉ đưa ra tên, thông tin thừa thãi, một câu cũng không chịu nói thêm.

Thượng Ẩn không đi đến nhà thứ ba, tiếp tục nữa, sẽ dễ dàng kinh động đến đối phương.

Lúc này y cuối cùng cũng hiểu, tại sao A Triền lại chắc chắn thông tin của nàng có thể khiến Thái phi phải dùng đến tứ cảnh.

Người của Bạch Hưu Mệnh, một kẻ tam cảnh quèn như mình nếu dám động vào, chính là tự tìm đường chết.

Thượng Ẩn biết cái tên Bạch Hưu Mệnh này, đó là mấy tháng trước nghe được từ Bắc Hoang Vương.

Bạch Trảm Hoang đã đích thân thừa nhận, Bạch Hưu Mệnh là người trong thế hệ trẻ của hoàng tộc Đại Việt, khiến y kiêng kỵ nhất.

Người này vốn dĩ cũng giống như y, sẽ kế thừa tước vị nhị tự thân vương, trở thành thân vương nắm giữ một phương, nhưng đối phương lại đi một con đường hoàn toàn khác với Bạch Trảm Hoang.

Con nuôi do Minh Vương một tay bồi dưỡng, lòng dạ hiểm độc, là con dao sắc bén nhất trong tay hoàng đế.

Là con trai của Tây Lăng Vương, nhưng Tây Lăng Vương phủ lại bị hủy trong tay hắn, ngay cả cha ruột cũng không tha.

Người này từ Tây Lăng trở về kinh liền hiển lộ tu vi tứ cảnh, trấn áp cả tông thất, nhưng không ai biết hắn rốt cuộc đã tiến giai tứ cảnh từ bao giờ.

Thâm tàng bất lộ, thiên phú kinh người, lúc đó Bắc Hoang Vương đã quả quyết, người này tất sẽ là người kế nhiệm của Minh Vương.

Rời khỏi phường Đại Thông, Thượng Ẩn trong đầu phân tích lại những thông tin thu được, đột nhiên cười lên, y thật mong chờ, ngày mà Bạch Trảm Hoang biết được quan hệ của Bạch Hưu Mệnh và A Triền.

Bạch Trảm Hoang nhất định sẽ tức điên lên.

Thượng Ẩn đi loanh quanh bên ngoài hơn nửa ngày, thấy thời gian

cũng đã hòm hòm mới quay về Triệu phủ.

Triệu phủ hôm nay rất náo nhiệt, cửa chính mở rộng, khách khứa ra vào tấp nập.

Thái phi về kinh cũng đã mấy ngày, người của Triệu gia là chỗ thân tình cũ nên sớm đã đưa bái thiếp, muốn đến phủ bái kiến Bắc Hoang Vương Thái phi.

Thái phi lại không thể gặp hết từng người một, thế là Triệu gia bèn chọn hôm nay để mở tiệc đãi khách.

Trong số đó đương nhiên có người thật lòng muốn bái kiến Thái phi, nhưng quan trọng hơn là họ đã biết được một tin tức: Bắc Hoang Vương Thái phi lần này về kinh là có ý chọn Vương phi cho Bắc Hoang Vương.

Tin tức này như một tiếng sét đánh xuống, gần như làm cả Thượng Kinh chấn động.

Tuy rằng Tây Lăng Vương phủ mới bị nhổ tận gốc cách đây không lâu, nếu đủ cẩn trọng thì không nên qua lại quá gần với những Thân vương bị Hoàng đế nghi kỵ này, nhưng con người ai cũng có tâm lý cầu may.

Lỡ như thì sao?

Hoàng đế vừa mới ra tay với Tây Lăng, trong thời gian ngắn sẽ không dễ dàng động đến Bắc Hoang.

Bắc Hoang Vương phủ sừng sững ở Bắc Hoang nhiều năm vẫn thịnh vượng, ở địa phận Bắc Hoang có thể nói là một tay che trời.

Bắc Hoang Vương trẻ tuổi tài cao, lại nắm đại quyền trong tay, nếu có cơ hội, ai lại không muốn trở thành Bắc Hoang Vương phi?

Tiệc thưởng xuân lần này của Triệu gia quả thực náo nhiệt phi

thường, các cô nương đến dự tiệc, gia thế thấp nhất cũng xuất thân từ gia đình quan lại tam phẩm.

Nhà có tước vị, ít nhất cũng phải là Hầu tước mới không bị người khác xem thường.

Thượng Ẩn từ xa đã thấy từng tốp người mặc hoa phục đi vào Triệu phủ.

Triệu gia ở kinh thành trước nay luôn kín tiếng, chỉ có lúc này mới có thể nhìn ra được, gia thế của Triệu gia rốt cuộc sâu đến đâu.

Y nhìn một lúc rồi mới vòng ra bên hông, đi vào phủ từ cửa ngách.

Lúc này Thái phi đã không còn ở trong viện mà đang tiếp khách tại vườn Đinh Hương của Triệu phủ.

Những người có thể đến bái kiến Thái phi đều là các chủ mẫu, trong ngoài vườn Đinh Hương đều là nữ tử, nam tử không tiện vào cửa.

Thượng Ẩn cũng không vội, y chỉ cho người nhắn một câu với nha hoàn bên cạnh Thái phi rồi đứng chờ bên ngoài vườn Đinh Hương.

Người qua lại, có kẻ nhỏ tuổi hiếu kỳ sẽ nhìn y thêm vài lần, nhưng thấy y đứng im như tượng đá không chút phản ứng, liền không còn chú ý nữa.

Cứ như vậy chờ gần một khắc, một nha hoàn thân cận của Thái phi mới đi ra, nàng ta đến bên cạnh Thượng Ẩn, thấp giọng hỏi: "Thái phi bảo ta hỏi ngươi, đồ vật đã lấy được chưa?" "Chưa lấy được." Câu trả lời của Thượng Ẩn rõ ràng nằm ngoài dự liệu của nha hoàn, nàng ta cau mày, vẻ mặt vô cùng bất mãn.

Nhưng xung quanh người qua kẻ lại, nàng ta cũng không tiện nói nhiều, chỉ lạnh mặt bảo y về viện của Thái phi chờ xử lý, rồi vội vã quay lại vườn Đinh Hương.

Chuyện này là chuyện quan trọng nhất, Thái phi đã canh cánh trong lòng hai ngày, không thể trì hoãn.

Lúc này Thái phi đang nói chuyện với phu nhân của Lễ bộ Thượng thư.

Vị phu nhân này hôm nay mang theo hai cô con gái đến dự tiệc, đại nữ nhi thanh nhã thoát tục, nhị nữ nhi diễm lệ yêu kiều, mỗi người một vẻ.

Các gia đình khác cũng không khác là bao, những người được đưa đến trước mặt Thái phi đều là đích nữ trong nhà, thân phận giáo dưỡng không ai không phải là lựa chọn hàng đầu.

Chỉ nói chuyện một lát, các vị phu nhân đã phát hiện ra, Thái phi đối với dung mạo của nữ tử cũng không quá để tâm, thậm chí bà ta còn thích những người có dung nhan thanh đạm hơn một chút.

Hẳn là không muốn Bắc Hoang Vương ham mê mỹ sắc, muốn chọn một vị hiền thê.

Thấy Thái phi đã bắt đầu hỏi thăm sở thích thường ngày của đại nữ nhi Lễ bộ Thượng thư, lòng các vị phu nhân lập tức căng thẳng, đồng thời thầm hận mình không sinh được hai cô con gái có phong cách khác biệt.

Đúng lúc này, nha hoàn vừa ra ngoài đã quay lại bên cạnh Thái phi, thấp giọng nói với bà ta vài câu.

Nụ cười trên mặt Thái phi vẫn ôn hòa như cũ, nhưng đã không còn tâm tư tiếp tục hàn huyên với mọi người.

May mà có đại phu nhân và nhị phu nhân của Triệu phủ ở đó nên không khí không bị nguội lạnh.

Ngồi thêm một lát, Thái phi viện cớ thay y phục, dẫn nha hoàn rời khỏi vườn Đinh Hương.

Sau khi ra khỏi vườn Đinh Hương, bà ta mới hoàn toàn lạnh mặt, hỏi nha hoàn vừa rồi: “Triệu Ẩn đâu?” “Nô tỳ bảo y đến viện của ngài chờ rồi ạ.” Thái phi không nói gì, bước nhanh về nơi ở của mình.

Chương 164

Đoạn đường ngắn ngủi, trên mặt bà ta không có lấy một nụ cười, trong mắt đầy vẻ lạnh lẽo.

Nha hoàn theo sau không dám phát ra một tiếng động, sợ làm bà ta không vui.

Mãi đến khi vào trong viện, Thái phi mới thấy Thượng Ẩn đang đứng ở cửa.

Vừa thấy người, Thái phi còn không để y nói lời nào, một cái tát đã vung tới.

Thân thể Thượng Ẩn không hề lay động, cũng không có phản ứng gì.

Thái phi lại tát thêm hai cái nữa, đến khi lòng bàn tay đỏ lên mới thốt ra hai chữ: "Đồ vô dụng!" Vẻ ghê tởm trong mắt bà ta gần như không thể kìm nén được nữa.

Thượng Ẩn quỳ xuống đất, cúi đầu, không ai có thể nhìn rõ biểu cảm của y lúc này.

Ngực Thái phi phập phồng kịch liệt mấy lần, đợi cảm xúc hơi bình ổn lại mới lên tiếng: "Tại sao không lấy được lư hương về?" Giọng điệu của Thượng Ẩn đều đều, không chút cảm xúc, y nói: "Trong nhà Quý Thiền có nuôi một con hoạt thi nhị giai, sau khi thuộc hạ xuất hiện, con hoạt thi đó liền nhìn chằm chằm thuộc hạ, căn bản không có cách nào ra tay.

E rằng chỉ cần thuộc hạ động niệm, con hoạt thi đó sẽ phản công ngay lập tức." "Hoạt thi?" Thái phi lộ vẻ kinh ngạc, giọng điệu cũng không còn lạnh lùng như vừa rồi, "Ngươi nói kỹ hơn xem." Thượng

Ẩn bèn kể lại từng chi tiết sau khi mình đến tiệm hương, ngay cả đoạn đối thoại cũng không sót một chữ.

"Nói như vậy, ngươi thật sự đã thấy lư hương trong tay Quý Thiền?" "Vâng, lúc thuộc hạ đến, nàng ta đang dùng lư hương đốt hương, khói hương ngưng tụ không tan, chắc chắn là Lư Ngu Sơn không thể sai được." "Vậy tại sao trong nhà Quý Thiền lại có hoạt thi, ngươi đã tra ra nguyên do chưa?" Thượng Ẩn đáp: "Thuộc hạ tra được, Quý Thiền và Trấn phủ sử Minh Kính Ti Bạch Hưu Mệnh có quan hệ không tầm thường.

Con hoạt thi đó hẳn là cũng đi theo cửa của Minh Kính Ti mới được giữ lại." Lần này, Thái phi cuối cùng cũng biến sắc.

Bà ta đương nhiên cũng biết Bạch Hưu Mệnh, tuy rằng chuyện của Tây Lăng Vương ở kinh thành chưa kịp gây sóng gió đã bị Bạch Hưu Mệnh dập tắt, nhưng ở Bắc Hoang, đó lại là một chuyện kinh thiên động địa.

"Quan hệ không tầm thường, là quan hệ thế nào?" Thái phi truy hỏi đến cùng.

"Nếu tin tức không sai, hẳn là… là tình cảm nam nữ." "Quý Thiền đó thân phận gì mà có bản lĩnh như vậy?" Thái phi rất ngạc nhiên, cho dù không muốn thừa nhận, nhưng thân phận địa vị của Bạch Hưu Mệnh đủ để sánh ngang với con trai bà ta, vậy mà lại để mắt đến một nữ tử tầm thường?

"Nàng ta vốn là con gái của Tấn Dương hầu, sau này vì huyết mạch không thuần chính nên bị đuổi khỏi phủ, hiện đang mở một tiệm ở phường Xương Bình." Thái phi có chút tò mò: "Chỉ đơn giản như vậy?

Dung mạo nữ tử đó thế nào?" Thượng Ẩn nghĩ một lát rồi trả lời thật: "Dung mạo xuất chúng, nhưng cũng chưa đến mức kinh diễm

tuyệt luân.” Kinh diễm tuyệt luân trong miệng y chính là A Triền năm xưa, có dung tư như vậy làm chuẩn, dung nhan xinh đẹp đến đâu trong miệng người khác cũng không thể nào sánh bằng. 185.

Đây cũng là lý do tại sao Thái phi chọn Vương phi cho Bắc Hoang Vương lại không chú trọng dung mạo, bà ta cũng không tìm được ai có dung mạo xuất sắc hơn A Triền, chẳng thà tính toán ra tay từ những phương hướng khác.

“Vậy là thông minh tài trí?” Nói đến đây, chưa đợi Thượng Ẩn trả lời, Thái phi đã phủ định suy đoán này trước.

Nếu thật sự thông minh, cũng sẽ không dễ dàng bị người ta đuổi khỏi Hầu phủ, ngay cả thân phận duy nhất có thể dựa vào cũng mất.

Thái phi thực sự không nghĩ ra lý do Bạch Hưu Mệnh lại để mắt đến Quý Thiền, nhưng rất nhanh bà ta cũng không còn bận tâm đến chuyện này nữa.

“Thôi bỏ đi, nói không chừng chỉ là người trẻ tuổi ham vui thôi.” Giống như đứa con trai như bị mất trí của bà ta vậy, cũng không biết nó nghĩ thế nào mà dám cả gan làm chuyện đại nghịch bất đạo, muốn để một yêu tộc làm Bắc Hoang Vương phi.

Dù sao hồ yêu mà con trai mình để mắt đến còn có một dung nhan tuyệt thế, mắt nhìn của Bạch Hưu Mệnh quả là kém quá nhiều.

“Thái phi, vậy lư hương…” “Lần này ngươi làm không tệ, quả thực không thể tùy tiện động thủ.” Lúc này trong đầu Thái phi không chỉ nghĩ đến vấn đề lư hương, bà ta còn đang nghĩ, nếu Quý Thiền và Bạch Hưu Mệnh thật sự có quan hệ mờ ám, vậy lư hương có khi nào đã sớm bị Minh Kính Ti phát hiện rồi không?

Lư hương bày ra bây giờ, có phải là mồi nhử mà bên đó tung ra không?

Nhưng dù thế nào đi nữa, lư hương nhất định phải lấy lại, cho dù đó là mồi nhử cũng phải nuốt xuống.

Thái phi nheo mắt, nếu thật sự kinh động đến Minh Kính Ti, họ phải có chứng cứ mới có thể bắt người.

Chỉ cần mồi bị nuốt, cá thuận lợi chạy thoát, vậy thì lần đi câu này chỉ có thể là công cốc.

"Ta nhớ Bạch Hưu Mệnh đã là Tứ cảnh rồi phải không?" "Vâng." "Thiên phú kinh người thật." Thái phi tán thưởng một câu, rồi thầm tính toán trong lòng, bất kể là vì con hoạt thi phiền phức trong nhà Quý Thiền, hay là để đề phòng Bạch Hưu Mệnh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, Triệu Ẩn không thể dùng được nữa, vậy chỉ có thể dùng đến hộ vệ cũng là Tứ cảnh.

Hộ vệ Tứ cảnh bên cạnh Thái phi tên là Hoang Lâm, là do tiên Bắc Hoang Vương để lại cho bà ta.

Vốn dĩ, bà ta có tư cách điều động tất cả các Tứ cảnh của Bắc Hoang Vương phủ, nhưng từ sau khi cãi nhau với con trai, chỉ còn lại Hoang Lâm chịu nghe lệnh bà ta.

Lần trước dùng đến Hoang Lâm là để đối phó với A Triền.

Lần đó hắn đã thất bại, còn bị thương không nhẹ, lần này là để đối phó với một người bình thường, chắc sẽ không có khả năng thất bại.

Vì lý do Thượng Ẩn đưa ra quá thuyết phục, ngoài mấy cái tát ban đầu, Thái phi không tiếp tục trừng phạt y.

"Chuyện này, ngươi không cần quản nữa." "Vâng." Thượng Ẩn cung kính lui xuống.

Thái phi cuối cùng cũng chịu dùng đến Hoang Lâm, tiếp theo sẽ đến lượt A Triền.

Là người thúc đẩy kế hoạch, trong lòng Thượng Ẩn có chút kích động mơ hồ, cũng có một chút sợ hãi.

Có một kẻ thù như vậy tính kế trong bóng tối, thực sự là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Lúc bước ra khỏi sân, y thậm chí còn tự nhắc nhở mình trong lòng, sau này tuyệt đối không được đắc tội với A Triền, dù rằng y có thể cũng không còn "sau này" nữa.

Thái phi rời đi không lâu lại quay về vườn Đinh Hương, lúc đang hàn huyên, bà ta ra vẻ tùy ý hỏi Ninh Đức hầu phu nhân đang nói chuyện với mình: "Ninh Đức hầu phu nhân có biết Tấn Dương hầu phu nhân không?" Vị Ninh Đức hầu phu nhân này là chị họ của Triệu nhị phu nhân, Thái phi cũng sẵn lòng nể mặt bà ta vài phần.

Ninh Đức hầu phu nhân rất hoạt ngôn, nghe Thái phi hỏi vậy, lập tức hứng thú: "Ra là Thái phi cũng nghe nói chuyện nhà Tấn Dương hầu rồi sao?" "Chỉ là nghe người ta nhắc qua, dường như…" Bà ta chỉ nói nửa câu, đối phương đã tiếp lời.

"Nói đến vị kế phu nhân của Tấn Dương hầu đó, cũng không biết đã cho Tấn Dương hầu uống thuốc mê gì mà khiến Tấn Dương hầu ngay cả đích nữ cũng không cần nữa.

Bà ta đã bị giam vào ngục rồi mà Tấn Dương hầu vẫn không chịu hòa ly." Nói đến đoạn sau, Ninh Đức hầu phu nhân có chút hâm mộ.

Những gia đình như họ, nếu không có nhà mẹ đẻ chống lưng, mới thật sự là đại nạn đến nơi mỗi người một ngả.

"Hai người này đúng là tình sâu nghĩa nặng." Thái phi bình luận một câu, lại hỏi: "Vậy đích nữ của Tấn Dương hầu thì sao, nàng ta bây giờ thế nào rồi?" Ninh Đức hầu phu nhân chép miệng nói: "Vị này cũng không phải dạng vừa đâu, nghe nói chính là nàng ta đã đi cửa của

Minh Kính Ti, trực tiếp nhốt Tấn Dương hầu phu nhân vào Trấn ngục." "Lời này là thật sao?" Thái phi có vẻ hơi kinh ngạc.

"Cũng chỉ là nghe nói thôi, dù sao Tấn Dương hầu nhiều lần bị Minh Kính Ti nhắm vào, ắt hẳn cũng có nguyên do." "Nói như vậy, vị Quý cô nương này cũng khá có thủ đoạn." Ninh Đức hầu phu nhân gật đầu, nói một cách ẩn ý hơn: "Tiếc là nhà mẹ đẻ của nàng ta đã suy bại, Quý gia cũng không thừa nhận nàng ta, e rằng nàng ta cũng chỉ có thể huy hoàng một thời." Chuyện ồn ào của Tấn Dương Hầu phủ, tuy không ai nói ra mặt, nhưng ở kinh thành cũng có không ít người đang theo dõi.

Thái phi gật đầu, những thông tin này và lời của Triệu Ẩn quả thật khớp với nhau.

Tiệc thưởng xuân của Triệu gia kéo dài đến chập tối mới kết thúc.

Ngoài đoạn xen ngang ở giữa, tâm trạng của Thái phi cũng không tệ, bà ta đã để mắt đến đích nữ của bốn nhà, nhưng cũng chỉ mới có ý tưởng, tạm thời chưa đưa ra quyết định.

Dù sao cũng là chọn chính phi cho con trai, thân thế bối cảnh, tính cách phẩm đức đều cần phải xem xét kỹ lưỡng.

Sau khi trở về viện của mình, bà ta tạm thời gạt hết những chuyện này ra sau đầu.

Sai hết nha hoàn bên cạnh ra ngoài, Thái phi đột nhiên lên tiếng: "Hoang Lâm." Một bóng đen như gợn nước hiện ra từ bên cạnh bà ta, rất nhanh liền xuất hiện một nam tử trung niên có dung mạo nho nhã.

Trên mặt người này có ba vết sẹo, phá hỏng khí chất của hắn, khiến hắn trông có phần âm u.

"Thái phi có gì phân phó?" Thái phi nghiêng đầu hỏi hắn: "Trận pháp ở kinh thành ảnh hưởng đến ngươi bao nhiêu?" Hoang Lâm trả

lời thật: “Tu vi của thuộc hạ bị áp chế ở Tam cảnh, nhưng thực lực vẫn còn.

Nếu đến lúc cần thiết, có thể cưỡng ép đột phá, chỉ là động tĩnh sẽ không nhỏ.” “Nếu gặp phải đối thủ cùng cấp, ngươi có chắc chắn toàn thân trở ra không?” “Thái phi cứ yên tâm, đại trận ở Thượng Kinh này đối với ai cũng như nhau, thuộc hạ tự tin sẽ không thua bất kỳ ai.

Cho dù không địch lại, thủy độn thuật của thuộc hạ cũng chưa từng thất thủ.” Thái phi gật đầu, bà ta đã tận mắt chứng kiến Hoang Lâm thần xuất quỷ một như thế nào.

Trong ba Tứ cảnh của Bắc Hoang Vương phủ, thân pháp của hắn là lợi hại nhất.

Cho dù Bạch Hưu Mệnh kia có bị người ta đồn thổi thế nào, thời gian đột phá Tứ cảnh cũng không quá lâu, Hoang Lâm nếu thật sự đối đầu với y, dù không thắng được, muốn toàn thân trở ra cũng không khó.

Sau khi cân nhắc nhiều lần, Thái phi cuối cùng nói: “Lần này gọi ngươi đến là có một chuyện muốn ngươi đi làm.” “Xin Thái phi phân phó.” Thái phi nói địa chỉ của A Triền cho đối phương, còn nhắc nhở: “Làm cho sạch sẽ một chút, đừng kinh động đến người khác, cũng đừng để lại manh mối.” “Vâng.” “Nếu lỡ như Minh Kính Ti thật sự có mai phục, thì cứ cầm đồ vật rời đi trước, tóm lại lư hương là quan trọng nhất.” “Thuộc hạ hiểu.” “Đi đi.” Theo tiếng nói của Thái phi, thân ảnh của Hoang Lâm hóa thành một vũng nước nhỏ, biến mất trong phòng.

Sau khi sắp xếp xong chuyện canh cánh trong lòng, Thái phi cuối cùng cũng yên tâm.

Tiếp theo, bà ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, Hoang Lâm chưa bao

giờ khiến bà ta thất vọng.

Cùng lúc đó, tại phường Xương Bình.

Sau khi trời tối, hôm nay A Triền đặc biệt bảo Trần Tuệ sang tiệm bên cạnh ở, không cho nàng ở lại nhà.

Trần Tuệ tuy trong lòng lo lắng cho A Triền, nhưng biết nàng tự có kế hoạch, nên không làm trái ý nàng.

Đợi đêm đen hoàn toàn buông xuống, A Triền trở về phòng.

Nàng thắp ngọn nến trên bàn, lại lấy một miếng hương đặt vào lư hương đốt lên.

Miếng hương này là do nàng mới làm cách đây không lâu, vị hơi đắng, lúc đầu giống như mùi thuốc sắc, đợi vị đắng qua đi, mùi hương bắt đầu ngọt trở lại.

Sự thay đổi mùi vị này có chút cực đoan, vậy mà lại khá được yêu thích.

Đốt miếng hương xong, A Triền chống khuỷu tay lên bàn, một tay chống đầu, cúi mắt nhìn Lư Ngu Sơn trước mặt.

Không biết qua bao lâu, ngọn nến đột nhiên nhảy lên một cái, nhưng A Triền không hề ngẩng đầu.

Nàng đương nhiên cũng không phát hiện, có một bóng người lặng lẽ hiện ra từ phía sau nàng.

Ngay lúc bóng người đó ngưng tụ, dùng tốc độ mắt thường không thể thấy được ra tay với nàng, trên người A Triền đột nhiên gợn lên một lớp sóng đen.

Một tiếng rồng gầm đinh tai nhức óc vang lên, đánh thức nửa tòa thành.

Hoang Lâm có nằm mơ cũng không ngờ, mình đường đường là tu

sĩ Tứ cảnh, khách quý của hai đời Bắc Hoang Vương, vậy mà lại lật thuyền trong vũng nước ven đường.

Bị long hồn quấn lấy, hắn lập tức quyết định dùng thủy độn, nhưng ngay sau đó hắn phát hiện thủy độn đã mất tác dụng. 186.

Rõ ràng cho dù hắc long đã chết, chỉ còn lại long hồn, nó vẫn có khả năng ngự thủy mạnh mẽ, long hồn không cho hắn cơ hội chạy trốn.

Trốn chạy thất bại, long hồn còn gây ra động tĩnh lớn như vậy, rất nhanh sẽ thu hút sự chú ý của triều đình.

Hoang Lâm đầu óc nóng lên, trong lòng nghĩ dù sao sớm muộn cũng bị phát hiện, chi bằng trước tiên thoát khỏi long hồn, rồi nhân cơ hội ra khỏi kinh thành lẩn trốn, nói không chừng có thể tránh được cuộc truy lùng.

Thế là, hắn ngang nhiên đột phá sự áp chế của trận pháp Thượng Kinh, sau đó hắn phát hiện, hắn vẫn không thể thoát khỏi con long hồn đang trói buộc mình.

Cho dù con rồng này lúc còn sống là Tứ cảnh, tàn hồn để lại sau khi chết cũng không nên mạnh đến thế, trừ phi… Hắn còn chưa kịp nghĩ nhiều, long hồn đã quay đầu cắn hắn một cái.

Chỉ là một hồn thể ngưng tụ, bị cắn vốn không nên có phản ứng, nhưng Hoang Lâm lại hét thảm một tiếng, thần hồn của hắn đã bị công kích.

Hoang Lâm không muốn bó tay chịu trói, liên tiếp dùng rất nhiều thủ đoạn với long hồn, đều bị chặn lại.

Ngay lúc hắn đang giằng co với long hồn, A Triền quay người lại, nhìn Hoang Lâm bị trói chặt với vẻ mặt dữ tợn, vết sẹo trên mặt hắn lúc này trông càng thêm méo mó.

Đó vẫn là do A Triền dùng tay cào ra, lúc cào da tróc thịt bong, còn tưởng có thể cào đi nửa bên mặt hắn, không ngờ đã sắp lành lại rồi.

Lúc bị truy sát, kẻ khó đối phó nhất chính là Hoang Lâm này, độn thuật của hắn rất lợi hại, A Triền gần như dùng hết toàn bộ bản lĩnh mới thoát khỏi tầm mắt của bọn họ.

Hẳn là lúc đó, bọn họ cũng cảm thấy nàng không có khả năng sống sót, mới thả lỏng cảnh giác, dù sao nàng đã chọn một điểm cuối tồi tệ nhất để chạy trốn.

Lúc nhìn thấy long hồn ở chỗ Bạch Hưu Mệnh, A Triền đã nghĩ, nếu lúc đó nàng cũng có long hồn bên người, hẳn sẽ không rơi vào kết cục thê thảm như trước.

Nhưng không sao, bây giờ sở hữu long hồn hiệu quả cũng không tệ.

Nàng không lo long hồn sẽ bị thoát ra, chiếc nhẫn này tuy đeo trên tay nàng, nhưng chủ nhân của nó vẫn luôn là Bạch Hưu Mệnh.

Long hồn của y đã bắt được người, không có sự cho phép của y, sao có thể dễ dàng thả đi?

Hoang Lâm đối diện với đôi mắt đầy hứng thú của A Triền.

Ánh mắt như vậy khiến hắn nhớ đến con hồ yêu kia.

Chương 165

Lúc đó nàng ta ngồi bên cạnh Vương gia, khi Vương gia giới thiệu bọn họ với nàng ta, nàng ta cũng nhìn bọn họ như vậy.

Nhưng người trước mặt không có một chút tương đồng nào với con hồ yêu đó, nàng chỉ là một người bình thường, sao dám nhìn hắn như vậy?

Hoang Lâm thực sự không muốn chấp nhận việc mình bị một người bình thường tính kế đến mức này, hắn thà tin rằng có người đứng sau chỉ đạo, người đó vẫn chưa xuất hiện, hắn vẫn còn một tia hy vọng sống sót.

"Cô nương, ta và cô nương không thù không oán, cô nương muốn gì, đều có thể thương lượng?" "Ngươi đến lấy mạng ta, còn nói với ta không thù không oán, lời này có phần buồn cười rồi." A Triền vừa hàn huyên với hắn, vừa tính toán trong lòng, người của Minh Kính Ti bao lâu nữa sẽ tới.

"Đây chỉ là một hiểu lầm, ta cũng bị người ta lừa gạt." "Thế à?" "Chỉ cần cô nương có thể thả ta đi, ta nguyện lập lời thề, làm ba việc cho cô nương, bất cứ việc gì cũng được." "Thật sao?" A Triền dường như động lòng, không nhịn được hỏi: "Bất cứ việc gì sao?

Nếu ta muốn làm Bắc Hoang Vương phi thì sao?" Hoang Lâm trong lòng cảm thấy hoang đường, nhưng vẫn nói: "Chuyện này không khó." "Khẩu khí lớn như vậy, ngươi có thể làm chủ được Bắc Hoang Vương sao?" "Đương nhiên, ta là…" Lời của Hoang Lâm còn chưa nói xong, bỗng nhiên ý thức được điều gì, liền ngậm chặt miệng.

Khóe môi A Triền nhếch lên, đúng lúc này, cửa phòng bị người từ bên ngoài mở ra, gió lạnh ùa vào, thổi ngọn nến trong phòng suýt tắt.

Bên ngoài không biết từ lúc nào đã đứng một đám người đen kịt, A Triền nghiêng đầu nhìn qua, nụ cười trên mặt vẫn chưa tan.

Đến nhanh thật, nàng thầm nghĩ.

Bạch Hưu Mệnh bước vào phòng, y chỉ lạnh lùng liếc nhìn Hoang Lâm bị long hồn giam giữ, rồi dời ánh mắt về phía A Triền.

A Triền uyển chuyển đứng dậy, thu lại nụ cười trên mặt, bắt đầu mách lẻo: "Đại nhân, dân nữ đang nghỉ ngơi trong nhà, ai ngờ tên trộm này đột nhiên xông vào, muốn hại tính mạng ta." A Triền tự thấy mình nói từng câu đều là sự thật, nhưng lọt vào tai Hoang Lâm lại chỉ thấy hoang đường, rốt cuộc là ai muốn hại ai?

Bạch Hưu Mệnh rất phối hợp nhìn theo ánh mắt của nàng về phía Hoang Lâm: "Người đâu, mang xiềng xích lên." Phong Dương và Giang Khai hai người khiêng xiềng xích làm bằng tinh kim tiến lên, sau khi khóa chặt Hoang Lâm không thể động đậy, con long hồn vừa rồi còn hung tàn vô cùng, không ngừng gặm đầu hắn bỗng nhiên thu nhỏ lại, rồi rơi vào tay A Triền, chui vào trong chiếc nhẫn.

Sau khi Hoang Lâm bị khóa lại, tu vi toàn thân không thể điều động được chút nào nữa, hắn tuyệt vọng bị hai người lôi ra ngoài, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào A Triền trong phòng.

Giang Khai đang kéo một cánh tay của hắn thấy vậy liền cười nham hiểm, tát mạnh vào đầu hắn một cái: "Nhìn cái gì mà nhìn, giết người không thành còn chưa hết ý đồ xấu, cả đời này ngươi đừng hòng ra khỏi Trấn ngục." Hoang Lâm không muốn chấp nhận kết cục này, gầm lên: "Nếu không phải các ngươi bày mưu tính kế trước, ta sao có thể rơi vào cái bẫy thấp hèn này." Giang Khai liếc mắt ra hiệu cho Phong Dương, hỏi y có biết đây là tình huống gì không, Phong Dương cũng rất mơ hồ.

Bọn họ bày mưu gì?

Bọn họ còn không biết người này là ai, cũng không hiểu tại sao hắn lại chạy đến nhà Quý cô nương tấn công nàng.

Bọn họ chẳng qua là lúc đang tuần tra ban đêm bỗng nhiên cảm ứng được phường Xương Bình có dị thường, bị đại nhân dẫn theo đến bắt người mà thôi.

Người đã bị lôi ra đến cửa, Phong Dương quay đầu nhìn hai người trong phòng đang được ánh nến bao phủ, ánh mắt y lướt qua chiếc lư hương trên bàn.

Phong Dương hít một hơi, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, người này không phải là đến vì lư hương đấy chứ?

Bọn họ chắc chắn không bày mưu tính kế người này, nhưng Quý cô nương thì sao?

Quý cô nương hôm qua mới lấy lư hương từ tay đại nhân về, hôm nay đã có Tứ cảnh đến giết nàng, đây không thể nào là một sự trùng hợp.

Chỉ là không biết tại sao Quý cô nương lại phải lấy thân mạo hiểm, lẽ nào là chê hiệu suất phá án của bọn họ quá thấp?

Phong Dương đã bắt đầu tự kiểm điểm, mình có phải là còn chưa đủ cầu tiến rồi không.

Những người không liên quan đều đã lui ra ngoài, Bạch Hưu Mệnh nắm lấy bàn tay đang đeo nhẫn của A Triền, xoa nhẹ mấy cái, đột nhiên nói: "Nàng muốn làm Bắc Hoang Vương phi?" Y rõ ràng đã nghe thấy cuộc đối thoại giữa A Triền và Hoang Lâm.

"Làm sao có thể, ta chỉ là tùy tiện nói chuyện phiếm với hắn vài câu thôi." "Hắn đến giết nàng, nàng còn có tâm tư nói chuyện phiếm với hắn?" Giọng điệu âm trầm này của y khiến A Triền lập tức rùng mình, hai tay nhỏ bé của nàng vịn lên cánh tay Bạch Hưu Mệnh, ôm

chặt lấy: “Dù sao cũng có chàng ở đây, hắn lại không làm ta bị thương được.” Hơi lạnh trên người Bạch Hưu Mệnh dường như đã tan đi một nửa: “Nói chuyện với hắn lâu như vậy, nói ra được kết quả gì?” “Hắn là người ngoài, giọng điệu có chút quen tai.” A Triền ra vẻ suy tư, có chút không chắc chắn nói: “Ngày lễ Hoa Triêu, lúc ta và Tuệ nương về thành, đã nghe có người nói chuyện có ngữ điệu rất giống hắn.” Bạch Hưu Mệnh phối hợp hỏi tiếp: “Người nào?” “Hộ vệ của Bắc Hoang Vương Thái phi đó, lúc bọn họ xua đuổi người khác, ta và Tuệ nương ở ngay bên cạnh, đều đã nhìn thấy.” “Bắc Hoang Vương Thái phi.” Thông tin về người này lóe lên trong đầu Bạch Hưu Mệnh, y gật đầu: “Còn gì nữa không?” “Còn nữa, lúc nãy ta nhắc đến Bắc Hoang Vương, người này biểu hiện rất quen thuộc.” “Không tệ.” “Cho nên…” A Triền ngẩng đầu lên, lắc lắc cánh tay y.

Bạch Hưu Mệnh cúi mắt: “Cho nên sao?” “Cho nên vị Thái phi đó tại sao lại phải phái người đến giết ta?” “A Triền cảm thấy là vì sao?” Đôi mắt sâu thẳm của Bạch Hưu Mệnh dường như có thể nhìn thấu linh hồn A Triền, A Triền không né không tránh, nàng nói với Bạch Hưu Mệnh: “Chắc là có bí mật gì đó, sợ bị người khác phát hiện chăng.” “Thật thông minh.” Đôi mắt A Triền nhuốm ý cười quyến rũ, nàng thích được người khác khen, đặc biệt là được người thông minh khen.

Bạch Hưu Mệnh nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, khóe môi hơi cong lên.

Y đưa tay lên vuốt má nàng, cảm giác dưới tay mềm mại non mịn, y không dám dùng thêm chút sức lực nào.

Trong cơ thể mỏng manh như vậy, rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu bí mật đây?

Bạch Hưu Mệnh rất tò mò.

“A Triền.” Y khẽ gọi tên nàng.

“Ưm?” A Triền nhìn Bạch Hưu Mệnh đang dần tiến lại gần, đôi mắt của y thật đẹp, bên trong chứa đựng hình bóng của nàng.

Lông mi dài của A Triền khẽ run, dần dần cụp xuống, đột nhiên nàng nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn ra cửa, liền thấy bên ngoài cánh cửa rộng mở, một đám vệ sĩ Minh Kính Ti đang đứng đó, mắt không chớp nhìn bọn họ.

A Triền dứt khoát lùi lại hai bước, ho nhẹ một tiếng để biểu cảm của mình trông nghiêm túc hơn, rồi lên tiếng: “Thời gian không còn sớm nữa, Bạch đại nhân vẫn nên sớm trở về thẩm án đi.” Bạch Hưu Mệnh nhướng mày, y hơi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa, người ngoài cửa lập tức tan đi.

Tuy nhiên, A Triền đã đẩy y ra ngoài, miệng còn lẩm bẩm: “Bạch đại nhân phá án vất vả rồi, ta không tiễn.” Ngón tay Bạch Hưu Mệnh động đậy, cuối cùng cũng không làm gì, mặc cho A Triền đẩy y ra ngoài cửa.

Sau khi đẩy người ra ngoài, A Triền lại nhớ đến lư hương, quay người bưng lư hương còn đang đốt hương ra, nắm lấy tay Bạch Hưu Mệnh, đặt vào tay y.

“Ta cảm thấy lư hương vẫn nên để trong tay Bạch đại nhân mới khiến người ta yên tâm hơn.” Bạch Hưu Mệnh nắm lấy chiếc lư hương ấm áp, gần như bị nàng chọc cho tức cười.

Lúc cần thì đòi lại, dùng xong lại vội vàng nhét lại, quả thật là thể hiện rành rành, một chút cũng không giấu giếm y.

Nếu là người khác, dám lợi dụng y hết lần này đến lần khác, Bạch Hưu Mệnh sẽ không để người đó thở thêm một giây.

Nhưng người trước mắt, ai bảo y không nỡ.

Y nắm lấy cổ tay A Triền, kéo người đến trước mặt mình, cúi người, cắn lên môi nàng một cái, giọng điệu cảnh cáo: "Nếu còn có lần sau…" Đợi y lùi ra, A Triền ngoan ngoãn cúi lên hôn một cái, nói nốt lời y chưa nói xong: "Lần sau lại tìm chàng." Dù sao một Bạch Hưu Mệnh dễ dùng lại phối hợp như vậy, nàng nhất định phải dùng đi dùng lại, tuyệt đối không thể bỏ qua y. 187.

Vẻ mặt của Bạch Hưu Mệnh còn chưa kịp lạnh xuống, môi A Triền lại ghé sát lên hôn một cái, thế là khóe miệng đang hạ xuống của y lại cong lên.

"Bạch đại nhân vất vả rồi." A Triền vỗ vỗ ngực y, rồi vẫy tay với y: "Xong việc lại đến tìm ta nhé." "…Được." Động tĩnh ở phường Xương Bình không nhỏ, nhưng đa số mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, thấy sau đó không còn tiếng động, liền gạt chuyện này ra sau đầu, quay về ngủ.

Một số ít người lại nghe ra đó là tiếng rồng gầm.

Thượng Ẩn ở Triệu gia cũng nghe thấy.

Y đứng trong căn phòng tối đen, đẩy cửa sổ ra, nhìn về hướng âm thanh vang lên.

Đó là phường Xương Bình, nơi ở của A Triền.

Y có dự cảm, Hoang Lâm sẽ không trở về nữa.

Thái phi sắp mất đi chỗ dựa lớn nhất của bà ta, ở Thượng Kinh, bà ta chỉ có thể tin vào chính mình.

Thượng Ẩn từ từ nhắm mắt lại, khóe miệng nhếch lên, y đã viết sẵn kết cục cho Thái phi.

Canh năm vừa qua, tiếng chuông cổ trên tháp Thông Thiên vang vọng tứ phương, một ngày mới lại bắt đầu.

Thượng Ẩn nằm trên giường mở mắt, một trải nghiệm tầm thường như thế này, đối với hắn mà nói lại là một trải nghiệm hiếm có vô cùng.

Trước kia, mỗi lần hắn nhắm mắt lại đều không biết lần sau khi nào mới có thể tỉnh lại.

Bất quá Thượng Ẩn thực ra cũng đã rất lâu rồi không được ngủ một giấc ngon lành.

Thời gian ngủ của tu sĩ rất ngắn, sau khi Thượng Ẩn bắt đầu tu luyện, vì để không làm Thái phi thất vọng, ban ngày hắn luyện võ kỹ, thời gian ngủ buổi tối thì dùng để tu luyện.

Cũng nhờ sự cần mẫn như vậy mới có được tu vi như ngày hôm nay.

Thượng Ẩn vận chuyển nội tức, quay đầu nhìn về phía cửa, có người đang tới.

Tiếng đập cửa rầm rầm vang lên nặng nề, hành vi thất lễ như vậy chứng tỏ người đến đang rất cấp bách.

Hắn vớ lấy chiếc áo bào bên cạnh khoác lên người, đứng dậy xuống giường, khi mở cửa ra, hắn không hề ngạc nhiên khi thấy nha hoàn của Thái phi đang đứng bên ngoài.

Nếu là ngày thường, nha hoàn kia chắc chắn sẽ quát mắng hắn tốc độ quá chậm, nhưng hôm nay cô ta lại không nói thêm lời nào, trực tiếp bảo: "Thái phi muốn gặp ngươi." Thượng Ẩn đi theo nha hoàn đó đến viện của Thái phi, vừa bước vào phòng liền thấy Thái phi đã vấn tóc xong ngồi trước bàn trang điểm.

Thái phi vốn là người chú trọng hình tượng nhất, khi xuất hiện trước mặt người khác, bà ta nhất định phải tinh tế, chỉnh chu từ trên xuống dưới, bộ dạng hôm nay thế này đã được coi là rất thất thố rồi.

"Thái phi, bà có gì phân phó?" Thượng Ẩn tiến lên phía trước, dừng lại cách bà ta vài bước.

Khoảng cách gần như thế này, hắn chỉ cần vươn tay ra, hơi dùng lực một chút là có thể bóp chết người trước mắt.

Nhưng hắn sẽ không làm vậy.

Con người vốn dĩ rất tham lam, giống như lúc đầu hắn chỉ muốn Thái phi phải chết, nhưng giờ đây hắn muốn nhiều hơn thế.

Thái phi phẩy tay, ra hiệu cho các nha hoàn xung quanh lui xuống.

Sau khi bọn họ đã rời đi hết, Thái phi mới nói: "Hoang Lâm đêm qua ra ngoài, đến nay vẫn chưa về." "Hoang tiên sinh chưa về sao?" Trên mặt Thượng Ẩn thoáng hiện vẻ kinh ngạc: "Tiếng động đêm qua, chẳng lẽ có liên quan đến Hoang tiên sinh?" Thái phi mặt trầm như nước, tiếng động đó bà ta cũng nghe thấy, nhưng bà ta rất có lòng tin vào thực lực của Hoang Lâm, nghĩ rằng dù giữa chừng có xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì ông ta cũng có thể ung dung rời đi, nào ngờ sáng nay tỉnh dậy vẫn không thấy Hoang Lâm lộ diện.

Bất luận sự tình thành hay bại, Hoang Lâm nhất định sẽ quay về phục mệnh, trừ phi hiện tại ông ta khó lòng thoát thân.

Ý niệm này vừa nảy ra, Thái phi liền không thể tĩnh tâm nổi.

Thái phi chưa kịp phân phó, Thượng Ẩn đã chủ động nói: "Mong Thái phi cho phép thuộc hạ đi thăm dò một hai, thuộc hạ nghĩ với thực lực của Hoang tiên sinh, chắc hẳn chỉ là bị chuyện gì đó cầm chân thôi." Nghe thấy lời Thượng Ẩn, tâm trạng Thái phi mới hơi bình tâm lại đôi chút, bà ta gật đầu: "Ngươi đi mau về mau." "Rõ." Thượng Ẩn nhận lệnh của Thái phi, quang minh chính đại rời khỏi Triệu phủ, đi về phía phường Xương Bình.

Lúc này đường phố phường Xương Bình vẫn còn rất yên tĩnh, trừ

những sạp bán đồ ăn sáng hơi náo nhiệt ra thì đại bộ phận cửa tiệm đều chưa mở cửa, hương phô của A Triền tự nhiên cũng đóng cửa then cài.

Ngay cả khi đã mở cửa, Thượng Ẩn cũng không thể đi vào bằng cửa chính, hắn đi dạo một vòng xung quanh, tìm một chỗ không người rồi nhảy qua bức tường cao.

Còn chưa kịp chạm đất, hắn đã thấy trong tiểu viện rộng rãi sạch sẽ có một người đang đứng. "Quấy rầy rồi." Thượng Ẩn bình tĩnh chắp tay với Trần Tuệ.

Trần Tuệ sắc mặt bình thản gật đầu chào hắn, hỏi: "A Triền vẫn chưa tỉnh, ngươi có muốn ăn bát hoành thánh không?" Không ngờ đối phương lại mời mình ăn đồ ăn, Thượng Ẩn thụ sủng nhược kinh gật đầu: "Vậy thì làm phiền rồi." "Không phiền." Không lâu sau, Trần Tuệ đã bưng một bát hoành thánh đầy ắp đặt lên bàn.

Những viên hoành thánh tròn lẳng nổi trong nước dùng gà nóng hổi, hương thơm ngào ngạt.

Thấy Thượng Ẩn cúi đầu bắt đầu ăn, Trần Tuệ mới đi đến trước cửa phòng A Triền gõ cửa.

A Triền lết thết trong phòng một hồi lâu mới mở cửa, cửa vừa mở, nàng nheo mắt hít hà thật mạnh: "Tuệ nương, hình như ta ngửi thấy mùi hoành thánh nước dùng gà." Trần Tuệ buồn cười: "Điểm tâm hôm nay chính là hoành thánh, muội ra phía trước đợi đi, tỷ múc cho muội một bát." "Vâng." A Triền vừa ngáp vừa đi ra phía trước, vừa bước vào đã thấy Thượng Ẩn cũng đang ngồi bên bàn ăn hoành thánh.

Nàng đi tới phía bên kia ngồi xuống, hỏi hắn: "Ngon không?" "Ngon lắm." Thượng Ẩn mỗi miếng một viên tống vào miệng, chẳng sợ nóng. "Đương nhiên rồi, tay nghề của Tuệ nương nhà chúng ta không phải ai cũng có thể nếm được đâu." Tán gẫu vài câu, hai người

mới bắt đầu nói chuyện chính sự. "Thái phi bảo ngươi qua đây à?" A Triền hỏi. "Ừm, Hoang Lâm không về, bà ta trong lòng bất an." Ăn xong viên hoành thánh cuối cùng, Thượng Ẩn đặt thìa xuống, hỏi: "Vậy hiện tại ông ta đang ở đâu?" "Ngươi chẳng phải đã đoán được rồi sao." A Triền lười biếng nói, "Giết người không thành bị bắt tại trận, ông ta tự nhiên là ở trong giám ngục rồi." "Giám ngục nào?" "Trấn ngục đấy." Có được câu trả lời khẳng định, Thượng Ẩn thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: "Ta nghe nói Trấn ngục có vào không có ra, tay của Triệu gia chắc không vươn vào được đâu nhỉ?" Giọng điệu của A Triền nhẹ tênh: "Ông ta không ra được đâu, tiếp theo, ngươi có thể làm xằng làm bậy rồi." Lời của nàng giống như một lời tuyên cáo, trong nháy mắt, Thượng Ẩn cảm thấy tim đập nhanh như trống chầu, hắn có thể... làm xằng làm bậy rồi sao? "Tiếp theo, ngươi định làm thế nào?" A Triền đưa ra kế hoạch chỉ đến bước này, nàng rất tò mò Thượng Ẩn sẽ sắp xếp kết cục thế nào cho Thái phi. "Miệng của Hoang Lâm rất cứng, ông ta sẽ không dễ dàng phản bội Thái phi đâu." Thượng Ẩn lên tiếng, trong giọng nói mang theo một tia run rẩy khó nhận ra, đó là vì kích động. "Ừm, rồi sao nữa?" "Nhưng Thái phi sẽ không đặt hy vọng vào lòng trung thành của ông ta, bà ta sẽ nghĩ cách liên lạc với Bắc Hoang Vương hoặc chọn rời khỏi Thượng Kinh trước khi Minh Kính Ti điều tra rõ ràng." "Bây giờ liên lạc với Bắc Hoang Vương có kịp không?" "Có Địa Linh Sách ở đây là kịp." Chỉ cần truyền tin tức đến Bắc Hoang, Bắc Hoang Vương cho dù có bất hòa với Thái phi thì cũng sẽ không để mặc mẹ ruột của mình bị kẹt ở Thượng Kinh.

Hắn nhất định sẽ phái người Tứ cảnh đến đưa Thái phi về Bắc Hoang, chỉ cần người đã về tới Bắc Hoang, bất luận Hoang Lâm có nói gì, phía sau có liên lụy đến chuyện gì đi chăng nữa thì cũng sẽ không liên lụy đến thân thể Thái phi.

Trừ phi Hoàng đế muốn triệt để trở mặt với Bắc Hoang Vương. "Địa Linh Sách còn có công dụng như vậy sao." A Triền tán thưởng một tiếng, "Đúng là món đồ tốt." "Phải, nhưng muốn liên lạc ngược lại với chủ nhân của Địa Linh Sách không hề dễ dàng, cần phải tiến hành một nghi thức." Thượng Ẩn không nói quá chi tiết, nhưng không cần nghĩ cũng biết, e là phải dùng huyết tế.

Dù sao thứ này vốn thuộc về Yêu tộc, một số cách dùng đối với Nhân tộc mà nói chắc hẳn phải được coi là tàn nhẫn.

A Triền nghe hắn nói xong, chợt mỉm cười nhắc nhở: "Thượng Kinh có trận pháp, chủ trì nghi thức như vậy trong kinh thành rất có khả năng bị phát hiện đấy." "Thật sao?" "Đương nhiên rồi." Nàng làm sao mà biết trận pháp ở Thượng Kinh có tác dụng gì, đây vốn là bí mật của hoàng tộc, e rằng không có mấy người biết được, nhưng lúc này nàng cần trận pháp phải có loại tác dụng đó.

Thượng Ẩn trầm tư gật đầu: "Trong kinh thực sự không đủ an toàn, ra ngoại thành thì tốt hơn.

Chương 166

Chỉ là không biết nàng ở ngoại ô có chỗ nào thích hợp để tá túc không?" "Vừa hay có một cái." A Triền nói vị trí của trang tử cho Thượng Ẩn, còn bảo: "Hôm nay rảnh rỗi không có việc gì, ta đang định đến trang tử dạo một vòng, có lẽ sẽ ở lại một ngày." Thượng Ẩn đáp lại: "Vậy ban ngày phải cẩn thận một chút." Khi bát hoành thánh của Trần Tuệ được bưng lên, Thượng Ẩn đã rời đi, chỉ để lại chiếc bát không.

A Triền húp vài ngụm nước dùng cho thấm giọng, nói với Trần Tuệ: "Tuệ nương, hôm nay không mở tiệm nữa, chúng ta đến trang tử ở một đêm." "Được." Trần Tuệ cũng không hỏi nguyên nhân, đợi A Triền dùng xong điểm tâm, nàng đã xếp hết hành lý của hai người lên xe ngựa.

Khi xe ngựa đi ra khỏi cổng thành, A Triền vén rèm lên, ngước đầu nhìn trời, hôm nay thời tiết không được tốt lắm, mây trên đầu rất dày, đến giờ vẫn chưa thấy ánh mặt trời.

Nhưng quả thực tính là một ngày tốt lành.

Thượng Ẩn lặng lẽ tiến vào Triệu phủ, quay lại viện của Thái phi.

Lúc này Thái phi đã trang điểm xong xuôi, khi Thượng Ẩn bước vào liền thấy bà ta ngồi bên bàn, trên bàn bày bát đĩa, thức ăn bên trong không có dấu hiệu đã được động đũa. "Tra được gì rồi?" Thái phi nóng lòng hỏi.

Thượng Ẩn mặt mày nghiêm trọng: "Thuộc hạ phát hiện ông chủ hương phô đó vẫn bình an vô sự." Thái phi một tay nắm chặt, vì dùng lực quá mạnh mà móng tay được cắt tỉa tinh tế đều đâm sâu vào lòng bàn tay: "Còn gì nữa?" "Còn nữa, đêm qua vệ sĩ Minh Kính Ti đã đến

phường Xương Bình." "Minh Kính Ti..." Thái phi nghiến răng, trong lòng bực bội.

Khi ở Bắc Hoang, bà ta đã bao giờ phải chịu uất ức thế này, không ngờ đến kinh thành lại vì một Minh Kính Ti nhỏ nhoi mà ngã một cú đau như vậy. "Cái lư hương đó đâu, có còn ở trong hương phô không?" Chuyện này Thượng Ẩn lại quên hỏi, nhưng lư hương có còn hay không cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch nữa.

Hắn lắc đầu: "Thuộc hạ không dám đến gần hương phô, không thể xác định lư hương có còn đó hay không." Thái phi im lặng, trong lòng đang toan tính bước tiếp theo nên làm thế nào thì nghe Thượng Ẩn nói: "Thái phi, Hoang tiên sinh e rằng đã rơi vào tay Minh Kính Ti, kế sách hiện giờ là phải báo tin này cho Vương gia trước đã." "Ngươi nói không sai, quả thực nên thông báo cho Vương gia." Thái phi nói xong liền đứng dậy đi vào nội thất, không lâu sau bà ta cầm một cuốn sách bước ra.

Đó chỉ là một cuốn du ký Bắc Hoang tầm thường, nhưng khi mở ra, bên trong lại kẹp một trang vàng.

Đây chính là một trang của Địa Linh Sách, có thể thông qua trang này để liên lạc với Địa Linh Sách, nhưng muốn kích hoạt trang vàng này cần một lượng lớn máu.

Thái phi nhìn trang vàng đó, mắt hơi nheo lại: "Đi tìm hai người tới đây." Thấy Thượng Ẩn không nhúc nhích, mắt Thái phi lóe lên tia tàn độc: "Sao hả, không có Hoang Lâm, bản cung không sai bảo nổi ngươi nữa rồi sao?" "Thái phi thứ tội, chỉ là trong kinh có đại trận bao phủ, nếu mạo muội dùng trang vàng, e là sẽ bị phát giác." Thái phi đương nhiên không biết trận pháp ở Thượng Kinh có tác dụng này, nhưng nhờ hắn nhắc nhở, trong lòng cũng cảnh giác lên.

Trang vàng không được phép xảy ra sai sót, bà ta cũng không có

thời gian đi tra chứng ảnh hưởng của trận pháp đối với trang vàng, lúc này cách làm ổn thỏa nhất chính là cầm trang vàng xuất thành.

Trong lòng Thái phi có chút do dự, không có Hoang Lâm ở bên cạnh, bà ta luôn cảm thấy chỗ nào cũng không đủ an toàn.

Thượng Ẩn dường như cảm nhận được sự bất an của bà ta, chủ động xin lệnh: "Thái phi, thuộc hạ nguyện ý cầm trang vàng xuất thành liên lạc với Vương gia." Một, hai...

Hắn còn chưa đếm tới ba thì đã nghe Thái phi từ chối: "Không cần đâu, ta sẽ đích thân đi." Đại sự liên quan đến an nguy của chính mình, không được phép có sai sót, bà ta nhất định phải có mặt tại chỗ. "Vậy chuyện này có cần báo cho Lão thái gia biết không?" "Tạm thời không cần nói, đợi sau khi liên lạc được với Vương gia rồi hãy nói cũng chưa muộn." Câu trả lời này hoàn toàn nằm trong dự liệu của Thượng Ẩn, vào những lúc thế này, ngay cả là cha ruột thì Thái phi cũng sẽ không tin tưởng hoàn toàn. "Thuộc hạ đã hiểu, nhưng nếu chỉ có Thái phi xuất thành, e rằng người trong phủ sẽ có suy đoán, có nên tìm một cái cớ thích hợp không?" Thái phi trầm ngâm một lát rồi nói: "Vậy thì gọi Tuần nhi đi cùng đi, cứ bảo là ta ở trong kinh thấy bức bối, muốn ra ngoài đi dạo, bảo nó dẫn theo mấy gia đinh đắc lực." Thượng Ẩn cúi đầu: "Rõ." Thượng Ẩn xuất hiện bên ngoài viện của Triệu Tuần, hạ nhân đi vào thông báo, người đi ra không phải Triệu Tuần mà là kế thê Lý thị của ông ta. "Lão gia hôm nay có việc, không rảnh gặp ngươi." Giọng điệu của Lý thị không hề thân thiện.

Từ sau khi Thái phi về nhà, Lý thị luôn xem Thượng Ẩn như không khí, nhưng giờ đây con trai bà ta vì Thượng Ẩn mà phải chịu gia pháp, bà ta đối với Thượng Ẩn chỉ còn lại sự chán ghét và thù địch.

Thượng Ẩn không hề để tâm đến thái độ của Lý thị, chỉ nói: "Phụ

thân có rảnh hay không, e là phu nhân nói không tính, Thái phi muốn gặp ông ấy." "Ngươi..." Lý thị trợn mắt nhìn Thượng Ẩn, "Ngươi nghĩ ngươi dùng những thủ đoạn hèn hạ đó hại con ta thì lão gia sẽ để mắt đến ngươi thêm một chút sao?" Lý thị thấy Thượng Ẩn nhìn mình, tưởng hắn bị nói trúng tim đen, cười lạnh một tiếng: "Lão gia sớm đã nói rồi, điều ông ấy hối hận nhất đời này chính là nghe lệnh cha mà cưới mẹ ngươi - một người đàn bà xuất thân thấp kém, nếu không phải tại các ngươi liên lụy, ông ấy cũng không lâm vào cảnh ngộ như ngày hôm nay." Lời này hoang đường đến nực cười, nhưng có những kẻ cứ thích dùng cái cớ như vậy để bao biện cho sự vô năng của mình.

Thượng Ẩn không tranh cãi, hắn nhìn chằm chằm Lý thị một hồi, nhìn đến mức đối phương lạnh cả sống lưng mới dời mắt đi, giọng điệu bình tĩnh nói: "Làm phiền phu nhân mời phụ thân ra đây, đừng làm lỡ chính sự của Thái phi." Phản ứng này của hắn khiến Lý thị hơi nản chí, đối phương lấy danh nghĩa của Thái phi, bà ta không dám làm lỡ chính sự, vẫn quay vào gọi Triệu Tuần.

Triệu Tuần đi ra sắc mặt liền không tốt: "Ngươi nói Thái phi muốn gặp ta, có chuyện gì?" "Thái phi muốn xuất thành giải khuây, không muốn quấy rầy người ngoài nên muốn phụ thân dẫn đường." Triệu Tuần nghe vậy mắt sáng lên, tuy rằng trong lòng hắn rất bất mãn với những hành vi thêm gánh nặng của bà mẹ ruột này, nhưng hắn hiểu rõ hơn ai hết, cuộc sống tốt đẹp hiện tại của hắn hoàn toàn dựa dẫm vào bà ta.

Gần gũi với Thái phi chỉ có lợi cho hắn. "Ngươi đợi chút, ta đi chuẩn bị một lát." Thượng Ẩn ở bên cạnh thong dong nói: "Thái phi chuyến đi này không muốn nhiều người làm phiền, chỉ muốn người trong nhà cùng giải khuây, phụ thân đừng mang theo quá nhiều người, chỉ mang hai ba tên gia đinh là được." Người trong nhà?

Lời này lại nhắc nhở Triệu Tuần, hắn đảo mắt hỏi Thượng Ẩn: "Không mang người ngoài, vậy mang theo Trạch Khiêm chắc không vấn đề gì chứ?" Trong lòng Triệu Tuần, "người trong nhà" chưa bao giờ bao gồm đứa con trai mà hắn sớm đã không để vào mắt này.

Đứa con trai mà hắn thừa nhận chỉ có Triệu Trạch Khiêm do Lý thị sinh ra. "E là không được, Thái phi không có dặn." Hắn càng từ chối thì Triệu Tuần lại càng cảm thấy Thượng Ẩn không có ý tốt, ý định mang theo Triệu Trạch Khiêm càng thêm kiên định. "Chuyện này ngươi không cần quản, ta tự sẽ nói với Thái phi." Thượng Ẩn không tranh luận với hắn nữa, hắn lạnh lùng nhìn Triệu Tuần nháy mắt với Lý thị, Lý thị hiểu ý vội vàng rời đi.

Lý thị vốn biết nặng nhẹ, có thể ở riêng với Thái phi là cơ hội hiếm có để bồi dưỡng tình cảm, đương nhiên phải nắm bắt lấy.

May mà vết thương trên người Triệu Trạch Khiêm không quá nặng, dùng thuốc xong cũng đã có thể xuống giường.

Không lâu sau, Lý thị dẫn Triệu Trạch Khiêm cùng quay lại, Thượng Ẩn thấy vậy cũng không nói gì, chỉ bảo Triệu Tuần chuẩn bị xong thì đợi ở cửa ngách rồi quay về phục mệnh.

Cha con Triệu Tuần chuẩn bị hai cỗ xe ngựa, mang theo bốn tên gia đinh, phía Thái phi thì chỉ mang theo một nha hoàn.

Khi lên xe ngựa, Thái phi nhìn thấy Triệu Trạch Khiêm đứng đợi bên cạnh cũng chỉ lườm Triệu Tuần một cái chứ không nói gì thêm.

Thấy Thái phi không phản đối việc Triệu Trạch Khiêm đi theo, Triệu Tuần nở một nụ cười, quát mắng Triệu Trạch Khiêm bên cạnh: "Mau lên xe đi, lát nữa lanh lợi một chút, đừng làm cô tổ mẫu con không vui, nếu không ta đánh gãy chân con." "Con biết rồi cha." Triệu Trạch Khiêm cũng biết nặng nhẹ, vội vàng gật đầu.

Sau khi cả đoàn lên xe, gia đinh đánh hai cỗ xe ngựa lần lượt rời khỏi Triệu phủ.

Sau khi bọn họ rời đi khoảng một canh giờ, quản gia hầu hạ bên cạnh Triệu Kỳ bỗng nhiên đến viện của Thái phi, nói Lão thái gia mời Thái phi qua nói chuyện.

Nha hoàn ở lại phủ khó xử báo cho đối phương rằng Thái phi đã ra ngoài giải khuây, quản gia bất lực chỉ có thể báo lại sự thực cho Triệu Kỳ.

Nghe quản gia báo cáo, khuôn mặt già nua của Triệu Kỳ không có quá nhiều biểu cảm, chỉ u u uất uất nói: "Con gái ta à, từ nhỏ tâm tư đã nặng, lời của ai cũng không chịu tin, ngay cả cha ruột là ta đây nó cũng phòng bị nữa." Quản gia biết Lão thái gia đau lòng nên an ủi: "Thái phi chắc là không muốn chuyện này liên lụy đến Lão thái gia thôi." Động tĩnh lớn như đêm qua, làm sao Triệu Kỳ có thể không cho người đi điều tra.

Bằng mạng lưới quan hệ của Triệu gia, ngay cả khi Minh Kính Ti phong tỏa tin tức thì ông ta cũng nhanh chóng biết được, đêm qua vệ sĩ Minh Kính Ti đã bắt một người Tứ cảnh, người đó bị bắt tại phường Xương Bình.

Từ sau khi điều tra ra tung tích của cái lư hương, Thái phi đã nói chuyện này để bà ta tự xử lý, Triệu Kỳ biết thủ đoạn của con gái nên không can thiệp.

Ông ta chỉ biết cái lư hương đó hiện giờ chắc hẳn đang ở phường Xương Bình.

Liên hệ với những chuyện này, ông ta tự nhiên nghĩ đến việc người Tứ cảnh bỗng nhiên bị bắt có lẽ có liên quan đến con gái mình.

Vốn định gọi bà ta qua hỏi han đôi câu, nào ngờ bà ta lại xuất

thành rồi.

Triệu Kỳ nghe lời quản gia chỉ lắc đầu: "Nó không phải sợ liên lụy đến ta, nó sợ ta nhân cơ hội này nắm thóp nó.

Đứa trẻ này à, sống quen ngày tháng cao cao tại thượng rồi, gặp ai cũng muốn áp chế đối phương một đầu, ngay cả cha ruột này cũng không chịu nhường nhịn lấy một chút." Quản gia hơi do dự hỏi: "Thái phi chắc không phải muốn về Bắc Hoang chứ?" "Không đâu." Triệu Kỳ khẳng định chắc nịch, "Nó e là đã tìm được cách liên lạc với bên Bắc Hoang rồi, lại không muốn cho ta biết trước." "Vậy trong phủ có cần phái thêm người đi bảo vệ Thái phi không?

Nghe nói lần này Thái phi ra ngoài chỉ để Tuần thiếu gia mang theo vài tên gia đinh, còn lại là Triệu Ẩn." Triệu gia cũng nuôi vài vị tu sĩ tu vi không tệ, đương nhiên là không bằng người bên cạnh Thái phi. "Triệu Ẩn..." Triệu Kỳ khẽ đọc cái tên này, nửa ngày sau mới nói, "Không cần đâu, Triệu Ẩn đứa trẻ này một lòng vì Thái phi, có nó ở đó sẽ không xảy ra chuyện gì lớn." Thượng Kinh cũng không phải Bắc Hoang, Tam cảnh đã đủ để ứng phó với hầu hết các sự việc rồi.

Quản gia gật đầu, một lát sau lại hơi lo lắng hỏi: "Vậy phía Minh Kính Ti nếu thực sự tra ra được tin tức gì thì tính sao?

Lão nô nghe nói Bạch Hưu Mệnh - người nắm giữ Minh Kính Ti - không phải là kẻ dễ đối phó." Triệu Kỳ mặt phớt tỉnh: "Chỉ dựa vào một cái lư hương, một kẻ Tứ cảnh không rõ danh tính mà muốn chỉ chứng Triệu gia là chưa đủ, Bệ hạ sẽ không để hắn làm càn đâu." Thấy Lão thái gia nhà mình bình tĩnh như vậy, quản gia cũng hơi yên tâm.

Triệu Kỳ nhìn bầu trời âm u bên ngoài, nói: "Sau khi Thái phi về, mời nó qua đây một chuyến." "Rõ." Xe ngựa của Triệu phủ lộc cộc đi ra khỏi thành, vì Thái phi chỉ nói đi giải khuây chứ không có điểm đến

cụ thể, gia đinh không dám tự tiện quyết định nên nghe theo chỉ thị của Thượng Ẩn, cứ dọc theo đường đất mà đi thẳng.

Xe ngựa đi được một quãng đường rất dài, cách Thượng Kinh cũng đủ xa rồi.

Lúc này trong núi đã có thể thấy được chút sắc xanh, ở phía xa hơn còn có thể thấy một cái trang tử.

Trên lưng chừng núi đối diện trang tử có một ngôi miếu nhỏ đổ nát.

Thượng Ẩn nhìn thấy ngôi miếu đó liền bảo gia đinh đánh xe về phía ngôi miếu, gia đinh không hiểu nhưng cũng không dám phản đối.

Cảm nhận được sự xóc nảy của xe ngựa, Thái phi lên tiếng hỏi han, Thượng Ẩn báo lại đúng sự thực: "Thái phi, trên lưng chừng núi có một ngôi miếu, thuộc hạ nhìn từ xa thấy đó chắc là một ngôi chùa bị bỏ hoang, có lẽ có thể dùng được." Thái phi hơi nhíu mày, rõ ràng không hài lòng với địa điểm Thượng Ẩn chọn, nhưng hôm nay bọn họ đi gấp, không chọn trước địa điểm, cũng không thể mượn dùng nhà nông, nếu không sau này huyết tế e là sẽ bị phát hiện, lúc đó càng thêm phiền phức.

Xem ra ngôi miếu hoang mà Thượng Ẩn chọn cũng khá thuận tiện. "Cứ làm theo lời ngươi nói đi." Thái phi cuối cùng cũng đồng ý.

Ngay khi xe ngựa của Triệu gia đang đi lên sườn núi, A Triền và Trần Tuệ đang đứng trong trang tử, bọn họ từ xa đã nhìn thấy hai cỗ xe ngựa khá nổi bật đó. "Những người này đến ngôi miếu hoang đó làm gì?" Trần Tuệ tò mò.

A Triền mỉm cười trả lời: "Có lẽ là đi làm chuyện gì khuất tất chăng." Trần Tuệ lộ vẻ trầm tư.

Hai cỗ xe ngựa khá gian nan mới đến được trước miếu hoang,

may mà trước và sau miếu đều có một khoảng đất trống, miễn cưỡng có thể đậu xe.

Thượng Ẩn bảo gia đinh đánh xe ra sau miếu hoang rồi mới đỡ Thái phi xuống xe.

Sau khi Triệu Tuần xuống xe, thấy chỉ có một ngôi miếu hoang, không khỏi tò mò hỏi: "Cô mẫu, sao lại dừng ở đây ạ?" Thái phi giọng điệu tùy ý đáp: "Ngồi xe hơi mệt, dừng ở đây nghỉ ngơi chút." Triệu Tuần thấy Thượng Ẩn đỡ Thái phi vào miếu hoang, tâm tư khẽ động, lời này của cô mẫu giống như một cái cớ hơn, bà ấy trông không giống như đi giải khuây, mà giống như có việc cần làm.

Nhận ra chút manh mối, Triệu Tuần liền không lên tiếng nữa, ngược lại Triệu Trạch Khiêm chán ghét nhìn ngôi chùa đổ nát, cửa miếu và cửa sổ đều không còn, trong miếu còn có những tượng đất vỡ nát phai màu và bàn thờ cũ kỹ.

Ngôi miếu này không lớn, bên trong chỗ nào cũng là bụi bặm đất cát, còn có xương cốt động vật nhỏ do dã thú ăn thừa và cỏ dại.

Hắn căn bản không muốn ở lại đây lâu, liền chỉ vào trang tử đối diện nói: "Cô tổ mẫu, hay là sang trang tử bên kia nghỉ ngơi đi ạ, bên đó sạch sẽ hơn." Thái phi thản nhiên liếc Triệu Trạch Khiêm một cái, không thèm để ý đến hắn. "Triệu Ẩn, bảo gia đinh cũng vào đây nghỉ ngơi đi." Thái phi cất tiếng phân phó.

Thượng Ẩn gật đầu, ra ngoài một lát, rất nhanh bốn tên gia đinh cũng đi theo vào miếu.

Ngôi chùa vốn không lớn bỗng nhiên có chín người vào nên có chút chật chội.

Lúc này Thái phi ngồi trên chiếc ghế mà nha hoàn đặc biệt mang tới, trên tay bà ta cầm một cuốn sách, trang sách lật mở lộ ra trang

vàng bên trong.

Cha con Triệu Tuần luôn chú ý đến hành động của Thái phi cho đến khi bọn họ nghe thấy tiếng ngã huỵch liền quay đầu lại, thấy bốn tên gia đinh được đưa vào đều đã mất ý thức, ngã lăn ra đất. "Triệu Ẩn, ngươi đang làm gì vậy?" Triệu Tuần chộp lấy cánh tay Triệu Trạch Khiêm, cảnh giác lùi lại vài bước.

Thượng Ẩn không lên tiếng, nhưng Thái phi lại lên tiếng trách mắng: "Lớn chừng này rồi mà chẳng trầm ổn chút nào." "Cô mẫu, rốt cuộc là định làm gì ạ?" Triệu Tuần hỏi. "Có chút chuyện cần xử lý, ngươi và Trạch Khiêm yên lặng chút, đừng làm phiền Thượng Ẩn." Triệu Tuần đảo mắt một vòng rồi nói: "Có chuyện gì cô mẫu có thể sai bảo Trạch Khiêm làm, đứa trẻ này tay chân lanh lẹ lắm." Thái phi nhận ra tâm tư nhỏ nhặt của con trai cũng không vạch trần, chỉ cảm thấy hơi buồn cười: "Được rồi, hai cha con ngươi yên phận chút, đừng thêm phiền là được." Thượng Ẩn kéo bốn tên gia đinh đó đến trước mặt Thái phi không xa, rạch cổ tay của bốn người đang mất ý thức, nhìn thấy máu đỏ tươi chảy ra ồ ạt, sắc mặt cha con Triệu Tuần đều biến đổi.

Lượng máu chảy ra của những gia đinh đó rõ ràng không bình thường, Triệu Tuần cũng nhìn ra được, cứ tiếp tục thế này e là bọn họ ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi.

Hắn không quan tâm đến mạng người, nhưng cũng là lần đầu tiên thấy hành vi coi mạng người như cỏ rác thế này.

Thái phi mặt không cảm xúc nhìn cảnh này, đợi Thượng Ẩn xử lý xong hết bà ta mới lấy trang vàng ra, chỉ cầm lấy một góc, để phần còn lại ngâm trong máu.

Trang vàng sau khi ngâm vào máu liền bắt đầu nhanh chóng hấp thụ máu, dần dần trên trang vàng vốn tầm thường tỏa ra ánh vàng lúc

sáng lúc tối, cùng với sắc mặt ngày càng trắng bệch của bốn tên gia đinh, ánh sáng trên trang vàng ngày càng rực rỡ.

Cuối cùng, ánh vàng không còn nhấp nháy nữa, trang vàng đã hút no máu, rời khỏi tay Thái phi, bay lơ lửng trước mặt bà ta.

Lúc này, trong số gia đinh nằm dưới đất đã có một người tắt thở.

Thái phi nhìn cũng chẳng thèm nhìn bọn họ, bà ta nhận lấy con dao nhỏ từ nha hoàn, rạch một nhát trên ngón trỏ, đang định dùng máu của mình viết chữ lên trang vàng thì bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng người ngã xuống.

Bà ta ngước đầu nhìn cha con Triệu Tuần, thấy bọn họ đều nhìn chằm chằm sau lưng mình thì cũng quay người lại.

Lúc này bà ta mới phát hiện nha hoàn hầu hạ bên cạnh đã bỗng nhiên ngã xuống, còn Thượng Ẩn - kẻ ra tay với cô ta - đang thong thả thu tay lại. "Triệu Ẩn, ngươi đang làm gì?" Thái phi nhíu mày quát mắng.

Thượng Ẩn quay đầu lại nụ cười mang ẩn ý nhìn Thái phi: "Tổ mẫu, chẳng phải bà đã hứa với tổ phụ rồi sao, đứa con đầu lòng của cha mẹ phải mang họ Thượng.

Bà nên gọi ta là, Thượng Ẩn." Cái tên này vừa nói ra, sắc mặt Thái phi liền biến đổi: "Ngươi đang nói bậy bạ gì đó?" Bà ta nhìn chằm chằm vào mặt Thượng Ẩn, dường như đang nghi ngờ người trước mắt bị ai đó đánh tráo.

Tuy nhiên nhìn thế nào cũng không thấy một tia bất thường nào.

Thế nhưng Triệu Ẩn làm sao có thể nói chuyện với bà ta như vậy, bà ta nuôi dưỡng Triệu Ẩn từ nhỏ bên cạnh, nắm rõ mọi thứ về hắn như lòng bàn tay, hắn không có bản lĩnh giả vờ suốt mười mấy năm được. "Có phải có người nói gì với ngươi không?" Thượng Ẩn cười

khẩy một tiếng: "Thái phi nghĩ xem, có ai nói gì với ta không?

Là nói chuyện Triệu gia và Bắc Hoang Vương liên thủ hại chết cả gia tộc họ Thượng, hay là nói chuyện bà vì ngôi vị Bắc Hoang Vương phi mà thân tay giết chết tổ phụ?" Thái phi sắc mặt trầm xuống, những chuyện cũ này đã nhiều năm không được nhắc tới, hôm nay thốt ra từ miệng Thượng Ẩn khiến Thái phi tức giận lạ thường.

Chương 167

Bà ta buộc phải thừa nhận, không biết vì nguyên nhân gì, người trước mắt này đã thoát khỏi sự khống chế của bà ta.

Bà ta đưa tay nắm lấy trang vàng đang lơ lửng giữa không trung, giọng điệu trầm tĩnh hỏi: "Ngươi đang bất bình thay cho Thượng gia?" Thượng Ẩn không phủ nhận: "Ta chỉ muốn đòi lại một công đạo từ Thái phi thôi." Thái phi nheo mắt, lạnh lùng nói: "Công đạo?

Ngươi muốn loại công đạo gì?

Thượng gia chưa từng nuôi dưỡng ngươi, là ta tân khổ nuôi dưỡng ngươi khôn lớn, vậy mà giờ đây ngươi muốn vì những người họ Thượng chưa từng gặp mặt mà ra tay với ta?

Ngươi báo đáp ta như vậy sao?" Từng chữ từng câu đều là đang khảo vấn lương tâm người trước mắt.

Thượng Ẩn im lặng nghe giọng nói của bà ta dần cao lên.

Hắn nghĩ thầm, nếu là Triệu Ẩn thì nhất định sẽ dao động.

Đáng tiếc, Triệu Ẩn không nghe thấy lời bà ta nói. "Bọn họ là người thân máu mủ của ngươi, chẳng lẽ ta không phải sao?" Tiếng chất vấn của Thái phi vang vọng trong miếu hoang, từng chữ đanh thép. "Chúng ta đương nhiên là người thân." Thượng Ẩn giọng điệu mang theo vẻ châm chọc, "Nếu không nhờ vào tầng quan hệ huyết thống này, làm sao bà biết được Thượng gia ở đâu, rồi lại dùng tin tức đó để đổi lấy thân phận cao cao tại thượng như hiện nay chứ." "Là ai nói cho ngươi biết?" "Thái phi quên rồi sao, năm đó để có được bí thuật ngự quỷ của Thượng gia từ miệng mẹ ta, bà đã dùng mạng của ta để uy hiếp bà ấy.

Bà ấy phối hợp một lần, bà liền cho ta gặp bà ấy một lần." Thượng Ẩn nói từng chữ một, "Khi bà ấy chết, bà còn đặc biệt cho người đưa ta đi tiễn bà ấy một đoạn đường cuối." Thái phi quả thực không nhớ rõ lắm, đối với bà ta đó chỉ là một chuyện nhỏ không thể nhỏ hơn được nữa.

Bà ta chịu để lại mạng sống cho đứa cháu nội Triệu Ẩn này đã là nhân từ của bà ta rồi, còn về đứa con dâu mà bà ta không hài lòng đó, đối với bà ta chẳng qua chỉ là một hòn đá kê chân.

Khi không còn giá trị lợi dụng thì tự nhiên cũng không cần thiết phải sống nữa.

Thái phi cuối cùng đã hiểu ra, bà ta nói: "Cho nên ngươi từ nhỏ đã oán hận ta hại chết mẹ ngươi?" "Phải." Ánh mắt của Thượng Ẩn dời từ Thái phi sang cặp cha con đang khép nép bên nhau kia. "Ngoài bà ra còn có Triệu Tuần, tại sao mẹ ta chết rồi mà các người lại có thể sống tiêu dao tự tại như thế, thật là bất công biết bao." Nhìn ánh mắt kinh hoàng của cha con Triệu Tuần, Thượng Ẩn lại nói, "Hôm nay vốn dĩ ta chỉ muốn tìm hai người báo thù, nào ngờ cha lại nhất quyết mang theo đệ đệ, làm sao ta có thể để cha thất vọng được." Môi của Triệu Tuần run rẩy: "Ta là cha ruột của ngươi, ngươi dám ra tay với ta, ngươi đúng là đại nghịch bất đạo." Thượng Ẩn nhếch môi, không thèm để ý đến ông ta mà dời mắt về phía Thái phi: "Những gì cần nói đều đã nói rồi, Thái phi có thể an tâm lên đường." "Quả thực có thể lên đường rồi." Trang vàng trên tay Thái phi bỗng nhiên phát ra huyết quang, không biết từ lúc nào trang vàng đó đã hút máu của Thái phi, đến cả trang giấy cũng biến thành màu đỏ như máu.

Thái phi nghiến răng nắm chặt lấy, từ trên trang vàng phát ra từng đợt sóng dao động, trừ Thái phi đang cầm trang vàng không bị ảnh hưởng, bất luận là Thượng Ẩn hay cha con Triệu Tuần đều ôm ngực, mặt mày đau đớn.

Những đợt sóng trên trang vàng ngày càng mạnh, Triệu Tuần và Triệu Trạch Khiêm song song ngã quỵ xuống đất, không rõ sống chết, còn Thượng Ẩn thì vẻ mặt vặn vẹo nắm chặt lấy lồng ngực, nôn ra hai ngụm máu lớn, hắn gồng mình chấn nát bức tường phía sau, lao đi mất dạng.

Cho đến khi bóng dáng Thượng Ẩn biến mất, bàn tay nắm trang vàng của Thái phi vẫn không ngừng run rẩy, thậm chí vì quá cứng đờ mà không thể duỗi thẳng ra.

Bà ta đứng lặng trong miếu hoang một lát, không thể xác định trang vàng sẽ gây ra ảnh hưởng lớn thế nào đối với Triệu Ẩn, lúc này bà ta phải quay lại kinh thành với tốc độ nhanh nhất.

Nghĩ vậy, Thái phi rảo bước ra ngoài, khi bước ra khỏi cửa miếu bà ta quay đầu nhìn đứa con trai và đứa cháu nội đang nằm gục trong góc, sau đó không hề do dự bước đi.

Lúc này bà ta không rảnh bận tâm đến sự sống chết của người khác, chỉ có thể tạm thời giữ lấy mạng mình trước.

Đợi bà ta về đến kinh, phái người đến cứu cũng không muộn.

Nếu như bọn họ không cầm cự được đến lúc đó thì cũng chỉ có thể trách mạng bọn họ không tốt.

Thái phi cầm trang vàng đi ra sau miếu hoang, ngựa kéo xe đều đã ngã gục dưới đất, hiển nhiên cũng không thoát khỏi sự tấn công của trang vàng.

Không thể cưỡi ngựa rời đi, Thái phi đưa mắt nhìn quanh, bỗng nhiên chú ý đến cái trang tử nhỏ đối diện.

Bà ta không do dự nữa, rảo bước đi về phía trang tử.

Khi bà ta đi xuống lưng chừng núi, Thượng Ẩn từ sau một cái cây phía sau miếu hoang hiện thân, hắn đưa tay lau vết máu trào ra từ khóe

miệng, dõi mắt nhìn Thái phi đi về phía trang tử.

Hôm nay trang tử rất yên tĩnh, vì A Triền nói muốn nghỉ ngơi, không muốn bị người khác quấy rầy, trang đầu liền bảo các hộ nông dân đều quay về nhà mình, không cho bọn họ đi lại lung tung.

Những hộ nông dân đó rất nghe lời, sớm đã đóng cửa then cài.

Hơn nữa nơi ở của bọn họ nằm sâu phía sau, cho dù phía trước có tiếng động gì cũng không nghe thấy.

Thế nên khi cửa lớn của trang tử bị đập rầm rầm, một hồi lâu vẫn không có ai ứng cửa.

Ngay khi Thái phi tưởng trang tử không có người ở thì cửa lớn kêu "két" một tiếng rồi mở ra.

Trần Tuệ nhìn Thái phi đầu đầy trang sức, phục sức xa hoa, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc: "Vị phu nhân này, không biết có chuyện gì quý giá cần tìm?" Ánh mắt Thái phi quét qua người Trần Tuệ, quy củ không tệ, ngôn đàm cử chỉ cũng coi là có lễ, nhìn y phục thì xuất thân không quá kém, chắc hẳn gia đình cũng có chút tiền của, nhưng chắc không phải gia đình quan lại.

Bà ta vốn định lập tức biểu lộ thân phận, nhưng hơi do dự một chút rồi vẫn thay đổi ý định, bà ta nói với Trần Tuệ: "Ta gặp chút chuyện ngoài ý muốn trên đường, đúng lúc thấy trang tử nhà các ngươi, muốn mua một con ngựa để đi đường, không biết trong trang tử nhà các ngươi có nuôi ngựa không?" "Ra là vậy..." Trần Tuệ gật đầu, "Có nuôi hai con ngựa, nhưng chỉ là ngựa tầm thường thôi, e là không lọt vào mắt phu nhân." "Không sao, có thể dắt ra cho ta xem một chút không?" "Dĩ nhiên là được rồi." Trần Tuệ đáp ứng sảng khoái, nàng dẫn Thái phi đi vào trang tử.

Hai người đi vào không xa liền thấy ba gian nhà xếp hàng ngang,

một trong số đó đang mở cửa, trước cửa đặt bàn ghế, trên ghế còn có một người đang ngồi.

Thái phi ngước mắt nhìn sang, nữ tử ngồi trên ghế vóc người nhỏ nhắn, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, nhưng giữa đôi lông mày mang theo vài phần lười nhác, rõ ràng thấy bà ta đi tới nhưng cũng chỉ khẽ nhướng mi nhìn qua chứ không có phản ứng gì thêm, quy củ còn chẳng bằng người dẫn đường.

Thái phi còn đang thầm đoán quan hệ giữa hai người thì nghe Trần Tuệ nói: "Phu nhân, ngựa nuôi ở phía sau, mời phu nhân ngồi đây nghỉ chân một lát, ta đi rồi về ngay." "Được." Thái phi gật đầu, trong lòng tuy vẫn đang cảnh giác nhưng lại nghĩ Triệu Ẩn ở trong kinh không quen biết ai, chắc không thể câu kết với ai được.

Huống hồ trong tay bà ta còn có trang vàng đủ để phòng thân, hai nữ tử này cho dù có ý đồ xấu cũng không hại nổi bà ta.

Thái phi được Trần Tuệ dẫn đến ngồi vào chiếc ghế bên cạnh A Triền, đợi Trần Tuệ đi rồi, A Triền nhấc ấm trà nhỏ lên rót cho mình một chén, sau đó đặt ấm trà sang phía Thái phi, dường như ra hiệu nếu bà ta khát thì tự mình rót nước.

Thái phi hơi chướng mắt với điệu bộ này của nàng, bà ta im lặng ngồi một lúc mới mở lời hỏi: "Cô nương là chủ nhân của trang tử này sao?" "Phải." A Triền nhấp một ngụm trà, lười biếng đáp lại. "Không biết cô nương tên họ là gì?" A Triền mắt sóng sánh, nghiêng đầu mỉm cười với Thái phi: "Ta họ Quý, tên Quý Thiền." Cơ thể vốn đang thả lỏng của Thái phi bỗng chốc trở nên cứng đờ, đầu óc bà ta như muốn nổ tung, trong tai ong ong vang dội.

Quý Thiền, nàng ta vậy mà chính là Quý Thiền.

Thái phi rất ít khi ghi nhớ tên của những người không quan trọng, nhưng cái tên này bà ta chỉ nghe một lần đã ghi lòng tạc dạ, bởi vì cái

tên này khiến bà ta liên tưởng đến con hồ yêu đó.

Bà ta không thích cái tên này, tự nhiên cũng chẳng ưa gì chủ nhân của nó, chỉ là bà ta không biết chủ nhân của cái tên này rốt cuộc trông như thế nào.

Giờ đây lại tận mắt nhìn thấy ở đây, điều này rõ ràng không thể là một sự trùng hợp được.

Bà ta nhìn nữ tử yếu đuối vô hại trước mặt khẽ mở đôi môi đỏ mọng, nói với mình: "Hoặc là Thái phi cũng có thể gọi ta bằng một cái tên khác, A Triền." Thái phi mặt mày xám ngoét đứng bật dậy, đôi mắt trợn ngược trừng trừng như vừa chịu sự kích thích cực lớn, chiếc ghế "loảng xoảng" một tiếng đổ rạp xuống đất, chẳng ai thèm ngó ngàng tới. "A...

Triền?" Mi mắt A Triền cong lên, cười rất đẹp: "Là 'Triền' trong 'Triền Miên', bởi vì ta có một cô em gái tên là A Miên nên ta gọi là A Triền." Một tia may mắn cuối cùng trong lòng Thái phi cũng triệt để tan biến theo lời nói của A Triền, người trước mắt này tuy rằng khác hẳn con hồ yêu đó về diện mạo nhưng nàng ta chắc chắn là hồ yêu!

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, A Triền cũng giới thiệu bản thân như vậy. "Ngươi... chưa chết?" Khoảnh khắc này, Thái phi cuối cùng cũng nhận ra tại sao Triệu Ẩn lại phản bội mình, chắc chắn là vì A Triền, con hồ yêu này không biết đã dùng thủ đoạn gì để xúi giục Triệu Ẩn.

Trước kia A Triền cũng dùng thủ đoạn như vậy để quyến rũ con trai bà ta, giờ đây lại biến thành Triệu Ẩn.

A Triền kéo lại chiếc áo choàng trên người, ngón tay móc vào dây buộc, quả cầu lông treo trên dây đung đưa qua lại. "Nhờ phúc của Thái phi, suýt chút nữa thì chết rồi, kết quả lại sống lại được." A Triền mắt cong cong, dung mạo hiện giờ của nàng không bằng khi

xưa nhưng trong mắt Thái phi vẫn đáng ghét như vậy. "Thân là hồ yêu mà lại dám đoạt xá nhân tộc, tin này truyền ra ngoài ngươi nhất định phải chết." "Phải đó, ta thực sự sợ chết lắm." A Triền vẫn lười biếng như cũ, trên mặt không thấy nửa điểm sợ hãi, "Cho nên chỉ đành nhờ vả Thái phi giữ bí mật giúp ta vậy." Thái phi cười lạnh một tiếng, đang định dùng lại trang vàng trong tay thì bỗng nhiên cảm thấy tay mình mất đi tri giác. "Ngươi đã làm gì?" Thái phi một mặt kinh nộ.

Lúc này, giọng nói của Trần Tuệ vang lên ở cách đó không xa, vẫn bình thản không chút gợn sóng: "Chẳng làm gì cả, chỉ là gieo cho bà chút thi độc thôi." Sau khi đạt Nhị giai, Trần Tuệ từ lâu đã có thể tự do khống chế thi độc trong cơ thể, không cần dùng đến máu của mình nữa.

Thái phi lúc này mới nhớ ra Triệu Ẩn từng nói với bà ta rằng bên cạnh Quý Thiền có đi theo một con hoạt thi Nhị giai.

Người phụ nữ trông không khác gì người sống này là hoạt thi sao?

Khoảnh khắc này bà ta không còn thời gian để nghĩ nhiều, bà ta cảm thấy không chỉ đôi tay mất tri giác mà cả người đều bắt đầu tê dại.

Tim càng đập nhanh thì cơ thể lại càng không thể kiểm soát.

Trần Tuệ tiến lên đỡ chiếc ghế dậy, sau đó ấn Thái phi ngồi lại vào ghế.

A Triền một tay chống má, nhìn Thái phi đang cứng đờ người như con cá nằm trên thớt, cất lời: "Thái phi, đúng là đã lâu không gặp.

Trong một năm qua, ta thường xuyên nghĩ đến bà đấy." Thái phi trơ mắt nhìn trang vàng trong tay bị Trần Tuệ lấy mất, biết rõ đại thế đã mất, lòng tràn trề tuyệt vọng: "Ngươi muốn thế nào?" "Đừng sợ, ta sẽ không làm gì bà đâu." Giọng A Triền dịu dàng trấn an, "Ta là người

ghét nhất chuyện đánh đánh giết giết, huống hồ bà là Bắc Hoang Vương Thái phi, giết bà chẳng phải ta sẽ phải đền mạng sao, ta còn muốn sống thêm vài ngày nữa." Lời của nàng, Thái phi không tin một chữ nào.

Dưới ánh nhìn sắc như dao cạo của Thái phi, A Triền thong thả nói: "Đương nhiên là ta phải giao bà cho cháu nội của bà rồi, hắn ta đã chờ đợi cơ hội này lâu lắm rồi." Lời A Triền vừa dứt, tiếng đập cửa lại vang lên.

Trần Tuệ không nhúc nhích, A Triền nghiêng đầu: "Vào đi." Thượng Ẩn vốn vừa bị trang vàng bức lui lúc nãy, lúc này lại như người không việc gì, nhảy qua tường rào tiến vào, trên tay hắn còn xách theo hai người.

Chính là Triệu Tuần và Triệu Trạch Khiêm đã bị Thái phi bỏ rơi lúc trước.

Nhìn thấy Thượng Ẩn, Thái phi bỗng nhiên nhận ra điều gì đó: "Vừa rồi ngươi cố ý làm vậy sao?" Thượng Ẩn quẳng hai người trong tay xuống đất, ngước đầu nhìn Thái phi: "Thái phi chẳng phải luôn nhớ nhung A Triền sao, đã là tâm nguyện của bà thì ta dĩ nhiên phải giúp bà thực hiện rồi.

Hôm nay gặp được nàng ấy, chắc hẳn bà vui lắm nhỉ?" Sự đã đến nước này, Thái phi sao lại không hiểu rõ, tất cả chuyện này rõ ràng đều do A Triền thiết kế.

Nàng ta trước tiên lôi kéo Triệu Ẩn, sau đó lấy lư hương làm mồi nhử, khiến Hoang Lâm nhảy vào cái bẫy nàng ta đã giăng sẵn từ trước, tất cả chỉ vì ngày hôm nay.

Thái phi chợt nhớ lại những lời Triệu Ẩn đã nói trước đó, hắn trước tiên dẫn dụ bà phái Hoang Lâm đi đối phó A Triền, hôm nay lại cố ý dẫn bà ra khỏi thành.

Ngặt nỗi bà ngay cả cha ruột mình cũng không tin tưởng, lại chưa từng nghi ngờ Triệu Ẩn, thế là cứ thế dễ dàng rơi vào tròng.

Thái phi hận thấu xương A Triền - kẻ đứng sau thao túng Triệu Ẩn, đồng thời trong lòng lại trào dâng nỗi sợ hãi không thể ức chế, bà biết, con hồ yêu này sẽ không buông tha cho bà.

Hiện tại cơ hội duy nhất chính là Triệu Ẩn, bất luận thế nào cũng không thể dễ dàng bỏ cuộc.

Thái phi nhìn về phía Thượng Ẩn: "Triệu Ẩn, ngươi có biết không, yêu tộc đoạt xá nhân tộc là điều thiên địa không dung, ngươi giúp nàng ta chính là trợ trụ vi ngược.

Bất luận nàng ta hứa hẹn với ngươi điều gì, cũng chỉ là đang lợi dụng ngươi thôi, đừng một mực cô hành nữa." "Ta biết nàng ta đang lợi dụng ta." Câu trả lời của Thượng Ẩn khiến lòng Thái phi chùng xuống, hắn nói tiếp, "Mục đích nàng ta tìm đến ta chính là muốn mượn tay ta giết bà, ta vẫn luôn hiểu rất rõ." "Không phải như vậy đâu Triệu Ẩn, ngươi chỉ là bị nàng ta mê hoặc tâm trí, bây giờ quay đầu vẫn còn kịp, hà tất phải vì nàng ta mà đánh đổi cả mạng sống của mình?" Thái phi nói một cách đầy thâm trầm, "Ngươi là cháu nội ruột của ta, chúng ta là người một nhà có chuyện gì không thể bảo nhau?

Là ta có lỗi với mẹ ngươi, ta biết ngươi oán ta, ta bảo chứng, chuyện của Thượng gia ta sẽ cho ngươi một lời giải thích thỏa đáng." Thái phi nói một cách tình chân ý thiết, A Triền ở bên cạnh nghe mà thấy thú vị vô cùng.

Cảm giác để lay động được Thượng Ẩn, Thái phi có lẽ đã dùng đến tất cả sự ôn nhu cả đời này của bà ta rồi.

Tiếc thay, bà ta đã tìm nhầm đối tượng.

Đợi Thái phi dứt lời, A Triền nhất thời không nhịn được khẽ bật

cười thành tiếng, vừa vặn ngắt quãng cảm xúc mà đối phương vừa mới dày công gây dựng.

Cảm nhận được ánh mắt oán độc của Thái phi, A Triền cố ý hỏi Thượng Ẩn: "Ta thấy Thái phi nói cũng khá có lý, ngươi thấy sao?" "Ừ." Thượng Ẩn lấy lệ đáp lại một tiếng. "Vậy ngươi có muốn hối hận không?

Ở đây chỉ có tu vi của ngươi là cao nhất, nếu ngươi muốn, ngươi có thể lật lọng ước định của chúng ta bất cứ lúc nào." Thượng Ẩn liếc nàng một cái, hối hận?

Hắn dám khẳng định, chỉ cần mình dám phản bội A Triền, lập tức sẽ biến thành Hoang Lâm tiếp theo.

Dưới vẻ ngoài vô hại kia của A Triền là một đại yêu đang ẩn mình.

Hắn cúi người xuống, giơ tay giữ chặt lấy đầu của Triệu Tuần, chỉ trong chốc lát, Triệu Tuần đã mơ màng mở mắt ra.

Thấy hắn tỉnh lại, Thượng Ẩn mới cuối cùng lên tiếng: "Ta sẽ không hối hận." Câu trả lời của hắn khiến sắc mặt Thái phi hoàn toàn xám xịt, bà ta đã nghĩ ra vô số cách thoát thân trong lòng nhưng không có cách nào khả thi.

Sự tồn tại của Triệu Ẩn đã chặn đứng mọi khả năng.

Trong lòng Thái phi giờ chỉ còn lại sự hối hận, con chó dữ mà bà huấn luyện để bảo vệ an nguy của mình, hôm nay lại quay lại cắn chủ nhân.

A Triền nhìn thần tình biến hóa của Thái phi, nói: "Ta đoán, Thái phi bây giờ chắc hẳn rất hối hận vì lúc trước đã giữ lại mạng cho ngươi, bà ta nhất định đang chửi rủa ngươi là kẻ ăn cháo đá bát trong lòng, ta đoán có đúng không, Thái phi?" Thái phi cười lạnh một tiếng,

ngữ khí bất tiết nói: "Có bản lĩnh thì các người cứ giết ta đi, không cần phí lời." A Triền vỗ vỗ tay, giọng điệu đầy vẻ khâm phục: "Không hổ là Thái phi của Bắc Hoang Vương phủ, thật khiến người ta bội phục." Nói xong, nàng quay sang Thượng Ẩn: "Thái phi đã yêu cầu như vậy rồi, nhất định phải làm bà ta hài lòng mới được." Lúc này Thượng Ẩn đã xách Triệu Tuần vừa mới tỉnh dậy lên, một nhát đẩy hắn đến bên cạnh Thái phi, nói với hắn: "Trói tay chân bà ta lại." Đồng thời một cuộn dây thừng ném lên người Triệu Tuần.

Triệu Tuần theo bản năng chụp lấy dây thừng, thần sắc kinh hoàng nhìn Thượng Ẩn và Trần Tuệ - người vừa ném dây cho hắn.

Vừa rồi hắn đã nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, cũng biết được mục đích của họ.

Trong lòng hắn hiện tại chỉ còn lại sự sợ hãi.

Chương 168

"Ta... ta..." Tay cầm dây thừng của Triệu Tuần không ngừng run rẩy.

Thấy hắn chần chừ mãi không động tác, A Triền lười biếng nói: "Nếu hắn không nguyện ý thì cứ xử lý hắn đi, để con trai hắn ra tay cũng được." "Được." Thượng Ẩn không hề do dự đồng ý, thấy hắn tiến về phía mình, Triệu Tuần hét lên thất thanh: "Ta trói, ta trói!

Các người đừng qua đây." Triệu Tuần lồm cồm bò dậy từ dưới đất, cũng không quan tâm bùn đất trên người, hắn đảo mắt đi không dám nhìn ánh mắt kinh nộ của Thái phi, run rẩy dùng dây thừng đi quấn tay chân bà ta.

Thái phi thấy Triệu Tuần thật sự dám làm vậy, lồng ngực phập phồng kịch liệt, nộ trách: "Triệu Tuần ngươi dám, ta là mẹ ruột của ngươi!" Triệu Tuần nuốt nước miếng, nhỏ giọng đáp lại: "Mẹ, con cũng là bất đắc dĩ, là bọn họ ép con, mẹ nhất định có thể hiểu cho con, đúng không?" Thái phi đương nhiên không thể hiểu được đứa con trai giúp hung thủ hại mình, bà nghiến răng nghiến lợi mắng: "Lúc trước sao ta lại sinh ra hạng tiện chủng vô tình vô nghĩa như ngươi chứ!

Đến cả mẹ ruột cũng hại, ngươi sẽ không được chết tử tế đâu!" Thái phi biết mình khó thoát khỏi cái chết, phẫn nộ cùng tuyệt vọng tràn ngập toàn thân, bà chẳng còn màng đến hình tượng của mình nữa, hận không thể dùng những lời độc địa nhất để nguyền rủa tất cả những kẻ hại mình.

Trong mắt bà, Triệu Tuần hiện tại chính là một trong những kẻ tiếp tay cho hung thủ.

Triệu Tuần bị bà mắng xối xả vào mặt, sắc mặt xanh mét, ngay

khi Thái phi còn định mắng tiếp, Triệu Tuần đột nhiên tát một bả vai qua.

Sau tiếng chát giòn giã, Thái phi nhìn chằm chằm Triệu Tuần với vẻ mặt không thể tin nổi.

Tiếng thở dốc vì phẫn nộ của Triệu Tuần nghe rõ mồn một, hắn chỉ vào mình nói: "Ta là tiện chủng?

Lẽ nào bà thì không tiện sao?

Bà đạp lên xác của cha ta để trèo lên Bắc Hoang Vương, không muốn nhận ta, cảm thấy ta là nỗi sỉ nhục của bà?

Bà ném ta cho Triệu gia không màng tới, lúc nhớ ra thì lại ban cho ta một cái nhìn như thể đang đùa giỡn với chó, rồi nghĩ rằng ta nên cảm ân đức của bà sao?

Nghĩ rằng ta không xứng làm con trai bà, chỉ có Bạch Trảm Hoang mới là con trai bà, có phải không?

Tiếc là Bạch Trảm Hoang không cứu nổi bà đâu." Hắn vừa nói vừa dùng dây thừng trói chặt tay Thái phi, còn thắt một cái nút chết chắc chắn, sau đó lại đi trói chân.

Sau khi đã trói chặt người, Triệu Tuần vẫn đang trong cơn phẫn nộ, hắn quay đầu nhìn về phía Thượng Ẩn: "Ta đã trói xong rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa?" Thượng Ẩn chỉ vào cái giá gỗ dựng không xa, nói với hắn: "Treo bà ta lên đó." "Đừng mà, Triệu Tuần thả ta xuống!" Thái phi cuối cùng cũng phản ứng lại, bà không ngừng hét lên, nhưng Triệu Tuần không hề trì nghi mà treo bà lên cái giá gỗ dày cộp. "Có dao mổ lợn không?" Thượng Ẩn hỏi Trần Tuệ.

Trần Tuệ quay người rời đi, không lâu sau xách theo hai con dao lóc xương quay lại.

Thượng Ẩn nhận lấy dao, đi đến phía sau Triệu Tuần, nhét một

con vào tay hắn rồi nắm chặt lấy tay hắn. "Cha." Thượng Ẩn gọi hắn một tiếng, Triệu Tuần toàn thân run bắn, theo bản năng nắm chặt con dao trong tay. "Ngươi định làm gì?" Giọng của Thượng Ẩn vang lên bên tai hắn: "Hôm nay ngươi và Thái phi chỉ có một người có thể sống sót rời khỏi đây." Hàm răng trên và dưới của Triệu Tuần bắt đầu đánh vào nhau lập cập. "So với Thái phi, giữa ta và cha cũng không có thâm thù đại hận gì, ngươi nói xem đúng không?" Thượng Ẩn vỗ nhẹ vai Triệu Tuần, "Cho nên, ta vẫn hy vọng cha có được cơ hội sống sót." "Triệu, Triệu Ẩn, bà ta dù, dù sao cũng là bà nội của ngươi." "Vậy nên cha muốn chết thay bà ta?" Giọng Thượng Ẩn đầy vẻ nghi hoặc, "Cũng không phải là không được." "Không phải, ta..." "Ta biết, cha chỉ là nhất thời lỡ lời." Giọng Thượng Ẩn dịu lại, như đang trấn an hắn, "Cha chắc chưa từng tự tay giết người nhỉ?

Không sao, cha cứ coi bà ta là một con lợn đi, chỉ cần tìm đúng góc độ, đâm một nhát là được." Thượng Ẩn buông tay ra, đẩy nhẹ Triệu Tuần đang cứng đờ người, khích lệ nói: "Đi đi." Thái phi trừng mắt nhìn Triệu Tuần cầm dao lóc xương tiến lên, trong mắt bà tràn đầy kinh hoàng, miệng không ngừng nói: "Không, đừng mà, dừng lại đi..." Thế nhưng Triệu Tuần như bị ma ám, mắt trợn trừng, đáy mắt đầy tơ máu: "Mẹ, mẹ đừng trách con, con cũng chỉ muốn sống tiếp thôi." Sau đó, hắn sải bước đến trước giá gỗ, nhắm mắt lại, đâm một nhát qua.

Một tiếng phụp vang lên, lưỡi dao lún vào cơ thể, chất lỏng ấm nóng bắn lên mặt và tay hắn, tiếng thảm thiết chói tai nhưng chỉ có vài người có mặt ở đó nghe thấy.

Triệu Tuần mở mắt ra nhìn xuống, dao của hắn đâm vào bên hông Thái phi.

Thượng Ẩn đứng sau vỗ tay: "Làm tốt lắm, tiếp tục đi." Triệu Tuần rút dao ra, sau đó lại đâm thêm một nhát nữa.

Ban đầu, tay hắn vì sợ hãi mà run rẩy, Thái phi dưới hai lần thử nghiệm của hắn đau đớn thấu xương, tiếng kêu thảm thiết liên hồi, từ những lời chửi rủa ban đầu, về sau chuyển thành cầu xin hắn cho bà một cái chết thanh thản.

Nghe tiếng cầu xin của Thái phi, trên mặt Triệu Tuần thoáng qua một chút không đành lòng, khi hạ dao lần nữa, hắn nhắm thẳng vào tim bà, thế nhưng khi đâm vào lồng ngực bà, con dao đột nhiên đi lệch.

Quần áo trên người Thái phi từ lâu đã bị máu thấm đẫm, dòng máu đỏ thẫm tụ lại thành một vũng trên mặt đất, bị đâm nhiều nhát như vậy, mất nhiều máu như vậy, nhưng bà vẫn còn sức lực để rên rỉ đau đớn.

A Triền ngồi trên ghế nhìn cảnh này, nhìn Triệu Tuần từng dao từng dao đâm vào, mỗi khi đâm trúng chỗ yếu hại hắn lại sơ sẩy.

Tính ra đây đã là nhát thứ tám rồi.

Thân hình Thái phi bị treo lên đung đưa, đúng như những gì bà từng nói với Thượng Ẩn, giống như nửa thân lợn treo trên sạp thịt.

Triệu Tuần lúc này người đầy máu, dường như đã có chút mất kiểm soát, hắn trợn mắt nhìn Thái phi, lặp đi lặp lại câu hỏi: "Tại sao bà vẫn chưa chết?" Thái phi há họng, trong miệng toàn là máu.

Cơn đau khiến bà cắn đứt cả miếng thịt trên lưỡi, bà trừng mắt nghe lời Triệu Tuần nói, trong lòng cũng tự hỏi, tại sao mình vẫn chưa chết?

Ánh mắt A Triền dời khỏi Triệu Tuần đang gần như điên cuồng, rơi vào người Triệu Trạch Khiêm vừa mới tỉnh lại.

Nàng cảm thấy mình đã có chút coi thường tâm lý báo thù của Thượng Ẩn rồi, ý thức bị giam cầm trong thân thể suốt hai mươi năm,

quả nhiên chỉ là trông có vẻ bình thường mà thôi.

Thượng Ẩn đang nói chuyện với Triệu Trạch Khiêm, hắn nói: "Lần này đến lượt ngươi rồi, em trai.

Ngươi và cha ngươi, chỉ có một người có thể sống sót." Hắn còn nói: "Ta vốn không muốn liên lụy đến ngươi, nhưng ai bảo cha cứ phải mang ngươi theo cơ chứ, ngươi cũng phải làm điều gì đó để chứng minh bản thân mình đi." Sau đó hắn nhét một con dao khác vào tay Triệu Trạch Khiêm, Triệu Trạch Khiêm đã nắm chặt lấy con dao.

Triệu Trạch Khiêm quả thực tàn nhẫn hơn Triệu Tuần nhiều, hắn cầm dao bò dậy từ dưới đất, nhanh chân bước đến phía sau Triệu Tuần, sau đó một nhát đâm sâu vào hậu tâm hắn.

Động tác của Triệu Tuần khựng lại, hắn khó khăn quay đầu lại, chỉ nhìn thấy khuôn mặt vì dùng sức mà vặn vẹo dữ tợn của Triệu Trạch Khiêm. "Trạch...

Trạch..." Hắn há họng rồi ngã gục xuống đất, không còn hơi thở.

Thái phi trừng mắt nhìn cháu trai mình hại chết con trai ruột của mình, khoảnh khắc tiếp theo, bà lại thấy Triệu Trạch Khiêm kinh hoàng trợn tròn mắt, bàn tay cầm dao không tự chủ được mà giơ lên, xoay ngược lại đâm mạnh một nhát vào tim mình.

Mũi dao đâm vào rồi rút ra, dòng máu ấm nóng phun đầy đầu đầy mặt Thái phi.

Dưới sự chứng kiến của Thái phi, Triệu Trạch Khiêm cũng ngã xuống.

Bây giờ, bà không những mất đi con trai, mà ngay cả cháu trai cũng không còn.

Khi tất cả trở về tĩnh lặng, Thượng Ẩn mới từng bước đi về phía Thái phi.

Hắn đứng trước giá gỗ, lấy ra một chiếc khăn tay cẩn thận lau mặt cho Thái phi, nhưng máu quá nhiều, dùng khăn lau không sạch được, trái lại còn bôi bẩn khắp nơi, trông có phần đáng sợ.

Động tác của Thượng Ẩn ôn nhu, giọng nói cũng ôn hòa, hắn nói: "Lúc mẹ ta chết, cũng bị treo trong lao phòng như thế này, tư thế y hệt bà bây giờ vậy." Thái phi yếu ớt lên tiếng, giọng nói mơ hồ đầy thảm hại: "Ta sai rồi, ngươi giết ta đi." Thượng Ẩn lắc đầu: "Thái phi làm sao có lỗi được, bà cũng đâu có thấy mình sai phải không?

Biết tại sao bà lại rơi vào kết cục này không?" Hắn cũng chẳng cần Thái phi đáp lại, tự hỏi tự trả lời: "Bởi vì A Triền." "Thái phi, bà có phải rất tò mò, tại sao Triệu Ẩn vốn dĩ bách y bách thuận với bà, hận không thể dâng mạng cho bà lại phản bội bà không?

Tại sao lại giúp A Triền?" "Vì... sao?" Thái phi phát ra âm khí, dù chết bà cũng muốn biết rốt cuộc tại sao mình lại thua.

Thượng Ẩn ghé sát tai bà, nói nhỏ: "Bởi vì ta không phải Triệu Ẩn mà, Triệu Ẩn chỉ là một phần ý thức ta tách ra, sau đó hắn khống chế thân thể ta, chỉ thiếu chút nữa thôi là hắn đã có thể khiến ta hoàn toàn biến mất rồi." 188.

Nhìn vẻ mặt ngây dại của Thái phi, Thượng Ẩn u u thở dài: "Chỉ có A Triền phát hiện ra ta, nàng trước giờ không thích lo chuyện bao đồng, cho nên cũng chưa từng nghĩ đến việc giúp ta." Cho đến khi bà cho người đi giết nàng, ta mới đi báo tin cho nàng." "Là ngươi sao?" Thái phi cuối cùng cũng biết tại sao A Triền lại có thể chạy thoát trước một bước.

Nếu không phải vậy, lúc trước họ cũng không phải tốn nhiều công sức như thế, cuối cùng còn để người ta chạy vào Thượng Kinh thành. "Là ta." Thượng Ẩn vuốt lại mái tóc rối bời cho Thái phi, tiếp tục thỏa mãn trí tò mò của bà, "Sau khi vào kinh không lâu, A Triền đã tìm thấy

ta, sau đó đánh thức ý thức của ta dậy." "Hóa ra là như vậy..." Bà lầm bầm. "Phải đấy, đơn giản vậy thôi." Thượng Ẩn cười nói, "Cái này có lẽ gọi là hại người thì không được chết tử tế, bà thấy có đúng không?" Thái phi hé mắt nhìn A Triền vẫn đang ngồi bất động không xa, bà thực ra đã không còn nhìn rõ nữa rồi, nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt từ phía A Triền.

Đó là ánh mắt hờ hững, nàng căn bản không hề đặt bà vào trong mắt.

Rất nhiều lần trước đây, A Triền cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

Rõ ràng chỉ là một con hồ yêu đột nhập vào nơi ở của con người, mông lung vô tri nhưng lại cao cao tại thượng nhìn thấu tất cả.

Bà ghét cay ghét đắng ánh mắt đó, nó khiến bà không nhịn được mà nhớ đến những người Thượng gia năm xưa.

Bọn họ rõ ràng chỉ là bình dân, vậy mà trước mặt bà luôn phô trương cái gọi là gia tộc nội hàm, nội hàm sâu sắc đến đâu đi chăng nữa thì sao, cuối cùng chẳng phải cũng chết sạch không còn một ai.

Thái phi bỗng thấy cơ thể rất lạnh, bên tai bà vang lên những tiếng thét thảm thiết không dứt, đó là tiếng của những người Thượng gia sao?

Có phải bọn họ đang nguyền rủa bà, nguyền rủa kẻ đã rước Bắc Hoang Vương tới là bà sẽ không được chết tử tế?

Bà cố gắng lắng nghe tiếng của bọn họ, nhưng hơi lạnh và cơn đau khiến ý thức bà càng lúc càng mơ hồ, bà không nghe rõ những âm thanh đó, càng như vậy bà lại càng tuyệt vọng.

Chính lời nguyền của bọn họ đã khiến bà rơi vào bước đường này, nhất định là bọn họ đã trở về báo thù rồi!

Thái phi đã chết, chết vì mất máu quá nhiều, từ lúc bị Triệu Tuần đâm trọng thương cho đến khi tử vong, bà đã kiên trì ròng rã suốt ba canh giờ mới trút hơi thở cuối cùng.

Khi chết, đôi mắt bà vẫn trừng trừng mở.

Lúc này trời đã tối hẳn, bên ngoài gió nổi lên, tiếng gió hú tựa như tiếng quỷ quái đang ai oán.

Những gia đình trang hộ ở đằng xa đã thắp đèn dầu, nhưng không có ai đến gần nơi này, mảnh trời nhỏ bé này đã sớm bị cách biệt hoàn toàn.

Thượng Ẩn đứng trước giá gỗ treo xác Thái phi, nhìn thi thể bà đung đưa theo gió.

Một Thái phi Bắc Hoang Vương phủ không ai bì kịp, cứ thế dễ dàng chết đi trước mặt hắn, hóa ra rũ bỏ đi lớp hào quang bao phủ trên người, bà cũng chỉ là một người bình thường. "Ngươi còn định đứng đó nhìn bao lâu nữa?" Giọng của A Triền truyền lại từ phía sau.

Thượng Ẩn quay người lại, nhìn A Triền đang choàng mình trong chiếc phi phong, nở một nụ cười: "Nàng tỉnh rồi." Vừa nãy A Triền chê ngồi quá mệt nên đã vào phòng chợp mắt một lát. "Ừ." A Triền sải bước đi tới, dừng lại cách Thượng Ẩn vài bước, không quên nhắc nhở hắn: "Thái phi có lẽ sẽ cảm thấy mình chết rất oan ức, cho nên nhớ xử lý hồn phách của bà ta một chút, tuy rằng thuật ngự quỷ của Thượng gia ngươi chỉ học được chút da lông nhưng chắc không vấn đề gì chứ?" "Không vấn đề gì." Thượng Ẩn giơ tay lên, từ lòng bàn tay tỏa ra làn sương mù màu xanh, sương mù chìm xuống dưới, lan tỏa về phía thi thể của Thái phi cùng cha con Triệu Tuần.

Rất nhanh, giữa không trung xuất hiện ba luồng hình người mờ nhạt, trong làn sương xanh, những hình bóng đó dần dần tan chảy cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Bây giờ sẽ không còn ai có thể thông qua quỷ hồn để tra xét xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trước khi bọn họ chết nữa. "Thuật ngự quỷ của gia tộc ngươi rất lợi hại." A Triền tán thưởng.

Thượng Ẩn nhìn nàng với vẻ kỳ quái, sau đó như nhớ ra điều gì, nói: "Suýt nữa thì quên, Hoang Vũ cũng từng truy sát nàng." Hoang Vũ cũng là cao thủ Tứ cảnh của Bắc Hoang Vương phủ, hắn đã học thuật ngự quỷ của Thượng gia, sau đó đột phá lên Tứ cảnh. "Đúng vậy, con quỷ hắn điều khiển rất hung dữ." A Triền bình giá một cách trung thực, rồi hỏi: "Ngươi có biết hắn có nhược điểm gì không?

Mẹ ngươi năm đó có thật sự truyền thụ thuật ngự quỷ cho họ mà không giấu giếm chút nào không?" "Nàng dù có biết cũng không làm gì được hắn đâu." "Hóa ra thực sự có nhược điểm à." A Triền hơi bất ngờ, nàng cũng chỉ là tiện miệng hỏi vậy thôi. "Có, khi tu tập thuật ngự quỷ đến giai đoạn thứ ba, trên người sẽ mọc ra một con quỷ nhãn (mắt quỷ), quỷ nhãn của Hoang Vũ mọc trên vai phải, chỉ cần phá hủy quỷ nhãn đó sẽ cắt đứt mối quan hệ giữa hắn và ngự quỷ, khiến ngự quỷ phản phệ (cắn trả)." Thượng Ẩn nói rất chi tiết.

Khi giao thủ với người khác, sự phản phệ của ngự quỷ bậc bốn tương đương với việc có thêm một kẻ thù tiếp cận cấp Tứ cảnh, đó là điều chí mạng.

Hắn vẫn luôn biết bí mật này nhưng chẳng ích gì, hắn ngay cả việc tiếp cận Hoang Vũ cũng không làm nổi, dù có tiếp cận được thì đã sao?

A Triền hài lòng gật đầu: "Có cơ hội thì có thể thử một chút." Thượng Ẩn nhìn vẻ mặt hăm hở muốn thử của A Triền, cười nói: "Bắc Hoang Vương lúc này chắc hẳn đã biết tin Thái phi qua đời rồi, nàng không lo lắng sao?" Khi Thái phi chết, tấm kim thiếp mà Trần Tuệ thu giữ đột nhiên tự bốc cháy.

Thứ đó hiển nhiên liên kết với tính mạng của Thái phi, Thượng Ẩn đoán rằng Bắc Hoang Vương - người sở hữu Địa Linh Sách chắc chắn sẽ nhận ra điều bất thường ngay lập tức. "Lo lắng cái gì?" "Thái phi chết ở Thượng Kinh, Bắc Hoang Vương sẽ không để yên đâu, hắn nhất định sẽ điều tra đến đầu nàng." Hắn không biết tại sao A Triền lại có vẻ bình thản như vậy, là vì Bạch Hưu Mệnh sao?

A Triền nhìn về phía Thượng Ẩn, nở nụ cười rạng rỡ với hắn: "Tại sao ngươi lại nghĩ rằng người phải lo lắng là ta?

Bây giờ kẻ phải lo lắng phải là hắn mới đúng." "Ý nàng là sao?" A Triền không trực tiếp trả lời câu hỏi đó mà hỏi ngược lại: "Giết Thái phi rồi, ngươi thấy có hả lòng hả dạ không?" Thượng Ẩn trầm mặc lại, cuối cùng lắc đầu.

Lúc đầu thì có hả dạ thật, nhưng nhìn bà ta chết rồi, trong lòng cũng chỉ còn lại sự trống trải.

Bởi vì kẻ biến hắn thành bộ dạng như hiện tại, kẻ gây ra thảm cảnh diệt môn của Thượng gia không chỉ có Thái phi, bà ta là kẻ đầu sỏ nhưng không phải là kẻ duy nhất.

A Triền thong thả nói tiếp: "Cái chết của Thái phi đủ để làm chấn động triều đình, dù ngươi có chôn vùi thi thể, chạy trốn đi xa thì rất nhanh cũng sẽ bị bắt lại thôi, ngươi không thoát được đâu." "Ta biết." Thế nên hắn căn bản không nghĩ đến việc chạy trốn, hắn chỉ muốn thu dọn nơi này thật sạch sẽ một lát, không để chuyện này liên lụy đến A Triền.

Kết cục này hắn đã sớm hiểu rõ từ đầu, hắn cũng chưa từng nghĩ sau khi giết chết Thái phi mình còn có thể sống sót.

Chương 169

Hắn vốn định nhân lúc người nhà họ Triệu chưa phát hiện ra Thái phi gặp chuyện sẽ quay về Triệu gia, họa chăng có thể nhân cơ hội trừ khử Triệu Kỳ.

Sau đó sẽ bị phát hiện, bị giết, kết cục của hắn có thể nhìn thấy rõ mồn một.

A Triền nhìn ra sát ý đang ngưng tụ trong mắt hắn, lập tức biết hắn đang nghĩ gì.

Nàng không tán đồng nói: "Đừng có lúc nào cũng nghĩ đến chuyện chém chém giết giết, đem mạng mình đền vào thật sự quá lỗ rồi." Khóe miệng Thượng Ẩn bất giác giật giật một cái, người lúc đầu đánh thức hắn còn xúi giục hắn đi giết Thái phi không phải là nàng sao? "Vậy theo nàng thì phải làm sao?" "Ngươi chi bằng đổi một góc độ khác để tìm cách giải quyết xem, ngươi nói xem tại sao Bắc Hoang Vương lại cần gia sản của Thượng gia?" "Khối tài sản khổng lồ như vậy, ai mà không động tâm cho được." Thượng Ẩn cảm thấy chuyện này không có gì để nói, hơn nữa sự việc đã qua lâu như vậy rồi, không có chứng cứ, dưới quyền thế của Triệu gia và Bắc Hoang Vương, chân tướng chắc chắn sẽ bị vùi lấp.

A Triền đưa một ngón tay lên lắc lắc: "Không, hắn cần nhiều tiền bạc như vậy nhất định là muốn... mưu nghịch phải không?" Thượng Ẩn trợn tròn mắt, Bắc Hoang Vương phủ tuy đang không ngừng lớn mạnh nhưng chắc chưa đến mức mưu nghịch đâu, hắn cảm thấy hai đời Bắc Hoang Vương đều là người lý trí, không đến nỗi không biết lượng sức mình như thế.

A Triền không đợi hắn suy nghĩ sâu thêm, tiếp tục nói: "Triệu gia

thì sao?

Tư thông với thân vương địa phương, ý đồ bất chính, tiên đế qua đời liệu có nhúng tay bọn họ không?" "Có, có sao?" Thượng Ẩn cảm thấy đầu óc hơi loạn, luôn thấy có gì đó không đúng nhưng A Triền nói nghe có vẻ cũng hợp logic. "Đương nhiên là có." "Điều này thì chứng minh được gì?" Thượng Ẩn không hiểu. "Điều này chứng minh ngươi không phải là kẻ làm ác, ngươi là người đáng thương bị Bắc Hoang Vương phủ và Triệu gia liên thủ bức hại, ngươi chỉ vì bị dồn vào đường cùng mới chọn cách giết chết Thái phi, ngươi muốn dùng tính mạng của mình để vạch trần âm mưu này trước thế gian." "Ta là hạng người đó sao?" Thượng Ẩn bắt đầu thấy không chắc chắn nữa rồi. "Ngươi đương nhiên là vậy rồi, ngươi từ nhỏ bị Thái phi ngược đãi áp bức, tận mắt chứng kiến mẹ ruột bị bọn họ hại chết, ngươi không phải cố ý muốn giết người đâu." Nói xong, A Triền hỏi hắn: "Ngươi có cố ý không?" Thượng Ẩn nhìn A Triền, vô thức lắc đầu, nói theo lời nàng: "Ta không cố ý." "Vậy là đúng rồi, ngươi giết bọn họ đều là bất đắc dĩ.

Ngươi không chỉ vì bản thân mình mà còn vì muốn vạch trần chân tướng trước Bệ hạ." "Vậy tiếp theo phải làm gì?" Thượng Ẩn hiện tại nhìn A Triền bằng ánh mắt đầy kính sợ, một năm trước A Triền đối với những chuyện đấu đá vòng vo giữa loài người vốn chẳng mảy may hứng thú, cũng chẳng để tâm.

Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi đã biến thành thế này rồi, nàng ở Thượng Kinh rốt cuộc đã trải qua những gì vậy? "Tiếp theo phải đợi người của quan phủ chủ động tìm tới.

Thái phi nếu lâu ngày không về, chuyện lớn như vậy người nhà họ Triệu nhất định sẽ chọn cách báo quan, sau đó cơ hội sẽ đến." "Có quan hệ của Triệu gia ở đó, dù có người đến họ cũng không nghe ta nói đâu." Thượng Ẩn cảm thấy nếu Triệu gia biết Thái phi chết trong

tay hắn, e là sẽ vội vàng giết hắn diệt khẩu mất. "Luôn có người nguyện ý nghe thôi." Có lẽ vì A Triền trông quá đỗi quả quyết, Thượng Ẩn chỉ do dự một thoáng rồi từ bỏ kế hoạch quay về Triệu gia giết người, chọn ở lại.

Lúc này đã qua giờ giới nghiêm, vào giờ này hằng ngày, các chủ tử ở các viện Triệu gia lẽ ra đã dùng xong bữa tối, ai nấy trở về chỗ ở của mình nghỉ ngơi rồi.

Thế nhưng Thái phi sau khi ra ngoài vào ban ngày thì đến nay vẫn chưa thấy về, lão thái gia Triệu phủ trong lòng lo âu, hai đứa con trai của ông ta đương nhiên cũng không dám coi như không có chuyện gì xảy ra.

Họ chỉ nghĩ rằng Thái phi đi chơi có hứng nên định ngủ lại qua đêm bên ngoài, hoàn toàn không hiểu được sự lo lắng của cha ruột mình.

Thế nhưng Triệu Kỳ lại luôn thấy bất an, như thể có chuyện gì đó không lành sắp xảy ra vậy. "Phụ thân, hiện giờ đã là giờ giới nghiêm rồi, hay là người cứ nghỉ ngơi trước đi, đợi sáng mai nếu vẫn không có tin tức của Thái phi, chúng ta sẽ phái gia đinh ra ngoài tìm được không?" Triệu Kỳ nhìn màn đêm đen kịt bên ngoài, cuối cùng đành từ bỏ ý định phái người đi tìm ngay lúc này.

Được hai con trai thay phiên nhau trấn an, cuối cùng ông ta cũng gật đầu: "Được." Sáng sớm hôm sau, Triệu gia đã phái gia đinh đi dò hỏi tung tích của Thái phi, thế nhưng hết cả buổi sáng, Thái phi vẫn chưa trở về.

Lúc này không chỉ người nhà họ Triệu cảm thấy có điềm chẳng lành, ngay cả các nha hoàn thân cận của Thái phi ở trong phủ cũng bắt đầu bất an.

Ba danh nha hoàn được đưa đến viện của Triệu Kỳ, chưa đợi

Triệu Kỳ lên tiếng hỏi han, một đại nha hoàn trong số đó đã nói hết tất cả những gì mình biết: "Lão thái gia, Thái phi chuyến này ra ngoài chỉ để liên lạc với Vương gia, nếu không có gì ngoài ý muốn thì hôm qua đã phải về rồi mới đúng." Triệu Kỳ nheo nheo mắt: "Thật chứ?" "Nô tỳ không dám nói dối." "Đến giờ vẫn chưa về... lẽ nào thực sự đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?" Triệu Kỳ lầm bầm. "Lão thái gia, tiếp theo phải làm sao bây giờ?" Không có Thái phi bên cạnh, các nha hoàn chỉ còn biết trông chờ vào người nhà họ Triệu tìm Thái phi về. "Lão đại." Triệu Kỳ nhìn về phía con trai cả Triệu Hồng Lương, vì chuyện của Thái phi mà hôm nay Triệu Hồng Lương đặc biệt xin nghỉ ở nha môn. "Phụ thân, người cứ dặn dò." Triệu Hồng Lương cũng biết an nguy của tiểu muội có tầm quan trọng to lớn, gia đinh Triệu gia đều không tìm thấy người, e là thực sự đã xảy ra chuyện gì đó, không dám chậm trễ thêm nữa. "Ngươi đến Binh mã chỉ huy ti tìm Đô chỉ huy Lương Ngạn, nói với hắn Thái phi ra khỏi thành một đêm không về, bảo hắn dẫn theo thuộc hạ đắc lực ra ngoài thành tìm người." Triệu Hồng Lương trong lòng máy động, Lương Ngạn này bề ngoài vốn chẳng bao giờ qua lại với nhà mình, nhưng hắn biết người này chính là quân cờ ngầm mà cha hắn đã bố trí từ nhiều năm trước.

Lương Ngạn có thể leo lên được vị trí đó không thể thiếu sự giúp đỡ ngầm của cha hắn.

Hắn có chút do dự: "Phụ thân, vì chuyện này mà làm kinh động đến Lương đại nhân, e là sẽ bị những kẻ có tâm chú ý tới." Triệu Kỳ nhắm mắt lại: "An nguy của muội muội ngươi là trên hết, đi làm đi." "Vâng." Triệu Hồng Lương không dám trì hoãn, cưỡi ngựa dẫn theo hộ vệ trong nhà hướng về phía Binh mã chỉ huy ti mà đi.

Hắn không hề chú ý rằng có người đang lẳng lặng bám theo từ đằng xa, nhìn hắn đi vào Binh mã chỉ huy ti, rồi lại tận mắt thấy Đô chỉ huy Lương Ngạn dẫn theo một toán người cùng rời đi với Triệu

Hồng Lương.

Đợi người đi xa rồi, Trần Tuệ mới quay người bước đi theo một hướng khác.

Tiếp theo, nàng phải đến nha môn Minh Kính Ti để báo án, A Triền nhà nàng bị bọn gian ác bắt cóc, giờ đây chỉ có Bạch đại nhân mới cứu được nàng thôi.

Đi đến cổng Minh Kính Ti, Trần Tuệ thở dài một tiếng, kế hoạch này của A Triền khi đối phó với người khác thì không vấn đề gì, nhưng khi đối mặt với Bạch Hưu Mệnh thì lại đầy sơ hở.

Hai ngày trước ngay cả Tứ cảnh cũng không làm gì được nàng, hôm nay một Tam cảnh lại có thể bắt nàng đi sao, lời này nói ra Bạch Hưu Mệnh liệu có tin không?

Nhưng A Triền đã dặn nàng cứ nói như vậy, Trần Tuệ cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ biết đặt hy vọng vào việc hôm nay Bạch Hưu Mệnh ra ngoài mà quên mang theo não.

Trần Tuệ xưng danh A Triền, chỉ danh muốn gặp Chỉ huy sứ, lính gác Minh Kính Ti không dám chậm trễ, nhanh chóng truyền tin vào bên trong.

Chẳng mấy chốc, Trần Tuệ đã được đưa đến trước mặt Bạch Hưu Mệnh.

Lúc này trong đường ngoài Bạch Hưu Mệnh ra còn có mấy vị Thiên hộ Minh Kính Ti vận quan bào, bọn họ đều đứng chắp tay một bên, không hề lên tiếng làm phiền. "Ngươi nói Quý Thiền tìm ta, nàng đâu rồi?" Bạch Hưu Mệnh nhìn về phía Trần Tuệ đang có vẻ khá nhếch nhác.

Tóc tai nàng rối bời, quần áo trên người cũng có vết rách, dường như vừa trải qua một trận ẩu đả.

Trần Tuệ cụp mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào đối phương: "Đại nhân thứ tội, là thảo dân mượn danh nghĩa của A Triền để cầu kiến đại nhân, A Triền bị người ta hiệp trì, kẻ đó thực lực cường hãn, ta không phải đối thủ, bất đắc dĩ mới phải cầu viện đại nhân." Bạch Hưu Mệnh nhướng mày: "Bị người ta hiệp trì?" Phong Dương và Giang Khai đang đứng giữa các đồng liêu: Lẽ nào họ nghe nhầm?

Chẳng phải Quý cô nương mới là người đi hiệp trì kẻ khác sao?

Họ đã tận mắt chứng kiến trên tay nàng đeo chiếc nhẫn của đại nhân nhà mình, bên trong đó ẩn chứa một long hồn đấy!

Kẻ nào chán sống mà dám đi hiệp trì nàng?

Trần Tuệ cắn răng gật đầu: "Phải." "Tặc nhân hiệp trì nàng ta ở đâu?" Bạch Hưu Mệnh lại hỏi. "Là ở trong trang tử." "Các ngươi đến trang tử làm gì?" Trần Tuệ nói dối không chớp mắt: "A Triền hai ngày nay bị kinh hãi, cho nên muốn ra ngoài khuây khỏa một chút." Bạch Hưu Mệnh cười như không cười: "Bị kinh hãi..." Trần Tuệ cúi đầu.

Bạch Hưu Mệnh nhếch môi, ngước mắt nhìn Giang Khai.

Giang Khai lập tức hiểu ý đại nhân nhà mình, chắp tay với hắn rồi nhanh chân rời đi.

Trong phòng nhất thời rơi vào tĩnh lặng chết chóc, Trần Tuệ vẫn còn nhớ lần trước khi A Triền bị hổ yêu bắt đi, nàng tìm đến Bạch Hưu Mệnh báo tin, hắn đã lập tức đi cứu người ngay, lúc đó quan hệ giữa hai người vẫn còn bình thường.

Giờ đây Bạch Hưu Mệnh và A Triền quan hệ không hề tầm thường, nghe thấy những lời này của nàng mà hắn vẫn vững như bàn thạch, trên mặt không lộ chút lo lắng nào.

Rõ ràng hy vọng của nàng đã hụt hẫng, não của Bạch đại nhân vẫn còn nằm nguyên ở vị trí cũ.

Chẳng mấy chốc, Giang Khai đã quay lại, hắn liếc nhìn Trần Tuệ rồi nhanh chân đi đến bên cạnh Bạch Hưu Mệnh, nói nhỏ: "Đại nhân, vừa rồi Lương Ngạn của Binh mã chỉ huy ti đã dẫn quân ra khỏi thành, nghe nói là để tìm kiếm tung tích của Thái phi Bắc Hoang Vương phủ đang mất tích." Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh lóe lên một tia ám quang, Thái phi của Bắc Hoang Vương...

Ngón tay hắn khẽ gõ lên tay vịn ghế, đầu tiên là vụ ám sát của Tứ cảnh không thành bị bắt, sau đó Thái phi ra khỏi thành một đêm không về, cuối cùng A Triền bị người ta hiệp trì, Trần Tuệ đặc biệt đến báo quan.

Vở kịch này đúng là từng bước chặt chẽ, đã dựng sẵn sân khấu đợi hắn lên đài đây mà.

Thật đúng là không thể xem thường khả năng gây rắc rối của A Triền, trước đây nàng còn biết tránh né hắn, giờ thì chẳng thèm che giấu chút nào nữa. "Đại nhân, chúng ta có cần lội vũng nước đục này không?" Giang Khai cũng không ngốc, chuyện liên quan đến việc mất tích của Thái phi Bắc Hoang Vương phủ, nếu người không sao thì tốt, nếu có chuyện gì thì e là khó mà thu xếp ổn thỏa.

Đó là mẹ ruột của Bắc Hoang Vương, thật sự có sơ suất gì thì bất cứ nha môn nào dính dáng vào cũng có thể bị giận lây.

Tuy đại nhân nhà mình có thể không sợ nhưng thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện.

Bạch Hưu Mệnh liếc nhìn Giang Khai đang đầy vẻ ưu tư, giọng điệu hờ hững: "Điểm quân." "Rõ." Giang Khai không chút do dự đáp lời, quay người đi ra ngoài.

Sau đó Bạch Hưu Mệnh đứng dậy, nói với Trần Tuệ: "Dẫn đường đi." Khi Bạch Hưu Mệnh dẫn theo vệ sĩ Minh Kính Ti ra khỏi thành, người của Binh mã chỉ huy ti dưới sự dẫn dắt của Đô chỉ huy Lương

Ngạn đã tìm thấy ngôi miếu đổ nát nơi Thái phi từng dừng chân vào hôm qua.

Triệu Hồng Lương theo sau Lương Ngạn leo lên sườn núi vào miếu, thi thể của bốn gia đinh phủ họ Triệu vẫn giữ nguyên dáng vẻ trước khi chết.

Trong góc còn có một thi thể nữ giới, Triệu Hồng Lương tiến lên nhận diện, nhận ra đó là nha hoàn hầu hạ bên cạnh Thái phi, ông ta liền báo việc này cho Lương Ngạn.

Lương Ngạn gật đầu, không vội vã tìm kiếm tung tích Thái phi ngay mà quan sát kỹ lưỡng trong miếu một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên những dấu chân lộn xộn dưới mặt đất.

Thông qua những dấu chân này và một số manh mối nhỏ nhặt, hắn đã tái hiện lại tình hình trong miếu ngày hôm qua trong lòng: bốn gia đinh chết do mất máu quá nhiều, trên người không có dấu vết ẩu đả, người chế ngự bọn họ hẳn là một tu sĩ.

Khi bọn họ chết, người trong miếu vẫn chưa xảy ra xung đột.

Không rõ vì sao tu sĩ kia lại giết nha hoàn, rồi vì nguyên nhân không xác định mà bỏ chạy khỏi miếu.

Sau khi người đó chạy đi, Thái phi đã rời khỏi ngôi miếu đổ nát.

Sau đó, người nọ lại quay lại, đưa người trong góc đi.

Lương Ngạn nheo mắt, hỏi Triệu Hồng Lương: "Bên cạnh Thái phi có tu sĩ nào đi theo không?" Triệu Hồng Lương vội vàng đáp: "Có, hộ vệ thân cận của Thái phi tên là Triệu Ẩn, là một tu sĩ Tam cảnh." "Nếu không có gì ngoài ý muốn, sự mất tích của Thái phi có liên quan đến người này rồi." "Chuyện này sao có thể, hắn chính là..." Triệu Hồng Lương vẻ mặt đầy vẻ không tin, định nói gì đó nhưng đột nhiên cảnh giác ngậm miệng lại.

Lương Ngạn không tò mò về lời ông ta chưa nói ra, hắn lần theo dấu chân của Thái phi bước ra khỏi miếu, đứng bên ngoài quan sát bốn phía, liếc mắt một cái đã thấy trang viện đối diện ngọn núi. "Nếu Thái phi bị người phản bội, vừa thoát khỏi tay kẻ đó, bà ấy sẽ làm gì?" Hắn như đang lẩm bẩm một mình, lại như đang hỏi người bên cạnh. "Dương nhiên là về kinh rồi." Triệu Hồng Lương đáp. "Nhưng đi bộ về thì quá chậm, cũng dễ bị người ta đuổi kịp." Triệu Hồng Lương nghe vậy liền cau mày: "Vậy Thái phi..." Lương Ngạn hất cằm: "Thái phi có khả năng nhất là đến đó cầu cứu, đi thôi!" Nói xong, hắn dẫn theo thuộc hạ lao thẳng đến trang viện đối diện, chỉ để lại hai người thủ tại ngôi miếu đổ nát.

Bên ngoài trang viện, nhóm người Lương Ngạn gõ cửa nửa ngày không thấy ai ra mở, hắn không chờ đợi thêm nữa, trực tiếp lệnh cho thuộc hạ phá cửa.

Đại môn trang viện bị phá tung bằng bạo lực, vừa mở cửa, hắn đã ngửi thấy một mùi máu tanh thoang thoảng.

Lương Ngạn lòng trĩu xuống, hắn dẫn người đi vào không xa, liếc mắt thấy ngay một chiếc giá gỗ phía trước có treo một thi thể, dưới giá còn nằm hai thi thể khác.

Nhìn tình trạng thi thể, người đã chết được gần một ngày rồi.

Thi thể treo trên giá gục đầu, không nhìn rõ dung mạo, quần áo rách nát thấm đầy máu, trên người máu thịt be bét, chắc hẳn trước khi chết đã phải chịu đựng sự tra tấn phi nhân tính.

Ngay khi nhìn thấy thi thể, Triệu Hồng Lương đã lảo đảo lao tới, miệng liên tục gọi "tiểu muội", rồi bật khóc nức nở.

Lương Ngạn thầm nghĩ hỏng bét, Bắc Hoang Vương Thái phi thế mà thực sự đã chết.

Hắn đang định tiến lên kiểm tra thi thể, bỗng nhiên cảm nhận được một luồng nội tức vô tình tiết lộ ra, hắn lập tức rút bội đao bên hông, thuộc hạ phía sau cũng cảnh giác rút đao. "Ra đi, ta biết ngươi vẫn còn ở đây." Ánh mắt sắc bén của Lương Ngạn quét qua xung quanh, cuối cùng nhìn về phía căn phòng đang đóng chặt cửa, lớn tiếng quát.

Chờ đợi một lát không có ai phản hồi, hắn lại nói: "Ngươi không bỏ chạy là vì ngươi biết tội mưu hại Thái phi là không thể tha thứ, ngươi có chắp cánh cũng khó thoát." "Vị đại nhân này trái lại rất hiểu ta, không biết đang giữ chức vụ cao quý ở đâu?" Cánh phòng đóng chặt phát ra tiếng kẽo kẹt mở ra, giọng nói của Thượng Ẩn vang lên. "Binh mã chỉ huy ti Đô chỉ huy Lương Ngạn." Lương Ngạn tự báo gia môn. "Ồ, cũng giống ta, đều là chó do Triệu gia nuôi dưỡng." Sắc mặt Lương Ngạn không đổi: "Nơi này đã bị bao vây, các hạ không còn đường thoát, chi bằng ra đây gặp mặt?" Một lúc sau, bóng dáng Thượng Ẩn cuối cùng cũng xuất hiện ở cửa phòng.

Nhưng ngoài hắn ra, bên cạnh còn có một bóng dáng nhỏ nhắn, hắn đang bắt giữ một người.

Lương Ngạn thấy vậy chân mày càng nhíu chặt hơn, trong lòng thầm tính toán, người này không hề che giấu mà giết Thái phi trong trang viện, chẳng những không chạy mà còn bắt một nữ nhân làm con tin, rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Triệu Hồng Lương vốn đang định đưa thi thể Thái phi xuống khỏi giá, nghe thấy giọng nói của Thượng Ẩn liền mạnh mẽ quay đầu lại, đáy mắt vằn lên tia máu: "Triệu Ẩn, sao ngươi dám?

Thái phi chính là... ngươi là đồ súc sinh, quả thực không còn nhân tính, táng tận lương tâm!" Ánh mắt Thượng Ẩn đạm mạc nhìn Triệu Hồng Lương: "Thái phi là gì của ta, sao ngươi không nói tiếp đi?

Chương 170

Chi bằng để ta nói thay ngươi, bà ta chính là bà nội ruột của ta, đúng không?" Câu nói này thực sự làm chấn kinh Lương Ngạn và đám thuộc hạ.

Bắc Hoang Vương chưa đến tuổi tam tuần rõ ràng không thể có một đứa con lớn như vậy, chuyện này đã liên quan đến bí mật riêng tư của Thái phi, nếu kẻ giết Thái phi thực sự là người trước mắt, e rằng việc này không chỉ đơn giản là bắt hung thủ về nữa.

Triệu Hồng Lương ánh mắt né tránh, không trả lời trực diện mà chỉ nói: "Triệu Ẩn, ngươi điên rồi." "Ta không điên." Giọng Thượng Ẩn bình tĩnh, "Ta không tự tay giết bà ta, người giết bà ta là Triệu Tuần, mà Triệu Tuần chết dưới tay Triệu Trạch Khiêm, ta chẳng qua chỉ giết Triệu Trạch Khiêm mà thôi." "Đó là cha và em trai ruột của ngươi!" Triệu Hồng Lương không ngờ Thượng Ẩn lại hung tàn đến thế, thế mà lại để bọn họ tàn sát lẫn nhau. "Bọn họ có coi ta là người thân đâu, bọn họ họ Triệu, còn ta họ Thượng.

Trong mắt ta, bọn họ đều là kẻ thù của ta." Thượng Ẩn cười lạnh một tiếng, "Triệu gia các ngươi một tay che trời, cấu kết với Bắc Hoang Vương, hại chết cả nhà họ Thượng ta, Triệu Hồng Lương, ngươi không nghĩ rằng ta không biết chứ?" Nghe thấy lời Thượng Ẩn, Lương Ngạn càng thêm hối hận vì đã giúp việc này.

Sự việc nghiêm trọng hơn hắn tưởng tượng, ở đây không chỉ liên quan đến bí mật của Thái phi mà còn kéo theo cả Bắc Hoang Vương phủ.

Hắn đã bắt đầu tính toán trong lòng xem mình làm sao để thoát thân, chỉ sợ dù Triệu gia có tha cho hắn thì Bắc Hoang Vương cũng sẽ

không tha cho hắn.

Triệu Hồng Lương nghe xong đoạn hội thoại này thì mặt xanh mét, ông ta nghiến răng, giọng nói lạnh lẽo: "Lương Ngạn, giết hắn, bảo hắn câm miệng!" Lương Ngạn nhìn thoáng qua nữ tử trẻ tuổi đang bị Thượng Ẩn khống chế với gương mặt đầy vẻ kinh hoàng, lập tức không chút do dự, ra lệnh cho thuộc hạ: "Kẻ này tội ác tày trời, giết tại chỗ!" "Rõ." Lương Ngạn dẫn người xông lên, Thượng Ẩn túm lấy A Triền nhảy vọt lên, trực tiếp vọt ra khỏi trang viện.

Lương Ngạn bám sát không rời, tay vung ra ám khí, không phải nhắm vào Thượng Ẩn mà là nhắm vào A Triền đang bị hắn khống chế.

Ám khí kia vừa đến gần đã bị Thượng Ẩn đánh rơi, hắn vừa né tránh người phía sau vừa châm chọc: "Không hổ là chó săn của Triệu gia, vì để diệt khẩu ta mà ngay cả con tin cũng không tha." Đã làm thì làm cho trót, Lương Ngạn cũng không che giấu nữa, hắn xách đao đuổi theo gắt gao, miệng còn nói: "Bản quan chưa bao giờ giết người vô tội, rõ ràng là ngươi hung tàn thành tính, chẳng những giết con tin mà còn đồ sát tất cả mọi người trong trang viện này." Hiển nhiên, hắn đã nghĩ xong cách kết thúc vụ này. "Ngươi làm thế này không sợ bị người ta biết sao?" Thượng Ẩn một lần nữa né tránh ám tiễn bắn tới từ phía sau. "Sẽ không có ai biết đâu." Nói xong, thanh đao trong tay Lương Ngạn vung ra, thân hình hắn chợt loé, đột nhiên xuất hiện trước mặt Thượng Ẩn.

Sau khi đón lấy đao, hắn không chút do dự chém liên tiếp mấy đao, đao quang tung hoành lấp loé, hàn ý lạnh thấu xương.

Sắc mặt Thượng Ẩn hơi biến đổi, vị Đô chỉ huy này tu vi tương đương với hắn nhưng thực chiến lại cực kỳ lợi hại, thực lực không tầm thường.

Nếu một mình hắn ứng phó thì còn được, đằng này hắn còn mang theo A Triền, đao quang của Lương Ngạn bao trùm lấy cả hắn và A Triền, để bảo vệ nàng, hắn đã phải gánh chịu hai đao.

Đao quang xé rách lớp vải bên hông và cánh tay Thượng Ẩn, để lại hai vết máu sâu hoắm. "Ngươi trái lại tâm địa không tệ, chết đến nơi rồi còn muốn cứu con tin." Thượng Ẩn chưa kịp nói gì đã nghe thấy A Triền mang theo giọng khóc lóc van xin: "Đại nhân, cầu xin ngài đừng giết ta, ta không muốn chết." Lương Ngạn nhìn về phía A Triền, thâm tâm khẽ lay động, dáng vẻ nàng khi khóc thực sự rất đáng thương, khiến người ta không cầm lòng được mà dao động, tuy nhiên sự dao động đó cũng chỉ tồn tại trong chốc lát rồi bị cưỡng ép đè xuống. "E là không được, chỉ trách vận khí của ngươi không tốt, nghe thấy những lời không nên nghe, kiếp sau đừng có chạy loạn nữa." Lời vừa dứt, Lương Ngạn lại một lần nữa giao đấu với Thượng Ẩn.

Hai người qua lại vài chục chiêu, hắn nhảy vọt lên không trung, thanh đao trong tay chưa kịp chém xuống thì đột nhiên bên hông đau nhói, khoảnh khắc sau, cơ thể mất thăng bằng, ngã mạnh xuống đất, thổ huyết không ngừng.

Lương Ngạn nằm bò trên mặt đất, một đôi ủng quan màu đen xuất hiện trong tầm mắt, hắn khó khăn ngẩng đầu lên, trước mắt hiện ra một người không nên xuất hiện ở đây. "Bạch...

Hưu Mệnh?" "Nàng nghe thấy những lời gì không nên nghe, nói ra để bản quan cũng được nghe thử xem nào." Bạch Hưu Mệnh rũ mắt nhìn Lương Ngạn.

Lương Ngạn một tay ôm hông, khó khăn bò dậy từ dưới đất: "Bạch đại nhân nhất định là nghe nhầm rồi." Hắn chỉ tay vào Thượng Ẩn nói: "Kẻ này cực kỳ hung tàn, lần lượt giết chết Bắc Hoang Vương Thái phi và cha con Triệu Tuần, còn bắt giữ con tin ý đồ

chống lại quan phủ.

Vừa rồi khi hạ quan truy bắt, phát hiện hắn hết lòng che chở cho nữ tử kia, đoán chừng bọn họ chắc chắn là đồng mưu không sai, nên mới ra tay, xin Bạch đại nhân minh tra." "Hóa ra là đồng mưu à." Bạch Hưu Mệnh hơi nghiêng đầu, nhìn về phía A Triền đang bị Thượng Ẩn khống chế, ánh mắt đầy ý vị sâu xa.

Dưới ánh nhìn của Bạch Hưu Mệnh, A Triền lén lút né sang một bên.

Chỉ trong vài câu nói, thuộc hạ của Lương Ngạn và Triệu Hồng Lương đã đuổi kịp tới nơi, còn ở phía xa, tiếng vó ngựa vang lên, vệ sĩ Minh Kính Ti cưỡi Long Huyết Mã cũng đã đến.

Một nhóm người vây quanh Thượng Ẩn và A Triền.

Thấy Bạch Hưu Mệnh xuất hiện ở đây, Triệu Hồng Lương thầm nghĩ không ổn, nhưng cũng không có cách nào khiến Lương Ngạn giết người ngay trước mặt Bạch Hưu Mệnh, chỉ có thể đánh bạo tiến lên hỏi: "Bạch đại nhân sao lại đến đây?" Ánh mắt đạm mạc của Bạch Hưu Mệnh lướt qua gương mặt Triệu Hồng Lương: "Bản quan nhận được tin báo, có người bị bắt giữ." "Người nào mà mặt mũi lớn vậy, có thể khiến Bạch đại nhân đích thân..." Triệu Hồng Lương nói được một nửa thì đột nhiên dừng lại.

Mọi người đều nhìn về phía A Triền đang bị Thượng Ẩn khống chế.

Ngay từ đầu, không ai thèm để tâm đến một con tin bị bắt giữ, Triệu Hồng Lương và Lương Ngạn căn bản không định để nàng sống sót, thậm chí bao gồm cả tất cả mọi người trong trang viện.

Tuy nhiên, kế hoạch vốn dĩ nên suôn sẻ lại vì con tin không mấy nổi bật trước mắt này mà phát sinh biến hóa. "Bạch đại nhân, cứu

mạng..." A Triền nhìn Bạch Hưu Mệnh không xa, nhỏ giọng thút thít, nước mắt rơi như chuỗi hạt châu, trông vừa uất ức vừa đáng thương.

Thượng Ẩn đứng bên cạnh A Triền bị dọa cho giật mình, vừa rồi còn đang bình thường, sao nói khóc là khóc ngay được?

Thôi xong, nữ nhân này thế mà lại quen biết Bạch Hưu Mệnh!

Một ý nghĩ thoáng qua, Triệu Hồng Lương nhìn về phía Lương Ngạn, muốn hắn nghĩ cách, Lương Ngạn lúc này cũng không biết phải làm sao.

Nếu đổi lại là người khác, hắn còn dám làm chút động tác nhỏ, thừa cơ khiến người ta chết bất đắc kỳ tử, nhưng tu vi của Bạch Hưu Mệnh cao hơn hắn một bậc, hơn nữa người này tâm ngoan thủ lạt, nếu bị đối phương phát hiện, nói không chừng sẽ bắt hắn đền mạng tại chỗ.

Hắn sợ mất chức, nhưng càng sợ mất mạng hơn.

Bạch Hưu Mệnh không màng đến sự ra hiệu của hai người bọn họ, trực tiếp nói với Thượng Ẩn: "Thả người ra, có yêu cầu gì ngươi có thể đề cập." Đây là lần đầu tiên Thượng Ẩn nhìn thấy Bạch Hưu Mệnh, mặc dù khi điều tra về người này, hắn đã được cảnh báo rằng vị Bạch đại nhân này không dễ trêu vào, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, sự tác động mang lại còn mạnh mẽ hơn hắn tưởng tượng.

Đây là một người hoàn toàn khác biệt với Bắc Hoang Vương, Bắc Hoang Vương bên ngoài trông có vẻ ôn hòa lễ độ, nhưng người này, dù chỉ nhìn vẻ bề ngoài cũng thấy nguy hiểm.

Nếu không phải gặp nhau trong hoàn cảnh như thế này, Thượng Ẩn có lẽ còn muốn hỏi A Triền, rốt cuộc nàng đã làm thế nào mà có quan hệ không tầm thường với người như vậy?

Ánh mắt Thượng Ẩn dao động một chút mới lên tiếng: "Ta có thể

thả người, cũng không muốn đưa ra bất kỳ yêu cầu nào, ta chỉ muốn cầu một lẽ công bằng." "Công bằng?

Nói nghe thử xem?" Bạch Hưu Mệnh hứng thú lên tiếng.

Tuy nhiên, Thượng Ẩn còn chưa kịp mở lời, Triệu Hồng Lương đã ngắt lời hắn: "Bạch đại nhân, hắn là con của con trai ta - Triệu Tuần, nhiều năm qua được Thái phi nuôi dưỡng bên cạnh hết lòng dạy bảo, hắn mắc chứng điên loạn di truyền từ bên ngoại, giờ đây hắn giết cha giết em, chắc chắn là bệnh đã ăn sâu vào tủy, lời của hắn không thể tin được." Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh quét sang Triệu Hồng Lương, nhìn đến mức khiến ông ta da đầu tê dại mới lên tiếng: "Triệu đại nhân, khi bản quan chưa cho phép, đừng tự tiện mở miệng, nếu không bản quan sẽ coi như ông cố ý cản trở Minh Kính Ti phá án, nghe rõ chưa?" Triệu Hồng Lương bị hắn cảnh cáo công khai không chút nể mặt, trong lòng dù bực bội nhưng chỉ có thể thầm nghĩ Bạch Hưu Mệnh chẳng qua chỉ dựa vào Minh Vương mới có địa vị ngày hôm nay.

Thế nhưng ông ta còn chưa kịp nghĩ tiếp, một thanh đao đã kề vào cổ Triệu Hồng Lương, lưỡi đao hơi ấn vào da thịt, tạo thành một vệt đỏ trên cổ ông ta, Giang Khai đứng bên cạnh âm u hỏi: "Triệu đại nhân, lời của đại nhân nhà ta, ông nghe rõ chưa?" Triệu Hồng Lương uất ức gật đầu, căm phẫn mà không dám nói gì. "Nói đi." Bạch Hưu Mệnh chuyển ánh mắt lại về phía Thượng Ẩn.

Thượng Ẩn không còn do dự, lên tiếng: "Ta tên Thượng Ẩn, là con trai của Triệu Tuần, cũng là cháu nội ruột của Bắc Hoang Vương Thái phi, gia tộc họ Thượng bị diệt môn hơn hai mươi năm trước chính là nhà ngoại của mẹ ta." Bạch Hưu Mệnh nhướn mày, thế mà lại mang họ Thượng. "Nói tiếp đi, bản quan đang nghe đây." Thượng Ẩn hít một hơi: "Triệu Kỳ cấu kết với Bắc Hoang Vương đời trước, diệt sạch cả nhà họ Thượng ta, sau đó chia chác tài vật của họ Thượng.

Bắc Hoang Vương dùng số tài vật đó để nuôi quân ở Bắc Hoang, ý đồ mưu phản.

Triệu gia, Triệu gia đã cướp đi ngự quỷ thuật của Thượng gia, ý đồ dùng lên người Tiên hoàng để lấy được bí mật hoàng thất." Đoạn sau này là cách nói mà A Triền đã hoàn thiện, nghe có vẻ dễ thực hiện hơn, nhưng Thượng Ẩn vẫn thấy hơi vô lý, dù sao ngự quỷ thuật cũng không phải ai cũng học được, Triệu Kỳ rõ ràng không có thiên phú đó, nhưng A Triền nói người khác đâu có biết, Triệu Kỳ dù có cách tự chứng minh nhưng Hoàng đế nghi ngờ một người thì không cần bằng chứng.

Một chuỗi lời này nói ra, xung quanh im lặng như tờ, không ai dám lên tiếng, ngay cả tiếng thở cũng nhẹ hẳn đi.

Đầu tiên là tố cáo Thân vương mưu phản, sau đó tố cáo Tiền triều Đế sư nhìn trộm bí mật hoàng thất, đây là muốn làm chấn động cả trời xanh sao? "Chuyện này có liên quan gì đến việc ngươi giết Bắc Hoang Vương Thái phi?" Duy chỉ có Bạch Hưu Mệnh không bị ảnh hưởng, tiếp tục hỏi. "Bà ta là kẻ cầm đầu, chính bà ta đã cấu kết với Bắc Hoang Vương đời trước giết chết cả gia đình ông ngoại ta, bà ta còn giết chết ông nội ta - chính là chồng cũ của bà ta, sau đó ngay trước mặt ta hại chết mẹ ta.

Ta giết bà ta ngoài việc báo thù, chính là muốn dùng mạng này để cầu xin Bệ hạ giải oan." Nói xong, Thượng Ẩn quỳ sụp xuống đất: "Đại nhân, toàn tộc của ta chết thảm, từ nhỏ ta bị Bắc Hoang Vương Thái phi dùng để uy hiếp mẹ ta, sau đó mẹ ta vì ta mà chết, Thái phi lại huấn luyện ta thành tử sĩ của bà ta.

Sau khi rời khỏi Bắc Hoang, ta thấy bốn biển thái bình, bách tính an vui, biết rõ Bệ hạ ngày nay là minh quân, thực sự không đành lòng để Bệ hạ bị Bắc Hoang Vương và Triệu gia lừa dối, lại muốn phục

thù cho Thượng gia nên mới thực hiện hạ sách này.

Ta nguyện ý trả giá cho những việc mình đã làm, cũng cầu xin đại nhân cho ta và Thượng gia một lẽ công bằng." Thượng Ẩn nói một cách chân tình thiết tha khiến người ta động lòng, nhưng ánh mắt Bạch Hưu Mệnh lại dừng trên người A Triền ở bên cạnh.

Hôm nay nàng mặc hơi phong phanh, không búi tóc cầu kỳ, mái tóc dài chỉ thắt bím rủ trước ngực.

Vì vừa mới khóc xong nên mắt vẫn còn đỏ, nhìn ai cũng đầy vẻ sợ sệt.

Biết rõ là nàng đang giả vờ nhưng hắn vẫn không thể rời mắt được. "Ngươi có bằng chứng không?" Bạch Hưu Mệnh vừa phân tâm nhìn A Triền vừa hỏi. "Có, tài vật của Thượng gia chúng ta đến nay vẫn còn một nửa được lưu giữ tại Triệu gia, chính là trong mật kho của Triệu gia, cách đây không lâu có một chiếc lư hương bị mất, trên đó có khắc dấu ấn của Thượng gia ta." "Ồ?

Thế thì thật khéo, chiếc lư hương đó hiện đang nằm trong tay bản quan." Thượng Ẩn vội vàng nói tiếp: "Thái phi từng vì muốn lấy lại chiếc lư hương thất lạc bên ngoài mà phái tu sĩ Tứ cảnh đi lấy về, tu sĩ đó tên là Hoang Lâm, là hộ vệ của Bắc Hoang Vương phủ, đại nhân nếu không tin có thể tra hỏi các nha hoàn bên cạnh Thái phi, có ba nha hoàn hiện vẫn đang ở Triệu phủ." Nghe hai người hỏi đáp qua lại, chân tay Triệu Hồng Lương dần trở nên lạnh lẽo, ông ta linh cảm thấy chuyện này đã hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát. "Triệu đại nhân và Lương đại nhân có điều gì muốn nói với bản quan không?" Đợi Thượng Ẩn nói xong, ánh mắt Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng chuyển sang hai người bọn họ.

Lương Ngạn mập mờ nhận ra có điều không ổn, Bạch Hưu Mệnh từ khi nào lại dễ nói chuyện như vậy, thế mà lại có kiên nhẫn nghe

một tội phạm nói nhiều lời như thế?

Nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể cố gắng rũ bỏ quan hệ với Triệu gia: "Hạ quan chỉ là giúp Triệu đại nhân tìm tung tích Thái phi, mong Bạch đại nhân minh giám." Triệu Hồng Lương là người nhà họ Triệu nên không thể dùng cái cớ đó, ông ta giữ thái độ cứng rắn nói: "Cha ta cả đời thanh liêm, vì Đại Việt vì Bệ hạ tận tâm tận lực, Bạch đại nhân không thể chỉ nghe lời phiến diện của hắn mà định tội Triệu gia ta!

Kẻ này rõ ràng là có tâm địa xấu xa." "Triệu đại nhân cứ yên tâm, tất cả những gì xảy ra ở đây ngày hôm nay, bản quan đều sẽ bẩm báo trung thực lên Thánh thượng.

Tuy nhiên trước đó, mong chư vị hợp tác với Minh Kính Ti." Hai người đương nhiên không muốn hợp tác, Lương Ngạn mở lời: "Bạch đại nhân, mặc dù ngài là cấp trên, nhưng Binh mã chỉ huy ti chúng tôi không thuộc quyền quản lý của Minh Kính Ti." "Quả thực là như vậy." Bạch Hưu Mệnh khẽ cười một tiếng, "Nhưng các ngươi đã nghe thấy những lời không nên nghe, nếu không chịu hợp tác, để tránh tiết lộ thông tin, bản quan đành phải diệt khẩu vậy." Cách đây không lâu, Lương Ngạn còn muốn diệt khẩu người khác, chớp mắt phong thủy đã xoay chuyển.

Lương Ngạn im bặt, Triệu Hồng Lương vẫn đầy vẻ kinh sợ: "Ngươi dám!" "Để Triệu đại nhân xem bản quan có dám hay không." Bạch Hưu Mệnh vừa dứt lời, Giang Khai đã rút đoản đao, trực tiếp đâm một nhát vào chân Triệu Hồng Lương.

Triệu Hồng Lương ôm đùi thảm thiết ngã xuống đất, không ai dám tiến lên.

Lương Ngạn và đám thuộc hạ đã ngây người ra, sớm biết Minh Kính Ti hành sự ngông cuồng nhưng không ngờ lại ngang ngược đến

mức này.

Đây chẳng phải là con trưởng của Đế sư sao, còn là quan triều đình nữa, dù chức quan không cao nhưng nhìn mặt Phật cũng phải nể mặt tăng chứ, thế mà chỉ vì một câu mạo phạm đã đâm cho một nhát? "Lương đại nhân cũng muốn thử xem sao chứ?" Bạch Hưu Mệnh hỏi Lương Ngạn.

Lương Ngạn lắc đầu nguầy nguậy, toàn thân hắn căng cứng vì cảm nhận được sát ý ẩn giấu trong mắt người trước mặt, hắn không hiểu nổi địch ý của đối phương từ đâu mà ra?

Bạch Hưu Mệnh không nhìn Lương Ngạn nữa, hắn dặn dò thuộc hạ: "Đeo xiềng xích cho hắn, đưa về Minh Kính Ti an toàn." "Rõ." Vệ sĩ Minh Kính Ti tiến lên đeo xiềng xích cho Thượng Ẩn, Thượng Ẩn không hề phản kháng, ngược lại còn chủ động đưa tay ra.

Trước khi bị đưa đi, Thượng Ẩn liếc nhìn A Triền một cái, A Triền và hắn đối mắt với nhau, tiễn hắn rời đi.

Sau khi những người không liên quan đã được dọn dẹp xong, cuối cùng, Bạch Hưu Mệnh mới dời mắt về phía A Triền, giọng nói mang theo chút bất lực: "Còn không qua đây?" So với sự lãnh đạm và mạnh mẽ vừa rồi, lúc này hắn có thể coi là dịu dàng.

Sau khi xem trọn vẹn màn kịch hay, lại còn trực tiếp tham gia vào đó, A Triền lúc này vô cùng mãn nguyện.

Nàng túm vạt váy, bước đi nhẹ nhàng đến trước mặt Bạch Hưu Mệnh đứng định thần, khẽ ngẩng đầu lên, trong mắt sóng nước long lanh, đôi môi đỏ mọng mấp máy: "Ơn cứu mạng của Bạch đại nhân, dân nữ thực sự không biết lấy gì báo đáp." Bạch Hưu Mệnh nhìn nàng đăm đăm.

Chỉ nghe A Triền đổi giọng: "Chỉ có thể lấy thân báo đáp thôi."

Lương Ngạn đứng bên cạnh ngơ ngác, trái lại đám vệ sĩ Minh Kính Ti thì một vẻ mặt như đã quá quen thuộc, cùng lắm chỉ liếc nhìn vài cái rồi việc ai nấy làm.

Bạch Hưu Mệnh cười hừ một tiếng: "Bản quan ghi nhớ rồi." Thấy hắn không có ý định truy cứu, A Triền lập tức thuận nước đẩy thuyền: "Vậy lúc về thành, đại nhân có thể thuận đường mang ta theo không?" "Nàng chẳng phải thích ở ngoài dạo chơi giải khuây sao, về thành làm gì?" Chậc, cái giọng điệu này, xem ra vẫn còn chút bực bội trong lòng.

A Triền nhích lại gần Bạch Hưu Mệnh, tỏ vẻ vô cùng ngoan ngoãn: "Ta đương nhiên là phải đi cùng đại nhân rồi, đại nhân đi đâu ta đi đó." "Ồ." Giọng Bạch Hưu Mệnh lãnh đạm, "Bản quan phải cân nhắc một chút." Lúc này hai người đứng rất gần nhau nhưng chưa hề chạm vào đối phương.

A Triền lén lút đưa tay ra móc vào ngón tay hắn, móc hai lần đều bị hắn cố tình né tránh, đến lần thứ ba cuối cùng cũng móc được.

Nàng lắc lắc đôi tay đang móc vào nhau của hai người: "Cầu xin đại nhân đưa ta theo đi mà, trên trang viện bây giờ còn đặt ba cái xác chết kìa, thực sự đáng sợ quá, nhìn thêm một cái thôi là ta sẽ gặp ác mộng mất." "Thật sao, sợ đến thế à?" "Ân." A Triền gật đầu lia lịa, "Đặc biệt đáng sợ luôn." "Xem nhiều vài cái là quen thôi." A Triền sụt sịt mũi, hốc mắt thoáng chốc lại đỏ lên, giọng nói hơi run rẩy, nghe đáng thương vô cùng: "Nếu đây là mệnh lệnh của đại nhân, ta nghe theo là được." Nàng buông tay Bạch Hưu Mệnh ra, bước lên trước hai bước, rồi lại bước thêm hai bước. "Quay lại." A Triền lập tức quay người, nhanh chóng trở lại bên cạnh Bạch Hưu Mệnh. "Bản quan tạm thời phá lệ một lần vì nàng vậy." "Cảm ơn đại nhân." A Triền thoáng chốc mặt mày rạng rỡ, quay người lại, liếc mắt thấy ngay trong số rất nhiều Long Huyết Mã có con ngựa đen cao lớn nhất.

Nàng chạy nhỏ đến trước con ngựa đó, vuốt ve mặt nó, ra ý bảo nó nhìn mình một cái.

Con ngựa đen hờ hững liếc nhìn A Triền rồi quay mặt sang một bên, dường như biểu thị nó đã biết, sau đó A Triền vòng sang bên cạnh, nắm lấy yên ngựa thuận lợi leo lên lưng ngựa.

Để đề phòng người đàn ông này đột nhiên lật lọng thay đổi ý định, nàng phải chiếm chỗ trước đã.

A Triền vừa mới ngồi lên, bên cạnh có người búng tay một cái, con ngựa dưới thân liền lọc cọc chạy về phía phát ra âm thanh. "Ngươi chậm một chút, ta còn chưa ngồi vững mà." A Triền bất mãn phàn nàn.

Con ngựa đen khịt mũi một cái, đại khái là chê nàng phiền phức.

Nếu không phải chỉ có vài bước chân, một người một ngựa có lẽ còn cãi nhau một trận.

Ngựa đen dừng lại bên cạnh Bạch Hưu Mệnh, hắn xoay người lên ngựa, một tay theo thói quen ôm lấy eo A Triền, rồi dặn dò thuộc hạ: "Đến trang viện thu dọn thi thể cho Bắc Hoang Vương Thái phi, động tĩnh nhỏ một chút, đừng làm kinh động đến nông hộ." "Rõ." Sau đó hắn lại nhìn về phía Lương Ngạn đang đứng ngẩn ngơ tại chỗ: "Lương đại nhân." Lương Ngạn dường như đang thất thần, phản ứng hơi chậm chạp: "...

Chương 171

Bạch đại nhân có gì dặn dò?" "Lương đại nhân làm thế nào mà tìm thấy thi thể của Bắc Hoang Vương Thái phi vậy?" Nghe thấy hắn chỉ hỏi câu này, Lương Ngạn thở phào nhẹ nhõm, thành thực trả lời: "Hạ quan phát hiện tung tích Thái phi và gia đinh họ Triệu trong ngôi miếu đổ nát ở sườn núi đối diện trang viện, sau đó dựa theo những dấu vết còn sót lại trong miếu mà tìm đến trang viện, phát hiện ra thi thể." "Lương đại nhân quả là một tay cừ khôi trong việc truy lùng." "Bạch đại nhân quá khen." "Nghe thấy rồi chứ?" Bạch Hưu Mệnh liếc nhìn Giang Khai đang đợi bên cạnh. "Thuộc hạ sẽ dẫn người qua đó ngay." Vụ án này đã do Bạch Hưu Mệnh tiếp nhận, Minh Kính Ti tự nhiên cũng phải đến khám nghiệm hiện trường, tránh để sau này trong hồ sơ xảy ra sai sót.

Sau khi Giang Khai dẫn người rời đi, những vệ sĩ Minh Kính Ti còn lại liền quản thúc đám thuộc hạ mà Lương Ngạn mang đến, còn về Triệu Hồng Lương, do vết thương ở chân nên được khiêng đi, phía sau Lương Ngạn cũng có hai người đứng gác.

Mặc dù tu vi của hai người này đều không bằng hắn, nhưng Lương Ngạn không dám để lộ chút bất thường nào. "Sự việc khẩn cấp phải linh hoạt, làm phiền Lương đại nhân rồi." Giọng Bạch Hưu Mệnh vang lên từ phía trên.

Lương Ngạn vội nói: "Không dám." Mỗi lần đối phương lên tiếng đều khiến hắn vô cùng căng thẳng.

Hắn không dám ngẩng đầu nhìn người trên ngựa, nhưng liếc mắt một cái là có thể thấy vạt váy màu xanh nhạt thêu họa tiết cỏ lan đan xen với vạt quan bào màu đỏ thẫm của Bạch Hưu Mệnh.

Nói ra thì hơi nực cười, Lương Ngạn từ lâu đã nghe nói về những giai thoại phong lưu của vị Bạch đại nhân trước mắt này.

Điều khiến hắn ấn tượng sâu sắc nhất chính là việc Bạch Hưu Mệnh vì một nữ nhân mà nửa đêm gõ cửa cung, lúc đó hắn còn tò mò không biết loại nữ nhân nào có thể khiến người như Bạch Hưu Mệnh bận tâm đến thế.

Hắn từng đặc biệt nhờ người dò hỏi, biết được nữ nhân đó là một nữ nhi bị ruồng bỏ của phủ Tấn Dương Hầu, họ Quý, cũng biết Bạch Hưu Mệnh vì nữ nhân này mà không tiếc đắc tội với phủ Tấn Dương Hầu.

Khi đó hắn chỉ muốn biết những điều kiêng kỵ của vị Bạch đại nhân này để sau này tránh vô tình đụng chạm.

Không ngờ hắn thực sự gặp phải đối phương, chẳng những không nhận ra người ta mà còn đắc tội đến chết.

Sự căng thẳng của Lương Ngạn đều được Bạch Hưu Mệnh thu vào tầm mắt, nhưng hắn không làm gì cả.

Xử lý xong việc ở đây, hắn quay đầu ngựa, dẫn theo những thuộc hạ còn lại về thành.

Suốt dọc đường, A Triền ngoan ngoãn tựa vào lòng Bạch Hưu Mệnh, mãi đến khi vào thành, tốc độ di chuyển chậm lại, tiếng vó ngựa không còn ồn ào như trước, nàng mới nhỏ giọng hỏi hắn: "Huệ nương đi đâu rồi, sao không đi cùng các chàng?" Bạch Hưu Mệnh khẽ nói bên tai nàng: "Báo án giả, bị tống giam rồi." "Gạt người!" A Triền mới không tin.

Khoảnh khắc sau, nàng cảm thấy vành tai một mảnh ấm nóng, nhận ra luồng nhiệt đó đến từ đâu, nàng còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên vành tai bị cắn một cái không nặng không nhẹ. "Á?

Chàng làm gì vậy?" A Triền khẽ kêu một tiếng, vội vàng đưa tay lên bịt tai, tay nàng vừa nhấc lên đã bị nắm chặt lấy.

Bạch Hưu Mệnh bóp nhẹ tay nàng hỏi: "Bị người ta bắt giữ thấy vui không?" Trách nàng vẫn luôn biểu hiện quá bình thường, A Triền còn tưởng người này đã được mình dỗ dành xong rồi chứ, hóa ra là đang đợi nàng ở đây.

Giữa việc nói thật và nói dối, nàng do dự một chút, cuối cùng A Triền thành thật trả lời: "Không vui lắm, có chút nguy hiểm." Người giao đấu với Thượng Ẩn đó thực lực không thấp, mấy lần suýt nữa làm nàng bị thương.

Nghĩ đến đây, A Triền lại nói: "Người đó ném mấy lần ám khí về phía ta, đặc biệt thâm hiểm, nhìn qua là biết tâm địa độc ác, thường xuyên coi rẻ mạng người." Thấy lúc này rồi mà nàng vẫn không quên cáo trạng, Bạch Hưu Mệnh suýt nữa thì phì cười vì tức.

Hắn đưa tay bóp lấy chiếc cằm nhỏ nhắn của A Triền, trầm giọng nói: "Đó chẳng phải là do nàng tự tìm sao?

Nếu còn có lần sau, ta sẽ nhốt nàng xuống tầng thấp nhất của Trấn ngục." "Vậy chàng có ở cùng ta không?" A Triền chớp mắt nhìn hắn.

Bạch Hưu Mệnh không trả lời, hắn không biết đã nghĩ đến điều gì nhưng ánh mắt đột nhiên sâu thẳm hẳn lên.

A Triền không nhận ra sự khác thường của hắn, vẫn không chịu bỏ cuộc mà hỏi tiếp: "Chàng còn chưa nói mà, Huệ nương rốt cuộc đi đâu rồi?" "Phong Dương dẫn nàng ấy đi đường khác đến trang viện của nàng rồi." "Sao chàng không nói sớm?" A Triền càu nhàu, sớm biết vậy nàng đã về thẳng trang viện luôn rồi. "Chẳng phải nàng nói sợ nhìn thấy thi thể, cầu xin ta đưa nàng về thành sao?" A Triền bị chính lời nói của mình làm cho cứng họng, hừ hừ hai tiếng, không

tranh cãi với hắn nữa.

Cả nhóm quay trở về Minh Kính Ti, Bạch Hưu Mệnh đỡ A Triền xuống ngựa, rồi gọi Giang Khai tới. "Đại nhân có gì dặn dò?" Giang Khai vội vàng tiến lên. "Lấy một bản khẩu cung của nàng, sau đó đưa nàng về nhà." Giang Khai liếc nhìn A Triền, vội vàng gật đầu cam đoan: "Đại nhân yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ đưa Quý cô nương về nhà an toàn." "Ân." Bạch Hưu Mệnh không nói thêm, quay đầu ngựa liền rời đi.

Bắc Hoang Vương Thái phi chết ở Thượng Kinh, hắn lại tự ý bắt giữ người của Binh mã chỉ huy ti, bây giờ phải lập tức vào cung kiến giá.

Khi Bạch Hưu Mệnh vào thư phòng, Hoàng đế đang trò chuyện với Thái tử, hai cha con không biết đang nói chuyện gì vui vẻ mà trên mặt vẫn còn mang nụ cười.

Ánh mắt hắn khẽ động, đại ước biết hai người đang vui mừng chuyện gì, Thái tử phi hai tháng tới đây sẽ sinh nở.

Thấy Bạch Hưu Mệnh, Hoàng đế vẫy vẫy tay với hắn, giọng điệu tùy ý: "Hôm nay sao khanh lại có thời gian vào cung thế này?" Mặc dù Bạch Hưu Mệnh không muốn phá hỏng tâm trạng tốt của hai cha con bọn họ, nhưng cũng chỉ có thể thành thực báo cáo: "Bệ hạ, Bắc Hoang Vương Thái phi chết rồi." Hoàng đế và Thái tử đồng thời sa sầm mặt mày, Hoàng đế lạnh lùng hỏi: "Kẻ nào làm?" "Hung thủ nghi là cháu nội của Thái phi - Thượng Ẩn." Nội dung của câu nói này thực sự quá phong phú, Hoàng đế trái lại không mấy ngạc nhiên, ngược lại Thái tử vẻ mặt đầy kinh ngạc: "Bắc Hoang Vương chẳng phải chưa thành thân sao?" Hoàng đế lườm con trai một cái, khẽ ho một tiếng: "Sao lại gọi là nghi là?" "Thần vội vào cung, vẫn chưa chính thức thẩm vấn, xin Bệ hạ thứ tội." Hoàng đế phất phất tay: "Khanh vào cung chắc

không chỉ vì chuyện này chứ?" Nếu là chuyện nhỏ, với sự cẩn trọng của Bạch Hưu Mệnh, chắc chắn sẽ không đời nào vụ án còn chưa thẩm vấn xong đã trực tiếp đến gặp ông. "Phải, theo lời Thượng Ẩn nói, vụ án diệt môn Thượng gia hai mươi năm trước là do Bắc Hoang Vương và Triệu gia hợp mưu, Thái phi cũng là một trong những kẻ thủ ác.

Hai nhà đã chia chác tài sản của Thượng gia, hiện nay tài vật của Thượng gia vẫn còn một nửa giấu trong mật kho của Triệu gia.

Hắn giết người, một là để cầu xin Bệ hạ cho một lẽ công bằng, hai là để vạch trần dã tâm lang sói của hai nhà này." "Án diệt môn Thượng gia?" Hoàng đế hơi suy nghĩ một chút rồi hỏi, "Là gia tộc ngự quỷ đó sao?

Trẫm nhớ lúc đó chuyện này gây chấn động không nhỏ." Bạch Hưu Mệnh gật đầu: "Chính xác, sau khi Thượng gia bị diệt môn, quỷ môn mở rộng, liên lụy đến các châu huyện lân cận, chết không ít người." "Thượng gia này làm thế nào mà dính líu đến Thái phi được?" "Vợ của con trai trưởng Thái phi xuất thân từ Thượng gia, lúc đó Minh Kính Ti cũng từng điều tra Thái phi, nhưng không có bằng chứng, lúc đó Triệu gia cũng không có năng lực làm ra chuyện như vậy nên không điều tra sâu." Hoàng đế híp mắt lại: "Trẫm nhớ, không lâu sau đó, Bắc Hoang Vương liền dâng sớ xin lập kế phi?" "Phải." Vị Thái phi này của Triệu gia vốn không phải nguyên phối của Bắc Hoang Vương đời trước, nhưng vì vị kế phi này chẳng những đã từng gả đi mà còn có con riêng, nên Hoàng đế nhớ rất kỹ. "Thật là có bản lĩnh, ngay dưới mí mắt trẫm mà cấu kết với nhau." Giọng Hoàng đế lạnh lẽo, "Đi tra đi, trẫm muốn biết chân tướng." "Bệ hạ, uy thế của Đế sư vẫn còn đó, nếu thần bây giờ đi tra Triệu gia, sáng mai lên triều, e là tấu chương đàn hặc sẽ chôn vùi thần mất." Hoàng đế bực bội lườm hắn một cái: "Nếu khanh không đi, trẫm bây giờ liền sai người

đào hố chôn khanh luôn." Hoàng đế không hề có tình cảm gì với Triệu gia, Triệu Kỳ là sủng thần của phụ hoàng ông, chứ không phải của ông.

Ông ban vinh sủng cho Triệu gia cũng chỉ là nể mặt Tiên đế.

Tuy nhiên chuyện này nếu thực sự liên quan đến Bắc Hoang Vương phủ thì cũng coi như là một điều bất ngờ. "Thần lĩnh mệnh." Giọng Bạch Hưu Mệnh có chút ngập ngừng, "Thần còn một việc..." "Nói." "Hôm nay con trai trưởng của Triệu Kỳ là Triệu Hồng Lương dẫn theo Đô chỉ huy Binh mã chỉ huy ti Lương Ngạn cùng những người khác vây sát Thượng Ẩn, định diệt khẩu.

Bọn họ cũng nghe thấy lời Thượng Ẩn nói, thần lo ngại thông tin bị rò rỉ nên đã đưa người về Minh Kính Ti, đợi Bệ hạ định đoạt." Hoàng đế cười lạnh một tiếng: "Trẫm quả thực đã xem nhẹ vị Đế sư này rồi, ngay cả Đô chỉ huy của Binh mã chỉ huy ti cũng bị ông ta sai khiến." Chuyện này nói nhỏ thì chỉ là Triệu gia nhờ người giúp đỡ tìm tung tích Thái phi, nhưng bây giờ lại trở thành bằng chứng cho thấy bọn họ không an phận, nếu không có ý kết giao, sao bọn họ có thể khiến Lương Ngạn làm việc cho mình?

Nếu không mưu đồ bất chính, Triệu gia tại sao lại phải kết giao với người của Binh mã chỉ huy ti?

So ra thì việc Bạch Hưu Mệnh bắt giữ người cũng chỉ được coi là chuyện nhỏ.

Hoàng đế nhìn Bạch Hưu Mệnh: "Khanh làm tốt lắm.

Nói với Thượng Ẩn kia, chỉ cần hắn phối hợp tìm ra mật kho, trẫm sẽ cho hắn một lẽ công bằng." "Bệ hạ anh minh." Khi tuổi tác đã lớn, Triệu Kỳ luôn cảm thấy ngủ không bao giờ đủ.

Ông nằm trên sập, nghe nha hoàn ngâm nga điệu hò quê hương, từ

từ nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến khi ông tỉnh lại, nhìn sắc trời bên ngoài, mặt trời đã ngả về tây. "Người đâu." "Lão đại nhân, ngài tỉnh rồi." Quản gia đã túc trực bên ngoài từ lâu, nghe thấy tiếng gọi vội vàng bước vào phòng. "Đã là giờ nào rồi?" Triệu Kỳ được quản gia dìu dậy, hỏi. "Đã là giờ Thân rồi ạ." "Lão đại đã về chưa?" "Vẫn chưa thấy." Quản gia vừa dứt lời, Triệu Kỳ bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, thần sắc nghiêm nghị: "Đến giờ này vẫn chưa về sao?

Có gửi lời nhắn gì về nhà không?" "Cũng không có ạ." "Mau đi gọi lão nhị qua đây." "Rõ." Quản gia không dám chậm trễ, đang định ra khỏi viện thì hốt nhiên thấy một nhóm người xông vào.

Chỉ nhìn quan bào trên người họ, quản gia lập tức lòng trĩu nặng, nhưng trên mặt vẫn cố nặn ra nụ cười, nghênh đón: "Vị đại nhân này, ngài muốn gặp lão thái gia nhà chúng tôi sao?" Quản gia chắn trước mặt Bạch Hưu Mệnh, một Thiên hộ Minh Kính Ti bên cạnh lập tức muốn rút đao, nhưng bị hắn giơ tay ngăn lại. "Bản quan muốn gặp Triệu Kỳ Triệu đại nhân, phiền ông dẫn đường." "Tự nhiên là không vấn đề gì, nhưng lão thái gia nhà chúng tôi thích thanh tĩnh, xin chư vị đại nhân hãy lui ra ngoài trước." Cái gọi là trước cửa Tể tướng quan tam phẩm, quản gia đã sớm quen dùng quy củ nhà mình để yêu cầu người ngoài, trước nay những người đến đây bất kể chức quan cao thấp đều không ai không phục tùng, nào ngờ lời này vừa thốt ra, mấy thanh đao đã kề ngay cổ lão.

Có người bước tới một cước đá văng quản gia sang một bên, lạnh lùng quát: "Ngươi là thứ gì mà dám đưa ra yêu cầu với đại nhân nhà ta." Động tĩnh bên ngoài đã sớm làm kinh động người trong phòng, Triệu Kỳ vừa bước ra đã thấy quản gia thân tín bị đá ngã, lập tức biến sắc: "Dừng tay!" Ông rảo bước mấy bước, liếc mắt đã thấy Bạch Hưu Mệnh đang được đám đông vây quanh.

Triệu Kỳ và Bạch Hưu Mệnh không có giao tình gì, trước đây cũng chưa từng nói chuyện, chỉ thấy mặt trong các buổi cung yến dịp lễ tết.

Sau khi chuyện Tây Lăng xảy ra, một số môn sinh của ông đã tìm đến cửa, muốn ông khuyên nhủ bệ hạ hãy thân cận hiền thần, tránh xa tiểu nhân, kẻ tiểu nhân trong miệng họ tự nhiên chính là Bạch Hưu Mệnh.

Nhưng cuối cùng chuyện này đã bị ông lấy cớ thân thể không khỏe mà thoái thác.

Triệu Kỳ hiểu rõ trong lòng, đương kim bệ hạ chỉ là kính trọng ông ngoài mặt, nếu ông thực sự ra mặt, e rằng chút tình phận đó cũng tiêu hao sạch sẽ.

Tuy ông không làm gì, nhưng trong thâm tâm, Bạch Hưu Mệnh chính là một kẻ tiểu nhân lục thân bất nhận vì quyền thế. "Bạch đại nhân thật là uy phong, đến cả một hạ nhân cũng không tha." Triệu Kỳ đứng cách đó mấy bước, sắc mặt trầm trầm, dù đã ở tuổi mạo điệp nhưng khí thế không hề giảm sút phân nào. "Thủ hạ không hiểu chuyện, khiến Triệu lão đại nhân chê cười rồi, còn không mau đỡ người dậy." Một vệ sĩ Minh Kính Ti bên cạnh xách quản gia lên, còn thuận tay phủi bụi trên người đối phương.

Thấy Bạch Hưu Mệnh đã nhượng bộ, Triệu Kỳ cũng không nắm thóp không buông, lúc này điều ông quan tâm hơn là tại sao Minh Kính Ti lại đến tìm mình. "Không biết Bạch đại nhân tìm lão phu có việc gì?" "Bắc Hoang Vương thái phi đã ngộ hại vào hôm qua, lão đại nhân bớt đau thương." Triệu Kỳ lùi lại một bước, mặt đầy vẻ không thể tin nổi: "Chuyện, chuyện này sao có thể?

Hộ vệ của nó đâu?" Bạch Hưu Mệnh thành thật trả lời: "Kẻ ra tay chính là hộ vệ của thái phi, nghe nói người này được thái phi mang

đến từ Bắc Hoang." "Hộ vệ?" Sắc mặt Triệu Kỳ biến hóa mấy lần, ông nhớ rõ con gái từng nói bên cạnh có hộ vệ Tứ cảnh, hộ vệ đó do tiên đại Bắc Hoang Vương phái đến bảo vệ nàng, đã theo nàng mấy chục năm, sao có thể đột nhiên phản bội?

Cho dù Vương gia và Thái phi có bất hòa, cũng không đến mức lấy mạng mẫu thân ruột.

Nếu không phải danh hộ vệ Tứ cảnh kia, thì hộ vệ công khai bên cạnh Thái phi chỉ có...

Triệu Ẩn?

Lúc này trong lòng Triệu Kỳ chỉ trách con gái sau khi gả đi đã ly tâm với ông, chuyện gì cũng không chịu nói, giờ đây ông cái gì cũng không biết, cũng không thể tùy ý hỏi han, chỉ sợ nói ra điều không nên nói, để người của Minh Kính Ti nắm được thóp.

Bạch Hưu Mệnh để Triệu Kỳ có thời gian bình tĩnh lại, rồi mới nói: "Bản quan hôm nay tới đây, là muốn đưa nha hoàn của thái phi đi chỉ nhận danh tính kẻ hành hung, hy vọng lão đại nhân phối hợp." "Chuyện này đương nhiên không vấn đề gì, lão phu sẽ phái người gọi chúng tới ngay." Triệu Kỳ luôn cảm thấy mục đích của Bạch Hưu Mệnh không hề đơn giản, nhưng lão đại chưa về, ông không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tạm thời đối phó.

Triệu Kỳ bảo quản gia đi đến viện của Thái phi gọi nha hoàn qua, Bạch Hưu Mệnh ra hiệu bằng mắt cho người bên cạnh, lập tức có người đi theo quản gia.

Triệu Kỳ thấy vậy, lòng càng thêm bất an. "Không biết Bạch đại nhân có thể cho lão phu biết, thái phi bị hại ở đâu không?" "Tại một trang viên ở ngoại ô." "Vậy...

Bạch đại nhân làm thế nào phát hiện ra thi thể?" Triệu Kỳ mang

theo giọng điệu dò xét. "Bản quan nhận được tin báo án, có người bị bắt cóc ở ngoại ô, khi đến giải cứu con tin thì lại thấy..." Nói đến đây, Bạch Hưu Mệnh dừng lại, nhìn về phía Triệu Kỳ.

Triệu Kỳ trong lòng dâng lên một dự cảm bất an, ông bảo lão đại đi tìm Lương Ngạn, với bản lĩnh của Lương Ngạn, không thể không tìm thấy thái phi, họ đến giờ chưa về, chẳng lẽ đã đụng độ người của Minh Kính Ti sao?

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo nghe Bạch Hưu Mệnh nói: "Thấy Lương đại nhân của Binh mã chỉ huy ty đang giao thủ với kẻ hành hung, chỉ là Lương đại nhân dường như rất gấp rút giết hung thủ, thậm chí ngay cả con tin bị bắt cóc cũng không chịu buông tha, hiện đang bị điều tra." Triệu Kỳ không giả vờ như không biết gì, mà trực tiếp thừa nhận: "Là lão phu bái thác Lương đại nhân giúp tìm kiếm tung tích của thái phi, Lương đại nhân cấp thiết như vậy, chắc hẳn là do lão phu thúc giục, lão phu sẽ đích thân hướng bệ hạ thỉnh tội." Bạch Hưu Mệnh khẽ cười: "Chút chuyện nhỏ, lão đại nhân không cần để tâm, bệ hạ cũng sẽ không để ý." "Bệ hạ anh minh." Triệu Kỳ chắp tay về hướng hoàng cung.

Lúc này, quản gia đã dẫn người của Minh Kính Ti đến viện của thái phi, khi gặp ba nha hoàn của thái phi, quản gia chưa kịp mở lời, vị Thiên hộ dẫn đầu đã phất tay, thủ hạ lập tức ùa lên khống chế ba nha hoàn.

Thiên hộ đó tùy tiện nói: "Khám người, tháo khớp tứ chi và cằm, đừng để bọn chúng có cơ hội tự sát." "Rõ." Quản gia nghe thấy lời đối phương thì cả người ngây dại, chẳng phải nói là để nha hoàn chỉ nhận hung thủ sao, bọn họ làm vậy là ý gì?

Đáng tiếc, Triệu Kỳ không hề biết những gì đang xảy ra ở đó. "Bạch đại nhân, không biết khi nào chúng tôi mới có thể đưa thi thể

thái phi về nhà?" "Vụ án còn đang trong quá trình điều tra, lão đại nhân e là phải đợi một chút." "Có thể phiền Bạch đại nhân cho một thời hạn không, thái phi thân phận tôn quý, nếu thi thể bị quá nhiều người nhìn thấy, bên phía Bắc Hoang Vương phủ cũng khó lòng ăn nói." "Lão đại nhân không cần lo lắng cho Bắc Hoang Vương phủ, tại hạ đã bẩm báo vụ án lên bệ hạ, tưởng rằng bệ hạ sẽ đích thân liên lạc với Bắc Hoang Vương." "Vậy sao, thế thì tốt." "Đúng rồi, đứa con trai không nên thân của lão phu chắc cũng đang ở chỗ Bạch đại nhân, không biết khi nào mới có thể thả nó về?" Lúc này Triệu Kỳ mới nhớ tới chuyện của trưởng tử, bèn hỏi một câu. "Lão đại nhân sẽ sớm được gặp Triệu đại nhân thôi." "Như vậy, đa tạ Bạch đại nhân rồi." Mặc dù Bạch Hưu Mệnh hỏi gì đáp nấy, nhưng Triệu Kỳ luôn cảm thấy từng câu từng chữ của đối phương đều có ẩn ý khác, điều này khiến lòng ông càng thêm bất an. "Không có gì." Lúc này, một vệ sĩ Minh Kính Ti bước vào, nói với Bạch Hưu Mệnh: "Đại nhân, chúng tôi đã đưa được nha hoàn thân cận của thái phi đến." Bạch Hưu Mệnh "ừ" một tiếng, rồi nói với Triệu Kỳ: "Lão đại nhân dừng bước, tại hạ xin cáo từ." "Bạch đại nhân đi thong thả." Triệu Kỳ ngầm thở phào một hơi.

Bạch Hưu Mệnh quay người, bỗng nhiên lên tiếng: "Nhắc mới nhớ, viện này của lão đại nhân dường như có chút trống trải." Thân hình Triệu Kỳ cứng đờ, chỉ thấy Bạch Hưu Mệnh bỗng nhiên giơ chân dậm mạnh xuống đất một cái.

Cả sân viện theo đó rung chuyển, một tràng tiếng ong ong chói tai vang lên.

Triệu Kỳ đứng không vững, phải vịnh vào cột hành lang mới miễn cưỡng đứng vững, trong lòng cơn giận bốc lên, quát: "Bạch Hưu Mệnh, ngươi muốn làm gì?" Bạch Hưu Mệnh từ từ quay lại, thong thả mở lời: "Xem ra dưới viện của lão đại nhân giấu thứ gì đó không tầm thường nhỉ, nghe nói Huyền Kim va chạm với đất đá sẽ phát ra

tiếng ong ong, dưới lòng đất này giấu bao nhiêu Huyền Kim đây?" Sắc mặt Triệu Kỳ trắng bệch, ông bỗng nhiên nhận ra, Bạch Hưu Mệnh hôm nay đến đây không phải vì ba nha hoàn kia, cũng không phải đặc biệt đến báo tin tử trận của thái phi, hắn là... "Bản quan nghe người ta nói, Triệu gia có một kho ngầm, dường như được chế tạo từ Huyền Kim, không ngờ lại nằm ngay dưới viện của lão đại nhân." Bạch Hưu Mệnh nhìn Triệu Kỳ, từng chữ từng chữ nói: "Lão đại nhân tưởng rằng bản quan rốt cuộc muốn làm gì?" Bạch Hưu Mệnh không làm khó cái đầu óc đã có phần mục nát này của Triệu Kỳ, tự mình nói ra đáp án: "Minh Kính Ti đến tận cửa, tự nhiên là vì vụ án, vì... vụ diệt môn của Thượng gia hai mươi năm trước." Triệu Kỳ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, chút hy vọng mong manh trong lòng hoàn toàn tan vỡ.

Thân thể ông đổ rầm về phía sau, được vệ sĩ Minh Kính Ti nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy. "Hầu hạ lão đại nhân cho tốt, tuyệt đối đừng để ông ấy có bất kỳ sơ suất nào, kẻo lát nữa lão đại nhân không có cách nào gặp được con trai ruột của mình." Bạch Hưu Mệnh đã hứa để hai cha con họ sớm gặp nhau, đã không thể thả Triệu Hồng Lương, vậy thì chỉ có thể đưa cả cha ruột hắn về Minh Kính Ti thôi.

Triệu Kỳ dù sao cũng là trọng thần tiền triều, tâm trí không đến mức yếu ớt như vậy, người tuy ngã xuống nhưng ý thức vẫn tỉnh táo.

Khi những lời của Bạch Hưu Mệnh thốt ra, môi ông run lẩy bẩy không nói nên lời.

Bạch Hưu Mệnh rảo bước đến trước mặt ông, từ trên cao nhìn xuống: "Triệu lão đại nhân có thể cho bản quan biết lối vào kho ngầm ở đâu không?

Chương 172

Nghe nói một nửa gia sản của Thượng gia đều nằm trong kho ngầm?" "Ngươi ngậm máu phun người!

Lão phu nhất định sẽ đến trước mặt bệ hạ tham tấu ngươi một bản!" Lời đã nói đến nước này, Triệu Kỳ làm sao không biết kẻ hại chết con gái mình chắc chắn là Triệu Ẩn.

Nhưng trong lòng ông vẫn còn sót lại một tia hy vọng, không mở được kho ngầm, Bạch Hưu Mệnh sẽ không có chứng cứ.

Đến lúc đó, ông vẫn còn hy vọng lật ngược thế cờ.

Bạch Hưu Mệnh cười khẩy một tiếng, dưới sự chứng kiến của Triệu Kỳ, hắn rút trường đao bên hông ra.

Hắn tùy ý múa một vòng đao, sau đó trở tay vỗ một cái, chỉ nghe thấy một tràng tiếng ma sát rợn người vang lên, sau đó cả sân viện nứt ra một khe hở.

Khe hở đó rất rộng, đủ để một người đi qua, có vệ sĩ Minh Kính Ti thò đầu nhìn xuống dưới một cái, rồi nhảy xuống.

Chẳng bao lâu sau, người đó cầm một quyển thư tịch và một bình ngọc đi lên. "Đại nhân, không gian bên dưới rất lớn, đặt rất nhiều vàng bạc châu báu, còn có ngọc khí, trên các đồ bài trí đều có ấn ký, trên bình ngọc này cũng có." Người đó xách bình ngọc lên, để Bạch Hưu Mệnh nhìn đáy bình.

Ấn ký của Thượng gia được khắc rõ ràng bên dưới. "Còn có quyển sách này, là Ngự Quỷ Thuật pháp, trên đó còn có chữ ký của người nhà họ Thượng." Bạch Hưu Mệnh nhận lấy quyển sách lật ra, trang đầu tiên chính là lời cảnh báo của một người tên Thượng Tông

để lại, nhắc nhở hậu nhân nếu không có thiên phú Song Thần thì đừng tu luyện sách này, dễ bị điên loạn. "Triệu lão đại nhân không bằng giải thích với bản quan một chút, tài vật của Thượng gia tại sao lại tồn tại dưới lòng đất Triệu gia?" Triệu Kỳ há hốc mồm, không nói được lời nào. "Tưởng rằng lão đại nhân vẫn chưa nghĩ ra lý do thoái thác." Bạch Hưu Mệnh chu đáo nói, "Không sao, đợi vào Trấn ngục, lão đại nhân có thể cùng cả nhà từ từ suy nghĩ." Dưới ánh mắt tuyệt vọng của Triệu Kỳ, Bạch Hưu Mệnh hạ lệnh: "Triệu gia trên dưới liên quan đến thẩm án diệt môn hai mươi năm trước, đưa tất cả mọi người về nha môn." "Rõ." Chỉ trong một đêm, già trẻ lớn bé nhà họ Triệu đều bị tống giam, hơn nữa còn không qua Đại Lý Tự và Hình Bộ, mà trực tiếp bị Minh Kính Ti đưa đi.

Trong số các triều thần không thiếu người từng là học trò của Triệu Kỳ, họ chỉ nghe ngóng được Thái phi tối qua ngộ hại, hung thủ luôn miệng nói Triệu gia từng hại tộc mình, Bạch Hưu Mệnh bèn không đợi nổi mà bắt người nhà họ Triệu.

Ngày thứ hai buổi sáng sớm triều, hoàng đế vừa ngồi vững, đã có mấy người bước ra đàn hặc Bạch Hưu Mệnh.

Trong đó có Hữu phó Đô ngự sử Hạ Dịch An, vị Hạ đại nhân này ba ngày hai bữa lại đàn hặc Minh Kính Ti, hôm nay càng ở trước mặt bệ hạ nói Bạch Hưu Mệnh là nịnh thần. "Bệ hạ, Bạch Hưu Mệnh chỉ bằng vài câu của hung thủ mà đã tống giam Triệu Kỳ Triệu đại nhân, người có công với quốc gia, đây đúng là nịnh thần.

Nếu tiếp tục dung túng, quốc gia sẽ mất trong tay hắn ta mất!" Lời này nói ra thực sự có chút quá đáng, sắc mặt hoàng đế đều biến đổi.

Hạ Dịch An lại như không nhận ra, tiếp tục nói: "Bệ hạ, cho dù Triệu gia thực sự có người phạm tội, cũng nên do Hình bộ tiếp quản điều tra, Minh Kính Ti làm vậy là vượt quyền, cần phải xử trí nghiêm

minh." "Bạch Hưu Mệnh, ngươi có lời gì muốn nói không?" Bạch Hưu Mệnh bước ra, hành lễ với hoàng đế trước, rồi mới nói: "Hạ đại nhân nghi ngờ hạ quan vượt quyền, hạ quan có thể giải thích." Hạ Dịch An lạnh lùng hừ một tiếng: "Bạch đại nhân muốn giải thích thế nào?" "Căn cứ theo lời khai của hung thủ ám sát Bắc Hoang Vương thái phi là Thượng Ẩn, Triệu Kỳ và con gái hắn từng cấu kết với tiên đại Bắc Hoang Vương diệt môn Thượng gia, đồng thời chiếm đoạt tài vật Thượng gia, sau đó dẫn động Quỷ Môn, khiến hàng trăm bách tính xung quanh gặp nạn." "Triệu đại nhân phẩm hạnh cao khiết, không thể nào làm ra loại chuyện đó, chắc chắn là có người hãm hại!" Hạ Dịch An căn bản không tin những gì Bạch Hưu Mệnh nói.

Nếu nói trong kinh thành ông kính trọng ai nhất, thì đó chắc chắn là ân sư Triệu Kỳ của ông.

Sau khi ông làm Ngự sử, đã đắc tội không ít huân quý, những năm đầu nếu không có ân sư ra tay giúp đỡ, ông cũng sẽ không đứng ở vị thế như ngày nay.

Lời của Bạch Hưu Mệnh, ông một chữ cũng không tin.

Đáng tiếc, những lời tiếp theo của Bạch Hưu Mệnh đã đập tan ảo tưởng của ông: "Hạ đại nhân, Triệu Kỳ đã dùng Huyền Kim xây một kho ngầm trong nhà, kho ngầm hôm qua đã được mở ra, bên trong chứa vô số vàng bạc châu báu, cùng với các đồ bài trí tài vật có ấn ký của Thượng gia, thậm chí còn có công pháp tu luyện độc môn của Thượng gia." Hắn càng nói, sắc mặt Hạ Dịch An càng trắng bệch.

Bạch Hưu Mệnh không để ý đến Hạ Dịch An, hắn nói với hoàng đế: "Bệ hạ, theo lời Thượng Ẩn nói, Triệu Kỳ từng vọng tưởng dùng công pháp Thượng gia để khống chế hồn phách tiên đế, hòng hỏi ra bí mật hoàng thất từ miệng tiên đế, hôm qua Triệu Kỳ đã thừa nhận rồi." Nếu là ngày thường, nghe thấy Bạch Hưu Mệnh nói như vậy, chắc

chắn sẽ có triều thần phản bác rằng Bạch Hưu Mệnh dùng cực hình ép cung.

Nhưng hiện tại, cho dù thực sự là ép cung, họ cũng không dám nói gì nữa.

Chứng cứ rành rành, bây giờ ai dám nói thêm một chữ nào, thì đó không chỉ là đồng đảng của Triệu gia đâu, đừng quên chuyện này còn liên quan đến Bắc Hoang Vương phủ.

Hoàng đế hít sâu một hơi, dường như cũng bị làm cho kinh ngạc: "Tên Thượng Ẩn đó còn nói gì nữa?" "Hắn còn nói... khi Bắc Hoang Vương thái phi gả đến Bắc Hoang, đã mang theo một nửa tài vật thuộc về Thượng gia từ Triệu gia đi, để cung cấp cho việc luyện binh của Bắc Hoang Vương.

Tội này, Triệu Kỳ cũng đã nhận." Hắn không dùng hai chữ mưu nghịch, nhưng những đại thần có thể đứng trên triều đường sao lại không nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn.

Cấu kết với Triệu gia diệt môn người ta, chỉ để dùng số tài vật này luyện binh, đây là sự nôn nóng đến mức nào?

Đó mà là luyện binh sao, đó gọi là mưu nghịch.

Nhưng hai chữ này không thể khinh suất nói ra, nếu không sẽ không còn đường lui nữa. "Tốt, tốt lắm, vị đế sư mà trẫm một lòng kính trọng chỉ muốn thăm dò cơ mật hoàng thất, ông ta muốn làm gì?" Triều thần không ai dám lên tiếng.

Còn có thể muốn làm gì nữa, đã liên thủ với Bắc Hoang Vương rồi, làm như vậy đương nhiên đều là vì Bắc Hoang Vương.

Tuy nhiên cũng có người cảm thấy Bắc Hoang Vương sẽ không thiếu trí tuệ đến thế, huống hồ những năm nay Bắc Hoang luôn yên ổn, không có khuynh hướng đối đầu với triều đình, nhưng không ai

dám mở lời. "Bạch Hưu Mệnh." "Thần có mặt." "Nhất định phải tra rõ vụ án diệt môn Thượng gia, cho những người đã khuất một lời giải thích." "Thần tuân chỉ." "Truyền ý chỉ của trẫm, lệnh Bắc Hoang Vương vào kinh tự biện." Ngày đầu tiên Triệu gia gặp chuyện, các học trò của Triệu Kỳ vì dâng sớ kêu oan cho ông trên triều đường mà bị bệ hạ trách lệnh về nhà tự kiểm điểm, ngày trở lại không xác định.

Đợi đến khi họ kiểm điểm xong quay lại, vị trí quan chức có còn trống hay không thì chưa biết được.

Sau đó, không còn kẻ không có mắt nào dám đến trước mặt hoàng đế nói Triệu Kỳ vô tội nữa.

Còn Triệu Kỳ sau khi vào Trấn ngục, ngay đêm bị bắt đã cầu xin Bạch Hưu Mệnh, nói rằng ông sẵn lòng phối hợp.

Ở nơi này, cho dù có cứng miệng đến đâu, sau một vòng hình phạt là có thể cạy ra khe hở.

Cuối cùng, những tội nên nhận hay không nên nhận, ông đều nhận hết.

Trong lời khai nhận tội của ông, Triệu gia trên dưới đều nghe theo Bắc Hoang Vương phủ, tất cả những gì làm với Thượng gia đều do tiên đại Bắc Hoang Vương sai bảo.

Tiên đại Bắc Hoang Vương không chỉ muốn tài vật của Thượng gia, mà còn muốn pháp môn tu hành Ngự Quỷ Thuật không truyền ra ngoài của Thượng gia.

Bản lời khai này không có nửa điểm tốt lành cho Triệu gia, lại hoàn toàn kéo Bắc Hoang Vương phủ xuống nước.

Tưởng rằng khi tiên đại Bắc Hoang Vương gặp lại Triệu Kỳ dưới suối vàng, chắc hẳn sẽ vô cùng hối hận vì lúc đầu đã không trừ khử Triệu gia.

Hai ngày sau, lời khai của Triệu Kỳ cùng với vô số tội trạng mà Triệu gia đã phạm phải trong những năm qua đều được trình lên ngự tiền, hoàng đế phê chuẩn bằng bút đỏ, phán quyết toàn bộ Triệu gia bị sao trảm.

Cùng với sự sụp đổ của Triệu gia, không ít quan viên trong kinh vì liên quan quá sâu với Triệu gia mà liên tiếp ngã ngựa.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, vụ án diệt môn Thượng gia đã trôi qua nhiều năm cùng với vụ án Bắc Hoang Vương thái phi bị hại cuối cùng cũng truyền khắp kinh thành.

Vốn dĩ chuyện Bắc Hoang Vương thái phi bị hại được coi là chuyện tày đình, giờ đây lại liên quan đến vụ án diệt môn, bất luận ai nghe thấy tiền căn hậu quả cũng đều thở dài một tiếng rằng người nhà họ Thượng chết oan uổng, gia đình thái phi táng tận lương tâm.

Danh tiếng tốt đẹp mà Triệu Kỳ duy trì suốt mấy chục năm qua bỗng chốc tan thành mây khói.

Thái phi e rằng cũng không ngờ tới, sau khi chết, người khác còn nhổ nước miếng vào nàng, mắng một câu chết đáng đời.

Những xôn xao bên ngoài không ảnh hưởng gì đến A Triền.

Nàng vẫn như mọi ngày, trông tiệm trong cửa hàng hương liệu.

Tiễn một vị khách mua hương đi, nàng bưng một chiếc ghế thấp ra ngoài cửa tiệm, hôm nay ánh nắng cực tốt, lão bản Từ của hiệu sách kế bên cũng đang ngồi dựa vào tường, bên cạnh lão còn vây quanh mấy đứa trẻ.

Lão bản Từ đang kể cho chúng nghe những chi tiết về vụ án Thái phi bị hại, mặc dù câu chuyện trong miệng lão khác xa với sự thật của vụ án, nhưng mọi người đều nghe đến mức mắt không buồn chớp.

A Triền chống hai tay lên má, hơi nghiêng đầu, nghe cũng chăm

chú cực kỳ.

Ánh nắng ấm áp chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của nàng, như thể đang tỏa ra một lớp hào quang kim sắc.

Lão bản Từ cuối cùng cũng kể xong, mấy đứa trẻ kia không hề sợ hãi mà ngược lại còn đòi nghe chuyện mới, lão bản Từ bất đắc dĩ chỉ đành tiếp tục kể chuyện mới cho chúng, A Triền mỉm cười nhìn chúng.

Vụ án kinh hoàng về tình cốt nhục tàn sát lẫn nhau này cuối cùng sẽ trở thành đề tài bàn tán lúc trà dư tửu hậu của bách tính Thượng Kinh, cũng sẽ được lưu truyền mãi trong dân gian qua lời kể của mọi người.

Nhưng trong câu chuyện đó, sẽ không có sự hiện diện của nàng.

Đôi mắt A Triền khép hờ, tiếng của lão bản Từ bên tai dần dần xa xăm, ý thức của nàng đột nhiên rơi vào một khoảng đen kịt.

Sau bóng tối, ánh mặt trời rực rỡ vẫn chiếu rọi lên người nàng.

Lúc này nàng đang lười biếng nằm phủ phục trên khoảng đất trống ngoài cửa tiệm, lớp lông trên người tỏa ánh kim dưới nắng.

Trên đường phố không một bóng người, lão bản Từ đáng lẽ phải ngồi ở góc tường đã biến mất, Tuệ nương trong tiệm cũng không có sau quầy.

Thế giới này chỉ có nàng, và một sợi xích đen kết nối với bầu trời đang quấn quanh chân sau bên phải của nàng.

Sợi xích đó đung đưa qua lại, tiếng nứt vỡ răng rắc liên tục lọt vào tai A Triền, dưới sự chứng kiến của nàng, sợi xích cuối cùng ràng buộc nàng đã vỡ vụn từng tấc một cho đến khi biến mất.

A Triền đứng dậy rũ lông, tám chiếc đuôi phía sau nhẹ nhàng đung

đưa.

Nàng chạy rất lâu trên con phố vắng vẻ, con phố không thấy điểm dừng, nàng cũng không cảm thấy mệt mỏi, chỉ có sự sảng khoái khi có được tự do.

Sau khi chạy một vòng, nàng lại quay về cửa nhà mình, nàng thò đầu nhìn vào trong phòng, bên trong vẫn trống rỗng như trước.

Nàng cứ ngỡ sau khi sợi xích cuối cùng đứt đi sẽ có chuyện gì đó xảy ra, tuy nhiên mọi thứ vẫn bình thường, những gì nàng mong đợi đều không xảy ra.

Niềm vui trong lòng dần bị sự thất vọng thay thế, A Triền ngồi bệt xuống cửa, đuôi rũ xuống đất, ngước nhìn bầu trời xanh biếc, trong miệng phát ra tiếng ư ử. "Quý cô nương, Quý cô nương cô làm sao vậy?" Bên tai truyền đến tiếng gọi gấp gáp, A Triền từ từ mở mắt, người gọi nàng là lão bản Từ.

Lão bản Từ có chút lo lắng hỏi nàng: "Quý cô nương thấy trong người không khỏe sao?" A Triền lắc đầu, bỗng nhiên cảm thấy trên mặt ướt đẫm một mảng, nàng đưa tay lên sờ má, trên mặt toàn là nước mắt.

A Triền ngẩn ngơ, vừa rồi nàng đã khóc sao? "Có cần tôi đi mời đại phu giúp cô không?" Lão bản Từ vẫn không yên tâm. "Không sao, chỉ là vừa rồi mơ thấy một cơn ác mộng, bị dọa sợ thôi." A Triền gượng ra một nụ cười, nói với lão bản Từ.

Lão bản Từ nhận ra nàng không nói thật, nhưng cũng không truy cứu thêm.

A Triền nhìn sắc trời, không tiếp tục ngồi bên ngoài nữa, nàng mang ghế trở lại trong tiệm, Tuệ nương đang ở sau quầy sắp xếp sổ sách.

Đặt chiếc ghế vào góc phòng, A Triền thầm nghĩ, tất cả những gì nàng đã trải qua có lẽ thực sự chỉ là một sự cố may mắn?

Không phải là sự mưu tính có chủ đích, cũng không phải là thủ đoạn của phụ mẫu.

Đã hơn một năm kể từ khi trở thành con người, nàng đã quen với việc làm một nhân loại, cũng đã quen biết nhiều người ở Thượng Kinh, kết giao bạn bè, có người mình thích, mỗi ngày đều trôi qua rất vui vẻ.

Cứ tiếp tục như vậy, dường như cũng rất tốt?

A Triền không làm phiền Trần Tuệ, nàng xuyên qua cửa tiệm, trở về phòng mình ở hậu viện.

Vừa bước vào cửa, một cơn buồn ngủ ập đến bất ngờ, đến mức mí mắt cũng không mở ra nổi.

Đóng cửa lại, A Triền gắng gượng đi đến bên giường, đổ gục xuống giường, thậm chí còn chưa kịp cởi giày đã chìm sâu vào giấc ngủ.

A Triền ngủ một giấc rất say, mãi đến tận chạng vạng tối khi Trần Tuệ đến gọi nàng ăn cơm, nàng cũng không tỉnh lại.

Trần Tuệ thấy dù gọi thế nào nàng cũng không mở mắt, thậm chí không có một chút phản ứng nào, trong lòng càng thêm lo lắng, đặc biệt đi mời đại phu đến nhà.

Kết quả đại phu sau khi bắt mạch lại nói cơ thể A Triền vô cùng khỏe mạnh, hiện tại chỉ là đang ngủ bình thường.

Còn về việc tại sao không gọi tỉnh được, đại khái là do quá mệt mỏi, biết đâu sáng mai sẽ tự mình tỉnh lại.

Trần Tuệ cảm thấy vị đại phu này không đáng tin lắm, thế là lại

mời một vị khác tới, kết quả chẩn đoán của vị này y hệt vị trước.

Tiễn đại phu đi xong, Trần Tuệ đóng cửa lại, nàng không trở về phòng mình mà luôn ở lại trong phòng A Triền để trông chừng nàng.

Trên sập giường, nhịp thở của A Triền vẫn luôn đều đặn, sắc mặt cũng hồng nhuận, điều này khiến trái tim đang treo ngược của Trần Tuệ dần bình ổn trở lại.

Nàng cuối cùng cũng tin lời của hai vị đại phu, có lẽ sáng mai A Triền ngủ đủ rồi sẽ tỉnh lại.

Chương 173

Giờ Tý vừa qua, nến trên giá đã cháy hết, tia sáng cuối cùng biến mất, căn phòng chìm vào bóng tối.

Trần Tuệ ngồi trên ghế, không đứng dậy đi lấy nến mới.

Hốt nhiên, bên ngoài phòng lóe lên một luồng hồng quang, một lát sau, tiếng sấm ầm ầm nổ vang trên không trung.

Trần Tuệ đi tới bên cửa sổ đẩy một cánh cửa ra, bên ngoài không có mưa nhưng trên trời lôi điện cuồn cuộn, không biết tại sao tia sét đó lại có màu đỏ, mỗi lần nổ ra giống như một tấm lưới đỏ khổng lồ giăng ra, trông cực kỳ hãi hùng.

Sau vài đợt sấm sét, Trần Tuệ nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Nàng chỉ nhìn chằm chằm lên trời một lúc đã thấy tim đập chân run, sấm sét trên trời theo bản năng khiến nàng cảm thấy nguy hiểm.

Lúc này, khắp nơi trong cảnh nội Đại Việt đều liên tục có tiếng sấm, rất nhiều người đã nhìn thấy bầu trời đáng sợ này, những tia sét màu đỏ đó giống như những vết sẹo xuất hiện trên bầu trời.

Trong Minh Vương phủ, khi tiếng sấm vang lên, Minh Vương đã đẩy cửa bước ra.

Ông đứng trong viện, ngẩng đầu nhìn lên trời, trên mặt lộ vẻ đau buồn.

Ông khẽ nói: "Cứ ngỡ bà chỉ là không muốn gặp cố nhân, hóa ra đã không còn nữa..." Ngũ cảnh vẫn lạc, thiên địa đồng bi.

Cố hữu từng kề vai chiến đấu, không biết vì nguyên nhân gì, cuối cùng cũng đã rời đi.

Kèm theo một tiếng sấm nổ vang khác, bóng dáng Minh Vương biến mất khỏi vương phủ, khoảnh khắc tiếp theo đã xuất hiện tại phủ đệ của Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh lúc này vẫn còn thức, nói chính xác hơn là hắn đã đi ngủ nhưng bị tiếng sấm làm cho giật mình tỉnh giấc.

Khi Minh Vương đến, thấy con trai mình chỉ mặc một bộ hắc bào mỏng manh đứng dưới hiên nhà, cau mày ngẩng đầu nhìn trời, dường như tâm trạng không được tốt lắm. "Làm gì mà mặt mày khổ sở như có thù sâu oán nặng thế kia?" Giọng nói của Minh Vương đột nhiên vang lên, Bạch Hưu Mệnh cũng không cảm thấy ngạc nhiên. "Con đang nghĩ bao giờ tiếng sấm này mới dứt, sáng mai con còn phải thượng triều." "Dung tục." Nhận được hai chữ đánh giá của Minh Vương, thần sắc Bạch Hưu Mệnh không hề lay chuyển: "Cha không dung tục thì cha đi làm ở Minh Kính Ti đi, con cũng không cần phải mệt mỏi như vậy." Minh Vương lập tức ngậm miệng, kết thúc chủ đề này.

Hai cha con nghe tiếng sấm thêm một lúc, Bạch Hưu Mệnh mới lên tiếng hỏi: "Vị Ngũ cảnh vừa vẫn lạc này, phụ vương có quen biết sao?" Chỉ có sấm chớp mà không thấy hạt mưa nào, sấm này đến thật kỳ quái, cũng chỉ có thể quy vào thiên địa dị tượng.

Có thể dẫn động loại dị tượng này, không giống như Ngũ cảnh xuất thế, vậy thì chính là vẫn lạc rồi.

Lần trước Yêu tộc có Ngũ cảnh xuất thế cũng không làm kinh động phụ vương, lần này ông lại nửa đêm đến tìm mình, rõ ràng là có tâm sự.

Minh Vương không giấu hắn: "Phải, đó là một người bạn tốt của ta." "Thuộc tộc nào?" "Yêu tộc." Bạch Hưu Mệnh khẽ cau mày nhưng cũng không nói gì.

Minh Vương nhắm mắt lại, hồi lâu sau khi mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia kim quang rực rỡ.

Ông nói với Bạch Hưu Mệnh bên cạnh: "Người bạn tốt này của ta vẫn lạc ở vùng khoáng dã." "Cho nên?" "Đợi con làm xong vụ án này, hãy thay ta đi điếu viếng một chuyến." Minh Vương không thể tự ý rời khỏi cảnh nội Đại Việt, nhưng Bạch Hưu Mệnh thì có thể. "Con biết rồi." Vùng khoáng dã...

Bạch Hưu Mệnh hốt nhiên nhớ tới lúc ở Tây Lăng, con bán yêu được A Triền thả đi, hình như cũng đã đi đến vùng khoáng dã.

Có lẽ A Triền sẽ muốn gặp hắn?

Cùng lúc đó, tại Bắc Hoang cách Thượng Kinh vạn dặm xa xôi.

Phía trên Bắc Hoang Vương phủ, tiếng sấm vang lên nhức óc nhưng lại không hề ảnh hưởng đến người trong thư phòng.

Trong thư phòng, đèn lồng đính trăm viên minh châu treo trên xà nhà, soi sáng căn phòng rộng lớn.

Bạch Trảm Hoang mặc bộ cẩm bào trắng tay hẹp cổ tròn ngồi sau bàn án, ánh sáng minh châu phản chiếu lên khuôn mặt tuấn tú nhưng không có chút cảm xúc nào của hắn.

Lúc này, hắn đang cụp mắt nhìn một quyển kim sách mở sẵn trên bàn.

Đó là Địa Linh Sách.

Lúc này Địa Linh Sách đang mở ra, trên trang vàng bên trái viết tên A Triền, trang vàng bên phải viết ba chữ Triệu Minh Vi, đó là tên của Bắc Hoang Vương thái phi.

Ban đầu tên trên cả hai trang vàng đều là màu xám trắng, nhưng không lâu sau khi tiếng sấm quấy nhiễu vang lên, cái tên thuộc về A

Triền trên trang vàng bên trái dường như đã sống lại, từ từ khôi phục thành màu đỏ ban đầu.

Ngón tay Bạch Trảm Hoang khẽ vuốt ve hai chữ đó, khẽ nói: "A Triền, nàng quả nhiên vẫn còn sống." Tiếng sấm rền vang kéo dài hơn một canh giờ, mãi đến cuối giờ Sửu, lôi điện đầy trời mới đột ngột biến mất.

Bầu trời đêm khôi phục lại vẻ tĩnh lặng vốn có, mây đen tan đi, vầng trăng ló đầu ra, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Trăng lặn nhật mọc, khi tia nắng ban mai đầu tiên hiện lên, A Triền cũng mở mắt. "A Triền, muội tỉnh rồi." Giọng của Trần Tuệ vang lên, tỷ ấy bước nhanh tới bên giường, ân cần hỏi: "Trong người có chỗ nào không thoải mái không?" "Không có ạ." A Triền lắc đầu, "Muội cảm thấy rất tốt." Hoặc có thể nói, tốt hơn trước đây rất nhiều.

Cảm giác suy nhược vốn luôn đi kèm kể từ khi nàng tỉnh lại trong cơ thể này dường như đã biến mất trong chớp mắt.

Nàng cảm thấy cơ thể mình nhẹ nhõm chưa từng có, đầu óc cũng tỉnh táo hơn, cảm giác này đối với nàng quả thực đã lâu lắm rồi mới tìm lại được. "Thật sao?" Trần Tuệ vẫn còn chút lo lắng, "Hôm qua muội đột nhiên ngủ thiếp đi, gọi thế nào cũng không tỉnh." A Triền suy nghĩ một lát rồi trấn an: "Tỷ yên tâm đi, chính là vì cơ thể sắp hồi phục nên mới đột ngột hôn thụy không tỉnh, cũng giống như khi tỷ tiến giai cần phải ngủ say vậy." Nàng cảm thấy lời giải thích của mình rất có lý có cứ, đáng tiếc căn bản không thuyết phục được Trần Tuệ.

Sau khi A Triền dùng xong bữa sáng, Trần Tuệ vẫn đưa nàng đến y quán ở con phố bên cạnh.

Lão đại phu hôm qua đã xem mạch cho A Triền, hôm nay thấy người đã tỉnh táo được Trần Tuệ dẫn tới liền chủ động tiến lên chẩn

mạch.

Lão đại phu chẩn mạch một hồi, sắc mặt lộ ra chút nghi hoặc, lại bảo nàng đổi tay khác.

Một lúc lâu sau, ông mới buông tay, nói với A Triền: "Khí huyết của cô nương sung mãn, thân thể đã đại hảo rồi." A Triền nháy mắt với Trần Tuệ, Trần Tuệ hướng lão đại phu đa tạ rồi định trả tiền chẩn bệnh, nhưng lại bị lão đại phu từ chối. "Tiền chẩn bệnh thì không cần đâu, chỉ là thuận tay thôi, nhưng lão phu có một chuyện muốn thỉnh giáo cô nương." Lão đại phu nhìn chằm chằm A Triền. "Mời ngài nói." "Lão phu vẫn còn nhớ, trước đây khi chẩn mạch cho cô nương, mạch tượng của cô nương vô cùng suy yếu, không biết cô nương đã gặp được vị thần y nào mà có thể hồi phục nhanh đến vậy?" A Triền ngẩn người một lát, úp mở đáp: "Khi ra ngoài dạo chơi muội có gặp một vị đại phu đến từ Giao Châu." Nàng không thể nói với lão đại phu rằng cơ thể mình hồi phục là vì cả năm nay luôn "giúp người làm vui", tiễn đưa hết nhà này đến nhà khác, mười đầu ngón tay cũng đếm không xuể.

Lão đại phu hiểu ý gật đầu: "Hóa ra là vậy, thế thì thật chúc mừng cô nương." Sau khi rời khỏi y quán, hai người không vội về nhà mà đi dạo một vòng ở Đông Thị, trên đường về còn ghé vào tiệm may ở phố Thiên Nhai đặt vài bộ xuân sam.

Lúc đo thước tất, vị thợ may từng giao thiệp vài lần nói chuyện phiếm với A Triền, nhắc đến chuyện sấm chớp đêm qua. "Tiếng sấm đêm qua thực sự quá đáng sợ, Quý cô nương có thấy không?" A Triền hoàn toàn không biết chuyện sấm sét, nàng tò mò hỏi: "Đêm qua có mưa sao?" Sáng nay mặt đất vẫn khô ráo, hoàn toàn không có dấu vết của một trận mưa nào.

Thợ may lắc đầu: "Đây mới là chuyện lạ, tiếng sấm nổ vang hơn

một canh giờ, tia chớp đều là màu đỏ, nhưng tuyệt nhiên không mưa, một giọt nước cũng không có, chẳng biết rốt cuộc là chuyện gì." "Kỳ lạ vậy sao..." Chỉ sấm mà không mưa, đây rõ ràng là thiên địa dị tượng, chẳng lẽ có vị Ngũ cảnh nào đó đã vẫn lạc?

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua, A Triền không nghĩ sâu thêm, dù thật sự có Ngũ cảnh vẫn lạc thì cũng chẳng liên quan gì đến nàng.

Rời khỏi tiệm may đã gần đến giữa trưa.

Hôm nay ra ngoài hai người không đánh xe, đi bộ suốt quãng đường về phường Xương Bình mà A Triền cũng không cảm thấy quá mệt mỏi.

Lúc này tay hai người xách đầy túi lớn túi nhỏ, trong đó đại đa số là đồ ăn, thấy tiệm hương ở ngay phía trước, A Triền bước nhanh vài bước.

Nàng nhìn thấy đối diện cửa tiệm mình có hai nam tử vóc dáng cao lớn đang đứng.

Người đi đường qua lại tấp nập, nhưng hai người này đứng giữa đám đông thực sự quá mức nổi bật, bọn họ cao ít nhất tám thước, nước da ngăm đen.

Bọn họ mặc áo bào vải thường thấy, một người mặc lam bào, một người mặc thanh bào, tuy cố gắng hòa nhập vào đám đông nhưng dường như không quen với cách ăn mặc này, trông có vẻ hơi gượng gạo.

Trần Tuệ cũng nhìn thấy hai người đứng bên ngoài cửa tiệm, tỷ ấy giữ A Triền lại, hơi nhíu mày, không chắc chắn nói: "Hai người này khí huyết vô cùng vượng thịnh, cảm giác giống như ngoại tộc?" Trước đây tỷ ấy gặp Thượng Ẩn, khí huyết quanh thân hắn cũng không bằng hai người này.

A Triền nhìn chằm chằm hai người đó hồi lâu, gật đầu: "Đúng là không giống người Đại Việt, thanh thiên bạch nhật, chắc họ cũng không làm gì đâu, cứ qua xem sao." Hai người băng qua đường, đi tới trước cửa tiệm, hai nam tử kia thấy Trần Tuệ mở cửa tiệm liền vội vàng hỏi: "Hai vị có phải là chủ nhân của tiệm này không?" A Triền quay đầu nhìn bọn họ, hai người này trông rất giống nhau, có vẻ là huynh đệ.

Gương mặt họ chính trực, lông mày sâu, dung mạo tuấn lãng, nhưng có thể thấy rõ sự khác biệt với người Đại Việt. "Phải, hai vị muốn mua hương sao?" A Triền hỏi.

Hai người liếc nhìn nhau rồi gật đầu: "Chúng tôi có thể vào trong xem trước được không?" "Được chứ." A Triền mời họ vào tiệm, rồi bảo Trần Tuệ lấy ra vài loại hương mới chế cho họ xem.

Hai người này chỉ liếc nhìn qua loa, rõ ràng không mấy hứng thú với những loại hương này.

A Triền thấy vậy ánh mắt khẽ động, lên lầu lấy xuống một cái hộp. "Có lẽ hai vị có hứng thú với tuyến hương?" A Triền mở hộp ra, bên trong đặt vài chục nén tuyến hương.

Đây là dẫn hồn hương nàng làm năm ngoái, trong đó còn có một số do người của Minh Kính Ti làm, cùng dùng một phương phối hợp.

Nam tử tráng kiện mặc lam bào khi thấy thứ trong hộp liền trợn mắt, thốt lên: "Dẫn hồn hương?" A Triền đóng hộp lại, nở nụ cười đầy ẩn ý: "Hóa ra hai người là Vu tộc?" Hai người bị gọi phá lai lịch liền cứng người, nhưng rất nhanh đã thả lỏng.

Tráng hán mặc lam bào tự giới thiệu: "Cô nương tốt, tôi là Liệt Hiến, đây là đệ đệ tôi Liệt Hành." "Chào hai vị, ta là A Triền." A Triền không vòng vo với họ, trực tiếp hỏi: "Hai vị đặc biệt tìm đến tiệm của ta, chắc hẳn là có chuyện tìm ta?" Liệt Hiến gật đầu: "Không giấu gì

A Triền cô nương, huynh đệ chúng tôi đến từ Khoáng dã chi địa, hôm nay tìm cô nương là đặc biệt để đưa thư." Nghe họ nhắc đến Khoáng dã chi địa, A Triền lập tức biết là ai gửi thư cho mình.

Đôi mắt nàng sáng lên trong chớp mắt: "Là thư của Hồi Tuyết sao?" Liệt Hiến cười rộng miệng, trông có vẻ chân chất: "Chính là thư của Thân cô nương." Vừa nói, hắn vừa từ trong ngực lôi ra một gói vải giao vào tay A Triền.

A Triền mở gói vải ra, bên trong thế mà lại là một tờ cốt thư trắng muốt, nàng nhất thời không phân biệt được đây là xương gì, tờ cốt thư này cực kỳ mỏng nhẹ, trắng muốt như ngọc, lại rất có độ đàn hồi, dù cuộn lại thành ống cũng không có dấu hiệu bị gãy.

Sau khi nàng lấy cốt thư ra, hai huynh đệ Liệt Hiến liền quay mặt đi chỗ khác, không hề tò mò nội dung bên trong.

Chữ trên cốt thư là được khắc lên, số chữ không nhiều, mấy dòng đầu là lời hỏi thăm của Hồi Tuyết dành cho A Triền, cùng với miêu tả về tình cảnh hiện tại của cô ấy.

Thân Hồi Tuyết đã cùng nương định cư tại một thôn lạc Vu tộc ở Khoáng dã chi địa, cô ấy nói người trong thôn đối với hai mẹ con đều rất hữu hảo, cô ấy thường xuyên cùng dân làng đi săn, còn tham gia tế điển trong thôn, sống ở đó rất vui vẻ.

Sau đó cô ấy lại nói, đã nhờ người nghe ngóng về những người mà A Triền tìm kiếm.

Cô ấy từ miệng một vị tế ty Vu tộc hai trăm tuổi biết được rằng, trước đây quả thực có một đôi phu thê cư ngụ gần đó, người chồng là hồ yêu, người vợ là Vu tộc, còn là đại tế ty của Vu tộc.

Tuy nhiên đôi phu thê này đã mất tích từ lâu, nhưng chỗ ở của họ vẫn được giữ nguyên, đến nay vẫn chưa có ai vào được.

Hồi Tuyết suy đoán, vị lão tế ty kia chắc hẳn biết không ít thông tin về đôi phu thê đó, nhưng ông ấy không chịu nói nhiều.

Cuối cốt thư, Hồi Tuyết nói hai huynh đệ đưa thư là cháu nội của đại tế ty trong thôn, tên là Liệt Hiến và Liệt Hành, bọn họ tổ chức thương đội qua lại giữa Đại Việt và Khoáng dã chi địa.

Nếu A Triền có ý định đến Khoáng dã chi địa, có thể đồng hành cùng họ, trên đường sẽ rất an toàn.

Ngón tay A Triền ma sát trên tờ cốt thư, đầu ngón tay chạm qua từng chữ khắc, tâm tự vẫn khó có thể bình phục.

Hồi Tuyết nói, cha và nương đã mất tích từ lâu.

Họ vì sợ bị làm phiền nên đã tìm chỗ ở khác sao?

A Triền không biết.

Nhưng Khoáng dã chi địa là nơi duy nhất liên quan đến họ mà nàng có thể tìm thấy.

Hoặc có lẽ họ căn bản không muốn nàng tìm đến, nhưng A Triền vẫn muốn biết, họ có bình an không?

Có còn nhớ đến nàng không?

Chỉ một lần này thôi, A Triền thầm nghĩ, hãy cho mình cơ hội này, nếu không tìm thấy họ thì sẽ từ bỏ.

Một lúc lâu sau, A Triền mới hoàn hồn, hành lễ với Liệt Hiến và Liệt Hành: "Đa tạ hai vị đã đặc biệt đưa thư tới." "A Triền cô nương không cần khách sáo, chúng tôi cũng chỉ là tiện đường thôi." Liệt Hành bên cạnh liếc nhìn đại ca mình, dường như có ý kiến với lời của hắn, nhưng lại bị ca ca lườm một cái, không dám nói gì nữa.

A Triền giả vờ như không thấy sự giao lưu ánh mắt của hai người, nói: "Hồi Tuyết nói với ta, hai vị thường xuyên qua lại giữa

Đại Việt và Khoáng dã chi địa, nếu ta muốn đồng hành cùng hai vị, không biết có tiện không?" "Cô nương muốn đi Khoáng dã chi địa sao?" Liệt Hiến hơi kinh ngạc, tuy hắn thấy quê hương mình rất an toàn, nhưng người Đại Việt không nghĩ vậy, họ dường như cảm thấy bên ngoài Đại Việt đều rất nguy hiểm.

Thực tế đối với người bình thường thì đúng là rất nguy hiểm.

Liệt Hiến nghĩ đoạn: "Tiện thì cũng tiện, thương đội chúng tôi cũng chỉ có mười mấy người, cũng có cả nữ tử.

Nhưng trên đường về, tốc độ di chuyển của chúng tôi sẽ rất nhanh, thân thể cô nương chưa chắc đã chịu nổi." "Không sao, sức khỏe ta cũng không tệ, chắc có thể kiên trì được." A Triền thầm cảm thấy may mắn vì sợi xích cuối cùng đã đứt, nếu không nàng thật sự không dám nói ra những lời như vậy. "Nếu cô nương đã quyết định thì cứ vậy đi.

Chương 174

Chúng tôi sẽ rời kinh vào ngày Tết Thượng Tị mùng 3 tháng 3, cô nương có thể đến khách sạn Phúc Lai ở cửa Bắc Tây Thị tìm chúng tôi vào mùng 2 tháng 3." "Được, đa tạ hai vị." "Không cần khách sáo." Sau khi bàn bạc xong với A Triền, Liệt Hiến kéo đệ đệ rời đi.

Ra khỏi cửa tiệm hương, đi được một đoạn, Liệt Hành mới quay đầu nhìn cửa tiệm đằng xa rồi mở miệng, giọng điệu đầy vẻ nghi hoặc: "Đại ca, anh nói xem tối qua tổ mẫu tại sao đột nhiên lại động dùng trận pháp để truyền thư tới, còn dùng cả tờ cốt thư trân quý như vậy.

Chỉ là một bức thư thôi mà, đợi lần sau về nhà rồi sao chép mang qua không phải là được sao, trước sau cũng chỉ chậm nửa năm thôi." Tuy chỉ là một bức thư, nhưng truyền từ Khoáng dã chi địa đến Thượng Kinh tiêu tốn không phải là ít, hơn nữa cốt thư rất khó chế tác, chỉ có cốt thư mới chịu đựng được sức mạnh của trận pháp để bảo tồn nội dung nguyên vẹn.

Khi nhận được thư, bọn họ đều tưởng trong nhà có chuyện đại sự gì.

Liệt Hiến cũng không đoán thấu được tâm tư của tổ mẫu, hắn nghĩ đến hộp dẫn hồn hương kia, suy đoán: "Có lẽ tổ mẫu là vì thân phận của đối phương?

Cô nương này chắc hẳn có liên quan gì đó đến Vu tộc chúng ta." "Nhưng cô ấy trông giống hệt một con người bình thường, dù có biết chút thông tin thì cũng đâu cần phải coi trọng đến mức này?" "Cô ấy chẳng phải nói muốn đi cùng chúng ta sao, đợi cô ấy gặp được tổ mẫu, có lẽ chúng ta sẽ biết nguyên nhân." Sau khi hai huynh đệ rời đi,

A Triền vẫn cứ nhìn tờ cốt thư mà ngẩn người, Trần Tuệ thấy vậy cũng không làm phiền.

Sau sự việc của Bắc Hoang Vương thái phi, Trần Tuệ đã hiểu rõ lai lịch của A Triền.

Tỷ ấy biết trong lòng A Triền giấu nhiều bí mật, nhưng không muốn dò hỏi.

Nếu A Triền từng sống tốt thì đã không cô độc đến Thượng Kinh và trở thành Quý Thiền rồi.

Kể từ ngày Liệt Hiến và Liệt Hành đến đưa thư, A Triền mấy đêm liền không ngủ ngon.

Đêm nào nàng cũng nằm mơ, có khi mơ thấy hai người mờ ảo mặt mày, chỉ tay đuổi nàng đi, bảo nàng đừng xuất hiện trước mặt họ.

Có khi họ không nói gì, chỉ đứng từ xa nhìn nàng.

Còn vài ngày nữa là đến Tết Thượng Tị, tâm trạng của A Triền lại càng thêm sa sút.

Trần Tuệ đã bàn với nàng định đưa đi gặp đại phu nhưng bị A Triền từ chối.

Chỉ cần uống thuốc, nàng có thể ngủ một mạch không mộng mị đến sáng, nhưng nàng không muốn như vậy.

Nàng đã lâu lắm rồi không được gặp cha nương, ngay cả khi họ trong mơ chỉ là do nàng tưởng tượng ra, thậm chí không có rõ mặt mày.

Nhưng được thấy họ trong mơ, giống như là họ đang ở rất gần nàng vậy.

Trần Tuệ khuyên không được A Triền, nhưng cũng không từ bỏ.

Tỷ ấy suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lúc ra ngoài mua thức ăn, thuận

đường rẽ qua Minh Kính Ti.

Chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi lại tới Minh Kính Ti lần nữa, lòng Trần Tuệ vẫn có chút thấp thỏm, lần trước dù sao cũng có lý do chính đáng, lần này hoàn toàn là vì việc tư, tỷ ấy không chắc Bạch Hưu Mệnh có bận tâm hay không.

Lần này, tỷ ấy vẫn thuận lợi gặp được Bạch Hưu Mệnh. "Bạch đại nhân." "Lại có chuyện gì sao?" Bạch Hưu Mệnh đầu cũng không ngẩng lên.

Trần Tuệ do dự một lát, lên tiếng: "A Triển mấy ngày nay ngủ không được yên giấc." Bạch Hưu Mệnh ngước mắt. "Tâm trạng dường như cũng không tốt lắm." Bạch Hưu Mệnh nhíu mày, sự chú ý đã hoàn toàn rời khỏi quyển tông.

Hắn thực sự khó có thể tưởng tượng được chuyện gì lại khiến A Triển tâm trạng không vui. "Nếu đại nhân không bận, không biết có thể qua thăm một chút không?" Trần Tuệ đưa ra thỉnh cầu. "...

Đa tạ." Phải một lúc lâu sau, Trần Tuệ mới phản ứng lại được, Bạch Hưu Mệnh là đang hướng tỷ ấy nói lời cảm ơn.

Đêm hôm đó, A Triển vẫn chìm vào giấc ngủ như thường lệ, trong mơ quả nhiên lại thấy cha nương, lần này, nàng nghe thấy nương nói với mình rằng: "Ta ngay từ đầu đã không nên sinh ra ngươi." A Triển luôn biết, nương không muốn sinh ra nàng và A Miên.

Giấc mơ của nàng thực chất chỉ là lặp đi lặp lại những ký ức ngắn ngủi mà nàng từng nhiều lần hồi tưởng về quá khứ cùng cha nương.

Trước đây mỗi lần nhớ lại nàng đều sẽ buồn rất lâu.

Nhưng hiện tại, thực ra đã không còn buồn như trước nữa, nhưng trong lòng vẫn cứ trống rỗng.

Ngay khi nàng muốn một lần nữa đắm chìm vào trong mộng cảnh, nàng bỗng nghe thấy có người đang gọi tên mình. "A Triền." Đó là một giọng nói không thuộc về cha nương, khi giọng nói ấy vang lên, nàng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, khóe miệng bất giác cong lên.

Giọng nói của nương dường như bị tiếng gọi "A Triền" này ngăn cách hoàn toàn. "Bạch Hưu Mệnh..." A Triền niệm cái tên này rồi tỉnh dậy từ cơn ác mộng.

A Triền mở mắt nằm trên giường, giọng nói trong mơ quá đỗi chân thực, khiến nàng nhất thời có chút hoài nghi có phải mình quá nhớ Bạch Hưu Mệnh rồi không?

Chắc là không đâu, rõ ràng mấy ngày trước mới gặp mà.

Ngay lúc này, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai nàng, tông giọng trầm thấp ấy vào đêm khuya lại càng hiện rõ vài phần lười nhác: "Mơ thấy cái gì vậy?" "Mơ thấy... nương, Bạch Hưu Mệnh?" Giọng nói này khiến nàng hoàn toàn tỉnh táo lại, A Triền ngồi dậy trên giường, vừa mắt đã thấy một bóng đen đứng trước giường.

Ngọn nến trên bàn bỗng dưng bùng cháy, ánh nến vàng vọt sáng lên, cuối cùng giúp A Triền nhìn rõ người bên giường.

Bạch Hưu Mệnh hôm nay mặc một bộ trường sam cổ giao lĩnh tay rộng màu xanh điện, A Triền vươn tay định nắm lấy tay áo hắn.

Sau khi nắm được, nàng kéo kéo cái ống tay áo, Bạch Hưu Mệnh liền thuận thế ngồi xuống bên giường. "Chàng sao lại tới đây?" A Triền ngồi nghiêng, trên người mặc y sam mỏng manh, mái tóc dài suôn mượt rũ xuống trước ngực, trên mặt vẫn còn chút mơ màng vì vừa mới ngủ dậy. "Lộ quá, qua thăm nàng." "Lộ quá nơi nào cơ?" A Triền mới không tin hắn lại tình cờ như vậy, tự dưng lại đi ngang qua nhà mình.

Bạch Hưu Mệnh cười mà không nói, hắn khẽ dang rộng hai tay, A Triền liền sà vào lòng.

Nàng dựa vào ngực Bạch Hưu Mệnh, dụi dụi vài cái.

Bạch Hưu Mệnh bóp cằm nàng, nâng mặt nàng lên, quan sát kỹ một hồi mới nói: "Mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt sao?" "Vâng." A Triền gật đầu, vòng tay ôm lấy eo hắn. "Mơ thấy nương nàng rồi?" A Triền gật đầu: "Có chút nhớ họ rồi." Bạch Hưu Mệnh đưa tay vuốt ve mái tóc dài của nàng, thấp giọng nói: "Thái tử phi chẳng bao lâu nữa sẽ sinh nở, nếu không có gì bất ngờ thì sẽ là một vị hoàng tôn." A Triền nghiêng đầu, không hiểu tại sao hắn lại nói với mình chuyện này. "Vậy thì chúc mừng nàng ấy?" Bạch Hưu Mệnh khẽ cười một tiếng: "Đây là đích tử của Thái tử, Bệ hạ rất xem trọng.

Tiểu hoàng tôn ra đời, Bệ hạ chắc hẳn sẽ đại xá thiên hạ để bày tỏ ân sủng." A Triền cuối cùng cũng phản ứng lại, trong mắt Bạch Hưu Mệnh, nàng mơ thấy hẳn là Lâm thị.

Lời nàng nói "nhớ họ", hắn lại tưởng nàng nhớ người nhà họ Lâm, dù sao cũng không thể nào là Tấn Dương Hầu được. "Chàng nói là... nhà ngoại có thể sẽ được xá miễn sao?" "Ân, chuyện yêu tỳ thất thiết năm đó, tuy Lâm gia có trách nhiệm nhưng cũng chỉ là bị người che mắt, chuyện đã qua rồi, Bệ hạ sẽ không nắm giữ mãi không buông." "Cho nên, đợi sau khi Thái tử phi sinh nở, họ có lẽ sẽ được trở về Thượng Kinh?" "Ân, ta đã tra qua, sau khi họ bị lưu đày, cuộc sống tuy có thanh khổ nhưng đều coi là khang kiện.

Họ có thể không thể phục chức nhưng gia sản bị tịch thu thì có thể được hoàn trả đầy đủ." Gia thế Lâm gia không mỏng, dù không làm quan, chỉ dựa vào số gia tài này cũng đủ cho cả nhà sống thoải mái rồi.

Đương nhiên, nếu đổi lại là những gia tộc bị lưu đày khác, gia sản

bị tịch thu tự nhiên không thể nào được nhận lại nguyên vẹn.

Nhưng Bạch Hưu Mệnh đã dám nói như vậy thì những thứ thuộc về Lâm gia sẽ không có ai dám giữ lại.

A Triền suy nghĩ một lát, cảm thấy đây cũng coi như là một chuyện tốt.

Trong ký ức của nàng, Quý Thiền và gia đình ngoại cũng khá thân cận.

Dù sao cũng là người thân của Quý Thiền, họ bình an vô sự, Quý Thiền chắc hẳn cũng sẽ vui lòng.

Cảm nhận được cơ thể người trong lòng đang căng thẳng đã thả lỏng xuống, Bạch Hưu Mệnh cúi đầu hỏi nàng: "Vui rồi chứ?" "Vâng." A Triền gật đầu, thực ra chỉ cần thấy hắn, A Triền đã cảm thấy rất vui rồi.

Ôm hắn thêm một lúc, Bạch Hưu Mệnh lên tiếng: "Dạo gần đây ta phải đi ra ngoài làm chút việc." A Triền ngẩng đầu hỏi: "Phải đi bao lâu?" "Thời gian chưa định, một tháng hoặc nửa tháng." "Tại sao phải đi lâu như vậy?" A Triền bĩu môi, có chút không vui.

Bạch Hưu Mệnh bật cười, nhéo nhéo cái miệng đang cong lên của nàng, cảm thấy lúc nàng không vui trông cũng thật đáng yêu: "Không hỏi ta muốn đi đâu sao?" "Vậy chàng muốn đi đâu?" "Khoáng dã chi địa." A Triền còn tưởng mình nghe nhầm, ngơ ngác lặp lại lời hắn: "Chàng muốn đi Khoáng dã chi địa?" "Phải, cho nên, có muốn đi cùng ta không?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Chàng định mang ta theo?" "Ân, ta không phải đi phá án, chỉ là thay phụ vương đi tế bái một người cố hữu của ông ấy.

Có muốn cùng ta đi giải khuây không, nghe nói nơi đó nhiệt độ thích hợp, cảnh sắc cũng không tệ, nàng chắc sẽ thích." Thấy A Triền

không lập tức đồng ý, Bạch Hưu Mệnh hỏi: "Không muốn đi sao?" "Muốn, ta muốn đi!" Nàng rúc vào lòng Bạch Hưu Mệnh, hơi do dự một chút rồi vẫn nói ra tin tức Thân Hồi Tuyết gửi thư cho nàng, nhưng có lược bớt một số nội dung.

Nàng nói: "Thực ra mấy ngày trước ta vừa nhận được thư Hồi Tuyết nhờ người gửi tới, cô ấy nói trong thư đã ổn định ở Khoáng dã chi địa rồi, còn mời ta khi nào rảnh thì qua đó chơi nữa." Bạch Hưu Mệnh hơi bất ngờ: "Trùng hợp vậy sao." "Đúng vậy, nếu hôm nay chàng không đến tìm ta, ta còn định đưa Tuệ nương cùng đi tìm cô ấy cơ." Bạch Hưu Mệnh xoa xoa mặt nàng: "Khoáng dã chi địa cách Đại Việt rất xa, nàng định đi thế nào?" "Đi theo thương đội thôi, người đưa thư cho Hồi Tuyết nói ta có thể đi cùng họ." A Triền ngồi dậy từ trong lòng Bạch Hưu Mệnh, vòng tay qua cổ hắn, "Còn chàng, chàng định đi thế nào?" Cái này Bạch Hưu Mệnh vẫn chưa nghĩ xong, nếu chỉ có mình hắn thì ngày đêm kiêm trình chẳng mất mấy ngày.

Nhưng A Triền thân thể yếu, không thể hành quân gấp như hắn được.

Nghĩ vậy, đi theo thương đội cũng là một ý hay. "Vậy thì đi theo thương đội, ta đi cùng nàng." "Được." Đôi mắt A Triền sáng lấp lánh, "Họ xuất phát vào mùng 3 tháng 3, đến lúc đó tới Tây Thị tìm họ là được." "Đều nghe nàng." Trong lòng A Triền dần bình định lại, dù sao cũng là đi xa, Tuệ nương mới chỉ là Nhị cảnh, A Triền vẫn không mấy yên tâm.

Nếu đi cùng Bạch Hưu Mệnh thì nàng không cần phải lo lắng nữa.

Cơn hưng phấn qua đi, A Triền ngáp một cái, loáng thoáng nghe thấy tiếng gõ mõ cầm canh bên ngoài, đã là canh ba rồi.

Nghĩ đến việc Bạch Hưu Mệnh một lát nữa sẽ rời đi, A Triền bỗng nhiên thấy không đành lòng.

Nàng muốn hắn ở lại bên mình.

A Triền từ trước đến nay chưa từng muốn bạc đãi bản thân, liền trực tiếp hỏi: "Một lát nữa chàng vẫn phải về sao?" "Không muốn ta về?" "Vâng." A Triền tựa vào người hắn, nàng nghiêng đầu, nói bên tai hắn, "Không muốn chàng về, muốn chàng lên đây ngủ cùng ta." Bạch Hưu Mệnh nhắm mắt lại, nén xuống dục vọng khó lòng kiềm chế vừa bùng phát trong mắt trong khoảnh khắc ấy. "Được không?" A Triền không hề nhận ra, cứ quấn lấy hắn đòi hắn đồng ý.

Ngón tay Bạch Hưu Mệnh khẽ vuốt ve gáy nàng, nghiêng đầu vùi mặt vào bên cổ nàng, đôi môi mỏng từng tấc từng tấc hôn lên chiếc cổ trắng ngần thon thả của nàng.

A Triền không né tránh, những sợi tóc đen mượt của nàng lướt qua kẽ tay hắn, bàn tay hắn thoắt ẩn thoắt hiện trong mái tóc dài, thấp thoáng thấy những đường gân xanh nổi lên trên mu bàn tay.

Giọng của Bạch Hưu Mệnh mang theo sự khắc chế và kìm nén: "Không được." "Tại sao?" A Triền nắm lấy vạt áo hắn, giọng nói mang theo hơi thở nhẹ.

Bạch Hưu Mệnh không giải thích, vẫn chỉ nói "không được".

Cuối cùng, A Triền cũng không thể lừa được người lên giường ngủ cùng mình, ngược lại còn bị hắn hôn đến nhũn cả người.

Trước khi mất khống chế, Bạch Hưu Mệnh đặt A Triền trở lại trên giường, đắp chăn cẩn thận cho nàng, rồi mới hơi chỉnh đốn lại y phục xộc xệch.

Sau đó thấp giọng nói với nàng: "Ngủ đi, ta ở đây với nàng." A Triền nghĩ đoạn, không chịu ngủ cùng nàng thì ở bên cạnh nhìn nàng ngủ cũng được. "Chàng không được lén chạy mất đâu đấy." Nàng vươn tay, nhét bàn tay nhỏ bé vào tay hắn.

Bạch Hưu Mệnh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại như không xương của nàng, hứa hẹn: "Được." Ánh nến tắt ngấm, A Triền chậm rãi nhắm mắt lại trong bóng tối, hơi ấm từ bàn tay người kia truyền đến khiến nàng khẽ nhếch môi.

Đêm đó, nàng vẫn nằm mơ, nhưng không còn là ác mộng nữa.

Trong mơ không còn cha nương mờ ảo mặt mày, chỉ có Bạch Hưu Mệnh.

Đó là một giấc mộng đẹp chỉ có mình hắn.

Sáng sớm hôm sau khi tỉnh lại, Bạch Hưu Mệnh đã không còn ở đó.

A Triền ngáp dài bước ra khỏi phòng, thấy Trần Tuệ từ trong bếp đi ra liền hỏi: "Tuệ nương, tối qua tỷ có thấy..." Nói được một nửa, A Triền kịp thời im lặng. "Thấy cái gì?" Trần Tuệ giọng điệu bình tĩnh, thái độ này không giống như đã thấy có người lạ đi ra từ phòng nàng.

A Triền nghĩ bụng, lúc Bạch Hưu Mệnh rời đi chắc là đã tránh mặt Tuệ nương.

Đã không thấy thì thôi không nói nữa, dù sao trong lòng Tuệ nương, Bạch Hưu Mệnh vẫn là người cần phải đề phòng.

A Triền dự định hai ngày nữa mới nói với Tuệ nương chuyện sẽ cùng Bạch Hưu Mệnh đến Khoáng đã chi địa.

Chương 175

Ánh mắt Trần Tuệ quét qua, liền thấy ngay vết đỏ trên cổ A Triền, vậy mà nàng lại chẳng hay biết gì.

Trần Tuệ nghĩ thầm, người là do mình tìm tới, vậy mà A Triền lại là người chịu thiệt, vị Bạch đại nhân kia đúng là không bỏ sót chút tiện nghi nào.

Nhưng dù sao sắc mặt A Triền hôm nay cũng tốt hơn nhiều, tâm trạng dường như cũng không còn sa sút như mấy ngày trước, Bạch Hưu Mệnh coi như cũng có chút tác dụng.

Trần Tuệ tự an ủi bản thân một hồi, cuối cùng cũng không còn xoắn xuýt nữa.

Mấy ngày sau đó, Bạch Hưu Mệnh vẫn xuất hiện trong phòng A Triền vào ban đêm, những cơn ác mộng vốn đeo bám nàng cuối cùng cũng không còn xuất hiện.

Đêm hôm đó, Bạch Hưu Mệnh đến hơi sớm.

Lúc hắn tới, A Triền đang ngâm chân.

Hôm nay nàng vừa tới kỳ nguyệt sự, đau suốt nửa ngày, cả người uể oải không chút tinh thần, thấy Bạch Hưu Mệnh vào cũng chỉ khẽ nhướng mi, ngay cả lời chào cũng không nói. "Sao vậy, lại không vui à?" "Đau bụng." Bạch Hưu Mệnh sững lại một chút, lập tức hiểu ra.

Hắn quỳ một chân trước mặt A Triền, đưa tay nắm lấy đôi bàn chân ngọc trắng ngần đang ngâm trong nước của nàng.

A Triền giật mình, rụt chân lại nhưng không thoát được khỏi tay hắn.

Bạch Hưu Mệnh cầm lấy khăn vải đặt bên cạnh, thong thả lau khô

nước trên chân nàng, những ngón chân tròn trịa trắng trẻo vì ngâm nước nóng mà ửng hồng nhạt.

Chân mình bị hắn cầm trong tay lại còn nhìn chằm chằm, rõ ràng chẳng làm gì nhưng tay A Triền vẫn bất giác túm chặt lấy ga giường dưới thân. "Bạch Hưu Mệnh, không cho chàng nhìn nữa." Bạch Hưu Mệnh ngẩng đầu, thấy ánh mắt A Triền né tránh không chịu nhìn mình, không kìm được khẽ cười một tiếng.

Hắn buông tay ra, chưa kịp nói gì đã thấy A Triền nhanh chóng rụt chân về, kéo chăn đắp kín người. "Ta muốn ngủ rồi." A Triền quay người, mặt hướng vào trong giường, đầu ngón chân khẽ cọ trên ga giường, cứ thấy trên đó vẫn còn vương lại cảm giác lúc nãy. "Ngủ sớm vậy sao?" "Ta buồn ngủ rồi, chàng về trước đi." "Được." Phía sau truyền đến tiếng sột soạt, A Triền cứ tưởng hắn sắp về, kết quả vừa quay người lại phát hiện người này thế mà đã cởi áo ngoài ra. "Chẳng phải chàng không chịu ngủ cùng ta sao?" A Triền vẫn còn nhớ thù đấy.

Bạch Hưu Mệnh lật chăn ra: "Bị thành ý của nàng làm cảm động rồi." Hai người nằm chung một tấm chăn, dưới chăn, Bạch Hưu Mệnh ôm lấy eo A Triền, kéo nàng lại gần.

Lưng A Triền dán vào ngực hắn, tay hắn từ phía sau vòng qua, lòng bàn tay khẽ xoa nhẹ lên bụng dưới của nàng.

Hơi ấm từ lòng bàn tay hắn khiến A Triền thoải mái nhắm mắt lại, cảm giác đau âm ỉ ở bụng dưới cũng vơi đi không ít. "Bạch Hưu Mệnh, người chàng nóng quá." Người phía sau thân nhiệt nóng bỏng, ngay cả lòng bàn tay cũng mang theo độ nóng khác thường. "Nhắm mắt ngủ đi." "Ban ngày ta đã ngủ mấy canh giờ rồi, giờ không ngủ được." A Triền ngả người ra sau, "Hôm nay sao chàng lại tới sớm vậy, vụ án kết thúc rồi à?" "Sắp rồi, khoảng hai ngày nữa là có thể kết

án." A Triền rất có hứng thú với chủ đề này, nàng xoay người, nửa nằm trên người Bạch Hưu Mệnh, hỏi hắn: "Vậy Thượng Ẩn sẽ thế nào, hắn có chết không?" "Cái này phải xem ý của Bệ hạ." "Thế rốt cuộc là có chết hay không?" Bạch Hưu Mệnh cười một tiếng, hỏi nàng: "Tại sao lại muốn giúp Thượng Ẩn?" Câu trả lời của A Triền vẫn không đổi: "Lộ kiến bất bình, thuận tay giúp một chút thôi." "Vậy con đường nàng đi cũng thật thần kỳ, lúc nào cũng gặp được người cần nàng giúp đỡ." "Chẳng lẽ lại không phải." "Nàng muốn hắn sống tiếp sao?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Rất muốn." Ở trước mặt hắn, A Triền không hề che giấu suy nghĩ của mình, "Vậy hắn có cơ hội sống tiếp không?" A Triền biết, Thượng Ẩn sống hay chết quyền quyết định nằm ở Hoàng đế, chứ không phải ở việc hắn đã phạm tội gì.

Mà người có thể tác động đến suy nghĩ của Hoàng đế đương nhiên là Bạch Hưu Mệnh.

Trước ánh mắt mong chờ của A Triền, Bạch Hưu Mệnh lên tiếng: "Bệ hạ có ý định để hắn giữ lại một mạng." "Thật sao?" "Thật.

Vụ án Thượng gia được điều tra lại, giờ Triệu Kỳ đã đền tội, tiên đại Bắc Hoang Vương cũng đã chết, đợi Bắc Hoang Vương vào kinh, Bệ hạ còn trông chờ vào lời khai của hắn để khiến Bắc Hoang Vương phủ phải tổn thương nguyên khí cơ đấy." Bạch Hưu Mệnh hiểu rất rõ, Hoàng đế lần này sẽ không xử trí Bắc Hoang Vương, dù sao người phạm sai lầm không phải là vị Bắc Hoang Vương đời này.

Nhưng đã phạm sai lầm thì luôn phải trả giá.

Nghe nói vị Bắc Hoang Vương đó là một người thông minh, nếu thực sự thông minh thì sẽ biết cách làm thế nào để xoa dịu cơn giận của Hoàng đế.

Lúc này sự chú ý của A Triền lại dời sang một chuyện khác: "Bắc Hoang Vương bao giờ thì vào kinh?" Bạch Hưu Mệnh giọng điệu tùy

ý: "Từ lúc thánh chỉ gửi đến Bắc Hoang cho tới khi Bắc Hoang Vương khởi hành, trước sau mất khoảng một hai tháng.

Chờ chúng ta từ Khoáng dã chi địa trở về, chắc là vừa kịp lúc xem náo nhiệt." Thấm thoát đã đến mùng ba tháng ba tiết Thượng Tị, lúc này cỏ cây xanh mướt, xuân ấm hoa nở, bách tính đều thay xuân sam nhẹ nhàng, từng nhóm ba năm người rủ nhau ra bờ sông hái thuốc trừ tà.

Đáng tiếc hôm nay A Triền phải rời kinh, không thể đi góp vui.

Vừa qua giờ Tị, Bạch Hưu Mệnh đã đến nhà đón A Triền.

Trần Tuệ giao hành lý đã chuẩn bị xong vào tay đối phương, lại kéo A Triền dặn dò một hồi lâu mới tiễn nàng rời đi.

Khi hai người đến khách sạn Phúc Lai, bên ngoài đã đỗ mười mấy chiếc xe hàng chất đầy ắp, còn có vài cỗ xe ngựa.

Những con ngựa kéo xe toàn thân trắng tuyết, bờm ánh sắc đỏ, trông rất thần dị.

Thấy nhóm A Triền tới, Liệt Hiến bưng một chậu gỗ bước ra, trong chậu trôi lững lờ những cánh hoa, tay kia cầm một nhành liễu.

Thấy nàng đầy vẻ hiếu kỳ, Liệt Hiến giải thích: "Đây là nghi thức cầu phúc trừ tai, tiên tổ sẽ bảo hộ chúng ta hôm nay xuất hành thuận lợi." Nghe nói có tiên tổ bảo hộ, A Triền lập tức vô cùng phối hợp.

Liệt Hiến có lẽ không đáng tin, nhưng tiên tổ chắc chắn đáng tin.

Nàng đứng tại chỗ, đợi Liệt Hiến nhúng nhành liễu vào nước hoa, rồi dùng nhành liễu quét qua đầu và thân mình nàng.

Bạch Hưu Mệnh không mấy hứng thú với tiên tổ của Liệt Hiến, nhưng vẫn bị A Triền kéo lại, cưỡng ép cảm nhận nghi thức che chở của tiên tổ Vu tộc.

Sau nghi thức đơn giản, Liệt Hiến quay người hô lớn một tiếng, trên lầu hai lục tục có người bước xuống.

Những người này chỉ nhìn dung mạo đã biết là đồng tộc với Liệt Hiến, bất kể nam nữ đều có thân hình cao ráo, mắt sâu mày rậm, có điều nữ tử da dẻ trắng hơn một chút.

Hôm qua A Triền đã gặp họ, những người này thấy nàng thì lần lượt chào hỏi nhưng lại phớt lờ Bạch Hưu Mệnh, sau đó từng người xếp hàng để Liệt Hiến dùng nhành liễu quét qua rồi mới rời khách sạn.

Bạch Hưu Mệnh và A Triền được xếp một cỗ xe ngựa, sau khi hai người lên xe lại không thấy phu xe đâu.

Đợi mọi người đông đủ, ở phía đầu đội ngũ, Liệt Hiến đang cưỡi ngựa rút từ bên hông một chiếc còi xương trắng, đặt lên môi thổi mạnh một tiếng.

Một tiếng "ô ô" thương mang u viễn vang lên, ngựa trong đội xe cùng di chuyển theo Liệt Hiến đi đầu.

Hôm nay người ra thành đạp thanh rất đông, đội xe phải xếp hàng hồi lâu mới ra khỏi thành.

Đi tiếp chừng một khắc, tường thành cao ngất đã biến mất khỏi tầm mắt, A Triền lại nghe thấy tiếng "ô ô" kia.

Lần này, âm thanh có vẻ gấp gáp hơn nhiều, A Triền tò mò định thò đầu ra ngoài xem, lại thấy con ngựa kéo xe bỗng nhiên phi nước đại, thân hình nàng bị xô về phía sau, suýt chút nữa ngã nhào, may mà Bạch Hưu Mệnh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, ôm nàng vào lòng.

Suốt quãng đường sau đó, A Triền tâm an lý đắc lười biếng dựa vào "gối ôm thịt người" của hắn không chịu nhích đi đâu.

Vốn dĩ nàng còn tưởng tốc độ lên đường mà Liệt Hiến nói nhanh cũng chỉ là nhanh hơn một chút, ai ngờ bọn họ lại như đang bay trên

mặt đất.

Cứ như vậy đi suốt một ngày, chỉ nghỉ ngơi chốc lát giữa đường, A Triền mới miễn cưỡng quen với tốc độ này, mãi đến khi trời tối hẳn, đội xe mới dừng lại tại một bãi đất trống ven rừng.

A Triền được Bạch Hưu Mệnh bế xuống xe, tuy nàng ngồi trên đùi hắn nên không thấy quá xóc nảy, nhưng đi đường cả ngày, nàng thực sự có chút chịu không nổi.

Sau khi đội xe dừng lại, mọi người nhóm lửa nấu cơm, Liệt Hiến đặc biệt qua thăm hỏi A Triền, thấy nàng đi đứng không vững, không khỏi lo lắng hỏi: "A Triền cô nương vẫn ổn chứ?" "Ta rất tốt, Liệt đại ca không cần lo lắng." Liệt Hiến nghi ngờ gật đầu, rõ ràng không tin lắm.

Hắn quay đi một lát, không lâu sau bưng tới một bát thứ gì đó đen ngòm, đưa cho A Triền: "Đây là dược trà quê hương chúng ta, có thể khôi phục thể lực, nếu cô không ngại..." "Cảm ơn Liệt đại ca." A Triền không từ chối, nàng nhận lấy bát dược trà, một mùi hương thảo mộc thanh khiết tức thì tràn đầy khoang mũi.

Nàng uống một ngụm, thấy vị không tệ, liền ngửa đầu uống hết cả bát.

Liệt Hiến thấy vậy, trên mặt lộ ra vài phần tươi cười. "Liệt đại ca, chúng ta hiện giờ đã tới đâu rồi?" Cả ngày hôm nay nàng ở trong xe ngựa dở sống dở chết, chỉ biết tốc độ đi rất nhanh, chứ không biết mình đang ở nơi nào.

Liệt Hiến đáp: "Chúng ta hiện giờ đã tới Lương Châu, nơi này thuộc địa giới núi Quỷ Khốc, cánh rừng này rất an toàn, lần nào chúng ta cũng nghỉ chân ở đây." Lời của Liệt Hiến khiến A Triền có chút nghi hoặc, thế nào gọi là cánh rừng này rất an toàn?

Nói thêm vài câu với Liệt Hiến, phía bên kia có người gọi nên hắn mới vội vàng rời đi.

Đợi người đi rồi, Bạch Hưu Mệnh nhéo nhéo cằm nàng: "Cái gì cũng dám uống." A Triền chép chép miệng nhớ lại: "Ngon lắm mà." "Cẩn thận hắn đánh thuốc mê rồi đem nàng đi bán." "Không phải có chàng ở đây sao?" Thực tế là A Triền biết loại dược trà này.

Nàng còn biết dược trà được làm từ dược quả, loại quả này mọc ở nơi hoang dã, không thường thấy, rất tốt cho cơ thể.

Thấy hắn nghiêm mặt, A Triền bĩu môi, ghé sát mặt hắn: "Cho chàng nếm thử nhé?" "Không nếm." Bạch Hưu Mệnh nghiêng đầu né tránh, A Triền kiên trì dây dưa với hắn một hồi lâu, cuối cùng cũng hôn được lên môi hắn. "Vị thế nào?" A Triền hỏi hắn.

Bạch Hưu Mệnh cúi đầu: "Chưa có cảm giác, nếm lại lần nữa." Hai người ở đây ân ân ái ái hồi lâu, mãi đến khi tiếng ho khan nặng nề vang lên, A Triền mới đẩy Bạch Hưu Mệnh ra, nhìn sang phía sau hắn, thấy Liệt Hành đang đứng cách đó không xa. "Cơm chín rồi, qua ăn cơm đi." Liệt Hành dẫn hai người đến bên đống lửa, A Triền và Bạch Hưu Mệnh mỗi người được chia một bát canh hầm, bánh mì nướng đặt trong bồn, muốn ăn bao nhiêu cứ lấy.

A Triền ăn một chiếc bánh mì, lại ăn hết một bát canh hầm.

Ăn xong cơm, A Triền u oán thở dài một hơi.

Hơi thở u oán này quá nồng đậm, Bạch Hưu Mệnh cười hỏi: "Sao vậy?" "Ta nhớ Tuệ nương rồi." Tuy mới xa nhau một ngày nhưng khoảng cách với Thượng Kinh đã rất xa, nàng hiện giờ bắt đầu hối hận vì không mang theo Tuệ nương đi cùng.

A Triền u u nói: "Nếu không xa Tuệ nương, bữa tối nay của ta có lẽ sẽ có thêm món gà nướng." Bạch Hưu Mệnh lặng đi một lát, lập

tức hiểu ra, nàng là thèm ăn rồi. "Tối nay không được, đợi mai ta đi bắt gà rừng nướng cho nàng ăn." "Tại sao tối nay không được?" "Vừa nãy Liệt Hiến chẳng phải đã bảo nàng rồi sao, đây là núi Quỷ Khốc." "Nơi này có vấn đề gì à?" A Triền vẫn không hiểu.

Bạch Hưu Mệnh đành giải thích kỹ hơn: "Ngọn núi này phong ấn một cánh Quỷ môn, Thượng Ẩn không nói cho nàng biết sao, gia tộc họ Thượng vốn dĩ được xây dựng tại đây." Thượng Ẩn thực sự chưa từng nói, A Triền đoán có lẽ hắn cũng không biết, dù sao lúc hắn hiểu chuyện thì Thượng gia đã lụi bại rồi.

Nhưng nàng cũng cuối cùng đã hiểu vì sao Liệt Hiến nói nơi này an toàn, có Quỷ môn ở đây, xung quanh sẽ không có yêu ma quỷ quái nào dám tới gần, chẳng phải là rất an toàn sao.

Trước khi ngủ, A Triền bám lấy Bạch Hưu Mệnh đòi hắn đưa đi dạo quanh một vòng, nơi này thực sự không để lại chút dấu vết nào của Thượng gia, hắn cũng chỉ chỉ cho nàng hướng của Quỷ môn rồi đưa nàng quay về.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai, A Triền sau khi uống dược trà lại tràn đầy sinh lực.

Trời còn chưa sáng rõ, đoàn người sau khi rửa mặt bên sông lại một lần nữa xuất phát.

Cứ như vậy, liên tục năm ngày đi đường, đội ngũ của bọn họ đã đến biên cảnh Đại Việt.

Tốc độ di chuyển này thực sự có chút khoa trương, Bạch Hưu Mệnh sau vài ngày quan sát đã đi bàn với Liệt Hiến một vụ làm ăn mua ngựa trị giá hàng vạn lượng bạc.

Những con ngựa này trong người có chút huyết mạch cát lượng, là do bọn họ đặc biệt bồi dưỡng để đến Đại Việt giao thương.

Ở nơi hoang dã, ngựa thực sự quá mờ nhạt, nhưng vào Đại Việt, hễ là vật cưỡi thì đều phải có hình dáng ngựa, bọn họ cũng là vì nhập gia tùy tục, không ngờ lại có niềm vui bất ngờ này.

Hôm đó trời chưa tối hẳn, đội xe đã dừng lại.

A Triền xuống xe phát hiện đội xe dừng bên ngoài một thôn trang, lối vào thôn còn dựng một tấm bia đá, trên viết ba chữ Bạch Long Thôn.

Càng gần biên cảnh, A Triền càng cảm nhận được sự khô hanh ở đây, không chỉ thời tiết khô hanh, dọc đường nhiều nơi ngay cả nguồn nước cũng không thấy, nhiều lòng sông đã cạn kiệt.

Nhưng thôn trang này dường như không giống vậy, thôn của họ được một con sông nhỏ bao quanh, nhiều đứa trẻ đang nô đùa bên bờ sông, rất náo nhiệt.

Đội ngũ của Liệt Hiến dường như thường xuyên đi qua thôn này, đội xe của họ vừa dừng, trong thôn đã có người nghênh đón, nhiệt tình mời bọn họ vào thôn nghỉ ngơi.

Người đến đón là một nam nhân trung niên tên Chu Hoài, nghe nói là con trai thôn trưởng Bạch Long Thôn.

Người này rõ ràng chưa từng tu luyện nhưng thân hình vạm vỡ, cơ bắp rắn chắc, trông cũng chỉ kém bọn Liệt Hành một chút mà thôi, A Triền tò mò nhìn đối phương mấy lần.

Chu Hoài không nhận ra ánh mắt của A Triền, hắn vừa đi vừa nói với Liệt Hiến: "Tiểu Hiến ca, nhà các cậu ở đã quét dọn sạch sẽ từ lâu rồi, lần này có thể ở lại thôn bao lâu?

Lần trước vải vóc các cậu mang từ Thượng Kinh tới thực sự quá đẹp, nhà tôi bà nó còn nói muốn mua thêm một sấp vải để cho con Dĩnh nhà tôi mặc lúc thành thân." "Không gấp, lần này chúng tôi dự

định nghỉ ngơi ba ngày rồi mới đi, chiều nay Chu đại ca có thể đưa tẩu tử và đại muội tử qua chọn vải trước, đảm bảo đều là loại tốt nhất." Lúc này Liệt Hiến trông lại giống một thương nhân.

Chu Hoài mặt mày rạng rỡ: "Vậy thì đa tạ Tiểu Hiến ca, ăn cơm trưa xong tôi sẽ đưa họ qua." Căn nhà Chu Hoài sắp xếp cho thương đội nằm ở rìa thôn, đẩy cửa sổ ra là có thể thấy con sông bao quanh thôn Bạch Long, dãy nhà này chắc mới xây không lâu, trước nhà còn có một cái giếng nước.

A Triền và Bạch Hưu Mệnh bước vào phòng, bên trong trống không, chỉ có giường và bàn ghế, không có đồ đạc gì khác.

Vừa vào phòng, A Triền đã nói với Bạch Hưu Mệnh: "Ta muốn tắm!" Liên tục mấy ngày đi đường, nàng cảm thấy mình đã biến thành người bùn rồi, những ngày này nàng đều không cho Bạch Hưu Mệnh ôm nữa.

Chương 176

"Được." Bạch Hưu Mệnh đóng cửa sổ, lấy chậu tắm của A Triền từ trong túi trữ vật ra đặt sẵn, lại lấy chăn đệm ra trải lên giường.

Trước khi khởi hành, Trần Tuệ đã mang theo đầy đủ đồ dùng sinh hoạt quen thuộc của A Triền, bao gồm cả chăn đệm và chậu tắm.

Dù sao A Triền nói Bạch Hưu Mệnh có thể mang đi cùng, bà chuẩn bị cực kỳ chu đáo, chỉ là trên đường A Triền chưa có cơ hội dùng tới.

Sau khi múc nước từ giếng, Bạch Hưu Mệnh dùng nội tức làm nóng nước rồi mới ra ngoài.

Hắn đi dạo một vòng, khi trở về tay xách hai con gà rừng.

Dọc đường có thôn dân nhìn thấy hắn còn cười tiến lên bắt chuyện, không hề thấy xa cách.

Bạch Hưu Mệnh trái lại tỏ ra có chút lãnh đạm, không giao lưu với họ, dần dần cũng không ai tiến lên nữa.

Đi thêm không xa, hắn thấy Liệt Hành được mấy bà thím vây quanh, tay xách một cái giỏ đầy rau củ tươi, tay kia xách mấy con cá béo mập, những con cá đó vẫn còn động đậy, rõ ràng vừa mới bắt từ dưới sông lên.

Liệt Hành thấy Bạch Hưu Mệnh, giơ tay chào: "Bạch đại ca, huynh ra ngoài săn bắn à?" Hiện giờ Bạch Hưu Mệnh cũng coi như là đại khách hàng của thương đội, thái độ của Liệt Hành đối với hắn thay đổi rất nhanh.

Mấy vạn lượng bạc đủ để bọn họ chạy thương mấy năm trời.

Hơn nữa có thể mua ngựa ở Thượng Kinh, đoán chừng vị Bạch

đại ca này thân phận không thấp, còn có thể là quan phủ.

Nhóm Liệt Hành tuy không có ý định thâm giao với Bạch Hưu Mệnh nhưng cũng biết thêm bạn thêm đường, không thể đắc tội người ta.

Bạch Hưu Mệnh gật đầu với hắn, đưa hai con gà rừng trong tay qua: "A Triền muốn ăn gà, phiền bảo người giúp làm một con, con còn lại cho các cậu." Liệt Hành đồng ý sảng khoái: "Được, đa tạ Bạch đại ca." Nói xong, hắn lại nhấc nhấc mấy con cá treo bằng dây cỏ trong tay hỏi: "A Triền cô nương có thích ăn cá không?" Bạch Hưu Mệnh liếc qua mấy con cá đó, từ chối: "Nàng không ăn cá." "Được rồi." Liệt Hành lẩm bẩm nhỏ: "A Triền cô nương có chút kén ăn." Bạch Hưu Mệnh khẽ cười, đồng tình: "Đúng là rất kén ăn." A Triền vừa tắm xong không lâu thì Bạch Hưu Mệnh đẩy cửa bước vào.

Lúc này A Triền đang đứng bên cửa sổ nhìn về phía bờ sông.

Bạch Hưu Mệnh đi tới đứng sau lưng nàng, một tay vén mái tóc dài vẫn còn đọng nước của nàng lên, vừa hỏi: "Đang nhìn gì vậy?" "Ta đang nhìn mấy đứa trẻ kia." A Triền khẽ hếch cằm ra hiệu cho Bạch Hưu Mệnh nhìn ra ngoài.

Ngón tay Bạch Hưu Mệnh luồn qua làn tóc, vừa sấy tóc cho nàng, vừa tranh thủ ngẩng đầu nhìn ra ngoài một cái. "Sao thế?" "Bọn trẻ trông chừng mới bảy tám tuổi, nhưng cơ thể đều rất rắn chắc." Mấy đứa trẻ đều mặc đồ ngắn, mới tháng ba, trẻ con nóng trong người mặc ít cũng dễ hiểu, nhưng trẻ con vài tuổi đầu mà người nào người nấy đều có cơ bắp thì có chút kỳ lạ rồi.

Bạch Hưu Mệnh chỉ liếc qua rồi thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: "Có lẽ từ nhỏ chúng đã được ăn uống tốt." "Ăn cái gì mà có thể thành ra thế này?" "Cá ở đây rất béo." "Thật sao?" Hiện giờ A Triền không có hứng thú với cá, từ sau khi ăn Long lý, các loại cá khác đối với

nàng đều không đáng kể.

Buổi trưa ăn thịt gà hầm, tâm trạng A Triền vui vẻ, khi Chu Hoài đưa vợ con đến chỗ Liệt Hiến chọn vải, nàng cũng qua góp vui.

Đi cùng Chu Hoài là một phụ nhân trung niên, vợ hắn là Ngô thị, còn có hai nữ tử trẻ tuổi.

Trong đó một cô gái dáng người hơi thấp, trông rất giống Ngô thị, dung mạo bình thường.

Cô gái còn lại dáng người cao ráo, da trắng, trông rất xinh đẹp.

Nghe Ngô thị giới thiệu, cô gái thấp hơn là con gái bà, tên Chu Dĩnh, cô gái cao hơn là con nuôi của họ, tên Chu Ninh.

Hai cô gái giờ đều đã đến tuổi cập kê, Chu Dĩnh vừa mới đính hôn không lâu.

Chu Dĩnh tính cách rất cởi mở phóng khoáng, nhắc đến chuyện hôn nhân cũng không thấy thẹn thùng, nàng ta và Liệt Hành dường như rất thân thiết, còn hỏi hắn không ít chuyện ở kinh thành, trong mắt đầy vẻ hướng mộ.

So với Chu Dĩnh, Chu Ninh có vẻ trầm mặc hơn nhiều.

Tuy dung mạo nàng ta xuất chúng hơn nhưng từ lúc vào phòng không nói một lời, cứ đứng trong góc, mãi đến khi Chu Dĩnh gọi nàng ta mới chủ động bước tới.

Chu Dĩnh chọn một xấp vải màu xanh nhạt, ướm thử lên người Chu Ninh rồi hỏi: "Ninh Ninh, màu này em thích không?" Chu Ninh do dự gật đầu. "Vậy giữ xấp này lại để may áo mới cho Ninh Ninh." Nàng ta nhìn Ngô thị, dường như để xin ý kiến, dù sao một xấp vải cũng không hề rẻ.

Ngô thị lại gật đầu không chút đắn đo: "Được, màu này rất hợp

với Ninh Ninh." Sau đó, nhóm Liệt Hiến lại lấy ra một ít trang sức, Ngô thị chọn một cặp vòng bạc, mỗi cô con gái đeo một chiếc.

A Triền chỉ xem một lát đã mất hứng, lần này nhóm Liệt Hiến không đi nơi khác lấy hàng, đồ mang tới đa phần là từ kinh thành, với A Triền thực sự chẳng có gì mới mẻ.

Nàng đi ra ngoài cửa, thấy cạnh tường đặt hai cái ghế đẩu liền chọn một cái ngồi xuống.

Không lâu sau, cô gái tên Chu Ninh kia cũng bước ra, nàng ta nhìn A Triền hồi lâu rồi cũng đi tới ngồi xuống cạnh nàng.

Không hiểu sao sau khi cô gái này đi tới, A Triền cảm thấy xung quanh dường như mát mẻ hơn một chút. "Ta tên A Triền, cô tên là gì?" A Triền hỏi. "Tôi tên Ninh Ninh." Chu Ninh dường như không thường xuyên mở miệng nói chuyện, giọng nói có chút khản đặc.

Nàng ta vừa nghịch ngón tay vừa thỉnh thoảng liếc nhìn A Triền. "Ninh Ninh năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" "Mười sáu tuổi." Trả lời câu hỏi của A Triền xong, Chu Ninh hỏi ngược lại nàng: "Còn cô, cô bao nhiêu tuổi?" "Ta năm nay mười chín tuổi." Chu Ninh nhìn nhìn phía sau A Triền, biểu cảm có chút nghi hoặc, trông như không tin nàng mười chín tuổi vậy.

Tuy nhiên Chu Ninh không nói gì, nàng ta sờ soạng trong tay áo một lát, từ bên trong lấy ra một mảnh tròn to bằng nửa bàn tay.

Mảnh tròn đó màu trắng, trông như được mài từ vỏ sò, dưới ánh mặt trời còn lấp lánh ánh bạc.

Chu Ninh đưa mảnh tròn đó về phía A Triền. "Cho ta sao?" A Triền hỏi.

Chu Ninh gật đầu.

A Triền nhận lấy mảnh tròn, vừa cầm vào đã cảm nhận được một

luồng khí mát lạnh bao phủ lấy thân mình.

Không phải cảm giác âm lãnh, chỉ là hơi mát ẩm ướt, nếu cầm thứ này trong mùa hè hẳn sẽ rất dễ chịu.

A Triền ngạc nhiên cúi đầu nhìn mảnh tròn đó, thứ này hẳn là có lai lịch, chỉ là nàng nhất thời không nhận ra.

Đúng lúc này, giọng nói có phần lo lắng của Chu Dĩnh bỗng vang lên: "Ninh Ninh, em ở đâu?" Tiếng nói chưa dứt, Chu Dĩnh đã tìm ra tới nơi.

Nàng ta thấy Chu Ninh và A Triền ngồi cùng nhau, ánh mắt nhìn A Triền mang theo vài phần thù địch và cảnh giác: "Em gái tôi không thích nói chuyện, cô không bắt nạt em ấy chứ?" "Dĩnh Dĩnh, nói năng kiểu gì thế." Giọng Ngô thị vang lên theo sau, bà bước ra, cười xin lỗi A Triền: "Xin lỗi cô nương, Dĩnh Dĩnh nhà tôi không cố ý đâu, nó chỉ là lo lắng cho Ninh Ninh thôi." "Không sao, tình cảm chị em họ thật tốt." Lúc này, Chu Dĩnh lại nhìn thấy mảnh tròn trên tay A Triền, không khách khí hỏi: "Thứ trên tay cô từ đâu mà có?

Có phải của Ninh Ninh không?" Lúc này, sắc mặt A Triền lạnh nhạt hẳn đi, nàng ngước mắt lên, thần sắc không mấy thiện cảm: "Sao nào, đồ của ta còn phải giải trình lai lịch với cô à?" Có lẽ thấy A Triền trông không dễ chọc, Ngô thị vỗ Chu Dĩnh một cái: "Nói năng kiểu gì vậy, còn không mau xin lỗi." Chu Dĩnh mím môi, không cam tâm nói một câu: "Xin lỗi." Sau đó kéo Chu Ninh nhanh chóng đi ra ngoài. "Thực sự xin lỗi, Dĩnh Dĩnh nhà tôi có chút làm quá lên." Ngô thị một lần nữa xin lỗi A Triền nhưng ánh mắt cũng dừng lại trên mảnh tròn trong tay nàng.

A Triền thản nhiên cất mảnh tròn đi, không khách khí nói: "Vậy đại nương nên dạy bảo lại quy củ cho nàng ta đi." Nói xong, nàng đứng dậy rời đi, cũng chẳng quan tâm đến biểu cảm của Ngô thị lúc

này.

A Triền trở về phòng mình, mở cửa thấy trong phòng yên tĩnh, nàng rón rén đi đến bên giường, thấy Bạch Hưu Mệnh đang nằm trên giường, dường như đang ngủ say.

Nàng cúi người, đưa tay chấm chấm lên chóp mũi hắn, hắn không hề phản ứng.

Sau đó ngón tay di chuyển đến môi hắn, còn chưa kịp động đậy thì thấy hắn bỗng nhiên mở miệng, cắn nhẹ lên đầu ngón tay nàng.

A Triền giật mình suýt nhảy dựng lên, tức giận chỉ trích: "Sao chàng lại giả vờ ngủ?" "Không có giả vờ ngủ, chỉ là bị nàng làm thức giấc thôi." "Nói dối, động tác của ta rõ ràng rất nhẹ." "Không phải nói nàng gây động tĩnh lớn, nàng mang thứ gì về đây?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

A Triền khựng lại một chút, lấy mảnh tròn Chu Ninh tặng nàng ra.

Bạch Hưu Mệnh nhìn thứ đó ngẩn người: "Long lân?" "Đây là vảy rồng sao?

Nhưng vảy rồng ta từng thấy đâu có hình dạng này." A Triền có chút nghi hoặc, nghi ngờ ký ức của mình có sai sót.

Bạch Hưu Mệnh cầm lấy mảnh tròn đó, xoay đi xoay lại nhìn một hồi mới trả lại cho A Triền: "Đây là vảy của ấu long, hơn nữa...

đây là một miếng nghịch lân." A Triền nhìn miếng nghịch lân nhỏ trong tay, rơi vào nghi hoặc.

Người ta thường nói rồng có nghịch lân, chạm vào tất giận.

Long tộc xưa nay chưa từng là thực thể dễ đối phó, ngay cả là ấu long, vươn vai một cái cũng đủ khiến đất rung núi chuyển.

Vì sao nghịch lân lại xuất hiện trong tay Chu Ninh, thôn Bạch

Long này chẳng lẽ thực sự có một con rồng?

Chu Ninh và con rồng kia có quan hệ gì?

Vốn chỉ là một thôn nhỏ tạm dừng chân, không ngờ lại ẩn giấu bí mật khiến người ta tò mò đến vậy.

Bạch Hưu Mệnh ngồi dậy từ trên giường, thấy nàng nhìn chằm chằm miếng long lân kia, đôi mắt xoay chuyển liên hồi, bèn hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?" A Triền quỳ ngồi bên giường: "Ta đang nghĩ, tối nay chúng ta có nên cùng nhau làm chuyện xấu không?" Bạch Hưu Mệnh cười như không cười: "Chuyện đó phải xem là chuyện xấu kiểu gì?" "Đi tìm rồng nha." Ánh mắt A Triền rạng rỡ nhìn hắn, vẻ mặt đầy mong đợi. "Không hứng thú." Thấy người này lật mặt nhanh như chớp, A Triền nghiêng người tới, khẽ lắc cánh tay hắn: "Đi cùng ta đi mà, đó là một con rồng đấy." "Nàng chưa thấy rồng bao giờ à?" A Triền nhìn nhìn chiếc nhẫn trên tay, nhấn mạnh: "Ta chưa thấy con nào còn sống." "Nghịch lân cũng bị nhổ rồi, biết đâu sớm đã chết rồi." Nàng lập tức bất mãn hừ hừ: "Bạch Hưu Mệnh, chàng thay đổi rồi." Bạch Hưu Mệnh vẫn bất động: "Là ai lúc xuống xe nói muốn ngủ đến thiên hoang địa lão, không cho phép ta làm phiền?" Ánh mắt A Triền đảo quanh, là nàng.

Tay hắn khẽ nhéo thắt lưng A Triền một cái: "Từ đây đến nơi hoang dã còn ba ngày đường nữa.

Giờ nàng hết đau lưng mỏi gối rồi à?" A Triền khẽ kêu "ai" một tiếng, nũng nịu nói: "Mỏi lắm, mau xoa cho ta." Bạch Hưu Mệnh xoa bóp eo cho nàng, hỏi: "Còn muốn tìm rồng nữa không?" Nàng nghiêm túc suy nghĩ một chút, đưa ra ý kiến thỏa hiệp: "Vậy tối nay ta nghỉ ngơi cho tốt, mai chàng đưa ta đi tìm rồng nhé?" Quả nhiên, người có thể dễ dàng từ bỏ thì không phải là nàng rồi.

A Triền túm vạt áo hắn lắc qua lắc lại: "Được không?" Bạch Hưu

Mệnh ngước mắt nhìn trời, vẻ mặt đầy bất lực: "Được." A Triền trông thì tinh lực dồi dào, kết quả mới đến giờ Thân đã buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt.

Đợi nàng ngủ say, Bạch Hưu Mệnh mới đứng dậy ra khỏi phòng.

Lúc này, thương đội đã bắt đầu nấu cơm.

Nhóm Liệt Hiến đang ngồi vây quanh bãi đất trống trước phòng, vừa chờ cơm vừa đánh cờ.

Từ xa đã thấy Bạch Hưu Mệnh trong bộ bào trắng đi tới, Liệt Hành cất tiếng chào: "Bạch đại ca, sao chỉ có mình huynh, A Triền cô nương đâu?" "Nàng ấy hơi mệt, đang nghỉ ngơi." "Ồ, vậy Bạch đại ca mau lại đây ngồi." Liệt Hành đang định nhường chỗ cho Bạch Hưu Mệnh thì thấy từ xa có mấy người đi tới, những người này ăn mặc sang trọng, trông không giống thôn dân.

Đi tới gần, phụ nhân trung niên dẫn đầu lên tiếng hỏi: "Nghe nói thương đội các vị vừa từ Thượng Kinh về, mang theo không ít vải vóc kinh thành?" Liệt Hiến vội nói: "Đúng vậy, vải vóc trang sức không thiếu thứ gì, mời phu nhân qua bên này." Liệt Hiến cùng một người khác trong thương đội dẫn họ vào căn phòng chứa hàng hóa.

Thấy Bạch Hưu Mệnh nhìn mấy người đó, Liệt Hành giải thích: "Họ chắc là người từ huyện thành lân cận tới." "Danh tiếng thương đội các cậu lớn đến vậy sao?" Bạch Hưu Mệnh có chút ngạc nhiên.

Liệt Hành nhịn không được cười nói: "Dĩ nhiên không phải, họ chắc đều tới tham gia tiết Bạch Long, đại khái là nghe Chu đại ca nói thương đội chúng tôi cũng ở đây nên mới qua xem thử." "Tiết Bạch Long?" "Đúng vậy, ngày mai chính là ngày lễ đặc thù của thôn Bạch Long - tiết Bạch Long, kéo dài khoảng hai mươi ngày, ba ngày đầu là náo nhiệt nhất.

Trước đây nhiều phú hộ ở các huyện thành xung quanh đều đặc biệt tới thôn ở lại mấy ngày để cùng tế Bạch Long." Bạch Hưu Mệnh trầm tư: "Có thể thu hút nhiều người như vậy, chắc hẳn tiết Bạch Long này có điểm độc đáo?" "Những người này chắc đều nhắm tới tế phẩm sau khi diễu hành, nghe họ nói tế phẩm của thôn Bạch Long ăn vào rất tốt cho sức khỏe." "Nghe nói?" Liệt Hành nhún vai: "Những tế phẩm này thường chỉ chia cho người trong thôn, người ngoài muốn ăn phải bỏ ra không ít bạc mới thỉnh được." "Vậy sao." A Triền ngủ một mạch đến tận ngày hôm sau, khi nàng tỉnh dậy trong phòng không có ai, trên bàn bày bữa sáng đơn giản vẫn còn ấm nóng.

Nàng rửa mặt xong ngồi vào bàn ăn cơm, cơm còn chưa ăn xong bỗng nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng chiêng trống.

Ăn nốt mấy miếng cuối cùng, nàng đẩy cửa bước ra, kinh ngạc phát hiện thôn Bạch Long hôm nay náo nhiệt lạ thường.

Các thôn dân đều thay quần áo mới, vẻ mặt hớn hở, trong thôn dường như còn có không ít người ngoài giống như họ.

Nàng thấy ở bãi đất trống trung tâm thôn tụ tập rất đông người liền chen vào xem.

Trên bãi đất trống bày mười mấy chiếc bàn, mấy phụ nhân trong thôn đang ngồi nhào bột bên cạnh, còn có hai lão giả lưng còng đang dùng bột đã nhào nặn ra từng con rồng bột, trên bàn trước mặt họ đã bày sẵn mười mấy con rồng bột rồi.

Ngoài những người làm rồng bột, phần đất trống còn lại tụ tập bảy tám tráng hán trong thôn, họ đang ghép từng đốt rồng điêu khắc bằng gỗ lại với nhau, cuối cùng cái đầu rồng khổng lồ được ba người hợp lực lắp vào thân rồng, dưới đầu rồng còn được chống bởi một cây cọc gỗ thô tráng.

A Triền nhịn không được hỏi thăm một phụ nhân trong thôn bên

cạnh: "Đại nương, đây là đang làm gì vậy ạ?" Phụ nhân đó quay đầu nhìn A Triền, thấy nàng không phải người bản thôn, thái độ hòa nhã giải thích: "Đây là tượng rồng dùng để tế tự trong tiết Bạch Long." "Con rồng lớn thế này sao?" "Thế này đã thấm tháp gì, so với rồng thật còn kém xa lắm." A Triền vẻ mặt kinh ngạc: "Chẳng lẽ đại nương đã thấy rồng thật rồi?" Đại nương rất hưởng thụ phản ứng tung hứng này của A Triền, ghé sát tai nàng nói nhỏ: "Không chỉ là thấy qua, ta còn tận tay sờ qua nữa, toàn thân đều là vảy to bằng bàn tay, đẹp lắm." "Thật sao?

Chuyện từ khi nào vậy ạ?" "Đương nhiên là thật rồi, đã mười mấy năm rồi, con rồng đó khi ấy bị thương, chảy nhiều máu lắm, chính người trong thôn chúng ta đã cứu nó đấy." "Sau đó thì sao?" A Triền truy hỏi, "Con rồng đó cuối cùng đi đâu?

Có ở lại thôn không?" "Làm sao có thể, rồng lành vết thương xong liền bay đi mất, nhưng nó vẫn luôn bảo hộ thôn chúng ta mưa thuận gió hòa." "Hóa ra là vậy, hèn gì ta thấy thôn Bạch Long nhân kiệt địa linh, hóa ra thực sự có rồng che chở." A Triền ra vẻ đã hiểu. "Đó là đương nhiên rồi, nếu cô không tin thì cứ đợi mà xem, sau khi diễu hành xong là sẽ mưa ngay, năm nào cũng vậy." "Linh nghiệm thế cơ ạ, vậy ta nhất định phải xem thử mới được." A Triền ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay nắng ráo, không giống như sắp mưa.

A Triền xem náo nhiệt thêm một lát, trong lúc đó lại vô ý hỏi về Chu Ninh nhà thôn trưởng.

Những chuyện này đại khái người trong thôn đều biết, đại nương không mảy may nghi ngờ, hầu như biết gì nói nấy. "Cô nói con bé Ninh Ninh nhà thôn trưởng hả, đứa nhỏ đó mệnh khổ, năm nó năm tuổi trong thôn hạn hán, cha mẹ nó lên núi tìm cái ăn rồi đều chết trên đó cả.

Sau này thôn trưởng thấy nó tội nghiệp mới đón về nuôi." "Trong thôn hạn hán, nhà thôn trưởng chắc cũng chẳng dư dả gì, ông cụ tâm địa thật tốt quá." A Triền tán thưởng. "Chẳng thế thì sao, đúng là người tốt có báo đáp, không lâu sau đó thôn chúng ta bắt đầu có mưa, từ đó về sau không bao giờ thiếu nước nữa.

Chương 177

Nhà thôn trưởng đều nói trận mưa đó là do Ninh Ninh mang tới, bình thường đối xử với Ninh Ninh tốt lắm, trong nhà có gì ngon gì tốt đều ưu tiên cho nó." "Vậy sao, hôm qua ta có gặp Ninh Ninh, cô ấy hình như không thích nói chuyện lắm?" "Phải, nó bình thường ít khi ra khỏi cửa, gặp người cũng không nói lời nào." Đại nương có chút tiếc rẻ nói, "Nếu không phải tính tình quá cổ quái thì ngưỡng cửa nhà thôn trưởng chắc bị người ta đến dạm ngõ giẫm nát từ lâu rồi." A Triền nghe vậy cười khẽ một tiếng, đại nương bị nụ cười của A Triền làm cho ngẩn ngơ, nhịn không được hỏi: "Cô nương năm nay bao nhiêu tuổi rồi, đã hứa hôn với nhà ai chưa?" A Triền định trả lời thì ngước mắt thấy Bạch Hưu Mệnh trong đám đông liền chỉ vào hắn nói: "Đã hứa hôn rồi, ở kia kìa." Đại nương nhìn theo hướng tay nàng chỉ, thấy Bạch Hưu Mệnh giữa đám đông vẫn toát lên vẻ trác nhĩ bất quần, liền gật đầu tán thưởng: "Thật đúng là xứng đôi với cô nương." Bạch Hưu Mệnh vừa lúc nhìn sang, thấy A Triền cười với mình liền xuyên qua đám đông đi về phía nàng.

A Triền định bước qua thì lại nghe đại nương nhắc nhở: "Diễu hành bắt đầu vào giờ Mùi, cô nương đừng quên qua xem nhé." "Ta nhớ rồi, đa tạ đại nương đã nhắc nhở." Bạch Hưu Mệnh đi tới bên cạnh A Triền, đưa nàng ra khỏi đám đông mới hỏi: "Vừa nãy nói gì mà vui thế?" "Đại nương nói chúng ta rất xứng đôi." "Nhãn quang không tệ." A Triền mỉm cười, nhìn đám đông ngày càng đông đúc nói: "Đại nương còn nói mười mấy năm trước có một con rồng bị thương đến thôn, được dân làng cứu, những năm qua con rồng đó vẫn luôn bảo hộ thôn mưa thuận gió hòa." "Nghe chừng là một con rồng biết ơn đồ báo." Vừa đến giờ Mùi, A Triền đã kéo Bạch Hưu Mệnh cùng

ra trung tâm thôn chờ diễu hành bắt đầu.

Lúc này, con rồng gỗ đặt trên mặt đất lúc trước đã được mười mấy tráng hán khiêng lên, người khiêng đầu rồng là một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, lông mày rậm mắt to, thể hình tráng kiện.

A Triền nghe thấy mọi người xung quanh đều gọi hắn là Tầm ca, hỏi thăm một hồi mới biết người này tên là Hạ Tầm, tổ tiên hắn chạy nạn đến thôn Bạch Long rồi ở lại luôn, sống bằng nghề săn bắn.

Đến đời hắn thì người nhà đều đã mất cả, hắn tuổi nhỏ đã có thể săn bắn nuôi sống bản thân.

Còn về việc vì sao hắn có tư cách khiêng đầu rồng, theo lời dân làng thôn Bạch Long, con rồng bị thương năm đó chính là do Hạ Tầm cứu được.

Hiện giờ Hạ Tầm thường xuyên sống trong miếu Bạch Long trên núi, nói là để thay cả thôn cầu phúc cho Bạch Long, bách tính trong thôn cũng rất tín phục hắn.

Cuộc diễu hành nhanh chóng bắt đầu, tiếng la cổ vang rền, Hạ Tầm khiêng đầu rồng đi tiên phong, theo sau là từng kiệu từng kiệu tế phẩm, sau đó nữa là gia đình thôn trưởng.

A Triền thấy Chu Hoài dìu một lão giả, người đó chắc là thôn trưởng thôn Bạch Long.

Đi theo sau Chu Hoài là Chu Dĩnh và Chu Ninh, Chu Ninh trông có vẻ không muốn đi lên phía trước nhưng bị Chu Dĩnh và Ngô thị kẹp hai bên nách kéo đi.

Nghe nói theo lộ trình hàng năm, đội diễu hành cần đi từ trong thôn ra, khiêng tượng rồng gỗ lên miếu Bạch Long trên núi, sau đó mới quay trở lại thôn.

Người bình thường không có tư cách vào miếu Bạch Long, A

Triền đi theo đội diễu hành đến chân núi thì bị dân làng tự phát ngăn lại, chỉ có thể nhìn gia đình thôn trưởng cùng đội khiêng rồng gỗ đi vào trong miếu.

Trong lúc đó tiếng chiêng trống không dứt, trong miếu thỉnh thoảng truyền ra tiếng hò hét, mọi người đều kiễng chân vươn cổ nhìn về phía miếu Bạch Long.

Một đám người chờ dưới chân núi hơn nửa canh giờ, cái đầu rồng điêu khắc bằng gỗ khổng lồ cuối cùng lại xuất hiện trong tầm mắt.

Khác với lúc trước, lần này thân rồng gỗ đã được tô điểm màu sắc, vị trí mắt rồng được vẽ nhãn đồng bằng màu đỏ và vàng, trên thân rồng cũng dùng màu đỏ vẽ nên những lớp vảy, nhìn từ xa trông linh động hơn vài phần.

Màu nhuộm trên thân rồng gỗ dường như chưa khô, đang nhỏ từng giọt dịch thể màu đỏ xuống.

Đội diễu hành xuống núi đi về phía thôn, mọi người đều đi theo, A Triền ngược lại tụt lại phía sau.

Nàng nhớ rõ lúc đi trong đội ngũ có Chu Ninh, nhưng sau khi xuống núi chỉ còn lại gia đình thôn trưởng, Chu Ninh lại mất tăm tích.

Bị giữ lại trong miếu Bạch Long rồi sao?

Thấy nhóm A Triền không đi theo đội diễu hành mà vẫn túc trực ở chân núi, bốn dân làng canh giữ với vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm họ.

A Triền không để ý đến họ, nàng cúi đầu nhìn những giọt dịch thể màu đỏ rơi trên mặt đất từ thân rồng gỗ chảy xuống, nhìn thế nào cũng thấy giống như máu rồng tươi.

Nàng không vội giải đáp thắc mắc, cuộc diễu hành vẫn chưa kết thúc, hiện giờ nàng càng muốn xem lát nữa mưa xuống bằng cách nào.

Họ đi không nhanh, khi trở lại thôn, trung tâm thôn từ trong ra ngoài đã vây kín người.

Giữa khoảng đất trống lớn chất đống rất nhiều củi khô, con rồng gỗ khổng lồ được đặt trên đống củi, những con rồng bột làm từ bột trắng nhuộm đỏ thì xếp thành một vòng quanh rồng gỗ lớn.

Lúc này tiếng trống ngày càng dồn dập, A Triền phát hiện dân làng đứng xem và những người từ ngoài tới đều lộ vẻ hưng phấn.

Khi một hồi trống kết thúc, thôn trưởng giao từng bó đuốc đã châm lửa vào tay những tráng hán khiêng rồng diễu hành lúc nãy, bó đuốc đầu tiên được đưa cho Hạ Tầm.

Tất cả mọi người cầm đuốc trong tay, sau tiếng "Đốt" của thôn trưởng, họ dùng đuốc châm lửa vào đống củi.

Củi khô nhanh chóng bốc cháy, thỉnh thoảng phát ra tiếng lách tách, khi ngọn lửa liếm tới thân rồng gỗ, trên bầu trời bỗng nhiên tụ lại những đám mây đen lớn.

Vừa rồi còn đang trời quang mây tạnh, chớp mắt trời đã tối sầm lại.

Không biết trên con rồng gỗ kia có bôi thứ gì khác không, lửa bén vào liền cháy càng dữ dội hơn, chẳng mấy chốc thân hình đồ sộ của rồng gỗ đã xuất hiện nhiều phần bị hun đen, giống như những vết loét thối rữa.

Theo ngọn lửa càng bốc cao, một âm thanh vừa giống tiếng sấm vừa giống tiếng gầm rống vang lên, những hạt mưa dày đặc cuối cùng cũng trút xuống. "Mưa rồi, Bạch Long hiển linh rồi——" Không biết ai đã hét lên trước, sau đó tất cả mọi người bắt đầu reo hò hân hoan, trận mưa đột ngột này đã đẩy cuộc diễu hành lên đến cao trào.

Tiếng la cổ lại vang lên lần nữa, như đang đệm nhạc cho sự vui

mừng của mọi người.

A Triền và Bạch Hưu Mệnh đứng sau đám đông, mưa trên trời rơi xuống không hề chạm tới người hai người.

Vị thôn trưởng trông đã già nua kia đang phát tế phẩm cho dân làng, không có ai xông lên tranh giành, họ đều đầy rẫy mong chờ đợi thôn trưởng mang tế phẩm đến tay mình.

Mưa càng lúc càng lớn, dập tắt đống củi đang cháy nhưng không ai quan tâm đến điều đó.

Dân làng nhận được tế phẩm đều bưng về nhà, người tụ tập ở trung tâm thôn dần thưa thớt, còn lại đa số là người từ ngoài thôn tới.

A Triền nhìn thấy họ đặt những thỏi bạc đã chuẩn bị sẵn vào hòm tiền, sau đó nhận lấy một con rồng bột từ tay thôn trưởng.

Thấy A Triền cứ nhìn chằm chằm phía đó, Bạch Hưu Mệnh hỏi nàng: "Nàng cũng muốn nếm thử vị của tế phẩm sao?" A Triền chê bai nhăn mũi: "Ai thèm ăn thứ đó chứ." Nếu dự đoán của nàng không lầm, những tế phẩm làm từ bột trắng kia đều đã tẩm máu rồng.

Rồng là loài rất hay thù dai, nếu chúng chết rồi thì coi như bản sự kém cỏi, mọi sự chấm dứt, da thịt xương máu của chúng sẽ trở thành dược liệu hữu dụng.

Nhưng nếu chúng còn sống mà bị người ta hút máu ăn thịt, thì phần máu thịt bị nuốt vào kia sẽ giống như một cái dấu ấn, in hằn lên người những kẻ đó.

Tuy hiện giờ xem ra con rồng kia không có cơ hội phản kháng, nhưng biết đâu sẽ có bất ngờ xảy ra thì sao?

Cơn mưa mùa hạ mỗi lúc một lớn, A Triền xem náo nhiệt thêm một lát rồi cùng Bạch Hưu Mệnh trở về chỗ ở.

Tuy trên người không bị nước mưa làm ướt, nhưng nàng luôn cảm thấy có một mùi nước lẩn quất quanh thân.

A Triền đi tắm rửa, đợi nàng mặc xong y phục bước ra sau bình phong thì thấy Bạch Hưu Mệnh đang ngồi tựa bên giường xem sách.

Thấy trạng thái ấy, nàng rất tự giác leo lên giường, nằm vật xuống đùi hắn.

Mái tóc ướt sũng rũ trên đại thối, một luồng hơi ẩm ấm áp xuyên qua lớp vải truyền vào da thịt, Bạch Hưu Mệnh đặt cuốn sách trong tay xuống, ngón tay gãi nhẹ vào phần thịt mềm dưới cằm nàng, nhận xét: "Lười." A Triền nhắm mắt lại, coi như không nghe thấy.

Ngón tay thon dài của Bạch Hưu Mệnh khều lấy những sợi tóc dài ướt đẫm, trong phòng một mảnh mờ tối, chỉ có tiếng ma sát giữa ngón tay và tóc thỉnh thoảng vang lên.

A Triền nghiêng người, đổi một tư thế thoải mái hơn, chẳng mấy chốc, hơi thở trở nên nhẹ bẫng.

A Triền nằm mơ một giấc mơ, trong mơ nàng biến thành một con rồng, lại còn là một con rồng con bẩm sinh có nhãn tật.

Nó bị thương khi đánh nhau với đồng tộc, thủy mạch nơi trú ngụ bị cướp mất, chỉ đành ra ngoài tìm nơi trú chân mới.

Vì không nhìn thấy đường, nó mất đi phương hướng, lại vì vết thương quá nặng nên nó dừng chân tại một ngọn núi.

Dưới chân ngọn núi đó có một ngôi làng nhỏ của nhân loại.

Không lâu sau, nó bị một cậu bé trong làng phát hiện.

Cậu bé kia thấy nó không hề sợ hãi, ngược lại còn giúp nó cắt bỏ phần thịt thối ở vết thương, tìm thảo dược cầm máu cho nó, lại còn đem cả con thỏ vất vả bắt được cho nó ăn.

Họ dần dần quen thuộc, nó cũng biết tên cậu bé kia, cậu gọi là Hạ Tầm.

Thức ăn Hạ Tầm tìm tới không đủ để làm no bụng nó, vết thương trên người cũng mãi không thể hoàn toàn khép miệng, nó bắt đầu trở nên suy yếu.

Sau đó, Hạ Tầm tìm người trong thôn tới.

Ban đầu đám dân làng thấy nó đều rất sợ hãi, nhưng rất nhanh sau đó, họ đã thay đổi thái độ.

Họ lấy ra chút lương thực dự trữ ít ỏi trong nhà cho nó ăn, còn mua một lượng lớn thương dược dùng trên người nó.

Cuối cùng, nó bắt đầu hồi phục.

Nó đã gặp được những con người thuần phác lương thiện nhất, tiếc là nó không biết họ trông như thế nào.

Sau khi lành vết thương, đáng lẽ nó phải rời khỏi nơi này, nhưng nó không nỡ bỏ những người trong thôn, tham luyến sự ấm áp từ họ nên cứ trì hoãn ngày này qua ngày khác.

Có một ngày, Hạ Tầm rất buồn bã nói với nó, trong thôn có một cô bé tên Ninh Ninh sắp chết, cậu muốn cầu xin nó cứu cô bé đó.

Nó không biết cứu người thế nào, nhưng nó biết máu của mình đối với nhân loại mà nói hẳn là rất có hiệu quả.

Thế là nó đưa máu của mình cho Hạ Tầm, bảo cậu đi cứu người.

Nhưng cô bé kia quá yếu ớt, sau khi uống máu của nó không những không chuyển biến tốt mà ngược lại còn rơi vào hôn mê.

Gia đình trưởng thôn đưa cô bé tới gặp nó, hy vọng nó có thể nghĩ xem còn cách nào khác không.

Nó cảm nhận được linh hồn cô bé kia vô cùng mong manh, nếu cứ

mặc kệ thì chẳng bao lâu sau đối phương sẽ chết.

Nó không biết cách cứu người, chỉ đành nói thật với họ.

Gia đình trưởng thôn tỏ ra rất buồn bã, lúc này Hạ Tầm nói, cậu nghe tổ tông kể lại, nếu hồn phách con người nhiễm được hơi thở của rồng thì sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng hồn phách phải làm sao để nhiễm được hơi rồng?

Hạ Tầm nói nó có thể đưa hồn phách của chính mình vào cơ thể Chu Ninh, sau đó duy trì một khoảng thời gian, như vậy Chu Ninh mới có thể nhiễm đủ hơi rồng mà sống sót.

Nó cảm thấy cách này rất hay, bèn thử một chút, quả nhiên có chút hiệu quả.

Thế là nó đưa hồn phách của mình vào cơ thể Chu Ninh, bảo vệ linh hồn yếu ớt của cô bé.

Sau khi vào cơ thể người, nó phát hiện mình thế mà lại có thể nhìn thấy được.

Nó nhìn thấy Hạ Tầm, cũng nhìn thấy gia đình trưởng thôn.

Tuy thế giới trong mắt nó vẫn có chút khác biệt so với người thường nhìn thấy, nhưng việc có thể nhìn thấy đối với nó thực sự là một điều quá đỗi kinh ngạc.

Nó dùng cơ thể của Chu Ninh cùng Hạ Tầm và Chu Dĩnh chạy nhảy vui chơi trong núi, Hạ Tầm sẽ hái quả cho nó ăn, Chu Dĩnh sẽ tặng quần áo mới xinh đẹp cho nó mặc, họ đều đối xử rất tốt với nó, nó cảm thấy đó là những ngày tháng vui vẻ nhẹ nhàng nhất của mình.

Cứ như vậy trôi qua nửa tháng, nó tuy có chút không nỡ nhưng cũng bắt đầu nhớ cảm giác ở trong cơ thể chính mình, nó quyết định trở về.

Thế nhưng, nó không thể trở về được nữa.

Ngay ngày hôm đó, nó phát hiện mình bị nhốt trong cơ thể Chu Ninh.

Hạ Tầm an ủi nó, nói có lẽ đã xảy ra sai sót gì đó, đừng vội, qua một thời gian sẽ ổn thôi.

Gia đình trưởng thôn cũng bảo nó đừng lo lắng, còn nói nó có thể tiếp tục ở lại nhà họ, họ sẽ coi nó như con gái ruột mà chăm sóc.

Cứ như vậy, năm này qua năm khác, nó mãi mãi không thể trở về cơ thể của chính mình.

Nó tận mắt chứng kiến tên của ngôi làng nhỏ này được đổi thành Bạch Long thôn, họ dựng lên một ngôi miếu gọi là miếu Bạch Long, nói là để kỷ niệm Bạch Long, nhưng dưới nền ngôi miếu đó lại đặt cơ thể của nó.

Đột nhiên có một ngày, nó nhận ra thì ra mình đã rơi vào một âm mưu, nhưng nó thậm chí không biết âm mưu này bắt đầu từ khi nào.

Nó từ rồng biến thành một bé gái tên Chu Ninh, gia đình trưởng thôn nuôi nấng nó, đối xử với nó rất tốt.

Họ chuẩn bị quần áo đẹp, trâm cài tóc cho nó, mỗi bữa cơm trong nhà đều có thịt, miếng thịt trong bát nó luôn là nhiều nhất.

Ngoại trừ việc không cho phép nó rời khỏi làng, họ gần như chiều chuộng nó hết mực.

Nhưng nó ngày càng không thể đối diện với họ, nó không còn nói chuyện với họ nữa mà chỉ lạnh lùng nhìn họ.

Năm này tháng nọ trôi qua, trưởng thôn già đi, Hạ Tầm và Chu Dĩnh đều trưởng thành, ngôi làng cũng có những thay đổi.

Vì nó ở đây nên xung quanh làng có nguồn nước ổn định.

Chương 178

Trưởng thôn nói với dân làng rằng đây đều là ơn đức do Bạch Long mà họ cứu năm xưa để lại, họ định ngày mười tám tháng ba hàng năm là lễ Bạch Long, mười ngày trước lễ hội đã bắt đầu tế tự Bạch Long.

Ban đầu chỉ là diễu hành tế tự đơn thuần, sau đó họ cắt da xẻ thịt nó, lấy một ít máu của nó, đem vật tế nhuộm máu tặng cho các dân làng cung phụng nó.

Hạ Tầm nói làm như vậy sẽ khiến tín ngưỡng của dân làng đối với nó càng thêm thành tâm.

Về sau, những nơi họ cần máu ngày càng nhiều, lời cầu nguyện tới Bạch Long cũng ngày càng dày đặc.

Mỗi ngày nó đều có thể nghe thấy những lời cầu nguyện truyền tới từ khắp nơi trong làng, người già cầu gia đình hòa thuận, người lớn cầu gia súc bình an, trẻ con cầu ngày mai được ăn kẹo.

Tiếng cầu khẩn ngày qua ngày khiến nó càng thêm đau khổ.

Vì thời gian dài không thể trở về cơ thể, thần hồn của nó suy yếu, cơ thể của nó cũng trở nên bạc nhược, nó sắp không chống đỡ nổi nữa.

A Triền tỉnh lại, nàng không ngủ quá lâu, khi mở mắt ra thì tóc đã khô, tiếng lật sách vang lên trên đỉnh đầu.

Nàng đưa tay sờ túi gấm treo bên hông, mở túi ra lấy mảnh vảy nhỏ kia.

Bây giờ nàng đã biết tại sao Chu Ninh lại đưa mảnh nghịch lân này cho mình.

Đôi mắt của Chu Ninh có sức mạnh đặc biệt, có thể nhìn thấu hư vọng.

Đây hẳn là một loại thần thông của Long tộc, vì quá mạnh mẽ nên tiểu long sinh ra đã bị mù.

Sau khi nó vào cơ thể Chu Ninh, thần thông này được mang theo, hẳn là đã yếu đi nhiều nhưng lại có thể nhìn thấy những thứ phi thường.

Khi gặp mặt hôm qua, hẳn là cô bé đã nhìn thấy thần hồn của mình, hoặc là hư ảnh của thần hồn.

Chẳng trách mình nói mới mười chín tuổi thì Chu Ninh không tin, tiểu long tuy hơi ngốc nhưng cũng biết con hồ ly mọc được tám cái đuôi không thể nào chỉ mới mười chín tuổi.

Khi đưa long lân cho mình, hẳn là cô bé đang kỳ vọng mình có thể cứu cô ấy.

A Triền nghịch mảnh vảy trong tay, nói với Bạch Hưu Mệnh: "Chờ sau khi trời tối, chúng ta đi xem ngôi miếu Bạch Long kia đi." "Được." "Bạch Hưu Mệnh, nếu con người dựa vào năng lực của mình để nhốt một con rồng, đứng từ góc độ con người mà xét thì họ hẳn không tính là phạm lỗi chứ?" Bạch Hưu Mệnh dời cuốn sách trong tay đi, rũ mắt nhìn A Triền: "Nàng muốn thả con rồng kia đi?" A Triền không ngạc nhiên khi hắn biết, ngay cả khi không nằm mơ nàng cũng đoán được trong làng này nhốt một con rồng, Bạch Hưu Mệnh quanh năm giao thiệp với những thứ này, với mức độ nhạy bén của hắn sợ là đã sớm nhận ra điều bất thường. "Nếu ta muốn thả nó đi thì sao?" Giọng A Triền mang theo chút thử thăm dò, nàng không chắc liệu cùng là nhân tộc, Bạch Hưu Mệnh có giúp họ không. "Tùy nàng vui là được." "Làm vậy thì kết cục của đám dân làng có lẽ sẽ rất thảm." "Đã đưa ra lựa chọn thế nào thì phải chịu cái giá tương ứng

thế ấy." Giọng điệu Bạch Hưu Mệnh rất đạm mạc. "Nếu ta chọn không thả con rồng kia đi, có lẽ sẽ không có chuyện gì xảy ra cả." Từ góc độ của A Triền có thể thấy đường nét xương hàm rõ rệt của hắn, nàng giơ tay sờ lên mặt hắn, Bạch Hưu Mệnh cũng không ngăn cản. "Họ nên trách bản thân tham lam, trách lòng dạ mình không đủ ác, thực lực không đủ mạnh, duy chỉ không nên trách nàng đã thả con rồng kia." Nói xong, hắn dừng lại một chút, "Hơn nữa, nàng ghét bọn họ." Chỉ riêng lý do sau cùng này thôi là đủ rồi.

A Triền nhấn mạnh: "Ta chỉ ghét tất cả những kẻ đạo đức giả và tham lam thôi." Bạch Hưu Mệnh cười khẽ: "Nàng không cần hỏi ta đáp án." Hắn nói: "Ta vĩnh viễn thiên vị nàng." Tay A Triền chạm vào môi hắn, đầu ngón tay lướt qua môi dưới: "Vậy chàng phải nhớ kỹ, sau này đều không được thay đổi." Đêm xuống, bên ngoài trời vẫn mưa lâm thâm.

Vừa rồi Liệt Hiến qua nói hành lý đã thu xếp xong, theo lệ thường sáng mai trời sẽ tạnh, lúc đó thương đoàn sẽ tiếp tục khởi hành.

A Triền đáp một câu đã biết rồi đuổi người đi.

Đợi Liệt Hiến rời đi, Bạch Hưu Mệnh đưa A Triền rời khỏi phòng.

Bạch Long thôn về đêm vẫn rất náo nhiệt, tuy trời mưa nhưng dân làng tâm tình rất tốt, những nhà quen biết qua lại thăm nhau, tụ tập cùng tán gẫu, bữa tối hôm nay còn phong phú hơn cả ngày Tết.

Họ đang ăn mừng năm nay mưa thuận gió hòa, ngày tháng càng sống càng tốt.

Bóng dáng hai người biến mất trong đêm, họ đi vào trong núi, tiến vào ngôi miếu Bạch Long chưa bao giờ cho người ngoài bước vào kia.

Ngôi miếu Bạch Long này trông rất tầm thường, vào cửa là đại

điện, phía trên đặt một con bạch long bằng đất sét chiếm nửa cái đại điện, trước tượng bạch long đặt bàn thờ và ba cái bồ đoàn.

Trên bàn thờ bày vật tế phong phú, hương trong lư vẫn chưa cháy hết.

Xuyên qua đại điện, gian phòng bên cạnh là phòng ngủ, giường chiếu thu dọn rất chỉnh tề, sâu bên trong là phòng tạp vật, chứa gạo mì rau củ, còn có thịt khô treo trên xà nhà.

Trông có vẻ chẳng có gì bất thường.

A Triền không tốn công đi tìm, nàng kéo tay áo Bạch Hưu Mệnh, nhỏ giọng hỏi hắn: "Người đâu?" Bạch Hưu Mệnh dẫn nàng trở lại đại điện, họ vòng ra sau tượng bạch long, nơi đó có một lối vào đen ngòm.

A Triền rất tự giác đưa tay ôm lấy cổ hắn, được Bạch Hưu Mệnh đưa xuống dưới đất.

Họ không phát ra âm thanh, tự nhiên cũng không làm động động đến những người vốn đã ở dưới đất.

Hai người đứng trong bóng tối, hơi thở và bóng dáng đều được che giấu đi.

Dưới hầm miếu là một cung điện ngầm, hai bên treo hai ngọn đèn dầu, chiếu sáng phần lớn không gian.

Địa cung này không giống như do dân làng xây dựng, thời gian nó tồn tại hẳn là lâu đời hơn ngôi miếu nhiều.

Các lối thông quanh địa cung đều đã bị lấp, chỉ còn lại khoảng không gian được dọn dẹp này.

Một con bạch long không quá lớn cuộn tròn ở giữa.

Những chiếc vảy trên người con rồng đó loang lổ, bị lột đi rất

nhiều, trên thân có rất nhiều vết thương, được người ta đắp thứ thảo dược đen sì lên, trông giống hệt như con rồng gỗ bị lửa thiêu mà A Triền thấy ban ngày.

Ngoài ra, trên người con rồng này quấn quanh vô số sợi chỉ đỏ, những sợi chỉ đỏ đó hội tụ lại với nhau, bị đè dưới bốn khối bia đá phân bố bốn phương quanh thân rồng.

Trên mỗi khối bia đá đều khắc một chữ "Trấn", chữ trên đó dường như được tô màu lại nhiều lần, có đôi khi phẩm màu lem ra ngoài đường nét của chữ nhưng nhìn vẫn rất rõ ràng.

Chu Ninh bị đưa vào miếu Bạch Long lúc ban ngày rồi không thấy trở ra nữa, lúc này đang ngồi tựa bên thân rồng, cô bé bất động như tượng, Hạ Tầm ngồi bên cạnh đang từng chút một xoa tóc cô bé.

Hành động của Hạ Tầm khiến trong lòng A Triền nảy ra một ý nghĩ.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, nàng đã nghe thấy Hạ Tầm khẽ nói: "Ninh Ninh, năm nay muội đã đến tuổi cập kê rồi." Chu Ninh không phản ứng, cậu ta tiếp tục nói: "Đợi sau khi Chu Dĩnh thành thân, trưởng thôn nói sẽ cử hành hôn lễ cho chúng ta, lúc đó chúng ta sẽ trở thành người một nhà, muội có vui không?" Nghe thấy lời cậu ta, Chu Ninh chậm rãi quay đầu lại, lặng lẽ nhìn cậu.

Hạ Tầm giọng điệu khẩn thiết, nói: "Ta từ rất lâu rất lâu về trước đã muốn cưới muội về nhà." Hạ Tầm của hiện tại đã không còn giống như lúc nhỏ nữa.

Lúc nhỏ cậu rất gầy, giờ đây cơ thể cậu cường tráng, bởi vì cậu cũng đã uống máu của nó. "Hạ Tầm, ta không sống được đến lúc đó đâu." Chu Ninh lên tiếng, cô nói, "Ta không trở về cơ thể của chính mình thì sẽ chết mất." Hạ Tầm im lặng một lát, bỗng nhiên ôm lấy cơ thể cô bé: "Sẽ không đâu, Ninh Ninh, muội là rồng mà, sao muội có

thể chết được?" Chu Ninh không vùng vẫy, ánh mắt cô vượt qua vai Hạ Tầm nhìn ngọn đèn dầu tỏa sáng, trong lòng lại chỉ có bóng tối vô biên.

Một lúc lâu sau, Hạ Tầm dường như mới nhận ra điều bất thường, cậu buông Chu Ninh ra, đưa tay sờ trán cô. "Ninh Ninh, sao người muội lại nóng thế này?" Câu hỏi này hỏi thật kỳ lạ, Chu Ninh suýt chút nữa bật cười. "Không phải ngươi đem thần hồn của ta liên kết với rồng gỗ sao?

Các người dùng lửa thiêu nó, cũng bằng như đang thiêu ta, cơ thể ta phát nhiệt không phải rất bình thường sao?" "Nhưng trước đây chỉ cần trời mưa, cơ thể muội sẽ khôi phục bình thường mà." Hạ Tầm chất vấn cô, "Có phải muội cố ý không, cố ý muốn làm ta lo lắng?" Ngay lúc này, một giọng nữ có chút quen thuộc vang lên. "Tầm ca, huynh có ở đó không?" Hạ Tầm quay đầu đáp: "Ta ở dưới này." Chẳng mấy chốc, Chu Dĩnh cùng nương là Ngô thị từ thang leo xuống.

Hạ Tầm đứng dậy đón lấy, giọng điệu thân thuộc: "Đại nương, Dĩnh Dĩnh, sao mọi người lại tới đây?" Chu Dĩnh nhìn thoáng qua hướng thân rồng, mở lời: "Thực ra là muội tìm huynh có việc, nương muội chỉ là đi cùng thôi." "Việc gì thế?" Chu Dĩnh ngập ngừng hồi lâu mới nói ra mục đích của mình, cô ta đến để xin máu rồng.

Gia đình cô ta đính hôn không phải người làng Bạch Long, lễ Bạch Long lần này tuy gia đình vị hôn phu cũng nhận được vật tế nhưng chỉ có vật tế thôi thì chưa đủ.

Đàn ông trong làng họ đều đã uống máu rồng, chỉ cần uống máu rồng thì sẽ không đổ bệnh, cơ thể còn trở nên cường tráng hơn.

Chu Dĩnh muốn xin cho vị hôn phu của mình một bát máu rồng.

Hạ Tầm có chút do dự, cậu quay đầu nhìn Chu Ninh một cái, nói

với Chu Dĩnh: "Hôm nay đã lấy rất nhiều máu rồi, Ninh Ninh yếu đi nhiều lắm, vả lại cô ấy đang phát sốt." Chu Dĩnh nhíu mày: "Không sao đâu mà, Ninh Ninh hồi phục nhanh lắm, mai là cô ấy khỏe lại thôi.

Dù sao hôm nay cũng đã lấy nhiều máu rồi, không thiếu một bát này đâu, vả lại đợi vết thương lành rồi mới cắt ra chẳng phải lại phải chịu đau thêm lần nữa sao." Ngô thị bên cạnh cũng phụ họa theo: "Dĩnh Dĩnh nói đúng đấy, Tầm ca nhi con nể tình một chút đi, dù sao Ninh Ninh một năm cũng chỉ chịu khổ mấy ngày này thôi, không sao đâu." Hạ Tầm do dự hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu.

Ngô thị vội vàng đưa cái bát đã chuẩn bị sẵn cho Hạ Tầm, Hạ Tầm nhận lấy rồi đi đến bên thân rồng, sau đó gỡ lớp thảo dược đắp trên một vết thương ra, phần thịt ở đó đã bắt đầu mọc lại, thấy vậy cậu rút dao găm ra, rạch một đường lên thịt, dòng máu rồng đặc quánh tí tách rơi vào bát.

Khi Hạ Tầm lấy máu, Ngô thị và Chu Dĩnh đi tới bên cạnh Chu Ninh, còn trưng ra vẻ mặt đầy lo lắng hỏi han: "Ninh Ninh, con thấy thế nào, có sao không?" Chu Ninh không trả lời, Chu Dĩnh lại nói: "Ninh Ninh, em đừng sợ, ở đây ba ngày là có thể về nhà rồi.

Lúc đó em muốn ăn gì thì bảo nương, để nương bồi bổ cho em thật tốt." Ngô thị cũng vội gật đầu: "Phải đó, sắp được về nhà rồi, con ráng nhịn một chút." Cảnh tượng trước mắt khiến A Triển lần đầu tiên cảm thấy, người bình thường cũng có những mặt làm kẻ khác phải rùng mình, họ thật sự rất đáng sợ.

Chẳng mấy chốc, Hạ Tầm đưa một bát máu rồng cho Chu Dĩnh, Chu Dĩnh và Hạ Tầm nói lời cảm ơn xong, bảo cậu giữ bí mật giúp cô rồi cùng nương rời khỏi địa cung.

Đêm càng lúc càng sâu, Hạ Tầm để Chu Ninh lại trong địa cung, một mình trở lên trên.

Cậu ta chẳng lo Chu Ninh có thể phá hủy trận pháp ở đây, những sợi chỉ đỏ kia sẽ gây thương tổn cho long hồn, cô đã từng thử rất nhiều lần và đều thất bại.

Sau khi Hạ Tầm lên trên, cửa vào địa cung được đóng lại, sau đó vang lên tiếng khóa chốt.

Lúc này, Chu Ninh vốn vẫn luôn như một con búp bê gỗ bỗng quay đầu nhìn về phía A Triền, cô bé mở miệng, thốt ra ba chữ: "Nàng tới rồi..." Bóng dáng A Triền hiện ra trong bóng tối, nàng sải bước đi về phía Chu Ninh, Bạch Hưu Mệnh chắp tay sau lưng, thong thả đi theo sau.

Đi đến bên cạnh Chu Ninh, lúc này thần sắc cô bé trắng bệch, sắc mặt càng thêm khó coi.

A Triền ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào cô: "Ngươi ổn chứ?" "Vẫn ổn." Chu Ninh chớp mắt, trong giọng nói yếu ớt mang theo vẻ mừng rỡ, "Cảm ơn nàng đã đến." Ngày qua ngày chịu giày vò trong làng, cô gần như đã tuyệt vọng, không ngờ mình lại thực sự đợi được tia hy vọng này. "Không cần cảm ơn ta, là do họ quá đáng ghét, ta cũng không muốn để họ được yên thân." A Triền ngẩng đầu, nhìn những sợi chỉ đỏ dày đặc quấn quanh thân rồng, hỏi cô: "Ngươi không thể trở về cơ thể là vì những sợi chỉ đỏ này và bốn khối bia đá kia sao?" "Phải." Chu Ninh nói với nàng, "Những sợi chỉ đỏ này được ngâm trong máu của dân làng dưới núi, của từng người một, nếu có đứa trẻ mới sinh, họ còn đem sợi chỉ đỏ thuộc về đứa trẻ đó buộc lên thêm." A Triền cau mày, không ngắt lời cô.

Chu Ninh nhìn về phía những tấm bia đá không xa, nói tiếp: "Trên những tấm bia đá này cũng đều dùng máu của họ, mỗi năm đều phải tô lại rất nhiều lần.

Họ dùng dân làng để bố trí trận pháp, muốn nhốt thần hồn của ta

chết trong cơ thể này." Trước kia cô vốn ngây thơ chẳng biết gì, nhưng sống ở làng Bạch Long mười năm, ngày đêm ở cùng họ, những gì cần biết cô đều đã biết cả rồi.

Cô biết tổ tiên của Hạ Tầm không phải người tầm thường, chỉ là sau này sa sút mới dọn đến làng này.

Sau một lần gọi là tế tự, cô bị nhốt trong địa cung, ở chân cầu thang nghe thấy cậu ta nói với trưởng thôn rằng có thể nhốt được cô đều là nhờ tiên tổ của cậu ta.

Cậu ta nói tiên tổ từng nghiên cứu ra một bộ trận pháp chuyên đối phó với rồng, hậu bối lại dùng những gì học được để hoàn thiện trận pháp.

Đến đời cố nội cậu ta, tâm tâm niệm niệm chỉ muốn dùng trận pháp bắt một con rồng để đổi vận đổi đời, bèn đi khắp nơi tìm tung tích của rồng, kết quả vất vả lắm mới tìm thấy rồng nhưng lại bị đuôi rồng quất trúng, trọng thương không chữa khỏi.

Không ngờ cuối cùng tâm nguyện này lại được cậu ta thực hiện, cậu ta cũng coi như không phụ lòng tiên tổ.

Lúc đó Chu Ninh nghe thấy lời họ đã không còn phẫn nộ nữa, chỉ cảm thấy mỉa mai, sao thuở đầu cô lại có thể cảm thấy Hạ Tầm là một đứa trẻ lương thiện chứ? "Chỉ cần phá hủy bia đá, chặt đứt chỉ đỏ là có thể phá giải trận pháp rồi phải không?" Giọng nói của A Triền kéo Chu Ninh khỏi cơn thất thần. "Đúng vậy." Chu Ninh vội gật đầu, "Nhưng những sợi chỉ đỏ này không cách nào dùng kéo cắt đứt, bia đá cũng giống như mọc rễ dưới đất vậy." A Triền đứng dậy, đi đến trước một khối bia đá, giơ tay thử đẩy một chút, quả nhiên im lìm không nhúc nhích.

Nàng dời tầm mắt xuống dưới, chỉ đỏ trên thân rồng chia làm bốn phần, trong đó một chùm bị đè dưới khối bia đá này, căng rất chặt,

nhìn chất liệu giống như sợi chỉ bông bình thường nhưng lại dày hơn một chút.

A Triền lục tìm trên người một hồi, cuối cùng chỉ tìm thấy miếng nghịch lân kia, nàng cảm thấy nó còn khá chắc chắn nên dùng mảnh vảy thử một chút.

Long lân dùng sức rạch xuống, mảnh vảy vừa chạm vào chỉ đỏ đã phát ra một chuỗi tiếng ma sát chói tai, một lúc lâu sau nàng dời long lân ra, chỉ đỏ không hề tổn hại mảy may. "Chắc chắn thật đấy." Chu Ninh nghiêng đầu nhìn về phía A Triền, thấy nàng không ngừng bận rộn trước bia đá, tâm trạng vốn đang căng thẳng bỗng chốc thả lỏng.

Trong tầm mắt của cô, A Triền vẫn mang hình dáng con người, nhưng sau lưng nàng lại mọc ra tám cái đuôi, tuy chỉ là hư ảnh nhưng Chu Ninh cũng nhận ra đó là đuôi hồ ly.

Lúc này, những cái đuôi đó đang vẫy vùng một cách vui vẻ.

Hiển nhiên A Triền không hề bị trận pháp làm khó, ngược lại còn thấy hứng thú hơn.

Sau khi thử xong, A Triền không tiếp tục làm khó mình nữa mà quay người vẫy tay: "Bạch Hưu Mệnh, chàng mau lại đây." Một bộ dạng như kiểu 'ta có thứ hay ho muốn cho chàng xem'.

Bạch Hưu Mệnh sải đôi chân dài, vài bước đã đi tới bên cạnh A Triền, chưa kịp có hành động gì thì A Triền đã nắm lấy tay phải hắn, tay kia còn vuốt ve mu bàn tay hắn, ngẩng đầu cười nịnh nọt với hắn: "Bạch đại nhân, đến lúc kiểm nghiệm chàng rồi." Tuy dùng pháp tử khác hẳn cũng có thể phá được trận pháp này nhưng lại tốn thời gian nghiên cứu, giờ có cách đơn giản nhất không cần dùng não, đương nhiên phải dùng tới rồi.

A Triền đắc ý trong lòng, sự chuẩn bị chu toàn nhất hôm nay của

nàng chính là mang theo Bạch Hưu Mệnh.

Bị chiếm tiện nghi một lúc lâu, Bạch Hưu Mệnh mới cúi người xuống, nắm ngược lại bàn tay đang cầm nghịch lân của A Triền.

Tay A Triền theo động tác của hắn, mảnh vảy một lần nữa lướt qua sợi chỉ đỏ, không ngừng phát ra tiếng 'pưng pưng', cho đến tận cuối cùng, sức mạnh kháng cự lại mảnh vảy kia hoàn toàn biến mất.

Chương 179

Chỉ trong nháy mắt, chùm chỉ đỏ bị khối bia đá này trấn áp đã đứt lìa toàn bộ.

Sau đó, tay trái của Bạch Hưu Mệnh lại nắm lấy bàn tay kia của nàng, đẩy về phía bia đá.

Khối bia đá vốn im lìm bất động sau khi tiếp xúc với ngón tay nàng bỗng hiện lên một vết nứt, vết nứt đó lan xuống dưới, chia ra thành nhiều nhánh, vô số vết nứt phủ đầy khối bia.

Cuối cùng chữ "Trấn" trên bia đá lóe sáng hai cái rồi hoàn toàn ảm đạm đi.

Khảnh khắc tiếp theo, bia đá vỡ tung thành vô số mảnh, còn có mấy khối lăn đến chân A Triền, biến thành những hòn đá có thể thấy ở khắp nơi.

A Triền tỏ ra vô cùng hài lòng với kết quả này, đôi mắt nàng cong lên, bỗng nghe Bạch Hưu Mệnh hỏi bên tai: "Ta dùng có thuận tay không?" "Thuận tay cực kỳ." A Triền trả lời không chút do dự, nàng nghiêng đầu ghé sát tai Bạch Hưu Mệnh nói: "Bạch đại nhân, chàng thật lợi hại." "Lời khen suông là không đủ đâu." Bạch Hưu Mệnh rũ mắt nhìn khuôn mặt kiều diễm ngay trong gang tấc cùng làn môi đỏ hơi nhếch lên, ánh mắt dần trầm xuống, quyết định tự thưởng cho mình.

Ngay khoảnh khắc chóp mũi hắn sắp chạm vào nàng, A Triền kịp thời giơ tay, ngón tay ấn lên môi hắn, nghiêng đầu nhìn về phía Chu Ninh, thấy đối phương dường như không chú ý đến hành động của họ mới nhỏ giọng nói: "Chàng đừng có làm loạn, tiểu long còn chưa thành niên đâu." Bạch Hưu Mệnh bắt lấy tay nàng bóp nhẹ, giọng điệu

bất mãn: "Tuổi của nó nói không chừng còn lớn hơn cả tổ phụ nàng đấy." "Cũng không được." Hai người đang nói chuyện thì Chu Ninh vốn đang ngồi tựa bên thân rồng bỗng nhiên người mềm nhũn ngã xuống đất không còn hơi tiếng, cùng lúc đó, thân rồng vốn đang cuộn lại bỗng có sự phập phồng nhẹ, rồi sau đó, con rồng kia mở mắt ra.

Đôi mắt nó màu xám trắng, như phủ một lớp màng ngăn cản nó quan sát thế giới bên ngoài thông qua đôi mắt.

Trận pháp chỉ mới vỡ một góc, Chu Ninh đã thành công trở về cơ thể của chính mình.

Lúc này trước mắt cô chỉ là một mảnh bóng tối, nhưng lại khiến cô thấy an tâm lạ thường, ngay cả cơn đau liên miên truyền tới từ trên người cũng khiến cô thấy vui vẻ.

Cô đã trở lại cơ thể mình.

Cô vươn mình, bốn cái vuốt chống lên mặt đất, ngẩng đầu vẫy đuôi, phối hợp với cơ thể loang lổ đầy vết sẹo và mất đi phân nửa vảy rồng, thực sự không tính là uy phong.

Nhưng A Triền lại có thể cảm nhận được sự hoan hỉ của nó lúc này.

A Triền được Bạch Hưu Mệnh kéo đứng dậy, đợi tiểu long ngọ nguậy qua lại, thích nghi với cơ thể xong mới lên tiếng: "Tiếp theo, muốn rời khỏi đây không?" Tiểu long quay đầu về hướng phát ra âm thanh, nó không nhìn thấy nhưng có thể thông qua thần thức cảm nhận được A Triền đứng ở đâu, còn người kia thì nó không cách nào cảm ứng được.

Bị nhốt trong cơ thể Chu Ninh hơn mười năm, thần hồn của nó tuy ngày càng suy kiệt nhưng khi thần hồn hòa hợp với cơ thể, nó mới phát hiện thần thức của mình thế mà lại mạnh hơn trước gấp bội.

Hiện tại thần thức của nó có thể rời khỏi cơ thể, cho phép nó cảm nhận được mọi động tĩnh xung quanh.

Tuy không tiện bằng đôi mắt nhưng cũng không đến mức khiến nó không thể phân biệt được phương hướng.

Sau khi vui mừng, nó vẫn nhớ trả lời câu hỏi của A Triền, nó nói: "Ta không muốn cứ thế này mà rời đi." Rõ ràng là một con rồng to lớn, nhưng giọng nói lại trong trẻo như một bé gái, đúng như A Triền nói, nó vẫn chưa thành niên, đối với Long tộc mà nói hiện giờ nó vẫn là một con rồng con. "Không muốn rời đi, vậy ngươi muốn làm gì họ?" A Triền rất hứng thú hỏi.

Tiểu long im lặng một lát rồi mới lên tiếng, giọng điệu có chút trầm xuống: "Họ vốn dĩ đã từng đối xử rất tốt với ta." A Triền nhớ lại những gì thấy trong mơ, gật đầu, trong nửa đầu giấc mơ đó dân làng Bạch Long thực sự không phải người xấu.

Thân thiện với người khác, nhiệt tình hiếu khách, ngay cả bây giờ nếu để người ngoài nhận xét thì họ đều là người tốt.

Nhưng con người rất phức tạp, họ có nhiều mặt.

Mà nhân tính, xưa nay vốn chẳng chịu nổi thử thách. "Ta sẽ cho họ một cơ hội." Tiểu long nằm rạp xuống đất, "Họ từng cứu ta, ta cho họ một cơ hội lựa chọn, cùng một trải nghiệm như vậy, nếu có ai đưa ra lựa chọn khác với thuở đầu, ta sẽ tha cho những người đó." "Thông qua nhập mộng sao?" A Triền hỏi.

Tiểu long đại khái có thiên phú về phương diện này, chỉ dựa vào một chiếc vảy đã có thể khiến nàng nằm mơ, nay thoát khỏi xiềng xích, việc khống chế mộng cảnh của dân làng Bạch Long hẳn là rất dễ dàng. "Ừ." Đầu rồng gật nhẹ, "Nếu họ đưa ra quyết định giống như lúc đầu thì sẽ tìm tới ngôi miếu này, đến trước mặt ta, ngược lại thì sẽ không ở lại trong làng nữa." A Triền rất hứng thú với thử thách mà

tiểu long đưa ra, nàng rất muốn biết rốt cuộc có bao nhiêu người sẽ ở lại làng, hay là không có lấy một ai.

Nàng hào hứng nói: "Vậy bắt đầu ngay bây giờ đi, ta có thể cùng ngươi đợi xem kết quả." "Được." Tiểu long nhắm mắt lại, lúc này cơn mưa phía trên làng Bạch Long bỗng nhiên lớn hơn, nước mưa quất xuống mặt đất bùn lầy lội, nổi lên từng bọt nước.

Bọt nước vỡ ra, một làn sương nước bay tán ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, cả làng Bạch Long đã bị màn sương nước trắng xóa bao phủ.

Lúc này trong làng một mảnh tĩnh mịch, dân làng đang ngủ say trong nhà, tiếng mưa bên ngoài không làm họ thức giấc, ngược lại còn đồng hành cùng họ vào giấc mộng đẹp.

Sương nước len lỏi qua khe cửa, khe cửa sổ chui vào trong phòng, rồi theo hơi thở của họ chui vào hốc mũi.

Dân làng nằm mơ một giấc mộng, lúc này họ còn chưa biết họ đang mơ cùng một giấc mơ, mơ thấy trên núi sau làng rơi xuống một con rồng bị thương.

Đó là lần đầu tiên họ nhìn thấy một con rồng thật sự còn sống, chứ không phải trong truyền thuyết hay truyện kể.

Dưới sự cổ vũ của trưởng thôn, họ lần lượt đem lương thực trong nhà, cùng với thảo dược vất vả hái trên núi vốn định mang đi bán lấy tiền để cứu con rồng đó.

Không lâu sau cơ thể con rồng hồi phục, nó sắp rời khỏi làng.

Trước khi đi, nó nói muốn để lại một mạch nước cho ngôi làng đang thiếu nước, từ đó về sau dân làng sẽ có nguồn nước dùng không bao giờ hết, dù có hạn hán họ cũng không bị khát mà chết, tin tức này khiến cả làng sôi sục.

Sau đó Hạ Tầm tìm đến trưởng thôn, nói cậu ta có thể khiến Bạch Long vĩnh viễn ở lại trong làng.

Cậu ta nói rồng rất mạnh mẽ, ngay cả chiếc vảy rụng xuống trên người nó cũng là bảo vật cực kỳ quý giá.

Rồng ở lại làng họ thì sẽ không còn yêu ma quỷ quái nào dám đến gần làng nữa, nó ở lại thì xung quanh làng họ sẽ mưa thuận gió hòa, năm nào cũng bội thu, họ không còn phải lo lắng về việc thiếu nước thiếu lương nữa.

Tuổi thọ của rồng dài như vậy, chỉ là dừng chân ở làng một thời gian ngắn thôi, họ đã cứu nó, nó báo đáp một chút không đáng kể cũng không có gì là quá đáng.

Hơn nữa chỉ là giữ nó lại thôi, chứ không phải muốn làm hại nó.

Trưởng thôn, người vừa phút trước còn đang vui mừng khôn xiết vì mạch nước, nay đã do dự, ông không thể lập tức đưa ra quyết định mà tìm mấy vị bối phận cao trong làng để cùng bàn bạc.

Những vị trưởng bối cũng không thể đưa ra quyết định.

Cuối cùng tất cả mọi người trong làng đều biết tin này.

Họ im lặng nghe Hạ Tầm nói, ban đầu không ai lên tiếng cho đến khi trong đám đông không biết ai đã hét lên một tiếng: "Giữ Bạch Long lại!" Rồi ngày càng có nhiều người bắt đầu phụ họa, chỉ cần giữ được Bạch Long họ sẽ có được nhiều hơn thế.

Hạ Tầm nói đúng, họ đã cứu Bạch Long, chỉ là nhốt nó lại một thời gian ngắn coi như báo đáp họ thôi.

Họ không cố ý đâu, thực sự là vì cuộc sống quá khó khăn.

Rất nhanh thôi họ sẽ thả nó đi, chỉ cần vài năm... vài chục năm là được.

Đến lúc đó khi họ không còn nữa, cứ để thế hệ sau thả Bạch Long đi.

Hạ Tầm nói chỉ cần dùng máu của họ nhuộm đỏ sợi chỉ bông rồi quấn lên người Bạch Long, Bạch Long sẽ nảy sinh ràng buộc với tất cả mọi người trong làng mà ở lại vì họ.

Cậu ta không hề nói cho họ biết rốt cuộc sẽ giữ chân Bạch Long bằng cách nào.

Nhưng ngày hôm đó từ trên xuống dưới trong làng, tất cả mọi người đều rạch lòng bàn tay, đem máu của mình đựng vào bát đưa đến tay Hạ Tầm.

Giấc mơ kết thúc, khung cảnh trong mơ đóng băng tại đó, phai màu rồi sụp đổ.

Tất cả mọi người đều đưa ra lựa chọn giống hệt như năm xưa, ngay cả những đứa trẻ sinh ra sau này, chưa từng trải qua cảnh tượng ban đầu cũng đưa máu của mình ra trong giấc mơ, hệt như lựa chọn của họ trong hiện thực.

Cơn mưa ngoài cửa sổ mỗi lúc một lớn, dân làng vốn đang ngủ say như những xác sống mất đi ý thức, chân trần bước xuống giường, đi lên núi sau trong cơn mưa xối xả, hướng về phía miếu Bạch Long mà đi.

Lớn nhỏ già trẻ, cả làng không thiếu một ai.

Bạch Hưu Mệnh đưa A Triền ra khỏi địa cung, tiểu long phá tan lối vào địa cung cũng từ bên trong chui ra.

A Triền ngồi trên bồ đoàn trước đại điện chờ đợi, lúc này bên ngoài miếu, Hạ Tầm ánh mắt đờ đẫn đứng ở đó.

A Triền chỉ liếc nhìn cậu ta một cái rồi dời mắt đi, chẳng qua chỉ là một kẻ nảy sinh tâm tư xấu xa, một người bình thường không thể

tầm thường hơn.

Chẳng bao lâu sau ngày càng có nhiều người xuất hiện trong tầm mắt nàng, có ông lão nặn rồng gỗ thấy ban ngày, cũng có đại nương từng nói chuyện với nàng, còn có những thiếu niên đùa nghịch bên bờ sông năm xưa, cùng với gia đình trưởng thôn.

Cái đầu lớn của tiểu long gối bên cạnh A Triền, nó buồn bã nói: "Tất cả mọi người đều đến rồi." Họ dùng sợi chỉ đỏ thấm đẫm máu của chính mình để nhốt nó, nhưng cũng khiến họ và nó nảy sinh liên hệ.

Khi nó trở về cơ thể của chính mình, nó có thể cảm ứng được họ, thậm chí là khống chế họ.

Khi họ muốn nhốt một con rồng, đại khái chưa từng nghĩ tới khoảnh khắc con rồng đó thoát khỏi xiềng xích, kẻ nắm giữ gông cùm sẽ không còn là họ nữa.

Nhìn cả làng đứng san sát nhau, A Triền đứng dậy khỏi bồ đoàn, phủi bụi bẩn trên vạt váy, những kẻ đê tiện quả nhiên chưa bao giờ làm nàng thất vọng.

A Triền không hỏi tiểu long sẽ đối xử với họ thế nào, chỉ vỗ vỗ cái đầu lớn của nó, nói: "Chờ trời sáng ta sẽ rời khỏi đây, lúc đó mưa sẽ tạnh chứ?" Tiểu long gật đầu: "Sẽ tạnh, ngày mai nhất định sẽ là một ngày đẹp trời." Khóe môi A Triền cong lên, lại đưa mảnh nghịch lân luôn cầm trong tay qua: "Vảy của ngươi này." Tiểu long chớp mắt, giọng điệu đầy trịnh trọng: "Đây là nghịch lân của ta, sau này có lúc cần đến, nàng hãy thông qua nó để tìm ta, ta có thể làm bất cứ việc gì cho nàng." A Triền xoa xoa cái sừng rồng còn chưa mọc lớn của nó, nói: "Được thôi, ta sẽ đi tìm ngươi, nhưng phải đợi ngươi lớn lên đã rồi tính." Cái đầu lớn của tiểu long khẽ cựa quậy, dụi nhẹ vào lòng bàn tay A Triền.

Nó nói: "A Triền, tạm biệt." "Tạm biệt." A Triền và Bạch Hưu Mệnh đi ngang qua đám người đen kịt, miếu Bạch Long ngày càng cách xa họ, cuối cùng ngôi miếu đó hoàn toàn hòa làm một với bóng đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, ánh nắng rạng rỡ, bầu trời trong xanh, cơn mưa lớn đêm qua đã gột rửa bầu trời sạch sẽ.

Thương đoàn rời làng khi vừa đúng giờ Mão, giống như khi đón họ vào làng, lần này vẫn là Chu Hoài đích thân tiễn họ đi, ngoài ông ta ra còn có mấy đứa trẻ choai choai vây quanh trước sau xe ngựa, bảo Liệt Hiến lần sau đến hãy mang thêm nhiều kẹo ở Kinh thành.

Xe ngựa rời khỏi làng, A Triền ló đầu ra nhìn lại phía sau, thấy họ đứng sau khối bia đá khắc chữ Bạch Long thôn, nhìn theo hướng đoàn xe.

Sau lưng họ, khói bếp lượn lờ bay lên từ các mái nhà, dân làng đang đón chào một ngày mới.

Tiễn thương đoàn đi xong, Chu Hoài trở về nhà, Ngô thị bưng thức ăn đã nấu xong lên bàn, cả nhà quây quần bên bàn, đợi trưởng thôn động đũa trước mới bắt đầu ăn cơm.

Trên bàn ăn, trưởng thôn hỏi Chu Hoài: "Mưa rơi hơn nửa đêm cơ à?" Chu Hoài gật đầu: "Vâng, trận mưa này lớn thật đấy, chuồng bò cũng bị ngập hết rồi." Trưởng thôn lại đầy mặt tươi cười, liên tục nói: "Tốt, tốt, mưa thuận thế này thì thu hoạch năm nay nhất định không tệ." Chu Hoài cũng cười: "Lần này người làng ngoài đến mua vật tế cũng đông hơn hẳn, đợi sau lễ Bạch Long lại có thể mua thêm ít đất rồi." Gia đình họ Chu trước kia cũng chỉ đủ ăn đủ mặc, nay trên bàn bữa nào cũng có thịt, lại còn có tiền dư để mua đất. "Tất cả là nhờ Bạch Long cả đấy." Trưởng thôn cảm thán.

Nếu năm đó ông không tin lời thằng bé Hạ Tầm mà cưỡng ép giữ

Bạch Long lại thì cũng chẳng có được ngày tốt lành như hôm nay.

Ngay lúc đó, sắc mặt trời bỗng tối sầm lại, từng tiếng gầm như sấm rền vang lên trên bầu trời làng Bạch Long.

Âm thanh này thực sự quá đỗi quen thuộc, gần như tất cả dân làng đều bước ra khỏi cửa, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trong đám mây đen cuồn cuộn, một con rồng đang bay lượn xuyên qua các tầng mây.

Trưởng thôn thấy vậy sắc mặt đại biến, ông nắm lấy tay Chu Hoài, nói năng cũng không còn lưu loát: "Mau, mau đi..." Lời còn chưa dứt, một ngọn lửa bỗng từ dưới chân ông bùng lên.

Không chỉ có ông, tất cả những người trong làng từng uống máu rồng, trên người đều bốc hỏa.

Lửa dữ thiêu đốt trên người, dù dùng cách nào cũng không thể dập tắt.

Có người nhảy xuống sông, có người lăn lộn trên đất, có người thảm thiết kêu la, có người cầu xin tha thứ.

Trong chớp mắt, làng Bạch Long bình yên tường hòa đã biến thành địa ngục nhân gian.

Trong tiếng gào khóc thảm thiết, con rồng trên trời hạ xuống trước cửa nhà họ Chu.

Cái đầu rồng khổng lồ từ phía trên tường viện thò vào, trưởng thôn nhìn cái đầu rồng quen thuộc đó, nén cơn đau dữ dội giọng run rẩy cầu xin: "Ninh Ninh, nể... nể tình những năm qua chúng ta đối xử tốt với con như vậy... tha cho chúng ta đi." Tiểu long nghiêng đầu, nó mở miệng, giọng nói vẫn trong trẻo như mười năm trước: "Được thôi." Trưởng thôn còn chưa kịp vui mừng thì lại nghe nó nói bằng một giọng điệu rất quen thuộc: "Ngày mai lửa sẽ tắt thôi, mọi người

chỉ cần ráng chịu đựng một chút là được.

Chỉ là chút lửa thôi mà, nhịn một chút là nó tắt ngay thôi." Trưởng thôn bỗng nhớ lại, mỗi một mùa lễ Bạch Long trước đây, khi Chu Ninh không chịu phối hợp, ông đều khuyên cô nhịn một chút, hãy nhịn thêm một chút.

Nó đang báo thù họ.

Người nhà họ Chu dần phát hiện, tuy ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt da thịt khiến họ đau đớn muốn chết, nhưng ý thức của họ vẫn tỉnh táo như cũ.

Họ có thể ngửi thấy mùi vị phát ra từ cơ thể mình, nghe thấy tiếng lửa đốt cháy da thịt, cảm giác này còn tàn nhẫn hơn cả lăng trì.

Mới đầu họ còn sức để thảm thiết gào khóc, nhưng về sau chỉ có thể bất lực đổ gục xuống đất, cầu mong bản thân có được một cơ hội để chết.

Chu Dĩnh gian nan bò về phía trước, nàng ngửa đầu nhìn cái đầu rồng khổng lồ kia, giọng nói thê lương: "Ninh Ninh, tại sao muội lại làm vậy?

Chương 180

Ta vẫn luôn yêu thương muội như em gái ruột thịt kia mà." "Vì tỷ yêu thương ta, cho nên tỷ mới uống máu ta, lại còn đem máu của ta chia cho vị hôn phu của tỷ sao?

Con người các ngươi đều đối xử với em gái ruột như vậy ư?" "Không, không phải, không phải như thế đâu." Chu Dĩnh không ngừng phủ nhận.

Nàng không hiểu nổi, trước kia Chu Ninh chẳng phải nghe lời nàng nhất sao, tại sao bỗng nhiên lại trở nên như thế này.

Nàng thật sự quá đau, đau đến mức sắp phát điên, nàng không ngừng xin lỗi: "Là ta sai, đều tại ta quỷ mê tâm khiếu, cầu xin muội tha cho ta đi." "Ninh Ninh, chúng ta lại không dám nữa rồi." "Ninh Ninh ——" Tiếng của người nhà họ Chu vang lên liên tiếp.

Thân thể tiểu long bay lơ lửng, nhìn xuống những người trong viện từ trên cao: "Lời xin lỗi của các ngươi, ta chấp nhận." Người nhà họ Chu mừng rỡ điên cuồng, Chu Dĩnh vội vàng nói: "Vậy thì mau dập lửa đi!" Tiểu long lắc đầu, giọng nói đầy thương hại: "Kể từ khoảnh khắc các ngươi uống máu của ta, ngọn lửa này đã không thể dập tắt được nữa rồi.

Chờ đến khi long huyết trong cơ thể các ngươi bị thiêu cháy sạch sẽ, lửa mới tắt hẳn, hãy ráng chịu đựng đi." Thấy tiểu long bay vút lên trời, khoảng cách với họ ngày càng xa, tiếng hét của người nhà họ Chu truyền ra khỏi sân: "Chu Ninh, con súc sinh này!

Lẽ ra lúc đầu ta nên lột da rút gân ngươi, chúng ta lẽ ra phải giết chết ngươi!

A ——" Giọng nói của họ thuận theo gió truyền vào tai tiểu long,

lời nói thật tuy khó nghe nhưng so với sự quan tâm giả tạo trước kia thì nghe thuận tai hơn nhiều.

Việc báo thù không khiến nàng cảm thấy quá vui vẻ, nhưng đúng là rất thống khoái.

Nàng không muốn nghe họ sám hối, cũng chẳng muốn biết họ có nỗi khổ tâm gì, nàng chỉ cần những kẻ thủ ác phải trả giá cho hành động của mình.

Lửa cứ thế cháy mãi, những dân làng ở thôn Bạch Long giống như từng cây nến không thể dập tắt, cho đến khi da thịt cháy sạch, ngay cả xương cốt cũng thành tro bụi.

Tiểu long lượn vòng trên bầu trời hồi lâu, khi đốm lửa cuối cùng bị bóng tối nuốt chửng, nàng mới vươn mình bay về phía xa.

Trên bầu trời thôn xóm lại lác đác mưa, thân thể đầy sẹo của nàng ẩn hiện trong tầng mây, cuối cùng biến mất ở nơi xa xăm.

Hai ngày sau, lại có người tìm đến thôn Bạch Long vì danh tiếng của tế phẩm, nhưng khi vào thôn mới phát hiện ngôi làng vốn náo nhiệt giờ đây chỉ còn là một vùng tử khí.

Những người đó đến huyện thành báo quan, quan phủ cử người tới điều tra nhưng cơn mưa lớn đã gột rửa sạch mọi dấu vết.

Cuối cùng họ đưa ra kết luận, dân làng thôn Bạch Long vì nguyên nhân không rõ mà đồng loạt mất tích.

Vụ án liên quan đến cả một ngôi làng, kỳ lạ lại đầy uẩn khúc, huyện lệnh không còn cách nào khác chỉ đành để thuộc hạ tiếp tục điều tra, một mặt báo cáo lên phủ nha, chờ người của Minh Kính Ti đến xử lý.

Thôn Bạch Long từng huy hoàng ngắn ngủi, nhưng từ đó về sau, nó sẽ cùng với những dân làng mất tích trở thành quá vãng, cho đến

khi không còn ai nhắc tới nữa.

Khi quan phủ Đại Việt còn đang vắt óc tìm kiếm tung tích dân làng thôn Bạch Long, thì đoàn thương buôn đã tiến vào phạm vi của Vùng Khoáng Dã.

Nơi này đúng như cái tên của nó, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy đồng hoang bát ngát.

Những thảm cỏ với màu sắc khác nhau dường như được chắp vá lại ở phía xa, nhấp nhô liên miên không dứt.

Ở nơi giao nhau giữa chân trời và thảo nguyên là một mảng lạnh lẽo, u ám thâm sâu.

Phía sau đó là những ngọn núi tuyết cao chọc trời, khi mây tan, ánh nắng chiếu rọi lên núi tuyết tỏa ra ánh kim quang rực rỡ.

Một dải lụa bạc rộng lớn uốn lượn từ chân núi tuyết, rồi phân nhánh tại bãi sông, lần lượt chảy về phương xa.

Vô số phi cầm dị thú sinh sống trên vùng đất trù phú này.

A Triền mở cửa sổ xe, cơn gió từ Vùng Khoáng Dã nhẹ nhàng xuyên qua kẽ tay nàng, chỉ để lại một hơi ấm nhàn nhạt.

Rất lâu về trước, nàng đã sinh ra ở đây, nhà của cha mẹ nàng cũng ở đây, đáng tiếc nàng không biết đường về nhà.

Ở phía trước đoàn thương buôn, Liệt Hiến cầm một nhạc cụ bằng xương trắng, thổi ra điệu nhạc xa xăm hoang vu, những con ngựa kéo xe cũng tăng tốc, dường như cảm nhận được tâm trạng nóng lòng muốn về nhà của chủ nhân.

Đoàn xe băng qua thảo nguyên, vượt qua những cây cầu gỗ đơn sơ, cuối cùng dừng lại ở một ngôi làng gần rừng rậm.

Ngôi làng này không xây tường cao, xung quanh chỉ dùng hàng rào

gỗ quây lại một cách tùy ý, trên hàng rào mọc đầy dây leo xanh mướt, vài con chim màu sắc rực rỡ đậu trên đó, không biết đang cúi đầu mổ thứ gì.

Xe ngựa vừa dừng hẳn, từ trong làng đã chạy ra một nhóm người, có người chào hỏi đoàn thương buôn, có người giúp dỡ hàng, còn có một đám trẻ con thuộc các chủng tộc khác nhau quây quanh Liệt Hiến.

Chúng nhao nhao hỏi lần này anh đi đâu, có mang món gì hay ho về không, còn có một đứa trẻ tộc Liệp Liệp cứ cố bám lấy người anh mà leo lên.

Liệt Hiến kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi, rồi cúi người bế cái cục đen thui nghịch ngợm kia đặt lên vai.

Sau khi sự hiếu kỳ của đám trẻ được thỏa mãn, chúng mới nhìn thấy A Triền và Bạch Hưu Mệnh bước ra từ chiếc xe ngựa phía sau. "Hiến ca, họ có phải là nhân tộc không?" Có đứa nhỏ khẽ hỏi, ở nơi này, nhân tộc lại là của hiếm. "Đúng vậy, họ là khách của Hồi Tuyết tỷ tỷ của các em, còn không mau đi gọi người." Liệt Hiến vỗ vai cậu bé bên cạnh. "Em đi ngay đây." Cậu bé quay người chạy vào làng với tốc độ kinh người, chớp mắt đã biến mất.

Khi đứa nhỏ đó tìm đến, Thân Hồi Tuyết đang ngồi xổm trong sân, trước mặt bày ra một hàng dị thú đã chết, nàng cau mày, vẻ mặt có chút khó xử. "Hồi Tuyết tỷ!" Cậu bé hét lớn một tiếng ở cửa, thò đầu vào thấy đầy đất là con mồi, kinh ngạc thốt lên: "Hồi Tuyết tỷ, tỷ giỏi thật đấy, săn được nhiều con mồi quá." Thân Hồi Tuyết quay đầu lại cười với cậu: "Lần này đi hơi xa một chút, lần đầu tham gia tế tự nên phải chuẩn bị ít tế phẩm coi cho được.

Em thấy con nào tốt, lát nữa tỷ phải mang sang cho Đại tế ti." Cậu bé chỉ vào một con vượn hai đầu: "Con này đi, bộ lông đẹp, tiên tổ chắc chắn sẽ thích." "Được, chọn con này vậy." Thân Hồi Tuyết cũng

thấy ổn, liền nghi hoặc hỏi: "Đúng rồi, em tìm tỷ có chuyện gì?" Cậu bé đập đầu một cái: "Suýt chút nữa quên mất việc chính, Hiến ca về rồi, anh ấy còn đưa nhân tộc về nữa, nói là khách của tỷ." Mắt Thân Hồi Tuyết sáng lên, bóng dáng thoắt cái đã biến mất trước mặt cậu bé. "Khách nào mà vui thế nhỉ?" Cậu bé đóng cửa lại, rồi lại chạy ra cổng làng. "A Triền!" A Triền còn chưa kịp phản ứng đã bị người ta ôm chầm lấy, mãi đến khi giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, nàng mới sực tỉnh. "Hồi Tuyết." A Triền cong mắt cười, trên người người trước mắt đã không còn thấy một chút u uất nào, giữa lông mày đều là sự khoáng đạt và tự tại, hiển nhiên cuộc sống ở đây khiến nàng rất thoải mái.

Thân Hồi Tuyết nắm tay A Triền, đang định kể về những trải nghiệm của mình thời gian qua thì bỗng chú ý thấy bên cạnh A Triền còn có một người nữa.

Nhìn thấy Bạch đại nhân này lần nữa, nụ cười trên mặt nàng hơi thu lại, cơ thể căng thẳng nhưng giọng điệu vẫn rất khách khí: "Bạch đại nhân, đã lâu không gặp." Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh lướt qua khuôn mặt Thân Hồi Tuyết, chàng nhớ nàng ta là bán yêu, nhưng lúc này trông nàng ta chẳng khác gì người bình thường, mà A Triền dường như chẳng hề tò mò về sự thay đổi này.

Bạch Hưu Mệnh thu hồi ánh mắt, khẽ gật đầu với đối phương: "Làm phiền rồi." Lúc này Liệt Hiến nhìn thấy Thân Hồi Tuyết, liền vẫy vẫy tay: "Hồi Tuyết, ta đã đưa A Triền cô nương đến nơi an toàn rồi nhé." "Đa tạ Liệt đại ca." "Không cần khách sáo, đúng rồi, lát nữa cô đưa A Triền cô nương và Bạch đại ca qua chỗ Đại tế ti trước nhé." Thân Hồi Tuyết gật đầu đồng ý, sau đó thấp giọng giải thích với A Triền: "Nếu có khách muốn tạm thời ở lại trong làng thì đều phải đi kiến Đại tế ti trước, nhưng đừng lo, người rất hiền từ." "Vậy giờ chúng ta qua đó luôn sao?" A Triền rất tò mò về Đại tế ti của tộc.

"Được, chúng ta đi thôi." Chào Liệt Hiến một tiếng, Thân Hồi Tuyết dẫn hai người vào làng, đi về phía nơi ở của Đại tế ti.

Đại tế ti sống ở cuối làng, có một khoảng sân rất rộng, trong sân chất đống nhiều loại dược liệu mà A Triền đã từng thấy hoặc chưa thấy bao giờ, còn có rất nhiều con mồi.

Một số con mồi dường như đã được xử lý xong, lông mượt mà trông như lúc còn sống, còn một số thì dường như vẫn chưa kịp xử lý.

Trong sân chỉ có một tòa lầu gỗ, đó là nơi ở của Đại tế ti.

Đến trước cửa, Thân Hồi Tuyết gọi vào trong: "Đại tế ti, người có nhà không ạ?

Con dẫn khách đến thăm người." "Hồi Tuyết đó hả, vào đi con." Một giọng nói già nua, ôn hòa từ bên trong truyền ra.

Thân Hồi Tuyết dẫn A Triền và Bạch Hưu Mệnh vào cửa, không gian ở đây rất rộng, không có vách ngăn, liếc mắt một cái là thấy hết.

Trong phòng không bày biện đồ đạc, chỉ có một cái bệ lớn hơi cao, trên đó trải một lớp da thú đen, bên cạnh còn chất đống nhiều thẻ tre, thư tịch bằng xương và bằng lụa trắng.

Một bà cụ tóc trắng xóa ngồi xếp bằng trên tấm da thú, trước mặt mở ra một trang thư bằng xương có khắc chữ, dường như bà đang thôi toán ngày lành tháng tốt nào đó.

Mãi đến khi cả ba người vào trong phòng, Đại tế ti mới ngước mắt lên, đôi mắt bà xa xăm và sâu thẳm, dường như có thể nhìn thấu lòng người.

Ánh mắt bà lướt qua từng người một, cuối cùng dừng lại trên người A Triền.

A Triền cũng đang tò mò đánh giá vị Đại tế ti này, thấy đối phương mỉm cười với mình, nàng lập tức nở nụ cười rạng rỡ đáp lại.

Ánh mắt Đại tế ti càng thêm nhu hòa, bà không hề ra vẻ mà chủ động mở lời giới thiệu: "Ta tên là Vu Anh, là Đại tế ti của tộc Vu." Trước đây, một bộ lạc tộc Vu có thể có nhiều tế ti, nhưng chỉ có một vị Đại tế ti.

Sau này tộc Vu xảy ra chuyện, chỉ còn lại nhánh này của họ, bà hiện là Đại tế ti duy nhất của tộc Vu. "Bạch Hưu Mệnh." "Con tên là Quý Thiền, Đại tế ti có thể gọi con là A Triền." Giọng điệu A Triền nhẹ nhàng.

Đại tế ti bật cười: "A Triền, đúng là một cái tên hay." A Triền bắt đầu thấy thích Đại tế ti rồi, bà nói chuyện nghe thật êm tai. "A Triền đến Vùng Khoáng Dã, có việc gì quan trọng không?" Đại tế ti hỏi.

A Triền thoáng nhìn Bạch Hưu Mệnh, hơi do dự rồi lắc đầu nói: "Dạ không có việc gì ạ, con và Hồi Tuyết là bạn thân, con đặc biệt đến đây để thăm cô ấy." "Hóa ra là vậy." Đại tế ti gật đầu, "Nếu đã thế thì để Hồi Tuyết đưa con đi tìm Liệt Hiến, bảo cậu ta sắp xếp chỗ ở cho hai người.

Hôm nào có thời gian, A Triền lại đến chỗ ta ngồi chơi nhé." "Dạ." A Triền vốn định riêng tư tìm vị Đại tế ti này để trò chuyện, không ngờ đối phương lại chủ động mời mình.

Thân Hồi Tuyết dẫn A Triền rời đi trước, nếu chỉ có một mình A Triền thì nàng có thể để A Triền ở nhà mình, nhưng giờ lại có thêm Bạch Hưu Mệnh nên không tiện để chàng ở cùng.

Tuy nhiên trong làng có nhà trống để ở.

Đại tế ti tiễn A Triền ra về, chờ người đi rồi bà mới nói với Bạch Hưu Mệnh: "Nghe danh quý khách từ Đại Việt xa xôi đến đây, không

biết lão thân có thể giúp được gì không?" Sau khi A Triền đi, Bạch Hưu Mệnh cảm nhận được sự xa cách và lạnh nhạt của vị Đại tế ti này, chàng liền nói thẳng mục đích chuyến đi của mình: "Tại hạ lần này đến đây là để thay phụ thân tế điện một vị cố nhân, nếu Đại tế ti có thể cung cấp manh mối, tại hạ tự nhiên sẽ vô cùng cảm kích." "Không biết lệnh tôn của cố nhân tên họ là gì?" "Người tên là Tây Cảnh, là một hồ yêu ngũ cảnh." "Không biết lệnh tôn là ai..." "Gia phụ là Bạch Dục." Bạch Hưu Mệnh báo ra bản danh của Minh Vương, cũng không hy vọng đối phương biết cái tên này.

Không ngờ vị Đại tế ti này lại lộ ra vẻ kinh ngạc: "Lẽ nào là Minh Vương của Đại Việt, người năm xưa cùng Tây Cảnh đại nhân phá tan Yêu Hoàng?" "...

Chính là người." Đại tế ti nở nụ cười, giọng điệu cũng hòa hoãn hơn nhiều: "Hóa ra là Minh Vương đại nhân, với mối quan hệ giữa người và Tây Cảnh đại nhân, thảo nào lại để quý khách đích thân đi một chuyến này." Bạch Hưu Mệnh lại hỏi: "Không biết Đại tế ti có biết nơi chôn cất vị cố nhân kia của gia phụ không?" "Biết chứ." Đại tế ti khẽ thở dài, "Tây Cảnh đại nhân đã qua đời nhiều năm rồi, sở dĩ trước giờ không bị phát hiện là bởi vì hài cốt của người bị trận pháp trấn áp, mấy ngày trước trận pháp đó lỏng lẻo nên mới tiết lộ ra hơi thở của người." Không đợi Bạch Hưu Mệnh lên tiếng, bà quay đầu nhìn trời bên ngoài, nói với chàng: "Thời gian không còn sớm nữa, quý khách đêm nay cứ nghỉ ngơi cho khỏe, đến ngày mai ta sẽ đưa các người đến nơi có trận pháp." Bạch Hưu Mệnh cứ ngỡ phải tốn chút công sức thuyết phục đối phương, không ngờ bà lại phối hợp như vậy.

Chàng chắp tay với vị Đại tế ti: "Đa tạ." Ở phía bên kia, Thân Hồi Tuyết đang dẫn A Triền đi tìm Liệt Hiến, trên đường cũng không quên kể lại tin tức mình nghe được. "Người cậu bảo tớ nghe ngóng, vì

không có tên nên tớ chỉ hỏi được đại khái thôi.

Nếu có tên họ chính xác thì tin tức nghe được có thể sẽ chuẩn hơn." A Triền do dự một chút mới nói: "Con hồ yêu đó tên là Tây Cảnh." Đó là tên của cha nàng. "Tây Cảnh." Thân Hồi Tuyết khẽ nhẩm hai lần, ghi nhớ cái tên rồi nói với A Triền: "Vị lão tế ti mà tớ nghe ngóng tin tức thường ở bên ngoài làng, cách đây không xa lắm, mai nếu có thời gian tớ sẽ dẫn cậu qua đó tìm ông ấy, biết đâu ông ấy lại có ấn tượng với cái tên này." "Được." A Triền tràn đầy kỳ vọng đáp ứng.

Thân Hồi Tuyết dẫn A Triền đến nhà Liệt Hiến, nghe nói họ vừa từ chỗ Đại tế ti qua, Liệt Hiến liền dẫn họ đến một ngôi nhà trống phía sau nhà anh.

Anh giới thiệu với A Triền: "Đây vốn là nhà của chú tôi, sau khi chú ấy lấy vợ thì sang bên phía thím tôi sinh sống, chỗ này vẫn luôn bỏ trống, A Triền cô nương và Bạch đại ca có thể yên tâm ở lại đây." Nói xong, anh trực tiếp đẩy cửa phòng mời họ vào xem.

Trong phòng không có nhiều đồ đạc nhưng rất sạch sẽ, hiển nhiên thường xuyên có người đến dọn dẹp.

Ở Vùng Khoáng Dã mà có được một nơi nghỉ ngơi như thế này, A Triền đã rất mãn nguyện rồi.

Nàng cảm ơn Liệt Hiến: "Ở đây rất tốt, đa tạ Liệt đại ca." "A Triền cô nương đừng khách sáo với tôi, lát nữa chờ Bạch đại ca về, hai người qua nhà tôi dùng bữa, Hồi Tuyết cô cũng qua nhé." "Biết rồi, tớ sẽ đến đúng giờ." Thân Hồi Tuyết chẳng hề khách sáo với Liệt Hiến chút nào.

Bạch Hưu Mệnh không nán lại chỗ Đại tế ti quá lâu, rất nhanh chàng đã lần theo hơi thở của A Triền tìm đến.

Chàng đẩy cửa bước vào phòng, thấy Thân Hồi Tuyết đang giúp A Triền trải giường, bước chân khựng lại một chút.

Nghe tiếng mở cửa, hai người đồng thời quay đầu lại, Thân Hồi Tuyết đứng dậy, khách khí nói với Bạch Hưu Mệnh: "Bạch đại nhân, phòng của ngài ở ngay sát vách." Bạch Hưu Mệnh khẽ nhướng mày nhìn A Triền.

A Triền phối hợp gật đầu, giả bộ khách sáo một câu: "Đúng rồi, ở ngay sát vách, có cần ta giúp chàng trải giường không?" "Được thôi." Không ngờ chàng lại đồng ý, A Triền chỉ đành tự chịu trách nhiệm với lời mình nói, chào Thân Hồi Tuyết một tiếng rồi không mấy tình nguyện đi theo Bạch Hưu Mệnh sang phòng bên cạnh.

Vừa vào phòng, giọng nói của Bạch Hưu Mệnh đã vang lên sau lưng: "Không ngủ cùng ta nữa à?" "Ở đây nhiều phòng mà, không cần lãng phí." "Được, nàng quyết định sao cũng được." Bạch Hưu Mệnh cũng không cưỡng cầu, dù sao ngủ cùng chàng thì chất lượng giấc ngủ của nàng quả thực không mấy tốt đẹp.

Tuy A Triền bị gọi sang giúp trải giường, nhưng thực tế vẫn là Bạch Hưu Mệnh làm việc, nàng chỉ đứng bên cạnh nhìn.

Chăn nệm vừa trải xong thì bên ngoài sân vang lên tiếng gọi của Liệt Hiến: "A Triền cô nương, Bạch đại ca về chưa?" A Triền chạy nhanh ra ngoài sân, đáp lời: "Chàng ấy về rồi." "Cơm canh nhà tôi đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, mau qua ăn cơm thôi." "Đến ngay đây." A Triền quay người gọi Bạch Hưu Mệnh: "Đi thôi, sang nhà Liệt đại ca ăn cơm." Liệt Hiến và Liệt Hành đều chưa lập gia đình, họ sống cùng cha mẹ và hai em gái, cả gia đình rất náo nhiệt.

Khi A Triền và Bạch Hưu Mệnh vào cửa, đúng lúc thấy mẫu thân của Liệt Hiến bưng một mâm bánh ngô lớn vào nhà, thấy họ vào liền trực tiếp chào hỏi: "Ăn cơm thôi, mau vào ngồi đi." Hiển nhiên trước

khi A Triền đến, Liệt Hiến đã giới thiệu họ với cha mẹ mình rồi, mọi người cũng không quá khách sáo mà cùng ngồi quây quần bên bàn.

Thức ăn của tộc Vu không tinh tế như bên Đại Việt nhưng lại mang phong vị riêng, hơn nữa cha của Liệt Hiến là Liệt Giang đặc biệt biết khen ngợi người khác, cứ ăn thêm hai miếng là lại được khen vài câu.

A Triền và Thân Hồi Tuyết được đối đãi y như hai cô em gái nhỏ của Liệt Hiến, nàng vốn luôn kén ăn mà giờ bị dỗ dành đến mức mụ mị cả người, ăn đến mức bụng nhỏ căng tròn.

Ăn xong bữa cơm này, Liệt Giang còn hẹn với A Triền mấy ngày tới đều phải qua nhà ăn cơm, A Triền thực sự khó lòng từ chối sự nhiệt tình của ông, chỉ đành đồng ý, Liệt Giang lúc này mới để Liệt Hiến tiễn họ về.

Ăn xong bước ra khỏi cửa đã gần đến giờ Dậu, thường vào giờ này mặt trời đã lặn rồi, nhưng bên ngoài nắng vẫn rực rỡ.

Thân Hồi Tuyết không cần Liệt Hiến tiễn, nàng hẹn với A Triền mai sẽ cùng đi chơi rồi tự mình về nhà trước.

Chờ đến khi Liệt Hiến tiễn A Triền và Bạch Hưu Mệnh về tới nơi và rời đi, bầu trời vốn đang sáng bừng bỗng nhiên tối sầm lại.

Chương 181

Không phải kiểu hôn ám khi mặt trời lặn, mà là trực tiếp chuyển từ ban ngày sang đêm đen.

Ban ngày đã đi đường hơn nửa ngày, ban đầu A Triền còn nhờ vào sự tò mò với Vùng Khoáng Dã mà gượng dậy, giờ trời bỗng tối, nàng lập tức cảm thấy buồn ngủ.

Sau khi tắm rửa xong, A Triền liền rúc vào trong chăn mềm mại, chỉ một lát sau đã chìm vào giấc ngủ.

Bạch Hưu Mệnh không qua làm phiền nàng, chàng ở phòng bên cạnh đọc sách một lát, đến khoảng giờ Tuất mới tắt đèn dầu trên bàn, nằm xuống giường.

A Triền ngủ một giấc rất ngon cho đến khi một trận tiếng trẻ con khóc làm nàng tỉnh giấc từ trong mộng.

Nàng ngồi dậy lắng tai nghe, dường như không chỉ có một đứa trẻ khóc, tiếng khóc rền rĩ liên tiếp ngày càng chói tai.

Tiếng khóc liên tục không dứt như vậy hiển nhiên không thể là trẻ con trong làng đang khóc được, A Triền nghi ngờ trên bầu trời làng có một con chim Chín Đầu (Cửu đầu điểu) bay qua.

Nơi này dù sao cũng không phải Đại Việt, các loại dị thú yêu thú có thể thấy ở khắp nơi, việc một con Cửu đầu điểu bay đến cũng không phải không có khả năng.

Nàng nằm lại xuống giường, trùm chăn lên đầu, vốn định nhịn một chút cho qua chuyện, ngờ đâu con chim đó cứ như muốn định cư trên trời ngôi làng vậy, tiếng kêu mãi không chịu ngừng nghỉ.

A Triền kiên trì chưa đầy nửa khắc đồng hồ đã bực bội hất chăn

ra, hùng hổ xỏ giày xuống đất đẩy cửa đi ra ngoài, rồi lặng lẽ đẩy cửa phòng bên cạnh.

Trong phòng Bạch Hưu Mệnh một mảnh yên tĩnh, A Triền quấn chiếc áo ngủ mỏng manh trên người, nhanh chóng đi đến bên giường, sau đó hất chăn leo lên giường một cách dứt khoát.

Bạch Hưu Mệnh đang nằm nghiêng trên giường, A Triền chạm vào tay chàng, nhấc cánh tay chàng lên rồi tự mình rúc vào lòng chàng, sau đó mới hạ tay xuống.

Hơi ấm tức thì bao vây lấy A Triền, nàng mãn nguyện thở dài, cảm thấy ngay cả tiếng khóc ngoài phòng cũng như nhỏ đi một chút.

Bạch Hưu Mệnh đang ngủ đến nửa đêm thì bị đánh thức, mí mắt còn chưa mở ra đã cảm nhận được một khối mềm mại rúc vào lòng mình, xúc cảm ấy khiến cơ thể đang ngủ say của chàng gần như lập tức tỉnh táo lại.

Chàng siết chặt cánh tay để nàng dán chặt vào người mình, bấy giờ mới mở lời, giọng nói mang theo chút buồn ngủ: "Không muốn ngủ một mình nữa sao?" A Triền vùi mặt vào ngực Bạch Hưu Mệnh, giọng nói nghèn nghẹt: "Chàng đừng quậy, ta đang buồn ngủ lắm." Bạch Hưu Mệnh cười khẽ đầy lười biếng: "Ta có quậy đâu, là nàng chạy vào phòng ta quậy ta đấy chứ." A Triền bỗng thấy cắn rứt lương tâm, quyết định đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu con Cửu đầu điểu kia: "Đều tại con chim kia, đêm hôm khuya khoắt cứ la lối om sòm." Nói xong, nàng sờ soạng phía sau một chút, chạm vào tay Bạch Hưu Mệnh rồi nhấc tay chàng lên, che lên tai mình: "Mau bịt tai ta lại, ồn đến mức ta không ngủ được đây này." Tai được bịt lại, âm thanh quả nhiên không còn nghe thấy nữa, A Triền mãn nguyện dùng má cọ cọ vào vạt áo đang mở của Bạch Hưu Mệnh, tiếp tục ngủ.

Thấy nàng chẳng mấy chốc đã ngủ say, Bạch Hưu Mệnh suýt nữa

thì bật cười vì tức, nàng đúng là tận dụng chàng triệt để thật.

Chàng một tay bịt tai A Triền, ôm nàng vào lòng, hồi lâu sau mới nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Đêm đầu tiên đến Vùng Khoáng Dã, trừ bỏ một đoạn nhạc đệm nhỏ lúc nửa đêm thì A Triền ngủ khá ngon.

Còn về việc Bạch Hưu Mệnh có ngủ ngon hay không thì không liên quan đến nàng.

Sáng sớm sau khi rửa mặt xong, Liệt Hiến lại đến gọi họ qua nhà dùng bữa.

Trong khi ăn, A Triền hỏi về tiếng trẻ con khóc đêm qua, quả nhiên đúng như nàng dự đoán, thứ đó đúng là Cửu đầu điểu.

Liệt Hiến và Liệt Hành mới về nhà không lâu nên chưa biết chuyện Cửu đầu điểu, đành để Liệt Giang giải đáp thắc mắc cho A Triền. "Con Cửu đầu điểu đó mới dọn đến khu rừng gần đây khoảng hai tháng nay, mấy ngày trước nó còn nhắm vào mấy đứa nhỏ trong làng, may mà luôn có người canh chừng nên mới không để nó quắp mất đứa trẻ nào, nhưng đêm nào nó cũng kêu liên tục trên trời làng." A Triền hỏi: "Vậy cứ để nó kêu như thế sao, không thể xua đuổi nó đi được à?

Cảm giác nó sẽ không chịu để yên đâu." "Cái đó thì không cần lo lắng." Liệt Giang mỉm cười, "Cũng tại dạo này dân làng bận rộn quá nên chưa có thời gian xử lý nó, vài ngày nữa Đại tế ti sẽ chủ trì tế tự tiên tổ, lúc đó con Cửu đầu điểu này sẽ không dám lảng vảng quanh đây nữa." Tuy Đại tế ti là mẫu thân của Liệt Giang, nhưng A Triền phát hiện ra họ đều gọi bà là Đại tế ti, thái độ vô cùng cung kính.

Vừa mới nhắc đến Đại tế ti không lâu, vị Đại tế ti tối qua nàng gặp đã đích thân đến nhà Liệt Hiến.

Cả nhà Liệt Hiến đều bước ra ngoài đón tiếp, Liệt Giang bước lên phía trước: "Mẹ, hôm nay khí sắc mẹ tốt quá, bộ đồ mới này rất hợp với nước da của mẹ, con trai đã đặc biệt bảo tiểu Hiến mua trâm cài tóc mới cho mẹ, lát nữa con mang qua cho mẹ, đảm bảo sẽ rất hợp với bộ đồ mới của mẹ." Đại tế ti được con trai dìu vào trong nhà, nghe ông nói suốt dọc đường, nụ cười trên mặt bà không dứt, còn luôn miệng khen: "Con trai ta đúng là ngoan ngoãn lại thấu hiểu lòng người." Liệt Hiến và Liệt Hành đi phía sau đều đơ mặt ra, từ nhỏ đến lớn, họ chưa bao giờ tranh sủng thắng được cha mình trước mặt tổ mẫu cả.

A Triền bỗng cảm thấy, việc hôm qua mình bị đại thúc Liệt Giang dỗ cho mụ mị đầu óc hoàn toàn không phải lỗi của nàng, ngay cả Đại tế ti cũng không thoát khỏi cái miệng của đại thúc Liệt Giang, thật là lợi hại quá đi.

Vào trong nhà, Đại tế ti được Liệt Giang dìu ngồi vào ghế chính, mọi người mới lần lượt ngồi xuống.

Liệt Giang lại bưng cho Đại tế ti một ly nước thanh khiết, Đại tế ti nhận lấy nhấp một ngụm rồi mới nói với Bạch Hưu Mệnh: "Giờ giấc cũng hòm hòm rồi, có thể xuất phát được rồi đó." Bạch Hưu Mệnh đứng dậy: "Vâng." Đại tế ti lại nhìn về phía A Triền, giọng nói ôn hòa hơn nhiều: "A Triền cô nương cũng đi cùng đi." A Triền nghi hoặc hỏi: "Đi đâu ạ?" "Ta định đưa Bạch công tử đi tế điện một vị đại nhân, cách đây cũng không xa lắm." Tim A Triền đập thình thịch, nàng biết Bạch Hưu Mệnh đến đây là để thay Minh Vương tế điện một người bạn thân, không ngờ lại tìm thấy nhanh như vậy. "Dạ, vậy thì cùng đi ạ." A Triền đồng ý, nàng không hề chú ý thấy lời mời của Đại tế ti dường như không mang theo ý tứ dò hỏi.

Trước khi rời khỏi nhà Liệt Hiến, A Triền nhờ anh nhắn lại với Thân Hồi Tuyết rằng mình đi ra ngoài với Đại tế ti, lát nữa sẽ qua tìm

nàng ta sau.

Liệt Hiến đồng ý, A Triền và Bạch Hưu Mệnh cùng Đại tế ti rời đi.

Điểm đến của chuyến đi này đứng ở ngoài làng là có thể nhìn thấy được, Đại tế ti chỉ vào một khu rừng phía xa nói với họ: "Vị đại nhân đó vốn sống ở kia, giờ cũng được an táng ở nơi đó." A Triền không khỏi tò mò, người được Đại tế ti gọi là đại nhân thì rốt cuộc là ai?

Nghĩ vậy nàng cũng liền hỏi ra miệng.

Đại tế ti nhìn A Triền, nói với nàng: "Chờ lát nữa đến nơi con sẽ biết thôi." Tuy điểm đến trông có vẻ rất gần, vẫn luôn nằm trong tầm mắt nhưng khi thực sự đi về phía đó A Triền mới phát hiện ra sự việc không đơn giản như tưởng tượng.

Họ cưỡi loài thú Lộc Thục nuôi trong làng đi về phía mục tiêu, vậy mà cũng mất hơn nửa canh giờ mới tới nơi.

Để hai con Lộc Thục ở ngoài rừng, Đại tế ti dẫn họ vào trong.

Sau khi vào trong A Triền mới phát hiện, khu rừng trông xanh tốt từ đằng xa thực tế lại là một mảnh tử khí.

Cây cối ở đây không hề có sức sống, cành cây có màu xám trắng nhưng lá cây vẫn xanh biếc, dường như chỉ duy trì được hình dáng ban đầu.

Xung quanh thậm chí không nghe thấy cả tiếng côn trùng hay chim chóc kêu.

Nơi này yên tĩnh đến mức khiến lòng người hoảng hốt, chỉ có tiếng bước chân của ba người giẫm lên lá khô vang lên giòn giã.

Đi được khoảng một khắc đồng hồ, cây rừng phía trước thưa thớt dần, một tòa tế đàn tàn tích hiện ra trong tầm mắt của họ.

Tòa tế đàn này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, những cột đá dựng ở giữa có cái đã biến mất, có cái chỉ còn lại một đoạn.

Những phiến đá lát trên mặt đất có khắc vu văn ban đầu giờ chỉ còn lại vài mảnh, những chữ vu văn trên đó đã mờ không còn nhìn rõ nữa.

Đại tế ti đứng trước tòa tế đàn tàn tích, quay người nói với Bạch Hưu Mệnh: "Hơi thở cuối cùng của vị đại nhân đó đã tiêu tan tại nơi này." Bạch Hưu Mệnh nhìn tế đàn trước mắt, khẽ nhíu mày: "Trước khi qua đời, người đã tham gia một buổi tế tự sao?" Từ lúc mới vào chàng đã chú ý thấy, sinh mệnh lực xung quanh tế đàn này gần như bị rút cạn, trong khu rừng này ngay cả một ngọn cỏ đang sinh trưởng cũng không có.

Nếu người đó chết vì một buổi tế tự, thì loại tế tự nào mà có thể tạo ra ảnh hưởng lâu dài đến vậy?

Đại tế ti cũng nhìn về phía tế đàn: "Chắc là vậy, lúc đó ta còn nhỏ cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì." Nói xong, bà cúi người nhặt vài hòn đá xung quanh, xếp chồng lên nhau, rồi dùng giọng điệu tự nhiên nói với A Triền: "A Triền, đi bẻ ba cành cây lại đây." A Triền nhìn quanh quất, bẻ ba cành cây từ một cái cây khô gần đó, rồi tước sạch các nhánh phụ mới đưa cho Đại tế ti.

Đại tế ti không nhận, bà bảo A Triền cầm lấy, cắm ba cành cây vào vòng tròn đá vụn.

Chờ A Triền làm xong những việc đó, tay bà vuốt qua cành cây, trên cành cây lóe lên những đốm hồng quang, khói bắt đầu bốc lên.

Bạch Hưu Mệnh đứng một bên nhìn hai người bận rộn, chàng không tiến lên làm phiền, chỉ khi nhìn về phía Đại tế ti thì trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc.

Vị Đại tế ti này đối xử với A Triền có thái độ không bình thường chút nào.

Đại tế ti nhờ A Triền đỡ mà đứng thẳng dậy, khi bà quay người lại thì Bạch Hưu Mệnh mới lên tiếng: "Đại tế ti đang làm gì vậy ạ?" Đại tế ti giải thích: "Chỉ là tế bái vong nhân thôi." "Đơn giản thế này sao, không cần chuẩn bị hương nến ư?" Đại tế ti lắc đầu: "Không cần phiền phức như vậy, tâm ý đến là được, vị đại nhân này tính tình khoáng đạt cởi mở, người sẽ không để ý đâu." Ba người đứng một bên chờ đoạn cuối cùng của cành cây cháy hết, Đại tế ti mới lại lên tiếng: "Đến rồi." Lời vừa dứt, trong tế đàn bỗng nhiên nổi sương mù, sương mù từ màu trắng chuyển sang màu đen, sau đó những làn khói đen đó lại hóa thành vô số mũi dao nhọn, cái từ dưới đất chui lên, cái từ trên không rủ xuống, không một tiếng động nhưng tràn đầy nguy hiểm, giống như cái mồm đầy máu của mãnh thú.

Lúc này A Triền mới nhận ra những làn khói đó không thực sự tồn tại, tòa tế đàn này có lẽ đang tái hiện lại những chuyện từng xảy ra.

Cảnh tượng như vậy khiến nàng không khỏi liên tưởng đến truyền thuyết.

Nghe đồn trong u minh có mười tám tầng địa ngục, kẻ phạm sai lầm lớn ở nhân gian sau khi vào u minh sẽ bị đọa vào đó, ngày đêm chịu cực hình không dứt cho đến khi tội nghiệp tiêu tan.

Cảnh tượng hắc vụ hiển hiện khiến nàng nghĩ đến Đao Sơn Địa Ngục chỉ mới nghe qua trong truyền thuyết.

Lẽ nào tòa tế đàn này ban đầu được dùng để kết nối với u minh sao?

Người chủ trì tế tự rốt cuộc muốn làm gì?

Trong lòng A Triền đầy rẫy nghi vấn.

Chưa kịp để nàng mở miệng hỏi Đại tế ti, hắc vụ bỗng nhiên lại hiển hiện một hình bóng, nhìn thấy hình bóng đó, cả người A Triền cứng đờ lại.

Đó là một con hồ ly, nó bước chân lên những lưỡi đao, từng bước một đi qua.

Những lưỡi đao dưới đất xuyên qua móng vuốt của nó, những thanh đao trên trời như mưa rơi xuống cắm vào cơ thể nó, nhưng nó từ đầu đến cuối không hề dừng lại, bước đi bình thản vượt qua.

Con hồ ly đó mọc ra chín chiếc đuôi.

Cuối cùng, con hồ ly ấy biến mất khỏi tầm mắt, sương đen dần tản đi, cảnh tượng trước mắt cũng trở nên vặn vẹo mơ hồ.

Ánh mắt A Triền lại khó lòng rời đi, số lượng đuôi của hồ yêu liên quan mật thiết đến tu vi, vì thế trên đời này không có nhiều cửu vĩ hồ đến vậy.

Ngoại trừ tổ mẫu trên Thanh Tự Sơn, thì chỉ còn... a đa của nàng.

Giọng nói của Đại tế ty vang lên lúc này: "Mỗi lần tế đàn này được thức tỉnh, đều sẽ hiển hiện những cảnh tượng khác nhau." "Đều là sự hiển hóa của u minh địa ngục sao?" Bạch Hưu Mệnh hiếm khi nảy sinh hứng thú với tế đàn này, chủ động hỏi han.

Đại tế ty khẽ thở dài: "Phải." "Tiếp theo còn cần làm gì không?" "Không cần làm gì cả." Quanh tế đàn nổi lên một cơn gió, đó là một luồng gió mang theo hơi ấm thổi qua người, giống như một tồn tại không tên nào đó khi lướt qua bên cạnh nàng, đã dùng đuôi khẽ quét qua vậy.

Tiếng gió tan đi, một hư ảnh hài cốt khổng lồ hiển hiện từ trung tâm tế đàn, xuất hiện trong tầm mắt A Triền.

Đó là bộ cốt của một con cửu vĩ hồ yêu, lúc này y đang yên tĩnh

phủ phục dưới lòng đất, thời gian của y đã ngưng trệ từ rất nhiều năm về trước, sự xôn xao hay hoang vu của thế gian này đều không còn liên quan đến y nữa.

Tầm mắt A Triền dần trở nên nhòe đi, hóa ra a đa chưa từng rời bỏ, y đã tự chôn cất chính mình tại nơi đây.

Giây phút này, não hải A Triền trống rỗng, ấn tượng của nàng về a đa thực ra đã rất nhạt nhòa, nhưng nàng biết a đa rất mạnh mẽ, y có thể sống rất lâu, lâu hơn nàng nhiều.

Nàng vẫn luôn nghĩ rằng họ không thích nàng nên mới không quan tâm đến sự sống chết của nàng, lại chưa từng nghĩ đến chuyện a đa đã không còn nữa.

Có phải từ rất nhiều năm trước, khi nàng ở trên Thanh Tự Sơn dỗ dành chính mình, dỗ dành A Miên rằng a đa nhất định sẽ đến tìm hai tỷ muội, thì lúc đó a đa đã vùi sâu trong mảnh đất này rồi không?

Đáp án mà nàng khổ sở truy tìm bấy lâu, cuối cùng đã có kết cục.

Lệ thủy không tiếng động phủ đầy gò má, lồng ngực A Triền phập phồng khó khăn, gần như không thở nổi.

Bạch Hưu Mệnh lập tức phát hiện sự bất thường của nàng, chàng đưa tay đỡ lấy nàng đang lảo đảo sắp ngã, để nàng tựa vào người mình: "Nàng sao thế?

Thấy không khỏe ở đâu?" A Triền nắm lấy ống tay áo Bạch Hưu Mệnh, há miệng hít thở, nhỏ giọng nói: "Bạch Hưu Mệnh, ta đau lòng quá." Bạch Hưu Mệnh ngẩng đầu nhìn về phía Đại tế ty, ánh mắt lạnh lẽo, ngữ khí mang theo vài phần bất thiện: "Đại tế ty?" Đại tế ty tiến lên vài bước, dưới sự chú ý của Bạch Hưu Mệnh, ngài nhẹ nhàng ấn áp vào cổ tay trái phải và bên cổ của A Triền một lát.

A Triền ngửi thấy mùi vị đắng chát thoang thoảng của thảo mộc

trên người đối phương, cảm xúc dần được áp chế xuống.

Thấy nàng đã hòa hoãn hơn, Bạch Hưu Mệnh mới lên tiếng hỏi: "Nàng ấy làm sao vậy?" Đại tế ty mỉm cười an ủi A Triền, xoa xoa mái tóc mềm mại của nàng rồi nói: "Không có chuyện gì lớn đâu, A Triền thân thể yếu, bị khí tức đại yêu tàn dư trong tế đàn ảnh hưởng đến tâm trí, nghỉ ngơi một lát là ổn thôi." Có lời giải thích của Đại tế ty, sự dị thường của A Triền liền trở nên bình thường hơn nhiều.

Bạch Hưu Mệnh không hề nghi ngờ lời đối phương, chàng nhìn A Triền, nhẹ giọng dỗ dành: "Ta đưa nàng ra ngoài trước nhé?" A Triền lắc đầu: "Ta muốn ở lại đây." "Nghe lời nào." A Triền vẫn chỉ lắc đầu, lặng lẽ nhìn chàng, hàng mi nàng vẫn còn đẫm nước, hốc mắt ửng hồng, nàng nhìn chàng đầy khẩn cầu, ánh mắt mềm yếu lại bi thương.

Trước ánh mắt như thế, bất luận nàng muốn làm gì, Bạch Hưu Mệnh cũng không nỡ từ chối.

Cuối cùng, chàng chỉ đành thỏa hiệp: "Được rồi, nàng có thể ở lại đây, nếu có chỗ nào không thoải mái, nhất định phải nói cho ta biết." "Vâng." A Triền ngoan ngoãn gật đầu.

Khi toàn bộ sự chú ý của Bạch Hưu Mệnh đều đặt trên người A Triền, hư ảnh hài cốt khổng lồ kia đã dần thu nhỏ, cuối cùng chỉ còn trôi nổi ở giữa tế đàn.

Đại tế ty nói với Bạch Hưu Mệnh: "Bây giờ có thể đi tế bái Tây Lăng đại nhân rồi, giao A Triền cho ta đi." Bạch Hưu Mệnh hơi do dự rồi mới buông tay, để Đại tế ty đỡ lấy A Triền.

Đại tế ty nắm lấy cổ tay gầy nhỏ của nàng, tay ngài hơi thô ráp nhưng lại rất ấm áp.

Bạch Hưu Mệnh tiến lên phía trước, đến cạnh rìa tế đàn, sau đó

lấy ra một hồ rượu và hai cái chén.

Hai chén rượu được đặt bên trái bên phải trên mặt đất, chàng cầm hồ rượu lên, rót đầy chén, hương rượu nồng đượm lan tỏa.

Bạch Hưu Mệnh cầm chén rượu bên phải lên, nghiêng chén, rượu vương xuống đất. "Văn bối Bạch Hưu Mệnh, thay phụ thân Bạch Dục đến tiễn tiền bối một đoạn đường." Chàng kính ba chén rượu rồi mới đặt chén không về vị trí cũ.

Trong chén rượu còn lại, chất lỏng khẽ lay động, phản chiếu bầu trời.

A Triền nhìn chằm chằm bóng lưng Bạch Hưu Mệnh, nàng sớm đã biết chàng thay Minh Vương đến tế bái một vị cố nhân, nhưng chưa từng nghĩ cố nhân của Minh Vương lại có quan hệ với mình.

Chương 182

Hóa ra ngày hôm đó ở Thượng Kinh, sấm sét nổ vang nửa đêm mà mọi người đồn đại là vì a đa, vị Ngũ cảnh vẫn lạc mà nàng tưởng không liên quan gì đến mình chính là a đa.

Khi đó nàng đang chìm trong giấc ngủ, chẳng nghe thấy gì cả, A Triền không kìm được mà nghĩ, nàng và a đa có lẽ thực sự không có duyên phận cha con.

Lúc y qua đời, có từng nghĩ đến nàng và A Miên không?

Có phải là chưa từng nghĩ đến việc báo tin cho các con gái của mình không?

Chắc là vậy rồi, nếu không phải nàng tự tìm đến đây, có lẽ vĩnh viễn nàng cũng không biết được tin tức này.

Nếu a đa đã không còn, vậy a nương thì sao?

Người... còn sống không?

A Triền chìm đắm trong ý thức của chính mình, cho đến khi Bạch Hưu Mệnh kết thúc lễ tế bái đơn giản, đứng dậy đi về phía nàng, trong mắt nàng mới thêm vài phần linh động.

Bạch Hưu Mệnh đón lấy A Triền từ tay Đại tế ty, một tay bế bổng nàng lên để nàng ngồi trong vòng tay mình.

A Triền vòng tay ôm cổ chàng, ngoái đầu nhìn về hướng tế đàn.

Đạo hư ảnh hài cốt kia đã trở nên rất nhạt, y sắp sửa một lần nữa vùi sâu xuống lòng đất, không thấy ánh mặt trời. "Chúng ta về nhé?" Bạch Hưu Mệnh hơi ngẩng đầu nhìn A Triền.

Nàng thu hồi ánh mắt luyến tiếc khỏi hư ảnh, Đại tế ty dẫn đầu đi

phía trước, Bạch Hưu Mệnh bế nàng theo sau.

Đã đi được một đoạn xa, A Triền vẫn không nhịn được quay đầu nhìn lại.

Nơi đó đã không còn thấy hư ảnh hài cốt lúc nãy nữa, chỉ còn lại tế đàn trống trải mang theo vài phần hiu quạnh.

Nơi đó chôn cất những thời gian đã qua.

Trên đường về, A Triền cứ ủ rũ không gượng dậy nổi.

Nàng tựa vào lòng Bạch Hưu Mệnh, trong cơn xóc nảy vậy mà ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này nàng ngủ rất sâu, khi tỉnh lại thấy mình không ở trong căn phòng nghỉ ngơi ngày hôm qua, mà đang nằm trên một chiếc giường gỗ hình tròn, màn giường rủ xuống bốn phía mang đậm phong cách Vu tộc.

Nàng ngồi dậy, lúc này mới chú ý thấy dưới thân mình trải một tấm da thú đen, giống hệt tấm nàng thấy ở chỗ Đại tế ty. "Cháu tỉnh rồi sao?" Giọng nói vang lên đồng thời với tiếng bước chân.

Đại tế ty từ dưới lầu đi lên, tay bưng một bát thuốc thang.

Ngài đi tới bên giường, đưa bát thuốc cho A Triền: "Cảm xúc của cháu dao động quá lớn, không tốt cho thân thể, đây là thuốc định thần, uống lúc còn nóng đi." A Triền nhận lấy bát thuốc, thuốc chắc đã để nguội một lúc, nhiệt độ vừa vặn.

Nàng ngửa đầu nín thở uống cạn cả bát.

Uống xong, nàng trả bát cho Đại tế ty, đổi lại được một quả xanh.

Đại tế ty bảo: "Trẻ con Vu tộc chúng ta mỗi khi bị bệnh, trưởng bối trong nhà đều sẽ tìm quả cho chúng ăn, mau nếm thử đi, ngọt lắm." A Triền cầm lấy quả cắn một miếng, quả nhiên rất ngọt.

Quả không lớn, mấy miếng đã ăn xong, vị đắng của thuốc trong miệng cũng biến mất.

Lúc này nàng mới mở lời hỏi: "Đại tế ty, Bạch Hưu Mệnh đâu ạ?" Đại tế ty mỉm cười: "Trên đường về thấy cháu có vẻ không khỏe, cậu ta liền bế cháu đến chỗ ta, vốn dĩ cứ túc trực bên cạnh cháu suốt, ta chê cậu ta vướng mắt nên bảo Liệt Giang kéo cậu ta đi giúp bố trí tế đàn rồi." Bạch Hưu Mệnh vốn không muốn rời xa A Triền, nhưng Đại tế ty nói muốn cầu phúc cho nàng, không được để ai làm phiền, sau khi cầu phúc thân thể nàng sẽ tốt hơn trước.

Chàng vốn luôn để tâm đến sức khỏe của nàng, tuy gần đây trông đã tốt hơn nhiều nhưng dáng vẻ hôm nay của nàng vẫn khiến chàng lo lắng.

Nhiều thủ đoạn của Vu tộc tuy thần bí nhưng cũng rất hiệu quả, biết đâu thực sự có thể khiến thân thể nàng chuyển biến tốt hơn, nên chàng mới thỏa hiệp.

A Triền đây là lần đầu tiên nghe thấy có người nói Bạch Hưu Mệnh vướng mắt, đúng là sự ghét bỏ rõ rành rành.

Đã không có Bạch Hưu Mệnh ở đây, A Triền rốt cuộc cũng hỏi ra nỗi nghi hoặc trong lòng: "Đại tế ty, có phải ngài...

đã sớm biết cháu rồi không?" Nàng vẫn nhớ ngày hôm qua khi gặp nàng, Đại tế ty đã nói tên A Triền hay hơn cái tên Quý Thiền, rõ ràng lúc đó nàng nói mình tên là Quý Thiền.

Còn có chuyện ở tế đàn hôm nay, ngài đã giúp nàng lấp liếm trước mặt Bạch Hưu Mệnh về chuyện nàng mất kiểm soát cảm xúc.

A Triền cảm thấy trực giác của mình không sai, Đại tế ty khi đối diện với nàng luôn ôn hòa hơn những người khác.

Đại tế ty cười: "Phải, từ rất lâu trước đây, ta đã biết tên của cháu

và A Miên rồi." Hốc mắt A Triền lập tức ươn ướt: "Là a đa nói cho ngài biết sao?" Người trước mắt biết nơi chôn cất a đa, hẳn là có quen biết với a đa và a nương nàng chứ?

Đại tế ty dường như chìm vào ký ức, giọng nói nhẹ tênh: "A đa của cháu thường kể với chúng ta rằng y có hai đứa con gái ngoan ngoãn đáng yêu, con gái lớn giống y hơn, tên là A Triền.

Y còn nói nếu con gái y lớn lên, nhất định sẽ là con hồ ly nhỏ xinh đẹp nhất thế gian này." Thân thể A Triền khẽ run rẩy, giọng nói mang theo tiếng nghẹn ngào: "Nhưng cháu không còn là hồ ly nữa, vì sao ngài vẫn có thể tìm thấy cháu?" Nàng nghĩ đến bức thư của Hồi Tuyết, cũng được đưa đến tay nàng chỉ sau hai ngày xích sắt bị đứt.

Nàng đã thấy cốt khuyết ở chỗ Đại tế ty, nếu Hồi Tuyết viết thư cho nàng thì không thể dùng loại giấy thư chất liệu đặc biệt này.

Vì thế bức thư đó có lẽ được viết dưới sự thúc giục của Đại tế ty, có lẽ đã dùng phương pháp đặc biệt nào đó mới có thể kịp thời chuyển đến tay nàng. "Không phải ta tìm thấy cháu, là a đa của cháu đã tìm thấy cháu." Đại tế ty nhẹ nhàng vỗ lưng A Triền, "Cháu chưa từng nghĩ xem, tế đàn đã ở đó cả trăm năm, sao tự nhiên lại tiết lộ khí tức của a đa cháu?" A Triền ngẩn người, hôm đó trong nội cảnh, sáu sợi xích sắt khóa chặt thần hồn nàng đã đứt đoạn hoàn toàn.

Nàng cứ ngỡ chẳng có chuyện gì xảy ra, hóa ra không phải vậy. "A đa cháu biết cháu sẽ tìm tới, y đã để lại đồ vật cho cháu, chờ cháu đến lấy." "Đồ vật gì ạ?" Đại tế ty lắc đầu: "Ta cũng không biết, nhưng thứ đó vẫn ở bên dưới tế đàn, chỉ có cháu mới lấy ra được." A Triền cấp thiết hỏi: "Khi nào chúng ta đi lấy?" Nàng muốn biết rốt cuộc a đa đã để lại gì cho mình. "Bây giờ có thể đi ngay." A Triền lập tức đứng dậy xuống giường, định đi ra ngoài thì bị nắm lấy cổ tay, Đại tế ty dẫn nàng đi lên lầu.

Không gian tầng ba vẫn trống trải như vậy, trên mặt đất dùng vu văn khắc họa một trận pháp phức tạp, trên vách tường xung quanh khảm đầy những viên đá lớn nhỏ màu sắc khác nhau, A Triền thầm đoán, hỏi: "Đây là Vu trận ạ?" Đại tế ty gật đầu: "Đây là truyền tống trận, chúng ta đi nhanh về nhanh, đừng để tiểu tử kia phát hiện." "Vâng." Trên mặt A Triền hiếm khi lộ ra một chút ý cười.

Đại tế ty nắm lấy tay A Triền, hai người đứng giữa trận, theo tiếng lẩm nhẩm của Đại tế ty, rất nhanh những viên đá kia phát ra ánh sáng nhu hòa, bóng dáng họ biến mất.

Chớp mắt, họ lại tới cánh rừng nơi có tế đàn.

Hai người đi thẳng tới cạnh tế đàn, Đại tế ty bảo nàng: "Đứng vào giữa tế đàn, gọi a đa của cháu đi." A Triền cứ ngỡ sẽ có những bước phức tạp, không ngờ lại đơn giản thế này: "Chỉ như vậy thôi sao?" Nàng xác nhận lại lần nữa. "Như vậy là đủ rồi, tin ta đi, dù có đổi thân thể thì a đa cháu vẫn có thể nhận ra cháu." A Triền đi tới trung tâm tế đàn, khẽ gọi một tiếng: "A đa." Sau đó lại gọi thêm một tiếng: "A đa..." Từng tiếng "a đa" gọi ra, bao nhiêu uất ức trong lòng dường như cũng theo đó mà tuôn trào.

Một tiếng "ong" vang lên, từ tế đàn bỗng bốc lên một cột sáng, chùm sáng đó dần tắt đi, một viên châu vàng óng tròn trịa trôi lơ lửng trước mặt A Triền.

Đây là... nội đan.

A đa đã để lại nội đan của y cho nàng.

A Triền đưa một ngón tay ra, ướm thử muốn chạm vào viên nội đan, vừa chạm tới thì nội đan bỗng biến mất.

Nàng còn chưa kịp kinh ngạc thì nội đan lại xuất hiện trong tay nàng, nó dường như đã ẩn giấu trong cơ thể nàng, chỉ cần nàng muốn

là nó sẽ xuất hiện.

Nhìn trân trân vào viên nội đan hồi lâu, A Triền mới nhìn về phía Đại tế ty: "Đây là a đa để lại cho cháu?" Đại tế ty khẽ gật đầu: "Để lại cho cháu." "Vậy còn A Miên?" "A Miên khác cháu, con bé không dùng tới được." Nếu A Miên vẫn là bán yêu, con bé chắc chắn dùng được.

Trừ phi con bé cũng giống nàng, đều đã biến thành một dáng vẻ khác.

Nhưng vì sao a đa lại biết được những chuyện chưa từng xảy ra?

Trong lòng A Triền có quá nhiều nghi hoặc, nàng muốn tìm Đại tế ty giải đáp, nhưng ngài chỉ nói với nàng: "Ta chỉ thụ thác của a đa cháu, khi cháu tìm tới thì giao nội đan vào tay cháu, những chuyện còn lại y không có kể với ta." "Vậy còn a nương, ngài có biết... tung tích của người không?" A Triền truy vấn, trong mắt mang theo một tia hy vọng khó nhận ra.

Ánh mắt Đại tế ty nhìn nàng ôn hòa mà tĩnh lặng, nhưng lại khiến lòng A Triền chợt lạnh lẽo.

Ngài nói: "A Triền, a nương của cháu và ta là tộc nhân cùng một bộ lạc, ở Vu tộc chúng ta, Đại tế ty là chức vị trọn đời." Tay A Triền lặng lẽ siết chặt. "Nếu vị Đại tế ty đời trước còn tại thế, thì sẽ không có Đại tế ty mới xuất hiện." Tia hy vọng cuối cùng cũng tắt ngấm.

A nương cũng không còn nữa.

A Triền từ từ ngồi thụp xuống, hai tay ôm lấy đầu gối, gục đầu sâu xuống.

Trước đây khi không biết tung tích của họ, ít nhất nàng vẫn còn có a đa a nương, nhưng bây giờ chỉ còn lại một mình nàng.

Đại tế ty nghe tiếng nức nở nhỏ bé, trong mắt hiện lên sự thương xót nhưng không tiến lại gần.

Ngài nhớ tới lời Tây Lăng đại nhân nói khi gặp y lần cuối.

Y nói A Triền của y là một cô bé cần rất nhiều tình yêu và sự bầu bạn.

Mà những thứ đó, họ không thể cho nàng được.

Vì thế y để lại nội đan của chính mình cho A Triền, nơi đó ẩn chứa sức sống khổng lồ, có thể cho nàng thọ mệnh dài lâu, để nàng có thể trong cuộc đời đằng đẵng tìm thấy người đủ yêu nàng, có thể vĩnh viễn bầu bạn với nàng.

A Triền chỉ để bản thân đau buồn một lát rồi lau nước mắt đứng dậy: "Đại tế ty, chúng ta về thôi." Hai người rời khỏi tế đàn, A Triền theo Đại tế ty trở lại nơi truyền tống lúc nãy.

Trận pháp ở đây đã được đơn giản hóa, chỉ dùng được hai lần, sau đó phải bố trí lại.

Trước khi bước vào trận pháp, Đại tế ty ngoái đầu nhìn A Triền đang lén lau nước mắt, bảo nàng: "Nếu cháu muốn biết thêm về chuyện của cha nương cháu, có thể bảo Hồi Tuyết đưa cháu đi gặp Vu Ương, cô ấy là đệ tử của nương cháu." Mắt A Triền sáng lên, gật đầu mạnh: "Vâng!" Đại tế ty đưa tay ra cho nàng, A Triền nắm lấy, trận pháp lóe sáng, họ trở về lầu gỗ.

Sau khi trở về, cảm xúc của A Triền đã bình phục nhiều, nàng đi rửa mặt rồi được Đại tế ty gọi xuống lầu.

Hai người ra sân, Đại tế ty chỉ vào đủ loại dị thú chiếm gần nửa cái sân rồi bảo nàng: "Mấy ngày nữa trong thôn tổ chức tế lễ, đây đều là tế phẩm các thôn dân gửi tới, lại đây giúp ta xử lý một tay." A Triền gật đầu, nàng đã học được nhiều phương pháp xử lý tế phẩm trong cuốn sách a nương để lại.

Phương pháp của Đại tế ty đơn giản và thô bạo hơn, ngài chỉ đạo

A Triền bỏ dược liệu đã chuẩn bị vào một cái hố đá trong sân, sau đó đốt cháy lớp hỏa mộc dưới cùng.

Khi khói bốc lên, Đại tế ty kéo con mồi tới cạnh hố đá, còn A Triền thì giúp chỉnh lý những tế phẩm đã chết này, chải lông, nắn xương, làm sao cho cái chết của chúng trông không quá dữ tợn, kẻo tổ tiên nhìn thấy lại mất ngon miệng.

Đại tế ty thấy A Triền làm việc đâu ra đấy liền không chú ý tới nàng nữa, hai người phối hợp ăn ý, ai nấy đều tập trung vào việc của mình.

Đến khi Đại tế ty nói được rồi, A Triền mặc kệ hình tượng ngồi bệt xuống đất, lúc làm việc chưa thấy gì, giờ mới cảm thấy cái lưng sắp đứng không thẳng nổi rồi.

Nàng đã lâu không làm nhiều việc như thế này, nhưng thấy rất thú vị.

Những gì nương ghi trong sách, giờ nàng đang đích thân trải nghiệm.

Đại tế ty kiểm tra lại các tế phẩm A Triền đã xử lý một lượt, hài lòng khen ngợi: "Cháu làm tốt lắm, trước đây học qua rồi sao?" "Cháu thấy các bước trong sách ạ." "Rất có thiên phú." A Triền nở một nụ cười rạng rỡ.

Đại tế ty lại hỏi: "Có biết nhảy vũ điệu tế lễ không?" A Triền hơi do dự gật đầu, có chút ngại ngùng: "Cháu mới nhảy một lần, cũng không biết có sai sót gì không." "Biết nhảy là tốt rồi." Đại tế ty nói với nàng, "Trẻ con Vu tộc chúng ta, sau khi thành niên thì lần tế lễ tổ tiên đầu tiên đều phải hiến tế vũ đạo, cháu cũng không ngoại lệ." Tuy A Triền hiện tại không còn huyết thống Vu tộc, nhưng nàng vẫn được Vu tộc thừa nhận, tổ tiên Vu tộc cũng sẽ luôn che chở nàng. "Phải nhảy lúc tế lễ ạ?" A Triền trợn tròn mắt, tại sao tổ tiên nhất định phải

thưởng thức vũ đạo giữa thanh thiên bạch nhật, xem riêng không được sao?

Đại tế ty khẽ cười: "Phải, nhất định phải nhảy." "Dạ vâng..." Ai bảo đây là tổ tiên muốn xem chứ, không thể để tổ tiên thất vọng được, A Triền đành đồng ý, sau đó hỏi, "Vậy năm nay có bao nhiêu người nhảy cùng cháu ạ?" Nếu có người cùng nhảy, nàng cảm thấy chắc sẽ đỡ hơn. "Năm nay có bốn người nhảy cùng cháu, thằng bé Liệt Hành cũng có tên, cháu quay lại có thể luyện tập cùng nó." A Triền gật đầu, sau đó mặt đầy chấn kinh: "Liệt Hành năm nay mới thành niên ạ?" "Phải." Vu tộc mười tám tuổi thành niên, Liệt Hành trông vừa cao vừa tráng, kết quả còn nhỏ hơn nàng bây giờ một tuổi.

A Triền thầm nghĩ, đệ ấy lớn hơi vội vàng rồi.

Bữa tối nàng ăn cùng Đại tế ty, cơm do chính tay ngài nấu, thức ăn tuy đơn giản nhưng rất mỹ vị, ngang ngửa với Tuệ nương.

Nàng bỗng muốn bắt cóc Đại tế ty về Thượng Kinh quá đi.

Ăn xong trời vẫn còn sáng, còn hơn một canh giờ nữa trời mới tối, A Triền liền hỏi Đại tế ty chỗ ở của Thân Hồi Tuyết rồi tìm tới.

Nhà Thân Hồi Tuyết giờ chỉ có một mình nàng, hôm qua A Triền nghe nàng nói Thân Khinh Vụ đã cùng đội ngũ trong thôn lên núi tuyết, chắc phải hai ngày nữa mới về.

Chương 183

Lúc A Triền tới, Thân Hồi Tuyết mới dùng xong bữa tối, đang hóa thành nguyên hình nằm trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, sáu cái đuôi thỉnh thoảng lại vẫy vẫy. "Hồi Tuyết." A Triền gọi nàng. "Anh..." Thân Hồi Tuyết đáp lại một tiếng rồi mới đổi về giọng người, ngữ khí vui vẻ, tốc độ vẫy đuôi cũng nhanh hơn: "Nàng về rồi." A Triền đi tới cạnh ghế, đưa tay sờ sờ cái đuôi xù lông của Hồi Tuyết.

Đuôi của hồ yêu đương nhiên không phải ai cũng chạm vào được, nhưng A Triền thì khác, Thân Hồi Tuyết chia ra ba cái đuôi cho A Triền, tự mình nhấc móng ôm lấy ba cái đuôi còn lại để liếm lông. "Hồi Tuyết, vị tế ty mà nàng nói muốn đưa ta đi tìm tên là gì thế?" A Triền vừa dùng ngón tay chải lông đuôi cho Hồi Tuyết vừa trò chuyện.

Tai Thân Hồi Tuyết động động: "Hình như là Vu Ương." "Vậy mai nàng đưa ta đi gặp bà ấy nhé." "Được chứ." Thân Hồi Tuyết đồng ý rất sảng khoái, vốn dĩ nàng cũng định đưa A Triền đi gặp vị tế ty đó.

Chải lông cho nàng một lát, A Triền bỗng hỏi: "Hồi Tuyết, sau khi nàng hấp thụ yêu lực trong nội đan, có từng xảy ra chuyện gì bất thường không?" "Bất thường?" Thân Hồi Tuyết nghiêng đầu nghĩ ngợi, "Ta cũng không biết có tính là bất thường không, sau khi tới đây thỉnh thoảng ta hay nằm mơ." Nàng hiện tại là Tam cảnh hồ yêu, lẽ ra không dễ nằm mơ, thông thường những giấc mơ đều mang tính dự báo.

Nhưng giấc mơ của nàng hơi khác, nàng chỉ mơ thấy cha mình. "Nằm mơ sao?" "Ừm, thỉnh thoảng ta mơ thấy cha ta." Ánh mắt Thân Hồi Tuyết trở nên nhu hòa, "Người sẽ nói chuyện với ta trong mơ, có một lần ta đi săn không cẩn thận bị thương, tối hôm đó người còn dạy

ta vài kỹ năng săn bắn, sau khi học được ta không bao giờ bị thương nữa." "Sẽ xuất hiện trong mơ sao..." A Triền khẽ lẩm bẩm, ánh mắt có chút xa xăm.

Thân Hồi Tuyết chú ý đến sự bất thường của A Triền, hỏi nàng: "Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?" Nàng khẽ lắc đầu: "Không có gì, ta chỉ cảm thấy biến thành yêu cũng thật tốt." "Thực sự rất tốt." Thân Hồi Tuyết tán đồng, biến thành yêu tộc, nàng sở hữu sức mạnh cường đại, thọ mệnh dài hơn, thậm chí còn có thể gặp lại người cha đã khuất trong mơ.

Nàng có thể đi bất cứ đâu mình muốn, không ai có thể trói buộc nàng.

Trước khi rời khỏi Đại Việt, nàng chưa từng nghĩ cuộc đời mình có thể tự tại như thế.

Cả hai đều đắm chìm trong suy tư riêng, không ai phát hiện một bóng người cao lớn đã xuất hiện ngoài cửa từ lúc nào.

Cho đến khi tiếng gõ cửa quy luật vang lên, một người một hồ đồng thời quay đầu, thấy ngoài cánh cửa đang mở hờ, Bạch Hưu Mệnh đứng đó, đăm đắm nhìn A Triền. "Chàng sao lại tới đây?" A Triền thấy Bạch Hưu Mệnh liền buông cái đuôi xù của Hồi Tuyết ra, chạy nhỏ về phía chàng, tà váy nàng tung bay theo gió như một con bướm hồ ly xinh đẹp lao vào người chàng.

Bạch Hưu Mệnh đỡ lấy nàng: "Trời sắp tối rồi, nghe Đại tế ty nói nàng ở đây, ta tới đón nàng về." A Triền luyến tiếc nhìn Hồi Tuyết, ướm hỏi: "Chàng thấy tối nay ta ngủ lại chỗ Hồi Tuyết thế nào?" Bạch Hưu Mệnh thản nhiên: "Không sợ đêm hôm ồn ào sao?" "Người ta cũng phải ngủ chứ bộ." "Ả có thể..." A Triền còn định nói Hồi Tuyết có thể bố trí kết giới cách âm gì đó, lời chưa dứt đã bị Bạch Hưu Mệnh xách đi mất rồi.

Lúc rời đi, chàng còn tận tâm đóng cửa nhà Thân Hồi Tuyết lại, buông một câu: "Làm phiền rồi." Trên đường về, A Triền hỏi chàng: "Chàng tới từ lúc nào thế?" Bạch Hưu Mệnh liếc nàng: "Vừa tới, có chuyện gì sao?" "Không có gì." A Triền dùng ánh mắt phác họa nghiêng mặt rõ nét của người đàn ông bên cạnh, thầm nghĩ, có phải chàng đã nghe thấy cuộc đối thoại của nàng và Hồi Tuyết không?

Quả nhiên, khắc sau liền nghe Bạch Hưu Mệnh hỏi: "Việc Thân Hồi Tuyết biến thành yêu có liên quan đến nàng?" Ánh mắt A Triền hơi né tránh: "Ta không giúp gì ả cả, là ả có được nội đan của cha ả." Nàng chỉ nói cho Hồi Tuyết cách đó mà thôi. "Ghen tị với ả sao?" Chàng quả nhiên đã nghe thấy những gì nàng nói. "Ả có thể đi đến bất cứ nơi nào mình muốn, không cần lo lắng nguy hiểm.

Ả còn có thể sống rất lâu, làm tất cả những gì mình muốn." A Triền không hề che giấu sự ngưỡng mộ trong lời nói.

Bạch Hưu Mệnh dừng bước, chàng xoay người, tay áp lên mặt A Triền, ngữ khí nghiêm túc: "Những thứ đó, nàng đều sẽ có được." Hàng mi A Triền khẽ run, nàng biết Bạch Hưu Mệnh đã nói thế thì sẽ không gạt nàng.

Nhưng điều nàng mong muốn hơn cả là có thể gặp lại a đa, dù đó không phải a đa thật sự mà chỉ là một đoạn ký ức của y.

Hồi Tuyết hấp thụ nội đan của Lục thúc, có được yêu lực của y, trong yêu lực đó ẩn chứa ký ức của Lục thúc nên ả mới thỉnh thoảng mơ thấy y.

Nếu nàng từ bỏ yêu lực trong nội đan, chỉ lấy sức sống bên trong, nàng sẽ có sinh mệnh trường cửu, nhưng như thế nàng sẽ không bao giờ gặp lại được a đa nữa.

Ngón tay A Triền đặt lên cổ tay chàng, nhìn vào mắt chàng: "Bạch Hưu Mệnh, chàng sẽ không không vui chứ?" "Tại sao ta lại phải

không vui?" Chàng hỏi ngược lại. "Bởi vì... ta ghen tị với việc Hồi Tuyết có thể biến thành yêu?" Bạch Hưu Mệnh bật cười: "Ta còn chưa bá đạo đến mức hạn chế cả suy nghĩ của nàng." A Triền chớp mắt, có một khoảnh khắc nàng suýt chút nữa đã hỏi chàng: "Nếu ta thực sự biến thành yêu, chàng sẽ thế nào?" Nhưng nàng không hỏi ra miệng mà mỉm cười với người đàn ông bên cạnh, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Đi thôi, lát nữa ta phải ngủ sớm, mai đã hẹn đi chơi với Hồi Tuyết rồi." "Đại tế ty nói hôm nay nàng cứ giúp ngài chuẩn bị tế phẩm suốt, mai không đi giúp nữa sao?" Bạch Hưu Mệnh tùy miệng hỏi.

Trước mặt tổ tiên Vu tộc không phân sang hèn, Đại tế ty cũng phải làm việc, chàng bị sai bảo cả ngày, chắc hẳn A Triền cũng không thoát được. "Không đi đâu." A Triền hậm hực nói, "Hôm nay ngài ấy bảo ta tìm Liệt Hành học điệu nhảy tế lễ, để khi tế tự nhảy cùng họ, ta nghi ngài ấy cố ý muốn xem trò cười của ta." Bạch Hưu Mệnh nhướng mày, ánh mắt lướt qua người A Triền một lượt, bất chợt mỉm cười: "Ta trái lại rất mong chờ." Tối nay A Triền nghỉ ngơi rất sớm, trời vừa tối nàng đã tắm rửa rồi đi ngủ ngay.

Ban ngày xảy ra nhiều việc như vậy, nàng cứ ngỡ mình sẽ không ngủ được, nhưng có lẽ do uống thuốc của Đại tế ty nên nàng ngủ rất ngon, ngay cả tiếng kêu của con cừu đầu điểu trong đêm cũng không làm nàng thức giấc.

Ngày thứ hai, theo lệ thường bị Liệt Hiến gọi đến nhà ăn cơm, trên bàn ăn nghe A Triền nói hôm nay nàng muốn đi chơi với Thân Hồi Tuyết, Liệt Giang quay sang nhiệt tình mời Bạch Hưu Mệnh tiếp tục góp gạch xây tường cho tế đàn tổ tiên Vu tộc họ.

Tay cầm đũa của Bạch Hưu Mệnh hơi khựng lại, ngữ khí uyển chuyển: "Ta là người ngoại tộc, tham gia quá sâu vào việc xây dựng tế đàn liệu có ổn không?" Liệt Giang khoát tay: "Đương nhiên không sao,

tổ tiên chúng ta đối xử với mọi chủng tộc như nhau, đến đây đều là bạn." A Triền mím môi cười thầm, Bạch Hưu Mệnh chắc là lần đầu tiên bị ép làm bạn một cách thụ động như thế này.

Chưa dừng lại ở đó, Liệt Giang còn nói: "Nếu cậu rảnh thì có thể ra ngoài săn vài con mồi đưa đến chỗ Đại tế ty, đợi khi tế lễ thì dâng lên luôn, tổ tiên nhận được tế phẩm của cậu chắc chắn sẽ phù hộ cho cậu." Sợ Bạch Hưu Mệnh không tin, đệ ấy còn bồi thêm một câu đầy chân thành: "Thật đấy." Bạch Hưu Mệnh trầm mặc, cứ cảm giác Liệt Giang đang tay không bắt sói.

Ăn xong không lâu thì Thân Hồi Tuyết tới.

A Triền vội đứng dậy đón, rồi khoác tay ả vẫy vẫy Bạch Hưu Mệnh: "Ta đi chơi đây, chàng phải nỗ lực làm việc nha!" Bạch Hưu Mệnh chán chẳng buồn ngước mắt, không thèm để ý đến nàng.

Sau khi ra khỏi thôn, Thân Hồi Tuyết biến lại nguyên thân, sau khi tới đây yêu lực của ả dần ổn định, nguyên thân to gấp đôi so với hôm qua A Triền thấy.

A Triền ngồi trên lưng ả, bóng trắng như tia chớp lao vút đi.

Nơi Thân Hồi Tuyết đưa nàng đến hóa ra là cánh rừng phía sau thôn, địa thế trong rừng uốn lượn, cây cối mọc um tùm nhưng Hồi Tuyết khéo léo tránh được mọi cành nhánh, đưa A Triền đi suốt quãng đường.

Đi trong rừng chừng nửa canh giờ, trong tầm mắt A Triền xuất hiện một cây cổ thụ chọc trời, tán cây khổng lồ xum xuê che lấp cả bầu trời, xung quanh nó không có loài cây nào khác mọc được.

Hai bên cây cổ thụ có dựng hai ngôi nhà gỗ.

Trên giá ngoài nhà phơi thảo mộc khô, góc tường xếp một ít dụng cụ sinh hoạt.

Khi tới gần cây cổ thụ, A Triền mơ hồ nghe thấy tiếng ngáy trên cây, đây rõ ràng là một lão thụ yêu ham ngủ, chẳng mảy may hiếu kỳ về sự xuất hiện của họ.

Sau khi để nàng xuống, Thân Hồi Tuyết biến lại hình người, nhỏ giọng nói với nàng: "Ta nghe nói cây này do người Vu tộc trong thôn khi dời tới đây đã trồng xuống, đã được mấy nghìn tuổi rồi." "Chính xác mà nói là năm nghìn ba trăm tuổi." Một giọng nói vang lên sau lưng họ, A Triền quay người lại thấy một lão phu nhân dáng người gầy gò, mặc hắc bào.

Một mắt bà màu đen, mắt còn lại màu trắng, không có đồng tử.

Thấy A Triền nhìn mình, bà tự giới thiệu: "Ta là Vu Ương, cháu có thể gọi ta là Ương bà bà." "Chào Ương bà bà, cháu là A Triền." "Ta biết." Vu Ương lướt qua họ, đi tới căn nhà bên trái cây cổ thụ, đẩy cửa ra rồi quay lại bảo: "Vào ngồi đi." A Triền và Thân Hồi Tuyết theo sau Vu Ương vào nhà.

Bố trí trong nhà rất giống chỗ Đại tế ty, nhưng có rất nhiều cây xanh, thêm vài phần sinh khí.

Sau khi ba người ngồi xuống, Ương bà bà gõ vào vách gỗ, tiếng "đông đông đông" vang lên ba lần, không lâu sau, một sợi dây leo cuốn ba bát nước mật đi vào, chia cho mỗi người một bát, lúc đi còn quấn quấn vạt áo Thân Hồi Tuyết. "Ương bà bà, cháu đưa A Triền tới đây là muốn nghe ngài kể về vài chuyện." Thân Hồi Tuyết mở lời trước.

Ương bà bà bưng bát nước mật lên uống một ngụm, thong thả nói: "Không vội." Bà hỏi hai người: "Đã ăn sáng chưa?" "Dạ ăn rồi ạ." A Triền trả lời.

Vu Ương gật đầu, nói với Thân Hồi Tuyết: "Vậy bữa trưa ăn ở đây luôn đi." Thân Hồi Tuyết hơi thụ sủng nhược kinh, nàng tới chỗ Ương bà bà mấy lần rồi mà chưa bao giờ được giữ lại ăn cơm.

Trước đây nàng nghe người trong thôn nói Ương bà bà tính tình lạnh nhạt, ít khi tiếp xúc với ai.

Nếu không phải vì giúp A Triền nghe ngóng tin tức, nàng cũng không đặc biệt tìm tới đây, tuy dưới sự chủ động của nàng, Ương bà bà đã ôn hòa hơn nhiều nhưng vẫn không hề thân cận. "Vâng, vậy làm phiền ngài ạ." Thân Hồi Tuyết do dự gật đầu.

Ương bà bà đuôi mắt hiện nếp nhăn cười, lại nói: "Sâu trong rừng gần đây có một đàn Ô Phượng mới bay tới, nghe nói thịt Ô Phượng tươi ngon, dùng để hầm canh rất hợp." Thân Hồi Tuyết và A Triền đồng thời nuốt nước miếng.

Nhưng rất nhanh, Thân Hồi Tuyết đã hiểu được ý đồ của Ương bà bà, bà chắc hẳn có chuyện muốn nói riêng với A Triền, không tiện để nàng ở lại đây.

Nàng quay sang nhìn A Triền, thấy nàng nháy mắt với mình, thế là Thân Hồi Tuyết đứng dậy: "Được thôi, vậy cháu đi hội ngộ đàn Ô Phượng đó xem sao, lát nữa sẽ quay lại." "Đi đường cẩn thận nhé." A Triền dặn dò một câu. "Yên tâm đi." Sau khi Thân Hồi Tuyết rời đi, chỉ còn lại Ương bà bà và A Triền, căn nhà bỗng trở nên yên tĩnh.

Chuẩn bị tâm lý hồi lâu, A Triền mới mở lời: "Ương bà bà, ngài có quen biết a nương cháu không?" Nàng không giới thiệu thân phận của mình, nàng nghĩ nếu Đại tế ty đã biết mình thì Ương bà bà hẳn cũng biết.

Ương bà bà không trả lời ngay câu hỏi của nàng, bà dường như đang nhớ lại chuyện gì đó, ánh mắt trở nên xa xăm.

Hồi lâu mới chậm rãi nói: "Ta là đệ tử của nương cháu, từ nhỏ đã theo bên cạnh bà học tập.

Khi cháu và muội muội chào đời, ta đã từng thấy hai đứa." Giọng

A Triền nghẹn lại, được theo nương từ nhỏ sao, thật khiến người ta ghen tị quá. "Vậy... ngài có biết bà và a đa của cháu qua đời như thế nào không?" A Triền hỏi ra nỗi nghi hoặc lớn nhất trong lòng.

Ương bà bà trầm mặc, ngay khi A Triền tưởng bà sẽ không nói thì bà cuối cùng cũng lên tiếng: "Nương cháu không kể chuyện này với ta, nhưng ta đoán được." "Ngài đoán được điều gì ạ?" Thái độ của Ương bà bà khiến A Triền vô thức cảm thấy căng thẳng, trong lòng dâng lên nỗi hoảng loạn khó hiểu, cái chết của cha nương liệu có liên quan đến nàng không?

Ương bà bà không nhìn A Triền, bà nhìn sang một bên, giọng nói mang theo vài phần nặng nề: "Vu tộc chúng ta từng trải qua một cuộc đại đồ sát, cháu có nghe nói chưa?" A Triền gật đầu: "Cháu biết, là do Yêu Hoàng làm." Nàng không có ấn tượng gì về Yêu Hoàng, vì khi nàng sinh ra, Yêu Hoàng từ lâu đã bị vùi lấp trong dòng lịch sử dài đằng đẵng của Yêu tộc.

Nhưng nhiều vị trưởng lão trên Thanh Tự Sơn, thậm chí là tổ mẫu, thỉnh thoảng nhắc đến Yêu Hoàng đều mang vẻ kính sợ và hướng về, họ dường như rất nhớ thời kỳ Yêu quốc chưa bị phân tán ly tán. "A đa và a nương cháu gặp nhau trong một lần tình cờ, nghe nói y đã vừa mắt nương cháu ngay từ cái nhìn đầu tiên, cứ mặt dày mày dạn theo bà về bộ lạc chúng ta." Vu Ương hồi tưởng lại quá khứ, chậm rãi kể cho A Triền nghe, "Lúc đó chúng ta không hề biết y là thuộc hạ được Yêu Hoàng coi trọng nhất." A Triền cau mày, nàng không biết nhiều về quá khứ của a đa, cũng không hề biết quan hệ của y với Yêu Hoàng, vì tổ mẫu không kể với nàng, trên Thanh Tự Sơn cũng chẳng ai nói cho nàng hay. "Chúng ta ít tiếp xúc với Yêu tộc, lúc đầu tộc nhân rất bài xích y.

Y đã ở bộ lạc chúng ta một thời gian dài, cùng mọi người sinh hoạt, đi săn, xua đuổi hung thú, tế lễ tổ tiên, tộc nhân dần dần chấp

nhận y.

Sau này nương cháu bị lay động, họ đã ở bên nhau.

Bỗng một ngày y nhận được thư nhà, nói cần phải về nhà một chuyến." Giọng Vu Ương dần trầm xuống, "Y đi không lâu sau, nhiều cánh quân Yêu tộc hùng mạnh đột ngột xuất hiện, chúng đồ sát Vu tộc, bắt các Đại tế ty của từng bộ lạc, yêu cầu họ phải dâng lên truyền thừa của bộ lạc mình.

Có những Đại tế ty không chịu, tộc nhân của họ sẽ bị giết ngay trước mặt.

Còn những kẻ khuất phục thì cuối cùng cũng đều chết thảm.

Bộ lạc chúng ta, nhờ sự chu toàn của nương cháu mà tổn thất ít nhất, nhưng chúng ta đều hiểu rõ không còn hy vọng gì nữa.

Ngay lúc đó a đa cháu trở về, quân đội Yêu tộc rút đi, chúng ta mới sống sót được." A Triền nhận ra câu chuyện này định sẵn sẽ không có một kết thúc hoàn mỹ.

Nhắc lại quá khứ đó, mắt Ương bà bà đầy bi thương: "Lúc đó thảm lắm, đâu đâu cũng là thi thể, của cả Vu tộc lẫn Yêu tộc, những người sống sót chỉ còn lại chúng ta." "Sự xuất hiện của Yêu tộc có liên quan đến a đa không ạ?" Trong lòng A Triền không tin a đa mình sẽ làm ra chuyện đó, nhưng quá nhiều sự trùng hợp xảy ra cùng lúc khiến người ta tình ngay lý gian.

Nàng cuối cùng cũng hiểu vì sao nương lại chán ghét nàng và A Miên đến thế, thậm chí không thèm nhìn lấy một lần.

Nương hận Yêu tộc, và cũng hận cả a đa.

Vu Ương lắc đầu: "Y giải thích với nương cháu rằng y chỉ về Thanh Tự Sơn, không hề tiết lộ chuyện Vu tộc cho Yêu Hoàng, nhưng không ai tin y cả.

Sau này nghĩ lại, Vu Yêu hai tộc vốn đối địch từ xưa, Yêu Hoàng muốn tiến thêm một bước nên đã nhắm vào truyền thừa Vu tộc, có biết quan hệ của a đa cháu với Vu tộc hay không thì hắn cũng sẽ ra tay thôi." "Sau đó thì sao ạ?" A Triền truy vấn. "Sau đó ư, ngăn cách bởi nợ máu thâm thù, nương và a đa cháu hoàn toàn quyết liệt." Từ đó về sau, trong tộc không còn thấy bóng dáng Đại tế ty và Tây Lăng đại nhân đồng hành bên nhau nữa.

Kết cục giữa họ giống như màn đêm trên đồng hoang, ập đến thật bất ngờ. "Không lâu sau y rời đi, chúng ta dưới sự dẫn dắt của nương cháu gian nan cầu sinh tại đây.

Ngày tháng dần tốt lên, lại nghe nói nội bộ Yêu tộc phân liệt, a đa cháu đã phản bội Yêu Hoàng." Ương bà bà kể về đoạn quá khứ đầy tanh máu của Yêu tộc một cách đơn giản: "Sau đó một ngày, chúng ta nghe tin Yêu Hoàng đã chết, a đa cháu và những người bạn của y đã liên tay giết chết Yêu Hoàng." "Đại thù đã báo, nương chắc hẳn phải vui mừng chứ ạ?" Khuôn mặt già nua của Vu Ương thoáng hiện một tia đắng chát khó nhận ra: "Khi Yêu Hoàng chết, nương cháu phát hiện bà đã mang thai." Giọng A Triền rất nhỏ: "Nương vốn không muốn sinh ra chúng cháu." Bà không thích họ.

Vu Ương nhìn A Triền đang cúi đầu, thở dài một tiếng: "Nhưng bà ấy vẫn sinh ra hai đứa." Nếu không sinh hạ hai đứa trẻ này, mọi chuyện liệu có khác đi không?

Vu Ương đã từng ngồi đây vô số lần tự hỏi mình câu đó để tìm đáp án.

Nhưng không ai cho bà đáp án cả.

Giờ đây, đứa trẻ tên A Triền này đang ngồi trước mặt bà, bà bỗng chốc đã có câu trả lời.

Vốn dĩ không có chữ "nếu", lão sư nhất định sẽ sinh ra hai đứa trẻ

này.

A Triền nín thở, giọng nói lộ ra một tia run rẩy: "Ương bà bà, chúng cháu... có liên quan đến cái chết của cha nương, phải không ạ?" Nếu không có liên quan, Ương bà bà sẽ không kể từ đầu, kể mãi cho đến khi nàng và A Miên chào đời. "Phải." Vu Ương cho A Triền một câu trả lời khẳng định, bà nói: "Yêu Hoàng trước khi chết đã nguyền rủa a đa cháu." A Triền há miệng, khó khăn thốt ra lời: "Hắn nguyền rủa người điều gì?" "Nguyền rủa y huyết mạch đoạn tuyệt, hậu duệ...

Chương 184

đều không được chết tử tế." Vu Ương không có cơ hội tận mắt chứng kiến cái chết của Yêu Hoàng, bà cũng không biết lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Yêu Hoàng lại để lại lời nguyền như vậy?

Nhưng đó là Yêu Hoàng, lời nguyền của con yêu mạnh nhất lịch sử Yêu tộc đã ứng nghiệm, và không ai có thể hóa giải. "Hóa ra là vậy." A Triền bàng hoàng.

Chẳng trách nàng tìm khắp nơi cũng không thấy A Miên, có lẽ lúc đó A Miên đã xảy ra chuyện, sau đó nàng cũng chết.

Rồi nàng lại sống lại trong thân xác Quý Thiền.

A Triền nhớ tới tế đàn đã thấy hôm qua, Đại tế ty nói mỗi khi tế đàn thức tỉnh đều hiện ra cảnh u minh địa ngục, nàng cũng từng tận mắt thấy a đa chịu hình trong địa ngục.

Tội ác gì mà cần phải chịu cực hình trong u minh địa ngục?

A Triền nghĩ, nếu nàng định sẵn phải chết, làm sao có thể có vận may lớn đến thế để có cơ hội sống lại lần nữa?

Sự trùng sinh của nàng chưa bao giờ là ngẫu nhiên.

Phải trả giá lớn đến mức nào mới có thể khiến nàng, kẻ vốn dĩ phải chết, được thay hình đổi dạng mà sống tiếp?

A Triền gần như không dám nghĩ tới.

Vu Ương nói: "Nương cháu là người thông minh nhất mà ta từng gặp.

Hiện tại các loại phương pháp phối chế lưu truyền trong tộc gần

như đều do bà ấy cải tiến, hiệu quả tốt hơn trước, cách chế tác, dược liệu sử dụng, thậm chí từng bước đi đều đơn giản rõ ràng hơn.

Nhưng sau đó bà ấy đã từ bỏ nghiên cứu phương diện này." Vu Ương nhìn A Triền: "Bà ấy bắt đầu nghiên cứu cấm thuật Vu tộc." Trái tim A Triền như bị một bàn tay bóp chặt. "Sở dĩ gọi là cấm thuật, không chỉ vì nó bị thiên địa không dung, mà còn vì cấm thuật sẽ gây ra ảnh hưởng không thể đảo ngược cho người thi thuật.

Trước khi bà ấy mất tích, ý thức đã không còn tỉnh táo nữa, bà ấy quên hết các tộc nhân thân thuộc, thậm chí không nhớ ta là ai.

Sau đó không quá hai ngày, a đa cháu cũng biến mất.

Sau này chúng ta tìm thấy tế đàn đó, xung quanh tế đàn có dấu vết của việc sử dụng cấm thuật." "Ta tuy là đệ tử của a nương con, nhưng lại chẳng đủ thông tuệ, mãi đến khi mọi chuyện đã định đoạt mới đoán ra được những năm qua bà ấy rốt cuộc đã làm gì." Vu Ương hơi ngẩng đầu, khóe miệng nở nụ cười: "Lão sư của ta, bà ấy thực sự rất lợi hại.

Dùng trận pháp cưỡng ép câu thông u minh, bóc tách huyết mạch của hai đứa trẻ, dùng mạng đổi mạng để nối tiếp một đời cho chúng.

Những điều cấm kỵ trên thế gian này đều bị bà ấy phạm phải một lượt." "Tại sao chứ?" Môi A Triền khẽ run rẩy, thần sắc mê mang vô định.

Nàng vốn đã sớm chấp nhận sự thật rằng a nương không thích mình, nhưng không sao cả, yêu thương không nhất thiết phải đến từ hai phía, nàng chỉ cần yêu thương a đa a nương là đủ rồi.

Nàng là một con hồ ly nhỏ rất dễ dỗ dành, dù thỉnh thoảng nhớ lại có buồn bã thì nàng cũng có thể tự an ủi chính mình.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng, a đa và a nương vì để nàng và A

Miên được sống tiếp mà đã dùng tính mạng để trả giá, cứ thế lặng lẽ biến mất khỏi thế gian.

Tại sao chứ? "Bởi vì con là con gái của họ." "Nhưng hiện tại con và họ chẳng còn một chút quan hệ huyết thống nào cả." Bản thân nàng được đổi lại bằng tính mạng của họ nay đã trở thành một người khác, là con của người khác, không còn bất kỳ ràng buộc nào với họ nữa. "A đa và a nương con sẽ không để ý những điều đó, họ chỉ hy vọng con có thể sống thật tốt." A Triền trầm mặc, nàng không thể vượt qua được rào cản này trong lòng.

Vu Ương không cách nào khuyên nhủ được nàng, chuyện này chỉ có thể dựa vào chính nàng tự thông suốt.

Trước đây, bà cũng thường nghĩ, lão sư làm vậy liệu có đáng không?

Hai đứa trẻ từ khi sinh ra đã bị đưa đi, duyên phận ngắn ngủi, chưa từng thực sự chung sống.

Tình cảm trên đời này cần có sự hồi đáp.

Nhưng hôm nay thấy A Triền xuất hiện ở đây, bà lại nghĩ, lão sư và Tây Cảnh đại nhân chắc hẳn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đáng hay không.

Tất cả những gì họ làm chỉ đơn giản là bản năng, bản năng yêu thương con cái.

Sớm muộn gì cũng có một ngày A Triền sẽ hiểu ra. "A đa và a nương con trước đây từng sống ở căn nhà gỗ bên cạnh, con có muốn qua xem không?" Vu Ương đột nhiên lên tiếng, bà không muốn A Triền tiếp tục chìm đắm trong đau thương.

A Triền do dự gật đầu: "Vâng." Vu Ương đứng dậy, dẫn nàng đến trước căn nhà gỗ đó.

Cửa nhà không khóa, khoảnh khắc Vu Ương đẩy cửa ra, A Triền đứng ở cửa, trong não đột nhiên lóe lên một đoạn ký ức.

Nàng nhớ nơi này.

Nàng bước chân vào cửa, không cần ai chỉ dẫn liền mở cánh cửa bên tay trái.

Phía sau cánh cửa là một thư phòng, trên bàn đặt vài cuốn sách lẻ tẻ, phía sau là kệ sách sát tường chất đầy sách vở, thẻ tre và vải bạch.

Thư phòng này giờ nhìn không lớn lắm, nhưng đối với A Triền ngày xưa, nó rất rộng lớn.

Nàng từng cố gắng trốn ở đây để không bị tìm thấy, không bị mang đi.

Nhưng nàng nhanh chóng bị phát hiện, chỉ kịp chộp lấy một cuốn sách trên bàn ôm chặt vào lòng, về sau, cuốn sách đó đã trở thành bảo bối của nàng.

A Triền đi tới bàn học, ngón tay lướt qua mặt bàn, nơi cuốn sách đó từng được đặt.

Nàng quay đầu nói với Vu Ương: "Con từng lấy đi một cuốn sách từ chỗ a nương." Vu Ương đi phía sau suy nghĩ một chút, cười nói: "Bà nhớ rồi, đó là một cuốn sách về chế hương, là a nương con dựa theo ghi chép trong tộc biên soạn lại, có một số nội dung là bà ấy tự thêm vào, các phối phương bên trong rất thú vị." "Cuốn sách đó về sau bị hủy rồi, ở đây có bản sao không ạ?" A Triền hỏi.

Khi đó ở Thanh Tự Sơn, nàng đánh nhau với mấy con hồ ly con khác, sau khi thắng thì con hồ ly kia tìm một đám đồng bọn đến báo thù.

Chúng thừa lúc nàng không có nhà mà bắt nạt A Miên, giật lấy cuốn sách từ tay A Miên rồi xé nát, khi nàng về tới nơi, chúng đã đốt

đống giấy vụn thành tro ngay trước mặt nàng.

May mắn thay, nàng đã đọc đi đọc lại rất nhiều lần, đã ghi nhớ trọn vẹn nội dung cuốn sách.

Đó là lần đầu tiên A Triền xuống tay tàn độc với đồng tộc, nếu không nhờ các trưởng lão trên núi phát hiện ngăn cản, nàng và A Miên có lẽ đã bị đuổi khỏi Thanh Tự Sơn.

Nhưng nàng vẫn bị phạt, vết thương do đánh nhau cộng thêm vết thương do chịu phạt khiến nàng hôn mê mấy ngày.

Nàng còn nhớ A Miên cứ khóc bên tai mình, lúc nàng ngủ A Miên khóc càng lớn hơn.

Hình như từ ngày đó trở đi, A Miên không bao giờ nhắc về a nương trước mặt nàng nữa. "Không có." Giọng nói của Vu Ương kéo tâm trí phiêu lãng của A Triền trở lại.

Thấy nàng lộ vẻ ngạc nhiên, Vu Ương cười: "Cuốn sách đó vốn định đưa cho Vu Anh xem, sau đó lão sư nghe nói sách bị con lấy đi thì không sao chép lại bản khác nữa." "Tại sao ạ?" A Triền không hiểu. "Đó không phải lễ vật gì quý giá, nhưng bà nghĩ, lão sư hẳn là hy vọng nó là duy nhất." Cuốn sách đó chính là sợi dây liên kết duy nhất giữa hai mẹ con họ.

A Triền sững sờ, nàng chậm rãi xoay người lưng đối diện với Vu Ương.

Một lúc sau mới khẽ nói: "Ương bà bà, có thể để con ở đây một mình một lát không?" "Tất nhiên là được." Vu Ương gật đầu, "Lát nữa con có thể ngủ một giấc trong phòng, khi con tỉnh dậy Hồi Tuyết sẽ mang Ô phượng về, lúc đó bà sẽ hầm canh cho các con uống." "Vâng, cảm ơn Ương bà bà." Vu Ương bước ra khỏi nhà gỗ, khi đóng cửa lại, xuyên qua hai lớp cửa, bà vẫn thấy A Triền đứng cô độc ở đó.

Bà đã canh giữ nơi này nhiều năm, dù biết người đi không bao giờ trở lại nhưng trong những khoảnh khắc thẫn thờ, bà vẫn luôn ngỡ rằng chỉ cần mở cửa là có thể thấy bóng dáng lão sư và Tây Cảnh đại nhân.

Diện mạo đứa trẻ này giờ đây không có nét nào giống họ, nhưng bà lại như nhìn thấy Tây Cảnh đại nhân của những ngày cũ.

Dù lớp vỏ ngoài có thay đổi thế nào thì có những thứ mãi mãi không đổi dời.

Tiếng cửa phòng đóng lại vang lên, A Triền đứng lặng hồi lâu mới vòng qua bàn học, ngồi xuống chiếc ghế phía sau.

Nàng nghĩ, ngày xưa a nương chắc hẳn thường xuyên ngồi ở đây.

Hoặc có lẽ a đa cũng sẽ ở đây bầu bạn với bà.

A đa sẽ thích vị trí nào nhỉ?

Ánh mắt A Triền quét qua từng ngóc ngách trong thư phòng, cuối cùng dừng lại ở chiếc đệm nhỏ hơi rách dưới cửa sổ phía sau, a đa chắc là sẽ ở đó.

Biến thành một con hồ ly nằm bò ở đó, vừa vặn có thể nhìn thấy nghiêng mặt của a nương, nếu a nương mệt mỏi, chỉ cần quay đầu lại là có thể thấy a đa.

A Triền vì tưởng tượng của mình mà khẽ mỉm cười không thành tiếng.

Ngồi một lát, nàng lại đứng dậy xem kệ sách phía sau.

Ở góc dưới cùng của kệ sách bị một cái giá gỗ đặt bình hoa che khuất, nơi đó dường như có một chiếc hộp.

A Triền bê bình hoa đi, dời giá gỗ ra, rút chiếc hộp gỗ bên trong.

Chiếc hộp này không có nắp, đồ vật bên trong phủ một lớp bụi

dày, chắc Ương bà bà khi dọn dẹp đã bỏ sót chỗ này.

A Triền lôi từ bên trong ra hai cái trống bỏi, quả cầu tre nhỏ, chiếc chong chóng chỉ còn khung và mấy cái còi xương trắng.

Lục lọi đến cuối cùng, nàng mò thấy hai bức tượng gỗ nhỏ ở dưới đáy hộp.

Một con hồ ly nhỏ nằm bò với cái đuôi xòe ra, và một đứa bé mập mạp đang gặm ngón tay.

A Triền lấy khăn lau sạch hai bức tượng gỗ rồi bày lên bàn.

Thu dọn hộp gỗ để lại vị trí cũ, A Triền ngồi lại vào ghế.

Nàng gục xuống bàn, cầm tì lên cánh tay, ngước mắt nhìn hai bức tượng gỗ.

Những món đồ chơi nhỏ trong hộp đó là do ai làm nhỉ?

Tượng gỗ là do a đa điêu khắc hay a nương điêu khắc?

A Triền không còn chấp niệm với câu trả lời nữa.

Nàng nhắm mắt lại, nghiêng đầu gối lên cánh tay mình, chìm vào giấc ngủ trong thư phòng tĩnh mịch.

A Triền bị đánh thức bởi một mùi hương, nàng còn chưa mở mắt, bụng đã réo vang ầm ĩ thay chủ nhân.

Mơ màng ngồi dậy, vừa mở mắt đã thấy Thân Hồi Tuyết đối diện bàn học đang bê một bát nhỏ, một tay không ngừng quạt hơi nóng ở miệng bát. "Hồi Tuyết, huynh về rồi." Vì mới ngủ dậy nên giọng A Triền nghe mềm nhũn.

Thân Hồi Tuyết nhìn A Triền, mắt nàng hơi sưng, dường như lúc ngủ đã khóc.

Nhưng hắn không hỏi, chỉ đặt bát canh Ô phượng lên bàn, đẩy đến

bên tay nàng. "Ta tìm được bốn con Ô phượng mang về, Ương bà bà lấy hai con hầm canh, hai con còn lại để tối nướng ăn, muội nếm thử vị canh xem thế nào?" A Triền không từ chối, nàng bưng bát lên thổi thổi rồi uống một hớp nhỏ.

Canh Ô phượng này chỉ cho ít muối điều vị nhưng cực kỳ tươi ngọt, uống một bát nhỏ xong nàng lại thấy đói hơn. "Ngon không?" Hồi Tuyết lộ vẻ chờ mong. "Đặc biệt ngon." Thân Hồi Tuyết cười rộ lên: "Đi thôi, đi ăn cơm, Ương bà bà nấu cả một nồi canh đấy." "Vâng." A Triền đi theo hắn ra khỏi thư phòng.

Buổi trưa bọn họ ăn bánh mì uống canh Ô phượng, đến tối khi trời sập tối, hai con Ô phượng còn lại cuối cùng cũng nướng xong.

Trên hiên nhà gỗ của Ương bà bà có những dây leo dài ngắn rủ xuống, trên đó treo những quả to bằng nắm tay, ban đêm tỏa ra ánh sáng trắng nhạt, đủ để soi sáng khoảng trống phía trước.

Dưới ánh sáng đó, ba người quây quần ăn bữa tối.

Trong lúc ăn, A Triền kể với họ rằng vài ngày tới đại tế ti bảo nàng múa tế tự, Ương bà bà đã chỉ điểm cho nàng.

Chương 185

Sau đó, dưới sự thúc giục của nàng và Hồi Tuyết, Ương bà bà đích thân múa mẫu điệu tế tự cho nàng xem, A Triền xem náo nhiệt một lúc thì bị bà gọi dậy tập theo, Hồi Tuyết ở bên cạnh vỗ tay giữ nhịp.

Sau khi được sửa vài động tác và luyện tập thêm hai lần, A Triền thế mà đã múa trọn vẹn điệu tế tự không sai một chút nào.

Thân Hồi Tuyết vừa vỗ tay vừa nói: "A Triền, đến ngày tế tự, ta nhất định sẽ tặng muội vòng hoa đẹp nhất." Tặng vòng hoa cho những người trẻ tuổi tộc Vu múa tế tự là một tập tục, ai nhận được nhiều vòng hoa nhất thì người đó múa đẹp nhất.

Tuy không biết tại sao đại tế ti lại mời một người không phải tộc Vu như A Triền múa nhưng người khác có gì thì nàng nhất định phải có cái đó, Hồi Tuyết quyết định làm một vòng hoa thật lớn, dù số lượng không thắng được nhưng kích thước nhất định không thể thua. "Vậy huynh không được quên đâu đấy." A Triền thực sự không tự tin vào vũ đạo của mình, nói không chừng Hồi Tuyết là người duy nhất tặng vòng hoa, nàng không thể để lỡ được. "Được rồi, trời không còn sớm nữa, nên nghỉ ngơi thôi." Ương bà bà cùng bọn họ làm loạn nửa ngày cũng thấy mệt mỏi, bà vẫy vẫy tay với Thân Hồi Tuyết, "Hồi Tuyết con ngủ ở chỗ bà, A Triền qua căn nhà bên cạnh ngủ." Hai người không có ý kiến gì với sự sắp xếp của bà, A Triền quay lại căn nhà gỗ của mẹ mình, sau khi rửa mặt nàng ngồi trên chiếc giường từng thuộc về mẹ, trên đó đã trải chăn đệm mới do Ương bà bà chuẩn bị.

Có lẽ do vừa mới múa xong nên dù trời đã khuya nhưng nàng chẳng thấy buồn ngủ chút nào.

Một mình trong căn phòng tối om, những chuyện xảy ra ban ngày cứ như đèn kéo quân lướt qua tâm trí.

Tâm trạng A Triền lại chùng xuống.

Nàng chợt nghĩ đến một chuyện, sau khi đoạt xá, trên thần hồn của nàng đột nhiên xuất hiện những sợi xích, lần đầu tiên là ngoài ý muốn nhưng nó lại giúp nàng dò dẫm ra được tác dụng của chúng, để giải trừ xích sắt, nàng bắt đầu dần tiếp cận con người, thấu hiểu yêu hận tình thù của họ.

Phải chăng mẹ nàng đã sớm biết nàng sẽ trở thành con người?

Nên mới để lại những sợi xích đó để nàng trở nên giống người hơn?

Và nàng cũng đã làm đúng như kỳ vọng của bà, ngày càng quen với cuộc sống của con người, có bạn bè, có... người mình thích.

Nhưng nàng vẫn muốn làm con gái của cha mẹ mình, dù nhục thân đã mất không thể khôi phục nhưng nàng có thể dùng nội đan của cha để yêu hóa cơ thể này.

Dù làm vậy rất nguy hiểm, nàng có khả năng vì yêu hóa thất bại mà trở thành quái vật nửa người nửa yêu mất đi ý thức, nhưng một khi thành công, nàng sẽ kế thừa một phần yêu lực và ký ức của cha, như vậy nàng và cha mẹ sẽ có một sợi dây ràng buộc không thể xóa nhòa.

Viên nội đan đó dường như cảm nhận được suy nghĩ của nàng, đột nhiên xuất hiện trước mặt A Triền.

Viên nội đan vàng óng xoay tròn, như một viên minh châu xua tan bóng tối cho nàng.

A Triền đưa tay ra, ngón tay gần như chạm vào nó.

Ngay lúc sắp chạm tới, ngón tay nàng khẽ co lại, nàng do dự.

Viên nội đan vốn đang dừng ở đó dường như cảm ứng được điều gì, chợt lóe lên rồi lặn vào trong cơ thể nàng.

Căn phòng lại chìm vào bóng tối, A Triền chậm rãi thu tay lại.

Lúc này, tiếng gõ cửa nhịp nhàng đột nhiên vang lên trong đêm tĩnh mịch.

A Triền giật mình, nhìn theo hướng phát ra âm thanh, trong phòng quá tối không thấy gì nhưng nàng biết đó là hướng cửa sổ.

Sau khi tiếng gõ biến mất, nàng nín thở lắng nghe một lát, tiếng gõ lại vang lên lần nữa. "Ai đó?" Cánh cửa sổ khép kín lặng lẽ mở ra, người lẽ ra phải ở trong thôn lại xuất hiện trước mắt nàng như vậy.

Gió ngoài cửa thổi vào, làm tung một góc rèm giường, dường như cũng thổi trái tim A Triền lên giữa không trung.

Nàng nhảy xuống giường, đi chân trần chạy tới bên cửa sổ, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm người cách mình một ô cửa, giọng nói mang theo niềm vui sướng mà chính nàng cũng không nhận ra: "Sao chàng lại tới đây?" "Nhớ nàng rồi." Khóe môi A Triền không tự chủ được mà cong lên, nàng chống hai tay lên bậu cửa sổ, người hơi nghiêng về phía trước.

Bạch Hưu Mệnh rất phối hợp cúi người xuống, để mặc nàng vừa liếm vừa cắn lên môi mình, hắn lười biếng đáp lại, không chút kịch liệt.

Cho đến khi hai người tách ra, mắt A Triền cong cong như trăng khuyết, không quên trêu chọc hắn: "Miệng Bạch đại nhân thật là ngọt." Bạch Hưu Mệnh liếm môi trên, đè nén dục vọng đang cuộn trào trong mắt: "Vậy sao, nếm lại lần nữa nhé?" A Triền lắc đầu quầy quậy, tuy lúc này ánh sáng rất tối, nàng hoàn toàn không nhận ra cảm

xúc kìm nén trong mắt hắn, nhưng trực giác mách bảo nàng rằng nếm thử cho đỡ thèm là được rồi, tuyệt đối không được lấn tới. "Sao chàng tìm được tới đây?" A Triền cách cửa sổ hỏi hắn. "Đại tế ti nói cho ta biết." Thấy không lừa được nàng, Bạch Hưu Mệnh cũng không vội, thản nhiên trả lời.

A Triền không tin: "Đại tế ti chỉ nói cho chàng biết tối nay ta ngủ lại bên ngoài, rất an toàn, chắc chắn sẽ không nói cho chàng biết Ương bà bà sống ở đâu." Bạch Hưu Mệnh giơ tay xoa xoa má nàng, không hôn được thì cũng phải sờ một cái: "Thật thông minh." Ngón cái của hắn khẽ lướt qua quầng mắt nàng, mắt nàng hơi sưng, có vẻ như đã khóc.

Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh hơi trầm xuống, dường như sau khi đến đây, cảm xúc của A Triền dao động rất lớn.

Những tế ti tộc Vu đối đãi với nàng cực kỳ thân thiện.

A Triền của hắn đương nhiên rất đáng yêu, nhưng đối với tộc Vu có lòng cảnh giác cực cao thì đây không phải là một hiện tượng bình thường.

Hắn thậm chí phát hiện mình cũng được hưởng lây sự quý mến đó. "Sao muộn thế này còn chưa ngủ?" Bạch Hưu Mệnh khẽ hỏi.

A Triền nghiêng đầu, cọ cọ vào lòng bàn tay ấm áp của hắn, lọn tóc rủ xuống cổ tay hắn tạo cảm giác ngứa ngáy: "Nếu ta ngủ rồi thì sao đợi được chàng?" Khóe môi Bạch Hưu Mệnh cong lên, dễ dàng bị nàng dỗ dành cho vui vẻ: "Ra đây, dẫn nàng đi xem sao." "Đâu có sao?" Nàng ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy một mảnh mờ tối.

Bạch Hưu Mệnh không giải thích, hai tay đặt dưới nách nàng khẽ nhấc lên, cả người A Triền liền lơ lửng.

Nàng kêu khẽ một tiếng, nhớ ra Hồi Tuyết và Ương bà bà đang ở

nhà bên cạnh, vội vàng bịt miệng, nuốt tiếng kêu vào trong.

Bạch Hưu Mệnh nhấc nàng ra khỏi cửa sổ, thấy đôi chân nhỏ trắng nõn của nàng đung đưa không yên, hắn dứt khoát bế xốc nàng vào lòng. "Đi đâu xem sao thế?" A Triền không hứng thú với việc xem sao lắm nhưng nàng thích cảm giác tựa vào lòng Bạch Hưu Mệnh.

Không biết từ lúc nào, hễ ngửi thấy mùi hương của hắn là nàng lại thấy an tâm. "Trên kia." Dứt lời, Bạch Hưu Mệnh đã bế nàng nhảy vọt lên khỏi tán cây cổ thụ sum suê, đáp xuống nơi cao nhất của cái cây.

Tán cây cổ thụ quá lớn che khuất cả bầu trời, ban ngày nắng không chiếu tới, ban đêm cũng ngăn lại cả bóng đêm.

Bạch Hưu Mệnh bế A Triền bước đi trên ngọn cây, nhẹ tênh như không dùng chút sức lực nào, nhưng bước chân vẫn luôn vững vàng.

Hắn tìm một nơi bằng phẳng, bế nàng ngồi xuống, A Triền hai tay ôm cổ hắn, ngồi nghiêng trên đùi hắn ngước nhìn bầu trời.

Đèn trăng đêm nay không sáng lắm nhưng cả bầu trời đêm đầy rẫy những điểm sáng tinh tú, ánh sao kết thành dải, tựa như dải ngân hà đổ xuống nhân gian, lấp lánh rạng ngời.

A Triền nhìn đến mức gần như không thể rời mắt, người nàng ngả ra sau, nhìn bầu trời sao trên đỉnh đầu, thì thầm: "Thật đẹp quá." Bầu trời sao nơi này thật mỹ lệ, nhiều năm trước, có phải cha mẹ nàng cũng đã cùng nhau ngắm nhìn bầu trời đêm tuyệt đẹp như thế này không?

Giờ đây nàng và họ đang cùng ngắm nhìn một bầu trời. "Ừm." Bạch Hưu Mệnh đáp lại một tiếng.

Hắn không nhìn trời sao mà nhìn A Triền trong lòng.

Trong mắt nàng lấp lánh đầy những ánh sao vụn vặt.

Trên người không biết vì sao lại mang theo một chút thẫn thờ. "Sao băng kìa." A Triền đột nhiên chỉ về một hướng nói với hắn.

Bạch Hưu Mệnh ngước mắt nhìn sang, liên tiếp có hai ngôi sao băng lướt qua không trung. "Ước một điều đi." Hắn nói.

A Triền định lắc đầu, tâm nguyện của nàng không ai có thể giúp nàng thực hiện.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn nhắm mắt lại ước một điều, cha mẹ đã không còn nữa, vậy thì mong sao mình có thể sớm tìm được A Miên.

Mở mắt ra, A Triền quay đầu lại thấy Bạch Hưu Mệnh cũng vừa mở mắt, tò mò hỏi: "Chàng ước điều gì thế?" "Điều ước nói ra sẽ không linh nghiệm đâu." "Nói ra nghe chút đi, biết đâu ta có thể giúp chàng thực hiện thì sao." A Triền thực sự rất tò mò.

Bạch Hưu Mệnh cười khẽ, ghé tai nàng nói: "Điều ước của ta là, tối nay được ở lại." A Triền lập tức trở mặt, đẩy mặt hắn sang một bên: "Điều ước này không được, đổi cái khác đi." "Tại sao không được?" "Nếu Ương bà bà thấy chàng bước ra từ phòng ta, bà ấy sẽ bị dọa sợ mất." Bạch Hưu Mệnh cố ý phản bác: "Nhưng ta thấy tâm trí của tế ti tộc Vu đủ kiên định, chắc không dễ bị dọa sợ đâu." "Đừng có mơ." Do A Triền không chịu buông lời, Bạch Hưu Mệnh dỗ nàng ra ngắm sao xong cuối cùng cũng không có cơ hội ở lại.

Quay lại mặt đất, A Triền theo cửa sổ trèo vào phòng, không quên vẫy tay với người bên ngoài: "Về đường cẩn thận nhé." "Sáng mai ta tới đón nàng nhé?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

A Triền lắc đầu, lần nữa từ chối: "Ta về cùng Hồi Tuyết." "Về sớm chút nhé." "Biết rồi." A Triền đưa tay đẩy đẩy hắn: "Chàng mau đi đi." Đợi bóng dáng Bạch Hưu Mệnh hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, A Triền mới đóng cửa sổ, chạy nhanh về giường.

Nàng nằm trong chăn đệm mềm mại, bên cạnh thoang thoảng mùi hương của Bạch Hưu Mệnh.

Nàng nhắm mắt lại, không còn là bóng tối cô tịch nữa mà là muôn vàn tinh tú lấp lánh.

A Triền từ từ nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, A Triền và Thân Hồi Tuyết dùng bữa sáng tại chỗ Ương bà bà xong mới định về thôn.

Ương bà bà bảo Hồi Tuyết giúp bà đóng gói các loại dược liệu mới hái phơi khô, lát nữa về thì mang đến chỗ đại tế ti.

Hồi Tuyết theo lời bà đang phân loại dược liệu, A Triền định lên giúp nhưng bị Ương bà bà gọi lại. "Đồ vật cha con để lại chắc con đã lấy được rồi chứ?" Bà đột nhiên hỏi.

A Triền ngẩn ra một chút rồi gật đầu: "Vâng ạ." "Nhân tộc có câu: Tam tư nhi hậu hành.

Bất kể con đưa ra quyết định gì, hãy tự hỏi lòng mình xem có hối hận không." A Triền rất muốn nói nàng sẽ không hối hận, nhưng đêm qua nàng vẫn đã do dự. "A Triền, đừng vội, con còn rất nhiều thời gian để đưa ra quyết định." A Triền gật gật đầu: "Con biết rồi ạ." Dù A Triền rất chắc chắn không ai có thể làm nàng đổi ý nhưng quả thực nàng không nên vội vàng, đợi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi rồi quyết định cũng không muộn.

Lúc này Hồi Tuyết đã đóng gói xong hai túi lớn dược liệu, hắn quay lại vẫy tay với hai người: "Ương bà bà, đồ đạc xong rồi ạ." "Vậy các con về thôn đi, bà không tiễn nữa." "Ương bà bà, chúng con đi đây." A Triền chào Vu Ương rồi chạy về phía Thân Hồi Tuyết.

Thân Hồi Tuyết biến về nguyên hình, A Triền ngồi trên lưng hắn, quay lại vẫy tay với Vu Ương.

Vu Ương tiễn họ đi, trên mặt luôn nở nụ cười.

Thấm thoắt A Triền và Bạch Hưu Mệnh đã ở trong thôn được mười mấy ngày, gần đến kỳ tế tự, trong thôn cũng ngày càng náo nhiệt.

Ngày trước hôm tế tự, tế đàn ở cuối thôn đã được dựng xong, giữa tế đàn là một đài tế cao ngất, từ sáng sớm dân làng đã khiêng lễ vật nhà mình từ chỗ đại tế ti ra xếp quanh đài tế.

Hầu như nhà nào cũng chuẩn bị lễ vật cho kỳ tế tự lần này, ngoài lễ vật ra, trên đài tế phủ đầy những bông hoa mới hái và lá tươi.

Tâm trạng dân làng đặc biệt hưng phấn khiến A Triền cũng nảy sinh mong đợi vào buổi tế ngày mai.

Ngày tế tự, vừa quá giữa trưa, A Triền đã được Thân Hồi Tuyết đưa đến chỗ đại tế ti.

Tế tự tộc Vu bắt đầu từ giờ Thân.

Nàng phải múa tế tự nên cần thay tế tự phục trước.

Đại tế ti đã chuẩn bị cho nàng một bộ tế tự phục mới, áo bào dài màu trắng không tay, viền chỉ vàng, thắt lưng cũng được dệt bằng chỉ vàng, thắt ba nút ở hông, rủ xuống bên phải.

Thay đồ xong, Thân Hồi Tuyết ngồi phía sau giúp nàng tết tóc thành bím, rồi lấy vũ quan đặt bên cạnh đội cho nàng.

A Triền lắc lắc đầu, lông vũ trên vũ quan rung động theo.

Đây là vũ quan làm từ lông chim Loan, lông vũ ngũ sắc rực rỡ dưới ánh sáng lấp lánh rạng ngời.

Ngày nay chim Loan đã lâu không xuất hiện, A Triền cũng chưa từng tận mắt thấy, nay chỉ thấy lông vũ cũng có thể hình dung ra ba phần diện mạo của nó.

Một chiếc vũ quan như vậy đủ thấy sự kế thừa lâu đời của tộc Vu.

Sau khi thay đồ xong, A Triền vừa đẩy cửa ra đã thấy Liệt Hành và hai người nữa đứng ở cửa.

Người múa tế tự ngoài nàng ra còn ba thanh niên vừa trưởng thành, lúc này họ cởi trần, mặc quần dài đen, thắt lưng vàng nhưng thắt nút ở bên trái.

Trên đầu họ đội những chiếc mũ xương trắng khác nhau, điểm chung duy nhất là trông rất dữ tợn.

Chương 186

Đợi mãi A Triền và mọi người mới chen được vào tế đàn gặp đại tế ti, lập tức được phân công đứng ở bốn góc tế đàn.

Một lát sau, người trong thôn gần như đã tụ tập đông đủ quanh tế đàn, A Triền thậm chí thấy cả gia đình Liệt Hiến trong đám đông, duy chỉ không thấy Bạch Hưu Mệnh.

A Triền thoáng thất thần một lát, tiếng còi xương đã vang lên, âm thanh thương lương u viễn đó vang vọng khắp bầu trời.

Đại tế ti cầm trượng dài bước lên đài tế, bà khẽ giơ trượng lên rồi nện xuống đất phát ra một tiếng "uỳnh", cùng lúc đó, chín lò lửa quanh tế đàn tự bốc cháy, các loại hương liệu trong lò gặp lửa tỏa khói xanh bốc lên ngùn ngụt, đây là hương dâng lên tổ tiên.

Sau đó giọng đại tế ti vang lên: "Bái——" Tất cả mọi người đều như bà, hướng về phía đông, hai tay chồng lên nhau đặt trước trán rồi lạy ba lạy.

Lạy trời, đất và tổ tiên.

Sau ba lạy, xung quanh yên tĩnh trở lại, đại tế ti dùng cổ ngữ tộc Vu mà A Triền không hiểu để đọc tế văn, giọng bà lúc trầm lúc bổng, tuy không hiểu nhưng có thể cảm nhận được sự thay đổi cảm xúc.

Mỗi khi cảm xúc dâng cao, ngay cả ngọn lửa trong lò cũng cháy rực hơn vài phần.

Một đoạn tế văn dài đọc xong, tiếng trống vang lên.

Hai mặt trống da trâu quỳ vang lên rầm rập, hòa cùng tiếng nức nở của còi xương.

Trong nhịp trống đó, bốn người A Triền từ bốn góc tế đàn tiến

bước theo nhịp cho đến khi bước lên đài tế.

Tiếng trống ngày càng dồn dập, động tác vũ đạo của bốn người trên đài cũng theo đó nhanh hơn.

A Triền cảm giác mình như rơi vào một không gian khác, không nhìn thấy người dưới đài, cũng không thấy những người múa cùng mình, chỉ có mình nàng đứng trong quầng sáng, bị vô số đôi mắt vô hình từ trên cao dõi theo, nàng vung tay múa chân, xoay chuyển thân mình, lặp đi lặp lại điệu tế tự.

Mồ hôi nhỏ xuống cằm, nhưng trong cơ thể dường như có ngọn lửa đang cháy khiến nàng không biết mệt mỏi, trái lại ngày càng hưng phấn, mỗi động tác của cơ thể đều như sự bộc phát sức mạnh, nguyên thủy và cuồng dã.

Bên ngoài đám đông cuồng nhiệt, Bạch Hưu Mệnh nhìn đăm đăm A Triền đang múa trên đài tế, trong đôi mắt đen sâu thẳm như vực thẳm dường như có ngọn lửa đang cháy rực.

Mỗi động tác, mỗi lần xoay người của nàng đều khiến hơi thở của hắn dần nặng nề hơn.

Những dục vọng không thể thốt ra thành lời cuối cùng cũng không thể đè nén được nữa, bùng phát triệt để.

Khi A Triền thoát ra khỏi trạng thái đó, tiếng trống dồn dập đột ngột dừng lại, trời cũng vào lúc này từ sáng chuyển tối, màn đêm buông xuống.

Mười hai lượt tế tự vũ vừa kết thúc, dưới đài tế vang lên tiếng hoan hô như sóng trào, vô số vòng hoa được ném về phía đài tế.

Đúng lúc này, mười hai lá cờ viết đầy vu văn quanh tế đàn tự động bay phất phới dù không có gió, sau đó một cơn gió nhẹ lướt qua, một tiếng ong ong chói tai vang lên từ giữa tế đàn.

Âm thanh đó lan tỏa ra ngoài, mang theo một luồng khí lãng, lan ra ngoài thôn rồi xa hơn nữa.

Ở nơi tầm mắt không tới, sâu trong rừng rậm u ám gần thôn, lũ hung thú trú ngụ ở đó dường như cảm nhận được nguy hiểm, đồng loạt rời khỏi hang ổ chạy trốn ra xa.

Tộc Vu tế tự tổ tiên không chỉ để cầu mong tổ tiên che chở mà còn để chiếm đoạt lãnh địa sinh tồn lớn hơn.

Tiếng ong ong đó kéo dài không dứt cho đến khi trượng dài của đại tế ti nện xuống đất, tiếng động biến mất, mọi thứ bụi trần lắng xuống.

Tế tự kết thúc nhưng cuộc vui của tộc Vu mới chỉ vừa bắt đầu.

Bước xuống đài tế, A Triền tháo vũ quan trên đầu xuống đặt lên cây cột dựng ở phía tây tế đàn, ba người còn lại cũng đặt mũ miện rồi cùng bước ra khỏi tế đàn.

A Triền vừa quay người đã thấy Thân Hồi Tuyết không ngừng vẫy tay với mình, nàng liền đi về phía đó.

Khi nàng tới nơi, Thân Hồi Tuyết đeo vòng hoa đã chuẩn bị sẵn cho nàng.

Còn có những người khác thừa dịp A Triền không để ý lồng những vòng hoa nhỏ vào cổ tay nàng.

Thấy chúng đẹp nên A Triền đều nhận hết.

Tiếng hoan hô xung quanh quá ồn ào, Thân Hồi Tuyết hét vào tai A Triền: "Đi thôi, yến tiệc bắt đầu rồi." A Triền chưa kịp phản ứng đã bị Thân Hồi Tuyết kéo đi hướng khác.

Nàng vốn định tìm tung tích của Bạch Hưu Mệnh nhưng khi ngoảnh lại chỉ thấy biển người mênh mông, căn bản không thể phân

biệt được bóng dáng đối phương.

Bị Hồi Tuyết kéo đi, A Triền cùng dân làng đang tụ tập quanh tế đàn tiến về trung tâm thôn.

Chưa tới nơi nàng đã thấy những ngọn lửa rực cháy bốc cao không xa.

Đi thêm vài bước, chỉ thấy trên khoảng trống giữa thôn dựng một đống lửa khổng lồ, ngọn lửa ngùn ngụt tỏa nhiệt lượng không ngừng, ánh lửa nhảy múa phản chiếu trên gương mặt mỗi người.

Trên những phiến đá quanh đống lửa bày đủ loại hoa tươi rực rỡ, những vò rượu xếp thành gò nhỏ, hoa quả tươi ngon và mùi thịt nướng thơm phức bên ngoài cháy cạnh bên trong mềm ngọt chưa được chia nhỏ.

Theo dòng người đổ về ngày một đông, bốn vũ giả tham gia tế tự hôm nay được đám đông vây quanh đưa tới bên đống lửa, mọi người khoác tay nhau múa quanh đống lửa.

Tiếng nhạc và tiếng hát gần như xuyên thấu màn đêm vang lên, yến tiệc hôm nay mới chính thức bắt đầu.

Sau điệu nhảy tập thể, A Triền được Thân Hồi Tuyết dắt tay múa một điệu, rồi lại bị người không quen biết kéo đi thay cho Hồi Tuyết, tiếp tục cuồng nhiệt với bạn nhảy mới.

Tư thế múa của mỗi người mỗi khác, họ không hề học qua, chỉ dựa vào tâm trạng lúc này mà dùng động tác vũ đạo thể hiện niềm vui trong lòng.

Trong bầu không khí náo nhiệt tưng bừng đó, A Triền cũng quên hết phiền não ưu sầu, trong lòng chỉ còn niềm vui.

Múa được vài vòng, nàng thực sự không chịu nổi nữa, thở hổn hển tìm kiếm Thân Hồi Tuyết nhưng chưa thấy Hồi Tuyết đâu đã thấy

Liệt Hành đang đứng giữa đám đông đang nhảy múa, bị mấy cô nương vây quanh.

Những cô nương trẻ tuổi hôm nay đều diện trang phục lộng lẫy nhất, mỗi người cầm một bó hoa, dường như muốn tặng cho Liệt Hành.

Dưới ánh nhìn chờ đợi của vài người, Liệt Hành nhận lấy bó hoa trắng từ tay một cô gái, những người khác lộ vẻ thất vọng tản đi, còn cô gái ở lại thì thẹn thùng nắm lấy tay Liệt Hành.

Hai người trong tiếng hoan hô của người bên cạnh cùng bước ra khỏi đám đông.

A Triền tận mắt chứng kiến tất cả, cảm thấy như mình vừa thấy một chuyện gì đó thật trọng đại.

Có ví dụ này xong, A Triền chú ý thấy gần đó cũng có vài đôi nam nữ trẻ tuổi như vậy, nhận hoa của đối phương rồi cùng rời đi.

Thân Hồi Tuyết không biết từ lúc nào đã trở lại bên cạnh A Triền, thấy nàng đang xem náo nhiệt rất hăng say liền đưa tới một bát rượu trái cây tỏa hương thơm nhàn nhạt. "Rượu trái cây thôn tự ủ đấy, mau nếm thử đi." A Triền múa lâu như vậy đang lúc khát nước, nàng bưng bát uống cạn hơn nửa.

Rượu trái cây chỉ mang hương vị rượu nhạt, còn lại khi vào miệng là hương quả nồng nàn thanh tân, nàng không nhịn được uống sạch nửa bát còn lại.

Trả bát không cho Thân Hồi Tuyết, A Triền không nén nổi tò mò, hỏi nhỏ: "Họ đi đâu thế?" Thân Hồi Tuyết mím môi cười, nàng biết ngay A Triền sẽ không nhịn được mà hỏi vì người tò mò như vậy trước đây chính là nàng. "Chắc là cùng nhau về nhà rồi." Về nhà?

A Triền trợn to mắt, chớp chớp vài cái, chỉ ra điểm bất thường:

"Nhưng trông họ có vẻ không thân lắm." Thân Hồi Tuyết ý vị thâm trường nói: "Qua đêm nay là thân ngay thôi." Ở tộc Vu này, việc tìm hiểu nhau không cần qua cha mẹ, mỗi lần sau lễ tế tự đều có yến tiệc lớn, đối với những người trẻ trong thôn thì đây là nơi giao lưu tốt nhất.

Nếu vừa mắt ai thì có thể lấy hoa tặng đối phương, nếu đối phương nhận hoa là có thể tiếp tục tiến triển rồi.

Miệng A Triền hơi há ra, có phải là ý đó không nhỉ?

Tuy nàng là một con hồ ly tinh kiến thức rộng rãi nhưng đây là lần đầu thấy tập tục thế này, tộc Vu thật là tự do.

Ngay khi hai người đang nói chuyện, lại một đôi nam nữ trẻ tuổi nắm tay nhau đi khuất trước mặt họ. "Nếu sau đêm nay họ thấy không hợp thì sao?" A Triền ngoảnh đầu nhìn đôi trẻ vừa đi xa, không nhịn được hỏi. "Thì lần yến tiệc sau chọn người khác, tổng sẽ gặp được người phù hợp thôi." Thân Hồi Tuyết thấy nhiều rồi nên giờ coi là chuyện thường, "Sau mỗi lần yến tiệc, số người thành thân trong thôn đều rất đông." Thích thì có thể dắt về nhà thử sao?

Có lẽ vì đã uống rượu, cũng có thể bị bầu không khí này lây lan, A Triền chợt thấy nôn nao.

Nàng nhìn đống hoa tươi bày cạnh đống lửa, thỉnh thoảng có người lên lấy hoa, nàng cũng muốn đi.

Nhưng mà... hình như từ lúc tế tự bắt đầu đến giờ không thấy Bạch Hưu Mệnh đâu.

Nàng quay đầu dáo dác tìm kiếm, đột nhiên thấy một bóng lưng quen thuộc ở gần đài hoa.

Hắn đang bị mấy cô gái chặn lại, vì quá xa nên A Triền không nhìn rõ biểu cảm trên mặt họ.

Có lẽ do ánh nhìn của nàng quá rõ ràng, Bạch Hưu Mệnh dường như cảm nhận được, đột nhiên quay đầu lại, băng qua đám đông đang nhảy múa, chạm ngay vào ánh mắt nàng đang nhìn tới.

Hắn chỉ nhìn A Triền từ xa, dường như không có ý định lại gần nàng. "Hồi Tuyết." A Triền đột nhiên gọi người bên cạnh. "Sao thế?" "Ta đi lấy hoa." Thân Hồi Tuyết ngẩn ra một chút, nàng nhìn về phía đài hoa rồi thấy Bạch Hưu Mệnh.

Nàng lập tức nở nụ cười hiểu ý: "Đi đi." A Triền sửa lại vòng hoa trên đầu, xuyên qua đám đông nhanh chân đi về phía đống lửa.

Tiếc là chưa kịp lại gần đã bị đám đông đang múa chặn đường, đợi đám người đó vừa hát vừa nhảy đi qua thì bóng dáng Bạch Hưu Mệnh đã không còn ở đó nữa.

Nàng quay người lại, lần nữa thấy hắn ở bên ngoài đám đông.

A Triền đuổi theo bóng dáng hắn, vô tình đã bước ra khỏi đám đông, dần rời xa yến tiệc náo nhiệt ồn ào.

Theo sát bóng dáng phía trước dường như cố ý không để nàng đuổi kịp, đi qua bóng tối, đi qua con đường quen thuộc, A Triền lần nữa quay lại tế đàn ở cuối thôn.

Lửa trong lò đã dần tắt, chỉ còn ánh lửa dư tàn soi sáng xung quanh.

Lúc này Bạch Hưu Mệnh đang ngồi trên một bậc thang dưới đài tế, lặng lẽ nhìn nàng.

A Triền bước lên bậc thang, từng bước đi lên đài tế, dừng lại trước mặt Bạch Hưu Mệnh.

Sự náo nhiệt đằng xa làm nơi này thêm phần tĩnh lặng, hai người một đứng một ngồi, A Triền thế mà lại có thể nhìn xuống Bạch Hưu Mệnh.

Nàng hỏi: "Tại sao lại dẫn ta đến đây?" Không nghi ngờ gì nữa, chính mình bị hắn dụ dỗ tới. "Muốn xem nàng múa ở đây cho ta xem, chỉ múa cho mình ta xem thôi." Bạch Hưu Mệnh ngước đầu nhìn A Triền, yết hầu nổi rõ chuyển động lên xuống theo lời nói.

Tư thế này rõ ràng là hắn đang ở thế yếu, nhưng ánh mắt nóng bỏng thản nhiên đó khiến A Triền gần như không thể nói lời từ chối. "Được không?" Giọng hắn trầm đục thì thầm, như một cái bẫy mang mồi nhử thơm ngon.

A Triền cảm giác nhiệt độ cơ thể đang tăng lên, nhịp tim loạn nhịp, nàng liếm liếm đôi môi không hề khô khốc: "...

Được." Dưới sự chú ý của Bạch Hưu Mệnh, A Triền bước lên thêm một bậc thang, đứng trên đài tế.

Tiếng gõ nhẹ vang lên, ngón tay Bạch Hưu Mệnh co lại, gõ lên bậc thang gỗ, tiếng gõ không có sức xuyên thấu như tiếng trống nhưng nhịp điệu lại không sai một li so với nhịp trống lúc tế tự.

Theo nhịp điệu quen thuộc, cơ thể A Triền bắt đầu xoay chuyển.

Tế tự vũ tộc Vu khởi nguồn từ quá trình săn bắn của tổ tiên tộc Vu thời thượng cổ, nam giới múa thì cương mãnh cuồng dã, nhưng mỗi động tác của người trước mặt trong mắt Bạch Hưu Mệnh đều tràn đầy sự mê hoặc.

Chiếc cổ ngửa ra sau, đôi tay vung vẩy và vòng eo uốn lượn khiến Bạch Hưu Mệnh căn bản không thể rời mắt.

Nếu hắn là con mồi của A Triền, hắn sẽ không chọn chạy trốn, hắn sẽ thúc thủ chịu trói, mặc nàng làm gì thì làm.

Từ khoảnh khắc thấy nàng trên đài tế, những ý niệm mập mờ trong đầu hắn đã trỗi dậy mãnh liệt, lúc này càng không thể kìm nén được nữa.

Nhịp điệu đột ngột dừng lại, A Triền quay đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh, chỉ thấy hắn đứng dậy, bước về phía nàng.

Trong tay hắn không biết từ lúc nào đã có một bó hoa, những bông hoa màu xanh kết thành một cụm như quả cầu hoa.

Bó hoa đưa tới trước mặt A Triền: "Thích không?" A Triền nghiêng đầu, nàng rất tò mò không biết Bạch Hưu Mệnh có biết ý nghĩa của việc tặng hoa tối nay không?

Chương 187

Nàng thử giơ tay nắm lấy bó hoa đó.

Ngay khắc sau, A Triền thấy thân hình nhẹ bẫng, cả người bị bế ngang hông, vòng hoa trên đầu rơi xuống đất nhưng Bạch Hưu Mệnh hoàn toàn không để ý, bế nàng đi vào sâu trong bóng tối.

Cánh cửa phòng bị đá văng phát ra tiếng "rầm", hai bóng hình quấn quýt lảo đảo đi về phía giường, tiếng môi lưỡi giao triền phát ra khe khẽ càng rõ ràng hơn trong bóng tối.

Vào phòng rồi Bạch Hưu Mệnh như thể mất kiểm soát.

A Triền bị hắn quấn lấy, không biết từ lúc nào bắp chân đã tì vào cạnh giường, nàng không thể giữ thăng bằng cơ thể, ngả ra sau.

Bạch Hưu Mệnh quỳ một gối trên giường, lòng bàn tay nóng rực đặt sau eo nàng, khẽ đỡ lấy cơ thể nàng để giảm bớt lực, không để nàng bị ngã.

Khi lưng A Triền chạm vào đệm giường mềm mại, cơ thể cao lớn rắn chắc của hắn lập tức áp lên.

Sức nặng bất ngờ khiến nàng không nhịn được khẽ rên một tiếng, đôi tay nhỏ từ sau gáy Bạch Hưu Mệnh trượt xuống ngực hắn, chống giữa hai người.

Cơ bắp dưới tay căng cứng, dù cách lớp vải vẫn có thể phác họa rõ ràng những khối cơ bắp rắn rỏi.

A Triền đẩy đẩy người bên trên, tuy nhiên hoàn toàn không thể lay chuyển.

Nụ hôn hung hãn lạ thường của hắn hôm nay khiến A Triền dần mất hết sức lực, nàng chỉ có thể ngửa đầu, bị buộc phải đón nhận sự

xâm nhập của hắn cho đến khi gần như không thở nổi mới nghiêng đầu đi.

Bạch Hưu Mệnh không hề có ý định dừng lại, đôi môi nóng ẩm của hắn tiếp tục di chuyển xuống dưới, đặt lên chiếc cằm nhỏ nhắn, rồi đến chiếc cổ trắng ngần yếu ớt.

A Triền nằm ngửa dưới thân hắn, ánh mắt mê mang, đôi môi đỏ mọng quá mức khẽ mở ra hớp lấy không khí trong lành.

Nàng cảm thấy cơ thể mình dường như đang bốc cháy, chỗ nào cũng nóng. "Nóng quá..." Nàng khẽ thì thầm. "Chỗ nào nóng?" Bạch Hưu Mệnh ngậm lấy thùy tai nàng, lầm bầm hỏi.

A Triền không thèm lý hắn: "Nóng, muốn tắm..." "Được, đi tắm." Bạch Hưu Mệnh xoay người, bế xốc nàng lên.

Lần đầu tiên bị hắn bế kiểu này, A Triền giật mình, hai chân quắp chặt lấy eo hắn.

Bạch Hưu Mệnh đưa nàng tới trước bồn tắm, A Triền không chịu buông tay, hắn liền trực tiếp bế nàng bước vào bồn.

A Triền nằm ngửa chìm vào trong nước, bộ tế tự phục trên người thấm nước dính sát vào cơ thể, theo nhịp thở dốc của nàng, đường nét nhấp nhô trước ngực hiện rõ mồn một.

Bạch Hưu Mệnh một tay vịn cạnh bồn tắm, ánh mắt càng thêm thâm trầm, đuôi mắt hiện lên một vệt đỏ.

Dưới sự chú ý của nàng, hắn cởi thắt lưng, giật phăng chiếc áo bào ướt sũng vứt sang một bên.

Ánh mắt A Triền không thể kiềm chế được mà nhìn xuống, dưới bụng dưới cơ bắp phân minh của hắn, một vệt gân xanh khẽ nổi lên lặn vào cạp quần.

Nàng nuốt nước bọt, đôi chân co lại không tự giác mà lùi về phía sau.

Bạch Hưu Mệnh nhìn chằm chằm nàng không rời mắt, như dã thú đói khát nhìn con mồi, không muốn bỏ lỡ một chút thay đổi cảm xúc nhỏ nhặt nào của nàng.

Cánh tay hắn chìm vào nước, nắm lấy cổ chân nàng, bàn tay lớn bao trọn lấy bàn chân nhỏ nhắn kiều nộn, A Triền không kìm được rùng mình một cái.

Bàn tay buông ra, theo bắp chân trượt dần lên trên.

Nước tắm ấm áp không thể rửa sạch hơi nóng trên người A Triền, nước trong bồn như những đợt sóng biển, từng đợt từng đợt dâng lên, bắn tung tóe xuống đất để lại những vệt nước rõ rệt.

Đôi chân ngọc đung đưa theo sóng nước, trắng trẻo đến lóa mắt.

Đêm đã khuya sương đã nặng, sự náo nhiệt ngoài kia vẫn chưa kết thúc, trong căn phòng tối đen, không khí mập mờ nồng đậm như đặc quánh lại.

Tiếng nước róc rách vang lên, A Triền đang nằm mềm nhũn trong bồn tắm được Bạch Hưu Mệnh bế lên, cánh tay nàng quấn trên vai chàng, đầu vùi vào bên cổ, thân thể dán chặt lấy đối phương.

Cho đến khi được đặt lại trên giường, tay A Triền chạm vào tấm chăn, nàng đưa tay kéo qua che trước thân, tấm chăn nhẹ bẫng phủ lên người nàng.

Bạch Hưu Mệnh nhìn nàng làm xong hết thảy mới từ từ cúi thân xuống.

Một tay chàng chống bên người A Triền, giọng nói trầm thấp vang lên trong bóng tối: "Tắm cũng đã tắm xong rồi." A Triền vô thức nắm chặt chăn, trong mắt lộ ra một tia mờ mịt, chẳng lẽ vẫn chưa kết thúc

sao?

Tuy nhiên Bạch Hưu Mệnh hiển nhiên có suy nghĩ khác, đối với chàng, vừa rồi chỉ mới là bắt đầu.

Cảm nhận được chàng đang dần tiến lại gần, trong lòng A Triền hoảng hốt, trực tiếp xoay người, tay chân luống cuống bò vào phía trong giường, nàng cảm thấy mình vẫn còn có thể giãy giụa một chút.

Còn chưa kịp bò được hai bước, cổ chân đã bị tóm lấy, nàng cùng với tấm chăn đang quấn trên người bị kéo ngược trở lại cạnh giường.

Bạch Hưu Mệnh cười khẽ: "Chạy cái gì?" A Triền giãy giụa yếu ớt hai cái: "Ta muốn đi ngủ, chàng buông ta ra." Tiếng cười vang lên sau lưng nàng, hơi thở nóng ẩm phả vào tấm lưng gầy guộc khiến thân thể nàng khẽ run rẩy.

A Triền không nhìn thấy động tác của người phía sau, nhưng thân thể lại càng thêm mẫn cảm, nàng lúc này trông giống như một chú bướm hồ điệp nhỏ bị giam cầm trong lòng bàn tay, đáng thương cực kỳ. "Bây giờ chưa được." Lòng bàn tay chàng từ bụng dưới A Triền đi lên, môi lại dọc theo bả vai nàng trượt xuống, giọng nói càng thêm mơ hồ, "Nàng đã nhận hoa của ta, đêm nay, nàng thuộc về ta rồi." A Triền khẽ cắn môi dưới, theo động tác của người phía sau, trong mắt phiếm lên làn nước, giọng nói cũng dần vỡ vụn: "Hoa... hoa gì cơ, ta không biết." "Đồ lừa đảo nhỏ." "Ưm..." Màn giường rủ xuống, che khuất cảnh xuân tình nồng đượm bên trong, một góc chăn rủ xuống bên ngoài giường bị siết chặt rồi lại buông ra, bị kéo thành những hình thù khác nhau.

Vật trang trí trên cột giường lắc lư từng nhịp, cho đến khi trời gần sáng mới rốt cuộc ngừng nghỉ.

Ánh nắng buổi chiều tà len qua khe cửa, nam nhân nằm trên giường mở mắt ra.

Cảm nhận được sức nặng trên người, Bạch Hưu Mệnh hơi ngẩng đầu nhìn xuống.

A Triền nửa nằm sấp trên người chàng, nghiêng mặt, đầu gối lên bụng dưới của chàng ngủ say sưa.

Tấm chăn mỏng chỉ còn một góc quấn quanh người nàng, những nếp gấp vừa khéo phác họa ra thân hình lung linh tuyệt mỹ.

Trên mảng lớn da thịt lộ ra ngoài đầy rẫy những dấu vết hồng thâm.

Ngón tay Bạch Hưu Mệnh khẽ lướt qua nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dù đang ngủ vẫn toát ra vài phần đáng thương, A Triền không hề có phản ứng gì, nàng tối qua bị mệt lả rồi.

Chàng bế A Triền lại vào lòng, đổi cho nàng một tư thế thoải mái rồi lại nhắm mắt.

A Triền giấc này ngủ mất cả một ngày, khi nàng mơ màng mở mắt ra, sắc trời bên ngoài vẫn là màu đen, khiến nàng nhất thời không phân biệt được là lúc nào.

Hồi lâu sau ý thức mới trở lại, cảm giác đau nhức dị thường trên cơ thể khiến nàng tức khắc nhớ lại tất cả những gì xảy ra tối qua.

Nàng nhớ rõ tối qua mình đã cầu xin thế nào, nam nhân ngày thường vốn dễ nói chuyện ấy ngoài miệng thì dỗ dành nàng, nhưng thực tế lại lừa nàng hết lần này đến lần khác!

A Triền chống thân ngồi dậy, thấy một bộ y phục mới đặt bên giường, gian nan vươn tay móc lấy chiếc áo lót trên cùng, cơn đau ở eo khiến nàng nghiến răng căm hận mắng một câu: "Cầm thú!" Nàng mặc quần áo xong bước xuống giường, phát hiện phòng đã được dọn dẹp một lượt, đặc biệt là quanh bồn tắm, dấu vết để lại đêm qua đã hoàn toàn biến mất.

Nhìn đến đây, nàng không kìm được mà nghĩ đến chuyện đêm qua, rất muốn hủy thi diệt tích cái bồn tắm này.

Nàng dời mắt đi, đi đến bên bàn tự rót cho mình chén nước, nước trong ấm vẫn còn ấm nóng, chắc hẳn Bạch Hưu Mệnh vừa rời đi không lâu.

Quả nhiên, không quá lâu sau, cửa phòng từ bên ngoài mở ra, Bạch Hưu Mệnh bưng một bát mì thịt gà đi vào.

So với một A Triền thần sắc mệt mỏi, thân thể đau nhức, chàng trông lại có vẻ thần thanh khí sảng, giống như chàng mới là con hồ ly tinh thích hút tinh khí người khác vậy.

Nhìn thấy khuôn mặt kia, A Triền lập tức quay ngoắt đi, tạm thời không muốn nhìn thêm cái nào.

Bạch Hưu Mệnh cũng không cố ý trêu chọc nàng, đặt bát mì trước mặt nàng rồi ngồi sang một bên nhìn.

A Triền cả ngày không ăn gì, thực sự đói lả rồi, lúc này cũng không rảnh hờn dỗi với chàng, cầm đũa cúi đầu ăn mì.

Đợi nàng ăn xong đặt đũa xuống, Bạch Hưu Mệnh mới thong thả lấy ra một bình dược cao đặt lên bàn, nói với nàng: "Đây là Đại tế ty đưa cho nàng." Nghe chàng nhắc đến Đại tế ty, A Triền mới có chút phản ứng: "Đây là dược cao gì?" "Dùng để thư giãn gân cốt, nghe nói hiệu quả rất tốt, muốn thử không?" A Triền cảnh giác liếc nhìn Bạch Hưu Mệnh, chàng thần sắc như thường, trông rất chính kinh.

Nàng còn chưa kịp trả lời, cơn đau ở eo lại ập đến, A Triền rốt cuộc không nghĩ nhiều nữa, gật đầu: "Được rồi, vậy thì thử một chút." Bạch Hưu Mệnh khẽ cười, đi đến bên cạnh săn sóc dìu nàng trở lại giường, cởi giày rồi lại cởi thắt lưng cho nàng.

Đợi A Triền nằm sấp trên giường, chàng nhẹ nhàng vén vạt áo

nàng lên, đổ một ít dược cao ra lòng bàn tay xoa cho nóng rồi áp lên vòng eo trắng ngần thon gọn.

Qua một hồi lâu, A Triền chỉ cảm thấy vùng eo càng lúc càng nóng, cảm giác đau nhức kia dần dần biến mất. "Eo còn đau không?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Hết đau rồi." A Triền được chàng xoa bóp đến mức hơi buồn ngủ, nhắm mắt lầm bầm: "Xoa thêm lúc nữa đi." Bạch Hưu Mệnh cười khẽ: "Vậy chỗ này thì sao?" Không biết từ lúc nào, một bàn tay đã thọc vào dưới gấu váy nàng.

A Triền cảnh giác mở mắt, chân nhỏ phía sau đạp loạn xạ, Bạch Hưu Mệnh bắt lấy bàn chân không an phận của nàng, đè lên nơi suýt chút nữa bị đạp trúng kia: "Nhẹ một chút." Nàng không nghe, còn cố ý di di hai cái, cảm giác dưới chân đột nhiên khiến nàng nhận ra điều gì đó, mặt không nhịn được đỏ bừng, rụt chân lại: "Ta muốn đi ngủ, chàng sang phòng bên cạnh mà ngủ." Bạch Hưu Mệnh nhướng mày: "Dùng xong là vứt bỏ sao?" "Làm gì có." A Triền rụt chân vào trong chăn, nhấn mạnh: "Trai đơn gái chiếc, nên giữ khoảng cách thích hợp." Đây là lời Tuệ nương đã nói trước đó, đáng tiếc vào lúc mấu chốt nàng lại không nhớ kỹ.

Sau khi sự việc xảy ra nàng mới nhớ ra, giờ đành miễn cưỡng mất bò mới lo làm chuồng một chút. "Khoảng cách thích hợp?" Giọng Bạch Hưu Mệnh đầy vẻ thú vị, "Nhưng tối qua khi ta muốn giữ khoảng cách, nàng lại không chịu." "Chàng không được nói nữa!" A Triền tuyệt vọng vùi mặt vào trong nệm, nàng thế mà lại nghe hiểu! "Được, không nói.

Vậy ta sang phòng bên cạnh nhé?" Bạch Hưu Mệnh thế mà lại thỏa hiệp?

Trong lòng A Triền dâng lên sự nghi hoặc, chưa kịp nghĩ nhiều thì cả người đã bị nhấc bổng lên, Bạch Hưu Mệnh vác nàng trên vai,

mang sang căn phòng bên cạnh.

May mà chàng vẫn còn chút nhân tính, chỉ giúp nàng cởi bỏ y phục rồi đặt nàng lại lên giường, không làm gì khác.

A Triền chỉ mặc mỗi chiếc áo yếm nằm sấp trên chăn, đôi mắt láo liên đầy vẻ cảnh giác, chàng đi đâu, ánh mắt nàng theo đó.

Bạch Hưu Mệnh buồn cười: "Không muốn ngủ sao?

Vậy chúng ta thương lượng một chút... nàng thích loại khoảng cách thế nào?" A Triền nhanh chóng rúc vào trong chăn, xoay người quay lưng về phía chàng, bắt đầu nỗ lực nuôi dưỡng giấc ngủ.

Đêm nay không muốn nói chuyện với chàng nữa.

Có lẽ do sự tiêu hao đêm qua thực sự quá lớn, rất nhanh nàng đã lại ngủ thiếp đi.

Bạch Hưu Mệnh ngồi nghiêng một bên nhìn ngắm gương mặt ngủ điềm tĩnh của nàng, rất lâu sau mới xoay người nằm xuống.

A Triền dường như có cảm ứng, chủ động rúc vào lòng chàng.

Bạch Hưu Mệnh ôm nàng vào lòng rồi ngủ thiếp đi.

Nghỉ ngơi đủ hai ngày, A Triền cuối cùng cũng khôi phục tinh thần.

Hiện giờ tế lễ đã kết thúc, chuyện trở về cũng nên đưa vào lịch trình.

A Triền có rất nhiều thời gian có thể ở lại đây, nhưng Bạch Hưu Mệnh có quan chức tại thân, lại vì nàng mà trì hoãn nhiều ngày như vậy, không thể tiếp tục ở lại được nữa.

Hơn nữa, rời khỏi Thượng Kinh lâu như vậy, nàng cũng có chút nhớ Tuệ nương rồi.

May mắn là vài tháng nữa, Liệt Hiến và những người khác sẽ vận chuyển hàng hóa cùng với ngựa giao dịch với Bạch Hưu Mệnh đến Thượng Kinh, vẫn còn cơ hội gặp lại, nói không chừng nàng còn có thể đưa Tuệ nương qua đây chơi.

Cho nên lần rời đi này, trong lòng không có cảm xúc luyến tiếc gì mấy.

Trước khi đi, A Triền lại đi gặp Đại tế ty.

Khi nàng đến, trước mặt Đại tế ty đặt một chậu lửa, bà đang ném một chiếc mai rùa trắng vào trong đó.

A Triền không làm phiền bà, im lặng ngồi một bên quan sát, đây là một phương thức chiêm bặc, nghe nói có người có thể từ những vết nứt trên mai rùa mà nhìn ra quỹ đạo của vận mệnh, A Triền khẳng định mình không có thiên phú này.

Mai rùa trong lửa phát ra tiếng nổ lách tách, rất nhanh trên đó xuất hiện mấy vết nứt.

Đại tế ty dùng kẹp sắt gắp mai rùa ra đặt sang một bên, cúi đầu tỉ mỉ quan sát những vết nứt trên đó.

Chương 188

Thấy đối phương nhìn hồi lâu mà không lên tiếng, A Triền cuối cùng không nhịn được mở lời: "Đại tế ty, bà đang bói toán điều gì vậy?" Đại tế ty dời ánh mắt khỏi mai rùa, nhìn về phía A Triền: "Cháu mấy ngày tới sẽ rời đi phải không?" A Triền gật đầu: "Vâng, đã ra ngoài gần một tháng rồi, cũng đến lúc phải về thôi." "Về sao...

ở Thượng Kinh sinh hoạt có còn quen không?" "Rất quen ạ, Thượng Kinh rất náo nhiệt, Đại tế ty có cơ hội cũng có thể qua đó chơi." Đại tế ty chỉ mỉm cười, tiện thể trả lời câu hỏi A Triền vừa hỏi: "Ta cũng không có gì tặng cháu, định bụng trước khi cháu đi sẽ bói cho cháu một quẻ, cháu có điều gì muốn hỏi không?" "Bà có thể tính được khi nào cháu có thể gặp lại A Miên không?" A Triền hỏi.

Đại tế ty lắc đầu: "Vận mệnh của hai đứa cháu sớm đã thoát ly khỏi quỹ đạo ban đầu, không tính ra được." "Vậy chuyện cháu muốn làm, cuối cùng có thành công không?" A Triền lại hỏi.

Từ người biến thành yêu là một chuyện rất nguy hiểm, nàng không thể chắc chắn mình nhất định sẽ là người may mắn.

Đại tế ty vẫn lắc đầu: "Ta chỉ có thể chúc phúc cho cháu, không thể cho cháu biết kết quả.

A Triền, tương lai của cháu phụ thuộc vào những lựa chọn của cháu, chỉ cần không đưa ra lựa chọn khiến bản thân hối hận, cháu sẽ vĩnh viễn không thất bại." Trong mắt A Triền thoáng qua vẻ khó hiểu, tổng cảm thấy Đại tế ty đã nói gì đó nhưng nàng không hiểu.

Thế nhưng, dù thế nào đi nữa, nàng sẽ không để mình thất bại. "Cháu sẽ thành công." Giọng A Triền đầy quả quyết.

Đại tế ty chỉ mỉm cười, đưa chiếc mai rùa trắng không còn nóng

nữa cho A Triền: "Đây là vỏ của Bạch Quỷ, đặt bên người có thể dùng để cảnh báo, cầm chơi đi." A Triền nhận lấy mai rùa, những vết nứt trên đó thế mà dần dần biến mất, vỏ rùa màu trắng oánh nhuận như được điêu khắc từ loại ngọc thượng hạng, nàng nghịch ngợm một hồi, quyết định sau khi về sẽ bảo Tuệ nương làm mai rùa thành trang sức đeo, vừa hay có thể treo trên người.

Hai ngày sau, A Triền và Bạch Hưu Mệnh đã thu dọn đồ đạc, dự định rời đi.

Liệt Hiến đặc biệt chuẩn bị cho họ một con ngựa.

Những ngày này, những người A Triền quen biết trong thôn đều đến tiễn nàng, còn tặng rất nhiều trái cây tươi và lương khô, Hồi Tuyết nhờ nàng mang quà về tặng cho Tuệ nương, Liệt Hiến thì đặc biệt chuẩn bị cho họ một con ngựa.

Thu dọn đồ đạc xong, từ biệt mọi người, Bạch Hưu Mệnh bế A Triền lên lưng ngựa rồi xoay người lên ngựa. "Chúng ta đi đây, tạm biệt." A Triền vẫy tay với họ. "A Triền cô nương tạm biệt." "Tạm biệt." Con ngựa dưới thân phi về phía xa, A Triền ngoái đầu nhìn ngôi làng cổ kính và những bóng người dần khuất xa, họ vẫn đang vẫy tay với nàng.

Tốc độ lượt về của hai người không nhanh, lúc đi họ vội vã lên đường, gần như không dừng lại nghỉ ngơi mấy lần, nhưng lúc về thì không cần gấp gáp như vậy.

Lần này họ mệt thì dừng lại nghỉ ngơi, thấy nơi nào phong cảnh đẹp còn có thể cùng nhau thưởng ngoạn, sẵn tiện nghỉ qua đêm.

Lần trước từ biên cảnh Đại Việt đến vùng đất hoang dã chỉ mất hơn hai ngày, nhưng lúc rời khỏi đây họ lại mất tròn năm ngày.

Cuối cùng cũng trở lại biên cảnh Đại Việt, dưới yêu cầu mãnh liệt

của A Triền, Bạch Hưu Mệnh đưa nàng đến thôn Bạch Long.

Lúc này bên ngoài thôn Bạch Long có vệ binh Minh Kính Ti canh giữ, thấy có người tiến lại gần, họ đang định tiến lên xua đuổi thì thấy trong thôn có mấy người đi ra.

Dẫn đầu là một trung niên nhân trông có vẻ nghiêm túc, người nọ ngẩng đầu thấy Bạch Hưu Mệnh, lông mày nhướng lên: "Bạch Hưu Mệnh, sao ngươi lại ở đây?" Người này tên là Bàng Thất, trước Bạch Hưu Mệnh, vị trí Trấn phủ sử Thượng Kinh chính là của hắn.

Bạch Hưu Mệnh cưỡi ngựa tiến lại gần, thần sắc tự nhiên trả lời câu hỏi của đối phương: "Đi ngang qua, thấy ở đây có ngôi làng định bụng dừng chân nghỉ ngơi." "Nghỉ chân?" Bàng Thất nhìn A Triền ngồi phía trước chàng, ánh mắt lộ ra một tia kỳ quái, bất quá chắc là đã tin lời chàng. "Còn ngươi, ngươi chẳng phải đang ở U Châu sao?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Bắc Hoang Vương tiến kinh, ta hộ tống người một mạch đến Tế Châu mới quay lại, trên đường nghe nói ở đây có vụ án kỳ quái, có thể liên quan đến Long tộc, nên qua xem thử." Nghe đối phương nhắc đến Bắc Hoang Vương, A Triền không nhịn được liếc nhìn người này vài cái, trong lòng thầm đoán thân phận của hắn. "Kỳ quái chỗ nào?" Bạch Hưu Mệnh xuống ngựa, lại bế A Triền từ trên ngựa xuống, A Triền ngoan ngoãn đứng bên cạnh chàng, im lặng nghe họ nói chuyện.

Bàng Thất bĩu môi: "Người trong thôn này gan to bằng trời, nhốt một con rồng, thời gian trước con rồng đó thoát khốn, dân làng đều chết sạch cả." "Chết sạch rồi còn gì để tra?" "Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi, hai ngày trước chúng ta phát hiện, những dân làng đã chết lại xuất hiện." Bàng Thất nhìn nhìn sắc trời, ước lượng thời gian một chút rồi nói, "Đại khái qua hai canh giờ nữa họ sẽ xuất hiện, trông giống hệt như lúc còn sống, sau đó thân thể sẽ bắt đầu bốc cháy, cho đến khi cháy sạch, ta đoán lúc đó họ chính là chết như vậy." Bạch

Hưu Mệnh lộ ra vài phần ngạc nhiên. "Ta nhớ ngươi khá am hiểu về Long tộc, biết chuyện này là thế nào không?" Bàng Thất hỏi.

Bạch Hưu Mệnh hơi trầm ngâm: "Con rồng đó sau khi thoát khốn chắc là đã về Long tộc tìm trưởng bối, Long tộc tuy không giỏi thao túng âm hồn nhưng cũng có ngoại lệ.

Người trong thôn này chắc hẳn đều bị câu hồn, mỗi tối phải trải qua nỗi đau đớn trước khi chết một lần." Các dân làng thôn Bạch Long chắc hẳn không ngờ tới, lúc chết thì đau đớn muốn chết, sau khi chết vẫn không được yên ổn.

Bàng Thất nhíu mày, giọng lo lắng: "Thủ đoạn tàn độc như vậy, đối phương chẳng lẽ sẽ giận lây sang triều đình sao?" "Nói không chừng, ngươi có thể báo cáo lên Ty chủ, nếu thực sự có người đến thì cũng không cần ngươi phải đứng mũi chịu sào." Bàng Thất lập tức hiểu ý trong lời Bạch Hưu Mệnh, xem ra người ra tay là một vị Long Vương Ngũ cảnh, vậy đối phương chắc chỉ là trút giận, sẽ không xuất hiện trong lãnh thổ Đại Việt nữa.

Còn về những linh hồn dân làng bị câu giữ kia, cũng chỉ có thể ở lại đây, đợi đến ngày họ không chịu nổi nữa, tự mình tiêu tán.

Bàng Thất quay người nhìn thôn Bạch Long, tiếc rẻ nói: "Xem ra chỉ có thể phong ấn cả ngôi làng lại, tiếc cho phong thủy ở đây, còn có một mạch nước ngầm lộ thiên." Ở những nơi biên cảnh khô hạn thiếu nước thế này, có mạch nước ngầm lộ thiên đã có thể coi là vùng đất phong thủy bảo địa rồi, nuôi sống cả một ngôi làng dư sức.

Nhưng theo quy định của Minh Kính Ti, những vùng đất quỷ quái như vậy phải bị phong ấn, để phòng phạm vi mở rộng hoặc dân chúng xông vào bị tổn thương.

Sau khi phong ấn, người bình thường đi đến gần sẽ tự động tránh đi, ngôi làng này coi như bị xóa sổ hoàn toàn.

Hiện giờ điều duy nhất đáng mừng là vị Long Vương ra tay phía sau tuy ra tay ác độc nhưng vẫn coi là có chừng mực, không liên lụy đến những người khác. "Có cần ta giúp gì không?" Bạch Hưu Mệnh dù sao cũng là Trấn phủ sử Minh Kính Ti, đã gặp chuyện thì không thể cứ thế mà rời đi.

Bàng Thất cũng không khách sáo với chàng, gật đầu nói: "Vậy tối nay làm phiền ngươi ở bên cạnh giúp ta trợ chiến, hy vọng khi ta phong ấn nơi này sẽ không chọc giận vị Long Vương kia." "Được." Đáp ứng Bàng Thất xong, Bạch Hưu Mệnh cúi đầu thương lượng với A Triền, "Chúng ta phải ở lại đây một đêm, lát nữa đi vào thôn nghỉ ngơi trước nhé?" A Triền gật đầu, trông vừa ngoan vừa nghe lời: "Vâng." Bạch Hưu Mệnh ngước mắt nhìn Bàng Thất, mặt Bàng Thất hơi vặn vẹo một chút, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì thực sự khó có thể tin người này là Bạch Hưu Mệnh, hắn trông cứ như bị đoạt xá vậy. "Ta cho người đưa các ngươi vào thôn, trong thôn có mấy căn nhà bỏ trống, vừa hay có thể nghỉ ngơi." Nói xong, hắn vẫy tay gọi thuộc hạ đến, bảo họ đưa Bạch Hưu Mệnh và A Triền vào thôn, hắn còn phải chuẩn bị một chút để tránh xảy ra sai sót khi phong ấn thôn Bạch Long vào buổi tối.

Vệ binh Minh Kính Ti dẫn đường quả nhiên đưa hai người đến trước mấy căn phòng họ từng ở trước đây, rời đi chưa đầy một tháng, nơi này đã toát lên hơi thở hoang vu khắp nơi.

A Triền không có quá nhiều tâm trí để thương xuân bi thu, nếu nàng có sự đồng cảm với người trong thôn thì ban đầu đã không giúp con tiểu long kia rồi.

Sau khi phòng ốc được dọn dẹp sạch sẽ, A Triền vừa ngồi xuống cạnh giường đã nghe Bạch Hưu Mệnh hỏi nàng: "Có cần ta ngủ cùng nàng không?" Mấy chữ này hiện giờ trong tai A Triền chính là điều cấm kỵ, nàng lập tức nhích sang bên cạnh: "Không cần!" Nói xong, lại

chỉ vào cái bàn trong phòng, vô cùng ngang ngược nói: "Chàng ra đó ngồi đi, không được làm phiền ta ngủ." "Ta ở lại đây không nói chuyện, không làm phiền nàng được không?" A Triền quay đầu: "Không được." Bạch Hưu Mệnh thở dài, véo cằm nàng xoay mặt nàng lại, hôn nhẹ lên môi nàng: "Thật là ngang ngược." "Hừ." A Triền vẻ mặt lạnh lùng, "Có giỏi thì chàng đừng nghe theo ấy." Bạch Hưu Mệnh vẫn ngoan ngoãn ra bàn ngồi, đợi người bị nàng đuổi đi rồi, A Triền nằm trên giường, nhắm mắt nuôi dưỡng giấc ngủ hồi lâu nhưng kết quả là hoàn toàn không ngủ được.

Nàng mở mắt, chống nửa người dậy, vẫy tay với nam nhân vừa bị đuổi đi: "Bạch Hưu Mệnh, chàng mau lại đây dỗ ta ngủ đi." Bạch Hưu Mệnh suýt chút nữa tức mà cười: "Nàng chỉ giỏi hành hạ ta thôi, đúng không?" Ánh mắt A Triền vô tội: "Vậy chàng không muốn ngủ cùng ta nữa sao?" Nam nhân đành phải đi trở lại cạnh giường, cam chịu dỗ nàng ngủ.

Do việc nuôi dưỡng giấc ngủ mất khá nhiều thời gian, A Triền ngủ chưa đầy một canh giờ đã bị gọi tỉnh.

Lúc này, bên ngoài cửa sổ trời đã tối, A Triền ngáp một cái bước xuống giường, vừa mở cửa ra đã thấy trong thôn lửa cháy khắp nơi.

Cùng với ánh lửa xuất hiện là những người đã biến mất trong thôn vào ban ngày.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng ai oán vang lên không dứt, khiến ngôi làng này trông như địa ngục trần gian.

Bạch Hưu Mệnh đưa nàng tránh né dân làng trên đường, đi ra khỏi thôn.

Ở đầu thôn, Bàng Thất và thuộc hạ đều đã đợi sẵn ở đó.

Thấy họ ra ngoài, Bàng Thất cầm một thanh trường đao đưa cho

Bạch Hưu Mệnh, thần tình nghiêm túc nói: "Ta phải vào trong bố trận rồi, tất cả giao cho ngươi." Bạch Hưu Mệnh gật đầu, tiễn mắt Bàng Thất cùng thuộc hạ vào trong thôn. "Lát nữa có xảy ra chuyện gì không?" A Triền cảm thấy vị đồng liêu kia của Bạch Hưu Mệnh có chút căng thẳng. "Hy vọng là không." Đêm càng lúc càng sâu, nhiệt độ xung quanh dường như cũng càng lúc càng thấp.

Nơi âm hồn hội tụ, nhiệt độ thấp cũng là điều khó tránh.

A Triền kéo lại áo choàng trên người, tìm một phiến đá không xa ngồi xuống, chống cằm nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh.

Chàng chống trường đao đứng tĩnh lặng ở đầu thôn, không nhúc nhích.

Không biết trôi qua bao lâu, bỗng nhiên trong thôn lóe lên một dải bạch quang, bốn góc làng dường như bị thứ gì đó nuốt chửng, dần dần biến mất khỏi tầm mắt người nhìn.

Bàng Thất bố trí xong trận pháp, đang định đưa thuộc hạ ra khỏi thôn thì bỗng nhiên trên đỉnh đầu vang lên một tiếng rồng gầm cực lớn, góc trận pháp hắn vừa gia cố thuấn gian tan vỡ.

Cùng lúc tiếng rồng gầm vang lên, một cái đầu rồng trắng lớn gấp mười lần đầu của tiểu bạch long xuất hiện trên không trung thôn Bạch Long, nó mở mắt ra, nhãn đồng là màu kim sắc, đậm đặc và rực rỡ như vàng chảy, tuy chỉ là một đạo hư ảnh nhưng trông đẹp đẽ vô cùng.

A Triền ngẩng đầu nhìn con rồng đó, Bạch Hưu Mệnh cũng mở mắt, trường đao trong tay rút khỏi vỏ, không chút do dự vung một đao về phía không trung. "Gầm——" Tiếng rồng gầm chấn động màng nhĩ, cái bóng rồng khổng lồ lao xuống.

Hình bóng Bạch Hưu Mệnh biến mất, trong bóng tối chỉ có thể

thấy ánh đao lấp loáng giữa không trung.

Cuộc giao tranh của hai bên diễn ra rất ngắn ngủi, rất nhanh hình bóng bạch long kia đột ngột tan biến như ảo ảnh, trước khi tan biến đôi mắt kim sắc vẫn chằm chằm nhìn vào Bạch Hưu Mệnh không buông, dường như muốn ghi nhớ diện mạo của chàng.

Khi Bạch Hưu Mệnh tiếp đất, Bàng Thất cũng đã sửa xong trận pháp vừa bị phá hủy.

Trận pháp ở bốn góc làng bắt đầu dần dần khép lại, khi Bàng Thất đưa thuộc hạ ra ngoài, cả ngôi làng phía sau chỉ còn nhìn thấy vài căn nhà.

Lại qua giây lát, ngay cả mấy căn nhà kia cũng không thấy nữa, thôn Bạch Long bị phong ấn tại nơi này, trong mắt người khác, ngôi làng này đã hoàn toàn biến mất.

Bàng Thất sau khi ra ngoài lau mồ hôi lạnh trên trán, thở phào một hơi dài, tiến lên nói với Bạch Hưu Mệnh: "Lần này đa tạ ngươi rồi." Nếu không có Bạch Hưu Mệnh cầm cự, một luồng thần thức của vị Long Vương kia đột nhiên tập kích cũng đủ khiến hắn khốn đốn. "Khách khí." Bạch Hưu Mệnh tra đao vào vỏ đưa cho Bàng Thất, lại nghe hắn nói: "Vị Long Vương này rõ ràng luôn chú ý đến phía này, vừa rồi ngươi và hắn đã động thủ, hắn sẽ không nhắm vào ngươi chứ?

Ngươi phải cẩn thận một chút." Bàng Thất nhắc nhở.

Bạch Hưu Mệnh nghe vậy cười một tiếng: "Không cần lo cho ta, vốn dĩ Long tộc đối với ta cũng chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì." Hơn nữa... cảm nhận khí huyết cuộn trào trong cơ thể, chàng thầm nghĩ, dù có bị nhắm vào, sau này cũng chưa chắc không thể đánh một trận.

Từ vùng đất hoang dã trở về, khí huyết của chàng luôn ở trạng thái

sung mãn tràn đầy.

Nói chính xác hơn, sự thay đổi của cơ thể là từ sau lần tế lễ đó.

Bây giờ xem ra, công sức chàng bỏ ra mấy ngày đó không hề uổng phí, tế phẩm cũng không uổng công dâng tặng, tiên tổ Vu tộc thực sự đã ban cho chàng lợi ích không nhỏ.

Chỉ có một khuyết điểm duy nhất, khí huyết quá sung mãn, rất dễ bị mất kiểm soát.

Bàng Thất nghĩ đến trận chiến thành danh của Bạch Hưu Mệnh, đột nhiên thả lỏng hẳn ra, lúc giết hắc long hắn đã đắc tội chết với Long tộc rồi, giờ coi như nợ nhiều quá không lo nữa.

Xử lý xong thôn Bạch Long, xung quanh cũng không có nơi dừng chân, Bàng Thất liền đưa họ cùng về huyện thành.

Lúc này cửa huyện thành đã đóng, nhưng Trấn phủ sử Minh Kính Ti vào thành, vệ binh thủ thành tự nhiên không dám chậm trễ.

Trụ sở Minh Kính Ti ở huyện nhỏ không lớn, sau khi vào thành, Bàng Thất đưa họ trực tiếp đến dịch trạm.

Trên đường đến dịch trạm, hai người cưỡi ngựa tán gẫu vài câu, lại nhắc đến Bắc Hoang Vương.

Chủ đề vẫn là do Bạch Hưu Mệnh khơi mào, chàng hỏi Bàng Thất: "Bắc Hoang Vương vào kinh, tại sao ngươi lại đích thân hộ tống?" Bàng Thất liếc nhìn A Triền, thấy nàng nhắm mắt dường như đã ngủ say mới hạ thấp giọng nói: "Đây không phải là nhờ phúc của ngươi sao, ngươi ở trong kinh gán cho Bắc Hoang Vương một tội danh lớn như vậy, Bắc Hoang Vương lần này vào kinh để biểu đạt thành ý, đại khái mang theo phân nửa gia sản của vương phủ Bắc Hoang." Hiển nhiên, số tài vật này nhất định là để dâng lên bệ hạ, nhằm chứng minh thái độ nhận lỗi thành khẩn của Bắc Hoang

Vương, đồng thời tuyệt đối không có tâm mưu nghịch.

Nghe lời Bàng Thất, Bạch Hưu Mệnh cúi đầu nhìn A Triền đang rúc trong lòng mình, chàng làm gì có bản lĩnh này để lừa đi phân nửa gia sản của Bắc Hoang Vương phủ chứ. "Xem ra Bắc Hoang Vương là một người thông minh." Bạch Hưu Mệnh nảy sinh chút hiếu kỳ đối với vị Bắc Hoang Vương chưa từng gặp mặt này.

Bàng Thất tán đồng gật đầu: "Ta tiếp xúc với hắn không nhiều, nhưng vị vương gia này tuổi tác không lớn, tâm tư lại sâu sắc, hắn làm người xử thế việc gì cũng chu toàn, người bên cạnh lại càng trung thành tận tâm, còn có không ít cao thủ hộ vệ, không phải là đối thủ dễ đối phó.

Mẹ ruột của hắn và gia đình họ đang ở Thượng Kinh, lại bị ngươi lừa một vố, ngươi phải cẩn thận đấy." Nói xong, Bàng Thất phát hiện cùng một câu nói, đây đã là lần thứ hai hắn nói trong tối nay rồi.

Bạch Hưu Mệnh khẽ nhếch môi: "Đều là anh em cùng họ, Bàng đại nhân nói lời này e là có chút gieo rắc nỗi sợ hãi rồi." Bàng Thất lườm Bạch Hưu Mệnh một cái, hắn còn lạ gì tiểu tử này, miệng thì nói lời hay ho, giờ trong lòng không biết đang tính toán thế nào để đối phó với người anh em cùng họ kia của mình đâu.

A Triền nhắm mắt, nghe cuộc đối thoại của hai người, ngón tay giấu trong áo choàng khẽ cử động.

Sớm biết Bạch Trảm Hoang không dễ đối phó như vậy, lập tức quyết đoán từ bỏ phân nửa gia sản của Bắc Hoang Vương phủ, xem ra mong đợi của nàng định sẵn là phải hụt hẫng rồi.

Nhưng không sao, người còn sống thì luôn có thể tìm ra sơ hở.

Hai người ở lại dịch trạm một đêm, ngày thứ hai tiếp tục khởi hành về Thượng Kinh.

Mất hơn mười ngày họ mới đến Lương Châu, kinh thành đã ở ngay trước mắt.

Trên đường đi qua phủ thành Lương Châu, A Triền nghe được một tin tức.

Ba ngày trước, Thái tử phi sinh nở, hạ sinh một hoàng tôn, bệ hạ đại hỷ, ngày thứ hai liền ở trên triều đường tuyên bố đại xá thiên hạ để cầu phúc cho tiểu hoàng tôn.

Điều này có nghĩa là những người thuộc Lâm thị tộc bị lưu đày cũng sẽ được trở về kinh thành.

Chỉ hy vọng những người thân của Quý Thiền thực sự dễ chung sống như trong ký ức của nàng.

Chương 189

Bốn ngày sau, cửa thành Thượng Kinh rốt cuộc xuất hiện trong tầm mắt của A Triền.

Lúc rời Thượng Kinh vừa đúng mùng ba tháng ba, khi đó thời tiết còn hơi se lạnh, giờ đây đã đến cuối tháng tư, ngay cả váy trên người A Triền cũng trở nên mỏng manh hơn.

Hôm nay nàng mặc chiếc váy màu tím nhạt, mua ở phủ Lương Châu, gấu váy thêu những chùm hoa bách kết, công phu thêu cực tốt, trông sống động như thật, nàng thích cực kỳ.

So với một A Triền được chăm chút kỹ lưỡng, cách ăn mặc của Bạch Hưu Mệnh có vẻ đơn giản hơn nhiều, áo bào dài tay hẹp cổ giao lĩnh màu trắng, chỉ có trên thắt lưng thêu hai chùm hoa bách kết không mấy phù hợp với chàng, là do sáng nay A Triền đích thân đeo cho chàng.

Hai người cùng cưỡi một ngựa, suốt quãng đường đều như vậy, A Triền không cảm thấy có gì không ổn, nhưng trong mắt người khác, không nghi ngờ gì là có chút thu hút sự chú ý.

Cảm nhận được có người xung quanh đang nhìn họ, nàng cũng không bận tâm.

Tự nhiên cũng không chú ý thấy, trước hai cỗ xe ngựa dừng lại phía xa, có người đang nhìn nàng chằm chằm không rời mắt. "Vương gia đang nhìn gì vậy?" Nghe thấy âm thanh ồn ào bên tai, Bạch Trảm Hoang thu hồi tầm mắt, mỉm cười nhìn nam thanh niên đang nói chuyện với mình.

Nếu hắn không nhớ lầm, trước mắt đây là nhị công tử nhà Lễ bộ Thượng thư, tên là Mộc Lâm.

Những ngày này, Bạch Trảm Hoang đã gặp hắn trong không ít dịp ăn chơi.

Hôm nay xe ngựa của hắn dừng ở đây, Mộc Lâm dường như tưởng xe ngựa của hắn gặp trục trặc nên đặc biệt dừng lại định giúp đỡ.

Là một tên công tử bột không mấy thông minh, nhưng được cái tính cách không tệ, bằng hữu trong kinh không ít. "Ta đang nhìn người trên con ngựa kia, Mộc nhị công tử có biết người đó là ai không?" Bạch Trảm Hoang hơi hếch cằm, ra hiệu cho Mộc Lâm nhìn theo.

Mộc Lâm chỉ mới nhìn thấy góc mặt nghiêng của Bạch Hưu Mệnh đã nhận ra chàng, kinh ngạc nói: "Đó chẳng phải là Bạch đại nhân của Minh Kính Ti sao, ngài ấy thế mà đã về kinh rồi." "Bạch đại nhân?" "À, Bạch đại nhân tên là Bạch Hưu Mệnh, là..." Bạch Trảm Hoang đột nhiên cười một tiếng, tiếp lời: "Là đích tử của Tây Lăng Vương, con nuôi của Minh Vương, phải không?" "Phải, Vương gia cũng biết Bạch đại nhân sao?" "Nghe người ta nhắc tới, nghe nói thiên phú tu luyện của hắn rất kinh người." Mộc Lâm gật đầu: "Chứ còn gì nữa, nghe nói Bạch đại nhân tuổi còn trẻ mà đã là Tứ cảnh rồi." "Tứ cảnh à... quả thực là không tầm thường." Lời của Bạch Trảm Hoang đầy ẩn ý, ngay sau đó lại hỏi, "Vậy Mộc công tử có nhận ra nữ tử đi cùng hắn không?" Mộc Lâm vừa nãy không chú ý thấy trước mặt Bạch Hưu Mệnh còn ngồi một người, bị Bạch Trảm Hoang hỏi như vậy mới định thần nhìn kỹ, vừa nhìn một cái đã nhận ra A Triền.

Hắn từng có một lần tình cờ gặp A Triền ở tửu lâu, trong lòng vẫn luôn vấn vương không quên. "Đó chẳng phải là Quý cô nương sao..." Hắn nhớ khi đó mình còn nói cho Quý cô nương nghe về thân thế của Bạch đại nhân, hóa ra hai người thế mà lại quen biết nhau.

Thấy Mộc Lâm có chút thất thần, Bạch Trảm Hoang hỏi: "Vị Quý

cô nương này lại có lai lịch thế nào?" Mộc Lâm mím môi nói: "Quý cô nương vốn là đích nữ của Tấn Dương hầu, sau này mẫu thân qua đời, mẫu tộc bị lưu đày, nàng vì huyết mạch có dị thường mà bị đuổi ra khỏi hầu phủ, mất đi thân phận." Sở dĩ sau này hắn không tiếp xúc với vị Quý cô nương này nữa chính là vì thân phận của nàng quá nhạy cảm, nếu để trong nhà biết được, phụ thân chắc chắn sẽ không tha cho hắn.

Bạch Trảm Hoang không chú ý đến biểu cảm thẫn thờ của Mộc Lâm, hắn hơi nheo mắt lại, khẽ lẩm bẩm: "Đích nữ của Tấn Dương hầu sao?" Đúng lúc này, Bạch Hưu Mệnh đột nhiên quay đầu lại, nhìn nhau từ xa với Bạch Trảm Hoang.

Ánh mắt hai người chạm nhau, bất động thanh sắc đánh giá đối phương.

Đột nhiên một bàn tay vươn tới, che khuất tầm mắt của Bạch Hưu Mệnh.

A Triền đặt tay lên mặt Bạch Hưu Mệnh, xoay mặt chàng lại, bất mãn nói: "Ta đang nói chuyện đấy, chàng có nghe thấy không?" "Hửm?" Bạch Hưu Mệnh thu hồi ánh mắt, không còn chú ý đến người ở xa nữa, chàng nắm lấy tay A Triền, cúi đầu hỏi: "Nói gì cơ?" "Ta nói, lát nữa đưa ta về Xương Bình phường trước." Chàng nắn nắn ngón tay A Triền: "Gấp gáp muốn cùng người khác song túc song phi thế sao?" Khóe môi A Triền cong lên: "Bạch đại nhân, đừng nhỏ mọn như vậy, chàng mới là người đến sau, sau này nhớ đối đãi khách khí với Tuệ nương một chút." Bạch Hưu Mệnh khẽ hừ một tiếng, kẹp chặt bụng ngựa, con ngựa dưới thân lọc cọc chạy về hướng cửa thành.

Bạch Trảm Hoang vẫn luôn chú ý nhìn theo bóng lưng hai người biến mất trong cửa thành, ngay cả khi Mộc Lâm nói chuyện với mình,

hắn cũng không buồn để ý.

Mộc Lâm cũng nhận thấy vị Vương gia này đang tâm thần bất định, bèn thức thời tìm một cái cớ, cáo từ rời đi trước.

Sau khi người đi rồi, Bạch Trảm Hoang quay người trở lại xe ngựa, phu xe cung kính hỏi: "Vương gia, vẫn tiếp tục đợi ở đây sao?" Bạch Trảm Hoang không trả lời, hắn trở về khoang xe rộng rãi, tay vuốt qua túi trữ vật bên hông, Địa Linh Sách liền xuất hiện trước mặt.

Địa Linh Sách không gió tự lật, mở đến trang có ghi tên A Triền, hai chữ A Triền vẫn sinh động và đỏ rực như cũ.

Bạch Trảm Hoang nhìn chằm chằm cái tên đó một lúc, cầm lấy con dao găm nhỏ chỉ dài bằng lòng bàn tay đặt bên cạnh, lòng bàn tay trái áp lên lưỡi dao, dùng sức nắm chặt.

Máu men theo kẽ tay tí tách rơi xuống bào tử của hắn, Bạch Trảm Hoang thần sắc điềm nhiên xòe tay ra, lòng bàn tay trái bị lưỡi dao sắc bén cắt một vết rất sâu, máu không ngừng tuôn ra.

Hắn khép hờ bàn tay trái thành nắm đấm, đặt lên trang kim sách của Địa Linh Sách, những giọt máu rơi trên tên của A Triền, cái tên đỏ rực kia bỗng thoát khỏi trang sách, trôi lơ lửng lên.

Nhưng phía dưới cái tên đang bay lơ lửng đó lại nối liền với một sợi chỉ máu, hai chữ này vốn dĩ gần như vuông góc với sợi chỉ máu, sau đó với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nó chậm rãi di động về hướng Đông Bắc, đó chính là hướng vào thành.

Hắn dùng máu của chính mình đánh dấu tên của A Triền, lấy bản thân làm điểm khởi đầu để tìm kiếm tung tích nàng.

Địa Linh Sách hiển thị, ngay vừa rồi, hắn và A Triền đã lướt qua nhau.

Hắn vẫn ở lại chỗ cũ, còn A Triền đã vào thành.

Bạch Trảm Hoang khép Địa Linh Sách lại, chữ lơ lửng bên trên lập tức biến mất. "Về thành thôi." Bạch Trảm Hoang mở miệng phân phó, phu xe nhận được mệnh lệnh, không dám chậm trễ, lập tức đánh xe về hướng cửa thành.

Bạch Trảm Hoang dựa người vào chỗ ngồi rộng rãi, giơ tay lấy từ trong ngăn bí mật của toa xe ra một bình thuốc trị thương, hắn rắc một lớp bột thuốc lên lòng bàn tay, rồi lấy ra một dải lụa, tùy ý băng bó lại.

Xe ngựa vừa vào thành, một bóng dáng yểu điệu đột ngột xuất hiện trong toa xe.

Người tới quỳ một gối xuống đất, giọng nói trong trẻo dễ nghe, tư thế cung kính: "Vương gia, chuyện ngài bảo thuộc hạ tra đã có manh mối." "Ngồi đi." Bạch Trảm Hoang mở lời, nữ tử đó mới đứng thẳng người, ngồi vào chỗ trống bên cạnh toa xe. "Nói đi, tra được những gì?" Bạch Trảm Hoang ngước mắt nhìn nàng ta.

Hoang Vũ rũ mắt, không dám đối diện với Bắc Hoang Vương: "Thuộc hạ tra được, thời gian A Triền cô nương vào kinh chắc là vào khoảng trước Tết Nguyên tiêu năm ngoái.

Đêm Nguyên tiêu đó, bỗng nhiên sấm sét không ngớt, Bạch Hưu Mệnh dẫn người ra khỏi Minh Kính Ti, đi về phía An Bình phường." "Ừm, tiếp tục đi." Hoang Vũ hít sâu một hơi, nói tiếp: "Nghe đồn ngày đó có đại yêu vào thành, nhưng bị trọng thương không qua khỏi, chết ở An Bình phường.

Thuộc hạ đã mua chuộc một Bách hộ của Minh Kính Ti, từ miệng hắn biết được, tại nơi phát hiện đại yêu, lúc đó còn có một nữ tử có mặt, Bạch Hưu Mệnh đã đưa nữ tử đó về Minh Kính Ti, giam giữ vài ngày rồi thả người." "Nữ tử đó là ai?" "Nữ tử đó tên là Quý Thiền, vốn là đích nữ của Tấn Dương Hầu, sau vì huyết mạch hỗn tạp nên bị

trục xuất khỏi gia môn." "Quý Thiền, Quý Thiền." Bạch Trảm Hoang lẩm nhẩm cái tên này, nhìn bàn tay trái đã băng bó, trong cổ họng bật ra một tiếng cười nhạt, "A Triền thật biết trốn nha." Trốn trong cơ thể người khác, hèn chi không ai phát hiện ra.

Thấy Vương gia nhà mình tâm tâm niệm niệm về A Triền, Hoang Vũ do dự một lát mới lên tiếng: "Còn một việc nữa." "Nói đi." Hoang Vũ đành cứng đầu nói: "Thuộc hạ còn tra được, tòa trang viên nơi Thái phi bị hại chính là tài sản đứng tên Quý Thiền." Gương mặt Bạch Trảm Hoang không hề có vẻ ngạc nhiên, chỉ hỏi: "Còn gì nữa không?" "Còn nữa, đêm Hoang Lâm mất tích, ở Xương Bình phường có tiếng rồng ngâm vang lên, Quý Thiền vừa vặn mở một tiệm hương ở Xương Bình phường." Hai manh mối này, cộng thêm phán đoán của Vương gia về thân phận đối phương, rõ ràng Quý Thiền này chính là hồ yêu A Triền từng bị hắn và Hoang Lâm truy sát. 189.

Hoang Vũ tâm trạng vô cùng phức tạp, thời gian qua vì bị Hoàng đế nhìn chằm chằm, Vương gia không dám khinh suất hành động, chỉ để họ âm thầm điều tra nguyên nhân cái chết của Thái phi.

Ai ngờ tra đi tra lại, lại tra đến tận người A Triền cô nương kia.

Nếu đúng như dự đoán, cái chết của Thái phi rõ ràng là một âm mưu nhắm vào hắn.

Đối phương không những tính kế Hoang Lâm, còn khiến Thái phi thảm tử, càng khiến Triệu thị nhất tộc bị diệt tộc, ngay cả Bắc Hoang Vương phủ cũng phải trả giá đắt.

Thủ đoạn như vậy, có thể thấy oán hận trong lòng A Triền cô nương sâu đậm đến mức nào, e là rất khó hóa giải.

Bạch Trảm Hoang khẽ cười một tiếng, dường như không hề bận tâm đến cái chết của Thái phi: "Mẫu thân muốn lấy mạng nàng, nàng liền đoạt mạng mẫu thân, đúng là vẫn thù dai như xưa." Hoang Vũ

không dám lên tiếng.

Với tư cách là một trong những kẻ thủ ác từng dồn A Triền vào tuyệt lộ, nàng hiểu rõ, nếu lúc đó mình không chỉ là một thanh đao của Thái phi, lại là một cao thủ Tứ cảnh do Bắc Hoang Vương phủ dày công bồi dưỡng, Vương gia căn bản sẽ không tha cho mình.

Chút tình mẫu tử mỏng manh giữa Thái phi và Vương gia, cũng chính vì A Triền mà sớm đã tiêu hao sạch sẽ.

Chỉ có Thái phi vẫn luôn cho rằng, chỉ cần lấy lại được những thứ trong mật kho của Triệu gia là có thể hàn gắn tình mẫu tử với Vương gia.

Vị Vương gia này của họ, trong số nhiều con cái của lão Vương gia, nhìn qua có vẻ khiêm nhường lễ phép nhất, cũng vì tuổi nhỏ nên chưa từng được mấy vị huynh trưởng coi trọng.

Cuối cùng cũng chính là hắn, giẫm lên xương cốt huynh trưởng ruột thịt của mình để bước lên ngôi vị Bắc Hoang Vương.

Tình thân cốt nhục trong mắt Vương gia e là kém xa tầm quan trọng của A Triền cô nương, người đã khiến hắn động lòng.

Hoang Vũ trong lòng cũng hối hận, nếu lúc đầu nàng sớm nhận ra những điều này, đâu đến nỗi để mọi chuyện phát triển đến mức này. "Vương gia, đã xác nhận được thân phận của A Triền cô nương, liệu có cần... gặp nàng ấy không?" Hoang Vũ ướm hỏi. "Không, vẫn chưa đến lúc." Bạch Trảm Hoang vén rèm cửa sổ xe, nhìn ra ngoài.

Trên phố người qua kẻ lại, tiểu thương nhiệt tình rao hàng.

Tay hắn bỗng nhiên siết chặt, giọng nói lại cực kỳ chậm rãi: "Thượng Kinh này quả thật phồn hoa, không tránh khỏi khiến người ta dễ dàng mê mờ đôi mắt." Hoang Vũ nín thở, không biết Vương gia rốt cuộc đang nói ai, nàng không kịp nghĩ nhiều, chỉ đợi mệnh lệnh

tiếp theo của Vương gia. "Đi tra Bạch Hưu Mệnh đi, bản vương muốn biết sở thích, nhược điểm của hắn, còn cả mối quan hệ giữa hắn và...

Quý Thiền." "Rõ, thuộc hạ đi tra ngay." Bóng dáng Hoang Vũ biến mất trong toa xe, ánh mắt Bạch Trảm Hoang vẫn luôn nhìn chằm chằm ra ngoài.

Bàn tay trái vốn đã cầm máu vì đột nhiên dùng lực mà vết thương lại nứt ra, nhuộm đỏ cả dải lụa thắt trên tay, nhưng hắn dường như không hề hay biết.

Tại Xương Bình phường, Trần Tuệ vẫn canh giữ ở cửa tiệm như thường lệ, bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa từ ngoài vọng vào, nàng vừa mới đứng dậy đã thấy A Triền như một chú chim nhỏ linh hoạt nhào vào: "Tuệ nương, ta về rồi đây~" Gương mặt Trần Tuệ rạng rỡ nụ cười, bước ra khỏi quầy, đánh giá A Triền từ trên xuống dưới.

Nàng trông có vẻ gầy đi một chút, nhưng sắc mặt hồng nhuận, khí sắc cực tốt, rõ ràng Bạch Hưu Mệnh đã chăm sóc nàng không tệ.

Chỉ là nơi đuôi mắt chân mày cứ vô thức lộ ra vài phần vũ mị, khiến nàng càng thêm động lòng người, nhưng lại làm Trần Tuệ nghiến răng.

Là người từng trải, nàng sao không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thấy Bạch Hưu Mệnh đi sau A Triền bước vào, ánh mắt Trần Tuệ nhìn qua mang theo vài phần sắc sảo.

A Triền hoàn toàn không cảm nhận được cảm xúc phức tạp của Trần Tuệ, vẫn đang chia sẻ với nàng những chuyện mắt thấy tai nghe trên đường đi, nói được vài câu, quay đầu thấy Bạch Hưu Mệnh, lại vội vàng bảo: "Tuệ nương, Hồi Tuyết còn nhờ ta mang quà cho tỷ nữa, trên đường về ta cũng mua cho tỷ rất nhiều quà." Nàng vừa nói

vừa vẫy vẫy tay với Bạch Hưu Mệnh: "Mau lấy đồ ra đi." Bạch Hưu Mệnh còn chưa kịp mở lời, Trần Tuệ đã lên tiếng ngăn lại: "Không gấp, nàng đưa Bạch đại nhân vào phòng lấy hành lý ra đi, ta đi làm chút gì cho nàng ăn, có đói không?" A Triền trả lời không chút do dự: "Đói rồi." Rời Thượng Kinh gần hai tháng, mỗi bữa ăn nàng đều nhớ Tuệ nương, lần sau đi đâu nói gì cũng phải đóng gói Tuệ nương mang theo mới được.

Trần Tuệ đóng cửa tiệm, xuống bếp gói sủi cảo cho A Triền, lúc nàng đang múc nước thì thấy Bạch Hưu Mệnh từ phòng A Triền đi ra, bước về phía giếng nước. "Bạch đại nhân." Trần Tuệ gọi đối phương lại.

Bạch Hưu Mệnh dừng bước, quay người lại: "Có chuyện gì sao?" Trần Tuệ hơi khựng lại rồi mới nói: "A Triền đối với chuyện tình cảm vốn không câu nệ tiểu tiết, nhưng Bạch đại nhân không thể coi như không có chuyện gì xảy ra." "Đa tạ đã nhắc nhở, chuyện này ta sẽ bàn bạc riêng với A Triền." Trần Tuệ gật đầu, nàng tuy cảm thấy Bạch Hưu Mệnh làm việc quá mức khác đời, nhưng ít ra sẽ không lừa gạt mình trong chuyện này.

Nàng lại không biết, chuyện này thật sự không thể trách lên đầu Bạch Hưu Mệnh được.

Thực tế, trên đường về, chàng đã từng nói về việc cầu thân sau khi về kinh, lúc đó A Triền đã lảng tránh chủ đề này, sau đó cũng không nhắc lại nữa.

Giữa hai người họ, người nôn nóng muốn có danh phận lại chính là chàng.

Cuộc đối thoại giữa hai người A Triền không hề biết, nàng đã sắp xếp xong xuôi đồ đạc mang về, tắm rửa một phen, vừa ra ngoài đã được ăn sủi cảo do Trần Tuệ bưng lên.

Trần Tuệ tuy bất mãn với Bạch Hưu Mệnh nhưng rốt cuộc vẫn giữ lễ tiết, để chàng ăn một bữa sủi cảo rồi mới tiễn người ra cửa.

Sau khi A Triền về nhà, liền giống như một kẻ vô tâm, ngay cả cửa lớn cũng không chịu bước ra, đứng ở cửa vẫy tay với chàng: "Bạch đại nhân đi thong thả." Bạch Hưu Mệnh tặng nàng một ánh mắt nửa cười nửa không, khiến cổ A Triền lạnh toát, vội vàng rụt người lại, không dám cố ý trêu chọc chàng nữa.

Rời khỏi Xương Bình phường, Bạch Hưu Mệnh không về Minh Vương phủ mà đi đến Minh Kính Ti trước.

Đến nha môn Minh Kính Ti, chàng đi gặp Tần Hoành trước để bàn giao các vụ án Minh Kính Ti xử lý gần đây, sau đó gọi Phong Dương và Giang Khai tới.

Thấy Bạch Hưu Mệnh, hai người tiến lên hành lễ, thần sắc đều có chút kích động. "Đại nhân, ngài rốt cuộc cũng về rồi." Giang Khai khổ sở than vãn, "Chỉ huy sứ đại nhân thật sự không coi chúng ta là người mà dùng." Trước khi đi, Bạch Hưu Mệnh đã giao hai thuộc hạ cho Tần Hoành, bảo có việc gì cứ phân phó họ.

Các nha môn khác đều lục đục nội bộ, phòng bị lẫn nhau, còn ở Minh Kính Ti, Tần Hoành hận không thể giao hết mọi việc cho hai người họ.

Họ nhận bổng lộc Thiên hộ nhưng lại làm việc của Chỉ huy sứ, mỗi ngày không phải đang làm nhiệm vụ thì cũng là trên đường làm nhiệm vụ, suýt chút nữa thì mệt chết. "Nếu ngươi còn nói nhảm nữa, bản quan sẽ đóng gói ngươi gửi cho Chỉ huy sứ." Bạch Hưu Mệnh nhàn nhạt nói.

Giang Khai rùng mình một cái, lập tức chuyển chủ đề: "Đại nhân, theo lời dặn của ngài trước khi đi, chúng ta đã để lộ sơ hở, không lâu sau khi Bắc Hoang Vương vào kinh, liền có người khắp nơi tìm cửa

ngõ của Minh Kính Ti, hôm nay người của chúng ta mới đưa tin tức cho đối phương." "Đã mua tin tức gì?" "Người đó đã mua tài liệu liên quan đến vụ án Thái phi của Bắc Hoang Vương bị hại, hắn còn đặc biệt hỏi về địa điểm Thái phi bị hại và chủ nhân của trang viên, chúng ta không hề giấu giếm." Rồi Giang Khai nói tiếp: "Hắn còn dò hỏi tin tức của Hoang Lâm, nhưng chúng ta không nói nhiều, chỉ bảo hắn là Hoang Lâm đã biến mất ở Xương Bình phường." "Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?" "Còn nữa." Giang Khai do dự một lát mới nói, "Đối phương còn hỏi thăm tin tức về con hồ yêu xông vào thành đêm Nguyên tiêu năm ngoái, chúng ta đã nói thực mọi chuyện xảy ra lúc đó cho người nọ." Bạch Hưu Mệnh ngước mắt: "Hồ yêu?" "Phải." "Lai lịch con hồ yêu đó hình như vẫn luôn không tra ra được?" "Thuộc hạ vô năng." Giang Khai và Phong Dương không biện giải, trực tiếp nhận lỗi. "Vậy thì tra về hướng Bắc Hoang Vương phủ đi, bản quan muốn biết con hồ yêu đó có quan hệ gì với Bắc Hoang Vương, và tại sao nó lại xuất hiện ở Thượng Kinh." "Rõ." Sau khi nhận lệnh, Giang Khai rời đi trước.

Phong Dương đi phía sau, hắn do dự hồi lâu mới nói: "Đại nhân, trong mấy tin tức bán đi đó, dường như đều có bóng dáng của Quý cô nương." Trước đây chỉ nghĩ là tình cờ, dù sao cũng là những chuyện chẳng liên quan đến nhau.

Nhưng bây giờ, có người đem vụ án hồ yêu một năm trước cùng vụ án của Thái phi đặt trước mặt họ, chuyện này bỗng nhiên trở nên có chút vi diệu, hắn vẫn còn nhớ trước đây đại nhân luôn nghi ngờ thân phận của Quý cô nương.

Bạch Hưu Mệnh không để ý đến Phong Dương, chàng rũ mắt như thể đã ngủ say, Phong Dương thấy vậy không lên tiếng nữa, lặng lẽ lui ra ngoài.

Sau khi Phong Dương đi, Bạch Hưu Mệnh mở mắt, ánh mắt lướt

qua những cuốn hồ sơ xếp ngay ngắn trên bàn, chàng tùy ý cầm lấy một cuốn nhưng không mở ra.

Chương 190

Để mặc những dòng suy nghĩ hỗn tạp chiếm lấy đại não, Bắc Hoang Vương, hồ yêu, Thái phi đã chết, và cả...

A Triền.

Bạch Hưu Mệnh ở nha môn Minh Kính Ti không lâu liền đi đến Minh Vương phủ.

Công công quản sự nghe nói Bạch Hưu Mệnh đã về, lật đật chạy ra đón. "Ngài rốt cuộc cũng về rồi, đi một mạch hai tháng trời, Vương gia hai ngày trước còn nhắc tới ngài đấy." Công công quản sự dẫn chàng đi về phía thư phòng. "Trong phủ có khách sao?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

Phụ vương chàng ghét nhất là ở lỳ trong thư phòng, chỉ khi có khách không thân thiết tới mới mời vào đây.

Công công quản sự thấp giọng nói: "Bắc Hoang Vương đột nhiên tới bái phỏng cách đây một canh giờ, dù sao cũng là hậu bối hoàng tộc, Vương gia liền gặp hắn ở thư phòng." Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh thoáng chút thú vị: "Vị Bắc Hoang Vương này sau khi vào kinh đảo qua đảo lại thật tích cực." Gặp mặt hai lần trong một ngày, đây là trùng hợp sao?

Đến ngoài thư phòng, thủ vệ thấy Bạch Hưu Mệnh tới liền không cần chàng ra hiệu đã gõ cửa ba cái thay chàng.

Trong thư phòng, Minh Vương vốn đang nghe Bạch Trảm Hoang nói chuyện bỗng nở một nụ cười, cao giọng: "Cút vào đây." Hộ vệ mở cửa phòng, Bạch Hưu Mệnh sải bước vào thư phòng. "Phụ vương." Bạch Hưu Mệnh hành lễ với Minh Vương. "Ừm." Minh Vương đáp một tiếng, đánh giá chàng từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng lại ở

chiếc đai lưng sặc sỡ của chàng một chút rồi mới dời đi.

Minh Vương không có ý định giới thiệu hai hậu bối với nhau, nhưng Bạch Trảm Hoang lại chủ động đứng dậy, tư thế khiêm nhường: "Bạch đại nhân, ngưỡng mộ đã lâu." "Bắc Hoang Vương, lại gặp mặt rồi." Dù thư phòng rất rộng rãi nhưng hai nam tử trẻ tuổi cao lớn đứng ở đây cũng che mất không ít ánh sáng.

Minh Vương đầy hứng thú nhìn hai người chỉ mới nói một câu mà không khí đã có chút không ổn, luôn cảm thấy giữa hai người này dường như đã xảy ra chuyện gì đó mà ông không biết.

Cuối cùng vẫn là Bạch Trảm Hoang lên tiếng trước: "Vương thúc đã có việc, tiểu điệt xin phép cáo lui trước, đợi khi ngài rảnh, ngày khác sẽ lại tới bái kiến." "Ngươi có tâm rồi." Minh Vương gật đầu.

Bạch Trảm Hoang hành lễ với Minh Vương xong liền đi ra ngoài thư phòng, Bạch Hưu Mệnh tiễn hắn ra đến cửa, Bạch Trảm Hoang mới lại nói: "Bạch đại nhân dừng bước." Bạch Hưu Mệnh lập tức dừng lại, không chút khách sáo: "Bắc Hoang Vương đi đường cẩn thận." Công công quản sự thấy không khí giữa hai người càng lúc càng kỳ lạ, vội vàng tiến lên dẫn đường: "Bắc Hoang Vương mời đi hướng này." Chờ Bạch Trảm Hoang đi khỏi sân, Bạch Hưu Mệnh mới trở lại thư phòng, cửa thư phòng vừa đóng lại, chàng bỗng nhiên nghiêng đầu, giơ tay kẹp lấy chiếc bút lông đang đâm tới.

Khi ngòi bút lông mềm mại đâm tới, những sợi lông trên đó sắc bén như đầu kim. "Phản ứng khá lắm, xem ra tu vi lại tinh tiến rồi." Hậu bối không thân thiết đã đi, Minh Vương cũng không còn trầm mặc như vừa rồi nữa. "Ở Vu tộc tham gia một buổi tế lễ, có được không ít lợi lộc." Minh Vương hơi ngạc nhiên: "Xem ra Đại tế ti Vu tộc ấn tượng với con không tệ, lại để cho một người ngoài như con ở lại tham gia tế lễ." "Chỉ là tình cờ gặp đúng lúc thôi." Biết tiểu tử này

chỉ đang đối phó mình, Minh Vương cũng không truy cứu sâu.

Con cái lớn rồi, không thể chuyện gì cũng hỏi cặn kẽ, nên Minh Vương chỉ hỏi chàng: "Chiếc đai lưng này của con ở đâu ra thế?" Bạch Hưu Mệnh cúi đầu nhìn: "Người khác tặng." "Nhìn cũng khá đấy." "Con cũng thấy thế." Bạch Hưu Mệnh ngồi xuống ghế, nhấc ấm trà bên cạnh rót cho Minh Vương một chén trà nóng rồi mới hỏi: "Bạch Trảm Hoang đến tìm người làm gì?" Minh Vương nhận lấy chén trà, chỉ vào xấp sách trên bàn: "Đến tặng những thứ này, nói là sưu tầm của Bắc Hoang Vương phủ, còn có bí tịch đoạt được từ Thượng gia năm đó." Bạch Hưu Mệnh cầm quyển trên cùng lên tùy ý lật xem, trông quả thực cùng một mạch với những bí tịch còn lưu lại trong mật kho Triệu gia. "Hắn ta cũng thật thẳng thắn." "Là một kẻ thông minh, sau khi vào kinh liền trực tiếp vào cung thỉnh tội với Hoàng đế, không những bù đắp một nửa gia sản đoạt từ Thượng gia khi xưa, còn dâng lên một khoản bạc lớn làm quân nhu." Hoàng đế tuy có lòng kiêng dè Bắc Hoang Vương phủ nhưng cũng bị hành động này của Bạch Trảm Hoang làm cho tâm tình đại hảo.

Bạch Hưu Mệnh sớm đã nhận được tin tức từ chỗ bàng thất nên không thấy lạ: "Hắn đến chỉ đơn thuần là tặng sách sao?" Minh Vương cười một tiếng: "Hắn nói với bản vương, Hoang Lâm vốn là hộ vệ của Bắc Hoang Vương phủ, nay phạm trọng tội bị giam trong Trấn ngục, hy vọng có thể gặp đối phương một lần để khuyên nhủ hắn khai báo thành khẩn." Trước mặt Minh Vương, mọi lời nói dối đều vô ích, nên Bạch Trảm Hoang chọn cách giao tiếp thẳng thắn nhất.

Minh Vương không có mấy thiện cảm với hắn nhưng quả thực không đến mức ghét bỏ. "Người đồng ý rồi?" "Ừm." "Gặp một lần cũng tốt, con cũng muốn biết Hoang Lâm có thể nói ra được những gì." Bạch Hưu Mệnh không nghĩ Bạch Trảm Hoang muốn gặp Hoang

Lâm thực sự là để phối hợp điều tra, chàng rất tò mò Hoang Lâm có thể mang lại lợi ích gì cho Bạch Trảm Hoang.

Bạch Trảm Hoang sau khi được công công quản sự tiễn ra khỏi Minh Vương phủ liền lên xe ngựa chờ sẵn bên ngoài.

Xe ngựa rời khỏi phạm vi Minh Vương phủ, đi tiếp khoảng nửa canh giờ mới dừng lại trước một ngôi nhà.

Bắc Hoang Vương nhiều năm không vào kinh, trong kinh không có Vương phủ, nơi ở hiện tại chỉ là chỗ dừng chân tạm thời.

Bạch Trảm Hoang vào phủ, người hầu trong phủ không nhiều, đều là những người đi theo hắn từ Bắc Hoang tới.

Quản gia thấy hắn về, tiến lên đón: "Vương gia, bữa tối đã chuẩn bị xong, ngài có muốn dùng ngay không?" Bạch Trảm Hoang gật đầu, sải bước về phía viện của mình, đi được vài bước bỗng quay đầu hỏi: "Hoang Vũ về chưa?" "Vẫn chưa ạ." "Chờ nàng về thì bảo nàng tới gặp ta ngay." "Rõ." Bạch Trảm Hoang dùng bữa xong, thay một bộ thường phục rộng rãi thoải mái, một mình ngồi trên sập bày bàn cờ, tự mình đánh với mình.

Đánh được hai ván, bóng dáng Hoang Vũ mới cuối cùng cũng xuất hiện. "Vương gia, thuộc hạ đã về." Sự chú ý của Bạch Trảm Hoang vẫn đặt trên bàn cờ: "Nói đi." "Bạch Hưu Mệnh và Quý Thiền quen nhau vào Tết Nguyên tiêu năm ngoái, hắn đã tống Quý Thiền vào Trấn ngục, dường như có dùng hình, sau đó lại thả người ra.

Sau đó hai người vì vụ án của dì Quý Thiền là Tiểu Lâm thị mà có giao thiệp, lần đó Quý Thiền bị bệnh, Bạch Hưu Mệnh đã dùng lệnh bài của Minh Vương mở cửa cung mời Thái y chẩn trị cho nàng..." Lời Hoang Vũ còn chưa dứt, bỗng nghe thấy một tiếng "phanh", hũ đựng quân cờ đặt bên cạnh đột nhiên rơi xuống đất, những quân cờ đen vương vãi khắp sàn.

Hoang Vũ lập tức ngậm miệng, lại nghe thấy giọng nói của Bạch Trảm Hoang vang lên trên đỉnh đầu, giọng nói đó đầy vẻ lạnh lẽo: "Nói tiếp đi." Hoang Vũ chỉ có thể cứng đầu kể hết mọi chuyện mình điều tra được về hai người họ.

Tuy chỉ mới vỏn vẹn một năm nhưng giao thiệp giữa hai người thực sự không ít.

Dù nàng không hiểu rõ chuyện tình ái nhưng cũng có thể thấy mối quan hệ của hai người ngày càng thân mật, Bạch Hưu Mệnh đối với Quý Thiền càng lúc càng buông lỏng.

Gần đây nhất, hai người cùng rời khỏi Thượng Kinh, đi đâu không rõ, nhưng dường như đã ra khỏi biên giới Đại Việt, hai tháng sau lại cùng nhau trở về.

Cô nam quả nữ đi cùng nhau, liệu có thể bình an vô sự sao?

Hoang Vũ nói xong những tin tức điều tra được cũng không dám ngẩng đầu nhìn biểu cảm của Vương gia nhà mình.

Sau một hồi im lặng chết chóc đến nghẹt thở, giọng nói của Bạch Trảm Hoang lại vang lên: "Còn Bạch Hưu Mệnh, ngươi tra được những gì?" Lần này Hoang Vũ có chút khó xử: "Thuộc hạ vô năng, tin tức về Bạch Hưu Mệnh rất ít, chỉ biết người này rất được Hoàng đế và Thái tử trọng dụng, ngày thường hầu như không qua lại với triều thần, không có quá nhiều nhược điểm để nắm thóp, điều duy nhất đáng bị chỉ trích chính là việc hắn đích thân tiêu diệt Tây Lăng Vương phủ." "Bản vương nhớ là thù hận giữa Bạch Hưu Mệnh và Tây Lăng Vương dường như bắt nguồn từ Tây Lăng Vương phi?" "Phải, Tây Lăng Vương lợi dụng yêu tộc hại chết Tây Lăng Vương phi.

Bạch Hưu Mệnh dường như rất ghét yêu tộc, từ khi hắn trấn giữ Thượng Kinh, rất nhiều yêu tộc được nuôi dưỡng trong kinh đều bị thanh trừng sạch sẽ." Bạch Trảm Hoang bỗng nhiên cười: "Ngươi nói

xem, hắn có biết thân phận thật sự của A Triền không?" Hoang Vũ đoán: "Chắc là không biết đâu ạ?" "Hắn nhất định không biết, A Triền tuyệt đối sẽ không nói bí mật này cho hắn." Bạch Trảm Hoang khẳng định chắc nịch, chỉ có hắn mới biết bí mật của A Triền, cũng chỉ có hắn mới có thể chấp nhận thân phận ban đầu của nàng mà không chút kiêng dè.

Hoang Vũ nghe ra ý tứ trong lời nói của Bạch Trảm Hoang, ướm hỏi: "Vương gia, ngài dự định làm thế nào?" Bạch Trảm Hoang mân mê quân cờ trắng trong tay, những lọn tóc xõa tung theo động tác cúi đầu của hắn rũ xuống vai, che khuất ánh nến soi trên mặt hắn.

Trên gương mặt tuấn tú ẩn trong bóng tối đó mang theo vẻ lạnh lẽo âm u hoàn toàn khác hẳn thường ngày, nhưng giọng nói lại mang theo chút ý cười: "Tất nhiên là tìm một thời cơ thích hợp để hắn phát hiện ra chân tướng rồi." "Bạch Hưu Mệnh lúc đầu chắc đã từng tra xét thân phận của A Triền cô nương, tưởng chừng sự ngụy trang của nàng rất hoàn mỹ." Ngay cả nàng cũng thấy tò mò, A Triền rốt cuộc làm thế nào mà đoạt xá thành công ở Thượng Kinh mà không bị phát hiện. "Hoàn mỹ sao, chưa chắc đâu.

Tính cách của nàng ấy làm sao cam chịu ngụy trang thành người khác trong thời gian dài như vậy, chỉ cần có chút nghi ngờ, tất yếu sẽ..." Nói đến đây, hắn bỗng im bặt.

Nếu thực sự như hắn nói, tại sao Bạch Hưu Mệnh lại không truy cứu sâu?

Bạch Hưu Mệnh mà hắn biết không phải là một kẻ dễ bị qua mặt, trừ phi đối phương căn bản không muốn truy cứu sâu.

Khóe môi Bạch Trảm Hoang giật giật một cái, rất nhanh đã trở lại bình thường.

Không sao cả, chuyện này không phải do Bạch Hưu Mệnh có

muốn hay không mà quyết định được.

Tự lừa mình dối người không tốt đâu, có nhiều chuyện phải trắng đen rõ ràng mới được.

Khi mọi chuyện phơi bày trước mặt, hắn liệu còn có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra sao? "Quý Thiền còn người thân nào thân thiết không?" Bạch Trảm Hoang hỏi.

Hoang Vũ suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Nàng và Tấn Dương Hầu có quan hệ huyết thống hay không vẫn chưa rõ, ngoài ra nàng không còn người thân nào ở Thượng Kinh.

Tuy nhiên, nghe nói gia đình ngoại tổ bị lưu đày của nàng đã được Bệ hạ ân xá, sắp sửa về kinh rồi." "Gia đình ngoại tổ... chắc hẳn quan hệ với Quý Thiền rất thân thiết." "Vương gia muốn lợi dụng gia đình đó sao?" Bạch Trảm Hoang không phủ nhận: "Có những sự thật chỉ khi thốt ra từ miệng người thân mới có sức thuyết phục hơn.

Tìm gia đình đó đi, gây chút rắc rối cho họ rồi đưa họ về kinh." Dặn dò xong, Bạch Trảm Hoang dường như thấy vẫn chưa đủ, hỏi tiếp: "Người của Công chúa Tuyết Dao vẫn đang cố gắng liên lạc với bản vương chứ?" "Vâng, Tây Lăng Vương đã chết, Đông Bình Vương lại nhát gan không dám dính dáng tới yêu tộc, hiện tại chỉ có Bắc Hoang là lựa chọn tốt nhất của nàng ta, nửa năm qua họ vẫn chưa từ bỏ việc cầu kiến Vương gia." "Nói với họ, bản vương muốn làm một vụ giao dịch với Công chúa Tuyết Dao, chuyện này liên quan tới ứng cử viên cho chức Minh Vương tiếp theo của Đại Việt, bảo nàng ta cử một kẻ thông minh tới Thượng Kinh." Hoang Vũ lập tức hiểu ra tâm tư của Bạch Trảm Hoang: "Vương gia muốn mượn tay yêu tộc trừ khử Bạch Hưu Mệnh?

Vị Công chúa Tuyết Dao kia liệu có đồng ý không?

Thượng Kinh đối với họ mà nói là nơi có đi không có về." "Sẽ

đồng ý thôi." Bạch Trảm Hoang khẽ đáp, "Nàng ta tổn thất nặng nề ở Tây Lăng, chắc chắn muốn gỡ lại một ván.

Một Minh Vương đã ép yêu tộc không ngóc đầu lên nổi, nếu con nuôi của Minh Vương cũng thăng lên Ngũ cảnh thì đối với yêu tộc quả không phải là tin tốt lành gì." Bạch Trảm Hoang hơi nheo mắt, giống như một thợ săn ẩn mình trong bóng tối, tìm kiếm mọi cơ hội để có thể kết liễu con mồi trong một đòn.

Dù A Triền vì lý do gì mà chọn Bạch Hưu Mệnh, hắn cũng sẽ chứng minh rằng sự lựa chọn lần này của nàng là sai lầm. "Nhưng trước đây ngài chẳng phải còn nói vị công chúa yêu tộc kia chỉ là bình hoa, ngoài huyết thống tốt ra thì không có ưu thế gì sao, hà tất phải liên thủ với nàng ta để lại nhược điểm.

Ba người chúng ta liên thủ thì Bạch Hưu Mệnh có ba đầu sáu tay cũng không thoát nổi." Hoang Vũ có chút khó hiểu hỏi.

Bắc Hoang Vương phủ ngoài Hoang Lâm ra, cộng thêm nàng vẫn còn ba cao thủ Tứ cảnh, đủ để đạt được mục đích của Vương gia rồi. "Vẫn chưa đến lúc các ngươi ra tay.

Bản vương nghe nói bên cạnh nàng ta có người thăng lên Ngũ cảnh, giờ đây nàng ta ở yêu tộc cũng đã có quyền lên tiếng nhất định, nếu lần giao dịch này khiến bản vương hài lòng thì sau này tăng cường liên lạc cũng chưa muộn." Hoang Vũ đã hiểu, Vương gia muốn thử thách năng lực của đối phương.

Bạch Hưu Mệnh dường như là một đối tượng thử đao rất tốt.

Nàng không nghĩ nhiều nữa, cung kính đáp: "Thuộc hạ đi liên hệ với họ ngay." Hoang Vũ không quan tâm hành động của Bạch Trảm Hoang có phản bội Đại Việt hay không, Vương gia vì Đại Việt mà trấn thủ Bắc Hoang, rốt cuộc chỉ đổi lại sự nghi kỵ của Hoàng đế, Thái phi chết rồi, Bắc Hoang Vương phủ họ còn phải dâng lên một

nửa tài sản, thật nực cười làm sao.

Cục diện hiện tại chỉ có thể trách Hoàng đế ép người quá đáng.

Bước sang tháng năm, thời tiết ở Thượng Kinh ngày một đẹp lên, A Triền sau khi về nhà thực sự đã nghỉ ngơi một thời gian dài mới hồi phục lại được.

Người ngoài nhìn nàng thấy không có gì khác biệt so với lúc rời đi, có người hỏi nàng những ngày qua đi đâu, họ cũng chỉ nói là đi thăm người thân.

Chỉ có Trần Tuệ phát hiện ra sự khác thường của A Triền, từ khi về kinh, nàng cứ như có tâm sự gì đó, thường xuyên thẩn thờ một mình, dường như đang suy nghĩ một chuyện rất quan trọng.

Thấy nàng lần này không bị tổn thương thân thể hay tinh thần, Trần Tuệ cũng không truy cứu sâu.

Chiều hôm đó, A Triền cùng Trần Tuệ đi đến Vĩnh Ninh phường, nghe ông chủ Từ hàng xóm nói dạo này có đoàn tạp kỹ từ Thanh Châu tới biểu diễn ở Vĩnh Ninh phường, hai ngày trước ông chủ Từ mới đưa vợ con đi xem, nghe nói biểu diễn rất đặc sắc.

Tiện thể hôm nay khách không đông, A Triền bèn bàn bạc với Trần Tuệ đóng cửa tiệm sớm, cùng nhau đi Vĩnh Ninh phường xem náo nhiệt.

Họ vốn đánh xe ngựa tới, nhưng khi cách hai con phố đã bị nha dịch tuần tra chặn lại, bảo phía trước đông người quá không thể đánh xe vào, chỉ có thể gửi xe ngựa ở quán trọ gần đó.

Trần Tuệ thấy phố xá phía trước quả nhiên nhộn nhịp nên cũng không tranh cãi với nha dịch, trả mấy văn tiền gửi xe ngựa ở tiệm gần đó rồi cùng A Triền đi bộ vào phố.

Tuy hiện tại mới chính giờ Thân, thời gian còn sớm, nhưng trên

đường đã có không ít người đi bộ, còn có nhiều sạp hàng đẩy xe về phía phố xá đằng trước.

So với vẻ nhộn nhịp ở phố trước, con phố họ đang đứng lúc này có phần vắng vẻ hơn, đi không bao xa, A Triền bỗng chú ý thấy phía trước có một thư viện.

Ở Thượng Kinh có hàng chục thư viện lớn nhỏ, điều này cũng không có gì lạ.

Điều lạ là nàng thấy trước cửa thư viện có một người trông khá quen mắt.

Trước đây nàng từng xúi giục Bạch Hưu Mệnh nhốt Tiết thị vào Trấn ngục, sau đó Tấn Dương Hầu nghĩ ra một kế hèn, tưởng rằng nhận nàng về là có thể giúp Tiết thị thoát khốn, hắn còn tìm một người tới làm thuyết khách nhưng bị A Triền dọa cho chạy mất.

A Triền còn nhớ người đó nói mình tên là Quý Trang.

Tuy chỉ gặp một lần nhưng dù sao cũng là người của Quý gia phái tới tìm mình, A Triền nhớ khá rõ.

Hôm nay bỗng nhiên thấy Quý Trang ở cửa thư viện này, nàng có chút kinh ngạc.

Đối phương lúc này trông có vẻ không ổn, vốn dĩ hắn hơi béo, nay lại hốc hác, gương mặt tiều tụy đi nhiều, trông như vừa gặp phải biến cố gì đó.

Thấy A Triền đi một lát rồi dừng lại, Trần Tuệ nghi hoặc quay đầu: "Có chuyện gì vậy?" A Triền chỉ vào Quý Trang, nói khẽ với nàng: "Người đó là người thân của Tấn Dương Hầu, xem náo nhiệt chút đi." Trần Tuệ bất đắc dĩ cười một tiếng, đi theo A Triền dừng lại xem náo nhiệt.

Lúc này Quý Trang dường như đang tranh cãi với người trong thư

viện, sau lưng hắn còn có hộ vệ, xem ra lai giả bất thiện, những người vốn định đi về phía phố trước không ít người cũng giống A Triền tụ tập ở đây không chịu đi nữa.

Quý Trang thấy có người tới cũng không lùi bước, chỉ tay vào người vừa mới chạy đến, có vẻ là viện trưởng thư viện, nói: "Con trai ta trước khi đến thư viện vẫn bình thường, hai ngày trước đến thư viện thì đột nhiên mất mạng, ông còn dám nói đây là tai nạn sao, rõ ràng là có kẻ hại chết con trai ta!" Quý Trang lao về phía viện trưởng thư viện trông hơi gầy yếu kia: "Ông trả mạng con trai lại cho ta!" Vị viện trưởng kia tuy gầy nhưng khá linh hoạt, lùi lại mấy bước nên không bị vồ trúng, sau đó Quý Trang bị người của thư viện chặn lại.

Hộ vệ Quý Trang mang tới cũng không phải dạng vừa, nhưng không đông bằng người của thư viện, hai bên nhất thời giằng co trước cửa, không ai làm gì được ai.

Viện trưởng nhân cơ hội nói lớn: "Quý lão gia, lệnh lang lúc xảy ra chuyện, lão phu đã sai người báo quan, Kinh Triệu phủ cũng đã cử người tới điều tra, kết quả là lệnh lang uống rượu quá độ, ngã xuống ao nước trong thư viện mà chết đuối.

Lão phu thừa nhận thư viện có trách nhiệm quản lý không tốt, nhưng bảo có người hại hắn, thư viện chúng ta không dám gánh vác tội danh nặng nề đó đâu." "Con trai ta tửu lượng rất tốt, dù uống say cũng chỉ đi ngủ, căn bản không thể đi đến gần ao nước, chắc chắn có kẻ cố ý dẫn nó qua đó." Quý Trang rõ ràng không tin lời đối phương. "Lão phu biết Quý lão gia đau lòng vì mất con, cũng sẵn lòng phối hợp, hôm qua ông đã dẫn người tới, lão phu cũng đã gọi những người cùng phòng của lệnh lang ra hỏi chuyện, cả ba người đều có thể chứng minh là chính lệnh lang tự mình đi ra ngoài, không có ai dẫn dụ cả." "Cũng có thể là ba người họ cùng thông đồng lời khai." "Quý lão gia không tin tất nhiên có thể kiện lên quan phủ một lần nữa, lão phu

tuyệt đối không ngăn cản người của quan phủ tới điều tra." Hai bên mỗi người một ý, nghe ai cũng có lý.

Nhưng nghe xong lời của viện trưởng, mọi người nghiêng về phía thư viện nhiều hơn.

Dù sao quan phủ cũng đã phái người tới tra rồi, Quý Trang còn nắm lấy không buông, e là có chút không biết lý lẽ.

Chương 191

Quý Trang phẫn nộ trừng mắt nhìn viện trưởng thư viện, hôm qua hắn đã đến Kinh Triệu phủ, khổ nỗi đây là Thượng Kinh, Kinh Triệu phủ doãn đâu phải người hắn dễ dàng gặp được, người ở nha môn chỉ nói vụ án sẽ được điều tra rõ ràng rồi đuổi hắn đi.

Tranh chấp trước cửa thư viện nhanh chóng thu hút sự chú ý của nha dịch tuần tra, bốn nha dịch vội vã chạy đến, quát tháo đuổi những người vây xem xung quanh đi, cũng chặn Quý Trang đang gây rối lại.

Quý Trang vốn còn chưa muốn rút đi, thấy nha dịch định rút đao, hộ vệ bên cạnh mới phải dìu hắn rời xa thư viện.

Trùng hợp là họ lại lui về phía A Triền, Quý Trang vốn còn nhìn chằm chằm về hướng thư viện, không ngừng vùng vẫy, cho đến khi thấy A Triền đứng cạnh đó mới bình tĩnh lại một chút.

Những hộ vệ thấy lão gia nhà mình cuối cùng cũng bình tĩnh lại liền dừng bước. "Là cô." Quý Trang thoát khỏi tay hộ vệ, chỉnh đốn lại y phục, cũng nhận ra A Triền. "Đã lâu không gặp." A Triền vốn khá ghét người Quý gia, nhưng Quý Trang và nàng không có ân oán gì, nay đối phương đã nhận ra mình, nàng cũng không giả vờ không quen.

Quý Trang gật đầu với nàng, lúc này cũng chẳng nói nổi lời khách sáo nào, chỉ khi nhìn về phía thư viện, vẻ bi thương trên mặt càng sâu thêm vài phần.

A Triền nghe cuộc đối thoại giữa hắn và viện trưởng thư viện, trong lòng có chút nghi hoặc nên hỏi hắn: "Vừa rồi ta nghe thấy cuộc đối thoại giữa ông và người nọ, nếu ông nghi ngờ con trai mình gặp chuyện là do con người làm, sao không nhờ Tấn Dương Hầu giúp đỡ?" Dù Tấn Dương Hầu phủ nay đã sa sút, nhưng lạc đà gầy còn lớn

hơn ngựa, chỉ một câu nói thôi, Kinh Triệu phủ doãn sẽ không nể mặt sao.

Sắc mặt Quý Trang biến đổi, hắn nhìn A Triền, giọng nói có chút khàn đặc: "Hai ngày trước Tấn Dương Hầu nạp thiếp, vẫn luôn không rảnh gặp khách." Từ lúc con trai gặp chuyện đến nay, hắn vẫn chưa vào được Tấn Dương Hầu phủ.

A Triền chớp mắt, nàng không ngờ chỉ tùy miệng hỏi hai câu mà lại nghe được tin tức gây chấn động như vậy.

Nàng luôn cho rằng Tấn Dương Hầu đối với Tiết thị là chân ái, người đã bị nhốt vào Trấn ngục rồi mà hắn cũng không chọn hòa ly, vậy mà giữa chừng nạp thiếp là thế nào?

Những năm trước đây, khi hắn nuôi Tiết thị bên ngoài, trong phủ cũng không có thê thiếp, giờ đây là đột nhiên không chịu nổi cô đơn sao?

Hơn nữa... hai ngày trước? "Hai ngày trước, ông và con trai ông đã đến Tấn Dương Hầu phủ sao?" "Sao cô biết?" Quý Trang hỏi ngược lại. "Tấn Dương Hầu phủ có hỷ sự, ông là người Quý gia chắc hẳn đã đến góp vui chứ?" A Triền suy luận hợp lý, "Cho nên con trai ông đã uống rượu ở Tấn Dương Hầu phủ?" Quý Trang gật đầu, một lần nữa khẳng định: "Phải, nhưng tửu lượng con trai ta rất tốt, mấy chén rượu đó không thể làm nó say được." "Nếu không thể say, ông chưa từng nghĩ có thể là do rượu có vấn đề sao?" Sắc mặt Quý Trang biến đổi: "Không thể nào!" "Dù là muốn tra án cũng phải tra rõ tiền căn hậu quả, không lý nào chỉ tra thư viện mà không tra Tấn Dương Hầu phủ.

Hay là ông thực sự nghĩ Tấn Dương Hầu là người trong sạch gì?

Con trai ông thấy được thứ gì không nên thấy rồi bị diệt khẩu cũng không phải là không thể." A Triền thừa nhận nàng cố ý.

Nhưng suy đoán của nàng cũng không có vấn đề gì, uống rượu từ Tấn Dương Hầu phủ về thư viện rồi đột nhiên rơi xuống nước chết đuối, nếu Quý Trang không tin là tai nạn thì chẳng phải nên tra xét tất cả những nơi nghi vấn sao, ai dám bảo đảm Tấn Dương Hầu phủ không có vấn đề cơ chứ.

A Triền dám nói nhưng Quý Trang không dám nghĩ.

Thấy sắc mặt hắn biến đổi liên tục, A Triền bồi thêm một câu: "Quý lão gia đừng nên bên trọng bên khinh, chỉ đi tìm rắc rối ở thư viện, nếu người trong thư viện thực sự vô tội thì e là lệnh lang sẽ chết không nhắm mắt đấy." Nói xong, A Triền cũng không nhìn biểu cảm của hắn, buông một câu "xin nén bi thương" rồi cùng Trần Tuệ đi về phía phố trước.

Quý Trang đứng sau nhìn bóng lưng A Triền rời đi, lạnh lùng nói với mấy tên hộ vệ: "Quên hết những gì vừa nghe thấy đi." Mấy tên hộ vệ vội cúi đầu: "Rõ." Khúc dạo đầu nhỏ giữa đường này không làm hỏng tâm trạng tốt của A Triền.

Khi họ đến phố trước, đoàn tạp kỹ vẫn đang chuẩn bị, nàng và Trần Tuệ liền ghé vào một sạp nhỏ trên phố mua bánh dầu rán để lót dạ.

Ăn xong một vòng quay lại thì đã đến giờ Dậu, người trên phố tụ tập ngày càng đông, các nghệ nhân tạp kỹ cuối cùng cũng bắt đầu biểu diễn.

Mãi đến nửa canh giờ trước khi bắt đầu giờ giới nghiêm, hai người mới rời khỏi phường Vĩnh Ninh.

Lúc đi, số đồng xu mang theo trên người không còn một đồng, tất cả đều đã đem đi thưởng.

Trên đường về, A Triền còn bàn bạc với Trần Tuệ hôm khác sẽ lại

tới một chuyến, Trần Tuệ hân hoan đồng ý.

A Triền cũng không vào trong xe ngồi, nàng ngồi ngay bên cạnh Trần Tuệ, thỉnh thoảng lại đút cho nàng ấy một miếng kẹo lạc vừa mua ở sạp hàng.

Khi xe ngựa đi ngang qua phường Khai Minh, A Triền quay đầu nhìn bức tường vây dài dằng dặc bên đường một lúc lâu.

Trần Tuệ thấy vậy liền hỏi: "Đang nhìn gì thế?" A Triền chỉ về phía đó nói: "Nơi đó là trạch tử của Lâm gia." "Lâm gia?" Trần Tuệ phản ứng một chút mới nhận ra nàng đang nói đến Lâm gia nào, "Nhắc mới nhớ, cách đây không lâu Hoàng đế đại xá thiên hạ, Lâm gia có phải cũng được xá miễn rồi không?" "Phải, nếu không có gì ngoài ý muốn, hiện tại họ chắc hẳn sắp về tới Thượng Kinh rồi." Sau đó lại trôi qua hai ngày, trong tiệm của A Triền đón một vị khách có chút quen mặt.

Khi người đó đến, A Triền đang điều hương trong tiệm, bỗng nhiên nghe đối phương gọi mình là "A Thiền", nhất thời nàng vẫn chưa phản ứng lại được.

Nhìn thấy người này có chút kích động đi về phía mình, A Triền quan sát dung mạo đối phương, đột nhiên nhận ra ông ta là ai.

Người này đã ngoài bốn mươi, trông đen sạm và gầy gò, nhưng ngũ quan đoan chính, có nét giống với Lâm thị trong ký ức của Quý Thiền.

Đại ca của Lâm thị không trẻ như vậy, vị này chính là Nhị cữu cữu của Quý Thiền.

Quý Thiền không có ấn tượng sâu sắc về Nhị cữu cữu, bởi ngày thường số lần gặp mặt không nhiều, lần gặp cuối cùng đã là hai năm trước, khi đó vị Nhị cữu cữu này còn khá đầy đặn, giờ đây đảo mắt

đã thay đổi nhiều.

Khi A Triền đứng dậy, trên mặt liền mang theo nụ cười, gọi đối phương một tiếng: "Nhị cữu cữu." "Ơi." Lâm Thành Hòa đáp lời, hốc mắt ửng hồng, "Thời gian qua, thật sự đã làm khổ con rồi." Ngày hôm qua họ đã về đến nhà, vốn tưởng cả nhà có thể bình an trở về đã là tốt lắm rồi, cũng không dám xa cầu quá nhiều, ai ngờ đồng liêu cũ của đại ca đến thăm, nhắc nhở họ có thể đến quan phủ lấy lại gia sản bị tịch thu năm xưa.

Họ thử đi xem sao, không ngờ những tài vật đó lại được trả lại đầy đủ.

Đại ca phải nhờ vả người ở quan phủ mới biết được nhà họ có sự ưu đãi này là do bên trên có người đánh tiếng.

Ban đầu họ còn tưởng là phủ Tấn Dương hầu giúp đỡ, sau mới biết từ khi gia đình họ bị lưu đày, Tấn Dương hầu đó đã làm bao nhiêu chuyện táng tận lương tâm.

A Triền không biết vị Nhị cữu cữu này rốt cuộc đã nghe ngóng được những gì mà nhìn nàng với ánh mắt đặc biệt thương xót.

Nàng thật sự không quen ứng phó với những cảnh tượng như vậy, chỉ đành an ủi: "Nhị cữu cữu không cần vì cháu mà bận lòng, chỉ là lúc đầu có chút không quen, sau này có di mẫu chiếu ứng, cháu sống rất tốt." Nghe A Triền nhắc đến Tiểu Lâm thị, Lâm Thành Hòa thở dài một tiếng, rõ ràng cũng đã biết được chuyện xảy ra với người em gái kế. "Đều tại chúng ta vô dụng, liên lụy đến nương con và di mẫu đều mất mạng." "Nhị cữu cữu nói gì vậy, nếu thật sự phải trách thì chỉ trách lòng người hiểm ác mà thôi." Lâm Thành Hòa liên tục gật đầu, trong lòng lại cảm khái, đứa cháu ngoại này của ông trước đây tính tình điềm tĩnh ngoan ngoãn, chuyện gì cũng nghe theo nương, không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực mới có thể trở nên vân đạm phong

khinh như bây giờ.

A Triền mời người ngồi xuống, rót trà cho Lâm Thành Hòa, lại hỏi ông về chuyện của Lâm gia.

Lâm Thành Hòa không giấu giếm điều gì, còn kể lại một khúc nhạc đệm nhỏ xảy ra trên đường về kinh. "Trên đường về kinh, chúng ta còn gặp phải yêu thú, may mắn được một vị đạo trưởng vân du ngang qua cứu mạng." "Lại hung hiểm đến thế sao, không biết vị đạo trưởng đó hiện giờ ở đâu, nên trọng tạ mới phải." Lâm Thành Hòa liên tục gật đầu: "Đúng là như vậy, vốn dĩ vị đạo trưởng đó cũng định đến Thượng Kinh thăm bạn, đại cữu cữu của con liền mời ông ấy ở lại trong nhà, cũng để tiện chăm sóc đôi chút." Nói đến đây, trên mặt Lâm Thành Hòa lộ ra nụ cười không nén được: "Hai ngày trước đạo trưởng nói Tiểu Cảnh nhà ta có thiên phú tu luyện, nguyện ý thu nó làm đồ đệ đấy." "Đó thật sự là chuyện tốt." A Triền nhớ rõ, nhà Nhị cữu cữu có hai con trai một con gái, con trai thứ tên là Lâm Văn Cảnh, năm nay chắc khoảng tám tuổi, nếu thật sự có thiên phú tu luyện thì đúng là chuyện đáng mừng.

Sau khi trò chuyện xong những việc vặt, A Triền lại hỏi: "Không biết trong nhà đã ổn định chưa, cháu muốn đến bái kiến ngoại tổ phụ." Nhắc đến cha mình, mặt Lâm Thành Hòa lộ vẻ lo lắng: "Hôm nay ta đến cũng muốn nói với con chuyện này, sức khỏe của ngoại tổ phụ con ngày càng kém, giờ lại biết nương con và di mẫu con gặp chuyện, ông ấy càng trách mình năm xưa nhìn người không chuẩn, ta nghĩ nếu con rảnh thì hãy đến thăm ông ấy, để ông ấy được an ủi đôi chút." A Triền đáp ngay: "Nhị cữu cữu không cần khách sáo với cháu như vậy, không biết ngày mai thế nào?" "Ngày mai cũng tốt, vừa hay ngày mai Văn Cảnh chính thức bái Lữ đạo trưởng làm sư phụ, con cũng đến chung vui." "Được, vậy quyết định như thế đi." A Triền trò chuyện với Lâm Thành Hòa suốt cả buổi chiều mới tiễn người đi, nghĩ đến

việc ngày mai đi Lâm gia, còn phải chuẩn bị chút quà cáp.

May mà những việc này Trần Tuệ đều thạo, không làm A Triền phải nhọc lòng.

Sáng sớm hôm sau, A Triền đặc biệt chọn một chiếc váy màu sắc nhã nhặn, đây là phong cách thường ngày của Quý Thiền.

Vừa qua giờ Thần, nàng bước xuống từ xe ngựa, gõ vang đại môn Lâm gia.

Người Lâm gia mới vừa về Thượng Kinh, hạ nhân trước đây trong phủ đều đã đi sạch, môn phòng mới tuyển hôm qua không nhận ra A Triền, nghe nói là đến bái phỏng chủ nhà liền bảo nàng chờ bên ngoài, còn mình thì vào trong thông báo.

Một lát sau, Lâm Thành Hòa đích thân ra nghênh đón.

Thấy A Triền còn mang theo lễ vật đến, ông giả vờ không vui: "Cái đứa nhỏ này, về nhà mình mà còn khách khí làm gì." A Triền trêu đùa: "Đây là quà tặng ngoại tổ phụ, Nhị cữu cữu đừng có tham ô lễ vật của cháu đấy nhé." "Con thật là..." Lâm Thành Hòa cũng không nhịn được cười, hôm qua sau khi về nhà, ông còn kể với người trong nhà về sự thay đổi tính cách của A Thiền, khi đó mọi người còn không tin, chỉ nghĩ là ông an ủi họ, giờ thì nên để họ thấy đứa trẻ này mới có thể tin rằng A Thiền hiện giờ sống không tệ.

Lâm Thành Hòa dẫn A Triền đến chính phòng Lâm gia, hiện tại đại cữu cữu của Quý Thiền là Lâm Thành Lễ đương gia, chính phòng là nơi gia đình ông ở.

Ông vừa đi vừa nói với A Triền: "Con đến rất đúng lúc, nghi thức bái sư một lát nữa sẽ bắt đầu, ngoại tổ phụ con cũng ở đó." Vừa bước vào chính phòng, A Triền đã nhìn thấy một lão giả ngồi ở vị trí chủ tọa, đó là ngoại tổ phụ của Quý Thiền - Lâm Hoành Tín, ông giờ

đây gầy gò ốm yếu, sắc mặt kém, vì quá gầy nên quần áo trên người có vẻ không vừa vặn.

Thấy Lâm Thành Hòa dẫn A Triền vào, Lâm Hoành Tín vẻ mặt có chút kích động, ông chống tay vào ghế định đứng dậy, thử hai lần mới run rẩy đứng lên được, tiến về phía trước hai bước.

Con trai trưởng Lâm gia là Lâm Thành Lễ ngồi phía dưới bên trái vội vàng tiến lên đỡ lấy cha mình. "Là Tiểu Thiền à." "Ngoại tổ phụ." A Triền hành lễ với đối phương, sau đó lại nói với Lâm Thành Lễ: "Đại cữu cữu." Lâm Hoành Tín quan sát A Triền từ trên xuống dưới, thấy dáng vẻ hiện tại của nàng, biết nàng sống không tệ, sự áy náy đối với con gái trong lòng cũng vơi bớt phần nào: "Tốt, con không sao là tốt rồi." Lâm Thành Lễ đỡ Lâm Hoành Tín ngồi lại ghế, rồi bảo A Triền ngồi xuống bầu bạn trò chuyện về tình hình gần đây với lão nhân.

A Triền chỉ nói nàng đã lấy lại hồi môn của mẫu thân từ phủ Tấn Dương hầu, rồi mở một tiệm hương ở phường Xương Bình.

Nghe nàng nhắc đến phủ Tấn Dương hầu, Lâm Hoành Tín lại nhớ đến con gái đích xuất của mình, giọng run rẩy: "Nếu biết trước, biết trước Quý Hằng lòng lang dạ thú như vậy, ta sao có thể gả Duyệt nương cho hắn!" Hai anh em Lâm Thành Lễ vội vàng vuốt ngực cho lão gia tử, đồng thời an ủi: "Phụ thân, đây cũng không phải lỗi của người, lòng người dễ đổi thay." "Đổi cái gì chứ, hắn vốn không phải hạng người tốt lành gì, lúc cầu hôn thì nói một lòng một dạ với Duyệt nương, giờ thì sao?

Để đưa ngoại thất vào cửa mà dùng cái cớ bẩn thỉu đó để bôi nhọ Duyệt nương, thậm chí ngay cả con gái ruột cũng không cần, thật đáng đời hắn đoạn tử tuyệt tôn!" Hiện tại người Lâm gia còn có thể bình tĩnh được là vì họ đã biết những gì Tấn Dương hầu phải trải qua

trong năm nay. "Chuyện này không thể cứ thế mà bỏ qua, cho dù Duyệt nương không còn nữa thì danh dự sau này của Tiểu Thiền cũng rất quan trọng.

Nay chúng ta đã về rồi, Tiểu Thiền cũng có người chống lưng, chúng ta nhất định phải tính toán rõ ràng món nợ này với Quý gia." A Triền chú ý thấy sau khi ngoại tổ phụ nói xong, đại cữu cữu Lâm Thành Lễ lại luôn im lặng.

Nghĩ cũng đúng, hiện tại Lâm gia chỉ mới về lại kinh thành, chức quan đã không còn, Tấn Dương hầu dù sa sút thì vẫn là Hầu gia, Lâm gia lấy đâu ra bản lĩnh để đối đầu trực diện với hầu phủ. "Ngoại tổ phụ, chuyện này để sau hãy nói ạ." A Triền không hề quan tâm đến cái gọi là danh dự, cũng không muốn dính dáng gì đến Quý gia, nếu không thì ngày đó khi Quý Trang đến tìm, nàng đã đồng ý rồi.

Lâm Hoành Tín dường như còn muốn nói thêm gì đó, A Triền đã chuyển chủ đề: "Nghe nói hôm nay Văn Cảnh bái sư, sao không thấy em ấy và vị đạo trưởng kia đâu ạ?" Lâm Thành Hòa vội vàng tiếp lời: "Để ta qua đó xem sao." Chờ một lát, Lâm Thành Hòa dẫn theo một đạo sĩ trẻ tuổi ngoài ba mươi, mặc đạo bào đi vào.

Đạo sĩ này khí chất không tầm thường, đôi mắt sáng rực có thần, bước đi không nghe thấy một tiếng động nhỏ nào, rõ ràng là người có tu vi trên người.

Sau khi đạo sĩ vào phòng, Lâm lão gia tử mời đối phương ngồi vào ghế trên, sau đó giới thiệu A Triền với ông ta. "Đây là cháu ngoại của ta, tên là Quý Thiền.

Còn đây là Lữ đạo trưởng, là ân nhân cứu mạng của Lâm gia chúng ta." Thấy vị Lữ đạo trưởng nhìn sang, A Triền gật đầu ra hiệu: "Lữ đạo trưởng." Ánh mắt Lữ đạo trưởng lướt qua mặt A Triền, khẽ gật đầu.

Sau khi vài người ngồi xuống, không lâu sau, một thiếu niên được một phu nhân dắt tay đi vào, đó là phu nhân của Lâm Thành Lễ và con trai nhỏ Văn Cảnh.

A Triền hành lễ với vị Nhị thẩm này, quay đầu lại liền thấy Lâm Văn Cảnh đang nhìn mình bằng ánh mắt xa lạ. "Văn Cảnh." A Triền chủ động vẫy tay với cậu bé.

Lâm Văn Cảnh lại nấp sau lưng nương mình, không đáp lời.

Lâm Nhị phu nhân có chút ngượng ngùng giải thích với A Triền: "Đứa trẻ này thời gian trước bị kinh hách, vẫn chưa hoàn hồn lại được." A Triền không để tâm, trí nhớ trẻ con vốn không tốt lắm, hơn hai năm không gặp, chắc hẳn cậu bé đã không còn nhớ người chị Quý Thiền này nữa.

Mọi người đã đông đủ, nghi thức bái sư cũng chính thức bắt đầu.

Nghi thức cũng không có gì phức tạp, Lữ đạo trưởng chẳng qua chỉ yêu cầu một không gian và thời gian trang trọng, dưới sự chứng kiến của người Lâm gia để thu nhận Lâm Văn Cảnh vào môn hạ.

Sau khi uống trà bái sư, Lữ đạo trưởng lấy ra một miếng lệnh bài đưa cho Lâm Văn Cảnh, dặn dò: "Đây là lệnh bài của sư môn, con hãy cất giữ cho kỹ.

Sau này khi con tu luyện có thành tựu, sư phụ sẽ đưa con về sư môn." "Đồ nhi ghi nhớ ạ." Lâm Văn Cảnh hai tay nhận lấy lệnh bài, dập đầu trước Lữ đạo trưởng.

Cả gia đình đều hài lòng nhìn cảnh này.

A Triền liếc nhìn miếng lệnh bài đó, trông giống như một cổ vật, có lẽ vị đạo trưởng này cũng có lai lịch không nhỏ.

Sau khi nghi thức bái sư kết thúc, Lâm lão gia tử bắt đầu thấm mệt nhưng vẫn muốn nói chuyện với A Triền, nàng liền khuyên nhủ, nói

ngày mai sẽ lại đến thăm ông, bảo ông đi nghỉ ngơi trước, lúc này mới dỗ dành được ông lão đi nghỉ.

A Triền ở lại Lâm gia cho đến trưa, dùng cơm xong vốn định cáo từ rời đi, bỗng thấy một nha hoàn hớt hải chạy vào, mặt đầy vẻ cấp thiết nói với Lâm Nhị phu nhân: "Phu nhân không xong rồi, Tiểu thiếu gia bị bóng đè, cứ mê man mãi không tỉnh." Lâm Nhị phu nhân buông đũa chạy ngay ra ngoài, Lâm Thành Hòa cũng lo lắng cho con trai mình, quay đầu nhìn về phía Lữ đạo trưởng.

Đợt gặp yêu thú trước đó, đứa con nhỏ này của ông bị kinh động mất hồn, cũng là nhờ Lữ đạo trưởng chữa khỏi.

Lữ đạo trưởng không vội vã đứng dậy, nói với họ: "Cùng đi xem sao." Câu "cùng đi" này tự nhiên bao gồm cả A Triền, nàng không thể rời đi lúc này nên cũng đi theo đến chỗ ở của Nhị phòng.

Lúc này Lâm Nhị phu nhân đã đến trước một bước, bà đang ôm con trai nhỏ, mặt đầy vẻ không biết làm sao.

Lâm Văn Cảnh lúc này nhắm nghiền mắt, hai nắm tay siết chặt, trán đầy mồ hôi, dù gọi thế nào cũng không mở mắt.

Đúng như nha hoàn kia nói, trông giống hệt như bị trúng tà.

Lữ đạo trưởng thấy vậy, hai tay chụm lại, quát khẽ một tiếng: "Chấn!" Ông ta nhanh chóng điểm một cái lên trán Lâm Văn Cảnh, một luồng ánh sáng bạc mờ ảo lóe lên, đứa trẻ cuối cùng cũng mở mắt.

Cậu bé ban đầu ngơ ngác nhìn quanh, cho đến khi ánh mắt dừng lại trên người A Triền, cậu nắm chặt tay nương mình hét lên: "Nương, yêu quái, tỷ ấy không phải biểu tỷ, tỷ ấy là yêu quái!" Cùng lúc đó, A Triền nghe thấy một tiếng rắc rất khẽ, nàng hơi rũ mắt, tầm mắt rơi vào miếng mai rùa treo bên hông.

Trên miếng mai rùa trắng như ngọc đó xuất hiện một vết nứt không mấy rõ ràng.

Nhớ lại lúc Đại tế ty tặng miếng mai rùa này cho nàng đã nói, đây là mai rùa Bạch Quỷ, mang theo bên người có thể dùng để cảnh báo.

Lúc mới vào, mai rùa không hề cảnh báo, nhưng sau khi Lữ đạo trưởng ra tay thì lại có cảnh báo, vị Lữ đạo trưởng này rốt cuộc đã trục xuất thứ gì từ trên người Lâm Văn Cảnh?

Chương 192

Và Lâm Văn Cảnh rốt cuộc đã mơ thấy gì mà cứ chỉ vào nàng nói nàng là yêu quái?

Vốn tưởng chỉ là một lần thăm thân đơn giản, giờ xem ra sự tình dường như không đơn giản như thế.

Lời của Lâm Văn Cảnh tự nhiên không khiến người Lâm gia bận tâm, họ chỉ nghĩ cậu bé sau khi bị kinh động đã nhận nhầm A Triền xa lạ thành yêu quái trong mộng.

Lâm Nhị phu nhân một mặt ôm con dỗ dành, một mặt áy náy nhìn A Triền định giải thích: "Văn Cảnh, đứa nhỏ này..." Bà chưa nói dứt lời, Lâm Văn Cảnh đã khóc lóc gào thét chỉ vào A Triền nói nàng là yêu quái, bảo sư phụ đuổi nàng đi.

Tiếng thét của trẻ con thật sự có chút chói tai, Lữ đạo trưởng quay đầu nhìn A Triền vài cái, trầm giọng nói: "Quý cô nương hay là hãy lánh đi trước." A Triền ngước mắt nhìn đối phương, ánh mắt của vị Lữ đạo trưởng này không hề né tránh, ngược lại còn mang theo sự dò xét.

Tình hình hiện tại cũng không thích hợp để ở lại lâu, A Triền liền nói với Lâm Thành Lễ bên cạnh: "Đại cữu cữu, mọi người cứ trông nom Văn Cảnh trước, cháu xin phép về trước, ngày mai cháu lại đến thăm ngoại tổ phụ." "Được, để ta tiễn con." Lâm Thành Lễ cũng bị tiếng khóc của Lâm Văn Cảnh làm cho đầu óc ong ong, nhưng đứa cháu mới mấy tuổi đầu, không thể chấp nhặt với trẻ con, hôm nay đành phải để cháu ngoại chịu thiệt thòi rồi.

Lâm Thành Lễ tiễn A Triền ra cửa, sau khi nàng đi rồi, ông quay lại Nhị phòng thì tiếng khóc đã ngừng hẳn.

Bước vào phòng, thấy Lâm Văn Cảnh đang thút thít, ông trêu: "Lớn chừng này rồi còn khóc nhè." "Đại bá, tỷ ấy là yêu quái, tỷ ấy căn bản không phải chị A Thiền." Lâm Thành Lễ không để tâm đến lời cháu trai, chỉ nói: "Cái thằng bé này, lần sau đừng nói lung tung trước mặt chị con như thế, con bé sẽ buồn đấy." Lâm Văn Cảnh lại không ngừng lắc đầu: "Đại bá cháu không lừa người đâu, tỷ ấy thật sự là yêu quái, cháu nhìn thấy rồi, tỷ ấy có đuôi." "Con chỉ là đang nằm mơ thôi." "Không phải đâu, cháu mơ thấy tỷ ấy hại chết chị A Thiền, chiếm giữ thân thể của chị ấy.

Lúc nãy vừa tỉnh dậy, cháu đã nhìn thấy tỷ ấy có đuôi." Lâm Văn Cảnh nói quá đỗi chân thật, Lâm Thành Lễ cau mày nhìn sang em trai và em dâu, không biết phải nói gì mới phải.

Lúc này Lữ đạo trưởng lên tiếng: "Để Văn Cảnh nghỉ ngơi đi, chúng ta ra ngoài trước." Lữ đạo trưởng ra khỏi phòng trước, sau đó anh em Lâm Thành Lễ cũng bước ra theo.

Sau khi đóng cửa lại, Lâm Thành Hòa lo lắng cho sức khỏe của con trai, giọng điệu có chút cấp thiết hỏi: "Lữ đạo trưởng, Văn Cảnh rốt cuộc là bị làm sao vậy?" Lữ đạo trưởng cau mày, vẻ mặt đầy khó xử.

Thấy ông ta như vậy, Lâm Thành Hòa càng thêm lo lắng, cho rằng ông ta có điều gì khó nói, càng thêm sốt sắng truy vấn: "Xin Lữ đạo trưởng hãy nói thật cho tôi biết, dù thế nào tôi cũng có thể chấp nhận." Lữ đạo trưởng không trả lời mà hỏi một câu khác: "Hai vị có hiểu rõ về đứa cháu gái này của mình không?" Hai anh em nhìn nhau, Lâm Thành Hòa do dự gật đầu: "Trước khi Lâm gia gặp chuyện, A Thiền thỉnh thoảng có cùng nương nó về chơi, nó là một cô bé rất hiểu chuyện, tình cảm với Văn Cảnh cũng không tệ." "Đó chính là vấn đề." Lữ đạo trưởng biểu tình nghiêm túc, "Ta thu Văn Cảnh làm đồ đệ không chỉ vì nó có thiên phú tu luyện, đứa trẻ này còn có linh tuệ,

phàm là người có linh tuệ xưa nay đều có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không nhìn thấy được." "Lữ đạo trưởng nói vậy là có ý gì?" Lâm Thành Lễ trầm giọng hỏi.

Lữ đạo trưởng chỉ nói: "Chuyện này tuy nghe qua có vẻ hoang đường, nhưng hai vị tốt nhất nên điều tra một chút, xem Quý cô nương hiện tại và Quý cô nương mà hai vị quen biết có sự thay đổi nào về tính cách hay không." Anh em Lâm Thành Lễ nhìn nhau ngơ ngác, họ tự nhiên không muốn nghi ngờ cháu ngoại mình, nhưng Lữ đạo trưởng đúng là đã cứu mạng cả nhà họ, là người có bản lĩnh lớn, ông ta với Quý Thiền không oán không thù, sao lại có thể nói xằng nói bậy?

Sau khi rời khỏi Lâm gia, A Triền trở về phường Xương Bình.

Trần Tuệ định hỏi nàng chuyện ở Lâm gia thế nào, đã thấy A Triền chạy thẳng vào hậu viện, vào phòng liền lục lọi hộp đựng bạc.

Thấy A Triền cầm khoảng một ngàn lượng ngân phiếu đi ra, Trần Tuệ nghi hoặc hỏi: "Lấy nhiều bạc thế này làm gì, Lâm gia hiện giờ túng quẫn lắm sao?" A Triền cho ngân phiếu vào túi tiền, nói với Trần Tuệ: "Lâm gia sống rất khá, lát nữa ta phải đi Tây thị một chuyến." Sắc mặt Trần Tuệ đông cứng lại, mỗi lần A Triền đi Tây thị đều có nghĩa là sắp có chuyện xảy ra. "Lâm gia có vấn đề sao?" "Vẫn chưa chắc chắn, nhưng đúng là có thứ không sạch sẽ, ta nghi là yêu." Ma quỷ và một phần yêu tộc đều có thể ảnh hưởng đến giấc mộng của con người hoặc thao túng cơ thể người.

Dáng vẻ của Lâm Văn Cảnh lúc đó không giống như bị quỷ nhập, hơn nữa ban ngày ban mặt, quỷ vật thông thường không có bản lĩnh lớn như vậy, nếu có cũng sẽ tiết lộ ra âm khí, nhưng lúc đó lại không có gì bất thường.

A Triền tháo món đồ trang sức mai rùa Bạch Quỷ đeo bên hông

xuống đưa cho Trần Tuệ.

Trần Tuệ nhận lấy, nhìn thấy trên miếng mai rùa trắng vốn nguyên vẹn nay có một vết nứt.

Vết nứt đó lúc này đang từ từ hồi phục, nhìn tốc độ này thì ít nhất phải đến tối mới có thể trở lại như cũ. "Đây là..." "Thứ ta gặp phải đó có địch ý không nhỏ đối với ta, chắc hẳn là nhắm vào ta mà đến." Nếu không có địch ý với nàng thì mai rùa này cũng sẽ không cảnh báo, bằng chứng là lúc Tuệ nương cầm nó, nó chẳng có phản ứng gì.

Nàng phải làm rõ tung tích cũng như mục đích của thứ đó trước.

Trần Tuệ đi cùng A Triền đến Tây thị.

A Triền mua một hũ nhựa cây Mê Cốc ở tiệm săn, một miếng cao cóc Thôn Linh Thiềm, và một mẩu dầu tùng của cây Hắc Châm Tùng.

Vốn dĩ nàng còn muốn mua một con chim Thanh Canh còn sống, nhưng chưởng quỹ tiệm săn nói loại chim này phải bắt sống, nhanh nhất cũng phải năm ngày sau mới giao được, A Triền chỉ đành để lại tiền đặt cọc rồi rời đi.

Về đến nhà, A Triền bắt đầu bận rộn.

Ngày mai còn phải đến Lâm gia, tối nay phải làm xong món đồ này.

Nàng đổ nhựa cây Mê Cốc vào đĩa nhỏ, rồi cho dầu tùng Hắc Châm Tùng vào.

Chưa đầy nửa canh giờ, dầu tùng đã tan hoàn toàn, mang theo một mùi hương tùng nhạt.

Loại mùi này rất đặc biệt, sau khi hòa quyện với yêu khí thì yêu tộc sẽ không thể ngửi thấy được.

Mùi hương này sẽ bám trên người chúng suốt vài tháng không tan.

Chim Thanh Canh thích ăn nhất là hạt tùng của cây Hắc Châm Tùng, nên vô cùng nhạy cảm với mùi này, đặc biệt là mùi dầu tùng đã nhuốm yêu khí, lại càng khiến chúng hoàn toàn không thể cưỡng lại.

Trước đây Vu tộc thường dùng dầu tùng Hắc Châm Tùng để đánh dấu những con mồi không thể giết ngay, sau đó thông qua chim Thanh Canh dẫn đường để đi săn.

Sau đó, A Triền nghiền nát cao cóc, đổ vào dầu tùng.

Rất nhanh, dầu tùng hòa vào cao cóc, trong đĩa nhỏ chỉ còn lại một lớp bùn đen.

Nàng vò lớp bùn đen thành những viên nhỏ bằng hạt đậu, đặt vào đĩa sứ sạch để hong khô.

Thứ này làm hơi thô sơ nhưng thắng ở hiệu quả tốt, nếu trong Lâm gia thật sự giấu một con yêu, nàng sẽ sớm tìm ra nó thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, A Triền cho viên hương đã làm xong hôm qua vào chiếc túi thơm chạm rỗng nàng đặc biệt chuẩn bị, cùng với mai rùa Bạch Quỷ đã hồi phục như cũ, treo hai bên hông.

Vẫn là khoảng thời gian như hôm qua, A Triền đến Lâm gia.

Vì biết hôm nay A Triền sẽ tới nên từ sớm đã có nha hoàn chờ sẵn ở cửa.

Nha hoàn đó chắc hẳn đã nhận được lệnh của chủ nhà từ trước, sau khi đón được người liền dẫn thẳng A Triền đến viện của Lâm lão gia tử.

Bước vào sân, A Triền phát hiện anh em Lâm Thành Lễ lúc này đang túc trực trước cửa phòng, mặt đầy vẻ lo lắng.

Chú ý thấy A Triền đi tới, Lâm Thành Hòa quay đầu gượng cười với nàng, lông mày lộ vẻ lo âu, giọng nói có chút khàn đặc: "A Triền

đến rồi à." A Triền nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, hỏi: "Nhị cữu cữu, có chuyện gì vậy, hay là ngoại công xảy ra chuyện gì rồi?" "Ngoại công con vừa nãy đột nhiên ngất xỉu, Lữ đạo trưởng đang ở bên trong châm cứu." Ánh mắt A Triền khẽ động: "Lữ đạo trưởng còn biết cả y thuật sao?" "Phải, may mà có Lữ đạo trưởng ở đây." Ba người chờ bên ngoài khoảng nửa canh giờ, cửa phòng cuối cùng cũng mở ra, Lữ đạo trưởng từ bên trong bước ra.

Thấy A Triền cũng ở đó, ông ta khẽ gật đầu với nàng, sau đó nói với hai anh em Lâm gia: "Lão gia tử đã tỉnh lại rồi, chỉ là ý thức chưa được tỉnh táo lắm, cần thời gian để hồi phục." "Đa tạ Lữ đạo trưởng." Lâm Thành Lễ mặt đầy cảm kích hành lễ với đối phương.

Ông còn chưa kịp cúi người đã bị Lữ đạo trưởng đưa tay ngăn lại: "Chuyện nhỏ thôi, đừng khách sáo.

Ta đi sắc thuốc cho Lâm lão gia tử trước, các ông cứ vào trong đi." "Làm phiền ngài quá." Lâm Thành Lễ và Lâm Thành Hòa lo lắng cho sức khỏe của Lâm lão gia tử, vội vàng đi vào trong phòng, A Triền cũng đi theo sau.

Lữ đạo trưởng nhìn chằm chằm bóng lưng A Triền một lúc rồi mới quay người rời đi.

Vì Lâm lão gia tử đột phát bệnh cấp tính nên cửa sổ trong phòng đều được đóng kín, trong phòng có chút ngột ngạt, ánh sáng cũng hơi tối.

A Triền đi đến bên giường, thấy Lâm lão gia tử đang nhắm hờ mắt.

Nghe thấy Lâm Thành Lễ gọi, con ngươi ông cử động một chút, mí mắt mới hé mở.

Ông nhìn hai người con trai bên giường, ánh mắt có chút hoán tán,

dường như vẫn chưa nhận ra họ là ai, chỉ nhìn họ, ú ớ vài tiếng như đang đáp lại.

Nhờ có lời dặn của Lữ đạo trưởng, anh em Lâm gia cũng không quá căng thẳng, cứ thế ở bên cạnh trò chuyện với ông.

Lâm Thành Hòa còn nghiêng người nhường lối cho A Triền đang đứng bên cạnh, nói với ông: "Cha, cha nhìn xem, hôm nay A Thiền đặc biệt đến thăm cha này." Lâm lão gia tử ngẩng đầu lên nhìn về phía A Triền. "Ngoại công." A Triền gọi ông một tiếng.

Lâm Hoành Tín nhìn thấy A Triền xong liền nhìn chằm chằm không rời mắt, một lúc sau run rẩy đưa tay ra.

Lâm Thành Hòa thấy vậy liền nhường chỗ, A Triền đành phải tiến lên, nắm lấy bàn tay gầy guộc thô ráp của ông. "Duyệt nương..." Giọng ông mơ hồ, nhưng A Triền vẫn nghe ra ông đang gọi tên của Lâm thị. "Con đây ạ." "Con lại đến thăm cha à, là cha có lỗi với con." Lâm lão gia tử dùng lực nắm chặt tay A Triền, nức nở nói. "Người không có lỗi gì với con cả, không trách người đâu ạ." A Triền thuận theo lời ông mà nói tiếp.

Nhưng Lâm lão gia tử dường như không nghe lọt tai lời A Triền nói, ông dường như chìm đắm trong ý thức của riêng mình, tự lẩm bẩm: "Đều là tên súc sinh Quý Hằng đó hại chết con, hắn còn hại chết cả A Thiền, cha nhất định sẽ báo thù cho con và A Thiền." Nghe thấy những lời này, anh em Lâm Thành Lễ nhìn nhau rồi lại nhìn sang A Triền. "Ngoại tổ phụ?" Mặt A Triền lộ vẻ nghi hoặc và khó hiểu, nàng khẽ rũ mắt nhìn miếng mai rùa treo bên hông, trên đó lặng lẽ xuất hiện thêm một vết nứt.

Nói được vài câu, Lâm lão gia tử dường như không còn sức lực, lại nhắm mắt lại.

Mùi hương tùng nhạt từ túi thơm trên người A Triền tỏa ra bay về

phía ông, khiến Lâm lão gia tử vốn đang hỗn loạn ý thức, cảm xúc kích động dần dần bình tĩnh lại.

Những người trong phòng không ai nhắc lại lời Lâm lão gia tử vừa nói, một lát sau, Lữ đạo trưởng bưng bát thuốc đã sắc xong đi vào.

Lâm Thành Lễ đỡ Lâm lão gia tử ngồi dậy tựa vào người mình, phía bên kia Lâm Thành Hòa nhận lấy bát thuốc, múc một thìa thuốc thổi nguội rồi đút cho ông.

Lữ đạo trưởng thấy A Triền đứng đó, thấp giọng nói với nàng: "Quý cô nương ngồi xuống nghỉ ngơi đi." A Triền lắc đầu, mặt đầy vẻ lo âu: "Lữ đạo trưởng, ngoại tổ phụ rốt cuộc là bị làm sao vậy?

Vừa nãy ông nhận nhầm cháu thành nương cháu, còn nói cháu bị người ta hại chết nữa." Lữ đạo trưởng nhìn A Triền, thấy ánh mắt nàng trong veo, chỉ có vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Ông ta dời mắt đi, lên tiếng: "Cũng không có gì quá lớn, sẽ nhanh chóng hồi phục thôi, Quý cô nương không cần quá lo lắng." Ông ta chỉ bảo A Triền đừng lo lắng nhưng không nói rõ Lâm lão gia tử rốt cuộc bị bệnh gì.

A Triền hiện giờ gần như có thể khẳng định, hai chuyện nàng gặp phải khi đến Lâm gia đều không tách rời khỏi vị Lữ đạo trưởng này.

Lữ đạo trưởng không nói, A Triền cũng không truy hỏi, nàng nhìn chằm chằm Lâm lão gia tử một lúc lâu mới dời mắt đi.

Một bát thuốc đút xong, anh em Lâm Thành Lễ đều vã mồ hôi hột.

Họ đặt ông lão nằm lại giường, thấy ông nhịp thở đều đều, dường như đã ngủ say, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Chờ Lâm lão gia tử tỉnh lại chắc là không sao nữa, bần đạo xin phép không làm phiền." Lữ đạo trưởng nói với Lâm Thành Lễ.

Lâm Thành Lễ một lần nữa đứng dậy cảm ơn, sau đó ông nhìn sang A Triền, mặt lộ vẻ áy náy: "Không ngờ hôm nay lại xảy ra sự cố này, ngoại công con bây giờ không thể thiếu người trông nom, ta và Nhị cữu cữu phải canh chừng ông ấy, hay là A Thiền con cứ về nhà trước đi, hôm khác sức khỏe ngoại công hồi phục rồi lại qua thăm có được không?" A Triền không lập tức đồng ý mà nhìn Lâm Hoành Tín, giọng điệu ngập ngừng: "Nhưng ngoại công..." "Con yên tâm, ngoại công con không sao đâu, về trước đi." Đối phương đã nói vậy, A Triền không từ chối nữa, gật đầu đồng ý.

Lâm Thành Hòa tiễn A Triền đi, khi quay lại đã thấy đại ca mình mặt mày trầm tư ngồi trên ghế bên giường, ông bước tới vỗ nhẹ vào vai anh trai hỏi: "Sao thế anh?" Lâm Thành Lễ thấy là em trai liền bảo ông ngồi xuống, sau đó thở dài: "Chú có nghe thấy những gì cha vừa nói không?" Lâm Thành Hòa gật đầu: "Cha chỉ là nói sảng thôi mà." Lâm Thành Lễ lại có ý kiến khác: "Nếu chỉ là nói sảng thì sao có thể nói rõ ràng chuyện tiểu muội bị Quý Hằng hại chết như vậy được." "Có lẽ trong lòng cha luôn canh cánh chuyện của tiểu muội chăng?" Lâm Thành Hòa vẫn cảm thấy lý do này có chút gượng ép. "Chuyện ngày hôm qua chúng ta chưa nói với cha, dù có thương nhớ tiểu muội thì cũng không nên liên tưởng đến A Thiền." Lâm Thành Lễ khựng lại một chút rồi nói tiếp, "Tin tức hôm qua anh nhờ người đi nghe ngóng, hôm nay đã có phản hồi rồi." "Thế nào ạ?" Lâm Thành Hòa ngồi thẳng người dậy.

Sau khi nghe lời Lữ đạo trưởng ngày hôm qua, đại ca ông thực sự đã sai người đi nghe ngóng về những thay đổi của A Thiền trong năm qua.

Kết quả điều tra khiến họ rùng mình, A Thiền hiện giờ và đứa cháu ngoại trong ấn tượng của họ gần như là hai người hoàn toàn khác biệt.

Dù là tính cách hay cách đối nhân xử thế, A Thiền hiện tại biểu hiện hoàn toàn không giống một nữ tử được nuôi dạy trong khuê các.

Cho dù có bị chấn động mà trưởng thành chỉ sau một đêm thì cũng không nên thay đổi triệt để đến nhường này.

Vì lời nhắc nhở của Lữ đạo trưởng, đại ca ông còn đặc biệt nhờ người nghe ngóng xem A Thiền có từng gặp phải biến cố gì không.

Thấy em trai vẻ mặt cấp thiết, Lâm Thành Lễ trầm giọng nói: "Trong thư nói, A Thiền năm ngoái từng gặp phải một vụ yêu họa, nhưng vụ án đó đã bị Minh Kính Ti bít kín, chú nói xem có khả năng nào..." Nói được một nửa, Lâm Thành Lễ không thốt nên lời nữa.

A Thiền dù sao cũng là cốt nhục duy nhất mà em gái ông để lại trên đời, những điều này đều chỉ là suy đoán, ông thực sự không muốn tin.

Lâm Thành Hòa cũng im lặng không nói gì.

Một lúc lâu sau, Lâm Hoành Tín đang chìm trong giấc ngủ mới từ từ tỉnh lại.

Mở mắt thấy hai con trai ngồi trước giường, ông lên tiếng hỏi khẽ: "Ta làm sao thế này?" "Sáng nay cha đột nhiên ngất xỉu ạ." Lâm Thành Lễ vội vàng trả lời, sau đó hỏi thêm, "Cha, giờ cha thấy thế nào rồi?" "Không sao nữa rồi." Lâm lão gia tử khẽ nhíu mày, dường như đang hồi tưởng lại chuyện xảy ra trước khi ngất xỉu, một lúc sau mới nói với hai con trai, "Ta nhớ ra rồi, đêm qua em gái các con báo mộng cho ta." "Cái gì?" Cả hai người đều giật mình. "Duyệt nương nói với ta rằng nó bị Quý Hằng và ả ngoại thất đó hại chết, còn nói...

A Thiền cũng bị họ hại chết rồi, còn bị người khác giả mạo danh tính." Chính vì sáng sớm đột nhiên nhớ lại giấc mộng này, ông nhất thời không chịu nổi kích động mới ngất đi. "Chuyện này hay là chỉ là

một sự trùng hợp?" Giọng điệu Lâm Thành Hòa đã bắt đầu không chắc chắn.

Thật sự có sự trùng hợp như vậy sao?

Liệu có phải vì em gái lo lắng gia đình bị kẻ giả mạo A Thiền lừa gạt nên mới đặc biệt báo mộng cho cha?

Thấy hai con trai đều im lặng, Lâm Hoành Tín nói: "Sao đứa nào cũng mang cái mặt này thế?

Chương 193

Các con có chuyện gì giấu ta phải không?" Lâm Thành Lễ do dự một chút rồi mới kể lại chuyện của Lâm Văn Cảnh hôm qua cho ông nghe, rồi thuật lại cả những chuyện điều tra được.

Nghe xong, Lâm Hoành Tín im lặng hồi lâu mới nói: "Ta đã bảo mà, mới có hai năm không gặp, sao con bé đó đột nhiên lại trở nên lạnh nhạt khách sáo như thế." "Cha, giờ chúng ta nên làm gì ạ?" Lâm Thành Lễ cũng không quyết định được.

Lâm Thành Hòa đột nhiên nói: "Con thấy cô bé đó dường như không có ác ý gì với chúng ta." "Sao chú biết được dưới lớp da của Tiểu Thiền kia rốt cuộc đang ẩn chứa thứ gì.

Không có ác ý với chúng ta có lẽ chỉ là để che giấu thân phận thật sự của nó thôi." Nghe hai con trai tranh luận, Lâm Hoành Tín lên tiếng: "Mời Lữ đạo trưởng qua đây." Cha đã lên tiếng, Lâm Thành Hòa đích thân đi mời người, một lát sau Lữ đạo trưởng liền theo ông tới.

Nhìn thấy Lâm lão gia tử đã tỉnh lại, Lữ đạo trưởng khẽ gật đầu chào.

Lâm Hoành Tín không khách sáo nhiều, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Lữ đạo trưởng, chuyện về đứa cháu ngoại của ta liệu có phải là thật không?" Lữ đạo trưởng lên tiếng: "Bần đạo không dám giấu giếm, trên người Quý cô nương đó quả thực có vấn đề, nhưng cụ thể là vấn đề gì thì vẫn chưa rõ, nếu muốn điều tra cho ra lẽ định nhiên sẽ đánh động đối phương, đến lúc đó e là khó mà thu xếp được." "Lữ đạo trưởng có đề nghị gì không?" Lâm Hoành Tín lại hỏi.

Lữ đạo trưởng suy nghĩ một lát rồi nói: "Chuyện này hệ trọng, bần đạo thực sự không tiện can thiệp." Thấy ba cha con Lâm gia lộ vẻ

thất vọng, ông ta tiếp tục: "Bần đạo nghe nói Minh Kính Ti pháp kỷ nghiêm minh, vị Bạch đại nhân kia càng là người ghét ác như kẻ thù, đối với yêu ma quỷ quái chưa bao giờ nương tay, chuyện này chi bằng báo lên Minh Kính Ti, để các đại nhân ở đó điều tra thì sao?

Đến lúc đó dù kết quả thế nào thì chung quy cũng đáng tin cậy." Đề nghị của Lữ đạo trưởng quả thực rất khả thi, ba cha con bàn bạc thêm một hồi lâu, cuối cùng do Lâm Thành Lễ đích thân đến Minh Kính Ti báo án.

Minh Kính Ti mỗi ngày đều nhận được đủ loại đơn báo án tương tự, đây vốn không phải chuyện gì lạ lẫm, thông thường sau khi cấp dưới phân loại sẽ chọn bỏ qua hoặc cử người đi điều tra.

Nhưng khi người báo án nói tiểu bối trong nhà bị nghi ngờ là bị đoạt xá tên là Quý Thiền, chuyện này liền trở thành đại sự.

Việc này nhanh chóng được báo lên Phong Dương - người trực nhật hôm nay.

Phong Dương nhìn bản ghi chép báo án này, cuối cùng vẫn cầm nó đi tìm Bạch Hưu Mệnh.

Lúc này, Bạch Hưu Mệnh đang xem một mật thư gửi tới từ Bắc Hoang.

Chàng vừa mới mở thư ra đã nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên. "Vào đi." Sau khi Phong Dương bước vào, trước tiên hành lễ với Bạch Hưu Mệnh, sau đó nói: "Đại nhân, hôm nay nha môn nhận được đơn báo án của Lâm Thành Lễ, ông ta nói cháu ngoại mình có khả năng đã bị đoạt xá." "Lâm Thành Lễ?" Cái tên này nghe có chút quen tai, Bạch Hưu Mệnh bỗng nhiên cau mày, "Lâm gia bị lưu đày sao?" "Phải." Phong Dương nuốt nước bọt, thành thật nói, "Lâm Thành Lễ là đại cữu cữu của Quý cô nương." Vậy nên người cháu ngoại bị đoạt xá trong lời đối phương chắc chắn chính là Quý cô nương không sai

vào đâu được.

Bản ghi chép báo án trong tay cậu ghi lại chi tiết mọi sự nghi ngờ của Lâm Thành Lễ, nói thật ngay cả cậu sau khi xem xong cũng thấy Quý Thiền trong lời Lâm Thành Lễ và Quý cô nương mà cậu quen biết căn bản không thể là cùng một người.

Thấy đại nhân nhà mình hồi lâu không đưa ra phản hồi, Phong Dương đành bấm bụng tiến lên đưa bản ghi chép báo án tới. "Ngươi ra ngoài trước đi." "Rõ." Sau khi Phong Dương rời đi, Bạch Hưu Mệnh cầm lấy bản báo án đó, Lâm Thành Lễ không nói gì thừa thãi, chỉ nói sau khi về kinh phát hiện cháu ngoại mình như biến thành một người khác.

Sau đó liệt kê hàng loạt những thay đổi của nàng, cuối cùng hy vọng Minh Kính Ti có thể điều tra ra chân tướng.

Những thay đổi trong lời Lâm Thành Lễ, Bạch Hưu Mệnh vốn đã biết từ rất lâu, chàng từng có lúc muốn chứng minh sự nghi ngờ của mình.

Nhưng sau đó chàng đã từ bỏ việc truy cứu sâu hơn.

Đặt tờ đơn báo án sang một bên, Bạch Hưu Mệnh lại rũ mắt nhìn vào tờ mật thư trên bàn.

Trong thư nói bốn năm trước có một nữ tử cực kỳ xinh đẹp dọn vào ở trong vương phủ Bắc Hoang, Bắc Hoang Vương đối với nàng ta chiều chuộng hết mực, một năm trước nữ tử đó mất tích, mối quan hệ giữa Bắc Hoang Vương và mẹ mình đột nhiên trở nên cực kỳ tồi tệ.

Nữ tử đó thân phận bất minh, cũng không rõ họ thị, chỉ biết tất cả mọi người đều gọi nàng ta là A Triền, Triền trong triền miên.

Những ngón tay thon dài của nam nhân nhấn lên lá thư mỏng

manh, tờ giấy phát ra tiếng vỡ vụn khe khẽ, chỉ trong nháy mắt đã mất đi sức căng, biến thành vô số mảnh vụn.

Những mẩu giấy vụn dần đen lại, quăn queo, cuối cùng hóa thành một vũng tro tàn.

Bức thư ẩn chứa bí mật động trời kia hoàn toàn biến mất, nhưng ngón tay của Bạch Hưu Mệnh vẫn tì trên mặt bàn, vì dùng lực mà đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

Sự thật bày ra trước mắt, nói cho hắn biết rõ ràng rằng những nghi ngờ trước đây của gia đình hắn đều là sự thật.

Ánh sáng lọt qua khe cửa, những hạt bụi nhỏ li ti nhảy nhót trong đó.

Bạch Hưu Mệnh rũ mắt, ngồi tĩnh lặng trong không gian ấy, tựa như một pho tượng băng giá.

A Triền, cái tên từng lăn đi lăn lại trên đầu lưỡi hắn không biết bao nhiêu lần, hóa ra thực sự thuộc về con hồ yêu đầy thương tích kia.

Trong lớp vỏ bọc của Quý Thiền, che giấu một con hồ yêu tên là A Triền.

A Triền của hắn, là một con yêu.

Luồng sáng thấu qua khe cửa dần dịch chuyển, rồi tan vào bóng tối sau khi mặt trời lặn.

Kể từ khi nộp tờ biên bản báo án đó, Phong Dương vẫn luôn thấp thỏm canh giữ ngoài cửa, đợi hơn nửa ngày mà bên trong không hề có động tĩnh gì.

Lúc này, Giang Khai từ bên ngoài vội vã đi tới, thấy Phong Dương đứng canh ở cửa liền kỳ quái nhìn một cái, hỏi: "Ngươi ở đây làm gì?" Phong Dương không trả lời, hỏi ngược lại: "Ngươi đến tìm đại

nhân sao?" "Phải, Bắc Hoang Vương vừa mới cử người tới, nói là hy vọng ngày mai có thể vào Trấn ngục gặp Hoang Lâm một lần." Phong Dương nhíu mày: "Hắn tưởng Trấn ngục là nơi nào, muốn vào là vào sao?" Giang Khai hạ thấp giọng: "Nói là Ti chủ đã đồng ý rồi, ta đây không phải đang chuẩn bị hỏi ý kiến của đại nhân sao." Nói xong, hắn định bước lên gõ cửa.

Giang Khai vừa giơ tay đã bị Phong Dương cuống cuồng ngăn lại: "Ngươi đợi chút, đại nhân hiện tại có lẽ không muốn gặp ai đâu, ngươi đừng vào mà chuốc họa vào thân." "Đã xảy ra chuyện gì sao?" Có thể khiến Phong Dương cảnh cáo như vậy, Giang Khai không khỏi tò mò. "Hỏi ít thôi." Trong lúc hai người đang nói chuyện, cửa phòng bị người từ bên trong đẩy ra, Bạch Hưu Mệnh bước ra ngoài. "Đại nhân." Hai người lập tức hành lễ với Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh khựng bước, quay đầu liếc nhìn bọn họ, ánh mắt lạnh lẽo khiến hai người tức khắc nín thở. "Bạch Trảm Hoang muốn gặp Hoang Lâm?" "Vâng." Giang Khai nuốt nước miếng, đáp. "Vậy thì cho hắn gặp." Nói xong liền sải bước rời đi, không hề ngoảnh đầu lại.

Cho đến khi bóng dáng hắn biến mất, hai người mới dám thở phào một hơi đại nạn. "Đại nhân làm sao vậy?" Giang Khai dùng khuỷu tay huých huých Phong Dương.

Vẻ mặt Phong Dương có chút lo lắng, lầm bầm lầu bầu: "Sắp có chuyện lớn rồi." Nếu thân phận của Quý cô nương thực sự có vấn đề, với mức độ căm ghét yêu tộc của đại nhân nhà hắn, liệu có xảy ra án mạng không?

Trong lòng Phong Dương rất hoảng loạn, nhưng chuyện này căn bản không thể nói với người ngoài, hắn chỉ có thể kéo Giang Khai rời đi.

Ngày hôm đó, A Triền vẫn trải qua như mọi ngày, chuyện của Lâm gia không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng.

Lúc ăn cơm tối, nàng còn uống thêm nửa bát canh.

Đầu giờ Hợi, đèn đuốc trong viện nhỏ vụt tắt, A Triền ôm chăn mỏng ngủ thiếp đi, bên gối còn đặt một cuốn thoại bản chưa đọc hết.

Khi nàng trở mình, cánh tay đẩy cuốn thoại bản sát ra mép giường, ngay lúc nó sắp rơi xuống đất, một lực đạo vô hình đã đỡ lấy cuốn sách, rơi vào tay người nam nhân ẩn mình trong bóng tối.

Thoại bản A Triền đọc hôm nay thuộc loại chí dị, viết về một câu chuyện khá tầm thường: thư sinh đêm nghỉ tại miếu hoang, bị một con hồ yêu mỹ diễm quyến rũ.

Về sau hồ yêu phát hiện thư sinh là người trừ yêu, một người một yêu thầm mến nhau nhưng vì ngăn cách thân phận mà diễn ra một vở kịch ngược luyến tình thâm.

Đây là cuốn thoại bản bán chạy nhất gần đây, được Từ chưởng quỹ nhiệt tình đề cử.

Trang sách không gió tự bay, từng trang lật qua lặng lẽ, cho đến khi lật tới trang cuối cùng rồi đóng lại, câu chuyện này không hề khiến người lật sách mảy may động lòng.

Bạch Hưu Mệnh đặt cuốn thoại bản lên bàn, nhìn về phía giường ngủ, bóng tối hoàn toàn không thể ngăn cản tầm mắt của hắn.

Lúc này, trong tầm mắt hắn, A Triền đang nằm nghiêng mặt về phía hắn, cơ thể phập phồng nhẹ nhàng theo nhịp thở.

Nàng quấn một lớp chăn trước ngực, một đôi chân trắng ngần tròn trịa gác lên phần chăn còn lại.

Bạch Hưu Mệnh đi tới cạnh giường, rũ mắt nhìn nàng đăm đăm.

Dáng vẻ A Triền khi ngủ thật điềm tĩnh và ngoan ngoãn, nhưng chỉ cần mở mắt ra, linh hồn ẩn giấu dưới lớp da này sẽ lập tức khiến nàng trở nên sống động.

Từ lần đầu tiên gặp gỡ, nàng đã lưu lại trong tầm mắt hắn rất lâu.

Sau đó, mỗi lần gặp thêm một lần, ấn tượng lại càng sâu đậm thêm vài phần.

Nàng rất biết làm nũng, luôn thích dùng những ngữ khí khác nhau gọi tên hắn, gọi hắn là đại nhân, dỗ dành hắn để đạt được mục đích nhỏ của mình.

Nàng còn đặc biệt thù dai, chịu thiệt một chút là phải trả đũa ngay lập tức.

Hắn yêu vô cùng những dáng vẻ khác nhau của nàng.

Đầu ngón tay của Bạch Hưu Mệnh khẽ chạm vào làn môi của A Triền, sự mềm mại ấy khiến hắn gần như không thể kìm nén được mà nhớ lại cảm giác khi quấn quýt.

Cái miệng nhỏ nhắn này thực sự quá ngọt ngào, những lời nói ra đều như bôi mật, cho dù bên trong có bọc thuốc độc cũng có thể lừa hắn đến mức đầu óc quay cuồng, đắm chìm trong đó không thể tự thoát ra.

Lực đạo trên tay hắn dường như hơi mạnh, A Triền khẽ rên một tiếng, đôi môi hơi hé mở rồi lại khép vào.

Bạch Hưu Mệnh buông tay, màu sắc trên môi lập tức trở nên kiều diễm hơn.

Hắn như bị dẫn dụ, tay chống bên gối A Triền, chậm rãi cúi người xuống, thân hình cao lớn gần như bao trùm hoàn toàn thân thể nhỏ nhắn lung linh của nàng.

Bạch Hưu Mệnh hơi nghiêng đầu, ngay khi bờ môi mỏng sắp chạm vào môi A Triền, cơ thể hắn bỗng khựng lại.

A Triền trong giấc mộng dường như cảm nhận được hơi thở quen thuộc, lẩm bẩm một câu: "Bạch Hưu Mệnh..." Tiếng gọi đó như một cơn gió lướt qua lòng hắn, khiến trái tim hắn tức khắc mềm nhũn, cơ thể vốn đang cứng đờ cuối cùng không còn làm trái bản năng, ngậm lấy bờ môi gần trong gang tấc.

Khi A Triền ngủ, cả người đều mềm mại, đôi môi hơi hé mở, hàm răng dễ dàng bị cạy ra, để mặc hắn càn quét mật ngọt trong khoang miệng.

Người nam nhân phủ trên người nàng thực sự quá tham lam, căn bản không biết dừng lại đúng lúc, hôn đến mức A Triền gần như không thở nổi, nàng mới rốt cuộc mở mắt ra.

A Triền ngơ ngác nằm ngửa trên giường, hổn hển thở dốc, hơi thở nóng hổi mà quen thuộc lan tỏa từ vành tai nóng bừng của nàng xuống đến chiếc cổ thon dài yếu ớt. "Chàng...

ư..." Âm thanh ngắn ngủi vừa thốt ra đã biến thành tiếng rên rỉ uyển chuyển.

Đôi mắt hạnh hơi nheo lại vì sự xâm nhập đột ngột, đầu óc A Triền dần trở nên mụ mị, sớm đã quên mất việc hỏi tại sao hắn lại xuất hiện ở đây.

Nàng chỉ có thể bị một bàn tay của hắn dẫn dụ, đi cởi đai lưng của hắn...

Trong bóng tối, tiếng vải vóc xé rách vang lên rõ rệt, chiếc váy ngủ mỏng manh bị xé thành vô số mảnh vụn, rơi trên lớp trường bào của nam tử.

A Triền phủ phục trên giường, một bàn tay ấn lên vòng eo thon

thả tưởng như không thể chịu thêm sức nặng, không ngừng mơn trớn. "A Triền...

A Triền... có thích ta không?" Hắn gọi tên nàng, hết lần này đến lần khác, dịu dàng tột cùng. "Chàng cút đi!" A Triền không muốn để ý tới hắn, nàng đã bị lừa thảm rồi, sẽ không bao giờ mắc mưu nữa.

Nhưng câu trả lời như vậy dường như lại khiến hắn càng thêm thỏa mãn.

A Triền thút thít khóc khẽ, trong mắt đọng lại một vũng nước, cố gắng khiến nam nhân mủi lòng, nhưng hắn dường như thấu triệt tâm tư nhỏ nhặt của nàng, căn bản không chịu chiều theo ý nàng.

Mỗi một lần tiến sát đều chỉ khiến hắn càng thêm hung hãn.

Đêm hôm đó, A Triền đã vô số lần hối hận tại sao cơ thể mình lại hồi phục tốt như vậy, nếu là trước đây, nàng đã có thể ngất đi rồi.

Hiện tại, nàng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào lương tâm của nam nhân, nhưng nam nhân này không có tâm!

Không biết đã qua bao lâu, nàng chỉ biết màu sắc in trên cửa sổ từ đen kịt nồng đậm chuyển sang màu xanh nhạt.

Trời sắp sáng rồi.

Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng chịu buông tha cho A Triền, nàng rúc vào lòng hắn, cơ thể vẫn không ngừng co giật theo bản năng, ý thức dần trở nên mơ hồ.

Cái nhìn cuối cùng, nàng thấy Bạch Hưu Mệnh hôn lên chóp mũi mình, giọng nói dịu dàng: "Ngủ đi." A Triền thầm mắng một câu "súc sinh" trong lòng, rồi hoàn toàn mất đi ý thức.

Chương 194

Bạch Hưu Mệnh vớt chiếc chăn mỏng rơi dưới giường đắp lên người A Triền, sau đó ngồi dậy, lúc này trên người hắn trông thực sự kinh tâm động phách.

Những vết cào, vết cắn rải rác khắp nơi, trên vết cắn ở cổ còn vương tơ máu.

Hắn không hề bận tâm đến những dấu vết này, nhặt y phục dưới đất lên, thong thả mặc vào, rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Trần Tuệ vốn không cần ngủ, nhưng nàng đã quen với việc sinh hoạt như người bình thường, chỉ là giấc ngủ của nàng rất nông, chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể tỉnh giấc.

Lần này, nàng nghe thấy tiếng gàu rơi vào giếng nước.

Trần Tuệ mở mắt.

Khi gàu nước thứ tư được kéo lên, cánh phòng đối diện đóng chặt đã mở ra, người bên trong không bước ra mà đứng ở trong phòng nhìn ra ngoài.

Bạch Hưu Mệnh xách thùng nước, đối diện với Trần Tuệ ở trong phòng, ánh mắt thản nhiên.

Cửa phòng vang lên một tiếng rồi đóng lại, viện nhỏ lại khôi phục sự yên tĩnh, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Bạch Hưu Mệnh xách thùng nước trở lại một gian phòng khác, đổ nước trong thùng vào bồn tắm, tay khẽ quấy vài cái, hơi nóng tức khắc bốc lên nghi ngút.

Hắn quay lại giường bế A Triền lên, đặt vào bồn tắm, sau đó trút bỏ y phục rồi ngồi vào trong.

A Triền không còn ý thức tựa vào lòng hắn, Bạch Hưu Mệnh gom lọn tóc của nàng, thần sắc nghiêm túc búi gọn tóc cho nàng, sau đó vốc nước dội lên vai nàng.

Má nàng dán vào lồng ngực Bạch Hưu Mệnh, cơ thể phập phồng theo nhịp thở của hắn.

Tay Bạch Hưu Mệnh dịu dàng lướt qua từng chỗ trên người nàng, cổ, tim, xương sống, từ đầu chí cuối A Triền đều không hề có phản ứng, nàng thực sự quá mệt mỏi. "A Triền." Bạch Hưu Mệnh rũ mắt nhìn người trong lòng, khẽ gọi tên nàng, dường như làm như vậy, nàng có thể chỉ thuộc về một mình hắn.

Sự tình đến nước này, hắn buộc phải thừa nhận, cú sốc từ nội dung bức thư ban ngày mang lại cho hắn còn xa mới bằng sự phẫn nộ khi hắn nhìn thấy tên của A Triền đặt cạnh ba chữ Bắc Hoang Vương.

So với việc biết tại sao nàng có thể đoạt xá thành công, Bạch Hưu Mệnh càng muốn biết, những năm nàng ở bên cạnh Bắc Hoang Vương, có phải cũng từng nảy sinh tâm tư giống như Bạch Trảm Hoang hay không?

Ý niệm này vừa mới nảy sinh, trong mắt hắn đã cuồn cuộn sát ý nồng đậm.

Nhưng rất nhanh, cảm xúc mất khống chế đã bị cưỡng ép đè xuống.

Nàng sẽ không.

Cho dù trước đây từng có một chút ít, thì nay chắc chắn không còn sót lại phân hào.

A Triền của hắn thù dai như vậy, từ Bắc Hoang đến Thượng Kinh, những vết thương khắp người đó đủ để chặt đứt mọi khả năng

của Bạch Trảm Hoang.

Nhưng hắn vẫn muốn chính miệng nàng nói cho hắn biết đáp án, nhưng nếu hỏi nàng, nàng nhất định sẽ không nói.

Tay Bạch Hưu Mệnh bóp lấy cằm nàng, nâng mặt nàng lên, môi dán sát bên tai nàng, khẽ hỏi: "A Triền, những lời nàng nói với ta, bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả?" A Triền tự nhiên không có câu trả lời, vì nàng chẳng nghe thấy gì cả.

Một lúc lâu sau, Bạch Hưu Mệnh dường như đã nhận mệnh, dùng chóp mũi cọ cọ vào má nàng: "Thôi vậy, chỉ cần nàng mãi mãi không thay đổi, cứ coi như những lời nàng nói đều là thật đi." Khi Bạch Hưu Mệnh rời khỏi phường Xương Bình, A Triền vẫn đang chìm trong giấc ngủ say, hôm nay hắn không đi bãi triều, lúc đến nha môn Minh Kính Ti vừa đúng giờ Tỵ.

Phong Dương hôm nay đã đợi ở cổng nha môn từ sớm, thấy Bạch Hưu Mệnh đi tới, trước tiên lén lút quan sát thần sắc của hắn, thấy đôi lông mày hắn giãn ra, trông có vẻ tâm trạng khá tốt mới thầm thở phào nhẹ nhõm, tiến lên đón. "Đại nhân." Phong Dương tiến lên hành lễ. "Ừ." Bạch Hưu Mệnh đáp một tiếng, bước chân không dừng.

Phong Dương đi theo phía sau, thấp giọng nói: "Bắc Hoang Vương đã đợi ngài ở nha môn nửa canh giờ rồi." Bạch Hưu Mệnh khẽ nhướng mày: "Hắn vẫn còn ở đó sao?" "Vâng, hắn nói trước khi vào Trấn ngục, dù sao cũng phải được sự đồng ý của ngài trước." Phong Dương cảm thấy cái cớ này có chút vô lý, hôm qua đối phương nói muốn vào Trấn ngục đã trực tiếp đưa Ti chủ ra, nhưng lại không nhắc một câu nào đến đại nhân nhà mình.

Nhưng đối phương là Vương gia, nhất định phải gặp đại nhân nhà mình một lần, hắn cũng không thể đuổi người đi.

Bạch Hưu Mệnh cười lạnh một tiếng: "Vậy thì gặp." Trước ngày

hôm qua, hắn có lẽ không rõ mục đích của đối phương, giờ thì đã nhìn thấu rồi.

Bạch Trảm Hoang đã nhận ra A Triển.

Sau đó hắn lại nói: "Sai người đi điều tra xem gần đây Lâm gia tiếp xúc với những ai, mang người về cho bản quan." "Thuộc hạ rõ." Phong Dương mặt mày nghiêm túc, nhưng trong lòng lại thầm nhủ, xem ra Quý cô nương không sao, có kẻ sắp xui xẻo rồi.

Một lát sau, Bạch Hưu Mệnh sải bước đi vào sảnh tiếp khách, liền thấy Bạch Trảm Hoang đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

Hắn mặc một bộ mãng bào màu tím nhạt, tay bưng chén trà, chỉ rũ mắt nhìn chứ không uống trà.

Phía sau hắn đứng một nữ tử, thần sắc cung kính.

Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh lướt qua nữ tử đó, Tứ cảnh.

Hoang Vũ ngước mắt nhìn Bạch Hưu Mệnh, trong mắt lóe lên một tia kiêng dè, nhanh chóng dời tầm mắt đi.

Bạch Hưu Mệnh dừng bước: "Bắc Hoang Vương đại giá quang lâm, có lỗi vì không nghênh đón từ xa." Bạch Trảm Hoang ngước mắt nhìn Bạch Hưu Mệnh đang đứng giữa sảnh, người này mặc quan bào màu đỏ chu sa, không đeo đao, trên người cũng không có trang sức dư thừa.

Ánh mắt hắn hơi dời lên, dừng lại ở những dấu vết rõ ràng trên cổ Bạch Hưu Mệnh.

Đó là... vết cắn.

Tay Bạch Trảm Hoang cầm chén trà run lên, nắp chén và thân chén cọ xát vào nhau, phát ra tiếng kêu khẽ.

Hắn thu hồi ánh mắt, đặt chén trà sang một bên, đứng dậy.

Khi ngước mắt lên lần nữa, vẻ mặt đã khôi phục bình thường: "Bạch đại nhân khách khí, là bản vương làm phiền rồi." "Vốn là mệnh lệnh của Ti chủ, không có gì làm phiền, huống hồ Vương gia cũng là đang phối hợp với Minh Kính Ti." Giọng Bạch Hưu Mệnh ôn hòa, "Bản quan bây giờ sai người đưa Bắc Hoang Vương đến Trấn ngục nhé?" "Làm phiền rồi." Bạch Hưu Mệnh nghiêng đầu, Phong Dương vốn đang đứng bên ngoài lập tức bước vào: "Đại nhân." "Đưa Bắc Hoang Vương đến Trấn ngục đi." "Rõ." Phong Dương làm thủ thế mời, "Vương gia, mời ngài." Bạch Trảm Hoang sải bước ra ngoài, khi đi ngang qua Bạch Hưu Mệnh, bước chân hắn khựng lại, nghiêng đầu liếc qua cổ đối phương.

Nơi đó quả nhiên có một vết răng nhỏ nhắn, trên đó còn vương chút máu đỏ, hiển nhiên người cắn đã dùng lực không nhỏ, dấu vết để lại không lâu.

Điều này có nghĩa là, người để lại dấu răng này có quan hệ đủ thân mật với Bạch Hưu Mệnh, thậm chí đêm qua họ đã ở bên nhau.

Ngón tay hắn hơi co lại, cuối cùng nắm chặt thành quyền ẩn trong ống tay áo.

Chỉ trong khoảnh khắc lướt qua, trong đầu Bạch Trảm Hoang đã lóe lên vô số ý niệm, mỗi một ý niệm đều khiến người trước mắt chết không có chỗ chôn.

Bạch Hưu Mệnh dường như không hề nhận ra ác ý nồng đậm từ Bạch Trảm Hoang, hắn khẽ nhếch môi, gật đầu với đối phương: "Bắc Hoang Vương đi thong thả." Bạch Trảm Hoang vô cảm đi ngang qua hắn.

Hoang Vũ cũng muốn đi theo, nhưng bị Phong Dương ngăn lại: "Vị cô nương này, người không phận sự không được vào Trấn ngục, mời cô ở đây chờ đợi." Hoang Vũ nhíu mày, định nói gì đó, nhưng

thấy Bạch Trảm Hoang quay lưng về phía nàng phẩy tay, nàng lập tức cúi đầu, thấp giọng nói: "Vương gia, thuộc hạ ở đây chờ ngài." Bạch Trảm Hoang đi theo Phong Dương vào Trấn ngục, khoảng nửa canh giờ sau mới rời đi.

Sau khi ra khỏi Minh Kính Ti, lên chiếc xe ngựa vẫn luôn đợi sẵn bên ngoài, Hoang Vũ thấy sắc mặt hắn trầm như nước, do dự hỏi: "Vương gia, có phải Hoang Lâm đã nói với Minh Kính Ti những điều không nên nói không?" Bạch Trảm Hoang không trả lời câu hỏi của Hoang Vũ, mà hỏi: "Người của Tuyết Dao công chúa đã chuẩn bị xong chưa?" "Đã chuẩn bị xong rồi, bọn họ phái ra hai tên Tứ cảnh, hiện nay đã lẻn vào trong địa giới Thanh Châu, đây chắc là giới hạn của bọn họ rồi." Hoang Vũ đáp. "Bảo Bắc Diên cũng đi Thanh Châu, phối hợp với hai con yêu tộc đó làm loạn lớn một chút, ép triều đình phải ra mặt giải quyết, sau đó trừ khử Bạch Hưu Mệnh." Nếu địa phương xảy ra yêu họa, nhất định Minh Kính Ti sẽ xuất quân, nếu địa phương không giải quyết được, thì chỉ có thể báo cáo lên triều đình.

Minh Vương sẽ không rời kinh, nghe nói Tần Hoành cũng rất ít khi xuất kinh, vậy thì chỉ có thể phái Bạch Hưu Mệnh đi.

Bạch Trảm Hoang muốn chính là kết quả này.

Hoang Vũ ngẩn ra một lúc: "Nhưng nếu Bắc Diên đi rồi, bên cạnh ngài chỉ còn lại ta và Bắc Hoài thôi." Ba người bọn họ đều là Tứ cảnh, Bắc Diên lớn tuổi nhất, thực lực cũng mạnh nhất.

Lần này đến Thượng Kinh, Vương gia mang cả ba người bọn họ theo, nhưng chỉ có nàng là ở ngoài sáng. "Không sao, Thượng Kinh đủ an toàn, Hoàng đế sẽ không ra tay với ta, trước khi sự việc được giải quyết, ta cũng sẽ không rời khỏi Thượng Kinh." Hoang Vũ gật đầu, do dự một chút, ướm lời hỏi: "Vương gia tại sao lại gấp gáp như vậy, trước đây chẳng phải đã lên kế hoạch sau khi rời Thượng Kinh mới ra

tay với Bạch Hưu Mệnh sao?" Như vậy, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn vẫn có thể dễ dàng thoát thân, mặc dù sẽ không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra.

Bạch Trảm Hoang cười lạnh một tiếng: "Là ta đã đánh giá thấp hắn, chứng cứ bày ra trước mặt mà hắn vẫn có thể làm ngơ." Bạch Trảm Hoang vốn tưởng với sự tinh minh của đối phương, chỉ cần Lâm gia có động tĩnh, nhất định sẽ nghi ngờ thân phận của A Triền, nếu hắn phái người đến Bắc Hoang điều tra, chuyện này sẽ không còn đường cứu vãn.

Hôm nay mình tới đây, vốn dĩ muốn bồi thêm một đòn lên Lâm gia, khiến đối phương chủ động phân tách quan hệ với A Triền, sau này khi A Triền rời Thượng Kinh cũng sẽ không lưu luyến, nhưng bây giờ hắn không đợi được nữa rồi.

Có thêm bao nhiêu chứng cứ, e rằng cũng không thể khiến Bạch Hưu Mệnh dao động.

Hắn sớm đã vượt qua vạch giới hạn, lựa chọn A Triền.

Đây không phải là điều Bạch Trảm Hoang muốn thấy, hắn muốn Bạch Hưu Mệnh phải chết ngay bây giờ!

Cảm nhận được sự điên cuồng ẩn giấu dưới vẻ bình tĩnh của Bạch Trảm Hoang, Hoang Vũ không nói thêm gì nữa, chỉ đáp một câu: "Đã rõ." Bạch Hưu Mệnh vẫn chưa biết Bạch Trảm Hoang đã sớm giăng sẵn bẫy cho mình, sau khi đối phương rời khỏi Minh Kính Ti, Phong Dương lập tức báo cáo với hắn. "Đại nhân, Bắc Hoang Vương và Hoang Lâm đã nói vài câu, thuộc hạ không tiến lại gần nên không nghe thấy họ nói gì." "Ừ, còn gì nữa không?" "Còn nữa, sau khi Bắc Hoang Vương rời đi, huynh đệ trong Trấn ngục đã truyền lời ra, nói Hoang Lâm bằng lòng phối hợp, nhưng hắn phải gặp được đại nhân mới chịu mở miệng." Phong Dương nói xong, do dự bảo, "Thuộc hạ

cảm thấy họ không có ý tốt." Từ "họ" này, đương nhiên bao gồm cả Bắc Hoang Vương vừa mới rời đi.

Bạch Hưu Mệnh đứng dậy: "Không sao, đúng lúc bản quan cũng tò mò, Bắc Hoang Vương để lại cho bản quan món quà lớn như thế nào." Bạch Hưu Mệnh một mình bước vào tầng hai Trấn ngục, Hoang Lâm dù sao cũng là Tứ cảnh, hiện đang bị giam ở tầng hai.

Các phòng lao bên trái bên phải Hoang Lâm đều bỏ trống, bên trong tối đen như mực, lúc này hắn đang mặc tù phục, ngồi xếp bằng dưới đất, tay chân vẫn bị xiềng xích trói buộc.

Nghe thấy tiếng bước chân từ xa đến gần, Hoang Lâm ngoảnh đầu nhìn qua, cho đến khi người tới đứng bên ngoài phòng lao của hắn. "Bạch đại nhân." Hoang Lâm nhìn Bạch Hưu Mệnh, ánh mắt bình tĩnh. "Muốn nói gì với bản quan?" "Bạch đại nhân muốn biết gì, tại hạ sẽ nói nấy." Từ khi bị bắt vào đây, cho dù bị tra tấn Hoang Lâm cũng không hé răng nửa lời, sau khi gặp Bạch Trảm Hoang một lần, giờ lại trở nên đặc biệt phối hợp.

Bạch Hưu Mệnh cười khẽ một tiếng: "Bắc Hoang Vương thật đúng là biết cách dạy dỗ cấp dưới, hay là cứ nói về những chuyện mà Bắc Hoang Vương muốn cho bản quan biết đi." Hoang Lâm liếm liếm môi: "Đại nhân nói đùa rồi, Vương gia chưa bao giờ dặn dò như vậy." Hắn không thừa nhận, Bạch Hưu Mệnh cũng không cưỡng cầu: "Nếu ngươi không muốn nói, vậy thì thôi.

Trước tiên hãy nói về mục đích vào kinh của Bắc Hoang Vương Thái phi đi." "Thái phi là để mừng thọ cho Lão thái gia." Hắn vừa dứt lời, lông mày Bạch Hưu Mệnh nhướn lên, hiện ra vài phần thiếu kiên nhẫn: "Hoang Lâm, lòng kiên nhẫn của bản quan có hạn." Hoang Lâm vội vàng nói: "Thứ hai là để lấy đi tài vật trong mật kho của Triệu gia, vận chuyển về Bắc Hoang." "Những thứ đó luôn để ở Triệu gia, hẳn

là thuộc về Triệu gia, Thái phi tại sao phải làm vậy?" "Thái phi nghĩ rằng sau khi Vương gia lấy được những thứ đó, sẽ hàn gắn quan hệ với bà ta." "Quan hệ mẫu tử của họ rất tệ sao?" Bạch Hưu Mệnh hỏi.

Ánh mắt Hoang Lâm hơi lóe lên: "Trước đây Vương gia luôn rất hiếu thảo với Thái phi, nhưng về sau, vị đó, vị A Triền cô nương đó dọn vào Vương phủ, thì đã có chút thay đổi." "Nói tiếp đi, sau đó thì sao?" Vì chủ đề đã dẫn đến A Triền, Hoang Lâm cũng theo lời dặn của Bạch Trảm Hoang mà nói tiếp. "Vương gia nhà ta và A Triền cô nương tình đầu ý hợp, nhưng Thái phi không đồng ý, còn thừa lúc Vương gia không có mặt, sai, sai người truy sát nàng." "Trong số những người truy sát nàng có ngươi không?" Bạch Hưu Mệnh trực tiếp chỉ ra điểm mấu chốt.

Hoang Lâm cúi đầu: "Có." "Rồi sau đó, tại sao các ngươi lại để nàng chạy thoát?" "Vì nàng đã tự bạo nội đan, tất cả chúng ta đều bị thương, nên mới để nàng trốn thoát thành công." Bạch Hưu Mệnh im lặng, ngay từ đầu hắn đã chọn tin lời A Triền, ngoài việc không thể chứng minh nàng đoạt xá, thì còn vì nàng nói nàng đã ăn nội đan hồ yêu, có được ký ức của hồ yêu, tính cách mới thay đổi.

Hóa ra từ đầu đến cuối, đều không hề có sự hiện diện của nội đan. "Vậy các ngươi đúng là một lũ phế vật." Khóe môi Hoang Lâm trễ xuống, dường như rất tức giận trước lời đánh giá này.

Bạch Hưu Mệnh lại chẳng buồn quan tâm đến cảm xúc của hắn, lạnh lùng hỏi: "Ngươi nói, nàng và Bạch Trảm Hoang tình đầu ý hợp?" "Đương nhiên." Hoang Lâm nhanh chóng trả lời, "Nàng đã cùng Vương gia tư định chung thân rồi." "Tư định chung thân..." Bạch Hưu Mệnh chưa dứt lời, Hoang Lâm đã nghe thấy tiếng cửa lao mở ra, trố mắt nhìn đối phương sải bước vào trong phòng lao. "Ngươi định làm gì?" Bạch Hưu Mệnh ngồi xổm xuống cạnh Hoang Lâm, một tay hắn túm lấy sợi xích trên tay đối phương, sợi xích đặc chế đó dưới ngoại

lực phát ra tiếng răng rắc vỡ vụn, rồi đứt lìa hoàn toàn.

Xiềng xích đứt, trận pháp phong cấm khắc trên đó cũng mất hiệu lực, nội tức bắt đầu lưu chuyển trong cơ thể hắn, sức mạnh một lần nữa quay lại.

Cảm giác quen thuộc đó khiến Hoang Lâm suýt nữa thì mừng rỡ phát khóc.

Tuy nhiên giây tiếp theo, một bàn tay chộp lấy cổ tay hắn, một luồng nội tức cường hãn không thuộc về hắn trực tiếp xông vào cơ thể, giống như dòng nước lũ cuồn cuộn đổ xuống, bất chấp tất cả mà công kích kinh mạch đã khô héo bấy lâu của hắn.

Kinh mạch không thể chịu đựng nổi luồng nội tức bạo liệt bàng đại này, Hoang Lâm chỉ cảm thấy cánh tay đau đớn kịch liệt, như sắp nổ tung.

Nhìn Hoang Lâm gân xanh trên trán nổi lên, hai mắt trợn ngược, giọng nói của Bạch Hưu Mệnh không hề gợn sóng: "Có phải Bạch Trảm Hoang đã nói với ngươi rằng, chỉ cần ngươi phối hợp, hắn có thể đưa ngươi rời khỏi Trấn ngục?" Hoang Lâm chậm chạp quay đầu, nhìn Bạch Hưu Mệnh đang ở ngay sát bên mình.

Khóe môi Bạch Hưu Mệnh hiện ra một nụ cười mỉa mai, thong thả nói: "Vốn dĩ Bệ hạ đã đồng ý yêu cầu của hắn, thả ngươi ra." Trong lòng Hoang Lâm vui mừng, cơn đau kịch liệt trên người dường như cũng giảm bớt vài phần.

Nhưng giây sau, niềm vui đó hoàn toàn biến mất, hắn nghe thấy Bạch Hưu Mệnh nói: "Nhưng ngươi lòng lang dạ thú, phụ ơn vua, không những ngầm mưu đồ vượt ngục, còn sau khi bị phát hiện định tấn công Trấn phủ sử Minh Kính Ti, sau đó bị tiêu diệt tại chỗ.

Ngươi thấy kết cục này có xứng với ngươi không?" "Không,

không, ta không có..." Cho dù bị bắt vào Minh Kính Ti, Hoang Lâm cũng chưa bao giờ sợ hãi đến thế.

Vì hắn luôn ôm ý nghĩ Vương gia sẽ đưa hắn ra khỏi đây, chưa từng nghĩ có ngày mình có thể chết ở chỗ này.

Nhưng người trước mặt rõ ràng không muốn để hắn sống sót rời khỏi Trấn ngục. "Ngươi không thể làm thế, Hoàng đế sẽ không cho phép." "Hừ..." Bạch Hưu Mệnh cười nhạt, "Bây giờ, nói cho bản quan biết, A Triền và Bạch Trảm Hoang tình đầu ý hợp như thế nào, lại tư định chung thân ra sao?

Nếu ngươi nói sai một chữ, bản quan sẽ chặt đứt một đường kinh mạch của ngươi." Hoang Lâm cảm nhận rõ rệt sự đe dọa, tu vi chính là mạng sống của hắn, nếu kinh mạch bị đứt, tu vi của hắn sẽ sụt giảm thê thảm, dù có ra ngoài cũng không có ngày lành.

Hắn đã đắc tội với rất nhiều người ở Bắc Hoang Vương phủ, không còn tu vi, Vương gia sẽ không coi trọng hắn nữa, kết cục của hắn nhất định sẽ vô cùng thê thảm.

Ngay lúc này, cho dù những lời kia đều là dặn dò của Vương gia, nhưng vì chính mình, hắn cũng không dám tiếp tục nói dối nữa, chỉ có thể thật thà nói: "Không có, căn bản không có tình đầu ý hợp." Cơn đau kịch liệt trên cánh tay khiến hắn thét lên thảm thiết, ngữ khí của hắn càng thêm gấp gáp: "Ta nói đều là thật, con hồ yêu đó vào Vương phủ chỉ là để nhờ Vương gia giúp tìm người, là Vương gia thích nàng, muốn cưới nàng!" "Nàng không muốn gả cho Bạch Trảm Hoang sao?" "Không có, nàng căn bản không biết chuyện này." Bạch Hưu Mệnh cảm thấy có chút nực cười: "Nàng không biết, mà lại bị các ngươi truy sát?" Hoang Lâm chỉ lo thoái thác, không hề chú ý đến đôi mắt đầy hàn ý của đối phương: "Chúng ta cũng là phụng mệnh hành sự, huống hồ nàng là yêu, cho dù có chết thì đã sao?" Hoang Lâm và

Hoang Vũ khác nhau, hắn không cảm thấy cách làm ngày đó của mình có gì sai trái, sai chỉ sai ở chỗ Vương gia bị con hồ yêu đó mê hoặc tâm trí, chỉ trách Thái phi đã không giết chết con hồ yêu đó trước khi nàng nhập phủ, nếu không Thái phi và Vương gia cũng không đến mức mẫu tử bất hòa.

Chương 195

Bạch Hưu Mệnh đột ngột buông cổ tay hắn ra, đứng dậy: "Trả lời tốt lắm." Hoang Lâm vừa mới thở phào một hơi, bỗng nhiên liếc thấy một bàn tay lớn trực tiếp vỗ xuống thiên linh cái của mình. "Không ——" Hoang Lâm thét thảm thiết giơ tay lên đỡ, đáng tiếc sự kháng cự của hắn không đem lại tác dụng gì.

Hai cánh tay hắn tức khắc bị chấn vỡ vụn, trong đầu vang lên tiếng nổ ầm ầm như trời sập, rồi hắn hoàn toàn mất đi ý thức.

Bạch Hưu Mệnh chỉnh đốn lại ống tay áo, sải bước ra khỏi phòng lao.

Trong phòng lao phía sau, thi thể của Hoang Lâm đổ rạp xuống.

Cai ngục trong Trấn ngục nghe thấy tiếng kêu vội vàng chạy tới, cái họ thấy chính là cái xác đẫm máu nằm trong phòng lao. "Đại nhân." Các cai ngục thần sắc không đổi, đồng loạt hành lễ với Bạch Hưu Mệnh. "Nghi phạm Hoang Lâm, mưu toan khống chế cai ngục để vượt ngục, bị bản quan phát hiện đã tiêu diệt tại chỗ." "Đại nhân anh minh." "Đa tạ đại nhân ơn cứu mạng." Vừa tới giờ Mùi, ánh nắng ấm áp chiếu lên cánh cửa phòng đóng chặt, một cánh tay trắng như ngó sen quờ quạng vài cái trên giường, không chạm thấy gì, chủ nhân của cánh tay mới lười biếng mở mắt.

Trên giường chỉ có một mình nàng, chiếc chăn mỏng chỉ còn một góc đắp trên người, trong phòng yên tĩnh tuyệt đối.

Nàng đưa tay lấy bộ quần áo mới xếp gọn ở đầu giường, khẽ vươn vai một cái, cảm giác tận trong xương tủy đều mỏi nhừ.

Khi ngồi dậy mặc áo, A Triền nhìn những vết tích đầy mình mà nghiến răng, đây là cái gì vậy, mình đang ngủ ngon lành ở nhà mà tai

họa từ trên trời rơi xuống sao?

Bạch Hưu Mệnh rốt cuộc là đang phát điên cái gì vậy?

Nghĩ mãi cũng không ra rốt cuộc chuyện gì có thể kích động hắn đến thế, A Triền đành thôi không nghĩ nữa, lề mề mãi mới thu dọn xong xuôi cho bản thân.

Nàng rời khỏi hậu viện trực tiếp vào cửa hàng phía trước, Trần Tuệ đang tiếp đón khách đến mua hương phấn, nghe thấy động tĩnh liền quay đầu nhìn lại.

A Triền chào hỏi vị khách trông quen mặt kia, rồi nói với Trần Tuệ: "Tuệ nương, ta ra ngoài ăn cơm đây." Trần Tuệ lấy từ sau quầy ra hai miếng bạc vụn đưa cho nàng: "Đi đi." A Triền ra khỏi cửa tiệm, thong thả đi dọc theo con phố.

Đối diện đường, một chiếc xe ngựa đã đỗ ở đó từ lâu, cho đến khi người trong xe thấy bóng dáng nàng, xe ngựa mới rốt cuộc chuyển bánh.

A Triền không đi quá xa, dừng lại trước một quán mì ở góc phố, quán mì lòng dê này hương vị không tệ, thỉnh thoảng nàng cũng đổi khẩu vị.

Lúc này đã qua giờ ăn, trong quán mì chỉ lưa thưa vài người, A Triền tìm một chỗ cạnh cửa sổ ngồi xuống, gọi một bát mì và một đĩa thức ăn nhỏ.

Rất nhanh sau đó chủ quán đã bưng mì lên, A Triền cầm đũa cúi đầu ăn mì.

Lúc này nàng nghe thấy tiếng chào hỏi nhiệt tình của ông chủ quán, bên ngoài dường như lại có khách vào, nhưng nàng lười ngẩng đầu nên không nhìn.

Một lát sau, A Triền thấy qua dư quang một bóng người đi đến

cạnh bàn, trực tiếp ngồi xuống vị trí đối diện nàng.

Đôi đũa trên tay nàng khựng lại, ngẩng đầu lên, đối diện với một đôi mắt ôn nhuận.

Bạch Trảm Hoang. "Cô nương, có thể ngồi chung bàn không?" Hắn hỏi.

A Triền liếc nhìn quán mì đầy những bàn trống, trong lòng hơi trầm xuống, hiển nhiên đây không phải là một cuộc gặp gỡ tình cờ.

Chỉ là không biết, hắn nhắm vào cái tên Quý Thiền mà đến, hay là nhắm vào chính nàng. "Tùy ý." Lạnh nhạt đáp lại hai chữ, nàng liền tiếp tục cúi đầu ăn mì, ngay cả ánh mắt cũng không thèm liếc qua một cái.

Bạch Trảm Hoang cũng không bận tâm, hắn cứ thế ngồi đối diện A Triền, nhìn nàng.

Một lúc sau, chủ quán mì với vẻ mặt thắp thỏm bưng một bát mì lên, còn định hỏi xem có yêu cầu gì khác không, nhưng bị Bạch Trảm Hoang liếc nhìn một cái, ông chủ liền rùng mình, vội vàng lui xuống.

Bạch Trảm Hoang không động đũa, chỉ nhìn A Triền ăn, ánh mắt hắn từ bàn tay trắng nõn của A Triền dời lên dái tai nhỏ nhắn của nàng.

Hôm nay A Triền đeo một đôi khuyên tai hoa đào bằng hồng ngọc, chế tác cực kỳ tinh xảo, không giống công nghệ của những tiệm trang sức thông thường.

Bạch Trảm Hoang nhận ra được, đây là công nghệ xuất thân từ hoàng thất.

Trước đây hắn cũng từng tặng trang sức châu báu cho nàng, nhưng nàng chỉ nhận chứ chưa bao giờ đeo.

Khi đó hắn nghĩ rằng, với dung mạo của nàng, đúng là không cần thêm châu báu điểm xuyết, tưởng nàng không thích nên cũng không tặng nữa.

Hóa ra không phải là không thích.

A Triền ăn được hơn nửa bát mì mới đặt đũa xuống, nàng dùng khăn lau miệng, từ trong túi vải lấy ra mấy đồng tiền để xuống, đứng dậy định rời đi.

Bạch Trảm Hoang nãy giờ vẫn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng: "Cô nương, chúng ta nói chuyện chút đi." Đến tận lúc này A Triền mới chính mắt nhìn hắn, hai người bốn mắt nhìn nhau, cách một lớp vỏ bọc xa lạ, nhưng nàng luôn cảm thấy hắn như nhìn thấu được chính mình vậy. "Ta chắc là không quen biết công tử?" Bạch Trảm Hoang cười một cái: "Tại hạ Bạch Trảm Hoang." A Triền giả vờ kinh ngạc: "Hóa ra là Bắc Hoang Vương, dân nữ kính chào ngài." Bạch Trảm Hoang làm thủ thế mời: "Mời ngồi." A Triền ngồi lại xuống ghế: "Vương gia muốn nói chuyện gì với dân nữ?" "Thì nói về chuyện đã xảy ra ở trang trại của nàng đi." "Nhưng mà, các vị đại nhân ở Minh Kính Ti đã năm lần bảy lượt cảnh cáo dân nữ, chuyện ngày hôm đó không được tùy tiện nói với người ngoài." A Triền nhớ lại chuyện ngày hôm đó, Bạch Hưu Mệnh không có cách nào bịt miệng tất cả mọi người, Bạch Trảm Hoang có thể nghe ngóng được cũng không có gì lạ. "Cô nương đúng là biết nghe lời, nếu bản vương nhất định muốn nghe nàng nói thì sao?" "Dân nữ đương nhiên không dám không tuân theo, Vương gia muốn nghe từ đoạn nào?" A Triền thuận theo tự nhiên. "Lúc mẫu thân ta qua đời, cô nương có từng tận mắt nhìn thấy không?" A Triền thần sắc không đổi, bắt đầu mở mắt nói dối: "Chưa từng thấy, lúc đó dân nữ bị nhốt trong phòng." Bạch Trảm Hoang bỗng nhiên nói: "Bà ấy chết rất thảm." "Vương gia nén bi thương." Hắn nhìn chằm chằm A Triền, không thấy được phân hào cảm xúc dư

thừa nào trên mặt nàng, phẫn hận, sướng khoái hay hoảng loạn đều không có.

Quả nhiên là A Triền. "Nghe nói hôm đó đám phỉ tặc không hề làm hại cô nương." "Dân nữ vận khí tốt, các vị đại nhân ở Minh Kính Ti kịp thời tới nơi, cứu mạng dân nữ." "Minh Kính Ti... là Bạch Hưu Mệnh sao?" "Vâng." Bạch Trảm Hoang chú ý thấy khi nàng nhắc đến cái tên Bạch Hưu Mệnh, khóe miệng A Triền khẽ nhếch lên một chút khó nhận ra.

Hắn dời tầm mắt khỏi mặt A Triền. "Vương gia còn gì muốn hỏi không, nếu không có, dân nữ phải về nhà rồi." "...

Cô nương đi thong thả." A Triền khẽ gật đầu với hắn, đứng dậy không chút lưu luyến đi ra ngoài.

Bóng dáng nàng lướt qua cửa sổ, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Bạch Trảm Hoang.

Bạch Trảm Hoang nhìn đường phố người qua kẻ lại, thầm nghĩ không sao cả, bọn họ quen biết chưa đầy một năm, A Triền chỉ là ham chút mới mẻ nhất thời mà thôi.

Tin tức Bạch Trảm Hoang đến phường Xương Bình gặp A Triền đã truyền đến tai Bạch Hưu Mệnh nửa canh giờ sau đó.

Lúc đó, Phong Dương đang báo cáo với Bạch Hưu Mệnh, hắn đã đến Lâm gia, từ miệng người nhà Lâm gia hỏi được tin tức về Lữ đạo trưởng, nhưng bản thân Lữ đạo trưởng đã biệt tích không rõ tung tích.

Bạch Hưu Mệnh không mấy ngạc nhiên về chuyện này, người ra tay từ Lâm gia ngoài Bạch Trảm Hoang ra thì không còn ai khác, người này làm việc đủ cẩn thận, sẽ không dễ dàng để lại sơ hở.

Mục đích của đối phương chẳng qua là muốn phơi bày thân phận thật của A Triền trước mắt hắn. "Đúng là vẫn chưa từ bỏ ý đồ mà."

Bạch Hưu Mệnh lẩm bẩm nhỏ. "Cái gì cơ?" Phong Dương có chút nghi hoặc hỏi.

Bạch Hưu Mệnh không để ý tới hắn, hỏi tiếp: "Đạo sĩ đó đã mê hoặc người Lâm gia như thế nào?" Phong Dương đáp: "Người Lâm gia nói, tiểu nhi và Lâm lão gia nhà họ lần lượt gặp ác mộng, giấc mộng đều liên quan đến Quý cô nương, đạo sĩ đó đứng bên cạnh thêm thắt, khiến họ cho rằng thân phận của Quý cô nương có vấn đề." "Người khác nói gì là họ tin nấy sao?" "Người Lâm gia trên đường về kinh gặp phải yêu họa, đạo sĩ đó tình cờ cứu mạng cả gia đình họ, vì thế họ rất tin tưởng đối phương." Phong Dương khựng lại một chút rồi nói, "Thuộc hạ cho rằng, yêu họa đó e rằng cũng chỉ là mưu kế để chiếm lòng tin của người Lâm gia thôi." Bạch Hưu Mệnh không phủ nhận cũng chẳng đồng ý, chỉ dặn dò: "Quét dọn Lâm gia một lượt, xác nhận không có thứ gì bẩn thỉu, rồi phái hai người canh chừng." "Thuộc hạ rõ." Phong Dương lĩnh mệnh rời đi, không lâu sau một vệ sĩ Minh Kính Ti đến báo cáo. "Đại nhân, thuộc hạ phát hiện Bắc Hoang Vương xuất hiện ở phường Xương Bình, khi Quý cô nương ra ngoài ăn cơm, Bắc Hoang Vương đã cùng ngồi chung bàn với Quý cô nương, hai người còn nói chuyện vài câu." Vệ sĩ Minh Kính Ti này là người được Bạch Hưu Mệnh phái đi theo dõi Bạch Trảm Hoang, thủ đoạn ẩn nấp thuộc hàng bậc nhất. "Biết rồi, tiếp tục canh chừng." Giọng Bạch Hưu Mệnh không rõ buồn vui, ngay cả khi biết Bạch Trảm Hoang đi gặp A Triền cũng không hề để lộ chút cảm xúc nào.

Hắn ở nha môn xử lý công vụ cho đến tận đêm khuya, sau khi đã phê duyệt xong các án kiện trong tầm tay mới đặt bút xuống, rời khỏi Minh Kính Ti.

Mà lúc này, A Triền vừa mới tắm rửa xong.

Hôm nay nàng không như mọi ngày xem vài trang thoại bản trước khi ngủ, mà ngồi trước bàn trang điểm, suy nghĩ về cuộc gặp gỡ với

Bạch Trảm Hoang ban ngày.

Biểu hiện của Bạch Trảm Hoang ban ngày không hề khiến A Triền mất đi sự cảnh giác trong lòng, người này không giống như Thái phi, nếu dễ dàng lừa gạt như vậy thì năm xưa những người con khác của Bắc Hoang Vương đã không biến mất từng người một rồi.

Người này khi ở Bắc Hoang luôn xuất hiện với hình tượng gần gũi với dân, những chính lệnh ban ra cũng đa phần là vì lợi ích của dân.

Nhưng nội tâm hắn vô cùng lạnh lùng, tuy không đến mức làm gì dân thường, nhưng cũng sẽ không thực sự ôn hòa như thế.

Thái độ của hắn đối với nàng hôm nay có gì đó không ổn.

Cho dù đây là Thượng Kinh, cho dù hắn có thể biết một chút quan hệ giữa nàng và Bạch Hưu Mệnh, cũng sẽ không dùng thái độ ôn hòa như vậy đối đãi với một người tận mắt chứng kiến cái chết của mẹ ruột hắn.

Hơn nữa những gì hắn hỏi nàng chẳng có bao nhiêu ý nghĩa, nếu thực sự muốn biết chi tiết, trong nha môn hẳn phải có ghi chép đầy đủ hơn, cho dù nha môn không phối hợp, hắn muốn xem cũng không khó.

Trừ phi mục đích của hắn căn bản không phải vì Thái phi, mà là nhắm vào nàng.

Bạch Trảm Hoang đã phát hiện ra thân phận của nàng chưa?

A Triền vẫn chưa thể xác định, nhưng lòng đã tràn đầy cảnh giác.

Bạch Trảm Hoang không phải là một đối thủ dễ đối phó, hắn không giống Bắc Hoang Vương Thái phi, người này làm gì cũng cẩn thận, mỗi khi ra ngoài đều mang theo hai hộ vệ Tứ cảnh bên mình.

Tâm tư thâm trầm, thủ đoạn cũng từng xuất hiện không dứt, ít

nhất là lúc này, A Triền vẫn chưa nghĩ ra được thủ đoạn nào để đối phó hắn, trừ phi Bạch Hưu Mệnh mất trí, bằng lòng vì nàng mà đi giết Bạch Trảm Hoang.

Điều này đương nhiên là không thể, A Triền cũng chỉ nghĩ vậy thôi.

Nàng vốn tưởng mình ẩn mình trong bóng tối, có đủ thời gian để suy tính đối sách, nhưng nếu thân phận bị phát hiện, thời gian dành cho nàng sẽ không còn nhiều.

Trước thực lực tuyệt đối, kế mưu đều vô dụng, nàng cần có được sức mạnh cường đại, ít nhất có thể tự bảo toàn bản thân.

Ý niệm này vừa nảy ra, nội đan giấu trong cơ thể dường như cảm nhận được điều A Triền nghĩ trong lòng, lặng lẽ trôi nổi trước mặt nàng.

Trong căn phòng ánh sáng mờ ảo, nội đan vàng óng ánh dường như làm rực sáng cả căn phòng.

A Triền chăm chú nhìn viên nội đan này, từ vùng hoang dã trở về đã được một thời gian, quyết định có được nội đan cũng đã đưa ra từ lâu, nhưng nàng vẫn chưa từng sử dụng nó.

Tại sao chứ?

Vì yêu hóa rất nguy hiểm, từ người biến thành yêu đầy rẫy những sự bất định, số ca thành công chỉ đếm trên đầu ngón tay, nàng luôn phải bảo toàn bản thân trước, từ từ mà làm.

Vì ở Thượng Kinh nàng còn có Tuệ nương và bạn bè, nàng không thể không màng đến tất cả, phải sắp xếp ổn thỏa mọi thứ đã.

Bởi vì... nàng đã tìm cho mình quá nhiều lý do, nhưng thực ra những điều đó đều không phải là lý do chính.

Nàng không thể lừa dối chính mình, điều thực sự khiến nàng trì hoãn chính là Bạch Hưu Mệnh.

Một khi sử dụng nội đan yêu hóa thành công, tu vi ít nhất sẽ khôi phục về mức trước đây.

Trong lãnh thổ Đại Việt, làm sao có thể cho phép đại yêu tự ý xuất hiện, chỉ cần nàng đã đưa ra lựa chọn, nàng sẽ phải rời khỏi nơi này.

Mặc nhiên hồi lâu, A Triền cuối cùng cũng đưa tay ra, chạm vào nội đan.

Theo tâm niệm của nàng, từ trong nội đan thoát ra một luồng yêu khí, quấn quanh tay nàng, theo đầu ngón tay chậm rãi thấm vào cơ thể nàng.

Chỉ là một luồng yêu lực rất nhạt, nhưng cơ thể A Triền lại đang phản kháng mãnh liệt.

Không chỉ vì chủng tộc khác biệt nên không thể dung nạp yêu lực, mà còn vì sự bất định trong lòng nàng.

Mọi sự chú ý của A Triền đều dồn vào nội đan, không hề phát hiện ra cửa phòng phía sau đã lặng lẽ mở ra.

Sự không thích ứng của cơ thể không khiến A Triền dừng lại, yêu khí vẫn không ngừng thấm thấu vào trong cơ thể nàng, những huyết quản trên mu bàn tay dần hiện ra sắc xanh quỷ dị, chậm rãi lan lên cánh tay.

Nhiệt độ trên tay dần tiêu biến, máu trong huyết quản phảng phất như ngưng kết thành băng, khiến tay nàng gần như mất đi tri giác.

Đúng lúc này, một luồng gió ấm thổi vào, hoặc giả đó chỉ là cơn gió đêm bình thường, nhưng phất lên cánh tay băng hàn của nàng lại trở nên ấm áp lạ thường.

Chương 196

Chỉ là, trong phòng sao lại có gió?

Ý nghĩ này lóe lên, thân thể A Triền khựng lại một chút, nàng hạ tay xuống, chậm rãi quay người lại, đập vào mắt là cánh cửa phòng không biết đã mở từ lúc nào, cùng với Bạch Hưu Mệnh đang đứng ngoài cửa với gương mặt vô cảm.

Một Bạch Hưu Mệnh như vậy khiến nàng cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ, ánh mắt hắn nhìn nàng lúc này rất giống với lần đầu tiên họ gặp mặt.

Bí mật bị che giấu cứ thế bị phát hiện, A Triền lúc này lại tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều so với nàng từng dự tính.

Nàng cứ ngồi đó, nhìn Bạch Hưu Mệnh sải bước vào phòng, cánh cửa sau lưng hắn lặng lẽ đóng lại.

Nàng phân tâm nghĩ, có lẽ lúc này căn phòng này đã bị cách ly, Tuệ nương đại khái sẽ không nhận ra chút dị thường nào.

Bạch Hưu Mệnh đứng trước mặt A Triền, cúi đầu nhìn viên nội đan vàng óng vẫn đang xoay tròn.

Hồi lâu, hắn mới rốt cuộc lên tiếng: "Nội đan Ngũ cảnh." Mi mắt A Triền run run, không nói gì. "Nàng đi vùng hoang dã là vì viên nội đan này sao?" Bạch Hưu Mệnh đủ thông minh, hắn căn bản không cần hướng A Triền cầu chứng đã đoán được lai lịch của nội đan.

Hắn suýt nữa quên mất, lúc trước phụ vương đòi lấy thi thân của A Triền, nói là con cái của cố nhân, mà trong số cố nhân của phụ vương hắn vừa vặn có một vị hồ yêu Ngũ cảnh, cách đây không lâu hắn còn từng đi tế bái.

Những chuyện tại vùng hoang dã lần lượt xẹt qua trước mắt, khi đi tế bái Tây Cảnh, sự dị thường của nàng, sự thiên vị đặc biệt của Đại tế ti Vu tộc dành cho nàng, giờ đây đều đã có đáp án. "Không phải, ban đầu ta chỉ đến đó tìm kiếm tung tích của cha nương, ta không ngờ họ đã không còn nữa." Sự tình đã đến nước này, việc ẩn giấu đã không còn ý nghĩa, A Triền tỏ ra vô cùng thản nhiên.

Chỉ là khi nhắc đến cha nương, trong giọng nói lộ ra một tia nghẹn ngào.

Tim Bạch Hưu Mệnh khẽ thắt lại, nhưng hắn cưỡng ép đè nén cảm xúc đó xuống. "Là Đại tế ti đã đưa nội đan cho nàng." A Triền gật đầu: "Phải." "Muốn dùng nó để làm gì?" A Triền quay đầu đi, tránh né ánh mắt bức người của hắn.

Bạch Hưu Mệnh bóp lấy chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng, thái độ cường ngạnh xoay mặt nàng lại, hỏi từng chữ một: "Nói cho ta biết, muốn dùng nó để làm gì?" A Triền bị bức phải ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt hắn đen thẫm, như vực sâu có thể nuốt chửng người khác, nhìn thì bình lặng không gợn sóng, nhưng bên dưới lại ẩn chứa núi thây biển máu.

Hắn đang tức giận, rất tức giận.

Trái tim A Triền đập kịch liệt, cơ thể mách bảo nàng người trước mặt đã trở nên rất nguy hiểm, nhưng ý thức lại không muốn rời xa, thậm chí còn muốn dỗ dành hắn.

Nàng không làm như vậy, chỉ bình tĩnh trả lời câu hỏi của hắn: "Chẳng phải chàng đã thấy rồi sao, ta muốn biến trở lại dáng vẻ ban đầu." Bạch Hưu Mệnh nghiến răng: "Nhưng hiện tại nàng là người, nàng có biết hậu quả của việc cưỡng hành hấp thu yêu khí vào thể nội không?" "Ta biết, thành công sẽ từ người biến thành yêu, thất bại sẽ chết." Lực tay hắn hơi mạnh, A Triền khẽ nhíu mày.

Bạch Hưu Mệnh buông tay ra, hắn nhìn chằm chằm A Triền, yết hầu chuyển động: "Biến thành yêu rồi sao nữa?" Hắn nói với A Triền: "Nàng biết đấy, yêu tộc trên Tam cảnh tiến vào Thượng Kinh chỉ có một kết cục, đó là chết." A Triền biết, Thượng Kinh của Đại Việt đối với yêu tộc mà nói là cấm địa. "Tất nhiên, có thể có ngoại lệ, đó là phải để lại khế ấn trên người nàng, nàng có nguyện ý không?" A Triền không cần trả lời, lựa chọn này chưa bao giờ nằm trong phạm vi cân nhắc của nàng, Bạch Hưu Mệnh cũng biết nàng không thể nào nguyện ý.

Sự im lặng của nàng chính là câu trả lời tốt nhất.

Bạch Hưu Mệnh quỳ một gối trước mặt nàng, nhìn thẳng vào nàng: "Nàng không nguyện ý gả cho ta, vì nàng chưa từng nghĩ đến chuyện tương lai với ta, đúng không?" Tay hắn vuốt lên má A Triền, ngón tay luồn vào tóc mai nàng, chỉ cần dùng lực nhẹ, A Triền liền nghiêng mình tựa vào hắn.

Họ ở gần sát sạt, gần đến mức nàng gần như có thể nghe thấy tiếng thở của Bạch Hưu Mệnh. "Nói đi!" "Chưa từng nghĩ qua." Câu trả lời này không nằm ngoài dự liệu của Bạch Hưu Mệnh, nhưng thốt ra từ miệng A Triền lại thành công châm ngòi cơn giận của hắn. "Ta là cái gì, là trò tiêu khiển của nàng sao?" A Triền nắm lấy cổ tay hắn, thấp giọng nói: "Không phải." Hắn là người duy nhất nàng từng động lòng, là người mà mỗi khi nghĩ đến, nàng đều bất giác thấy vui vẻ.

Bạch Hưu Mệnh giận quá hóa cười: "Không phải.

Chỉ là tương lai của nàng không có vị trí của ta mà thôi.

Nếu ta không phát hiện ra, có phải nàng căn bản không định nói cho ta biết, mà sẽ vào một ngày nào đó trong tương lai, đột nhiên biến mất khỏi cuộc đời ta?" A Triền thực ra vẫn chưa nghĩ đến bước này, nhưng nếu thật sự đi đến lúc đó, có lẽ nàng thật sự sẽ chọn như vậy.

Chỉ nhìn sự thay đổi biểu cảm tinh vi của nàng, Bạch Hưu Mệnh đã biết câu trả lời. "A Triền, nàng có tâm không?" Trong tiếng chất vấn ấy, A Triền chỉ nói ba chữ: "Xin lỗi chàng." "Ta không muốn nghe xin lỗi." Nhưng lời hắn muốn nghe, A Triền không thể nói cho hắn.

Cả hai đều im lặng, Bạch Hưu Mệnh thủy chung không đợi được câu trả lời mình muốn.

Hắn nhắm mắt lại, bàn tay giữ sau gáy A Triền hơi dùng lực, môi hai người va vào nhau.

Hắn đè nén nàng, không cho nàng lùi bước, ép nàng mở miệng, cùng nàng cắn xé nghiền ngẫm.

A Triền cảm thấy đau, nhưng vẫn nhắm mắt chịu đựng sự tuyên tiết của hắn, cho đến khi chính Bạch Hưu Mệnh dừng lại.

Hắn nâng mặt nàng, trán họ chạm nhau, thở dốc kịch liệt.

Trong miệng A Triền toàn là vị rỉ sét, máu của họ hòa vào nhau. "A Triền." Giọng Bạch Hưu Mệnh khàn đặc lại mang theo vài phần run rẩy, "Nàng dỗ dành ta đi." Chỉ cần nàng mở miệng, cho dù là lừa hắn, hắn cũng cam lòng.

A Triền rất biết dỗ dành hắn, những lần trước đó, ngay cả khi chưa nhận ra mình thích hắn, nàng đều không thể kháng cự.

Nhưng lần này, nàng im lặng khước từ.

Trên gương mặt trắng trẻo như sứ ấy không vui không buồn, nàng cứ thế nhìn hắn, không giải thích cũng không níu kéo.

Nàng rành mạch cho hắn biết, trong sự lựa chọn của nàng sẽ không có sự hiện diện của hắn. "Một chút khả năng cũng không có sao?" Hắn vẫn không cam lòng. "……Không có." "Nàng thật ác độc." Hắn thốt ra câu này bên môi nàng rồi rời đi ngay lập tức.

Bạch Hưu Mệnh đứng dậy, nhìn chằm chằm A Triền thật sâu, rồi quay người.

Trước khi rời đi, hắn thấp giọng nói: "Bạch Trảm Hoang đã nhận ra nàng, tự mình cẩn thận." Nói xong sải bước rời đi, không một chút do dự.

Cửa phòng mở ra rồi đóng lại, để lại mình A Triền trong căn phòng.

A Triền nhìn cánh cửa đóng chặt, Bạch Hưu Mệnh hỏi nàng chưa từng nghĩ đến tương lai, thực ra nàng có nghĩ qua.

Những lúc đêm khuya tĩnh lặng, nàng đã nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần.

Nhưng ở đầu kia cán cân của nàng là cha và nương, nàng đã tìm kiếm họ lâu như vậy, niềm khao khát dành cho họ đã ăn sâu vào tủy, nàng không cách nào buông tay để chọn Bạch Hưu Mệnh.

Cho nên, không cần để hắn biết nữa.

Đêm đó, A Triền cả đêm không ngủ.

Nàng cuộn tròn ngồi trên giường, chỉ cảm thấy cơ thể rất lạnh.

Rõ ràng đã đưa ra lựa chọn, sẽ không quay đầu lại nữa, nhưng chỉ cần nghĩ đến Bạch Hưu Mệnh, dường như hơi thở cũng đình trệ, lồng ngực đau nhói, nước mắt không tự chủ được trào ra.

Nàng căn bản không muốn khóc, nhưng nàng không khống chế được bản thân.

Sáng sớm hôm sau, đến giờ A Triền thường thức dậy, Trần Tuệ thấy trong phòng mãi không có động tĩnh, liền tiến lên gõ cửa. "A Triền, ngủ dậy chưa?" "Ta dậy rồi." Bên trong truyền đến giọng nói của A Triền, giọng nàng khàn đến mức không ra hơi, Trần Tuệ trong lòng giật mình, đẩy cửa ra.

Nàng bước vào phòng, liếc mắt đã thấy A Triền ngồi trên giường với đôi mắt đỏ hoe sưng húp. "Muội sao thế này?" Trần Tuệ nhanh bước đến bên giường, giọng lo lắng.

A Triền ngẩng đầu nhìn Trần Tuệ, sụt sịt mũi: "Bạch Hưu Mệnh biết rồi." "Biết cái gì……" Trần Tuệ ngẩn ra, rồi nhận ra điều gì đó, hỏi: "Hắn biết thân phận của muội rồi sao?" "Vâng." A Triền chậm chạp gật đầu.

Bất luận lúc nào, Trần Tuệ đều không nghi ngờ gì mà thiên vị A Triền, nàng nói: "Biết thì đã sao, nếu hắn không thể chấp nhận, chứng tỏ hai người vốn dĩ không hợp nhau." A Triền tựa cằm lên đầu gối, lí nhí nói: "Hắn chấp nhận rồi." Thực ra nàng nhận ra rằng, thân phận thật của mình không khiến Bạch Hưu Mệnh quá kinh ngạc, điều hắn để tâm từ đầu đến cuối là một chuyện khác.

Lúc rời đi hắn đặc biệt nhắc đến Bạch Trảm Hoang, e rằng lúc nàng không biết, hai người đã có lần giao phong.

Lần này đến lượt Trần Tuệ ngơ ngác: "Vậy muội thế này là sao?" "Tối qua hắn thấy ta hấp thu yêu khí trong nội đan, hắn biết ta muốn biến trở lại thành yêu." Ánh mắt Trần Tuệ lúc đầu là mịt mờ, sau đó trở nên thấu hiểu.

A Triền biến lại thành yêu, chuyện này đối với nàng không có chút ảnh hưởng nào, không thể ở lại Thượng Kinh thì họ có thể đi bất cứ đâu khác.

Nhưng Bạch Hưu Mệnh, e rằng không thể đưa ra quyết định như vậy.

Một người đang sống luôn có đủ loại ràng buộc và trách nhiệm, thân phận của Bạch Hưu Mệnh định sẵn hắn không thể vứt bỏ tất cả để đi theo A Triền.

Cho nên, ngày A Triền quyết định rời đi cũng là lúc hắn bị bỏ lại.

Biết trước những điều này cũng chỉ khiến mâu thuẫn bùng phát sớm hơn, không giải quyết được vấn đề.

A Triền có lựa chọn của mình, đối phương cũng có sự kiên trì của họ, chuyện này vô giải.

Trần Tuệ thở dài, Bạch Hưu Mệnh trong mắt nàng tuy có nhiều điểm không tốt, nhưng hắn đối xử với A Triền đủ tốt.

Nhưng tình cảm chưa bao giờ là toàn bộ cuộc đời.

Nàng không thể phán xét ai đúng ai sai, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ vai A Triền, nói với nàng: "Chị nấu cho muội một bát hoành thánh nước dùng gà nhé, ăn xong rồi ngủ một giấc nữa, đợi muội tỉnh dậy rồi hãy nghĩ tiếp những chuyện này." "Vâng." A Triền ngoan ngoãn gật đầu.

Trận tranh chấp đầu tiên lại tổn thương tâm can đến vậy.

Thực ra chẳng tính là tranh chấp, nhưng thật sự là thương thân thương tâm.

Mấy ngày trôi qua, Bạch Hưu Mệnh không hề xuất hiện nữa, A Triền dường như đã bắt đầu chấp nhận kết cục này, nhưng cũng thủy chung không thể phấn chấn lên được.

May mà nàng có sự chăm sóc của Trần Tuệ nên cơ thể không bị suy nhược.

Ở một phía khác, sau khi liên tiếp bỏ lỡ ba buổi thiết triều, Minh Vương xuất hiện tại phủ Bạch Hưu Mệnh.

Ngài đi một vòng trong phủ, cuối cùng tìm thấy người tại thủy tạ.

Bạch Hưu Mệnh một chân co lên, tựa vào cột mái hiên của thủy tạ ngồi bệt dưới đất, cánh tay gác lên chân, tay còn xách một vò rượu.

Trên mặt đất quanh hắn nằm la liệt nhiều vò rượu đã trống không.

Thấy Minh Vương xuất hiện, hắn cũng chỉ ngửa đầu ra sau, gọi một tiếng: "Phụ vương." Minh Vương thấy dáng vẻ sa sút này của con trai cũng không mắng mỏ, chỉ hỏi: "Có chuyện gì xảy ra vậy?" Bạch Hưu Mệnh nhắm mắt lại, khẽ nói: "Không có gì, rồi sẽ ổn thôi." Nhìn bộ dạng sống dở chết dở của con trai, Minh Vương thực sự khó lòng tin nổi lời hắn. "Tần Hoành đến tìm bản vương cáo trạng, nói con mấy ngày nay không đến nha môn." "Ngày mai con sẽ đi." "Ngày mai cũng không cần đi nữa, Thanh Châu xuất hiện một đại yêu, người của nha môn chết mất một nửa, Trấn phủ sử địa phương bị trọng thương, con dẫn người qua đó xem sao." Bạch Hưu Mệnh quẳng vò rượu trong tay xuống, chậm rãi từ dưới đất đứng dậy, vịnh vào cột hiên để đứng vững lại rồi mới đáp: "Con biết rồi." "Rốt cuộc là có chuyện gì?" Sau khi nói xong chính sự, Minh Vương vẫn không quên thỏa mãn trí tò mò của mình.

Bạch Hưu Mệnh nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng vẫn hỏi ra nỗi nghi hoặc trong lòng. "Phụ vương, người còn nhớ con hồ yêu xông vào Thượng Kinh tết Nguyên Tiêu năm ngoái không?" Minh Vương bất giác nhướng mày: "Tất nhiên là nhớ." "Người nói đó là con gái của cố nhân." Bạch Hưu Mệnh khựng lại, ánh mắt rực cháy nhìn ngài, "Người biết nàng ấy chưa chết sao?" Minh Vương khẽ ho một tiếng, bại trận trước ánh mắt có phần cố chấp của con trai: "Cái này…… nhìn ra được." "Tại sao lúc đó không nói cho con biết?" Ánh mắt Minh Vương hơi đảo quanh: "Tiểu cô nương đó cũng không làm chuyện gì gian ác, đôi bên tình nguyện, cũng chẳng tính là đoạt xá." "Cho nên từ đầu đến cuối người đều biết nàng ấy là ai?" "À, yêu này……" Minh Vương bắt đầu lảng tránh, "Chẳng phải con cũng rất thích nàng ấy sao." Bạch Hưu Mệnh chỉ thấy trước mắt tối sầm, tuy rằng chuyện giữa họ không liên quan đến việc Minh Vương che giấu, nhưng hắn không kìm được mà nghĩ, nếu biết sớm hơn, hắn sẽ…… sẽ thế nào đây?

Sẽ khắc chế được, không để có tương lai với A Triền sao?

Nghĩ đến khả năng này, lồng ngực Bạch Hưu Mệnh lại đau nhói từng hồi.

Có lẽ, lúc đầu không biết chân tướng mới là tốt nhất.

Thấy con trai nhanh chóng trở nên rã rời, Minh Vương tò mò hỏi: "Vì biết thân phận của nàng ấy nên cãi nhau à?" Thấy hắn không trả lời, Minh Vương truy vấn: "Con không động thủ đấy chứ?" Biết thái độ của con trai đối với yêu tộc, Minh Vương trước đây cũng đã khuyên nhủ nhưng không có tác dụng.

Trên con đường tu luyện, mọi chấp niệm quá mãnh liệt đều có hại vô ích cho việc phá cảnh, ngặt nỗi hắn nói cũng không nghe.

Thế nên khi biết thân phận của cô nương con trai thích có vấn đề, ngài không những không ngăn cản mà còn vui mừng thấy chuyện thành.

Chẳng lẽ lại phản tác dụng rồi sao?

Chắc là không đâu.

Bạch Hưu Mệnh nhếch môi: "Không có." Căn bản là không cãi nhau nổi, hắn đã bị đơn phương vứt bỏ rồi.

Chương 197

"Không có là tốt rồi, có chuyện gì thì cứ nói rõ ra là được." Minh Vương vốn mù tịt về chuyện tình ái hoàn toàn không nhận ra sự sụp đổ nội tâm của con trai mình. "Con biết rồi." Bạch Hưu Mệnh xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, lần đầu tiên muốn bịt miệng phụ vương mình lại như thế này, "Người vẫn nên về trước đi." Minh Vương lần này thực sự cảm nhận rõ rệt sự ghét bỏ của con trai, ngài hừ một tiếng: "Tưởng ta muốn quản con chắc." Tiễn Minh Vương đi xong, Bạch Hưu Mệnh quay về tắm rửa, gột sạch mùi rượu trên người rồi nằm lên giường ngủ thiếp đi.

Từ lúc ở chỗ A Triền về, hắn chưa hề chợp mắt.

Giấc ngủ này không hề yên ổn, trong mơ toàn là hình bóng của A Triền, khi mở mắt nhìn căn phòng trống trải, trong lòng chỉ còn lại sự bàng hoàng.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Hưu Mệnh dẫn người rời kinh, đi thẳng tới Thanh Châu.

Khi tin tức truyền đến tai Bạch Trảm Hoang, hắn đang luyện chữ trong thư phòng.

Chữ của Bạch Trảm Hoang viết cực đẹp, hơn nữa hắn còn có một thiên phú là có thể mô phỏng bút tích của người khác.

Khi A Triền mới đến Bắc Hoang, hắn đã dạy nàng tập viết, nàng học rất giỏi. "Vương gia, Bạch Hưu Mệnh sáng nay đã lên đường đến Thanh Châu, Bắc Diên cũng truyền tin về, bên Thanh Châu đã bố trí thỏa đáng." Hoang Vũ đứng bên bàn báo cáo với hắn. "Làm tốt lắm." Nét bút cuối cùng kết thúc, Bạch Trảm Hoang đặt bút xuống, "Cho người chuẩn bị xe ngựa, bản vương phải vào cung một chuyến."

"Vương gia muốn làm gì ạ?" "Bản vương đến Thượng Kinh cũng đã một thời gian, đã đến lúc xin Hoàng đế cho phép trở về Bắc Hoang." "Nhưng Vương gia không phải nói trước khi sự việc kết thúc sẽ không rời Thượng Kinh sao?" Hoang Vũ khó hiểu hỏi.

Bạch Trảm Hoang đứng dậy, thản nhiên nói: "Nếu Bạch Hưu Mệnh may mắn không chết, bản vương cũng phải lo liệu chu toàn, trước khi hắn về kinh sẽ bóp nghẹt tia hy vọng sống cuối cùng của hắn." Tuy Hoang Vũ cảm thấy không có khả năng đó, nhưng vẫn làm theo dặn dò của Bạch Trảm Hoang.

Lúc này A Triền cũng đã bình phục tâm trạng, không còn đau buồn như hai ngày trước nữa.

Đã tự đoạn tuyệt hậu lộ của mình, nàng không hề nghĩ đến chuyện hối hận.

Mấy ngày nay mỗi ngày nàng đều dành ra một hai canh giờ, điều động yêu khí trong nội đan để từ từ xâm nhiễm cơ thể mình.

Đây là một quá trình tốn thời gian, nhưng cũng là bước quan trọng nhất của việc yêu hóa, cần để nhục thân thích ứng dần với sự tồn tại của yêu khí, sau đó mới có thể tăng cường truyền tống yêu khí.

Là một yêu tộc, nguyên lý yêu hóa A Triền đều hiểu rõ, nhưng khi tự mình thử nghiệm, mọi chuyện không hề đơn giản như tưởng tượng.

Việc giữ yêu khí loãng trong cơ thể thời gian dài sẽ khiến cơ thể xuất hiện nhiều phản ứng khó chịu.

Hiện giờ nàng chỉ mới lưu trữ yêu khí ở cánh tay vốn tương đối an toàn, các bộ phận khác nàng vẫn đang chậm rãi thử nghiệm.

Ngày thứ năm sau khi Bạch Hưu Mệnh rời kinh, A Triền lần đầu thử dẫn một luồng yêu khí vào ngũ tạng.

Ngũ tạng là nơi nhạy cảm nhất, nàng hết sức cẩn thận dẫn yêu khí vào trong, ngay khi sắp chạm đến tim, bỗng nhiên lòng nàng hoảng hốt, giống như có chuyện gì đó không lành vừa xảy ra.

A Triền dừng cuộc thử nghiệm lại, nhưng cảm giác bồn chồn đó không hề tan biến, trái lại khiến nàng đứng ngồi không yên.

Cùng lúc đó, tại Thanh Châu.

Trong một hốc núi, cây cối hai bên như vừa trải qua một thảm họa thiên nhiên, có cây bật gốc gãy đôi, có cây vỡ thành vô số đoạn.

Một con suối nhỏ chảy qua núi, thượng nguồn chắc vừa có mưa nên nước đục ngầu.

Bên bờ suối đầy cỏ dại, một người đang nằm bất động, máu trên người không ngừng chảy ra, rơi xuống nước suối rồi nhanh chóng bị cuốn đi.

Khoảng nửa canh giờ sau, một loạt tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, một vệ sĩ Minh Kính Ti mặc quan bào hét lớn: "Bạch đại nhân ở đây!" Sau tiếng gọi đó, vài bóng người lao tới, khiêng người đàn ông đang ngâm nửa thân mình dưới nước lên bãi đất bằng phẳng bên cạnh.

Đại phu Minh Kính Ti theo sau vội vàng móc từ trong ngực ra một bình ngọc, đổ đan dược bên trong nhét vào miệng Bạch Hưu Mệnh.

Thẩm Chước chạy tới sau khi đáp xuống đất liền vội hỏi: "Đại phu, Bạch Hưu Mệnh sao rồi?" Vụ án ở Thanh Châu vốn không thuộc thẩm quyền của Thẩm Chước, nhưng khi Bạch Hưu Mệnh rời Thượng Kinh đã nhờ Tần Hoành điều động hắn và Bàng Thất đến Thanh Châu hỗ trợ phá án, vì vậy hắn mới có mặt ở đây.

Lúc mới đến hắn còn cho rằng Bạch Hưu Mệnh chuyện bé xé ra to, cho đến khi thực sự giao đấu với yêu tộc ẩn nấp trong bóng tối

mới phải thừa nhận sự cẩn trọng của Bạch Hưu Mệnh là có lý do.

Họa yêu lần này ở Thanh Châu là do hai đại yêu Tứ cảnh gây sóng gió, một ở ngoài sáng một ở trong tối, không chỉ vậy, còn có một tu sĩ nhân tộc Tứ cảnh hỗ trợ bên cạnh.

Nghĩ đến đây, Thẩm Chước không khỏi nghiến răng, may mà Bạch Hưu Mệnh tránh được đòn chí mạng, mang theo vết thương giết chết một tên, làm trọng thương một tên, tạo cơ hội cho họ bao vây tiêu diệt tên thứ ba, nếu không tất cả bọn họ đều sẽ tàn đời ở đây.

Đây rõ ràng không phải tai nạn mà là một cuộc ám sát có mưu đồ.

Trong khi Thẩm Chước đang suy nghĩ, đại phu đã cắt mở quan bào trên người Bạch Hưu Mệnh để xử lý vết thương suýt chút nữa đâm xuyên tim hắn, vừa làm vừa đáp: "Thẩm đại nhân yên tâm, vết thương của Bạch đại nhân không nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa…… ủa?" Vị đại phu nhìn vết thương, phát ra tiếng nghi hoặc. "Sao thế?" Đại phu lắc đầu, ra hiệu không có chuyện gì, rồi lại tán thán: "Khí huyết của Bạch đại nhân lại hưng vượng đến vậy, đã bắt đầu thúc đẩy vết thương khép lại rồi." Nghe đại phu nói thế, Thẩm Chước cũng cúi đầu nhìn xuống, cái nhìn này cũng khiến hắn kinh ngạc, vết thương to bằng miệng bát trên ngực Bạch Hưu Mệnh đang thu nhỏ lại với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường. "Chuyện này là sao?" Một số vết thương nhẹ thì cơ thể tu sĩ có thể tự phục hồi, nhưng trường hợp của Bạch Hưu Mệnh thì hơi quá đà.

Đại phu vừa rắc ít dược bột sinh cơ chỉ huyết lên vết thương, vừa nói: "Dùng khí huyết suy yếu làm cái giá để cưỡng ép phục hồi vết thương, thủ đoạn này cần khí huyết ở trạng thái đỉnh phong mới làm được, xem ra Bạch đại nhân sắp đột phá rồi." "Mẹ kiếp, hắn là súc sinh à!" Thẩm Chước không nhịn được chửi một câu, đây có phải tốc độ đột phá của người bình thường không, giờ hắn chẳng muốn quan

tâm đến sống chết của Bạch Hưu Mệnh nữa.

Đại phu nhe răng cười một cái, không quên dặn dò: "Vết thương này tuy có thể hồi phục nhưng khí huyết hao tổn, Bạch đại nhân cần phải tĩnh dưỡng một thời gian mới được, tốt nhất không nên giao đấu với ai nữa." "Biết rồi." Tuy Thẩm Chước rất muốn bỏ mặc người ở đây cho xong, nhưng cuối cùng vì tình đồng bào, cũng có thể vì sợ kẻ này thù dai sau này tính sổ, hắn vẫn cho thuộc hạ khiêng Bạch Hưu Mệnh về.

Lúc này bản thân hắn cũng đầy thương tích, nhưng vẫn phải ở lại thu xếp tàn cuộc, ba tên Tứ cảnh đã chết hai, còn lại một tu sĩ nhân tộc trốn mất dạng, không chừng đang rình rập trong bóng tối, đương nhiên không thể lơ là.

Sự cẩn trọng của Thẩm Chước không có tác dụng, danh tính tu sĩ nhân tộc Tứ cảnh đó sau khi biến mất thì không bao giờ xuất hiện nữa.

Lúc này, Bắc Diên với cơ thể đầy thương tích đang vội vã về Thượng Kinh.

Hắn phải báo tin thất bại cho Vương gia sớm nhất có thể, để Vương gia kịp thời bố trí kế hoạch thứ hai.

Chiều tối ngày hôm sau, Bắc Diên về đến kinh thành, mang theo tin tức hai đại yêu dưới trướng Tuyết Dao công chúa đã bị chém giết, còn Bạch Hưu Mệnh bị trọng thương.

Chuyện ngoài ý muốn rốt cuộc vẫn xảy ra.

Bạch Trảm Hoang khi biết tin này đang dùng bữa tối, trên mặt không lộ ra quá nhiều kinh sợ, chỉ là nhất thời mất kiểm soát bẻ gãy đôi đũa ngọc trong tay. "Thương thế của ngươi thế nào?" Rất nhanh, Bạch Trảm Hoang đã thu liễm cảm xúc, đặt đôi đũa gãy xuống, hỏi

thăm tình trạng của Bắc Diên.

Bắc Diên có phần hổ thẹn nói: "Thuộc hạ đã uống đan dược, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là hồi phục.

Là thuộc hạ phụ sự kỳ vọng của Vương gia, để Bạch Hưu Mệnh sống sót." Bạch Trảm Hoang xua tay: "Không cần tự ti, Bạch Hưu Mệnh dù sao cũng là người Minh Vương coi trọng, nếu không có chút bản lĩnh thì đã chết từ lâu rồi." Tuy hắn rất không vui vì Bắc Diên làm việc không xong nhưng không hề biểu hiện ra, sự việc vẫn chưa kết thúc, lúc này trách mắng cũng vô ích. "Vương gia, vết thương của Bạch Hưu Mệnh còn nặng hơn thuộc hạ, chúng ta có nên thừa cơ tiêu diệt hắn không?" Tuy thực lực một chọi hai không hề lép vế của đối phương khiến Bắc Diên vẫn còn sợ hãi, nhưng hắn càng biết rõ thả hổ về rừng hậu họa khôn lường.

Khi hắn giao thủ với Bạch Hưu Mệnh, đối phương chắc chắn sẽ ghi nhớ nội tức của hắn, tu sĩ tìm người không cần nhìn diện mạo, có nội tức là đủ.

Nếu Bạch Hưu Mệnh không chết, sau này hắn sẽ phải lo sợ ngày đêm, lo chuyện mình từng tập kích đối phương và cấu kết với yêu tộc bị phát hiện.

Bạch Trảm Hoang nheo mắt: "Người đương nhiên phải trừ khử, thu dọn đồ đạc, sáng mai đi đón một người trước, sau đó chúng ta về Bắc Hoang." Giờ Tỵ, bên ngoài trời u ám, những tầng mây dày đặc mang theo cảm giác áp bách nặng nề, thỉnh thoảng lại có một tiếng sấm rền, chẳng mấy chốc sẽ có mưa bão.

Trần Tuệ đang trông cửa hàng phía trước, còn A Triền ở hậu viện bê những chậu hoa vào dưới mái hiên để tránh mưa bão làm gãy cành.

Bưng xong hoa, nàng múc một nửa thùng nước nhỏ bên giếng, vừa mới rửa sạch tay thì nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng.

Chỉ là tiếng bước chân này không giống của Tuệ nương.

A Triền quay người lại, ngay khi vừa thấy Bạch Trảm Hoang liền kích hoạt chiếc nhẫn trong tay, đáng tiếc phản ứng của nàng vẫn không đủ nhanh, hai bóng người như quỷ mị lặng lẽ xuất hiện hai bên trái phải, mỗi người đặt một tay lên vai nàng.

Nàng nghe thấy long hồn trong nhẫn phát ra một tiếng gầm không cam lòng, sau đó im bặt, chiếc nhẫn dường như đã bị hai người đó phong ấn.

Mà lúc này sau lưng Bạch Trảm Hoang còn đứng một người nữa.

Ba vị Tứ cảnh, A Triền thu lại ánh mắt, không còn cố gắng phản kháng nữa.

Bạch Trảm Hoang cười khẽ: "Cảnh giác cao thật." A Triền lười giả bộ với hắn, hỏi thẳng: "Tuệ nương đâu?" "Tuệ nương?

Ồ…… nàng nói con xác sống ở phía trước à?" Thấy ánh mắt lạnh lùng của nàng nhìn qua, Bạch Trảm Hoang không cố ý chọc tức nàng nữa, lên tiếng: "Yên tâm, chỉ để nàng ta ngủ một lát, tránh làm phiền chúng ta thôi." "Ngươi muốn làm gì?" "Ta sắp về Bắc Hoang rồi, đêm qua suy nghĩ mãi, vẫn hy vọng có thể đưa nàng đi cùng.

Ta nghĩ so với Thượng Kinh, nàng chắc sẽ quen với Bắc Hoang hơn." "Xem ra ngươi không định nghe lời từ chối của ta." Khóe môi Bạch Trảm Hoang nhếch lên: "Nàng biết đấy, ta không thích bị từ chối." "Được thôi, bây giờ đi luôn sao?" A Triền đồng ý rất sảng khoái, vốn dĩ nàng cũng chẳng có cơ hội từ chối.

Từ đây đến Bắc Hoang vạn dặm xa xôi, kiểu gì chẳng có cơ hội xảy ra chuyện gì đó. "Bây giờ đi luôn, ta đã đặc biệt chuẩn bị xe ngựa cho nàng." Bạch Trảm Hoang nghiêng người, làm tư thế mời.

Khi đi qua cạnh hắn, Bạch Trảm Hoang đột nhiên đưa tay nắm lấy

tay trái của A Triền.

Hắn nâng tay nàng lên, cụp mắt nhìn chiếc nhẫn đen trên ngón giữa. "Nghe nói Bạch Hưu Mệnh từng trảm long bên bờ sông Vị Thủy, trong chiếc nhẫn này phong ấn long hồn của con rồng đó sao?" Tim A Triền thoáng gợn sóng, nàng rũ mi mắt che đi vẻ dị thường, Bạch Trảm Hoang không biết nàng và Bạch Hưu Mệnh đã chia tay, nên mới cố ý nhắc đến Bạch Hưu Mệnh trước mặt nàng. "Là con rồng đó, nó dùng rất tốt." Bạch Trảm Hoang đưa tay tháo chiếc nhẫn khỏi tay A Triền, sau khi bị phong ấn, nó chỉ là một chiếc nhẫn bình thường.

Hắn nhìn chằm chằm chiếc nhẫn đen một lát rồi mới nói: "Quả thực dùng rất tốt, Hoang Lâm chết không oan." A Triền nhìn chiếc nhẫn, như cố ý nhắc nhở: "Nhẫn bị phong ấn, hắn sẽ nhận ra ngay lập tức." Bạch Trảm Hoang không hề để tâm: "Phải, nhưng hắn không thể đến đây ngay lập tức được." A Triền hiểu rồi, Bạch Hưu Mệnh không có ở Thượng Kinh, mà Bạch Trảm Hoang lại rất rõ hành tung của hắn, nhìn vẻ đắc ý của kẻ này, có lẽ hắn đang đợi Bạch Hưu Mệnh tìm đến.

Thấy hắn cất chiếc nhẫn đi, ý nghĩ đó càng thêm khẳng định.

Ý nghĩ lóe lên trong đầu, A Triền không tiếp tục chủ đề này nữa, nàng rút tay khỏi tay Bạch Trảm Hoang, sải bước ra ngoài.

Khi đi xuyên qua cửa hàng, A Triền thấy Trần Tuệ đang ngồi trên ghế không còn động tĩnh gì.

Bạch Trảm Hoang khẽ nói sau lưng nàng: "Nàng ta vẫn luôn chăm sóc nàng, ta sẽ không làm hại nàng ta." Nghe vậy, A Triền rốt cuộc cũng dời mắt khỏi người Trần Tuệ, thuận miệng nhắc nhở một câu: "Khi rời đi, nhớ đóng kỹ cửa tiệm." "Được." Bước ra khỏi tiệm, bên ngoài có hai chiếc xe ngựa đang đỗ, Hoang Vũ dẫn A Triền lên chiếc

xe phía sau, còn Bạch Trảm Hoang lên chiếc phía trước.

Chẳng mấy chốc, hai chiếc xe ngựa rời khỏi phường Xương Bình, đi về phía cửa thành.

Xe ngựa chưa tới cửa thành đã hội quân với toán người còn lại, lúc này nước mưa từ trên trời đã trút xuống, những hạt mưa lớn đập vào mui xe phát ra những tiếng lộp độp liên miên.

A Triền ngồi trong xe một lát đã thấy lười, nàng lấy chiếc gối tựa sau lưng đặt lên ghế dài cạnh cửa sổ, rồi nằm nghiêng xuống.

Không gian trong xe ngựa đủ lớn, chỗ ngồi cũng rộng rãi, nằm rất vừa vặn. "Có chăn không, ta buồn ngủ quá." A Triền ngẩng đầu, giọng lười biếng hỏi Hoang Vũ đang ngồi đối diện.

Hoang Vũ cúi người mở ngăn kéo dưới chỗ ngồi, lấy ra một chiếc chăn mỏng đưa cho A Triền.

A Triền đưa tay nhận lấy, đắp lên người rồi nhắm mắt lại, dường như thật sự định ngủ một giấc trước.

Hoang Vũ nhìn chằm chằm A Triền một hồi lâu, đột nhiên lên tiếng: "Hình như nàng không hề sợ hãi chút nào." A Triền hé mắt: "Sợ cái gì, sợ Bạch Trảm Hoang giết ta sao?" "Nàng hại chết Thái phi, Hoang Lâm vì nàng mà bị Minh Kính Ti bắt đi, mấy ngày trước đã chết trong Trấn ngục." Hoang Vũ và Hoang Lâm không có thâm giao gì nhưng cũng đã biết nhau nhiều năm.

Vốn tưởng Vương gia đã thuyết phục được Hoàng đế, có thể để Hoang Lâm sống sót rời khỏi Trấn ngục, ai ngờ người cứ thế chết một cách không minh bạch, trước khi chết còn bị đổ tội tàn bạo hung hãn, mưu toan vượt ngục giết người.

Đừng nói Vương gia, ngay cả hắn cũng hận Bạch Hưu Mệnh đến nghiến răng.

Lại có kẻ to gan lớn mật, vô pháp vô thiên như thế.

A Triền ngáp một cái: "Người ta phải học cách tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình, Thái phi chết đương nhiên là lỗi của bà ta, ai bảo bà ta nuôi dạy con trai ruột thành kẻ hung tàn như vậy, chuyện này liên quan gì đến ta, cũng đâu phải ta giết bà ta." Dáng vẻ đương nhiên này khiến Hoang Vũ im lặng.

Hắn thầm nghĩ, may mà Thái phi đã được chôn cất cùng người nhà họ Triệu ở ngoại ô kinh thành, nếu không nghe thấy những lời này chắc cũng phải tức chết thêm lần nữa.

A Triền trước mắt dù dung mạo đã thay đổi, không còn khiến người ta kinh diễm không quên từ cái nhìn đầu tiên, nhưng trong cốt tủy vẫn ngang tàng phóng túng như cũ, không một chút thay đổi nào.

Thấy Hoang Vũ không hỏi nữa, A Triền lại hỏi ngược lại hắn: "Ta luôn tò mò, con ngự quỷ trong người ngươi hung dữ như vậy, ngươi không sợ sao?

Khi ngủ có phải lúc nào cũng phải cảnh giác để phòng nó chui ra giết ngươi không?" Hoang Vũ tu luyện Ngự Quỷ Thuật thượng đẳng, con ngự quỷ tứ giai trong người có thực lực phi phàm. "Quen rồi." Hắn không giấu giếm A Triền, hai người đã từng giao đấu vài lần, A Triền tò mò cũng là chuyện bình thường. "Thực lực cường hãn luôn đi kèm với nguy hiểm chết người, ngươi phải cẩn thận đấy, coi chừng ngày nào đó bị quỷ ăn thịt." A Triền trước khi nhắm mắt nói với hắn bằng giọng vừa như dọa dẫm vừa như nhắc nhở. "Sẽ không có ngày đó đâu." Bạch Trảm Hoang trước khi rời kinh đã lấy được thủ dụ của Hoàng đế, để có được thủ dụ này đương nhiên cũng phải trả giá không nhỏ.

Tướng lĩnh giữ thành đương nhiên không dám ngăn cản đoàn người của Bắc Hoang Vương rời kinh, ngược lại còn mở toang cửa

thành tiễn người ra ngoài.

A Triền cứ thế bị lặng lẽ đưa rời khỏi Thượng Kinh.

Chương 198

Tốc độ đi đường của đoàn xe không nhanh, mỗi ngày xuất phát vào giờ Thìn, đến cuối giờ Thân đã tìm được nơi nghỉ chân.

Bạch Trảm Hoang dù sao cũng là Vương gia, xuất hành có nhiều quy tắc cầu kỳ, thỉnh thoảng khi nghỉ tại dịch trạm còn có quan viên địa phương đến bái kiến.

Cứ thế ba ngày trôi qua, họ mới tiến vào địa giới Lương Châu.

Sáng sớm khi xuất phát, Bạch Trảm Hoang mời A Triền sang xe ngựa của mình ngồi, A Triền liền qua đó.

Trong xe ngựa của Bạch Trảm Hoang đâu đâu cũng là những tấm đệm mềm mại, bên cạnh còn đặt những đĩa điểm tâm tinh tế, A Triền tựa vào đệm, vừa nhón điểm tâm bỏ vào miệng vừa uể oải bày quân cờ trên bàn.

Kỳ nghệ của nàng thực sự chẳng ra sao, vậy mà vẫn thắng liên tiếp hai ván, Bạch Trảm Hoang để nhường nàng thắng cũng coi như vắt kiệt tâm trí.

Đồng hành mấy ngày, hai người không hề xảy ra xung đột gì, thực tế là chỉ cần Bạch Trảm Hoang muốn chung sống hòa bình với ai, hắn nhất định có thể khiến đối phương cảm thấy thoải mái như gió xuân.

Đây chính là lý do A Triền có thể ở lại phủ Bắc Hoang Vương suốt ba năm, bởi vì hắn không hề khiến người ta chán ghét.

Ván cờ thứ ba bắt đầu, nhìn A Triền hạ quân, Bạch Trảm Hoang đột nhiên hỏi: "Bạch Hưu Mệnh rốt cuộc có gì tốt?" A Triền lấy quân cờ thứ hai trong hũ cờ cầm trong tay, quân cờ chạm vào mát lạnh, cảm giác mịn màng, nàng vân vê nghịch một lúc mới thong thả mở miệng:

"Hắn đẹp trai, lại còn nghe lời ta vô điều kiện." Câu trả lời này dường như khiến Bạch Trảm Hoang rất khó chấp nhận, quân cờ trong tay hắn mãi không hạ xuống: "Ta đối với nàng chưa đủ tốt sao?" Không đợi A Triền trả lời, hắn lại hỏi: "Vì ta mãi không giúp nàng tìm em gái nên nàng giận ta sao?" A Triền nói thật lòng: "Không tính là giận, dù sao cũng là ta có cầu nơi ngươi.

Hơn nữa với ta lúc đó, ba năm trôi qua trong chớp mắt, chẳng đáng là bao." Bạch Trảm Hoang thở hắt ra: "Thực ra ta từng cố gắng tìm nàng ta, nhưng Địa Linh Sách không có phản ứng." A Triền hơi bất ngờ, trên Địa Linh Sách dù sống hay chết đều có thể hiển thị, nhưng nếu không có phản ứng, vừa vặn chứng minh A Miên còn sống.

Để có thể cắt đứt định vị của Địa Linh Sách, nếu không phải đang ở trong không gian đặc thù thì cũng là có cao thủ Ngũ cảnh bên cạnh che giấu cho nàng. "Đa tạ, đây là tin tốt đối với ta." Lời cảm ơn này của A Triền rất chân thành.

Bạch Trảm Hoang nhìn nàng: "Lúc trước ta rời vương phủ là vì tìm thấy tung tích tộc Thử yêu.

Tộc Thử yêu thờ phụng Địa Linh Sách nhiều năm, ta tưởng họ có thể giúp ta nghĩ ra cách." Những lời sau đó hắn không nói tiếp, Thử yêu thực sự đã giúp hắn nghĩ ra cách, nhưng khi hắn quay về thì mọi chuyện đã không thể cứu vãn được nữa.

Lúc đó Minh Kính Ti đã dìm chuyện này xuống, hắn không tra ra được tung tích của A Triền nên luôn ảo tưởng rằng nàng còn sống. "A Triền, ta đối với nàng chưa đủ tốt sao?" Hắn lại hỏi một lần nữa, "Hay là diện mạo của ta không hợp ý nàng?" A Triền thực ra chưa từng so sánh diện mạo hai người, nhưng diện mạo của Bạch Trảm Hoang rõ ràng là vừa mắt nàng, chỉ là trái tim vốn dĩ đã thiên lệch, tim nàng đã hướng về Bạch Hưu Mệnh nên không thể chia ra một chút dư

địa nào cho người khác.

Thấy hắn chấp nhất muốn có câu trả lời, A Triền suy nghĩ một lát rồi đáp: "Ta tưởng ngươi nên biết rõ, ta đang lợi dụng ngươi." "Ta biết, ta cam tâm tình nguyện bị nàng lợi dụng." "Có lẽ đây chính là điểm khác biệt giữa ngươi và Bạch Hưu Mệnh chăng." Trong mắt A Triền thoáng hiện một tia nhớ nhung khó nhận ra, giọng điệu như đang phàn nàn, "Mỗi lần ta nhờ hắn giúp đỡ đều phải vừa dỗ vừa lừa." Bạch Trảm Hoang nhìn A Triền như vậy, chậm rãi nhắm mắt lại, hắn hiểu rõ trong lòng mình không phải thua Bạch Hưu Mệnh mà là thua sự thiên vị của A Triền. "Trước đây đã từng đến Lương Châu chưa?" Bạch Trảm Hoang đột nhiên đổi chủ đề. "Khi đi xa từng đi ngang qua đây, có chuyện gì sao?" "Có chỗ nào thích không, có thể nói cho ta biết, lúc đó chúng ta có thể đi dạo." A Triền không nghĩ Lương Châu có nơi nào xứng để Bạch Trảm Hoang lãng phí thời gian, tính toán ngày tháng, bất kể Bạch Hưu Mệnh trước đó đã đi đâu, nếu giờ hắn đang vội vã quay về thì khoảng cách đến Lương Châu chắc không còn xa nữa. "Ta không hiểu biết nhiều về Lương Châu, nhưng có một nơi ta vẫn luôn muốn đến xem thử." "Ồ?

Nơi nào?" "Núi Quỷ Khốc." A Triền thốt ra ba chữ, "Nghe nói nơi đó trấn áp một cánh cổng ma quỷ, Thượng Ẩn từng kể với ta." Bạch Trảm Hoang cười, A Triền vĩnh viễn luôn gây bất ngờ như vậy, nàng chắc chắn đã nhìn thấu toan tính của hắn, nhưng lại chọn núi Quỷ Khốc làm nơi chôn thây cho người tình của mình. "Được, vậy thì đi núi Quỷ Khốc." Đề nghị của A Triền tuy được tiếp nhận, nhưng đoàn xe vẫn không chuyển hướng mà tiếp tục tiến hành theo lộ trình đã định.

Bạch Trảm Hoang chỉ dẫn theo vài tên tâm phúc rời đội ngũ, tiến về phía Quỷ Khốc sơn.

Quỷ Khốc sơn cách vị trí hiện tại của bọn họ không xa, chỉ mất

vài canh giờ di chuyển.

Khi xe ngựa đến địa giới Quỷ Khốc sơn thì trời đã sập tối.

Ánh hoàng hôn phủ kín chân trời, ráng chiều chia cắt đại địa thành hai nửa sáng tối, Quỷ Khốc sơn ẩn mình trong bóng âm u.

Chưa đầy ba tháng kể từ lần cuối nàng đến đây, có lẽ lúc đó có Bạch Hưu Mệnh bên cạnh nên nàng chỉ thấy nơi này yên tĩnh, giờ quay lại lại cảm thấy âm phong từng trận lạnh lẽo.

Xe ngựa dừng dưới chân núi, A Triền và Bạch Trảm Hoang xuống xe, Hoang Vũ dẫn đầu đưa bọn họ vào trong núi.

Bạch Trảm Hoang đi phía trước, A Triền chú ý thấy hắn đã giao chiếc nhẫn của mình cho Bắc Hoài cầm.

Bọn họ dường như đã giải trừ phong ấn trên chiếc nhẫn đó.

Hoang Vũ có mục đích rõ ràng khi dẫn bọn họ lên núi.

Trong nhóm, chỉ có thể lực của A Triền là yếu nhất, đi đến lưng chừng núi, cả đội ngũ chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc kịch liệt của nàng.

Bạch Trảm Hoang quay người đưa tay về phía nàng: "Nắm lấy tay ta?" Trước đây thực lực của A Triền mạnh hơn hắn, khiến hắn quên mất giờ đây nàng chỉ là một người phàm.

Như vậy dường như cũng có cái hay, ít nhất nàng không còn hư ảo, phảng phất như có thể biến mất khỏi cạnh hắn bất cứ lúc nào.

A Triền nhìn bàn tay đưa ra trước mặt, quay đầu đi chỗ khác.

Bạch Trảm Hoang cũng không giận, liếc mắt ra hiệu cho Bắc Hoài.

Bắc Hoài vung tay chặt một cành cây thô bằng hai ngón tay, gọt sạch sẽ, cắt thành độ dài vừa phải rồi đưa cho A Triền.

Lần này A Triền không từ chối, có chiếc gậy leo núi này, đoạn đường phía sau nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nhưng khi đến đích, nàng vẫn mệt đến thở không ra hơi.

Lúc này bọn họ đang ở đỉnh một ngọn núi không quá cao, cây cối thưa thớt.

Mặt trời chưa lặn hẳn, A Triền thấp thoáng thấy xung quanh cũng là những ngọn núi tương tự, chúng vây quanh một vùng trũng ở giữa.

Bạch Trảm Hoang thấy nàng nhìn xuống liền nói: "Phía dưới đó chính là Quỷ Môn." "Tiên tổ Thượng gia lại dám xây dựng gia tộc ngay trên Quỷ Môn, thật khiến người ta bội phục." A Triền cảm thán.

Bạch Trảm Hoang nhìn chằm chằm nghiêng mặt nàng một hồi, bỗng nhiên nói: "Trước đây nàng sẽ không nói những lời như vậy." "Hử?" A Triền lộ vẻ khó hiểu. "Trước đây nàng vốn chẳng quan tâm nhân tộc đã từng làm gì, bất cứ việc gì họ làm cũng không thể khiến nàng dao động." Thái độ của A Triền đối với nhân tộc vốn rất lãnh đạm, nàng càng không bao giờ nói lời bội phục.

Hiện tại nàng trông giống con người hơn rồi.

Là vì nàng đã biến thành người nên mới hiểu được nhân tính sao?

Tiếc là khi nàng thay đổi, hắn lại không ở bên cạnh. "Vậy sao?" A Triền hơi thất thần.

Sự thay đổi của nàng bắt đầu từ khi trở thành Quý Thiền.

Nàng dùng thân phận của Quý Thiền, mang ơn nàng ấy, cũng chấp nhận người thân là tiểu Lâm thị, cho nên khi biết cảnh ngộ của bà mới thấy phẫn nộ mà ra tay giúp đỡ.

Sau đó là để giải khai xiềng xích trên thần hồn.

Nhưng số lần giúp người tăng lên, tâm thái và suy nghĩ cũng dần

thay đổi, nàng bắt đầu hòa nhập với những người xung quanh, không còn chỉ là ngụy trang, chỉ là chính nàng không nhận ra mà thôi.

A Triền có chút mê mang, A đa A nương để lại xiềng xích rốt cuộc là vì cái gì?

Chỉ trong phút chốc thất thần, mặt trời đã lặn hẳn.

Bóng tối bao trùm Quỷ Khốc sơn, Hoang Vũ tìm một khoảng trống bằng phẳng đốt lửa trại, rồi lấy thức ăn ra hâm nóng. "Đi lâu như vậy chắc mệt rồi, qua kia nghỉ ngơi đi." Bạch Trảm Hoang không tiếp tục chủ đề đó, đưa A Triền lại gần đống lửa.

Trên đống lửa đang nướng một con gà, Hoang Vũ thấy bọn họ tới liền nhường chỗ, cùng Bắc Hoài ra xung quanh cảnh giới.

A Triền ngồi trên một tảng đá bằng phẳng, Bạch Trảm Hoang thay thế Hoang Vũ tiếp tục nướng gà.

Trời càng lúc càng tối, nhiệt độ trên đỉnh núi cũng hạ thấp, A Triền ngồi cạnh đống lửa thỉnh thoảng vẫn rùng mình.

Mất hơn nửa canh giờ, gà nướng cuối cùng cũng chín.

A Triền nóng lòng nhận lấy chiếc cánh gà hắn đưa, cúi đầu ăn.

Bạch Trảm Hoang chỉ nhìn A Triền qua ánh lửa bập bùng, thỉnh thoảng khơi đống lửa, không ăn gì cả.

Tuy con gà này đã được tẩm ướp chuẩn bị từ trước, nhưng tay nghề nướng của Bạch Trảm Hoang cũng rất khá, A Triền ăn rất ngon lành.

Nàng ăn hết một cái cánh, một cái đùi và một chiếc bánh bột mì mới nhận lấy khăn từ Bạch Trảm Hoang.

Lau tay xong, A Triền mới nhận ra ngoài mình ra, những người khác dường như không có ý định ăn uống, liền hỏi: "Các ngươi không

đói sao?" "Không vội, đợi xuống núi rồi họ đói tự khắc sẽ ăn." Ném chiếc khăn đã dùng vào đống lửa, ngọn lửa bùng lên chiếu sáng đôi mắt A Triền, nàng nhìn Bạch Trảm Hoang: "Sao ngươi chắc chắn bọn họ còn có thể xuống núi?" Bạch Trảm Hoang không hề tức giận vì lời của nàng: "Vì ta chưa bao giờ đánh trận mà không chuẩn bị." Ngừng một chút, hắn hỏi: "Nếu Bạch Hưu Mệnh chết ở đây, nàng có đau lòng vì hắn không?" "Nếu ngươi làm được, ta sẽ cho ngươi câu trả lời." Bạch Trảm Hoang ném cành cây trong tay vào lửa, cười nói: "Xem ra tối nay ta có thể biết đáp án của nàng rồi." A Triền không cho là đúng: "Ngươi chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy, chưa từng nghĩ hắn sẽ không đến sao?" Bạch Trảm Hoang nhạy bén nhận ra điểm kỳ lạ trong lời nàng: "Ý nàng là sao?" "Ta chưa nói sao, chúng ta đã chia tay rồi, ngay vài ngày trước thôi." Sắc mặt Bạch Trảm Hoang thoáng hiện vẻ kinh ngạc, đáp án này nằm ngoài dự tính của hắn. "Nhưng ngươi yên tâm, sự sắp đặt của ngươi sẽ không lãng phí đâu, hắn nhất định sẽ tới." A Triền nhếch môi cười, bỗng nhiên nói: "Chẳng phải ngươi luôn hỏi ta hắn có gì tốt sao?" Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời đêm, khẽ lẩm bẩm: "Hắn tốt ở chỗ, cho dù ta và hắn đã đường ai nấy đi, ta cũng dám chắc chắn rằng hắn sẽ đến tìm ta." Đúng lúc này, Bắc Diên đang cảnh giới ở gần đó bỗng hét lên: "Vương gia cẩn thận!" Ngay sau đó, hắn ôm ngực xuất hiện bên cạnh Bạch Trảm Hoang, trên người nồng nặc mùi máu tanh.

Có người đã âm thầm tập kích Bắc Diên, nhưng tiếc là không lấy được mạng hắn.

A Triền chỉ kịp nhìn hắn một cái liền bị kéo đứng dậy, đẩy đến cạnh Bạch Trảm Hoang.

Bạch Trảm Hoang đứng lên, nắm chặt cổ tay A Triền, ánh mắt sắc lẹm quét qua đỉnh núi vẫn còn tĩnh lặng.

Lúc này, từ xa truyền đến tiếng sột soạt nhỏ, Hoang Vũ định tiến

lên thì nghe giọng nói trầm tĩnh của Bạch Trảm Hoang ra lệnh: "Quay lại, hắn đang điều hổ ly sơn." Mục tiêu của Bạch Hưu Mệnh là A Triền.

Hoang Vũ và Bắc Hoài từ từ lùi lại, cảnh giác nhìn xung quanh, không khí phẳng phất như ngưng trệ, A Triền chỉ nghe thấy tiếng thở của chính mình và tiếng máu nhỏ tí tách từ người Bắc Diên xuống đất.

Bạch Trảm Hoang lên tiếng phá vỡ không khí căng thẳng: "Bạch Hưu Mệnh, đã tới rồi sao không ra mặt gặp một lần.

Vừa hay, A Triền cũng rất nhớ ngươi." Đỉnh núi chỉ có tiếng gió thổi cỏ cây, không có bất kỳ phản hồi nào.

Không một dấu hiệu báo trước, Hoang Vũ và Bắc Hoài đột nhiên cùng lúc ra thủ về một hướng.

Ngay khoảnh khắc bóng dáng Hoang Vũ lóe lên, A Triền chú ý thấy mắt hắn biến thành màu xanh lục huỳnh quang trong bóng tối.

Hắn đã phái ngự quỷ ra từ lúc nào không hay.

Dưới sự ép sát của hai người và một con ngự quỷ tứ giai, Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng lộ diện.

Trước có Hoang Vũ và Bắc Hoài không nhường nửa bước, sau có ngự quỷ nhìn chằm chằm, Bạch Hưu Mệnh vừa xuất hiện đã rơi vào thế hạ phong.

A Triền không thể nhìn rõ người đang giao thủ trong bóng tối, nhưng nàng hiểu rõ ba đấu một nguy hiểm thế nào.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, lòng A Triền thắt lại, bàn tay bị nắm lấy định rút về nhưng lại bị Bạch Trảm Hoang kìm kẹp chặt hơn.

Bạch Trảm Hoang đứng cạnh nàng, ung dung nói: "Đúng như nàng

nói, hắn quả nhiên đã tới.

Tiếc là hắn vẫn quá tự cao rồi." A Triền không đáp lời.

Bạch Trảm Hoang dường như rất có hứng thú trò chuyện, hắn nghiêng đầu nhìn nàng: "Ta chưa nói với nàng sao, hắn đã bị vây sát ở Thanh Châu và bị trọng thương." Đồng tử A Triền khẽ động, trong nụ cười của hắn, nàng lên tiếng: "Nơi này dường như lạnh hơn rồi, có phải phong ấn Quỷ Môn đã bắt đầu lỏng lẻo?" "Có lẽ vậy." "Ngươi đoán xem tại sao ta lại chọn địa điểm này?" "Tại sao?" Bạch Trảm Hoang hứng thú hỏi. "Bạch Hưu Mệnh!" A Triền bỗng hô lớn.

Bạch Hưu Mệnh đang giao chiến liền phân tâm nhìn nàng một cái.

A Triền đang định nói tiếp thì Bắc Diên bên cạnh không chút do dự ra tay muốn khống chế nàng, nhưng lại bị yêu khí đột nhiên phát ra trên người nàng đánh bật trở lại.

Bàn tay Bạch Trảm Hoang đang nắm cổ tay nàng cũng bị hất văng.

Trong ánh mắt ngỡ ngàng của bọn họ, A Triền hét lên: "Vai phải của Hoang Vũ!" Nghe thấy tiếng của A Triền, Bạch Hưu Mệnh không chút chần chừ, dưới sự kẹp chém của ngự quỷ và Bắc Hoài, chàng chấp nhận trúng một trảo của ngự quỷ, trường đao trong tay đâm xuyên vai phải Hoang Vũ rồi xoáy mạnh.

Mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ, khi Hoang Vũ nhận ra quỷ nhãn trên vai mình bị đâm thủng, con ngự quỷ của hắn đã rít lên một tiếng, quay đầu vồ lấy hắn.

Bị sai khiến nhiều năm, so với việc bị điều khiển đi giết người, nó đương nhiên muốn rút gân lột da, nghiền xương nát thịt kẻ đã thao túng mình hơn!

Thế trận ba đấu một chớp mắt trở thành một đấu một.

Thấy Hoang Vũ bị ngự quỷ phản phệ, Bắc Hoài buộc phải dốc

toàn lực đối phó Bạch Hưu Mệnh, không dám phân tâm.

Bắc Diên đang hộ vệ cạnh Bạch Trảm Hoang lập tức xông lên giúp đỡ Bắc Hoài, nhưng hắn đã quá xem trọng bản thân và đánh giá thấp Bạch Hưu Mệnh.

Chương 199

Dù cùng bị thương nhưng không có nghĩa là thực lực của họ ngang hàng.

Chỉ một sơ hở nhỏ, Bắc Diên chỉ cảm thấy một bóng đen lướt qua, mũi đao lướt trên lớp da mềm mại, cái lạnh lan tỏa.

Chỉ trong nháy mắt, thắng bại đã đảo ngược.

Ngay khi đầu của Bắc Diên lìa khỏi cổ, trong núi bỗng nổi sương mù dày đặc, con ngự quỷ đang cắn xé Hoang Vũ biến mất không dấu vết, chỉ để lại cái xác không nhắm mắt của hắn.

Hắn có lẽ mãi mãi không hiểu vì sao A Triền lại biết mệnh môn của mình.

Sương mù lan nhanh, Bạch Hưu Mệnh không đuổi theo Bắc Hoài mà lao thẳng về phía A Triền.

A Triền đang giằng co với Bạch Trảm Hoang, thấy hai bóng người lần lượt lao tới, Bạch Trảm Hoang định bắt lấy A Triền thì đao quang quét tới nhắm thẳng vào cánh tay hắn.

Bắc Hoài nhanh chóng đưa Bạch Trảm Hoang rời đi, giúp hắn thoát khỏi cảnh cụt tay, còn Bạch Hưu Mệnh thì ôm lấy eo A Triền lùi lại.

A Triền không ngạc nhiên trước lựa chọn của Bạch Hưu Mệnh, vì khung cảnh xung quanh đã thay đổi đến rợn người.

Lớp sương trắng dày đặc dần chuyển sang màu đỏ, từ nơi Quỷ Môn phía dưới thấp thoáng có tiếng động truyền lên.

Ban đầu tiếng động còn xa xôi mờ ảo, dần dần A Triền thấy tiếng gào thét sắc nhọn như ngay sát bên tai.

Đó không phải tiếng của một con quỷ, mà là của rất nhiều con!

Mặt và tay nàng lộ ra ngoài đều đẫm hơi ẩm, cỏ cây xanh tươi xung quanh chớp mắt đã khô héo, mặt đất ướt đẫm một tầng, đó là dấu hiệu khi âm khí đậm đặc đến cực hạn.

Bạch Hưu Mệnh đưa A Triền chạy nhanh trong rừng, nhưng dù thế nào cũng không thoát khỏi phạm vi sương mù, bọn họ bị nhốt trong Quỷ Khốc sơn.

Cuối cùng, chàng chuyển hướng đưa nàng đến một ngọn núi khác, nơi có một ngôi miếu Sơn Thần cũ nát.

Khi bước vào cửa miếu, bước chân Bạch Hưu Mệnh lảo đảo, tay A Triền chạm vào ngực chàng, cảm nhận được một mảng nóng hổi, tay nàng toàn là máu của chàng.

Không biết từ lúc nào, y phục trên người chàng đã bị máu thấm đẫm. "Bạch Hưu Mệnh." Giọng A Triền run rẩy, chàng vẫn không nói lời nào, chỉ có tiếng thở dốc ngày càng nặng nhọc.

Bạch Hưu Mệnh cắm trường đao xuống cửa miếu Sơn Thần, sức nặng cơ thể đè lên người A Triền, chàng thì thầm bên tai nàng: "Đừng sợ, ta sẽ không để nàng gặp chuyện gì đâu." A Triền đỡ Bạch Hưu Mệnh lảo đảo đi vào trong miếu, chỉ vài bước chân, người bên cạnh đã không trụ vững mà trượt xuống, kéo theo nàng cùng ngã ngồi dưới đất, chỉ có thân trên của chàng là tựa vào lòng nàng.

Trong bóng tối, A Triền sờ lên mặt chàng, vỗ mạnh: "Tỉnh lại đi, trên người chàng có dược trị thương không?" Một lúc lâu sau, nàng mới cảm thấy người trong lòng cử động cánh tay, chàng tìm kiếm rồi nắm lấy tay nàng, trong tay là một lọ thuốc và một miếng ngọc bài.

A Triền không biết ngọc bài là thứ gì, tạm đặt sang một bên, sau đó mở lọ thuốc đổ ra viên thuốc duy nhất còn lại nhét vào miệng Bạch

Hưu Mệnh.

Cho chàng uống thuốc xong, nàng mới khẽ thở phào, ngón tay chạm nhẹ vào gò má rồi từ từ di chuyển xuống, ấn nhẹ vào cổ chàng một lát rồi chuyển sang lồng ngực.

Vết thương ở đó rất sâu, da thịt lồi lõm, con ngự quỷ kia khi ra tay đã muốn móc tim chàng ra.

A Triền hít một hơi thật sâu, những ngón tay đang tiếp xúc với da thịt Bạch Hưu Mệnh vẫn không ngừng run rẩy.

Sở dĩ nàng chọn Quỷ Khốc sơn là vì ngự quỷ của Hoang Vũ.

Nàng biết mệnh môn của Hoang Vũ, ở gần Quỷ Môn, thực lực ngự quỷ sẽ mạnh lên, một khi phản phệ, Hoang Vũ chắc chắn sẽ chết.

Thiếu đi Hoang Vũ, một Bắc Diên trọng thương và một Bắc Hoài thực lực bình thường không đáng ngại, họ không thể là đối thủ của Bạch Hưu Mệnh.

Nàng đã tính toán kỹ mọi thứ, nhưng lại không tính được Bạch Hưu Mệnh dù trọng thương vẫn đến, cũng không tính được sau khi Hoang Vũ chết, ngự quỷ sẽ phá vỡ phong ấn Quỷ Môn.

Nàng rất hối hận, không nên dùng Bạch Hưu Mệnh để đánh cược.

Khi nàng chọn từ bỏ chàng, thì nên buông tha cho chàng mới đúng.

A Triền ôm lấy người đàn ông đang im lìm trong lòng, trước đây nhiệt độ cơ thể chàng rất cao, nhưng giờ đây lại lạnh hơn cả nàng.

Đúng lúc này, một tràng tiếng quỷ khóc từ xa vọng lại, lông tơ trên tay A Triền dựng đứng cả lên.

Cái lạnh thấu xương chậm rãi xâm nhập vào trong miếu, gần như muốn nuốt chửng những người bên trong.

Bỗng nhiên miếng ngọc bài đặt trên đất phát ra một tiếng "oong",

tỏa ra từng luồng ánh sáng trắng xua tan cái lạnh.

A Triền nhìn miếng ngọc, Quỷ Môn đã mở, âm khí nơi này đậm đặc đến kinh người, ngọc bài này hiệu quả với âm khí như vậy, chắc hẳn là thứ Bạch Hưu Mệnh đặc biệt chuẩn bị.

Trong ánh sáng yếu ớt của ngọc bài, A Triền thấy chữ "Thượng" trên đó, đây rất có thể là một tấm Ngự Quỷ Phù.

Bạch Hưu Mệnh và nàng chắc hẳn có cùng ý tưởng, nếu nàng không vạch trần mệnh môn của Hoang Vũ thì miếng ngọc bài này chính là thứ để đối phó ngự quỷ.

Có Ngự Quỷ Phù và thanh đao ở cửa miếu, tối nay chắc có thể bình an vượt qua chứ?

Ý nghĩ đó vừa lóe lên, tấm Ngự Quỷ Phù bỗng phát ra tiếng nứt vỡ "rắc rắc", A Triền chưa kịp nghĩ kỹ chuyện gì đang xảy ra thì tiếng quỷ khóc ngoài miếu đã biến mất từ lúc nào.

Ngay khoảnh khắc Ngự Quỷ Phù vỡ tan hoàn toàn, tiếng xiềng xích kéo lê và tiếng vó ngựa vang lên rõ mồn một trong tai A Triền.

Có rất nhiều quỷ đang kéo đến đây.

Nàng thậm chí thấy được một bóng xám bên ngoài cửa miếu.

Cái bóng đó có hình người nhưng không giống người, cao hơn hai mét, cánh tay vừa gầy vừa dài rũ xuống tận mắt cá chân, đôi chân cũng gầy khẳng khiu bước đi vòng kiềng từng bước tiến về ngôi miếu đổ nát.

Ngay khi thứ đó thò tay vào trong miếu, thanh đao của Bạch Hưu Mệnh cắm ở cửa khẽ lóe lên, cái bóng đó bị cắt đứt làm đôi rồi tan biến.

Nhưng đó không phải kết thúc mà chỉ là sự bắt đầu.

Ngày càng nhiều bóng xám xuất hiện trong tầm mắt A Triền, đó đều là ác quỷ bị trấn áp nhiều năm bò ra từ Quỷ Môn.

Khi nàng đang tập trung nhìn bên ngoài, cơ thể Bạch Hưu Mệnh trong lòng nàng bỗng nóng dần lên, lúc đầu A Triền chưa nhận ra, dần dần nhiệt độ trên da chàng nóng đến mức bỏng rát.

Đám ác quỷ ùa tới bị vô số đạo đao quang băm nát, ánh đao bạc bao phủ toàn bộ ngôi miếu cũ, không để lọt một con nào vào trong.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng nhạc, là một điệu dân ca vui nhộn, kèm theo tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng cười nói hi hi, đám ác quỷ đang lao vào miếu bỗng bỏ chạy tứ tán.

Trong những góc tối mà A Triền không nhìn thấy, trên xà nhà đã kết một lớp sương trắng dày.

Tuy nàng không thấy, nhưng lúc này âm khí đã đậm đặc đến mức khiến người ta như đang ở giữa đêm đông tháng giá.

Loại âm khí này còn nồng đậm hơn âm khí từ ngự quỷ của Hoang Vũ lúc nãy, chớp mắt đã lấy đi mọi hơi ấm.

Tim A Triền gần như chìm xuống đáy vực, trong Quỷ Môn này trấn áp những ác quỷ còn mạnh hơn con ngự quỷ kia, và có lẽ không chỉ có một con.

Vài bóng quỷ lặng lẽ xuất hiện ngoài cửa miếu, A Triền ngẩng đầu nhìn, người đầu tiên nàng thấy là một con quỷ ăn mặc như thư sinh.

Con quỷ đó tỏa ra thanh quang, trông không khác gì người thường, trên lưng đeo một cây cổ cầm, đang mỉm cười với A Triền.

Trong tay thư sinh dắt một đứa trẻ khoảng năm sáu tuổi, đứa bé chỉ mặc một chiếc yếm, chân tay trần trụi.

Đứa trẻ đó đang gặm một thứ gì đó, khi A Triền nhìn kỹ lại mới phát hiện đó là một cánh tay quỷ màu xanh.

Bên trái thư sinh cũng đứng một nữ quỷ tỏa thanh quang, mặc giá y, đội khăn trùm đầu đỏ.

Phía sau họ còn có vài bóng quỷ khác đang vươn cổ, tham lam nhìn về phía A Triền.

Nữ quỷ ghé tai thư sinh như đang dùng quỷ ngữ trao đổi, A Triền nghe thấy chỉ là những tiếng rít và tiếng cười hỗn tạp chói tai.

Khi nữ quỷ ngừng nói, tên thư sinh lên tiếng: "Bạch Hưu Mệnh —— Bạch Hưu Mệnh ——" Tiếng gọi ấy rõ ràng là tên của Bạch Hưu Mệnh.

Những con ác quỷ mạnh mẽ này đương nhiên tìm đến vì miếng mồi ngon nhất đối với chúng.

Tiếng gọi vừa vang lên, thanh đao ở cửa miếu liền sáng rực, tiếng oong oong không dứt, đao phong lẫm liệt lóe lên ánh bạc như sẵn sàng lao tới chém đứt đầu đám quỷ quái kia.

Đứa bé quỷ trong tay thư sinh dường như bị thanh đao chọc giận, đưa tay chộp lấy chuôi đao, tay chưa kịp chạm tới thì móng vuốt quỷ đã bị chém thành vô số đoạn, nó phát ra tiếng khóc thét chói tai.

Lũ quỷ sau lưng thư sinh lần lượt tiến lên định nhổ thanh đao để xông vào, chúng đều thất bại nhưng không bị hồn phi phách tán như đám ác quỷ trước đó, những bộ phận bị chém đứt nhanh chóng ngưng tụ lại.

Thử đi thử lại thất bại, nữ quỷ dường như mất kiên nhẫn, mụ tiến lên một bước định chộp lấy cửa miếu.

Một gợn sóng lăn tăn hiện ra bao phủ ngôi miếu, đó là kết giới do thanh đao của Bạch Hưu Mệnh dựng lên.

Sự xuất hiện của kết giới không ngăn được nữ quỷ và thư sinh, chúng dường như càng hưng phấn hơn, vừa lầm bầm vừa nhìn người trong miếu, thỉnh thoảng lại cảnh giác nhìn lên trên.

Chúng có vẻ không vội xông vào mà tấn công kết giới theo quy luật, như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Lúc này A Triền cuối cùng cũng nhận ra sự bất thường của Bạch Hưu Mệnh.

Nhiệt độ cơ thể chàng vẫn tăng cao, hơi nóng bốc lên khiến âm khí xung quanh bị xua tan, dưới đầu ngón tay nàng, vết thương trên người chàng đang lành lại.

A Triền bàng hoàng nhận ra, Bạch Hưu Mệnh có lẽ đang đột phá cảnh giới.

Không chỉ nàng, đám ác quỷ đang vây quanh cũng đã nhận ra.

Tốc độ tấn công của chúng dần nhanh hơn, kết giới do thanh đao dựng lên vẫn vững chắc, nhưng A Triền phát hiện nhiệt độ của người trong lòng bắt đầu hạ xuống, điều này có nghĩa là huyết khí của chàng đang giảm sút, nội tức đang bị tiêu hao.

A Triền nhìn thanh đao ở cửa miếu, thứ dựng lên kết giới không phải là đao, mà là nội tức của Bạch Hưu Mệnh kết nối với thanh đao đó.

Làm như vậy chỉ có một kết quả: trước khi nội tức của chàng cạn kiệt, không thứ gì có thể xâm nhập, nhưng chàng không những sẽ đột phá thất bại mà còn có thể bị tiêu hao đến chết ở đây vì bảo vệ nàng.

Những giọt lệ lớn rơi trên mặt Bạch Hưu Mệnh, khi A Triền cúi đầu lau nước mắt cho chàng, viên nội đan kim sắc lặng lẽ xuất hiện.

A Triền ngẩng đầu nhìn viên nội đan vẫn rực rỡ lấp lánh ấy.

Nơi đó ẩn chứa yêu khí của A đa, sinh mệnh lực và cả ký ức của ông.

Nàng vì những ký ức đó mà quyết định dùng thân xác con người để kế thừa yêu khí của cha.

A Triền không bao giờ hối hận vì lựa chọn của mình, một khi đã quyết định nàng sẽ không quay đầu.

Cơ thể nàng đã bắt đầu thích nghi với yêu khí, nếu không có chuyện gì xảy ra, nàng lẽ ra đã để yêu khí xâm nhập ngũ tạng rồi bắt đầu thử yêu hóa cơ thể.

Việc này có thể mất rất lâu, nhưng nàng tin mình chắc chắn thành công.

Trước khi yêu hóa thành công, nàng sẽ từ biệt những người quen thuộc, đưa Tuệ nương rời khỏi Thượng Kinh, rời khỏi Đại Việt, nàng có thể đến những nơi hoang dã để tiếp tục tìm kiếm tung tích của A Miên.

Nàng đã định sẵn tương lai cho mình, một tương lai không có Bạch Hưu Mệnh.

Chỉ là chưa từng nghĩ đến việc Bạch Hưu Mệnh có thể chết trước mặt nàng.

Nàng đã từ bỏ chàng, nhưng chàng lại dùng tính mạng để chọn nàng, nàng luôn là người được chàng thiên vị nhất.

Khoảnh khắc này A Triền nhận thức rõ ràng, mọi kế hoạch đều không quan trọng bằng việc người trước mắt này còn sống.

Nàng đưa tay nắm lấy viên nội đan, nhắm mắt lại, tập trung toàn bộ ý chí: "A đa." "A đa ——" Nội đan theo tiếng gọi của A Triền đập từng nhịp một, tần số hoàn toàn trùng khớp với nhịp tim nàng.

Viên nội đan trong tay rung động ngày càng kịch liệt cho đến khi không thể nắm giữ được nữa, nó bỗng hóa thành vô số đạo kim quang, yêu khí khổng lồ bùng nổ trong ngôi miếu đổ nát nơi hoang dã, một con cửu vĩ hồ khổng lồ ngưng tụ từ yêu khí lao thẳng ra khỏi cửa miếu.

Lúc này bên ngoài miếu Sơn Thần, nơi tầm mắt A Triền không nhìn thấy được, đâu đâu cũng là ác quỷ, ác quỷ tỏa thanh quang không chỉ có hai con ở cửa miếu.

Hầu như tất cả ác quỷ trong Quỷ Môn đều tập trung tại đây chờ đợi một bữa tiệc chưa từng có.

Cho đến khi Cửu vĩ hồ xuất hiện, bóng dáng khổng lồ mang theo yêu khí nồng đậm cuồn cuộn ập đến, lũ quỷ quái xung quanh chạy trốn tán loạn, những con chậm chân chớp mắt đã bị yêu khí thiêu thành tro bụi.

Chương 200

Chỉ còn lại mấy con ác quỷ tứ giai vẫn không chịu bỏ cuộc, chúng quần thảo với Cửu vĩ hồ, tiêu hao yêu khí của ông và cũng tiêu hao quỷ khí của chính mình.

A Triền ngồi dưới đất ôm lấy Bạch Hưu Mệnh, lặng lẽ nhìn ra cửa miếu.

Nơi đó thỉnh thoảng xuất hiện bóng dáng Cửu vĩ hồ, ông quá lớn, nàng chỉ thấy được lớp lông thú tỏa ánh kim quang, thỉnh thoảng thấy vài chiếc đuôi quét qua.

Đám ác quỷ không còn xuất hiện trước cửa miếu nữa, nhiệt độ cơ thể Bạch Hưu Mệnh bắt đầu tăng lại, khí huyết sôi trào, nội tức cuộn trào cổ động, khi đạt đến cực hạn, xương cốt chàng phát ra tiếng kêu rắc rắc, làn da lộ ra ngoài xuất hiện vô số vết nứt như đồ sứ vỡ rồi nhanh chóng được chữa lành.

Tiếng tim đập của chàng như tiếng trống trận, từng nhịp từng nhịp ngày càng vang dội và mạnh mẽ.

Bên ngoài miếu truyền đến tiếng thét thảm thiết của ác quỷ, con nữ quỷ mặc giá y toàn thân bốc lửa vàng ngã xuống đất, quỷ khu vặn vẹo giãy giụa trong lửa rồi hóa thành hư vô.

Tiếp theo là con thứ hai, thứ ba...

Khi ngọn lửa thứ ba cháy rụi, bầu trời bên ngoài bỗng sáng rực.

Ráng hồng của bình minh phủ khắp bầu trời trong nháy mắt, mang theo sinh mệnh lực bừng bừng xua tan sương mù dày đặc trong Quỷ Khốc sơn.

Ánh sáng chiếu vào ngôi miếu Sơn Thần u tối, A Triền cúi đầu,

người đàn ông trong lòng mặt mũi đầy vết máu nhưng ẩn dưới đó là làn da trắng mịn, thậm chí không để lại một vết sẹo nào.

Vẫn chưa đến giờ thiên thanh, đó là thiên địa dị tượng sinh ra khi Bạch Hưu Mệnh thăng cấp thành công.

Ngoài cửa miếu, ngọn lửa thứ tư, thứ năm lần lượt rơi xuống, sau đó không còn một tiếng động nào nữa, âm khí nặng nề đã hoàn toàn tan biến từ lúc nào.

Khi ngọn lửa cuối cùng tắt lịm, một con cửu vĩ hồ đã thu nhỏ đi nhiều, tỏa ra vầng sáng kim sắc dưới sự chú ý của A Triền, bước từng bước tao nhã đi vào cửa miếu.

Ông đi đến trước mặt A Triền rồi ngồi xuống, chín chiếc đuôi khẽ đung đưa sau lưng.

Ánh mắt A Triền luôn dõi theo ông, nàng ướm thử đưa tay ra nhưng tay lại xuyên qua người ông. "A đa." A Triền khẽ gọi một tiếng.

Ông không đáp lại, chỉ dùng ánh mắt ôn hòa nhìn A Triền đang bỗng dưng nước mắt đầm đìa. "A đa..." Tầm mắt A Triền dần mờ đi, giọng nói nghẹn ngào đến mức gần như tan vỡ: "Con xin lỗi A đa." Con không chọn cha, con chọn người rất thích, rất thích con.

Cửu vĩ hồ không biết có hiểu lời A Triền không, ông nghiêng đầu, ghé sát tới liếm mặt nàng.

Cơ thể ông ngưng tụ từ yêu khí, không phải thực thể, nhưng A Triền dường như cảm nhận được một luồng hơi ấm.

Khi còn rất nhỏ, nàng thấy những con hồ ly con khác trên Thanh Tự sơn được cha mẹ liếm lông thì vô cùng ngưỡng mộ, luôn nghĩ rằng có một ngày A đa sẽ đến tìm nàng, cũng liếm lông cho nàng.

Tuy nàng không còn lớp lông xinh đẹp nữa, A đa cũng không còn

nữa, nhưng cũng coi như đã hoàn thành tâm nguyện rồi nhỉ?

Nước mắt trên mặt A Triền không biến mất mà càng lúc càng nhiều, Cửu vĩ hồ đứng dậy, có chút lo lắng đi quanh nàng hai vòng, dùng cơ thể cuộn tròn lấy nàng và Bạch Hưu Mệnh, chín chiếc đuôi khẽ vỗ về trên người và đầu nàng như đang dỗ dành nàng đừng khóc nữa.

Ngoài miếu, mặt trời đỏ rực ẩn hiện trong ráng chiều thoát khỏi sự ràng buộc, hiện ra rõ hình hài.

Đây là một điềm báo phi thường, tức thì vạn trượng hào quang chiếu rọi bầu trời, trời đất đều nhuộm một màu vàng óng.

Giống như một vòng luân hồi mới sắp bắt đầu.

Trên người A Triền cũng được phủ một lớp ánh kim từ hào quang, hàng mi của người trong lòng nàng khẽ rung động rồi mở mắt.

Khi Bạch Hưu Mệnh mở mắt, Cửu vĩ hồ nhìn chàng một cái rồi đứng dậy.

Ông cúi đầu, áp mặt vào mặt A Triền lưu luyến không rời, trước khi bóng dáng ấy tan biến, A Triền bỗng nghe thấy một giọng nam vang lên trong đầu mình: "A Triền của ta, đã trưởng thành rồi." A Triền của ông, trải qua năm tháng đằng đẵng, cuối cùng đã trưởng thành, có thể rời xa cha mẹ để sống cuộc đời của chính mình.

Giọng nói biến mất, bóng dáng Cửu vĩ hồ cũng tan biến theo, ngay khoảnh khắc tiếp theo, một nguồn sinh mệnh lực khổng lồ tràn vào cơ thể A Triền.

Yêu khí tan hết, sinh mệnh lực trong nội đan chính là món quà cuối cùng mà Tây Cảnh để lại cho con gái.

Sự xung kích đó khiến A Triền lập tức mất ý thức, và trong nội cảnh địa của nàng, con bát vĩ hồ cũng đang mất ý thức ấy dần thoát

khỏi nguyên hình, từ hồ ly biến thành hình dáng của A Triền khi hóa thân thành người.

Nàng nằm trên mặt đất lặng lẽ ngủ say, đợi khi tỉnh lại sẽ là một cuộc đời hoàn toàn mới.

Giờ Dần đã điểm, ánh rạng đông rực rỡ cuối cùng cũng tan biến, bầu trời trở lại màu xanh xám vốn có.

Bạch Hưu Mệnh bế A Triền bước ra khỏi ngôi miếu Sơn Thần nơi họ đã trú chân suốt một đêm, thanh trường đao cắm ở cửa miếu đã mất đi hào quang, lặng lẽ vỡ vụn.

Lúc này trong núi Quỷ Khóc, cỏ cây đều khô héo, nhưng khi đi giữa rừng, thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng chim hót từ xa.

Bạch Hưu Mệnh đặc biệt đi vòng vài bước, đến nơi đặt Quỷ Môn, giờ đây nơi đó chỉ còn lại một cái hố sâu không thấy đáy, không hề có chút âm khí nào thoát ra.

Dù khi hắn tỉnh lại, mọi chuyện đã bụi trần lắng xuống, nhưng điều đó không ngăn được hắn suy đoán ra tiền nhân hậu quả.

A Triền đã dùng viên nội đan Ngũ cảnh kia để triệu hoán cha nàng, giữ lại mạng sống cho hắn.

Những ác quỷ cấp cao bị phong ấn tại đây thảy đều hồn phi phách tán.

Bạch Hưu Mệnh hơi nghiêng đầu, cúi mắt nhìn A Triền vẫn đang chìm trong giấc ngủ sâu trên vai mình, trên mặt nàng vẫn còn vệt nước mắt chưa khô.

Môi hắn khẽ chạm vào trán nàng, bóng dáng Bạch Hưu Mệnh thoáng chốc lập lòe rồi biến mất khỏi núi Quỷ Khóc.

Sau khi tiến giai Ngũ cảnh, tu sĩ sẽ bước vào một tầng thứ sinh

mệnh khác, tu vi cũng có sự khác biệt một trời một vực so với Tứ cảnh.

Hắn đưa nàng từ Lương Châu trở về Thượng Kinh, trước sau cũng chỉ mất nửa canh giờ, lúc này lệnh giới nghiêm của Thượng Kinh vừa mới kết thúc không lâu.

Vào thành, Bạch Hưu Mệnh trực tiếp đưa A Triền về Minh Kính Ti, hai nhóm thủ vệ đang chuẩn bị đổi ca thấy Trấn phủ sử đại nhân trở về, đồng loạt tiến lên hành lễ: "Đại nhân." "Chỉ huy sứ đại nhân có ở nha môn không?" Bạch Hưu Mệnh hỏi một câu.

Tầm giờ này, các quan viên bình thường sẽ không nghỉ lại nha môn, nhưng Tần Hoành vốn là người cô độc, những lúc cần tọa trấn nha môn, ông hầu như không về phủ.

Một danh Minh Kính Ti vệ vội vàng đáp: "Chỉ huy sứ đại nhân đêm qua không rời nha môn." "Đi mời ông ấy qua đây, nói là ta đã về." "Rõ." Tên vệ binh kia vội vã chạy vào trong nha môn.

Bạch Hưu Mệnh bế A Triền về chỗ ở của mình trong nha môn, đặt nàng lên giường, lại đi giặt một chiếc khăn sạch, lau sạch mặt và tay cho nàng.

Từ đầu đến cuối, A Triền đều không hề có chút phản ứng nào.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ, chỉ gõ hai tiếng, cửa phòng đã bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Giọng nói thô kệch của Tần Hoành đồng thời truyền đến: "Sao về nhanh thế, bên Thanh Châu kia..." Một chân ông vừa bước qua ngưỡng cửa, ngước đầu lên liền phát hiện trên giường của Bạch Hưu Mệnh đang nằm một người, ông nói to như vậy mà người kia lại chẳng có chút phản ứng nào.

Ông vội vàng dừng bước, lùi ra ngoài cửa, giọng cũng hạ thấp

xuống, hỏi: "Thế này là sao?" "Không sao." Bạch Hưu Mệnh bố trí một tầng kết giới quanh giường, đứng dậy đi ra ngoài.

Tần Hoành nhíu mày quan sát Bạch Hưu Mệnh, quần áo trên người đối phương rách rưới lại còn dính máu, chắc hẳn trên đường về lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng... chằm chằm nhìn một hồi lâu, ông có chút nghi hoặc hỏi: "Có phải ngươi cao lên rồi không?" Không chỉ cao lên một chút, mà khung xương cơ thể dường như cũng có chút thay đổi, rất tinh vi, nhưng không thoát khỏi mắt ông.

Nói xong, Tần Hoành như nghĩ ra điều gì, hít vào một hơi, ánh mắt kinh hãi: "Người đột phá Ngũ cảnh là ngươi?" Khi tu sĩ đột phá Ngũ cảnh, nhục thân sẽ được đúc lại, nhất trí với thần hồn, khiến nhục thân đạt đến mức hoàn mỹ, sự thay đổi trên cơ thể Bạch Hưu Mệnh chính là từ đó mà ra.

Dị tượng thiên địa Tần Hoành đương nhiên đã thấy, nhưng trước đó ông không hề nghĩ đến Bạch Hưu Mệnh, dù sao hắn vẫn còn quá trẻ.

Bạch Hưu Mệnh gật đầu: "May mắn thôi." "Đột phá rồi sao ngươi không đi kiến diện Vương gia, lại tới nha môn làm gì?" Nói đoạn Tần Hoành hất cằm, "Còn đưa một cô nương về nữa." "Ta có việc phải làm, để nàng ở đây, có ngài trông coi ta mới yên tâm." Việc A Triền rời kinh chắc chắn không thiếu phần uy hiếp của Bạch Trảm Hoang, dù hiện tại trong tay lão ta có lẽ không còn nhiều Tứ cảnh để sai bảo, Bạch Hưu Mệnh vẫn không yên tâm.

Còn về phía phụ vương, trước khi chuyện này kết thúc, tốt nhất vẫn là không nên gặp mặt. "Được." Tần Hoành đáp ứng sảng khoái, "Khi nào về?" Bạch Hưu Mệnh nhìn sắc trời bên ngoài: "Muộn nhất là ngày mai." Tần Hoành lại hỏi: "Cô nương này tình hình thế nào, nếu tỉnh lại thì ta nên nói sao với nàng?" Bạch Hưu Mệnh nhìn vào trong

phòng một cái: "Yên tâm, hôm nay nàng sẽ không tỉnh." Mặc dù lượng sinh mệnh lực đi vào cơ thể A Triền rất ôn hòa, nhưng thực tế lại quá mức khổng lồ, nhục thân và thần hồn dung hợp với sinh mệnh lực cần một khoảng thời gian, e rằng đến giờ này ngày mai nàng cũng chưa chắc đã tỉnh lại được. "Vậy thì tốt." Tần Hoành thở phào nhẹ nhõm, ông thực sự không biết cách đối đãi với các cô nương.

Ông đang định rời đi, lại nghe Bạch Hưu Mệnh nói: "Sai người mang một thanh đao tới đây." "Được." Tần Hoành cũng không hỏi bội đao trước đó của hắn đâu rồi, phẩy tay rồi đi thẳng.

Bạch Hưu Mệnh vào phòng thay một bộ bào tử sạch sẽ, lúc hắn thay xong bước ra, người đưa đao đã tới.

Hắn tiếp lấy thanh trường đao đen nhánh, đao rời khỏi bao, đầu ngón tay búng nhẹ lên lưỡi đao, phát ra những tiếng ong ong trầm mặc. "Đao tốt." Hắn mỉm cười nói, tra đao vào bao, rồi cầm đao rời khỏi Minh Kính Ti.

Chính xác mà nói, là rời khỏi Thượng Kinh.

Lúc này, trên quan đạo nơi giao giới giữa Lương Châu và Thông Châu, xuất hiện hai bóng người, chính là Bạch Trảm Hoang và Bắc Hoài.

Đêm qua hai người họ cũng bị kẹt ở núi Quỷ Khóc, nhưng những ác quỷ cấp cao chạy ra từ Quỷ Môn đều bị Bạch Hưu Mệnh thu hút đi mất, nên họ mới dễ dàng vượt qua đêm đó.

Chỉ là những chuyện xảy ra sau đó quá mức kinh hãi, cho đến giờ tâm trạng hai người vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Những ác quỷ kia chết dưới tay Cửu Vĩ Hồ, sau đó dị tượng thiên giáng kéo dài không dứt.

Lúc này trong lòng Bạch Trảm Hoang cực kỳ phức tạp, con Cửu

Vĩ Hồ kia e rằng xuất phát từ tay A Triền, nếu đêm qua Bạch Hưu Mệnh không đến, liệu A Triền có dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với lão không?

Lão quả nhiên đã xem thường mức độ thù dai của A Triền, nàng từ khi nào đã biết được mệnh môn của Hoang Vũ, và đã lên kế hoạch tất cả từ bao lâu rồi? "Vương gia, đoàn xe quay về vẫn còn ở trên đường, chúng ta có chờ không?" Bắc Hoài thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại con đường vắng vẻ, ánh mắt đầy lo âu.

Đêm qua chín chết một sống, suýt chút nữa hắn đã chết ở núi Quỷ Khóc giống như Hoang Vũ và Bắc Diên.

May mắn thoát nạn, nhưng dị tượng thiên giáng trước đó vẫn khiến tim hắn treo ngược cành cây.

Tên Bạch Hưu Mệnh kia... chẳng lẽ là hắn đột phá sao?

Trí tuệ thông thường bảo Bắc Hoài rằng khả năng này cực kỳ thấp, nhưng thời cơ lại quá trùng hợp, khiến hắn không thể không cẩn thận. "Không chờ, chúng ta đi trước, quay về Bắc Hoang với tốc độ nhanh nhất." Trong lòng Bạch Trảm Hoang cũng có nỗi lo như Bắc Hoài.

Giờ lão đã không còn tâm trí đâu mà quản A Triền, chỉ muốn lập tức quay về địa bàn của mình.

Bất kể người đột phá có phải Bạch Hưu Mệnh hay không, lão cũng phải tìm cho mình một lối thoát khác.

Sau khi quyết định, Bạch Trảm Hoang cùng Bắc Hoài tiếp tục vận nội tức lên đường, tu vi của lão không bằng Bắc Hoài nên thỉnh thoảng phải uống đan dược để bổ sung nội tức.

Hai người suốt dọc đường không dám chậm trễ chút nào, từ sáng sớm đến tối mịt, mãi đến sau giờ Tý mới tìm một bờ sông nghỉ chân

một lát.

Giờ họ đã vào địa giới Tế Châu, theo tốc độ này, đợi trời sáng là có thể xuất quan.

Suốt quãng đường này vẫn không thấy có người đuổi theo, họ cuối cùng cũng không còn gấp gáp như trước.

Bạch Trảm Hoang ra bờ sông rửa mặt, ngẩng đầu lên thấy mặt sông phản chiếu ánh trăng lấp lánh.

Lão nhìn mặt sông, thoáng chốc có chút thất thần.

Cả đời này lão luôn thuận buồm xuôi gió, ngay cả sau khi phụ vương qua đời tranh đoạt vương vị với mấy người huynh trưởng cũng không khiến lão sứt đầu mẻ trán, giờ đây lại giống như một con chó mất nhà.

Dù lão có trăm phương ngàn kế mưu tính cũng chẳng thể chống lại lòng người thiên vị.

Bạch Trảm Hoang vẩy vẩy những giọt nước trên tay, đang định đứng dậy thì cơ thể bỗng cứng đờ.

Một mùi máu tanh thoang thoảng theo gió đêm thổi tới, lão chậm rãi quay đầu lại, phát hiện Bắc Hoài đang nghỉ ngơi dựa vào thân cây cách đó không xa đã ngồi im lìm ở đó.

Mắt hắn trợn trừng, nhìn thẳng về phía Bạch Trảm Hoang, hai vệt máu từ mắt chảy ra dài xuống má.

Bắc Hoài chết rồi sao?

Một tu sĩ Tứ cảnh đủ để phần lớn người trên thế gian phải ngước nhìn, cứ thế chết ngay bên cạnh lão mà lão không hề hay biết.

Chương 201

Khoảnh khắc nhận ra điều đó, Bạch Trảm Hoang như rơi vào hầm băng, tuyệt vọng và sợ hãi không thể kiểm soát tràn ra từ đáy lòng.

Suy đoán tồi tệ nhất đã thành sự thật.

Ngây người nhìn thi thể Bắc Hoài một hồi lâu, Bạch Trảm Hoang cuối cùng cũng chống gối đứng dậy.

Xung quanh vắng lặng như tờ, chỉ có tiếng tim đập mất kiểm soát của chính lão.

Bạch Trảm Hoang liếm bờ môi khô khốc, bước lên vài bước: "Ra đây đi." Bóng dáng Bạch Hưu Mệnh đột nhiên xuất hiện trước mặt lão, lão thậm chí còn không nhìn rõ đối phương xuất hiện như thế nào. "Ngươi đuổi kịp từ lúc nào?" Lão hỏi. "Khi các người ở Thông Châu." Bạch Trảm Hoang nhắm mắt lại, trong miệng đầy vị đắng chát, đây chính là Ngũ cảnh sao. "Tại sao lúc đó không ra tay?" Hỏi những lời này lúc này thực ra chẳng có ý nghĩa gì, lão cũng không chờ được bất kỳ cứu viện nào, lão chỉ là không cam tâm.

Bạch Hưu Mệnh chống thanh trường đao xuống đất, khá kiên nhẫn trả lời câu hỏi của lão: "Hiếm khi thấy Bắc Hoang Vương bỏ chạy giữ mạng, cảm thấy thú vị nên đứng xem thêm một lát." Thú vị... hai từ này đối với Bạch Trảm Hoang mà nói chính là sự sỉ nhục tột cùng, lồng ngực lão phập phồng dữ dội, nếu là người khác nói, thành vương bại khấu lão nhận, nhưng tại sao lại là tên Bạch Hưu Mệnh này! "Còn gì muốn hỏi thì có thể hỏi nốt một thể." Giọng nói của Bạch Hưu Mệnh không có quá nhiều cảm xúc, "Trước khi trời sáng bản quan phải về bầu bạn với A Triền, Bắc Hoang Vương còn một canh giờ để trăn trối." Nghe thấy tên A Triền thốt ra từ miệng Bạch

Hưu Mệnh, lòng Bạch Trảm Hoang phức tạp khôn tả.

Lão từng tin chắc rằng, A Triền cuối cùng sẽ dừng chân bên cạnh lão.

Nhưng nàng giống như ngôi sao băng lướt qua bầu trời đêm, rực rỡ và xinh đẹp, nhưng chỉ đi qua trước mắt lão, chưa từng thuộc về lão.

Cuối cùng nàng vẫn chọn Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Trảm Hoang hít sâu một hơi, cuối cùng mở lời: "Nếu ta nguyện ý đem tước vị Bắc Hoang Vương và tất cả của phủ Bắc Hoang Vương giao cho bất kỳ người kế thừa nào mà Hoàng đế chỉ định, Bạch đại nhân có sẵn lòng cho bản vương một con đường sống không?" Không nghi ngờ gì, đây là một điều kiện khá hấp dẫn.

Để Bắc Hoang Vương biến mất rồi thay thế, và việc lão chủ động nhường ngôi để kế thừa bình ổn, danh tiếng của Hoàng đế ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

Nếu Bạch Trảm Hoang hiện tại đứng trước mặt Hoàng đế, biết đâu lão có thể thuyết phục thành công.

Đáng tiếc, người đứng ở đây là Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh nhướn mày: "Bắc Hoang Vương nghĩ bản quan sẽ tha cho ngươi sao?" "Điều kiện này đối với ngươi mà nói, trăm lợi mà không một hại." "Sự tồn tại của ngươi, đối với ta mà nói chính là cái hại." Bạch Hưu Mệnh không còn che giấu sát ý trong mắt.

Đối với Bạch Hưu Mệnh, việc Bạch Trảm Hoang thuê người ám sát hắn chỉ là chuyện thứ yếu, điều lão không nên làm nhất chính là dòm ngó A Triền.

Cũng giống như Bạch Trảm Hoang muốn lấy mạng hắn, Bạch Hưu Mệnh cũng muốn lấy mạng đối phương.

Trường đao rút ra khỏi bao, ánh trăng chiếu lên lưỡi đao lạnh lẽo, Bạch Hưu Mệnh cầm đao ngược tay, mũi đao lướt trên sỏi đá ở bờ sông, phát ra âm thanh chói tai.

Bạch Hưu Mệnh từng bước tiến lên, sau lưng Bạch Trảm Hoang là dòng sông đang lặng lẽ chảy, lão không còn đường lui.

Nực cười là toàn bộ tu vi của lão trước mặt Bạch Hưu Mệnh lại không hề có sức kháng cự.

Chỉ khi thực sự đối mặt với Ngũ cảnh mới phát hiện ra, ngươi thậm chí còn mất đi cả dũng khí để ra tay.

Nội tức của lão như bị đông cứng, không thể điều động dù chỉ một chút.

Nhìn đối phương từng bước ép sát, Bạch Trảm Hoang bỗng cười: "A Triền đã ở phủ của ta ba năm." Thanh đao trong tay Bạch Hưu Mệnh dừng lại, đồng thời cũng dừng bước chân. "Ba năm này, ta và nàng ngày ngày bên nhau, ngươi chắc hẳn hiểu nàng, nếu thực sự ghét một người, nàng chưa bao giờ để bản thân chịu ủy khuất." Nhìn vẻ đắc ý lộ rõ trong mắt Bạch Trảm Hoang, Bạch Hưu Mệnh lên tiếng: "Lão bản Từ ở tiệm sát vách của A Triền cũng ngày ngày gặp nàng hơn một năm qua, tưởng rằng sau này cũng sẽ tiếp tục như vậy.

Đối với những kẻ không quan trọng, nàng trước nay luôn bao dung." Bạch Hưu Mệnh không cho Bạch Trảm Hoang cơ hội mở miệng nữa, khi trường đao vung ra, giọng nói vang lên: "Bắc Hoang Vương, kiếp sau nhớ an phận thủ thường, đừng dòm ngó người không thuộc về mình." Đao quang lóe lên, nơi mũi đao vạch qua có ngọn lửa vàng rực bốc lên, thiêu cháy trên người Bạch Trảm Hoang.

Bạch Trảm Hoang không chết dưới đao của Bạch Hưu Mệnh, lão cuối cùng bị thiêu chết trong luồng nội tức nóng bỏng như lửa của Bạch Hưu Mệnh.

Giữa chốn hoang dã không ai nghe thấy tiếng thét thảm thiết của lão, cũng không ai hay biết, vị Bắc Hoang Vương lừng lẫy một thời lại chết ở một nơi hoang vu không tên không tuổi thế này.

Ngọn lửa thắp lên bằng nội tức rất khó dập tắt, nó thiêu rụi hoàn toàn nhục thân và thần hồn của Bạch Trảm Hoang, cuối cùng dường như muốn lan sang cả Bắc Hoài, ngay khi ngọn lửa sắp chạm vào người Bắc Hoài, chân hắn đột nhiên rụt lại một cái. "Tận mắt chứng kiến chủ tử của mình bị thiêu chết mà không muốn báo thù cho lão sao?" Bạch Hưu Mệnh liếc nhìn Bắc Hoài, giọng điệu giễu cợt.

Bắc Hoài lau vệt máu trên mặt, trực tiếp quỳ xuống dập đầu: "Đại nhân nói đùa rồi, Bắc Hoang Vương rõ ràng là... là ngoài ý muốn thân vong, không hề liên quan đến đại nhân." Bạch Hưu Mệnh không giết hắn, hắn đương nhiên phải nắm lấy cơ hội sống sót này. "Hy vọng ngươi có thể luôn thông minh như vậy." "Thảo dân sẽ không làm đại nhân thất vọng." Bạch Hưu Mệnh liếc hắn một cái, cuối cùng cũng tha cho Bắc Hoài.

Hắn vẫn còn vài việc chưa hỏi ra, người này cần phải sống.

Hắn đi đến trước đống tro cốt còn sót lại của Bạch Trảm Hoang, từ trong hài cốt nhặt lên hai chiếc nhẫn.

Một chiếc là nhẫn trữ vật, chiếc còn lại là chiếc hắn tặng cho A Triền.

Bạch Hưu Mệnh bóp nát chiếc nhẫn đen bị phong cấm, long hồn gầm thét lao ra, sau khi cảm nhận được hơi thở quen thuộc, long hồn lượn vòng hai vòng trên không trung rồi chui tọt vào bội đao của Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh quay người: "Thu dọn cốt hài của chủ tử ngươi cho sạch sẽ, đi Lương Châu." "Rõ." Giờ Tam canh, hai người một lần nữa quay lại núi Quỷ Khóc, Bắc Hoài tự tay ném hài cốt của Bạch

Trảm Hoang xuống hố sâu thăm thẳm kia.

Hắn hiểu rằng, từ nay về sau, cái chết của Bắc Hoang Vương chỉ có thể là do khi đi ngang qua núi Quỷ Khóc, tình cờ gặp lúc phong ấn Quỷ Môn bị phá, lão không may bị ác quỷ xâu xé, tuyệt đối không liên quan đến Bạch Hưu Mệnh.

Giờ Ngũ canh, Bạch Hưu Mệnh trở về Minh Kính Ti.

Đúng như lời hắn nói trước khi đi, trước sau chỉ mất một ngày thời gian.

Tuy nhiên hắn vừa bước vào đại môn Minh Kính Ti đi được vài bước đã thấy một bóng người quen thuộc.

Bạch Hưu Mệnh khựng bước: "Phụ vương, sao người lại tới đây?" Minh Vương quay người lại, ánh mắt quét qua người hắn: "Ngày đầu tiên đột phá đã đi giết đường đệ của mình, nói cho bản vương nghe xem ngươi nghĩ cái gì thế?" Ánh mắt Bạch Hưu Mệnh thoáng qua một tia ngạc nhiên, phản vấn: "Sao người lại biết?" Trán Minh Vương nổi đầy gân xanh: "Hồn đăng của Bắc Hoang Vương trong tông miếu tắt rồi, ngươi nói xem sao ta biết được?

Nếu không phải Hoàng đế đè ép tin tức xuống, giờ cả hoàng thất đều biết rồi." Bạch Hưu Mệnh chậc một tiếng, quên mất vụ này, sớm biết vậy đã không thừa nhận rồi. "Biết đâu lão ta gặp tai nạn gì đó trên đường, sao phụ vương cứ nhằm vào con trai mình mà nghi ngờ thế." Minh Vương lườm hắn một cái: "Bớt nói nhảm đi, lý do?" "Lão ta tìm chết." Gân trên trán Minh Vương lại nổi thêm một cái nữa, một lần nữa cảm thấy con đường nuôi con trai này là con đường không lối thoát. "Lão ta đã làm gì mà khiến ngươi nôn nóng đi giết người như vậy?" Bạch Hưu Mệnh trả lời ngắn gọn: "Lão ta cướp người của con, còn mưu đồ đưa về Bắc Hoang." "Sau đó ngươi liền đi sớm về khuya để giết tình địch của mình?

Thật là giỏi giang quá nhẩy, bản vương cũng coi như được mở mang tầm mắt rồi!" "Phụ vương quá khen, không có đi sớm về khuya, con đi ban ngày." "Cút xéo, lão tử đang khen ngươi đấy à?" Đợi Minh Vương mắng xong, Bạch Hưu Mệnh mới lên tiếng: "Phụ vương yên tâm, chuyện này con đã sắp xếp ổn thỏa, sẽ không khiến Bệ hạ khó xử." "Sắp xếp thế nào?" "Bắc Hoang Vương đi ngang qua núi Quỷ Khóc, đúng lúc phong ấn Quỷ Môn bị phá, Bắc Hoang Vương cùng thuộc hạ vì bảo vệ bách tính xung quanh bình an đã tử chiến với ác quỷ cấp cao không lùi bước, cuối cùng đồng quy vu tận với ác quỷ trong Quỷ Môn, chỉ có một thuộc hạ thoát chết, người này quay về Thượng Kinh báo tin buồn này cho Bệ hạ." Bạch Hưu Mệnh là một người rất bao dung, Bạch Trảm Hoang đã chết trong tay hắn thì ân oán coi như xóa bỏ.

Hắn không ngại tặng cho đối phương một danh tiếng tốt, dù sao câu chuyện này nghe cũng khá cảm động, lại có thể khiến Bệ hạ hài lòng.

Nói xong, Bạch Hưu Mệnh hỏi Minh Vương: "Phụ vương thấy thế nào?" "Thi thể của Bạch Trảm Hoang đâu?" "Ở núi Quỷ Khóc, ném vào hố sâu phong ấn Quỷ Môn rồi, chắc là không đào lên được đâu." Minh Vương nhíu mày, rõ ràng tiểu tử này ở núi Quỷ Khóc hẳn đã trải qua chuyện gì đó, ông hỏi: "Lũ quỷ ở đó bị ngươi giết rồi?" "Không có, bị cha của A Triền giết rồi." Bạch Hưu Mệnh không hề nhắc tới việc mình suýt chết lúc đột phá, chuyện đó đều không quan trọng, quan trọng là A Triền đã chọn hắn.

Mỗi khi nghĩ tới điều này, Bạch Hưu Mệnh lại không khống chế được nhịp tim, cũng may giờ hắn vẫn có thể giữ vững biểu cảm trên mặt.

Minh Vương ngẩn người một lúc mới phản ứng lại, A Triền là tên của cô nương kia, cha nàng chẳng phải là Tây Cảnh sao?

Nhưng nghĩ đến những thủ đoạn tầng tầng lớp lớp của Tây Cảnh, lúc còn sống để lại thứ gì đó bảo vệ con gái cũng không phải là không thể, ông liền không truy vấn thêm.

Minh Vương lại trầm ngâm giây lát, nói: "Như vậy cũng hợp tình hợp lý." Cho Bắc Hoang Vương một danh tiếng tốt còn hơn là để Hoàng đế phải gánh tiếng xấu.

Sau đó ông lại nhắc nhở: "Lúc sau giải thích với Bệ hạ thì đổi cách nói khác đi." "Cái này à..." Bạch Hưu Mệnh nghiêng người nhìn về phía Bắc Hoài, "Chi bằng để hắn đưa ra lời giải thích." Minh Vương nhìn về phía Bắc Hoài đang đứng sau lưng Bạch Hưu Mệnh.

Bắc Hoài lúc này chân tay lạnh toát, cơ mặt cứng đờ, cuộc đối thoại của hai người trước mặt chắc chắn thủ vệ xung quanh không nghe thấy gì, nhưng hai vị này lại không hề tránh né hắn.

Hai vị tu sĩ đỉnh cao nhất Đại Việt đang bàn bạc xem nên sắp xếp cái chết cho Bắc Hoang Vương thế nào, còn chuyện gì vô lý hơn thế này không?

Nếu có thể, chuyện thế này hắn thực sự không muốn tham gia chút nào, nhưng vô ích thôi, muốn sống sót thì phải có giá trị, phải khiến Bạch Hưu Mệnh hài lòng.

Ánh mắt nhàn nhạt của Minh Vương quét qua người Bắc Hoài: "Lát nữa bản vương đưa ngươi vào cung diện thánh, biết phải nói thế nào chưa?" Bắc Hoài quỳ sụp xuống đất, gật đầu lia lịa, hận không thể nói hết những gì mình biết cho đối phương: "Thảo dân biết, Bắc Hoang Vương cấu kết với Tuyết Dao công chúa, mưu sát Bạch đại nhân ở Thanh Châu thất bại, liền vội vàng phủi sạch quan hệ quay về Bắc Hoang." Lúc giết Bắc Diên, Bạch Hưu Mệnh đã biết chuyện ở Thanh Châu không thể tách rời liên quan đến Bạch Trảm Hoang, không ngờ hai con đại yêu kia lại là do Tuyết Dao công chúa phái tới.

Sắc mặt Minh Vương hơi lạnh, ông đã xem nhẹ vị Bắc Hoang Vương này rồi, dám cấu kết với yêu tộc tính kế con trai ông, xem ra chết cũng không oan, xem ra huyết mạch Bắc Hoang Vương cũng không cần thiết tồn tại nữa. "Sau đó thì sao?" Minh Vương hỏi. "Sau đó... sau đó khi đi ngang qua núi Quỷ Khóc, ngự quỷ của hộ vệ Hoang Vũ của Bắc Hoang Vương đột nhiên mất khống chế, phá vỡ phong ấn mở ra Quỷ Môn, thả ra một lũ ác quỷ cấp cao dẫn đến cả đoàn bị ác quỷ vây giết.

Bạch đại nhân phát giác Quỷ Môn có dị thường nên tới thăm dò, vừa vặn cứu được thảo dân, đáng tiếc những người còn lại đều đã bị ác quỷ cắn nuốt." Bắc Hoài vắt óc suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra một câu chuyện mà hắn tự thấy là hoàn mỹ, dời thời gian xảy ra sự việc lùi lại một ngày, vừa vặn khớp với thời gian hồn đăng của Bạch Trảm Hoang tắt đi, lại gạt được Bạch Hưu Mệnh ra ngoài.

Nói xong, hắn mong đợi nhìn về phía Minh Vương. "Không tệ, cứ nói như vậy đi." Tuy rằng dù có nói thật với Hoàng đế thì cũng chẳng sao, nhưng một lời nói dối thiện chí sẽ khiến mọi người đều thấy thoải mái.

Minh Vương các đời chung sống hòa hợp với Hoàng đế luôn có nguyên nhân cả.

Bắc Hoài thở phào một hơi dài, ngay sau đó liền nghe Minh Vương nói: "Xem ra Bắc Hoang Vương lén lút làm không ít việc nhỉ?" "Vương gia và đại nhân nếu muốn biết, thảo dân nhất định sẽ biết gì nói nấy." "Ừ, đợi sau khi kiến diện Bệ hạ rồi nói sau." Nói xong Minh Vương nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh: "Ngươi cùng bản vương vào cung." Bạch Hưu Mệnh biết chuyến vào cung này không thể tránh khỏi, nhưng trong lòng hắn vẫn lo lắng cho A Triền, trước khi vào cung phải vào xem một cái mới yên tâm, liền nói: "Phụ vương đợi chút, con đi thay bộ quần áo." Minh Vương nhìn bộ bào tử không dính

chút bụi trần trên người hắn, hừ lạnh một tiếng: "Ngươi là muốn đi thay quần áo, hay là muốn đi xem người?" "Chẳng phải người biết rồi sao." "Cô nương kia thế nào rồi?

Nghe Tần Hoành nói nằm trong phòng ngươi ngủ suốt cả ngày." "Người đã tò mò như vậy, hay là vào xem một chút?" Bạch Hưu Mệnh dù cảm thấy Tây Cảnh sẽ không làm hại A Triền, nhưng Minh Vương kiến thức rộng rãi, ông nhìn qua một cái, Bạch Hưu Mệnh cũng yên tâm hơn. "Được." Minh Vương đi theo Bạch Hưu Mệnh vào phòng hắn, lúc này A Triền vẫn đang ngủ say, chưa hề tỉnh lại.

Minh Vương thấy A Triền xong, trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc: "Sinh mệnh lực nồng đậm thế này, Tây Cảnh để lại cho nàng?" Bạch Hưu Mệnh gật đầu: "Vâng." Rồi lại hỏi: "Lượng sinh mệnh lực này chắc không ảnh hưởng gì đến cơ thể nàng chứ?" "Đương nhiên là có ảnh hưởng." Minh Vương nhìn mà lắc đầu nguầy nguậy, "Không hổ là thủ bút của Tây Cảnh, đúng là xa xỉ thật.

Dùng sinh mệnh lực tẩy luyện thần hồn và nhục thân, trước là tẩy tủy cho nàng, sau là kéo dài thọ mệnh nghìn năm, sau khi tẩy tủy xong, dù có là một con lợn cũng có thể sống tới Ngũ cảnh.

Năm đó bản vương mà có một vị trưởng bối như thế, nói không chừng đã đột phá sớm hơn ba mươi năm rồi." Bạch Hưu Mệnh ho khẽ một tiếng: "Phụ vương, nói trọng điểm đi." "Trọng điểm chính là, tiểu tử ngươi vận khí không tệ.

Nếu Tây Cảnh còn sống, ngươi e là ngay cả tay con gái ông ta cũng chẳng chạm vào được đâu." Bạch Hưu Mệnh nắm lấy bàn tay A Triền đang để ngoài chăn, xoa xoa, cảm nhận được hơi ấm truyền tới.

Hắn phản bác: "Con trai người cũng là một nhân tài xuất chúng, biết đâu vị cố nhân kia của người lại rất hài lòng về con thì sao?" Bạch Hưu Mệnh nghĩ tới con Cửu Vĩ Hồ hắn thấy khi tỉnh lại.

Tuy chỉ nhìn thoáng qua, nhưng hắn đã đơn phương khẳng định, nhạc phụ đại nhân đã công nhận hắn.

Minh Vương cười lạnh một tiếng, quay người đi ra ngoài, đúng là không nỡ nhìn tiếp.

Sau khi thăm A Triền xong, Bạch Hưu Mệnh đưa Bắc Hoài cùng Minh Vương vào cung diện thánh.

Hắn rời đi khoảng một canh giờ rưỡi, mi mắt A Triền khẽ động đậy, một lát sau, nàng chậm rãi mở mắt.

Giấc ngủ này rất dài, nhưng A Triền không hề cảm thấy mệt mỏi, ngược lại thấy cơ thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Sự thay đổi này nàng không thấy kinh ngạc, hấp thụ sinh mệnh lực vốn là con đường ổn thỏa nhất.

Sau khi hấp thụ, nàng sẽ có thọ mệnh dài lâu, có thể từ từ tu luyện, không cần lo lắng cơ thể già đi.

Nàng vốn đã từ bỏ con đường này ngay từ đầu, không ngờ cuối cùng âm sai dương thác lại quay về con đường này.

Trong lúc hôn trầm, nàng tiến vào nội cảnh địa, thấy được thần hồn của chính mình đã mất đi yêu thân, thần hồn phản chiếu dung mạo vốn có của nàng, nhưng không bao giờ biến lại thành hình dáng hồ ly được nữa.

Sự ràng buộc của nàng với yêu tộc đã hoàn toàn bị chặt đứt.

Khi đưa ra quyết định, A Triền đã biết mình sẽ mất đi những gì, nàng không hối hận vì lựa chọn này, chỉ là trong lòng vẫn sẽ có chút buồn bã.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy cửa phòng phát ra tiếng động, có người đang mở cửa.

Cửa bị người từ bên ngoài đẩy ra, nhìn thấy bóng dáng cao lớn ngược sáng kia, A Triền không tự giác cong môi cười.

A Đa nói nàng đã lớn rồi, thực ra nàng chỉ nhận ra rằng, bản thân vốn sở hữu rất nhiều, rất nhiều tình yêu, từ A Đa, A Nương, và cả từ Bạch Hưu Mệnh.

Nàng đã có sức mạnh để tiếp tục bước tiếp, bất kể là trên con đường nào.

Bạch Hưu Mệnh đi tới bên giường, bắt gặp đôi mắt sáng ngời của A Triền.

Chương 202

Thấy A Triền ngồi dậy trên giường, hắn cúi người, chậm rãi đưa tay ra, ngón tay khẽ chạm lên má nàng, như thể đang chạm vào một con búp bê sứ dễ vỡ. "Nàng tỉnh rồi." Rõ ràng từ lúc họ xa nhau đến giờ mới qua vài ngày, nhưng Bạch Hưu Mệnh lại có cảm giác như đã trải qua mấy đời.

A Triền nắm lấy tay hắn, những ngón tay mềm mại luồn vào kẽ tay hắn, Bạch Hưu Mệnh hơi khựng lại. "Bạch Hưu Mệnh." A Triền ngước mắt nhìn hắn, gọi tên hắn. "Ơi?" "Ta lại cứu chàng một mạng, chàng phải nhớ báo đáp ta đấy." Yết hầu lên xuống, giọng của Bạch Hưu Mệnh mang theo một chút khàn khàn: "Nàng muốn ta báo đáp thế nào?" Hắn nhìn chằm chằm A Triền với ánh mắt rực cháy, cơ thể dần dần áp sát nàng, cho đến khi hơi thở của hai người gần như hòa quyện vào nhau: "Lấy thân báo đáp có được không?" Môi hắn gần như chạm vào A Triền, nhưng lại bị một ngón tay chặn lại.

Cơ thể A Triền hơi lùi lại phía sau, đầu ngón tay ấn lên bờ môi mỏng của người đàn ông, Bạch Hưu Mệnh dừng lại, nhưng khát vọng và sự nóng bỏng trong mắt hắn gần như có thể thiêu rụi nàng. "Không được, chàng quên rồi sao, chúng ta vẫn chưa làm hòa đâu." Bạch Hưu Mệnh nắm nhẹ lấy ngón tay nàng: "Là lỗi của ta." Đây là lần đầu tiên hai người cãi nhau, dù lựa chọn là do A Triền đưa ra, nhưng không ngăn được việc người sai là Bạch Hưu Mệnh, dù sao hắn cũng nhận.

Ngón tay A Triền khẽ gãi vào lòng bàn tay hắn: "Chàng sai ở đâu?" "Sai ở... làm nàng không vui." A Triền nén lại bờ môi đang định cong lên, có chút hài lòng với thái độ nhận lỗi này, Bạch Hưu Mệnh lại tiến sát tới, ngậm lấy môi nàng, lần này A Triền không né tránh nữa.

Ban đầu là sự vuốt ve mơn trớn cực kỳ dịu dàng, A Triền ban đầu chỉ bị động đón nhận, sau đó khẽ đáp lại một chút, kết quả suýt chút nữa khiến Bạch Hưu Mệnh mất kiểm soát.

May mà lý trí hắn vẫn còn, chỉ là đè lên A Triền, xoa dịu chút khao khát trong lòng, trước khi nàng vùng vẫy đã buông người ra.

A Triền nằm trên giường, lồng ngực phập phồng dữ dội, mắt đẫm nước, ánh mắt còn có chút mơ màng.

Bạch Hưu Mệnh đặt những nụ hôn liên tiếp lên khóe mắt nàng, bị nàng đẩy ra liền hỏi: "Giờ A Triền đã vui chưa?" A Triền lườm hắn một cái, nhưng ánh mắt đó chẳng có chút sức thuyết phục nào: "Chàng nói xem?" "Vậy thứ này, có thể làm nàng vui không?" Trong tay Bạch Hưu Mệnh đột nhiên xuất hiện một bản kim sách.

Khoảnh khắc nhìn thấy Địa Linh Sách, ánh mắt A Triền liền không thể dời đi được nữa, nàng nhìn kỹ mấy lần mới rốt cuộc xác định đó đúng là Địa Linh Sách không sai vào đâu được. "Chàng làm sao lấy được nó vậy?" Trong mắt nàng tràn đầy sự hiếu kỳ.

Bạch Hưu Mệnh không trả lời ngay mà chỉ hỏi: "Giờ chúng ta có thể làm hòa được chưa?" A Triền chớp chớp mắt, thử thăm dò nói: "Nếu ta nói không thể thì sao..." Lời còn chưa dứt, nàng đã trố mắt nhìn Địa Linh Sách trong tay Bạch Hưu Mệnh biến mất, định đưa tay chộp lấy nhưng không kịp.

Bạch Hưu Mệnh thuận thế nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, ngón cái khẽ mơn trớn trên làn da mịn màng nơi cổ tay, giọng nói đầy vẻ dụ dỗ: "Thật sự không làm hòa sao?

Chỉ cần nàng gật đầu, nàng muốn cái gì cũng được." A Triền bất mãn nói: "Bạch Hưu Mệnh, chàng đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao?" "Ta không phải đã lấy thân báo đáp rồi sao?" "Chàng đó mà gọi là báo ơn à, rõ ràng là chiếm tiện nghi thì có." A

Triền hừ một tiếng đầy bất mãn, nâng chân đá đá vào ống chân hắn: "Mau lấy Địa Linh Sách ra đây." Bạch Hưu Mệnh không trêu nàng nữa, lấy Địa Linh Sách ra đưa cho nàng.

Hai người cùng ngồi dậy, A Triền mới nhận lấy quyển sách.

Nàng mới chỉ thấy thứ này hai lần, mỗi lần đều là dưới sự canh chừng nghiêm ngặt của đám hộ vệ của Bạch Trảm Hoang, có lẽ ông ta sợ nàng sinh lòng ác niệm.

Nàng mở ra lật xem, hơn nửa trang vàng đều đã viết tên người, nàng còn tìm thấy tên mình trên đó, là một màu đỏ rực rỡ.

Nàng lật đến một trang trống, nhìn chằm chằm vào trang vàng đó một lúc, đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất ngượng ngùng: Nàng hiện tại không có tu vi, không thể khiến Địa Linh Sách nhận chủ, cũng đồng nghĩa với việc không có cách nào sử dụng nó. "Sao thế?" A Triền quay đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh, thấy mắt hắn chứa ý cười, hiển nhiên là đã liệu trước bước này.

Nàng ném Địa Linh Sách lại vào tay hắn, ra vẻ sai bảo: "Mau nhận chủ đi." "Tuân mệnh." Sau khi Bạch Hưu Mệnh khiến Địa Linh Sách nhận chủ, quyển sách vàng lơ lửng trước mặt hắn, các trang sách mở ra, tự động lật đến trang chưa có chữ. "Biết dùng thế nào không?" Hắn hỏi A Triền. "Dùng nội tức quán chú vào bút, trực tiếp viết tên là được, nhưng khi tìm người thì cần dùng đến máu." "Đã hiểu, tên là gì?" "A Miên, chữ Miên trong triền miên." Sau khi A Triền nói tên A Miên, Bạch Hưu Mệnh quán chú nội tức vào đầu ngón tay, viết hai chữ A Miên lên trang vàng, tuy nhiên hắn vừa thu tay lại thì chữ trên trang vàng đã biến mất.

Hắn nhướng mày nhìn về phía A Triền.

A Triền trầm ngâm: "Xem ra Bạch Trảm Hoang không lừa ta." Trước đó Bạch Trảm Hoang từng nói với nàng, viết tên A Miên lên

Địa Linh Sách không hề có phản ứng.

Bạch Hưu Mệnh đã là Ngũ cảnh rồi, chẳng lẽ ngay cả hắn cũng không viết nổi tên A Miên sao?

Đang lúc suy nghĩ, một đôi tay bỗng nhiên ôm lấy eo A Triền, nhấc bổng nàng lên.

Nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị đặt ngồi lên đùi Bạch Hưu Mệnh. "Chàng lại làm sao nữa?" Một giọng nói u ám vang lên bên tai nàng: "Mấy ngày qua, hắn đã nói gì với nàng?" A Triền quay đầu, nhìn biểu tình âm trầm của hắn, cố ý làm ra vẻ suy tư: "Để ta phải nhớ kỹ lại xem, hắn nói rất nhiều." "Ví dụ như?" Bạch Hưu Mệnh nghiến răng, đột nhiên muốn đào Bạch Trảm Hoang dưới hố lên để giết thêm lần nữa.

A Triền bật cười: "Ví dụ như... hắn hỏi ta là hắn có điểm nào không bằng chàng." Bạch Hưu Mệnh hơi sững lại, sắc mặt dịu đi đôi chút: "Nàng đã trả lời hắn thế nào?" Ngón tay A Triền chạm lên trán hắn, thuận theo sống mũi cao thẳng đi xuống, lướt qua môi, yết hầu, cuối cùng dừng lại ở lồng ngực: "Tự nhiên là, điểm nào cũng không bằng rồi." Ngay cả vẻ ngoài phù phiếm nhất cũng không bằng, huống chi là bên trong.

Khóe môi Bạch Hưu Mệnh cong lên, hiển nhiên câu trả lời của A Triền đã thành công làm hắn hài lòng. "Giờ còn ghen không, Bạch đại nhân?" A Triền cố ý trêu chọc.

Bạch Hưu Mệnh không trả lời, chỉ nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng lên, hôn nhẹ lên môi nàng: "Hắn còn nói gì với nàng nữa?" "Hắn nói với ta rằng hắn từng viết tên A Miên nhưng Địa Linh Sách không có phản ứng, chắc là giống như hiện tại vậy." "Tình huống này chắc là rất hiếm gặp phải không?" "Ừm, cho nên ta suy đoán, sự tồn tại của A Miên có lẽ đã bị che đậy." A Triền dừng một chút rồi nói tiếp, "A đa

mang nội đan của mình cho ta, người không thể nào không để lại gì cho A Miên cả." Tuy lần này đủ để chứng minh suy đoán của nàng, nhưng Địa Linh Sách cũng không tìm thấy tung tích của A Miên, trong lòng nàng không tránh khỏi thất vọng. "Đừng gấp, để ta thử lại lần nữa." Bạch Hưu Mệnh rạch đầu ngón tay, dùng ngón tay làm bút, dùng máu của mình viết xuống hai chữ A Miên.

Sau khi tên được viết xuống, hai chữ đó dần trở nên vặn vẹo, giống như đang vùng vẫy, sau đó nét chữ lại có dấu hiệu tan biến.

Bạch Hưu Mệnh không rời tay đi mà tiếp tục nhỏ máu lên trang vàng.

Yêu khí thích máu, sau khi hấp thụ máu của tu sĩ Ngũ cảnh, Địa Linh Sách tỏa ra kim quang đại thịnh, tên của A Miên trên đó không còn vặn vẹo biến hình nữa mà in thẳng lên trang vàng, giống như tên của A Triền, đều là màu đỏ.

Chuyện vẫn chưa kết thúc, theo dòng máu tiếp tục nhỏ xuống, tên của A Miên kéo ra một sợi chỉ máu bay ra ngoài Địa Linh Sách, sau đó sợi chỉ máu căng thẳng song song với mặt đất, tên của nàng ấy chỉ về hướng Bắc.

Điều này có nghĩa là, A Miên không những còn sống mà còn đang ở phía Bắc Thượng Kinh.

Đúng lúc này, trang vàng viết tên A Miên phát ra tiếng xé rách, Bạch Hưu Mệnh giơ tay đè lên trang vàng, giống như đang giằng co với một luồng sức mạnh vô hình nào đó.

Một lát sau, một tiếng gầm bá đạo và đầy giận dữ mơ hồ lọt vào tai hắn, ngón tay Bạch Hưu Mệnh bị đánh bật ra, trang vàng dưới tay trực tiếp vỡ tan thành bụi phấn.

A Triền không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, chỉ thấy trang vàng

vỡ vụn, lo lắng hỏi: "Có chuyện gì xảy ra vậy?" Bạch Hưu Mệnh lại cười: "Không sao, coi như là nhận được một tin tốt." "Tin tốt gì?" "Kẻ che giấu tung tích cho nàng ấy chính là Long tộc." Long tộc tuy được trời ưu ái, thiên phú trác tuyệt và thọ mệnh dài lâu, nhưng số lượng lại thưa thớt, đến nay Long tộc cũng chỉ có năm vị Long vương Ngũ cảnh.

Trong đó có hai vị Long vương thực sự đã trải qua thương hải tang điền, bọn họ gần như không bao giờ rời khỏi địa giới Long tộc, ba vị còn lại thì có thể điều tra một chút.

Nếu muội muội của A Triền cũng không đổi tên như nàng thì có lẽ không khó tìm.

Khi Bạch Hưu Mệnh nhắc đến Long tộc, A Triền cũng nghĩ đến cùng một hướng với hắn.

Chỉ là Long tộc rất bài ngoại, muốn nghe ngóng tin tức e là không dễ dàng như vậy.

Nàng còn chưa kịp nói ra nỗi lo trong lòng, Bạch Hưu Mệnh đã nghĩ ra cách giải quyết, hắn nói: "Phụ vương và Long tộc có chút giao tình, ngày mai ta sẽ đi tìm người, nhờ người giúp nghe ngóng một chút." A Triền giơ tay ôm lấy cổ hắn, mắt sáng long lanh: "Bạch đại nhân, sao chàng lại tốt như vậy chứ?" "Biết ta tốt thì tối nay theo ta về phủ nhé?" A Triền lập tức muốn đứng dậy, kết quả bị Bạch Hưu Mệnh ấn trở lại: "Nàng định đi đâu?" "Đột nhiên nghĩ đến ta mất tích lâu như vậy, Tuệ nương nhất định rất lo cho ta." "Yên tâm đi, ta đã cho người báo tin rồi, hiện tại nàng ấy chắc đã biết nàng bình an vô sự." "Ta không yên tâm, ta phải về ngay bây giờ!" "Nếu nàng thực sự không muốn về phủ của ta..." Bạch Hưu Mệnh thong thả nói, "Ở đây cũng được." A Triền nghĩa chính từ nghiêm nói: "Chàng đã là Ngũ cảnh rồi, sao vẫn còn bị dục vọng khống chế thế hả, đem tự chế lực

ra dùng một chút đi." Bạch Hưu Mệnh cười phản bác: "Ta đã là Ngũ cảnh rồi, tự nhiên là muốn làm gì thì làm, còn cần gì tự chế lực nữa?" Thấy giảng đạo lý không xong, A Triền lập tức thay đổi chiến lược: "Nhưng thân thể ta còn chưa hồi phục mà." Nói đoạn nàng ngáp một cái, mắt rưng rưng: "Ta hiện tại vẫn thấy buồn ngủ lắm." Lời này không phải lừa hắn, nàng quả thực vẫn thấy buồn ngủ. "Buồn ngủ thế sao, vậy ta đưa nàng về nhà ngủ." Nói xong không đợi A Triền phản ứng, hắn xuống giường bế xốc nàng lên đi ra ngoài.

A Triền vùng vẫy vô ích: "Ta không..." Cuối cùng vùng vẫy thất bại, nàng vẫn bị Bạch Hưu Mệnh "đóng gói" mang về phủ.

Tuy nhiên trên đường về nhà hắn, A Triền lại ngủ thiếp đi.

Bạch Hưu Mệnh không thấy kỳ lạ, sau khi tẩy tủy, sức sống trong cơ thể A Triền vẫn sẽ tiếp tục thay đổi nhục thân của nàng một cách chậm rãi, mệt mỏi là hiện tượng bình thường.

A Triền ngủ một mạch đến nửa đêm mới tỉnh, trong phòng tĩnh lặng, rõ ràng đã ngủ rất lâu nhưng bụng cũng không thấy đói.

Nàng xoay người, bàn tay nhỏ bé sờ soạng sang bên cạnh, quả nhiên chạm vào một cơ thể ấm áp.

Bạch Hưu Mệnh mặc trung y, tư thế ngay ngắn nằm ngửa bên cạnh nàng.

Người bên cạnh đang ngủ say, nhưng A Triền lại chẳng thấy buồn ngủ chút nào.

Nàng mở to mắt thật sự quá nhàm chán, tay bắt đầu không an phận.

Nàng tháo dây buộc trên trung y của Bạch Hưu Mệnh, bàn tay nhỏ luồn vào trong.

Đầu ngón tay A Triền thuận theo những đường nét cơ bắp rõ rệt

của hắn từ từ đi xuống, cuối cùng dừng lại ở vùng bụng dưới, nàng rất thích cảm giác xúc giác trên cơ thể Bạch Hưu Mệnh, gần như khiến nàng yêu thích không rời tay.

A Triền đang chìm đắm trong mỹ sắc thì bỗng nhiên nghe có người hỏi: "Sờ sướng không?" "Sướng lắm." A Triền chẳng hề thấy ngượng ngùng khi bị bắt quả tang, còn nhân cơ hội sờ thêm vài cái, "Sao chàng không ngủ tiếp đi?" Bạch Hưu Mệnh nắm lấy tay nàng, dời xuống phía dưới: "Nàng nói xem?" Qua lớp vải mỏng manh, da thịt chạm nhau, trong cổ họng hắn phát ra một tiếng thở dài.

Nhưng rất nhanh, A Triền liền rút tay lại, nàng xoay người ngồi lên người hắn.

Cảm giác bị đè ép đột ngột khiến Bạch Hưu Mệnh nheo mắt, lòng bàn tay phủ lên vòng eo mềm mại của nàng, ánh mắt thâm trầm không kiêng nể gì mà lướt trên người nàng.

Váy ngủ hôm nay của A Triền là do đích thân hắn thay cho, mềm mại mỏng manh, phác họa hoàn hảo đường cong cơ thể nàng.

Nàng dùng hai tay chống lên vai hắn, cơ thể từ từ cúi xuống cho đến khi dán sát vào người hắn. "Bạch đại nhân." "Ừm?" Yết hầu lên xuống phập phồng, Bạch Hưu Mệnh khó khăn phát ra âm thanh. "Ta không ngủ được, chàng chơi với ta có được không?" "Nàng muốn chơi cái gì?" "Chơi chàng nha." A Triền không cần hắn đồng ý liền đưa đầu lưỡi liếm liếm yết hầu hắn.

Cơ thể nam nhân bên dưới dường như lập tức trở nên nóng bừng, tiếng tim đập khiến lòng bàn tay nàng cũng run rẩy theo.

Hắn dường như muốn ngồi dậy nhưng lại bị A Triền ấn xuống: "Chàng đừng có cử động lung tung." "Được." Bạch Hưu Mệnh để mặc nàng khống chế cơ thể mình, lòng bàn tay hắn lùa vào làn tóc nàng, theo động tác của nàng mà từ từ hạ xuống.

Trong căn phòng mờ tối, bức rèm giường buông xuống cũng không thể che lấp được những âm thanh ái muội, trái lại còn mập mờ lộ ra bóng dáng hai người đang quấn quýt lấy nhau trên giường.

A Triền lúc đầu chỉ là muốn thử một chút, trong lòng còn nghĩ nếu không được thì bỏ cuộc, nhưng chuyện này làm gì có chuyện quay đầu.

Bị đè xuống bắt nạt một lúc lâu, những gì cần nếm đều đã nếm qua, nàng ấm ức thút thít.

Bạch Hưu Mệnh vừa buông tay, nàng liền nằm vật ra bụng dưới của hắn như một xác chết, không chịu cử động nữa.

Bạch Hưu Mệnh nằm ngửa trên giường, cánh tay che mắt, lồng ngực phập phồng, hiển nhiên thân hình yểu điệu của A Triền không theo kịp dã tâm hừng hực của hắn, mới chơi được đoạn đầu, trêu chọc người ta lửng lơ rồi lại không muốn động đậy nữa. "Nàng chơi ta như vậy đấy à?" Hắn nghiến răng, giọng khàn đặc không ra hơi.

A Triền không muốn nói chuyện, thậm chí đã bắt đầu hối hận rồi. "Hay là chúng ta ngủ một giấc trước đi?" Nàng chân thành đề nghị.

Đợi ngủ dậy biết đâu nàng lại có sức tiếp tục.

Bạch Hưu Mệnh gần như bị nàng làm cho bật cười vì tức, hắn ngồi dậy bế xốc người đang nằm giả chết trên người mình lên, một tay đỡ eo nàng, từ từ đặt nàng xuống người mình.

Trên rèm giường in bóng dáng thướt tha của nữ tử, chỉ là lay động kịch liệt như cành hoa trong gió bão.

Vì đã đắc tội hắn quá nặng, A Triền thực sự đã phải nếm chút khổ đầu, thế cũng thôi đi, đằng này Bạch Hưu Mệnh còn thù dai, cứ bắt nàng phải ở trên.

Đợi đến lúc tắm rửa xong nằm lại trên giường, A Triền chỉ cảm

thấy toàn thân không chỗ nào là không đau nhức, trước đây lúc nàng tu luyện cũng chưa từng chịu khổ như thế này!

Nàng quấn chăn mỏng nằm nghiêng lưng về phía Bạch Hưu Mệnh, nỗ lực khiến mình ngủ thiếp đi vì sợ lại bị hắn đè ra bắt nạt, tiếc là lúc trước ngủ quá nhiều, giờ đây vẫn chẳng thấy buồn ngủ chút nào.

Một lát sau, Bạch Hưu Mệnh mang theo hơi lạnh áp sát vào người nàng nằm xuống, cánh tay tự nhiên vòng qua người nàng. "A Triền..." Giọng hắn vang lên từ phía sau, trầm khàn, mang theo dục vọng chưa tan hết.

Người A Triền bất giác run lên một cái, lặng lẽ nhích về phía trước một chút, người phía sau dường như nhận ra động tác nhỏ của nàng, trực tiếp dán sát lên. "Hai lần rồi, không làm nữa đâu." A Triền ấm ức từ chối, đồng thời quyết định gạch bỏ cái tư thế tồi tệ này ra khỏi đầu, không bao giờ thử lại nữa.

Bạch Hưu Mệnh cười khẽ, lồng ngực rung động.

Một lúc sau tiếng cười ngừng lại mới nghe hắn hỏi: "Vậy A Triền chơi có được tận hứng không?" "Cũng... cũng tạm." Không dám nói không tận hứng, nàng thật sự sợ lại thêm hai lần nữa.

Giữa giường chiếu, Bạch Hưu Mệnh ác liệt đến mức khiến người ta phẫn nộ.

Chương 203

"Nàng trêu đùa ta như vậy, chẳng lẽ không nên có lời giải thích sao?" Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng! "Ưm... chàng muốn giải thích thế nào?" Cảm nhận được cảm giác ấm nóng ẩm ướt truyền đến trên sống lưng, tay A Triền nắm chặt lấy chăn mỏng.

Môi Bạch Hưu Mệnh lưu luyến trên tấm lưng trắng ngần như ngọc của nàng, lòng bàn tay thọc vào trong chăn, còn có thể phân tâm đòi hỏi danh phận: "A Triền làm hỏng danh tiết của ta, tổng quy phải chịu trách nhiệm mới đúng." "Hôn nhân đại sự không phải nên theo lệnh cha mẹ, lời người mai mối sao?" A Triền hơi nheo mắt, cảm giác mềm mại đó khiến sống lưng nàng căng thẳng, ngón chân cuộn lại.

Nàng khó khăn lắm mới moi ra được từ trong đầu vài quy tắc cưới gả của con người. "A đa nàng đã gặp ta rồi, phụ vương ta cũng đồng ý rồi." Nụ hôn của Bạch Hưu Mệnh đã rơi xuống bên hông nàng, giọng nói hơi mơ hồ, "Ngày mai ta có thể đến cửa cầu thân." "Không được!" A Triền sợ từ chối muộn thì cảnh tượng ngày mai sẽ không thể thu xếp nổi. "Hửm?" Người phía sau bất mãn cắn nhẹ một cái vào vùng thịt mềm nơi eo nàng.

A Triền co chân đá đá hắn ra phía sau: "Chuyện này ta phải suy nghĩ kỹ đã." "Suy nghĩ bao lâu?" "Nghĩ trước khoảng mười, bảy... thôi thì năm năm đi." A Triền thấy thời gian năm năm đã là rất ngắn rồi, chuyện đại sự đời người thế này đương nhiên phải cẩn thận cân nhắc. "Năm năm...

được thôi." Giọng Bạch Hưu Mệnh không nghe ra hỉ nộ.

Lần này đến lượt A Triền ngạc nhiên, hắn cứ thế mà đồng ý sao?

Với sự hiểu biết của nàng về Bạch Hưu Mệnh... "Vậy tối nay làm

năm lần." Khắc sau, chiếc chăn mỏng trên người nàng bay mất, Bạch Hưu Mệnh đè lên người nàng, khiến nàng chẳng tìm đâu ra cơ hội để vùng vẫy.

A Triền không nhớ nổi mình ngủ thiếp đi vào lúc nào, lúc tỉnh dậy đã quá giờ Ngọ.

Bạch Hưu Mệnh mặc một bộ thường phục màu tím nhạt đang tựa vào đầu giường đọc sách, mái tóc dài được buộc ra sau bằng một dải lụa cùng màu, trông có vài phần tùy ý. "Giờ nào rồi?" A Triền vừa lên tiếng đã phát hiện giọng mình đã khàn đặc hoàn toàn.

Bạch Hưu Mệnh đặt sách xuống, cầm lấy chén trà bên cạnh đút cho A Triền uống nửa chén nước ấm rồi mới trả lời câu hỏi của nàng: "Vị thời nhất khắc." "Hồi tối trước khi ngủ chàng đã hứa với ta, hôm nay đưa ta về nhà, chàng còn nhớ chứ?" A Triền nhắc nhở, sợ hắn đổi ý, nàng thật sự không muốn ở lại chỗ hắn đêm thứ hai. "Đương nhiên. Đợi dùng cơm xong ta sẽ đưa nàng về." "Được rồi." A Triền miễn cưỡng đồng ý.

Lần này Bạch Hưu Mệnh giữ lời hứa, sau khi dùng xong bữa cơm thanh đạm tại phủ, hắn cùng nàng lên xe ngựa đi về hướng Xương Bình phường.

Lúc này bên ngoài đang là lúc nóng nực, cửa sổ xe mở ra có gió nhẹ thổi vào, A Triền tựa bên cửa sổ nhìn đường phố và người qua lại bên ngoài, nghe tiếng rao của những người bán hàng rong đầu đường cuối ngõ, không khỏi nảy sinh cảm giác như đã mấy đời.

Sau này nàng còn nhiều thời gian ở lại Thượng Kinh, dường như cũng không tệ?

Đúng lúc này, xe ngựa đang đi bỗng nhiên giảm tốc độ, phía trước dường như có chuyện gì đó xảy ra, một đám người tụ tập lại chắn

đường.

A Triền tò mò thò nửa người ra ngoài nhìn, thấy trong đám đông có vài tên nha dịch, nhìn cách ăn mặc thì giống người của nha môn Kinh Triệu phủ. "Phía trước hình như có chuyện rồi." A Triền quay đầu nói với Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh chưa kịp trả lời đã nghe phu xe bên ngoài nói: "Công tử, phía trước có người chết, chúng ta có nên đi đường vòng không?" Quay đầu thấy vẻ mặt "ta rất muốn xem náo nhiệt" của A Triền, Bạch Hưu Mệnh không nhịn được cười: "Đỗ vào lề đường đi, chúng ta xuống xem sao." "Vâng." Phu xe đánh xe ngựa vào lề đường dừng lại, A Triền xách váy bước xuống, nếu không phải vì cơ thể hiện tại không thoải mái thì nàng đã chạy đi rồi.

Bạch Hưu Mệnh không nhanh không chậm đi theo sau nàng, rất nhanh hai người đã đến nơi đám đông tụ tập.

Quả nhiên là nha dịch Kinh Triệu phủ đang phá án, nghe những người xung quanh nói có người chết đuối trong tửu quán.

Thi thể lúc này vẫn được đặt trong tửu quán, trên người đắp tấm vải trắng, nhìn độ lồi lõm của tấm vải thì người chết lúc sinh thời hẳn là rất phát tướng.

Chủ tửu quán lúc này đang rầu rĩ trình báo sự việc về người chết với nha dịch, những người xem náo nhiệt xung quanh cũng chăm chú lắng nghe.

Chủ quán thầm nghĩ mình thật đen đủi nhưng cũng không dám giấu giếm, thành thật nói: "Thưa các vị đại nhân, vị khách này liên tiếp mấy ngày nay đều đến tiệm nhỏ uống rượu, thường xuyên say mướt như bùn, hễ say là khóc lóc không thôi, miệng lẩm bẩm điều gì đó về việc con trai ông ta chết oan, vì ông ta không gây chuyện nên thảo dân cũng không đuổi đi." "Vậy hôm nay ông ta chết như thế

nào?" Chủ quán lau mặt nói: "Thảo dân chỉ vừa quay lưng đi lấy rượu cho người ta, đã thấy ông ta nằm trên bàn ngủ rồi, lúc như vậy cũng có nên thảo dân không để ý.

Cho đến nửa canh giờ trước, thảo dân thấy ông ta ngủ lâu quá định vào gọi dậy, ai ngờ vừa đẩy một cái là người đổ xuống luôn." "Thưa các vị đại nhân, lời thảo dân nói câu nào cũng là thật, thời gian qua trong tiệm luôn có khách, bọn họ đều có thể làm chứng." Những vị khách chưa rời đi đứng túm tụm một bên, nghe chủ quán nhắc đến mình cũng miễn cưỡng gật đầu đồng tình: "Chúng tôi cũng thấy rồi, chủ quán chỉ đẩy một cái là người đó đổ xuống luôn." "Nếu ông ta thường xuyên đến uống rượu, vậy ông có biết họ tên ông ta là gì không?" Viên nha dịch cầm đầu tiếp tục hỏi.

Chủ quán suy nghĩ một chút: "Vị khách này dường như họ Quý." Ban đầu A Triền chỉ đến xem náo nhiệt, nghe chủ quán nói người chết họ Quý, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Trong số những người nàng quen biết, tình cờ có một người họ Quý, cách đây không lâu vừa mới mất con trai.

Nàng kéo kéo ống tay áo người bên cạnh, Bạch Hưu Mệnh hơi cúi người xuống: "Sao vậy?" A Triền nói nhỏ vào tai hắn: "Có thể cho ta xem thi thể được không, ta có lẽ quen biết người đó." "Đi theo ta." Hắn không nói nhiều, dắt A Triền đi về phía tửu quán.

Thấy có người muốn xông vào, đám nha dịch một bên vừa quát tháo vừa tiến lên ngăn cản, bọn họ còn chưa kịp đến gần đã thấy Bạch Hưu Mệnh giơ ra một tấm lệnh bài.

Thẻ bài của Minh Kính Ti khiến mấy tên nha dịch tức khắc dừng bước, cung kính hành lễ: "Kiến quá đại nhân." Bạch Hưu Mệnh hơi gật đầu với bọn họ: "Bản quan muốn xem thi thể một chút." "Mời đại nhân đi phía này." Viên nha dịch vừa thẩm vấn nhanh chóng bước tới

dẫn đường cho Bạch Hưu Mệnh.

Hắn ta tự nhiên cũng nhìn thấy A Triền đi bên cạnh Bạch Hưu Mệnh nhưng coi như không thấy gì hết, đưa hai người vào trong.

Đi vào tửu quán, viên nha dịch dẫn đường tiến lên lật tấm vải trắng trên thi thể ra, A Triền nhìn khuôn mặt quen thuộc của người nằm dưới đất, chậm rãi thở hắt ra một hơi. "Quen biết sao?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Ông ta tên Quý Trang, là người thân của Tấn Dương Hầu, từng có duyên gặp mặt hai lần." "Từng đến tìm nàng gây phiền phức à?" A Triền lắc đầu: "Không tính là phiền phức, là một người biết điều.

Lần trước chúng ta gặp nhau là vài ngày trước, ông ta náo loạn trước cửa thư viện vì con trai ông ta uống say rồi chết đuối trong thư viện." Nghe lời A Triền nói, mấy tên nha dịch cũng vây lại chăm chú lắng nghe.

Vốn tưởng việc điều tra thân phận người chết sẽ mất một khoảng thời gian, không ngờ lại bước ngoặt bất ngờ, gặp được người quen biết người chết.

Chỉ là vị đại nhân bên cạnh cô nương này thực sự là người bọn họ không đắc tội nổi, bọn họ cũng không dám mạo muội lên hỏi chuyện, chỉ có thể đứng chờ một bên.

Bạch Hưu Mệnh hiểu rõ A Triền thế nào, lập tức hỏi ngay: "Nàng cảm thấy cái chết của con trai ông ta có vấn đề?" A Triền mỉm cười: "Chàng có biết không, Tấn Dương Hầu nạp thiếp rồi, ngày nạp thiếp, Quý Trang đưa con trai đến Tấn Dương Hầu phủ chúc mừng, sau khi về con trai ông ta liền bị tai nạn qua đời." Nàng nhìn thi thể Quý Trang, u u nói: "Ngày đó trước thư viện, chúng ta gặp nhau vội vã, ta từng nhắc nhở ông ta, Tấn Dương Hầu phủ cũng có hiềm nghi giống như thư viện, ai ngờ mấy ngày không gặp, ông ta cũng chết rồi." Thấy

chủ đề của hai người đột nhiên liên quan đến Hầu phủ, sắc mặt đám nha dịch xung quanh đều biến đổi, vụ án này nếu mang về Kinh Triệu phủ, Phủ doãn đại nhân e là sẽ mất ngủ mất. "Tấn Dương Hầu phủ sao..." Mặc dù Bạch Hưu Mệnh đã biết thân phận của A Triền nhưng hai người chưa từng nói kỹ chuyện này.

Tuy nhiên hắn có thể thấy A Triền luôn nhắm vào Tấn Dương Hầu phủ, chính xác hơn là nhắm vào những kẻ đã đối xử tệ với Quý Thiền.

Giờ đây trong Tấn Dương Hầu phủ chỉ còn lại một mình Tấn Dương Hầu.

Khi Bạch Hưu Mệnh quay đầu nhìn A Triền, A Triền cũng đang nhìn hắn.

Nàng móc móc ngón tay hắn, khẽ lắc lắc: "Bạch đại nhân ~" Hắn nhìn một cái là thấu ngay ý đồ của A Triền: "Muốn ta tiếp nhận vụ án này sao?" "Vậy chàng có tiếp nhận không?" Bạch Hưu Mệnh nghiêm mặt nói: "Thông thường, Minh Kính Ti không thể tùy ý tiếp nhận vụ án của các nha môn khác." A Triền bĩu môi, lập tức buông tay hắn ra, thấy hắn đưa tay tới liền tát mạnh vào tay hắn một cái.

Một tiếng "chát" vang lên khiến đám nha dịch bên cạnh hít một hơi lạnh.

Bạch Hưu Mệnh chỉ cười một cái, thản nhiên đi tới bên thi thể Quý Trang, bán quy hạ quan sát sắc mặt ông ta. "Vừa rồi nghe người bên ngoài nói ông ta bị chết đuối?" Hắn ngước mắt nhìn nha dịch Kinh Triệu phủ bên cạnh.

Đám nha dịch nhìn nhau, vẫy tay gọi ngỗ tác đang đứng trong góc tới, ngỗ tác hơi lúng túng tiến lên báo cáo: "Đúng vậy thưa đại nhân." Bạch Hưu Mệnh nhìn ngỗ tác: "Chết đuối như thế nào?" "Là bị chết ngạt trong bát rượu." Tên ngỗ tác sợ hắn không tin, giải thích tường

tận, "Người chết sau khi bị sặc rượu vào mũi họng, hầu họng bị kích thích không thể hô hấp, cuối cùng tự mình làm mình ngạt thở mà chết.

Ta... ta cũng xếp kiểu tử vong này vào loại đuối nước." "Người trong tửu quán không phát hiện ra điểm gì bất thường sao?" Dù là kiểu chết này, trước khi chết vì ngạt thở cũng phải có sự vùng vẫy chứ. "Đại nhân, chủ quán và các khách hàng khác đều nói không thấy người chết vùng vẫy." Nha dịch bên cạnh xen vào. "Một người sống sờ sờ, lúc sắp chết mà cũng không biết vùng vẫy..." Đầu ngón tay Bạch Hưu Mệnh chạm lên trán Quý Trang, một lát sau dời tay đi, đầu ngón tay hắn dính một vệt màu xám nhưng nhanh chóng tan biến mất.

Tốc độ nhanh đến mức A Triền cứ ngỡ mình hoa mắt. "Cảm phiền đại nhân, đó là thứ gì vậy?" A Triền còn đang nghi ngờ chính mình thì viên nha dịch cầm đầu đã lên tiếng hỏi, bọn họ cũng đều nhìn thấy vệt màu xám đó. "Yêu khí tàn lưu." Bạch Hưu Mệnh lấy khăn lau tay, "Tan biến rất nhanh, chỉ để lại một chút dấu vết, nghi là bị nhập thân." Nghe hắn nói vậy, mấy tên nha dịch trái lại thở phào nhẹ nhõm, xem ra vụ án này không thuộc quyền quản lý của bọn họ nữa, về cũng không bị cấp trên mắng nhiếc, củ khoai lang bỏng tay này có thể danh chính ngôn thuận đẩy cho Minh Kính Ti rồi. "Không biết vụ án này tiếp theo nên xử trí thế nào?" Viên nha dịch cầm đầu hỏi ý kiến Bạch Hưu Mệnh. "Làm phiền phái hai người đến Minh Kính Ti tìm Thiên hộ Phong Dương bàn giao, bảo hắn dẫn người đến tiếp nhận vụ án này." "Hạ quan sẽ cho người đến Minh Kính Ti ngay." Không cần dặn dò thêm, lập tức có hai tên nha dịch vội vã rẽ đám đông đi về hướng Minh Kính Ti.

Những nha dịch còn lại một số ở lại canh giữ chứng nhân, số còn lại bắt đầu giải tán dân chúng đang vây xem một cách có trật tự.

Bạch Hưu Mệnh đứng dậy, đi về phía A Triền định nắm tay nàng thì lại bị tát một cái, nhưng lần này rất nhẹ, để hắn thành công nắm

lấy bàn tay nhỏ mềm mại trong lòng bàn tay. "Hết giận rồi chứ?" A Triền lườm hắn một cái: "Không phải là không thể tùy ý tiếp nhận vụ án của nha môn khác sao?" "Chẳng phải là xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó sao, tự nhiên là có thể danh chính ngôn thuận tiếp nhận rồi." "Ồ, vậy nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì sao?" Bạch Hưu Mệnh khẽ nói bên tai nàng: "Thì tạo ra một cái ngoài ý muốn thôi." A Triền rốt cuộc cũng ban cho Bạch Hưu Mệnh một ánh nhìn: "Bạch đại nhân, chàng trông thật chẳng giống người tốt chút nào." "Quá khen." Chờ không bao lâu, người của Minh Kính Ti đã đến.

Phong Dương dẫn đội, một toán vệ sĩ Minh Kính Ti bao vây tửu quán, những người dân vẫn còn luyến tiếc không chịu đi xung quanh cũng nhanh chóng tản ra trong thời gian ngắn.

Sau khi nha dịch Kinh Triệu phủ bàn giao rõ ràng tình tiết vụ án liền lập tức rời đi, chỉ còn lại vệ sĩ Minh Kính Ti tiếp quản hiện trường vụ án.

Phong Dương bước vào tửu quán, trước tiên bái kiến Bạch Hưu Mệnh: "Đại nhân." Bạch Hưu Mệnh gật đầu, thản nhiên dặn dò: "Điều tra rõ hành tung của ông ta trong những ngày qua, những người đã tiếp xúc, nếu liên quan đến Tấn Dương Hầu phủ thì đừng đánh động." "Rõ." Phong Dương lập tức nhận lệnh. "Xem náo nhiệt xong rồi, còn về nhà không?" Bạch Hưu Mệnh dời sự chú ý từ Phong Dương sang A Triền. "Đương nhiên rồi, đi thôi." A Triền giật mình một cái, vội vàng kéo tay hắn đi ra ngoài vì sợ hắn đổi ý. "Đại nhân đi thong thả, Quý cô nương đi thong thả." Lần này trên đường không gặp thêm bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào nữa, xe ngựa thuận lợi đưa A Triền về đến Xương Bình phường.

Cửa tiệm hương liệu đang khép hờ, tiệm không mở cửa kinh doanh.

A Triển xuống xe ngựa xong cũng chẳng thèm quản Bạch Hưu Mệnh phía sau, xách váy chạy thẳng vào trong tiệm, vừa đẩy cửa vào đã bắt đầu gọi: "Tuệ nương, Tuệ nương, ta về rồi đây!" Trong nháy mắt, bóng dáng Trần Tuệ đã xuất hiện trong tiệm.

Trần Tuệ bước nhanh tới trước mặt A Triển, cẩn thận quan sát nàng từ trên xuống dưới: "Có bị thương không?" "Ta không sao." A Triển xoay một vòng tại chỗ để chứng minh mình vẫn ổn, sau đó mới hỏi, "Còn tỷ, hôm đó tỷ có bị thương không?" Trần Tuệ lắc đầu: "Ta cũng không sao, chỉ là cơ thể bị cưỡng ép trấn áp, có ý thức nhưng không tỉnh lại được, vẫn là người của Minh Kính Ti đến đánh thức ta dậy." Đồng thời người của Minh Kính Ti cũng báo cho nàng biết A Triển đã được đưa về an toàn, nên nàng mới không vội đi tìm người.

Khi hai người đang nói chuyện, Bạch Hưu Mệnh cũng bước vào.

Trần Tuệ nhìn người đàn ông vừa xuất hiện, thấy ánh mắt hắn từ đầu đến cuối đều dán chặt vào người A Triển, trong lòng đã rõ, chắc hẳn hai người đã hòa hảo rồi.

Tuy không biết mấy ngày qua họ đã trải qua những gì, nhưng thấy A Triển cuối cùng không còn vẻ ủ rũ nữa thì đó là chuyện tốt. "Đã quá giờ Ngọ rồi, Bạch đại nhân có muốn ở lại dùng chút trà bánh không?" Trần Tuệ khách khí hỏi. "Hắn không cần đâu." Bạch Hưu Mệnh còn chưa kịp nói, A Triển đã trả lời thay hắn.

Bạch Hưu Mệnh nhướng mày nhìn A Triển, A Triển xoay người đẩy hắn ra ngoài: "Bạch đại nhân, an nguy của bách tính Thượng Kinh đều đặt hết lên vai chàng rồi, mau đi tra án đi." Bạch Hưu Mệnh bất lực, cũng chỉ có thể thuận theo sức đẩy của nàng mà đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Ta đưa nàng về, đến một ngụm nước cũng không cho uống sao?" "Chàng không khát!" "Ta thật ra..." A Triển hoàn toàn không cho hắn cơ hội nói chuyện, đẩy người ra khỏi cửa, dứt khoát

nói: "Mau đi làm việc đi Bạch đại nhân, tạm biệt." Nhìn bộ dạng không thể chờ đợi thêm của nàng, Bạch Hưu Mệnh cười hừ một tiếng, trước đây còn biết dỗ dành hắn một chút, giờ thì ngay cả giả vờ cũng không thèm, trực tiếp lược bỏ luôn quá trình đó.

Tiện nghi của hắn mà dễ chiếm như vậy sao?

Cuối cùng cũng tống khứ được người đi, A Triền như một chú hồ ly nhỏ tung tăng chạy về trong tiệm, quanh quẩn bên Trần Tuệ than vãn: "Lần này ta suýt chút nữa là không về được rồi." A Triền nói vậy hẳn là đã xảy ra chuyện cực kỳ nguy hiểm, Trần Tuệ nhíu mày nói: "Tên Bắc Hoang vương đó đúng là vô pháp vô thiên, giờ hắn thế nào rồi, có cách nào đối phó hắn không?" Nhắc đến Bạch Trảm Hoang, A Triền trái lại không có phản ứng gì kịch liệt, nàng suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Chắc là không cần tìm cách đối phó hắn nữa đâu." "Chẳng lẽ triều đình ra tay rồi?" Trần Tuệ lắc đầu, phủ định suy đoán này, đó dù sao cũng là thân vương, triều đình tuyệt đối không dễ dàng động thủ, ngoại trừ chuyện đó ra thì chỉ còn một người, "Là Bạch đại nhân đã làm gì sao?" "Ừm." A Triền gật đầu, "Bạch Trảm Hoang giờ chắc đang xếp hàng chờ đầu thai rồi." Trần Tuệ giật mình: "Hắn... chết rồi sao?" "Nếu không có gì ngoài ý muốn thì là vậy." Tuy Bạch Hưu Mệnh không nói nhưng A Triền cảm thấy với tính cách của hắn, chắc chắn sẽ không cho phép chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Đối với cái chết của Bạch Trảm Hoang, nàng không có bất kỳ suy nghĩ gì, bọn họ vốn dĩ đã đứng ở hai chiến tuyến đối lập, Bạch Trảm Hoang không ngại việc nàng hại chết Thái phi, còn nàng thì rất ngại việc mình bị người ta truy sát.

Dù là vì lời nguyền, sớm muộn gì hắn cũng phải chịu cảnh này, nhưng những kẻ từng hại nàng, trong lòng nàng đều ghi nhớ rõ ràng, cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc tha thứ cho bọn họ.

A Triền hơi lơ đễnh một chút, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chim kêu, dường như ngay gần đây.

Thấy nàng dáo dác nhìn quanh, Trần Tuệ bật cười nói: "Nàng quên rồi sao, con chim Thanh Canh nàng mua, hôm qua tiệm săn mới mang đến." Lẽ ra phải đưa đến sớm hơn nhưng phía họ xảy ra chuyện, tiểu nhị tiệm săn chỉ có thể mỗi ngày qua một chuyến, hôm qua mới giao được chim Thanh Canh vào tay Trần Tuệ.

Mấy ngày nay trải qua quá nhiều chuyện, A Triền đã sớm quẳng con chim Thanh Canh ra sau đầu, nghe Trần Tuệ nói vậy liền vội vàng ra hậu viện xem con chim nhỏ của mình.

Chim Thanh Canh chỉ to bằng con chim khách, lông màu xanh, bị nhốt trong lồng chim bằng trúc tím, cứ kêu chiêm chiếp không ngừng, nếu nó là con người thì chắc chắn là một kẻ nói nhiều.

A Triền chỉ nhìn một lúc đã mất hứng thú, lúc mua chim Thanh Canh là để nàng tra tìm con yêu quái đang ẩn nấp trong bóng tối của nhà họ Lâm, mấy ngày qua rồi không biết con yêu quái đó có còn ở trong kinh không?

Nghĩ đến việc này, tim nàng bỗng đập thình thịch, yêu khí mỏng manh mà có thể nhập vào người thì yêu quái đó không hề tầm thường, cái chết của Quý Trang có liên quan đến việc này, trước đó người nhà họ Lâm bị nhập thân chẳng phải cũng như vậy sao?

Chương 204

Chỉ là hai lần đó chưa gây ra mạng người mà thôi.

Có lẽ giữa hai chuyện này có sự liên quan nào đó?

A Triền cầm một que trúc trêu trêu con chim Thanh Canh trong lồng, bạc cũng đã tiêu rồi, con chim này tổng không thể mua về nhà một cách vô ích được.

Đợi nàng nghỉ ngơi khỏe hẳn, vẫn phải đi tìm tung tích của con yêu quái đó.

Sắp xếp xong hành trình tiếp theo của mình, sự hưng phấn trong lòng cũng giảm bớt, A Triền ngáp một cái, khóe mắt ứa ra hai giọt lệ.

Bạch Hưu Mệnh tối qua thật chẳng phải con người, nàng tiêu hao quá nhiều, phải vào trong tiếp tục ngủ bù.

Chào Trần Tuệ một tiếng, A Triền liền về phòng mình.

Có lẽ ở nhà nên thoải mái hơn, giấc này nàng ngủ một mạch đến tận giờ Dậu.

Khi tỉnh dậy, ngoài cửa sổ đã thoang thoảng mùi thơm của thức ăn.

A Triền phân biệt được một chút, tối nay có gà quay để ăn.

Nàng nhanh chóng bật dậy, tùy tiện túm lại mái tóc, xỏ giày chạy ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã thấy Bạch Hưu Mệnh từ trong bếp bước ra. "Sao chàng lại đến nữa rồi?" Giọng điệu A Triền đầy vẻ ghét bỏ. "Tiện đường, ghé qua xin chén nước uống." Nhìn ra rồi, ban ngày chén nước đó chưa uống được nên trong lòng Bạch Hưu Mệnh vẫn còn hậm hực lắm. "Ồ, vậy vụ án đó điều tra đến đâu rồi?" A Triền chỉ thuận miệng hỏi một câu, trong lòng không ôm hy vọng gì nhiều, dù

sao mới qua nửa ngày. "Chỉ tra được Quý Trang trước khi chết từng đến Tấn Dương Hầu phủ, chắc hẳn đã xảy ra mâu thuẫn với Tấn Dương Hầu.

Còn cái chết của con trai ông ta cũng giống hệt như ông ta vậy." "Thi thể con trai ông ta chưa hạ táng sao?" Điều này thực sự khiến người ta ngạc nhiên. "Ông ta đặt quan tài chứa thi thể con trai mình vào hầm băng để bảo quản, nếu không thì cũng không tra được những thứ này." A Triền trầm ngâm: "Chỉ bấy nhiêu thôi e là không kéo Tấn Dương Hầu vào cuộc được." Nàng chẳng thèm che giấu mục đích của mình, chỉ sợ Tấn Dương Hầu lần này không gặp xui xẻo.

Bạch Hưu Mệnh bật cười, trấn an nói: "Đừng gấp, chuyện này nếu thực sự liên quan đến hắn, hắn chạy không thoát đâu." A Triền cũng không vội, hiện tại nàng có rất nhiều thời gian, nhưng vẫn hỏi: "Nếu không liên quan đến hắn thì sao?" "Thì lại tìm một thời cơ khác khiến hắn gặp phải 'ngoài ý muốn' thôi." A Triền thích câu trả lời này.

Trong lúc hai người nói chuyện, tiếng chim kêu vẫn không ngừng nghỉ, Bạch Hưu Mệnh chú ý đến lồng chim treo trong viện, thắc mắc hỏi: "Sao tự nhiên lại nghĩ đến việc nuôi chim Thanh Canh vậy?

Loài chim này ồn ào lắm." "Đương nhiên là có tác dụng rồi." Nàng dời tầm mắt sang Bạch Hưu Mệnh, vốn dĩ định dưỡng tinh tuệ nhuệ xong sẽ dẫn Tuệ nương cùng đi, nhưng giờ đã có lựa chọn tốt hơn rồi.

A Triền sáp lại gần Bạch Hưu Mệnh, mắt cười cong cong: "Bạch đại nhân, lát nữa dùng cơm xong ta dẫn chàng ra ngoài chơi nhé?" Bạch Hưu Mệnh liếc nhìn nàng một cái, nhéo nhéo cái cằm nhọn của nàng: "Tối qua nàng cũng lừa ta như vậy đấy, ta trông giống kẻ dễ bị lừa gạt lắm sao?" A Triền trao cho hắn một ánh nhìn để hắn tự mình cảm nhận, bản thân mình là người thế nào chẳng lẽ trong lòng không

rõ sao, đương nhiên là rất dễ bị lừa rồi.

Nhưng nghe hắn nhắc đến đêm qua, nàng liền bất mãn nói: "Tối qua chàng có chịu thiệt đâu, đừng có mà được hời còn khoe mẽ, mau đồng ý đi." "Được rồi, vậy tối nay A Triền định dẫn ta đi đâu chơi?

Có thể chơi hết trong một lần được không?" Mặt A Triền đỏ bừng, cảm giác mình bị trêu ghẹo, giả vờ giận nói: "Hỏi nhiều làm gì, đến lúc đó chàng sẽ biết thôi." Bữa tối của Trần Tuệ nấu khá thanh đạm, nhưng lúc Bạch Hưu Mệnh đến có mang theo một con gà quay, A Triền rất hài lòng, bày tỏ sự lượng thứ cho hành vi đến ăn chực của hắn.

Dùng xong bữa tối, mặt trời lặn, bên ngoài đã tối dần, A Triền nhìn trời, thời gian đến lúc giới nghiêm không còn bao nhiêu nữa.

Đợi Bạch Hưu Mệnh cũng buông đũa xuống, nàng chào Trần Tuệ một tiếng rồi kéo người chạy ra sân, gỡ lồng chim xuống đưa cho đối phương. "Đưa ta cái này làm gì?" Bạch Hưu Mệnh nhấc lồng chim lên đối mắt với con chim Thanh Canh, con chim đang kêu chiêm chiếp này lập tức cứng đờ cả người, không phát ra lấy một tiếng động, đúng là một con chim biết điều và biết quý mạng. "Chàng chắc hẳn biết nhà họ Lâm chứ?" "Ừm." A Triền bỗng sáp lại gần mặt hắn: "Trong kinh có nhiều gia tộc họ Lâm lắm, sao chàng biết ta nói đến nhà nào?" Bạch Hưu Mệnh cũng không giấu giếm nàng, trực tiếp nói: "Người bên nhà ngoại của nàng từng đến Minh Kính Ti báo án, nói nàng thay đổi rất lớn, nghi ngờ bị đoạt xá." A Triền hiểu ra: "Chàng đoán ra thân phận của ta từ lúc đó sao?" "Không chỉ vậy." Bạch Hưu Mệnh cười lạnh một tiếng, "Bạch Trảm Hoang vì muốn cho ta biết thân phận của nàng đã tốn không ít công sức, nhà họ Lâm chẳng qua chỉ là một trong số đó." "Tiếc là chàng đã làm ông ta thất vọng rồi." A Triền bật cười, nàng và Bạch Hưu Mệnh cãi nhau hoàn toàn không phải vì vấn đề thân phận.

Cũng không trách Bạch Trảm Hoang đoán sai, chỉ cần điều tra qua Bạch Hưu Mệnh sẽ biết hắn thù ghét yêu tộc thế nào, ai mà ngờ hắn ngay cả sự kiêng kỵ của bản thân cũng có thể thay đổi tùy người. "Vậy nên con chim này có liên quan đến nhà họ Lâm sao?" Bạch Hưu Mệnh kéo chủ đề bị lạc hướng trở lại. "Đúng vậy." A Triền gật đầu, "Lúc ở nhà họ Lâm ta đã cảm thấy tên Lữ đạo trưởng đó không có ý tốt, dẫn yêu quái nhập vào người nhà họ Lâm chỉ để khiến họ nghi ngờ thân phận của ta." "Yêu quái sao?

Ta đã cho người đến nhà họ Lâm nhưng không tìm thấy tung tích yêu tộc, tên đạo sĩ đó cũng bỏ trốn rồi." "Chỉ là suy đoán của ta thôi, nên ta đã chế một ít hương phấn, nếu thực sự có yêu quái, con chim Thanh Canh này sẽ dẫn chúng ta tìm thấy tung tích của con yêu đó." "Thật sao?" Bạch Hưu Mệnh cảm thấy thú vị, "Vậy vừa hay cho ta mở mang tầm mắt." Hắn mở cửa lồng chim, con chim Thanh Canh cảnh giác nhìn chằm chằm Bạch Hưu Mệnh, thấy hắn không động đậy mới thử thò một cái chân ra, sau đó lại thò thêm cái chân nữa.

Xác định mình không bị bắt lại, chim Thanh Canh dang đôi cánh vỗ vỗ mấy cái rồi tung cánh bay cao.

Bạch Hưu Mệnh đặt lồng chim xuống, dắt A Triền đuổi theo.

Chim Thanh Canh bay không cao lắm, tốc độ cũng không nhanh, hơn nữa tính tò mò còn rất mạnh, trên đường cứ bay bay dừng dừng, thỉnh thoảng còn ghé mắt xem náo nhiệt ở những nhà đi ngang qua.

Mặc dù sự chú ý của chim Thanh Canh dễ bị dẫn đi nhưng đích đến của nó luôn rất rõ ràng, nó dẫn hai người đi xuyên qua vài phường thị, cuối cùng bay vào một tòa phủ đệ.

Bạch Hưu Mệnh cùng A Triền đứng ngoài tòa phủ đệ đó, A Triền ngước nhìn tấm biển Tấn Dương Hầu phủ, khẽ cười một tiếng: "Bạch đại nhân, chàng lại sắp lập công rồi." Đúng là đi mòn gót sắt

không thấy, đến khi thấy lại chẳng tốn chút công lao nào.

Bạch Hưu Mệnh dẫn theo A Triền tiến vào Tấn Dương Hầu phủ.

Trong ký ức của Quý Thiền, nơi này vốn luôn tấp nập náo nhiệt, thế nhưng Hầu phủ hiện giờ lại có vẻ vắng lặng khác thường, ngay cả viện chính cũng không thấy mấy hạ nhân hầu hạ.

Tấn Dương Hầu lúc này không có mặt ở viện chính, Bạch Hưu Mệnh đưa A Triền đi dạo một vòng quanh phủ, cuối cùng tìm được người ở trong hoa viên.

Hắn đang uống rượu dưới trăng, thần sắc trông vô cùng khổ sở, miệng còn lẩm bẩm hai chữ "Tầm Phương".

Tầm Phương vốn là tên tục của Tiết Thị. "Tấn Dương Hầu đối với Tiết Thị đúng là nhất vãng tình thâm." A Triền không nhịn được thốt lên.

Những lúc khác có thể là ngụy trang, nhưng tình cảm bộc lộ khi một mình độc tửu thì không thể là giả vờ được.

Bạch Hưu Mệnh không phủ nhận cũng chẳng đồng tình, chỉ nhắc nhở nàng: "Thanh canh điểu không ở đây." "Đi thôi, đi tìm con chim kia trước đã." Khi rời đi, A Triền ngoái đầu nhìn Tấn Dương Hầu vẫn đang tự rót rượu cho mình, nàng thực sự cảm thấy kỳ lạ, hai người này rốt cuộc lấy đâu ra thứ tình cảm sâu đậm đến thế?

Xuyên qua hoa viên là đến hậu viện của Hầu phủ, suốt mười mấy năm qua, Quý Thiền luôn sống ở đây.

Có điều giờ đây, viện tử cũ của Quý Thiền đã bị khóa chặt, hẳn là từ lâu không có người vào, trong sân cỏ dại đã mọc um tùm.

Thanh canh điểu đậu trên một cái cây, hướng về phía viện tử bên cạnh kêu chiêm chiếp, dáng vẻ có phần cấp thiết nhưng lại đầy kỵ dại.

Toàn bộ hậu viện chỉ có tòa viện tử kia thắp đèn lồng chiếu sáng, A Triền đoán rằng thiếp thất mới nạp của Tấn Dương Hầu đang ở đó.

Bạch Hưu Mệnh cùng A Triền nhảy lên mái nhà, gỡ một viên ngói nhìn xuống.

Trong phòng thắp rất nhiều nến, sáng rực như ban ngày, chỉ có một nữ tử dáng người yểu điệu đang ngồi trước bàn trang điểm soi gương, không có hạ nhân hầu hạ.

Nữ tử kia không chỉ soi gương mà còn nói chuyện với gương, giống như bên trong có người đang cư ngụ.

Nói qua nói lại, người và gương tựa hồ xảy ra tranh chấp, A Triền chỉ nghe thấy lời của nữ tử, nàng ta và cái gương dường như đang tranh giành xem ai nên được hưởng nhiều tinh khí hơn.

Thiên địa vạn vật tự có tinh khí, nhưng tinh khí dễ đoạt nhất là từ nhân tộc.

Hút tinh khí người để tu luyện cũng là một cách của yêu tộc, nhưng yêu tộc có căn cơ thường không chọn con đường này.

Một là họ có truyền thừa riêng, hai là nhân tộc không dễ chọc vào, hút tinh khí quá mức rất dễ bị phát hiện, nếu hút cạn khiến người tử vong thì càng dễ bại lộ.

Không biết tinh khí trong miệng nữ tử kia từ đâu mà có?

Tiếp đó nàng lại nghe thấy nữ tử phẫn nộ nói: "Nếu không phải ta ở bên ngoài dọn dẹp đống hỗn độn cho ngươi, sao ngươi có thể ngồi mát ăn bát vàng như vậy?" Cái gương không biết nói gì mà nữ tử kia tức giận không thôi, nàng ta há miệng nhả ra một luồng hôi khí trực tiếp chui vào trong gương.

Còn thân thể nữ tử thì mềm nhũn đổ xuống, tắt lịm hơi thở.

Đến đây thì không còn gì phải nghi ngờ nữa.

Phụ tử Quý Trang đại khái là bị con yêu quái này nhập xác, kẻ phối hợp với đạo sĩ ở Lâm gia trước kia chắc chắn cũng là nàng ta.

Chỉ là không ngờ ngoài nàng ta ra còn có một con kính yêu.

Tiếc là chúng đều ở trong gương, không có âm thanh nào truyền ra được.

Quan sát thêm một lúc, thấy con yêu quái kia vẫn không ra ngoài, Bạch Hưu Mệnh đặt viên ngói lại chỗ cũ, đưa A Triền rời khỏi Tấn Dương Hầu phủ.

Hai người lặng lẽ xuất hiện đầu phố, A Triền vừa đi theo Bạch Hưu Mệnh vừa hỏi: "Chàng nói xem, Tấn Dương Hầu có biết trong phủ mình nuôi hai con yêu quái không?" "Tấn Dương Hầu những năm qua tuy chưa từng giao thủ với ai, nhưng cũng là Tam cảnh." Ý tứ là hắn chắc chắn đã nhận ra. "Vậy thì thú vị rồi, yêu quái trong phủ Tấn Dương Hầu lại cấu kết với đạo sĩ mà Bạch Trảm Hoang phái đến Lâm gia, xem ra bí mật của Tấn Dương Hầu không ít đâu." Cảm nhận được người bên cạnh dừng bước, Bạch Hưu Mệnh quay người: "Sao không đi tiếp?" A Triền đứng nguyên tại chỗ, nhìn hắn: "Chàng nói xem, Tiết Thị có biết bí mật của hắn không?" "Có lẽ hiện giờ có thể đi hỏi mụ ta." Bạch Hưu Mệnh đưa tay ra.

A Triền lập tức đặt tay mình lên tay hắn: "Vậy trước khi chàng hỏi chuyện, ta có thể nói chuyện với mụ ta trước không?" Bạch Hưu Mệnh khẽ nhếch môi, kéo nàng sát lại gần: "Đương nhiên là được, nhưng nói chuyện xong thì giờ giới nghiêm cũng qua mất, ta không thể đưa A Triền về nhà rồi." A Triền hừ nhẹ một tiếng, biết ngay hắn không có ý tốt, hóa ra là chờ ở đây. "Nếu đã vậy, thôi thì bây giờ ta về nhà luôn." Nói rồi nàng toan rời đi.

Bạch Hưu Mệnh đưa tay ôm ngang eo nàng kéo lại: "Muộn rồi."

Đây là lần thứ hai A Triền đến Trấn ngục gặp Tiết Thị.

Cách mấy tháng, Tiết Thị thế mà lại béo lên một chút, chỉ là lâu ngày không thấy ánh sáng nên sắc mặt tái nhợt.

Mụ mặc tù phục co rúm ở góc phòng giam, trên người quấn một tấm chăn rách, nghe tiếng mở cửa thì ngơ ngác ngẩng đầu.

Thấy là A Triền, ánh mắt mụ không còn lờ đờ nữa mà nhìn chằm chằm người vừa bước vào. "Tiết phu nhân, đã lâu không gặp, bà vẫn khỏe chứ?" A Triền không lại gần, chỉ đứng ở cửa lao nói chuyện. "Ngươi đến đây làm gì?" Vì lâu ngày không nói chuyện, giọng mụ có phần khàn đặc.

A Triền mỉm cười: "Gần đây có một tin hỷ, nghĩ rằng Tiết phu nhân sẽ muốn biết nên ta đặc biệt đến báo cho bà." Tiết Thị lạnh lùng nhìn nàng, nhưng không còn phản ứng kịch liệt như lúc mới vào, chỉ bị kích động một chút đã gào thét.

Xem ra mấy tháng ngục tù đã khiến mụ thông minh lên đôi chút.

Sự lạnh nhạt của Tiết Thị không hề ảnh hưởng đến A Triền, nàng tự nhiên nói: "Mấy ngày trước, Tấn Dương Hầu vừa nạp một thê thiếp." Sắc mặt Tiết Thị không chút biểu cảm, nhưng tay mụ lại siết chặt lấy tấm chăn cũ nát. "Nghe nói vị cô nương đó rất được Tấn Dương Hầu sủng ái, ngày nàng ta nhập phủ, Tấn Dương Hầu còn mở tiệc đãi khách.

Hầu gia tuổi tác cũng không còn nhỏ, giờ lại chưa có mụn con nào, Tiết phu nhân, bà nói xem vị cô nương đó mất bao lâu để thay thế vị trí của bà trong lòng Tấn Dương Hầu đây?" A Triền vừa dứt lời, bỗng nghe Tiết Thị cười lạnh một tiếng, mụ khẳng định chắc nịch: "Không ai có thể thay thế được vị trí của ta trong lòng Hầu gia." Giọng điệu quá mức quả quyết của mụ khiến A Triền không khỏi bất ngờ, nhưng nàng không để lộ ra, chỉ nói: "Tiết phu nhân tự tin đến thế sao?" Nàng

nhìn xoáy vào mắt mụ: "Người như Tấn Dương Hầu vốn là kẻ có mới nới cũ, Tiết phu nhân chắc phải rõ nhất chứ, nếu không sao bà có thể trở thành Hầu phu nhân?" Tiết Thị dường như bị giọng điệu khinh miệt của A Triền chọc giận, buột miệng nói: "Bởi vì ta từng cứu mạng Hầu gia, ông ấy chưa bao giờ là kẻ có mới nới cũ, người ông ấy yêu chỉ có ta mà thôi." "Tiết phu nhân ở Trấn ngục lâu quá nên sinh hoang tưởng rồi sao?

Bà cứu mạng ông ta khi nào?" "Lúc nhỏ." Tiết Thị nhìn A Triền, "Ta và Hầu gia quen biết từ thuở nhỏ, mẹ ngươi mới là kẻ đến sau, Hầu gia cưới bà ta chẳng qua chỉ là để trang trí, sau khi sinh ra ngươi, ông ấy còn chẳng thèm chạm vào người đàn bà đó thêm lần nào." Tiết Thị nhìn vẻ sững sờ của A Triền, trong mắt lóe lên sự khoái trá.

Bí mật này mụ chưa từng nói với ai, giờ đây lại có thể tận tay nói cho Quý Thiền biết. "Lúc nhỏ, ở Giao Châu sao?" "Nếu không thì ở đâu?" Tiết Thị lộ nụ cười, "Hầu gia từng hứa sẽ cưới ta làm thê, ông ấy chưa bao giờ thất hứa." "Lúc đó ông ta mới bao nhiêu tuổi, lời nói thời thiếu niên mà Tiết phu nhân cũng tin là thật, cho rằng ông ta sẽ luôn tuân thủ, đúng là thiên chân đến mức khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác." "Ta biết ngươi không thể chấp nhận việc Hầu gia chưa từng để tâm đến mẹ con ngươi, nhưng sự thật là như vậy đấy." A Triền vỗ tay: "Một câu chuyện không tồi, hy vọng bà có thể ôm lấy câu chuyện này mà vượt qua mấy tháng tiếp theo." Khi quay người đi, mắt A Triền lóe lên một tia dị sắc.

Rời khỏi phòng giam của Tiết Thị không xa, chỉ vừa rẽ một góc nàng đã thấy Bạch Hưu Mệnh đứng chờ.

A Triền bước tới: "Bạch đại nhân, để chàng chờ lâu rồi." "Nói chuyện xong nhanh vậy sao?" "Chỉ mới bắt đầu thôi, chưa kịp nói tiếp." "Vậy sao lại ra đây?" Bạch Hưu Mệnh hỏi. "Những gì chúng ta nói vừa rồi chắc chàng đều nghe thấy cả chứ?" "Ừm, có vấn đề gì

sao?" Ánh mắt A Triền dao động: "Quả thực có vấn đề, trong trí nhớ của Quý Thiền, mẹ nàng và Tấn Dương Hầu sau khi kết hôn một thời gian dài tình cảm thực sự rất tốt." Bạch Hưu Mệnh tĩnh lặng lắng nghe. "Sau này tình cảm mới rạn nứt, Lâm Thị cũng luôn tận tâm dạy dỗ Quý Thiền, còn sợ nàng xa cách với cha nên thường ngày kể không ít chuyện về Tấn Dương Hầu." "Kể những gì?" "Khi Quý Thiền lười học, Lâm Thị đã kể rất nhiều chuyện thời thiếu niên của Tấn Dương Hầu để khích lệ nàng.

Theo lời Lâm Thị, Tấn Dương Hầu từ nhỏ đã thông tuệ dị thường, rất có danh tiếng trong giới con em huân quý ở kinh thành, sau này thiên phú tu luyện hiển lộ, trong đám bạn lứa ít ai bì kịp.

Dù vậy, ông ta vẫn vô cùng cần cù, ngày ngày đều theo lão Tấn Dương Hầu tu luyện, chưa từng lơ là một ngày, mãi đến năm mười sáu tuổi sắp đột phá Nhị cảnh mới vào quân ngũ." "Ta nhớ không lầm thì lão Tấn Dương Hầu là tổ phụ của Quý Hằng?" "Phải, cha của Tấn Dương Hầu mất sớm, tước vị truyền trực tiếp từ tay lão Tấn Dương Hầu sang cho ông ta." A Triền nói.

Bạch Hưu Mệnh trầm tư: "Nghe nói vị lão Tấn Dương Hầu đó năm xưa chinh chiến bên ngoài bị trọng thương, sau khi về kinh sức khỏe luôn không tốt, năm thứ hai sau khi Tấn Dương Hầu thành hôn thì cụ qua đời." "Đúng là có chuyện như vậy." Lúc đó Quý Thiền còn chưa ra đời nên trong ký ức không có sự hiện diện của tằng tổ phụ.

Nhưng lão nhân trong phủ đều biết Tấn Dương Hầu và tổ phụ tình cảm vô cùng sâu nặng. "Vậy thì, một Tấn Dương Hầu ngày đêm cần cù tu luyện, làm sao có thể xuất hiện ở Giao Châu và sa sút đến mức cần một tiểu cô nương cứu mạng?" Bạch Hưu Mệnh dễ dàng nhận ra sơ hở trong lời A Triền.

Khóe môi A Triền cong lên. "Không chỉ vậy, một Tấn Dương Hầu

đang gặp nạn còn phải cắt đuôi được những người bảo vệ mà lão Hầu gia sắp xếp bên cạnh, dù gì đó cũng là người thừa kế Hầu phủ." Quá khứ của Tấn Dương Hầu và lời kể của Tiết Thị nghe qua thì không có vấn đề gì, nhưng đặt cạnh nhau sẽ thấy sơ hở rất lớn.

Vào thời điểm Tiết Thị còn nhỏ, Tấn Dương Hầu dù thế nào cũng không nên xuất hiện ở Giao Châu để mụ cứu giúp.

Chương 205

Nếu mụ không nói dối thì chỉ có một khả năng: người mụ cứu khi đó không phải Tấn Dương Hầu.

Nhưng nếu người đó không phải Tấn Dương Hầu, tại sao mụ lại được đưa khỏi Giao Châu, trở thành ngoại thất rồi cuối cùng là Hầu phu nhân?

Mọi trải nghiệm của Tiết Thị đủ chứng minh mụ không nói dối, Tấn Dương Hầu đối với mụ đúng là tình căn thâm chủng.

Trong lòng A Triền nảy ra một phán đoán táo bạo.

Nàng ngẩng đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh: "Ta đoán, người của chàng nhất định có thể tra được trước đây Tấn Dương Hầu rốt cuộc có từng bị thương ở Giao Châu hay không?" Bạch Hưu Mệnh gật đầu: "Điều này không khó." "Ngoài ra, ta muốn nghiệm lại xem, ta và Tấn Dương Hầu rốt cuộc có quan hệ huyết thống hay không." Sau khi rời khỏi Trấn ngục, A Triền vẫn chưa đi, nàng thực sự rất muốn biết phán đoán của mình là đúng hay sai.

Người của Bạch Hưu Mệnh làm việc rất hiệu quả, dù đã là giờ giới nghiêm nhưng chỉ mất hơn một canh giờ đã điều tra rõ ràng hành tung cũ của Tấn Dương Hầu.

Đúng như A Triền đoán, Quý Hằng khi còn trẻ chưa từng đến Giao Châu.

Vậy kẻ từng thề non hẹn biển với Tiết Thị, rồi phí hết tâm tư rước mụ vào phủ là ai?

Tấn Dương Hầu thật sự đã đi đâu? "Chàng nói xem, Tiết Thị có biết thân phận của hắn không?" A Triền nhìn sang Bạch Hưu Mệnh,

hắn đang xem tài liệu về toàn tộc họ Quý do thuộc hạ gửi tới.

Nhìn xấp tài liệu dày cộp, A Triền chỉ liếc qua rồi dời mắt đi. "Không biết." Bạch Hưu Mệnh trả lời chắc nịch. "Ta cũng đoán vậy, nếu mụ biết thì đã không dễ dàng lỡ lời như thế." A Triền nhớ lại dáng vẻ của Tiết Thị lúc nãy, lẩm bẩm: "Nếu Tiết Thị không biết tình hình, sao mụ không nhận ra sự khác biệt về dung mạo giữa người từng cứu và Tấn Dương Hầu?" Dù gặp lại sau nhiều năm có chút thay đổi, cũng không đến mức nhận nhầm người hoàn toàn chứ. "Trừ phi..." "Trừ phi người mụ cứu và Tấn Dương Hầu vốn dĩ có tướng mạo rất giống nhau, nên mụ chưa từng nghi ngờ." Bạch Hưu Mệnh rút từ xấp tài liệu ra hai tờ giấy đặt sang bên cạnh.

A Triền ghé mắt xem, đó là tư liệu của hai người tên Quý Ngôn và Quý Mạt.

Cả hai đều trạc tuổi Tấn Dương Hầu, là anh em họ hàng, và đều được báo tử do tai nạn ở bên ngoài từ hai mươi năm trước, không tìm thấy thi thể. "Quý Mạt này là thứ đệ của Quý Trang." A Triền thấy dòng này thì nắm lấy tay Bạch Hưu Mệnh đang đặt trên bàn lắc lắc, ra hiệu cho hắn xem. "Ừm." Bạch Hưu Mệnh đáp lại.

A Triền xem tiếp, bên trên ghi rõ Quý Mạt lúc thiếu niên bị lạc mất gia đình, sau đó tự mình tìm về, rồi năm mười chín tuổi đi buôn bán gặp sơn phỉ, từ đó bặt vô âm tín. "Hắn sinh cùng năm với Tấn Dương Hầu, lại là anh em họ, hắn là dung mạo phải giống vài phần mới lừa được Tiết Thị." Bạch Hưu Mệnh im lặng, A Triền nói tiếp: "Nhưng dù sao chuyện thay hình đổi dạng này hệ trọng như thế, chắc chắn phải làm chu toàn, đến cả mẹ Quý Thiền cũng không nhận ra sự bất thường của người chung chăn gối, thì dung mạo hắn ta chắc chắn phải giống hệt Tấn Dương Hầu." Bạch Hưu Mệnh nghiêng đầu nhìn A Triền đang nghiêm túc suy luận, khóe môi ngậm cười: "Sau đó thì sao?" "Bạch đại nhân trí nhớ tốt như vậy, chắc không quên vụ án Tín

An huyện chủ chứ?" "Tự nhiên là không quên, vì kẻ dám phớt lờ cảnh cáo của bản quan, gây chuyện trong đại thọ của Bệ hạ chỉ có một người thôi." Hắn có ý chỉ trích.

A Triền lập tức tỏ vẻ vô tội: "Chuyện qua lâu rồi sao cứ lôi nợ cũ ra nói, nói chính sự đi." Bạch Hưu Mệnh cười khẽ: "Nàng nói đi, ta đang nghe đây." "Lúc trước Dư đại gia nói với ta, người đổi mặt cho ông ta và huyện chủ giả có gia truyền hai tấm da Ủy xà, một tấm đã dùng mất, tấm còn lại dùng để đổi mặt cho ông ta.

Chàng nói xem tấm da đầu tiên đi đâu rồi?" Chuyện này Bạch Hưu Mệnh cũng biết, nhưng lúc đó hắn chỉ chú ý đến huyện chủ giả, không ngờ đi vòng vèo một hồi, manh mối về tấm da Ủy xà đầu tiên lại xuất hiện ở đây. "Không có bằng chứng thì không được đoán bừa." Bạch Hưu Mệnh nói đoạn cầm bút đưa cho A Triền, rồi mài mực cho nàng.

A Triền nhận bút, chấm chút mực, viết phương thuốc lên tờ giấy trắng.

Phương thuốc này do chính nàng nghiên cứu ra, hiệu quả cực tốt, không ngờ lại có ngày dùng đến lần nữa.

Có điều phương thuốc trước đây cần thời gian chế tác, lần này nàng thêm vào hai loại dược liệu để rút ngắn thời gian làm hương phấn.

Sau khi viết xong phương thuốc và cách chế tạo, A Triền mới đặt bút xuống, Bạch Hưu Mệnh liền nắm lấy tay nàng, bóp nhẹ cổ tay cho nàng: "Vất vả cho nàng rồi." "Biết ta vất vả thì mau đưa ta về nhà đi." Nàng rút tay lại, không dễ bị dỗ dành đâu. "Hay là tối nay đừng về, ta dạy nàng dẫn khí nhập thể?" Bạch Hưu Mệnh đề nghị.

A Triền liếc hắn một cái, cảm thấy hắn không có ý tốt, uyển chuyển từ chối: "Trước đây ta đâu phải chưa từng tu luyện." "Cách tu luyện của người và yêu khác biệt rất lớn, một khi đi sai khí sẽ dễ

thương tổn cơ thể." Bạch Hưu Mệnh thần tình nghiêm túc.

A Triền hơi do dự, hắn nói cũng không sai.

Bạch Hưu Mệnh bồi thêm: "Hơn nữa trong tay nàng cũng không có công pháp phù hợp.

Ta ở đây có không ít, đảm bảo tìm được loại hợp với nàng nhất." "Vậy...

được rồi." A Triền cuối cùng cũng bị thuyết phục.

Giao phương thuốc A Triền viết cho thuộc hạ, Bạch Hưu Mệnh dẫn nàng đến chỗ ở của mình tại nha môn.

Hắn thực sự đã chọn công pháp cho nàng, dạy nàng cách dẫn khí nhập thể chính xác.

Đợi đến khi A Triền thành công, hắn lại mặt dày nói muốn cùng nàng thảo luận xem phương pháp song tu có giúp ích cho tu hành không.

A Triền nhất thời lỡ bước, tự mình chui đầu vào miệng cọp.

Nửa đêm canh ba, nàng thảm hại nằm bò trên giường, đến ngón tay cũng chẳng buồn động đậy.

Lòng bàn tay Bạch Hưu Mệnh áp lên vòng eo thon của nàng, vuốt ve không rời, còn nói với nàng: "Song tu đúng là có ích cho tu luyện, sau này nên thử nhiều hơn." A Triền lườm hắn một cái, quấn chặt chăn, tự mình chìm vào giấc ngủ, căn bản không muốn để ý tới hắn.

Một đêm trôi qua, trời còn chưa sáng người bên cạnh đã có động tĩnh.

A Triền hé mắt nhìn hắn, Bạch Hưu Mệnh cúi xuống hôn lên mặt nàng, nói khẽ: "Ta đi thượng triều, nàng ngủ tiếp đi." A Triền lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Đến khi nàng tỉnh lại lần nữa đã là giờ Tị, Bạch Hưu Mệnh mặc quan bào đỏ thẫm ngồi bên giường, không biết đã về từ lúc nào.

A Triền lười biếng trở mình, nhớ lại chuyện tối qua, hỏi: "Hương phấn làm xong chưa?" Bạch Hưu Mệnh vén lọn tóc rối trên mặt nàng, đáp: "Đã làm xong." "Vậy khi nào mời Tấn Dương Hầu đến Minh Kính Ti làm khách?" Nàng muốn xem kịch. "Lúc nào cũng được." Đúng giờ Tị, một đội vệ sĩ Minh Kính Ti bước ra, dân chúng dọc đường tấp nập né tránh, ai nấy đều đoán xem nhà nào lại sắp gặp hạn.

Lúc này, Tấn Dương Hầu vẫn đang ở trong phủ.

Từ khi Tiết Thị xảy ra chuyện, dù hắn chẳng biết gì nhưng cũng bị Hoàng đế nắm thóp, mọi công việc đều bị đình chỉ, ngay cả triều cũng không được lên, mỗi ngày chỉ có thể ở nhà.

Giờ hắn cũng đã quen với những ngày nhàn nhã như vậy.

Khi vệ sĩ Minh Kính Ti tìm đến, hắn đang chăm sóc hoa cỏ trong sân.

Thấy viện chính bị xâm nhập, Tấn Dương Hầu ngẩng đầu nhìn người dẫn đầu, giọng lạnh lùng: "Bạch đại nhân đây là ý gì?" Bạch Hưu Mệnh nhìn cành hoa bị Tấn Dương Hầu bẻ gãy trong tay, lên tiếng: "Tấn Dương Hầu thật nhã hứng, nghe nói những ngày ngài nhàn rỗi ở nhà còn nạp thêm thiếp thất, cuộc sống xem ra không tệ." Tấn Dương Hầu thắt lòng, cành hoa đã gãy lại bị hắn bẻ thêm một đoạn: "Bạch đại nhân từ khi nào lại quan tâm đến việc riêng của bản hầu như thế?" "Luôn rất quan tâm." Bạch Hưu Mệnh nhìn Tấn Dương Hầu đang giả vờ bình tĩnh, thản nhiên nói, "Nếu không bản quan cũng chẳng phát hiện ra Tấn Dương Hầu lại dám tư tàng yêu tộc trong phủ." "Bản hầu không có!" Tấn Dương Hầu vừa dứt lời, giọng Giang Khai từ xa truyền tới: "Đại nhân, hai con yêu quái đều đã bị bắt giữ." Đồng tử Tấn Dương Hầu co rụt, lòng trĩu xuống nhưng vẫn

không lộ vẻ hoảng loạn, ngược lại còn nghi hoặc hỏi: "Yêu quái gì?" "Tấn Dương Hầu tự mình nạp thiếp mà không biết đối phương là hạng người gì sao?" "Tất nhiên là biết, A Dao chỉ là nữ tử nhà bình dân, Bạch đại nhân không tin cứ việc đi tra." Lúc này, Giang Khai cùng thuộc hạ đã đưa thân thể thiếp thất của Tấn Dương Hầu và một tấm gương bị phong ấn tới.

Nghe thấy lời hắn, Giang Khai nhếch môi cười: "Nhãn quang của Hầu gia không được tốt cho lắm, thiếp thất này của ngài không chỉ bị yêu tộc nhập xác, mà trong phòng nàng ta còn có một con kính yêu." "Điều đó không thể nào!" Sắc mặt Tấn Dương Hầu biến đổi, nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh, "Bạch đại nhân, chuyện này bản hầu hoàn toàn không biết tình." "Nói suông không bằng chứng, Hầu gia có biết hay không, đợi bản quan điều tra xong sẽ rõ." Nói xong, hắn đưa tay mời, "Tấn Dương Hầu, mời." Tấn Dương Hầu vứt mẩu hoa gãy xuống, sải bước đi ra ngoài.

Người của Minh Kính Ti đến nhanh đi cũng nhanh, lần này trực tiếp mang đi vị chủ tử duy nhất còn lại trong phủ.

Khi quản gia Hầu phủ chạy tới cũng chỉ kịp thấy bóng lưng Tấn Dương Hầu bị đưa đi.

Cho đến khi bóng dáng đoàn người biến mất nơi góc phố, quản gia mới quay người thở dài, thầm nghĩ chủ tử Hầu phủ cứ lần lượt ra đi, giờ đến lượt Hầu gia, không biết lần này ngài có thể bình an trở về hay không?

Vào đến Minh Kính Ti, Tấn Dương Hầu không bị đưa vào Trấn ngục mà được dẫn đến một gian sảnh chờ.

Bên trong và bên ngoài sảnh đều có lính canh, hắn tìm một chiếc ghế ngồi xuống, chỉ một lát sau đã ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, mùi không nồng nhưng khá dễ chịu.

Cứ thế, hắn ngồi trong sảnh một canh giờ, ngửi hương suốt một canh giờ.

Lúc đầu hắn còn ngồi vững, nhưng dần dần bắt đầu mất kiên nhẫn.

Cho đến khi có người mang trà tới, Tấn Dương Hầu không nhịn được gọi lại hỏi: "Không biết khi nào Bạch đại nhân mới rảnh?" Khi nói chuyện, hắn cảm thấy mặt hơi ngứa, không nhịn được đưa tay gãi.

Người kia nhìn Tấn Dương Hầu một cái, cung kính đáp: "Hầu gia chờ thêm lát nữa, đại nhân còn đang bận." Tấn Dương Hầu cười lạnh trong lòng, Bạch Hưu Mệnh bận gì chứ, rõ ràng là đang cố ý nhắm vào hắn.

Nhưng đối phương đã nói vậy hắn cũng chẳng còn cách nào, không thể chấp nhặt với một hạ nhân, đành tiếp tục ngồi chờ.

Ngồi thêm nửa canh giờ nữa, Tấn Dương Hầu không chú ý thấy tần suất hắn gãi mặt ngày càng nhanh.

Cuối cùng, sau hai canh giờ ở Minh Kính Ti, Bạch Hưu Mệnh cũng lộ diện. "Bạch đại nhân thật khiến bản hầu phải chờ lâu." Thấy Bạch Hưu Mệnh bước vào, giọng Tấn Dương Hầu mang theo vài phần châm chọc. "Bản quan công vụ bận rộn, Hầu gia lượng thứ." "Bản hầu tự nhiên không dám trách tội Bạch đại nhân, chỉ là không biết ngài đã tìm được bằng chứng bản hầu cấu kết yêu tà chưa?" "Chưa từng." Bạch Hưu Mệnh đáp.

Hai con yêu kia giờ đều bị phong ấn trong gương, cái gương mang về Minh Kính Ti vẫn chưa giải phong, Bạch Hưu Mệnh cũng chưa từng hỏi cung chúng.

Trái tim đang treo ngược của Tấn Dương Hầu cuối cùng cũng hạ

xuống: "Đã vậy, không biết khi nào bản hầu có thể về phủ?" Khi đang nói, Tấn Dương Hầu lại cảm thấy ngứa ngáy trên mặt, đồng thời còn có cảm giác mát lạnh.

Hắn đưa tay gãi vài cái, cảm giác mát lạnh đó càng rõ rệt hơn.

Bạch Hưu Mệnh nhìn gương mặt của Tấn Dương Hầu vốn đã không còn dính sát vào da thịt nữa, nói: "Hầu gia hôm nay e là không đi được rồi." "Bạch Hưu Mệnh, ý ngươi là gì?" Tấn Dương Hầu vừa mở miệng bỗng cảm thấy có thứ gì đó trượt xuống theo tay mình.

Hắn theo bản năng cúi đầu nhìn, đó dường như là một lớp da mặt. "Tấn Dương Hầu, mặt ngài rơi rồi." Hình ảnh một người mất đi lớp da mặt thực sự không hề dễ nhìn, nhưng nhờ ơn A Triền, kinh nghiệm của Bạch Hưu Mệnh đã đủ phong phú để không hề kinh hãi, thậm chí còn tốt bụng nhắc nhở đối phương.

Tấn Dương Hầu chết trân tại chỗ, thậm chí không dám đưa tay chạm vào mặt mình.

Rất nhiều năm trước, khi hắn vừa có được cái tên Quý Hằng, vừa trở thành Tấn Dương Hầu, hắn đã thức trắng bao đêm không dám ngủ vì sợ khi tỉnh dậy lớp da mặt sẽ đột ngột rơi xuống, sợ quan binh xông vào phòng lôi hắn đi chém đầu.

Sau này, hắn ngày càng quen thuộc với thân phận này, cũng chẳng ai nghi ngờ, dần dần hắn đã quên đi nỗi sợ hãi năm xưa.

Chớp mắt một cái đã bấy nhiêu năm trôi qua.

Hắn cứ ngỡ mình sẽ mang thân phận này cho đến lúc chết, bí mật tày đình này sẽ theo hắn xuống mồ, không ngờ hôm nay lại bị bại lộ ở đây. "Ngươi..." Tấn Dương Hầu cảm thấy cổ họng mình như dính chặt vào nhau, hắn cố nuốt nước bọt mấy lần mới phát ra tiếng, "Là ngươi làm, ngươi phát hiện từ khi nào?" Người làm mặt giả cho hắn

từng nói, lớp da này sẽ bám chặt như da thật, dán vào rồi sẽ không gỡ ra được.

Việc lớp da mặt rơi xuống trước mặt Bạch Hưu Mệnh hiển nhiên không phải là sự cố ngoài ý muốn. "Cũng phải nhờ Tiết phu nhân, chính bà ta đã nhắc nhở bản quan." Nói xong, Bạch Hưu Mệnh vẫy tay ra sau: "Đưa người vào Trấn ngục, canh giữ nghiêm ngặt." "Rõ." Không biết từ bao giờ, sau lưng Bạch Hưu Mệnh đã xuất hiện một nhóm vệ sĩ Minh Kính Ti, họ dường như đã phục sẵn ở đây chờ bắt người.

Tấn Dương Hầu không hề phản kháng, thân tu vi này của hắn vốn là dùng đan dược gượng ép đẩy lên, luận thực lực còn không bằng một Tam cảnh bình thường, huống chi là đối mặt với Bạch Hưu Mệnh.

Tấn Dương Hầu bị áp giải đi ra ngoài, khi đi ngang qua Bạch Hưu Mệnh thì bỗng lên tiếng: "Tầm Phương không biết gì cả." Bạch Hưu Mệnh liếc hắn một cái: "Tấn Dương Hầu chi bằng quan tâm đến bản thân mình đi, nên suy nghĩ xem lát nữa phải khai những gì." Sau khi người bị áp giải đi, một vệ sĩ Minh Kính Ti tiến lên nhặt lớp da mặt của Tấn Dương Hầu rơi dưới đất: "Đại nhân, lớp da này xử trí thế nào?" "Gửi cho Tưởng Ngôn, bảo ông ta kiểm tra kỹ." "Rõ." Bạch Hưu Mệnh quay người đi ra ngoài, không đi bao xa đã thấy Giang Khai và Phong Dương đang đợi lệnh. "Đại nhân." "Hai ngươi vào Trấn ngục, một người phụ trách Tấn Dương Hầu, một người phụ trách Tiết Thị, không cần hỏi cung, cứ dùng hình trước." "Thuộc hạ rõ." Hai người nhận lệnh rời đi, Bạch Hưu Mệnh đi tìm A Triền.

Lúc này A Triền đã dùng xong bữa trưa, đang uể oải lật xem cuốn sổ ghi chép tu luyện của Bạch Hưu Mệnh ngày trước, phần lớn nội dung do chính hắn viết, nhiều chỗ có lời phê của Minh Vương.

Nàng phát hiện Minh Vương có một sự tự tin mù quáng vào Bạch Hưu Mệnh, để lại ít nhất mười mấy chỗ đại loại như "con ta tài giỏi", "con ta thiên tư vạn dặm", "con ta thống trị thiên hạ chỉ là ngày một ngày hai".

Nếu không phải chính miệng Bạch Hưu Mệnh nói đó là chữ của Minh Vương, A Triền thật sự khó tin Minh Vương lại có tính cách như vậy. "Xem gì mà vui thế?" Bạch Hưu Mệnh vừa vào cửa đã thấy A Triền vừa cười vừa xem cuốn sổ mở sẵn trên bàn. "Xem Minh Vương khen chàng đó, con ta thiên tư vạn dặm." A Triền trêu chọc.

Bạch Hưu Mệnh bật cười: "Phụ vương chỉ được cái miệng nói hay thôi, lúc tu luyện không nghiêm túc, ông ấy đánh ta chưa bao giờ nương tay cả." "Thật tốt, vẫn có người dạy bảo chàng.

Không giống ta, tự mình đã lên đến Tứ cảnh rồi." Bạch Hưu Mệnh tiến tới, bế nàng ra khỏi ghế rồi tự mình ngồi xuống, đặt A Triền lên đùi mình: "Đang khích ta sao?" "Đâu có." A Triền vẻ mặt vô tội, "Sự thật mà chàng cũng không nghe được à?" Bạch Hưu Mệnh nhéo cằm nàng: "Tiếc là bây giờ nàng phải vất vả tu luyện giống ta rồi." "Không sao, nhưng chàng phải nhớ khen ta nhiều vào đấy." "Được, đảm bảo khen hay hơn phụ vương ta." A Triền mỉm cười quàng tay qua cổ hắn, Bạch Hưu Mệnh ôm lấy eo nàng, nhìn nụ cười rạng rỡ của nàng, ánh mắt dịu dàng.

Hắn chưa bao giờ hỏi A Triền có hối hận vì lựa chọn ban đầu không, bởi hắn sẽ không để nàng có ngày phải hối hận. "Đúng rồi, sao chàng đột nhiên quay lại, Tấn Dương Hầu thế nào rồi?" A Triền bỗng nhớ tới chính sự, khẽ ngẩng đầu hỏi. "Đúng như nàng đoán, hiện giờ người đang ở Trấn ngục, lát nữa là có thể đi hỏi chuyện rồi." "Chậc, Hầu gia đương triều bị mạo danh thế chỗ, tin này mà truyền ra ngoài chắc chắn sẽ gây kinh động." "Ừm, nên tin này sẽ không truyền ra ngoài." Bạch Hưu Mệnh vân vê lọn tóc của A Triền, "Bệ hạ sẽ tìm

một cái cớ để xử trí hắn, cách chết nàng có thể chọn." Ánh mắt A Triền sâu thẳm: "So với việc để hắn chết, ta càng muốn biết Quý Hằng thật sự đã đi đâu?" "Đã có ví dụ về Tín An huyện chủ, sao nàng không nghĩ rằng Quý Hằng thật sự đã chết?" "Bởi vì rất kỳ lạ, hắn thế chỗ Quý Hằng bấy nhiêu năm vẫn luôn không ra tay với Lâm Thị và Quý Thiền, tại sao năm ngoái lại đột nhiên đổi ý?

Suốt một năm qua, Tấn Dương Hầu mà ta biết là một kẻ nhu nhược, vô năng, không có chủ kiến.

Hắn vì kiêng dè chàng mà không dám ra tay với ta, ngay cả một đôi con cái chết rồi cũng không khiến hắn làm liều được một lần.

Chương 206

Kẻ như vậy làm sao mưu hoạch giết chết một Quý Hằng vốn dĩ tu vi không tồi lúc đó, lại còn có thể lặng lẽ thế chỗ mà không bị ai phát hiện?

Không có người giúp đỡ, tuyệt đối không làm được.

Hoặc là người thân tín nhất bên cạnh Quý Hằng đã phản bội ông ta, hoặc chính Quý Hằng đã vứt bỏ thân phận này." "Nàng nghĩ là khả năng thứ hai." "Hỏi hắn một chút là biết ngay mà." Nửa canh giờ sau, Bạch Hưu Mệnh đưa A Triền vào Trấn ngục.

Hai người đi qua dãy hành lang tối tăm, đến tận cùng của phòng hình tấn.

Còn chưa vào đến nơi, A Triền đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc xen lẫn mùi da thịt cháy sém.

Nàng ghét bỏ dùng khăn che mũi miệng, đi theo sau Bạch Hưu Mệnh bước vào.

Một người đàn ông cả người đẫm máu đang bị treo trên giá sắt, thở dốc nặng nề.

Nghe tiếng bước chân bên ngoài, hắn khó khăn ngẩng đầu lên, để lộ gương mặt không có ngũ quan.

Giang Khai đứng bên giá sắt, sắp xếp lại những dụng cụ tra tấn dính đầy máu một cách gọn gàng, thấy hai người vào cũng không nói nhiều, trực tiếp quay người rời khỏi phòng hình tấn. "Bạch đại nhân..." Tấn Dương Hầu dường như bị thương ở lưỡi, khi nói chuyện máu từ miệng không ngừng ứa ra, giọng nói mơ hồ, "Ngài muốn biết gì, ta đều...

đều nói." Hắn không ngờ Bạch Hưu Mệnh lại hung tàn đến thế, bắt hắn vào đây không cho lấy một cơ hội lên tiếng đã hạ lệnh dùng hình.

Hắn hưởng vinh hoa phú quý bấy nhiêu năm, nào đã từng chịu khổ thế này, hơn nữa tu vi bị phong tỏa, hiện giờ hắn chẳng khác gì người thường, một đợt hình phạt qua đi hắn cảm giác mình đã gần đất xa trời.

Hiện giờ hắn chỉ cầu một cơ hội được mở miệng, ngoài ra không dám nghĩ gì khác.

Bạch Hưu Mệnh không để ý tới hắn, kéo một chiếc ghế qua, A Triền thản nhiên ngồi xuống.

Lúc này Tấn Dương Hầu mới chú ý đến A Triền, đồng tử co rụt kịch liệt.

A Triền ngồi xuống, chỉnh lại vạt váy rồi mới ngẩng đầu: "Tấn Dương Hầu, đã lâu không gặp." Mất đi lớp da mặt nên cũng chẳng thấy được biểu cảm thay đổi, A Triền hơi thất vọng, không đợi hắn phản ứng đã nói tiếp: "Chúng ta hãy làm quen với nhau đi, ta tên A Triền, là người Quý Thiền tìm đến để báo thù cho nàng.

Còn ngài, tên ngài là gì?" "Cái... cái gì?" Dù nỗi đau thể xác đã khiến Tấn Dương Hầu có phần mê muội, nhưng nghe lời A Triền nói hắn vẫn chấn kinh không thôi. "Kinh ngạc thế làm gì, lúc biết ngài không phải Tấn Dương Hầu, ta còn chẳng kinh ngạc cơ mà." "Phải... ha ha..." Trong cổ họng Tấn Dương Hầu phát ra tiếng cười tựa như khóc, chuyện hoang đường như hắn không phải Tấn Dương Hầu đã xảy ra, thì Quý Thiền không phải Quý Thiền cũng có gì lạ. "Ta là Quý Mạt." Cái tên này thốt ra, chính hắn cũng cảm thấy xa lạ, hắn đã vứt bỏ nó quá nhiều năm rồi. "Thứ đệ của Quý Trang." A Triền vẫn nhớ tài liệu đã xem tối qua.

Quý Mạt gật đầu, lòng chỉ còn lại sự khiếp đảm, ngay cả chuyện này nàng cũng biết. "Chúng ta hãy nói về việc tại sao ngài lại trở thành Tấn Dương Hầu đi, ai đã giúp ngài ngụy tạo thân phận?" "Ta không thể nói." Thấy A Triền lộ vẻ không vui, hắn không dám giấu giếm, vội vàng nói: "Chúng ta đã lập khế ước, nói ra ta sẽ chết." "Thật cẩn thận." A Triền ngẩng đầu nhìn Bạch Hưu Mệnh.

Bạch Hưu Mệnh bước về phía Quý Mạt, dừng lại cách vài bước, không đưa tay chạm vào hắn mà chỉ nói một câu: "Ngước mắt lên." Quý Mạt theo bản năng nhìn đối phương, chỉ thấy ánh kim quang lóe lên, khoảnh khắc sau đầu óc trống rỗng.

Trong cơn mê muội, hắn cảm thấy trên người có thứ gì đó đột ngột đứt lìa, cả người nhẹ nhõm hẳn đi.

Không biết qua bao lâu, hắn mới khôi phục ý thức.

Lúc này, Bạch Hưu Mệnh đã quay lại bên cạnh A Triền. "Ta đây là..." "Khế ước đã giải, tốt nhất mỗi lời ngươi nói tiếp theo đều là thật." Giọng nói bình thản của Bạch Hưu Mệnh vang lên, "Nếu không bản quan sẽ cho ngươi biết thế nào là lăng trì mà không thể chết được." "Không... không dám." "Đã không dám thì trả lời câu hỏi của ta đi, ai giúp ngươi ngụy tạo thân phận, Quý Hằng đang ở đâu?" A Triền lên tiếng. "Chính Quý Hằng đã giúp ta ngụy tạo thân phận, ta không biết hiện giờ ông ta ở đâu, nhưng ta biết ông ta đang ở cùng yêu tộc." Quý Mạt sợ nói chậm sẽ khiến Bạch Hưu Mệnh không hài lòng, tuôn ra hết những gì mình biết.

Hắn nói: "Năm đó Quý Hằng cứu ta từ tay sơn phỉ, rồi đưa ta đến Giao Châu nhờ người làm mặt giả cho ta, bảo ta thay ông ta làm Tấn Dương Hầu.

Ông ta còn nói ta không cần làm gì cả, chỉ cần duy trì Tấn Dương Hầu phủ, không để họ Quý suy tàn là đủ rồi." "Còn gì nữa không?"

"Ông ta còn... còn nói..." Ánh mắt Quý Mạt đảo liên hồi, "Bảo ta trông nom kỹ Lâm Thị và Quý Thiền, sau này ta có thể chọn một đứa con trai trong số con cái của mình để quá kế, kế thừa Tấn Dương Hầu phủ." A Triền cười khẽ, nàng từng nghĩ nhân loại đa dạng hơn yêu tộc, giờ quả nhiên mở mang tầm mắt. "Chuyện tốt như vậy đột nhiên rơi xuống đầu, ngươi không hỏi ông ta nguyên nhân sao?" "Ông ta không nói, nhưng ta đoán ra được." "Ồ?" "Bên cạnh ông ta có một nữ nhân, vô cùng xinh đẹp, hai người như hình với bóng, ông ta còn gọi nữ nhân đó là công chúa." Quý Mạt nhớ lại năm xưa, nuốt nước bọt, "Sau khi ta thay mặt giả, nữ nhân đó đã ra tay giết sạch những người làm mặt cho ta, ta phát hiện bà ta căn bản không phải người, bà ta là yêu tộc." "Những năm qua hai bên còn gặp mặt không?" Quý Mạt lắc đầu, sau đó như nhớ ra điều gì, cả người cứng đờ, giọng nói trở nên yếu ớt: "Năm ngoái, vị công chúa đó đã sai người đến tìm ta." A Triền nhìn hắn, dù mặt vẫn cười nhưng giọng nói rất lạnh lùng: "Bà ta tìm ngươi làm gì?" "Bà ta bảo ta tìm cơ hội hại chết Lâm Thị và Quý Thiền." "Bà ta bảo ngươi làm là ngươi nghe theo à, không sợ Quý Hằng biết chuyện sẽ gây rắc rối cho ngươi sao?" A Triền hỏi. "Ta cũng không muốn mà." Quý Mạt run rẩy giải thích, "Nhưng người bà ta phái đến nói Quý Hằng đã sớm có hậu duệ với công chúa, căn bản không để tâm đến sự sống chết của Quý Thiền, nhưng Lâm Thị và Quý Thiền lại làm vướng mắt công chúa, nếu ta không làm theo thì họ sẽ giết Tầm Phương và các con của ta." Dưới cái nhìn của A Triền, giọng Quý Mạt ngày càng nhỏ dần. "Vậy tại sao lúc đầu không để Quý Thiền chết cùng Lâm Thị luôn?" "Ta... ta sợ vạn nhất Quý Hằng vẫn còn để tâm đến đứa con gái này, cho nên..." "Cho nên ngươi vừa muốn công chúa hài lòng, vừa muốn bản thân sạch tội, thế là tạo ra một hiện trường cái chết không liên quan gì đến ngươi." Quý Mạt không thừa nhận, nhưng A Triền biết mình đã đoán đúng.

Hắn đã dung túng cho Tiết Thị, để mụ lợi dụng Tiết Minh Đường

giết Quý Thiền.

Đúng như hắn dự tính, Quý Thiền đã chết trong một vụ "tai nạn" được sắp đặt.

Nếu nàng và Quý Thiền không tình cờ gặp nhau vào đêm Nguyên tiêu năm ngoái, Quý Thiền chắc chắn sẽ chết một cách tức tưởi và không rõ ràng như mẹ của mình.

"Họ chỉ liên hệ với ngươi lần này thôi sao?" Bạch Hưu Mệnh bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Quý Mạt lắc đầu: "Không lâu trước đây có một người phụ nữ tìm đến, nói là do công chúa phái tới.

Cô ta bảo muốn ở lại kinh thành một thời gian, nhờ ta giúp che đậy thân phận yêu tộc.

Ta nghĩ quan phủ sẽ không dễ dàng đến phủ ta điều tra, nên đã để cô ta vào phủ với thân phận thiếp thất của mình." "Biết cô ta vào kinh làm gì không?" "Không biết, ta cũng không dám hỏi nhiều." Bạch Hưu Mệnh "ừm" một tiếng: "Vậy thì nói một chút về việc cha con Quý Trang chết như thế nào đi." Thân hình Quý Mạt cứng đờ, nghĩ đến cảnh ngộ hiện tại của mình, dù có gánh thêm án sát nhân dường như cũng chẳng là gì nữa.

Hắn dứt khoát không che giấu thêm, trực tiếp nói: "Mẹ của Quý Trang trước đây từng hại chết mẹ ta, Quý Trang sợ ta chia gia sản của hắn, mấy lần muốn hại tính mạng ta.

Trước đây ta không chấp nhặt với hắn, nhưng lần này hắn chủ động tìm đến cửa, thậm chí thấy con trai ta không còn, đã ngoài mặt lẫn trong tối khuyên ta quá kế con trai hắn." Quý Mạt cười lạnh một tiếng: "Cho nên ta liền nghĩ ra cách mượn đao giết người." Hắn kể lại việc mình đã sai người dẫn con trai Quý Trang đến chỗ nữ yêu kia ở

như thế nào, rồi nói tiếp: “Tên con trai đó cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, vừa đến Thượng Kinh đã thường xuyên lui tới thanh lâu.

Hắn nghe nói ta nạp một tiểu thiếp cực kỳ xinh đẹp, thấy xung quanh không có người liền đi nhìn trộm, cuối cùng bị phát hiện nên mới mất mạng.” “Còn Quý Trang thì sao?” “Ta nhắc nhở con yêu kia, nói Quý Trang năm lần bảy lượt đến phủ là để điều tra án mạng của con trai hắn.

Tính cách Quý Trang cố chấp, đã nhận định việc gì thì sẽ không từ bỏ, thế là ả ta cũng giết luôn Quý Trang.” Quý Mạt nói đoạn này với ngữ khí luôn bình tĩnh, hắn không hề cảm thấy việc lợi dụng yêu tộc hại chết cha con Quý Trang có gì sai trái. 190.

Hắn chỉ hận lúc trước mình nhát gan, để chúng sống thêm nhiều năm như vậy.

“Còn gì nữa không?” “Thật sự không còn nữa.” Quý Mạt sợ Bạch Hưu Mệnh không tin, nhấn mạnh, “Chỉ có hai lần này thôi.” Bạch Hưu Mệnh rũ mắt nhìn về phía A Triền, hỏi nàng: “Còn gì muốn hỏi không?” A Triền lắc đầu.

Khi bí mật bị vạch trần, mọi chuyện cũng chỉ là những ân oán tình thù tầm thường.

Những gì cần biết nàng đều đã biết, còn về tung tích của Quý Hằng và vị công chúa kia, nàng tin Bạch Hưu Mệnh sẽ tra ra được.

Lúc này giọng nói của Giang Khai từ bên ngoài truyền vào: “Đại nhân, người của Ti Thiên Giám đến rồi.” “Cho hắn vào.” Nghe lệnh của Bạch Hưu Mệnh, Giang Khai dẫn một người đi vào.

Người nọ sau khi vào liền hành lễ với Bạch Hưu Mệnh, không nói nhiều lời, tiến lên lấy máu của Quý Mạt, sau đó lại lấy máu đầu ngón tay của A Triền để nghiệm huyết mạch cho hai người.

Trên thân duyên bàn, mười vạch thì sáng lên sáu vạch.

Người nọ đưa thân duyên bàn cho Bạch Hưu Mệnh xem, mở lời: "Đại nhân, hai người không phải quan hệ cha con, nhưng chắc chắn là thân thích." Lời của đối phương cũng xem như chứng minh từ một phía rằng lời Quý Mạt nói là thật.

"Làm phiền rồi, tiếp theo còn cần xác nhận thân phận hiềm phạm, có lẽ phải làm mất thời gian của ngươi một chút." "Đại nhân nói quá lời, Giám chính đại nhân phái hạ quan đến đây chính là để phối hợp với Minh Kính Ti tra án." Nghe cuộc đối thoại của hai người, A Triền biết để kiểm chứng thân phận của Quý Mạt, những người nhà họ Quý còn sống e rằng đều sẽ bị đưa đến Thượng Kinh tiếp nhận điều tra, những người đã chết có lẽ cũng sẽ không được yên thân.

Đợi khi án tử sáng tỏ, Thượng Kinh có lẽ sẽ không còn nhà họ Quý tồn tại nữa, nhưng điều này đã chẳng còn liên quan đến nàng.

Nghiệm xong huyết mạch, Bạch Hưu Mệnh giao người cho Giang Khai, còn mình thì đưa A Triền rời khỏi Trấn ngục.

Ra khỏi Trấn ngục không xa, A Triền bỗng dừng bước, quay đầu hỏi Bạch Hưu Mệnh: "Chàng có phải đã biết thân phận vị công chúa trong miệng Quý Mạt là ai không?" Theo lý thường, dù Quý Mạt luôn miệng nói không biết gì về vị công chúa đó, lời của hắn cũng không đủ để tin tưởng, vậy mà Bạch Hưu Mệnh từ đầu đến cuối đều không truy cứu sâu thêm, điều này có chút kỳ lạ.

"Có chút manh mối, nhưng còn phải xác thực lại." A Triền chớp chớp mắt với chàng: "Nhưng bây giờ ta đang rất hiếu kỳ." Bạch Hưu Mệnh cười lên: "Vậy A Triền muốn biết đáp án ngay bây giờ, hay là muốn về nhà nào?" "Cả hai đều muốn." "Tham lam quá, nàng chỉ được chọn một thôi." Bạch Hưu Mệnh giơ tay vén lọn tóc rủ xuống của nàng ra sau tai, ngón tay nhẹ nhàng nhào nặn vành tai nàng, "Hay

là, để ta chọn thay nàng nhé?" A Triền lập tức lật mặt: "Đừng hòng, ta muốn về nhà." "Ta đưa nàng về." "Không cần." Đi được hai bước, nàng lại lùi về, "Bạch đại nhân, đừng để ta đợi quá lâu nhé." "Được thôi, tối nay nhớ để cửa cho ta." A Triền rời đi không lâu, Tưởng Ngôn tìm đến Bạch Hưu Mệnh báo cáo: "Đại nhân, tấm da mà ngài sai người gửi tới đã được kiểm tra xong, cùng loại với da mặt của kẻ giả mạo Huyền chủ lần trước, đều là da rắn ủy." "Bản quan muốn biết hơn là cái mặt đó được lấy từ mặt người khác, hay là mặt giả được làm ra?" "Là mặt giả." Tưởng Ngôn khẳng định, "Tay nghề của người chế tác mặt giả này phi đồng tầm thường, tấm da đó không khác gì da thật.

Thuộc hạ bất tài, tạm thời chỉ phân tích được hai loại vật liệu chế tác." "Không sao, biết bấy nhiêu là đủ rồi." Đuổi Tưởng Ngôn đi xong, Bạch Hưu Mệnh cưỡi ngựa rời khỏi Minh Kính Ti, chạy thẳng đến Minh Vương phủ.

Chàng vừa vào vương phủ liền nghe quản gia nói Hoàng đế sai người mang đồ đến cho Minh Vương, hiện người đang ở trong thư phòng, chàng liền không sai người thông báo mà đi thẳng đến đó.

Lúc chàng tới nơi, đại thái giám truyền lời vừa vặn rời đi, thấy Bạch Hưu Mệnh liền cười hì hì hành lễ.

Bạch Hưu Mệnh đáp lễ xong mới bước vào thư phòng.

Không biết vừa rồi hai người đã nói gì, Minh Vương lúc này đang nhíu chặt mày, dường như có chuyện gì đó khiến ông khó xử.

"Phụ vương." Minh Vương ngước mắt: "Sao giờ này con lại qua đây?" Bạch Hưu Mệnh quay người đóng cửa phòng, đi đến đối diện Minh Vương ngồi xuống: "Nha môn có một vụ án rất phiền phức, nên con đến nói với ngài một tiếng." Minh Vương có chút hứng thú: "Vụ án lớn thế nào mà khiến con thấy phiền phức?" Bạch Hưu Mệnh

nhếch môi: “Tấn Dương hầu là giả.” Minh Vương sững người.

Lại nghe Bạch Hưu Mệnh nói tiếp: “Theo lời khai của hắn, Quý Hằng tìm người thay hắn đổi một khuôn mặt giả, để hắn trở thành Tấn Dương hầu.

Lúc đó nữ yêu đi theo bên cạnh Quý Hằng, được Quý Hằng gọi là công chúa.” Minh Vương sau giây lát ngỡ ngàng liền phản ứng lại, sắc mặt hơi trầm xuống: “Đứa con gái đó của Yêu Hoàng sao?” “Không ngoài dự đoán, chính là ả.” Minh Vương tựa lưng vào ghế, khẽ thở dài một tiếng, dường như đang hồi ức điều gì đó.

Im lặng hồi lâu, ông mới mở lời: “Ta còn nhớ Quý Hằng, lúc nhỏ đã rất thông minh, thiên phú tu luyện cực tốt, hồi đó ông nội hắn cứ hay khoe khoang, trong triều hầu như không ai không biết Tấn Dương hầu có người kế nghiệp.

Sau này vào quân ngũ lại càng danh tiếng lẫy lừng.

Hắn bắt đầu mờ nhạt giữa đám đông từ khi nào vậy?” “Nghe nói là sớm năm thụ thương, tu vi từ Tứ cảnh lùi xuống Tam cảnh, sau đó không bao giờ rời kinh nữa.” Lúc Tấn Dương hầu vẻ vang nhất, Bạch Hưu Mệnh còn ở Tây Lăng.

Sau khi chàng về kinh, hắn đã trở thành một hầu gia nhàn tản thấp kém, Bạch Hưu Mệnh lại càng không có giao thiệp, những chuyện biết về hắn đều là nghe đồn bên ngoài.

“Ta nhớ là hắn bị thương trong trận giao chiến với yêu tộc, nói là tổn thương căn cơ.” Minh Vương cười lắc đầu, “Đến cả ta cũng quên mất, Quý Hằng cũng từng là kẻ thiên tư trác tuyệt.” Bạch Hưu Mệnh thầm nghĩ, đâu chỉ mình Minh Vương, giờ đây trong triều e là chẳng ai nhớ rõ dáng vẻ của Tấn Dương hầu năm xưa.

Dù thỉnh thoảng có hồi tưởng lại năm đó, cũng chỉ là tiếng thở dài

cảm thán, chẳng ai nghi ngờ Tấn Dương hầu lại là giả.

"Một người như vậy, nếu không có lợi ích cực lớn, sao có thể cam lòng vứt bỏ tất cả để đầu quân cho yêu tộc?" Minh Vương dứt lời liền ngước mắt nhìn Bạch Hưu Mệnh ngồi đối diện, "Con thấy, nguyên nhân có thể là gì?" Bạch Hưu Mệnh chậm rãi nói: "Nguyên tiêu năm nay có bán yêu thăng lên Ngũ cảnh.

Trước đó, công chúa Tuyết Dao phái người trộm yêu tỳ không thành, lại đoạt long châu của Long tộc.

Phụ vương ngài đã nói, hai thứ đó đều từng thuộc về Yêu Hoàng, thấm đẫm hơi thở của Yêu Hoàng.

Hiển nhiên, tên bán yêu tiến giai Ngũ cảnh đó có thể đột phá là có liên quan đến Yêu Hoàng, hai thứ kia cực kỳ có khả năng là vật phẩm bắt buộc để đột phá." Minh Vương gật đầu, không ngắt lời chàng.

"Trong nhân tộc, kẻ thiên phú trác tuyệt không hiếm, nhưng từ Tứ cảnh đến Ngũ cảnh, vô số tu sĩ thiên tài phải ôm hận dừng bước.

Không ai dám khẳng định mình nhất định sẽ đột phá Ngũ cảnh, con đoán Quý Hằng cũng không dám." Minh Vương tiếp lời Bạch Hưu Mệnh: "Nhưng với tư cách là đại yêu mạnh nhất lịch sử yêu tộc, Yêu Hoàng từng giúp cấp dưới sắp chết của mình đột phá Ngũ cảnh, thành công kéo dài mạng sống.

Tuy sau khi đột phá phải phụ thuộc vào ông ta, nhưng hắn đã thành công.

Cơ hội như vậy, ai mà không muốn chứ?" "Nhưng lúc đó Quý Hằng mới chỉ ngoài hai mươi, hắn có cần gấp gáp như vậy không?" Bạch Hưu Mệnh không giải thích được.

Minh Vương bất đắc dĩ lắc đầu: "Chuyện này con vĩnh viễn không hiểu được đâu.

Thiên tài cũng chia đẳng cấp, có những người sau khi lên Tứ cảnh, tiền đồ liếc mắt một cái là thấy được điểm dừng." Tu luyện là một việc rất tàn khốc, con cứ ngỡ mình có thể đi rất xa, nhưng khi đi đến tận cùng năng lực của mình mới phát hiện, đường phía trước vẫn còn dài đằng đẵng, mà con đã không còn sức để đi tiếp nữa.

Những kẻ đi được xa như vậy đều là thiên tài tâm cao khí ngạo, sao có thể cam lòng chịu thua.

"Nói như thể ngài hiểu lắm vậy." "Nhưng ta có thể suy đoán." Minh Vương hừ lạnh một tiếng, "Có đường tắt, ai mà không muốn đi.

Huống chi cơ hội thoáng qua rồi biến mất, cũng chính vì hắn còn trẻ, có đủ sự bốc đồng và dã tâm nên mới có thể hạ quyết tâm từ bỏ tất cả." Bạch Hưu Mệnh bĩu môi: "Mất hai mươi năm để đi đường tắt, đúng là một phế vật." Minh Vương lườm chàng một cái, trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Chuyện này ta sẽ đích thân xác nhận, nếu thật sự là Quý Hằng..." "Dù có xác nhận được thân phận của hắn, muốn trừ khử hắn cũng không dễ dàng như vậy.

Nếu ngài đích thân ra tay sẽ bị coi là khiêu khích yêu tộc, không những dễ gây ra chiến sự giữa hai tộc mà còn có thể kéo theo các đại yêu Ngũ cảnh khác xuất hiện." Bạch Hưu Mệnh bình tĩnh nhắc nhở.

"Biết rồi, bản vương cũng đâu phải đứa trẻ lên ba mà không phân biệt được nặng nhẹ." Yêu tộc phần lớn thời gian đều là một nắm cát rời, nhưng nếu Minh Vương của Đại Việt ra tay thì tính chất sẽ khác hẳn, chúng rất có thể sẽ đoàn kết lại với nhau để cùng đối kháng nhân tộc.

Minh Vương có thể tự làm cho mình khoái chí, nhưng ông là Minh Vương của Đại Việt, không thể không màng đến sự sống chết của bách tính nhân tộc.

Chương 207

Ông lập tức nói tiếp: "Quý Hằng nếu thật sự phản bội nhân tộc, kẻ này nhất định phải chết, nhưng phải từ từ tính kế." Hai cha con trao đổi ý kiến ngắn gọn xong, Bạch Hưu Mệnh lại nói sang chuyện khác: "Còn một việc nữa, muốn nhờ phụ vương giúp một tay." "Cầu ta giúp đỡ?

Việc gì?" Minh Vương có chút bất ngờ, hiếm khi nghe thằng ranh này nói chuyện khách sáo như vậy.

"Xin phụ vương hỏi vị Long vương quen biết xem, bên cạnh các vị Long vương có ai tên là A Miên không." "A Miên?

Việc này không khó, nhưng bao giờ hỏi được thì không nói trước được đâu, mấy vị Long vương của Long tộc rất ít khi gặp mặt..." Ý thức lãnh địa của Long tộc cực kỳ mạnh, nếu không có đại sự trong tộc, thông thường đều là vương không gặp vương.

Nói đến đây, Minh Vương bỗng khựng lại, xoay chuyển lời nói: "Vừa rồi Bệ hạ sai người đến, đúng lúc nói về một việc liên quan đến Long vương." "Bệ hạ?" Bạch Hưu Mệnh rất ngạc nhiên.

Hoàng đế Đại Việt đã thay đổi không biết bao nhiêu đời, Long tộc chưa bao giờ có bất kỳ giao lưu chính thức nào với Hoàng đế, nghe nói là vì bọn họ không hài lòng việc Hoàng đế được gọi là Chân Long Thiên Tử.

"Ừm, Bệ hạ nói Long tộc gửi bái thiếp, Bạch Long Vương muốn đến Thượng Kinh, xin Bệ hạ cho phép." Minh Vương có chút bất đắc dĩ, "Bệ hạ lần đầu gặp chuyện này nên bảo ta đưa ra chủ ý." Chưa bàn đến tính khí Long tộc không tốt, chỉ riêng việc để một Ngũ cảnh vào kinh cũng đã có nguy hiểm nhất định.

Nhưng nếu đồng ý thì cũng coi như là một lần giao lưu hữu nghị giữa nhân tộc và Long tộc, tự nhiên là có lợi ích.

"Ngài không quen Bạch Long Vương sao?" "Quen." "Quan hệ với ngài không tốt?" Nếu giao tình tốt thì phụ vương chàng đã không có ngữ khí như vậy.

Minh Vương hừ lạnh: "Nói không quá nửa câu đã muốn đánh nhau." Bạch Hưu Mệnh hiểu rồi, có lẽ có chút thù hằn nhưng chắc không nhiều.

"Bạch Long Vương có nói ông ta đến Thượng Kinh làm gì không?" "Nói là tiểu bối trong tộc bị ức hiếp, tình cờ có người tốt đi ngang qua cứu giúp, ông ta muốn đích thân đến Thượng Kinh cảm tạ." Minh Vương cười lạnh, "Ta lại không biết từ khi nào ông ta lại hiểu lễ nghĩa như vậy đấy." Biểu cảm trên mặt Bạch Hưu Mệnh bỗng cứng đờ, chuyện này nghe sao mà quen tai thế nhỉ?

Minh Vương thấy vẻ mặt chàng cổ quái, hỏi: "Con có biểu cảm gì thế này?" Không ngờ nguyên nhân việc này lại nằm trên người mình, Bạch Hưu Mệnh đành giải thích: "Cách đây một thời gian, con cùng A Triền trên đường đến vùng khoáng dã, đi ngang qua một ngôi làng.

Dân làng nhốt một con ấu long, nàng thấy bất bình nên đã thả nó ra." Minh Vương nghe xong nhịn không được bật cười: "Con bé đó đúng là nhiệt tình, giỏi hơn con đấy." "Đa tạ phụ vương khen ngợi." Bạch Hưu Mệnh không chút khách khí thay A Triền nhận lời khen của Minh Vương, sau đó nói, "Nhưng chuyện nhỏ nhặt này dường như không đáng để Bạch Long Vương đích thân đến cảm tạ." Minh Vương gật đầu: "Bất kể mục đích của ông ta là gì, chuyện này ta sẽ cân nhắc kỹ lưỡng." Hoàng đế có tâm muốn giao hảo với Long tộc, chỉ cần mục đích của Bạch Long Vương không gây hại đến lợi ích của Đại Việt, việc này hoàn toàn khả thi.

Thấy thái độ của Minh Vương như vậy, Bạch Hưu Mệnh không nói tiếp nữa.

Cách hai ngày kể từ khi Tấn Dương hầu phủ xảy ra chuyện, trong kinh bắt đầu truyền ra tin tức Tấn Dương hầu vì mua quan bán tước mà bị bắt.

Nghe đồn Hoàng đế nổi trận lôi đình ngay trên triều đình, yêu cầu nghiêm trị.

Trong dân gian cũng đang đồn đại, Tấn Dương hầu lần này e là khó thoát tội chết.

Trong kinh cách một thời gian lại có quan viên bị sao gia diệt tộc vì các loại tội danh, bách tính đã sớm thấy mãi thành quen, tin tức truyền đi không bao lâu thì chẳng còn mấy ai để ý nữa.

A Triền thì đặc biệt đi nghe ngóng một phen, nghe nói Tấn Dương hầu lần này liên lụy đến toàn tộc họ Quý, những người nhà họ Quý ở Lương Châu cũng đều bị áp giải đến Thượng Kinh.

Những tin tức này chẳng qua là cho người ngoài xem, A Triền biết nội tình nên cũng không quan tâm nhiều, nhưng không biết rằng, tin tức về Tấn Dương hầu đã sớm được người có tâm truyền ra ngoài, qua mấy lần chuyển tay, cuối cùng truyền tới địa giới yêu tộc.

Yêu tộc, núi Lưu Tẫn.

Trong núi Lưu Tẫn có một tòa cung điện tên là Vạn Cổ, từng là nơi ở của Yêu Hoàng.

Khi Yêu Hoàng vừa mất, đám con cái của ông ta từng vì tranh đoạt cung Vạn Cổ mà đánh nhau sứt đầu mẻ trán, cuối cùng khiến mấy vị đại yêu của yêu tộc phải ra mặt dẹp yên chuyện này.

Đồng thời ước định với họ, hậu nhân của Yêu Hoàng ai đột phá Ngũ cảnh trước thì người đó có tư cách vào ở cung Vạn Cổ.

Giờ đây, Yêu Hoàng đã trở thành quá khứ, đám con cái của ông ta cuối cùng chỉ còn lại một người, mà cung Vạn Cổ cách đây không lâu cũng đã đón chào chủ nhân mới.

Sáng sớm, cung Vạn Cổ hiếm khi náo nhiệt.

Mấy thiếu nam thiếu nữ dung mạo bất phàm ngồi cùng nhau cười đùa nghịch ngợm, trông họ có nhiều nét tương đồng, hiển nhiên là anh chị em.

Đợi thêm một lúc lâu, hai bóng người sóng bước xuất hiện, mấy người lập tức đứng dậy gọi: "Cha, mẹ." "Hôm nay sao các con dậy sớm thế?" Người lên tiếng là một phụ nữ xinh đẹp trông chỉ như mới ngoài hai mươi, làn da trắng nõn, dung mạo tinh tế, mỗi cử chỉ đi đứng đều toát lên vẻ ưu nhã, hoàn toàn không giống mẹ của năm đứa con.

"Hôm nay là sinh nhật mẹ mà, cha đã nhắc nhở bọn con từ sớm rồi." Một thiếu nữ kiều diễm nép vào bên cạnh người phụ nữ, ôm lấy cánh tay bà, nhe răng cười với người đàn ông cao lớn bên cạnh.

Người phụ nữ quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, mắt đầy ý cười.

Người đàn ông rũ mắt nhìn bà, hai người nhìn nhau, ánh mắt tràn ngập tình cảm ấm áp.

Nếu A Triền ở đây, chắc chắn có thể nhận ra ngay, dung mạo người đàn ông này cực kỳ giống với Tấn Dương hầu thời trẻ trong ký ức của Quý Thiền, chỉ là so với trước đây còn tinh tế hơn.

Người phụ nữ lên tiếng, giọng nói dịu dàng: "Tướng công còn nhớ sinh nhật của thiếp sao?" "Ngày ta và nàng quen biết, ta đương nhiên không thể quên." Quý Hằng nắm tay người phụ nữ, "Mấy đứa trẻ này còn chuẩn bị bất ngờ cho nàng đấy, hay là cùng đi xem thử

nhé?" Ánh mắt hắn đảo qua hai con trai và ba con gái trước mặt, những đứa trẻ này dung mạo đa phần giống hắn, chỉ có cô con gái út là giống Tuyết Dao nhất.

"Mẹ ơi, nghe cha nói nhân tộc khi mừng sinh nhật đều phải nấu mì trường thọ, bọn con đã tự tay làm mì cho mẹ, mẹ nhất định phải nếm thử nhé." Đứa nhỏ nhất trong năm đứa trẻ là một bé gái chỉ cao đến ngực anh chị, nhưng đã rất hiểu chuyện.

Cô bé nắm tay anh cả, nghiêm túc nói với công chúa Tuyết Dao.

"Được, mẹ đi nếm thử ngay đây." Mấy đứa trẻ vây quanh hai vợ chồng đi ăn mì trường thọ, cả gia đình hòa thuận vui vẻ, khiến tòa cung điện cổ xưa này tràn ngập tiếng cười nói.

Cho đến khi một bóng đen mờ mịt cùng quản sự trong cung đi tới, mới làm hỏng hứng thú của cả gia đình.

"Ảnh Yêu, sao ngươi lại tới đây?" Công chúa Tuyết Dao nhìn bóng đen được dẫn tới, đôi mày đẹp hơi nhíu lại.

Ảnh Yêu ấp úng không lập tức lên tiếng, công chúa Tuyết Dao phất tay, mấy người con đang vây quanh bà lập tức hiểu chuyện mà rời đi trước, chỉ có Quý Hằng vẫn nắm tay bà, ngồi bên cạnh.

Thấy mấy vị chủ tử nhỏ đã đi, Ảnh Yêu mới lên tiếng: "Công chúa, hậu bối của thuộc hạ được gửi đến Thượng Kinh của Đại Việt đã xảy ra chuyện rồi." "Xảy ra chuyện gì?" "Hậu bối đó của thuộc hạ đã bị người của Minh Kính Ti Đại Việt bắt đi rồi." "Làm sao có thể?

Chẳng lẽ là Bạch Trảm Hoang thất hứa, tiết lộ hành tung của chúng ra ngoài?" Sắc mặt công chúa Tuyết Dao thay đổi, như lại nghĩ đến điều gì, bà nhanh chóng liếc nhìn Quý Hằng một cái.

Cho đến nay, tin tức Bắc Hoang Vương chết vẫn chưa truyền ra, bà vẫn không biết đối tượng hợp tác của mình đã sớm trở thành một

bộ xương khô, trong lòng chỉ nhớ mình đã an bài hậu bối của Ảnh Yêu vào trong Tấn Dương hầu phủ.

Bà biết vị tướng công này của mình tuy không chút do dự mà đổi chủng tộc, nhưng đối với người thân huyết thống vẫn còn vài phần để tâm, vì thế ban đầu mới tốn bao công sức tìm một kẻ thế thân để chống đỡ môn đệ hầu phủ thay hắn.

Nhân tộc lại thích nhất là liên lụy cả họ, nếu để Tấn Dương hầu phủ vì chuyện này mà chịu vạ lây, bà sợ hắn sẽ không vui.

Do dự một chút, bà vẫn hỏi ra miệng: "Ngươi có biết Tấn Dương hầu phủ sao rồi không?

Có bị liên lụy vì chuyện này không?" Ảnh Yêu nhìn Quý Hằng một cái, nói: "Tin tức truyền về nói, Tấn Dương hầu vì mua quan bán tước nên toàn tộc đều bị bắt rồi." Lời vừa dứt, không chỉ Ảnh Yêu mà cả công chúa Tuyết Dao cũng cảm thấy một luồng hơi lạnh trên người.

Công chúa Tuyết Dao quay sang, trên mặt mang vẻ áy náy: "Tướng công, là thiếp suy nghĩ không chu toàn, e là người nhà họ Quý đều vì thiếp mà chịu liên lụy." Thấy hắn im lặng không nói, bà lại tiếp: "Tội danh này tưởng chừng Hoàng đế Đại Việt sẽ không giết sạch, thiếp có thể phái người cứu họ ra, cho họ thay hình đổi dạng rồi tái an bài cho họ." Hồi lâu sau Quý Hằng mới nói: "Bỏ đi, họ cũng chẳng qua là chấp niệm của ta, đáng lẽ nên buông bỏ từ sớm, vậy mà lại để nàng phải bận tâm đến tận bây giờ." "Tướng công..." Công chúa Tuyết Dao nghe lời hắn, đồng tử hơi co lại, trong lòng như có sóng cuộn biển gầm.

Bà thầm đoán, có phải hắn đã biết những việc bà từng sai Quý Mạt làm không?

Nhưng tướng công sau khi ở bên bà thì một lòng tu luyện, thời gian còn lại đều ở bên bà, chưa từng quan tâm đến chuyện của Đại

Việt.

Có lẽ, là bà nghĩ nhiều rồi?

Quý Hằng nắm chặt tay bà: "Chuyện của nhà họ Quý không cần quản nữa, sống chết có số, đó đều là mệnh số của họ." "Được." "...

Đứa trẻ đó, còn sống chứ?" Câu hỏi không đầu không đuôi này khiến công chúa Tuyết Dao rùng mình một cái, bà gần như lập tức hiểu được Quý Hằng đang hỏi ai.

Hóa ra hắn thực sự cái gì cũng biết.

Biểu cảm của công chúa Tuyết Dao có chút cứng ngắc, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của đối phương: "Nó còn sống." Bà không quá quan tâm đến Quý Thiền, chỉ là lần này khi phái người qua đó mới từ chỗ Quý Mạt biết được tin tức của Quý Thiền.

Cái mạng của cô gái đó rất lớn, không chết được.

Năm vừa qua xảy ra quá nhiều chuyện, bà không rảnh để tâm đến Quý Thiền nên đã để mặc cho đối phương sống tiếp.

Quý Hằng thản nhiên nói: "Nó dù sao cũng là đứa con đầu tiên của ta, cứ để nó tự sinh tự diệt đi." Vành mắt công chúa Tuyết Dao hơi đỏ, gật gật đầu, trịnh trọng đáp ứng: "Được." Quý Hằng quay đầu, thấy bộ dạng uất ức của bà, khẽ thở dài một tiếng, ôm người vào lòng nhẹ nhàng an ủi: "Ta biết làm nàng uất ức rồi, nhưng mà..." Công chúa Tuyết Dao khẽ lắc đầu: "Thiếp không thấy uất ức, thiếp chỉ sợ có một ngày chàng sẽ rời xa thiếp, trở về bên cạnh họ." Họ trong miệng bà đương nhiên là chỉ người vợ Lâm thị mà Quý Hằng đã cưới hỏi đàng hoàng ở Đại Việt và con gái Quý Thiền của họ.

Ngữ khí của Quý Hằng đầy vẻ bất đắc dĩ: "Nàng và các con đều ở đây, nhà của chúng ta ở đây, sao ta có thể rời đi.

Họ đối với ta mà nói, cũng giống như nhà họ Quý vậy, thực ra đã

sớm không còn liên quan đến ta nữa rồi.” “Nếu như có một ngày chàng gặp lại nó thì sao?” Công chúa Tuyết Dao dường như vẫn không yên tâm.

“Sẽ không có ngày đó, nó chỉ là một phàm nhân không có tư chất, thọ mạng chẳng quá sáu bảy mươi năm, nó không có tư cách bước tới trước mặt ta, nàng vĩnh viễn không cần để nó trong lòng.” Lời của Quý Hằng lý trí nhưng lại lạnh lùng đến lạ kỳ.

Nghe lời an ủi này, cơ thể công chúa Tuyết Dao hơi thả lỏng, trông cuối cùng cũng không còn lo được lo mất nữa.

Chiều tối hôm đó, bầu trời Thượng Kinh âm u, khoảng giờ Tuất một khắc, trời bắt đầu đổ mưa.

Những giọt mưa rơi xuống từ mái hiên như những chuỗi hạt châu.

Ngày mưa oi bức, A Triền đẩy cửa sổ sau ra, cảm nhận một chút hơi mát bên ngoài cửa sổ.

Đứng bên cửa sổ một lúc, nàng đi sau bình phong tắm rửa.

Tiếng nước trong bồn tắm hòa cùng tiếng mưa ngoài cửa sổ đã che lấp tiếng mở cửa khẽ khàng.

Đợi khi nàng xõa mái tóc ướt bước ra khỏi bình phong, mới phát hiện trong phòng có thêm một người.

Bạch Hưu Mệnh ngồi trước bàn trang điểm, tay vẫn cầm chiếc lược của nàng, dường như đang đợi để chải đầu cho nàng.

A Triền thong thả đi về phía chàng, đi đến bên cạnh chàng, mang theo một mùi hương thanh khiết thoang thoảng.

“Sao hôm nay chàng lại qua đây, án tử tra xong rồi à?” “Sắp xong rồi.” Bạch Hưu Mệnh tùy miệng đáp, trong mắt chỉ còn lại bóng hình của A Triền.

Bên trong nàng chỉ mặc một chiếc yếm màu tím nhạt và váy dài cùng màu, chiếc áo khoác bên ngoài mỏng manh, khi giơ tay lau tóc, ống tay áo xếp chồng lên nhau nơi khuỷu tay, lộ ra một đoạn cánh tay trắng ngần như ngó sen.

Bạch Hưu Mệnh chằm chằm nhìn nàng một lúc, giơ tay nắm lấy cánh tay nàng, cảm giác mịn màng mềm mại khiến chàng không dám dùng lực, chỉ khẽ kéo một cái đã kéo người vào lòng ngồi trên đùi mình.

A Triền bị chàng ôm vào lòng cũng không giãy giụa, chỉ hơi điều chỉnh tư thế cho thoải mái.

Động tác của Bạch Hưu Mệnh rất nhẹ nhàng giúp nàng làm khô tóc, mỗi khi làm khô một lọn tóc, chàng còn dùng lược chải qua một lần để tóc thêm suôn mượt.

A Triền lười biếng dựa vào lòng chàng, đã sớm quen với sự hầu hạ của chàng.

"Nếu án tử đã tra xong rồi, vậy đáp án ta muốn đâu?" Nàng gối đầu lên vai chàng, vẫn không quên hỏi chính sự.

"Đừng gấp." Giọng Bạch Hưu Mệnh không nhanh không chậm, "Những gì nàng muốn biết, ta đều sẽ nói cho nàng." A Triền hơi ngẩng đầu: "Vậy thì nói về công chúa trước đi, bà ta là ai?" "Công chúa Tuyết Dao, nghi ngờ là hậu duệ cuối cùng của Yêu Hoàng." Bạch Hưu Mệnh trả lời ngắn gọn.

"Hậu duệ Yêu Hoàng sao?" A Triền như không tin nổi mà xác nhận lại với chàng một lần nữa.

"Ừm." Trong mắt A Triền lóe lên một tia dị sắc, đây đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.

Yêu Hoàng vậy mà vẫn còn hậu đại sống sót.

“Vậy Quý Hằng thì sao, hắn như thế nào rồi?” “Quý Hằng đã thay đổi huyết mạch, trở thành bán yêu, hơn nữa cách đây không lâu đã thành công tiến giai Ngũ cảnh.

Giờ đây, chắc hẳn đang ở núi Lưu Tẫn của yêu tộc.” A Triền lộ ra vài phần ngẩn ngơ giữa đôi mày, khẽ nói: “Ngũ cảnh sao, quả thật là nằm ngoài dự liệu đấy.” A Triền thầm tính toán trong lòng, Quý Hằng hiện tại chắc vẫn chưa đến năm mươi tuổi.

“Thiên phú của hắn cao đến vậy sao?” Nàng lẩm bẩm, đây thực sự không phải là một tin tốt lành gì.

“Nếu thiên phú thực sự cao thì cần gì phải bỏ gần tìm xa, hắn có thể đột phá chắc chắn là có liên quan đến thủ đoạn mà Yêu Hoàng để lại năm đó.

Được hưởng lợi ích thì tất nhiên sẽ có những hạn chế tương ứng.” Bạch Hưu Mệnh nói.

Phụ vương chàng trước đó đã nói, đi con đường tắt này sẽ bị khống chế bởi Yêu Hoàng.

Tuy Yêu Hoàng không còn nữa, nhưng huyết mạch vẫn chưa đoạn tuyệt.

Năm đó công chúa Tuyết Dao tốn bao công sức đoạt yêu tỳ, sau khi thất bại lại không tiếc đắc tội Long tộc để đoạt long châu, tốn công sức lớn như vậy không thể nào chỉ đơn giản là để cho người khác đột phá.

Nếu bà ta thực sự ngây thơ như thế thì đã không trở thành đứa con cuối cùng còn sống sót của Yêu Hoàng rồi.

Thứ có thể buộc chặt bà ta và Quý Hằng lại với nhau sẽ không chỉ có lợi ích và tình cảm.

A Triền ngẫm nghĩ lời Bạch Hưu Mệnh thấy rất hợp lý, nếu

không có lợi ích cực lớn dụ dỗ, Quý Hằng cần gì phải từ bỏ tước vị hầu tước và tiền đồ rộng mở của Đại Việt.

Có thể đột phá Ngũ cảnh, trả cái giá lớn đến đâu cũng xứng đáng.

Chỉ tiếc là Quý Thiền và mẹ nàng đã trở thành vật hy sinh cho dã tâm của người đàn ông này, đến chết vẫn bị bóp nghẹt trong bóng tối.

Chương 208

"Hắn và công chúa Tuyết Dao hiện tại là quan hệ gì?" A Triền vẫn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, ngón tay vô thức mân mê cổ áo của Bạch Hưu Mệnh.

"Vợ chồng, họ có năm người con, thiên phú đều không tồi." Bạch Hưu Mệnh nói cho nàng những tin tức mà Minh Vương đã có được trong hai ngày qua.

A Triền chẳng thấy bất ngờ chút nào: "Vợ chồng hòa thuận, con cái đề huề, cuộc sống của vị công chúa Tuyết Dao kia chắc hẳn là rất thuận lòng hả dạ." "Hửm?" Bạch Hưu Mệnh không hiểu ý tứ trong lời nói của nàng.

"Nếu không phải ngày thường sống quá thư thái, bà ta cũng sẽ không nhớ đến mẹ con Quý Thiền đã sớm bị Quý Hằng vứt bỏ ở Đại Việt." A Triền nhếch môi, ngữ khí đầy vẻ châm chọc, "Thật tham lam, bà ta đã chiếm hết mọi lợi ích mà vẫn thấy chưa đủ." Bạch Hưu Mệnh ngước mắt nhìn đôi mắt trong trẻo của A Triền, hỏi nàng: "Rất tức giận sao?" "Rất tức giận." A Triền không phủ nhận, mặc dù Quý Thiền sẽ chẳng biết gì cả, nhưng A Triền vẫn thấy uất ức thay cho cô ấy.

"Chỉ vì sở thích ghét bỏ cá nhân của mình, vì lo lắng Quý Hằng sau khi thành Ngũ cảnh sẽ nhớ tình cũ, nên mới muốn Quý Thiền phải chết.

Lý do như vậy nghe thôi đã thấy làm bẩn con đường luân hồi của cô ấy rồi." Bạch Hưu Mệnh giơ tay che mắt A Triền, khẽ nói bên tai nàng: "Đừng giận, ta giết họ thay nàng, có được không?" Bóng tối trước mắt không làm A Triền dịu lại, tay nàng linh hoạt luồn vào trong

vạt áo hơi mở của Bạch Hưu Mệnh, đầu ngón tay tiếp xúc với cơ bắp săn chắc và ấm áp của chàng, dưới đầu ngón tay là nhịp tim mạnh mẽ của chàng.

Nàng áp lên nơi trái tim chàng, hỏi: "Tại sao lại là chàng đi, Minh Vương thì sao?" Quý Hằng phản bội Đại Việt, nếu không biết thì thôi, nếu đã biết, Đại Việt tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Nhưng A Triền nghĩ, ít nhất cũng phải là Minh Vương ra tay mới đúng.

Bạch Hưu Mệnh khựng lại một chút: "Phụ vương nếu ra tay sẽ gây ra chiến sự giữa hai tộc, ta đi thì hợp lý hơn." A Triền nhíu mày: "Chỉ một mình chàng thôi sao?" Bạch Hưu Mệnh khẽ "ừm" một tiếng, làn môi mỏng áp lên môi nàng, chậm rãi nhấm nháp.

Ngũ cảnh của Đại Việt tự nhiên không chỉ có chàng và phụ vương, nhưng những Ngũ cảnh khác đều không ở trong lãnh thổ Đại Việt, nếu vì chuyện này mà gọi các bậc tiền bối về, phụ vương e là sẽ bị ăn đòn.

Trong chuyện này, chàng là lựa chọn tốt nhất.

A Triền hơi mở môi, thốt ra ba chữ: "Không cho phép." Bạch Hưu Mệnh thầm nhếch môi: "Không muốn ta giết họ thay nàng sao?" "Muốn." Câu trả lời của A Triền không chút do dự, "Nhưng một mình chàng thì không được." Nếu hiện tại nàng và Bạch Hưu Mệnh không có can hệ gì, nàng sẽ tìm mọi cách mượn con dao này để giết người, nhưng hiện tại, tính mạng của chàng quan trọng hơn mạng của Quý Hằng nhiều.

Ngũ cảnh giao đấu hoàn toàn khác biệt với Tứ cảnh, biến số trong đó quá nhiều, biết đâu sẽ có yêu tộc nào khác nhảy ra, nàng tuyệt đối không thể để Bạch Hưu Mệnh đi đánh cược.

Dù có muốn ra tay cũng phải có vạn toàn chi sách.

Thấy chàng không nói lời nào, A Triền cắn nhẹ vào môi dưới của chàng, giọng nói có chút mơ hồ: "Lời ta nói chàng có nghe thấy không, ta chưa đồng ý thì không được đi." Hai người hơi tách ra một chút, Bạch Hưu Mệnh liếm môi dưới, cười khẽ: "Bá đạo vậy sao?" "Chàng có ý kiến gì không?" "Không dám có." "Hừ, chàng dám lén lút đi sau lưng ta thì cứ chuẩn bị độc thân cả đời đi." A Triền hung hăng cảnh cáo.

Chỉ là lúc này, đuôi mắt nàng bị hôn đến đỏ hồng, đôi mắt mê ly, lời cảnh cáo này thực sự chẳng có chút uy hiếp nào.

Yết hầu của Bạch Hưu Mệnh chuyển động, giọng nói trầm khàn: "Được, đều nghe nàng hết." A Triền còn chưa kịp vui mừng, thân hình bỗng hẫng hụt, cả người bị bế bổng lên.

Nàng vội vàng ôm lấy cổ Bạch Hưu Mệnh, mắng: "Chàng làm gì thế?" "Ta đã ngoan ngoãn nghe lời như vậy rồi, có phải nên thưởng cho chút gì không?" "Không...

ưm..." Lời chưa kịp ra khỏi miệng đã bị chặn lại.

Bạch Hưu Mệnh một tay giữ gáy A Triền quấn quýt môi lưỡi, một tay bế nàng đi về phía giường tầng.

Đợi khi đặt nàng xuống giường, lúc áp thân lên, bức rèm sau lưng rủ xuống, che khuất bóng dáng hai người đang quấn quýt lấy nhau.

Mây mưa dần ngớt, A Triền nằm phục trong lòng Bạch Hưu Mệnh, mái tóc dài như rong biển xõa trên người chàng, hàng mi khẽ rũ.

Tay Bạch Hưu Mệnh khẽ vuốt ve trên lưng nàng, đợi nàng hơi bình phục lại mới tùy tiện nói với nàng chuyện Bạch Long Vương sắp đến Thượng Kinh.

A Triền vốn dĩ sắp ngủ thiếp đi, nghe lời chàng nói liền nỗ lực hé mắt: "Con tiểu bạch long đó có trưởng bối đến tặng tạ lễ cho chúng ta sao?

Long tộc lễ phép như vậy từ bao giờ thế?" Nghe thế nào cũng thấy chuyện này không giống phong cách của Long tộc.

Với những gì nàng biết về Long tộc, nếu biết có người cứu tộc nhân của mình, họ sẽ nói đó là vinh hạnh của ngươi mới đúng.

Bạch Hưu Mệnh bật cười, phản ứng của A Triền vậy mà lại giống hệt phụ vương chàng.

"Có lẽ đối phương còn có việc khác cần làm, nhưng nàng có thể ở nhà đợi nhận lễ vật rồi." A Triền ngáp một cái: "Biết rồi." Còn chưa đợi Bạch Hưu Mệnh nói gì, ngón tay nàng đã mò mẫm đặt lên môi chàng: "Chàng đừng nói nữa, ta buồn ngủ lắm." Nói xong không bao lâu, Bạch Hưu Mệnh đã nghe thấy hơi thở đều đều của nàng, người đã ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, A Triền chỉ nhớ mang máng Bạch Hưu Mệnh đã nói gì đó với mình, còn nói gì thì đã hoàn toàn quên sạch.

Những ngày sau đó, Thượng Kinh liên tục đổ mưa mấy ngày liền, trong nhà đâu đâu cũng phảng phất hơi ẩm.

Hôm nay A Triền tỉnh dậy, rõ ràng đã qua giờ Tỵ nhưng ngoài cửa sổ vẫn xám xịt.

Nàng xuống giường đẩy cửa sổ ra, mây đen trên trời sà xuống rất thấp, ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, lại là một ngày mưa.

Thời tiết thế này đã kéo dài năm sáu ngày rồi, tuy mưa không lớn nhưng cứ mãi không thấy mặt trời, chỗ nào cũng ướt sũng khiến tâm trạng con người cũng trầm xuống theo.

A Triền rửa mặt xong đi xuống bếp, Tuệ nương để lại cho nàng

một bát canh mướp đắng, một chiếc bánh trứng vẫn còn hơi ấm trong nồi.

Nàng dùng bữa xong, bèn bưng đĩa đựng linh thực vào tiệm phía trước.

Mấy ngày nay thời tiết không tốt, việc kinh doanh của tiệm rất kém, cả ngày chẳng thấy mấy mống khách.

Trần Tuệ đang dọn dẹp các loại hương liệu trong tủ để tránh bị ẩm mốc, thấy A Triền bưng một đĩa hoa quả sấy đi vào liền ngẩng đầu chào một tiếng.

"Để tớ giúp cậu." A Triền đặt đĩa hoa quả sấy lên quầy, tiến lại gần Trần Tuệ.

"Không cần đâu, sắp xong rồi, cậu qua kia ngồi đi, tớ xong ngay đây." A Triền không muốn ngồi, nàng nhìn con phố vắng hoe chẳng mấy người qua lại, lầm bầm: "Tớ ngồi mấy ngày nay rồi." Trần Tuệ đẩy từng ngăn kéo đã mở vào, đứng dậy, phủi bụi trên người, cười nói: "Hôm qua Từ lão bản chẳng phải mới gửi mấy cuốn thoại bản qua đó sao?" "Dạo này thoại bản chẳng hay gì cả." Ngữ khí của A Triền đầy vẻ chê bai, sau đó đề nghị, "Hay là chúng ta đánh cờ đi?" Trần Tuệ nghĩ đến kỳ nghệ tệ hại của A Triền, hớn hở gật đầu: "Cũng được, bàn cờ hình như để ở tầng hai, đợi chút, tớ đi lấy." Nàng đi vòng qua A Triền lên tầng hai, còn A Triền bưng linh thực đi về phía chiếc bàn bên cạnh.

Đúng lúc này, cánh cửa đang khép hờ bị người từ bên ngoài đẩy ra, một luồng hơi nước thanh lương ập vào mặt, cơn mưa bên ngoài không biết từ bao giờ đã nặng hạt hơn.

Bước vào là một nam một nữ.

Nam tử dáng người cao lớn, mặc một bộ trường bào màu trắng

thêu hoa văn kim tuyến xa hoa, mái tóc bạc óng ả suôn mượt rũ xuống vai, dung mạo tuấn mỹ dị thường, đôi mắt hẳn màu vàng kim, cái nhìn trông qua thật lạnh lùng và cao ngạo.

Nữ tử đi phía sau mặc váy dài màu xanh lam, tay cầm một chiếc ô giấy, chỉ che cho mình mà không màng đến người đàn ông phía trước, nhưng trên người đối phương lại khô ráo lạ thường, không hề bị nước mưa thấm ướt.

A Triền nhìn hai người, thần sắc như thường hỏi: "Hai vị muốn mua gì?" Lúc này, từ trên lầu truyền xuống giọng của Trần Tuệ: "A Triền, cậu để hũ cờ ở đâu rồi?" A Triền còn chưa kịp trả lời, bỗng thấy chiếc ô trong tay cô gái mặc váy xanh rơi xuống, nàng ngước mắt nhìn lên, thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

"A Miên?" Khoảnh khắc đó, nàng cứ ngỡ mình nhìn lầm.

"A Triền!" A Triền chỉ chớp mắt một cái đã nghe thấy tên mình, rồi bóng dáng màu xanh lam kia nhào tới.

Nàng theo phản xạ dang rộng hai tay, nhưng người nhào vào lòng nàng lại không có chút trọng lượng nào, cũng không có nhiệt độ, chỉ mang theo một luồng hơi mát dịu nhẹ.

"A Triền, em biết chắc chắn là chị mà, em nhớ chị quá." Giọng nói sụt sịt quen thuộc của cô em gái vẫn ở bên tai, A Triền sau giây lát ngẩn ngơ liền giơ tay chọc chọc vào lưng cô bé, vừa mềm vừa đàn hồi, cảm giác tay khá tốt.

A Miên bị chọc liền ngẩng đầu lên, mắt đẫm lệ, cô bé cũng giơ tay khẽ chọc vào mặt A Triền: "Sao chị lại biến thành thế này rồi?" Nếu bây giờ nói nguyên nhân chắc chắn cô bé lại khóc mất, A Triền đành hỏi ngược lại: "Còn em thì sao?" Dung mạo của A Miên tuy không đổi, nhưng hiện tại cô bé rõ ràng cũng không còn là bán yêu nữa, thậm chí không phải là bất kỳ chủng tộc nào mà A Triền biết.

A Miên bĩu môi: “Chuyện này nói ra thì dài lắm.” Hai chị em lâu ngày không gặp, tay nắm chặt lấy nhau, bắt đầu ríu rít trò chuyện, hoàn toàn phớt lờ người đàn ông đang đứng bên cạnh.

Cho đến khi Trần Tuệ cầm bàn cờ và hũ cờ từ tầng hai đi xuống, thấy hai người đang nắm tay nhau dưới lầu thì hơi ngẩn người.

“A Triền, vị này là...” Trần Tuệ nhìn A Miên, đây là lần đầu nàng thấy A Triền thân thiết với một cô gái như vậy.

“Đây là em gái tớ, A Miên.

Còn đây là Tuệ nương, bạn của chị.” A Triền giới thiệu hai người với nhau.

“Chào chị Tuệ nương ạ.” A Miên quay đầu chào Trần Tuệ, đôi mắt cong cong, trông vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu.

Trần Tuệ giãn lông mày: “Chào em.” “Vậy vị này là?” Trần Tuệ không bỏ qua người đàn ông lạ mặt đứng bên cạnh, vì lịch sự cũng hỏi một câu.

Dù sao người trước mặt này trông cũng không giống người thường.

A Miên chẳng buồn nhìn đối phương liền nói: “Hắn không quan trọng đâu, không cần lý đến hắn.” Khóe môi người đàn ông trĩu xuống, hiển nhiên là không hài lòng với lời của A Miên.

A Triền hơi nghiêng đầu, vượt qua A Miên nhìn về phía đối phương.

Với ngoại hình nổi bật và màu mắt đặc biệt như vậy, nàng còn chưa kịp nói ra suy đoán trong lòng thì ngoài cửa lại xuất hiện thêm một bóng người.

Nhìn mấy người đang náo nhiệt trong phòng, Bạch Hưu Mệnh

thần sắc điềm nhiên bước vào, hơi chắp tay với người đàn ông: “Bạch Long Vương, có lỗi vì đã không nghênh đón từ xa.” Dạ Trầm hoàn toàn không có ý định đáp lễ, hắn nhìn chằm chằm Bạch Hưu Mệnh một lúc lâu rồi lên tiếng hỏi: "Bạch Dục đâu?

Chết rồi sao?" Bạch Hưu Mệnh thần sắc không đổi: "Gia phụ công vụ bận rộn, đặc biệt nhượng tại hạ tới đây chiêu đãi Long Vương." "Hừ!" Dạ Trầm lạnh tiếu một tiếng, dời tầm mắt khỏi người Bạch Hưu Mệnh, lẳng lặng bày tỏ sự không hài lòng của mình.

Bạch Hưu Mệnh cuối cùng cũng hiểu vì sao phụ vương hắn lại có định kiến lớn với Bạch Long Vương đến vậy, loại chuyện này quả nhiên nên tìm nguyên nhân từ đối phương.

Trong tiệm không quá lớn bỗng chốc có hai người đàn ông cao lớn bước vào, nhất thời sinh ra mấy phần cảm giác chật chội.

Hơn nữa bầu không khí giữa hai vị này thực sự không thể coi là hữu hảo, mới nói chưa được hai câu đã khiến Trần Tuệ có ảo giác bọn họ sắp dỡ luôn tiệm của mình.

Trần Tuệ quay đầu nhìn A Triền và A Miên, hai chị em đang hăng hái xem náo nhiệt, trông cậy vào hai người này là vô vọng rồi.

Nàng chỉ đành nặn ra một nụ cười, cứng da đầu tiến lên nói: "Đừng đứng cả thế chứ, có gì thì ngồi xuống mà nói." Nói xong, nàng không thèm nhìn hai người đàn ông đang đứng, tự mình dẫn A Triền và A Miên đến bàn ngồi xuống.

Bạch Hưu Mệnh thấy vậy liền đi theo, không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh A Triền.

Dạ Trầm xách A Miên vốn đang dính lấy phía bên kia của A Triền ra, ngồi xuống đối diện bọn họ.

Một chiếc bàn không lớn, bốn người ngồi đối diện, Trần Tuệ ngồi

ở giữa, trông không giống như sắp trò chuyện mà giống như đang đàm phán, hơn nữa còn có thể đổ vỡ bất cứ lúc nào.

Trần Tuệ cảm thấy cảnh tượng này thực sự không thích hợp để mình có mặt, liền lặng lẽ đứng dậy, vừa chuyển mắt đã đối diện với hai đôi mắt sáng long lanh.

Nàng nhịn không được cười một tiếng, A Triền và A Miên chỉ có tướng mạo là không giống, còn thần thái và nhiều động tác nhỏ đều y hệt nhau, cho nên dù là lần đầu gặp A Miên cũng không thấy xa lạ.

Nàng hạ giọng nhu hòa nói với hai người: "Ta đi nấu nước mơ cho các muội." Hai người lại đồng thời gật đầu, trong mắt tràn đầy mong đợi.

Sau khi Trần Tuệ đi ra hậu viện, A Triền và A Miên hoàn toàn phớt lờ những người bên cạnh, tự mình trò chuyện. "Sao muội biết ta ở Thượng Kinh?" A Triền hỏi vấn đề mình hiếu kỳ nhất trước. "Đoạn thời gian trước có một con tiểu bạch long tìm về Long tộc, được đưa đến chỗ Dạ Trầm." A Miên nhìn người đàn ông bên cạnh, tiếp tục nói: "Muội nghe tiểu long nói có người tốt đã cứu nó, người tốt đó không những tên là A Triền mà còn là một con Bát vĩ hồ dưới dạng người, muội nghi ngờ là tỷ nên bảo hắn đưa muội đến gặp tỷ." Dạ Trầm liếc nhìn A Miên, nàng nói thật nhẹ nhàng, bảo hắn đưa nàng đi tìm tỷ tỷ, thực tế quá trình này không phải chỉ vài câu nói là xong.

Nàng ở bên tai hắn gào thét ròng rã mười mấy ngày, cuối cùng quấy nhiễu đến mức hắn đau đầu, không đắc không đáp ứng.

A Triền thuận theo ánh mắt của A Miên nhìn người đàn ông đối diện, ánh mắt lộ rõ vẻ thẩm thị.

Dạ Trầm cảm nhận được sự chú ý của A Triền, mặt không cảm xúc nhìn lại, sau đó "ừ" một tiếng, tựa hồ đang phụ họa lời A Miên.

Sự chú ý của A Miên hoàn toàn đặt trên người A Triền, căn bản không thèm để ý người bên cạnh, nàng tiếp tục nói: "Sau khi tỉnh lại muội đã đến Thanh Tự Sơn tìm tỷ, họ nói tỷ đã đi rồi, không ai biết tung tích của tỷ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao tỷ lại biến thành bộ dạng hiện tại?" Mới nói được hai câu, mắt nàng lại bắt đầu đẫm lệ, cơn mưa bên ngoài cũng càng lúc càng lớn, tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái hiên.

A Triền lấy khăn tay lau nước mắt cho A Miên mới trả lời: "Ngày đó muội đột nhiên biến mất, ta ở trên núi tìm rất lâu cũng không thấy, cặp song sinh nhà thúc tư nói thấy muội xuống núi, vì thế ta cũng xuống núi." "Chúng nói bậy!

Chính chúng đã đẩy muội xuống hàn đàm hại chết muội!" Đôi mắt đỏ hoe của A Miên bùng lên ngọn lửa giận dữ, bên ngoài bỗng vang lên hai tiếng sấm rền.

Bạch Hưu Mệnh đang im lặng ngồi một bên nhìn ra ngoài phòng, rồi lại chuyển tầm mắt về phía Dạ Trầm, hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau một cái, rồi tiếp tục ngồi đó. "Hóa ra là bọn chúng." Giọng nói của A Triền lạnh xuống. "Không cần bận tâm đến chúng, lần trước khi ta đến Thanh Tự Sơn, bọn chúng đã trượt chân ngã xuống hàn đàm chết đuối rồi." A Miên tùy ý kể lại kết cục của hai kẻ thù, nhưng vẫn không quên hỏi chính sự: "Sau khi xuống núi tỷ đã gặp chuyện gì?" Thấy nàng có vẻ không hỏi ra được thì không chịu thôi, A Triền đành phải nói thật: "Ta nghe nói dùng Địa Linh Sách tìm người là dễ nhất, nên đã tìm chủ nhân của nó để mượn dùng.

Người nhà ông ta nhìn ta không vừa mắt, xảy ra xung đột với ta, ta bị trọng thương đến Thượng Kinh, gặp lúc có người sắp chết, nàng ấy đã giao nhục thân cho ta, nhờ ta xử lý chuyện hậu sự cho nàng ấy." "Xử lý xong chưa?

Nếu chưa, muội có thể giúp tỷ dìm chết hết bọn họ." A Miên vẻ mặt hăng hái muốn thử.

Nhắc đến chuyện này, A Triền không nhịn được than phiền với muội muội: "Nguyên bản chỉ còn lại cha nàng ấy thôi, kết quả mấy ngày trước ta đột nhiên phát hiện cha hiện tại của nàng ấy là giả." A Miên trừng lớn mắt, tính hiếu kỳ trỗi dậy, hướng phát triển này quả thực hiếm thấy: "Vậy người thật đâu?" "Người thật hiện đang ở Yêu tộc, không lâu trước đó vừa đột phá đến Ngũ cảnh." "Ngũ cảnh?" Dạ Trầm nãy giờ vẫn lắng nghe hai chị em nói chuyện bỗng nhiên lên tiếng.

Bạch Hưu Mệnh nhấc ấm trà bên cạnh, rót cho A Triền và A Miên mỗi người một chén nước, đẩy đến trước mặt hai người.

Không đợi A Triền đáp lời Dạ Trầm, hắn bỗng lên tiếng: "Thanh Long Châu bị cướp chính là để cho hắn dùng để đột phá, Long Vương chắc hẳn vẫn còn nhớ chuyện này chứ?" "Bản tôn không quên, ngươi đối với chuyện của Long tộc chúng ta nhớ cũng thật rõ ràng." Bạch Hưu Mệnh đặt ấm trà xuống: "Trẻ tuổi, trí nhớ tốt." Tiếp theo là một khoảng lặng như tờ.

A Triền có chút lo lắng, tổng cảm thấy khắc sau, một người một rồng này sẽ lao ra khỏi mái nhà của nàng, sau đó san bằng Thượng Kinh thành bình địa.

Nàng kịp thời thu hồi tâm tư, không để mình suy nghĩ lung tung nữa.

Chương 209

Bạch Hưu Mệnh lại dường như không định cứ thế bỏ qua cho Dạ Trầm: "Nghe phụ vương nói, Bạch Long Vương lúc còn trẻ đã chịu không ít thiệt thòi dưới tay Yêu Hoàng, còn suýt chút nữa bỏ mạng ở Yêu tộc?" Dạ Trầm nhướng mi: "Vậy Bạch Dục có nói qua chuyện hắn suýt bị ta ném vào hải nhãn điền hải không?" Bạch Hưu Mệnh câu môi: "Phụ vương nói những gì Bạch Long Vương đề cập về người, toàn là vu khống." "Họ Bạch các ngươi đúng là vô sỉ." "Quá khen, ta sẽ chuyển đạt nguyên văn từng chữ của Long Vương cho phụ vương." Bạch Hưu Mệnh thản nhiên nhận lấy sự châm chọc của Dạ Trầm, đồng thời đưa chủ đề trở lại quỹ đạo: "Thanh Long Châu bị trộm, phụ vương cũng bận tâm bấy lâu nay, giờ đây cuối cùng cũng tìm được manh mối, tự nhiên phải chia sẻ với Long Vương, không cần đa tạ." Dạ Trầm lạnh tiếu: "Phép khích tướng ngu xuẩn thế này là Bạch Dục dạy ngươi sao?

Nhân tộc các ngươi phản bội, ngươi muốn bản tôn giúp ngươi giết người?" "Long Vương nói sai rồi, không phải là giúp ta giết người, mà là liên thủ với ta." Thấy đối phương không lập tức phản bác, Bạch Hưu Mệnh thần sắc nghiêm túc nói: "Long Vương cần giết đối phương để lấy lại Thanh Long Châu, ổn định Long Môn, còn ta cần giết kẻ phản đồ của Nhân tộc." A Triền ngạc nhiên nhìn về phía Bạch Hưu Mệnh, không ngờ hắn lại đề xuất liên thủ với Bạch Long Vương.

Điều này dường như... là một ý kiến không tồi.

Thực ra trước đó, Bạch Hưu Mệnh không thấy có gì không ổn khi một mình đi giết Quý Hằng, nhưng A Triền không cho.

Để nàng yên tâm, cách tốt nhất chính là tìm người hợp tác.

Hai ngày nay hắn đã tìm hiểu sâu hơn về Bạch Long Vương từ chỗ phụ vương, biết được đối phương từng tham gia tru sát Yêu Hoàng, có thể coi là đã cùng phụ vương hắn vào sinh ra tử.

Không thuộc Nhân tộc, có thù với Yêu tộc, lại có lý do để giết Quý Hằng, vị Bạch Long Vương này hiển nhiên là đối tượng hợp tác thích hợp nhất.

Bạch Hưu Mệnh nói xong, Dạ Trầm - người vốn luôn đối đầu gay gắt với hắn - không lập tức từ chối, hiển nhiên trong lòng đã dao động.

Hắn trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Ta cần cân nhắc." "Không vấn đề gì." Bạch Hưu Mệnh không vội vàng có được một câu trả lời khẳng định, đối phương chịu cân nhắc đã là đủ rồi.

Thấy hai người cuối cùng đã nói xong, mái nhà của mình cũng được bảo toàn, A Triền hất cằm: "A Miên, không giới thiệu một chút sao?" Nàng rất tò mò, tại sao A Miên lại ở cùng hắn?

A Miên quay đầu nhìn Dạ Trầm, Dạ Trầm nhướng mày với nàng, nàng bĩu môi, không tình nguyện lên tiếng: "Dạ Trầm, là...

ân nhân cứu mạng của muội." "Ân nhân cứu mạng?" "Ừ, sau khi muội chết đuối, hắn đã vớt muội lên, sau đó đưa muội đi, từ đó về sau muội luôn chìm trong giấc ngủ, năm ngoái mới tỉnh lại." Đối với quá trình tử nhi phục sinh này, A Miên cũng không quá rõ ràng, Dạ Trầm cũng không nói, đến nay nàng vẫn không biết con rồng này tại sao bỗng nhiên đi ngang qua Thanh Tự Sơn.

A Triền gật đầu, quay sang Dạ Trầm nói: "Đa tạ ngài đã cứu A Miên." "Không cần cảm ơn, là chuyện nên làm." A Triền không biết có phải mình nghĩ nhiều quá không, cứ thấy trong lời nói của đối phương

ẩn chứa thâm ý.

Đến lượt Bạch Hưu Mệnh, A Miên còn chưa kịp hỏi, hắn đã nắm lấy tay A Triền, cười với A Miên đối diện, tự giới thiệu: "Bạch Hưu Mệnh, vị hôn phu của A Triền, cũng là tỷ phu tương lai của muội." A Miên trợn mắt há mồm chưa kịp phản ứng, Dạ Trầm đã khinh khì một tiếng: "Nàng ấy cũng không muốn biết ngươi là ai." Bạch Hưu Mệnh chỉ cười không nói.

A Miên vẫn đang dùng ánh mắt cầu chứng từ A Triền, họ chia cách cũng không bao lâu, sao lại lòi ra một tỷ phu?

A Triền thật sự không bị con người lừa hôn đấy chứ?

Dưới ánh mắt cầu chứng của muội muội, ánh mắt A Triền tuy có chút né tránh nhưng vẫn thừa nhận quan hệ của hai người, cho Bạch Hưu Mệnh một danh phận: "Cứ như huynh ấy nói đi." Tiếu ý trong mắt Bạch Hưu Mệnh đậm thêm, ngại vì muội muội của A Triền vẫn đang nhìn nên không có hành động nào quá trớn, chỉ nắm chặt tay nàng không buông.

Sau khi biết quan hệ giữa Bạch Hưu Mệnh và A Triền, tâm trạng A Miên rõ ràng có chút suy sụp, A Triền liền dẫn nàng ra hậu viện tìm Trần Tuệ, để lại hai người đàn ông lững thững đi theo sau.

Trần Tuệ đã nấu xong nước mơ, trong một chiếc nồi khác đang chiên thịt viên, cửa bếp vừa mở ra, một mùi hương ngào ngạt ập vào mặt.

Thấy hai người bước vào, nàng bưng đĩa thịt viên đưa tới: "Thịt gà viên vừa chiên xong, nếm thử đi." Khẩu vị của A Triền trước sau như một, nghĩ lại muội muội nàng chắc cũng sẽ thích.

Quả nhiên A Miên rất thích, hai chị em vây quanh bếp cùng ăn một đĩa thịt gà viên vàng ruộm, giòn tan.

Chờ thịt viên ăn xong, nghe Tuệ nương liệt kê thực đơn bữa trưa, A Miên đã hoàn toàn quẳng nỗi không vui vừa rồi ra sau đầu.

Giờ Ngọ, cơn mưa bên ngoài cuối cùng cũng tạnh hẳn.

Những đám mây đen nặng nề dần tan đi, mặt trời ló rạng, ánh nắng chiếu rọi lên mặt đất ẩm ướt.

Hôm nay nhà đông người dùng bữa, Trần Tuệ kê bàn ăn ở tiệm phía trước, A Triền và A Miên bưng từng món ăn từ nhà bếp ra giao cho hai người bên ngoài.

Đợi cơm canh cuối cùng cũng được bưng hết ra, Trần Tuệ mới cùng hai chị em đi ra phía trước.

Năm người ngồi xuống, A Triền và A Miên lần lượt ngồi bên trái bên phải Trần Tuệ, một người nói "Tuệ nương vất vả rồi", một người gắp thức ăn cho nàng. "Tuệ nương hiện tại chưa ăn được mấy thứ này đâu." A Triền nói với A Miên.

Lúc này, trên tay Dạ Trầm xuất hiện một vò rượu nhỏ đặt lên bàn.

Bạch Hưu Mệnh mở vò rượu, rót một bát đặt trước mặt Trần Tuệ, cũng nói một câu "Vất vả rồi".

Rượu màu xanh nhạt tỏa hương thơm nồng, khi ủ rõ ràng đã dùng nhiều linh quả quý hiếm, A Triền ngửi thôi cũng thấy thèm, một mặt nhìn chằm chằm Bạch Hưu Mệnh, một mặt lén đẩy bát không trước mặt mình về phía trước.

Phía bên kia A Miên cũng đang đẩy bát không.

Bạch Hưu Mệnh không nhịn được buồn cười, rót rượu cho hai người rồi mới đặt vò rượu xuống.

Dạ Trầm mặt không cảm xúc nhìn hắn, Bạch Hưu Mệnh xoay tay lấy ra một vò rượu lớn hơn một chút, nói với Dạ Trầm: "Rượu do

phụ vương đích thân ủ, coi như là lời tạ tội vì hôm nay không thể đích thân tới chiêu đãi Long Vương." Sắc mặt Dạ Trầm hòa hoãn lại, đưa tay nhận lấy vò rượu, tự rót cho mình và Bạch Hưu Mệnh mỗi người một bát.

Rượu trong bát bọn họ có màu đỏ sẫm nồng đậm, không ngửi thấy mùi rượu, thoạt nhìn giống như máu.

Dạ Trầm uống một ngụm, đột nhiên nói: "Vẫn là hương vị đó." Bạch Hưu Mệnh nâng bát rượu về phía hắn: "Nghe phụ vương nói, năm đó trước khi các người giao thủ với Yêu Hoàng đã sáp huyết vi minh, uống chính là loại rượu này." Dạ Trầm dường như nhớ ra điều gì đó, khinh khì một tiếng: "Vậy hắn chắc chắn không nói hắn lừa chúng ta rượu này được ủ bằng máu linh thú, lúc sáp huyết vi minh chỉ cần uống rượu lập minh ước là được, không cần phải trích máu.

Đợi sau khi chúng ta thắng, hắn mới nói màu sắc của rượu này thuần túy là do lúc ủ cho quá nhiều linh quả nên bị nhuộm màu." Bạch Hưu Mệnh cúi đầu nhìn rượu trong bát, thầm nghĩ loại chuyện này phụ vương hắn thực sự có thể làm ra được.

Mấy lời kiểu "thân thể tóc da nhận từ cha mẹ" đều là giả hết, chẳng qua là phụ vương hắn sợ đau thôi.

Nhưng đó là phụ vương mình, còn có thể làm sao đây, chỉ đành cố gắng bù đắp: "Ở Nhân tộc chúng ta, tâm ý đến là được rồi, không cần câu nệ hình thức." "Ngươi đúng là con trai hắn, hồi đó ta và Tây Cảnh đánh hắn, hắn cũng ngụy biện như vậy." Bạch Hưu Mệnh không còn lời gì để nói.

Vừa rồi nhắc đến Tây Cảnh, Dạ Trầm quay đầu nhìn A Miên.

A Miên đang nói chuyện với Trần Tuệ và A Triển, dường như không nghe thấy.

Nhưng thực ra nàng đã nghe thấy.

A Miên biết Dạ Trầm và cha là bạn bè, nhưng chưa bao giờ hỏi hắn về quá khứ của cha, cũng không thích hắn nhắc tới.

Dạ Trầm nhận ra điều đó nên rất ít khi đề cập, chỉ là vài tháng trước đột ngột báo cho nàng biết cha nàng đã chết.

A Miên không có ấn tượng về cha mẹ, cũng không giống A Triền luôn có sự mong đợi ở họ.

Khi biết tin đó, điều đầu tiên nàng nghĩ đến là nếu A Triền biết chắc chắn sẽ rất buồn, nhưng nàng lại không thể ở bên cạnh tỷ tỷ.

Nàng nhìn A Triền, bỗng thấy có chút căng thẳng.

Nếu Dạ Trầm biết, vậy phụ vương trong miệng Bạch Hưu Mệnh liệu có biết không, bọn họ đều là bạn của cha, liệu A Triền có biết không?

A Triền tự nhiên nghe thấy lời của Dạ Trầm, nhưng nàng không nói gì cả, mà cầm đũa gắp một cọng rau xanh mướt cho Bạch Hưu Mệnh: "Ăn đi." Bạch Hưu Mệnh ngoan ngoãn cầm đũa ăn rau, bầu không khí vi diệu lúc đó lập tức bị phá vỡ.

Theo từng bát rượu trôi xuống bụng, mấy người dần trở nên quen thuộc, không khí trên bàn ăn cũng ngày càng nhiệt liệt.

Tửu lượng của A Triền kém nhất, sau hai bát rượu ánh mắt dần trở nên mê ly.

Trần Tuệ kiên trì lâu hơn một chút, nàng uống ba bát rồi ngồi trên ghế nhắm mắt ngủ thiếp đi luôn.

A Miên uống cạn nửa vò rượu còn lại mà không có phản ứng gì, cứ như thể chỉ vừa uống mấy bát nước ngọt vậy.

Cơm nước ăn xong xuôi, nàng dìu Trần Tuệ về phòng trước, lúc

trở ra thấy Bạch Hưu Mệnh từ phòng A Triền đi ra. "A Triền sao rồi?" A Miên hỏi. "Nàng ấy cứ đòi tìm muội, vào bồi nàng ấy đi." A Miên cũng có ý đó, nhưng vẫn hỏi thêm một câu: "Còn các huynh?" "Ta và Long Vương ra ngoài đi dạo một chút, lát nữa sẽ quay lại." Đã muốn hợp tác thì phải thăm dò thực lực của đối phương trước, như vậy mới dễ nói chuyện tiếp.

Hai người tuy không nói ra nhưng đều có ý này.

A Miên gật đầu, không quan tâm bọn họ định đi đâu làm gì.

Nắng sau mưa có chút chói mắt, cửa sổ trong phòng A Triền đang mở, những vệt sáng lớn đổ trên mặt đất.

Hai chị em nằm trên một chiếc giường, tuy giường rất rộng nhưng hai người theo thói quen vẫn rúc vào nhau.

A Triền kéo tay A Miên lầu bầu mấy câu không nghe rõ, cuối cùng lăn ra ngủ say.

A Miên nằm bên cạnh nàng, chọc chọc má nàng nghịch một lát rồi cũng từ từ nhắm mắt.

Buổi chiều trong viện tĩnh mịch, hơi nước trong bùn đất bị nắng bốc hơi, cả buổi chiều không ai làm phiền bọn họ.

Mãi đến khi mặt trời lặn, sắc xanh nhạt trên bầu trời dần bị màn đêm thay thế, một cơn gió nhẹ thổi qua song cửa, A Triền đã tan hết hơi rượu mới cuối cùng mở mắt.

Nàng vừa khẽ động đậy, A Miên đang ngủ bên cạnh đã mở đôi mắt ngái ngủ: "A Triền, tỷ tỉnh rồi à." "Ừ... hơi khát." "Trên bàn có nước đó." A Miên ngáp một cái, lười biếng không muốn cử động.

A Triền không muốn uống nước, nàng chợt nhớ đến nước mơ Tuệ nương nấu, lúc ăn cơm mới nấu xong, giờ chắc đã nguội rồi.

Nàng lắc lắc cánh tay A Miên: "Trong bếp có nước mơ đó." "Ờ, muội không khát." Nàng thiếu gì chứ không bao giờ thiếu nước. "Muội đi cùng ta." A Triền không cần biết A Miên có muốn hay không, kéo nàng xuống giường.

Trong viện, phòng của Trần Tuệ vẫn tối om, hiển nhiên vẫn chưa tỉnh rượu.

A Triền và A Miên lần mò vào bếp, bưng hai bát nước mơ ra.

Hai người bưng bát rúc rích ngồi xuống chiếc ghế nhỏ dưới hiên nhà, vừa nhấp từng ngụm đồ uống chua ngọt, vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời.

A Miên tựa vào vai A Triền, bọn họ từ nhỏ đã như vậy, luôn ở bên nhau, nương tựa lẫn nhau. "Sao ở đây không sáng bằng?" A Miên nói. "Sao ở Khoáng Dã Chi Địa đẹp lắm, có dịp chúng ta cùng đi." "Khoáng Dã Chi Địa?" Địa danh quen thuộc này khiến cơ thể A Miên hơi cứng đờ, Dạ Trầm từng nói với nàng, đó là nơi cha nàng ngã xuống.

Không đợi nàng lên tiếng hỏi, A Triền đã tự mình nói ra: "Cha và mẹ được chôn cất ở đó." A Miên ngồi thẳng người, giọng điệu do dự: "Tỷ...

đều biết cả rồi sao?" "Phải, ta còn đích thân đến đó một chuyến." A Triền rủ mắt, ánh trăng mờ ảo chiếu lên mặt nàng, lộ ra mấy phần yếu đuối, "Con gái của chú sáu sống ở đó, ta vốn nhờ muội ấy giúp nghe ngóng tung tích của cha mẹ, ai ngờ sau khi đến đó...

đã thấy cốt nhục của cha, cũng biết được cái chết của bọn họ." "Hóa ra là vậy." Giọng A Miên rất nhẹ, khi nàng còn rất nhỏ, lúc chưa thất vọng về cha mẹ, nàng thường ngồi cùng A Triền đoán xem giờ họ đang ở đâu.

Giờ đây, bọn họ mãi mãi dừng lại ở nơi mà hai nàng đã biết.

Lúc mới biết tin, A Miên cũng không nghĩ đến việc đi xem một lần.

Nhưng nghe lời A Triền nói, trong lòng nàng vẫn thấy nghẹn ngào khó chịu, dù nàng hoàn toàn xa lạ với bọn họ, nhưng vẫn thấy đau lòng. "Bọn họ... chết như thế nào?" "Yêu Hoàng trước khi chết đã nguyền rủa huyết mạch của cha đoạn tuyệt, hậu duệ đều không có kết cục tốt." A Miên lặng người, hậu duệ của cha, là đang nói nàng và A Triền sao? "Cha và mẹ vì muốn tìm một con đường sống cho chúng ta nên đã hiến tế chính mình." "Cái gì?" A Miên tưởng mình nghe lầm.

A Triền quay đầu nhìn A Miên, khẽ nói: "Muội không nghe lầm đâu." Ngẩn ngơ hồi lâu, A Miên mới bàng hoàng nói: "Hóa ra không phải do muội may mắn à." Nàng luôn cho rằng, sau khi mình chết đi rồi sống lại một cách thần kỳ, lại gặp được Dạ Trầm, là do nàng may mắn.

Khi biết A Triền đoạt xá trọng sinh, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ nhiều.

Hóa ra, cái chết vốn là vận mệnh đã định của nàng và A Triền.

Trọng sinh là do cha mẹ đã nối lại mạng sống cho họ.

Bọn họ chưa bao giờ từ bỏ các nàng.

Lúc Bạch Hưu Mệnh và Dạ Trầm trở về thành, trời lại đổ mưa lớn.

Người đi đường vừa chạy vừa lớn tiếng than phiền cái thời tiết quỷ quái thất thường này, nhưng hai người lại lững thững đi trong mưa. "Thượng Kinh mưa liên tục mấy ngày rồi, nếu còn tiếp diễn sẽ lụt mất." Trong tiếng mưa, giọng của Bạch Hưu Mệnh vang lên.

Chương 210

Hắn đã sớm nhìn ra căn nguyên của A Miên, bản thể của nàng là Thủy Tinh cực kỳ hiếm gặp, không chỉ quý giá mà còn cực kỳ có lợi cho Thủy tộc.

Nơi Thủy Tinh xuất hiện thường xuyên có mưa không ngớt.

Thế gian chưa từng có ghi chép về việc Thủy Tinh sinh ra linh trí, A Miên chắc là trường hợp duy nhất. "Nàng ấy chỉ giỏi khóc thôi." Dạ Trầm trầm mặt, nhìn về phía phường Xương Bình, "Có giỏi thì ngươi làm nàng ấy đừng khóc nữa đi." Bạch Hưu Mệnh im miệng, hắn không có bản lĩnh đó.

Cơn mưa dữ dội đến nhanh đi cũng nhanh, lúc hai người về đến phường Xương Bình, mưa trên trời đã nhỏ dần.

Trong phòng A Triền ở hậu viện đèn đuốc sáng trưng, ba người A Triền, A Miên và Trần Tuệ đang ngồi quanh bàn chơi bài lá.

Mắt A Miên vẫn còn hơi đỏ, nhưng tâm trạng rõ ràng đã tốt hơn.

Thấy hai người bước vào, A Triền vẫy vẫy tay với họ, còn chia cho họ một bình nước mơ.

Ba người chơi bài, hai người kia ngồi một bên xem.

Chơi được hơn một canh giờ, thấy thời gian cũng không còn sớm, Trần Tuệ thu bài, trong lòng bắt đầu tính toán việc sắp xếp chỗ ở cho khách.

A Miên có thể ở cùng A Triền, còn Dạ Trầm, tiệm bên cạnh vẫn chưa cho thuê, nàng cũng thường xuyên qua đó quét dọn, ở đó chắc không vấn đề gì chứ?

Trần Tuệ hơi do dự, nói khẽ với A Triền.

A Triền thì chẳng cần biết đối phương có đồng ý hay không, trực tiếp nói với Dạ Trầm: "Tối nay ngài sang căn nhà bên cạnh ngủ được không?" Nếu không được thì để Bạch Hưu Mệnh dắt hắn đi. "Được." Dạ Trầm khi đối diện với A Triền không những rất dễ nói chuyện mà tính tình còn rất tốt. "Vậy A Miên..." Nàng đang định nói A Miên theo mình, kết quả lời còn chưa dứt, Dạ Trầm đã xách A Miên đến trước mặt mình. "Ban đêm nàng ấy phải ở cùng ta, nàng ấy chưa trưởng thành hẳn, cần mượn hơi thở của ta để duy trì nhân hình." Lý do này thực sự khiến người ta không thể phản bác, A Triền nén giận, cuối cùng không vui lắm mà nhường muội muội ra.

Còn Bạch Hưu Mệnh, chưa kịp đề xuất ý kiến gì đã bị A Triền đang bực bội đuổi thẳng cổ ra ngoài.

Đêm đã về khuya, đường phố vắng tanh, đèn đuốc đằng xa đã tắt lịm, những người bận rộn cả ngày cũng đã chìm vào giấc mộng.

Trên tầng hai của tiệm đồ cổ bỏ trống, thấp thoáng có ánh nến lóe lên vài cái rồi tắt hẳn.

Chiếc giường trên tầng hai không lớn, Dạ Trầm nằm trên đó chiếm gần hết chỗ.

A Miên nằm trong lòng hắn, nghịch ngón tay hắn.

Từ khi tỉnh lại nàng đã luôn ngủ cùng Dạ Trầm, sớm đã thành thói quen.

Là Thủy Tinh, tuổi của A Miên thực sự còn quá nhỏ, khoảng cách đến khi hóa hình còn rất xa.

Nếu không hít đủ long khí, ngày hôm sau nàng sẽ không duy trì được thể hình mà biến thành một khối nước lớn.

Tuy nàng thường xuyên đùa giỡn như vậy với Dạ Trầm, nhưng nàng không thể cho phép mình xuất hiện trước mặt A Triền như thế,

vì nhất định sẽ bị tỷ tỷ cười nhạo!

Dạ Trầm nhắm mắt lại, một lát sau vẫn cảm thấy A Miên đang gảy ngón tay mình.

Hắn nhướng mi: "Không ngủ à?" A Miên sụt sịt mũi: "Ngủ không được, muốn khóc." Dạ Trầm sờ má nàng, may quá, vẫn khô. "Nếu nàng còn khóc nữa, chúng ta sớm muộn gì cũng bị đuổi khỏi Thượng Kinh." A Miên quay người lại, không vui lườm hắn một cái. "Nói đi, ai lại chọc nàng rồi?" A Miên vùi đầu vào lòng hắn, hồi lâu sau mới lí nhí nói: "A Triền đã kể cho muội nghe về cái chết của cha mẹ rồi." "Vì cái gì?" "A Triền nói, chúng ta sinh ra đã bị Yêu Hoàng nguyền rủa, bọn họ vì muốn nối mạng cho chúng ta nên đã hiến tế chính mình." Dạ Trầm nghe lời A Triền nói, trong lòng ban đầu là kinh ngạc, sau đó là hiểu ra.

Năm đó khi Tây Cảnh trúng lời nguyền, hắn và Bạch Dục đều có mặt.

Yêu Hoàng hận thấu xương Tây Cảnh - người đã hủy hoại Yêu quốc, chút sức lực cuối cùng đều dùng để nhắm vào ông ta.

Trước khi chia tay họ cũng từng nhắc đến chuyện lời nguyền, nhưng Tây Cảnh chỉ nhẹ nhàng nói ông ta có cách giải quyết, sau này gặp lại cũng chưa từng nhắc tới chuyện này nữa.

Chỉ không ngờ rằng, ông ta lại vì hai đứa con gái mà làm đến nước này.

Dạ Trầm rủ mắt nhìn A Miên, ôm nàng chặt hơn vào lòng. "Muội không giống A Triền, thực ra muội rất ghét họ.

Rõ ràng chúng muội có cha mẹ, nhưng họ lại biến muội và A Triền thành trẻ mồ côi, chúng muội bị bắt nạt trên núi không ai giúp đỡ, họ đều biết cha không cần chúng muội nữa rồi." Những uất ức mà

nàng và A Triền đã phải chịu khiến nàng luôn không thể nguôi ngoai.

Nhưng mà...

A Miên lẩm bẩm: "Nhưng mà họ đã dùng mạng đổi lấy mạng cho chúng muội, nếu cha mẹ biết muội từng ghét họ như vậy, liệu họ có hối hận không?" "Sẽ không." Giọng Dạ Trầm chắc nịch, lòng bàn tay hắn nhẹ nhàng xoa mái tóc mềm mại sau gáy A Miên, "Nếu cha nàng hối hận thì ta đã không xuất hiện ở Thanh Tự Sơn." A Miên quả nhiên bị lời nói của Dạ Trầm thu hút sự chú ý, nàng ngẩng đầu lên, nghe Dạ Trầm nói: "Chẳng phải nàng luôn thắc mắc tại sao ta lại xuất hiện ở đó sao?" "Hồi đó chẳng phải ngài nói là đi tìm cáo để ăn thịt à?" Trước kia mỗi lần nàng hỏi, Dạ Trầm đều dùng cái cớ này để lấp liếm.

Dạ Trầm cười nhạt: "Ta là bị cha nàng lừa đến đó." "Lừa đến đó?" "Hắn nói với ta rằng trong hàn đàm ở Thanh Tự Sơn đang ấp ủ một khối Tiên Thiên Thủy Tinh, vì tình giao hảo với ta sâu đậm nhất nên đặc biệt báo cho ta biết thời gian Thủy Tinh xuất thế để ta đến lấy đúng lúc." Tiên Thiên Thủy Tinh ngay cả với Dạ Trầm cũng có ích lợi không nhỏ, chỉ cần mang theo bên người là có thể hỗ trợ tu hành, nếu sau này sinh ra linh trí còn có thể trở thành trợ thủ của hắn.

Thủy Tinh quả thực xuất thế đúng như lời Tây Cảnh nói, kết quả khối Thủy Tinh hắn có được lại đã có linh trí, còn là một con hồ ly tinh nhỏ vừa mới chết đuối.

Biết tiểu hồ ly tinh đó là con của Tây Cảnh, hắn còn gì mà không hiểu nữa, cái tên khốn đó rõ ràng là cố tình gài bẫy hắn.

Hắn muốn Thủy Tinh thì phải nuôi con cho Tây Cảnh.

Đứa nhỏ này lại còn đặc biệt lắm chuyện, không vừa ý là ngồi trên đầu hắn khóc, khóc đến mức hắn tưởng não mình vào nước luôn rồi. "Cha là cố ý." A Miên thấy có chút buồn cười, Dạ Trầm thế mà lại phải chịu thiệt thòi lớn như vậy, hèn gì hắn cứ khăng khăng không

chịu nói. "Chứ sao nữa?" Dạ Trầm nhéo nhéo cái má mềm của nàng, "Ta muốn một trợ thủ, cha nàng lại tặng cho ta một vị tổ tông." Chỉ là lúc đó hắn còn chưa biết nguyên do Tây Cảnh làm vậy, giờ thì đã hiểu rồi.

Tây Cảnh vì hai đứa con gái này mà có thể nói là đã hao tâm tổn trí, cũng coi như cầu được ước thấy. "Làm gì có chuyện quá đáng thế, bình thường muội cũng rất hiểu chuyện mà." A Miên bất mãn nói. "Đúng là rất hiểu chuyện, lúc ta đánh nhau với người ta, nàng ngồi trên đầu ta mưa xối xả." A Miên cao giọng, tức đến mức muốn ngồi dậy: "Đó là lỗi của muội chắc, ngài đánh nhau sao lại cứ phải treo muội trên người!" Nàng sắp sợ chết khiếp rồi, đời này nàng chỉ thấy cáo đánh nhau, chứ làm gì đã thấy cảnh hai con rồng bay lên trời độn xuống đất đánh nhau sống chết như thế.

Dạ Trầm điềm nhiên ấn nàng nằm xuống, kết thúc cuộc tranh chấp đơn phương của nàng: "Được rồi, nàng có lý." "Hừ." A Miên tỏ ra rất hài lòng vì mình đã cãi thắng Dạ Trầm, nàng thuận theo lực tay của hắn, chui tọt vào lòng Dạ Trầm.

Nàng nghe thấy Dạ Trầm nói: "Tây Cảnh đời này đã làm tất cả những chuyện mà người khác không dám làm, một đời tùy tâm, quyết định của hắn sẽ vĩnh viễn không bao giờ hối hận.

Nàng và tỷ tỷ chắc chắn là những người quan trọng nhất trong lòng hắn." "Biết rồi." A Miên lại vùi mình vào lòng hắn. "Giờ đã ngủ được chưa?" "Ưm..." A Miên kéo dài giọng, xem ra vẫn chưa muốn lắm.

Dạ Trầm đưa tay che mắt, thật khó nuôi mà, hay là hắn nên riêng tư bàn bạc với Bạch Hưu Mệnh một phen?

Chứ tỷ tỷ của A Miên xem ra còn khó đối phó hơn nàng nhiều. "Nói đi, còn muốn làm gì nữa?" "Ngài sẽ đồng ý với huynh ấy chứ?"

Dạ Trầm nghĩ một lát mới nhận ra nàng đang nói đến Bạch Hưu Mệnh. "Muốn ta đồng ý với hắn?" A Miên gật đầu, vì A Triền rất muốn kẻ đó phải chết. "Sẽ." Dạ Trầm cho nàng một câu trả lời khẳng định.

Bạch Hưu Mệnh đã đưa ra lý do để hắn ra tay, trăm lợi mà không một hại, hắn không có lý do gì để từ chối. "Liệu có nguy hiểm không?" A Miên hỏi. "Nếu hai đánh một mà còn không thắng nổi thì ta sẽ bị cười chết mất." A Miên mãn nguyện cuộn mình lại: "Được rồi, muội đi ngủ đây." Dạ Trầm ấn nàng vào lòng, nhắm mắt ngủ luôn.

Sáng sớm hôm sau, vì cần chiêu đãi khách quý, Bạch Hưu Mệnh - người được Minh Vương cho nghỉ dài hạn - mang theo bữa sáng do ngự trù chuẩn bị, vội vã đến phường Xương Bình ăn chực.

Thức ăn của con người đối với Dạ Trầm mà nói thì chẳng thấm vào đâu, nhưng được cái mới lạ, vị cũng không tệ.

Nhìn A Miên đang cầm điểm tâm không ngừng tống vào miệng, hắn quay sang nói với Bạch Hưu Mệnh: "Đề nghị của ngươi ta đồng ý rồi." Bạch Hưu Mệnh gắp một miếng bánh cuộn mỡ gà bỏ vào đĩa nhỏ trước mặt A Triền, đặt đũa xuống: "Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta tranh thủ thời gian, sớm xử lý Quý Hằng đi." "Hắn nếu đủ thông minh thì sẽ không dễ dàng rời khỏi địa bàn của Yêu tộc đâu." Đây thực sự là một trải nghiệm rất mới lạ, nghe hai vị Ngũ cảnh ngồi trên bàn ăn bàn bạc chuyện tiêu diệt một vị Ngũ cảnh khác.

Bọn họ mới nói vài câu đã thu hút sự chú ý của ba người còn lại trên bàn.

Bạch Hưu Mệnh thuận theo lời Dạ Trầm nói: "Vào địa bàn Yêu tộc giết người có lẽ hơi rắc rối, nhưng sự cảnh giác của hắn cũng thấp, dễ ra tay, chỉ cần chúng ta tốc độ đủ nhanh, chuyện sau đó tính sau." Dạ Trầm gật đầu, hôm qua hắn và Bạch Hưu Mệnh đã thử tay

nghề của nhau, hai người liên thủ đối phó Quý Hằng không khó.

Cái rắc rối nhất là đám đại yêu từng đi theo Yêu Hoàng.

Trong số đó cũng có những vị Ngũ cảnh.

Tuy hoặc già hoặc tàn, không còn phong quang như năm xưa, nhưng tuyệt đối không thể xem thường.

Quý Hằng chắc chắn có quan hệ sâu đậm với hậu duệ Yêu Hoàng, rất có thể là trợ thủ do đối phương bồi dưỡng ra, các đại yêu liệu có vì tình xưa mà ra tay giúp đỡ hay không, chuyện này ai cũng không nói chắc được.

A Triền nuốt miếng bánh cuộn mỡ gà cuối cùng, bỗng nhiên lên tiếng hỏi Dạ Trầm: "Chuyện cha trúng lời nguyền năm đó có bao nhiêu người biết?" Dạ Trầm khựng lại, không ngờ nàng lại đột nhiên hỏi chuyện này, ngẫm nghĩ một lát mới nói: "Lúc đó ngoài ta và Bạch Dục ra thì không ai biết." "Ngài thân thiết với cha như vậy, ngài thấy ông ấy có kể chuyện này cho người thân không, ví dụ như mẹ của ông ấy?" "Tuyệt đối không." Dạ Trầm khẳng định, "Thanh Tự Sơn lúc đó tuy giữ thế trung lập, nhưng Hồ Vương thực chất cũng coi như là người ủng hộ Yêu Hoàng, dù Yêu Hoàng đã chết thì Tây Cảnh cũng không đời nào kể nhược điểm này cho bà ta nghe, ai biết được bà ta có nhắm vào điểm này mà làm gì không." A Triền vì lời này của hắn mà rơi vào trầm tư.

A Miên nhìn A Triền, giọng điệu có chút không chắc chắn: "A Triền, tỷ định..." Lời của nàng không cần nói hết, hai chị em đã có thể hiểu ý nhau.

A Triền gật đầu, nói với Bạch Hưu Mệnh và Dạ Trầm: "Chuyện hai người lo lắng, có lẽ ta có cách giải quyết." Bạch Hưu Mệnh nhướng mày, thế mà không hề thấy ngạc nhiên, mỗi khi A Triền muốn đối phó với ai đó, nàng luôn có rất nhiều cách. "Nói thử xem?"

"Quý Hằng mới vào Ngũ cảnh, hắn dù thế nào cũng không thể là đối thủ của hai người, điều đáng lo ngại nhất chẳng qua là các Yêu Vương khác của Yêu tộc.

Chỉ cần họ không ra tay, chuyện này có thể giải quyết hoàn mỹ." "Có lý." "Yêu tộc chịu ảnh hưởng sâu sắc của Yêu Hoàng, dù ông ta đã chết thì vẫn có những Yêu Vương sẵn lòng giúp đỡ hậu duệ của ông ta, huống chi vị Tuyết Dao công chúa kia có thể là hậu duệ duy nhất còn lại." Lời này của A Triền phân tích rành mạch, rõ ràng đã sớm nhìn ra điểm khó khăn nhất khi đối phó Quý Hằng.

Đây cũng chính là điều mà Bạch Hưu Mệnh và Dạ Trầm bận tâm, đoạn hội thoại này khiến họ đồng thời gật đầu. "Người sùng bái Yêu Hoàng không ít, nhưng ta đoán, ít nhất một nửa Yêu tộc trong lòng càng mong Yêu Hoàng chết đi cho rảnh nợ, tốt nhất là chết cho sạch sẽ." A Triền từng là yêu, yêu tộc vốn tùy tính khó quản, bắt họ tuân thủ quy tắc như nhân tộc thực sự là làm khó họ, thậm chí là kìm hãm thiên tính.

Yêu quốc năm xưa qua ký ức của đám yêu tuy được mỹ hóa đi nhiều, nhưng thực chất có bao nhiêu yêu thực tâm muốn tuân thủ quy tắc do Yêu Hoàng đặt ra?

Phần nhiều là do sợ hãi sức mạnh mà thôi. "Dù vậy, đám yêu tộc đó cũng sẽ không đứng về phía chúng ta." Dạ Trầm nhắc nhở. "Họ không cần đứng về phía chúng ta, chỉ cần bày tỏ thái độ của mình là đủ để các Yêu Vương định giúp đỡ phải cân nhắc kỹ lưỡng chuyện này rồi." A Triền nhếch môi, "Muốn thuyết phục họ cần một đại yêu có trọng lượng đứng ra." "Tổ mẫu." A Miên bỗng chen ngang. "Tổ mẫu là Yêu Vương có thâm niên nhất, thực lực cũng thuộc hàng top của Yêu tộc, những đại yêu có giao tình với bà ta chắc hẳn có mặt khắp Yêu tộc.

Nếu bà ta lên tiếng, các Yêu Vương khác đều sẽ nể mặt..." Dạ Trầm ngắt lời A Triền: "Nhưng năm đó, bà ta cũng là một trong những người sùng bái Yêu Hoàng." A Miên cũng nói: "Tổ mẫu sẽ không giúp chúng ta đâu." Ở Thanh Tự Sơn, tổ mẫu chưa bao giờ để nàng và A Triền vào mắt, nàng thậm chí còn cảm thấy tổ mẫu chưa chắc đã nhớ nổi nàng và A Triền là ai.

Dù có nhớ thì cũng tuyệt đối không phải ấn tượng tốt đẹp gì. "Vậy thì thuyết phục bà ta." A Triền nghịch muỗng canh trong bát, thong thả nói, "Nếu Yêu Hoàng còn sống, ta cũng không chắc trong lòng bà ta, Yêu Hoàng hay cha quan trọng hơn.

Nhưng Yêu Hoàng đã chết từ lâu rồi, ông ta không chỉ chết mà lời nguyền để lại còn hại chết đứa con trai bà ta coi trọng nhất.

Nếu bà ta biết chuyện này, các người đoán xem, bà ta liệu có giận lây sang hậu duệ của Yêu Hoàng không?

Nhất là khi vị hậu duệ này còn không chịu an phận, cứ muốn khôi phục vinh quang của tổ tiên." Dạ Trầm nheo mắt: "Cũng có khả năng đó, con hồ ly cái đó..." Hắn chợt chú ý thấy cả A Triền và A Miên cùng nhìn mình, liền hắng giọng đổi cách xưng hô: "Con lão hồ ly đó từ xưa danh tiếng trong Yêu tộc đã không tốt rồi, tâm ngoan thủ lạt, vì tư thù mà từng diệt không chỉ một tộc, rất ít yêu tộc dám đắc tội bà ta.

Tính cách như bà ta chỉ ngưỡng mộ kẻ mạnh, tuyệt đối không thèm để ý đến cái gọi là hậu duệ Yêu Hoàng đâu." "Vậy thì trước khi đi tìm Quý Hằng, chúng ta có lẽ phải đến Thanh Tự Sơn một chuyến, thuyết phục tổ mẫu giúp chút chuyện nhỏ này rồi." A Triền nói.

Khác với Dạ Trầm, Bạch Hưu Mệnh chỉ chú ý đến một chuyện khác, hắn hỏi: "Hồ Vương đối xử không tốt với nàng?" A Triền và A Miên nhìn nhau, cuối cùng A Miên lên tiếng: "Bà ta không đối xử tệ với chúng ta, chỉ là hoàn toàn phớt lờ, bất cứ chuyện gì xảy ra trên

Thanh Tự Sơn đều không liên quan đến muội và A Triền." Cũng chính vì thái độ của Hồ Vương nên mới có nhiều đám cáo con muốn bắt nạt các nàng.

Nói đến đây, A Miên bỗng nhớ ra một chuyện, nàng hỏi A Triền: "Thực ra có một chuyện muội luôn thắc mắc, thiên phú của muội kém, bà ta không quan tâm cũng đành, nhưng tỷ kế thừa thiên phú của cha, mạnh hơn tất cả đám cùng lứa trên núi, tại sao tổ mẫu cũng không đối xử tốt với tỷ?" "Ai biết được chứ, có lẽ vì bà ta ghét mẹ?" A Triền đối với sự thật đã không còn chút tò mò nào nữa. "Nhưng nếu giờ chúng ta đến Thanh Tự Sơn, bà ta có chịu giúp không?" A Miên nghĩ thế nào cũng thấy chuyện này không dễ dàng.

A Triền gõ nhẹ vào trán nàng: "Ngốc, ta là dựa vào quan hệ với cha để lên núi đàm phán, chứ có phải lên đó nói chuyện tình cảm đâu.

Với lại đó không gọi là giúp đỡ, đó gọi là hợp tác." Loại bỏ một kẻ Ngũ cảnh không an phận, đối với các Yêu Vương mà nói chẳng lẽ không phải chuyện tốt sao?

Chương 211

Hơn nữa lại không cần bà ta phải ra tay.

Nói đoạn, nàng quay sang nhìn Bạch Hưu Mệnh và Dạ Trầm: "Nếu chúng ta đàm phán thất bại, hai người có thể đè tổ mẫu ra đánh một trận không?" Bạch Hưu Mệnh ôm trán cười khổ.

Dạ Trầm bỗng cảm thấy, Tây Cảnh năm đó đối với hắn vẫn còn tốt chán, ít nhất không đẩy đứa con gái lớn này cho hắn.

Đứa nhỏ này không phải kiểu hay gây chuyện, mà là kiểu vô pháp vô thiên luôn rồi. "Rốt cuộc là có được hay không?" A Triền không đủ kiên nhẫn thúc giục câu trả lời. "Được." "Có thể." Cả hai đồng thời đưa ra câu trả lời.

A Triền cuối cùng cũng hài lòng, quyết định: "Vậy thì thu dọn đi, chúng ta về Thanh Tự Sơn." Tây nam Yêu tộc, có dãy núi miên diên trập trùng, trong đó có một ngọn núi tên gọi Thanh Tự, trong núi sản sinh nhiều hàn ngọc, Hồ tộc đời đời cư ngụ tại đây, sinh sôi nảy nở.

Hôm nay Thanh Tự Sơn vô cùng náo nhiệt, một tháng sau là đại thọ ba ngàn tuổi của Hồ Vương, con cháu của Hồ Vương lần lượt từ khắp nơi trở về chờ hạ thọ cho mẫu thân.

Đám hồ yêu trên Thanh Tự Sơn cũng bắt đầu chuẩn bị từ sớm, sợ rằng trong ngày sinh thần Hồ Vương sẽ có chút sai sót nào.

Trên đường núi, hai con hồ yêu đang dọn dẹp tạp vật đi bên nhau trò chuyện.

Một con hồ yêu thấp giọng hỏi đồng bạn: "Nghe nói ngoại trừ ba vị công tử đã qua đời, hiện tại chỉ còn Đại công tử là vẫn chưa trở về sao?" Yêu tộc đều biết Hồ Vương có mười ba người con, ai nấy dung

mạo xuất chúng, thực lực bất phàm, trong đó trưởng tử Tây Cảnh càng là 'xanh từ lam mà thắng được lam', chỉ là cặp mẫu tử này nhiều năm trước đã tuyệt giao, Đại công tử sau khi rời núi chưa từng quay lại.

Ngay cả ở Thanh Tự Sơn, mọi người cũng chỉ biết bấy nhiêu.

Con hồ yêu còn lại làm thủ thế im lặng: "Lời gì cũng dám nói, không được nhắc đến Đại công tử trong núi, coi chừng bị nghe thấy lột da ngươi đấy." Con hồ yêu kia vội vàng ngậm miệng, cảnh giác liếc nhìn tả hữu, thấy xung quanh không có đồng tộc mới yên tâm.

Tuy nhiên, gió thổi cỏ lay trong núi, chỉ cần Hồ Vương muốn, bà ta cuối cùng cũng sẽ biết.

Trong một hang động trên đỉnh chính Thanh Tự Sơn, bốn bức tường khắc đầy lịch sử của Hồ tộc, giờ đây vẫn còn hơn phân nửa vách đá để trống, chờ hậu nhân lấp đầy.

Cuối hang động đèn đuốc sáng trưng, có một thạch đài khổng lồ, bên trên bày biện nhiều thạch bi cao bằng cánh tay, mỗi một cái tên trên đó đều là tiên tổ của Hồ tộc.

Xuống phía dưới là thạch bi đan xen với những ngọn đèn đang cháy.

Hồn đăng thuộc về Hồ Vương vẫn rực rỡ lóa mắt như cũ, còn các trưởng lão Hồ tộc cùng vai vế với bà đã có người biến thành cái tên trên thạch bi.

Ở hàng cuối cùng, nơi vốn dĩ đặt mười ba ngọn hồn đăng, giờ đây cũng đã bày lên bốn tòa thạch bi.

Hồ Vương mặc một thân cẩm bào đỏ rực, đầu đội kim quan, trông như một người nhân loại ngoài ba mươi tuổi, lúc này đang đứng trước thạch đài.

Bà ngưng thần nhìn xuống nơi thấp nhất, cái tên trên tòa thạch bi xếp thứ nhất.

Trong tai dường như có thể nghe thấy lũ tiểu hồ ly không hiểu chuyện trong núi nhắc đến Đại công tử.

Mỗi khi sinh thần cận kề, bà lại nhớ đến trưởng tử của mình.

Đó là đứa con đầu lòng, sinh cùng ngày với bà, kế thừa mọi kỳ vọng và cũng chưa bao giờ làm bà thất vọng.

Ngặt nỗi, vì một nữ nhân Vu tộc mà táng tận chính mình.

Mỗi khi nhớ lại, bà vẫn cảm thấy phẫn nộ, sau cái chết của Tây Cảnh, mỗi một lần sinh thần bà đều không hề vui vẻ.

Trưởng tử của bà, đến chết cũng không để bà yên ổn.

Đúng lúc này, ánh mắt Hồ Vương chợt lạnh, phất tay áo xoay người đi ra ngoài động.

Khi bà bước ra, trận pháp phức tạp nơi cửa động lóe lên rồi biến mất, bà ngẩng đầu thấy giữa không trung ngọn núi lơ lửng một tấm bái thiếp màu đen.

Bà giơ tay, tấm bái thiếp "vút" một cái rơi vào lòng bàn tay.

Hồ Vương ghét bỏ liếc nhìn tấm bái thiếp trong tay, loại thứ hoa hòe hoa sói này chỉ có nhân tộc mới thích.

Bà mở bái thiếp ra, bên trên viết: Thế tử Minh Vương Đại Việt Bạch Hưu Mệnh muốn diện kiến Hồ Vương.

Chữ ký là ấn chương của Thế tử Minh Vương Đại Việt.

Ngữ khí trên bái thiếp này thực sự không thể gọi là khách khí.

Hồ Vương sống bấy nhiêu năm, gặp qua hậu bối tuổi trẻ khí thịnh đếm không xuể, sớm đã không vì thế mà nổi giận, điều bà để ý hơn

chính là xưng hiệu Thế tử Minh Vương.

Nếu bà không tính sai, Minh Vương đời này của Đại Việt tuổi tác không lớn, người này có chút giao tình với Tây Cảnh, những năm qua vẫn luôn rất thấp thỏm, cùng Yêu tộc nước sông không phạm nước giếng.

Xem ra người Ngũ cảnh đột phá cách đây không lâu chính là người kế vị mà hắn bồi dưỡng.

Thiên phú của nhân tộc thực sự khiến người ta kinh thán.

Hồ Vương chỉ thầm cảm thán trong lòng một tiếng rồi mở miệng: "Nguyên Quân." "Mẫu thân." Nguyên Quân là con trai thứ hai của Hồ Vương, sau khi trưởng huynh xuống núi, hắn luôn ở lại Thanh Tự Sơn hầu hạ quanh Hồ Vương.

Hắn và Tây Cảnh dung mạo không tương tự vì khác phụ thân, tướng mạo hắn thiên về cứng cỏi, khi biểu tình nghiêm túc trông còn già dặn hơn cả Hồ Vương.

Nguyên Quân khi nghe thấy tiếng gọi liền lập tức xuất hiện cách đó vài bước. "Xuống núi nghênh tiếp Thế tử Minh Vương Đại Việt." "Rõ." Nguyên Quân cũng không hỏi nhiều, xoay người đi xuống núi, chỉ vài cái lướt nhẹ bóng dáng đã biến mất.

Hồ Vương nhìn xuống dưới núi, nhưng cũng chỉ liếc một cái chứ không thăm dò.

Quy định bất thành văn giữa các Ngũ cảnh là nếu dùng thần thức thăm dò đối phương thì đó là hành vi khiêu khích, tuy chỉ là hậu bối, bà cũng không muốn vô cớ đối địch với Đại Việt.

Nguyên Quân xuống đến chân núi Thanh Tự Sơn nhưng không thấy Thế tử Minh Vương đâu, chỉ thấy một nữ tử nhân loại đang ngồi trên tảng đá.

Người ngồi đó tự nhiên là A Triền.

Có Dạ Trầm dẫn đường, họ đến Thanh Tự Sơn suốt quãng đường không gặp bất kỳ trắc trở nào, chỉ mất hai ngày đã đến chân núi.

Ban đầu Bạch Hưu Mệnh muốn lên núi cùng nàng nhưng bị A Triền từ chối.

A Miên cũng đề nghị đi cùng, A Triền cũng không đồng ý.

Họ giằng co không dứt, cuối cùng Dạ Trầm đưa cho nàng một miếng long lân để mang theo bên người, bảo đảm nếu Hồ Vương dám ra tay với nàng, long lân nhất định có thể bảo hộ nàng.

Có sự bảo đảm của Dạ Trầm, Bạch Hưu Mệnh và A Miên mới miễn cưỡng đồng ý để nàng một mình ở lại đây đợi hồ yêu Thanh Tự Sơn tới đón.

Nguyên Quân nhìn quanh một lượt, không thấy nhân loại nào nghi là Thế tử Minh Vương, cuối cùng vẫn đặt tầm mắt lên người A Triền.

Hắn đi tới, đứng trước mặt nàng hỏi: "Cô nương là ai, tại sao ở đây?" A Triền ngẩng đầu nhìn Nguyên Quân đang chắn mất ánh nắng trên đầu mình, vị nhị bá này tuy nhìn nghiêm túc nhưng tính cách không tồi, ở trong núi khá được yêu mến.

A Triền không thân với hắn, hắn suốt ngày theo sát tổ mẫu, tổ mẫu ngó lơ nàng và A Miên thì hắn cũng vậy, bao nhiêu năm qua số câu họ nói với nhau không quá năm đầu ngón tay. "Ta thụ thác của Thế tử Minh Vương, thay ngài ấy gặp Hồ Vương." Nguyên Quân cau mày, lời này của đối phương thực sự bất kính với mẫu thân.

Thế tử Minh Vương kia rõ ràng không để mẫu thân trong lòng, thế mà lại để một nữ tử nhân loại thay mình lên núi diện kiến mẫu thân.

Tuy trong lòng não nộ nhưng hắn không dám chậm trễ phân phó

của Hồ Vương, suy nghĩ hồi lâu vẫn dẫn A Triền lên núi.

Trước kia A Triền là hồ yêu, chạy tới chạy lui trên Thanh Tự Sơn không bao giờ thấy mệt, giờ đây thì khác, tu luyện còn chưa nhập cảnh, mới lên đến sườn núi nàng đã nghỉ hai lần, ánh mắt Nguyên Quân nhìn nàng đầy vẻ chê bai.

Điều này cũng không trách nàng được, Thanh Tự Sơn lớn hơn nhiều so với núi ở Đại Việt, đường núi trông đặc biệt dài đằng đẵng, căn bản không thấy điểm cuối.

Con đường này đi mất nửa canh giờ, Nguyên Quân luôn quay lưng với A Triền đi phía trước, cuối cùng cũng dẫn nàng đến đỉnh chính Thanh Tự Sơn, trước mặt Hồ Vương.

Thấy Hồ Vương, Nguyên Quân nói: "Mẫu thân, đã đưa người tới, chỉ là..." Hắn chưa nói xong, A Triền vốn bị hắn che khuất sau lưng đã bước sang bên cạnh một bước, lộ ra thân hình của mình.

Ánh mắt Hồ Vương vượt qua con trai thứ, nhìn thấy A Triền.

Ánh mắt vốn bình tĩnh trong nháy mắt bỗng trở nên cực kỳ sắc bén, như muốn xuyên thấu A Triền. "Ngươi tại sao ở đây?" Cho dù cách một lớp da thịt, Hồ Vương vẫn nhận ra A Triền.

Nàng thần sắc tự nhiên, thậm chí còn mỉm cười với Hồ Vương: "Ta muốn trò chuyện với Hồ Vương nên đã nhờ Thế tử Minh Vương gửi giúp một tấm bái thiếp." Nhân tộc bình thường không thể gặp được Hồ Vương, nhưng Thế tử Minh Vương có tư cách đó, nên trước khi rời kinh, Bạch Hưu Mệnh đã đi xác thực thân phận của mình.

Lời này khiến Nguyên Quân sững sờ, hắn định thần lại muốn quay đầu nhìn A Triền nhưng bị Hồ Vương quát một tiếng: "Lui xuống." Nguyên Quân khựng lại, giây tiếp theo liền biến mất trước mặt họ.

Không còn người ngoài, A Triền mới lên tiếng: "Tổ mẫu, đã lâu không gặp." Hồ Vương thần tình lãnh đạm: "Không cần vòng vo, có gì cứ nói thẳng." A Triền lại không để bà toại nguyện, nũng nịu nói: "Đường Thanh Tự Sơn thật khó đi, leo lên đến đây mệt mỏi rã rời cả chân rồi, tổ mẫu ghét bỏ ta như vậy, chẳng lẽ đến cái ghế trên núi cũng không cho ta ngồi sao?" Hồ Vương chằm chằm nhìn nàng nửa ngày: "Đi theo ta." Bà đưa A Triền đến một mỏm đá không xa, nơi đó có một khoảng đất bằng phẳng được sửa sang rất gọn gàng, bên cạnh có bàn đá ghế đá.

Nơi này dường như đã lâu không có người tới, rêu xanh mọc đầy dấu vết, thấy Hồ Vương ngồi xuống, A Triền lấy khăn tay tùy ý quét bụi trên ghế đá rồi cũng ngồi xuống. "Biết đây là đâu không?" "Biết chứ." A Triền dùng tay đấm đấm đôi chân mình, vừa thả lỏng vừa nói: "Nơi ngài ở." Đỉnh chính Thanh Tự Sơn là nơi A Triền chưa từng đặt chân tới vì nàng không có tư cách lên đây.

Giờ đây nàng không còn là hồ yêu nữa, ngược lại có thể ngồi ở đây.

Hồ Vương liếc nàng một cái, nhìn thạch đài bằng phẳng kia: "Đây là nơi Tây Cảnh tu luyện khi còn nhỏ, ngay cả bàn ghế này cũng là nó tự tay làm." Ánh mắt A Triền cong lên, vẻ mặt đầy tự hào: "A đa thật lợi hại." Nhìn dáng vẻ nàng, Hồ Vương bỗng nói: "Đứa trẻ này, từ nhỏ đã không được lòng người." A Triền nhìn Hồ Vương, trong lòng có chút bất ngờ, đánh giá của tổ mẫu dành cho nàng lại là 'không được lòng người'.

Ngoại trừ việc thỉnh thoảng đánh nhau với lũ hồ ly con – mà đa phần là do chúng chủ động kiếm chuyện – thì những lúc khác nàng dường như chưa từng làm điều gì khiến người ta oán hận. "Tổ mẫu không ngại nói thử xem ta đã làm gì khiến ngài không thích?" "Chấp nhận việc bị bỏ rơi khó khăn vậy sao?

Họ đã không cần ngươi, tại sao còn bám riết không buông?

Chấp niệm quá mức chỉ khiến người ta chán ghét." Sự chất vấn như vậy thực sự nằm ngoài dự kiến của A Triền.

Nếu nàng chưa từng đến vùng đất hoang dã, không biết chân tướng, có lẽ lời này của Hồ Vương sẽ khiến nàng dao động. "A đa vĩnh viễn không bao giờ chán ghét ta và A Miên." Nhìn vẻ mặt khẳng định của A Triền, ánh mắt Hồ Vương nhìn nàng càng thêm băng lãnh.

Bà đương nhiên biết con trai mình sẽ không chán ghét hai đứa con của nó, thậm chí sẵn sàng vì hai đứa bán yêu do nữ nhân kia sinh ra mà dâng hiến cả mạng sống.

Từng có lúc bà cũng kỳ vọng vào con cháu của Tây Cảnh, dù là bán yêu, nếu có thiên phú của Tây Cảnh thì không phải không thể giữ bên mình dạy bảo.

Tuy nhiên, khi bà tìm đến Bạch Trạch để chiêm bốc tương lai của hai đứa trẻ, lại biết được chúng mệnh trung có kiếp, chú định vô duyên với Hồ tộc.

Lúc đó bà chỉ nghĩ hai đứa trẻ chú định không giữ được nên không cần tốn công sức nữa, nhưng Tây Cảnh lại chưa bao giờ từ bỏ.

Sau này bà thường nghĩ, nếu hai đứa trẻ này không suốt ngày nhắc đến nó, có lẽ nó cũng sẽ không chấp nhất đến vậy.

Hồ Vương lời lẽ sắc bén: "Chính các ngươi đã hại chết nó, giờ đây ngươi còn mặt mũi nào đến trước mặt ta nhắc đến nó." A Triền rủ mắt, tính kỹ ra lời tổ mẫu không sai, a đa quả thực vì nàng và A Miên mà chết.

Nhưng hôm nay nàng không thể thừa nhận.

Thầm điều chỉnh cảm xúc, A Triền mới ngẩng đầu: "Tổ mẫu nói sai rồi, người hại chết a đa rõ ràng là ngài." Khi lời buộc tội đó của A

Triền thốt ra, một luồng hàn khí dọc theo sống lưng nàng bốc lên, đó là cảm giác của cơ thể đối với nguy hiểm.

Sát ý trong mắt Hồ Vương không hề che giấu, A Triền đối mắt với bà, cả hai đều thấy sự oán hận trong mắt đối phương.

Hồ Vương oán hận A Triền hại bà mất con, còn A Triền oán hận quyết định năm xưa của Hồ Vương khiến nàng mất cha mẹ. "Ngươi muốn chết!" Giọng Hồ Vương lạnh lẽo, giữa bà và A Triền chưa từng có sự ấm áp của tình thân, bà đối với hậu bối khiêu khích mình chưa bao giờ nương tay. "Nếu tổ mẫu muốn thử thì cứ việc.

A đa đã trao tất cả sinh mệnh lực cho ta, nếu muốn ta chết, ngài có lẽ phải giết ta thêm vài lần nữa." Nghe A Triền nói Tây Cảnh trao toàn bộ sinh mệnh lực cho nàng, sát ý trong mắt Hồ Vương bỗng tan biến, bà lại trở về dáng vẻ cao ngạo lãnh mạc ban đầu. "Đây là lý do ngươi dám đến Thanh Tự Sơn?

Cậy vào cái mạng Tây Cảnh cho ngươi mà đến trước mặt ta đại phóng quyết từ." "Tổ mẫu không hỏi ta làm sao có được sinh mệnh lực của a đa sao?" Hồ Vương không cần hỏi, vì kiến thức về nội đan là bà đã dạy cho Tây Cảnh từ khi nó chưa trưởng thành.

Những lời dặn dò năm xưa, nó thực sự đã nghe lọt tai.

Chương 212

"Ngươi tìm thấy thi cốt của nó?" "Ta đã thấy thi cốt của người." A Triền nói với Hồ Vương: "Ta còn biết được a đa đã chết như thế nào." "Nó chết trong tay nương ngươi, vì các ngươi." Khóe môi A Triền giật nhẹ: "Người là trúng lời nguyền của Yêu Hoàng, vì chúng ta mà bị ép bước lên con đường đó." Nàng đứng dậy, hai tay chống lên mặt bàn đá thô ráp, nhìn xuống Hồ Vương: "Nếu năm xưa không phải ngài cố ý dẫn a đa đi thì Vu tộc đã không suýt bị diệt tộc, a đa cũng không vì thế mà quyết liệt với Yêu Hoàng.

Nếu không phải tổ mẫu quá hiểu đạo lý minh triết bảo thân thì Yêu Hoàng cuối cùng cũng chưa chắc đã thành công nguyền rủa a đa." "Ngươi nói cái gì?" A Triền không bỏ sót bất kỳ biểu cảm nhỏ nào của Hồ Vương, việc a đa trúng lời nguyền gây kích động lớn cho bà, bà trước đây quả nhiên hoàn toàn không hay biết.

Bà chỉ biết a đa chết vì hai chị em nàng, chứ không biết khởi nguyên dẫn đến tất cả chuyện này.

Bàn đá dưới tay A Triền phát ra tiếng răng rắc, trên mặt bàn xuất hiện vô số vết nứt nhỏ nhưng sâu hoắm. "Ta nói, hắn trước khi chết đã nguyền rủa huyết mạch của a đa đoạn tuyệt, hậu duệ đều không được chết tử tế." A Triền đứng thẳng dậy, gằn từng chữ: "Tổ mẫu, chính tay ngài đã đẩy a đa vào con đường tuyệt lộ." Hồ Vương nhắm mắt lại, bà và Tây Cảnh từng có rất nhiều lần tranh cãi, ban đầu là vì nữ nhân Vu tộc đó, sau là vì hai đứa trẻ đoản mệnh.

Bà luôn không hiểu, hai đứa trẻ chú định không có tương lai, từ bỏ thì có gì sai?

Yêu tộc vốn dĩ là cá lớn nuốt cá bé, kẻ yếu thì phải tự sinh tự diệt,

nhưng Tây Cảnh không chịu.

Ngay cả khi tranh chấp gay gắt nhất, nó cũng không nói với bà rằng hai đứa trẻ đó đoản mệnh là do lời nguyền của Yêu Hoàng.

Im lặng hồi lâu, Hồ Vương mới mở miệng hỏi: "Ngươi đến Thanh Tự Sơn rốt cuộc muốn cái gì?" A Triền vén tà váy, ngồi lại xuống ghế đá: "Thực ra điều ta muốn đối với tổ mẫu mà nói thì dễ như trở bàn tay." Nàng chậm rãi nói: "Nghe nói Yêu Hoàng vẫn còn hậu duệ truyền đời, ta thấy họ nên chết đi." Hồ Vương bỗng mở mắt: "Ngươi ở nhân tộc tên gọi là gì?" Ngón tay đang vân vê tóc của A Triền khựng lại, đáp: "Quý Thiền, Quý trong tứ quý, Thiền trong thiền quyên." "Có quan hệ gì với Quý Hằng?" A Triền thầm cảm thán trong lòng, không hổ là Hồ Vương đứng vững ở Yêu tộc, thật mẫn tuệ.

Nàng thần sắc thản nhiên đáp: "Hắn là cha ruột của cơ thể này." "Ngươi có thù với hắn." Câu này không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Hậu duệ Yêu Hoàng tính là gì, kẻ thực sự đáng kỵ dặn chỉ có bán yêu tên Quý Hằng kia.

Bà vừa vặn biết bán yêu đó vốn đến từ nhân tộc. "Ta với hắn không có thù, chỉ là thụ nhân sở thác, muốn hắn đi chết một lần." A Triền không hề che giấu mục đích của mình, trước mặt Ngũ cảnh, lời nói dối là sự che đậy vô dụng nhất. "Ngươi tưởng rằng chỉ bằng vài câu nói của mình mà có thể làm ta động lòng sao?" "Không thể sao?" Vẻ mặt A Triền có chút khó xử: "Nếu ngay cả cái chết của a đa cũng không thể làm tổ mẫu động lòng thì ta đành nói thẳng ra vậy.

Hôm nay tổ mẫu nếu không giúp ta, ngày sau Thanh Tự Sơn gặp nạn, ngài chỉ có thể trông chờ vị công chúa Yêu tộc kia cứu ngài khỏi cơn nguy khốn thôi." "Thanh Tự Sơn gặp nạn?" Hồ Vương cười nhạo: "Ngươi đang uy hiếp ta bằng một Thế tử Minh Vương còn

chưa lên ngôi sao?" "Phải đó, tổ mẫu thấy chưa đủ sao?" Hồ Vương cười: "A Triền, không có ai dạy ngươi sao, quyền lực có được bằng thủ đoạn thì ngươi không kiểm soát nổi đâu.

Sức mạnh chỉ khi ở trong tay mình mới có uy lực, Đại Việt không đến lượt ngươi làm chủ." A Triền cũng cười: "Tổ mẫu còn chưa thấy thanh đao trong tay ta, sao biết ta không kiểm soát được chứ?" Mi mắt nàng cong lên, thần tình quyến luyến: "Đao của ta chỉ nghe lời ta, ta chỉ đâu nó chém đó.

Ta nói muốn ai chết, nó sẽ vì ta mà giết người đó.

Tổ mẫu, ngài nên biết điều này đối với ta không khó." Hồ Vương nhìn A Triền hồi lâu: "Thanh đao đó của ngươi phân lượng chưa đủ để uy hiếp ta." "Vậy sao?" A Triền không mấy để tâm: "Cho phép ta nhắc nhở tổ mẫu một câu, ngài ấy năm nay chưa đầy ba mươi tuổi, hoặc là mười năm nữa tổ mẫu sẽ không đỡ nổi thanh đao này đâu." Nụ cười trên mặt Hồ Vương biến mất.

Một Ngũ cảnh chưa đầy ba mươi tuổi, bà thực sự đã bị uy hiếp, nhưng bà sẽ không dễ dàng bị thuyết phục. "Mười năm sau hắn còn nghe lời ngươi không?" "Hắn sẽ nghe." Giọng A Triền chắc nịch: "Đời này hắn chỉ nghe lời một mình ta.

Đương nhiên nếu ngài không tin, ta cũng không ngại lúc đó dẫn ngài ấy tới đích thân bái phỏng ngài." Hồ Vương đại khái không hứng thú với đề nghị này, lập tức chuyển chủ đề: "Quý Hằng là Ngũ cảnh của Yêu tộc, hắn chết rồi chỉ có hại chứ không có lợi cho Yêu tộc." "Tổ mẫu chỉ là Hồ Vương mà lại cứ muốn lo lòng của Yêu Hoàng.

Trước đây không có hắn, Yêu tộc không sống được sao?

Có hắn rồi tổ mẫu mới nên lo lắng.

Cùng lắm thì không chỉ chúng ta có thù với Yêu Hoàng, trong mắt

hậu duệ Yêu Hoàng, hắn và chúng ta cũng cách nhau một mối thâm thù huyết hải đấy." Câu chuyện cuối cùng vẫn được A Triền xoay lại người Yêu Hoàng. "Sự tồn tại của Quý Hằng ngoại trừ luôn uy hiếp tổ mẫu thì không mang lại chút lợi lộc nào cho Thanh Tự Sơn.

Vị công chúa Yêu tộc kia có thể bồi dưỡng ra một Quý Hằng, biết đâu còn có cái thứ hai, thứ ba, đến lúc đó tổ mẫu định đem đứa con nào hiến tế cho đối phương đây?" Lời khiêu khích cố ý này của A Triền khiến Hồ Vương rất tức giận, nhưng bà không bùng nổ như lúc đầu.

A Triền biết rõ tâm tư mình dễ dàng bị Hồ Vương nhìn thấu, nhưng bà nhất định sẽ không từ chối.

Cuối cùng Hồ Vương nói: "Quý Hằng đã là Yêu tộc, ta sẽ không giúp ngươi giết hắn." A Triền nhếch môi: "Nhân tuyển giết Quý Hằng ta đã tìm xong rồi, sẽ không làm khó tổ mẫu, tổ mẫu chỉ cần giúp ta ngăn cản những Yêu Vương muốn giúp Quý Hằng là được." "Ngươi thật coi trọng ta quá." A Triền chớp chớp mắt: "Ta chưa bao giờ đánh giá thấp tổ mẫu.

Nghe nói lúc tổ mẫu còn trẻ, mấy vị Yêu Vương cứ quyến luyến Thanh Tự Sơn không rời, nếu không phải tổ mẫu chê họ không phải Hồ tộc thì chắc một người trong số đó đã thành tổ phụ của ta rồi.

Kẻ đi theo Yêu Hoàng chưa chắc đã nhiều bằng người ái mộ tổ mẫu đâu." Hồ Vương không muốn nghe A Triền nói nhăng nói cuội, cắt ngang: "Chỉ cần ngăn cản họ là đủ?" "À, còn một việc nữa phải làm phiền tổ mẫu." A Triền lấy ra một quyển kim sách.

Hồ Vương nhận ra ngay: "Địa Linh Sách?" A Triền đưa Địa Linh Sách qua: "Tổ mẫu đã nhận ra thì quyển sách này coi như lễ bái kiến tặng ngài.

Nghe nói tộc này nghiên cứu nó rất thấu triệt, chỉ cần máu của

một người là có thể tìm ra tất cả người thân huyết thống của đối phương." "Ngươi muốn thông qua nó tìm ra tất cả huyết mạch của Yêu Hoàng?

Khẩu vị không nhỏ đâu." Nói thì nói vậy, Hồ Vương rốt cuộc cũng nhận lấy Địa Linh Sách. "Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, đã làm thì phải làm cho tuyệt.

Ta và A Miên đều đã chết một lần rồi, hậu duệ của Yêu Hoàng dựa vào cái gì mà được sống chứ?

Họ còn sống chính là sự bất kính đối với a đa, tổ mẫu nhất định không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, đúng không?" Hồ Vương hừ lạnh một tiếng: "Khi nào động thủ?" "Tổ mẫu sắp đến sinh thần rồi, đừng để muộn quá, ngày lành tháng tốt mà rước phải vận rủi, định bảy ngày sau đi, thấy sao?" "Được." "Vậy thì..." A Triển đưa tay về phía Hồ Vương, "Ta đương nhiên tin tưởng tổ mẫu, nhưng để phòng hờ tổ mẫu không tin ta, chúng ta lập một khế ước đi." Hồ Vương lạnh lùng liếc nhìn, nụ cười trên mặt A Triển không đổi.

Cuối cùng bà vẫn đặt tay lên.

Yêu tộc, Bạch Phong Sơn.

Trong hang động ở sườn núi, một con bạch hổ thân hình cực kỳ to lớn đang nằm ngủ, tiếng ngáy vang xa, làm lũ hổ con trên núi run rẩy sợ hãi.

Con bạch hổ đang ngủ say cảm thấy mũi hơi ngứa, vung vuốt một cái nhưng cơn ngứa không tan, nó gầm lên một tiếng, thiếu kiên nhẫn mở mắt.

Trong tầm mắt nó xuất hiện một bóng dáng yểu điệu.

Nó ngẩn ra một lúc, chớp chớp mắt mới xác nhận mình không nhìn lầm. "Thật hiếm lạ, cơn gió nào thổi bà đến chỗ tôi vậy?" Bạch hổ hai

chân trước đan vào nhau, đầu tựa lên vuốt, nói tiếng người.

Hồ Vương tự mang theo ghế xuất hiện trong động phủ của Yêu Vương khác, vẫn đang cắt tỉa móng tay không vừa ý, nghe bạch hổ hỏi cũng không ngẩng đầu: "Tìm ông giúp một tay." "Không giúp, bà tìm tôi chắc chắn không có chuyện gì tốt." Một cái tát vô hình vỗ lên đầu bạch hổ làm lông trên đỉnh đầu nó dựng ngược lên.

Bạch hổ há miệng đỏ ngòm ngáp một cái, đuôi quất quất, chẳng hề lay chuyển. "Lần này là chuyện tốt." Bạch hổ quay đầu sang hướng khác không nhìn Hồ Vương: "Lần nào bà lừa tôi cũng bảo là chuyện tốt." Hai người quen nhau bao nhiêu năm, số lần bị lừa nó đếm không xuể.

Chẳng trách trong sách của nhân tộc hồ ly tinh đều không phải thứ tốt lành gì, điểm này nó đứng về phía nhân tộc.

Hồ Vương đi tới trước mặt nó, xoay đầu nó lại, ngữ khí vô cùng thành khẩn: "Lần này bảo đảm là thật." Bạch hổ nhắm mắt lại, cố gắng mắt không thấy tâm không phiền. "Ông không muốn lấy lại Lưu Tẫn Sơn sao?" Đám yêu quái trải qua thời kỳ Yêu quốc đều biết Lưu Tẫn Sơn là nơi ở của Yêu Hoàng, nhưng không biết nơi đó từng là đất tổ của tộc Bạch Hổ.

Sau khi Yêu Hoàng hoành không xuất thế đã chọn Lưu Tẫn Sơn, tộc Bạch Hổ đành phải dâng vùng đất đó bằng cả hai tay. "Lưu Tẫn Sơn?" Bạch hổ đột nhiên mở mắt, "Nơi đó không phải lại bị chiếm rồi sao?" Nói xong, nó có chút bất mãn phàn nàn: "Đều tại bà lúc đầu nhất quyết không cho tôi lấy lại đất, giờ thì hay rồi, phủ đệ của vị Yêu Hoàng bà hết lòng kính trọng lại để một tên bán yêu vào ở." Hồ Vương chẳng thèm để ý đến lời mỉa mai của nó: "Đừng có nói nhảm nhiều, muốn hay không?" Bạch hổ đánh giá Hồ Vương từ trên xuống dưới, ngữ khí mang theo vẻ nghi hoặc: "Bà rốt cuộc bị làm sao vậy?"

Hồ Vương cũng không vòng vo, nói: "Tây Cảnh chết rồi, chắc ông cũng cảm nhận được chứ?" Thiên địa dị tượng khi một người đột phá Ngũ cảnh và khi rụng xuống là giống nhau, bạch hổ đương nhiên nhận ra.

Khi Tây Cảnh đột phá, tiếng sấm làm nó nửa đêm không ngủ được, sấm khi nó chết vẫn vang dội như ban đầu.

Bạch hổ ậm ừ một tiếng.

Tây Cảnh trước đây thường xuyên chạy sang Bạch Phong Sơn, trong đám con của nó thỉnh thoảng lại lẫn vào một con hồ ly nhỏ, dẫn theo lũ ngốc nghếch kia đi gây rắc rối khắp nơi, nó phải đi sau dọn bãi chiến trường.

Có thể nói Tây Cảnh lớn lên dưới mắt nó.

Đáng tiếc con hồ ly nhỏ đó nháy mắt đã lớn, nháy mắt đã không còn. "Là Yêu Hoàng làm." "Hừ." Bạch hổ không mấy bất ngờ, cái chết của Yêu Hoàng là điều cấm kỵ trong Yêu tộc nhưng họ đều biết chuyện này có liên quan đến Tây Cảnh.

Lúc đó đám già cả họ đều bị Yêu Hoàng dọa sợ, chỉ có Tây Cảnh gan lớn nhất và đầu óc cũng nhạy bén nhất.

Nghĩ lại trước khi chết Yêu Hoàng đã để lại thủ đoạn nhắm vào nó.

Hồ Vương ngữ khí càng lúc càng bình tĩnh: "Nó chết rồi, hai đứa con của nó cũng không giữ được, đi theo luôn rồi." Bạch hổ nhìn Hồ Vương, nghe bà nói: "Thời gian này ta thường nhớ về nó.

Ta tự hỏi nếu năm xưa ta sẵn lòng giúp nó một tay, biết đâu giờ nó vẫn còn sống?" Bạch hổ quay đầu đi: "Đều qua cả rồi." Chẳng lẽ nó cũng chưa từng giúp sao?

Hồ Vương thở ra một hơi: "Nó chết rồi, con gái nó cũng chết rồi,

con gái Yêu Hoàng lại đường hoàng ở trong Lưu Tẫn Sơn, còn nuôi ra một tên bán yêu Ngũ cảnh đối đầu với chúng ta." Bạch hổ nheo mắt: "Bản sự của bà ta quả thực không nhỏ.

Bà định làm gì?" "Ta làm mẹ mà chưa làm được gì cho Tây Cảnh, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể tiễn hậu duệ Yêu Hoàng xuống dưới đó luôn thôi." Hồ Vương cười một tiếng, "Yêu Hoàng chết bao nhiêu năm nay chắc ở dưới đó cũng cô đơn lắm, nên để ông ta tận hưởng niềm vui thiên luân rồi." Bạch hổ gật đầu: "Ý kiến này hay đấy, nhưng tên bán yêu kia là một rắc rối, muốn tôi giúp bà không?" Hồ Vương lắc đầu: "Hắn không đáng lo, ta tự có cách đối phó hắn, ta chỉ lo những lão già khác làm hỏng chuyện thôi." Nghe bà nói vậy, bạch hổ thấy kỳ quái, trước đây bà vẫn luôn giống như những lão già khác, giữ gìn tình nghĩa với Yêu Hoàng, cái này không cho nó làm, cái kia cũng không cho, giờ lật mặt lại làm nó thấy thuận mắt hơn hẳn. "Cái này không khó." Bạch hổ đứng dậy bằng bốn chi thô tráng, rũ rũ lông trên người, "Thanh Loan và Chu Yếm chắc chắn sẵn lòng giúp một tay, họ chỉ mong nhà Yêu Hoàng chết sạch hết đi thôi, khi nào bà định động thủ, tôi bảo họ đi chặn cửa." Những năm trước tộc Chu Yếm vì không phục Yêu Hoàng mà suýt bị diệt tộc, đến nay vẫn chưa hồi phục.

Mấy đứa con gái của Thanh Loan Yêu Vương vì giỏi âm luật mà bị Toan Dữ bắt đi dâng cho Yêu Hoàng, vào Vạn Cổ Cung rồi cuối cùng không ai còn sống mà ra.

Quan hệ của Yêu tộc chằng chịt phức tạp, lập trường của các Yêu Vương không rõ ràng, dù Yêu Hoàng đã chết nhưng muốn động đến hậu duệ ông ta cũng dễ kéo theo một đống rắc rối, trong lòng ai nấy đều có nỗi lo riêng, ngay cả bà cũng vậy.

Nhưng giờ có Hồ Vương cầm đầu thì khác, bà đã quyết tâm trừ khử hậu duệ Yêu Hoàng thì họ chắc chắn sẽ không từ chối. "Bảy

ngày sau, bảo họ chuẩn bị trước, đừng để xảy ra sai sót." "Được, tôi đi tìm họ ngay." Bạch hổ nghĩ ngợi rồi ghé cái đầu lớn lại gần bà, "Bà thực sự đánh thắng được tên bán yêu đó không?" Hồ Vương tát vào mũi nó một cái: "Nói nhảm nhiều thế, ông cứ đợi mà thu hồi Lưu Tẫn Sơn đi." Bạch hổ nhe răng cười một nụ cười dữ tợn.

Gần đây mấy vị Yêu Vương của Yêu tộc bỗng trở nên năng nổ lạ thường, bắt đầu qua lại thăm hỏi lẫn nhau, tin tức này truyền vào Lưu Tẫn Sơn đã là sáu ngày sau.

Tuy Quý Hằng có tu vi ngang ngửa với các Yêu Vương đó nhưng ông là bán yêu, lại có vấn đề về thân phận, từ khi đột phá đến nay không có Yêu Vương nào đến kết giao, tin tức tự nhiên không linh thông bằng.

Tin tức này sở dĩ truyền được vào Lưu Tẫn Sơn là do Yêu Vương tộc Quỳ Ngưu từng chiếu cố ông nhiều lần đặc biệt gửi tới.

Người đến là cháu trai của Quỳ Ngưu Yêu Vương, tuổi tác không lớn nhưng rất được sủng ái, sau khi gặp Tuyết Dao Công chúa, nó không hành lễ mà chỉ tiến lên nói: "Không biết gần đây Công chúa có rảnh không, tổ phụ mời người đến tộc tôi làm khách." Tuyết Dao Công chúa nhận ra con Quỳ Ngưu nhỏ này tuy khách khí với bà nhưng không hề cung kính, điều này làm bà có chút không vui.

Ngay cả khi gặp Quỳ Ngưu Yêu Vương, ông ta cũng không khinh mạn như vậy.

Ý nghĩ xoay chuyển, Tuyết Dao Công chúa mở miệng hỏi: "Tại sao lại mời ta làm khách?

Gần đây tộc Quỳ Ngưu có hỉ sự gì sao?" Quỳ Ngưu nhỏ nghiêm túc nói: "Hồ Vương và Hổ Vương đã đến tộc Quỳ Ngưu vì cái chết của con trai thứ sáu của Hồ Vương." Nghe nó nói vậy, sắc mặt Tuyết Dao Công chúa hơi biến đổi.

Năm xưa trưởng tử Tây Cảnh của Hồ Vương hại chết phụ hoàng bà, cả Yêu tộc không một vị Yêu Vương nào dám gây khó dễ cho hắn.

Cho nên dù biết Hồ Vương luôn đứng về phía phụ hoàng, bà cũng không tránh khỏi giận lây.

Cái chết của con trai thứ sáu của Hồ Vương có không ít sự thụ ý của bà.

Chỉ là lúc đó đối phương sớm đã bị trục xuất khỏi Thanh Tự Sơn, vả lại sau khi con hồ yêu đó chết cũng không thấy Hồ Vương có phản ứng gì, bà cứ ngỡ chuyện này đã qua, sao hôm nay đột nhiên lại bị nhắc tới?

Tuyết Dao Công chúa đứng thẳng người, lời lẽ mang theo vài phần sắc bén: "Tổ phụ ngươi nói thế nào, cứ sự thật mà nói." "Tổ phụ bảo tôi nói với Công chúa rằng Hồ Vương đã được ông trấn an, nhưng chuyện này e là cần Công chúa đích thân ra mặt, ông bèn tự ý quyết định giữ Hồ Vương lại tộc tôi, còn bảo tôi mời Công chúa đến gặp một lần." Tuyết Dao Công chúa trầm ngâm giây lát mới hỏi: "Chỉ mời mình ta đi?" Quỳ Ngưu nhỏ đáp: "Hồ Vương và Hổ Vương đều đưa vãn bối trong nhà đến tộc tôi, tổ phụ đặc biệt dặn dò Công chúa có thể đưa vãn bối trong nhà cùng đi, nhưng phu tế của Công chúa tốt nhất đừng đi theo." Nghe bảo không cho Quý Hằng đi, Tuyết Dao Công chúa nhíu mày, nói với Quỳ Ngưu nhỏ: "Chuyện này ta cần cân nhắc thêm chút, ngươi đợi một lát." Quỳ Ngưu nhỏ gật đầu không thúc giục.

Tuyết Dao Công chúa nói chuyện với nó xong liền đi tìm Quý Hằng.

Quý Hằng lúc này đang ở trong thư phòng dạy con gái nhỏ viết chữ, ông dạy rất kiên nhẫn nhưng học trò dường như không mấy để tâm, chữ chưa viết được mấy mà dưới đất đã vứt một đống giấy vụn.

Tuyết Dao Công chúa bước vào thư phòng, vừa nhìn đã thấy đứa con gái nhỏ mặt đầy ủy khuất.

Cô bé thấy nương đến, cuối cùng cũng có chỗ dựa, lập tức chạy lại nhào vào lòng bà mách lẻo: "Nương, cha cứ bắt con học chữ nhân tộc, khó quá đi, con không muốn học đâu." Tuyết Dao Công chúa xoa đầu con gái, ôn nhu nói: "Nếu con ngay cả chữ nhân tộc cũng không biết thì sau này làm sao giao thiệp với nhân tộc được?" Cô bé hừ nhẹ một tiếng: "Tại sao phải giao thiệp với nhân loại, chỉ cần mạnh hơn họ thì tự nhiên họ sẽ phải nghe lời con thôi." Nói xong cô bé nhìn Quý Hằng với vẻ sùng kính: "Sau này con muốn giống như cha, tu luyện đến Ngũ cảnh, xem lúc đó ai còn dám không nghe lời con?" Quý Hằng và Tuyết Dao Công chúa cùng cười lên, bà đưa tay điểm nhẹ vào trán cô bé: "Được rồi, ra ngoài chơi đi, nương có chuyện muốn nói với cha con." Đợi cô bé ra ngoài, Quý Hằng mới tiến lên hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Tuyết Dao Công chúa bèn nói: "Hồ Vương không biết nghe ai xúi giục mà bỗng dưng tính toán lại cái chết của đứa con thứ sáu của bà ta, giờ bà ta và Hổ Vương của Bạch Phong Sơn đều đang ở tộc Quỳ Ngưu, Quỳ Ngưu Yêu Vương sai người đến mời ta." Quý Hằng lập tức nói: "Ta đi cùng nàng." Tuyết Dao Công chúa ngữ khí lộ rõ vẻ giận dữ: "Bà ta đặc biệt nhờ vãn bối dặn ta mang theo các con nhưng lại không cho chàng đi.

Chẳng qua là thấy chàng trẻ tuổi dễ bắt nạt, nếu phụ hoàng còn sống thì ai trong số họ dám nói với ta như vậy?" So với Tuyết Dao Công chúa, phản ứng của Quý Hằng đối với chuyện này lại rất thản nhiên: "Không sao, không cần tính toán những chuyện nhỏ nhặt này, sau này họ tự khắc phải cúi đầu trước nàng thôi." Yêu tộc cực kỳ coi trọng truyền thừa huyết mạch, con đường thăng tiến của ông và các Yêu Vương này khác nhau, họ cô lập ông cũng là bình thường, Quý Hằng chưa đến mức vì chút chuyện nhỏ này mà nổi giận. "Nàng

muốn đi không?" ông lại hỏi.

Tuyết Dao Công chúa gật đầu: "Hồ Vương tuy kính trọng phụ hoàng ta nhưng bà ta cực kỳ khó dây dưa, lần này có Quỳ Ngưu Yêu Vương đứng ra điều đình, ta nhất định phải lộ diện mới được." "Chỉ có họ thôi sao?" "Hổ Vương cũng ở đó." Thấy mày Quý Hằng càng nhíu chặt, Tuyết Dao Công chúa biết suy nghĩ của ông, trấn an: "Đừng lo cho ta, dù là nể mặt phụ hoàng họ cũng sẽ không làm gì ta đâu, nếu không sẽ chọc vào lòng căm phẫn của mọi người." Bà không lo lắng cho an nguy của mình, dù biết lần này e là phải cúi đầu rồi. "Ta tiễn nàng qua đó." Quý Hằng đề nghị.

Tuyết Dao Công chúa lắc đầu từ chối: "Nếu chàng đi họ chắc chắn sẽ nhận ra ngay, ta dẫn theo mấy đứa nhỏ qua đó là được rồi, cũng đến lúc để chúng nhận mặt đồng lứa, sau này kiểu gì cũng có lúc dùng đến." Bà tự biết thiên phú của mình không cao, đời này chỉ dừng bước ở Tứ cảnh, nhưng bà là hậu duệ Yêu Hoàng, trong người chảy dòng máu của Yêu Hoàng, cha của chúng cũng là Ngũ cảnh, con cái bà sau này chưa chắc không thể như phụ hoàng bà năm xưa xưng bá Yêu tộc, tái thiết Yêu quốc.

Có điều những chuyện này bà cũng chỉ thầm nghĩ trong lòng chứ chưa từng nói với ai.

Thấy Quý Hằng vẫn im lặng, Tuyết Dao Công chúa không nhịn được cười nói: "Thật sự không sao đâu, ta để Tiểu Ngũ ở nhà bầu bạn với chàng, lát nữa hạ thuộc ta phái sang Đại Việt nghe ngóng tin tức sẽ về, lúc đó chắc sẽ mang lại tin tốt." Quả nhiên lời này của bà đã chuyển dời sự chú ý của Quý Hằng, ông hỏi: "Tin tức gì?" "Chuyện Quý gia suy cho cùng cũng vì ta mà ra, họ dù sao cũng từng là đồng tộc của chàng, nếu có thể thì cũng nên giữ lại truyền thừa huyết mạch, cho nên ta đã phái người đi nghe ngóng trước một số tin tức để tiện âm thầm sắp xếp." Trước đây dù Quý Hằng nói không cần quản Quý

gia nữa nhưng bà không thực sự khoanh tay đứng nhìn, Quý gia cũng chỉ có Quý Thiền là có thể đe dọa đến con cái bà, những người còn lại nếu giúp được bà không ngại thuận tay giúp một chút.

Trong mắt Quý Hằng thoáng qua một tia cảm động, ngữ khí mang theo vài phần bất lực: "Nàng lúc nào cũng vậy." Tuyết Dao Công chúa cười nói: "Được rồi, giờ không còn sớm ta cũng phải đi thôi, nếu thuận lợi thì trước khi trời tối sẽ về." Quý Hằng tiễn bà ra khỏi thư phòng, không quên ân cần: "Đường sá cẩn thận." "Yên tâm đi." Tuyết Dao Công chúa dẫn theo vài hộ vệ và bốn đứa trẻ cùng Quỳ Ngưu nhỏ rời khỏi Lưu Tẫn Sơn, sau khi họ đi, Vạn Cổ Cung bỗng trở nên cô tịch lạ thường.

Quý Hằng không ép con gái nhỏ luyện chữ nữa, ông ngồi xuống ghế, cầm tờ giấy viết dở lên, nhìn những chữ to nhỏ không đều và những vết mực lem nhem khắp nơi, bất giác lắc đầu.

Chương 213

Nhìn một hồi, Quý Hằng bỗng nhớ đến Quý Thiền.

Đứa trẻ đó năm xưa chọn đồ vật đoán tương lai đã chọn một cây bút, Lâm thị từng lén nói với ông nhất định phải nuôi dạy con gái thành tài nữ.

Lúc đó ông còn trêu đùa, bảo nhất định sẽ canh giữ cửa Hầu phủ thật tốt, không để tên nhóc con nào dòm ngó con gái mình.

Thấm thoát đã bao nhiêu năm trôi qua rồi.

Đứa trẻ ngoan ngoãn tĩnh lặng đó không biết giờ đã trở thành dáng vẻ thế nào rồi?

Khi Quý Hằng rời khỏi Thượng Kinh lần cuối cùng, Lâm thị đã bế đứa trẻ tiễn hắn tới tận cổng phủ, nói rằng chờ hắn quay về, đứa trẻ nhất định đã biết gọi cha rồi.

Lúc đó hắn cũng từng nghĩ, đứa trẻ này có lẽ sẽ kế thừa thiên phú của mình, đợi hắn về nhà sẽ dạy nàng tu luyện, nếu không có thiên phú thì dạy nàng đọc sách viết chữ, mười mấy năm sau chắc chắn sẽ trở thành một quý nữ danh động Thượng Kinh.

Hắn cầm bút lên, viết xuống hai chữ Quý Thiền.

Chữ của hắn là do tổ phụ cầm tay chỉ dạy, lúc đi học ngay cả phu tử cũng khen chữ hắn có phong cốt.

Đáng tiếc, rốt cuộc cũng chẳng có cơ hội dạy cho đứa trẻ đó.

Suy nghĩ của Quý Hằng dần trôi xa, năm nay A Triền chắc đã mười chín tuổi rồi, nếu không có bất trắc gì xảy ra thì nàng cũng đã đến tuổi gả cho người ta, gả cho một tử đệ huân quý trong kinh, ở nhà giúp chồng dạy con, trải qua một đời bình phàm.

Đáng tiếc, vận khí của nàng không tốt, nhưng cuối cùng vẫn sống sót.

Đó dù sao cũng là đứa con đầu lòng của hắn, trong lòng không phải không có vương vấn, chỉ là hắn xưa nay luôn tỉnh táo, biết rõ mình muốn gì, dù là tình phụ tử, khi cần dứt bỏ thì phải dứt bỏ.

Cha con bọn họ chú định duyên mỏng.

Vì đột nhiên nhớ tới Quý Thiền, lại liên tưởng đến một vài chuyện cũ, trong lòng Quý Hằng hiếm khi dâng lên một tia cảm thương.

Cảm xúc chưa kịp tan đi, chợt nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến từng trận cười nói vui vẻ, là giọng của Tiểu Ngũ.

Hắn đứng dậy đi tới bên cửa sổ nhìn xuống, trước Vạn Cổ Cung có một khoảng trống lớn, Tiểu Ngũ đang nô đùa cùng đám yêu thị hầu hạ trong điện.

Trò chơi của yêu tộc thô bạo hơn nhân tộc nhiều, nhìn trận hình bên dưới là một loại kỳ trận nào đó, quân cờ dẫm trúng cùng một ô thì phải giao thủ, kẻ thắng ở lại, kẻ thua bị loại.

Tiểu Ngũ là quân tốt ở hàng đầu kỳ trận, vừa rồi vừa mới loại bỏ được quân cờ đối phương nên mới vui mừng như thế.

Ván cờ này hai bên hạ hơn một canh giờ mới kết thúc, Quý Hằng vẫn luôn đứng trên nhìn, càng nhìn càng thấy mãn nguyện.

Tiểu Ngũ tuy tuổi còn nhỏ nhưng thiên phú đã sớm bộc lộ, giao thủ với những yêu thị lớn tuổi hơn mấy lần cũng không hề sợ hãi, tuy thắng thua chia đều nhưng lại có tâm cầu thắng.

Trong năm đứa trẻ, Tuyết Dao đặt nhiều kỳ vọng vào trưởng tử, nhưng hắn cảm thấy tính cách của Tiểu Ngũ giống hắn hơn.

Sau khi xem xong đối cục, Quý Hằng trở lại sau bàn thư pháp, lấy

một tờ giấy, cầm bút chấm chút mực, chỉ phác họa vài nét, cảnh tượng vừa thấy đã hiện lên sống động trên giấy.

Hắn nhìn bức họa không nhịn được mỉm cười, sau đó gác bức họa sang một bên, cầm một cuốn sách lên đọc.

Trang sách trong tay lật quá nửa, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân thình thịch, Quý Hằng chưa kịp ngẩng đầu, cửa thư phòng đã bị rầm một tiếng đẩy ra. "Cha, con về rồi." Tiểu Ngũ như một cơn gió chạy đến bên cạnh hắn, tò mò ghé sát nhìn cuốn sách trong tay hắn, rồi lại quay sang nhìn bức họa trên bàn.

Quý Hằng xoa xoa mái tóc đẫm mồ hôi và rối loạn của nàng, ôn tồn nói: "Sao không đi tắm rửa một phen rồi hãy qua đây, nếu mẹ con nhìn thấy nhất định sẽ mắng con." "Mẹ chẳng phải không có ở nhà sao." Tiểu Ngũ hắc hắc cười một tiếng.

Mẹ nàng quy củ nhiều nhất, bình thường mẹ không có nhà nàng mới dám chơi bời như thế, nếu không bị nhìn thấy chắc chắn sẽ bị quở trách.

Đang nói chuyện, nàng đã cầm bức họa trên bàn lên, chỉ nhìn một cái đã tìm thấy chính mình trong tranh. "Cha vẽ đẹp thật đấy." Nàng ôm bức họa vào lòng, "Tờ này con cũng lấy luôn, kẻo bị mẹ phát hiện." Quý Hằng sao không biết tâm tư nhỏ mọn của nàng, gõ nhẹ vào chóp mũi nàng: "Vậy con phải cất cho kỹ đấy." Tiểu Ngũ vội vàng gật đầu, dư quang vô ý liếc thấy tờ giấy lót dưới bức họa, trên đó viết hai chữ Quý Thiền. "Quý, Thiền?" Nàng đọc hai chữ trên đó, quay đầu hỏi Quý Hằng: "Đây là tên của ai ạ?" "Đây là..." Quý Hằng khựng lại một chút, "Đây là tên của chị cả con." "Chị cả?" Tiểu Ngũ lộ vẻ nghi hoặc, bọn họ đều có tên nhân tộc, cũng đều do cha đặt, nhưng chị cả đâu có tên là Quý Thiền. "Nàng là đứa con đầu lòng của cha, các con đều chưa từng gặp qua nàng." Thần sắc Tiểu Ngũ còn có chút bàng hoàng,

nhưng rất nhanh đã chấp nhận chuyện này.

Mẹ nói qua, nhân tộc thọ mệnh ngắn, cho nên sớm phải thành thân sinh con, cha và mẹ trước khi ở bên nhau có địa vị rất cao ở nhân tộc, hắn từng thành thân và có con dường như cũng là bình thường.

Nhưng chuyện này vẫn khiến nàng chịu đả kích không nhỏ.

Lại liếc mắt nhìn hai chữ trên giấy, nàng ghi nhớ cái tên này trong lòng, sau đó ướm hỏi: "Cha nhớ chị ấy sao?" Quý Hằng xoa đầu nàng, không trả lời câu hỏi này.

Nhớ sao?

Hắn còn chẳng biết đứa trẻ đó giờ đã trưởng thành ra sao.

Chỉ là hôm nay không biết vì sao, đột nhiên lại nhớ tới.

Tiểu Ngũ thấy hắn không trả lời, giọng điệu mang theo vẻ ủy khuất: "Chẳng lẽ con không phải là đứa con gái cha thích nhất sao?" Nhìn dáng vẻ tranh sủng của nàng, Quý Hằng bật cười: "Tiểu Ngũ đương nhiên là con gái cha thích nhất rồi." "Vậy cha đừng nhớ chị ấy nữa được không, sau này Tiểu Ngũ sẽ luôn ở bên cha." "...

Được." Những ký ức nhạt nhòa về Quý Thiền lúc nhỏ cuối cùng cũng bị đứa trẻ lanh lợi hiểu chuyện trước mắt hoàn toàn thay thế. "Cha tốt quá." Tiểu Ngũ mãn nguyện nhào vào lòng Quý Hằng, y bào che khuất ánh mắt u ám của nàng lúc này.

Một kẻ nhân tộc thấp hèn mà còn muốn chiếm giữ tâm trí của cha, chuyện này lát nữa nhất định phải nói cho mẹ biết.

Kẻ tên Quý Thiền này, phải sớm xử lý đi mới tốt.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh xuất hiện ngoài cửa, Quý Hằng ngước mắt nhìn đối phương: "Vào đi." Kẻ đến là một trong những bán yêu quy thuận mấy năm gần đây, bán yêu này mang huyết mạch

Kim Điêu nhất tộc, tốc độ cực nhanh, thích hợp nhất để thám thính tin tức, Tuyết Dao thường phái hắn đi Đại Việt.

Tên bán yêu đi vào thư phòng đứng định, triều Quý Hằng hành lễ: "Thuộc hạ đến muộn, xin chủ nhân thứ tội." Những bán yêu này tuy do Tuyết Dao sử dụng nhưng đều tùy ý phụng Quý Hằng làm chủ, có một chủ tử thực lực cường đại như vậy, đám bán yêu không những không bài xích mà còn vui mừng khôn xiết.

Quý Hằng không quá để tâm chuyện này, hắn từng cầm quân đánh trận ở nhân tộc, cũng là tướng lĩnh một phương, cuộc sống vạn người hô ứng hắn đã quen rồi, chỉ là mấy tên bán yêu quy thuận nửa đường, chưa đủ để hắn để vào mắt. "Tuyết Dao bảo ngươi thám thính tin tức thế nào rồi?" Quý Hằng mở miệng hỏi.

Tiểu Ngũ cũng quay đầu lại, tò mò nhìn sang.

Tên bán yêu mặt căng thẳng, báo cáo: "Thuộc hạ thám thính được, hoàng đế nhân tộc đã phán Tấn Dương hầu hình phạt xa liệt, diệt tộc Quý thị ba đời, những tộc nhân Quý thị còn lại đều bị lưu đày, hơn nữa tử đệ Quý thị trong vòng năm đời không được dự khoa cử." Quý Hằng gật đầu, hỏi: "Có tin tức gì của Tấn Dương hầu truyền ra không?" "Không có, thuộc hạ đã mua chuộc không ít người tộc nhưng đều không nghe ngóng được tin tức gì của Tấn Dương hầu." Quý Hằng khẽ thở dài, Quý Mạt không phải kẻ thông minh, nếu thông minh thì lúc đầu đã không chọn hắn ta.

Một kẻ ngu ngốc tham sống sợ chết, nếu bị đe dọa đến tính mạng chắc chắn sẽ không giữ bí mật.

E rằng lúc này hoàng đế Đại Việt đã biết Quý Mạt là hàng giả rồi.

Nhưng Đại Việt không gánh nổi nỗi nhục này, tuyệt đối sẽ không rêu rao chuyện đó ra ngoài, cho nên trên bề mặt tộc Quý thị xem chừng vẫn còn hy vọng, thực chất không bao lâu nữa, những người Quý gia

bị lưu đày đó sẽ chết vì tai nạn.

Quý Hằng hỏi đối phương: "Tuyết Dao còn dặn dò ngươi chuyện gì?" Bán yêu cung kính đáp: "Thuộc hạ đã theo dặn dò của công chúa chuẩn bị xong thế thân, đợi đoàn lưu đày xuất kinh sẽ hoán đổi thân tộc của chủ nhân ra, không biết chủ nhân còn dặn dò gì khác không?" "Cứ theo lời nàng ấy nói đi, cứu được mấy người thì cứu." Quý thị hưng thịnh nhờ Tấn Dương hầu phủ, cũng lụi bại vì nó.

Điều hắn có thể làm là dốc sức để lại huyết mạch cho Quý thị.

Quý Hằng thừa hiểu, trong mắt hoàng đế Đại Việt, một Quý gia có thể tùy ý nhào nặn chẳng là gì cả, đối phương e rằng sẽ nhắm vào kẻ chủ mưu là hắn.

Nhưng hắn không lo lắng, Đại Việt tuy mạnh nhưng yêu tộc cũng không phải hiền lành, từ lúc chọn phản bội hắn đã tính đến ngày hôm nay.

Thân phận Tuyết Dao phi đồng tầm thường, chỉ cần hắn không rời khỏi cương vực yêu tộc, Đại Việt tuyệt đối không dám mạo hiểm chọc giận các yêu vương để tới giết hắn. "Thuộc hạ lĩnh mệnh." Quý Hằng định cho tên bán yêu lui xuống, ánh mắt rơi trên bàn bỗng khựng lại, lần nữa mở miệng: "Ngươi có biết con gái của Tấn Dương hầu là Quý Thiền có trong danh sách xử quyết không?" Bán yêu suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Nàng đã sớm bị xóa tên khỏi tộc Quý thị, lần này đảo cũng không bị liên lụy đến." "Như vậy thì tốt." Ngừng một lát, Quý Hằng lại hỏi thêm một câu, "Có biết giờ nàng thế nào không?" Tên bán yêu còn chưa kịp mở miệng, ánh sáng ngoài cửa sổ bỗng tối sầm lại.

Một vòng xoáy đen kịt lặng lẽ xuất hiện, che lấp cả bầu trời.

Khoảnh khắc sau, cả tòa Vạn Cổ Cung đã bị xuyên thủng, nếu không phải Quý Hằng kịp thời ra tay ngăn cản luồng sức mạnh cuồng

bạo đó, Tiểu Ngũ và tên bán yêu trong thư phòng e rằng đã mất mạng tại chỗ.

Dù vậy hắn cũng chỉ giữ được mạng cho họ, cả thư phòng và cả tòa Vạn Cổ Cung đã biến thành một đống đổ nát.

Quý Hằng đứng giữa đống hoang tàn, ngẩng đầu nhìn về phía vòng xoáy kỳ lạ kia, khẽ nheo mắt, lớn tiếng nói: "Các hạ đã đến rồi, hà tất phải giấu đầu lòi đuôi, chi bằng ra đây gặp mặt." Nhìn chằm chằm một lúc lâu, vòng xoáy kia không có gì bất thường, nhưng Quý Hằng lại nghe thấy một giọng nói vang lên từ phía sau: "Bản quan nên gọi ngươi là Tấn Dương hầu, hay nên gọi ngươi là Quý Hằng đây?" Quý Hằng chắn Tiểu Ngũ đang sợ hãi ra sau lưng, chậm rãi quay người lại.

Cách bọn họ không xa, Bạch Hưu Mệnh vận trường bào đen đứng chống đao, mũi đao tuy chạm đất nhưng thân đao không ngừng rung động, ẩn ẩn có tiếng rồng ngâm vang lên.

Quý Hằng đánh giá Bạch Hưu Mệnh: "Ngươi là ai?" "Bạch Hưu Mệnh." "Là ngươi." Quý Hằng tuy luôn ở yêu tộc nhưng cũng biết cái tên Bạch Hưu Mệnh này.

Yêu tỳ mà Tuyết Dao tìm cho hắn đột phá đã bị Bạch Hưu Mệnh cướp đi, những thuộc hạ đắc lực hắn phái đi cũng đều chết dưới tay người này.

Nghĩa tử của Đại Việt Minh Vương, người có khả năng nhất kế vị chức Minh Vương.

Vì Tuyết Dao liên tục chịu thua trong tay đối phương nên hắn mới ghi nhớ cái tên này, chỉ là không ngờ thiên phú của người này lại kinh người đến thế, không ngờ đột phá Ngũ cảnh nhanh như vậy. "Là Minh Vương phái ngươi tới?" Bạch Hưu Mệnh nhìn Quý Hằng thần sắc biến hóa khôn lường, khá kiên nhẫn trả lời câu hỏi: "Không phải."

Quý Hằng tin lời Bạch Hưu Mệnh, vì hắn cảm thấy Minh Vương sẽ không lý trí đến mức này.

Xem ra là thanh niên này sau khi đột phá đã không biết trời cao đất dày, tự mình tìm đến.

Quý Hằng cũng chẳng thấy lạ, thiên chi kiêu tử vốn dĩ luôn mắt cao hơn đầu, nếu hắn đột phá Ngũ cảnh ở tuổi này, e rằng còn ngông cuồng hơn. "Ngươi tới đây là để giết ta?" "Cũng có dự định đó." Bạch Hưu Mệnh nhìn Quý Hằng trước mặt, khuôn mặt hắn không giống hệt khuôn mặt giả của Quý Mạt, hắn trẻ hơn nhiều.

Toàn thân khí thế nội liễm, ánh mắt nhìn qua trầm tĩnh, dù Vạn Cổ Cung bị hủy vẫn không có chút dao động cảm xúc nào.

Vị nhạc phụ đại nhân trên danh nghĩa này xem ra quả thực không dễ đối phó. "Minh Vương không nhắc nhở ngươi đây không phải nơi ngươi nên tới sao?" Trong khi Bạch Hưu Mệnh đánh giá Quý Hằng, ánh mắt Quý Hằng cũng chưa từng rời khỏi người y.

Dù trong lòng cảm thấy Bạch Hưu Mệnh không thể gây nguy hiểm cho mình nhưng Quý Hằng cũng không vì thế mà lơ là cảnh giác, kẻ tu thành Ngũ cảnh đều đủ nguy hiểm. "Phụ vương ta chỉ nói rằng, kẻ phản quốc, giết không tha." Dứt lời, trường đao khẽ chuyển, tiếng rồng ngâm càng lúc càng rõ ràng, nội tức dẫn động gió như lưỡi kiếm sắc bén lao về phía Quý Hằng.

Quý Hằng vung tay áo đỡ lấy đòn thăm dò này, muôn vàn đao quang liền ập xuống đầu.

Hắn không còn thụ động phòng thủ nữa, giơ tay đẩy Tiểu Ngũ sau lưng ra một bên, chỉ kịp dặn một câu "trốn cho kỹ" liền áp sát nghênh chiến.

Hai bóng người giao nhau trên không trung, nhất thời không phân

cao thấp.

Tiểu Ngũ và tên bán yêu chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ, sợ tới mức run bần bật, còn chưa chạy được mấy bước đã cảm nhận được hai luồng khí tức mạnh mẽ va chạm trên không, khí lãng tỏa ra phát ra tiếng oanh minh chói tai, mặt đất cũng theo đó sụt xuống.

Hai người không thể đứng vững, bị khí lãng hất văng ra xa.

Quý Hằng lúc này không còn tâm trí đâu để tâm đến đứa con gái nhỏ bên dưới, hắn không ngờ Bạch Hưu Mệnh vừa đột phá mà thực lực đã ngang ngửa với mình, hai người trong thời gian ngắn không ai làm gì được ai.

Khi giao thủ hắn cố ý để lộ vài sơ hở muốn dụ đối phương vào tròng, hiềm nỗi Bạch Hưu Mệnh tuổi còn nhỏ mà tâm tính cực ổn, không để lại cho hắn một chút cơ hội nào.

Cứ tiếp tục thế này cũng chỉ có thể giằng co, hắn có thể đợi nhưng Tiểu Ngũ bên dưới e là không chịu được lâu.

Trong phạm vi giao thủ của Ngũ cảnh, bất cứ lúc nào cũng có thể bị vạ lây mà mất mạng.

Quý Hằng nảy ra ý nghĩ, giãn khoảng cách với Bạch Hưu Mệnh, thu thế đứng trên không, yêu khí bàng bạc trong cơ thể bốc lên ngút trời, không chỉ Lưu Tẫn Sơn mà cả vùng cương vực yêu tộc đều cảm nhận được.

Bạch Hưu Mệnh dùng nội tức kháng cự nhưng khí tức lại thu liễm hết mức, không hề rầm rộ như Quý Hằng.

Hai người giằng co trên không, Quý Hằng nhìn Bạch Hưu Mệnh đối diện, mở miệng nói: "Bạch Hưu Mệnh, niệm tình từng là người tộc, giờ ngươi rút lui ta sẽ tha cho ngươi một mạng, nếu không..." "Nếu không thì sao?

Dẫn yêu vương tới vây sát ta à?" Bạch Hưu Mệnh nhếch môi, sát ý trong mắt ngưng tụ không tan, "Quý Hằng, ngươi đoán xem bản quan dựa vào cái gì mà dám một mình đến yêu tộc giết ngươi?" Tim Quý Hằng chợt thắt lại, hắn một lần nữa nghe thấy tiếng rồng ngâm.

Chỉ là lần này, tiếng rồng ngâm đó không phải từ thanh trường đao trong tay Bạch Hưu Mệnh phát ra.

Trên không trung, từ trong vòng xoáy đen bao phủ Lưu Tẫn Sơn bỗng nhiên vọt ra một con bạch long, bạch long hóa thành hình người giữa không trung, một tay thành trảo chộp về phía Quý Hằng.

Dạ Trầm mạnh mẽ phá vỡ thế đối đầu, Quý Hằng hầu như không có sức phản kháng, bị đánh rơi từ trên không xuống.

Hai người không hề cho Quý Hằng cơ hội hoàn thủ, Dạ Trầm dùng thực lực áp đảo khống chế Quý Hằng từ phía sau, trường đao trong tay Bạch Hưu Mệnh đã xuyên thấu đan điền của hắn, nội tức cuồng bạo khuấy đảo, yêu đan trong người Quý Hằng vỡ vụn từng tấc.

Chương 214

"Giờ thì ngươi còn nghĩ ngươi không chết không?" Bạch Hưu Mệnh chậm rãi rút trường đao ra, máu đỏ thẫm theo lưỡi đao chảy xuống, từng giọt rơi trên đất.

Nội đan bị trọng thương, đôi chân Quý Hằng không còn trụ vững được nữa, quỳ sụp xuống đất.

Hắn vẫn ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Bạch Hưu Mệnh trước mặt, mắt muốn nứt ra. "Các ngươi..." Máu tươi trào ra từ miệng hắn, "Sẽ không có kết cục tốt đẹp." Hôm nay dù hắn có chết, bọn họ cũng tuyệt đối không ra khỏi được yêu tộc!

Phía sau Quý Hằng truyền đến tiếng cười khẩy, Bạch Hưu Mệnh vỗ thanh đao trong tay lên mặt hắn, lưỡi đao sắc bén rạch một đường máu trên má hắn. "Động tĩnh lớn như vậy là muốn dẫn các yêu vương khác đến cứu ngươi sao?" Bạch Hưu Mệnh rũ mắt nhìn Quý Hằng trước mặt, hững hờ đẩy hắn vào vực sâu tuyệt vọng, "Đáng tiếc, bọn họ không tới đâu." Biến động khi các Ngũ cảnh giao thủ tại Lưu Tẫn Sơn cộng thêm yêu khí Quý Hằng cố ý phát ra đã thu hút sự chú ý của các yêu vương, đã có ba luồng khí thế mạnh mẽ đồng thời bùng phát để hưởng ứng, nhưng trong nháy mắt, lại có ba luồng khí thế khác áp chế tới, tạo thành thế đối đầu với ba vị yêu vương kia.

Bọn họ đều nhận ra rồi, ba vị yêu vương muốn giúp Quý Hằng đã bị ba vị khác chặn lại. "Ngươi, ngươi cấu kết với yêu vương?" Trong lòng Quý Hằng căm phẫn và kinh hãi đan xen, dù thế nào cũng không đoán được tại sao các yêu vương kia lại chịu nghe lời Bạch Hưu Mệnh.

Tia hy vọng cuối cùng tan vỡ, sự tuyệt vọng tràn ngập khắp cơ thể

Quý Hằng, nhưng Bạch Hưu Mệnh vẫn chưa chịu thôi, y cười như không cười nói: "Yêu tộc có bảy vị yêu vương, ngươi đoán xem vị nào không có mặt ở đây đã đi đâu rồi?" Cùng lúc đó, tại một hẻm núi cách Quy Ngưu nhất tộc không xa, một chiếc xe vàng chở công chúa Tuyết Dao cùng bốn người con đang lao nhanh trên không trung.

Đột nhiên vài luồng khí tức hùng mạnh ngút trời, ngay cả Quy Ngưu nhất tộc gần đó dường như cũng có dị động.

Tiểu Quy Ngưu cảnh giác dừng lại, công chúa Tuyết Dao cũng thò người ra, thần tình nghiêm trọng nhìn ra ngoài.

Đáng tiếc tu vi bọn họ không đủ, không thể thám tri rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Mẹ, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Con gái thứ hai của công chúa Tuyết Dao hơi căng thẳng nắm lấy tay bà, nhỏ giọng hỏi.

Công chúa Tuyết Dao vỗ vỗ lưng nàng trấn an: "Không có gì, không cần lo lắng." Tuy nói vậy nhưng trong lòng bà lại dâng lên một tia dự cảm bất an, luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Lúc này, giọng của Tiểu Quy Ngưu vang lên từ bên ngoài: "Công chúa, có cần dừng lại đây một lát không?" "Không, chúng ta đi thẳng tới Quy Ngưu nhất tộc, nếu thực sự có chuyện xảy ra, họa chăng còn có thể giúp đỡ đôi phần." Bên ngoài xe, Tiểu Quy Ngưu đang định đáp lời bỗng cứng đờ không nhúc nhích, ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

Trong tầm mắt hắn xuất hiện một bóng người, nhận ra người tới, đồng tử hắn co rụt lại kịch liệt.

Thanh Tự Sơn Hồ Vương.

Công chúa Tuyết Dao đợi hồi lâu không nghe thấy Tiểu Quy Ngưu trả lời, xe không những không chuyển động mà còn đáp xuống đất, bà nhíu mày, đứng dậy đi ra ngoài.

Sau đó, bà cũng cứng đờ người giống như Tiểu Quy Ngưu.

Hồ Vương chẳng phải nên ở Quy Ngưu nhất tộc chờ sao, tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

Nhìn Hồ Vương mặt không cảm xúc đứng cách đó không xa, tim công chúa Tuyết Dao thắt lại, dường như có chuyện gì đó vượt ngoài dự liệu của bà.

Bàn tay giấu dưới tay áo dần nắm chặt, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười đúng mực, bà bước xuống xe, thi lễ với Hồ Vương: "Văn bối Tuyết Dao kính chào Hồ Vương." "Biết tại sao bản vương đứng đây đợi ngươi không?" Công chúa Tuyết Dao nhớ tới mục đích hôm nay Tiểu Quy Ngưu đón bà tới Quy Ngưu nhất tộc, hít sâu một hơi: "Là văn bối quản giáo cấp dưới không nghiêm, mặc cho Hồ Vương xử trí." Quy Ngưu yêu vương không có ở đây, bà không dám chọc giận Hồ Vương, chỉ có thể tỏ thái độ nhún nhường. "Nhân tộc có câu thành vương bại khấu, đứa con thứ sáu của ta bản lĩnh bình thường nhưng lại hay lo chuyện bao đồng, chết là do nó vô năng." Giọng nói lãnh đạm của Hồ Vương truyền đến khiến công chúa Tuyết Dao không khỏi ngạc nhiên.

Nếu đối phương không phải vì đứa con thứ sáu chết ở Tây Lăng mà tới tìm mình, thì là vì cái gì?

Lại nghe Hồ Vương nói tiếp: "Nó tuy vô năng nhưng dù sao cũng là con trai ta, ngươi vì con trai Yêu Hoàng mà giận lây sang nó, xem ra đối với Thanh Tự Sơn ta đã bất mãn từ lâu." "Văn bối không có..." Công chúa Tuyết Dao định phủ nhận nhưng bị Hồ Vương ngắt lời: "Có hay không bản vương cũng không quan tâm." Hồ Vương từng bước tiến về phía công chúa Tuyết Dao, khi đến trước mặt bà, trong tay xuất hiện một cuốn sách vàng.

Tuyết Dao ngước mắt nhìn, ánh mắt khẽ động, đó dường như là...

Địa Linh Sách?

Địa Linh Sách chẳng phải đang ở trong tay Bắc Hoang Vương sao, sao lại tới tay Hồ Vương? "Bản vương không muốn truy cứu ân oán cũ, khổ nỗi tôn nữ kia của ta lại là kẻ hẹp hòi hay thù dai." Nói tới đây, Hồ Vương ngẩng đầu cười với công chúa Tuyết Dao một tiếng, "Nàng ép ta phải diệt toàn tộc ngươi, nếu không sẽ khiến ta không được yên ổn." "Không—" Công chúa Tuyết Dao mặt trắng bệch, thấy Hồ Vương nắm lấy một bàn tay mình, lòng bàn tay bà lạnh lẽo, muốn phản kháng nhưng ngay cả dũng khí giãy giụa cũng không có.

Đầu ngón tay Hồ Vương lướt qua cổ tay bà, máu tức thì tuôn ra.

Địa Linh Sách tự động lật mở đến một trang trống, trên trang vàng đó không có chữ, máu của công chúa Tuyết Dao nhỏ lên, rất nhanh đã bị trang giấy hấp thụ.

Khi trang giấy hấp thụ càng nhiều máu, ở giữa trang trống xuất hiện một điểm máu, từ điểm máu đó nối ra bảy sợi chỉ máu, đầu các sợi chỉ cũng nối với các điểm máu khác nhau, có bốn sợi chỉ máu ở ngay gần điểm máu trung tâm.

Hồ Vương nhìn hoa văn hiện trên trang giấy, cười hắt một tiếng: "Yêu tộc đều biết ngươi là huyết mạch cuối cùng của Yêu Hoàng, nhưng không ngờ vẫn còn hai kẻ chưa chết sạch.

Không sao, lát nữa quay về bản vương sẽ tiện tay giết luôn." Nghe lời Hồ Vương, nỗi sợ hãi trong lòng công chúa Tuyết Dao đã lên đến đỉnh điểm, Hồ Vương không phải đang dọa bà.

Những kẻ có quan hệ huyết thống với bà đều hiển thị trên Địa Linh Sách này. "Ngài không được làm vậy." Giọng công chúa Tuyết Dao run rẩy, "Mấy vị thúc phụ sẽ không cho phép đâu." Chỗ dựa lớn nhất của bà chính là mấy vị yêu vương từng theo phụ hoàng của bà, vốn dĩ Hồ Vương cũng là một trong số đó, nhưng giờ đây lại trở thành

mối đe dọa lớn nhất.

Trong khi họ nói chuyện, bốn đứa trẻ vẫn luôn đợi trong xe đều bước ra ngoài.

Chúng chưa từng gặp Hồ Vương, chỉ nhìn một cái liền dồn hết sự chú ý vào công chúa Tuyết Dao.

Con trai lớn của công chúa Tuyết Dao nhìn sắc mặt khó coi của bà cùng cổ tay đang chảy máu, lộ vẻ giận dữ, lớn tiếng chất vấn Hồ Vương: "Bà là ai, bà đã làm gì mẹ tôi?" Hồ Vương mặc kệ chúng giận dữ nhìn mình, không hề đoái hoài, chỉ nói với công chúa Tuyết Dao: "Ngươi là kẻ thông minh, thiên phú không đủ liền kéo dài huyết mạch, sau này chưa biết chừng sẽ sinh được một đứa trẻ kế thừa thiên phú của Yêu Hoàng." Một câu của bà đã nói trúng tâm tư của công chúa Tuyết Dao.

Công chúa Tuyết Dao thực sự có ý định đó, mấy đứa trẻ này thiên phú đều không đạt kỳ vọng, nhưng điều đó không có nghĩa là bà không yêu thương chúng.

Bà gấp gáp nói: "Chúng đều còn là trẻ con, sẽ không gây ra bất cứ đe dọa nào cho ngài, cầu xin ngài tha cho chúng." Hồ Vương nghe lời cầu xin của công chúa Tuyết Dao, ánh mắt rơi trên bốn đứa trẻ đó.

Đứa lớn nhất cao đã gần bằng Tuyết Dao, dù sao trong người cũng mang huyết mạch nhân tộc, mới mười mấy tuổi đã lớn thế này rồi.

Chúng dường như đã cảm nhận được điều gì đó, trong mắt mang theo vẻ cảnh giác và sợ hãi ẩn giấu.

Xem ra đều là những đứa trẻ thông minh.

Bà chậm rãi giơ tay lên, công chúa Tuyết Dao thấy vậy lao tới quỳ gối trước mặt bà, nắm lấy gấu váy bà: "Hồ Vương, cầu xin ngài đừng, đừng—" Tiếng thét chói tai không thể che lấp tiếng xương cốt

bị bóp nát sống sừng, tay Hồ Vương buông xuống, Tuyết Dao chết lặng nhìn thi thể vặn vẹo của các con mình ngã xuống đất. "A—" Tiếng gào khóc đau đớn đến xé lòng xuyên thấu cả hẻm núi. "Tại sao phải làm vậy, chúng còn là trẻ con, chúng không biết gì cả!" Công chúa Tuyết Dao toàn thân run rẩy, tuyệt vọng hét lên với Hồ Vương.

Hồ Vương cúi người, bóp cằm bà khép miệng lại.

Giọng nói lạnh lùng đến tàn nhẫn: "Thua thì phải nhận mệnh, ai bảo ngươi không có bản lĩnh như tôn nữ của ta chứ.

Nàng vì muốn giết sạch toàn tộc ngươi mà đã tốn không ít tâm tư, ta dù sao cũng phải giúp nàng toại nguyện." Nói xong, bà mang theo công chúa Tuyết Dao cùng bốn cái xác trên đất đồng thời biến mất tại chỗ.

Trong đống đổ nát của Vạn Cổ Cung, Quý Hằng sau khi nghe lời Bạch Hưu Mệnh, lòng lạnh giá như băng, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm: Tuyết Dao.

Bọn họ không chỉ nhắm vào hắn, mà còn muốn mạng của Tuyết Dao và mấy đứa con của hắn! "Sao lại đến mức này?" Quý Hằng nghiến răng, "Một người làm người nấy chịu, kẻ phản bội Đại Việt là ta, tại sao phải liên lụy đến người vô tội?" Tiếng cười trong trẻo dễ nghe của một thiếu nữ cắt ngang nỗi đau thấu tim của Quý Hằng.

Hắn quay đầu lại, thấy hai người con gái lạ mặt dắt tay nhau đi tới.

A Triền khoác tay A Miên, chậm rãi bước tới cách Quý Hằng vài mét.

Nụ cười trên mặt nàng chưa tan hết, nàng dùng ánh mắt dò xét nhìn người đàn ông đang quỳ trên đất vô cùng thê thảm, người này chính là cha ruột của Quý Thiền, kẻ chủ mưu gây ra bi kịch cả đời

của nàng ấy.

Thấy Quý Hằng nhìn về phía mình, A Triền khẽ mở miệng: "Tấn Dương hầu quả là một người cha hiền, tính mạng mình khó giữ mà vẫn còn muốn chừa cho vợ con một con đường sống, thật khiến người ta cảm động." "Ngươi là ai?" Quý Hằng nhìn A Triền, thấy nàng quen thuộc một cách lạ kỳ nhưng lại không nhớ mình từng gặp nàng ở đâu.

A Triền khẽ cười: "Tự giới thiệu một chút, ta tên là A Triền.

Ta còn một cái tên nữa, gọi là Quý Thiền, họ Quý trong bốn mùa, tên Thiền trong trăng sáng." Quý Hằng mặt đầy vẻ kinh hãi: "Quý, Thiền?" "Xem ra Tấn Dương hầu vẫn còn nhớ cái tên này." Quý Hằng ngây người nhìn A Triền trước mặt, rốt cuộc hắn cũng biết cảm giác quen thuộc lạ lùng đó từ đâu mà có, đó là sự ràng buộc từ huyết thống, nhưng lúc này hắn chỉ thấy nực cười, Quý Thiền, con gái lớn của hắn, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Nàng chẳng phải là người bình thường sao? "Tại sao ngươi lại ở đây?" Hắn hỏi.

A Triền hững hờ đáp: "Tự nhiên là để tận mắt nhìn cả nhà ngươi đi chết rồi." Câu trả lời này thực sự kích động Quý Hằng, hắn giận dữ: "Những năm qua Lâm thị dạy dỗ ngươi như thế sao?

Ta là cha ruột của ngươi!" Hắn không thể chấp nhận được đứa con gái lớn mà mình vẫn hằng ghi nhớ lại là dáng vẻ này.

Không tôn lễ giáo, không hiểu luân thường, không chút tính người!

A Triền ra hiệu im lặng: "Ta nhớ mà, ngươi không cần gọi to thế đâu.

Yên tâm, niệm tình ta và ngươi có tầng quan hệ huyết thống này, trước khi ngươi chết, ta nhất định sẽ để cả gia đình ngươi được đoàn

viên." "Ngươi..." Quý Hằng run môi, nửa ngày không nói nên lời.

Ánh mắt A Triền rời khỏi người Quý Hằng, hỏi Bạch Hưu Mệnh bên cạnh: "Ở đây chỉ còn một mình hắn còn sống sao?" "Còn một người nữa." Bạch Hưu Mệnh đưa tay ra, Tiểu Ngũ đang co rúm trong góc liền rơi vào tay y.

Lúc này Tiểu Ngũ trông không ổn lắm, vừa rồi ba người giao thủ nàng chịu ảnh hưởng của dư chấn, nếu không phải trên người có pháp bảo hộ thân thì e là nàng cũng đã bị nghiền nát như tên bán yêu kia rồi, dù vậy cũng đã bị thương không nhẹ.

Khi bị bắt tới, mắt nàng đầy vẻ kinh sợ, trông như một đứa trẻ bị dọa sợ phát khiếp. "Cha." Tiểu Ngũ không ngừng giãy giụa, bản năng gọi Quý Hằng.

A Triền đưa mắt ra hiệu cho Bạch Hưu Mệnh, Bạch Hưu Mệnh buông tay, Tiểu Ngũ lập tức lao về phía Quý Hằng.

Quý Hằng theo bản năng đón lấy nàng, miệng không ngừng trấn an: "Đừng sợ, không sao rồi, không sao rồi." Nhìn cảnh này, A Triền chỉ thấy mỉa mai.

Quý Hằng quả thực là người cha hiền, đáng tiếc, tình phụ tử dạt dào của hắn đều dành cho người khác, Quý Thiền nếu chia được dù chỉ một nửa thì đã không chết thảm trong con hẻm tối tăm đó.

Trấn an được Tiểu Ngũ, Quý Hằng dường như nhận ra sự chú ý của A Triền, hắn ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua Bạch Hưu Mệnh và A Triền.

Cuộc đối thoại vừa rồi khiến Quý Hằng nhận ra quan hệ giữa hai người không hề đơn giản.

Hắn biết mình hôm nay khó thoát cái chết, nhưng nếu có thể, vẫn phải giữ mạng cho Tiểu Ngũ, nàng còn chưa trưởng thành.

Hắn trầm giọng nói: "A Thiền, ta biết trong lòng con oán hận ta, ta đã bỏ rơi mẹ con con, ta có lỗi với hai người.

Kết cục hôm nay là ta tự làm tự chịu.

Những năm qua không phải ta không hối hận, nhưng ta đã không còn đường lui nữa rồi." A Triền lặng lẽ đứng một bên nghe lời sám hối đột ngột của hắn.

Quý Hằng nhìn nàng: "Ta phản bội Đại Việt, hôm nay khó thoát cái chết, ta không mong con tha thứ, nhưng Tiểu Ngũ là em gái con, cầu con tha cho nó một mạng." A Triền đối mắt với hắn, trong mắt Quý Hằng đầy vẻ khẩn cầu và hối lỗi. "Cầu ta?" "Phải, cha cầu con." "Cầu xin rất thành khẩn, nhưng ta từ chối." Quý Hằng dường như bị lời này của A Triền chọc tức đến mức hộc ra một ngụm máu, khản giọng nói: "Con thực sự nhẫn tâm đến thế sao?" A Triền nhìn xuống hắn, giọng điệu bình thản nhưng lời nói ra lại như sấm sét: "Ta là kẻ mềm lòng nhất đấy, đáng tiếc ngươi cầu sai người rồi.

Ta tên là A Triền, nhưng ta không phải Quý Thiền." "Ý gì?" "Đêm Thượng Nguyên năm ngoái, đúng vào ngày sinh thần của ngươi, ta và Quý Thiền gặp nhau trong một con hẻm nhỏ.

Khi đó nàng ấy bị thương sắp chết, còn ta bị người ta truy sát đến đường cùng." A Triền nhìn Quý Hằng, u u nói, "Trước khi chết, nàng ấy đã đưa thân thể cho ta, mượn cái tên mà mẹ nàng đặt cho nàng trao cho ta." Trong ánh mắt không thể tin nổi của Quý Hằng, khóe môi A Triền dần nhếch lên: "Nàng cứu ta một mạng, trước khi chết chỉ yêu cầu ta báo thù cho nàng và mẹ nàng.

Ta ấy mà, xưa nay luôn giữ lời hứa, đã là kẻ thù của nàng ấy thì một kẻ cũng không thể sót.

Cả nhà Quý Mạt đã chết sạch rồi, ngươi nói xem, là những kẻ chủ mưu như các ngươi, có tư cách gì để sống chứ?" "Là ngươi?

Kẻ cấu kết với các yêu vương là ngươi." Mọi nghi hoặc trong lòng Quý Hằng bỗng chốc được giải tỏa.

Quý Thiền trước mắt trước khi đoạt xá tuyệt đối không phải nhân tộc, nàng rất có thể là một đại yêu có bối cảnh cực sâu, như vậy mới giải thích được tại sao các yêu vương đột nhiên trở mặt.

Cục diện hôm nay là do một tay nàng tạo ra, nàng đã có dự mưu từ trước! "Nói cấu kết nghe khó lọt tai quá, cái này gọi là..." A Triền ngẩng đầu nhìn bóng người xuất hiện trên không trung, "Hợp tác cùng có lợi, bà thấy phải không, tổ mẫu?" Tiếng tổ mẫu vừa vang lên, Hồ Vương đã xách một chuỗi thi thể cùng công chúa Tuyết Dao còn sống đáp xuống đất.

Hồ Vương liếc mắt nhìn A Triền và A Miên bên cạnh, sau đó ánh mắt rơi trên người Bạch Hưu Mệnh và Dạ Trầm.

Thanh niên nhân tộc kia là Minh Vương thế tử của Đại Việt, vị còn lại vậy mà lại là Bạch Long Vương.

Hồ Vương khẽ cười lạnh trong lòng, có thể dỗ được cả Bạch Long Vương tới giúp đỡ, hèn gì nàng lại tự tin như thế, nàng đúng là con gái của Tây Cảnh, thật giống mẹ mình.

Hồ Vương không phí lời với A Triền, ném chuỗi thi thể xuống trước mặt Quý Hằng, sau đó lấy Địa Linh Sách đưa cho nàng: "Huyết mạch Yêu Hoàng, tất cả đều ở đây." A Triền nhận lấy Địa Linh Sách, mở ra trang giấy đó, trừ điểm máu ở giữa, chỉ còn duy nhất một điểm máu màu đỏ, những điểm còn lại đều đã chuyển thành màu xám.

Chương 215

Số lượng điểm màu xám tương ứng với đống xác chết trên đất.

Điều này có nghĩa là, những kẻ kế thừa huyết mạch Yêu Hoàng trừ Tuyết Dao ra thì chỉ còn lại...

Ánh mắt A Triền rơi trên người Tiểu Ngũ đang trốn sau lưng Quý Hằng. "Đa tạ tổ mẫu đã giúp đỡ." Sau khi A Triền cảm ơn, nàng trả lại Địa Linh Sách cho Hồ Vương.

Hồ Vương thu lại, lạnh lùng nói: "Ước định của chúng ta đã hoàn thành, các ngươi tốt nhất nên rời đi nhanh một chút." "Cảm ơn tổ mẫu đã nhắc nhở." Hồ Vương nhìn sâu vào mắt A Triền và A Miên: "Các ngươi không còn liên quan gì đến Hồ tộc của ta nữa, tiếng tổ mẫu này sau này không cần gọi nữa." "A Triền ghi nhớ rồi." A Triền chỉ liếc nhìn A Miên một cái, sắc mặt hai chị em vẫn bình thường.

Vốn dĩ họ cũng chưa từng được Hồ tộc thừa nhận, hôm nay chẳng qua là cắt đứt triệt để mối quan hệ mỏng manh với Hồ tộc mà thôi.

Nghe nàng trả lời, Hồ Vương không nói thêm gì nữa, quay người định rời đi.

A Triền và A Miên nhìn theo bóng lưng bà, đồng thanh nói: "Hồ Vương đi thong thả." Hồ Vương đưa lưng về phía họ, khuôn mặt lạnh lùng thoáng hiện vẻ trào phúng.

Đứa con trai thông minh tuyệt đỉnh của bà đã tìm thấy một phương thức truyền thừa khiến người ta kinh ngạc, đã trải sẵn con đường thênh thang cho hai đứa con gái, chỉ chờ chúng tự mình bước lên.

Nhưng quy tắc thiên địa không cho phép phương thức truyền thừa

phá vỡ cân bằng này của yêu tộc xuất hiện, Tây Cảnh đã né tránh quy tắc từ trước, biến tử tự của mình thành một chủng tộc chẳng liên quan gì đến nàng.

Sức mạnh của yêu tộc chảy về phía chủng tộc khác ngoài yêu tộc, điều này phù hợp với quy tắc cân bằng nên nàng mới có thể thực hiện thành công.

Cho đến tận hôm nay nhìn thấy A Triền và A Miên, bà mới hiểu ý nghĩa thực sự của lời Bạch Trạch nói ngày đó rằng cặp chị em này vô duyên với Hồ tộc.

Đã là vô duyên thì không cần gặp lại nữa.

Hồ Vương rời đi một cách dứt khoát, sau khi bà đi, công chúa Tuyết Dao bị bỏ lại loạng choạng chạy về phía Quý Hằng đang trọng thương và đứa con gái nhỏ đang co rúm sau lưng hắn.

Không ai ngăn cản bà.

Chỉ là bước chân bà loạng choạng, vừa mới đến trước mặt Quý Hằng đã ngã quỵ xuống đất. "Tướng công." Tuyết Dao nhìn Quý Hằng quần áo đã đẫm máu, mắt nhòe lệ, giọng nói vỡ vụn.

Quý Hằng nở một nụ cười thảm hại với bà: "Đừng sợ." A Triền ghét nhất là nhìn thấy cảnh vợ chồng tình thâm thế này, lập tức lên tiếng: "Công chúa không cần sợ, cả gia đình bà hôm nay nhất định sẽ chết thật tề chỉnh, không thiếu một ai đâu." Công chúa Tuyết Dao nghe tiếng quay đầu lại: "Ngươi..." Đứa tôn nữ trong miệng Hồ Vương lại là nhân tộc, đây là điều bà vạn vạn không ngờ tới.

Bà không nghe thấy những lời A Triền nói với Quý Hằng trước đó, A Triền đành chủ động giới thiệu bản thân, nhất định phải để đối phương chết một cách minh bạch. "Công chúa chắc hẳn không biết ta, ta tên A Triền, là con gái của Cửu Vĩ Hồ yêu Tây Cảnh, người đã giết

chết Yêu Hoàng." Công chúa Tuyết Dao sững người, một nỗi lạnh lẽo từ trong lòng lan tỏa ra.

Nàng vậy mà lại là con gái của con hồ ly đó, hèn gì nàng có thể khiến Hồ Vương diệt tuyệt huyết mạch Yêu Hoàng.

Tuổi còn nhỏ mà đã tâm ngoan thủ lạt như thế.

Tuy nhiên chuyện chưa dừng lại ở đó, A Triền nói tiếp: "Thân thể này của ta tên là Quý Thiền, công chúa chắc vẫn còn nhớ cái tên này chứ?

Nói ra thật khéo, nếu không phải vì tìm kẻ thù cho Quý Thiền, ta cũng không biết công chúa và ta lại có duyên nợ sâu dày như thế, để ta có cơ hội này triệt để tận diệt dòng giống Yêu Hoàng." "Quý Thiền?" Công chúa Tuyết Dao nhìn A Triền, môi run rẩy.

Bà vạn vạn không ngờ tới, họa diệt vong hôm nay khởi nguồn lại chính là sự đố kỵ không thể nói thành lời của bà dành cho mẹ con Quý Thiền, thật nực cười, thật hoang đường.

A Triền dường như nhìn thấu suy nghĩ của bà, nói: "Cái này đại khái gọi là nhân quả tuần hoàn, báo ứng nhãn tiền." "Ha, ha ha, thành vương bại khấu, ngươi muốn giết thì giết đi." Có lẽ biết mình không sống nổi nữa, công chúa Tuyết Dao dường như đã hoàn toàn buông xuôi. "Nàng đã nói vậy thì ta không khách sáo nữa." A Triền lộ vẻ suy nghĩ, "Bà nói xem, ta nên giết bà thế nào nhỉ?

Là rút gân trước hay lột da trước đây?" Nói rồi nàng lại lắc đầu: "Trình tự không đúng, khi giết súc sinh thì phải cắt tiết trước mới phải." A Triền đi đến bên cạnh Bạch Hưu Mệnh, định lấy thanh đao trong tay y.

Bạch Hưu Mệnh trao đao vào tay nàng, sau đó nắm lấy bàn tay cầm đao của nàng.

Đao quang lóe lên, tiếng thét thê lương của công chúa Tuyết Dao vang vọng khắp Lưu Tẫn Sơn.

Tứ chi của bà đều bị chặt đứt, máu phun ra từ vết thương, bà không thể giữ thăng bằng được nữa, gào khóc ngã quỵ trên vũng máu của chính mình, mặt mày lấm lem.

Sự cao cao tại thượng từng có đã đổi lại sự thảm hại bị chà đạp hôm nay, cái này gọi là báo ứng. "Mẹ, mẹ!" Tiểu Ngũ nhìn thấy thảm trạng của công chúa Tuyết Dao, từ sau lưng Quý Hằng lao ra, định nhào tới.

Nhưng lại bị Quý Hằng tóm chặt lấy.

Quý Hằng nhìn về phía A Triền, A Triền mỉm cười giơ thanh đao trong tay lên, giống như một lời dự cáo trước cái chết.

Cơ thịt trên mặt Quý Hằng run rẩy, lực tay nắm lấy Tiểu Ngũ càng lúc càng mạnh.

Trước khi A Triền kịp vung đao, tay hắn đã dời lên chiếc cổ mảnh khảnh của Tiểu Ngũ, sau đó dùng chút sức tàn cuối cùng, tiễn đứa con gái yêu quý của hắn đi một đoạn đường.

A Triền còn đứng bên cạnh nói lời châm chọc: "Ái chà, thật là một tình phụ tử đáng ngưỡng mộ." Bạch Hưu Mệnh bóp nhẹ tay nàng, chiêu giết người diệt tâm này A Triền quả thực chơi rất thuần thục.

Quý Hằng buông tay, thi thể mềm nhũn của Tiểu Ngũ đổ gục trên người hắn, hắn đặt thân thể bé nhỏ đó trước mặt mình, cùng với thi thể của bốn đứa con khác, thần tình đờ đẫn chờ đợi phán quyết cuối cùng. "Tiếp theo đến lượt ngươi rồi." Giọng nói của A Triền như âm hồn bất tán vang lên bên tai Quý Hằng.

Kẻ từng có thể tùy ý chưởng khống sinh tử của kẻ khác rốt cuộc cũng trở thành miếng thịt trên thớt, chỉ có thể chờ đợi cái chết trong

tuyệt vọng.

A Triền thấy được sự tuyệt vọng và hối hận trong mắt hắn.

Quý Hằng không muốn chết, nếu có thể sống, ai muốn chết chứ.

Mũi đao chậm rãi tựa vào ngực hắn, rồi lại dời đi.

Khoảnh khắc đó, mắt Quý Hằng tràn đầy hy vọng, hắn nghe thấy A Triền nói với Bạch Hưu Mệnh: "Giết cha vẫn có chút không hay cho lắm, ta không nỡ xuống tay." Bạch Hưu Mệnh khẽ cười, lấy thanh trường đao từ tay nàng, không thèm nhướng mắt, thanh đao đó đã cắm phập vào người công chúa Tuyết Dao vẫn còn đang thoi thóp giãy giụa. "Vậy nàng muốn thế nào?" Bạch Hưu Mệnh cầm tay A Triền xoa xoa cho nàng, tay nàng quá mềm, lòng bàn tay bị chuôi đao cọ ra mấy vệt đỏ. "Ta nghe nói Tâm Diễm của Long tộc có thể thiêu đốt thần hồn, khiến con người ta sống không bằng chết, cho đến khi hồn phách cháy sạch?" A Triền cười híp mắt nhìn Dạ Trầm.

Dạ Trầm lần nữa khẳng định A Triền đích thị là con gái của Tây Cảnh không sai, A Miên đại khái là giống mẹ hơn, thật may mắn.

Trong ánh mắt mong đợi của A Triền, Dạ Trầm bước lên vài bước, trong lòng bàn tay thắp lên ngọn lửa xanh biếc.

Ngọn lửa không chút nhiệt độ đó chiếu sáng khuôn mặt tái nhợt của Quý Hằng, phản chiếu nỗi sợ hãi trong mắt hắn.

Rốt cuộc hắn cũng nhận ra, A Triền không phải muốn tha cho hắn, nàng muốn hắn hồn phi phách tán, biến mất triệt để giữa đất trời này. "Không, đừng..." "Quý Thiền chắc sẽ không muốn gặp ngươi dưới u minh đâu, ta không muốn làm nàng chịu ủy khuất, vậy đành phải làm ngươi chịu ủy khuất vậy." Dứt lời, Dạ Trầm đặt tay lên đỉnh đầu Quý Hằng, ngọn lửa trong lòng bàn tay từ huyệt Bách Hội chui vào trong cơ thể hắn.

Khi Dạ Trầm thu tay lại, chỉ trong chốc lát, toàn thân Quý Hằng đã bị ngọn lửa xanh bao phủ.

Hắn dù sao cũng là Ngũ cảnh, thần hồn mạnh mẽ, ngọn lửa đó cháy đặc biệt dữ dội.

Quý Hằng giống như bị ngọn lửa vây khốn bên trong, ngay cả âm thanh cũng không phát ra được, chỉ có thể nhìn thấy từ trên mặt và cơ thể hắn từng đường gân máu vỡ tung, cùng với biểu cảm vặn vẹo dữ tợn, có thể thấy được hắn đang phải chịu đựng nỗi đau đớn cực hạn.

Đây giống như một vở kịch câm, âm thầm phơi bày cho mọi người thấy sự tiêu vong thảm khốc của sinh mệnh.

A Triền nhìn một cách đầy hứng thú, nàng thậm chí còn tốt bụng bảo Bạch Hưu Mệnh chỉnh lại tư thế cho công chúa Tuyết Dao để bà ta có thể tận mắt nhìn thấy cảnh này.

Trận hỏa hoạn này cháy khoảng nửa canh giờ, Tâm hỏa tuy chỉ thiêu đốt thần hồn nhưng nỗi đau tột cùng đã khiến nhục thân của Quý Hằng hoàn toàn tan nát.

Khi ngọn lửa tắt lịm, toàn thân hắn đều là máu, nhãn cầu đã nổ tung, chỉ còn lại hốc mắt đen ngòm hướng về phía công chúa Tuyết Dao.

Mà công chúa Tuyết Dao đã sớm cạn sạch giọt máu cuối cùng, tắt thở từ lâu, không thể tận mắt chứng kiến cái chết của người mình yêu. "Thật tốt, cả nhà thì phải chết cùng năm cùng tháng cùng ngày chứ." A Triền nhìn đống xác chết dưới đất, tổng kết một câu. "A Triền nói đúng lắm." A Miên hết sức ủng hộ.

Thi thể Quý Hằng đổ rầm xuống đất, trên trời tuyết bắt đầu rơi.

Một Ngũ cảnh ngã xuống, đất trời cùng đau buồn.

Lần trước nhìn thấy trận tuyết này là vào đêm hội Thượng

Nguyên năm đó.

Trận tuyết khi đó rất lớn, còn trận tuyết hôm nay lại lặng lẽ, như báo hiệu câu chuyện đã hạ màn.

Khi đám người A Triền rời khỏi yêu tộc, tuyết trên trời không hề dừng lại mà càng lúc càng lớn, phủ một lớp dày trên mặt đất, trời và đất gần như hòa làm một.

Bạch Hưu Mệnh và Dạ Trầm đưa A Triền và A Miên đi suốt chặng đường dài, cho đến khi cận kề Bắc Hoang, dừng lại bên ngoài Thiên Hạ Quan nơi giao giới giữa nhân tộc và yêu tộc.

A Triền khá quen thuộc nơi này, từ đây đi về phía Tây là hướng về Long tộc, hướng về phía Nam là vào Đại Việt.

Năm đó nàng chính là từ đây mà tiến vào Bắc Hoang.

Còn A Miên lại đi tới Long tộc.

Giờ đây bọn họ đại khái lại phải chia ly một lần nữa.

Sau khi đáp xuống đất, Dạ Trầm mở lời: "Chuyện ở đây đã xong, chúng ta từ biệt tại đây đi." Thanh Long Châu đã lấy được, hắn phải về Long tộc một chuyến trước.

A Miên lại làm ngơ trước lời hắn nói, nàng ôm chặt lấy A Triền: "Muội không về với huynh đâu, muội muốn ở cùng A Triền!" Dạ Trầm bước tới gỡ A Miên ra khỏi người A Triền: "Đợi bao giờ muội có thể tự mình hóa hình rồi hãy tính." A Miên lập tức nước mắt ngắn nước mắt dài, vùng lân cận bắt đầu mưa tuyết lẫn lộn.

A Triền lau nước mắt cho nàng: "Đừng khóc nữa, đợi bao giờ ta có thời gian sẽ đến Long tộc thăm muội." A Miên không hài lòng với đề nghị này, nàng nắm lấy tay A Triền: "Hay là tỷ về Long tộc với muội đi?" Bạch Hưu Mệnh vốn đang đứng xem kịch bỗng nổi gân xanh trên trán, bước tới cắt ngang hai chị em đang nhìn nhau đắm

đuối.

Y và Dạ Trầm nhanh chóng liếc nhìn nhau một cái rồi nói: "Hôm nay đa tạ Bạch Long Vương đã ra tay trợ giúp, ngày sau nhất định sẽ tới tận nhà cảm tạ." "Dễ nói thôi." Dạ Trầm tích cực hưởng ứng, lại nhanh chóng bổ sung một câu, "Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh hai vị tới Long tộc làm khách, chúng ta đi trước một bước, sau này còn gặp lại." "Sau này còn gặp lại." Khi Bạch Hưu Mệnh nói chuyện không quên kéo A Triền ra sau lưng, nhân cơ hội tách hai chị em ra.

Sao lại sau này còn gặp lại chứ?

A Miên bất mãn vẫy vùng hai cái, với tay định nắm lấy A Triền, Dạ Trầm không cho nàng cơ hội, trực tiếp hóa rồng, cõng A Miên bay lên trời.

Giờ mà không đi thì lát nữa càng khó chia tay. "A Triền ~ Tỷ nhất định phải tới Long tộc tìm muội đấy ~" A Miên nằm bò trên người Dạ Trầm hét lên với A Triền. "Biết rồi." A Triền vẫy tay với nàng.

Mãi cho đến khi bóng dáng Dạ Trầm biến mất trong mây, A Triền mới luyến tiếc hạ tay xuống.

Nàng và A Miên khó khăn lắm mới được gặp nhau, vậy mà nhanh như vậy đã lại phải xa nhau, nhìn đất trời trắng xóa, A Triền hít hít mũi, nàng cũng muốn khóc rồi.

Bạch Hưu Mệnh giơ tay che mắt nàng lại, cảm nhận được lông mi A Triền khẽ quét qua lòng bàn tay mình, cảm giác ngứa ngáy đó lan thẳng vào tận đáy lòng.

Y khẽ nói bên tai nàng: "A Triền, về nhà thôi." A Triền gạt bàn tay đang che mắt mình của Bạch Hưu Mệnh ra, quay đầu trừng y một cái, y và Dạ Trầm đều là kẻ chủ mưu khiến chị em nàng phải xa nhau! "Sao vậy?" "Không muốn đi, cũng không muốn bay." Nàng cố tình

hành hạ y.

Bạch Hưu Mệnh nhướng mày, bước lên hai bước, đứng quay lưng về phía A Triền rồi ngồi xổm xuống. "Lên đi." Nhìn tấm lưng rộng lớn kia, A Triền chỉ do dự một giây rồi nhào lên.

Hơi ấm trên người y xua tan hết cái lạnh giá mà trận bão tuyết này mang lại, tâm trạng ủ rũ của A Triền bỗng chốc trở nên tốt đẹp.

Nàng ôm lấy cổ Bạch Hưu Mệnh, đôi chân nhỏ đung đưa, giọng nói vang dội: "Đi!" Bạch Hưu Mệnh mặc kệ nàng nháo trên lưng, cõng nàng từng bước đi về phía cửa ải xa xăm.

Lần này y không còn cô độc một mình nữa.

Trước Thiên Hạ Quan, những dấu chân trải dài suốt dọc đường, bóng hình hai người chồng lên nhau vẫn hiện rõ mồn một trong gió tuyết. "Bạch Hưu Mệnh." "Ơi?" "Về kinh rồi chúng ta thành thân nhé." "Được."